

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

पण्डितकुलपति: श्रीजीवानन्दविद्यासागर वि, ए।

PANDIT JIVANANDA VIDYASAGARA B. A.

SUPERINTENDENT FREE SANSKRIT COLLEGE CALCUTTA.

स्मृतितत्त्वस्य

प्रथमो भागः ।

निश्चितत्वम् + यादृतत्वम् + आङ्गिकतत्त्वम् + प्रायश्चित्ततत्त्वम्

ज्योतिस्तत्त्वम् + मन्त्रमासतत्त्वम् + संस्कारतत्त्वम्]

अहामहोपाध्याय श्रीरघुनन्दनभट्टाचार्य

विरचितः ।

वि०. उपाधिधारिणा पण्डितकुलपतिणा
श्रीजीवानन्दविद्यामागरेण संस्कृतः

प्रकाशितश्च ।

द्वितीय संस्करणम् ।

कलिकातानगर्या

“नारायण वन्ते”

मुद्रितः ।

इ० १८८५ ।

प्रथमभागस्य सूचीपत्रम् ।

तिथितत्त्वम् ।

प्रकरणम्	पृष्ठार्था
तिथिस्वरूपनिरूपणम्	१
विशेषतिथिकर्मसन्देहनिर्णयः	२
अथ विघ्नपतितमृताद्याविदितश्राद्धकालः	१५
अथ जन्मतिथिकृत्यं	२०
अथ प्रतिपत्	२६
अथ द्वितीया	२८
अथ तृतीया	३०
अथ चतुर्थी	३१
अथ पञ्चमी	३२
अथ षष्ठी	३४
अथ सप्तमी	३५
अथ विधानसप्तमी	३६
अथ अष्टमी	४०
अथ जन्माष्टमी	४१
अथ व्रतकालव्यवस्था	४७
अथ पारणकालः	५१
तदयं सन्निपः	५४
अथ नवमश्राद्धकालः	५७
अथ दशमी	५८
अथ अशोकाष्टमी	५८
अथ नवमी	५८
अथ श्रीरामनवमी	५८
तदयं सन्निपः	५८
अथ दशमी	५८
अथ दुर्गास्त्रिवः	५८
अथ सप्तमीपूजा	७६

४

सूचीपत्रम् ।

प्रकरणम्	पृष्ठायां
अथ वैधङ्गिंसाविचारः	८४
महानवमीपूजाकल्पः	८८
अथ कुण्डविधिः	९५
अथ एकादशी	१०४
तदयं संचेपः	१०८
अथ द्वादशी	११४
अथ त्रयोदशी	११७
अथ चतुर्दशी	१२१
अथ शिवरात्रिव्रतं	१२४
तदयं संचेपः	१२६
शिवरात्रिव्रतप्रयोगः	१२६
अथ भदनचतुर्दशी	१३३
अथ पौर्णमासी	”
अथ कोजागरकृत्यं	१३५
अथ चतुरङ्गं	१३७
अथ रविसंक्रान्तिः	१४०
तदयं संचेपः	१४४
अथ ग्रहणं	१५०
अभावास्याश्राद्धकालः	१६७
अश्राद्धोदययोगः	१८७
अथ युगाद्या	”

श्राद्धतत्त्वम् ।

अथ आहुदेशः	१८७
अथ आहुदेवाः	१८८
अथासनं	२००
अथ दर्भाः	२०१
अथानुज्ञा	२०२
अथ पिण्डपितृयज्ञातिदेशः	२०७
अथ कुशासनं	”

सूचीपत्रम् ।

५

प्रकरणम्	पृष्ठायां
अथावाहनं	२०८
अथाघ्नं	२१०
अथ गन्धादिदानं	२१५
अथ पुष्पं	"
अथ धूपाः	२१६
अथ दीपाः	"
अथाच्छादनं	"
अथ यज्ञोपवीतानि	"
अथ पात्रस्थानं	२१७
अथ पात्राणि	"
अथाग्नीकरणं	२१८
अथ हुतशेषदानं	२२०
अथ विहितविहितद्रव्याणि	२२४
अथ परिवेशनं	२२८
अधाक्षोत्सर्गानन्तरकृत्यं	२३०
अथाग्निदग्धादिनान्नविकरणं	२३१
अथ पिण्डदानं	२३३
अथ जौर्वत्प्लवकश्राद्धं	२५०
अथ पार्वणस्य प्रतिमासकर्त्तव्यत्वं	२५१
अथ मलमासे सपिण्डनोत्तरश्राद्धनिषेधः	२५२
अथ प्रतिमासपार्वणागस्त्य कर्त्तव्यत्वं	२५४
अथ सप्तात्रयोदशौ श्राद्धं	२५७
अथ तीर्थश्राद्धं	२५८
अथाटकाश्राद्धं	२५८
अथ नवान्नश्राद्धं	२६०
अथ पीर्णमसौ श्राद्धम्	२६४
अथ श्राद्धवेला	"
अथामावास्या श्राद्धकालः	२६८
अथकोद्दिष्टश्राद्धविचारः	२७३
अथाशौचान्त द्वितीयदिन श्राद्धश्राद्धात् पूर्वकृत्यम्	२७८

६

सूचीपत्रम् ।

प्रकरणम्	पृष्ठायां
आद्यश्राद्धकालः	...
अथ सपिण्डौकरणम्	२८८
अथ सांवत्सरिकश्राद्धम्	३०२
अथाभ्युदयिकश्राद्धम्	३०७
आहुतिकतत्त्वम् ।	
अथ विष्णुहोतृगर्गः	३२७
अथ शौचम्	३३०
आचमनविधिः	३३२
शिखावन्धे विशेषः	३३४
आचमने उदकग्रहणप्रकारपरिमाणम्	३३६
अथ दन्तधावनम्	३४०
अथ प्रातःस्नानमन्त्रे	३४४
अथ प्रथमयामार्द्धकृत्यम्	३४५
अथ द्वितीययामार्द्धकृत्यम्	३४६
लिखनविधिः	३४७
अथ तृतीययामार्द्धकृत्यम्	३४८
अथ चतुर्थयामार्द्धकृत्यम्	३५४
अथ तर्पणम्	३७०
अथ सन्ध्योपासनम्	३७८
उपासनाविधिः	३८४
अथ सवितुरूपस्थानम्	३८८
अथ ब्रह्मयज्ञः	३८५
अथ देवपूजा	३८६
अथ गणेशपूजनम्	४०४
अथ पार्थिवशिवलिङ्गपूजाविधिः	४०६
अथ धूपः	४१३
अथ दीपः	...
अथ नैवेद्यम्	४१४
अथ पञ्चमयामार्द्धकृत्यम्	४१८
वलिदानप्रकारः	४२३

सूचीपत्रम् ।

७

प्रकरणम्	पृष्ठायां
अथातिथिभोजननित्यस्याखे	४२५
अथ गोप्राप्तदानम्	४२८
अथ भोजनम्	४२८
प्राणाहुतिमुद्रा	४३४
अथ ऋतुगुणाः	४३३
अथ धनुर्गुणाः	४३८
अथ धातुप्रकृतिः	४४०
अथ धान्यादि गुणाः	४४०
अथ शाकगुणाः	४४१
अथ लवणगुणाः	४४२
अथ फलगुणाः	४४३
अथ तीर्थगुणाः	४४५
अथ क्षौद्रगुणाः	४४६
अथ दधिगुणाः	”
अथ तक्रगुणाः	”
अथ घृतगुणाः	४४७
अथैक्ष्मादिगुणाः	”
अथ पश्यामाक्षैक्यम्	४५८
अथ रात्रिकृत्यम्	४६०
अथ शयनविधिः	”
अथ दारोपगमनविधिः	४६१

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

अथ प्रायश्चित्तलक्षणम्	४६०
अथ तन्त्रप्रसङ्गको	”
अथ प्रसङ्गः	४७०
अथाङ्गहीने कास्मिऽपि फलं	४७६
अथ विजातीय प्रायश्चित्तात् विजातीयपापनाशः	४७८
अथ चान्द्रायणादौ भोजनपरिसंख्या	४८५
अथ गुरुप्रायश्चित्तेन लघुपापनाशः	४८६
अथ गङ्गासाहाय्य	४८८

८

सूचीपत्रम् ।

प्रकरणम्	पृष्ठायां
अथात्र प्रयोगः	४८७
गङ्गायाम् अस्थिप्रक्षेपः	५०३
गोवधादौ बालत्वादिना प्रायश्चित्तभेदः	५१०
अथ प्रायश्चित्तोपदेशादि	५११
अथ चोराह्नाभविनिर्णयः	५१३
अथ क्षयनिर्णयः	५१४
अथ प्रायश्चित्तपूर्वाह्नकृत्यं	५१५
अथ बाल्यादिभेदात् प्रायश्चित्तम्	५१६
अथ धेनुमूल्यव्यवस्था	५१७
अथ ज्ञानकृतादि निरूपणम्	५१८
अथ विप्रादिस्वामिकगोवधप्रायश्चित्तम्	५१९
अथैकदायनादि गोवधप्रायश्चित्तम्	५२६
अथ रोधादिनिमित्तकगोवधप्रायश्चित्तम्	५२६
अथापालननिमित्त गोवधप्रायश्चित्तम्	५२८
अथ गोवधापवादः	५३४
अथ निर्मित्तनो नरबधापवादः	५३९
अथ चाण्डालाद्यन्नभक्षणप्रायश्चित्तम्	"
अथास्यजस्तौगमनभोजनप्रायश्चित्तम्	५५१
तदयं सन्क्षेपः	५५३
अथ गोसांमादिभक्षणप्रायश्चित्तम्	५५३
अथ भाव्यायां मातृत्वादिवदतः प्रायश्चित्तम्	५५४
अथोपवीतच्छदनप्रायश्चित्तम्	५५५
अथ रेतोसूत्रपुण्यैषभक्षणप्रायश्चित्तम्	५५६
अथोच्छिष्टस्य चाण्डालादिस्पर्शप्रायश्चित्तम्	५५६
अथ रजस्वलास्यः प्रायश्चित्तम्	५५७

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

अथ राश्यादिनिर्णयः	५५८
पलदण्डयोः प्रमाणम्	५६२
मूलचिकीर्णाण्यवस्था	५६४
अथ रविसंक्रान्तिगणनम्	५६८

सूचीपत्रम् ।

८

प्रकरणम्	पृष्ठार्या
अथाष्टवर्गः	५७४
अथारफलम्	५७६
अथग्रहणम्	५८३
अथनाम्ना नक्षत्रज्ञानार्थं शतपदचक्रम्	५८७
अथचन्द्रताराद्यशुभप्रतीकारः	५८८
अथप्रकीर्णकम्	५९१
अथनिर्घातः	५९३
अथकेतुः	५
अथाकालदृष्टिः	५९४
अथसर्वतो भद्रम्	५९८
अथबालादि चक्रं	६०३
अथविवाहः	६०३
अथरजर्वेधः	६०८
नाडी नक्षत्रं	६१२
अथषडष्टकं	६१३
अथनववध्वागमनं	६१५
अथप्रथम रजो योगः	६१६
अथगर्भाधानं	६१७
अथषोडशवर्षीयागर्भिणी चिन्ता	६१८
अथपुंसवनं	६१९
अथपञ्चामृतं	६१९
अथसौमन्तोन्नयनं	६१९
अथजातभद्रादि	६२०
अथगण्डयोगः	६२३
अथपताकौवेधः	६२४
अथजन्मराशिफल	६३०
अथजन्मनक्षत्रफल	६३१
अथप्रत्यन्तदर्शाफलं	६३८
अथवर्षपताकौ	६४०
अथक्रमेण लग्नदृष्टिफलं	६४२

१०

सूचीपत्रम् ।

प्रकरणम्	पृष्ठायां
अथ जातकर्म	६४८
अथ षष्ठौपूजा	६४८
अथ नामकरणं	६५०
अथ निष्क्रामणं	६५१
अथान्नप्राशनं	६५२
अथ नवान्नं	६५३
अथ सूडाकरणं	६५३
अथ कर्णवेधः	६५५
अथ विद्यारम्भः	६५६
अथ उपनयनम्	६५८
अथ समावर्त्तनम्	६६१
अथ गृहादि	६६२
अथ गृहप्रवेशः	६७०
अथ पुष्करिण्यारम्भः	६७२
अथ परोक्षा	६८२
अथ क्षपिकर्म	६८२
अथ लाङ्गूलचक्रम्	६८४
अथ वोजोत्तचक्रम्	६८४
अथ त्र्यधचक्रम्	६८५
अथ मुष्टिग्रहणम्	६८०
अथ धान्यच्छेदनप्रकारः	६८०
अथ वोजसञ्चयः	०
अथ षष्टिसंस्मरणगणना	६८२
अथाहुतम्	७०४
अथ यात्रा	७१२
अथ कुत्रचक्रम्	७३३
अथ सिंहासनचक्रम्	७३४

सप्तमासतत्त्वम् ।

अथ मासशक्यम्	७३८
अथ कर्मविशेषे मासविशेषादिः	७४१

सूचीपत्रम् ।

११

प्रकरणम्	पृष्ठायां
अथ दर्शान्तरमासशक्यत्वे साधकान्तराणि	७५४
अथ चैत्रादिशब्दानां चान्द्रवाचिता	७५८
अथ मलमासः	७६८
अथ दौक्षाकालः	७८४
अथ दौक्षायां प्रतिप्रसवः	७८५
अथ स्त्रौशूद्रयोः प्रणवयुग्मस्त्रनिषेधः	७८७
अथ दौक्षितस्याशौचे जपाद्यधिकारः	"
अथाशौचे विष्णुकीर्तनम्	"
अथाधिमासे विवाहादिनिषेधः	७८८
अथ पर्युदासविचारः	८०३
अथ नवाक्षम्	८११
अथ समयाशुद्धिः	८१७
अथ रोगे दानादि	८३५
अथ सुमुच्युक्त्यम्	८३६
अथ महादानलक्षणम्	८४०
अथ मलमासकर्त्तव्यव्रतम्	८४१
अथ पितृपक्षमृतक्रिया	८४१
अथाश्वयुक् क्षणपक्षश्राद्धः	८४३
अथामावस्या	८४८
अथाधिमासे प्रत्याब्दिकाटिविचारः	८५०
अथ सपिण्डनापकर्षविचारः	८५१
अथ सत्रासनिषेधविचारः	८५४
अथापुत्रस्य मृताहे न पार्वणम्	८५५
अथाधिमासे मृतस्याधिमासे प्रत्याब्दिकं कर्त्तव्यम्	८५५

संस्कारतत्त्वम् ।

अथ अग्निस्थापनम्	८५७
अथ वरणविधिः	८६१
अथ ब्रह्मस्थापनम्	८६२
अथ द्रव्यासादनम्	८६४

१२

सूचीपत्रम् ।

प्रकरणम्	पृष्ठायां
अथ चरुविधानम्	८६४
अथ भूमिजपादिविधानम्	८६७
अथास्तरणम्	८६८
अथ विंशतिकाष्ठिका	८६८
अथाज्यसंस्कारः	८६८
अथ सुवादिलक्षणम्	८७१
अथ विरूपाक्षजपः	८७३
अथ प्रकृतं कर्म	८७४
अथ प्रायश्चित्तम्	८७८
अथ यज्ञवास्तुकरणम्	८७८
अथ पूर्णाहुतिः	८७८
अथ वन्दनादि कर्म	"
अथ विवाहः	८८१
अथार्चणम्	८८६
अथ विवाहपरिपाटी	८८८
अथ पाणियज्ञम्	८८५
अथ यानारोहणादि	८०५
अथ गर्भाधानम्	८०७
अथ पुंसवनम्	८०८
अथ सौमन्तोष्ययनम्	८१२
अथ शोथन्तौ होमः	८१५
अथ जातकर्म	"
अथ नामकरणम्	८१७
अथ निष्क्रामणम्	८१८
अथान्नपाशनम्	८२१
अथ चूडाकरणम्	८२२
अथोपनयनम्	८२६
अथ समावर्तनम्	८३८
अथ नवग्रहप्रवेश कर्म	८४१
अथ ग्रहयज्ञः	८४३

श्रीगणेशाय नमः ।

तिथितत्त्वम् ।

प्रणम्य सच्चिदानन्दं रामं कामदमोश्चरम् ।

तिथ्यादितत्त्वं तत्प्रोक्त्यै वक्ति श्रीरघुनन्दनः ॥

तत्र तिथिस्वरूपमाह हेमाद्रिकालमाधवीययोः स्कान्दे
प्रभासखण्डम् । “अमा षोडशभागेन देवि प्रोक्ता महाकला ।
संस्थिता परमा माया देहिनां देहधारिणी ॥ अमादिपौर्ण-
मास्यन्ता या एव शशिनः कलाः । तिथयस्ताः समाख्याताः षोड-
शैववरानन” ॥ चन्द्रमण्डलस्य षोडशभागेन परिमिता देह-
धारिणी आधारशक्तिरूपा अमानास्त्री महाकला प्रोक्ता त्रयो-
दशरहितत्वान्नित्या सक्सूत्रवत् सर्वानुस्यूता तदन्याः पञ्चदश
कलाः प्रतिपदादितिथिविशेषरूपा इति षोडशैव कलास्तियय
इति । अत्र प्रथमकला क्रियारूपा प्रतिपत् एवं द्वितीयादि-
कला क्रियारूपा द्वितीयादिः सा च वृद्धिरूपा चेत् शुक्ला
जासरूपा चेत् कृष्णेति । तथा च षट्त्रिंशन्मतम् । “तत्र
पञ्चावुभौ मासे शुक्लकृष्णौ क्रमेण हि । चन्द्रवृद्धिकरः शुक्लः
कृष्णश्चन्द्रक्षयात्मकः ॥ पञ्चत्याद्यास्तु तिथयः क्रमात् पञ्च-
दश स्मृताः । दर्शान्ताः कृष्णपक्षे ताः पूर्णिमान्ताश्च शुक्लके” ॥
पञ्चतिः प्रतिपत् पक्षसर्वं क्रियैव काल इति मतानुसारा-
दुक्तं तदतिरिक्तकालवादिमते तु तत्तत्क्रियोपलब्धितः काल
इति । यथा विष्णुपुराणे । “कालस्वरूपं रूपं तद्विष्णोर्मैत्रेय
वर्त्तते” । विष्णुधर्मोत्तरे च । “अनादिनिधनः कालो रुद्रः सङ्ग-

२

तिथितत्त्वम् ।

पणः स्मृतः । कलनात् सर्वभूतानां स कालः परिकीर्तितः” ॥
 कलनात् लयकरणात् । तथा च विष्णुपुराणम् । “ये समर्था
 जगत्स्मिन् सृष्टिसंहारकारिणः । तेषु कालेन लोयन्ते कालो
 हि वलवत्तरः” ॥ न च “अष्टमांशे चतुर्दश्याः क्षीणो भवति
 चन्द्रमाः । अमावास्याष्टमांशे च ततः किल भवेदनुः” इति
 कात्यायनोद्यदर्शनाच्चतुर्दश्याः शेषयामि पञ्चदश्याः कलायाः
 चयारम्भादेवं दर्शान्तयामि आद्यकलाया उत्पत्तेर्विरोध इति
 वाच्यं तस्य दर्शश्चादौपयुक्तपारिभाषिकचयोत्पत्तिपरत्वं न तु
 तद्वास्तवं स्मृतिज्योतिःशास्त्रविरोधात् । तथाहि गोभिलः ।
 “सूर्याचन्द्रमसोर्यः परः सन्निकर्षः साऽमावस्या” इति परः
 सन्निकर्षश्च उपर्यधोभावापन्नसमसूत्रपातन्यायेन राश्वेकांशा-
 वच्छेदेन सहायस्थानरूपः । तथा च अमावास्याघटक-
 तादृगसहायस्थानयुक्ताकर्मण्डलाचन्द्रमण्डलस्य । “अर्कादिनिः-
 स्मृतः प्राचीं यद् यात्यहरहः शशी । भागैर्हादशभिस्तत् स्यात्ति-
 थिचान्द्रमसं दिनम्” । इति सूर्यसिद्धान्तोक्तेन । “त्रिंशांशक-
 स्तथाराशेर्भाग इत्यभिधीयते ॥ आदित्यादिप्रकृष्टस्तु भागं
 द्वादशकं यदा । चन्द्रमाः स्यात्तदा राम तिथिरित्यभिधीयते”
 इति विष्णुधर्मोत्तरवचनाद्राशिद्वादशांशद्वादशांशभोगात्मक-
 निर्गमरूपवियोगेन शुक्लायाः प्रतिपदादि तत्तत्तिथेरुत्प-
 त्तिरेवं “सूर्याचन्द्रमसोर्यः परो विप्रकर्षः सा पौर्णमासी” इति
 गोभिलोक्तेन पौर्णमासीघटकसमसराश्वयस्थानरूपपरमवियो-
 गानन्तरमकर्मण्डलप्रवेगाय चन्द्रमण्डलस्य राशिद्वादशांश-
 द्वादशांशभोगात्मकप्रवेशरूपसन्निकर्षेण कृष्णायास्तत्तत्तिथे-
 र्योत्पत्तिः ।

तत्र तिथिविशेषविहिते कर्मणि उभयदिने तिथिनामे
 प्रश्नपूर्वकं निर्णयमाह विष्णुधर्मोत्तरम् । “न च त्वं देवदेवेश

तिथितत्त्वम् ।

३

तिथिश्चाद्विनिर्गताम् । दृष्टोपवासः कर्त्तव्यः कथं शङ्कर
 जानता” ॥ शङ्कर उवाचः । “सा तिथिस्तदहोरात्रं यस्या-
 मभ्युदितो रविः । तथा कर्माणि कुर्वीत ज्ञासहस्रो न कार-
 णम् ॥ सा तिथिस्तदहोरात्रं यस्यामस्तमितो रविः । तथा
 कर्माणि कुर्वीत ज्ञासहस्रो न कारणम्” इति । “शुक्लपक्षे
 तिथिर्ग्राह्या यस्यामभ्युदितो रविः । कृष्णपक्षे तिथिर्ग्राह्या
 यस्यामस्तमितो रविः” । अत्रामावास्यावृत्तिविहितविधौ
 न व्यवस्था । किन्तु रवेरुदयास्तमयतिथिसम्बन्धात् शुक्ल-
 कृष्णपक्षाभ्यां व्यवस्था । सा च युग्माद्यनाघ्राततिथिकर्मपरा
 सामान्यविशेषन्यायात् । युग्ममाह गृह्यपरिशिष्टं निगमञ्च ।
 “युग्माग्निज्जतभूतानि षण्मुन्योर्वसुरभ्युयोः । रुद्रेण द्वादशौ-
 युक्ता चतुर्दश्याथ पूर्णिमा ॥ प्रतिपदाप्यमावास्या तिथ्योर्युग्मं
 महाफलम् । एतद्वास्तं महाघोरं हन्ति पुण्यं पुराकृतम्” ॥
 द्वितीयाहतीययोश्चतुर्थीपञ्चम्योः षष्ठौसप्तस्योरष्टमीनवम्यो-
 रेकादशौद्वादश्योश्चतुर्दशौषौर्णमास्योः प्रतिपदमावास्यायोर्युग्मं
 सेवनं तत्तत्तिथिमात्रनिमित्तके कर्मणि महाफलम् । एतत्
 प्रयोजनन्तु तिथिविशेषविहिते कर्मणि तिथिखण्डविशेषनि-
 यमनम् । स्वतिथ्या कर्मानिर्वाहे सहायभावे नान्यतिथ्यनु-
 प्रवेशादुपवासाद्याचरणञ्च । अनएव विष्णुधर्मोत्तरे । सा
 तिथिस्तदहोरात्रमित्यनेन खण्डतिथेरहोरात्रत्वानुकीर्तनमहो-
 रात्रसाध्योपवासादिकर्मार्हत्वात् तच्च तिथ्यन्तरसहायभावं
 विना प्रायशो न सम्भवतीति । अतः प्रातःकाले तत्तत्तिथ्य-
 लाभे तिथ्यन्तरेऽप्युपवाससङ्कल्पः । अहोरात्राभोजनरूपस्य
 तस्य प्रातरारम्भार्हत्वात् । संवत्सरप्रदीपेऽपि “प्रातःसन्ध्या-
 न्ततः कृत्वा मङ्गल्यं बुध आचरेत्” । इत्युक्तम् अत्रेदं वीजं
 कर्मणस्तावदपूर्वजनकत्वेन विधेयत्वेन च प्राधान्यं तिथ्यादेस्तु

४

तिथितत्त्वम् ।

गुणत्वेन क्वचिदुपलक्षणत्वं तदाहं गर्गः । “तिथि नक्षत्र-
 वारादि साधनं पुण्यपापयोः । प्रधानगुणभावेन स्वातन्त्र्येण
 न ते चमाः” । प्रधानस्य विधेयकर्मणो गुणभावेनाङ्गत्वेन तदुक्तं
 “कर्मासन्निहितं नैव बुद्धौ विपरिवर्तते शब्दात् तदुपस्थानमु-
 पादेये गुणो भवेत्” । प्रमाणान्तरासन्निहितं कर्म बुद्धौ प्रथमं
 न विषयीभवति प्राथमिकशब्दादेव तस्य कर्मण उपस्थिति-
 रिति उपादेये स्वविधेये कर्मणि पूजादौ चन्द्रादिक्रियात्वेन
 तदवच्छिन्नकालत्वेन वा शुचि तत्कालजीविनः कर्माधिका-
 रात्तस्मिन् प्रमाणान्तरसम्यत्वेनाविधेयत्वात् तिथ्यादिगुण इति ।
 अतस्तत्तिथिं विनापि प्रातरैव सङ्कल्पः नतु तत्तिथ्यनुरोधा-
 दन्यत्वेति । एवञ्च मासपक्षतिथौनाश्वेत्याद्यनुरोधेन प्रातः-
 सङ्कल्पयेदित्यनुरोधेन च अन्यतिथिकर्मणोऽन्यतिथ्यारम्भेऽमुक-
 तिथावारभ्यामुकं कर्म कर्तव्यमिति वक्तव्यम् । आरम्भ एव
 तत्तिथेरनुप्रवेशाच्च दोषः । एतद्व्यस्तं युग्मविपरीतं प्रतिपद्-
 द्वितीययोः तृतीयाचतुर्थ्योरित्याद्योर्मेलनं महाघोरं महापाप-
 जनकम् । अत्रापवादो वक्ष्यते अतः “पूर्वाह्णो वै देवानां मध्यं
 दिनं मनुष्याणामपराह्णः पितॄणाम् ।” इत्यादि श्रुत्याद्यनुरोधे-
 नोभयदिने कर्मयोग्यप्रशस्तकाले द्वितीयालामे तृतीयायुतैव
 द्वितीया प्राच्या न प्रतिपद्युता तृतीयापि द्वितीयायुतैव न
 चतुर्थीयुता एवमन्यत्र नत्वेकदिन एव कर्मयोग्यप्रशस्तकाल-
 लाभेऽपि युग्माद्यादरः । अतएव, “कर्मणो यस्य यः काल-
 स्तत्कालव्यापिनो तिथिः । तया कर्माणि कुर्वीत द्वासहस्रो
 न कारणम्” ॥ इति हृदयान्नवत्कोयेन सन्देहनिरासात्
 सन्देहविषय एव युग्मादिवचनप्रवृत्तेः प्रधानस्य कर्मणो बोध-
 केन पूर्वाह्णादिशास्त्रेण गुणस्य तिथ्यादेर्नियामकस्य युग्मादि-
 शास्त्रस्य जेतव्यत्वाच्च । व्यस्ततिथिनिन्दार्थवादोऽपि सन्देह-

तिथितत्त्वम् ।

५

विषयनिर्णयपर एव विधिशेषत्वात्तस्य । एवञ्च पूर्वदिने पूर्वाह्णे युग्मसम्बन्धिपरतिथिरप्राप्तौ परदिने च तत्प्राप्तौ तत्तिथिविहितपूजादेः पूर्वाह्णानुरोधात् परदिनकर्त्तव्यत्वं प्रतीयते । नतु युग्मानुरोधात् पूर्वदिने । अत्र च । “प्रश्नमौ सप्तमौ चैव दशमौ च त्रयोदशौ । प्रतिप्रश्नमौ चैव कर्त्तव्या साम्मुख्ये तिथिः” ॥ इति पैठोभसिवचनस्य तु । “साम्मुख्यं नाम सायाह्णव्यापिनौ दृश्यते यदा” । इति स्कन्दपुराणेन सायाह्णव्यापिनौ तिथेः साम्मुख्यविधानेन पूजादावनवकाशादुपवासपरत्वम् । एवं, “तिस्रस्य व्यापिनौ यातु सैव पूज्या सदा तिथिः । न तत्र युग्मादरणमन्यत्र हरिवासरात्” ॥ इति पाराशरोयेण तिस्रस्य व्यापित्वेन नियमाभिधानं तदुपवादकमिति सायाह्णव्यापित्वमपि मूहूर्त्तान्मूलत्वेन ज्ञेयम् । “व्रतोपवासस्नानादौ घटिकैका यदा भवेत् । सा तिथिः सकला ज्ञेया पितृर्थे चापराह्निकी” ॥ इति देवलवचनात् । नन्वहोरात्रसाध्योपवासादौ कुतो न रात्रियुग्मग्रहणं मैवं तत्रापि कर्मार्थं दिवा तदङ्गस्नानदेवतापूजादीनां कर्मणां कर्त्तव्यत्वाद्वाच्यो च तन्निषेधात् दिवायुग्मस्यैव ग्रहणमिति तिथिविवेकः । अतएव जावालः । “अहःसु तिथयः पुण्याः कर्मानुष्ठानतो दिवा । मक्तादि व्रतयोगे तु रात्रियोगो विशिष्यते” ॥ दिवाकर्मानुष्ठाने कर्त्तव्ये अहःसु तिथयः पुण्याः तिथ्यन्तरसंयोगात् पुण्या अतः कर्मानुष्ठाने ता एव ग्राह्याः । अन्यथा हर्विहिते कर्मस्य हर्विधानमनर्थकं स्यात् । नक्तादिव्रतयोगे त्विति निशासाध्यकर्मोपलक्षणम् अत्र रात्रियोगो विशिष्यते रात्रौ तिथ्यन्तरसंयोगो विशिष्यत इत्यर्थः । यस्तु तस्तु पञ्चमौ सप्तमौ चैव इत्यादिना विशेषतः सायाह्णव्यापिनौ तिथेर्ग्रहणादुपवासेऽपि न रात्रियुग्मादरः अन्यथा तदभिधानं मन-

६

तिथितत्त्वम् ।

र्थकं स्यात् । एतच्च जयन्तौ शिवरात्र्यादिविशेषेतरपरम् ।
यद्यपि “स्नानं दानं जपःश्चाहमनन्तं राहुदर्शनं । आसुरौ
रात्रिरन्यत्र तस्मात्तां परिवर्जयेत्” ॥ इति पर्युदस्तेतर-
कालोऽपि कर्मयोग्यस्तथापि, “पूर्वाह्णो वै देवानां मध्यं दिनं
मनुष्याणामपराह्णः पितॄणाम्” । इति श्रुत्युक्तकाललाभे स
एव नियामकः प्रशस्तत्वात् । अतएव “ययास्तं सविता याति
पितरस्तामुपासते । तिथिन्तेभ्योऽपराह्णो हि स्वयं दत्तः स्वयम्भु-
वा” ॥ इति गृह्यपरिशिष्टीयेन अस्तगामिन्यास्तिथेः प्राये-
णापराह्णसम्बन्धेनापराह्णो हेतुतया निर्दिष्टो नतु पर्युदस्तेतर-
कालः प्रशस्तकालालाभे तु सामान्यकालमादाय युग्मादिना
व्यवस्था क्वचित् विशेषवचनादेव रात्रियुग्मादरः यथा ।
“मध्याह्नव्यापिनौ ग्राह्या एकभक्ते सदा तिथिः । नक्तादि-
व्रतयोगे तु रात्रियोगो विशिष्यते” ॥ अत्र युग्मेतर कृष्णपक्ष-
प्रतिपदुभयपक्षदशमौ त्रयोदशौ कृष्णचतुर्दशौ द्वैधे तु प्रागुक्त-
शुक्लपक्षे तिथिर्याह्येत्यादिना वक्ष्यमाण प्रतिपत् सद्द्वितीया
स्थादित्यादिवचनादवस्था । तिथेः पूज्यकालापेक्षा विधेयकमे-
ष्वेव निषिद्धे कर्मणि तु तत्तत्तिथिमात्रापेक्षा । न तत्र पूज्य-
कालमात्रापेक्षा । तदाह कालमाधवौधे वृद्धगार्ग्यः । “निमित्तं
कालमादाय वृत्तिर्विधिनिषेधयोः । विधिः पूज्यतिथौ तत्र
निषेधः कालमात्रके ॥ तिथीनां पूज्यता नाम कर्मानुष्ठा-
नतो मता । निषेधस्तु निवृत्त्यात्मा कालमात्रमपेक्षते ॥”
एतद्वचनद्वयं कलञ्जाधिकरणन्यायमूलमिति विवृतमेका-
दशौतत्वे । कर्मानुष्ठानतः कर्मानुष्ठाने वृत्तिः पालनम् । गार्ग्य-
वचनोक्तनिमित्तमित्यत्र विधिनिषेधयोरनुष्ठानाननुष्ठानरूप-
पालने कालस्य निमित्तत्वेन अभिधानात् । “अतःकालं
प्रवक्ष्यामि निमित्तं कर्मणामिह” । इति भविष्यपुराणाच्च ।

तिथितत्त्वम् ।

७

आवश्यकपर्वादिक्रियमाणस्य नित्यनैमित्तिकत्वम् । व्यक्तमाह
मार्कण्डेयपुराणम् । “नित्यं नैमित्तिकं ज्ञेयं पर्वश्राद्धादि
पण्डितैः” इति एवञ्च अशौचान्तात् द्वितीयेऽङ्गोत्थादिकस्य
कालविशेषस्य निमित्तत्वेनोल्लेखः सङ्गच्छते । “मासपक्ष-
तिथौनाञ्च निमित्तानाञ्च सर्वशः । उल्लेखनमकुर्वाणो न
तस्य फलभागभवेत् । इति ब्रह्माण्डभविष्यपुराणोक्तेः ।
निमित्तानामुत्पत्तिविधिसमभिव्याहृतनियतानां न तु प्राश-
स्त्वेनोक्तानाम् अत्र चकारद्वयश्रुतेर्मसादौनां पृथक्निमि-
त्तानाञ्चोल्लेखः । न तु मासपक्षतिथौनां निमित्तोभूता-
नामेव ।

अत्र च वैदिकक्रियानिमित्तस्य कालविशेषस्य शुचितत्-
काल जोवित्वेनाधिकारिविशेषणीभूतस्यान्ते या सप्तमौ सा
नाधिकरणे यो जटाभिः स भुङ्क्त इतिवत्कालस्य विशेषणत्वेन
द्वितीयाप्राप्तेः किन्तु कालभावयोः सप्तमौत्वेन तद्वाधिका
पुनः सप्तमौ विधीयते शरदि पुष्पयन्ति सप्तच्छदा इतिवत् ।
अतः कर्तृविशेषणीभूतस्यापि कालस्य वैदिकक्रियाया निमित्त-
तयोल्लेखः क्रियैव काल इति मतेतु सुतरां नाधिकरणता मूर्त्या-
दिक्रियाया कर्तव्यस्य कर्मणो अधिकरणतानुपपत्तेरिति पूर्वा-
ह्लादेस्तु पशस्तत्वेन निमित्ततया नोल्लेख इति । युग्मादरस्तु
दैवकृत्य एव न पिढकृत्ये । तथा च व्यासनिगमौ “द्विती-
यादिकयुग्मानां पूज्यतानियमादिषु । एकोद्दिष्टादिद्वयादौ
ज्ञासद्वयादिदेवणा” ॥ इति एकोद्दिष्टादिद्वयादौ एको-
द्दिष्टादिश्राद्धनिमित्तभूत तिथिविशेषस्य द्वयादौ द्वयादावित्य-
त्तादिशब्दात् अयस्तस्मिन्तत्वे ग्राह्ये तथा सति श्राद्धकालस्य
सन्देहे ज्ञासद्वयादिदेवणा ज्ञासद्वयादिविधायको नियामक
इति यावत् । अत्र वृद्धिज्ञासौ चन्द्रस्य ताभ्यां शुक्लकृष्णपक्षौ

८

तिथितत्त्वम् ।

लक्ष्येते । “शुक्लपक्षे तिथिर्याह्ना यस्यामभ्युदितो रविः ।
 कृष्णपक्षे तिथिर्याह्ना यस्यामस्तमितो रविः” ॥ इति विष्णु-
 धर्मोत्तरैकवाक्यत्वात् । तेन तिथिद्वये आपराह्णिकेतरपितृ-
 कृत्ये शुक्लकृष्णपक्षयो रवेरुदयास्ताभ्यां व्यवस्था । आप-
 राह्णिके तु सपिण्डीकरणादौ ज्ञासहस्रादीत्यादिशब्दात्
 प्रागुक्त ययास्तमित्यादिना व्यवस्था । एतद्विषय एव काल-
 माधवौयधृतं सुमन्तु वचनम् । “द्वहन्तु व्यापिनौ चेत् स्या-
 न्मृताहस्य तु या तिथिः । पूर्वस्यां निर्वपेत् पिण्डमित्याह्नि-
 रसभाषितम्” ॥ तिथिविवेकेऽपि । पितृकृत्ये च पूर्वाह्णे
 मध्याह्नविहिते संशये विष्णुधर्मोत्तरवचनात् शुक्लपक्षकृष्ण-
 पक्षभेदेन व्यवस्था । एवञ्च प्रागुक्तविष्णुधर्मोत्तरवचने उप-
 वासश्च कर्त्तव्यः कथमित्यत्रोपवासपदमपराह्णविहितेतर-
 पितृकृत्यदेवकृत्योपलक्षकम् एतच्च प्रत्युत्तरवचने उपवास-
 मित्यनभिधाय कर्म्ममात्रनिर्देशात् कर्म्माणौति बहुवचन-
 निर्देशाच्चावगम्यते । अपराह्णविहितन्तु ययास्तं सविता
 यातौत्यस्य विषयो हेतुवन्निगदस्वरसादित्युक्तम् । एतच्च
 उभयदिनापराह्णलाभे ज्ञेयम् । यत्र चोभयदिनेऽपि न
 तज्ज्ञाभस्तत्र दर्शेतरतिथिषु । “अपराह्णे तु संप्राप्ते अभिजि-
 द्रोहिणोदये । यदत्र दीयते जन्तोस्तदक्षयमुदाहृतम्” ॥ इति
 मत्स्यपुराणवचनादपरदिने गौणापराह्णे आहम् । अभिजिद-
 एमघटिका रौहिणं नवमघटिका मुख्यापराह्णस्तु पञ्चधा-
 विभक्तदिनचतुर्थांशो यथा “प्रातःकालो मूढर्त्ता स्त्री न सङ्ग-
 वस्तावदेव तु । मध्याह्नस्त्रिमूढर्त्तः स्यादपराह्णस्ततः परम् ॥
 सायाह्नस्त्रिमूढर्त्तः स्यात् आह्नं तत्र न कारयेत् । रात्रसौ
 नाम सा वेला गर्हिता सर्वकर्म्मसु” ॥

अनु सपिण्डीकरणस्यापराह्णिकत्वे किं मानमिति चेदप-

तिथितत्त्वम् ।

८

राज्ञे तु पैठकमित्युक्तगवचनमेव मानम् । किञ्च । “यद्यप्यद-
न्तकः पूषा पैष्टमसि सदा चरम् । अग्नौन्देखरसामान्या-
सच्छुलोऽत्र विधौयते” ॥ इति कन्दोगपरिशिष्टे यथा बह्वना-
मनुरोधात्तल्लचर्नकानुरोधात् पैष्टचसः ‘विरुद्धधर्मसमवाये
भूयसां स्यात् सधर्मकत्वम्’ इति जैमिनिसूत्राच्च तद्वदत्रापि
बहुदेवताकपार्वणानुरोधादेकोद्दिष्टकालबाध इति । एवं संव-
त्सरमधिकृत्य । “सपिण्डीकरणं तस्मिन् काले राजेन्द्र तच्छृणु ।
एकोद्दिष्टविधानेन कार्यं तदपि पार्थिव” ॥ इति विष्णुपुरा-
णौयमेकोद्दिष्टांशे तदितिकर्तव्यतापरं नतु तत्कालपरं तथाच
परिशिष्टप्रकाशधृतम् । “श्राद्धद्वयमुपक्रम्य कुर्वीत सप्तपिण्ड-
नम् । तयोः पार्वणवत् पूर्वमेकोद्दिष्टमथापरम्” ॥ इति श्रद्ध-
वचनान्तरं यत्र च प्रथमषण्मासाभ्यन्तरे मलमासपातेऽपि
षष्ठमासिकपूर्वतिथिरेव प्रथमषण्मासिकस्य कालः एकाह-
न्यूनषण्मासे तस्य विधानात् । द्वितीयस्य तु त्रयोदशमासिक-
पूर्वतिथिः एकाहन्यूनसंवत्सरे विधानात् यथा कन्दोगपरि-
शिष्टम् । “एकाह्नेन तु षण्मासा यदा स्युरपि वा त्रिभिः ।
न्यूनाः संवत्सरश्चैव स्यातां षण्मासिके तदा” ॥ संवत्सरश्च
त्रयोदशभिरपि मासैर्भवति । तथाच श्रुतिः । द्वादशमासाः
संवत्सरः क्षत्रियोदशमासाः संवत्सरः इति । अत्र काल-
माधवौयधृतेन । “षण्मासिकाब्दिके श्राद्धे स्यातां पूर्वशुरेव
ते । मासिकानि स्वकीये तु दिवसे द्वादशेऽपि च” ॥ इति
पैठौनसिवचनैकवाक्यत्वात् । एकाह्न्यूनपदेन स्मृततिथिपूर्व-
तिथेर्यङ्गम् । एतच्च पूर्वस्मृततिथिं विहाय अपरस्मृततिथि-
मादाय मासवर्षगणनया सिद्धम् । एतेन पूर्वस्मृततिथि-
मादाय मासवर्षगणनया स्मृततिथेः पूर्वतिथिं विहाय तत्
पूर्वादिने मैथिलानां यत् षण्मासिकद्वयकरणं तद्वेद्यमेव । अत्र

१०

तिथितत्त्वम् ।

स्यातां धारणासिके तदा इत्यत्र । “द्वादशप्रतिमास्थानि चाद्यं धारणासिके तथा । सपिण्डोत्तराण्येव इत्येतत् श्रावणोद्देशम्” ॥ इति कुन्दोगपरिशिष्टौयगणनायामपि धारणासिके इत्युपादानात् प्रथमद्वितीयधारणासिकत्वेनैवोक्तेः न तु न्यूनधारणासिकत्वेन न्यूनसांवत्सरिकत्वेनेति । एवञ्च द्वितीयधारणासिकस्य पैठोनसिना यदाब्धिकत्वमुक्तं तच्च । “आब्दिके कच्छपादः स्यादेकाहः पुनराब्दिके” । इति शङ्खोक्तप्रायश्चित्तविशेषज्ञापनार्थं तत्परदिनकर्त्तव्यमेतथादस्य पुनराब्दिकत्वार्थञ्च अतएव “पूर्वेद्युराब्दिकं आहं परेद्युः पुनराब्दिकम्” । इति शङ्खध्वनान्तरम् एतेन द्वितीयाब्दीय प्राप्तपितृत्वसम्प्रदानकथादानभोजनेऽपि शून्यपाण्युक्तप्रायश्चित्तं हेयमिति । नन्वेवं परत्र सप्तमे मामि क्रियमाणस्य कथं धारणासिकत्वमिति चेत् भाक्तम् । उत्तरधर्मासौ मलमासपातेऽपि तथात्वस्यावश्यकत्वात् । अथ यवापकृष्ट सपिण्डनं कृतं तत्र पश्चात् वृद्धापस्थितौ का गतिरिति चेत् यथा अपकृष्ट सपिण्डनजन्यापूर्वं पूर्णसंवत्सरकालं पाप्य पितृत्वप्रापकम् । “कृते सपिण्डोत्तराणि नरः संवत्सरात्परम् । प्रेतदेहं परित्यज्य भोगदेहं प्रपद्यते” ॥ इति विष्णुधर्मोत्तरीयात्तथा वृद्धारम्भकालेऽपि कल्पते । “अर्वाक् संवत्सराद्वृद्धो पूर्णसंवत्सरेऽपि वा । ये सपिण्डोक्तताः प्रेता न तेषान्तु पृथक् क्रिया” ॥ इति शातातपोय पूर्णसंवत्सरवृद्धारम्भकालयोस्तु न्यत्वाभिधानात् यत्र तु “यद्वर्षा वृद्धिरपश्येत” इति गोभिलसूत्रेण अपकर्षो विधीयते तत्र “प्रागावत्तेनादृक्कालं विद्यात्” इति गोभिलसूत्रान्तरेण चूडादिरूपवृद्धेयमिदयान्तर्विधानात् सपिण्डोत्तराण्य अपराह्णे विधानात्तयोर्वाधायामनपूर्वदिने अपकर्षः । एवञ्च शुद्धितत्त्वतिथितत्त्वमन्तर्कोपस्थानवद्बुद्धि

तिथितत्त्वम् ।

११

निश्चित्य कृतं सपिण्डनं तदानीं विघ्नेन वृद्धभावेऽपि वृद्धा-
रम्भकालान्तरं पूर्णसंवत्सरं वा प्राप्य तदेव पिष्टत्वप्रापकमिति
न सपिण्डनान्तरम् । अत्र “श्वः कर्त्तास्मीति निश्चित्य दाता
विप्रान्निमन्त्रयेत्” । इतिवन्निश्चित्येति उत्कटकोटिकसम्भाव-
नोपलक्षणं भविष्यन्निमित्तस्य कर्मणः प्रत्यूहार्हत्वात् । एवञ्च
वृद्धिश्चाहं यदर्थं कृतं तत्कर्म चेत् विघ्नात् तद्दिने न क्रियते
तदा दिनान्तरे तत् कर्मणि क्रियमाणे तदङ्गत्वेन पुनर्वृद्धि-
श्चाहं कर्त्तव्यमेव । “प्रधानस्याक्रिया यत्र साङ्गं तत् क्रियते
पुनः । तदङ्गस्याक्रियायान्तु नावृत्तिर्न च तत् क्रिया” ॥ इति
छन्दोगपरिशिष्टेन साङ्गकरणाभिधानात् हेमाद्रिदृष्टम् । “पूर्णे
संवत्सरे आहं षोडशं परिकीर्त्तितम् । तेनैव च सपिण्डत्वं
तेनैवाद्भिक्रमिष्यते” ॥ अत्र पूर्णसंवत्सरक्रियमाणस्याहाद् यथो-
भयनिर्वाहस्तथापक्वष्टयाहादव्युभयनिर्वाहान्न पूर्णसंवत्सरे
आद्भिकान्तरम् । एवञ्च पञ्चदशस्याहं कृतेऽप्युन्नेयम् । गोभि-
स्तेन पूर्णसंवत्सरे सपिण्डीकरणमभिधाय “अत ऊर्ध्वं संवत्सरे
संवत्सरे प्रेतायान्नं दद्याद् यस्मिन्नहनि प्रेतः स्यात्” इति
सूत्रेणाद्याद्वादूर्ध्वं सांवत्सरिकविधानाच्च ।

यानितु “मुख्यं आहं मासि मासि अपर्याप्तावृतुं प्रति ।
द्वादशाहेन वा कुर्यादेकाहे द्वादशाथवा” ॥ इति मरौचि-
वचनेन एकाहकर्त्तव्यतया द्वादशमासिकस्याहान्युक्तानि तानि
शूद्रेणापि आद्यमासिकादिन एव कार्याणि नत्वाद्यमासिकं
कृत्वा तत् परदिन एकादशमासिकानीति ज्ञेयम् । एवञ्च
तेषामपकर्षं तन्मध्य तदन्तकालकर्त्तव्यतया षाण्मासिकद्वय-
सपिण्डीकरणापकर्षः सिद्ध्यतीति सुधीभिर्भाव्यम् ।

सपिण्डीकरणेति कर्त्तव्यतायां ब्रह्मपुराणम् । “चतुर्थ्य-
श्चार्थपात्रेभ्य एकं वामेन पाणिना । गृहीत्वा दक्षिणेनैव

१२

तिथितत्त्वम् ।

पाणिना च तिलोदकम् ॥ भृग्वर्जयित्वा पृथिवीं ये समाना
 इति स्मरन् । प्रेतविप्रस्य हस्ते तु चतुर्भागं जलं क्षिपेत् ॥
 ततः पितामहादिभ्यस्तन्मन्त्रैश्च पृथक् पृथक् । ये समाना
 इति द्वाभ्यां तज्जलन्तु समर्पयेत् ॥ अर्घ्यन्तेनैव विधिना प्रेत-
 पात्राश्च पूर्ववत् । तेभ्यश्चार्घ्यं निवेद्यैव पश्चाच्च स्त्रयमाचरेत् ॥
 एकं प्रेतपात्रं वामेनानन्तरं दक्षिणेन च गृहीत्वेति सम्बन्धः ।
 ये समाना इति मन्त्रद्वयं पठन् प्रेतपात्रस्थमुत्सृष्टजलं कुश-
 रेखात्रयेण चतुर्धा विभज्य भागमेकं प्रेतब्राह्मणहस्ते क्षिपेत्
 दद्यात् उक्तृष्टजलपिण्डयोः संविभागे मन्त्रस्य करणत्वं व्यक्त-
 माह शास्तातपः । “निरूप्य चतुरः पिण्डान् पिण्डदः प्रति-
 नामतः । ये समाना इति द्वाभ्यामाद्यन्तु विभजेत् विधा ।
 एष एव विधिः पूर्वमर्घ्यपात्रचतुष्टये” ॥ इति ततस्तदनन्तरं
 तन्मन्त्रैः पितामहादिभेदेन विराहत्तेर्यादिव्या इति मन्त्रैश्चका-
 रात् पितामहाद्युत्सृष्टवाक्यैश्च तदुत्सृज्य ये समाना इति द्वाभ्यां
 मन्त्राभ्यामर्घ्यं तज्जलं प्रेतपात्रस्थजलन्तेनैव विधिना प्रत्येकेन
 पूर्ववच्चतुर्भागरूपं प्रेतपात्रात् समर्पयेत् पितामहादिपात्रेषु
 मिस्रयेत् । तेभ्यः पितामहादिभ्यस्त्रिभ्यस्तन्निश्चितपुण्यतिलो-
 दकरूपमर्घ्यं निवेद्य तत्तत् ब्राह्मणहस्ते प्रक्षिप्य पश्चादाचामे-
 दित्यर्थः । तेन प्रेतब्राह्मणहस्ते उक्तृष्टदत्तस्यैवार्घ्यजलस्य
 तदवशिष्टजलस्य भागद्वयं पितामहाद्युत्सृष्टार्घ्यजलेषु मिस्री-
 कर्तव्यमिति प्रतीयते । अतएव दत्तस्यैव प्रेतपिण्डस्य मिस्री-
 भाव इति आहविधेकः । एवञ्च “चत्वारि पात्राणि सतिल-
 गन्धोदकानि त्रीणि पितृणामेकं प्रेतस्य प्रेतपात्रं पितृपात्रे-
 ष्वासिञ्चति” ये समाना इत्यादि गोभिलसूत्रे पाठक्रमदर्शनात्
 सर्वत्र छन्दोगानां सपिण्डीकरणे प्रेतकर्मकरणं पितृकर्मपू-
 र्वकं किन्त्वर्घ्यदानमात्रे पाठक्रमच्छाब्दक्रमस्य बलवत्वात्

तिथितत्त्वम् ।

१३

ब्रह्मपुराणे प्रेतार्थदानानन्तरं ततः पितामहादिभ्य इति
 शाब्दक्रमस्यावाधेनार्थपात्रेषु गन्धपुष्पदानपर्यन्तं पितृपूर्व-
 कता उत्सर्गं तु प्रेतपूर्वकता । यथाचमने “अक्षिणी नासिके
 कर्णौ” इति गोभिलसूत्रस्यपाठक्रममुल्लङ्घ्य “अङ्गुष्ठेन प्रदे-
 शिन्या प्राशं पद्यादनन्तरम् । अङ्गुष्ठानामिकाभ्याश्च चक्षुः
 श्रोत्रे पुनः पुनः” ॥ इति दत्तोक्तशाब्दक्रमो गृह्यत इति अत-
 एव कन्दोगपरिशिष्टेन सूत्रक्रमान्यथात्वं स्पष्टीकृतं यथा “त्रिः
 प्राश्यापो द्विरुन्मुच्य मुखमेतान्युपसृशेत् । आस्यनासाक्षि-
 कर्णाश्च नाभिवक्षः शिरोऽंशकात्” ॥ एतेनानुसृष्टजलेन
 अनुसृष्टजलसमन्वयोत्तरोत्सर्गः पितृदयितायामुक्तो निरस्तः ।
 ब्रह्मपुराणे ये समाना इति स्मरणानन्तरं जलप्रक्षेपमात्राभि-
 धानेन पूर्वमुत्सर्गप्रतीतिः एवं संस्मृतजलसमन्वयस्तु मैथिलोक्तो-
 ऽपि न युक्तः प्रागुक्तवचनेषु समन्वयोत्तरार्थनिवेदनोक्तेः स्वय-
 माचमेदित्येव पाठः कल्पतरौ तथा दर्शनात् आचमनं कुर्या-
 दिति वाचस्पतिमिश्रव्याख्यानाच्च । आचमेदिति ह्रस्वश्चान्दसः
 आचरेदिति तु लेखकप्रमादपाठः अत्र च शेषमक्षमनुज्ञाप्य
 सर्वमक्षमेकत्रोद्भृत्य उच्छिष्टसमीपे दर्भेषु मधुमध्विति अक्षमसौ
 मदन्तेति जपित्वा त्रीं स्त्रौन् पिण्डान् दद्यात्” इति गोभिल-
 सूत्रेण “सर्वस्मात् प्रकृतादस्मात् पिण्डान् मधुतिलान्वितान् द्रव्य-
 शेषेण” इत्यनेन च आहद्रव्यशेषद्रव्येष्वेव पार्वणे पिण्डविधानात्
 तद्विकृतावपि सपिण्डौकरणे तन्नियमात् यद्यपि शेषाभावे
 पिण्डनिवृत्तिरायाति तथापि यथोक्तवस्त्वसम्पत्तौ ग्राह्यं तदनु-
 कारि यत् । “यवानामिव गोधूमा व्रीहौणामिव शालयः” ।
 इति कन्दोगपरिशिष्टात् “मुख्यान्नामे पतिनिधिः शास्त्रार्थः”
 इति न्यायाच्च मध्वाद्यभावे गुडादिग्रहणवत् । द्रव्यान्तरेणापि
 पिण्डदानं शेषद्रव्यनियमस्तु तत्सम्भवे द्रव्यान्तरत्यागाय
 अन्यथा तदङ्गाभावे कर्मवैगुण्यं स्यात् “सहपिण्डक्रियायाम्”
 इति मनक्तेः पिण्डस्य प्रेतपिण्डेन सहमिश्रीकरणं यत्रेति
 सपिण्डौकरणसमाख्यामिद्वयार्थं सुतरां तत्र तथाचरणं प्रति-
 पत्तिरूपकर्मोद्ग एव पतिपाद्याभावे तन्निवृत्तिः “पशुयागे
 लोहितं निरस्यति शक्नश्चिरस्यति” इत्यादावुक्ता । अतएव

१४

तिष्ठितत्त्वम् ।

“यज्ञवास्तुरूपप्रतिपत्तियागेऽपि यज्ञो यस्मिन् वसतीति”
यज्ञवास्तु समाख्यानुरोधेनास्तृतकुशविरहेऽपि कुशान्तरप्रति-
निधिर्भट्टनारायणैर्गोभिलभाष्ये उक्तः । “प्राक्स्विष्टिकृत आवाप
इति गोभिलसूत्रस्य व्याख्यानेऽपि आचप्यत इत्यावापः प्रधान-
होमः स तु स्विष्टिकृद्दोमात् प्राक् न पद्यादित्यर्थः” एवञ्च “मुख्य-
होमे त्वकृते यदि चरुर्नष्टो दृष्टो वा भवति तदान्यः पाण्यः
मुख्ये कृते चेन्नष्टदृष्टो तदाज्येनैव स्विष्टिकृद्दोम” इति सरला
भाष्ये एतेन शेषनाशे पिण्डनिवृत्तिरिति वाचस्पतिमिश्रोक्तं
हेयम् । अत्र भविष्यपुराणं “गन्धोदकतिर्लेयुक्तं कुर्यात् पात्रचतु-
ष्टयम् । अथार्थे पिष्टपात्रेऽप्रेतपात्रं प्रसेचयेत् ॥ ये समाना
इति द्वाभ्यामेतत् ज्ञेयं सपिण्डनम् । नित्येन तुल्यं शेषं स्यादे-
कोद्दिष्टं स्त्रिया पपि” ॥ नित्येनेति नित्यपदमत्रावश्यकपरम् ।
तेन सपिण्डौकरणस्योभयात्मकत्वात् । शेषमङ्गजातं पार्वणांशे
पार्वणतुल्यमेकोद्दिष्टांशे एकोद्दिष्टेन तुल्यं बोध्यम् एकोद्दिष्ट-
मिति एकोद्दिष्टं तद्वत्संज्ञादित्वात् सपिण्डौकरणञ्चेत्युभयपरम् ।
“एतत् सपिण्डौकरणमेकोद्दिष्टं स्त्रिया अपि” इति याज्ञ-
वल्कावचनेनैकवाक्यत्वात् तेन आहोपु मध्ये एतत् आहवयमेव
स्त्रिया कर्त्तव्यं नत्वाभ्युदयिकयाज्ञादि अत्र च स्त्रिया इति
कर्त्तरि कृत्व इति कर्त्तरि पठ्यति कर्त्तृत्वनियमः । हवि-
आज्ञादौ स्त्रीणां भोजनदर्शनान्न भोक्तृत्व नियमः । अत्र च
मातुःपत्या सह सपिण्डने ऋशुरार्थ्यश्चशुरयोः पिण्डौ कुशे-
राच्छाद्यौ । तथा च गार्ग्यः । “पतिनैकेन कर्त्तव्यं सपिण्डौ-
करणं स्त्रियाः । सा गता हि मृतैकत्वं कुशैरन्तयन् पितृन् ॥
ऋशुरस्याप्रतो यस्माच्छिरः प्रच्छादन क्रिया । पुत्रैर्दर्भेण सा
कार्थ्या मातुरभ्युदयार्थिभिः” ॥ अन्तरयन्तीत्यर्थेऽन्तरयन्निति
लिङ्गव्यत्ययेन पुंस्त्वमिति हलायुधः । परवचनं गोभिल-
आहसूत्रभाष्यकृतापि लिखितम् अतएव प्रव्रजिते पतिते वा
पितरि मृतेऽपि न पितामहादिभिः सह मातुः सपिण्डौकरणं
किन्तु पितामह्यादिभिरेव “स्वेन भर्त्रा सहैवास्याः सपिण्डौ-
करणं स्त्रियाः । एकत्वं सा गता यस्माच्चरुमन्दाहुतिव्रतैः ।
तस्मिन् सति सुताः कुर्युः पितामह्या सहैव तु” इति अत्र

तिथितत्त्वम् ।

१५

तस्मिन् सतीति आह्वानं भर्तुरुपलक्षणम् । अतएव “तस्या-
 चैव तु जीवन्त्यां तस्याः श्वश्रूति निश्चयः इति लघुहारीतेन
 श्वश्रूजीवने तस्याः श्वश्रूत्युक्तं न तु श्वशुरेणेति क्वचिदव्युक्तम्
 एवं पितामह्यादिभिर्मातुः सपिण्डीकरणे सामगेन “ये चात्र
 त्वामनु यांश्च त्वमनु तस्मैते स्वधा” इति मन्त्रो न पाठ्यः मन्त्र-
 लिङ्गविरोधादतत्रवाभ्युदयिके मातृपक्षे श्रीदत्तादिभिर्मन्त्रान्तरं
 लिखितं न ये चात्र त्वेति वस्तुतस्तु आभ्युदयिके कन्दोगानां
 मातृपक्ष एव नास्तौत्युक्तम् । एवञ्च “अध्यायं पितृपात्रेषु
 प्रेतपात्रं प्रमेचयेत् । एतत् सपिण्डीकरणमेकोद्दिष्टं स्त्रिया
 अपि” इति याज्ञवल्क्यानं पार्वणैकोद्दिष्टविकृतौभूतपुंसपि-
 ण्डनातिदेशात्तद्विकृतौभूत श्वश्रादिभिः सह स्त्री सपिण्डनेऽपि
 ये समाना इति मन्त्रद्वयस्य पार्वणोक्तं ये चात्र त्वामिति
 मन्त्राणां लिङ्गार्थासमवेतत्वेऽपि प्रकृत्यर्थसमवेतार्थत्वात्
 पाठः । एवञ्च “मातामहानामग्रेवं आहं कुर्याद्विचक्षणः ।
 मन्त्रोद्देशेन यथा न्यायं शेषाणां मन्त्रवर्जितम्” ॥ इत्यनेन
 शेषाणां यन्मन्त्रवर्जनमुक्तं तत् “शुद्धन्तां पितरः शुद्धन्तां
 पितामहाः” । इत्यादि प्रकृत्युद्देशयोग्यमन्त्रवर्जनपरं न तु
 निष्प्रोद्देशयोग्यमन्त्रवर्जनपरम् । सर्वाभावे स्त्रियः कुर्युरित्यादि-
 मार्कण्डेयपुराणोक्तैतदानुमुखेन व्याख्यातं शुद्धितत्त्वे आह-
 तत्त्वे च ।

अथ विघ्नपतितमृताहाविदितआहकालः । लघुहारीतः ।
 “आहविघ्ने समुत्पन्ने मृताहाविदितं तथा । एकादश्यां प्रकु-
 र्वीत कृष्णपक्षे विशेषतः” ॥ अत्र मृताहाज्ञाने यत् आहं
 तद्दिनकरणयोग्यं मासिकं सांवत्सरिकञ्च तदेव आहविघ्न-
 मित्यत्राप्यन्वेति उपस्थितत्वात् न तु अमावास्यादिविहितम्
 एवञ्चेत् कथं मृताहेतरक्रियमाणानाम् आद्यषाण्मासिकद्वय-
 आहानां ग्रहणमिति चेत्तदादितदन्तन्यायात् । “यथाक्रमेण
 पुत्रेण कार्या प्रेतक्रिया सदा । पतितापतितावापि एकोद्दिष्ट-
 विधानतः” ॥ इति जावालवचनात् । “व्युत्क्रमात् प्रेत-
 आह्वानं यो नरो धर्ममोहितः । ददाति नरकं याति पितृभिः
 सह शाश्वतम्” ॥ इति देवलवचनाच्च । अन्यथा तेषामकरणे

१६

तिथितत्त्वम् ।

तदन्तर्भूतश्राद्धानामकरणप्रसङ्गात् । एवञ्च पतितप्रेतश्राद्धं यदि कृष्णैकादश्यां न कृतं तदा परश्राद्धकाले कर्त्तव्यं न तु पतितश्राद्धगौणैकादशीकालानुरोधेन परश्राद्धमुख्यकालबाधः । एतश्रायमूलं हेमाद्रिदृष्टं देवलवचनम् । “एकोद्दिष्टे तु श्रम्यासे यदि विघ्नः प्रजायते । मासेऽन्यस्मिंस्तिथौ तस्मिंस्तदा दद्यात् प्रयत्नतः” ॥ अत्र मृताश्चाहस्य विघ्नेऽपि देयत्वावधारणात् ऋष्यशृङ्गवचने देयमिति विशेषणं सार्थकं तद्यथा—“देये पितॄणां श्राद्धे तु अशौचं जायते यदि । तदशौचे व्यतीते तु तेषां श्राद्धं विधीयते ॥ शुचौभूतेन दातव्यं या तिथिः प्रतिपद्यते । सा तिथिस्तस्य कर्त्तव्या न त्वन्या वै कदाचन” ॥ देये विघ्नेऽप्यवश्यं देये अत्र कृष्णैकादशी प्रतीक्षणीया नवेत्यत्राशुचौभूतेनत्वाद दातव्यमित्यत्र शयनीयवत् श्राद्धं दातुमर्हत्यास्मिन् काल इति कृत्य युटोऽन्यत्रापि चेत्यनेनार्हतावित्यधिकृत्य श्राकं च कृत्या इत्यनेन चार्हणाधिकरणे कृत्यप्रत्ययः । अन्यथा पूर्ववचनपरार्द्धेन पीनरुक्त्यापत्तेः । ततश्च दातव्यं श्राद्धपूज्यकालमध्याह्नादिकं प्राप्य या तिथिः शुचौभूतेन प्राप्यते सा तिथिस्तस्य श्राद्धस्य कर्त्तव्या करणार्हा न त्वन्या कृष्णैकादशी अशौचविघ्ने प्रतीक्षणीया । ततः शुचौभूताश्रवहितदिवसोयश्राद्धप्रशस्तकाल प्राप्ततिथिखण्डनियमादप्रशस्तकालेऽपि तत्तिथिखण्डे एव श्राद्धं न शुक्लपक्षीय तद्वितीयखण्डे अनुपस्थितेः । एवञ्चाशौचान्ते सङ्गवाभ्यन्तरसमाप्य तिथौ न श्राद्धं किन्तु मध्याह्नादिप्राप्ततिथौ श्राद्धं प्रशस्तकालत्वात् । यथा खण्डतिथौ प्रशस्तकाललाभे तत्काल एव कर्म न तु युग्मादिना सामान्यकाललाभ इति । मध्याह्नेऽपि कुतपस्य पूर्वोत्तरभागयोरेकोद्दिष्टारम्भकालत्वेन तत्प्राप्तिरादरणीया यथा कालमाधवौयधृतो व्यासः । “कुतपप्रथमे भागे एकोद्दिष्टसुपक्रमेत् । आवर्त्तनसमीपे वा तत्रैव नियतात्मवान् ॥ आवर्त्तनं पश्चिमादिगवस्थितह्यायाः पूर्वादिगमनारम्भकालः तत्समीपे कुतपशेषदण्डे । गीतमोऽपि “आरभ्य कुतपे श्राद्धं कुर्यादारोहिणं बुधः । विधिज्ञो विधिमास्थाय रोहिणन्तु

तिथितत्त्वम् ।

१७

न लङ्घयेत्” ॥ एतद्वचनं भुजबलभीमे भोजदेवेन धृतम् ।
वौधायनः “यो यस्य विहितः कालः कर्मणस्तदुपक्रमे । तिथि-
र्याभिमतता सा तु कार्या नोपक्रमोज्झिता” ॥ अतएव मदन-
पारिजाते लोकाक्षिः “गणितात् ज्ञायते कालो यत्र तिष्ठन्ति
देवताः । वरमेकाहुतिः काले नाकाले लक्षकोटयः” ॥

अथैवं षोडशश्राद्धानां यथाक्रमस्यावश्यकत्वे भ्रान्त्या
एकस्याप्यकरणे तदादिश्राद्धानां पुनः करणप्रसङ्गः “प्रवृत्त-
मन्यथा कुर्याद् यदि मोहात् कथञ्चन । यतस्तदन्यथा भूतं
तत एव समापयेत्” इति कन्दोगपरिशिष्टादिति चेन्न क्रम-
रूपाङ्गानुरोधेन हि प्रधानौभूतश्राद्धान्तराणामावृत्तेरयुक्तत्वात्
किन्तु यत् पतितं तदेव कर्तव्यं तुल्यकजाणां षोडशश्राद्धाना-
मेकतरासिद्धौ षोडशानामपूर्वाणामनुदये प्रधानापूर्वासिद्धे-
र्दृशपूर्ववत् । न चाङ्गासिद्धावपि समानमेतदिति वाच्यं
तेषां कथं स्यादित्याकाङ्क्षायां पूर्वमुत्पत्त्यमानतया प्रधान-
विषयोत्पत्तिवाक्यविषयत्वाभावात् । अतएव सर्वशक्त्यधि-
करणेऽङ्गासिद्धावपि नित्ये क्वचित् प्रधानसिद्धिरिति सिद्धान्तः
प्रधानैकतरासिद्धौ तु प्रधानापूर्वासिद्धिः सर्वतन्त्रविरुद्धैव अत-
एव कन्दोगपरिशिष्टम् । “समाप्ते यदि जानीयाम्भयैतद्यथा
कृतम् । तावदेव पुनः कुर्याद्वाहुतिः सर्वकर्मणः ॥ प्रवान-
स्याक्रिया यत्र साङ्गं तत्क्रियते पुनः । तदङ्गस्याक्रियायान्तु
नाहन्तिर्न च तत्क्रिया” इति नाहन्तिर्न साङ्गप्रधानाहुतिः ।
न चेति न च तावन्मात्रस्याङ्गस्य करणं किन्तु तद्वैगुण्यसमा-
धानार्थं विष्णुस्मरणमाह योगियाज्ञवल्करः । “अज्ञानाद्
यदि वा मोहात् प्रच्यवेताध्वरेषु यत् । स्मरणादेव तद्विष्णोः
संपूर्णं स्यादिति श्रुतिः” ॥ एवञ्च प्रवृत्तमिति प्रागुक्तवचनं
प्रयोगमध्य एव सुकरत्वेन बोध्यम् । न च सपिण्डनानन्तरं
पतितमासिककरणे पुनः सपिण्डौकरणप्रसङ्गः । “सपिण्डौ-
करणे हृत्ते पृथक्त्वं नोपपद्यते । पृथक्त्वे तु कृते पथात् पुनः
कार्या सपिण्डता” इति लघुहारीतवचनादिति वाच्यम् ।
तद्वचनस्य प्राप्तपितृलोकप्रेतस्य शास्त्रोक्तञ्चनपूर्वक मासिका-
दिकरणपरत्वात् । तथा च “प्रेतानामिह सर्वेषां ये सन्त्येष्ट

१८

तिष्ठितत्त्वम् ।

नियोजिताः । कृतार्थास्ते हि संवृत्ताः सपिण्डीकरणे कृते ॥
 प्रेतत्वाच्चेह निस्तौर्णाः प्राप्ताः पिढगणन्तु ते । यः सपिण्डी-
 कृतं प्रेतं पृथक् पिण्डे नियोजयेत् । विधिघ्नस्तेन भवति
 पिढहा चोपजायते” । इति शातातपवचने पिढत्वप्राप्त्यन-
 स्तरं पृथकरणं निषिद्धम् । अत्र तु षोडशश्राद्धासम्पत्त्या
 तदसिद्धौ पृथकरणेऽपि न दोषः कृन्दोगपरिशिष्टवचनाच्च तद्-
 यथा “सपिण्डीकरणादूर्ध्वं न दद्यात् प्रतिमासिकम् । एको-
 द्विष्टविधानेन दद्यादित्याह शौनकः” ॥ न दद्यात् प्रति-
 मासिकमेकोद्विष्टविधानेनेति सखभ्यात् दद्यादित्याह शौनक
 इत्यनेनैकोद्विष्टस्यैवापकृष्टसपिण्डीकरणादूर्ध्वं विकल्पो दर्शितः ।
 स चाप्राप्तप्रेतभावविषय इति श्राद्धविवेकोक्तवत् भ्रमपतित-
 मासिकविषयोऽपौति । प्रागुक्त लघुहारीतवचने विशेषत
 इत्यमावस्थापेक्षया तस्या अपि विघ्ने विधानात् । यथा
 हेमाद्रिद्वृतं षट्त्रिंशत्तमं “मासिके चाष्टिके त्वद्धि संपाप्ते
 मृतसूतके । वदन्ति शुद्धौ तत्कार्यं दर्शे चापि विचक्षणैः” ॥
 राजमार्त्तण्डे “श्राद्धविघ्ने समुत्पन्ने अन्तरामृतसूतके । एका-
 दश्यां प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे विशेषतः ॥ श्राद्धविघ्ने समुत्पन्ने
 मृतस्याविदिते दिने । अमावास्यां प्रकुर्वीत वदन्त्येके मनौ-
 षिणः” ॥ अत्र मृतसूतकोपादानादृष्यशृङ्गवचनेऽशौचपद-
 मेतत्परम् । यत्त्वन्तरामृतसूतकेऽपि एकदश्यां श्राद्धविधानं
 तत्र त्वन्या वै कदाचन इति ऋष्यशृङ्गवचनविरोधादशौचान्त-
 दिने मलमासादिरूपविघ्नान्तरेण तदकरणे बोध्यम् । अतएव
 श्राद्धविवेके अषाढवाद्यशौचाभ्यामपि पतितमेकोद्विष्टमेका-
 दश्यामशौचान्ते च मलमासे न कर्त्तव्यं किन्तु मलमासा-
 व्याप्तकृष्णैकादश्यामेवेत्युक्तम् । यत्तु “जातकर्मणि यत्श्राद्धं
 नव श्राद्धं तथैव च । प्रतिसंवत्सरं श्राद्धं मलमासेऽपि तत्-
 स्मृतम् । प्रतिसंवत्सरं श्राद्धमशौचात् पतितञ्च यत् ॥ मलमासे-
 ऽपि कर्त्तव्यमिति भागुरिभाषितम्” ॥ इति ज्योतिर्वचनद्वयं
 तत्र पूर्ववचनशेषार्द्धस्य “असंक्रान्तेऽपि कर्त्तव्यमाष्टिकं प्रथमं
 द्विजैः” इति लघुहारीतवचनैकवाक्यतया अन्याधिमासविष-
 यकत्वात् “मलमास मृतानाञ्च श्राद्धं यत्प्रतिवत्सरम् । मल-

तिथितत्त्वम् ।

१८

मासेऽपि कर्त्तव्यं नान्येषान्तु कदाचन” इति कालमाधवीय-
 धृतपैठीनसिवचनैकवाक्यतया मलमासमृतविषयकत्वाच्च न
 दोषः परवचनेनापि तदुभयश्चाहस्याशौचपतितस्य मलमासा-
 भ्यन्तरे कर्त्तव्यतोक्ता न तु तद्विषयानुपस्थितस्य राजभार्त्त-
 ण्णेन एकादश्यां कर्त्तव्यतोक्तेः । प्रचेताः “अविज्ञाते मृते
 अमावास्यायां श्रवणदिवसे वा” इत्यत्रामावास्यायामपि मृता-
 द्वाविदितश्चाहविधानेनैकादश्यां प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे विशेषत
 इत्यमावस्यापेक्षयैवोपपत्ती विशेषत इति श्रवणात् मैथिलोक्तं
 शुक्लैकादश्यां तत्करणं न युक्तं एकादशीमात्रे प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे
 विशेषतः कुर्वीतेति वाक्यभेदापत्तेः । अस्मन्मते तु कृष्णपक्षे
 एकादश्याममावास्यापेक्षया विशेषतः कुर्वीतित्येकं वाक्यं श्रवण
 दिवस इति मरणस्येति शेषः मृतशब्दोऽत्र मृताहपरोऽनिश्चित
 मृतस्योर्द्ध्वदेहिकाभावादिति आहविवेकः । मृताहनौत्येव
 सूत्रे पाठो मैथिलपाश्चात्यदाक्षिणात्यानाम् । अत्रामावास्या-
 यामिति गमनमाससम्बन्धिन्यां “प्रवासवाप्तरे ज्ञेयं तन्मासेन्दु-
 चयेऽथवा” । इति स्मरणादिति मितोक्षरा । एतच्च मृतदिन-
 मासयोरज्ञाने वक्ष्यमाणवृद्धस्यतिवचनात् । मृतमासे ज्ञाते
 मरणदिनाज्ञाने तु तदीयामावास्यायाम् । तथा च हेमाद्रि-
 कालादर्शनिर्णयामृत नव्यवर्द्धमानधृतानि वचनानि । “वृद्ध-
 स्यतिः । न ज्ञायते मृताहयेत् प्रोषिते संस्थिते सति । मास-
 येत् प्रतिविज्ञातस्तद्दर्शं स्यान्मृताहन” ॥ मृताहनौत्येव यत्
 कर्त्तव्यमिति शेषः प्रोषित इत्यज्ञानकारणोपलक्षणं मामाज्ञाने
 तिथिज्ञाने तु स एव “यदिमासो न विज्ञातो विज्ञातं दिनमेव
 हि । तदा मार्गशिरि मासि माघे वा तद्दिनं भवेत्” ॥ काला-
 दर्शं निर्णयामृतयोर्मार्गशिर इत्यत्र आषाढक इति पाठः ।
 भविष्यपुराणम् । “दिनमेव तु जानाति मासं नैव तु यो नरः ।
 मार्गशीर्षे तथा भाद्रे माघे वा तद्दिनं भवेत्” ॥ एषु मृताहा-
 वधारणतान्निध्यान्मासविशेषो ग्राह्यः । मृतदिनमासयोरज्ञाने
 तु वृद्धस्यतिः “दिनमासौ न विज्ञातौ मरणस्य यदा पुनः ।
 प्रस्थान दिनमासौ तु ग्राह्यौ पूर्वोक्तया दिशा” पूर्वोक्तया
 दिशेति यथा मरण दिनमासज्ञाने तदग्रहणं तयोरेकतराज्ञाने

२०

तिथितत्त्वम् ।

यथा व्यवस्थापितं तथात्वापीति तेन प्रस्थानदिनमासज्ञाने तदप्रवृत्तं प्रस्थानमासमात्रज्ञाने तदौयामावास्या ग्राह्या । प्रस्थानतिथिमात्रज्ञाने तु मार्गशौर्षादौ सत्तत्तिथिर्ग्राह्येति । सन्देहेतु आह यमः । “गतस्य न भवेत् वार्त्ता यावत् द्वादश-
वार्षिकी । प्रेतावधारणं तस्य कर्त्तव्यं सुतवाग्यवैः । यन्मासि
यदह्यतिस्तन्मासि तदहःक्रिया । दिनाज्ञाने कुहस्तस्य
आपादस्याथवा कुहः” । एवञ्च मरण प्रस्थानदिनमासाज्ञाने
श्रवणदिवसस्य विषयः । प्रभासखण्डम् । “मृतस्याहो न
जानाति मामं वापि कथञ्चन । तेन कार्यममावस्यां आहं
माघेऽथ मार्गके” कथञ्चनेति मरणप्रस्थान दिनमास श्रवणादि
रूपेण केनाप्यज्ञाने । अतएव एषां मृततिथ्यादीनां अज्ञा-
नेऽपि यस्यान्तिथौ मृतिः श्रूयते तस्यामेव तत्तिथेरपि विस्मरणे
तन्मासैकादश्याममावास्यायां वा एकोद्दिष्टं तथा श्रवणमास-
स्यापि विस्मरणे न कार्यमेकोद्दिष्टं प्रमाणाभावादिति वाच-
स्पतिमियोक्तं हेयं श्रवणदिनविस्मरणे तन्मासौयैकादश्यमा-
वास्यायोर्ग्रहणं यदुक्तं तदपि प्रमाणशून्यम् । इत्यञ्च सर्वत्र तन्मा-
सौयकृष्णैकादश्यभाव एव समावास्या ग्राह्या आहविष्य इति
वचनात् । अन्यथा तद्वचनस्यमृताहाविदित इत्यस्य विषया-
मुपपत्तेः । तस्याञ्च प्राधान्यं तद्वचने दिशिषत इत्यभि-
धानात् ।

ननु अशौचे तु व्यतीते वै इति श्रवणादशौचान्त इति प्रयोगे
वक्तव्यमिति आहचिन्तामणिः । मैवं यथा मृताहनि तु कर्त्त-
व्यमित्यादिना मृताहादेर्निमित्तत्वेऽपि तत्तत्तिथिविशेषस्यैव
उल्लेखः न तु मृताहत्वेनैव उल्लेखः यथा वा तत्र आहं विघ्न-
पतिते एकादश्यादिविधानात् एकादश्यादिरूपेणैव उल्लेखः ।
तथा तत्रापि शुचीभूतेन दातव्यमित्यादिना आहप्रशस्तकाल
प्राप्ततिथिविशेषस्यैव उल्लेखः । न तु अशौचान्तस्यैव उल्लेखः ।

अथ जन्मतिथिकृत्यम् । तच्च मलमामेन कर्त्तव्यं चान्द्र-
मासौयत्वेन सावकाशत्वात् । न च तस्य सौरमासौयत्वं तथात्वे
तन्मासे तत्तिथेः कदाचिदप्राप्तौ तद्वर्षं तत्कृत्यलोपापत्तेः नचे-
ष्टापत्तिः प्रतिसंवत्सरं तद्विधानात् यथा ब्रह्मपुराणं गर्गश्च

तिथितत्त्वम् ।

२१

“सर्वेद्य जन्मदिवसे स्नातेर्मङ्गलपाणिभिः । गुरुदेवाग्निविप्राय पूजनौयाः प्रयत्नतः ॥ स्वनक्षत्रं पितरौ तथा देवः प्रजापतिः प्रतिसंवत्सरश्चैव कर्त्तव्यश्च महोत्सवः” । स्नातेस्त्रिल-
 स्नातेः प्रजापतिर्ब्रह्मा । तथा च तर्त्ताथमधिकृत्य “तिलोद्वर्त्ती तिलस्त्रायौ तिलहोमौ तिलप्रदः तिलभुक् तिलवापौ च षट्-
 तिलौ नावसौदति” । मङ्गलपाणिभिः अभिप्रेतार्थसिद्धिर्मङ्गलं तदेतुतया गोरोचनादिकर्त्तापि मङ्गलं तेन गुग्गुल्वादिपाणिभि-
 रित्यर्थः । तथाच कृत्यचिन्तामणौ “गुडदुग्धतिलानद्याल्लक्ष्म-
 प्रत्येद्य बन्धनम् । गुग्गुलुं मिश्रसिद्धार्थं दूर्वागोरोचनायुतम् । संपूज्य भानुविघ्नेशौ महर्षिं प्रार्थयेददम् । चिरजौवी यथा त्वं भो भविष्यामि तथा मुने ! । रूपवान् वित्तवाञ्छैव श्रिया-
 युक्तश्च सर्वदा । मार्कण्डेय ! महाभाग ! सप्तकल्पान्तजौवन ! आयु-
 रिष्टार्थं सिद्धार्थमस्माकं वरदो भव” ॥ स्वनक्षत्रमिति स्वनक्षत्रं अश्विन्याद्यन्तर्गत जन्मकालीननक्षत्रं नामकरणे तथा दर्शनात् वक्ष्यमाणब्रह्मपुराणोक्तपणवादिनमोऽन्तेन नाम्नैव पूजाविधानाच्च तदज्ञाने स्वनक्षत्राय नम इत्युल्लेखः ।
 पूजायामर्थान्तरं पाद्यमाह मत्स्यपुराणम् “अर्घ्यपाद्यादिक-
 न्तत्र मधुपर्कं प्रयोजयेत्” । पाद्यानन्तरमर्घ्यमाह नरसिंह-
 पुराणम् । “पाद्यं चैव तृतीयया चतुर्थ्याञ्च प्रदापयेत्” । तृतीयया पुरुषसूक्तोयतृतीयया ऋचा उभयक्रमदर्शनादि-
 ष्छाविकल्पः इति श्रौततः श्रौपतिव्यवहारनिर्णये “नवास्वर-
 धरो भूत्वा पूजयेच्च चिरायुषम्” । तथा “द्विभुजं जटिलं सौम्यं सुहृदं चिरजौविनम् । मार्कण्डेयं नरो भक्त्या पूजयेत् प्रयतस्तथा ॥ ततो दौर्घायुषं व्यासं रामं द्रौणिं कृपं बालम् । प्रह्लादश्च हनूमन्तं विभौषणमथार्चयेत्” ॥ रामोऽत्र परशुरामः चिरजौविसाहचर्यात् द्रौणिरश्वत्थामा । तथा “स्वनक्षत्रं जन्मतिथिं प्राप्य सम्पूजयेन्नरः । षष्ठौश्च दधिभक्तेन वर्षे वर्षे पुनः पुनः । योगियाज्ञवल्करः । “ध्यायेन्नारायणं नित्यं स्नानादिषु च कर्मसु तद्विष्णोरिति मन्त्रेण स्नायादप्सु पुनः पुनः । गायत्री वैष्णवीहोवा विष्णोः संस्मरणाय वै” ॥ ध्यायेत् स्मरेत् । स च मन्त्रः । “तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति

२२

तिथितत्त्वम् ।

सूरयः दिवीव चक्षुराततम्” । वामनपुराणम् । “सर्वमङ्गल-
मङ्गल्यं वरेण्यं वरदं शुभम् । नारायणं नमस्कृत्य सर्वकर्माणि
कारयेत्” ॥

संकल्पाकरणे निन्दिमाय भविष्यपुराणम् । “संकल्पेन
विना राजन् यत्किञ्चित् कुरुते नरः । फलञ्चात्प्राप्त्यर्थं तस्य
धर्मस्याहं च यो भवेत्” ॥ ब्रह्मपुराणं “प्रणवादिस्मायुक्तं
नमस्कृष्टान्तकीर्तितम् । “स्व नाम सर्वसत्त्वानां मन्त्र इत्य-
भिधीयते । अनेनैव विधानेन गन्धपुष्पे निवेदयेत्” ॥ एकै-
कस्य प्रकुर्वीत यथोद्दिष्टं क्रमेण तु । गन्धपुष्पमात्रं पञ्चोप-
चाराद्यसम्भवे । यथा “मन्त्राच्छतगुणं प्रोक्तं भक्त्या लज्जगुणो-
त्तरम् । भक्तिमन्त्रसमेतन्तु कीटिकोटिगुणोत्तरम् ॥ सर्वत्र
कर्मापदेशकं दक्षिणादिभिरर्चयेत् । तथोपदेष्टारमपि पूज-
येच्च ततो गुरुम् ॥ न पूज्यते गुरुर्यत्र नरैस्तत्वाफला क्रिया”
इति मत्स्यपुराणवचनात् । ततः कर्मान्तरं तिलहोमस्तु
पूजितदेवतानामभिः कार्यः “एकैकां देवतां राम ! समुद्दिश्य
यथाविधि । चतुर्थेन धर्मज्ञ ! नाम्ना च प्रणवादिना ॥ होम-
द्रव्यमयैकैकं शतसंख्यन्तु होमयेत्” इति विष्णुधर्मोत्तरदर्श-
नात् एवं होमे स्वाहान्तता च मन्त्रस्य । “स्वाहावसाने जुह-
यात् ध्यायन् वै मन्त्रदेवताम्” ॥ इति स्मृतेः अशक्नो तु देवी-
पुराणम् । “होमो ग्रहादिपूजायां शतमष्टोत्तरं भवेत् । अष्टा-
विंशतिरष्टौ वा यथाशक्ति विधीयते” ॥ स्कान्दे । “खण्डनं
नक्षत्रकेशानां मैथुनाध्वानमेव च । आमिषं कलहं हिंसां वर्ष-
वृद्धौ विवर्जयेत्” ॥ अध्वानम् अध्वगमनं कलहमित्यत्र सङ्गर-
मिति क्वचित् पाठः । सङ्गरं युद्धम् । वर्षवृद्धौ जन्मदिने वृद्धमनुः ।
“मृते जन्मनि संक्रान्तौ श्राद्धे जन्मदिने तथा । असृश्यस्पर्शने
चैव न स्नायादुष्णवारिणा” ॥ जन्मनि । पुत्रजन्मनि ज्योतिषे ।
“स्नात्वा जन्मदिने स्त्रियं परिहरन् प्राप्नोत्यभीष्टां श्रियम् ।
मत्स्यान्मोचयतो द्विजाय ददतोऽप्यायुश्चिरं वरेते” । शक्नून्
स्नादति यस्तु तस्य रिपवो नाशं प्रयान्ति ध्रुवं भुङ्क्ते यस्तु
निरामिषं स हि भवेत् जन्मान्तरे पण्डितः । दौषिकायां
“जन्मर्चयुक्ता यदि जन्ममासे यस्य ध्रुवं जन्मतिथिर्भवेच्च ॥

तिथितत्त्वम् ।

२३

भवन्ति तद्वत्सरमेव यावच्चैरुज्यसम्मानसुखानि तस्य ॥ कृतास्त-
 कुजयोर्वरे यस्य जन्मदिनं भवेत् । अनृक्षयोगसम्प्राप्ती
 विघ्नस्तस्य पदेपदे” ॥ कृतास्तकुजयोः शनिमङ्गलयोः । “तस्य
 सर्वोपधौस्त्रानं ग्रहविप्रसुरार्चनम् । ग्रहानुद्दिश्य होमो वा
 ग्रहाणां प्रीतिमिच्छता ॥ सौरारयोर्दिने मृक्ता देयानृक्षे तु
 काञ्चनम् । मुरामांसौ वचा कुष्ठं शैलेयं रजनौदयम् ॥
 शठौचम्यकमुस्तञ्च सर्वोपधिगणः स्मृतः” ॥ सौराययोः शनि-
 भौमयोः । रजनौदयं हरिद्रादारुहरिद्रे एषां पत्रादीनामपि
 ग्रहणं कषायावयवग्रहणमाह मत्स्यपुराणम् “एषां पत्राणि
 साराणि मूलानि कुसुमानि च । एवमादौनि चान्यानि
 कषायाख्योगणः स्मृतः” ॥ तत्र क्रमः । तिलोद्घर्तनं तिल-
 युक्तजलेन स्नानं नववस्त्रपरिधानं गुग्गुलुनिम्बखेतसर्षप-
 दूर्वागोरोचनात्मक जन्मग्रन्थिं दक्षिणपाणौ बध्नीयात् । गुड-
 देवाग्निविप्राः पूजनौयाः खनक्षत्रमपि पूजनौयम् । अत्र च
 हस्ता स्वातौश्रवणा अक्षौवे मृगशिरौ नपुंसि स्यात् । पुंसि
 पुनर्वसुपुथौ मूलं त्वष्ट्री स्त्रियः शेषा इत्यनेन लिङ्गनिर्णयः ।
 जन्मनक्षत्रादीनां गोपनमाह विष्णुधर्मोत्तरे । “गोपयेज्जन्म-
 नक्षत्रं धनसारं गृहे मलम् । प्रभोरप्यवमानञ्च तस्य दुष्-
 रितञ्च यत्” ॥ धनसारं धनश्रेष्ठं मलं किद्रम् । पितरौ प्रजा-
 पतिः सूर्यो गणगतिमार्कण्डेयश्च पूजनौयः । “सतिलं गुड-
 संयुक्तमक्षत्यर्द्धमितं पयः । मार्कण्डेयवरं लब्ध्वा पिवाभ्यायुष्य-
 हेतवे” इति गुडतिलदुग्धपानमन्त्रः । ततः प्रार्थनामन्त्रौ ।
 “चिरजीवौ यथा त्वं भो भविष्यामि तथा मुने । रूपवान्
 वित्तवांश्चैव श्रियायुक्तश्च सर्वदा ॥ मार्कण्डेय महाभाग सप्त-
 कल्पान्तं जीवनं । आयुरार्यार्थमिदमर्थमस्माकं वरदो भव” ॥
 ततो व्यासपरशुरामाश्वत्थामकृपबालप्रह्लादहनुमद्भिभीषणाः
 पूजनौयाः । प्रष्टव्यम् । “तैल्लोके यानि भूतानि स्यावराणि
 चराणि च । ब्रह्मविष्णुशिवैः सार्द्धं रक्षां कुर्वन्तु तानि मे” ॥
 इति मत्स्यपुराणीयं रक्षार्थं पठेत् । पितृमातृपादग्रहणक्रमस्तु
 विष्णुपुराणादुन्नेयः यथा “कृष्णोऽपि वसुदेवस्य पादौ जग्राह
 सत्वरः । दैवक्याश्च महाबाहुर्बलदेवसहायवान्” ॥ एवञ्च

२४

तिथितत्त्वम् ।

“सहस्रन्तु पितुर्माता गौरवेणातिरिच्यते” इति मनुवचने सहस्रं पितृनपेक्ष्य यत्तोरवमुक्तं तत्पौषणरक्षार्थम् अतएव मनुः । “सृते भर्त्तरि पुत्रस्तु वाच्यो मातुररक्षिता” । वाच्यो गर्हणीयः अत्र वैदिकेतरमन्त्रपाठे शूद्रादेरप्यधिकारः वेद-मन्त्रवर्जं शूद्रस्य इति कन्दोगाङ्गिकाचारचिन्तामणिधृतस्मृतौ वेदेति विशेषणात् । एवञ्च पुराणमधिकृत्य “अध्येतव्यं न चान्येन ब्राह्मणं क्षत्रियं विना । श्रोतव्यमिह शूद्रेण नाध्येतव्यं कदाचन” इति भविष्यपुराणवचनं पुराणमन्त्रेतरपरम् । पञ्चयज्ञस्नानश्राद्धेषु पौराणिकमन्त्रोऽपि निषिद्धः । शूद्रमधिकृत्य “नमस्कारेण मन्त्रेण पञ्चयज्ञान्नं ज्ञापयेत्” इति याज्ञवल्क्येन “ब्रह्मक्षत्रविशामेव मन्त्रवत् स्नानमिष्यते । तूष्णीमेश हि शूद्रस्य सनमस्कारकं मतम्” इति योगियाज्ञवल्क्येन श्राद्धमधिकृत्य “अयमेव विधिः प्रोक्तः शूद्राणां मन्त्रवर्जितः । अमन्त्रस्य तु शूद्रस्य विप्रो मन्त्रेण गृह्यते” इति वराहपुराणेन च नमस्कारेणेति तूष्णीमिति मन्त्रवर्जित इति चाभिधानादेतत्परं वैदिकपरञ्च शूद्राधिकारे गीतमवचनम् “अनुमतोऽस्य नमस्कारो मन्त्र” इति अनुपनौतस्यापि शूद्रसमत्वेन श्राद्धातिरिक्ते वेदपाठनिषेधमाह मनुः । “नाभिव्याहारयेद्ब्रह्मस्वधानिनयनादृते । शूद्रेण हि समस्तावत् यावहेदे न जायते” ॥ स्त्रीणामपि वैदिकमन्त्रनिषेधमाह नृसिंहतापनीयम् । “सावित्रीं पणवं यजुर्लक्ष्मीं स्त्रीशूद्रयोर्नेच्छन्ति सावित्रीं प्रणवं यजुर्लक्ष्मीं स्त्रीशूद्रो यदि जानीयात् समुतोऽधी गच्छति इति नेच्छन्तीति पर्यन्तं पराशरभाष्येऽपि लिखितम् । जन्मतिथेः प्रागुक्तं ब्रह्मपुराणीयत्वात् पौर्णमास्यन्तमासादारः । गृह्यपरिशिष्टम् । “उपाकर्म तथोत्सर्गः प्रसवाहोऽष्टकादयः । मानहृदौ पराः कार्यं वर्जयित्वा तु पैठकम्” ॥ अष्टाष्टकासाहचर्याष्टमाष्टम्यां तथा दर्शनाच्च प्रसवाहो जन्मदिनं द्वादशमासाः संवत्सरः कचिन्नयोदशमासाः संवत्सर इति श्रुत्या वर्षं मासहृदिरूपा मानहृदिरूपा सैवात्र याद्या न तु सौरे मासि तिथिद्वयलाभान्मानहृदिर्जीमूतवाहनीक्ता याद्या तिथिद्वयलाभस्य मानहृदित्वे प्रमाणाभावात् ।

तिथितत्त्वम् ।

२५

मानवृद्धावित्यत्र मासवृद्धाविति हेमाद्रिणा धृतम् । पैतृकं सपिण्डीकरणं मलमासमृतस्य प्रत्यान्दिकञ्च तयोर्मलमासे विधानात् । ज्योतिः पराशरोऽपि । “उपाकर्म तथोत्सर्गः प्रसवाहोऽष्टकादयः । मासवृद्धौ पराः कार्या वर्जयित्वा तु पैतृकम्” ।

जन्मतिथेरुभयदिनलाभे तु देवीपुराणम् । “युगाद्या वर्ष-
द्विष्य सप्तमौ पार्वतौप्रिया । रवेरुदयमौच्यन्ते न तत्र तिथि-
युग्मता ॥ घस्रद्वये जन्मतिथिर्यदि स्यात् पूज्या तदा जन्मभ-
संयुतैव । असङ्गताभेन दिनद्वयेऽपि पूज्या परा या भवतीह
यद्वात्” ॥ भं नक्षत्रं परवचनं वृहद्राजमार्तण्डेऽपि पूर्वाह्णे
तिथि नक्षत्रलाभ एवेदं लक्ष्यते । “नक्षत्रे खण्डिते येन प्राप्तः
कालस्तु कर्मणः । नक्षत्रकर्माण्यत्रैव तिथिकर्म तथैव च”
इति वृहस्पतिवचनात् । खण्डिते खण्डद्वययुक्ते येन नक्षत्र-
खण्डेन विहितकालः प्राप्तः नक्षत्रहैधे तु वीधायनमार्कण्डेयौ ।
“तत्रक्षत्रमहोरात्रं यस्मिन्नस्तं गतो रविः । यस्मिन्नुदेति
सविता तत्रक्षत्रं दिनं स्मृतम्” पूर्वाह्णमहोरात्रसाध्योपवास-
नक्षैकभक्तेषु । तत्रैवोपवसेदृत्ते यन्निशौथादधो भवेत् । “उप-
वासे यदृत्तं स्यात् तद्धि नक्षैकभक्तयोः” इति स्कन्दपुराणात्
निशौथादध इत्यनेन अर्धरात्रपूर्वकालत्वेन सूर्यास्तमयकाल-
स्यापि लाभात् । “उपोषितव्यं नक्षत्रं येनास्तं याति
भास्करः । यत्र वा युज्यते राम ! निशौथे शशिना सह” इति
विष्णुधर्मोत्तराच्च उपवासवन्नक्षत्रतादौनामहोरात्रसाध्यता अ-
होरात्र-साध्यभोजनद्वयस्यैकतर-परित्यागसहितकालविशेषनि-
यामकत्वात् । यस्मिन्नुदेतीति तु दिवसकर्तव्यस्नानदानादा-
विति बोध्यं पितृकार्येऽपि शुक्लकृष्णपक्षाभ्यां व्यवस्थामाह
वीधायनः । “सा तिथिस्तच्च नक्षत्रं यस्मिन्नभ्युदितो रविः ।
वर्द्धमानस्य पक्षस्य हौने त्वस्मयं प्रति” ॥ हौने चन्द्रस्य
हौनत्वात् कृष्णपक्षे वर्द्धमानस्य चन्द्रस्य वर्द्धमानत्वेन शुक्ल-
पक्षस्य कालमाधवीयोऽप्येवं भोजराजः “यो जन्ममासे क्षुर-
कर्म यात्रां कर्णस्य वेधं कुरुते च मोहात् । नूनं स रोगं धन-
पुत्रनाशं प्राप्नोति मूढो बधवन्वनानि । जातं दिनं दूषयते

२६

तिथितत्त्वम् ।

वशिष्ठस्याष्टौ च गर्गो यवनो दशाहम् । जन्माख्यमासं किल
 भागुरिश्च चूडे विवाहे क्षुरकर्णवेधे ॥ एतद्विषयमेदस्तु राज-
 मार्त्तण्डे “उक्ताणि प्रतिपिडाणि पुनः सस्याविताजि च ।
 सापेक्षनिरपेक्षाणि श्रुतिवाक्यानि कोविदैः” ॥ सापेक्षनिर-
 पेक्षाणि समर्थासमर्थविषयकाणि । क्षुरेति क्षुरकर्म राज-
 मार्त्तण्डे । “देवकार्ये पितृश्राद्धे रवेरंशपरिक्षये । क्षुरकर्म
 न कुर्वीत जन्ममासेऽथ जन्मभे” ॥ एवञ्च चूड इति चूडाकरणे
 अधिकदोषाय नार्थास्तु जन्ममासे विवाहमाह श्रीपतिव्यव-
 हारसमुच्चये । “स्नानं दानं तपोविद्या सर्वमङ्गल्यवहेनम् ।
 उवाहञ्च कुमारौणां जन्ममासे प्रशस्यते” ॥ एवं “जन्मोदये
 जन्मसु तारकासु मासेऽथ वा जन्मनि जन्मभे वा । ज्ञतेन विप्रो
 न बहुश्रुतोऽपि विद्याविशेषैः प्रथितः पृथिव्याम्” इति व्यास-
 वचनेन जन्ममासे उपनयनविधानात्तदङ्गसंश्लेषवचनेऽपि न
 दोषः । उदये लग्ने भे राशौ न बहुश्रुतोऽपि स्वल्पविद्योऽपि ।
 अत्र जन्ममासकृत्याकृत्ये सौरादरो यात्रादिमाहचर्यात् व्यव-
 हारोऽपि तथा । पतिमासे जन्मनक्षत्रकृत्यमाह विष्णुधर्मो-
 त्तरम् । “जन्मनक्षत्रगे सोमे शिरः स्नानेन यत्नतः । पूजा
 सोमस्य कर्त्तव्या नक्षत्रस्य तथात्मनः ॥ श्राद्धं कुर्यात् प्रयत्नेन
 वज्रिग्राह्यपूजने । वाहनायुधरत्नाव्यं पूजनौयं प्रयत्नतः ।
 सुराणामर्चनं कार्यं केशवस्य विशेषतः” ॥

अथ प्रतिपत् । सा च कृष्णा द्वितौयायुता याह्या “प्रति-
 पत् सद्वितौया स्यात्” इत्यापस्तम्बौघात् । न चैतस्य शुक्ला-
 परत्वं पतिपदाप्यमावस्येति शुक्लापरत्वे सङ्कोचात् । ततश्च
 शुक्लामावास्यायुता याह्या “त्रिसम्यव्यापित्वे तु सर्वत्र न
 युग्मादरः” तथा च पराशरः “त्रिसम्यव्यापिनौ या तु सैव
 पूज्या सदा तिथिः । न तत्र युग्मादरणमन्यत्र हरिवासरात्” ॥
 कृष्णाप्युपवासे द्वितौयायुता न याह्या । तथा च बृहद्विशिष्टः ।
 “द्वितौया पञ्चमौ वेधाद्गमो च द्वयोदशौ । चतुर्दशौचोप-
 वासे हन्युः पूर्वोत्तरं तिथौ” द्वितौयाविधाद्योगात् प्रतिपत्
 तृतीये हन्तीत्यर्थः । एवमन्यत्र अत्रोपवासपरत्वे विशेषविधि-
 नापस्तम्बौघ सामान्यस्य सङ्कोचात् । कर्मादौ नवग्रहपूजा-

तिथितत्त्वम् ।

२७

साह सत्स्यपुराणम् । “नवश्रद्धमलं कृत्वा ततःकर्म समारभेत् । अन्यथा फलदं पुंसां न काम्यं जायते क्वचित्” ॥ वामनपुराणे । कार्तिकशुक्लपञ्चमधिकृत्य बलिं प्रति भगवद्वाक्यं “वीरप्रतिपदानाम तव भावो महासख । अत्र त्वां नरशार्दूल ! हृष्टाः पुष्टाः स्वलंकृताः ॥ पुष्पदीपप्रदानेन पुजयिष्यन्ति मानवाः” । तत्र मन्त्रः । “बलिराज ! नमस्तुभ्यं विरोचनसुन ! प्रभो ! । भविष्येन्द्रसूरागते ! पूजयं प्रतिगृह्यताम्” ॥ प्रतिपदा प्रतिपत्तिष्या अत्र प्रतिपदि । ब्रह्मपुराणे बलिराजिति मन्त्रस्य पूर्वम् । “मन्त्रेणानेन राजेन्द्र ! समन्तो सपुरोहितः” इत्यर्द्धं पश्चादपि । “एवं पूजां नृपः कृत्वा रात्रौ जागरणं ततः” इत्युक्तमिति पुनर्ब्रह्मपुराणे । “शङ्करश्च पुरा दूतं समर्जं सुमनोहरम् । कार्तिके शुक्लपक्षे तु प्रथमऽहनि भूपते ! ॥ जितश्च शङ्करस्तत्र जयं लेभे च पार्वती । अतोऽर्थाच्छङ्करो दुःखौ गौरो नित्यं सुखोपिता ॥ तस्माद्दूतं प्रकर्त्तव्यं प्रभाते तत्र मानवैः । तस्मिन् द्यूते जयो यस्य तस्य संवत्सरः शुभः ॥ पराजयो विरुद्धस्तु लब्धनाशकरो भवेत्” ॥ द्यूतस्वाप्राणिभिः क्रोड़नं यथा मनुः । “अप्राणिभिर्यत् क्रियते तल्लोके द्यूतमुच्यते” । तत्तिथिमधिकृत्य भविष्योत्तरै । “यो यो यादृशभावेन तिष्ठत्यस्यां युधिष्ठिर ! । हर्षदैर्न्यादिना तेन तस्य वर्षं प्रयाति हि” ॥ तथा “महापुण्यातिथिरियं बलिराज्य-विवर्द्धिनी । स्नानं दानं शतगुणं कार्तिकेऽस्यां तिथौ भवेत्” ॥ भविष्ये “रोहिण्या प्रतिप्रद्युक्ता मार्गं मासि सितेतरा । गङ्गायां यदि लभ्येत सूर्यग्रहशतैः समा” ॥ कल्पतरौ । वामनपुराणं “नन्दासु नाभ्यङ्गमुपाचरेच्च क्षीरञ्च रिक्तासु जयासु मासं पूर्णासु योषित् परिवर्जनौघा भद्रासु सर्वाणि समाचरेच्च” । नन्दादिक्रममाह ज्योतिषे । नन्दा भद्रा जया रिक्ता पूर्णा च प्रतिपदः क्रमात् ।

प्रतिपदादिपञ्चदशतिथिषु कुष्माण्डादिपञ्चदशद्रव्यभक्षणे क्रमेश दीपमाह स्मृतिः । “कुष्माण्डे चार्घ्यहानिः स्याद्बृहत्यां न स्मरेच्चरिम् । बहुशत्रुः पटोले स्यादनहानिस्तु मूलके ॥ कलङ्को जायते विल्वे तिर्यग्योनिश्च निम्बके । ताले शरीरनाशः स्यात् नारिकेले च मूर्खता । तुम्बो गोमांसतुल्या स्यात्

२८

तित्थितत्त्वम् ।

रुलख्यौ गोवधात्मिका ॥ शिख्यौ पापकरो प्रोक्ता पूतिका
 ब्रह्मवातिका । वार्त्ताकौ सुतहानिः स्यात् चिररोगौ च
 माषके ॥ महापापकरं मांसं प्रतिपदादिषु वर्जयेत् ॥ अत्र
 सप्तम्यामिव तालनिषेधादन्यत्रैतद्वक्ष्येण प्राप्तमतः “तालं श्वेताञ्च
 वार्त्ताकौ न खादेद्दृष्ट्वा नरः” । इत्यनेन तालमपि श्वेतं
 निषिद्धं साहचर्येण नपुंसकलिङ्गेन श्वेतानुषङ्गात् । एवं अलावं
 वर्तुलाकारां वार्त्ताकीं कुन्दसन्निभां इति यदपि “कुसुमं
 नालिकाशाकं हन्ताकं पौतिकं तथा । भक्षयन् पाततस्तु
 स्यादपि वेदान्तगो द्विजः” इत्युक्त्यनसा सामान्यतोऽभिहितं
 तत्र नालिका श्वेतकलख्यौति कल्पतरुः । “पूतिका च दाद-
 श्यामधिकदोषाय शुद्रविषयिका वा वार्त्ताकौ वर्तुलेति समुद्र-
 करभाष्यम् अत्रेदमस्वरसबीजं वर्तुलाकारमित्यस्यानुषङ्गकल्प-
 नम् । व्याधितस्योषधक्रियायामपवादमाह सुमन्तुः । “लशुन-
 पलाण्डुगुञ्जनकुम्भौश्यादसूतिकात्राभोज्यान्नमधुमांसमूत्ररतो-
 ऽमेध्याभक्ष्यभक्षणे गायत्राष्टसहस्रेण मूर्ध्नि सम्पातानवनये-
 दुपवासश्च एतान्येव व्याधितस्य भिषक् क्रियायामप्रतिसिद्धानि
 भवन्ति यानि चान्यान्येवं प्रकाराणि तेष्वप्यदोषः” इति
 कुम्भोपाना इति स्याता सम्पातानुदकविन्दून् शिरसि पातये-
 दिति प्रायश्चित्तविवेकः । प्रायश्चित्तं वचनान्तरैकवाक्यतया
 यथायोग्यमूहनौयं कल्पतरौ “नाभ्यङ्गमर्कं न च भूमिपुत्रे
 क्षीरञ्च शुक्लेऽयं कुजे च मांसम् । वुधे च योषां न समाचरेच्च
 शेषेषु सर्वाणि सदैव कुर्यात् । चित्वा स्वहस्ताश्रवणासु तलं
 क्षीरं विशाखा प्रतिपत्सु वर्ज्यम् । मूले सृगे भाद्रपदासु
 मांसं योषिभ्यश्चाकृतिकसोत्तरासु” ॥ स्वं धनिष्ठा सृगे सृग-
 शिरसि मघाकृतिकाभ्यां सङ्गीत्तरास्तासु तृतीया समासः
 छान्दसः । स्मृतिः । “दृढञ्च सार्षपं तैलं यत्तैलं पुष्पवासि-
 तम् । अदुष्टं पक्ततैलञ्च स्नानाभ्यङ्गे च नित्यशः” प्रचेताः
 “तैलाभ्यङ्गनिषेधे तु तिलतैलं निषिध्यते” । वारे प्रतिप्रसव-
 माह स्मृतिः । रवौ पुष्पं गुरौ दूर्वां भूमिं भूमिजवासरे ।
 भार्गवे गोमयं दद्यात् तैलदोषोपशान्तये । “दद्यात्तैल इति
 शेषः” ।

तिथितत्त्वम् ।

२८

अथ द्वितीया “सा च कृष्णा पूर्वयुता ग्राह्या प्रतिपत्
 सद्वितीया स्याद् द्वितीया प्रतिपत् युता” इत्यापस्तम्बवचनात् ।
 ततोक्तयुक्तेः प्रतिपत् कृष्णा तत्साहचर्यात् द्वितीयापि तथेति
 शुक्ला तु परयुता ग्राह्या युग्मात् एवं ब्रह्ममाण उपवासविधाय-
 कयोः विरुद्धवचनयोः व्यवस्थोक्तेया यथा नारदः । “द्वितीयै-
 कादशौ षष्ठौ तथा चैवाष्टमौ तिथिः । वेधादधस्ताद्वन्यस्तः
 उपवासे तिथौस्त्विमाः” ॥ अत्र द्वितीयाद्यास्तृतीयादियुतः
 नोपोष्या इत्यर्थः विष्णुरहस्यम् “एकादश्यष्टमौ षष्ठौ द्वितीया च
 चतुर्दशौ । त्रयोदश्याप्यमावास्या उपोष्याः स्युः परान्विताः”
 तस्मात् पूर्ववचने कृष्णपक्षविषयं परवचनं शुक्लपक्षविषय-
 मनोरथद्वितीयायान्तु दिवा वासुदेवार्चनं रात्रौ चन्द्रोदयेऽर्घ्यं
 दानं नक्तं भोजनादिकम् । यथा विष्णुधर्मोत्तरे । ‘देवमभ्यर्चं
 पुण्येष्ट धूपदोषानुलेपनैः । उद्वच्छतश्च बालेन्दोर्दद्यादघ्यं
 समाहितः ॥ नक्तं भुञ्जीत च नरो यावत्तिष्ठति चन्द्रमाः
 अस्तं गते न भुञ्जीत व्रतभङ्गभयाच्चरः’ ॥ अस्तं गते चन्द्रे विष्णु
 पुराणे । “दिवारात्रौ व्रतं यच्च एवमेव तिथौ स्मृतम् । तस्या-
 सुभययोगिन्यामाचरेत्तद् व्रतं व्रती” ॥ एवमेव तिथौ दिवा
 रात्रिसम्बन्धित्यौ । स्मृतं मुनिभिः अतएव तस्यामित्यादि ।
 स्कन्दपुराणे “आषाढस्य सिते पक्षे द्वितीया पुण्यसंयुता । तस्यां
 रथे समारोप्य रामं मां भद्रया सह । यात्रोत्सवं प्रवृत्त्याथ प्रीण-
 श्चैव द्विजान् बहून्” ॥ तथा “ऋक्षाभावे तिथौ कार्या मदा सा
 प्रीतये सम” । लिङ्गपुराणे “कार्तिके तु द्वितीयायां शुक्लायां
 भ्रातृपूजनं । या न कुर्याद्दिनशान्तिं भ्रातरः सप्तजन्मनि” तस्या
 इति शेषः । महाभारते “कार्तिके शुक्लपक्षस्य द्वितीयायां शुधि-
 ठिर ! । यमो यमुनया पूर्वं भोजितः स्वगृहे स्वयम् ॥ तस्यां
 निजगृहे पार्थ ! न भोक्तव्यमतो बुधैः । यत्नेन भगिनौ हस्ताङ्गो-
 क्तव्यं पुष्टिवर्द्धनम् ॥ दानानि च प्रदेयानि भगिनौभ्यो विशेष-
 षतः” । तथा “यमञ्च चित्रगुप्तञ्च यमदूतांश्च पूजयेत् । अर्घ्य-
 यात्र प्रदातव्यो यमाय सहजद्वयेः ॥ सहजद्वयैर्भगिनौभ्रातृभिः ।
 अर्घ्यमन्त्रः । “एहं हि मार्त्तण्डज ! पाशहस्त ! यमान्तकालो क-
 धरामरेश ! । भ्रातृद्वितीयाक्ततदेवपूजां गृहाण चार्घ्यं भगव-

३०

तिथितत्त्वम् ।

नमस्ते” ॥ प्रणाममन्त्रस्तु “धर्मराज ! नमस्तुभ्यं नमस्ते यमुना-
ग्रज ! । पाहि मां किङ्करैः सार्धं सूर्यपुत्र ! नमोऽस्तु ते” ॥ यमु-
नाञ्च संपूज्य नमस्कृत्यात् । “यमस्वसर्नमस्तेऽस्तु यमुने ! लोक-
पूजिते ! । वरदा भव मे नित्यं सूर्यपुत्र ! नमोऽस्तु ते” ॥ अत्र
दत्त्वा पठेत् “भ्रातस्तवानुजाताहं भुङ्क्षु भक्तमिदं शुभम् । प्रीतये
यमराजस्य यमुनाया विशेषतः” । ज्येष्ठाचेत्तदा अग्रजाताहमिति
वदेत् । अत्र भोक्तव्यं पुष्टिवर्द्धनमिति विधिममभिव्याहृतफल-
श्रुत्या भोजननियमस्य प्राधान्यात्तस्य मुख्यकालोऽष्टधा विभक्त-
दिनपञ्चमांशो ग्राह्यः । यथा दत्तः । “पञ्चमे च तथा भागे
संविभागो यथार्हतः । पितृदेवमनुष्याणां कौटानाञ्चोप-
दिश्यते ॥ संविभागं ततः कृत्वा गृहस्थः शेषभुग् भवेत् ।
इतिहासपुराणायैः षष्ठञ्च सप्तमं नयेत्” ॥ संविभागो विभ-
ज्यात्र प्रतिपादनं देवोऽत्र वैश्वदेवकर्मसम्बन्धो यज्ञमांशालाभे
तु । “न भुञ्जीतोद्धृतस्तेहं नातिसौहित्यमाचरेत् । नातिप्रगे
नातिसायम्” ॥ इति मनुस्मृत्युदस्तसूक्त्यादयास्तेतरकालोऽपि
ग्राह्यः । सौहित्यं हस्तिः । अत्र भोजनस्य रागप्राप्तत्वेऽपि तत्काल-
स्य “मुनिभिर्द्विरशनं प्रोक्तं विप्राणां मर्त्यवासिनां नित्यम् ।
अहनि च तथा तमस्त्रिन्यां सार्धं प्रहरयामास्तः” ॥ इति कात्या-
यनीयेन नियमितत्वाद्भोजनकालस्य वैधत्वेन शास्त्रीयत्वात्
न सामान्यशास्त्रप्राप्त्युपजौविपर्युदासामर्हतिः । अत्रानध्ययनं
भ्रान्तानां प्रेतपक्षोत्तरद्वितीयायां तन्निषेधात् तथा च राज-
मार्त्तण्डे । “प्रेको चैवा द्वितीयास्ताः प्रेतपक्षे गते तु या । या
तु कोजागरे याते चैवग्रावल्याः परेऽपि च ॥ चातुर्मास्ये समाप्ते
च द्वितीया या भवेत्तिथिः । परास्तेतास्त्रनध्यायः पुराणैः
परिकीर्तितः” ॥ ज्योतिषे । तथा “यमद्वितीयायां यात्रायां
मरणं भवेत्” ॥

अथ तृतीया । सा च चतुर्थीयुता रश्माव्रतेतरदैवकर्मसु
ग्राह्या । “रश्माख्यां वर्जयित्वा तु तृतीयां मुनिसत्तम ! ।
अग्रेषु सर्वकार्येषु गणयुक्ता प्रशस्यते” ॥ इति ब्रह्मवैवर्तात्
गणोगणपतिस्तुतिथिश्चतुर्थी ततश्च युग्मवाक्यं रश्माव्रतमात्र-
परं भविष्योत्तरे । “भद्रे ! कुरु प्रयत्नेन रश्माख्यं व्रतमुत्तमम् ।

तिथितत्त्वम् ।

३१

ज्येष्ठ-शुक्ल-तृतीयायां स्नाता नियमतत्पराः” ॥ रश्मया कृत-
मिति रश्माव्रतं स्मृतिः “वेशाखे मासि राजेन्द्र ! शुक्लपक्षे तृती-
यिका । अक्षया सा तिथिः प्रोक्ता कृत्तिकारोहिणीयुता ॥
तस्यां दानादिकं पुण्यमक्षयं समुदाहृतम्” ॥ भविष्ये । “या
शुक्ला कुरुशादल ! वेशाखे मामि वै तिथिः । तृतीया साऽक्षया
लोके गौर्वाणैरभिवन्दिता ॥ योऽस्यां ददाति करकान् वारि-
षाजसमन्वितान् । स याति पुरुषो वीर ! लोकान् वै हेममा-
लिनः” ॥ करकान् कुम्भान् वाजमन्त्रं हेममालिनः सूर्यस्य ।
ब्रह्मपुराणे । “यः पश्यति तृतीयायां कृष्णं चन्दनरूपितम् ।
वेशाखस्य सिते पक्षे स यात्यक्षुतमन्दिरम्” ॥ रूपितं चर्चितं
स्कन्दपुराणम् । “वेशाखस्य सिते पक्षे तृतीयाऽक्षयसंज्ञिता ।
तत्र मां लेपयेद्गन्धलेपनैरतिशोभितम्” ॥ ब्रह्मपुराणम् ।
“वेशाखे शुक्लपक्षे तु तृतीयायां जनार्दनः । यवानुत्पादया-
माम युगञ्चारब्धवान् कृतम् ॥ ब्रह्मलोकान्निपद्यमां पृथिव्या-
मवतारयत् । तस्यां कार्प्यां यवैर्होमी यवैर्विष्णुं समर्चयेत् ॥
यवान् दद्यात् द्विजातिभ्यः प्रयतः प्राशयेद्यवान् । पूजयेत्
शङ्करं गङ्गां कैलाशञ्च हिमालयम् ॥ भगौरथञ्च नृपतिं
सागराणां सुखावहम् । स्नानं दानं तपः श्राद्धं जपहोमादि-
कञ्च यत् ॥ श्रद्धया क्रियते तत्र तदानन्त्याय कल्प्यते” ॥ अत्रा-
नन्त्यश्रुतेः पूर्ववचने नक्षत्रयोगः फलातिशयार्थः ।

अथ चतुर्थी । सा च पञ्चमौयुता ग्राह्या युग्मात् ‘एका-
दशष्टमी षष्ठौ अभावास्या चतुर्थिका । उपोष्याः परमं युक्ताः
पराः पूर्वेण संयुताः’ इत्यग्निपुराणाच्च भविष्ये । “अमा वै
सोमवारिण रविवारिण सप्तमी । चतुर्थी भौमवारिण अक्षया-
दपि चाक्षया” । यत्तु “चतुर्थीसंयुता कार्या तृतीया च
चतुर्थिका । तृतीयया युता नैव पञ्चम्या कारयेत् कचित्”
इति ब्रह्मवैवर्तवचने पञ्चमौयुतानिषेधकं तद्दिनायकज्ञतपर-
मिति गुरुचरणाः । तृतीयायुतानिषेधकत्वे क्वचिदित्यनुपपत्तेः
सर्ववैव पञ्चमौयुताया ग्रहणात् । सारस्वत्यादिप्रदीपमाह स्मृतिः
“वयोदस्याच्चतुर्थ्याश्च सप्तम्या हादशीतिथेः । प्रदीपेऽध्ययनं
धौमान् न कुर्वीत यथाक्रमम् । सारस्वतो गाणपतः सौरश्च

३२

तियितत्वम् ।

वैष्णवस्तथा” ॥ प्रदोषशब्दोऽत्र प्रथमप्रहर इति हेमाद्रिः । रात्रिपर इति निर्णयाभ्युक्तत्वाद् भोजदेवः “शुक्लपक्षे चतुर्थ्यान्तु सिंहे चन्द्रस्य दर्शनम् । मिथ्याभिशापं कुरुते न पश्येत्तत्र तं ततः” चतुर्थ्यां दर्शननिषेधात्तत्रोदितस्य चन्द्रस्य पञ्चम्यां दर्शने तु न दोषः । अतः । “पञ्चाननगते भानौ पक्षयोरुभयोरपि । चतुर्थ्यामुदितश्चन्द्रो नेजितव्यः कदाचन” ॥ चतुर्थ्यां नेजितव्य इति मुनिभिर्दित उक्त इत्यर्थः । अथवा चतुर्थ्यामित्यस्य प्रधान-क्रियान्वयाभ्यर्हितत्वादोचितव्य इत्यनेनान्वयो न तु उदित इत्यनेन तथा च “अव्यक्तं प्रधानगामि” इति सूत्रे अव्यक्तस्य शब्दस्य प्रधानेन सह सम्बन्ध इति भट्टनारायणव्याख्यानम् इति उदितस्त्वर्द्धोदितव्यावृत्तिपरः सरूपाख्यानपरो वा । “ब्राह्मणो तु शुनादष्टा जस्युकोष्ट्रेण वा गवा । उदितं मोम-नक्षत्रं दृष्ट्वा मयः शुचिर्भवेत्” इति पराशरोक्तोदित इतिवत् मन्त्रेकपदस्य कथमनेकार्थतेति चेन्न यावन्तोऽर्थास्तावन्ति पदानौति तथा चोक्तम् । “यावतामेव धातूनां लिङ्गं रूढिगतं भवेत् । अर्थस्यैवाभिधेयस्तु तावद्भिर्गुणविग्रहः” ॥ लिङ्गं सामर्थ्यं रूढिगतं प्रसिद्धं न त्वप्रसिद्धं हनञ्चिन्तागत्योरित्यादौ गमनादिकम् अभिव्येयो वाच्यः तावद्भिर्धातुभिर्गुणविग्रहो गुणैर्गण-नाभिविग्रहो ग्रहणं यत्तार्थं स तथा एतेन धातुसमसंख्यार्थत्वं पदस्य ब्रह्मपुराणे सिंहाकाराधिकारे “नारायणोऽभिगमस्तु निशाकरमरोचिषु । स्थितश्चतुर्थ्यामद्यापि मनुष्याय पतेच्च सः ॥ अतश्चतुर्थ्यां चन्द्रन्तु प्रमादाद्दोष्य मानवः । पठेद्वात्रे-यिकावाक्यं प्राङ्मुखो वायुदङ्गुलः” ॥ अभिगमः वरौवा-दविषयीभूतः सोऽभिशापः । धात्रेयिकावाक्यं विष्णुपुराणे । ‘सिंहः प्रसेनमवधौत् सिंहो जाम्बवता हतः । सुकुमारक ! मा रोदोस्तव ह्येष स्यमन्तकः” ॥ अनेन मन्त्रेणाभिमन्त्रितं जलं पेयम् आचारात् स्यमन्तकोपाख्यानञ्च श्रोतव्यम् । माघे शुक्ल-चतुर्थ्यां गौरौ पूज्या वक्ष्यमाणवचनात् ।

अथ पञ्चमी । मा च चतुर्थीयुता ग्राह्या युग्मात् “पञ्चमी च प्रकर्त्तव्या चतुर्थीसहि ना विभो” ! इति ब्रह्मपुराणाच्च । “अत्र पञ्चमी तु प्रकर्त्तव्या षष्ठ्यायुक्ता तु नारद” ! इति ब्रह्मवैवर्त्त-

तिथितत्त्वम् ।

३३

वचनं तच्छुक्तापरं शुक्लपक्षे तिथिर्याज्ञेत्येकवाक्यत्वात् इति केचित्तच्चिन्त्यम् “चतुर्थीसंयुता कार्या पञ्चमौ परया न तु । दैवे कर्मणि पैत्रे च शुक्लपक्षे तथासिते” इति कालमाधवौयधृत-
 चारौतवचनात् । यद्यपि पैत्रे तन्निषेधो निरर्थकः युग्मवचनस्य देवकृत्यमात्रपरत्वात् तथापि यथा आपराह्निके पित्रे स्वतएव परविद्या न ग्राह्या तथा दैवेऽपौति विवक्षया दैवपितृयोः सहोपन्यासः” । ब्रह्मवैवर्तवचनान्तु स्कन्दोपासविषयकमिति माधवाचार्यः । अत्र पञ्चम्यामुपवासः षष्ठ्यां स्कन्दोपासनाय षष्ठौसमेता कर्त्तव्या सप्तमौ नाष्टमौयुता । पतङ्गोपासनायेह षष्ठ्यामाहुर्पोषणम्” ॥ इति भविष्यपुराणोक्तवत् । पतङ्गः सूर्यः । तथा च वशिष्ठः “कृष्णाष्टमौ स्कन्दषष्ठौ शिवरात्रि चतुर्दशौ । एताः पूर्वयुताः कार्यास्तिथ्यन्ते पारणं भवेत्” ॥ वस्तुतस्तु पञ्चमौ परया न त्विति वचनान्तरेकवाक्यतया षष्ठ्याऽयुतेति पाठः । स्कन्दषष्ठौ वक्ष्यते देवीपुराणे । “सुप्ते जनार्दनं कृष्णे पञ्चम्यां भवनाङ्गने । पूजयेन्ननसादेवीं सुहृद्वि-
 टपसंस्थिताम् । पद्मनाभे गते शय्यां देवैः सर्वैरनन्तरम् । पञ्चम्यामसिते पक्षे समुत्तिष्ठति पद्मगौ” ॥ मनसादेवीं विषहरो सुहृद्वी सिज हृत्तः । देवेरिति सहार्थे छतौया । “देवीं संपूज्य नत्वा च न सर्पभयमाप्नुयात् । पञ्चम्यां पूजयेन्नागाननन्ता-
 याम्महोरगान् । क्षीरं सर्पस्तु नैवेद्यं देयं सर्पविषापहम्” । मनसाध्यानं यथा पद्मपुराणम् “देवीमस्त्रामहोनां शशधर-
 वदनां चारुकांतिं वदान्याम् । हंसारूढामुदारामरुणित-
 वसनां सर्वदां सर्वदेव । स्मृतायां मण्डिताङ्गीं कणकमणि-
 गणैर्नागरत्नैरनेकैर्वन्देऽहं साष्टनागामुरुकुचयुगलां भोगिनीं
 कामरूपाम् । पुराणान्तरे । “अनन्तो वासुकिः पद्मो महा-
 पद्मोऽथ तत्त्वकः । कुलीरः कर्कटः शङ्खो ह्यष्टौ नागा प्रकी-
 र्तिताः ॥ शेषः पद्मो महापद्मः कुलिकः शङ्खपालकः । वासु-
 किस्तत्त्वकश्चैव कालियो मणिभद्रकः ॥ ऐरावतो धृतराष्ट्रः
 कर्कोटकधनञ्जयौ” । गारुडेऽपि तत्रैव “अनन्तं वासुकिं
 शङ्खं पद्मं कम्बलमेव च । तथा कर्कोटकं नागं धृतराष्ट्रश्च
 शङ्खकम् ॥ कालियं तत्त्वकञ्चापि पिङ्गलं मणिभद्रकम् । यजे-

३४

तिथितत्त्वम् ।

ज्ञानसिताम्नागान् दष्टमुक्तो दिवं व्रजेत् ॥ अत्र च “योऽसौ
 चानन्तरूपिण ब्रह्माण्डं सचराचरम् । पुष्पवहारयेन्मूर्द्धि तस्मै
 नित्यं नमो नमः” ॥ इत्यनेन प्रणवपूर्वेण मत्स्यपुराणोक्ते-
 नानन्तं पूजयेत् । रत्नाकरे “पिचुमर्दस्य पत्राणि स्थापयेद्भवानो-
 दरे । स्वयञ्चापि तदश्रोयात् ब्राह्मणाद्यापि भोजयेत्” ॥ पिचु-
 मर्दस्य निम्बस्य भविष्यात्तरे भात्रशुक्लपक्षमधिकृत्य “चतुर्थी
 वरदानाम तस्यां गौरो सुपूजिता । भौभाग्यमनुलं कुर्यात्
 पञ्चम्यां शीरपि श्रियम्” ॥ स्वस्तरप्रदीपे “पञ्चम्यां पूजये-
 लक्ष्मीं पुष्पधपाद्भारिभिः । मस्याधारं लेखनौच पूजयेन्न
 लिखेत्ततः ॥ माघे मासि सिते पक्षे पञ्चमी या श्रियः प्रिया ।
 तस्याः पूर्वाह्ण एवेह कार्यः सारस्वतोत्सवः” ॥ सारस्वत इत्यु-
 पादानात् श्रियः सरस्वत्याः तथा च व्याडिः । “लक्ष्मीसरस्वतौ
 धौत्रिवर्गसम्पद्भिर्भूतिशोभासु । उपकरणवेशरचनाविधासु च
 श्रौरिति प्रथिता । तथा चोक्तं गां दद्यादित्यादौ नानाशब्द-
 स्थापि प्रसिद्धार्थतेव व्यवहारः विपरीतार्थग्राहकवाक्यविशेष-
 सत्त्वे तु अप्रसिद्धार्थत्वेन च व्यवहियते । सर्वदा नानार्थानां
 व्यवहारस्तु श्लेषकाव्यादाविति । “तत्तुल्यशकलमिन्दोर्विभ्रतौ
 शुभ्रकान्तिः कुचभरनमिताङ्गी सन्निभसन्नासिताञ्जे । निज-
 कारकमलोद्यलेखनौ पुस्तकश्रीः सकलविभवसिद्धौ पातु
 वाग्देवता नः” ॥ इति शारदोक्तं ध्यायेत् पाद्यादिभिः पूज-
 यित्वा “भद्रकाल्यै नमो नित्यं सरस्वत्यै नमो नमः । वेद-
 वेदान्तवेदाङ्गविद्यास्थानेभ्य एव च स्वाहा” इति ब्रह्मपुराणौ-
 येन त्रिः पूजयेत् । मत्स्यसूक्ते । “बभ्रुजौवच्च द्रोणञ्च सरस्वत्यै
 न दापयेत्” । सरस्वतीं संपूज्य “यथा न देवीं भगवान् ब्रह्मा
 लोकपितामहः । त्वां परित्यज्य सन्तिष्ठेत्तथा भव वरप्रदा ॥
 वेदाः शास्त्राणि सर्वाणि नृत्यगीतादिकञ्च यत् । न विहीनं
 त्वया देवि ! तथा मे सन्तु सिद्धयः ॥ लक्ष्मीर्महाधरापुष्टिर्गौरी-
 तुष्टिः पमाष्टतिः । एताभिः पादि तनुभिरष्टाभिर्मां सरस्वतौ”
 इति मत्स्यपुराणौघैः प्रार्थयेत् ।

अथ षष्ठो । सा तु सप्तमौयुता ग्राह्या युग्मात् राजमार्त्तण्डे
 “जैष्ठे मासि सिते पक्षे षष्ठी चारण्यसंज्ञिता । व्यजनैककरा-

तिथितत्त्वम् ।

३५

स्तस्या मटन्ति विपिने स्त्रियः ॥ तां बिम्बवासिनीं वन्दे षष्ठौ-
माराधयन्ति च । कन्दमूलफलाहारा लभन्ते सन्ततिं शुभाम् ॥
कन्दं सूरणादिमूलं तदितरत् भविष्ये “येयं मार्गशिरि मासि
षष्ठौ भरतसत्तम ! । पुण्या पापहरा धन्या शिवा शान्ता गुह्य-
प्रिया” ॥ देवौपुराणे चैत्रमाधिकृत्य “षष्ठ्यां स्कन्दस्य कर्त्तव्या
पूजा सर्वोपचारिका । इहैव सुखसौभाग्यमन्ते विष्णुपदं
व्रजेत् ” ॥ इयमेव स्कन्दषष्ठौ पञ्चमी युतैवोपोष्या । “कृष्णा-
ष्टमी स्कन्दषष्ठौ शिवरात्रि चतुर्दशी । एताः पूर्वयुताः कार्या-
स्तिथ्यन्ते पारणं भवेत्” ॥ इति ब्रह्मवैवर्त्तवचनात् विष्णुधर्मो-
त्तरे “अष्टमौ च तथा षष्ठौ नवमौ च चतुर्दशीम् । शिरोऽभ्यङ्गं
न कुर्वीत पर्वसम्यौ तथैव च” ॥

अथ सप्तमी । सा च षष्ठौयुता ग्राह्या युष्मात् पैठिनसि-
वचनाच्च यथा “पञ्चमी सप्तमी चैव दशमी च त्रयोदशी ।
प्रतिपन्नवमी चैव कर्त्तव्या साम्प्रती तिथिः” ॥ साम्प्रत्यमुक्तं
स्कान्दे “साम्प्रत्यं नाम सायाह्न्यापिनौ दृश्यते यदा” ।
अतएव परदिने त्रिसन्ध्यकालाव्यापित्वे षष्ठौयुक्तपञ्चम्यामुप-
वासमाह भविष्यपुराणं “षष्ठौसमेता कर्त्तव्या सप्तमी नाष्टमी
युता । पतङ्गोपासनायेह षष्ठ्यामाहुरुपोषणम्” ॥ यथा
उपोषणे तथा कर्मान्तरे तथा “षष्ठ्यायुता सप्तमी च कर्त्तव्या
सर्वदा तिथिः । षष्ठौ च सप्तमी यत्र तत्र सन्निहितो हरिः” ॥
इति स्कन्दपुराणात् तथा “शुक्लपक्षस्य पञ्चम्यां सूर्यवारो यदा
भवेत् । सप्तमी विजया नाम तत्र दत्तं महाफलम्” ॥ भविष्ये
“शालितण्डुलप्रस्थस्य कुर्यादन्नं सुसंस्कृतम् । सूर्याय चरुकं
दत्त्वा सप्तम्याच्च विशेषतः ॥ यावन्तस्तण्डुलास्तस्मिन्नेवेद्यपरि-
संख्यया । तावदर्घसहस्राणि सूर्यलोके महीयते” ॥ गोपथ-
ब्राह्मणं “हातिंशत् पलिकं पस्थमुक्तं स्वयमथर्वणा” । ज्योतिषे
षलन्त लोकिकैर्मनैः साष्टरत्तिदिमायकम् । तोलकत्रितयं
ज्ञेयं ज्योतिर्ज्ञैः स्मृतिसम्मतम्” ॥ तेन चतुरत्तिकाधिकमाय-
पञ्चाधिकपङ्क्तिधिकशततोलकमिताः प्रस्थतण्डुला इति एव-
हेतुत् न्यूनाधिकयोः फलतारतम्यं बोध्यम् । एवं देवतान्तरे-
ऽपि तत्तल्लोकमहितत्वफलेन कल्पयितुं युक्तम् अतएव शिवे-

३६

तिथितत्त्वम् ।

ऽध्येवं वक्ष्यते । वराहपुराणे “अथापरं महाराज ! व्रतमारोग्य-
संज्ञितम् । कथयामि परं पुण्यं सर्वपापप्रणाशनम् ॥ तस्यैव
माघमासस्य सप्तम्यां समुपोषितम् । पूजयेद्भास्करं देवं विष्णुरूपं
सनातनम् ॥ आदित्य ! भास्कर ! रवे ! भानो ! सूर्य ! दिवा-
कर ! । प्रभाकरेति संपूज्यो देवः सर्वेश्वरो रविः ॥ षष्ठ्याञ्चैक-
हताहारः सप्तम्यां समुपोषितः । अष्टम्याञ्चैव भुञ्जीत एष एव
विधिः स्मृतः ॥ अनेन वत्सरं पूर्णं विधिना योऽर्चयेद्भगवन् ।
तस्यारोग्यं धनं धान्यमिह जन्मनि जायते ॥ परत्र च शुभं
स्थानं गृह्णन् न निवर्त्तते” ॥ सप्तम्यां समुपोषित इति
आदिकर्मणि क्तः । तेन सप्तम्यां समुपवस्तुमारब्धवानित्यर्थः ।
ततश्च प्रातःसप्तम्यामेव उपवाससङ्कल्पः । रविश्च विष्णुरूपतया
पूजाकाले ध्येयः अभिलाषे तु तत्तिथावित्युक्ता आरभ्येति
ऐहिकारोग्यधनधान्यपारलौकिकशुभस्थानलाभकामः । संव-
त्सरं यावदारोग्यव्रतमिति विशेषः । ततः प्रभृति सप्तम्यामुप-
वासं कुर्वन् । “आदित्य ! भास्कर ! रवे ! भानो ! सूर्य ! दिवा-
कर ! नमस्तुभ्यं” इति मन्त्रेण पूजयेत् । अत्र षष्ठ्यादिषु तत्तत्
कर्मविधानात् षष्ठौसमेतेत्यस्य न विषयः कालिकापुराणे भक्तं
प्रति सूर्यवाक्यम् । “अदृष्टा मां न भुञ्जीत विष्णुं नैव
दर्शयेत्” । तथा “मदर्चा धृतनिर्माल्यं शरीरे न तु धारयेत्” ।
अर्चा प्रतिमा ।

अथ विधानसप्तमी कृत्यचिन्तामणौ “अर्काग्रं शुचिगोमयं
सुमरिचं तोयं फलञ्चाश्रुते मूलं नक्तमुपोषणञ्च विधिवत्
कृत्वैकभक्तं नरः । क्षीरं वायुशनं घृताशनमिति प्रोक्तान्यमूनि
क्रमात् । कृत्वा द्वादशसप्तमीं दिनकृतः प्राप्नोत्यभौष्टं फलम्” ॥
अत्राचार्काद्यादौतरभोजननिवृत्तिरवस्यते तपस्वात् तथा च
मत्स्यपुराणं “तपोभिः प्राप्यतेऽभौष्टं नासाध्यं हि तपस्यतः ।
दुर्भगत्वं ह्यथा लोको वहते सति साधने” ॥ तपसः क्लेश-
स्वभावत्वं तत्रैवोक्तम् “उमेति चपला पुत्रि न क्षमं तावकं
वपुः । सोढुं क्लेशस्वभावस्य तपसः सौम्यदर्शने” ॥ व्यक्तमुक्तं
यथा “अर्कपचाङ्गरमात्रमन्तरौदृगृहीतकं कपिलाविड्गव-
मात्रं मञ्जुलं मरीचं जलम् । कदलीफलमध्यन्तु कणामात्र-

तिथितत्त्वम् ।

३७

मपक्वकम् । कुशमूलं यवमात्रं स्वस्वायादिगुणे क्षणे ॥ भक्ष्यं
मितौदनं नक्तं शुद्धोपवसनं तथा । एकभक्तं मयूराण्डप्रमाणं
भोजनं मतम् ॥ अर्धप्रसूतिमात्रन्तु कपिलादुग्धभक्षणम् ।
स्नात्वा संपूज्य मार्त्तण्डं प्राङ्मुखो वायुमाशयेत् ॥ घृतं स्वल्पं
पौषमासे माघादब्दं समाचरेत् । ब्राह्मणान् भोजयेद्भक्ष्या
गुडक्षीरनिरामिषैः ॥ विप्राय दक्षिणा देया विभवस्थानुरूपतः ।
षष्ट्यां पारणं कुर्यात् कटुस्त्ररहितेन च ॥ मुद्गमाषतिला-
दौनि घृतञ्चैव विवर्जयेत् । एकसिद्धं भक्ष्यमुक्तमर्कतन्धानुसा-
रतः ॥ एतद्भुतस्य माघादिमासविशेषविहितकर्मत्वेन मल-
मासेतरकर्त्तव्यमाह । वशिष्ठलिङ्गपुराणम् । “प्रारब्धेतु व्रते
पश्चात् सम्प्राप्ते त्वधिमासके । पूर्वमानेन तं त्यक्त्वा कार्यं द्वादश-
मासिकम्” ॥ पूर्वमानेन मलिन्नुचं शून्यवत्सरमानेन तं मल-
मासं द्वादशमासिकं द्वादशमासेषु एव कार्यं न मलमास
इत्यर्थः यत् “मासे मलिन्नुचेऽप्येवं यजेद्देवीं सशङ्कराम् । किन्तु
नोद्यापनं कार्यमित्याह भगवान् शिवः” ॥ इति विष्णुरहस्य-
वचनं तस्माद्विशेषानङ्कितमासमात्रकर्त्तव्यामावास्यादिव्रत-
कर्त्तव्यता प्ररम् उद्यापनं प्रतिष्ठा एवमारम्भोऽपि निषिद्धः
गार्ग्यः । “अस्तं गते गुरौ शुक्ले वाले वृद्धे मलिन्नुचे । उपा-
यनमुपारम्भं व्रतानां नैव कारयेत्” ॥ उपायनं प्रतिष्ठा उपा-
रम्भमारम्भम् एतच्च कालाशुद्धिमात्रपरं तत्तन्मात्रविधिकल्पने
गौरवात् भविष्ये “भाद्रे मासि सिते पक्षे सप्तम्यां निययेन
या । स्नात्वा शिवं लेखायित्वा मण्डले च सहास्त्रिकम् । पूज-
येच्च तदा तस्यां दुष्प्रापं नैव विद्यते” ॥ इदं कुक्कुटीव्रतत्वेन
स्यात् भविष्ये “सूर्यग्रहणतुल्या हि शुक्लमाघस्य सप्तमी ।
अरुणोदयवेलायां तस्यां स्नानं महाफलम् ॥ माघे मासि सिते
पक्षे सप्तमौ कोटिभास्करा । दद्यात् स्नानार्घ्यं दानाभ्यामायु-
रारोग्यसम्पदः ॥ अरुणोदयवेलायां शुक्ला माघस्य सप्तमौ ।
गङ्गायां यदि लभ्येत सूर्यग्रहणतैः समा” ॥ कोटिभास्करा
कोटिसप्तमौतुल्या सूर्यग्रहणफलं स्नानजं “ससिद्धिं बुद्धि-
रत्तरक्षा” इति न्यायात् । तेन बहुशतसूर्यग्रहणकालौन-
गङ्गास्नानजन्यफलसमफलप्राप्तिः फलमत्र ज्ञेयम् अत्र बहुतर-

३८

तिथितत्त्वम् ।

शतसूर्यग्रहाणां प्रत्येकाधिकरणतासंसर्गेणान्वयात् कालानां
 स्नानानां तत्फलानामपि बहुशतत्वं लभ्यते अतो नाप्रसिद्धिः
 पूर्णसप्तम्यां पूर्वापरयोरीयवाराणोदयकाले सप्तमी तत्र पूर्वदिने
 तत्काले स्नानम् । “वतस्रो घटिका प्रातरुणोदय उच्यते ।
 यतीनां स्नानकालोऽयं गङ्गाश्वः सदृशः स्मृतः ॥ त्रियामां
 रजनीं प्राहस्यक्ताद्यन्तचतुष्टयम् । नाडौनां तदुभे सख्ये
 दिवसाद्यन्तसंज्ञितम् ॥ इति कालमाधवौघृत ब्रह्मवैवर्तीयेन
 पूर्वस्य तत्कालस्य पूर्णतिथिसम्बन्धि दिनकर्त्तव्यकर्माङ्गत्वेन
 इतरस्य चैतराङ्गत्वेनाभिधानात् अतएव दक्षेण तत्कालमार-
 भ्याङ्गिककृत्यमभिहितम् अत्रारुणोदयकाले सुहृत्तान्मूनतिथि-
 लाभ एव स्नानं “व्रतोपवासस्नानादौ घटिकैका यदा भवेत् ।
 उदये सा तिथिर्गङ्गा आद्यादावस्तगामिनो” इति विष्णु-
 धर्मोत्तरात् अत्र घटिका सुहृत्तं आद्ययोग्यकालानुरोधादिति
 वक्ष्यते ब्रह्मवैवर्त्तवचने घटिका दण्डरूपा एववचने नाडौना-
 माद्यन्तचतुष्टयमित्येकवाक्यत्वात् ये तु सूर्योदयात् प्रागपि
 प्रातःस्नानविधानात् तत्रैव माघसप्तम्याख्यगुणफलविधिर्माघ-
 वादित्याहुः तच्चिन्त्यं “प्रकरणान्यत्वे प्रयोजनान्यत्वम्” इति
 जैमिनिसूत्रेण प्रकरणभेदे गुणविध्यसिद्धेः अतएव कल्पतरु-
 रक्ताकरयोः । “य इच्छेद्विपुलान् भोगान् चन्द्रसूर्यग्रहोपमान् ।
 प्रातःस्नायौ भवेद्विद्यं हौ मासौ माघफाल्गुनौ” इति विष्णु-
 स्मृतौ नित्यस्नानप्रकरणात् प्रकरणान्तरास्नानात् प्रकरणान्तरा-
 धिकरणन्यायेन काम्यस्नानान्तरमिदमप्युक्तं न तु गुणफल-
 विधिः किन्तु काम्यकरणे प्रसङ्गार्थित्यसिद्धिरिति अत्र माघ-
 मासनिमित्तकमाघसप्तमीनिमित्तककाम्यस्नानयोः प्रातर्विधा-
 नात् नैमित्तकत्वेन प्रायश्चित्तवत् सकृदनुष्ठानम् । “प्रधानस्या-
 क्रिया यत्र साङ्गं तत् क्रियते पुनः । तदङ्गस्याक्रियायान्तु
 नाहृत्तिर्न च तत्क्रिया” ॥ इति कात्यायनवचनात् “न स्नान-
 माचरेद् भुक्ता नातुरो न म्रानिश्चि । न वासीभिः सहाजसं
 नाविज्जाते जलाशये” ॥ इति मनुवचनेकदाजस्रस्नाननिषेधाच्च
 “धर्माविनाचरेत् स्नानमाङ्गिकञ्च पुनः पुनः” । इति मनुवच-
 नाच्च अतएव नान्दौमुखप्रकरणेष्वे प्रधानानामपि काम्यानां

तिथितत्त्वम् ।

३८

तत्तद्देशकालविहितानां तन्त्रेणैव सिद्धिरिति आहचिन्तामणिः
निष्कामविष्णुप्रौतिकामयोः सुतरां सकृदनुष्ठानं “गुणतार-
तम्यात् फलतारतम्यम्” इति न्यायेन फलं बोध्यम् । तत्तु
इक्षुवीरगुडादिमाधुर्यभेदवन्निर्देष्टुमशक्यं “पक्षान्तरेऽपि क-
न्यास्ये रवौ आहं प्रशस्यते । कन्यागते पञ्चमे तु विशेषेणैव
कारयेत्” ॥ इति हेमाद्रिधृतादित्यपुराणोक्तवत् एतद्वचनप्रागर्हं
कार्तिकमलमासाब्दविषयं “देशकालाश्रमक्षेत्रदाहद्रव्यमनो
गुणाः । सकृदस्यापि दानस्य फलातिशयहेतवः” ॥ इति ब्रह्म-
पुराणोक्तवच्च तौर्थभेदे त्वेकदापि नानास्नानम् । “विषुवद्विषसे
प्राप्ते पञ्चतौर्थीविधानतः” इति ब्रह्मपुराणादिवचनात् तौर्थ-
भेदे तन्त्रप्रसङ्गयोरसम्भवाच्च । अतएव गङ्गावाक्यावलीतौर्थ-
चिन्तामण्योः । यत्तु प्रयागे वराह स्नानक्रीडौकतेऽपि माघ-
सप्तमीस्नानादावसाधारणसङ्कल्पेन पुनस्तथैव प्रातःस्नानाचरणं
तदयुक्तं तदा सकृत् स्नानस्यैव विहितत्वात् । अन्यथा तत्
वराहफलकामनायां तदानन्यापत्तेरित्युक्तम् । स्नाने परिपाटी-
माह कृत्यकल्पलतायां विष्णुः “सप्त वदरपत्राणि सप्तार्क-
पत्राणि च शिरसि निधाय” “यद्यत् जन्मकृतं पापं मया सप्तसु
जन्मसु । तन्मे रोगञ्च शोकञ्च माकरौ हन्तु सप्तमी” ॥ इत्यु-
च्चार्य स्नायादिति शेषः । रोकं किद्रं तिथिकृत्यस्य पौर्णमास्यन्त-
मामाङ्गकत्वान्माकरोति पदं मकरार्कारब्धचान्द्रमासोय तिथि-
कृत्यपरम् । “तिथिकृत्ये च कृष्णादिं व्रते शुक्लादिमेव च ।
विवाहादौ च सौरादिं मासं कृत्ये विनिर्दिशेत्” ॥ इति ब्रह्म-
पुराणान्मन्वन्तरादित्वेन तथा युक्तत्वाच्च यथा मत्स्यपुराणे ।
“यस्मान्मन्वन्तरादौ च रथमापुर्दिवाकराः । माघमासस्य
सप्तम्यां तस्मात् सा रथसप्तमी । अरुणोदयवेलायां तस्यां स्नानं
महाफलम्” ॥ अतएव नारसिंहे रथ्याख्यायामित्युक्तं यथा
“महानवम्यां द्वादश्या भरण्यामपि चैव हि । तथाचयवृत्तौ-
यायां शिष्यास्त्राध्यापयेद् बुधः । माघमासे तु सप्तम्यां रथ्या-
ख्यायाञ्च वर्जयेत्” ॥ द्वादश्यां शयनोत्थानद्वादश्यां भरण्यां
शक्रध्वजपातभरण्यामिति कल्पतरुः अत्र महानवम्यादिसाह-
चर्याच्च न्यत्वं प्रतीयते अतएव चतुर्दशमन्वन्तरादिगणने कापि

४०

तिथितत्त्वम् ।

न राश्युत्प्रेक्षः । यथा भविष्यमत्स्ययोः । “अश्वयुक् शुक्लनवमौ
द्वादशौ कार्तिकौ तथा । तृतीया चैत्रमासस्य तथा भाद्रपदस्य
च ॥ फाल्गुनस्याप्यमावस्या पौषस्यैकादशौ तथा । आषाढ-
स्यापि दशमौ तथा माघस्य सप्तमौ ॥ आश्विनस्याष्टमौ कृष्ण
तथाषाढस्य पूर्वमा । कार्तिकौ फाल्गुनौ चैत्रौ ज्येष्ठौ पञ्च-
दशौ सिता । मन्वन्तरादयस्स्वेता दत्तस्याद्यकारिकाः” ॥
अत्र अमावस्याष्टमौ व्यतिरिक्ताः शुक्लाः पुनः पुनस्तथा पदोपा-
दानात् । उपक्रमोपसंहारयोः शुक्लत्वकीर्तनाच्च अत्र काम-
धेनौ तृतीया चैव माघस्येति कल्पतरौ तु तृतीया चैत्रमासस्येति
लिखितम् अत्र पाठद्वये औपतिरत्नमालायाम् । अश्वयुजि
शुक्लनवमौद्वादश्युजं मधौ तृतीया च इति पाठाच्चैत्रतृतीयैव
ग्राह्या । औदत्तोऽप्येवम् । माघसप्तम्याश्चाष्टत्वं सोरागमेऽपि
“अर्कपत्रैः सवदरैर्दवाञ्जत सचन्दनैः । अष्टाङ्गविधिना चार्घ्यं
दद्यादादित्यतुष्टये ॥ माघेऽथ फाल्गुने वापि भवेद्दे माघ-
सप्तमौ । माकरोति च यत् प्रोक्तं तत्प्रायो हृत्तिदर्शनात् ॥
अष्टाङ्गविधिना योऽर्घ्यं भानोर्मुद्गं निवेदयेत् । ताम्र-
पात्रार्घ्यदानेन पुण्यं दशगुणं स्मृतम्” ॥ इति विष्णुपुराणौघेन
आदित्यपुराणे “ऋक्षराशिविशेषेण यत् कर्म विहितस्वरैः ।
देवं वाप्यथवा पैत्रं तदन्यत्रापि दृश्यते” अर्घ्यमन्त्रस्तु “जननौ
सर्वभूतानां सप्तमो सप्तमस्तके । सप्तव्याहृतिके देवि ! नमस्ते
रविमण्डले” ॥ प्रणाममन्त्रस्तु “सप्त सप्तिवहप्रौत सप्तलोक-
प्रदौपन । सप्तम्यां हि नमस्तुभ्यं नमोऽनन्ताय वैधसे” ॥
सप्तिरश्चः ।

अथाष्टमौ । सा च शुक्ला नवमौयुता ग्राह्या युग्मात् ।
कृष्णा च सप्तमौयुता यथा निगमः “कृष्णपक्षेऽष्टमौ चैव कृष्ण-
पक्षे चतुर्दशौ । पूर्वविद्देव कर्त्तव्या परविद्वा न कुचचित् ॥
उपवासादि कार्येषु एष धर्मः सनातनः” । भविष्यपुराणे ।
“चतुर्दश्यां तथाष्टम्यां पक्षयोः शुक्लकृष्णयोः । योऽर्धमेकं न
भुञ्जीत शिवार्चनपरो नरः ॥ यत् पुण्यमक्षयं प्रोक्तं सततं
सत्रयाजिनाम् । तत् पुण्यं सकलं तस्य शिवलोकश्च गच्छति” ॥
ततः सततसत्रयान्यक्षयपुण्यसप्तपुण्यप्राप्तिः शिवलोकगतिश्च

तिथितत्त्वम् ।

४१

फलम् । फाल्गुनशुक्लाष्टमी चतुर्दश्योरारभ्य वर्षं यावत् प्रत्य-
ष्टमी प्रति चतुर्दश्युपवासव्रतम् । कालिकापुराणे । “येषा
ललितकाम्याख्या देवी भङ्गलचण्डिका । वरदाभयहस्ता च
द्विभुजा गौरदेहिका ॥ रक्तपद्मासनस्था च मुकुटकुण्डल-
मण्डिता । रक्तकीषेयवस्त्रा तु स्मितवक्त्रा शुभानना ॥ नव-
यौवनसम्पन्ना चार्वङ्गी ललितप्रभा । उमया भाषितं मन्त्रं
यत्पूर्वं त्वेकमक्षरम् ॥ मन्त्रमस्यास्तु तज्ज्ञेयं तेन देवीं प्रपूज-
येत्” । एकमक्षरं शक्तिबीजरूपम् “तथाष्टम्यां नवम्याञ्च पूजा
कार्या विवृद्धये । पटेषु प्रतिमायां वा घटे भङ्गलचण्डिकाम् ॥
यः पूजयेद्भौमवारे शुभेर्देवीक्षतैः शिवाम् । सततं साधकः
सोऽपि काममिष्टमवाप्नुयात्” ॥ ज्योतिषे । “शनैश्चरस्य वारेण
वारिणाङ्गारकस्य च । कृष्णाष्टमी चतुर्दश्यौ पुण्यात् पुण्यतरै
सृते” ॥ तथा “सोमवारेऽप्यमावास्या आदित्या हेतु मममी ।
चतुर्थ्यङ्गारवारे तु अष्टमी च वृहस्पती ॥ अत्र यत् क्रियते
पापमथवा धर्मसञ्चयः । षष्टिजन्मसहस्राणि प्रतिजन्म तद-
क्षयम्” ॥ पणस्य जगतामौषं वसुदेवसुतं हरिम् । तज्जन्म-
तिथितत्त्वानि वक्ति शौरधुनन्दनः ॥

अथ जन्माष्टमी । ब्रह्मपुराणे । “अथ भाद्रपदे मामि
कृष्णाष्टम्यां कलौ शुगे । अष्टाविंशतिमे जातः कृष्णोऽसौ
देवकौसुतः । अष्टाविंशतिमे सार्वर्णिकमन्वन्तरप्रथमयुगा-
पेक्षयेति शेषः ॥ विष्णुपुराणे महामायां प्रति भगवद्वाक्यम् ।
“प्रावृट्काले च नभसि कृष्णाष्टम्यामहं निशि । इत्यस्यामि
नवम्याञ्च प्रसूतिं त्वमवाप्स्यसि” ॥ इत्यादिषु भाद्रपदनभः
पदयोर्नैवित्कार्थता तत्कालस्यैकश्रुतिभूलतया गौणचान्द्रेण
भाद्रता मुख्यचान्द्रेण आवर्णतेति । अभिलापस्तु गौणचान्द्रेणैव
तदर्थमेव भाद्रपदप्रयोगात् अन्यथा तदभिधानमनर्थकं स्यात्
तिथिक्तत्वे च कृष्णादिमिति वचनात् । यत्तु वशिष्टसंहितायाम् ।
एकस्मिन् वचने आवर्णनमस्योपादानं तत् सौराभिप्रायेण ।
यथा “आवर्णे वा नभस्ये वा रोहिणी संहिताष्टमी । यदा
कृष्णे नरैर्लब्धा सा जयन्तीति कौर्त्तिता” ॥ कृष्णे कृष्णपक्षे
अथ वक्ष्यमाणवचनान्मध्यरात्रप्राप्तावेव जयन्तीत्वं न रोहिण्य-

४२

तिथितत्त्वम् ।

ष्टम्योर्योगमात्रे यथा “सिंहार्के रोहिणीयुक्ता नराः कृष्णाष्टमी यदि । रात्रार्द्धपूर्वापरमा जयन्तौ कलयापि च” ॥ इति वराह-संहिता । एतेन द्वादशमासेषु कृष्णाष्टमीष्वपि रोहिणीयोग-पुरस्कारेण जयन्तीव्रतमिति द्वैतनिर्णयोक्तं निरस्तं उक्तवचन-विरोधात् । “सूर्याचन्द्रमसोर्यः परः सन्निकर्षः सामावास्था” । इति गोभिलसूत्रेण ज्योतिःशास्त्रगणनया च चन्द्रसूर्ययोरमा-वस्थायामेकराश्यवस्थाननियमेन द्वादशसु मासेष्वष्टम्यां रोहिणी योगस्य सर्वथैवा सम्भवाच्च । भाविष्योत्तरे । “आवणे बहुले पक्षे कृष्णजन्माष्टमीव्रतम् । न करोति नरो यस्तु स भवेत् क्रूरराक्षसः ॥ वर्षे वर्षे तु या नारौ कृष्णजन्माष्टमीव्रतम् । न करोति महाक्रुरा व्याली भवति कानने” ॥ भाविष्ये । “सप्तमोसार्द्धयामश्चेद्दोहिणीं वा न संस्पृशेत् । व्रतं संकल्पये-त्तत्र न च रात्रौ कदाचन” ॥ तत्र सप्तम्यां तद्दिने तस्या एव प्रातर्लाभात्तदानीं संकल्पमाह बृहस्पतिः । “प्रातःसम्यां ततः कृत्वा संकल्पं बुध आचरेत् । प्रातःसंकल्पयेद्दिहानुपवास-व्रतादिकम्” ॥ ब्रह्मवैवर्तः । “मन्वादिदिवसे प्राप्ते यत्फलं स्नानपूजनैः । फलं भाद्रपदेऽष्टम्यां भवेत् कीटिगुणं द्विज !” ॥ तथा “अस्यां तिथौ वारिमात्रं यः पितृणां प्रयच्छति । गया-आहं कृतं तेन शताब्दं नात्र संशयः” ॥ पूजा च मध्यरात्रे । “कृष्णाष्टम्यान्तु रोहिण्यामर्द्धरात्रेऽर्चनं हरेः” । इति गारुडा-दक्षमाणवचनजाताच्च । अन्यदाप्युक्ता भाविष्ये । “त्रिकाले पूजयेद्देवं दिवारात्रौ विशेषतः । अर्द्धरात्रावपि तथा पुष्पै-र्नानाविधैरपि” ॥ अत्र भाविष्यपुराणभाविष्योत्तराभ्यां संक्षिप्य पूजाविधिरभिधायते । “पार्थ ! तद्विषये प्राप्ते दन्तधावनपूर्वकम् । उपवासस्य नियमं गृह्णीयाद्भक्तिभावतः ॥ वासुदेवं समुद्दिश्य सर्वपापप्रशान्तये । उपवासं करिष्यामि कृष्णाष्टम्यां नभस्य-हम् ॥ अथ कृष्णाष्टमीं देवीं नमस्कृत्य सरोहिणीम् । अर्च-यित्वा उपवासेन भोक्त्येऽहमपरेऽहनि ॥ एनसौ मोक्षकामी-ऽस्मि यद्वा विन्द ! त्रियोनिजम् । तन्मे सुचतु मां त्राहि पतितं शोकसागरे ॥ आजन्ममरणं यावद्यन्मया दुष्कृतं कृतम् । तत् प्रणाशय गोविन्द ! प्रसौद पुरुषोत्तम !” ॥ एतन्मन्त्रचतुष्टयं

तिथितत्त्वम् ।

४३

संवत्सरप्रदीपधृतं तथा “एकेनैवोपवासेन कृतेन कुरुनन्दन ! । सप्तजन्म कृतात् पापान्मुच्यते नात्र संशयः” ॥ गृहसुपक्रम्य तथा “तस्म्यै प्रतिमा स्थाप्या काञ्चनादिविनिर्मिता । प्रतप्त-काञ्चनाभासा देवकी सुतपस्विनौ ॥ माञ्चापि बालकं सुप्तं प्रसूता नौरदच्छविम् । वसुदेवोऽपि तत्रैव खड्गचर्मधरः स्थितः ॥ यशोदा चापि तत्रैव प्रसूतवरकन्यका । वलभदस्तथा नन्दो दत्तो गर्गश्चतुर्मुखः ॥ एवं प्रपूजयेद्भक्त्या गन्धपुष्पाक्षतैः फलैः” । तथा “स्थण्डिले स्थापयेद्देवीं सचन्द्रां रोहिणीं तथा । देवकीं वसुदेवञ्च यशोदां नन्दमेव च ॥ चण्डिकां वलदेवं संपूज्य पापैः प्रमुच्यते । अर्द्धरात्रे वसोधारां पातयेद्गुडमर्पिषा । ततो वर्द्धापनं ब्रह्मो नामादेः करणं मम । कर्त्तव्यं तत्क्षणाद्रात्रौ प्रभाते नवमौदिने । यथा मम तथा कार्यो भगवत्या महोत्सवः ॥ ब्राह्मणान् भोजयेद्भक्त्या तेभ्यो दद्याच्च दक्षिणाम् । सुवर्णं काञ्चनं गाश्च वासांसि कुसुमानि च ॥ यद्यदिष्टतमं लोके कृणो मे प्रीयतामिति । यं देवं देवकी देवी वसुदेवा-दजीजनत् ॥ भौमस्य ब्राह्मणो गुह्ये तस्मै ब्रह्मात्मने नमः । सुब्रह्म वासुदेवाय गोब्राह्मणद्विताय च ॥ शान्तिरस्तु शिव-ञ्चास्तु इत्युक्त्वा तान् विसर्जयेत् । एवं यः कुरुते देव्या देवक्याः सुमहोत्सवम् ॥ वर्षे वर्षे भगवतो मङ्गलो धर्मनन्दन ! ॥ नरो वा यदि वा नारो यथोक्तं फलमाप्नुयात् । पुत्रसन्तान-मारोग्यं धनधान्यर्द्धं मद्गृहम्” ॥ तथा “सम्पर्केणापि यः कुर्यात् कश्चिज्जन्माष्टमोव्रतम् । विष्णुलोकमवाप्नोति सोऽपि नास्त्वत्र संशयः ॥ जयन्त्यामुपवासश्च महापातकनाशकः । सर्वैः कार्यो महाभक्त्या पूजनौयश्च केशवः ॥ तुल्यार्थं देवकी-सूनीर्जयन्तौसंज्ञकं व्रतम् । कर्त्तव्यं चिन्तमानेन भक्त्या भक्तजनैरिह ॥ अकुर्वन् निरयं याति यावदिन्द्राश्चतुर्दश” । वर्द्धापनं नाडीच्छेदनम् । सुवर्णमवाशोतिरत्तिकापरिमितं हेम काञ्चनं ततो त्वूनं काञ्चनमित्यत्र सेदिनीमिति क्वचित् पाठः । भौमस्य पृथिवौसम्बन्धिनः कृणो मे प्रीयतामित्युक्त्वा दद्यादित्यनेनान्वयः । तान् ब्राह्मणान् भक्तजनैरिति तैः सहे-त्यर्थः अतएव विष्णुपुराणम् । “सहृत्त सन्निकर्षो हि क्षणार्ध-

मपि शस्यते” । अथ पूजोपवासयोः प्रधानत्वेनाकाङ्क्षा-
विरहादनन्वये अन्यतरस्य गुणत्वमवश्यं वाच्यम् एवञ्च पूजै-
वाङ्गम् उपवासस्तु प्रधानं उपवासस्य नियममित्युपक्रमे श्रव-
णात्तत्रैव विध्यन्वयात् । अङ्गस्य प्रधानविधिविधेयत्वेन पूजाया
विध्यन्तरानपेक्षणात् अतएवोपसंहारेऽपि जयन्त्यामित्यादिना
उपवासमभिधाय पूजनौयसेत्याभिहितम् । न चैवं पूजने
फलानुपपत्तिः “यस्य पर्णमयौजुर्हर्भवति न स पापश्लोकं
शृणोति” इत्यादौ गुणेऽपि फलश्रवणात् । अतएव ब्रह्मवैवर्तः
नृणां विना व्रतेनापि भक्तानां वित्तवर्जिनाम् । कृते नैवोपवा-
सेन प्रीतो भवति साधवः ॥ भक्त्या विनोपचारेण रात्रौ जाग-
रणेन च । फलं यच्छति दैत्यारिर्जयन्तीव्रतमश्रवम् ॥
वित्तशाठ्यमकुर्वाणः सम्यक्फलमवाप्नुयात् । कुर्वाणो वित्त-
शाठ्यन्तु लभतेऽसदृशं फलम्” ॥ विना व्रतेन पूजाद्यङ्गं विना ।
एवञ्च करणे फलश्रुतेरकरणे प्राप्नुक्त आचरणे बहुले पक्षे इत्या-
दिना दोषश्रुतेश्चास्य काम्यत्वं नित्यत्वञ्च । ननु काम्यत्वम-
नित्यत्वं असति कामे परित्यक्तुं शक्यत्वात् तथा सत्ये कस्य
कर्मणो नित्यत्वकाम्यत्वाभ्यां द्वैरूप्याङ्गौकारे नित्यानित्य-
संयोगविरोधः सैवं संयोगपृथक्त्वन्वायात् । स च न्यायो
यथा स्वादिरे पशुं वध्नाति स्वादिरं वीर्यकामस्य यूपं कुर्वी
तेति श्रूयते । अत्र संशयः किं काम्यस्यैव स्वादिरता नित्येऽपि
स्यात् उत नेति अत्र फलार्थत्वेनानित्यतया नित्यप्रयोगाङ्गता
न युक्ता यत्तु नित्येऽपि स्वादिरत्वश्रवणं तत्काम्यस्यैव पशुवध-
नाय यूपश्रयज्ञापनार्थम् अतो न नित्ये स्वादिरतेति प्राप्ते
राम्भान्ताय चतुर्थाध्याय सूत्रम् एकस्य च उभयत्वे संयोग-
पृथक्त्वमिति अत्र संयोगः सम्बन्धमात्रम् । एकस्य स्वादिरस्य
क्रत्वर्थपुरुषार्थत्वरूपोभयात्मकत्वे वाक्यद्वये क्रतुशेषत्व फल-
शेषत्व लक्षणसंयोगभेदावगमात् न नित्यानित्यसंयोगविरोधः ।
न च आश्रयज्ञापनार्थं नित्यवाक्यं सन्निधानादेवाश्रय लाभा-
दत उभयार्था स्वादिरतेति । “एवं दध्ना जुहोति दध्नेन्द्रिय
कामस्य” इत्यादावुभयार्थतैव दधित्वस्य हेदाश्रवणात् । गरुड-
भविष्योत्तरवचनानि राजमार्तण्ड कृत्यचिन्तामणि धृतानि

तिथितत्त्वम् ।

४५

यथा “तमेवोपषमेत् कालं रात्रौ कुर्याच्च जागरम् । एकाग्रै-
 णैव भावेन विष्णोर्नामानुकीर्तयन् ॥ अनघं वामनं शौरिं
 वैकुण्ठं पुरुषोत्तमम् । वासुदेवं हृषीकेशं माधवं मधुसूद-
 नम् ॥ वराहं पुण्डरीकाक्षं नृसिंहं दैत्यसूदनम् । दामोदरं
 पद्मनाभं केशवं गरुडध्वजम् ॥ गोविन्दमच्युतं कृष्णमनन्त-
 मपराजितम् । अधोक्षजं जगन्नाथं सर्गस्थित्वन्तकारिणम् ॥
 अनादि निधनं विष्णुं त्रिलोकेशं त्रिविक्रमम् । नारायणं चतु-
 र्बाहुं शङ्खचक्रगदाधरम् ॥ पीताम्बरधरं नित्यं वनमाला-
 विभूषितम् । श्रीवत्साङ्गं जगत्सेतुं श्रीकृष्णं श्रीधरं चरिम् ॥
 प्रपद्येऽहं सदा देवं सर्वकामप्रसिद्धये । एवं पठित्वा वरदं कृष्णं
 वन्देत् भक्तितः ॥ प्रणमामि सदा देवं वासुदेवं जगत्पतिम् ।
 नामान्येतानि संकीर्त्य गत्यर्थं प्रार्थयेन्नरः ॥ त्राहि मां सर्व-
 लोकेश ! हरे ! संसारसागरात् । त्राहि मां सर्वपापघ्न ! दुःख-
 शोकार्णवात् प्रभो ! ॥ सर्वलोकेश्वर ! त्राहि पतितं मां भवार्णवे ।
 देवकीनन्दन ! श्रीश ! हरे ! संसारसागरात् ॥ त्राहि मां सर्व-
 दुःखघ्न ! रोगशोकार्णवात् हरे ! । दुर्गतां स्त्रीयसे विष्णो ! ये
 स्मरन्ति सकृत् सकृत् ॥ सोऽहं देवातिदुर्हं तस्माच्च मां शोक-
 सागरात् । पुष्कराक्ष ! निमग्नोऽहं मायाविघ्नानसागरे ॥ त्राहि
 मां देवदेवेश ! त्वत्तो नान्योऽस्ति रक्षिता” । ततश्चोपवास पूर्व-
 दिने नियमं विधाय तद्दिने प्रातःस्नानादिकं विधाय “सूर्यः
 सामोयमःकालःसम्यं भूतान्यङ्गःक्षपाः । पवनो दिक्पतिर्भूमि-
 राकाशं खचराऽमराः ॥ त्राह्मं शासनमास्त्राय कल्पध्वमिह
 सान्निधम्” इति पठित्वा “त्राहिणोः परमं पदं सदा पश्यन्ति
 सूरयः । दिवौव चक्षुराततम्” ॥ इति मन्त्रेण नारायणं संस्मृत्य
 तत्पदित्युच्चार्य उदङ्मुखो दर्भत्रयफलपुष्पतिल जलादिपूरुषं
 यथा लाभोपपन्नं वा पात्रं गृहीत्वा श्रीकृष्णजम्बाष्टमौत्रतम्
 अथेत्यादिना संकल्पयेत् यद्युपवामदिने प्रातःसप्तमी तदा
 सप्तम्यां तिथावारभ्येति वक्तव्यं “धर्माय धर्मेश्वराय धर्मपतये
 धर्मसम्भवाय गोविन्दाय नमो नमः” । इत्युच्चार्य प्रागुक्त-
 वासुदेवं समुद्दिश्येति मन्त्रचतुष्टयं पठेत् । अर्द्धरात्रे तु प्रण-
 वादि नमोऽन्तैस्तत्तन्नामाभिर्वासुदेव देवकी वसुदेव यशोदानन्द

४६

तिथितत्त्वम् ।

रोहिणौचण्डिका वल्लदेवान् पूजयेत् । दक्षगर्गचतुर्मुखानपि
 तथा संवत्सर प्रदोषे भविष्योत्तरीयम् । वल्लभद्रुस्तथा नन्दो
 दक्षोगर्गचतुर्मुखः । पूजनीयस्तथा भक्त्या गन्धपुष्पाक्षतैर्जले ॥
 ततश्च “माञ्चापि बालकं सुप्तं पर्यङ्के स्तनपायिनम् । औवक्ष-
 वत्तपूर्णङ्गं नीभोत्पलदलच्छविम्” ॥ इति भविष्योत्तरीय-
 ध्यानं कृत्वा गरुडपुराणोक्तैर्मन्त्रैः विशेषे इतरत्र प्रणवादि
 नमोऽन्तेन औक्त्येनान्ना पूजनम् । अर्घ्यं तु । “यज्ञाय
 ब्रह्मेश्वराय यज्ञपतये यज्ञसम्भवाय गोविन्दाय नमो नमः” ।
 इति स्नानं तु “योगाय योगेश्वराय योगपतये योगसम्भवाय
 गोविन्दाय नमो नमः” इति एवं नैवेद्ये एवं विश्वायेत्यादि
 घृततिलाभ्यां हविर् धर्मयित्यादि स्वादान्तेन शयने विश्वा-
 येत्यादि ततो देवक्यादि पूजा कार्या “पादाधमुच्चयन्तो
 ओर्देवक्याश्चरणान्तिके । निषणा पङ्कजे पूज्या नमो देव्यै
 श्रियै” इति संवत्सर प्रदोषघृतवचनात् औपूजापि ततो
 गुडघृतैर्वसोधारां नाडीच्छेदनं षष्ठीपूजनं नामकरणादिकञ्च
 कुर्यात् । “पूजयेद्युर्हिजाः सर्वे स्त्रीशूद्राणाममन्त्रकम् । चन्द्रो-
 दये शशाङ्काय दद्यादर्घ्यं हरिं स्मरन्” ॥ तद्विधिश्च “शङ्के
 तोयं समादाय सपुष्पकुशचन्दनम् । जानुभ्यां धरणीं गत्वा
 चन्द्रायार्घ्यं निवेदयेत्” ॥ अर्घ्यमन्त्रः “क्षीरोदारणवसंभूत !
 अतिनेत्रमसुहृव ! । गृहाणार्घ्यं शशाङ्केदं रोहिण्या सहितो
 मम ॥ सोमाय सोमेश्वराय सोमपतये सोमसम्भवाय गोवि-
 न्दाय नमो नमः” । प्रणाममन्त्रो यथा “ज्योत्स्नायाः
 पतये तुभ्यं जोतिषां पतये नमः । नमस्ते रोहिणौकान्त !
 सुधावास ! नमोऽस्तु ते ॥ नभोमण्डलदोषाय शिरोरत्नाय
 धूर्जटे । कलाभिर्वर्द्धमानाय नमश्चन्द्राय चारवे” ॥ ततश्चानघं
 वामनमित्यादिना “प्रणमामि सदा देवं वासुदेवं जगत्पतिम्”
 इत्यन्तेन नामकौर्त्तनं प्रणमौ त्वाहि मामित्यादिना त्वत्तो
 नान्योऽस्ति रक्षितित्यन्तेन “यद्वात्ये यच्च कोमारे वार्द्धके यच्च
 यौवने । तत्पुण्यं वृद्धिमाप्नोतु पापं हर हलायुध !” इति शिव-
 रत्नसूत्रेण प्रार्थनं कुर्यात् “ततः स्तोत्रैः स्तुतिं कृत्वा वासुदेवं
 जनार्दनम् । गौतवादिवनृत्यैश्च शेषं कालं यथासुखम्” नये-

तिथितत्त्वम् ।

४७

दिति शेषः । परदिने प्रातर्भगवन्तं यथाविधि संपूज्य दुर्गायाश्च मङ्गोक्तवः कार्यः ततो ब्राह्मणान् भोजयेत् तैभ्यो दक्षिणाञ्च स्वर्णादि यत्किञ्चिदष्टतमं कृणो मे प्रीयतामित्युक्त्वा दद्यात् ततः यं देवमित्यादि शान्तिरस्तु शिवञ्चास्तु इति मन्त्रं पठित्वा ब्राह्मणान् विमर्जयेत् ततः पारणं कुर्यात् तन्मन्त्रः । “सर्वाय सर्वेश्वराय सर्वपतये सर्वसम्भवाय गोविन्दाय नमो नमः” । पारणानन्तरं समापनमन्त्रं भूताय इत्यादिकं पठेत् ।

अथ व्रतकालव्यवस्था । तत्रार्द्धरात्रे रोहिणीकृष्णष्टम्या-
लाभे जन्माष्टमौव्रताय स एव कालः तस्य मुख्यत्वेनाभि-
धानात् । तथा च वशिष्ठः “अष्टमौरोहिणीयुक्ता निशाहं
दृश्यते यदि । मुख्यः कालः स विज्ञेयस्तत्र जातो हरिः
स्वयम्” ॥ भविष्यपुराणविष्णुधर्मोत्तरयोः । “अर्द्धरात्रे तु
रोहिण्यां यदा कृष्णाष्टमौ भवेत् । तस्यामभ्यर्चनं सौरिर्हन्ति
पापं त्रिजन्मजम् । सोपवासी हरिः पूजां कृत्वा तत्र न
सोदति” । अयमेव जयन्त्याख्यो योगः । तथा च वराह-
संहितायां “सिंहार्के रोहिणीयुक्ता नराः कृष्णाष्टमौ यदि ।
रात्रार्द्धपूर्वापरगा जयन्तौ कलयापि च” इति विष्णुधर्मो-
त्तरादिपुराणयोः । “रोहिणी संहिता कृष्णा मासि भाद्रपदे-
ऽष्टमौ । सप्तम्यामर्द्धरात्राधः कलयापि यदा भवेत् । तत्र
जातो जगन्नाथः कौस्तुभौ हरिरौश्वरः । तमेवोपवसेत् कालं
तत्र कुर्याच्च जागरम्” ॥ इत्यञ्च “अविद्यायाञ्च सर्चायां
जातो देवकौनन्दनः” । इति सप्तम्यवेधे जन्म अवर्णं कल्प-
भेदादविरुद्धं सप्तम्यामर्द्धरात्राध इत्यत्र अर्द्धरात्रादधसोर्द्धमिति
भविष्यपुराण-वायुपुराणयोः पाठः । स्कान्दे “जयं पुण्यञ्च
कुरुते जयन्तोमिति तां विदुः । रोहिणी संहिता कृष्णा मासे
च आवर्णेऽष्टमौ ॥ अर्द्धरात्रादधसोर्द्धं कलयापि यदा भवेत् ।
जयन्तौ नाम सा प्रोक्ता सर्वपापप्रणाशिनौ” ॥ अन्यत्रापि
“अर्द्धरात्रादधसोर्द्धमेकादशघटिकान्विता । रोहिणी चाष्टमौ
ग्राह्या उपवामव्रतादिषु” ॥ एकघटिकान्विता अर्द्धघटिका-
न्विता वेत्यर्थः । अतेन यदा सूर्यादये सप्त्याऽप्यष्टमौ रोहिणी-
युता त्वनन्तरं पूर्णा नवमौ सोमवारेण बुधवारेण वा युता

४८

तिथितत्त्वम् ।

स्यात्तदा सर्वापवादिका सैवोपोस्था इति । यदाह ब्रह्मवैवर्तः
 “उदये चाष्टमौ किञ्चिन्नवमौ सकला यदि । भवेत्तु बुधसंयुक्ता
 प्राजापत्यर्क्षसंयुता ॥ अपि वर्षशतेनापि लभ्यते वा न वा
 विभो !” । पद्मपुराणेऽपि “प्रेतयोनिगतानान्तु प्रेतत्वं नाशितन्तु
 तैः । यैः कृता श्रावणे मासि अष्टमौ रोहिणीयुता । किं
 पुनर्बुधवारेण सोमेनापि विशेषतः ॥ किं पुनर्नवमौयुक्ता कुल-
 कोव्यास्तु मुक्तिदा” इति निरस्तं गुणफलानुरोधेन जयन्त्याख्य-
 मुख्यकालवाधायोगात् । स्कान्दे “न करोति यदा विष्णो-
 र्जयन्तीसंज्ञकं व्रतम् । यमस्य वशमापन्नः सहते नारकीं
 व्यथाम्” ॥ भविष्ये “तुष्ट्यर्थं देवकीसूनोर्जयन्तीसंज्ञकं व्रतम् ।
 कर्त्तव्यं चिन्तमानेन भक्त्या भक्तजनैरिह ॥ अकुर्वन्निरयं याति
 यावदिन्द्राश्चतुर्दश” । इति जयन्तीलङ्घने प्रत्यवायश्रुतेश्च । बुध-
 सोमलङ्घने प्रत्यवायाश्रवणात् गुणफलत्वमेव महार्णवेऽपि
 बुधसोमवारयोगो गुणफलायेत्युक्तम् । हेमाद्रिरपि यदा तु
 यहिषस एव रोहिण्यष्टमौयोगस्तदा तत्रैव बुधवारादियोगः
 फलातिशयः । अन्ये त्वेवमाहुः । यदा पूर्वदिनार्द्धरात्रे
 रोहिणीयुताष्टमौ नोत्तरा तथाविधा सा चेद्बुधे सोमे च भवति
 तदोत्तरैवोपोस्था न पूर्वा उदये चाष्टमौ किञ्चिदिति वचना-
 त्तत्र । यद्यप्यर्द्धरात्रे तु रोहिण्यामित्यादिवाक्यं बुधसोमवार-
 युक्ताष्टमौव्यतिरिक्तविषयत्वेन सावकाशम् । बुधसोमवाक्यश्च
 द्वितीयदिवस एव रोहिणीयोगे सावकाशं तथापि बुधसोम-
 वाक्यस्य सङ्कोचे कर्मकालव्यापितिथिसम्भवादर्द्धरात्रवाक्यस्य
 सङ्कोचे तद्वाधप्रसङ्गात् । तथा च बुधसोमवाक्यस्यैव सङ्कोचो
 नार्द्धरात्रवाक्यस्येत्यन्तेनाह । माघवाचार्योऽप्येवम् । किन्त्वयं
 योगो बुधसोमवारे प्रातः किञ्चिदष्टमौ अनन्तरं तद्दिने नवमौ-
 क्षय उभयतिथ्योरेव रोहिणी स्यात् तदैव भवति । ब्रह्मवैवर्ते
 “उदये चाष्टमौ किञ्चिन्नवमौ सकला यदि” इत्यत्र सकलेति
 विशेषाभिधानात् अतएव अपि वर्षशतेनापीत्युपपद्यते अस्य
 ग्राह्यता च जयन्त्यालाभ एव प्रागुक्तयुक्तेः ननु बुधसोमवार-
 वदष्टम्यां रोहिणीयोगो गुणफलमस्तु मैवं तिथिद्वये रोहिण्या-
 नियामकत्वेनाभिधानात् । तथा हि स्मृतिः “प्राजापत्यर्क्ष-

तिथितत्त्वम् ।

४८

संयुक्ता कृष्णा नभसि चाष्टमौ । सुहर्त्तमपि लभ्येत सैवो-
पोष्या महाफला ॥ वशिष्ठः “वासरे वा निशायां वा यदा
युक्ता तु रोहिणौ । विशेषेण नभो मासि सैवोपोष्या सदा
तिथिः” ॥ अमयोरेवकारश्रुतेः । “एकादशीशताद्राजन्नाधिकं
रोहिणौव्रतम् । सतो हि दुर्लभं मत्वा तस्मां यत्नं समाचरेत्” ॥
इति ब्रह्माण्डपुराणे रोहिणौव्रतमिति श्रवणाच्च बुधादि-
षाक्यन्तु न नियामकं प्रमाणाभावात् प्रत्युत फलश्रुतेर्गुणफल-
बोधत्वमिति । एवञ्च तिथिविशेषनिर्यान्त्रतापवादविधावेव-
कारश्रुतेः षष्टिदण्डात्मिकामप्यष्टमीं रोहिणौरहितां परि-
त्यज्य रोहिणौसहिता स्वल्पाप्यष्टमौ उपोष्या यदा तु पर-
दिनेऽपि रोहिणौरहिता तदा पूर्वोपोष्या । “षष्टिदण्डा-
त्मिकायाश्च तिथेर्निष्क्रमणे परे । अकर्मण्यं तिथिमलं विद्या-
देकादशीं विना” इत्यनयोदित सामान्यविषयत्वात् वक्ष्य-
माश्वचनजाताच्च । यदा तूभयदिने जयन्तीयोगस्तदा परे-
द्युरपवासः सङ्कल्पकालमारभ्य तिथिव्याप्तिसम्भवात् अतएव
बौधायनः “यो यस्य विहितः कालः कर्मणस्तदुपक्रमे । तिथि-
र्याभिमतता सा तु कार्या नोपक्रमोक्तिता” ॥ सङ्कल्पकालः
प्रातरेव प्रातःसङ्कल्पयेद्दिहानित्यादि वराहपुराणात् “प्रातः-
सन्ध्यां ततः कृत्वा सङ्कल्पं बुध आचरेत्” इति संवत्सरप्रदीप-
वचनात् “उदये तूपवासस्य नक्तस्यास्तमये तिथिः । मध्याह्न-
व्यापिनी याच्चा एकभक्ते सदा तिथिः” इति बौधायनवचने-
नोपवासे उदयगामि तिथेर्विधानात् नक्षत्रस्यास्तनिशौघसम्ब-
न्धेन बलवत्त्वात् तिथेस्त्रिसन्ध्यव्यापित्वाच्च । तथा च भविष्य-
पुराणविष्णुधर्मोत्तरयोः “उपोषितव्यं नक्षत्रं येनास्तं याति
भास्करः । यत्र वा युज्यते राम निशौघे शशिना सह” ॥
निशौघेऽर्द्धरात्रे । पराशरः । “त्रिसन्ध्यव्यापिनी या तु सेव
पूष्या सदा तिथिः । न तत्र युग्मादरणमन्यत्र हरिवासरात्” ॥
किं पुनर्नक्षत्रमौयुक्ता इति लिखिष्यमाणवचनाच्च । एतद्विषय
एव ब्रह्मवैवर्तवचनं “वर्जनौया प्रयत्नेन सप्तमौ सहिताष्टमौ ।
सा सप्तमिपि न कर्त्तव्या सप्तमौ सहिताष्टमौ । अविद्यायान्तु
सर्वायां जातो देवकौनन्दनः” ॥ यत्तु विष्णुधर्मोत्तरे “जयन्ती

५०

तिथितत्त्वम्

शिवरात्रिश्च कार्यं भद्रजयान्विते । कृत्वोपवासं तिथ्यन्ते
तदा कुर्याच्च पारणम् ॥ गरुडपुराणविष्णुधर्मोत्तरयोः
“जयन्त्यां पूर्वविद्यायामुपवासं समाचरेत् । तिथ्यन्ते वोत्सवान्ते
वा व्रतौ कुर्वीत पारणम्” ॥ तत्पूर्वदिनमात्रे जयन्तीलाभे
विद्या प्रतिप्रसवाय बोध्यम् । यदा तु विना जयन्तीयोग-
सुभयदिने रोहिणीयुताष्टमौ लभ्यते तदापि परेद्युपवासः ।
तथा च कालमाधवोये स्कन्दपुराणब्रह्मवैवर्तयोः । सप्तमौ
सहिताष्टम्यां भूत्वा ऋतं द्विजोत्तम । प्राजापत्यं द्वितीयेऽङ्घ्रि
सुहृत्तर्द्धं भवेद्यदि । तदाष्टयामिकं ज्ञेयं प्रोक्तं व्यासादिभिः
पुरा । सुहृत्तेनापि संयुक्ता सा सम्पूर्णाष्टमौ स्यता । किं पुन-
र्नवमौयुक्ता कुलकोव्यास्तु सुक्तिदा” सुहृत्तर्द्धिमप्याष्टयामिकं
सम्पूर्णदिनं तत्कार्यकारित्वात् । पद्मपुराणे “पूर्वविद्याष्टमौ
या तु उदये नवमौ दिने । सुहृत्तेनापि संयुक्ता सा सम्पूर्णा-
ष्टमौ भवेत् । कला काष्ठा सुहृत्तर्पापि यदा कृष्णाष्टमौ तिथिः ।
नवम्यां सैव ग्राह्या स्वात् सप्तमौ संयुता न हि” । संयुता
रोहिण्येति शेषः । रोहिणीरहितायान्तु तथाविधायां पूर्व-
दिन एवोपवासस्य वक्ष्यमाणत्वात् । यत्तु सप्तमौ रात्रिशेषे
रोहिणीसहिताष्टमौ परदिने च रोहिणी नास्त्यपिनौ
तदा पूर्वद्युपवासो बलवन्नक्षत्रसम्बन्धादित्युक्तं तच्चिन्त्यं
बलवन्नक्षत्रसम्बन्धस्य सामान्यस्य प्रागुक्तब्रह्मवैवर्तस्कन्द-
पुराणविशेषवचनैरप्रयोजकोक्ततत्वात् । एवञ्च “व्रतोपवास-
स्नानादौ घटिकैका यदा भवेत् । सा तिथिः सकला ज्ञेया
पित्रर्थे चापराहिकौ” इति देवलवचनस्याप्यत्र न विषयः
कलाकाष्ठादिविशेषवचनात् । न च सप्तमौसहिताष्टम्या-
मित्युपक्रमात् एवं सप्तमौ सहिता न हीत्युपादानाच्च ब्रह्म-
वैवर्तवचनाद्यविषयत्वे पूर्णाखण्डयोजयन्तीं विना रोहिणी-
योगे परदिने कथमुपवास इति वाच्यं किं पुनर्नवमौयुक्ता
कुलकोव्यास्तु सुक्तिदा इत्यनेन नवमौयोगस्य तदापि हेतुत्वेन
कौर्त्तनात्तस्यात्रापि सत्त्वात् । तिथिद्वेधे उपवासनियामकस्य
नक्षत्रसुभयदिनलाभे प्रागुक्तनोपोषितव्यमित्यादि भविष्य-
पुराणविष्णुधर्मोत्तरौयेष परदिननियमितत्वाच्च । तिथिविवेके

तिथितत्त्वम् ।

५१

प्येवम् एवञ्च नक्षत्रासम्बन्धे षष्ट्यां पूर्णायां नास्ति विप्रति-
पत्तिः त्रिसम्यव्यापित्वात् । खण्डायान्तु निशीथसम्बन्धि-
न्यामुपवासः । तथा च माधवाचार्येष्टत परशरवचनम् ।
“दिवा वा यदि वा रात्रौ नास्ति चेद्दोहिणौकला । रात्रियुक्तां
प्रकुर्वीत विशेषेणेन्दुसंयुताम्” । नारदोयसंहितायामपि
“उपोष्य जन्मचिह्नानि कुर्याज्जागरणन्तु यः । अर्द्धरात्रयुता-
ष्टम्यां सोऽश्वमेधफलं लभेत्” ॥ अत्र अर्द्धरात्रयुतेविशेषेणेन्दु-
संयुतामित्यत्रापि तथा । एवञ्च पूर्वदुरेवाष्टम्यां निशीथयोगे
तदुपोवासः । “कृणाष्टमौ स्कन्दषष्ठी शिवरात्रि चतुर्दशौ ।
एताः पूर्वयुताः कार्यास्तित्यन्ते पारणं भवेत्” इति वशिष्ठ
ब्रह्मवैवर्तपैठौनस्युक्तस्याप्येष एव विषयः । कृणाष्टमौ कृणा-
ब्ज्याष्टमौ स्कन्दषष्ठादि साहचर्यात् तित्यन्ते पारणविधा-
नाश्च । अत्रैव विषये तियेरस्तगामित्वे विष्णुपुराणम् । “अलाभे
रोहिणौभस्य कार्याष्टम्यस्तगामिनौ । तत्रोपवासं कृत्वैव
तित्यन्ते पारणं स्मृतम्” ॥ एतादृशवचनं भविष्येऽपि किन्तु
तत्रोपवासः कर्त्तव्य इति द्वितीयचरणे पाठः । न चैतद्वचनयोः
पूर्वदुरेव निशीथप्राप्तौ परैदुरस्तगामित्वमात्रेऽपि विषय
इति वाच्यं विशेषेणेन्दुसंयुतामित्यस्यार्द्धरात्रयुताष्टम्यामित्यस्य
च बाधापत्तेः तित्यन्ते पारणं भवेदित्यनुवादापत्तेश्च । त्रिस-
म्यव्यापिनौत्यस्य कर्मोपक्रमकालौन तिथिनियामकस्य च
तिथिसामान्यविषयकस्य विशेषेणेन्दुसंयुतामित्यनेन अर्द्धरात्र-
युताष्टम्यामित्यनेन च जन्माष्टमौमात्रविषयकेण बाधितत्वात् ।
एवञ्च परदिनमात्रे उभयदिने वा निशीथसम्बन्धे उभयदिने
वा तदसम्बन्धे परैदुरेवोपवासः सङ्कल्पकालानुरोधान्तिथेस्त्रि-
सम्यव्यापित्वाच्च । “विना ऋक्षेण कर्त्तव्या नवमोसंयुता-
ष्टमौ” इत्यादि पुराणाश्च । माधवाचार्यप्रसृतयोऽप्येवम् ।

अथ पारणकालः । पारणकालश्च भविष्य विष्णुरहस्य
ब्रह्मवैवर्तेषु । “षष्टम्यामथ रोहिण्यां न कुर्यात् पारणं
कचित् । इत्यात् पुरा कृतं कर्म उपवासार्जितं फलम् ।
तिथिरष्टगुणं हस्ति नक्षत्रञ्च चतुर्गुणम् । तस्मात् प्रयत्नतः
कुर्यात्तिथिभास्ते च पारणम्” ॥ अत्र उभयवियोगे पारण-

५२

तिथितत्त्वम् ।

सुप्तम् । यदा च सार्धप्रहरनिशाभ्यन्तरे एकस्य वियोग-
स्तदैकतरवियोगेऽपि पारणम् । तथा च नारदौवे “तिथि-
नक्षत्रसंयोगे उपवासो यदा भवेत् । पारणन्तु न कर्त्तव्यं
यावन्नैकस्य संचयः । संयोगिके व्रते प्राप्ते यद्येकोऽपि वियु-
ज्यते । तत्रैव पारणं कुर्यादेवं वेदविदो विदुः” ॥ यद्येकस्यापि
सार्धप्रहरनिशाभ्यन्तरे न वियोगस्तदा तयोरवियोगेऽपि प्रात-
रुत्सवान्ते पारणं “तिथ्यन्ते चोक्तवान्ते वा व्रतौ कुर्वीत
पारणम्” इत्युक्तवचनात् । निर्णयामृते तु प्रतिकुर्वीत पारण-
मिति पाठः । न च भोजनस्य रागप्राप्तत्वे न विधित्वासम्भवात्
तिथिनक्षत्रयोर्वियोगं विना न पारणं कुर्यादित्येकार्थं इति
वाच्यम् । “उपवासेषु सर्वेषु पूर्वाह्णे पारणं भवेत् । अन्यथा
तु फलस्यार्धं धर्ममेवोपसर्पति” इति देवलवचने पारणनिय-
मात् । किञ्च यदि पारणमङ्गं न स्यात्तदा प्रतिनिधिविधानं
नोपपद्येत । तथा च कात्यायनः “सम्यादिकं भवेन्नित्यं
पारणन्तु निमित्ततः । अद्विस्तु पारयित्वा तु नैत्तिकान्ते भुञ्जि
क्रिया” इति । अतएव हेमाद्रिप्रभृतिप्रवचनं “तिथ्याक्षयो-
र्यदाभेदो नक्षत्रस्यान्त एव वा । अर्द्धरात्रेऽथवा कुर्यात् पार-
णन्त्वपरेऽहनि” ॥ यदा रात्रेः सार्धप्रहरमतिक्रम्य तिथि-
नक्षत्रयोर्विच्छेदः अथवा केवलस्य नक्षत्रस्यान्तस्तदाऽपरेऽहनि
उपवासपरदिने पारणं कुर्यात् नक्षत्रस्येत्येकतरोपलक्षणम् ।
हेमाद्रिस्तु यदा परदिनेऽर्द्धरात्रादुपरिभास्तस्तिथ्यन्तो वा भवति
तदा अर्द्धरात्रे पारणं कुर्यात् इत्याह । तत्र, वर्जयित्वा मह-
निशामिति वक्ष्यमाणवचनविरोधात् अर्द्धरात्रादुपरिभास्तस्तिथि-
यन्तो वा भवतीत्यर्थं प्रमाणं नास्ति किन्त्वर्द्धरात्र एव तदधि-
करणं सन्निधानात् तु कारणार्द्धरात्रं व्यवक्षिप्य उपवास-
दिनात् परदिने पारणं विधीयते । जौमूतवाहनस्तु न हि
तिथिभान्ते च पारणमिति पारणकर्त्तव्यतापरं येन तदस्त
एव विधिः । किन्तु नक्षत्रे तिथौ च वर्त्तमाने न कुर्या-
दिति तात्पर्यं तत्रैव दोषश्रुतः रागप्राप्तभोजनानुवादेन
निथिनक्षत्रेतरकाले पारणं कुर्यादिति वा विधिः । स
च रात्रिशेषे भोजनेऽप्यविरुद्धः तृतीय एवाहनि पारणं

तिथितत्त्वम् ।

१३

भविष्यति यद्दण्डेऽपरेऽह्नौतिवन्निधमाभावादित्याह । तत्र, पारणविधेर्नियमरूपतयोक्तत्वात् रात्रिशेषे भोजनस्याविहितत्वात् । तथा च ब्रह्मवैवर्ते “त्रिधामां रजनीं प्राहुः स्थन्नाद्यस्तचतुष्टयम् । नाडीनां तदुभे सम्ये दिवसाद्यस्तसंज्ञिते” ॥ एतद्वचनबलात् महानिशा परकालस्य नाडीचतुष्टयस्य परदिनादित्वेन तदानीं पूर्वदिवसीय भोजनानुपपत्तेः तद्दिनकृत्यलोपापत्तेः । अतएव “मुक्ते शशिनि भुञ्जीत यदि न स्यान्महानिशा” इत्युक्तम् । कात्यायनोऽपि “मुनिभिर्द्विरशनं प्रोक्तं विप्राणां मर्त्यवासिनां नित्यम् । अहनि च तथा तमस्विन्यां सार्धप्रहर यामान्तः” ॥ इत्यनेन रात्रौ सार्धप्रहराभ्यन्तर एव भोजनं न तु तत्परत आह ग्रहणवदपरेऽहनि पारणेऽपि दत्तवचनाच्च केचित् तु तिथ्युक्तयोरिति वचने अपरेऽहनि उपवासद्वितीयदिवसे पारणं कुर्यात् । यथा वचनबलात् पारणे औत्सर्गिक पूर्वाह्नपरित्यागेऽपि न व्रतवैगुण्यं तथात्राप्यौत्सर्गिक द्वितीय दिनपरित्यागेऽपि न तथात्वमिति । यत्पुनरुभयसत्वे रात्रावेव तत्रैव दिवसे पारणविधायकं तिथ्युक्तयोरिति वचनं तदसत् अपरेऽहनीत्यत्रापर इत्यस्य वैयर्थ्यापत्तेः । यथा श्रुतार्थपरतयैवोपपन्नस्य वचनस्य तिथिनक्षत्रसत्त्वे पारणनिषेधकानां वचनानां बाधने सामर्थ्याभावादित्याहुः । तत्र औत्सर्गिक द्वितीयदिन परित्यागे प्रमाणमेव नास्ति तिथ्युक्तयोरिति वचनश्लेदस्य तद्रूपार्थत्वे प्रमाणं नास्ति । न च अपर इत्यस्य वैयर्थ्यापत्त्या तथात्वमिति वाच्यं तथात्वे निःसन्देहार्थं न परेऽहनीत्येवं ब्रूयात् ।

वस्तुतस्तु पारणत्वपरेऽहनीत्यनेन अवश्यवक्तव्योपोषित तिथ्युक्तयोर्भेद इत्यत्रोपस्थितोपवासस्य परदिन इत्येव प्रतीयते न तु द्वितीयदिवसस्य परदिने अतएव “अद्य कृष्णाष्टमीं देवीं नमस्कन्दसरोहिणौम् । अर्चयित्वोपवासेन भोक्ष्येऽहमपरेऽहनि” इति मन्त्रलिङ्गमपि सङ्गच्छते । किञ्चान्वेव वचने नक्षत्रस्यान्त इत्यत्र भोजनार्हकाले एकतरवियोगेऽन्यस्य अर्धरात्रवियोगेऽपरेऽहनीत्यस्य सांयोगिक इत्यादि वचनैकवाक्यतया उपवासद्वितीयदिवसपरत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वे न अर्धरात्रे

५४

तिथितत्त्वम् ।

उभय वियोगेऽपि तथैव युक्तत्वात् । अन्यथा सांयोगिक इत्यस्य निर्विषयतापत्तेः । एषश्च “सायमाद्यन्तयोरङ्गोः सायं प्रातश्च मध्यमे । उपवासफलं प्रेम्सोर्वर्ज्यं भक्तचतुष्टयम्” इति महाभारतीयौत्सर्गिक द्वितीय दिनपारणस्याप्यबाधः । एतद्दिष्य एवोत्सवान्ते पारणमाह “तिथ्यन्ते धोत्सवान्ते वा व्रतौ कुर्वीत पारणम्” इति । न च अत्र तिथ्यन्ते तारकान्ते वेति पाठ इति वाच्यं पूर्वपाठस्य हेमाद्रिनिर्णयान्त माधवाचार्यपृथक्त्वात् व्याख्यातत्वाच्च एतद्दिष्ये ब्रह्मवैवर्तः । “सर्वेष्वेवोपवासेषु दिवा पारणमिष्यते । अन्यथा फलहानिः स्याद्वेति धारण पारणम्” ॥ धारणं नियमग्रहणं ततश्चाष्टहोत नक्तव्रतस्य रात्रिपारणनिषेधः । गरुड पुराणेऽपि “अन्यतिथ्यागमोरात्रौ तामसस्तोजसो दिवा । तामसे पारणं कुर्वे स्नामसी गतिमाप्नुयात्” ॥ न च यदि प्रथम निशायामेकतरवियोगस्तदापि ब्रह्मवैवर्तादि वचनाद्दिवा पारणमनन्तमह माधवाचार्योक्तं युक्तमिति वाच्यं “न रात्रौ पारणं कुर्याद्वेति वै रोहिणीव्रतात् । निशायां पारणं कुर्यात् वर्जयित्वा महानिशां” इति संवत्सरप्रदीपपृथक्त्वात् “न रात्रौ पारणं कुर्याद्वेति वै रोहिणीव्रतात् । अत्र निश्चयपि तत् कार्यं वर्जयित्वा महानिशां” इति ब्रह्माण्डोक्तस्य च निर्विषयतापत्तेः । स्त्रोणां यवाच्चादि भोजनमप्याह ब्रह्मपुराणं “ततः प्रविश्य च गृहं यवाक्षं भुञ्जते च ताः । युक्तमित्तुविकारैश्च मध्वाज्यमरिचैः सह” ॥

तदयं संक्षेपः । यत्रैकदिने जयन्तीलाभस्तत्रैवोपवासः । उभयदिने चेत्तदा परदिने । जयन्त्यलाभे च रोहिणीयुक्ताष्टम्याम् । उभयदिने रोहिणीयुक्ताष्टमौलाभे परदिने । रोहिण्यलाभे तु निशीथसम्बन्धिन्यामष्टम्याम् । उभयदिने निशीथसम्बन्धे तदसम्बन्धे वा परदिन इति । उपवास परदिने तिथिनक्षत्रयोरवसाने पारणम् । यदा तु महानिशायाः पूर्वमेक तरसावसानं मन्यतरस्य महानिशायां तदनन्तरं वा तदेकतरावसाने पारणम् । यदा महानिशायामुभयस्थितिस्तदोत्सवान्ते प्रातःपारणमिति । इति वन्द्यघटौय श्रीरघुमन्दनमहाचार्यविरचितं श्रीकृष्णजन्माष्टमौतत्त्वं समाप्तम् ।

तिथितत्त्वम् ।

५५

अथ दूर्वाष्टमौ । शुक्लापि पूर्वविद्धा ग्राह्या । “आवणी दीर्गनवमी दूर्वा चैव हुताशनौ । पूर्वविद्धैव कर्त्तव्या शिव-
रात्रिर्वर्लेर्दिनम्” ॥ इति हृदस्यतिवचनात् । वर्लेर्दिनं द्युत-
प्रतिपत् हुताशनौ रश्माष्टतीया भविष्योत्तरे “पक्षे माद्रपदस्यैव
शुक्लाष्टम्यां युधिष्ठिर । दूर्वाष्टमौ व्रतं पुण्यं यः करोतौह
मानवः ॥ न तस्य क्षयमाप्नोति सन्तानं साप्तपौरुषम् । नश्यते
वर्द्धते नित्यं यथा दूर्वा तथा कुलम्” ॥ भोमपराक्रमे कार्तिक-
शुक्लपक्षमधिकृत्य “गोष्ठाष्टम्यां गवां पूजां गोप्रासं गोप्रदक्षि-
णम् । गवानुगमनं कुर्यात् सर्वपापविमुक्तये” ।

आग्रहायण्या ऊर्द्धं तिसृषु कृष्णाष्टमौषु आह्वानि नित्यानि
यथा गोभिलः “अष्टकायोर्द्धं आग्रहायण्यास्तमिश्चाष्टमौ” इति
ब्रह्मपुराणे “पित्र्यदानाप मूले स्युरष्टकास्तिष्ठ एव च । कृष्ण-
पक्षे वरिष्ठा हि पूर्वा चैत्रौ विभाव्यते ॥ प्राजापत्याद्वितीया
स्यात् तृतीया वैश्वदेवकौ । आद्यापूपैः सदा कार्या मांसै-
रन्या भवेत्तथा । शाकैः कार्या तृतीया स्यादेष द्रव्यगतो-
विधिः” ॥ मूले प्रधानस्थाने अमावास्यायां अमावास्या हि
आह्वस्य प्रधानकालस्तद्वदिति यावत् । ऐन्द्रौसाम्नेरिन्द्रदेवता-
कयागसम्बन्धात् । एवं प्राजापत्या वैश्वदेवकौ च मांसैः पशोः ।
तथाच गोभिलः “यद्युवाख्यतरसम्भारः स्यादापि पशुनैव
कुर्यात्” इति यद्युवेति निपातसमुदायो यद्यर्थे पशुरिति क्वाग
एव “क्वागोऽनादेशे पशुः” इति गीतमात् न च “तैष्या ऊर्द्धं-
मष्टम्यां गौः” गोभिलसूत्रेण गवोपदेशात् कथमनुपदिष्टत्व-
मिति वाच्यं तदसम्भवे पशुरित्यनेन यः पशुपदिष्टस्तस्य
विशेषतोऽनुपदिष्टत्वात् तैषौ पौषौ । वस्तुतस्तु हरिवंशे
सृगोऽपि विहितः यथा “इच्छाकुस्तु विकुत्तिं वै अष्टकाया-
मथादिशत् । मांसमानय आह्वय सृगं हत्वा महाबल”
इति । स्त्रियावधाभावमाह स एव अवध्याच्च स्त्रियं प्राहु
स्त्रिर्यग्योनिगतेष्वपि” ॥ एतदर्थं ब्रह्मपुराणेष्वपि आरण्या-
नामगस्यप्रोक्षितत्वं वक्ष्यते पञ्चभावे स्थालीपाकेन यथा
गोभिलः “अपि वा स्थालीपाकं कुर्वीत” इति तद्विधा-
नन्तु “स्थालीपाकं पशुस्थाने कुर्याद् यद्यानुकल्पितम् ।

५६

तिथितत्त्वम् ।

अपयेत्तं सवत्सायास्तुरुष्या गोः पयस्यनु” ॥ इति कुन्दोगपरि-
शिष्टोक्तं ग्राह्यम् । अन्विति श्रीदनचरोः पश्चात् अतएव शाता-
तपः “नवोदके नवान्ने च गृहप्रच्छादने सदा । पितरः स्पृष्ट-
यन्त्यश्चमष्टकासु सवासु च ॥ तस्माद्दद्यात् सदोद्युक्तो विद्वत्सु
ब्राह्मणेषु च” ॥ तस्मादन्नं प्रधानं पूपादिकं तूपकरणत्वेन
शक्तानामावश्यकमुभयत्र सदेति अवगात् । तथाच “नित्यं
सदा यावदायुर्न कदाचिदतिक्रमेत् । उपेत्यातिक्रमे दोष-
श्रुतेरत्यागदर्शनात् । फलाश्रुतेर्वीक्षया च तन्नित्यमिति कौर्त्ति-
तम्” ॥ नवोदके वर्षोपक्रमे आर्द्रागते रवाविति यावत् ।
“आर्द्रादितो विशाखान्तं रविचारेण वर्षति” इति नव्यवर्ह-
मानधृतात् । “प्राष्टकाले समायाते रौद्रकृत्तगते रवौ ।
नाडीवैधसमायोगे जलयोगं वदास्यदम्” ॥ इति रुद्रयाम-
लाच्च । रौद्रमार्द्रानवोदकश्राद्धस्य सावकाशत्वात् त्रयोदश्या-
दिकनिषेधमाह दौषिकायाम् । “त्रयोदशीं जन्मदिनञ्च नन्दां
जन्मचैतारां सितवासरञ्च । त्यक्त्वा हरौज्येन्दुकुरान्धमैत्र ध्रुवेषु
च श्राद्धविधानमिष्टम्” ॥ सितवासरं शुक्रवारम् ऋत्वं राशिः
हृर्यादयः अवणपुथ मृगशिरौ हस्तारिवत्यनुराधा उत्तर-
वितयरोहिण्यः । कृष्णपक्षे चैव नवोदकश्राद्धकालस्तदोभयोः
श्राद्धयोस्तन्त्रात् सिद्धिः ।

ज्योतिषे “रजोयुक्क्षाम्बुवाचौ च रौद्राद्यपदगे रवौ ।
तस्यां पाठौ वीजवापो नाहिभौर्दुग्धपानतः ॥ मृगशिरसि
मित्रते रौद्रपादेऽम्बुवाचौ ऋतुमति खलु पृथ्वौ धर्जयेत्तौष्ण-
हानि । यदि वर्षति कृष्णः क्षैत्रमासाद्य वीजं न भवति
फलभागी शस्यचाण्डालपाकः” । रजोयुक्क्षाम्बुवाचौ ऋतुमतो
पृथ्वौ । मत्स्यसूत्रे “धरण्याऋतुमत्याच्च भूमिकम्पे तथैव च ।
अन्तरागमने चैव विद्यां नैव पठेद्बुधः” ॥ ज्योतिषे “यस्मिन्
वारे सहस्रांशुर्यत्काले मिथुनश्चरेत् । अम्बुवाचौ भवेन्नित्यं
पुनस्तत् कालवारयोः” ॥ इदन्तु प्रायिकं सावकाशश्राद्धमधि-
कृत्य महाभारते “नक्षत्रे न च कुर्वीत यस्मिन् जातो भवेन्नरः ।
न प्रौष्ठपदयोः कार्यं तथाग्नेये च भारत ॥ दारुणेषु च सर्वेषु
प्रत्यरौ च विवर्जयेत् । ज्योतिषे यानि प्रोक्तानि तानि सर्वाणि

तिथितत्त्वम् ।

५७

वर्जयेत्” ॥ प्रौष्ठपदा पूर्वभाद्रपदा दिनक्षत्रत्वाद्दिवचनम् आ-
 म्नेयं क्षात्तिका दारुणमुक्तं ज्योतिषे । “दारुणश्चौरा रौद्रमैन्द्रं
 नैऋतमेव च” । उरगमश्लेषा रौद्रमार्द्रा ऐन्द्रं ज्येष्ठा नैऋतं
 मूला । विष्णुधर्मोत्तरे च “नक्षत्राणि तथैवात्र दारुणोग्राणि
 वर्जयेत्” । तत्रोपनक्षत्राणि पूर्वात्रयमघाभरण्यः ।

नवाश्रयाहकालश्च ज्योतिषे । “सूर्ये” चैव विशाखगे
 स्मरतिथौ पापे विजन्मान्विते नन्दामन्द महीजकाव्यादिवसे
 पोपे मधो कार्तिके । भेषूग्राहिशिवेषु विष्णुशयने कृष्णे
 शशिन्यष्टमे आहं भोजनकं नवाक्षविहितं पुत्रार्थनाशप्रदम् ।
 “ज्येष्ठाशेषार्द्धगे सूर्ये” सुगनेत्रा निशात्मके । नवाक्षैर्भोजनं
 आहं जन्म चन्द्रे तिथौ न च” ॥ सूर्ये चैव विशाखश्च मार्ग-
 शौषस्य विंशति दण्डाधिकप्रथमदिनत्रयावस्थिते स्मरतिथौ
 त्रयोदश्यां पापे पञ्चमतारावये । उपनक्षत्रं पूर्वात्रय मघा-
 भरण्यः अहिरश्लेषा शिव मार्द्रा । भोजराजः “ब्रह्मा विष्णु
 बृहस्पतौ शशधरो मार्तण्ड पोष्णादितौ मैत्रे चित्रविशाख-
 वायु धनमे मूलाश्वि षष्ठी तथा । शक्रे वारुण ऋतके शुभ-
 दिने आहं नवं शस्यते । नन्दाभार्गव भूमिजेषु क भवेत् आहं
 नवाक्षैश्चवम्” ॥ ब्रह्मादयः रोहिणौ अवणापुष्यसृगशिरोहस्ता
 रेवतौ पुनर्वसुनुराधा चित्रा विशाखा स्वाति धनिष्ठा मूला-
 श्विनी क्षात्तिका ज्येष्ठा शतभिषा । नवाक्षस्याक्षे मूला क्षात्तिका
 ज्येष्ठा विधानात्तच्छेषभक्षणप्राप्तेः “अश्लेषा क्षात्तिका ज्येष्ठा
 मूलाजपदकेषु च । भृगुभौमदिने रिक्ते तिथौ नाद्यान्मवीदनं”
 इति आहशेषाभोजिमात्रपरम् । अजपदं पूर्वभाद्रपदा ।

चन्द्रताराद्यशुद्धौ प्रतीकारमाह देवलः । “कर्म कुर्यात्
 फलावाप्त्यै चन्द्रादि शोभनं बुधः । सुखकाले त्विदं सर्वं
 नार्त्तः कालमपेक्षते ॥ चन्द्रे च शङ्कं लवणश्च तारे तिष्यावभद्रे
 सिततण्डुलांश्च । धान्यश्च दद्यात् करणर्क्षवारि योगे तिलान्
 हेममण्डिश्च लग्ने” ॥ तारे जन्मविपत् पापकष्टे । ऋतमवि-
 हितनक्षत्रम् । राजमार्तण्डे तागभेदाङ्गवणपरिमाणमाह
 “एकत्रि पञ्च सप्त द्विजाय दद्यात् पक्षानि लवणस्य क्रमशः
 जन्मविपत् प्रत्यरिमरणाख्य तारासु । पलन्तु लौकिकैर्मनैः

५८

तिथितत्त्वम् ।

साष्टरस्तिदिमाषकम् । तोलकचितयं चैयं व्योतिर्ज्ञः स्मृति-
सम्मतम्” वामनपुराणञ्च “विष्टयो व्यतिपातश्च येऽन्ये दुर्नीति-
सम्भवाः । ते नाम स्मरणाद्विष्णोर्नाशं यान्ति महात्मनः” ॥
विष्णुधर्मोत्तरे “सर्वाशुभानां परिमोक्षकारि संपूजनं देववरस्य
विष्णोः” इति ब्रह्मपुराणे “प्राञ्चोयाहवि संयुक्तं नवं विप्राभि-
मन्त्रितम्” । अभिमन्त्रितं भस्त्रानादेशे गायत्रौति वचनात्
गायत्रेति । स्मृतिः “गृह्यत्वा ब्राह्मणानुज्ञां सदधिप्राशये-
त्तवम्” ।

अथ भौषाष्टमौ । मविष्णोत्तरे “शुक्लाष्टम्यास्तु भाषस्य
दद्याद्भौषाय यो जलम् । संवत्सरकृतं पापं तत्क्षणादेव
नश्यति” ॥ धवलहृतास्मृतिः । “अष्टम्यास्तु सिते पक्षे भौषाय
सतिलोदकम् । अथ च विधिवद्भ्युः सर्वे वर्णा द्विजातयः” ॥
सर्वे वर्णा इत्युपादानात् ब्राह्मणशूद्रयोरप्यधिकारः । द्विजातय
इति सम्बोधनम् । “ब्राह्मणस्त्वन्यवर्णानां यः करत्यौर्द्धदेहि-
कम् । तद्वर्णत्वमसौ याति इहलोके परत्र च” इति मरौचि-
वचनस्तु भौषमकृत्येतरपरम् । तथा च स्मृतिः “ब्राह्मणाद्यास्तु
ये वर्णा दृष्टुर्भीष्माय नो जलम् । संवत्सरकृतं तेषां पुण्यं
नश्यति सत्तम” ॥ असवर्णजलदाननिषेधस्तु प्रकरणादपि
आत्मादि विषय इति श्रौतः । अत्र तर्पणमन्त्रः “वैद्याध-
पद्यगोत्राय सांज्ञति प्रवराय च । अपुत्राय ददाम्येतत् सलिलं
भौषवर्मणे” इति “भौषमः शास्त्रनवो वीरः सत्यवादी जिते-
न्द्रियः । आभिरहिवराप्रोतु पुत्रपोत्रोचितां क्रियां” इत्या-
शंसा मन्त्रः । पुत्रपोत्रोचितामित्यभिधानात् पिष्टकर्मरीत्या
ब्राह्मणः पिष्टतर्पणानन्तरं क्षत्रियादिकस्तु तत्पूर्वं तर्पयेत् इति
संवत्सरप्रदोपादयः । अत्र वीजं वर्णज्येष्ठम् ।

अथ अशोकाष्टमौ । स्कान्दे “मौने मधौ शुक्लपक्षे अशो-
काख्यां तथाष्टमौम् । पिवेदशोककलिकाः स्त्रायास्तौहित्य-
वा रिणि” ॥ अशोकाख्येत्युपादानात्तिथिमात्रेऽपि तत्पानं
फलन्तु मन्त्रलिङ्गात् शोकरहितत्वमधगन्तव्यं सौहित्य-
वारिणि ब्रह्मपुत्राख्य नदजले । पुनर्वसुयोगे तु फला-
धिक्यमाह लिङ्गगर्भपुराणयोः । “अशोककलिकाश्चाष्टौ

तिथितत्त्वम् ।

५६

ये पिबन्ति पुनर्वसौ । चैत्रे मासि सिताष्टम्यां न ते शोकम-
वाप्नुयुः” ॥ पानमन्त्रस्तु । “त्वामशोक हरामौष्टमधुमास-
समुद्भव । पिबामि शोकसन्तप्तो मामशोकं सदा कुरु” ॥
स्त्रौशूद्रकर्तृकपानेऽपि प्रागुक्तयुक्तेः स्वयं मन्त्रः पठनीयः । स्त्रौ-
पक्षे उहोऽपि नास्ति विवृतमेकादशीतत्त्वे । अशोकपानन्तु
पञ्चमार्हप्रहरव्यापिन्यामष्टम्यां भ्रातृद्वितीयोक्तवत् । “पुनर्वसौ
वृषे लग्ने चैत्रे मासि सिताष्टमौम् । लौहित्यविरजे स्त्रायात्
सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ पृथिव्यां यानि सौर्थानि सरितः सामरा-
दयः । सर्वे लौहित्यमायान्ति चैत्रे मासि सिताष्टमौम् ॥
ब्रह्मपुत्र महामाग शान्तनोः कुलनन्दन । अमोघागर्भसंभूत
पापं लौहित्य मे हर” इति स्नानमन्त्रः ॥ कालिकापुराणे
“चैत्रे मासि सिताष्टम्यां यो नरो नियतेन्द्रियः । स्त्रायाल्लौहि-
त्यतोयेषु स याति ब्रह्मणः पदम् ॥ चैत्रन्तु सकलं मासं
शुचिः प्रयतमानसः । लौहित्यतोये यः स्त्रायात् स कैवल्यम-
वाप्नुयात् ॥ लोहिताक्षरसो जातो लौहित्याख्यस्ततोऽभवत्” ।
स्रोतोमात्रे विष्णुः “पुनर्वसु बुधोपेतां चैत्रे मासि सिताष्टमौम् ।
स्रोतःसु विधिवत् स्नात्वा वाजपेय फलं लभेत्” ॥

अथ नवमौ । साचाष्टमौयुता याज्ञा युग्मात् भविष्ये
“मासैश्चतुर्भिर्यत्पुण्यं विधिना पूज्य चण्डिकाम् । तत् फलं
लभते वीर ! नवम्यां कार्तिकस्य च” ॥ तथा “नवम्यां नव-
वर्षाणि राजन् पिष्टाशनो भवेत् । तस्य तुष्टा भवेद्द्वारौ सर्व-
कामप्रदा शुभा” ॥ अद्येत्यादि नवम्यां तिथावारभ्य नव-
वर्षाणि यावत् प्रति शुक्ल नवम्यां पिष्टेतर भोजन निवृत्ति
व्रतमिति सङ्ख्ये विशेषः । सर्वकामप्रदा गौरौतोषः फलं
भविष्ये “भावे मासि तु या शुक्ला नवमौ लोकपूजिता । महा-
नन्देति सा प्रोक्ता सदानन्दकरौ नृणाम् ॥ स्नानं दानं तपो-
होमोदेवार्चनमुपोषणम् । सर्वं तदक्षयं याति यदस्यां क्रियते
मरैः” ॥

अथ श्रीरामनवमौ । अगस्त्य संहितायाम् । चैत्रे मासि
नवम्यान्तु जातो रामः स्वयं हरिः । पुनर्वसुचसंयुक्ता सा
तिथिः सर्वकामदा ॥ पुनर्वसुच संयोगः स्वर्गोऽपि यदि

६०

तिथितत्त्वम् ।

सभ्यते । चैत्रशुक्ल नवम्यान्तु सा तिथिः सर्वकामदा ॥ श्रीराम-
नवमौ प्रोक्ता कोटिचूर्य्य ग्रहाधिका । तस्मिन् दिने महा-
पुण्ये राममुद्दिश्य भक्तितः ॥ यत्किञ्चित् क्रियते कर्म तद्ग-
वक्ष्यकारकम् । उपोषणं जागरणं पितृनुद्दिश्य तर्पणम् ॥
तस्मिन् दिने तु कर्त्तव्यं ब्रह्मप्राप्तिमभीप्सुभिः” । चैत्रपदं
चान्द्रपरम् । “मेघं पूषणि संप्राप्ते लग्ने च कर्कटाह्वये ।
आविरासौत् सकलया कौशल्यायां परः पुमान्” ॥ अत्र मेघस्य
सूर्य्ये चान्द्र चैत्रस्यैव सम्भवात्तिथिकृत्यत्वाच्च । तथा ‘तस्मिन्
दिने महापुण्ये राममुद्दिश्य भक्तितः । जपेदेकान्त आसौनो
यावत् स्वाहशमी दिनम् ॥ तेनैव स्वात् पुरश्चर्या दशम्यां
भोजयेद्विजान् । भक्ष्यभोज्यैर्बहुविधैर्भक्त्या दद्याच्च दक्षिणाम् ॥
कृतकृत्यो भवेत्तेन सद्यो रामः प्रसीदति” । तथा “चैत्र शुक्ला
तु नवमौ पुनर्वसु युता यदि । सैव मध्याह्नयोगेन महापुण्य-
तमा भवेत् ॥ नवमी चाष्टमौ विहा त्याज्या विष्णुपरायणैः ।
उपोषणं नमस्यान्तु दशम्यामेव पारणम्” ॥ एतद्वचनद्वयं
कालमाधवीयेऽपि किन्तु महापुण्येत्यत्र महाफलेति पाठः ।
शुद्धेति श्रवणात् सर्वत्र शुद्धाया मृत्तादरी न विहायामिति अत-
एवाष्टमौविहा नवमौ सनक्षत्रापि नोपोष्येति माधवाचार्य्यः ।
सैव तादृश्येव न तु विहा । यदा तु परदिने एकादश्यां दशमौ
पारणयोग्या तदा दशमौ युक्ता नवम्युपोष्या वैष्णवैर्विष्णुपरा-
यणैरिति श्रवणात् अवैष्णवैस्तु अष्टमौविहैव ग्राह्या यदा तु
पूर्वदिने अष्टमौविहा नवमौ परत्र दशमौ युता नवमी एका-
दशी दिने च दशमौ न पारणयोग्या तदा नक्षत्रयोगायोगे-
ऽप्यष्टमौविहैव ग्राह्या परदिने दशम्यामेव पारणमिति निय-
मात् । तथा च रामार्चनचन्द्रिकायां दशम्यादिषु वृद्धिद्येत्
त्याज्या विहैव वैष्णवैः । ‘तदन्येषान्तु सर्वेषां व्रतं तत्रैव
निश्चितम् । दशम्यामेव शब्देन दशमी नैव लङ्घयेत् ॥ निश्चि-
त्यैवं विचारेण नवमौव्रतमाचरेत्’ इति कारिकाभ्यामगस्त्य
संहिताव्याख्यानम् । वस्तुतस्तु दशमौपारणसत्वे सर्वैरेवाष्टमौ
विहा नोपोष्या विष्णुपरायणैरिति तु विष्णुपरायणत्वेन भवि-
तव्यमित्युपदेश परं न तु कर्त्तृविशेषणम् । अगस्त्येनावैष्ण-

तिथितत्त्वम् ।

६१

वस्य विक्षोपवासानुपदेशात् । कर्तृभेदे विधिद्वय कल्पनापत्तेश्च
अतएव भाषयाचार्येण सामान्यत एव विद्वा निषिद्धा ।

अगस्त्यसंहितायामस्य नित्यत्वमाह “प्राप्ते श्रीरामनवमौ
दिने मर्त्यो विमूढधौः । उपोषणं न कुरुते कुम्भोपाकेषु
पच्यते ॥ यस्तु रामनवम्यान्तु भुङ्क्ते मोडाहिमूढधौः । कुम्भो-
पाकेषु घोरेषु पच्यते नात्र संशयः” ॥ अत्र मर्त्य इत्युपादानात्
नरमात्रस्याधिकारः । एवञ्च “कुर्याद्रामनवम्यां य उपोषण-
मतन्द्रितः । मातुर्गर्भमवाप्नोति नैव रामो भवेत् स्वयम् ॥
तस्मात् सर्वात्मना सर्वे कृत्वैव नवमौव्रतम् । सुच्यन्ते पातकैः
सर्वैर्यान्ति ब्रह्म सनातनम्” ॥ इति फलकौर्त्तन प्रागुक्तसंयोग-
पृथक्त्वन्यायात् सिद्धम् । अगस्त्यसंहितायां “शालग्राम-
शिलायाञ्च तुलसीदलकल्पिता । पूजा श्रीरामचन्द्रस्य कोटि
कोटिगुणाधिका” ॥ तत्रानुष्ठानमगस्त्यसंहितातः मंलिष्य
लिख्यते । कृतप्रातःस्नानादिः “उपोष्य नवमौन्वद्य यामेष्वष्टसु
राघव ! । तेन प्रीतो भव त्वं भो ! संसारात्ताहि मां हर” ॥
इति निवेद्य । “कोमलाङ्गं विशालाक्षमिन्द्रनीलसमप्रभम् ।
दक्षिणांशे दशरथं पुत्राविष्टनतत्परम् ॥ पृष्ठतो लक्ष्मणं देवं
सच्छत्रं कनकप्रभं पार्श्वं भरतशत्रुघ्नौ तालवृन्तकरावभौ ।
“अग्रे व्यग्रं हनूमन्तं रामानुग्रहकाङ्क्षिणम्” ॥ एवं ध्यात्वा
श्रीरामं पूजयेत् । स्नानमन्त्रस्तु “इन्द्राऽग्निश्च यमश्चैव नैर्ऋतो
वरुणोऽनिलः । कुवेर ईशो ब्रह्माऽहिर्दिकपालाः स्नापयन्तु ते” ॥
अद्विरनन्तः कोशल्यां पूजयेत् । मन्त्रस्तु “रामस्य जननौ चापि
राममयमिदं जगत् । अतस्त्वां पूजयिष्यामि लोकमात नमोऽस्तु
ते” ॥ तथा “नमो दशरथार्येति पूजयेत् पितरं ततः । ततो
ऽनुज्ञाप्य देवेशं परिवारान् समर्चयेत् । पूर्वपट्कोण कोणेषु
हृदयादीनि च क्रमात्” ॥ हृदयादीनि यथा रां हृदयाय
नमः रौ शिरसे स्वाहा रूँ शिखायै वषट् रैँ कवचाय हुँ रौ
नेत्राभ्यां वोषट् रः अस्त्रायफट् इति । तथा “हनूमन्तं ससु-
श्रीवं भरतं सविभौषणम् । लक्ष्मणाङ्गदशवृद्धं जाश्ववन्तं
दलादिषु ॥ धूस्वं जयन्त विजयं सुराष्ट्रं राष्ट्रवर्द्धनम् अकापं
धूस्वपालाख्यं सुमन्त्रं दलमध्यतः । दलाग्रे लोकपालांश्च तद-

६२

तिथितत्त्वम् ।

स्त्राणि तदग्रतः” ॥ लोकपाला इन्द्रादयो दश तदस्त्राणि वज्र-
शक्ति दण्ड खड्गपाश भद्रुशगदा शूल चक्र पद्मानि । मध्याह्ने
जन्म भावयेत् । “उषस्ये ग्रहपञ्चके सुरगुरो सेन्दो नवम्यान्तिथौ
जन्मे कर्कटके पुनर्वसुदिने मेषं गते पूषणि । निर्दम्भं
निखिलाः पलाशसमिधो मध्यादयो ध्यारणेराविर्भूत मभूदपूर्व-
विभवं यत्किञ्चिदेकं मङ्गः” ॥ पलाशा राक्षसाः “मत्वेव
वादयेद्वाद्यानघ्यं दद्याज्जगत्पतेः । फलपुष्पास्तुसम्पूर्णं गृहीत्वा
शङ्खमुत्तमम् । अशोकरत्नकुसुमैर्युक्तञ्च तुलसीदलैः” ॥ मन्त्रस्तु
“दशाननवधार्याय धर्मसंस्थापनाय च । दानवानां विनाशाय
दैत्यानां निधनाय च ॥ परित्राणाय साधूनां रामो जातः
स्वयं हरिः । गृहाणार्घ्यं मया दत्तं भ्रातृभिः सज्जितो मम ॥
पुष्पाञ्जलिं पुनर्दत्त्वा याभयामेष्वतन्द्रितः । पूजयेद्दिधिवद्भक्त्या
दिवारात्रं नयेद्बुधः” ॥

तदयं संक्षेपः । शुद्धायां नक्षत्रयुक्तायां विवादाभावः विद्वा-
यान्तु एकादशोदिने दशमीपारणयोग्या न चेत् तदा नक्षत्र-
योगायोगेऽपि अष्टमीविज्ञायां पारणयोग्या चेत् तदा अष्टमी
विज्ञां त्यक्त्वा परेऽङ्गनि उपवासः ।

अथ दशमी । सा च शुक्ला एकादश्या कृष्णा तु नवम्या-
युता ग्राह्या । यथा अङ्गिराः “सम्पूर्णा दशमी कार्या पूर्वया
परयाथवा । युक्ता न दूषिता यस्मादिति सा सर्वतोमुखी” ॥
यथा सम्पूर्णा दोषरहिता तथा विद्वापीति विकल्पे व्यवस्था-
पयति विष्णुधर्मोत्तरीयं “शुक्लपक्षे तिथिर्ग्राह्या यस्यामभ्युदितो
रविः । कृष्णपक्षे तिथिर्ग्राह्या यस्यामस्तमितो रविः” । ब्रह्म-
पुराणब्रह्मवैवर्तयोः । “ज्यैष्ठ्य शुक्लदशमी संवत्सरमुखी स्मृता ।
तस्यां स्नानं प्रकुर्वीत दानञ्चैव विशेषतः ॥ यां काञ्चित्
सरितं प्राप्य दद्याद्दर्भैस्तिलोदकम् । मुच्यते दशभिः पापैः
सुमहापातकोपमैः” ॥ अत्र केवलदशम्यां नदीमात्रे दर्भ-
करणकतिलतर्पणाङ्गकस्नानादृशविधपापक्षयः फलम् एवं
दानादपि वस्तुतस्तु वक्ष्यमाणभविष्ये जाङ्गवीपदक्षवणात्
हेतुभस्त्रिगदस्तरसाञ्च । ब्रह्मवैवर्त्तेऽपि सरित्पदं जाङ्गवीपरम्
अन्यथा नानाविधिः स्यात् । यां काञ्चिदिति तु जाङ्गवी-

तिथितत्त्वम् ।

६२

स्नायकम् अन्यथा कुल्यास्नानेऽपि दशविधपापक्षयः स्यात् मन्त्र-
लिङ्गे जाङ्गवौपदशवशाच्च । गङ्गामधिकृत्य ब्राह्मणे “शुक्ल-
पक्षस्य दशमौ ज्यैष्ठे मासि द्विजोत्तमः । हरते दश पापानि
तस्माद्दशहरा स्मृता” ॥ अत्र केवलदशम्यां दशविधपापक्षयः
फलम् । भविष्ये “ज्यैष्ठशुक्लदशम्यान्तु हस्तयोगेन जाङ्गवौ ।
हरते दशपापानि तस्माद्दशहरोच्यते” ॥ दशपापानौति दश-
जन्मकृतपापानौति विशेषणौघमाह पराशरभाष्ये यमः ।
“ज्यैष्ठे मासि सिते पक्षे दशम्यां हस्तयोगतः । दशजन्मा-
ऽवहा गङ्गा दशपापहरा स्मृता” ॥ अत्र दशजन्मकृतदशविध-
पापक्षयः फलम् । अत्र “प्राप्ते कर्मणि नानेको विधातुं
शक्नते गुणः । अप्राप्ते तु विधौयन्ते बहवोऽव्येकयत्नतः” इति
न्यायेन हस्तानक्षत्र गङ्गारूपगुणद्वयविशिष्ट दशमौ विधे-
र्यस्मिन्नहनि तस्माभस्तत्र स्नानम् उभयदिने तु तस्मात् परदिन
एव अत्रापि पूर्वदिने वक्ष्यमाणकुजवारलाभे तत्रापि स्नानं
वारस्योभयत्रालाभात् । ततश्च पूर्वदिने तथाविधस्नानं कृत्वा
परदिने केवल दशम्यामपि दशविधपापक्षयकामेन स्नातव्यम् ।
शङ्कः “ज्यैष्ठे मासि क्षितिमुतदिने शुक्लपक्षे दशम्यां हस्ते
शैलाक्षिरगमदियं जाङ्गवौ मर्त्यलोकम् । पापान्यस्यां हरति
च तिथौ सा दशेत्याहुरार्याः पुण्यं दद्यादपि शतगुणं वाजि-
मेधासुतस्य” ॥ भौम हस्तायुक्तदशम्यां गङ्गास्नानाद्दशविध-
पापक्षयः शतगुण वाजिमेधासुतजन्य पुण्य समपुण्यं फलम् ।
राजमार्तण्डे वास्म्यौकिः । “अदत्तानामुपादानं हिंसा चैव-
विधानतः । परदारोपसैवा च कारयिकं त्रिविधं स्मृतम् ॥
पारुष्यमनृतसैव पैशुन्यञ्चापि सर्वशः । असखन्धप्रलापश्च
वाङ्मयं स्याच्चतुर्विधम् ॥ परद्रव्येष्वभिष्वानं मनसानिष्ट-
चित्तनम् । वितथाभिनिवेशश्च त्रिविधं कर्म मानसम् ॥ एतानि
दश पापानि पशमं यान्तु जाङ्गवि ! । स्नातस्य मम ते देव !
जले विष्णुपदोद्भवे ॥ विष्णुपादं ध्यांसम्भूते गङ्गे त्रिपव-
गामिनि । धर्मद्रवौति विख्यातं पापं मे हर जःङ्गवि !” ॥ अत्र
मन्त्रलिङ्गेन पण्यपूर्वकाण्येतानि सामान्यस्नातमन्त्रान्ते मज्जन-
स्यादौ पाठ्यानि “प्रागन्तुकानामन्तेऽभिनिवेशः” इति न्यायात्

६४

तिथितत्त्वम् ।

“मन्वान्ते कर्मसन्निपातः” इति न्यायात् “मन्वान्ते कर्मा-
दौनि सन्निपातयेत्” इत्यापस्तम्बोयाच्च । हिंसापैशुन्यादि-
भेदमाह कामधेनो देवलः । “कायक्लेशं मनोदुःखं बधं वा
प्राणिनां पुनः । यः प्रवर्त्तयति द्वेषात् सा हिंसाति समासतः ।
यज्ञार्थं ब्राह्मणैर्बध्याः प्रशस्ता मृगपक्षिणः । भृत्यानाञ्चैव
हृत्त्यर्थमगस्त्यो ह्याचरत् पुरा” ॥ तथा “परुषवचनमपवादः
पैशुन्यमनृतं वृथालापं निष्ठुरवचनमिति वाङ्मयानि षट् ।
परेषां देश जाति कुल विद्याशिल्परूप वृत्ताचार परिच्छेद
शरीर कर्मजौविनां प्रत्यक्षदोषवचनं परुषम् ॥ यच्चान्यत्
क्रोधसन्तापत्वाससंजननं वचः । परुषं तच्च विज्ञेयं यच्चान्यच्च
तथाविधम् ॥ चक्षुष्मन्निति लुप्ताच्चं चण्डालं ब्राह्मणिति च ।
प्रशंसानिन्दनं द्वेषात् परुषाच्च विशिष्यते” ॥ तेषामेव परुष-
वचनानां परोक्ष मुद्राहरणमपवादः । गुरुनृपातिबन्धुभ्रातृ-
मित्रसकाशे अर्थोपघातार्थं दोषोपाख्यान पैशुन्यम् । अनृतं
द्विविधममत्यममंवादश्चेति । “देशराष्ट्रप्रसङ्गाच्च परार्थे परि-
कल्पनात् । नर्महासप्रसङ्गाच्च भाषणं व्यर्थभाषणम् ॥ गुह्या-
ङ्गामेध्यमज्ञानां वचनं निष्ठुरं विदुः । यदन्यद्वा वचो नौचं
स्त्रीपुंसोर्मिथुनाश्रयम् ॥ इत्येवं षट् विकल्पस्य दुष्टवाक्यस्य
भाषणात् । इह वा मुत्र वा क्रूरमनर्थं प्रतिपद्यते” ॥ प्रशंसा-
निन्दन प्रशंमया निन्दनम् अत्र चतुर्विध षड्विधयोरविरोधः ।
समक्षत्वामसक्षत्वभेदानादरणेन पारुष्यापवादधोरैक्यात् नि-
ष्ठुरस्य परुषान्तर्भावाच्च । असम्बन्धप्रलापव्यर्थभाषणयोः पर्या-
यत्वात् नार्थान्तरत्वम् । अभिधानमपहरणार्थमिति शेषः ।
वितथे असत्यभूते वस्तुनि अभिनिवेशः पुनः सङ्कल्पः । स्मृति-
तत्त्वे महादेवीं सृष्टिस्थित्यन्तकारिणौम् । नत्वा वदति तत्-
पूजाकालं आरघुनन्दनः ।

अथ दुर्गीतवः । मार्कण्डेयपुराणे “शरत्काले महापूजा
क्रियते यः च वार्षिकौ” इति यथा “मृताहनि तु कर्त्तव्यं
प्रतिमासन्तु वत्सरम् । प्रतिमंवत्सरञ्चैव पादमेकादशेऽहनि”
इति याज्ञवल्क्यावचने आहस्य प्रति संवत्सरकर्त्तव्यत्व श्रुतः
यथा वा “प्रति संवत्सरमाग्रहायणेष्टिं कुर्यात्” इति प्रति

तिथितत्त्वम् ।

६५

संवत्सरकर्त्तव्यत्वं श्रुतेः सांवत्सरिकं विशेषणं प्रतीयते तथावा-
 पौति वार्षिकीति श्रवणात् “प्रति संवत्सरं कुर्यात् स्थापनञ्च
 विमर्जनम्” इत्यत्र प्रतिसंवत्सर श्रुतेः प्रागुक्त शरत्काल इति
 श्रुतेश्च वर्षशरदोर्निमित्तत्वेन वार्षिकशरत्कालीनेति दुर्गापूजाया
 विशेषणं प्रतीयते । ततश्च वार्षिकशरत्कालीनदुर्गापूजा एक-
 वचनान्तनिर्देशात्तत्त्वत्पेक्षया मानादिनसाध्याप्येकैव प्रतीयते ।
 “शारदीया महापूजा चतुःकर्ममयी शुभा । तां तिथिं
 त्रयमामास्य कुर्याद्भक्त्या विधानतः” इति लिङ्गपुराणीये चतुः
 कर्ममयीत्यनेन चतुरवयवकत्वेन अभिधानात् स्थापनपूजन
 बलिदान होमरूपा वक्ष्यमाणयुक्तेश्च । सा च प्रतिवर्षकर्त्तव्या
 दुर्गाया इत्युपक्रम्य “द्विगौरौ चरेचैव लग्ने केन्द्रगते रवौ ।
 वर्षे वर्षे विधातव्यं स्थापनञ्च विमर्जनम्” इति देवीपुराण-
 वचने वीष्णुश्रुतेः अत्र द्विगौरौ कन्यायां चरे तुलायां केन्द्र-
 गते लग्नगते रवौ अन्यद्विगौरादेः पूर्वाह्णेऽसम्भवात् “संवत्सर-
 व्यतीते तु पुनरागमनाय च” इति मन्त्रलिङ्गाच्च । सा पूजा
 नित्या वीष्णुश्रुतेः अकरणे प्रत्युपायश्रुतेश्च । यथा शारदीया
 महापूजामधिकृत्य कालिकापुराणं “यो मोहादयवालस्याद्देवो
 दुर्गां मङ्गोलवे । न पूजयति दम्भाद्वा द्वेषाद्वाप्यथ भैरव ॥
 क्रुद्धा भगवतो तस्य कामानिष्टाचिह्नानि वै” । विधिसमभि-
 व्याहृत फलश्रुतेः काम्या च । यथा तत्रैव “कृत्वेवं परमामा-
 पुर्निर्वृतिं त्रिदिवौकसः । एवमन्यैरपि सदा देव्याः कार्यं
 प्रपूजनम् ॥ विभूतिं मतुलां लब्धुं चतुर्वर्गप्रदायिकाम्” ।
 पूजयेदित्यधिकृत्य भविष्योत्तरेऽपि “भवानीतुष्टये पार्यं संव-
 त्सरं सुखाय च । भूतप्रेत पिशाचानां नाशार्थञ्चोत्सवाय च” ॥
 देवीपुराणं “तुष्टायां नृपदुर्गायां निमिषार्धेन यत् फलम् ।
 न तद्वक्तुं मङ्गेशोऽपि शक्नोति वर्षशतैरपि” ॥ एवञ्चातुलं विभू-
 त्यादिमिलितं वा भवानीप्रीतिर्वा तत्तत् कृत्योक्तं वा फलं
 निर्दिश्यमिति । एवञ्च तत्तत्कृत्यकरणे तत्तत्तिथि पूजायां
 द्रव्यदानादिषु यत्तदन्तर्गतं फलं तत्तत्स्वाङ्गीय द्रव्यदानवदा-
 नुषङ्गिकम् अतो न तत्र काम्याभिलाषापेक्षा बलिघाते तु
 “ततो देवीं समुद्दिश्य काममुद्दिश्यचात्मनः” । इति कालिका-

२६

तिथितत्त्वम् ।

पुराणे उद्दिश्येत्यभिधानात् काम्याभिलाप इति । ततश्च संयोगपृथक्त्वं न्यायादुभयरूपेयम् । ततश्च काम्यतया पूजने कृते प्रसङ्गाच्चित्य पूजासिद्धिः । एवं बलिहोमाद्यङ्गेऽपि ।

एवं कर्मकुर्वतां यत्तादृशं फलं न दृश्यते तत् कलिस्वभावात् । तथा च विष्णुपुराणं “यदा यदा सतां हानिर्वेदमार्गानुसारिणाम् । तदा तदा क्लेशैर्द्विरनुमेया विचक्षणैः ॥ आरम्भाश्चावसीदन्ति यदा धर्मभृतां नृणाम् । तदानुमेयं प्राधान्यं क्लेशैर्वेद्य परिहृतैः” ॥ मत्स्यपुराणश्च “यदाधर्मश्चतुष्यादः स्याद्धर्मः पादविग्रहः । कामिनस्तमसाकृन्ना जायन्ते यत्र मानवाः ॥ अहङ्कार गृह्यताश्च प्रज्ञौणस्त्रेहबाधवाः । विप्राः शूद्रसमाचाराः सन्ति सर्वे कलौ युगे” ॥ अत्र फलजनकापूर्वक्यात्कर्मणोऽप्येक्यं अन्यथा सङ्कल्पावाहनविसर्जनदक्षिणादिभेदः स्यात् । ततश्च श्वो यियच्छणा अधिवासदिनेऽङ्गाधिकाराय तद्वैजौभूतकाम्यप्रधानाधिकार सम्पादक कुशतिलजलत्यागसहितः काम्याभिलापपूर्वक प्रधानसङ्कल्पः कार्यः । इति हैतनिर्णयोक्तं वदतापि काम्यत्वेन नित्यत्वेन वा करणे व्रतत्वात्तत्तत् कल्पारम्भादिने बोधनादिप्रागेव सङ्कल्पो न तु दिनास्तरे । शरत्काले महापूजा इत्यत्र एकवचनश्रुतेरेकप्रयोगसाध्यत्वे नैककर्मतापन्न क्रियाकलापजन्यस्य वाक्यार्थोभूतनियोगस्यैक्यादृशवत् न तु प्रत्येकं तत्तत्कर्मणां संकल्पः कलिकापूर्वजनकत्वादैनृदध्यादिहोमवत् । अतएव जिकनधनञ्जय संग्रहयोः । “आरभ्य तस्यां दशमींश्च यावत् प्रपूजयेत् पर्वतराजपुत्रो” इत्युक्तम् । अतएव “कन्यासंस्थे रवौ शक्र शक्ता आरभ्य नन्दिकाम्” इत्युपक्रम्य “महानवम्यां पूजेयं सर्वकामप्रदायिनी” इत्यन्तेन देवौपुराणीदेन अपि षष्ठीतः प्रभृति नवमौपर्यन्तं पूजेयमित्येकत्वेनोक्तम् । तेन पञ्चम्यामेकभक्तं ततः षष्ठ्यां प्रातः संकल्प इति रत्नाकरः । न च नन्दिकाप्रतिपदिति दुर्गाभक्तितरङ्गिण्युक्तं युक्तमिति वाच्यं महानवमौमन्त्रिकष्ट षष्ठीपरित्यागे प्रभाणाभावात् प्रतिपदुक्तावपि प्रतिपदादि क्रमेणैकत्वसिद्धेः प्रकृतार्थं निर्वाहाच्च । एवञ्चानेकाहसाध्यत्वेन तिथ्युल्लेखानन्तरमारभ्य दशमीं यावत्

तिथितत्त्वम् ।

६७

प्रत्यहमिति वार्षिकं शरत्कालौन दुर्गामहापूजनमिति च यथास्थानं वाक्ये प्रयोज्यं अन्यथा संकल्पकालौन तिथेरन्यदिनेऽसम्भवात्तदन्वयानुपपत्तेरिति सुधीभिर्भाव्यम् ।

एवञ्च तत्रैव ध्येयमाणतत्तद्वचनात् कृष्णनवम्यादि प्रतिपदादि षष्ठ्यादि सप्तम्यादि महाष्टम्यादि केवल महाष्टमौ केवल महानवमौ पूजारूपाः कल्पा उन्नेयाः । तदनन्तरमशीचमपि न प्रतिबन्धकम् । “व्रतयज्ञ विवाहेषु आह्वे होमेऽर्चने जपे । आरब्धे सूतकं न स्यादनारब्धे तु सूतकम् ॥ आरम्भो वरणं यज्ञे संकल्पो व्रतजापयोः । नान्दीयाह्वं विवाहादौ आह्वे पाकपरिष्कृया निमन्त्रणन्तु वा आह्वे आरम्भः स्यादिति श्रुतिः” इति राघवभट्टधृतविष्णुवचनात् पाकपरिष्कृयेति साग्नेदर्श्याहविषयं तत्र तस्य तदुद्हरणस्य असाधारणाङ्गत्वात् । संकल्प उक्तो हारोतेन यथा “मनसा संकल्पयति वाचाभिलपति कर्मणा चापपादयति” इति भविष्यपुराणेन च “सङ्कल्पेन विना राजन् यात्किञ्चित् कुरुते नरः । फलञ्चाल्पाश्र्यकं तस्य धर्मस्यार्हत्तयो भवेत्” ॥ ब्रह्मपुराणेनापि “आशास्य च शुभं कार्यमुद्दिश्य च मनोगतम्” । इत्यगस्त्यपूजने उक्तं मनोगतं शुभं फलम् आशास्य मनसा सङ्कल्प्य उद्दिश्य वाचा अभिलष्य कार्यं कर्मणा उपपाद्यम् । भविष्ये “शुक्तिशङ्काश्मद्वस्तेषु कांस्यरूप्यादिभिस्तथा । सङ्कल्पो नैव कर्त्तव्यो मृगमयेन कदाचन ॥ गृहीत्वौदुम्बरं पात्रं वारिपूर्णं गुणान्वितम् । दर्भत्रयं सायमूलं फलपुष्पतिलान्वितम् ॥ जलाशयारामकूपे सङ्कल्पे पूर्वदिक्षु खः । साधारणे चोत्तरास्य ऐशान्यां निक्षिपेज्जलम्” ॥ अत्र केवलहस्तनिषेधस्तु पात्रान्तरसङ्गावविषयशङ्कादिसाहचर्यादेकहस्तपरो वा । “गृहीत्वौदुम्बरं पात्रं वारिपूर्णमुदङ्मुखः । उपवासन्तु गृह्णीयाद्यद्वा वार्येव धारयेत्” ॥ इति वराहपुराणदर्शनादिति । अस्य व्रतत्वञ्च शारदीयपूजामुपक्रम्य “महाव्रतं महापुण्यं शङ्कराद्यैरनुष्ठितम् । कर्त्तव्यं सुरराजेन्द्र देवौभक्तिसमन्वितैः” ॥ इति देवौपराणवचनात् । “व्रतौ प्रपूजयेद्देवीं सप्तम्यादिदिनत्रये” इति भविष्यपुराणाच्च । दुर्गापूजाया व्रतत्वं व्यक्तं श्रीभागवते

६८

तिथितत्त्वम् ।

“चेरुहविष्यं भुञ्जानाः कात्यायन्यर्चनव्रतम्” । स्कान्दभविष्य-
पुराणयोः “शारदौ चण्डिकापूजा द्विविधा परिगौयते ।
सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥ सात्त्विकी
क्षपयद्वाद्यैर्नैवेद्यैश्च निरामिषैः । माहात्म्यं भगवत्याश्च पुरा-
णादिषु कीर्तितम् ॥ पाठस्तस्य जपः प्रोक्तः पठेद्देवौमनाः
प्रिये । राजसी बलिदानेन नैवेद्यैः सामिषैस्तथा ॥ सुरासांसा-
द्युपहारैर्जपयद्वा विना तु या । विना मन्त्रैस्तामसी स्यात्
किरातानाञ्च सम्मता” ॥ शरत्कालौ नदुर्गापूजाधिकारे भवि-
ष्योत्तरोयं “ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः शूद्रैरन्यैश्च सर्वकैः । एवं
नानास्त्रेच्छगणैः पूज्यते सर्वदस्युभिः” ॥ देवौपराणं “स्वयं
वाप्यन्यो वापि पूजयेत् पूजयेत् वा” । पूजयेत्त्यात्मनेपदा-
हेतुनिजन्तता अत्र स्वयं करणासामर्थ्यं अन्यद्वारा तथाच दत्तः
“स्वयं होमे फलं यत्तु तदन्येन न जायते । ऋत्विक् पुत्रो
गुरुभ्राता भागिनेयोऽथ विट्पतिः । एभिरेव हृतं यत्तु तद्धृतं
स्वयमेव हि” ॥ विट्पतिर्जामाता एवञ्च ऋत्विगादौतरत्र फल-
न्यूनता । इयशोर्षपञ्चरात्रे “अर्चकस्य तपोयोगादर्चनस्याति-
शयनात् । आभिरूपाञ्च विम्बानां देवः सान्निध्यमृच्छति” ॥
विम्बानां प्रतिमानाम् । अत्राशोचादिशङ्कया बोधनदिनात्
पूर्वं शुचि तत्कालजौवित्वरूपाधिकाराभावेऽपि यद्वहरणादिकं
क्रियते तत्कर्मकाले तस्य नारदोक्त स्वयं प्रवर्त्तनवत् प्रवर्त्तनाय
न तु तदानीं प्रतिनिधौयते । अथवा “निक्षिप्याग्निं स्वदारिषु
परिकल्प्यत्विजं तथा । प्रवसेत् कार्यवान् विप्रो हथैव न
चिरं क्वचित्” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टोक्तवदत्रापि प्रतिनिधौ-
यते एवञ्च वरणं विनापि यदि क्वचित् स्वयं प्रवर्त्तते तथापि
तत्कर्ममिडिर्दक्षिणा च तस्मै शुचिकाले दातव्येति । तथाच
विवादकल्पतरुत्वाकरशान्तिदोषिकासु नारदः “ऋत्विक् च
त्रिविधो दृष्टः पूर्वजुष्टः स्वयं कृतः । यदृच्छया च यः कुर्या-
दात्विज्यं प्रीतिपूर्वकम्” ॥ यदृच्छया स्वेच्छया एतत् प्रपञ्चितं
शुद्धित्वे । अतएव शङ्कान्निष्ठितौ “राज्ञां पुरोहितोऽमात्यः
शुद्धिस्तस्य तदाश्रया” नृपतीनामात्मप्रतिनिधौभूतः पुरोहित-
स्तेन नृपतेरग्राहे पुरोहितस्याशौचाभावात् नृपतेः शान्तिक-

तियितत्त्वम् ।

६८

पौष्टिकं पुरोहितेन स्वीयशुद्धा कर्त्तव्यमिति हारलताप्रभ-
तयः । पूजादिकन्तु शुचिकाले तदर्शोपकल्पितद्रव्येण कर्त्तव्यं
यथा यमः “पूर्वमङ्कल्पितार्थं वा तस्मिन्नाशोचमिष्यते” । कृत्य-
चिन्तामणौ । “विवाहोत्सवयज्ञेषु अन्तरासृतसूतके । पूर्व-
सङ्कल्पितं द्रव्यं दौयमानं न दूष्यति” ॥ स्वयं प्रवर्त्तमाना-
दृत्विगाटेरनुष्ठया प्रवर्त्तनात् फलाधिक्यम् । तथा कूर्मपुराणम्
“ऋत्विक्पुत्रोऽथवा पत्नी शिष्यो वापि सहोदरः । प्राप्यानुज्ञां
विशेषेण जुहुयाद्वा यथाविधि” ॥

पुत्रं विशेषयति श्रुतिः “अन्यैः शतकृताहोमादेकः पुत्र-
कृतो वरः । पुत्रैः शतकृताहोमादेको ह्यात्मकृती वरः” ॥
संवत्सरप्रदोपे “माहात्म्यं भगवत्याश्च पुराणादिषु कीर्तितम् ।
पठेच्च शृणुयाद्वापि सर्वकाममसृदये” ॥ सर्वकाममसृदये तत्त-
दभिलषितमिदये । यत्र यद्यपि देवोमाहात्म्यपाठस्य “सकृत्-
कृते कृतः शास्त्रार्थः” इति न्यायात् सकृत्करणादेव तत्तत् फल-
सिद्धिर्जायते तथापि तत्फलबाहुल्याय पुनः पुनः पाठः
वेदादौ तथादर्शनात् तथाच ब्रह्मवधप्रायश्चित्ते मनुः “पठेद्वा
नियताहारस्त्रिवे वेदस्य संज्ञिताम् । प्रायश्चित्तेऽवशिष्टेऽपि
त्रिः पठेदघ्नमर्षणम्” इति सरस्वतीस्तवेऽपि “पञ्चद्वेऽपि यो
भक्त्या त्रयोदश्येकाविंशतिम् । अविच्छेदं पठेद्दोमान् ध्यात्वा
देवीं सरस्वतीम्” ॥ नन्दिकेश्वरपुराणौयेन्द्राक्षीस्तवेऽपि “शत-
मावर्त्तयेद् यस्तु मुच्यते व्याधिबन्धनात्” इति जैमिनिरपि
“फलस्य कर्मनिष्पत्तिस्तीर्षां लोकवत् परिमाणतः फलविशेषः
स्यात्” इति यथा लौकिककर्षणादीनां बाहुल्येन फलाधिक्यं
तथा वैदिकपाठादीनामपौल्यः । “सङ्कल्पिते स्तोत्रपाठे
संख्यां कृत्वा पठेत् सुधीः” । इति वाराहोतन्त्राच्च इन्द्राक्षी-
स्तवसरस्वतीस्तववत् चण्डोपाठस्यावृत्तो फलभूमादिव्यक्तम् ।
वाराहोतन्त्रे “चण्डोपाठफलं देवि ! शृणुष्व गदतो मम ।
एकाहृत्पादिपाठानां यथावत् कथयामि ते ॥ सङ्कल्पपूर्वं
सम्पूज्य न्यस्याङ्गेन मनून् सकृत् । पाठाद्वलिप्रदानाच्च सिद्धि-
माप्नोति मानवः ॥ उपसर्गोऽशान्त्यर्थं त्रिरावृत्तं पठेन्नरः ।
गृहोपशान्त्यै कर्त्तव्यं पञ्चावृत्तं वरानने ! ॥ महाभये समुत्पन्ने

७०

तिथितत्त्वम् ।

समावृत्तं समुदयेत् । नवावृत्ताद्भवेच्छान्तिर्नाजपेयफलं भवेत् ।
 राजवश्यायभूत्यै च रुद्रावृत्तमुदौरयेत् । अर्कावृत्तात् काम्य-
 सिद्धिर्वैरिहानिश्च जायते ॥ मन्वावृत्त्या रिपुर्वश्यस्तथा स्त्रीव-
 श्यतामियात् । सौम्यं पञ्चदशावृत्त्या श्रियमाप्नोति मानवः ॥
 कलावृत्त्या पुत्रपौत्रधनधान्यागमं विदुः । राक्षो भौतिविमो-
 क्षाय रिपोरुच्चाटनाय च ॥ कुर्यात् सप्तदशावृत्तं तथाष्टा-
 दशकं प्रिये ॥ महाव्रणविमोक्षाय विंशावृत्तं पठेत् सुधीः ॥
 पञ्चविंशावर्त्तनात् भवेद्विधिमोक्षणम् । सङ्कटे समनुप्राप्ते
 दुष्चिकित्सायै तथा ॥ जातिध्वंसे कुलोच्छेदे आयुषो नाश-
 मागते । वरिष्ठहो व्याधिवृद्धौ धननाशे तथा चये ॥ तथैव
 त्रिविधोत्पाते तथा चेदातिपातके । कुर्याद् यज्ञात् यतावृत्तं
 मतः सम्पद्यते शुभम् ॥ श्रियोर्द्विः यतावृत्त्या राज्यवृद्धिस्तथा-
 परा । मनसा चिन्तितं देवि ! सिद्धेदष्टोत्तराष्ट्रतात् ॥
 यताश्चमेधयज्ञानां फलमाप्नोति सुव्रते । सप्तस्रावर्त्तनात्क्षौ-
 रावृत्तोति स्वयं स्थिरा ॥ भुक्त्वा मनोरथान् कामान् नरो
 मोक्षमवाप्नुयात् । यथाश्चमेधःक्रतुराट् देवानाञ्च यथा हरिः ॥
 श्रुवानामपि सर्वेषां तथा सप्तयतौ स्तवः । अथवा बहुनोक्तेन
 किमेतेन वरानने ॥ चण्ड्याः यतावृत्तपाठात् सर्वाः सिद्धयन्ति
 सिद्धयः ॥ पठनश्रवणवत् पाठनश्रवणेऽपि कार्ये “प्रयोज-
 यिता अनुमन्ता कर्त्ता चेति सर्वे स्वर्गनरकफलभोक्तारो यो
 भूय भारभर्त तस्मिन् फले विशेषः” इत्यापेक्षेनापि प्रवृत्त-
 प्रावर्त्तकलक्षणप्रयोजकस्यापि फलश्रुतेः । अत्र पाठयिष्ये श्राव-
 यिष्ये इति प्रयोगः । एवं भारतादावपि अत्राविशेषात् सर्वेषा-
 मेवाधिकारः द्विजानां पाठश्रवणयोः शूद्रस्य श्रवणेऽधिकारः ।
 अत्र काम्यत्वेऽपि स्मार्त्तकर्मत्वेन प्रतिनिधिसम्भवात् यथायथं
 पठिष्यामि श्रोष्यामि इति सङ्कल्प्य तैः प्रतिनिधोयते । तथाच
 अधिकरणमालाकृन्नाधवाचार्यवृत्तपराशरभाष्ये याताशपः ।
 “श्रीतं कर्म स्वयं कुर्यादन्योऽपि स्मार्त्तमाचरेत् । अथकौ
 श्रौतमप्यन्यः कुर्यादाचारमन्ततः” ॥ एतद्वचनं काम्येऽपि
 प्रतिनिधिविधायकं नित्यनैमित्तिकमात्रपरत्वे तु श्रौतस्मार्त्त-
 भेदेनोपादानं व्यर्थं स्यात्तयोर्विशेषादेव प्रतिनिधिलभात् ।

तिथितत्त्वम् ।

०१

अन्तत उपक्रमात् परतः । “काम्ये प्रतिनिधिर्नास्ति नित्य-
मैमित्तिके हि सः । काम्येषूपक्रमादूर्ध्वं केचिदिच्छन्ति
सत्तमाः” ॥ इत्येकवाक्यत्वात् ततश्च आर्त्तं काम्यं प्रतिनिधि-
माध्याम्यते न तु श्रौतमिति स्थितम् ।

माहात्म्यादिपाठे तु नारायणाय नमः नराय नमः
नरोत्तमाय नमः देव्यै सरस्वत्यै नमः व्यासाय नमः
इति नत्वा पाठ्यं “नारायणं ममस्कृत्य नरश्चैव नरो-
त्तमम् । देवीं सरस्वतीं चैव ततो जयमुदीरयेत्” इति
विधेः भागवतोयसूक्तोक्तो उदीरयेदित्यस्य स्वयं तथोदीर-
यन्न्याम् पौराणिकानुपशिक्षयतीति श्रीधरस्वामिव्याख्याम-
मनुशासनविरुद्धश्चैवेत्यत्र व्यासमिति भागवते पाठात् ।
संज्ञारेण व्यासो लब्धः भागवते तु सरस्वतीश्चैवेत्यत्र सरस्वती
व्यासमिति साक्षात्स्थितम् । जयपदार्थमाह ब्रह्मचारिकाण्डे
भविष्यपुराणम् “षष्टादशपुराणानि रामस्य चरितं तथा ।
विष्णुधर्मादिशास्त्राणि शिवधर्माश्च भारत ॥ कार्णं च पञ्चमो
वेदा यन्महाभारतं स्मृतम्” ॥ कार्णं कृष्णश्चैवायनप्रणेतं
“सौराष्ट्र धर्मा राजेन्द्र ! मानवोक्ता मच्चौपते । जयेति नाम
एतेषां प्रवदन्ति मनोषिणः” ॥ जयत्यनेन संसारमिति जय-
स्तत्तदुच्यते । एवञ्चार्थानवलीकनादाचारादादिवेषः श्लोकः
पठ्यते । मत्स्यसूक्ते वाराहोत्तन्त्रे च । “जम्बा च प्रणवश्चादौ
स्तोत्रं वा संज्ञितां पठेत् । अन्ते च प्रणवं दद्यादित्युवाचादि-
पुरुषः ॥ सर्वत्र पाठे विज्ञेयोऽन्यथा विफलं भवेत् । शङ्के-
नानन्यचित्तेन पठितव्यं प्रयत्नतः ॥ न कार्य्यासक्तमनसा कार्य्यं
स्तोत्रस्य वाचनम् । आधारे स्थापयित्वा च पुस्तकं प्रजपेत्
सुधौ ॥ हस्तसंख्यापनादेव यस्मादल्पफलं लभेत् । स्वयञ्च
लिखितं यच्च कृतिना लिखितं न यत् ॥ अत्राङ्गणेन लिखितं
तच्चापि विफलं भवेत् । ऋषिकृन्दादिकं न्यस्य पठेत् स्तोत्रं
विचक्षणः ॥ स्तोत्रे न दृश्यते यत्र प्रणवन्यासमाचरेत् । संक-
ल्पिते स्तोत्रपाठे संख्यां कृत्वा पठेत् सुधौ ॥ अध्यायं प्राप्य
विरमेश्च तु मध्ये कदाचन । कृते विरामे मध्ये तु अध्यायादिं
पठेश्चरः” ॥

७२

तिथितत्त्वम् ।

ततश्च मार्कण्डेयपुराणोद्देवीमाहात्म्यपाठस्यादौ ऋषि-
 कृन्दादिकं पठेत् तद्यथा प्रथमचरितस्य “ब्रह्मऋषिर्महा-
 कालौदेवता गायत्री कृन्दो नन्दाशक्तौ रक्तदन्तिकावौजमग्नि-
 स्तत्त्वं महाकालौप्रौत्थर्थं जपे विनियोगः” । मध्यमचरितस्य ।
 “विष्णुऋषिर्महालक्ष्मोर्देवता अनृष्टकृन्दः शाकम्भरौशक्ति-
 र्दुर्गावौजं सूर्यस्तत्त्वं महालक्ष्मोप्रौत्थर्थं जपे विनियोगः” ।
 उत्तरचरितस्य “रुद्रऋषिः सरस्वतीदेवता उष्णिकृन्दोभौमा-
 शक्तिभ्रामरीवौजं वायुस्तत्त्वं सरस्वतीप्रौत्थर्थं जपे विनियोगः”
 नैयतकालिककल्पतरौ भविष्यपुराणम् “इतिहासपुराणानि
 श्रुत्वा भक्त्या विशांपते । मुच्यते सर्वपापेभ्यो ब्रह्मइत्यादिभि-
 विभो ॥ ब्राह्मणं वाचकं विद्यान्त्रान्यवर्णजमादरात् । श्रुत्वान्य-
 वर्णजाद्राजन् वाचकान्नरकं व्रजेत्” ॥ तथा “देवार्चामग्रतः
 कृत्वा ब्राह्मणानां विशेपतः । ग्रन्थिश्च शिथिलं कुर्याद्वाचकः
 कुरुनन्दन ॥ पुनर्वध्नीत तत्सूत्रं न मुक्ता धारयेत् क्वचित् ।
 हिरण्यं रजतं माश्च तथा कांस्योपदोहनाः ॥ दत्त्वा तु वाच-
 कायेह श्रुतस्याप्राप्ति तत्फलम्” । कांस्योपदोहनाः कांस्य-
 क्रोडाः “वाचकः पूजितो येन प्रसन्नास्तस्य देवताः” । तथा
 “ज्ञात्वा पर्वसमाप्तिञ्च पूजयेत् वाचकं बुधः । आत्मानमपि
 विक्रीय य इच्छेत् सफलं कृतम्” ॥ तथा “विस्पष्टमद्रुतं शान्तं
 स्पष्टाक्षरपदं तथा । कलस्वरसमायुक्तं रसभावसमान्वितम् ॥
 वुध्यमानः सदा शुद्धो ग्रन्थार्थं कृत्स्नशो नृप । ब्राह्मणादिषु
 सर्वेषु ग्रन्थार्थं चार्पयेन्नृप ॥ य एवं वाचयेद्ब्रह्मन् स विप्रो
 व्याम उच्यते” । तथा “सप्तस्वरसमायुक्तं कालेकाले विशांपते ।
 प्रदर्शयन्नुमान् सर्वान् वाचयेद्वाचको नृप” ॥ देवौपुराणे “इषे
 मास्त्रासते पक्षे कन्याराशिगते रवौ । नवम्यां बोधयेद्देवीं
 क्रोडाकोतुकमङ्गलैः ॥ ज्येष्ठानक्षत्रयुक्तायां षष्ठ्यां विल्वाभि-
 मन्त्रणम् । सप्तम्यां मूलयुक्तायां पत्रिकायाः प्रवेशनम् । पूर्वा-
 षाढायुताष्टम्यां पूजा हामाद्युपोषणम् ॥ उत्तरेण नवम्यान्तु
 वलिभिः पूजयेच्छिवाम् । श्रवणेन दशम्यान्तु प्रणिपत्य विस-
 र्जयेत्” ॥ अत्र नवम्यादिकल्प उक्तः । तथा “यावद्भूर्धातु-
 राकाशं जलं वज्रं शशिशङ्खाः । तावच्च चाण्डिका पूजा भवि-

तिथितत्त्वम् ।

७३

अति सदा भुवि ॥ प्रातःकाले विशेषेण आश्विने छष्टमीषु च । महाशब्दो नवम्यान्तु लोके ख्यातिं गमिष्यति” ॥ अनेन महाष्टमी-महानवमीकल्पावुक्तौ । सङ्कल्पोऽपि तदूपेण । अत्र कन्याराशिगते रवावित्यस्याभिधानं फलाधिक्यार्थं प्रायि-
काभिप्रायं वा न तु नियमार्थम् । तथात्वे सौराश्विने प्रति-
वर्षं कृष्णनवमीमारभ्य शुक्लदशमीं यावत् पूजाक्रमस्यानुप-
पत्तेः । अत्र कृष्णादित्वादिविषु इत्यपि गौण आश्विनपरम् ।
अतएव कालकौमुद्यादिष्टं “कर्कश्यर्के हरौ सुप्ते शक्रध्वज-
क्रियाश्विने । तुलायां बोधयेद्देवीं वृषिके तु जनार्दनम्” ॥
इति बोधयेदिति षष्ठ्यामिति शेषः । अत्रापि नवमीबोधनं
कन्यायामेव तथैव सम्भवात् तेन सिंहाके कन्याके तुलाके-
ऽप्याश्विनत्वेन वाक्यरचना महाष्टमी-महानवम्योरपि मास-
पक्षोल्लेखः । मासपक्षतिथौनामिति वचनात् अमावास्या-
पौर्णमासीः पक्षोल्लेखवत् एतेन वारुण्यादिवत् महा-
ष्टम्यादावपि विशिष्टविधित्वान्न मासाद्युल्लेख इति निर-
स्तम् ।

अत्र कालिकापुराणे नवम्यां बोधनमष्टादशभुजायाः षष्ठ्यां
बोधनं दशभुजायाः विशेष्याभिधानात्तथैवेति वदन्ति तत्र
कालिकापुराणे एव कामाख्यापञ्चमूर्त्तिप्रकरणे “शरत्काले
पुरा यस्मात् नवम्यां बोधिता सुरैः । शारदा सा समाख्याता
पौठे लोके च नामतः” ॥ इत्युपक्रम्य “रूपमस्याः पुरा प्रोक्तं
सिंहस्थं दशबाहुभिः” । तथा “रूपत्वेन दशभुजं पूर्वोक्तम्
विचिन्तयेत्” । इति तथा “पञ्चाननं कासरञ्च दैत्यमग्रे
प्रपूजयेत्” । इत्यनेन सिंहमहिषयुक्ताया दशभुजाया अपि
नवम्यां बोधनमुक्तम् । अतएव तत्रैव “उग्रचण्डेति या मूर्त्ति-
र्भद्रकालौ त्वहं पुनः । यया मूर्त्या त्वां हनिष्ये सा दुर्गेति
प्रकीर्त्तिता ॥ एतासु मूर्तिषु सदा पादलग्नी नृणां सदा ।
पूज्यो भविष्यमि त्वं वै देवानामपि रक्षसाम्” ॥ इत्यनेन
कात्यायन्या दुर्गायाः पादलग्नत्वेन महिषासुरस्य पूज्यत्वं
पूर्वमुक्तम् । अतएवाष्टादशभुजायाः पादलग्नत्वं महिषासुरस्य
न सम्भवतीति तस्मादशभुजाया नवम्यां षष्ठ्यां वा बोधनमिति ।

७४

तिथितत्त्वम् ।

अत्र शरत्कालबोधनौयत्वेन शारदापटव्युत्पत्तेस्तत्पदं ताल-
व्यादिसारं ददातीति व्युत्पत्तिस्तु काव्यनिकी ।

एवं प्रतिवर्षकर्त्तव्यत्वादाद्वादि नक्षत्रालाभेऽपि पूजा
कार्या नक्षत्रयोगस्तु फलातिशयाय तथा च लिङ्गपुराणं
“मूलाभावेऽपि सप्तम्यां केवलायां प्रवेशयेत् । तथा तिथ्य-
न्तरेष्वेव मृत्तेषु तु फलोच्चयः” । देवतः “तिथिनक्षत्रयोर्योगि
द्वयोरेवानुपालनम् । योगाभावे तिथिर्ग्राह्या देव्याः पूजन-
कर्मणि” । कृष्णनवम्यामार्द्रायोगोविधौ मन्त्रे च श्रूयते तथा च
लिङ्गपुराणम् । “कन्यायां कृष्णपक्षे तु पूजयित्वाद्रुमे दिवा ।
नवम्यां बोधयेद्देवीं महाविभवविस्तरैः” । चतुर्थचरणे गौत-
वादित्वनिस्वनैः इति कालिकापुराणे पाठः । “इधे मास्य-
सिते पक्षे नवम्यामार्द्रयोगतः । श्रौष्ट्वे बोधयामि त्वां
यावत् पूजां करोम्यहम् । ऐं रात्रिंश्च बधार्थाय रामस्या-
नुग्रहाय च । अकाले ब्रह्मणा बोधो देव्यास्त्वयि कृतः पुरा”
इति मन्त्रलिङ्गश्च । अकाल इति तु रात्रित्वेन दक्षिणायणस्य ॥
तथा च श्रुतिः । “तपस्तपस्यो शिशिरावृतुः । मधुश्च माध-
वश्च वासन्तिकावृतुः । शुक्रश्च शुचिश्च यैष्णावृतुः । अथै-
तदुत्तरायणं देवानां दिनं नभाश्च लभस्यश्च वार्षिकावृतुः इषश्च
ऊर्जश्च शारदावृतुः । महाश्च महस्यश्च हैमन्तिकावृतुः ।
अथैतदक्षिणायणं देवानां रात्रिः” इति एवञ्च “रात्रावेव
महामाया ब्रह्मणा बोधिता पुरा । तथैव च नराः कुर्युः प्रति-
संवत्सरं नृप” इति अस्याप्येतद्विषयम् । अतएव लिङ्गपुराणे
दिवेत्युक्तम् । एवञ्च कालिकापुराणेऽपि बोधने रात्राविति-
पदं देवता रात्रिपरम् । ततश्च पूर्वाह्णे नवम्यामार्द्रानक्षत्र-
युक्तायां बोधनं पूर्वाह्णैतरकाले आर्द्रालाभे नवम्यामार्द्रमे दिवे-
त्यत्र दिवापदात्तत्वापि बोधनम् अन्यथा दिवापदं व्यर्थं
स्यादिति । ज्येतिषाणवे व्यक्तमुक्तं वराहेण “कन्यादिमौन-
पर्यन्तं यत्र संप्राप्यते शिवः । तत्र बोधः प्रकर्त्तव्यो देव्या-
रात्रा शुभप्रदः” । शिव आर्द्रा एवञ्चोभयादिने पूर्वाह्णे नवमौ-
लाभे परत्रार्द्रालाभे परत्र बोधनं न युष्मात् पूर्वत्र युग्मबाधक
पूर्वाह्णस्य बाधकनक्षत्रानुरोधात् दिवानक्षत्रालाभे तु पूर्वाह्ण एव

तिथितत्त्वम् ।

७५

नमस्याम् उभयत्र पूर्वाह्णलाभे तु पूर्वदिने एव युग्मात् अत्र केवलनवम्यां बोधनविधेर्नक्षत्रस्यापि गुणफलत्वाच्च । “माघे वा फाल्गुने वापि भवेद्दे माघसप्तमौ । साकरोति च यत् प्रोक्तं तत् प्रायो वृत्तिदर्शनात्” इति सौरागमान्माकरोति च वत् आर्द्रायोग इत्यस्य प्रायिकत्वेनाभिधानं प्रतीयते । ततश्चार्द्राहृतबोधने मन्वान्तरानुपदेशात्तदयुक्तमन्त्रः प्रणवयुक्तत्वेन प्रयुज्यते । “यन्नूनञ्चातिरिक्तञ्च यच्छिद्रं यदयज्ञियम् । यदमध्यमशुद्धञ्च यातयामञ्च यद्भवेत् । तदोङ्कारप्रयुक्तेन सर्वञ्चाविकलं भवेत्” । इति योगियाज्ञवल्करवचनात् ।

षष्ठीबोधनेऽप्येवं नवम्यां बोधनासामर्थ्यं तु षष्ठ्यां सायं बोधनं यथा भविष्ये “षष्ठ्यां विल्वतरौ बोधं सायं सन्ध्यासु कारयेत्” सन्ध्याक्ता वराहमिहिरेण । “अर्द्धास्तमयात् सन्ध्या व्यक्तौभूता न तारका यावत्” । षष्ठ्यां बोधने तु प्रागुक्त “एं रावणस्य बधार्थाय” इति “अहमप्याश्विने षष्ठ्यां सायाह्णे बोधयाम्यतः” इति च पठेत् ।

अत्र बोधनामन्त्रणयोः पृथक्त्वं तत्प्रकाशकमन्त्रभेदात् अत्र बोधनमन्त्रावुक्तावेव आमन्त्रणमन्त्रौ तु “मेरुमन्दरकैलासहिमवच्छिन्नरे गिरी” । इत्यादि प्रागुक्त देवीपुराणि नवमौषष्ठ्योर्बोधनामन्त्रणयोः पृथक्त्वाभिधानाच्च । ततश्च षष्ठ्यामुभयकरणेऽपि पत्नीप्रवेश पूर्वदिने सायं षष्ठीलाभे एकदैवोभयकरणम् । यदा तु पूर्वदिने सायं षष्ठीलाभः न परदिने सायं षष्ठीलाभः तदा पूर्वद्युर्बोधनं परदिने सायमा-मन्त्रणम् । यदा तु उभयदिने सायं षष्ठ्यलाभस्तदा परदिने पूर्वाह्णे षष्ठ्यां बोधनं “बोधयेद्विल्वशाखायां षष्ठ्यां देवीं फलेषु च । सप्तम्यां विल्वशाखां तामाहृत्य प्रतिपूजयेत् ॥ पुनः पूजां तथाष्टम्यां विशेषेण समाचरेत् । जागरञ्च स्वयं कुर्याद्वलिदानं महानिशि ॥ प्रभूतवलिदानञ्च नवम्यां विधिवच्चरेत् । ध्यायेद्दशभुजां देवीं दुर्गामन्त्रेण पूजयेत् ॥ विसर्जनं दशम्यान्तु कुर्याद्दे शिवरोत्सवैः । धूलिकर्दमविक्षेपैः क्रोडाकोतुकमङ्गलैः भगलिङ्गाभिधानैश्च भगलिङ्गप्रगौतकैः” ॥ इति कालिकापुराणात् । शवरो म्नेच्छः शाखां विशेषयति

७६

तिथितत्त्वम् ।

लिङ्गपुराणम् । “युग्माभिन्नाश्च विस्वस्य फलाभ्यां शाखिकां
तथा । तथाच मृगमयीं देवीं स्नात्वा पूज्य प्रवेशयेत्” ॥
एतानि षष्ठ्यादिकल्पविधायकानि । षष्ठ्यां बोधने तु नक्ष-
त्रानुपदेशाच्च तदादरः । ज्येष्ठादरस्तु आमन्त्रण एव तत्रापि
विशेषो दृश्यते । आमन्त्रणन्तु षष्ठीं विना सायमेव ।
“यज्ञोया देवताः सर्वाः श्वः कार्यं यन्न कर्मणि । सायमावाह-
येद्दिवास्वान्यत्रेति निमित्तकात् ॥ श्वो भाविनि जगत्त्रिद्वये
प्रवेशे बिम्बवासिनी । विस्वपादपमध्येति पूजार्थं सायम-
म्बिका” ॥ इति हयशीर्षपञ्चरात्रोदयोकाण्डात् । “ज्येष्ठा-
वाप्यथवा षष्ठी सायं कालेन चेद्भवेत् । सायमेव तथापि
स्नात् विस्वशाखाभिमन्त्रणम् ॥ पूर्वां षष्ठीं सनक्षत्रां सायं
प्राप्तमपि त्यजेत् । यदा तु पत्रिका पूजा न परेद्युर्भविष्यति ।
सन्निकृष्टञ्च यत्पूर्वं पत्रिका दिवसस्य तु । तद्दिने वरणं कृत्वा
परं शाखां प्रवेशयेत्” ॥ इति स्मृति सागरकृत मत्स्यसूक्ताच्च
ब्रह्माण्डनन्दिकेश्वरपुराणयोः “पत्नीप्रवेशात् पूर्वद्युः सायाह्ने
बिम्बवासिनौम् । चण्डोमामन्त्रवेद्दिहान् नात्र षष्ठी पुर-
ष्क्रिया” ॥ बिम्बवासिनौमित्यत्र विस्ववासिनौमिति भविष्य-
पुराणे पाठः पठन्ति च । “सायं षष्ठ्यान्तु कर्त्तव्यं पार्वत्या
अधिश्रामनम् । षष्ठ्यभावेऽपि कर्त्तव्यं सप्तम्यामपि मानद” ॥
इति । ये त्वेतानि वचनान्यनालोच्य पत्नीप्रवेशाव्यवहित-
पूर्वदिन एव षष्ठ्यामेव विस्वाभिमन्त्रणं भुवते तेषां पूर्णषष्ठ्य-
नन्तरं षष्ठ्योलाभे घटिकान्यून षष्ठ्योलाभे वा तत्परदिने घटिका
तदधिक सप्तम्योलाभे वा तदनुपपत्तेः पूर्वदिवसोयायाः षष्ठ्या-
व्यवहितत्वात् परदिवसोयायाः कर्मानर्हत्वादिति ।

अथ सप्तमौपूजा । तत्र सप्तम्यां मूलयुक्तायां केवलायां
वा पूर्वाह्णे पत्नीप्रवेशः । उभयत्र सप्तम्योलाभे परत्र । “युगाद्या
वर्षहृदिष्व सप्तमी पार्वतीप्रिया । रवेरुदयमौक्षस्ते न तत्र
तिथियुग्मता” ॥ इति देवीपुराणात् । ज्योतिषे “पूर्वाह्णे
नवपत्रिका शुभकरी सर्वार्थसिद्धिप्रदा आरोग्यं धनदा करोति
विजयं चण्डो प्रवेशे शुभा । मध्याह्ने जनपौडनक्षत्रकरी
संप्रामघोरावहा सायाह्णे बधवन्धनादिकलहं सर्पक्षतं सर्वदा ।

तिथितत्त्वम् ।

७७

सप्तम्यामस्तगायां यदि विधति गृहं पत्रिका श्रीफलाद्या
 राज्ञः भृषाङ्गरान्यं जनसुखमखिलं हन्ति मूलानुरोधात् ॥
 तस्मात् सूर्योदयस्थां नरपतिशुभदां सप्तमीं प्राप्य देवौम् ।
 भूपालो वेशयेत्तां सकलजनहितां राक्षसर्क्षं विहाय ॥ राक्ष-
 सर्क्षं मूना “पत्रोपवेशनं रात्रौ विसर्गं वा करोति यः । तस्य
 राज्यविनाशः स्यादाजा च विकली भवेत्” ॥ देव्या गृहं
 दक्षिणायनेऽपि कर्त्तव्यं कल्पतरुधृतदेवौपुराणे प्रतिष्ठाविधा-
 नेन तद्विधानात् । तथाच “महिषासुरहन्त्राश्च प्रतिष्ठा-
 दक्षिणायनं” । तत्रैव “यस्य देवस्य यः कालः प्रतिष्ठाध्वज-
 रोपणे । गर्त्तापूरशिलान्यासे शुभदस्तस्य पूजितः” ॥ यस्य
 देवस्य प्रतिष्ठाध्वजरोपणे यः कालः शुभदस्तस्य गर्त्तापूरशिला-
 न्यासे गृहारम्भे सकालः पूजित इत्यर्थः । तस्य प्रवेशेऽपि
 सकालः । “ज्येष्ठादितिथ्यां संयुक्तं गृहारम्भोदितञ्च यत् ।
 तत्सर्वं योजयेद्देशप्रवेशे देवचिन्तकः” ॥ इति ज्योतिर्वचनात्
 अदितिः पुनर्वसुः ।

पत्रिका तु “कटली दाडिमो धान्यं हरिद्रा मानकं कचुः ।
 विल्वोऽशोकी जयन्ती च विज्ञेया नवपत्रिका” ॥ विल्वशुभ-
 मुपक्रम्य गवाक्षतन्त्रे । “वायव्यस्थं राक्षसस्थं न गृह्णीयात्
 कदाचन” । व्याहृतिभिरावाहनमाह मत्स्यपुराणं “विना-
 यकं तथा दुर्गां वायुमाकाशमेव च । आवाहयेद्ग्राहृतिभि-
 स्तथैवास्त्रिकुमारकौ ॥ तस्मिन्नावाहयेद्देवान् पूर्ववत् पुष्य-
 तण्डुलैः” ॥ तस्मिन् मण्डलादौ ।

प्राणप्रतिष्ठाविधिमाह कालिकापुराणे “प्रतिमायाः कपोली
 द्वौ सृष्ट्वा दक्षिणपाणिना । प्राणप्रतिष्ठां कुर्वीत तस्यां देवस्य
 वा हरः ॥ अकृतायां प्रतिष्ठायां प्राणानां प्रतिमास्तु च ।
 यथा पूर्वं तथा भावः स्वर्णादौनां न विष्णुता ॥ अन्येषामपि
 देवानां प्रतिमास्तपि पार्थिव । प्राणप्रतिष्ठा कर्त्तव्या तस्यां
 देवत्वसिद्धये ॥ वासुदेवस्य वीजेन तद्विष्णोरित्यनेन च । तथै-
 वाङ्गाङ्गिमन्त्राभ्यां प्रतिष्ठामाचरेत्वरः ॥ तथैव हृदयेऽङ्गुष्ठं
 दत्त्वा शश्वच्च मन्त्रवित् । एभिर्मन्त्रैः प्रतिष्ठान्तु हृदयेऽपि
 समाचरेत् ॥ अस्मै प्राणाः प्रतिष्ठन्तु अस्मै प्राणाः चरन्तु च ।

७८

तिथितत्त्वम्।

अस्मै देवत्वसंख्यायैः स्वाहेति यजुरीरयन् ॥ अङ्गिमन्त्रैरङ्ग-
मन्त्रैर्वैदिकैरित्यनेन च । प्राणप्रतिष्ठां सर्वत्र प्रतिमासु समा-
चरेत् ॥ तथा भावः स्वर्णादिमातम् । अङ्गिमन्त्रैरङ्गन्यास-
मन्त्रैः अङ्गिमन्त्रैर्मूलमन्त्रैर्वैदिकैः “मनोज्योतिर्जुषतामाज्यस्य
बृहस्पतिर्यज्ञमिमम् । तनो त्वरिष्टं यज्ञं समिमं दधातु
विश्वेदेवा स बृह मादयन्तामोम्यतिष्ठ” ॥ इति मन्त्रैः एवञ्च
दुर्गायाः प्राणप्रतिष्ठायां कपोली धृत्वा मूलमन्त्रं षडङ्गमन्त्रञ्च
पठेत् । हृदयेऽङ्गुष्ठं दत्त्वा अस्मै इत्यत्र अस्मै इत्यूहं कृत्वा
तदादिकं पठेत् । तथा “लिङ्गस्थां पूजयेद्देवीं मण्डलस्थां
तथैव च । पुस्तकस्थां महादेवीं पावके प्रतिमासु च । चित्रे
च विशिखे खड्गे जलस्थाञ्चापि पूजयेत्” ॥ अत्र जलसेकाद्य-
योग्ये स्नानं खड्गादावाह कालिकापुराणम् । “सद्यः स्निग्धे
मृण्मये वा सर्पिः सिन्दूरजे तथा । औचन्दनप्रतिष्ठे वा लेपजे
प्रतिमा तनो । अन्तिकस्थापिते खड्गे स्नापयेद्दर्पणेऽथवा” ॥
इति खड्गे प्रतिविम्बयोग्यलौहनिर्मिते ।

पूजामधिकृत्य वीधायनः “प्रतिमास्थानेष्वप्स्वग्नौ आवा-
हनविसर्जनवर्जम्” इति प्रतिमास्थानेषु स्थिरतरप्रतिष्ठितेषु
इत्यर्थः । जमदग्निः “देवताप्रतिमां दृष्ट्वा यतिं दृष्ट्वाप्यद-
ण्डिनम् । नमस्कारं न कुर्व्याद्यः प्रायश्चित्तोयते नरः” ॥ प्राय-
श्चित्तोसन् ईयते । कालिकापुराणम् । “दिग्विभागे तु कौबेरी
दिक् शिवाप्रौतिदायिनौ । तस्मात्तन्मुख आसीनः पूजये-
च्चण्डिकां सदा” ॥ कौबेरी उत्तरादिक् तन्मुख उत्तरामुखः ।
त्रिपुरासारसमुच्चये । “स्नात्वा यथाविधिविधौतकगाननाङ्घ्रि-
राचम्य सम्यगमलाम्बरयज्ञसूत्रः । प्रागाननो धनददिग्वदनो-
ऽथ वापि बद्धासनो गणपतिञ्च गुरुञ्च नत्वा” इति वाक्यात्
प्रागाननोऽपि देवीप्रतिमोपक्रम्य मत्स्यपुराणम् । “सिन्दूरं
लामचूर्णञ्च तासां शिरसि पातयेत् । स्मृतिः “मधुसूक्तं धृतं
गन्धो गुग्गुल्वगुरुशैलजम् ॥ सरलं सिद्धसिद्धार्थं दशाङ्गो धूप
इत्यते” ॥ दशाङ्गो दशघटितः शैलजं स्नानामख्यातं सिद्धार्थः
श्वेतसर्षपः । “तुरुष्कं ग्रन्थिकर्पूरनागरागुरुकुङ्कुमैः । सुरा-
मांसोसितामिश्रं धूपं दद्यान्मधुप्लुतम्” ॥ तुरुष्कं सिद्धकं

तिथितत्त्वम् ।

७९

अग्निः गाँठोयानीति ख्याता । सिता, शर्करा नागरः शुण्ठी । भविष्ये “वलिहोने तु दुर्मिच्छं गन्धहोने त्वभाग्यताम् । धूप-होने तथोद्देगं वस्त्रहोने धनक्षयम्” ॥ प्राप्नुयादिति शेषः । कालिकापुराणे “लाङ्गलं क्रमुकं दत्त्वा रुचकं करमर्दकम् । सौभाग्यमतुलं प्राप्य देवोलोके महीयते । परमाद्यं पिष्टकश्च यावकं कृपरन्तथा ॥ मोदकं पृथुकादौनि कन्दुपक्वानि चोत्-सृजेत् । हविः शास्त्रोदनं दिव्यमाज्ययुक्तं सशर्करम् ॥ निवे-दयेन्महादेव्यै सर्वाणि व्यञ्जनानि च । चौरादौन्यथ गव्यानि महिषादौनि सर्वशः” ॥ लाङ्गलं नारिकेलं क्रमुकं गुवाकफलं रुचकं वीजपूरकं करमर्दकं पानीयामलकं कन्दुपक्वं जलोप-सेकं विना केवलपात्रे यद्वह्निना पक्वं भ्रष्टतण्डुलादि ।

“कन्दुपक्वानि तैलेन पायसं दधिशक्तवः । द्विजैरेतानि भोज्यानि शूद्रगेहकृतान्यपि” ॥ इति कूर्मपुराणदर्शनात् शूद्र-कर्तृककन्दुपक्वादौनि देयानि शूद्रेतरकृतान्यपि । “गोकुले कन्दुशालायां तैलयन्त्रेक्षुयन्त्रयोः । अमी मांस्थानि शोचानि स्त्रोषु वालातुरेषु च” इति शातातपवचने अमीमांस्थानि शोचाशोचभागितया न विचारणीयानि इति भवदेवरत्नाकर-व्याख्यानदर्शमाच्च । एवञ्च गङ्गावाक्यावल्यां वैवर्णिकेन सिद्धा-न्त्रेन नैवेद्यं देयं शूद्रेण द्विजशुश्रूषारतेन च । तदुक्तं वराहपुराणे ‘त्रिषु वर्णेषु कर्त्तव्यं पाकभोजनमेव च । शुश्रूषामभिपन्नानां शूद्राणाञ्च वरानने !” ॥ एतच्चातुर्वर्ण्यपाककरणं कलीतरपरम् । “ब्राह्मणादिषु शूद्रस्य पक्तादिक्रियापि च” इत्यभिधाय । “एतानि लोकगुह्यार्थं कलेरादौ महात्मभिः । निवर्त्तितानि कार्याणि व्यवस्थापूर्वकं बुधैः ॥ समयश्चापि साधूनां प्रमाणं वेदवद्वेत्” ॥ इत्यधिकरणमालाक्तन्मरधवाचार्यधृतादित्य-पुराणवचनात् । ततश्च शूद्रकर्त्तृकषष्ठीक्षर्गादौ ब्राह्मणकर्त्तृक-चरुवत् ब्राह्मणद्वारा पक्वान्नैवेद्यादि शूद्रोऽपि दातुमर्हति । एवञ्च “आमं शूद्रस्य पक्वान्नं पक्वमुच्छिष्टमुच्यते” इति स्वयं पाकविषयं योगिनोतन्त्रे । “शिवागारे भक्तकश्च सूर्यागारे च शङ्कम् । दुर्गागारे वंशिवाद्यं मधुरीञ्च न वादयेत्” ॥ भक्तकं कांस्थनिर्मितकरतालम् । मत्स्यपुराणं “गौतमादिव्र-

८०

तिथितत्त्वम् ।

निर्घोषं देवस्याग्रे च कारयेत् । विरिञ्चेश गृहे ढक्कां घण्टां
लक्ष्म्यो गृहे त्यजेत् ॥ घण्टा भवेदशक्तस्य सर्ववाद्यमयौ यतः ।
विल्वपत्रञ्च माष्यञ्च तमालामलकीदनम् । कङ्कारं तुलसी
चैव पद्मञ्च मुनिपुष्पकम् । एतत् पर्युषितं न स्यादज्ञान्यत्
कलिकात्मकम् ॥ माष्यं कुन्दं मुनिपुष्पं वक्रपुष्पम् । पुण्य-
बुद्ध्या परकौयधर्मकार्यं वीतनमगृह्णन् तत्कार्यं कुर्वन् फल-
माप्नोति । “अभिरूपेण सम्यग्दानं घट्टयित्वा विना भृतिम् ।
धर्मकार्यमिति ज्ञात्वा न गृह्णाति कथञ्चन ॥ योऽसौ सुवर्ण-
कारश्च दग्दिहोऽप्यथ सत्त्ववान् । न मूल्यमादाद्देश्यातः सभार्य
ऋदिसंयुतः । समहोपपतिर्जातः सूर्यायुतममप्रभः” ॥ इति
मत्स्यपुराणे लौलावतीवेश्याया लवणाचलदाने हेमतरुघटकस्य
तथाविधफलदर्शनात् । कालिकापुराणे “महिषन्तु ददद्देव्यै
भैरव्यै भैरवाय च । अनेनैव तु मन्त्रेण तं बलिं परिपूजयेत् ॥
यथावाहं भवान् देष्टि यथा वह्निं चण्डिकाम् । तथा मम
रिपून् हिंस शुभं वह्नुलापकम् ॥ वाहोऽस्तु । तुलापकी
महिषः । “यमस्य वाहनस्त्वं हि वररूपधराय्यय । आयु-
र्वित्तं यशो देहि कासराय नमोऽस्तु ते” ॥ कासरी महिषः ।
“प्रभूतबलिदाने तु हो वा त्रीन् वाग्रतः कृतान् । पूजयेत्
प्राङ्मुखान् कृत्वा सर्वास्तन्त्रेण साधकः” ॥

बलिदानप्रकारं ततैव । भगवानुवाच । “स्नापयित्वा
बलिं तत्र पुष्पचन्दनवन्दनैः । पूजयेत् साधको देवीं मूल-
गन्धैर्मुहुर्मुहुः ॥ उत्तराभिमुखो भूत्वा बलिं पूर्वमुखं तथा ।
निरौच्य साधकः पश्चादिमं मन्त्रमुदीरयेत् ॥ नरत्वं बलि-
रूपेण मम भाग्यादुपस्थितः । प्रणमामि ततः सर्वरूपिणं बलि-
रूपिणम् ॥ चण्डिकाप्रौढिदानेन दातुरापदिनाशन । चामुण्डा-
बलिरूपाय बले तुभ्यं नमोऽस्तु ते ॥ यज्ञार्थं पशवः सृष्टाः
स्वयमेव स्वयम्भुवा । अतस्त्वां घातयाम्यद्य तस्माद्यज्ञे बधो-
ऽबधः ॥ ऐं ह्रीं श्रीमिति मन्त्रेण तं दक्षि मत्स्वरूपिणं चिन्त-
यित्वा न्यसेत् पुष्पं मूर्द्ध्नि तस्य तु भैरव । ततो देवीं समुद्दिश्य
काममुद्दिश्य चात्मनः । अभिषिच्य बलिं पश्चात् करवालन्तु
पूजयेत् ॥ रसना त्वं चण्डिकायाः सुरलोकप्रसाधकः । ह्रीं

तिथितत्त्वम् ।

८१

श्रीं खड्गेति मन्त्रेण ध्यात्वा खड्गं प्रपूजयेत् ॥ मत्स्वरूपिणं
 शिवस्वरूपिणम् अभिषिच्य घाताभिलाषजलेनैति शेषः ।
 ध्यानं तत्रैव । “कृष्णं पिनाकपाणिञ्च कालरात्रिस्वरूपिणम् ।
 उग्रं रक्तास्यनयनं रक्तमास्थानुलेपनम् ॥ रक्ताम्बरधरश्चैव
 पाण्डस्तं कुटुम्बिनम् । पिवमानश्च रुधिरं भुञ्जानं क्रव्य-
 संहतिम् ॥ अग्निर्विशषणः खड्गस्तौष्णधारो दुरासदः ।
 श्रीगर्भो विजयश्चैव धर्मपाल ! नमोऽस्तु ते ॥ इत्यष्टौ तव
 नामानि स्त्रियमुक्तानि वेधसा । नञ्जत्रं कृत्तिका तुभ्यं गुरु-
 देवो महेश्वरः ॥ हिरण्यश्च शरीरस्ते घाता देवो जनार्दनः ।
 पिता पितामहश्चैव त्वं मां पालय सर्वदा ॥ नीलजौमूत-
 सङ्काशस्तौष्णदंष्ट्रः कृमोदरः । भावशुद्धोऽमर्षणश्च अतितेज-
 स्तथैव च । इयं येन धृता क्षोणी हतश्च महिषासुरः ।
 तौष्णधाराय शुभाय तस्मै खड्गाय ते नमः ॥ पूजयित्वा ततः
 खड्गम् अं ह्रीं फडिति मन्त्रकैः । गृहीत्वा विमलं खड्गं
 छेदयेदलिमुत्तमम् ॥ ऐं ह्रीं श्रीं कौशिकि रुधिरैणाप्याय-
 ताम्” इति “स्थाने नियोजयेद्रक्तं शिरश्च सप्रदौषकम् ।
 एषं दत्त्वा वलिं पूर्णं फलं प्राप्नोति साधकः ॥ ह्रीनन्तु
 स्याद्हीनताया निष्फलं स्याद्विपर्ययात् । अन्येषां महिषा-
 दौनां बलौनामथ पूजनात् ॥ कायोमेध्यत्वमाप्नोति रक्तं
 गृह्णाति वै शिवा । अन्येभ्योऽपि च देवेभ्यो यदा यदयत्
 प्रदोयते ॥ तदस्मिन् प्रदद्यात्तु पूजिताय सुराय वै । बाल-
 दाने तु दुर्गायाः सर्वत्राणं विधिः स्मृतः” ॥ तथा “छेदयेत्तेन
 खड्गेन वलिं पूर्वमुखस्तु तम् । अथबोत्तरवक्त्रन्तं स्वयं पूर्व-
 मुखस्तथा” ॥ अत्र सर्वत्रायं विधिः स्मृत इत्यतिदेशाच्चरे-
 त्यत्र छागादिरुह्यः । मन्त्रे घातयामीति श्रुतेः ॥ “पशु-
 घातश्च कर्त्तव्यो गवलाजबधस्तथा” इति विधेयं देव्यै घात-
 यिष्ये इति प्रयोगः कार्यः अत्र स्वकर्त्तृकहननेऽपि घाति-
 प्रयोगबुरादौ हन्यर्थश्चेति पाठात् । एवञ्च पश्चादपि रुधिर-
 शीर्षवलिदानमुपपद्यते एतत्प्रकारकवलिदानादेव “महि-
 षस्तु ददद्देव्यै” इत्युपपद्यते । वक्ष्यमाण भविष्यपुराणेऽपि
 बधानन्तरं मांसादिदानमुक्तम् । अतएव दुर्गाभक्तितर-

८२

तिष्ठितत्त्वम् ।

हिणौकृत्यमहार्णवधृतेन देवौपुराणेन पशुघातवलिदानयोः
 पृथक् फलमभिहितम् । यथा “देवीं ध्यात्वा पूजयित्वा
 अर्चरात्रेऽष्टमौषु च । घातयन्ति पशून् भक्त्या ते भवन्ति
 महाबलाः ॥ वलिं ये च प्रयच्छन्ति सर्वभूतविनाशनम् ।
 तेषान्तु तुष्यते देवौ यावत् कल्पन्तु शाङ्करम्” । सर्वभूतानि
 विहितमहिष्मादौनि विनाश्यन्ते यस्मिन् वली चर्मणि हौपिनं
 हन्तीतिवत् । क्वागादौ पशुपदप्रयोगमाह यज्ञपार्श्वः ।
 “उष्ट्रो वा यदि वा मेषश्चागो वा यदि वा हयः । पशुस्थाने
 नियुक्तानां प्रशुशब्दो विधीयते” ॥ कालिकापुराणे “शोणितं
 मन्त्रपूतञ्च शीर्षं द्यौषमुच्यते । तस्माच्च पूजने दद्याद्दलेः
 शीर्षञ्च शोणितम्” । सफलेस्तोषसंयुक्तैः शर्करामधुसंयुतैः ।
 अभ्युक्ष्य रुधिरं दद्यात् कामवीजेन भैरव ॥ ततो वलीनां
 रुधिरं तोयसैन्धवसत्फलैः । मधुभिः पुष्पगन्धैश्च अधिवास्य
 प्रयत्नतः” ॥ इत्यादि वचनात् मधुसैन्धवयुतं कृत्वा दद्यात् ।
 तथा “पूजासु नाम मांसानि दद्याद्दे साधकः कश्चित् । ऋते
 तु लोहितं शीर्षममृतं तत्तु जायते” ॥ अत्र बहुपशुघातेऽपि
 मन्त्र एकवचनान्त एव प्रयोज्यो न बहुवचनोद्घातः नरं प्रसूत्व-
 मागतमित्यत्र नार्यां लिङ्गोद्घाभाववत् । अतएव बहुपद्मौक-
 यजमानप्रयोगेऽपि पद्मौ सन्नह्येति मन्त्र एकवचनान्त एव-
 त्युक्तमिति श्रीदत्तोपाध्यायेन दृष्टान्तोक्तम् ।

ऊहं प्रकृत्य “नप्रकृतावपूर्वत्वात्” इति कात्यायनसूत्रेणो-
 द्घप्रतिषेधात् विकृतावेशोद्घो “अपूर्वीत्प्रेक्षणम् ऊह” इति
 लक्षणात् । न वा मन्त्रस्य बाधः वैभक्तिकार्यापेक्षया प्राथ-
 मिकत्वेन बलवतः प्रातिपदिकार्यस्य समवेतार्थत्वेन विनि-
 योज्यत्वात् । अत्र पशुघातपूर्वकं रक्तशीर्षयोर्वलित्वम् ।
 पशुघातपूर्वकं रुधिरशीर्षदानानन्तरं “एवं दत्त्वा वलिं पूर्णं
 फलं प्राप्नोति साधकः” इत्युक्तेः “नानापाशुकमज्जमांसरुधिरैः
 कृत्वा नवम्यां वलिम्” इति राजमार्तच्छास्त्रे । एवञ्च प्रकृतौ
 नररूपबहुपशौ बहुवचनोद्घाभावात् क्वागादौ विकृतो-
 भूतेऽपि न बहुवचनोद्घातः किन्तु एकवचनमात्रम् एवं प्रति-
 निधिपुत्रादिना क्रियमाणे कर्मणि । तथा मम रिपून् हिंस

तिथितत्त्वम् ।

८३

शुभं वह लुलापक” इत्याद्युक्त फलं यजमान एव शब्देति ।
 “यां वै काञ्चन यज्ञऋत्विज आशिषमाशासते यजमानस्यैव
 तामाशासते इति होवाच” इति श्रुतेः । “ऋत्विग्वादे नियु-
 क्तश्च समी संपरिकीर्तितौ । यज्ञे स्वास्याप्रयात् पुण्यं हानिं
 वादेश्च वा जयम्” इति वृहस्पतिवचनाच्च एवञ्च “आयान्तु नः
 पितरः” इति वदत्वाप्यनूहः एवं वाक्ये तु कात्पनिके यज-
 माननामोल्लेख इति भविष्ये “अजानां महिषाणाञ्च मेषाणाञ्च
 तथावधात् । प्रीणयेद्द्विधिवद्दूर्गा मांसशोणित तर्पणैः ॥
 दुर्गाया दर्शनं पुण्यं दर्शनादभिवन्दनम् ॥ वन्दनात् स्पर्शनं
 श्रेष्ठं स्पर्शनादभिपूजनम् । पूजनात् स्नपनं श्रेष्ठं स्नपनात्त-
 र्पणं स्मृतं तर्पणान्मां सदानन्तु महिषाजनिपातनम्” ॥
 महिषोऽजी वा निपात्यते यस्मिन् वलौ चर्मणि दौपिनं इन्ति
 इति वत् तथा मांसम् आमं शोषं तदितरत् पक्वम् उक्त-
 वचनात् । तथा “स्वमेकमेकं वरदा तृप्ता भवति चण्डिका ।
 रुधिरेणोरणस्येह तर्पिता विधिवन्नृप । अजस्य दशवर्षाणि
 रुधिरं सुतर्पिता । महिषेण शतं वीर तृप्ता भवति चण्डिका ॥
 सहस्रं तृप्तिमाप्नोति स्वदेहरुधिरं च । तर्पिता विधिवद्दूर्गा
 भित्त्वा बाह्वरुजङ्घकम् ॥ नारेण शिरसा वीर पूजिता विधि-
 वन्नृप । तृप्ता भवेद्भृशं दुर्गा वर्षाणां लक्षमेव तु” ॥ स्वमेकं
 संवत्सरं “स्वमेको वत्सरो यथो मासः” इति श्रुतेः उरणस्य
 मेषस्य तथा “प्रदाने कृष्णसारस्य मन्त्रोऽयं परिकल्पितः ।
 कृष्णसार ब्रह्ममूर्ते ब्रह्मतेजोविवर्धन ॥ चतुर्वेदमय प्राज्ञ प्रज्ञां
 देहि यशो महः” । तथा “वैष्णवौतन्त्रकल्पोक्तक्रमः सर्वत्र
 सर्वदा । साधकैर्वलिदाने तु ग्राह्यः सर्वसुरस्य तु” ॥ एवञ्च
 चामुण्डेत्यत्र षष्ठिकेत्यूह्यः ततश्च अभिमतस्तत् तत् फलकामो
 दुर्गाप्रौतिकामो वा पशुघातं कुर्यात् ततोऽमुकस्य दशवर्षाव-
 ष्च्छिन्न देवो प्रौतिकामनया एष रुधिर बलिर्नम इत्युत्सृजेत् ।
 ततः शिरसि ज्वलद्दृशां दत्त्वाऽमुकस्य श्रीदुर्गाया दर्शनाभि-
 वन्दन स्पर्शनाभिपूजनस्नपनतर्पणजनित पूर्वं पूर्वं पुण्याधिक
 पुण्यप्राप्तिकामनया एष स प्रदौषकागशौर्षवर्तिर्नम इति
 उक्तं सृजेत् । “बलिदानप्रदानार्थं नमस्कारो यतः कृतः” इति

८४

तिथितत्त्वम् ।

कृन्दोगपरिशिष्टात् प्रदीयतेऽनेनेति प्रदानं मन्त्रः । कालिकापुराणे । “महामाये जगन्मातः सर्वकामप्रदायिनि । ददानि देहरुधिरं प्रसौद वरदा भव ॥ इत्युक्त्वा मूलमन्त्रेण नतिपूर्वं विचक्षणः । स्वगात्ररुधिरं दद्यान्मानवः सिद्धसन्निभः” ॥ तथा “स्त्रियं न दद्यात्तु बलिं दत्त्वा नरकमाप्नुयात् । न च वैमासिकं न्यूनं पशुं दद्याच्छिवा बलिम् ॥ न च त्रैपक्षिकं न्यूनं प्रदद्याद्द्वैपक्षिणम् । काणव्यङ्गनादिदुष्टं वै न पशुं न पक्षिणम् ॥ छिन्नलाङ्गलकर्णादिं भग्नमृङ्गादिकं तथा । कुशाण्डमिच्छुदण्डश्च मद्यमासव पव च ॥ एते बलिसमाः प्रोक्तास्तृप्तो ह्यागसमाः स्मृताः । चन्द्रहासेन कटारैश्चेदनं मुख्यमिष्यते ॥ हस्तेन च्छेदयेद्यस्तु साधकः प्रोक्षितं पशुम् । पक्षिणं वापि राजेन्द्र ब्रह्महत्यामवाप्नुयात्” ॥ मध्यमृक्ते “क्षेदयेत्क्षीणखड्गेन प्रहारेण सकुहुधः” । याज्ञवल्क्यदीपकलिकायां ब्रह्मपुराणं “नराश्वमेधौ मद्यश्च कलौ वर्ज्या हिजातिभिः” निषेधं स्पष्टयत्युचनाः । “मद्यमपेयमदेयमनिर्याह्वम्” इति । अनिर्याह्वमस्त्रीकार्यमिति कल्पतरुः । कालिकापुराणेऽपि “स्वगात्ररुधिरं दत्त्वा आत्महत्यामवाप्नुयात् । मद्यं दत्त्वा ब्राह्मणस्तु ब्राह्मण्यादेव हीयते ॥ न कृष्णसारमितरे बलिन्तु क्षत्रियादयः । ददतः कृष्णसारश्च ब्रह्महत्यामवाप्नुयुः” । अतो मद्यप्रतिनिधिं दानमप्ययुक्तम् ।

अथ वैधर्हिंसाविचारः । “मा हिंस्यात् सर्वाभूतानि” इत्यत्र सर्वशब्दस्य व्यापकार्थपरतया एतद्विधिमनुब्रूय । “वायव्यं श्वेतमालभेत” । इत्यादि विधेर्विधयाप्राप्तेरगत्या वैधातिरिक्तं विधयत्वं सर्वाः सर्वाणि कृन्दसिधेयत्वेन तत् पदं सिद्धम् । यदपि नानादर्शनटीकाकृद्भिर्वाचस्पतिमिश्रैः तत्त्वकौमुद्याम् अभिहितं न च “मा हिंस्यात् सर्वा भूतानि” इति सामान्यशास्त्रं विशेषशास्त्रेण “अग्नौषोमीयं पशुमालभेत” इत्यनेन वाध्येत इति वाच्यं विरोधाभावात् विरोधे हि बलौयसा दुर्बलं वाध्यते । न च अस्ति विरोधः भिन्नविषयत्वात् । तथा हि मा हिंस्यादिति निषेधेन हिंसाया अनर्थहेतुभावो ज्ञाप्यते न पुनरक्रत्वर्थत्वमपि । न च अनर्थहेतुत्वं कृतूपका-

तिथितत्त्वम् ।

८५

रक्तवयोः कश्चिदस्ति विरोधः । हिंसा हि पुरुषस्य दोषमा-
 वक्ष्यति क्रतोश्चापकरिण्यतौत्थन्तेन तदपि सांख्यनये । मौमां-
 सकमते तु विरोध एव तथा हि गुरुनये न खलु सर्वभूतहिंसा-
 भावविषयकं कार्यम् इति निषेधविध्यर्थस्य बाधं विना
 अग्नौपासौयपश्चान्नभनविषयकं कार्यमिति भावविध्यर्थ
 उपपद्यते । भट्टनये तु अङ्गे यथा तथास्तु । न च मुख्यपशु-
 यागे पुरुषाद्येषु हिंसनस्यार्थसाधनत्वमनर्थसाधनत्वञ्चोपप-
 द्यते विरोधात् । वस्तुतस्तु अङ्गेऽपि विरोधोऽस्त्येव कुतो
 विधेरपि स्वभावो यः स्वविषयस्य साक्षात् परस्परगया वा पुरु-
 षार्थसाधनत्वमवगमयति अन्वयाऽङ्गानां प्रधानोपकारकत्व-
 मपि नाङ्गीक्रियेत । अर्थसाधनत्वं बलवदनिष्टाननुबन्धोऽष्ट-
 साधनत्वं अनर्थसाधनत्वं बलवदनिष्टसाधनत्वं न चानयोरे-
 कत्र समावेश इति । अतएवोक्तं “तस्मादप्यङ्गे बधोऽबधः”
 इति । ननु एवं “स्थेनेनाभिचरन् यजेत्” इत्यत्र स्थेनस्य शत्रु-
 बधरूपेष्टसाधनत्वमवगतम् “अभिचारो मूनकर्तृ च” इति
 मनुना उपपातकगणमध्ये पाठादनिष्टसाधनत्वमवगतम् । तदे-
 तत् कथमुपपद्यतामिति चेन्मैव “आततायिनभायान्तं हव्या-
 देवाश्चिचारयन्” इत्येकवाक्यतया आततायिस्थने इष्टसाध-
 नत्वं अनाततायिस्थने तु उपपातकत्वेन बलवदनिष्टसाधनत्व-
 मित्यविरोध इति गुरुचरणा अध्येवम् । देवीपुराणे “पूर्वाषाढा-
 युताष्टम्यां” इत्यत्र पूर्वाषाढायास्यष्टाभिधानात् । “कन्यासंस्थे
 रवावौपे शुक्लाष्टम्यां प्रपूजयेत् । सापवासो निशार्द्धं तु महा-
 विभवविस्तरैः ॥ पूजां मसारभेदेव्या नक्षत्रे वारुणेऽपि वा ।
 पशुघातः प्रकर्त्तव्यो गवलाजबधस्तथा ॥” इति पुनर्देवीपुरा-
 णवचने वारुणपदेन वरुणदेवतं जलं पुनरण्प्रत्ययेन तद्दे-
 वतपूर्वाषाढोच्यते । न तु श्रीदत्तहरिनाथविद्यावाचस्पतिमि-
 श्रोक्ता शतभिषा तदष्टम्यां तस्या अन्नाभात् तद्यात्वे तदन्तर-
 पौर्णमास्यां गोभिलोक्तसूर्याचन्द्रमनोः सप्तमराश्वयुज्यानरूप
 नियममङ्गापत्तेः । तथा च गोभिलः । “सूर्याचन्द्रमसार्थः
 प्ररो विप्रकर्षः सा पौर्णमासी” इति । छत्वरत्नाकरे तु “नक्षत्रे
 वारुणेऽपि वा” इत्यत्र पुनर्देवीपुराणे “रचर्त्ते वारिभेऽप वा”

८६

तिथितत्त्वम् ।

इति पाठः व्याख्यातश्च रत्नार्चं मूलानक्षत्रे वारिभे पूर्वाषाढा-
नक्षत्रे इति सोपवासः प्रारब्धोपवासः । उक्तवचनेऽष्टम्यां
पशुघातश्रुतेः “अष्टम्यां रुधिरैर्मांसैर्महामांसैः सुगन्धिभिः ।
पूजयेद्बहुजातीयैर्बलिभिर्भोजनेः शिवाम्” ॥ इति कालिकापुरा-
णाच्च । “अष्टम्यां बलिदानेन पुत्रनाशो भवेत् ध्रुवम्” इति
देवीपुराणीयम् । सन्धिपूजाबलिदानपरम् । तत्पूजाया उभ-
यतिथिकर्तव्यत्वेन तद्वलिदानस्य नवम्यां सावकाशत्वात् ।

तत्पूजाविधायकन्तु कालिकापुराणवचनान्तरम् । “अष्ट-
मौनवमौसम्भौ द्वितीया खलु कथ्यते । तत्र पूज्या त्वहं पुत्र
योगिनौगणसंयुता” ॥ ज्योतिषे “अष्टम्यां सन्धियोगे सकल-
परिजनैः पूजयेत् सत्वभावैः” कामरूपौयनिबन्धे स्मृतिभागे
च । “अष्टम्याः शेषदण्डश्च नवम्याः पूर्वं एव च । अत्र या
क्रियते पूजा विज्ञेया सा महाफला” ॥ मत्स्यसूक्तेऽपि “अष्ट-
मौनवमौयोगो रात्रिभागे विशिष्यते । अर्द्धरात्रे दशगुणं
सन्ध्यायां त्रिगुणं भवेत्” ॥ आश्विनाधिकारे । “अष्टमौनव-
मौयुक्ता नवमौ चाष्टमौयुता । अर्द्धनारौश्वरप्राया उमा-
माहेश्वरौ तिथिः” ॥ इति विष्णुधर्मोत्तरीयमध्येतद्विषयं न तु
महानवमौपूजापरम् । तस्या अष्टम्युपवासपरदिनविधानेन
सप्तमौवद्युग्मानादरात् ॥ तथा विष्णुधर्मोत्तरे । “भद्रकालीं
पटे कृत्वा तत्र संपूयेद्द्विज । आश्विनं शुक्लपक्षस्य चाष्टम्यां
प्रयतस्ततः” ॥ इत्याद्यभिधाय । “उपोषितो द्वितीयेऽङ्गि
पूजयेत् पुनरेव ताम्” । तत्र तदर्थकल्पितगृहे । पट इति
पूजाधारोपलक्षणम् । कृत्यतत्त्वार्णवे राजमार्तण्डः । “मूलेन
प्रतिपूजयेद्भगवतीं चण्डो प्रचण्डाकृतिश्चाष्टम्यामुपवाससंयत-
धिया भक्त्या समाराध्य च । नानापाशकमज्जमांसरुधिरैः
कृत्वा नवम्यां बलिं नक्षत्रं श्रवणं तिथिञ्च दशमीं संप्राप्य संप्रे-
षयेत्” ॥ धियेत्यत्र तर्येति कात्यायनौयः पाठः । दुर्गा-
भक्तिरङ्गिण्याम् । “मूलं प्राप्य प्रथमचरणेऽभ्यर्चनं चण्डि-
कायाः कृत्वाष्टम्यामशनरहितस्यक्तनिद्रश्च पूजाम् । प्रातः-
काले पशुबलिविधिः स्नानदानं नवम्यां निर्मात्यञ्च श्रवण-
दशमीं ह्यात्मकर्षेण पूजयित्वा” ॥ नन्दिकेश्वरपुराणे । “भग-

तिथितत्त्वम् ।

८७

वेत्याः प्रवेगादिविसर्गान्ताश्च याः क्रियाः । तिथावुदयगामिन्यां
 सर्वास्ताः कारयेद्दधः” ॥ तथा चक्रनारायण्यां क्रियायोगो-
 पसंवादे च । “शरत्काले महापूजा क्रियते या च वार्षिकी ।
 सा कार्यादयगामिन्यां न तत्र तिथियुग्मता” ॥ एतद्वचनं
 द्युर्गभक्तिप्रकाशे पुराणौयमिति कृत्वा लिखितम् । अत्रोदय-
 कालौनघटिकामात्रतिथ्यादौ सम्यक् पूजनासामर्थ्यं कालिका-
 पुराणम् । “सम्यक्कृत्योदितां पूजां यदि कर्तुं न शक्यते ।
 उपचारांस्तथा दातुं पञ्चैतान् वितरेत्तदा ॥ गन्धपुष्पञ्च
 धूपञ्च दीपं नैवेद्यमेव च । अभावे पुष्पतोयाभ्यां तदभावे तु
 भक्तिः । संक्षेपपूजा कथिता तथा वस्त्रादिकं पुनः” ।
 नवम्यां बल्लेरावश्यकत्वात् बलिर्दातव्यः । दाक्षिणात्यकाल-
 निर्णयधृतमविथोत्तरीयम् ॥ अष्टमीनवमीपूजा दिनभेदाय
 प्रातःप्रातरिति वीक्षाश्रुतेः । यथा “प्रातरावाहयेद्देवीं प्रातरेव
 प्रवेशयत् । प्रातःप्रातश्च संपूज्य प्रातरेव विसर्जयेत्” ॥ एतानि
 सप्तम्यादिकल्पविधायकानि । अत्र प्रातःपदं पूर्वाह्नपरम् ।
 “पूर्वाह्णे नवपतिका शुभकरौ” इत्यादि प्रागुक्तैकवाक्यत्वात् अत-
 एव व्यासः । “वेदार्थो यः स्वयं ज्ञातस्तत्वाज्ञानं भवेद् यदि ।
 ऋषिभिर्निश्चितं तत्र का शङ्का स्यान्मनोषिणाम्” ॥ तिथिहृदिच-
 यादेव क्वचिन्न तथा यथा भविष्ये । “व्रतौ प्रपूजयेद्देवीं सप्त-
 म्यादिदिनत्रये । द्वाभ्यां चतुरहोभिर्वा ह्यसहस्रवशात्तिथेः” ॥
 न चास्य अष्टाहं विसृजेच्छकं तदर्द्धेन तु पार्वतीम् । न्यूना-
 धिकं न कर्तव्यं राक्षो राष्ट्रधनक्षयात्” ॥ इति लिङ्गपुराणौयेन
 विरोध इति वाच्यम् । पूर्ववचने पूजयेदित्युक्तत्वात् पूजानुरो-
 धेन न्यूनाधिकदिनावस्थितिप्रतिपादनात् परवचनस्य तु
 विसृजेदित्युक्तत्वात् विसर्जन एव त्र्यहपूजने कृतेऽपि नवमी-
 युत दशम्यां श्रवणानुरोधेन न्यूनत्वप्रसक्तौ यत्र वा नवमीषष्टि-
 दण्डात्मिका तत्परदिने च नवमी तत्परदिने एकादश्यां
 दशमी तत्रोदयानुरोधादधिकत्वप्रसक्तौ च निषेधकत्वात् न तु
 सप्तम्याः षष्टिदण्डात्मिकायाः परदिने वृद्धावपि पूर्वदिने निषे-
 धकत्वम् । “आदिद्योदयवेलाया आरभ्य षष्टि नाडिकाः ।
 तिथिस्तु साहि शुद्धा स्यात् सार्वतिथ्यो ह्ययं विधिः” ॥ इति

८८

तिथितत्त्वम् ।

काल माधवीयधृतनारदायात् । सा हि शुद्धा सैव शुद्धा नान्ये-
त्यर्थः । “अकर्माण्यं तिथिमन्त्रम्” इत्युक्तत्वाच्च । अतएव
नक्षत्रानुरोधोऽपि नास्ति तस्य गुणफलत्वेन प्रधानानुयायि-
त्वात् । तत्रश्च सप्तमौपूजाव्यवहादस्यादकृत्यमपि षष्टि-
दण्डात्मिकायामेव न तु परादिवसीय खण्डतिथौ किन्तु
पूर्वोक्तसम्यनुरोधान्निशादाविव खण्डतिथावपि सन्धि-
पूजति । एवञ्च यास्मिन् दिने महाष्टमौपूजा तस्मिन् दिने
एव उपवासः । न तु सन्धिपूजादिने अष्टमौत्वेनोपवासविधिः
पूर्वमुक्तत्वात् अत्रैव पुत्रवतो गृहस्थस्य निषेधः यथा कालिका-
पुराणम् । “उपवासं महाष्ट्यां पुत्रवान्न समाचरेत्” ।
अथिदं पूजाङ्गोपवासातिरिक्तपरम् अन्वया प्रधानस्यानिर्वा-
हापत्तेः इति केचित् तद्विन्य “यथा तथैव पूतात्मा व्रतो देवो
प्रपूजयेत्” इत्युत्तरार्द्धेन पुत्रवत एव उपवासेतरहविष्यादिना
पूतात्मनः पूजाविधानात् । तथा च मन्त्र्यश्रुते । “अथवाञ्च-
युजं शुक्लपत्रमासाद्य नन्दिकाम् । ममारभ्य ततो दुर्गां
हविष्याशौ जितेन्द्रियः” ॥ इति नन्दिकां षष्ठीं जितेन्द्रियो
निवृत्तमेथुनादिः । अत्र पुत्रवतः पूजाङ्गमहाष्टमौर्निमित्त-
कोपवासनिषेधान्नाष्टमौमात्र निमित्तकोपवासनिषेधः इति
संवत्सराद्याचरणमपि माधु संगच्छते । एवञ्च पूर्णाष्टम्याम-
ष्टमीपूजा तत् परादिने अष्टमौनवम्योः सान्धिपूजा तत्परादिने
महानवमौपूजा प्रागुक्तनान्दकेश्वरपुराणाद्युक्तादयगामितिथ्य-
नुरोधात् तत्परदिने दशम्यां विसर्जनं पूजानुरोधेनाधिक
दिनलाभात् ।

महानवमौपूजाकल्पमाह भविष्यपुराणम् । “लब्धाभि-
षेका वरदा शुक्ले चाश्वयुजस्य च । तस्मात्सा तत्संपूज्या नवम्या-
ञ्छण्डिका बधेः” ॥ केवलाष्टमौ केवलनवमौकल्यावाह
कालिकापुराणम् । “यस्त्वेकस्यामथाष्टम्यां नवम्यां वाह
साधकः । पूजयेद्गरदां देवो सर्वकामफलप्रदाम्” ॥ इति
सर्वत्र षष्टिकाव्यापिनो तिथिपोद्धा । “व्रतोपवासज्ञानादो
षष्टिकैका यदा भवेत् । तामेव तिथिमाश्रित्य कुर्यात्
कर्माण्यनान्तरतः” । इति व्यासोक्तनियमश्रुतेः । एवञ्च

तिथितत्त्वम् ।

८६

घटिकौनदशम्यामपराजितापूजानर्हत्वात् तत् पूजनं पूर्वदिने ।
 अतएव तत्परमेषिदम् । “आश्विने शुक्लपक्षस्य दशम्यां पूजयेत्
 तथा । एकादम्यां न कुर्वीत पूजनञ्चापराजितम् ॥” इति
 शिवरहस्योक्तैकादशौयुक्तदशमौनिषेधकवचनम् । ततश्च तत्
 पूर्वकृत्वा देवो विसर्जनमपि तदैव तदन्तापकर्षं न्यायात्
 वाचस्पतिमिश्रोऽप्येवम् । अत्र घटिकापदं मुहुर्त्तपरम् । “घटि-
 कौकात्वमावास्याप्रतिपत्सु नचेत् तदा । सर्वं तदासुरं
 दानं देवे कर्मणि चोदितं मुहुर्त्तमप्यमावास्या प्रतिपत्सु यदा
 भवेत् । तद्दानमुत्तमं देवं शेषं पूर्वं हि पूर्ववत् । इति राज-
 मार्त्तण्डधृतजाबालवचनयोर्घटिकामुहुर्त्तयोरेकार्थत्वात् शेषं
 तिथ्यन्तरं पूर्वं पूर्वोक्तं घटिकान्यूनं पूर्ववदासुरं घटिकाधिक-
 शोत्तमम् । एवञ्च यदा हि तिथिचयवशात् षष्ठौयुक्तसप्तम्यां
 यत्रौ प्रवेशनं नवमौयुक्तदशम्यां विसर्जनं तदा चरलग्नाप्राप्तौ
 पूर्वाह्णे नवपत्रिकेत्यादिभिर्विशेषतो विहितस्य देवकर्मत्वेन
 शुक्लपक्षे च पूर्वाह्णस्यावाधाय वृद्धिक एव चरनवांशे तदुभयं
 कार्यम् । “चरलग्ने चरांशे वा देव्या नियतमानसः । प्रति-
 सेवस्वरं कुर्यात् स्थापनञ्च विसर्जनम्” ॥ इति देवीपुरा-
 णात् । “रात्रौ विनाशमिच्छेत्तु स्थिरलग्ने शिवार्चिता इति
 निन्दा तु चरांशेतरपरा चरलग्नमभवपरा वा । अत्राशक्त्या-
 धनुरादौ कार्यं प्रागुक्तेन पत्नी प्रवेशनमित्यनेन रात्रिपर्युदा-
 सात्तदितरत्वेन तस्यापि प्राप्तेः । “मध्याह्ने जन पौडन चय-
 करो” इति निन्दापि रात्रौतरत्वेन रौहिणपूर्वकुतएप्रभृतिषु
 चापराह्निकश्राद्धसत्वेऽपि रौहिणन्तु न लङ्घयेदिति वदप्राश-
 स्यपरा ।

अष्टम्युपवासफलञ्च देवीपुराणम् । “एकादशौ कोटि-
 सङ्घसंतुल्या कृष्णाष्टमौपर्वतराजपुत्रराः । ततोऽपि शुक्ला-
 शुचिता शतेन पराश्वरध्यासवशिष्ठमुखैः” ॥ कालमाधवीये
 निममः । “शुक्लपक्षेऽष्टमौ चैव शुक्लपक्षे चतुर्दशी । पूर्वविद्धा
 न कर्त्तव्या कर्त्तव्या परसंयुता ॥ उपवासादिकार्येषु एष धर्मः
 सनातनः” । स्कान्दे “अष्टमौ नवमौमिश्रा कर्त्तव्या भूति-
 मिच्छता” । अत्र भूतिमिति श्रवणात् पुत्रादेस्तदन्तःपातात्

८०

तिथितत्त्वम् ।

पुत्रादिकामनयाप्युपवासस्य व्यवहारः । मविष्ये “शुक्लपत्रे
तथाष्टम्यामुपवासपरायणः । मालतीकरवीरेण विल्वपत्रैश्च
पूजयेत् ॥ दुर्गेति नाम जप्तव्यं पुरतोऽष्टगतं नृप ! । सर्वमङ्ग-
लनामेति जप्तव्यं किल भारत” ॥ ननु अष्टम्युपवासे मांसेन
पारणविधानात् पिष्टमरणादावपि तत् प्रसज्येत । तथा
देवौपुराणम् । “अष्टमीं समुपोष्यैव नवम्यामपरेऽहनि ।
मत्स्यमांसोपहारेण दद्यान्नैवेयमुत्तमम् ॥ तेनैव विधिनाश्वन्तु
स्वयं भुञ्जीत नान्यथा” ॥ स्त्रियास्तु “ये त्विह वै पुरुषाः पुरुष-
मेधेन यजन्ते याथ स्त्रियो नृपशून् खादन्ति तांश्च ताश्च ते
पशव इह निहता यमसदने यातयन्तो रक्षां गणाः सैनिका
इव स्वाधितिनावदायाश्च पिवन्ति” इति श्रीभागवतपञ्चम-
स्कन्धगद्येन पशुमांसभक्षणनिन्दया न तेन पारणं किन्तु मत्-
स्येन सैनिकाः प्राणिबधनियुक्ता स्वाधितिना परशुना ।

तेषां पशूनां ग्रास्यारण्यभेदमाह पैठोर्नसिः । “ग्रास्यारण्या-
श्चतुर्दशसौरविरजोऽश्वोऽश्वतरो गर्दभो मनुष्याश्चेति मत्तग्रास्याः
पशवः । सहिषवानर ऋक्ष सरीसृपकुरुपृषत् शृमाश्चेति सप्ता-
रण्याः” । अश्वायां गर्दभेन जातोऽश्वतरः । एवञ्च मनुष्यस्यापि
पशत्वादध्ययने गुरुशिष्ययोरन्तरागमनेऽप्यहोरात्रमनध्यायः ।
“पशुमण्डूकनकुलखादिमार्जार मूषिकैः । कर्तुंऽन्तरात्त्वहो-
रात्र शक्रपाते तथोच्छ्रये” इति याज्ञवल्क्यगीयात् तथा अन-
ध्यायः । उच्छ्रये शक्रध्वजस्यैव अनुज्ञया तु न दोषः “नाम्नि-
ब्राह्मणयोरन्तराव्यवेयात् न गुरुशिष्ययोरनुज्ञया तु व्यवेयात्”
इति मद्वनपारिजातवृत्तवशिष्ठवचनात् ।

उच्यते । “विधिरत्यन्तमप्राप्तौ निश्चयः पाक्षिके सति ।
तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्येति गौयते” ॥ पाक्षिके रागतः
पक्षतः प्राप्तौ रागाभावात् पक्षतोऽप्राप्तावेव तत्र प्राप्त्यर्थे
नियमविधिः । न तु वैधनिषेधेन अप्राप्तेऽपि । प्रायश्चित्त-
विवेककृतां मते तु “मत्स्यांस्तु कामतो जग्ध्वा सोपवासस्त्रयहं
षसेत्” इति याज्ञवल्क्याद्युक्तप्रायश्चित्तश्रवणेन कामतो मांस-
भक्षणस्य निषिद्धस्य “प्राणान्त्यये तथा श्राद्धे प्रोक्षितं द्विज-
काश्रया । देवान् पितॄन् समभ्यर्च्य खादन् मांसं न दोषभाक्”

तिथितत्त्वम् ।

८१

इति तेनैव प्रतिपद्यतस्य रविवारादौ निषेध इति सुतरामष्ट-
स्युपवासपारणेऽपि रविवारादौ मांसनिषेधः । एवं मांसाशन-
त्यागकृतनियमेन नियोगादिष्वपि मांसं वर्जनैयमाह प्राश-
श्चित्तविवेके यमः । “भक्षयेत् प्रोक्षितं मांसं सक्तत् ब्राह्मण-
क्षाम्यया । दैवे नियुक्तः श्राद्धे वा नियमे तु विवर्जयेत्” ॥
पूर्वोक्तवचनस्य मत्स्यमांसोपहारेण नैवेद्यं दत्त्वेव भोजनं
कार्यं नतु अदत्त्वेत्यर्थः अन्यथा मूलभूतशुनौ वाक्भेदः स्यात्
नैवेद्यावशिष्टमांसादेरावृत्त्यापत्तेश्चेति । प्रोक्षितं यज्ञार्थं मन्त्रैः
संस्कृतम् आरण्यानामिदानौन्तनप्रोक्षणाद्यपेक्षा नास्त्येति ।
यथा महाभारते । “आरण्याः सर्वदेवत्याः प्रोक्षिताः सर्वशो
मृगाः । अगस्त्येन पुरा राजन् मृगया येन पूज्यते” ॥ अत्र
प्रमाणान्तरापाप्तत्वेन “पशुना यजेत” इत्यत्रैकत्ववद्भिषेय-
विशेषणत्वेन आरण्यादेः पुंस्त्वं विवक्षितम् अतएव हरिवंशेऽपि
“अवध्याञ्च स्त्रियं प्राहु स्त्रिय्यम्योनिगतेष्वपि” । ततश्च हरि-
ण्यादौनामप्रोक्षितत्वेनाभक्ष्यत्वम् । यत्तु ब्रह्मपुराणे । “पशोस्तु
मार्यमाणस्य न मांसं ग्राहयेत् क्वचित् । पृष्ठमांसं गर्भशय्यां
शुक्लमांसमथापि वा” इति गर्भशय्या निषेधनं तस्मात्सत्या
मेध्यायागे बोधं ततस्तु “नियुक्तस्तु यथा न्यायं यो मांसं नात्ति
मानवः । स प्रेत्य पशुतां याति सन्धवानेकविंशतिम्” ॥ इति
मनुवचनं तत्कालीनानिषिद्धमांसमुग्विषयम् । प्रेत्येत्यव्ययं
परलोके इत्यर्थः । तथा च अमरः “प्रेत्यामुत्र भवान्तरे” इति ।
तथा च महाभारते । “रोगार्तोऽभ्यर्थितो वापि यो मांसं-
नात्त्यलोलुपः । फलं प्राप्नोत्ययत्नेन सोऽश्वमेधशतस्य च” ॥
मांसत्यागोपदेशेऽपि तत् फलमाह नन्दिकेश्वरपुराणे । “यद्यो-
पदेशं कुरुते परस्य तु महात्मनः । मांसस्य वर्जनफलं सो
मांसादफलं लभेत्” । अतो रविवारादौ मत्स्यमांसाशनं विनापि
अष्टस्युपवासपारणसिद्धिः । स्फ्राश्लिष्टेज्यायामावाहनं विनैव ।

रविवारे आमिषनिषेधो भविष्ये । “आमिषं रक्तशाकञ्च
यो भुङ्क्ते च रवेर्दिने । सप्तजन्म भवेत् कुष्ठौ दर्शद्रव्योप-
जायते ॥ तस्मात् सर्वप्रयत्नेन एकभक्तं रवेर्दिने । कुर्या-
न्नक्तं हविष्यं वा रोगयुक्तोऽन्यथा भवेत्” ॥ स्मृतिः । “माष-

६२

तिथितत्त्वम् ।

भामिषमांसञ्च मसूरं तिख्यमार्द्रकम् । भक्षयेद् यो रवेर्वारि
सप्तजन्मन्यपुत्रकः ॥

स्फुराश्लिष्टेज्याधिकरणञ्च । स्फुरस्य खड्गाकारकाष्ठस्य
भक्ताश्लेषनिमित्तकेज्यायाभिष्टित्वेन प्रकृतिवद्विकृतिरित्यति-
देशेन दर्शात्मकप्रकृतिधर्माणां प्राप्ते पूर्वदिनप्रातःकालौनं
हवनौय देवतावाहनमपि प्राप्तं तच्च तदानीं न विधौयते
नैमित्तिके निमित्तजिज्ञयवतोऽधिकारितया प्रकृते शोभावि
भक्ताश्लेषरूपनिमित्तसंशयेन प्रधानानधिकारिणोऽङ्गानधि-
कारात् तदुत्तरदिने च निमित्तनिश्चये तदधिकारसिद्धावपि
नावाहनानुष्ठानम् आवाहनस्य पूर्वदिनप्रातःकालनैष्ठ्यादि-
तोज्याया आवाहनं त्रिनैशानुष्ठानमिति । अथ तत्र पूर्वदिन-
प्रातःकाल नैष्ठ्यादस्तु तथा प्रकृते तु यद्यपि तथात्वाभावात्त-
द्वैषम्यं तथापि यथा तदङ्गवेगुण्यान् कर्मवेगुण्यं तथाचापि
वचनान्तर्गतविषयसंज्ञानपुरुषस्य तदङ्गवेगुण्यान् तदङ्ग-
वेगुण्यमित्यवैषम्यम् ।

अधिकरणञ्च “विषयो विषयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरम् । निर्ण-
ययेति पञ्चाङ्ग शास्त्रेऽधिकरणं श्रुतम्” । विषयो विचाराहं
वाक्यम् । विषयोऽस्यायमर्थो नवेति संशयः । पूर्वपक्षः प्रकृ-
तार्थविरोधितर्कोपन्यासः । उत्तरं सिद्धान्तानुकूल तर्कोपन्यासः ।
निर्णयः महावाक्यार्थतात्पर्य निश्चयः । एवं क्रमेण विवेचन-
मत्राधिक्रियते इत्यधिकरणमिति । कालिकापुराणे “कन्या-
संख्ये रवा घोषे या शुक्ला तिथिरष्टमी । तस्यां रात्रौ पूजि-
तव्या महाविभवविस्तरैः ॥ नवम्यां वलिदानस्तु कर्त्तव्यं वै
यथाविधि । जपं होमञ्च विधिवत् कुर्यात् तत्र विभूतये” ।
अत्र नवम्यां होमश्रुतेः “पूर्वावादायुताष्टम्यां पूजाहोमाद्यु-
पोषणम्” इति श्रुत्येवोभयतैकतरस्मिन् वा होमः । अत्र होमे
विहिते तदङ्गत्वात् पूर्णपात्रादिका पृथग्दक्षिणा षट्त्रिंशदु-
पचारान्तर्गतदात्रे दक्षिणादानवत् । तथा च मत्स्यपुराणं
“देवे दत्त्वा तु दानानि देवे दत्त्वा च दक्षिणाम् । तत् सर्वं
ब्राह्मणे दद्यादन्यथा निष्फलं भवेत्” ॥ दत्त्वात्वित्यत्र देया-
नौति पाराहोतन्त्रे पाठः अतएव ब्रह्मपुराणे विष्णुत्यापनीय-

तिथितत्त्वम् ।

६३

पूजने स्पष्टमुक्तं यथा । “सुरान् संपूजयेद्भक्त्या सुमनोभिश्च कुङ्कुमैः । दापेधूपैश्च नेत्रैश्च पायसेन च भूरिणा । माच-
यास्रप्रदानैश्च शोभैः पण्यैः सटचिणैः” ।

पूजाजपहोममन्त्रस्तु देवोपराणे “पूजयेत्तिलहोमैस्तु दधि-
घौर घृतादिभिः” । कुश्यादेत्यास्तु मन्त्रेण इत्यभिधाय
“जयन्तो मङ्गलाकालो भद्रकालो कपान्तिनी । दुर्गा शिवा
क्षमा धात्री स्वाहा स्वधा नमोऽस्तु ते ॥ अनेनैव तु मन्त्रेण
जपहोमो तु कारयेत्” एवं “पुरश्चरणकार्येषु विस्वपत्रेयुर्तै-
स्तिलैः । साक्षतः सृष्टैर्वापि शिवामुद्दिश्य भक्तितः । जुहु-
यादनलं त्वहं मस्कृतं कामवृद्धये” इति कालिकापुराणात्
अत्रापि विस्वपत्र घृतोपयोगितरिति अत्र दुर्गाभक्तितरङ्गिण्यां
स्वधा पूजानन्तरं स्वाहा पूजालिखनात् स्वाहान्तपाठ निर्णय
इति तत्र मत्स्यसूक्त विरोधात् । तथा च “पञ्चोपचारैर्विधि-
वज्जयन्त्याद्यास्ततः परम् । जयन्ता मङ्गलाकालो भद्रकालो
कपान्तिनी ॥ दुर्गा क्षमा शिवा धात्री पूजनौयाः प्रयत्नतः ।
दक्षपार्श्वं ततादेव्याः स्वाहाइव स्वधान्तथा” ॥ इति । न च
अत्रापि तथा क्रमः । तथात्व पञ्चमाक्षरस्य लघुत्वानुपपत्तेः ।
दुर्गामाहात्म्यान्तर्गतार्गलायां तथा पाठ दर्शनात् प्राचीन
ग्रन्थे तथा दर्शनाच्च । पूजायां होममिति चतुरक्षरमप्याह
कालिकापुराणम् । “चतुरक्षरमन्त्रेण पाद्यादौ नथ षोडश ।
वितरं दुपचांश्च पूर्वप्रोक्तास्तु भैरव” । तदनन्तरं प्रणवादि-
नमोन्त देवता नामोच्चारणमाहाग्निपुराणम् । “तल्लिङ्गैः
पूजयेन्मन्त्रैः सर्वदेवान् समाहितः । ध्यात्वा प्रणवपूर्वन्तु
तन्नाम्ना सुसमाहितः । नमस्कारेण पुण्यादिं विन्यसेत्तु पृथक्
पृथक्” ॥ अत्र च “तत्राष्टम्यां भद्रकालो दक्षयज्ञविनाशिनौ ।
आविर्भूता महायोगा योगिनौकोटिभिः सह । अतोऽत्र
पूजनौया सा तस्मिन्नहनि मानवैः ॥ इति ब्रह्मपुराणात्
“दक्षयज्ञविनाशिन्य महाघोरायै योगिनौकोटिपरिवृतायै
भद्रकाल्य ह्रीं दुर्गायै नमः” । इत्यनेनापि पूजां प्रचरति ।
पूजायां विशेषस्तु दुर्गापूजातत्त्वेऽनुसन्धेयः ।

हाभादावङ्गल मानादिग्रहणं कन्दोपपरिशिष्टम् ।

६४

तिष्ठितत्त्वम् ।

“मानक्रियायासुक्ताया मनुक्ते मानकर्त्तरि । मानकृद्यज-
मानः स्याद्विदुषामेष निर्णयः” ॥ यजमानासन्निधाने तु साधा-
रणाङ्गुलिमानग्रहणम् । यथा कपिलपञ्चरात्रम् । “षष्ठ-
भिस्तैर्भवेत् ज्यैष्ठं मध्यमं सप्तभिर्यवैः । कन्यसंपङ्क्तिरुद्दिष्ट
मङ्गलं मुनिमत्तम” ॥ तैः प्रक्तस्यमानयवैः कन्यसं कनिष्ठम् ।
मानन्तु पार्श्वेन “षड्यवाः पार्श्वसन्निताः” इति कात्यायन-
वचनात् । कालिकापुराणम् । “यधानां तण्डुलैरेक मङ्गलं
चाष्टभिर्भवेत् । अदीर्घं योजितैर्हस्तश्चतुर्विंशतिरङ्गुलैः ॥
होमे ब्रह्मवरणं प्रथमतः । ज्योतिष्टोमे ब्रह्मोद्वाटहोत-
र्ध्वार्युत्थादि दर्शनेनान्यथाप्याकाङ्क्षया दृष्टकल्पनाया न्याय-
त्वात् । सुगति सोपान प्रभृतयोऽप्येवम् । तत्तु यजमान-
कर्त्तृकम् । “दानवाचनान्वारम्भणवरणव्रतप्रमाणेषु यज-
मानं प्रतौयात्” इति कात्यायनोक्तेः ब्रह्मस्थापनन्तु होत-
कर्त्तृकमेव “अग्निमुपसमाधाय दक्षिणतो ब्रह्मासनमास्तौर्य”
इति कात्यायनेनैककर्त्तृत्वाभिधानात् ।

तत्र छन्दोगानां ब्रह्मस्थापन प्रकारमाह गोभिलः । “अग्ने-
णग्निं परिक्रम्य दक्षिणतोऽग्नेः पागग्रान् कुशानास्तौर्य
तेषां पुरस्तात् प्रत्यङ्मुखोऽसिष्ठन् सव्यपाने रङ्गष्टेनोपकनि-
ष्ठया चाङ्गुल्या ब्रह्मासनात् दणमभिसंगृह्य दक्षिणापरमष्टमं
देशं निरस्यति निरस्तः परावसुः” इति “अथ उपसृश्याथ
ब्रह्मासने उपविशत्यावसोः सद्ने सोदामि” इति “अन्य-
भिमुखो वाग्यतः प्राञ्जलिरास्ते आकर्मणः पर्यवसानात् ।
भाषेत यज्ञसंसिद्धिं नायज्ञोयां वाचं वदेत् यद्ययज्ञोयां वाचं
वदेद्वैष्णवोमृचं यजुर्वा जपेत् अपि वा नमो विष्णवे” इति
ब्रूयात् । “यद्यवोभयं चिकौर्षेहोतं ब्रह्मत्वञ्च” इति तेन कल्पेन
“होतं वोत्तरासङ्गं सोदकं कमण्डलुं दर्भवटुं वा ब्रह्मासने
निधाय तेनैव प्रत्याहृत्यान्यच्चेष्टेत” इति । अग्रेण पूर्वया
दिशा प्रदक्षिणेनाग्निं गत्वा अग्नेर्दक्षिणस्यां दिशि प्रागग्रान्
कुशानास्तौर्यान्यच्चेष्टेति व्यवहिते न सम्बन्धः न तु निर-
स्यतौत्यनेन ब्रह्मेति कर्त्तृनिर्दिशात् । न च ब्रह्मेत्यस्य आस-
नेन सम्बन्धः उपवेशनात् पूर्वं तत् सम्बन्धाभावात् । ततश्च

तिथितत्त्वम् ।

८५

दर्भास्तरणान्तं याजमानिकं कर्म । ब्रह्मा तु तेषां पुरस्ता-
दास्तृत कुशानां पूर्वदिग्भागे तिष्ठन् अनुपविष्ट एव सव्यस्य
वामस्य उपकनिष्ठया अनामिकया आसनादुपजमानास्तृतं
कुशपत्रं गृहीत्वा दक्षिणापरं दक्षिणपश्चिममष्टमदेशम् उभय-
दिगष्टमभागं नैऋतकोणमिति यावत् निरस्तः परावसु
रित्यनेन क्षिपतीति । अप उपसृश्य दक्षिणपाणिना जलं
सृष्ट्वाऽथानन्तरम् आसने ब्रह्मा ब्रह्मत्वेन उपकल्पित उप-
विशति । आवसोः सदनं सौदामौति मन्त्रेणेति एव मेव
भट्टनारायण प्रभृति व्याख्यानात् । एतेन तेषां पुरस्तादि-
त्यादि आवसोः सदनं सौदेत्यन्तं याजमानिकं कर्म यजमान-
कर्तृकं सौदामौति प्रतिवचनं ब्रह्म कर्तृकमिति भवदेव भट्ट-
कल्पनमेव सौदेति सूत्रानुपात्तत्वात् । भाषेत यज्ञसंसिद्धिम्
इति होत्रान्यथा क्रियमाणे कर्मणि तस्मिन्मार्गमेतदेवं कुरु-
एतत् कर्तव्येति कुर्वित्यादि भाषेत तत्राप्ययज्ञीयाम् असंस्कृतां
यदि गिरं वदेत्तदा वैष्णवी ऋक् इदं विष्णुरिति यजुर्विष्णार-
राटमसौत्यादि नमो विष्णवे इत्यादि प्रकार त्रितयान्यतम-
प्रकारं प्रार्थयित्तमिति ।

अथ ऋगादि लक्षणमाह जैमिनिः । “तेप्रासृक् यत्रार्थ-
वशेन पादव्यवस्थितिः” इति । तेषां मन्त्राणां मध्ये यत्रार्थ-
वशेन एकान्वयित्वेनानुष्टुबादि पादस्थितिः सा ऋक् । यजु-
राह स एव । “शेषे वा यजुः शब्द” इति शेषे ऋक् साम
भिन्ने मन्त्रजाते ततश्च यन्मन्त्रजातं प्रश्लिष्य पठितं गानादि
विच्छेदरहितं तदयजुरिति । सामाप्याह स एव “गीतेषु
सामाग्या” इति गीयमानेषु मन्त्रेषु सामसंज्ञेत्यर्थः । यद्यु वेति
अथक्तो उत्तरासङ्गम् उत्तरीयं दर्भवटुः कुशत्राक्षणः ।

अथ कुण्डविधिः । तत्र मत्स्यपुराणम् । “प्रागुदक्प्रवनां
भूमिं कारयेद्यत्नतो नरः” । प्रागुदक्प्रवनां पूर्वनीचां उत्तर-
नीचां वा । तत्र वशिष्ठपञ्चरात्रे विज्ञानललितायाञ्च
“सर्वाधिकारिकं कुण्डं चतुरस्रं सर्वदम्” । चतुरस्रं चतु-
ष्कोणम् । भविष्योत्तरे । सहस्रेत्यथ होतव्ये कुर्यात् कुण्डं
करात्मकम् । द्विहस्तमयुते तत्र लक्षहोमे चतुष्करम् ॥ द्विह-

८६

तिथितत्त्वम् ।

स्तादिके मानमाह जामलः । “पूर्वं पूर्वस्य कुण्डस्य कोण-
सूत्रेण निर्मितम् । उसरोत्तरकुण्डानां मानन्त्यग्निकौर्त्ति-
तम्” ॥ पूर्वं पूर्वस्य हस्त द्विहस्तादिमितस्य कोणसूत्रेण
ईशान कोणासिर्हति कोणदत्त सूत्रेण निर्मितं परिमितं
यस्मान्मु उत्तरोत्तर कुण्डानां तदेव पारिभाषिकं द्विहस्तादि
मानं न तु प्रकृत हस्तद्वेगुण्यादिमितम् । तथात्वे द्विहस्तादि
मितस्य चतुर्हस्तादि परिमाणापत्तेः । कथं परिमाणवत् ।
अष्टिषष्टिरात्रे । “थावान् कुण्डस्य विस्तारः खननन्ताव-
दिष्यते । हस्तौके मेखलास्तिस्त्रो वेदाग्नि नयनाङ्गुलाः ॥ कुण्डे
द्विहस्ते ता ज्ञेया रसवेद गुणाङ्गुलाः । चतुर्हस्ते तु कुण्डे ता
वसुतर्कयुगाङ्गुलाः” । मेखला ब्रह्मचारिमेखलावत् । कुण्ड-
वेष्टिता सृष्टवेष्टिता स्ताश्च स्वातदेशाहाहो । एकाङ्गुलरूपं
कण्ठं परित्यज्य उच्छ्रायेण विस्तारेण इत्यादि क्रमेण वेदा-
गुणाङ्गुलाः एतद्विपरीतास्तन्वान्तरोक्ता व्यवहारविरुद्धाः । वेदा-
गुणाङ्गुलाः अग्नयस्त्वयः । नयने हे । रभाः षट्गुणास्तयः ।
वसुतर्क युगानि अष्टषट् चत्वारि । कालोत्तरे । “ख्याताहाहो-
ङ्गुलः कण्ठः सर्वकुण्डेष्वयं विधिः” । पिङ्गलामते तु ।
“ख्यातादेकाङ्गुलं त्यक्त्वा मेखलानां विधिर्भवेत्” । एककुण्डस्य
पश्चिम दिक्कूर्त्तव्यतामाह महादाननिर्णये । “भुक्तौ मुक्तौ
तथा पुष्टौ जीर्णोद्धारं तथैव च । सदा होमे तथा शान्ता-
धिकं वारुणदिग्गतम्” । शास्त्रातिशयं “होतुस्ये योनिरामा-
मुपर्यन्त्यपत्रवत् । मृष्टाग्नेयकहस्तानां कुण्डानां योनि-
रौगिता । षट्चतुर्हङ्गुलायाम् विस्तारोन्नतिशालिनी ।
एकाङ्गुलन्तु योन्यग्रं कुर्वाद्योषदधोमुखम् । एकैकाङ्गुलितो-
योनिं कुण्डेष्वन्येषु वर्धयेत् । यवद्वयक्रमेणैव योन्यग्रमपि
वर्धयेत् । स्थलादारभ्य नालं स्यात् योन्यामध्ये मग्न्यक्रमम्” ।
आसां मेखलानाम् । अश्वत्थपत्रवदित्यनेन चतुरङ्गुल विस्तृत-
मूलादयथोक्त क्रमेणैवाङ्गुलान्तः संकुचित विस्तारा । जामले
“नालमेखलयोमध्ये परिधेः स्थापनाय च । रभ्यं कुर्वात्
तथा विहान् द्वितीयमेखला परि” ॥ पुरश्चरणचन्द्रिकायान्तु
एतद्वचनात् पूर्वं “स्थलादारभ्य नालं स्वाद्योनिमूलस्य

तिथितत्त्वम् ।

८७

धारणे” ॥ इत्येवं लिखितं परिधौस्तुहिन्यासांश्चाह कन्दोग-
परिशिष्टम् । “बाहुमात्राः परिधयः ऋजवः सत्वचोऽन्नणाः
त्रयोभवन्त्यशीर्णाया एतेषान्तु चतुर्द्दिशम् । प्रागयावभितः
पश्चादुदगग्रमथापरम् । न्यसेत् परिधिमन्यवेदुदगग्रः संपू-
र्वतः” ॥ अन्नणांश्छिद्ररहिताः अभितः अग्नेः पार्श्वद्वये दक्षि-
णतः उत्तरतश्च पश्चात् पश्चिमे उदगग्रमुत्तराग्रं त्रैलोक्यसारे ।
“कुम्भद्वयसमायुक्ता अश्वत्थदलवद्वता । अङ्गुष्ठमेखलायुक्ता
मध्ये त्वाज्यस्थितिर्यथा” ॥ कुम्भद्वयसमायुक्ता गजकुम्भाकार-
मूनदेशयुक्ता । नता नम्रा । अङ्गुष्ठमेखलायुक्ता अङ्गुष्ठमित-
सृष्टितमेखलावेष्टनयुक्ता । तथात्वे हस्तगलितान्यस्थित्या
कुण्डे तत्पातो भवतीत्यर्थः । अतएव स्वायम्भुवे । “अङ्गुष्ठ-
मानौष्ठकण्ठा कार्याश्वत्थदलाकृतिः” । अङ्गुष्ठमानौष्ठं कण्ठे
यस्या योनेः मा तथा ओष्ठोऽवाग्रं हयशोर्षपञ्चरात्रे “कल्पये-
दन्तरे नाभिं कुण्डस्यास्यजस्रविभम् । सुष्ठुरक्षेत्रकद्वहानां
नाभिरुत्सेधविस्तृता ॥ नेत्रवेदाङ्गुलोपेता कुण्डेष्वन्येषु वर्ध-
येत् । यवद्वयक्रमैव नाभिं पृथगुदारधौः ॥ नाभिश्चेवं
विधा भित्त्वा मध्ये कुर्वीत कर्णिकाम् । वहिरंशद्वयेनाष्टौ
पत्राणि परिकल्पयेत्” ॥ ग्नादिरादि सुवाभावे तु राघवमदृष्टत-
संहितायाम् । “पनाशपत्रे निष्छिद्रे रुचिरे स्तुक् सुवौ स्मृती ।
विदध्यादाश्वत्थपत्रे संचिमे हामकर्मणि” ॥ तत्र कुण्डदोषानाह
विश्वकर्मा । “खाताधिके भवेद्रोगौ खातहोने धनक्षयः ।
वक्रकुण्डे तु सन्तापो मरणं किन्नमेखले । मेखलारहिते शोको
ह्यधिके वित्तसंचयः । भार्याविनाशकं कुण्डं प्रोक्तं योन्या
विना कृतम् । अश्वत्थध्वंसनं प्रोक्तं कुण्डं यत् कण्ठवर्जितम्” ।
अतएव वशिष्ठसंहितायां “तस्मात् सम्यक् परौच्यैवं
कर्त्तव्यं शुभवेदिकम् । हस्तमात्रं स्थण्डिलं वा संचिमे होम-
कर्मणि” ॥ क्रियासारेऽपि । “कुण्डमेवंविधं न स्यात्
स्थण्डिलं वा समाश्रयेत्” ॥ शारदातिलकेऽपि “नित्यनैमि-
त्तिकं काम्यं स्थण्डिले वा समाचरेत् । हस्तमात्रान्तु तत्कुर्यात्
चतुरस्रं समन्ततः” ॥ महाकपिल पञ्चरात्रे । “संख्यानुक्तो
शतं साष्टं सहस्रं वा जपादिषु” ।

८८

तिथितत्त्वम् ।

होमे स्वाहान्ततामाह यज्ञपार्श्वः । “आदाय दक्षिणे पाणौ स्रवस्त्रिमधुरं हविः । प्राप्नुवो वज्रिजायान्ते जुहुयात्प्रा-
जपाणिना” ॥ त्रिमधुरं घृतमधुशर्करात्मकम् । विष्णु-
धर्मात्तरे । “दूर्वाहोमः परः प्रोक्तस्तेन स्वर्गे महीयते ।
तस्माद्दशगुणं पुण्यम् इक्षुभिः प्राप्नुयात् कृते । तस्माद्दशगुणं
शस्यैर्व्रीहिभिर्द्विगुणं भवेत् ॥ यवैश्चतुर्गुणं प्रोक्तं तिलैर्दशगुणं
स्मृतम् । विल्वैर्दशगुणं प्रोक्तं घृतेनाष्टगुणं ततः” ॥ इत्यन्तेन
घृतस्य सर्वोत्कृष्टत्वं दर्शितम् । वज्रिजाया स्वाहा । “मन्त्रेणो-
द्धारपूतेन स्वाहान्तेन विचक्षणः । स्वाहावसाने जुहुयात्
ध्यायन् वै मन्त्रदेवताम्” ॥ इति स्मृतेः । स्वाहान्तमन्त्रे स्वाहा-
न्तरं निषेधयति मन्त्रतन्त्रप्रकाशः । “नमोऽन्तेन नमो दद्यात्
स्वाहान्ते द्विमेव च । पूजायामाहुतौ चापि सर्वत्रायं विधिः
शिवे” ! ॥ अन्तश्चोऽत्रावमानार्थः द्विठः स्वाहा ठकारेण
लिपिमाम्याद्विन्दुरुच्यते तस्य द्वित्वं तेन विसर्गः स च शक्ति-
रूपः तेन द्विठ शब्देनाग्निशक्तिः स्वाहोक्तेति राघवभट्टः तथा
च द्विठः स्वाहानलप्रियेति वर्णाभिधानम् । अत्र तु स्वाहा-
शब्दः स्वीयद्रव्यत्यागार्थकः । यथा “उपरिष्ट होमाः स्वाहा-
कारप्रदाना जुहोतयः” । इति हरिश्चर्मधृतं स्वाहाकारेण
स्वाहेति पदेन प्रदानं त्यागो यासु तास्तथा अतएव
स्वाहाकारस्य प्रदानार्थकत्वाद्विस्त्यागस्यान्नायमिहत्वे-
नैव कृतार्थत्वात् द्वितीयस्यां मानमनर्थकं स्यात्
इति भट्टभाष्यम् । प्रदानार्थकत्वं तु तत्रैव यत्र
मन्त्रस्थनाग्नि चतुर्थ्यन्तता अतो जयन्तीत्यादौ नमः
स्वाहयोर्यथायथं पुनर्देयतेतिन्युजपाणिनेति शास्त्रान्तरो-
पयम् ।

“उत्तानेनैव हस्तेन अङ्गुष्ठायेण पीडितम् । संहताङ्गुलि-
पाणिस्तु वाग्यतो जुहुयाद्वावः ॥” इति महादाननिर्णयधृ-
तोभिलवचनात् एतद्वचनं परिशिष्टौयमिति माधवाचार्यः ।
भवत्येऽपि “आहुतिस्तु घृतादीनां सुवेणाधोमुखेन तु ।
हुनन्तिलान्धाहुतिस्तु दैवेनोत्तानपाणिना” ॥ सुवस्तुपञ्चा-
ङ्गुलां स्थक्ता शङ्खमुद्रया धार्यः । “पञ्चाङ्गुलान् वह्नित्यङ्गा

तिथितत्त्वम् ।

६६

धारयेत् शङ्खमुद्रया” । इति वाचस्पतिमिश्रकृतमहादान-
निर्णयधृतवचनात् ।

अग्नेर्नामानि गोभिलपुत्रकृतगृह्यसंग्रहे । “लौकिके
पावको ह्यग्निः प्रथमः परिकल्पितः । अग्निस्तु मासतोनाम
गर्भाधाने विधीयते ॥ पुंसवने चन्द्रनामा शुक्लाकर्मणि शोभनः ।
सौमन्ते मङ्गलो नाम प्रगल्भो जातकर्मणि ॥ नास्ति स्यात्
पार्थिवो ह्यग्निः प्राशने च शुचिस्तथा । सत्यनामाथ चूडायां
व्रतादेशे समुद्भवः ॥ गोदाने सूर्यनामा च केशान्ते ह्यग्नि-
रुच्यते । वैश्वानरो विसर्गे तु विवाहे योजकस्तथा” ॥ गोदाने
गोदानाख्यसंस्कारे । “चतुर्थ्यान्तु शिखौनाम धृतिरग्नि-
स्तथापरं” । अपरे धृतिहोमादौ । “प्रायश्चित्ते विधुश्चैव
पाकयज्ञे तु साहसः” । प्रायश्चित्तात्मकमहाव्याहृतिहोमादौ ।
पाकयज्ञे पाकाङ्ककृपोत्तमर्गगृहप्रतिष्ठाहोमादौ । “लक्ष-
होमे च वज्रिः स्यात् कोटिहोमे हुताशनः । पूर्णाहुत्यां मृडो-
नाम शान्तिके वरदः सदा । पौष्टिके बलदश्चैव क्रोधोऽग्नि-
स्त्राभिचारके । कोष्ठे तु जठरो नाम क्रव्यादोमृतभक्षणे ।
“आहूय चैव होतव्य यत्र यो विहितोऽनलः” ॥

तथा “शुभं पाठन्तु कांश्यं स्वात्तेनाग्निं प्रौणयेदुधः ।
तस्याभावे शरावेन नवेनाभिमुखञ्च तत् । विशेषनामाज्ञाने
गुणविष्णुधृता स्मृतिः “सर्वतः पाणिपादान्तः सर्वतोऽक्षि शिरो-
मुखः । विश्वरूपो महानग्निः प्रणोतः सर्वकर्मसु” अग्नि-
प्रणपनानन्तरं सर्वत इत्यस्य पाठो युज्यते प्रणोत इति मन्त्र-
लिङ्गात् । अन्यथा स्थापनानन्तरमेतदभिधानं व्यर्थं स्यात् ।
गुणविष्णुना श्रुतिरिति कृत्वा सर्वतः पाणिपादान्त इति लिखि-
तम् । एवञ्च दुर्गापूजनस्य पौष्टिककर्मत्वात् । तदङ्गहोमे
बलदनामाग्निरिति ।

ध्यानमादित्यपुराणे । “पिङ्गभुः श्मश्रुकेशाक्षः पीताङ्गो
जठरोऽक्षः । क्वागस्थः साक्षसूत्रोऽग्निः सप्तार्चिः शक्तिधा-
रकः” ॥ यत् प्रकृतकर्मवैगुण्यप्रशमनाय शास्त्रायनहोमा-
भिधानं भवदेव भट्टमन्त्रं तत्र प्रामाणिकं तस्मादपि महा-
प्रामाणिकैर्भट्टनारायणचरणैर्गोभिलभाष्ये तदप्रामाणीकृत-

१००

तिथितत्त्वम् ।

त्वात् । कृन्त्योगपरिशिष्टेऽपि प्रायश्चित्तार्थे प्रकारत्रयमात्रमुक्तं यथा “यत्र व्याहृतिभिर्होमः प्रायश्चित्तात्मको भवेत् । चतस्रस्तत्र विज्ञेया स्त्रीपाणिग्रहणे यथा । अपि वा ज्ञातमित्येषा प्राजापत्यापि वा हृतिः । होतव्या त्रिविकल्पोऽयं प्रायश्चित्तविधिः स्मृतः” ॥ त्रिविकल्प इत्यनेन कल्पान्तरनिषेधाज्ञोभिल्लोयकर्मणि शाख्यायनहोमो न युक्तः । किन्तु व्यस्त महाव्याहृतिभिश्चतसृभिः प्रायश्चित्तहोमा युक्तः । विशारदप्रभृतयोऽप्येवम् । शाख्यायन होमस्य समूलत्वेऽपि शाख्यन्तरौयत्वम् ।

अग्नेः शमलक्षणमाह वायुपुराणम् । “अर्चिष्मान् पिण्डितशिखः सर्पिः काञ्चनसविभः । स्निग्धः प्रदक्षिणश्चैव वज्रः स्यात् कार्यसिद्धये” ॥ ब्रह्मपुराणे । “क्षुत्तृट्क्रोधत्वरायुक्तो हौनमन्त्रं जुहोति यः । अप्रहृष्टे सधूमेवा सोऽभ्यः स्यादन्यजन्मनि । अल्पे रुक्ते सस्फुलिङ्गे वामावर्त्तं भयानके । आर्द्रकाष्ठैश्च सम्यग्ने फुत्कारवति पावके ॥ कृष्णार्चिषि सुदुर्गन्धे तथा लिङ्घति मेदिनीम् । आहुतिं जुहुयाद्यश्च तस्य नाशो भवेत् ध्रुवम् ॥ आपस्तम्बः । “नाप्रोक्षितमिन्धनमग्नावादध्यात्” इति ।

पूजामाह मार्कण्डेयपुराणम् । “संपूजयेत्ततो वाङ्मं दद्याच्चैवाहुतिं क्रमात् । कर्कमतसंवादिनौ स्मृतिः । “आदौ तु देवतोद्देशं तैत्तिरीय कठशास्त्रिनोः । काण्वमाध्यन्दिनानाञ्च पश्चादुल्लेखयेत् सुरान्” ॥ अन्येषां नास्त्येव देवतोद्देशः । स्मृत्यर्थसारमदनपारिजातयोः । “सन्निधौ यजमानः स्यादुद्देशत्यागकारकः । असन्निधौ तु पत्नी स्यादुद्देशत्यागकारिका । असन्निधौ तु पत्न्याः स्यादध्वर्युस्तदनुज्ञया । उन्मादे प्रसवे चार्त्ता कुर्वीतानुज्ञया विना” । अध्वर्युर्यजुर्वेदिहोमकर्त्ता ।

पूर्णाहुतिस्तूल्याय सर्वेर्दातव्या यथा अग्निपुराणम् । “मूर्द्धान्दिबमन्त्रेण संसवेण च धारया । दद्यादुल्याय पूर्णां वै नोपविश्य कदाचन” ॥ परार्हे भविष्येऽपि । मूर्द्धान्दि-वेति यजुर्वेदिनां मन्त्रः । सामगानान्तु पूर्णहोममित्यादि ।

शान्तिदोषिकायां वशिष्ठः । “दद्यात्पाद्यादिकं वज्रेर्धृतनाम्बु विना बुधः । प्रयसा शीतलीकुर्व्यात् ऐशान्यां भस्म चाङ्गरेत् ॥ ऐशान्यामाङ्गरेऽस्म सुचावाथ सुवेण वा । वन्दनां

तिथितत्त्वम् ।

१०१

कारयेत्तेन शिरः कण्ठांसकेषु च ॥ कथ्यपस्येति मन्त्रेण यथानुक्रमयोगतः । ततः शान्तिं प्रकुर्वीत अवधारणवाचनम् । दक्षिणा च प्रदातव्या यदादौनां विसर्जनम्” ॥ शान्तिर्वामदेव्यगानादिः । “पर्युत्तणञ्च सर्वत्र कर्त्तव्यमदितेनिति अन्ते च वामदेव्यस्य गानमित्यथवा त्रिधा” इति कन्दोगपरिशिष्टात् गानं कुर्यात् ऋचस्तिथेति वा पाठः ।

अवधारणमच्छिद्रावधारणं दक्षिणानन्तरं कर्त्तव्यं न तु पाठक्रमादयः । “यथा विपक्वो यस्तु गृह्णाति मनुजः शुभे ! । अदत्त्वा दक्षिणां वापि स याति नरकं ध्रुवम्” इति नारदीयात् अतएव भवदेवभट्टेनापि वामदेव्यगानानन्तरं दक्षिणोक्ता तथा वशिष्ठेन दक्षिणानन्तरं विसर्जनाभिधानेन आहोऽपि तथादर्शनेन अनिर्दिष्टकानाङ्गस्य प्रधानकालकर्त्तव्यत्वेन च शाखायाः पूजाया नवस्यामेव दक्षिणा देया । व्यक्तं सत्यसूक्ते “नवस्यां पुरेवत् पूजा कर्त्तव्या भूतिमिच्छता । दक्षिणां वस्तुयुग्मञ्च आचार्याय निवेदयेत्” ॥ न तु देवौविसर्जनानन्तरं दक्षिणेति दुर्गाभक्तितरङ्गिण्युक्तं युक्तम् । “उत्तरेण नवस्यान्तु बलिभिः पूजयेत् शिवाम् । अवणेन दशभ्यान्तु प्रणिपत्य विसर्जयेत्” इत्यनेन “आर्द्रायां बोधयेद्देवीं मूलेनैव प्रवेशयेत् । पूर्वोत्तराभ्यां संपूज्य अवणेन विसर्जयेत्” इत्यत्र क्ता निर्देशेन च भवस्युत्तरापादयोः पूजान्तता प्रतीतेः । “आश्विने मासि शुक्ले तु कर्त्तव्यं नवरात्रिकम् । प्रतिपदान्तिक्रमेणैव यावच्च नवमौ भवेत् । त्रिरात्रं वापि कर्त्तव्यं सप्तम्यादि यथाक्रमम्” ॥ इति कृत्यक्रमनताहतभविथोत्तरवचने पूजनस्य नवस्यन्तता प्रतीतिश्च । कर्मान्ते कन्दोगपरिशिष्टेन दक्षिणाभिधानाच्च । यथा “ब्राह्मणे दक्षिणा देया यत्र या परिकीर्त्तिता । कर्मान्तेऽनुचक्षानायां पूर्णपात्रादिका भवेत्” ॥ ब्राह्मणे इति कर्मकारयितृपलक्षणम् । अत्र नवरात्रिकमित्येतत्कर्मिकं तिथिहृदिङ्गमाभ्यामधिकन्यूनतामश्ववात् अतएव प्रतिपदादि तत्तत्तिथिषु कृत्यमाह भविष्ये “केशसंस्कारद्रव्याणि प्रदद्यात् प्रतिपदिनं । पण्डोरं द्वितीयायां केशसंयमहेतवे ॥ दर्पणञ्च तृतीयायां सिन्दूरालक्तकन्तथा । मधुपर्कञ्चतुर्थ्याञ्च

१०२

तिथितत्त्वम् ।

तिलकं नेत्रमण्डनम् ॥ पञ्चम्यामङ्गरागांश्च शक्त्यालङ्करणानि च । षष्ठ्यां विल्वतरौ बोधं मायं सन्ध्यासु कारयेत् ॥ सप्तम्यां प्रातरानौय गृहमध्ये प्रपूजयेत् । उपोषणमथाष्टम्यामष्टशक्तेः प्रपूजनम् ॥ नवम्यामुग्रचण्डायास्तद्वदेवार्चनं दिवा । पूजा च बलिदानञ्च तद्वन्मातृः प्रपूजयेत् ॥ कुमारौ पूजनीया च भूषणीया च भूपणैः । संपूज्य प्रेषणं कुर्यात् दशम्यां यावरोत्सवैः ॥ अनेन विधिना यस्तु देवीं प्रीणयते नरः । स्कन्दवत् पालयेत् तन्तु देवौ सर्वापदि स्थितम् ॥ पुत्रदारधनर्त्तनां संख्या तस्य न विद्यते । भुङ्क्ते ह विपुलान् भोगान् प्रेत्य देवौ गणो भवेत् ॥ अत्र कल्पे प्रतिपदि कलसस्थापनं यजमानस्नानार्थं दुर्गाभक्तितरङ्गिण्यां यदुक्तं तन्न युक्तम् । तस्य देवौ पूजानङ्गत्वेन तत्र तद्विधानस्यायुक्तत्वात् । मत्स्यपुराणे ग्रहयाग एव तस्योक्तत्वाच्च । यद्यपि “अग्निर्ब्रह्मा भवानौ च गजवक्त्रौ महीरजः । स्कन्दोभातुर्मातृगणो टिक्पानाश्च नवग्रहाः ॥ एषां घटे तु प्रत्येकं पूजयित्वा यथाविधि । मूर्तिं पवित्रमेकैवं दद्यादेव समाहितः” ॥ इति कालिकापुराणोयेन प्रतिपदि ब्रह्मपूजनमात्रमुक्तम् । तन्न युक्तं ब्रह्मपूजनवदग्न्यादिपूजनस्यापि तद्वचनोक्तत्वेन तदभिधानस्यापि युक्तत्वात् किन्तु तद्वचनं सागान्वितः पूजान्तरविधायकतया बोध्यम् । मत्स्ये । “अर्थहीनो दहे द्राष्टुं सन्वहीनस्तथत्विजम् । आत्मानं दक्षिणाहीनो नास्ति यज्ञसमो रिपुः” ॥ अर्थो द्रव्यम् ।

देवोयात्राकाले निर्मञ्जनविधिमाह पूजारत्नाकरे देवौ-पुराणम् । “भक्त्या पिष्टप्रदौषार्थैश्चूताश्वत्यादिपल्लवैः । शोषधौभिश्च मेध्याभिः सर्ववोजैर्यवादिभिः । नवम्यां पर्वकाले तु यात्राकाले विशेषतः । यः कुर्यात् अथवा वीर देव्या नीराजनं नरः । अक्षय्यादिनिनदैर्जयशब्देश्च पुष्कलैः । यावतो दिवमान् वीर देव्या नीराजनं कृतम् । तावत् कल्पसहस्राणि दुर्गालोके महीयते । यस्तु कुर्यात् प्रदोषेन सूर्यलोके महीयते” ॥ पर्वकाले उत्सवकाले । देव्या इति स्त्रीत्वमविवक्षितम् । विष्ण्वादि प्रतिमायां तथाचारात् ।

योगाधिकारे हरिः स्तुतिमाह मत्स्यपुराणम् । “प्रीयतां

तिथितत्त्वम् ।

१०३

पुण्डरीकाक्षः सर्वयज्ञेश्वरो हरिः । तस्मिं स्तुष्टे जगत्स्तुष्टं
प्रीणिते प्रीणितं जगत् ॥ कृत्य महार्णवधृत भविष्यशिवर-
हस्ययोः । “दशस्यां दीयते यत्र बलिदानन्तु मानवैः ।
तद्वाङ् नाशमायाति मरकोपद्रवैः स्फुटम्” ॥ अत्रोक्तविरुद्ध-
धनानि भोजदेवजोमूतवाहन हलायुधरत्नाकर दुर्गाभक्ति-
तरङ्गिणी वाचस्पतिमिश्र स्मृतिसागररायमुकुट कृत्य महा-
र्णव प्रभृतिभिः अनादृतानि ।

विजयादशमौमधिकृत्य । “दशमीं यः समुत्तुङ्गं प्रस्थानं
कुरुते नृपः । तस्य संवत्सरं राज्ञो न क्वापि विजयो भवेत्” ॥
अशक्तौ खड्गादियात्रामाह राजमार्त्तण्डः । “कार्यवशात्
स्वयमगमे भूभर्तुः केचिदाहुराचार्याः । क्वायुधाद्यमिष्टं
वैजयिकं निर्गमे कुर्यात्” ।

ज्येतिषे । “अस्तं गते तु मित्रे यया दिशा खञ्जनं नृपो-
यान्तं पश्येत्तया प्रयातस्य क्षिप्रमरातिर्वशमुपैति” ॥ मित्रे
सूर्ये । तथा “कृत्वा नौराजनं राजा बलवृद्धैर्यथाबलम् ।
शोभनं खञ्जनं पश्येत् जलमोगोष्ठसन्निधौ ॥ नौल ग्रीव शुभ-
ग्रीव सर्वकामफलप्रद । पृथिव्यामवतीर्णोऽसि खञ्जरोट नभो-
ऽस्तु ते” ॥ वसन्तराजे “दृष्टोदितेऽगस्त्यमुनौ सूदेशे सुचेष्टितं
खञ्जनको विदध्यात्” । इत्युपक्रम्य “त्वं योगयुक्तो मुनिपुत्रक-
स्त्वमदृश्यतामेषि शिखोद्गमेन । मंदृश्यसे प्रावृषि निर्गतायां
त्वं खञ्जनाश्चर्यमयो नमस्ते” । एतद्वचनात् यदा शिरसि
शिखोद्गमस्तदा खञ्जनी न दृश्यते अगस्त्योदयानन्तरं शिखा-
विगमात् पुनर्दृश्यते दर्शनफलं “अलोषु गोषु गजवाजिमहो-
रगेषु । राज्यप्रदः कुशलदः शुचि शाहलेषु । भस्मास्थिकेश-
नखलोमतपेषु दृष्टो दुःखं ददाति बहुशः खलु खञ्जरोटः” ॥
वर्षकृत्ये “वित्तं ब्रह्मणि कार्यसिद्धिरतुला शक्रे हुताग्ने भयं
याम्यामग्निभयं सुरद्विषि कलिर्लाभः समुद्रालये वायव्यां वर-
वस्त्रगन्धसलिलं दिव्याङ्गना चोत्तरे । ऐशान्यां मरणं ध्रुवं
निगदितं दिग्गजचणं खञ्जने । ज्येष्ठोक्ते क्षुतेऽप्येवमूचुः
केचिच्च कीविदाः” ।

क्षुते तु मदनपारिजातधृतम् । “जीवेति क्षुवतो ब्रूयात्

१०४

तिथितत्त्वम् ।

जीवेत्युक्तस्त्वया सह । अशुभं खञ्जमं दृष्ट्वा देवब्राह्मणपूजनम् ।
दानं कुर्वीत कुर्याच्च स्नानं सर्वोपधौजलैः । क्षुतोत् पतन
जृम्भासु जीवोत्तिष्ठाद्गुलिध्वनिः । शरीरपि च कर्त्तव्य-
मन्यथा ब्रह्महा भवेत्” । इति वन्यघटीय हरिहर-
भट्टाचार्यात्मज । औरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितदुर्गापूजातत्त्वं
समाप्तम् ।

अथ एकादशी । सा च परयुता ग्राह्या युष्मात् । आग्नेये
“गृहस्थो ब्रह्मचारी च आहिताग्निस्तथैव च । एकादश्यां न
भुञ्जीत पक्षयोरुभयोरपि” ॥ कृष्णायां पुत्रवती गृहस्थस्य
निषेधमाह ब्रह्मपुराणम् । “आदित्येऽहनि संक्रान्त्याममिते-
कादशी दिने । व्यतीपाते कृते आद्ये पुत्री नोपवसेत् गृही”
अस्यैव शयनबोधनमध्ये प्रतिपसवमाह ब्रह्मवैवर्त्तः । “शयनी
बोधनीमध्ये या कृष्णैकादशी भवेत् । वैधोषीत्या गृहस्थेन
नान्या कृष्णा कदाचन” ॥ वैष्णवस्य तु यावत् कृष्णायामुप-
वासमाह नारदः । “नित्यं भक्तिसमायुक्तैर्नरैर्विष्णुपरायणैः ।
यत्नेपक्षे च कर्त्तव्यमेकादश्यामुपोषणम् । सपुत्रश्च समर्थश्च
स्वजनैर्भक्तिसंयुतैः । एकादश्यामुपवसेत् पक्षयोरुभयोरपि” ॥

तत्त्वसागरः । “यथा शक्ता तथा कृष्णा यथा कृष्णा तथे-
तरा । तुल्येति मन्यते यस्तु सर्वे वैष्णव उच्यते” इति वैष्णव-
लक्षणमध्युक्तम् । वैधोषवासे भोजन चतुष्टयनिवृत्तिमाह
महाभारतम् । “सायमाद्यन्तयोरङ्गोः सायं प्रातश्च मध्यमे ।
उपवासफलं प्रेम्णोर्वर्ज्यं भक्तचतुष्टयम्” ॥ पुत्रवती ब्रह्मपुरा-
णोक्त रविवाराद्युपवासविधिस्तु तस्मात् निमित्तकोपवास-
परः । “तन्निमित्तोपवासस्य निषेधोऽयमुदाहृतः । नानुषङ्ग-
कृतो ग्राह्यो यतो नित्यमुपोषणम्” ॥ इति जैमिनिवचनात् ।
“भृगुभानुदिनोपेता सूर्यसंक्रान्ति संयुता । एकादशी सदो-
षीत्या पुत्रपौत्र विवर्द्धनी” इति विष्णुधर्मोत्तराच्च । तन्नि-
मित्तोपवासमाह संवर्त्तः । “अमावास्या द्वादशी च संक्रान्तिस्य
विशेषतः । एताःप्रशस्तास्तथयो भानुवारस्तथैव च ॥ अत्र
स्नानं जपो होमो देवतानाञ्च पूजनम् । उपवासस्तथादानमे-
कैकं पावनं स्मृतम्” ॥ पिढवासरौ तु षराहपुराणविष्णु-

तिथितत्त्वम् ।

१०५

धर्मात्तरकात्यायनाः । “उपवासो यदा नित्यः श्राद्धं नैमित्तिकं भवेत् । उपवासं तदा कुर्यादाघ्राय पितृसेवितम् ॥ रविवारेऽवसंक्रान्त्यामेकादश्यां सितेतरि । पारणञ्चोपवासञ्च न कुर्यात् पुत्रवान् गृही” इति पारणनिषेधो रविवार संक्रान्तिमात्र प्राप्तोपवासनिषेधवत् रविसंक्रान्तिमात्र प्राप्तपारणपरः । तयोरपि पारणन्तु “सप्तवारानुपोष्यैव सप्तधा संयतेन्द्रियः । सप्तजन्मकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति” ॥ इति । संवत्सर प्रदोषघृतेन । “नित्यं द्वयोरयनयोर्नित्यं विद्युवतोद्देशोः । चन्द्राक्योर्ग्रहणयोर्व्यतीपातेषु सर्वेषु ॥ अहोरात्रोषितः स्नानं दानं श्राद्धं तथा जपम् । यः करोति प्रसन्नात्मा तस्य स्यादजयश्च तत्” ॥ इति ब्रह्मपुराण वचनाभ्याश्च । शनिवारोपवाससंक्रान्तिपूर्वदिनोपवासविधानेन प्राप्तमिति ।

विधवायास्तु सर्वथा नित्यत्वमाह कात्यायनः । “विधवा या भवेन्नारी भुञ्जीतैकादशो दिने । तस्यास्तु सुकृतं नश्येत् भूणद्धत्या दिने दिने” ॥ स्मृतिः । अष्टाब्दादधिकोमर्त्योऽह्नः पूर्णाशौतिवत्सरः । भुङ्क्ते यो मानवी मोहात् एकादश्यां स पापकृत्” ॥ एकादशौ व्रतं नित्यं तदाह ब्रह्मवैवर्तः । “इति विज्ञाय कुर्वीतावश्यमेकादशौ व्रतम् । विशेष नियमाशक्तोऽहोरात्रं भुक्तिवर्जितः” ॥ भविष्ये “नित्यमेतत् व्रतं नाम कर्त्तव्यं सार्ववर्णिकम् । सर्वाश्चमाणां सामान्यं सर्वधर्मेष्वनुत्तमम् ॥ एकादश्यां न भुञ्जीत पचयोरुभयोरपि” । प्रचेताः “पूर्णाप्येकादशौ त्याज्या दितयं वर्द्धते यदि । द्वादश्यां पारणालाभे पूर्णैव परिगृह्यते” ।

एकादश्याः पूर्णत्वं विशेषयति सौरधर्मः । “आदित्योदयवेलायाः प्राङ्मूर्च्छाहर्त्तदयान्विता । सैकादशौ तु संपूर्णा बिहान्या परिकीर्त्तिता” ॥ दितयमेकादशौ द्वादशौ च वर्द्धते परादिनगामिनौ । द्वादश्यां पारणाया अलाभे पूर्णापरिग्रहे अधिकारिभेदमाह स्कान्दे । “संपूर्णैकादशौ यत्र प्रभाते पुनरेव सा । तत्रोत्तरां यतिः कुर्यात् पूर्वामुपवसेत् गृही” ॥ कौर्म्ये । “एकादशौ प्रवृद्धा चेत् शुक्ले कृष्णे विशेषतः । उत्तरान्तु यतिः कुर्यात् पूर्वामुपवसेत् गृही” । गारुडे “पुनः

१०६

तिथितत्त्वम् ।

प्रभात समये घटिकैका यदा भवेत् । तत्रोपवासो विहितो
वनस्पत्ययतेस्तथा । विधवायाश्च तत्रैव परतो द्वादशो नचेत् ॥
प्रवृद्धा एकादश्येव प्रकर्षेण वृद्धा न द्वादशौत्यर्थः । तत्रैवोत्तरा-
मेव । यत्र तु पूर्वदिने दशमौविद्धा परदिने द्वादशौ मिश्रा तत्र
सर्वैरेव परदिने द्वादशौलाभे तदलाभेऽपि परोपोष्या । “एका-
दशौ द्वादशौ-मिश्रा परतोऽपि न वर्हते । गृहिभिर्यतिभिश्चैव
सैवोपोष्या सदा तिथिः” ॥ इति स्मृतः । अपि भिन्नक्रमेण वर्हते
द्वादशौत्यर्थः । एतत् हिस्सृग्नि स्त्रिस्सृग्नि च सम्भवत्यविशेषात् ।

अत्रैव त्रयोदश्यां पारणफलमाह । “एकादशौ द्वादशौ च
रात्रिशेषे त्रयोदशौ । तत्र क्रतुशतं पुण्यं त्रयोदश्यान्तु पार-
णम्” । यत्तु “द्वादश द्वादशौर्हन्ति त्रयोदश्यान्तु पारणम्” इति
तदुपवास परदिने “द्वादशौलाभे तां विहाय पारणं बोध्यम् ।
तथाह ब्रह्मपुराणम् । “एकादश्यामुपोष्यैव द्वादश्यां पारणं
स्मृतम् । त्रयोदश्यां न कुर्यात्तु द्वादश द्वादशौचयात्” ॥
कालविवेक संवत्सर पदीय प्रभृतिषु कूर्मपुराणम् । “एका-
दशौमुपवसेत् द्वादशौमथवा पुनः । विमिश्रां वा प्रकुर्वीत
न दशम्या युतां क्वचित् ॥ कुर्यादलाभे संयुतां नालाभेऽपि
प्रवेशिनोम् । उपोष्या द्वादशौ तत्र त्रयोदश्यान्तु पारणम् ॥
उदयात् प्राक्दशम्यास्तु शेषः संयोग इष्यते । उपरिष्ठात्
प्रवेशस्तु तस्मात्तां परिवर्जयेत्” ॥ द्वादश्यां कलार्हमात्रम-
प्येकादश्या अनिर्गमे यदि दशमौ नोदयं स्पृशति उदयात्
प्रागरुणोदयकाल एवावतिष्ठते तदा संयुक्तोच्यते सैवोपोष्या ।
अत्रैव विषये “एकादशौ दशाविद्धा परतोऽपि न वर्हते ।
गृहिभिर्यतिभिश्चैव सैवोपोष्या सदा तिथिः” ॥ इति भविष्य-
पुराणौयादिवचनानि दशमौविद्धाकर्त्तव्यताबोधकानि बो-
ध्यानि । अत्र द्वादश्यामेकादश्यालाभ एव अरुणोदयविज्ञायाः
कर्त्तव्यतोपदेशात् द्वादश्यामेकादशौलाभे तादृग्विस्थां न
कुर्यात् इत्यर्थतोऽवगतेस्तत्र परैकादश्यापोष्या इत्यवगम्यते ।
एतद्विषये “षष्टिदण्डात्मिकायाश्च तिथेर्निष्क्रमणे परे ।
अकर्मण्यं तिथिमलं विद्यादेकादशीं विना” ॥ इति संगच्छते ।
तथा कालमाधवौये गारुडम् । “आदित्योदयवेलायामा-

तिथितत्त्वम् ।

१०७

रभ्य षष्टिनाडिकाः । सङ्कीर्णैकादशीनाम त्याज्या कर्मफले-
 सुभिः” ॥ अत्रापि त्रयोदश्यां द्वादशी लाभ एव परीपोष्या-
 इत्यवधेयम् । नीचेत् तत्र पूर्वामुपोष्य परदिने द्वादश्याद्य-
 पादं समुत्तोर्य पारणं कुर्यात् “विद्याप्यैकादशी याज्ञा परतो
 द्वादशी नचेत्” इति “मुहूर्त्तं द्वादशी न स्यात् त्रयोदश्यां
 यदा मुने । उपोष्या दशमौविद्धा सर्वैरेकादशी तदा” ॥ इति
 “त्रयोदश्यां यदा न स्यात् द्वादशी घटिकाद्यम् । दशम्यैका-
 दशीविद्धा सैवोपोष्या सदा तिथिः” ॥ इति मत्स्यकूर्म नारदीय-
 वचनेभ्यः अत्र मुहूर्त्तं घटिकेति पारणयोग्यकालोपलक्षणम् ।
 “कलार्द्धं द्वादशीं दृष्ट्वा निशीथादूर्ध्वमेव हि । आमध्याह्नाः
 क्रियाः सर्वाः कर्त्तव्याः शम्भु शासनात्” ॥ इति श्रीधरस्वामि-
 धृतवचनात् ।

अष्टोदयानन्तरवर्त्तिनो दशमी यद्येकादशीं स्पृशति तदा
 सा प्रवेशिनौ पदवाच्या । तां विद्याय द्वादशीमवोपवसेत् ।
 तदिदमुक्तं नालाभेऽपि प्रवेशिनीमिति । अलाभेऽपि परदिने
 एकादश्यालाभेऽपि । अतएव कण्वः । “उदयोपरिविद्धा तु
 दशम्यैकादशी यदि । दानवेभ्यः प्रौढनार्थं दत्तवान् पाक-
 शामनः” ॥ स्कान्दे “दशम्यैकादशीविद्धा गान्धारी तामुपो-
 षिता । तस्याः पुत्रगतं नष्टं तस्मात् तां परिवर्जयेत् । ये
 कारयन्ति कुर्वन्ति दशम्यैकादशीं युताम् । आलोक्य तन्मुखं
 ब्रह्मन् सूर्यदर्शनमाचरेत्” ॥

अथारुणोदयविद्धा षष्टिदण्डैकादशी पूर्णैकादश्याव्यव-
 स्थाया मविशेषः इति चेन्न “द्वादश्यां पारणालाभे पूर्णैव परि-
 गृह्यते ॥ इत्यविशेषात् अत्र वैष्णवेनापि पूर्णोपोष्या इति ।
 अरुणोदयविद्धा तु द्वादश्यां पारणस्यालाभेऽपि वैष्णवेर्नोपोष्या
 किन्तु खण्डैकादशापोष्येति । “दशमौशेष संयुक्तो यदि
 स्यादरुणोदयः । नैवोपोष्यं वैष्णवेन तद्विनैकादशौव्रतम्” ॥
 इति गारुडे वैष्णवेनेत्यभिधानात् । तत्रापि कृष्णपक्षे अरुणो-
 दय विद्वावोपोष्या शुक्लपक्षे तु न तथेति विशेषः । “एकादशीं
 दशाविद्धां वर्द्धमाने विवर्जयेत् । पक्षे हानौ स्थिते सोमे
 लङ्घयेद्दशमीयुताम्” ॥ इति कालविवेककृत्य महार्णवधृत

१०८

तिथितत्त्वम् ।

भविष्यपुराणैकवाक्यत्वात् । अरुणोदय कालमाह स्कन्द-
पुराणम् । “उदयात् प्राक्चतसस्तु नाडिका अरुणोदयः ।
तत्र स्नानं प्रशस्तं स्यात्तद्विपुण्यतमं स्मृतम्” ॥ नाडिका
दण्डः ।

तदयं संक्षेपः । गृहस्थादीनामुभयपक्षे एकादश्यामुपवास-
धिकारः । कृष्णपक्षेकादश्यां पुत्रवती गृहस्थस्य नाधिकारः ।
हरिशयनाभ्यन्तरे तस्याप्यधिकारः । वैष्णवपुत्रवद्गृहस्थस्य
सर्व कृष्णाग्रामप्यधिकारः । शुक्रवार रविवारादावप्येकादश्या-
मुपवासफलाधिक्यम् । विधावायास्तु सर्वत्राधिकारः । अत्र
अष्टाब्दादधिकापूर्णाशीति वर्षमानवो नित्याधिकारी एका-
दशीव्रतं नित्यं पारणदिने द्वादशीलाभे सर्वेष्व पूर्णमैका-
दशीं त्यक्त्वा खण्डामुपवसेत् । तदलाभे गृही पूर्वां तदन्यः परां
विधवापि । यदा तु पूर्वदिने दशम्यायुतैकादशी तदोत्तरामु-
पोष्या द्वादश्यां पारणं कुर्यात् । परदिने द्वादश्यनिर्गमे तु
त्रयोदश्यामपि यदा तु सूर्योदयानन्तरं दशम्यायुतैकादशी
परदिने न निःसरति तदा तां विहाय द्वादश्यामुपवसेत् ।
यदा तु सूर्योदयपूर्वकालीन दशम्यैकादशी परदिने न
निःसरति तदा तामुपवसेत् । यदा तु तथाविधा सती पर-
दिने निःसरति तत्परदिने च द्वादशी तदा तां विहाय खण्डा-
मुपोष्य द्वादश्यां पारयेत् यदा तु उभयदिने तद्विधैकादशी
तत्परदिने च न द्वादशी तदा षष्टिदण्डात्मिकां विद्वामुपोष्य
परदिने द्वादश्याद्यपादमुत्तोर्य पारयेत् वैष्णवस्तु तत्रापि
शुक्लपक्षे तु परामुपोष्य त्रयोदश्यां पारयेत् । एकादश्याप-
वासः सूतकादावपि कार्यः । भविष्योत्तर पद्मपुराणयोः ।
“एकादश्यां न भुञ्जीत पक्षयोर्भूपोरपि । सूतके सूतके
वापि अन्यस्मिन् वाप्यशौचके । सर्वथा न परित्याज्या इच्छता
श्रियमात्मनः” । स्त्रियास्तु पुलस्त्यः । “एकादश्यां न भुञ्जीत
नारी दृष्टे रजस्यपि” ॥ अशक्तं प्रति नारदीयम् । “अनुकल्पो
नृणां प्रोक्तः क्षौणानां वरवर्णिनि” । वायुपुराणे “उपवास
निषेधे तु किञ्चित् भक्ष्यं प्रकल्पयेत् । न दुष्येदुपवासेन उप-
वासफलं लभेत्” ॥

तिथितत्त्वम् ।

१०६

उपवासनिषेधासामर्थ्ययोर्भक्ष्यप्रकाशमाह नारदीये ।
 “मूलं फलं पयस्तोयमुपभोष्यं भवेत् शुभम् । नत्वेवं भोजनं
 कैश्चित् एकादश्यां प्रकौर्त्तितम्” ॥ एवमित्यनुकल्पातिरिक्तम् ।
 पञ्चपुराणि “नक्तं हविष्यान्नमनोदनं वा फलं तिलाक्षौरमथा-
 म्बुचान्यम् । यत्पञ्चगव्यं यदिवाद्य वायुः प्रशस्तमत्रोत्तरमुत्त-
 रञ्च” ॥ फलाहारादावपि तुलसीरहितत्वे दोषमाह गरुड-
 पुराणम् । “तुलसीं विना या क्रियते न पूजा स्नानं न तदय-
 न्तुलसीं विनाकृतम् । भुक्तं न तदयन्तुलसीविवर्जितं पीतं
 न तद् यन्तुलसीविवर्जितम्” ॥ अत्र श्रौभगवद्वाक्यम् । “भच्छ-
 यनं मदुत्थाने मत्पार्श्वपरिवर्त्तने । फलमूलजलाहारी हृदि
 शल्यं ममापयेत्” ॥

हविष्यान्नमाह स्मृतिः । हैमन्तिकं सितास्त्रिं धान्यं
 मुद्गा यवास्त्रिलाः । कलाया कङ्गनोवारा वास्तूकं हिलमो-
 चिका । षष्टिका कालशाकञ्च मूलकं केमुकेतरत् । लवणे
 सैश्वसामुद्रे गव्ये च दधिसर्पिषौ । प्रयोऽनुद्धृतसारञ्च पन-
 साम्बहरोतकी । तिल्लिङ्गौजौरकञ्चैव नागरङ्गञ्च पिप्पली
 कदली लवली धात्री फलान्यगुडमैलवम् । अत्रैनपक्वं मू-
 यो हविष्यान्नं विदुर्बुधाः” ॥ अत्रास्त्रिन्मित्युपादानादन्यत्र
 स्त्रिन् धान्यतण्डुले न दोषः । हैमन्तिकमित्यभिधायागम्य
 संहितायाम् । नारिकेलफलञ्चैव कदलीं लवलीन्तथा ।
 आम्ब्रमामलकञ्चैव पनसञ्च हरोतकीम् । व्रतान्तरप्रशस्तञ्च
 हविष्यं मन्वते बुधाः । शक्तौ तु मनुः गृह्यपरिशिष्टञ्च “प्रभुः
 प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पे प्रवर्त्तते । न सास्यशायिकं तस्य
 दुर्मतेर्विद्वान् फलम्” ॥ इति । अनुकल्पेऽपि विष्णुपासनं
 पारणञ्च कर्त्तव्यम् । “एकभक्तेन नक्तेन तथैवाथाचिन्तनं च ।
 उपवासेन दावेन नैवाहादशिकी भवेत्” ॥ इति मार्कण्डेय-
 वचनात् दानेन ब्रह्मवर्त्तकीन । यथा “उपवासाभ्यर्ग्ये-
 देकं विप्रन् भोजयेत् । तावदनानि वा दद्याद् यद्भक्तदिगुणं
 भवेत् । महस्त्रयस्मितां देवीं जपेद्वा प्राणसंयमान् । कुर्यात्
 द्वादशसंख्यकान् यथा शक्तिं व्रते नरः” ॥ देव्यै गायत्रीम् ।
 मात्स्ये । “दशम्यां नियताहारी सांसमैश्वर्यवर्जिता । एका-

११०

तिथितत्त्वम् ।

दश्यां न भुञ्जीत पक्षयोऽहमयोरपि” ॥ सूरिसप्तोषे “कांस्त्रं
मांसं मसूरञ्च चनकं कोरदूषणम् । शाकं मधुपराञ्च त्वजि-
दुपवसन् स्त्रियम्” ॥ चनकं क्लीलेतिस्थितं अत्रोपवसन्निति
तद्दिने भोजनासम्भवात् सामीप्यात् पूर्वापरयोर्यहणम् ।
स्मृतिः । “शाकं मांसं मसूरञ्च पुनर्भोजनमैथुने । द्यूतमत्य-
म्बुपानञ्च दशम्यां वैष्णवस्त्यजेत्” ॥

स्मृतिः । “प्रातःसन्ध्यां ततः कृत्वा सङ्कल्पं बुध आचरेत्” ।
वाराहे “गृह्यौत्तौडुम्बरं पात्रं वारिपूर्णमुदङ्मुखः । उप-
वासन्तु गृह्यौयात् यद्वा वार्येव धारयेत् । एकादश्यां निरा-
हारो भूत्वा चैवापरेऽहनि । भोक्ष्येऽहं पुण्डरीकाक्ष ! शरणं मे
भवाच्युत !” ॥ यद्देति ताम्रपात्राभावे जलमात्रं गृह्यौत्वा
सङ्कल्पयेदित्यर्थः । कालनाथवीथधृतस्कान्दे “उपवासन्तु
सङ्कल्प्य मन्त्रपूतं जलं पिबेत्” ॥ मन्त्रमाह कात्यायनः ।
“अष्टाक्षरेण मन्त्रेण त्रिर्जपेनाभिमन्त्रितम् । उपवासफलं
प्रेप्सुः पिबेत् पात्रगतं जलम्” । आचमनवस्त्रात्र दूषणम् ।
ततः प्रार्थयेत् । “इदं व्रतं मया देव ! गृह्यौतं पुरतस्तव ।
निर्विघ्नां सिद्धिमाप्नोतु त्वत्प्रसादाज्जनार्दन !” ॥ ब्रह्मपुराणम् ।
“एकादश्यामुभे पक्षे निराहारः समाहितः । संपूज्य विधिव-
द्विष्णुं श्रद्धया सुसमाहितः । याति विष्णोः परं स्थानं नरो
नास्त्यत्र संशयः” ॥ नृसिंहपुराणम् । “उपवासो नरश्रेष्ठ ! एका-
दश्यां विधीयते । नरसिंहं समर्भ्य सर्वपापैः प्रमुच्यते” ॥

द्वादशीमधिकृत्य कात्यायनः । “प्रातः स्नात्वा हरिं पूज्य
उपवासं समर्पयेत् । अज्ञानतिमिरान्धस्य व्रतेनानेन केशव ! ॥
प्रसौद धमुखो नाथ ! ज्ञानदृष्टिप्रदो भव । मन्त्रं जपित्वा हरये
निवेद्योपोषणम् व्रतौ । द्वादश्यां पारणं कुर्यात् वर्जयित्वा-
ल्लुपोदकौम्” ॥ उपोदकीं पूतिकाशाकम् । द्वादशीलङ्घने
दोषमाह नारदीयम् । “महाहानिकरौ ह्येषा द्वादशी
लङ्घिता नृणाम् । कृष्ण ! कृष्ण ! कृपालुस्त्वस्मगतीनां नतिर्भव ।
संसारार्णवमग्नानां प्रसौद मधुसूदन !” ॥ इत्यनेनाग्नि निवे-
दयेत् इति । विष्णुधर्मोत्तरे “द्वादश्याः प्रथमः पादो हरि-
वासरसंज्ञकः । तस्मात्तत्क्रम्य कुर्वीत पारणं विष्णुतत्परः” ॥

तिथितत्त्वम् ।

१११

स्मृतिः “कलार्क्षीं द्वादशीं दृष्ट्वा निशीथादूर्ध्वमेव हि । वाम-
ध्वाङ्गाः क्लियाः सर्वाः कर्त्तव्याः शम्भुयासनात्” ॥ निशीथा-
दूर्ध्वं सार्धमहरत्रयोपरि । अत्रासामर्थ्यं कात्यायनः । “सन्ध्या-
दिकं भवेन्नित्यं पारणन्तु निमित्ततः । अद्विस्तु पारयित्वा तु
नैत्यिकान्ते भुजिक्रियाः” ॥ ब्रह्माण्डपुराणम् । “कांस्यं मांसं
सुरां क्षौद्रं लोभं वितथभाषणम् । व्यायामश्च ध्यायश्च
दिवा स्वप्नं तथाश्चनम् । शिलापिष्टं मसूरांश्च द्वादशैतानि
वैष्णवः । द्वादश्यां वर्जयेन्नित्यं सर्वपापैः प्रमुच्यते” ॥

वामनपुराणे । “एकादश्यां जगत्स्त्रामि शयनं परि-
कल्पयेत् । शेषादि भोगपर्यङ्कं कृत्वा संपूज्य केशवम् ॥
अनुष्ठां ब्राह्मणेभ्यश्च द्वादश्यां प्रयतः शुचिः । लब्ध्वा पौता-
श्वरधरं देवं निद्रां समानयेत्” ॥ अनुष्ठां लब्ध्वा इति अन्वयः ।
एकादशीसमये दिवाशयनं परिकल्पयेत् रात्रौ द्वादशीक्षणे
निद्रेति ।

व्यक्तं बराहे । “आषाढ शुक्लद्वादश्यां पौर्णमास्यामथापि
वा । चातुर्मास्यप्रतारम्भं कुर्यात् कर्कटसंक्रमे ॥ अभावे
तु तुलार्केऽपि मन्त्रेण निधमं व्रतौ । कार्तिके शुक्लद्वादश्यां
विधिवत्तत् समापयेत् ॥ चतुर्धापि हि तच्चौर्णं चातुर्मास्यं
व्रतं नरः । कार्तिक्यां शुक्लपक्षे तु द्वादश्यां तत्समापयेत्” ॥
मात्स्ये । “चतुरो वार्षिकान् मासान् देवस्थोऽस्थापनावधि ।
मधुसूरो भवेन्नित्यं नरो गुडाविवर्जनात् ॥ तैलस्य वर्जनादेव
सुन्दराङ्गः प्रजायते । कटुतैलपरित्यागात् शत्रुनाशः प्रजा-
यते । लभते सन्ततिं दौर्घां स्थालौपाकमभक्षयन् ॥ सदा
सुनिः सदा योगौ मधुमांसस्य वर्जनात् । निराधिनीरुगो-
जस्यै विष्णुभक्तश्च जायते ॥ एकान्तरोपवासेन विष्णुलोक-
मवाप्नुयात् । धारणासखलोन्नाश्च गङ्गास्नानं दिने दिने
ताम्बूलवर्जनाद्भोगो रक्तकण्ठश्च जायते ॥ द्रुतत्यागात् सुलावण्यं
सर्वं सिन्धु वपुर्भवेत् । फलत्यागात् मतिमान् बहुपुत्रश्च
जायते” ॥ “नमो नारायणायैति जहानशनजं फलम् ।
पादाभिवन्दनाद्विष्णोर्लभेद्भोदानजं फलम् । एवमादिव्रतैः
पार्थ ! तुष्टिमायाति केशवः” ॥ सनत्कुमारः “इदं व्रतं मया

११२

तिथितत्त्वम् ।

देव ! गृहीतम् पुरतस्सव । निर्विघ्नां सिद्धिमाप्नीतु प्रससे त्वयि
 केशव ! । गृहीतेऽस्मिन् व्रते देव ! यद्यपूर्णं त्वहं स्मिन्ने । तन्मे
 भवतु संपूर्णं त्वत्प्रसादाज्जनार्दन ! ॥ समाप्तौ च “इदं व्रतं मया
 देव ! कृतं प्रीत्यै तव प्रभा ! । न्यूनं संपूर्णतां यातु त्वत्प्रसा-
 दाज्जनार्दन ! ॥” अथैव यतिमधिकृत्य काठकगृह्यम् “एकरात्रं
 वसेत् ग्रामे नगरे पञ्चरात्रकम् । वर्षाभ्योऽन्यत्र वर्षासु मासांश्च
 चतुरो वसेत्” ॥ एतदशक्तविषयम् । “ऊर्ध्वं वार्षिकाभ्यां
 मासाभ्यां नैकस्थानवासौ” ॥ इति शङ्कोक्तेः ।

मास्ये । “शेते विष्णुः सदाषाढे भादे च परिवर्तते ।
 कार्तिके परिबुध्येत शुक्लपक्षे हरेर्दिने” । भविष्यनारदीययोः ।
 “मैत्राद्यपादे स्वपितौ ह विष्णुर्विष्णव्यमध्ये परिवर्तते च ।
 पौष्णावसाने च सुरारिहन्ता प्रबुध्यते मासचतुष्टयेन” ॥
 मैत्रमनुराधा । वैष्णव्यं श्रवणा पौष्णं रेवती । भविष्ये ।
 “निशि स्वापो दिवोत्थानं सन्ध्यायां परिवर्तनम् । अन्यत्र
 पादयोगेऽपि द्वादश्यामेव कारयेत्” ॥ अन्यत्र स्वापादिवि-
 हितरात्रादौतरकाले दशमौ प्रतिपदोश्च । “किन्तन्मैत्राद्य-
 पादेन दशम्यंशेन यो दिवा । पौष्णशेषेण किन्तेन प्रति-
 पद्यथ यो निशि ॥ दशम्यंशेन दशम्यां अंशो यत्र पादे तेन ।
 यः पादो दिवाप्राप्तस्तेन वा किम् । अत्र दशमौ प्रतिपदोर्व-
 र्जनात् तदितरैकादश्यादि पञ्चतिथिषु मैत्रादिनक्षत्रपाद-
 विशेषलाभेऽपि द्वादशीं विनापि शयनादिरिति प्रतीयते ।
 वचनान्तरं “रेवत्यन्तो यदा रात्रौ द्वादश्या च समायुताः ।
 तदा विबुध्यते विष्णुर्दिनान्ते प्राप्य रेवतीम्” ॥ दिनान्ते
 त्रिधाविभक्तदिनतृतीयभागे दिवोत्थानमित्यनुरोधः । विष्णु-
 धर्मीन्तरे । “विष्णुर्दिवा न स्वपिति न च रात्रौ प्रबुध्यते ।
 द्वादश्यामृच्च संयोगे पादयोगो न कारणम् । अप्राप्ते द्वादशौ-
 मृचे उत्थानशयने हरेः । पादयोगेन कर्तव्ये नाहोरात्रं
 विचिन्तयेत्” ॥ वराहपुराणम् । “द्वादश्यां सन्ध्यासमये
 नक्षत्राणामसम्भवे । आभाकासितपक्षेषु शयनावर्तनादिकम्” ॥
 आभाकानां आषाढभाद्रकार्तिकानाम् । ततश्च द्वादश्यां
 निशादौ नक्षत्रमात्रयोगात् द्वादश्यामृच्चाभावे तिथ्यन्तरे

तिथितत्त्वम् ।

११३

निशाद्यनादरेण पादविशेषयोगात् तदभावे द्वादश्यां सन्ध्या-
यामेव शयनादिकं बोधनन्तु द्वादश्यां रात्रौ रेवत्यन्तपादयोगे
दिनद्वितीयभाग इति विशेषः । शयने मन्त्रमाह वराहपुरा-
णम् । “नमो नारायणेत्युक्त्वा इमं मन्त्रमुदोरयेत् । मेघान्यपि
मेघश्यामं क्षुपागतं मिथ्यमानं महौमिसां निद्रां भगवान्
गृह्णातु लोकनाथ वर्षास्त्रिमं पश्यतु मेघहृन्दम् । ज्ञात्वा च
पश्यैव च देवनाथ मामाशुत्वारि वैकुण्ठस्य तु पश्यनाथ । ततश्च
“सुप्ते त्वयि जगन्नाथे जगत्सुप्तं भवेदिदम् । विबुधे त्वयि
बुध्येत जगत् सर्वं चराचरम्” ॥ इत्यनेन पूजयेत् । पार्श्वं
परिवर्त्तने तु । “वासुदेव ! जगन्नाथ ! प्राप्तेयं द्वादशी तव ।
पार्श्वेण परिवर्त्तस्व सुप्तं स्वपिहि माधव !” ॥ इति पठेत् ।
“त्वयि सुप्ते जगन्नाथे जगत्सुप्तं भवेदिदम् । विबुधे त्वयि
बुध्येत जगत्सर्वं चराचरम्” ॥ इत्यनेन पूजयेत् । नैयत-
कान्तिककण्ठतरी ब्रह्मपुराणं कार्त्तिकशुक्लपक्षमधिकृत्य ।
“उपवासः प्रकर्त्तव्य एकादश्यां प्रजागरः । द्वादश्यां वासु-
देवश्च पूजितव्यः प्रयत्नतः” । अथानमन्त्रस्तु “महेन्द्र रुद्रेर-
भिनूयमानो भवानृषिर्ववन्दितवन्दनीयः । प्राप्ता तवेयं किल
कौमुदाख्या जागृत्य जागृत्य च लोकनाथ ! । मेघा गता निर्मल-
पूर्णवस्त्रः शारदापुष्पाणि च लोकनाथ ! । अहं ददानौति च
पुण्यहेतोर्जागृत्य जागृत्य च लोकनाथ !” ॥ ततः “उत्तिष्ठोत्तिष्ठ
गोविन्द त्वज निद्रा जगत्यते ! । त्वया चोत्थीयमानेन उत्थितं
भुवनत्रयम्” ॥ इति पठित्वा पूजयेत् ।

मत्स्यपुराणे भीमं प्रति भगवद्वाक्यं “यद्यष्टन्यां चतुर्दश्यां
द्वादश्यामथ भारत ! । अत्येव्यपि दिनर्क्षेषु न शक्तस्त्वमुपो-
षितम् ॥ ततः पुण्यामिसां भीमतिथिं पापप्रणाशिनौम् ।
उपोष्य विधिगानेन गच्छेर्विष्णोः परं पदम्” । भीमतिथिं
भीमतिथित्वेन ख्यातामिकादशौम् । विस्तारस्त्वेकादशौतत्वे-
ऽनुसन्धेयः । विष्णुधर्म “मृगशीर्षे शशधरे माघे मासि प्रजा-
पते । एकादश्यां मिते पक्षे सोपवासो जितेन्द्रियः । द्वादश्यां
षट्तिनाचारं कृत्वा पापात् प्रमुच्यते । तिलस्त्रायौ तिलोदनीं
तिलहोमौ तिलोदकी । तिलस्य दाता भोक्ता च षट्तिनौ

११४

तिथितत्त्वम् ।

नाघसौदति । सकृत्तु षट्तिथौ भूत्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ।
त्रिंशद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥

अथ द्वादशी । सा च एकादशीयुता ग्राह्या युग्मात् नार-
दौघे । “वैशाखशुक्लपक्षे तु द्वादशी वैष्णवी तिथिः । तस्यां
श्रीतल तोयेन स्नापयेत् केशवं शुचिः” ॥ इयं पिपीतक द्वादशी
अत्र “षष्ठौसमेता कर्त्तव्या सप्तमी नाष्टमीयुता । पतङ्गोपा-
सनायेह षष्ठ्यामाहुर्मुपोषणम् । एकादश्यां प्रकुर्वन्ति उप-
वासं मनौषिणः । उपासनाय द्वादश्यां विष्णोर्यद्विदियं
तथा” ॥ इति भविष्य पुराणेन एकादश्यापवासानन्तरं द्वादश्यां
विष्णूपासनाया उक्तत्वादत्रापि तथा व्यवहरन्तीति नात्र युग्मा-
दरः । द्वादशीक्षयेत्पवासानन्तर्यं विनापि पूजिति । इयं
पूर्ववचनोक्तषष्ठौयुता सप्तमीवत् आषाढद्वादश्यादिषु शयना-
दिकं प्रागुक्तवचनात् ।

भविष्योत्तरे । “द्वादशी अवणोपेता सर्वपापहरा तिथिः ।
बुधवारसमा युक्ता ततः शतगुणा भवेत् । तामुपोष्य समाप्नोति
द्वादश द्वादशीफलम्” । उभयदिने तन्नाभे तु एकादशी युता
ग्राह्या । “द्वादशी च प्रकर्त्तव्या एकादश्यायुता विभो ! । सदा
कार्या च विद्वाद्भिर्विष्णुभक्तैश्च मानवैः” ॥ इति स्कान्दात् ।
यदात्वेकादश्यामेव अवणा तदा तामुपवसेत् । तथा च
नारदः । “याः कार्ष्णिक्षतिथयः प्रोक्ताः पुण्या नक्षत्रयोगतः ।
तास्वेव तद्भूतं कुर्यात् अवणद्वादशीं विना” ॥ भविष्योत्तरे ।
“एकादशी यदा तु स्यात् अवणेन समन्विता । विजया सा
तदा प्रोक्ता भक्तानां विजयप्रदा । तिथिनक्षत्रसंयोगे उपवासो
यदा भवेत् । तावदेव न भोक्तव्यं यावन्नैकस्य संचयः । विशे-
षेण महीपाल अवणं वर्द्धते यदि । तिथिक्षयेण भोक्तव्यं द्वादशीं
नैव लङ्घयेत्” । तिथिक्षयेण एकादशीक्षयेण भोक्तव्यं
द्वादश्यां पारयेदित्यर्थः । अत्र हेतुः द्वादशीमित्यादिः ।
यदात्वेकादश्यापवासदिने अवणं नास्ति परदिने
द्वादश्यां तत् तदोपवासद्वयमाह ब्रह्मवैवर्तः । “एका-
दशीमुपोष्यैव द्वादशीं समुपोषयेत् । नचात्र विधि-
लोपः स्यादुभयोर्देवता हरिः” ॥ अत्र च “असमाप्ते व्रते पूर्वे

तिथितत्त्वम् ।

११५

नैव कुर्यात् व्रतान्तरम् ॥ इति स्मृतेः पारणस्याकरणेन पूर्वोपवासासमाप्तावुपवासान्तरारम्भे विधिलोपो न भवेदित्यर्थः । हेतुमाह उमयोरित्यादिः । उमयोपवासासामर्थ्यं तु श्रवणद्वादशोपपोष्या तथा च स्मृतिः । “वरमेकादशीं भुक्त्वा द्वादशीं समुपोवयेत् । पूर्वोपवासजं पुण्यं सर्वं प्राप्नोत्यसंशयः” । तथा “उपोष्य द्वादशीं पुण्यां विष्णुऋत्तेण संयुताम् । एकादशशुद्धवं पुण्यं नरः प्राप्नोत्यसंशयः” ॥ द्वादशशुपवासः काश्यः । तथाह मार्कण्डः । “द्वादशग्रामुपवासेन सिद्धात्मा नृप ! सर्वशः । चक्रवर्तित्वमतुलं संप्राप्नोत्यतुलां श्रियम्” ॥

अत्र कालिकापुराणात् शक्रोत्थानविधिर्लिख्यते । “अथातः शृणु राजेन्द्र ! शक्रोत्थानध्वजोत्सवम् । यत्कृत्वा नृपतिर्याति नो कदाचित्पराभम् । अर्जुनोऽप्यश्वकर्णश्च प्रियकोधव एव च । औङ्गम्वरश्च पञ्चैते केत्वर्थे सत्तमाः स्मृताः । अन्ये च देवदार्वाद्याः शालाद्यास्तारवस्तथा । तच्च वृत्तं तुदेद्रात्रौ स्पृष्ट्वा मन्त्रमिमं पठेत्” ॥ तुदेत् च्छेदयेत् । “यानि वृत्ते तु भूतानि तेभ्यः स्वस्ति नमोऽस्तु वः । उपहारं गृह्णोत्वैमं क्रियतां वासवध्वजः ॥ पार्थिवस्त्वां वरयते स्वस्ति तेऽस्तु नमोत्तम ! । ध्वजार्यं देवराजस्य पूजयेत् पतिगृह्यताम् ॥ ततोऽपरे ऽङ्गि तं च्छित्वा मूलमष्टाङ्गलं पुनः । जले क्षिपेत्तदयस्य च्छित्वैवं चतुरङ्गुलम् । ततो नीत्वा पुरहारं केतुं निर्माय तत्र वै । शक्ताष्टम्यां भाद्रपदे केतुं वेदिं प्रवेशयेत् । द्वाविंशद्वस्त्रमानस्तु अधमः केतुरुच्यते । द्वाविंशत् ततो ज्यायान् द्वाचत्वारिंशदेव तु । कुमार्यः पञ्च कर्त्तव्याः शक्रस्य नृपसत्तम ! । शालमयस्तु ताः सर्वास्त्वपराः शक्रमाह्वकाः । केतोः पादपमाणेन कार्याः शक्रकुमारिकाः । माह्वकार्हेप्रमाणान्तु यन्त्रं हस्तद्वयं तथा । एवं कृत्वा कुमारीश्च माह्वकां केतुमेव च । एकादश्यां सिते पक्षे यष्टौनामधिवासनम् । अधिवास्य ततो यष्टिं गन्धद्वारादिमन्त्रकैः । द्वादश्यां मण्डलं कृत्वा वासवं विस्तृतात्मकम् । अष्ट्युतं पूजयित्वादौ शक्रं पश्चात् प्रपूजयेत् । शक्रस्य पतिमां कुर्यात् कानकीं दारवीं तथा” ॥ कानकीं कनकमयीं “अन्यतैजसभूतां वा सर्वाभावे तु मृण्मयीम् । तां मण्डलस्य मध्ये

११६

तिथितत्त्वम् ।

तु पूजयित्वा विशेषतः ॥ ततः शुभे मुहूर्ते तु केतुमुत्थापये-
 च्छुपः । वज्रहस्त ! सुरारिघ्न ! बभ्रुनेत्र ! प्ररन्दर ! । क्षेमार्थं सर्व-
 लोकानां पूजेयं प्रतिगृह्यताम् । एष्टोहि सर्वामरमिहस-
 क्त्वरिभिष्टतो वज्रधरामरेश ! । समुत्थितस्त्वं श्रवणाद्यपादे
 गृहाण ! पूजां भगवन् नमस्ते । इति मन्त्रेण तन्त्रेण नानानैवेद्य-
 वन्दनेः । घटेषु दश दिक्पालान् ग्रहांश्च परिपूजयेत् ।
 साध्यादीन् सकलान् देवान् मातृः सर्वास्त्वनुक्रमात् । ततः
 शुभे मुहूर्ते तु ज्ञानिवर्धकं संयुतः । केतुपत्न्यान्भूमिन् यज्ञ-
 वेद्यास्तु पश्चिमे । विप्रेः पुरोहितैः सार्धं गच्छेद्राजा सुम-
 ङ्गलैः । गज्जुभिः पञ्चभिर्वडं यन्त्रस्त्रिष्टं समावृतम् । कमा-
 रौभिश्च संयुक्तं दिक्पालानाञ्च पट्टकैः । यथावर्णैर्यथादेशैर्यो-
 जितैर्वस्त्रवेष्टितैः । युतं तं किङ्किणीजालैर्वृद्धदु घण्टोघ्रचामरैः ।
 चित्रमाल्याम्बरैश्चापि चतुर्भिरपि तोरणैः । उत्थापयेन्महा-
 केतुं राजा मातुः शनैः शनैः । प्रतिमां तां नयेन्मूलं केतोः
 शक्रं विचिन्तयन् । यजेत् पूर्ववत्तत्र शचीं मातानिमेव च ।
 जयन्तं तनयं तस्य वज्रमैरावतं तथा । ग्रहांश्चाप्यथ दिक्-
 पालान् सर्वांश्च गणदेवताः । पूजितानाञ्च देवानां शश्वद्धोमं
 समाचरेत् । होमान्ते तु बलिं दद्यात् वासवाय महात्मने ।
 तिलं घृतं चाक्षतञ्च पुष्पं दूर्वां तथैव च । एतैस्तु जहृया-
 देतान् स्वैः स्वैर्मन्त्रैर्नरोत्तमः । ततो होमावसाने तु ब्राह्मणा-
 नपि भोजयेत् । एवं प्रपूजयेद्वत्यं सप्तरात्रं दिने दिने ।
 वातारमिति मन्त्रोऽयं वासवस्य परः प्रियः । एवं कृत्वा दिवा-
 भागे शक्रोत्थापनमादितः । श्रवणचंद्रयुतायाञ्च द्वादश्यां पार्थिवः
 स्वयम् । अन्तपादे भरण्यास्तु निशि शक्रं विसर्जयेत् । सुप्तेषु
 सर्वलोकेषु यथा राजा न पश्यति । सार्धं सुरासुरगणैः पुरन्दर !
 शतक्रतोः ! । उपहारं गृह्णीत्वैव महेन्द्रध्वज ! गम्यताम् । उत्-
 पाते सप्तरात्राणि तथोपप्लवदर्शने । व्यतीत्य शनिभौमौ च
 अन्यर्क्षेऽपि विसर्जयेत् । यस्मिं स्तस्मिन् दिने चैव सूतकान्ते
 विसर्जयेत् । तथा रक्षेत्रूपः केतुं न पतच्छकुनिर्यथा । शनैः
 शनैः पातयेत्तं यथोत्थापनमादितः । विसृष्टं शक्रकेतुं तं साल-
 क्कारं तथा निशि । क्षिपेदनेन मन्त्रेण शगाधे सलिले नृपः ।

तिथितत्त्वम् ।

११७

तिष्ठ केतो ! महाभाग ! यावत् संवत्सरं जले । भवायं सर्वलोक-
कामाम् चन्तरायविनाशक ! । उत्थापयेत्तूर्यरवैः सर्वलोकस्य वै
पुरः । एवं यः कुरुते पूजां वासवस्य महात्मनः । न तस्य
राज्ये दुर्भिक्षं न तयो नाप्यधमैकृत् ॥ इत्येष । “अति-
हृष्टरनाहृष्टः शलभा मूषिकाः खगाः । प्रत्यासन्नाश्च राजानः
षड्भते इतयः स्मृताः” ॥ भविष्यात्तरे “इन्द्रध्वजसमुत्थानं प्रमा-
दाश्च कृतं यदि । तदा द्वादशमे वर्षं कर्त्तव्यं नान्तरापुनः” ॥
भैमोपर द्वादश्यां षट्तिलाचरणं प्राशुक्तवचनात् ।

“फाल्गुने शुक्लपक्षस्य पुष्यर्त्ते द्वादशी यदि गोविन्दद्वादशी
नाम महापातकनाशिनौ” ॥ अत्र गङ्गायां पद्मपुराणौघो
मन्त्रः । “महापातकसंज्ञानि यानि पापानि सन्ति
मे । गोविन्दद्वादशीं प्राप्य तानि मे हर जाह्नवि” ॥

अथ त्रयोदशी । सा च शुक्ला द्वादशौद्युता ग्राह्या । “त्रयो-
दशी प्रकर्त्तव्या द्वादशौसञ्चिता विभो” ॥ इति ब्रह्मवैवर्त्तत् ।
कृष्णा तु परयुताः । “षष्ठष्टमीत्वमावास्या कृष्णा चैव त्रयो-
दशी । एताः पर युताः पूज्याः पराः पूर्वेण संयुताः” ॥ इति
निगमवचनात् । पराः सप्तम्यः दयः । एवञ्च पूर्ववचनं शुक्ला-
धिपयं सामान्यविशेषन्यायात् ।

प्रौष्ठपद्यर्द्धं कृष्णात्रयोदश्यां मघायुक्तायामनिषिद्धं यत्
किञ्चिद्द्वयेण आह्नमावश्यकं शङ्खादिर्विधिवाक्ये न च त्रविशिष्ट-
तिथेः श्रुतेः । ततश्च केवल त्रयोदशी केवल मघाआहार्यः
वादा अपि क्लृप्तविशिष्ट विधिप्राप्त कर्मणो नित्यत्वबोधका
न तु केवल विध्यन्तर कल्पनागौरवात् । तथा च शङ्खः “प्रौष्ठ
पद्यामतौतायां मघायुक्तां त्रयोदशौम् । प्राप्य आह्नं हि
कर्त्तव्यं मधुना पायसेन च” ॥ मनुः “यत्किञ्चित् मधुना मिश्रं
प्रदद्यात् त्रयोदशौम् । तदप्यक्षयमेव स्यात् वर्षासु च मघासु
च” ॥ विष्णुधर्मोत्तरम् । “प्रौष्ठपद्यामतौतायां तथा कृष्णा
त्रयोदशी । एतांस्तु आह्नकालान् वै नित्यानाह्न प्रजापतिः” ॥
शातातपः । “पितरः सृष्टयन्त्यश्मष्टकासु मघासु च ।
तस्माद्दद्यात् सदोद्युक्तो विद्वत्सु ब्राह्मणेषु च” ॥ अत्राह्नमाव
श्रुतेः मनुवचने यत्किञ्चिदिति श्रुतेश्च । शङ्खोक्त पायसः फला-

११८

तिथितैत्त्वम् ।

तिथ्यर्थः । गुणविशेषे फलविशेषः स्यादिति न्यायात् ।
 व्यक्तं विष्णुधर्मोत्तरे । मघायुक्ता च तत्रापि शंस्ता राजं
 स्वयोदशौ । तत्राक्षयं भवेच्छाब्दं मधुना पायसेन च” ॥
 तत्राक्षयं युक्कृष्णपक्षे अत्र यत् श्राद्धं तन्मधु योगेन पायस-
 योगेन वाक्षयं भवेत् । एवं मनुवचने यत्किञ्चिन्मधुना मिश्रं
 इत्यनेन मधुमात्रयुक्तत्वमुक्तम् । अतोऽत्र सुतरां शूद्रस्वायं-
 धिकारः । अत्र गजच्छाया योगे फलातिथयः । तथा च
 कृत्यचिन्तामणी स्मृतिः । “कृष्णपक्षे त्रयोदशी मघास्विन्दुः
 करे रविः । यदा तदा गजच्छाया श्राद्धे पुष्टिरवाप्यते” ॥
 करे हस्तानक्षत्रे कन्यादशमांशोपरिमपादत्रयोविंशं इति
 यावत् । अविभक्तानामप्यत्र पृथक् श्राद्धमावश्यकम् । यथा
 श्राद्धचिन्तामणी स्मृतिः । “विभक्ता अविभक्ता वा कुर्युः
 श्राद्धमदैविकम् । मघासु च तथान्यत्र माधिकारः पृथग्विना” ॥
 अदैविकं प्रत्याब्दिकैकोटिष्टं अन्यत्र कृष्णपक्षादौ नाधिकारः
 न नित्याधिकारः । “सपिण्डोकरणान्तानि यानि श्राद्धानि
 षोडश । पृथक् नैव सुताः कुर्युः पृथग्द्रव्या अपि क्वचित्
 इत्यत्रापिना समुच्चिताभाम् अपृथग्द्रव्याणां पुंसां सपिण्डौ-
 करणान्तानीति विशेषणात् तदुत्तरश्राद्धानां पृथक्करण-
 मपि प्रतीयते । मघात्रयोदशौनिमित्तक श्राद्धे पुत्रवता
 पिण्डा न देयाः “भोजङ्गी तिथिमासाद्य यावच्चन्द्रार्कसङ्क्रमम् ।
 तत्रापि मङ्गती पूजा कर्त्तव्या पिष्टदेवते । ऋत्वे पिण्डप्रदा-
 नन्तु ज्येष्ठपुत्रौ विवर्जयेत्” ॥ इति देवीपुराणात् भोजङ्गौ
 पञ्चमौ चन्द्रार्क सङ्क्रमम् अमावास्या पिष्टदेवते ऋत्वे मघा-
 याम् । श्रातातपः । पिण्डनिर्वापरहितं यत्तु श्राद्धं विधौ-
 यते । स्वधा वाचनलोपोऽत्र विकिरस्तु न लुप्यते । अक्षय्य-
 दक्षिणा स्वस्ति सौमनस्यं तथास्त्विति” ॥

स्कन्दपुराणे “वारुणेन समायुक्ता मधौ कृष्णा त्रयोदशी ।
 गङ्गायां यदि लभ्येत सूर्यप्रदशतैः समा” ॥ वारुणं शत-
 भिषा । “शनिवारसमायुक्ता सा महावारुणौ स्मृता । गङ्गायां
 यदि लभ्येत कोटिपूर्य्ययज्ञैः समा । शुभयोग समायुक्ता शनौ
 शर्ताभिषा यदि । महामहैति विख्याता त्रिकोटि कुलमुद्भ-

तिथितत्त्वम् ।

११८

रेत्” ॥ कुलं पुरुषमिति याज्ञवल्क्यदौपकलिका । तथा च मेदिन्या “कुलं जनपदे गोत्रे सजातीयगणेऽपि च । भवने च तनो क्लोवं कण्ठकार्योपधौ कुलौ” ॥ अत्र संज्ञाविधेः सार्थकत्वाय निमित्तत्वेन मासपक्षतिथ्युल्लेखानन्तरं महा-
 वारुणौ महामहावारुण्यावुल्लेखनीये आद्ये पार्वणादि संज्ञो-
 ल्लेखवत् पौर्णमास्यमावास्यायोः पक्षोल्लेखवच्च । “मासपक्ष-
 तिथौनाञ्च निमित्तानाञ्च सर्वशः । उल्लेखनमकुर्वाणो न
 तस्य फलभाग्भवेत्” ॥ इति वचनात् । तेन चैते मासि
 कृष्णपक्षे द्वयोदश्यां तिथौ महावारुण्यां महामहावारुण्यां
 यथायथं प्रयोज्यम् । वारस्तु सूर्योदयादुदयान्तरं यावत्
 तथा च सूर्यसिद्धान्तः “सूतकादि परिच्छेदां दिनमासाब्दपा-
 स्तथा । मध्यमग्रहभुक्तिश्च सावनेन प्रकीर्त्तिताः । उद-
 यादुदयाज्ञानोर्भौम सावन वासराः” ॥ दिनाधिपस्य रस्था-
 देर्भोग्यं दिनं वाररूपं सावनगणनेनोक्तं भौमेति पिवादि-
 दिनव्यावृत्त्यर्थं कौर्म पात्रयोः “हो तिथ्यन्तावैकवारं यत्र
 स्यात् स दिनचयः” ॥ वशिष्ठः । “एकस्मिन् सावने त्वद्वि
 तिथौनां त्रितयं यदा । तदा दिनचयः प्रोक्तस्तत्र साहसिकं
 फलम्” ॥ इत्येतयोर्वचनयोरैकवाक्यतयापि तथावगम्यते ।
 रेखापूर्वापरयोरित्यादिकन्तु ज्यातिःशास्त्रोक्तं कालहोरादि-
 ज्ञानार्थमिति । अत्र “संक्रान्तिषु व्यतीपाते ग्रहणे चन्द्र-
 सूर्ययोः । पुष्टे स्नात्वा च गङ्गायां कुलकोटौः समुद्धरेत्” ॥
 इति ब्रह्माण्ड पुराणात् ग्रहणमात्रे त्रिकोटि कुलोद्धरणविधा-
 नात् ततोऽधिकेषु वारुण्यादिषूरोत्तरगुरुषु महामहावारुण्या-
 मपि यत् त्रिकोटि कुलोद्धरणमुक्तं तदुद्धरणगततारतम्येनावि-
 रुद्धम् । “यं यं कृतुमधीते च तस्य तस्याप्नुयात् फलम्” ॥
 इति याज्ञवल्क्योक्ताध्ययनात् यथा तत्तदयागकरणेऽधिक फलम्
 अतएव शिष्टानामादरोऽपि तथेति । न चात्र “स्नानं कुर्वन्ति
 या नार्थश्चन्द्रे शतभिषां गते । सप्तजन्म भवेयुस्ता दुर्भगा
 विधवा ध्रुवम्” ॥ इति । “द्वयोदश्यां तृतीयायां दशम्याञ्च
 विशेषतः । शूद्रविट् चतुरियाः स्नानं नाचरेयुः कथञ्चन” इति
 प्रचेतोजावालवचनान्भ्यां स्त्रीणां शूद्रादीनाञ्च स्नानविषेध

१२०

तिथितत्त्वम् ।

इति वाच्यम् । “भोगाय क्रियते यत्तु स्नानं यादृच्छिकं नरैः । तन्निषिद्धं दशम्यादौ नित्यनैमित्तिके न तु” ॥ इति हेमाद्रि-
 धृतवचनेन रागप्राप्त स्नान एव निषेधात् नक्षत्रेऽपि तथा
 कल्पनात् । अत्र त्रयोदश्यां पूर्णायां पूर्वाह्नेतरकाले
 नक्षत्रादिसत्त्वे परदिने पूर्वाह्ने तिथिनक्षत्रनामेऽपि पूर्वदिने
 एव स्नानम् । तथा च कालमाधवीये नारदौयम् । “आदि-
 त्योदयवेलाया आरभ्य षष्टि नाडिकाः । तिथिस्तु सा द्वि-
 शुद्धा स्यात् सार्वतिथ्योद्भूतं विधिः” ॥ अत्र पूर्वतिथेः शुद्धत्वा-
 भिधानात् तत्परतिथेरशुद्धत्वाभिधानं प्रतीयते । रात्रावपि
 वारुण्यादिषु गङ्गायां स्नानम् । “दिवारात्रौ च सन्ध्यायां
 गङ्गायाञ्च प्रसङ्गतः । स्नात्वाश्वमेधजं पुण्यं गृहेऽप्युद्धृत तज्जलैः” ॥
 इति । ब्रह्माण्डपुराणे गन्धर्ववाक्यञ्च । “अहोरात्रौ प्राप्नु-
 वतो जलं ब्रह्माविटो जनाः । गर्हयन्ति जनान् सर्वान् वन-
 स्थान नृपतीनपि” ॥ अत्रार्जुनं प्रति वचनम् । “समुद्रे
 हिमवत् पार्श्वे नद्यामस्याञ्च दुर्मते । रात्रावहनि सन्ध्यायां
 कस्य गुप्तः परित्यक्तः । असम्बाधा देवनदौ स्वर्गमस्यादिनौ
 शुभा । जगमिच्छमि तां रोषु नैष धर्मः सनातनः । अनि-
 वार्यसम्बाधं तव वाचा कथं वयम् । नस्पृशेम यथा कामं
 पुण्यं भाग्योरथोजनम्” ॥ इति राविश्वराधिकारमुपक्रम्यादि
 पार्वणि “सर्व एव शुभकालः सर्वोद्देशस्तथा शुभः । सर्वोत्तम-
 स्तथा पात्रं स्नानादौ जाड्यौजले” ॥ इति भविष्यपुराणे च
 सामान्यतः प्रतिप्रसवात् । पात्रमधिकारौ । गृहस्थरत्नाकरे
 देवलः । “महानिशा तु विज्ञेया मध्यमं प्रहरद्वयम् । तस्यां
 स्नानं न कर्तव्यं कास्यनैमित्तिकादृते” ॥ अत्र महानिशाया-
 मपि कास्य नैमित्तिकं स्नानं प्रतीयते ।

भविष्ये “चैत्रे शुक्लत्रयोदश्यां दमनं मदनात्मकम् । कृत्वा
 मंपूज्य विधिवहोजयेद्भ्राजनेन तु । तत्र सम्बुधितः कामः
 पुत्रपौत्रविवर्धनः । कामदेवस्त्रयोदशां पूजनौयो यथाविधि ।
 रतिप्रौतिसमायुक्ती ह्यशोकमणिभूषितः” ॥ दमनो दमनक-
 ह्वजः सम्बुधितः पूजितः । कामदेवध्यानन्तु “चापेषुधृक् काम-
 देवो रूपवान् विश्वमोहनः” ॥ तत्र मन्त्रः । “पुष्पधन्वन् नमस्ते-

तिथितत्त्वम् ।

१२१

‘स्तु नमस्ते मीनकेतन’ मुनीनां लोकपालानां धैर्यच्युति-
कृते नमः । माधवात्मजचन्दर्पं सम्बरारे रतिप्रिय ॥ नम-
स्तुभ्यं जिताशेषभुवनाय मनोभुवे । आधयो मम नश्यन्तु
व्याधयश्च शरीरजाः ॥ सम्पद्यतामभौष्टं मे सम्पदः सन्तु मे
स्थिराः । नमो माराय कामाय देवदेवस्य मूर्तये । ब्रह्मविष्णु-
शिवेन्द्राणां मनः क्षोभकराय च । एवं यः कुरुते पूजामन-
ङ्गस्य महात्मनः ॥ भवन्ति नापदस्तस्य तस्मिन्नन्दे कदाचन” ॥

अथ चतुर्दशी । सा च शुक्ला पूर्णिमायुता ग्राह्या युग्मात्
क्षणा पूर्वयुता । “क्षणापक्षेऽष्टमौ चैव क्षणापक्षे चतुर्दशी ।
पूर्वविद्देव कर्त्तव्या परविदा न कुत्रचित् ॥ उपवासादि-
कार्येषु एष धर्मः सनातनः” ॥ इति निगमवचनात् । अप-
राह्व्यापित्वे तु शुक्लचतुर्दश्यपि पूर्वविदा ग्राह्या “चतुर्दशी तु
कर्त्तव्या त्रयोदश्या युता विभो । मम भक्तैर्महाबाहो भवेद्यां
चापराह्णिकौ । दर्शविदा न कर्त्तव्या राकाविदा तथा
सुने” ॥ इति स्कन्दपुराणात् । मम भक्तैरिति ईश्वरोक्तेः
शिवव्रतविषयम् । त्रयोदश्यां दिवातनमुहूर्त्तचतुर्दश्यलाभे तु
पञ्चपुराणम् । “एकादश्यष्टमौषष्ठौ उभे पक्षे चतुर्दशी ।
अमावास्या तृतीया च उपोष्याः स्युः परान्विताः ॥” एतद्वि-
षय एव “शिवाधोरा तथा प्रेता सावित्री च चतुर्दशी । कुह-
युक्तैव कर्त्तव्या कुहामेव हि पारणम् ॥ इति वचनं यसः
“दत्त्वा जलाञ्जलीन् सप्त क्षणापक्षे चतुर्दशीम् । धर्मराजं
समुद्दिश्य सर्वपापैः प्रमुच्यते” ॥

लिङ्गपुराणे “उपवासश्चतुर्दश्यां महापातकनाशकः” । परा-
शरः “नेषे वा वृषभे वापि सावित्रीं तां विनिर्दिशेत्” । तां
चतुर्दशीं “ज्येष्ठक्षणाचतुर्दश्यां सावित्रीमर्चयन्ति याः । वट-
मूले सोपवासा न ता वैधव्यमाप्नुयुः” ॥ राजमार्त्तण्डकृत्यचि-
न्तामण्योः । “ज्येष्ठे मासि चतुर्दश्यां सावित्रीव्रतमुत्तमम् ।
अवैधव्याय कुर्वन्ति स्त्रियः श्रद्धासमन्विताः” ॥ व्रतमात्रे तु
अनन्ततृतीयाव्रतोक्तमाचरन्ति दृष्टपरिकल्पनान्यायात् तदुक्तं
सत्यपुराणे “गर्भिणीसूतिकान्तं कुमारौ च रजस्वला । यदा
शुद्धा तदान्येन कारयेत् क्रियते सदा” ॥ उपवासाशक्तौ नक्तं

१२२

तिथितत्त्वम् ।

भोजनं कुर्यात् “उपवासे त्वशक्तानां नक्तं भोजनमिष्यते” इति तद्धृतवचनान्तरात् अशुद्धौ चेत् पूजां कारयेत् । कायिकञ्चोपवासादिकं सदा शुद्धया अशुद्धया च स्वयं क्रियते । एवं स्मृतिपारिभाषिकायां वर्द्धमानोपाध्यायाः । नारदः “दिवाभागे द्वयोदश्यां यदा चतुर्दशी सवेत् । तत्र पूज्या महासाध्वो देवौ सत्यवता सह” ॥ दिवाभागे दण्डद्वयमात्र सत्त्वेऽपि अतएव ग्रदोषे व्रतमाचरन्ति । पूर्वाह्णे तद्विधत्वाऽपि पराह्णे त्रिसम्यख्यापित्वे पराह एव त्रिसम्यख्यापिनौति वचनात् । यदा तु पूर्वपरयोर्न तथाविधा तदापि पराह एव यथा ज्योतिषे “चतुर्दश्याममावास्या यदा भवति नारद ! । उपोष्या पूजनौया सा चतुर्दश्यां विधानतः” ॥ सा सावित्री । ततश्चामावास्यायां सावित्रीव्रतविधानं शिवाघोरेति वचनञ्चैतत्परम् । पराशरः । “सावित्रीमर्चयित्वा तु फलाहारापरेऽहनि । ततश्चाविधवा नारौ वित्तभोगान् लभेत सा” ॥

भविष्योत्तरे “भाद्रे मास्यसिते पक्षे अघोरास्या चतुर्दशी । तामुपोष्य नरो याति शिवलोकमयत्नतः” ॥ भविष्ये “अनन्तव्रतमेतद्दि सर्वपापहरं शुभम् । सर्वकामप्रदं नृणां स्त्रीणाञ्चैव युधिष्ठिर ! । तथा शुक्लचतुर्दश्यां मासि भाद्रपदे भवेत् । तस्यानुष्ठानमात्रेण सर्वं पापं प्रणश्यति” ॥ व्रतारम्भप्रतिष्ठयोर्वर्ज्यकालमाह ज्योतिषे । “गुरोर्भृगोरस्तवात्ये वार्धकं सिंहकं गुरौ । वक्रिज्जीवाष्टविंशेऽङ्गि गुर्वादित्यं दशाङ्गके ॥ पूर्वराशावनायातातिचारि गुरुवत्सरे । प्राशशिमन्तुजौवस्य चातिचारे त्रिपक्षके ॥ कस्याद्यङ्गतसप्ताहे नौचस्येज्ये मलिस्तुचे । भानुलङ्घितके मासि क्षये राहु युते गुरौ ॥ पौषादिकचतुर्मासे चरणाङ्कितवर्षणे । एकेनाङ्का चैकदिने द्वितीयेन दिनत्रये ॥ तृतीयेन तु सप्ताहे माङ्गल्यानि शुभान्विताः । विद्यारम्भ कर्णवेधौ चूडोपनयनोदहान् ॥ तीर्थस्नानमनाहुतं तथानादिसुरेक्षणम् । परौचा रामयज्ञांश्च पुरश्चरणदौक्षणे ॥ व्रतारम्भ प्रतिष्ठे च गृहारम्भप्रवेशने । प्रतिष्ठारम्भणे देवधूपादेर्वर्जयन्ति च ॥ द्वात्रिंशद्विंशत्यास्ते जौवस्य भार्गवस्य तु । द्वासप्ततिर्महत्यस्ते पादास्ते द्वादशक्रमात् ॥ अस्तात्

तिथितत्त्वम् ।

१२३

प्राक् परयोः पक्षं गुरोर्वाहिकवाल्मीके । पक्षं हृषी महास्ते तु
 भृगुर्वालोदशाहिकः । पादास्ते तु दशाहानि हृषी वालो दिन-
 त्रयम् ॥ न च “मध्याह्ने भोज्यवेलायां समुत्तोर्य सरित्ते ।
 ददर्श शीला सा स्त्रीणां समूहं रक्तवाससाम् । चतुर्दश्यामर्च-
 यन्तं भक्त्या देवं पृथक् पृथक्” ॥ इति भविष्योत्तरौयासमध्याह्न-
 व्यापिनो तिथिर्वाह्येति वाच्यं पूर्वाह्णे वै देवानामिति श्रुत्या-
 दिभिः पूर्वाह्णे देवकृत्यविधानात् । विध्यसमभिव्याहृतार्थ-
 वादेन तद्वाधायोगात् । किन्तु तस्यैव गौणकालबोधकं तत् ।
 कालमाधवोयोऽप्येवम् । भविष्येऽपि पूजाविधायको मध्याह्णे
 नोक्तः यथा “कृत्वा दर्भमयानन्तं वारिधान्यां निवेश्य च ।
 पूजयेद्भस्मपुष्पाद्यनैवेद्यैर्विविधैरपि ॥ चतुर्दशफलैर्मूलैर्जलजैः
 कुसुमैरपि । यवगोधूमशालीनां चूर्णेनैकतरस्य च ॥ कृत्वा
 पूर्णं इयं तस्मै दद्यादेकं घृतान्वितम् । स्वयमेकन्तु मुञ्चोत
 करे बद्धा सुडोरकम् ॥ चतुर्दशप्रत्ययुक्तं कुङ्कुमेन विले-
 पितम् । सुविन्यस्तं विष्णुनाम प्रतिग्रन्यसमन्वितम् ।
 चतुर्दशसूत्रमयं सूत्रं कार्यासमेव च” ॥ पूजाडोरकबन्धन-
 मन्त्रस्तु रत्नाकरे । “अनन्तसंसारमहासमुद्रे मम्मन् सम-
 भ्युद्धर धासुदेव ! । अनन्तरूपिन् ! विनियोजयस्व अनन्तरूपाय
 नमो नमस्ते” ॥ इति मन्त्रमुक्त्वा “ऽनेन डोरकं बद्धा भोक्तव्यं
 सुख्यमानसैः” इत्यर्घं भविष्योत्तरौयं कालकौमुद्यां लिखित-
 मिति तथा “पापोऽहं पापकर्माहं पापात्मा पापसम्भवः ।
 त्राहि मां पुण्डरीकाक्ष ! सर्वपापहरो भव ॥ अद्य मे सफलं जन्म
 जौवितञ्च सुजौवितम् । यत्तवाङ्घ्रि युगाब्जाये मूर्ध्ना मे भ्रम-
 रायते” ॥ इत्याभ्यां नमस्कुर्यात् । अनन्तकथामप्यत्र
 शृण्वन्ति ।

लेङ्गे “कार्तिके कृष्णपक्षे तु चतुर्दश्यां दिनोदये । अवश्य-
 मिव कर्त्तव्यं स्नानं नरकभौरुभिः ॥ अपामार्गपल्लवञ्च भ्रामये-
 ष्विहरसोपरि । ततश्च तर्पणं कार्यं धर्मराजस्य नामभिः ।
 नरकाय प्रदातव्यो दौषः संपूज्य देवताः” ॥ नरकाय नरक-
 निवृत्तये । “अर्थीभिधेयोरैवस्तु प्रयोजननिवृत्तिषु” इति
 निवृत्तावपि तादर्थ्यं इत्यनेन चतुर्थीविधानात् । अपामार्ग-

१२४

तथितत्त्वम् ।

भ्रामण्यः “श्रीतलोष्णसमायुक्त सकण्टकदलान्वित । हर
पापमपामार्गः । भ्राज्यमाणः पुनः पुनः ॥ ततः प्रदोषसमये
दोषान् दद्यात् पथद्वतः । ब्रह्मविष्णुशिवादीनां भवनेषु मठेषु
च” ॥ भविष्ये “कार्तिके भीमवारे तु चित्रा कृष्णचतुर्दशौ ।
तस्यामाराधितः स्थाणुर्नयेच्छिवपुरं भवम् ॥ यां काञ्चित्
सरितं पाप्य कृष्णपक्षे चतुर्दशौम् । यमुनायां विशेषेण निय-
तस्तर्पयेद् यमान् ॥ यमाय धर्मराजाय मृत्यवे चान्तकाय च ।
वैवस्वताय कालाय सर्वभूतक्षयाय च ॥ शौडम्बराय दध्नाय
नौलाय परमेष्ठिने । ह्रकोदराय चित्राय चित्रगुप्ताय वै नमः ॥
एकेकस्थ तिलैर्मिथां स्त्रीं स्त्रोन् दद्याज्जलाञ्जलौन् । संव-
त्सरकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति” ॥ अत्राचारात् चतु-
र्दशशकभक्षणञ्च कर्त्तव्यम् अत्र निर्णयामृतघृतं “शौलं केमुक-
वास्तूकं सर्षपं कालञ्च निम्बं जयाम् । शार्ङ्गिञ्च हिलमोचि-
काञ्च पटुकं शौलफं गुडुचौ तथा ॥ भण्टाकीं सुनिषण्णकं
शिवदिने श्रादन्ति ये मानवाः । प्रेतत्वं न च यान्ति कार्त्ति-
कदिने कृष्णे च भूते तिथौ” ॥ जयां जयन्तीं पटुकं पटोलम् ।
भविष्ये “हृषिके शुक्लपक्षे तु या पाषाणचतुर्दशौ । तस्यामा-
राधयेद्भौरीं नक्तं पाषाणभोजनैः” ॥ पाषाणाकारपिष्ट-
भोजनैः । यमः “माघे मास्यसिते पक्षे रटन्याख्या चतुर्दशौ ।
तस्यामुदयवेलायां स्नातो नावेक्षते यमम्” ॥ उदयवेलाया-
मरुणोदयवेलायाम् । “अनर्काभ्युदिते काले माघे कृष्णचतु-
र्दशौ । सतारथ्योमकाले तु तत्र स्नानं महाफलम् । स्नात्वा
सन्तर्प्य तु यमान् सर्वपापैः प्रमुच्यते” । अत्र तिथिकृत्यत्वात्
गौणचान्द्रादरः । अद्वारुणोदयकाल एव स्नानं पूर्वोक्तचतु-
र्दशयमतर्पणञ्च ॥ यत्त उदयवेलायां सूर्यादयवेलायां अनर्का-
भ्युदित इतीषदर्थे नञिति व्याख्यानं तत् समुद्रकरभाष्यघृत-
सतारथ्योमेत्युत्तरार्द्धानवलोकनेनेति ।

अथ शिवरात्रिव्रतम् । कालमाधवीये स्कान्दे नागरखण्डं
“माघमासस्य शेषे या प्रथमे फाल्गुनस्य च । कृष्णा चतु-
र्दशौ सा तु शिवरात्रिः प्रकीर्त्तिता” । अत्रैकस्थास्थियेर्माघो-
यत्तफाल्गुनौयत्वे मुख्यगौणवृत्तिभ्याम् अविरुद्धे ततस्तु

तिथितत्त्वम् ।

१२५

माध्यमन्तरा चतुर्दशैशिवरात्रिः अस्यामुपवासः प्रधानं “न
 स्नानेन न वस्त्रेण न धूपेन न चार्घ्या । तुष्यामि न तथा पुष्पै-
 र्यथा तत्रोपवासतः” ॥ इति शङ्खरोक्तेः । स्कान्दे “ततो
 रात्रौ प्रकर्त्तव्यं शिवप्रीणनं तत्परैः । प्रहरे प्रहरे स्नानं पूजा
 चैव विशेषतः” ॥ अत्र वीष्ण्या प्रहरचतुष्टयसाध्यं व्रतं
 प्रतीयते । नरसिंहाचार्यधृतेश्वरसंहितायाम् । “शैवो वा
 वैष्णवो वापि यो वा स्यादन्यपूजकः । सर्वं पूजाफलं इच्छि
 शिवरात्रिविहिर्मुखः” । संवत्सरप्रदीपे “दुग्धेन प्रथमे स्नानं दध्ना
 चैव द्वितीयके । तृतीये च तथान्येन चतुर्थे मधुना तथा” ॥
 ईशानसंहितायां “माघे कृष्णचतुर्दश्यां रविवारो यदा भवेत् ।
 भौगो वापि भवेद्देवि ! कर्त्तव्यं व्रतमुत्तमम् ॥ शिवयोगस्य
 योगेन तद्भवेदुत्तमोत्तमम् । शिवरात्रिव्रतं नाम सर्व-
 पापप्रणाशनम् । आचाण्डालमनुष्याणां भुक्तिमुक्तिप्रदा-
 यकम्” ॥ नागरखण्डे । “उपवासप्रभावेण बलादपि च
 जागरात् । शिवरात्रेस्तथा तस्य लिङ्गस्यापि प्रपूजया ।
 अक्षयान् लभते लोकान् शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥” पाश्चे
 “वर्षे वर्षे मन्वादेवि ! नरो नारी पतिव्रता । शिवरात्रौ मन्वा-
 देव कामं भक्त्या प्रपूजयेत्” ॥ ईशानसंहितायाम् । “एष-
 सेव व्रतं कुर्यात् प्रतिसंवत्सरं व्रतौ । द्वादशाब्दिकमेतद्धि
 चतुर्विंशाब्दिकं तथा ॥ सर्वान् कामानवाप्नोति प्रेत्य चेह च
 मानवः” हेमाद्रिधृता स्मृतिः । “प्रदोषव्यापिनौ याज्ञा शिव-
 रात्रि चतुर्दशौ” ॥ प्रदोषमाह वत्सः । “प्रदोषोऽस्त्रमयादूर्ध्वं
 घटिकाद्वयमिष्यते” । उद्धमनन्तरम् । वायुपुराणे । “तयो-
 दश्यस्तगे सूर्ये चतसृष्वपि नाडिषु । भूतविद्धातु या तत्र
 शिवरात्रि व्रतश्चरेत्” ॥ ईशानसंहितायाम् । “माघे कृष्ण-
 चतुर्दश्यामादिदेवो मन्वानिनि । शिवलिङ्गतयोद्भूतः कोटि-
 सूर्यसमप्रभः ॥ तत्कालव्यापिनौ याज्ञा शिवरात्रिव्रते तिथिः ।
 अर्धरात्रादधोर्ध्वं युक्ता यत्र चतुर्दशौ । व्याप्ता सा दृश्यते यस्यां
 तस्यां कुर्यात् व्रतं नरः” ॥ अत्र “मन्वानिनि हे घटिके
 रात्रेर्मध्यमयामयोः” ॥ इति देवलोक्ता मन्वानिनि याज्ञा ।
 घटिका एकदण्डः । पक्व यद्दिने प्रदोषनिशौधोभयव्यापिनौ-

१२६

तिथितत्त्वम् ।

चतुर्दशी तद्दिने व्रतम् उभयव्याप्यनुरोधात् । कालमात्र-
वीयोऽप्येवम् । एतेन परदिने उभयव्यापित्वेऽपि पूर्वदिवसौय-
रात्रि द्वितीययामप्रभृतिचतुर्दशौसत्त्वे बहुप्रहरव्यापित्वेन
पूर्वदिन एव व्रतमिति निरस्तम् । यदा तु पूर्वद्युर्निशौथ-
मात्रव्याप्तिः परेद्युः प्रदोषमात्र व्याप्तिस्तदा पूर्वद्युर्व्रतं प्रधान-
कालव्याप्यनुरोधात् । “पूर्वेद्युरपरेद्युर्वा महानिशि चतुर्दशी ।
व्याप्ता सा दृश्यते यस्यां तस्यां कुर्यात् व्रतं नरः” ॥ इति
ईशानसंहितावचनाच्च । एतद्विषय एव भविष्यपुराणम् “शुक्ल-
रात्रात् पुरस्तात्तु जयायोगो भवेद् यदि । पूर्वविद्यैव कर्त्तव्या
शिवरात्रिः शिवप्रियैः” ॥ विष्णुधर्मोत्तरे “जयन्तौ शिव-
रात्रिञ्च कार्यं भद्रजयान्विते । कृत्वोपवासं तिथ्यन्ते तदा
कुर्याच्च पारणम्” ॥ तिथ्यन्ते पारणं जयन्तौमात्रपरम् अथ
चतुर्दश्यामेव तत् । “ब्रह्माण्डोदरमध्ये तु यानि तीर्थानि
सन्ति वै । पूजितानि भवन्तीह भूतायां पारणे कृते” ॥ इति
स्कान्दात् । “दिनमानप्रमाणेन या तु रात्रौ चतुर्दशी ।
शिवरात्रिस्तु सा ज्ञेया चतुर्दश्यान्तु पारणम्” ॥ इति गौत-
मीयाच्च । यदा तु पूर्वदिनेन निशौथव्याप्तिः परदिने प्रदोष-
मात्रव्यापिनौ तदा परा ग्राह्या प्रदोषव्यापिनौति प्रागुक्तत्वात्
तिथेस्त्रिसम्यव्यापित्वाच्च । एतद्विषय एव लिङ्गपुराणं “शिव-
रात्रिव्रते भूतां कामविद्वां विवर्जयेत् । एकेनैवोपवासेन
ब्रह्महत्यां व्यपोहति” अत्रामावस्यायामेव पारणम् । “शिवा-
घोरा तथा प्रेता साधितौ च चतुर्दशी । कुह्ययुक्तैव कर्त्तव्या
कुह्यमेव हि पारणम्” ॥ इति वचनात् ।

तदयं संक्षेपः । यद्दिने प्रदोषनिशौथोभयव्यापिनौ चतु-
र्दशी तद्दिने व्रतम् । यदा तु पूर्वद्युर्निशौथव्यापिनौ परेद्युः
प्रदोषमात्रव्यापिनौ तदा पूर्वद्युर्व्रतम् । यदा तु न पूर्वद्युर्नि-
शौथव्याप्तिः परदिने प्रदोषव्याप्तिः परदिने प्रदोषव्यापिनौ
तदा परदिने । पारणन्तु परदिने चतुर्दशीलाभे चतुर्दश्यां
तदलाभे अमावास्यायाम् ।

तत्र प्रयोगः । प्रातरुदञ्जुलः तत्तमर्दित्युच्चार्य सूर्यः
सोम इति पठित्वा जलादीन्यादाय सङ्कल्पयेत् “मन्त्रेणानेन

तिथितत्त्वम् ।

१२७

गृह्णीयान्निधमं भक्तिभाकरः । शिवरात्रिव्रतं ह्येतत्करिष्येऽहं
 महाफलम् । निर्विघ्नमस्तु मे चात्र त्वत्प्रसादाज्जगत्पते !” ॥ इति
 शिवरहस्यात् शिवरात्रि इत्यादिना नियम्य “चतुर्दश्यां निरा-
 चारी भूत्वा शम्भो ! ऽपरेऽहनि । भोक्ष्येहं भुक्तिमुक्तयर्थं शरणं मे
 भवेत्स्वर” ॥ इति गरुडपुराणीयं पठेत् । रात्रौ प्रथमप्रहरे
 प्रतिष्ठिते लिङ्गेऽप्रतिष्ठिते वा प्रतिष्ठां विधाय पूजां कुर्यात् ।
 हौं अस्त्राय फडिति पादघातत्रयेण विघ्नाश्वःसार्य्यं तेनैव
 तालत्रयेण करकोटिकया च दशदिग्बन्धनं कृत्वा भूतशुद्धिं
 विधाय हां हृदयाय नम इत्यादिना षडङ्गानि न्यस्य हौमिति
 मन्त्रेण प्राणायामं विधाय पूजयेत् । पार्थिवलिङ्गे चैतदा
 वक्ष्यमाण पूजाविधिना पूजयेत् । तत्रायं विशेषः । हौं
 ईशानाय नम इति प्रथमप्रहरे दुग्धेन स्नापयित्वा पुनर्जलेन
 स्नापयित्वा । “शिवरात्रिव्रतं देव पूजाजपपरायणः । करोमि
 विधिवद्भक्तं गृहाणार्घ्यं महेश्वर !” ॥ इत्यनेनार्घ्यं दत्त्वा गन्धा-
 दिभिः संपूज्य मूलमन्त्रं जपित्वा प्रणम्य गौतमृत्यादिभिस्तं
 प्रहरं नयेत् । “तद्भक्तानं तज्जपः स्नानं तत्कथाश्रवणादिकम् ।
 उपवासकृतौ ह्येते गुणाः प्रोक्ता मनौषिभिः” ॥ इति देवी-
 पुराणे सामान्यतः श्रवणात् अत्रापि तथा । द्वितीयप्रहरे तु
 विशेषः । हौं अघोराय नम इति दध्ना स्नानम् । अर्घ्य-
 मन्त्रस्तु “नमः शिवाय शान्ताय सर्वपापहराय च । शिवरात्रौ
 ददाम्यर्घ्यं प्रसौद उमया सह” ॥ तृतीयप्रहरे तु हौं वाम-
 देवाय नम इति घृतेन स्नानम् । अर्घ्यमन्त्रस्तु “दुःखदारिद्र्य-
 शोकेन दग्धोऽहं पार्वतीश्वर ! शिवरात्रौ ददाम्यर्घ्यमुमाकान्त !
 गृहाण मे” ॥ चतुर्थ प्रहरे तु हौं सद्योजाताय नम इति मधुना
 स्नानम् । अर्घ्यमन्त्रस्तु “मया कृतान्यनेकानि पापानि हर
 शङ्कर ! शिवरात्रौ ददाम्यर्घ्यं उमाकान्त ! गृहाण मे” ॥ ततो
 नमः शिवाय इति मूलमन्त्रं जपित्वा प्रभातेऽविघ्नेन इत्यादि
 वक्ष्यमाणमन्त्रान् पठेत् । तथाच गरुडपुराणं “मूलमन्त्रं
 ततो जप्त्वा प्रभाते तत्समापयेत् । अविघ्नेन व्रतं देव ! त्वत्प्रसा-
 दात् समर्पितम् ॥ क्षमस्व जगतां नाथ ! त्रैलोक्याधिपते ! हर ! ।
 यन्मयाद्य कृतं पुण्यं तद्गुद्रस्य निवेदितम् ॥ त्वत्प्रसादाभ्या

१२८

तिष्ठितस्त्वम् ।

देव ! व्रतमद्य समर्पितम् । प्रसन्नोभव मे श्रीमन् ! मदभूमिं प्रतिपद्यताम् ॥ तदासोकनमात्रेण पवित्रोऽस्मि न संशयः ॥ परदिने ब्राह्मणान् भोजयित्वा चतुर्हंशीलाभे तत्र तदलाभे स्वमावास्थायां पारणं कुर्यात् । तत्र मन्त्रः “संसारक्लेशदन्धस्य व्रतेनानेन शङ्कर ! । प्रसौद सुमुखो नाथ ! ज्ञानदृष्टिः प्रदो भव” ॥

अत्र पार्थिवशिवलिङ्गपूजाविधिः । तत्र शिववाक्यं स्कान्दे “विप्रस्य तु सदैवाहं शुचे रप्य शुचे रपि । गृह्णन् बलिं प्रहृ-
क्षामि प्रियाणामिव दर्शनात्” ॥ बलिं पूजाम् । तथा “शूद्रः कर्माणि यो नित्यं स्वीयानि कुरुते प्रिये ॥ तस्याहमर्चां गृह्णामि चन्द्रखण्डविभूषिते !” । तथा “नमोन्तेन शिवे नैव स्त्रीणां पूजा विधायते” ॥ एवकारेण प्रणवनिवृत्तिः । एवं शूद्रस्यापि तथा नृसिंहतापनीये । “सावित्रीं प्रणवं यजुर्लक्ष्मीं स्त्रीशूद्र-
योर्नेच्छन्ति । सावित्रीं प्रणवं यजुर्लक्ष्मीं स्त्रीशूद्रो यदि जानी-
यात् स मृतोऽधो गच्छति” ॥ इति नेच्छन्ति पर्यन्तं पराशर-
भाष्येऽपि लिखितम् । गोविन्दभट्टकृतम् । “स्वाहा प्रणव-
संयुक्तं शूद्रे मन्त्रं ददद्भिजः । शूद्रो निरयमाप्नोति ब्राह्मणः
शूद्रतामियात्” ॥ गौतमः । “रात्रावुदङ्मुखः कुर्याद्देवकार्यं
सदैव हि । शिवार्चनं सदाप्येवं शुचिः कुर्यादुदङ्मुखः” ।
सदा दिशारात्रौ । अत्र हेतुमाह रुद्रजामले । “न प्राचीम-
व्रतः शम्भोर्नोदीचीं शक्तिसंस्थिताम् । न प्रतीचीं यतः पृष्ठ-
मतोदक्षं ससाशयेत्” ॥ यजमानः शम्भोः प्राचीमवस्थितये न
समाशयेत् । शम्भोर्जगत् संहारकस्याग्रतः सामुह्यात् पश्च-
वक्त्रपक्षे प्रधानं वक्त्रं प्राच्यवस्थितं एकवक्त्रपक्षे सुतरां तथा ।
तद्रूपमाह आदित्यपुराणं “सौम्यं मौलौन्दुभृच्छात्रं एकवक्त्रं
चतुर्भुजं शूलपङ्कजहस्तं चरदामयपाणिकम् । आयताक्षं
सुराराध्यं सर्वाभरणभूषितम् ॥ शिवरूपं गृहे कुर्यात् प्रासादे
वाप्यनिन्दितम्” । अत्रापि पूजानिषेधात् “देवापि स्वस्य चाप्यये
प्राचीं प्रोक्ता गुरुकर्मैः” इत्यस्य न विषयः । किन्त्वभिधानादि-
प्रसिद्धा प्राचीं याह्या एतदनुसाराद्वक्ष्यमाण पूर्वाद्यानेत्यास्ता
पूजा । अतएव तन्त्रान्तरम् । “यत्रैव भानुस्तु वियत्युदेति
प्राचीति तां वेदविदो वदन्ति । तथा पुरः पूजकपूज्ययोश्च

तिथितत्त्वम् ।

१२८

सदागमज्ञाः प्रवदन्ति तास्तु” । एवञ्च देवतास्तरपूजा पूर्वाह्णे प्राक्मुखेन सायं पश्चिमाभिमुखेन रात्रावुदङ्मुखेन कार्या । प्राक्पश्चिमोद्वास्यश्च प्रातःसायं निशासु च” इति वचनात् इति वाचस्पतिमित्राः । मैत्रं पूजारत्नाकरोक्त भविष्यपुराणोप-
सप्ताक्षरसूर्यमन्त्र प्रस्ताव एव प्रागादिदिङ्निगमाभिधानात् ।
व्यवहारोऽपि अत्र न तथेति लिङ्गपुराणे । “विना भस्मत्रिपु-
ण्ड्रेण विना रुद्राक्षमालया । पूजितोऽपि महादेवो न स्यात्तस्य
फलप्रदः ॥ तस्मान्मृदापि कर्त्तव्यं ललाटेऽपि त्रिपुण्ड्रकः ।
संवत्सरपटौपे “त्रिपुरस्य बधे काले रुद्रस्याक्ष्णोऽपतं स्तु ये ।
अशुणोविन्दवस्ते तु रुद्राक्षाऽभवन् भुवि” ॥ यद्यप्येकादि-
चतुर्दशमुखरुद्राक्षेषु मन्त्रफलविशेषाः सन्ति तथापि सुलभ-
त्वात् पञ्चवक्त्रस्य फलमन्त्रावभिधीयते । यथा स्कान्दे “पञ्च-
वक्त्रः स्वयं रुद्रः कालाग्निर्नामनामतः । अगम्यागमनाञ्चैव
अभक्ष्यस्य च भक्षणान् । मुच्यते सर्वपापेभ्यः पञ्चवक्त्रस्य धार-
णात्” ॥ हं नम इति प्रत्येकमष्टोत्तरशतं अष्टा शिवाश्रमा
प्रचाल्य धारणीयं “विनामन्त्रेण यो धत्ते रुद्राक्षं भुवि मानवः ।
स याति नरकं घोरं यावदिन्द्राश्चतुर्दशः” ॥ नन्दिपुराणे ।
“वायुमान् बलवान् श्रीमान् पुत्रवान् धनवान् सुखी । बर-
मिष्टं लभेन्नृजं पार्थिवं यः समर्चयेत् । तस्मात् पार्थिवं लिङ्गं
ज्ञेयं सर्वाथसाधकम् ॥” भविष्ये । “मृङ्गस्मगो गङ्गात्पिण्डं
ताम्रकांस्यमयं तथा । कृत्वा लिङ्गं सकृत् पूज्य वसेत् कल्पा-
युतं दिवि । वाचं वित्तप्रदं लिङ्गं स्फाटिकं सर्वकामदम् ।
नर्मदागिरिजं श्रेष्ठमन्यदपि हि लिङ्गवत् । कृत्वा पूजय राजेन्द्र !
लप्स्यते चोत्तमं फलम्” ॥ लिङ्गवत् लिङ्गाकारम् । कालकौ-
मुद्याम् । “अक्षादल्पपरोमाणं न लिङ्गं कुत्रचिन्नरः । कुर्वी-
ताङ्गुष्ठतो द्रुखं न कदाचित् समाचरेत्” ॥ अक्षोऽशौतिरत्तिका
तथाचामरः । “गुच्छाः पञ्चायमाषकाः तेषोऽष्टाक्षः कर्षोऽस्त्रौ”
इति । अङ्गुष्ठतः तद्दृष्ट्यर्थावस्थितः । “अङ्गुष्ठाङ्गुलिमानन्तु
यत्र यत्रोपदिश्यते । तत्र तत्र दृष्टत् पर्वथाभ्यामभिर्मुयात्
सदा” ॥ इति कन्दोगपरिशिष्टात् । शिवधर्मे । “सङ्घ-
मर्चयेन्नृजं निरयं स न गच्छति । रुद्रलोकमवाप्नोति मुक्ता

१३०

तिथितत्त्वम् ।

भोगाननुत्तमान् ॥ तथा “बालुकानि च लिङ्गानि पार्थि-
 वानि च कारयेत् । सहस्रपूजनात् सोऽपि लभते वाञ्छितं
 फलम् ॥ ततश्चासुकतिथावारभ्यामुक्ताभकामः सहस्रमित-
 पार्थिवशिवलिङ्गं पूजनमिति च यथास्थानं वाक्यं देयमिति ।
 ब्रह्मपुराणे । “यावन्न दीयते चार्घ्यं भास्कराय निवेदितम् ।
 तावन्न पूजयेद्दिणुं शङ्करं वा महेश्वरौम् ॥ राघवभट्टकृतम् ।
 “सर्वतैव प्रशस्तोऽङ्गः शिवसूर्याङ्गं न विना” ॥ अङ्गः शङ्कः ।
 अग्निपुराणे” तल्लिङ्गैः पूजयेन्मन्त्रैः सर्वदेवान् पृथक् पृथक् ।
 ध्यात्वा प्रणवपूर्वन्तु तन्नाम्ना सुसमाहितः । नमस्कारेण
 मन्त्रेण पुष्पाणि विन्यसेत् पृथक् ॥ देवौपुराणे । “मृदा-
 हरणसंघट्टं प्रतिष्ठाह्वानमेव च । स्त्रपनं पूजनञ्चैव विसर्जन-
 मतः परम् ॥ हरो महेश्वरश्चैव शूलपाणिः पिनाकधृक् । पशु-
 पतिः शिवश्चैव महादेव इति क्रमात्” ॥ अत्र पूर्वोक्तं सप्त-
 कर्माणि परवचनोक्तं सप्तनामभिः क्रियानुरूपविभक्तिमद्भि-
 यंथायथं कार्याणि । अष्टष्टार्थयोरर्थक्रमासम्भवेन पाठक्रमा-
 देवावाहनात् प्राक् प्रतिष्ठा आह्वे कुशासनदानवत् । तत्रानु-
 स्ठानं हराय नम इति मृदाहरणं महेश्वराय नम इति संघ-
 टनं शूलपाणे इह सुप्रतिष्ठितो भवेति प्रतिष्ठा । ध्यायेद्विद्यं
 महेशमित्यादिना ध्यात्वा पिनाकधृक् इहा गच्छेत्वावाहनं
 पशुपतये नम इति स्त्रपनम् पतत्याथ नमः शिवाय नमः एव-
 मर्घ्यादिना पूजयेत् । विसर्जनात् पूर्वं भविष्यपुराणोक्तं स्वभाव-
 सिद्धं प्राच्यैशान्यादिदिक्षु वामावर्त्तेन पूजनम् । यथा सर्वाय-
 क्षितिमूर्त्तये नमः भवाय जनमूर्त्तये नमः रुद्राय अग्निमूर्त्तये
 नमः । उग्राय वायु मूर्त्तये नमः भौमाय आकाशमूर्त्तये
 नमः पशुपतये यजमान मूर्त्तये नमः महादेवाय सोममूर्त्तये
 नमः ईशानाय सूर्यमूर्त्तये नमः । “मूर्त्तयाऽष्टौ शिवस्यैताः
 पूर्वादिक्रमयोगतः । आग्नेय्यन्ताः प्रपूज्यास्ताः वेश्यां लिङ्गे
 शिवं यजेत्” ॥ ततो महादेव क्षमस्व इति संहारमुद्रया
 विसर्जयेत् । नन्दिपुराणे । “गोभूहिरण्यवस्त्रादिबलिं पुष्प-
 निवेदनं । श्रेयो नमः शिवायेति मन्त्रः सर्वार्थसाधकः ।
 सर्वमन्त्राधिक्रियायमोङ्काराद्यः षड्वचरः । तस्य च जापौ तत्कर्म-

तिथितत्त्वम् ।

१३१

इतस्त्वन्नतमानसः । निष्कामः पुरुषो राजन् ! स रुद्रपदम-
 भ्रुते ॥ भविष्ये पञ्चाक्षरमुपकल्प्य । “अपवित्रः पवित्रो वा
 सर्वावस्थां गतोऽपि वा । महापातकयुक्तो वा मन्त्र-
 ष्णास्य जपे यथा । अधिकारी भवेत् सर्व इति देवोऽब्रवी-
 ष्विवः” ॥ इति तथेत्यर्थः । पूर्वोक्तं यथा पदानुरोधात् तेन
 यथाधिकारौ भवेत् तथा अब्रवीदित्यर्थः । तथा “सर्वेषामेव
 पात्राणां परं पात्रं महेश्वरः । पतन्तं द्रायते यस्मादतोव
 मरकार्णवात् । शिवमुद्दिश्य यद्वत् सर्वकारणकारणम् । तद-
 नन्त फलं दातुर्भवतीह किमङ्गुतम् । दत्त्वा नैवेद्य वस्त्रादि
 नाददौत कटाचन । त्यक्तव्यं शिव मुद्दिश्य तदा दानेन तत्-
 फलम्” ॥ आदाने ग्रहणे । शिवधर्मे । “तस्मात् पुष्पैः फलैः
 पत्रैस्तोयैरपि च यत् फलम् । तदनन्तफलं ज्ञेयं भक्तिरिवात्र
 कारणम्” ॥ भविष्ये “लिङ्गानुलेपनं कार्यं दिव्यगन्धैः सुग-
 न्धिभिः । वर्षकोटिशतं दिव्यं शिवलोके महौयते” ॥ शिव-
 धर्मे । “तस्मात् पुष्प प्रदानेन लिङ्गेषु प्रतिमासु च । अशौति-
 वर्षकोटीनां दुर्गतिं न नरो व्रजेत्” ॥ स्कान्दे । “शुष्काण्यपि
 च पत्राणि श्रीहृत्तस्य सदैव हि” । दातव्यानीति शेषः ।
 भविष्ये । “धुस्तूरकैश्च यो लिङ्गं सकृत् पूजयते नरः । स गो-
 लक्षफलं प्राप्य शिवलोके महौयते । विस्वपञ्चैरखण्डैश्च
 योनिङ्गं पूजयेत् सकृत् । सर्वपापैर्विनिर्मुक्तः शिवलोके महौ-
 यते” ॥ तथा “सर्वकाम प्रदं विस्वं दारिद्र्यस्य प्रणाशनम् ।
 विस्वपत्रात् परं नास्ति येन तुष्यति शङ्करः” । तथा “केश-
 कीटापविह्वानि निशिष्युषितानि च । स्वयं पतित पुष्पादि-
 त्यजेदुपहतान्यपि” ॥ तथा । “देवदारुममेतच्च सर्जश्रीवास-
 कुन्दरुम् । श्रीफलं चाज्यमिष्यन्तु दत्त्वाप्नोति परां गतिम्” ।
 सर्जः शालरसः श्रीवासः सरलद्रवः । कुन्दरुः शैलेयम् ।
 “एभ्यः सौगन्धिकं धूपं षट् सहस्रगुणोत्तरम् । अगुरुं शत-
 साहस्रं दिगुणञ्चासितागुरुम् । गुग्गुलुं द्रुतमंयुक्तं साक्षात्
 गृह्णाति शङ्करः” ॥ तथा “तैलेनापि हि यो दद्याद्दृष्टाभावेन
 मानवः । तेन दीपप्रदानेन शिववद्वाजते भुवि” ॥ नन्दि-
 केश्वरे । “अथ भक्त्या शिवं पूज्य नैवेद्यमुपकल्पयेत् । यद्-

१३२

तिथितत्त्वम् ।

यदेवात्मनः श्रेयस्तत्तदौशाय कल्पयेत् । शालितण्डुल प्रस्थश्च
 कुर्यादन्नं सुसंस्कृतम् । शिवाय तं चरुं दद्याच्चतुर्दशं विशेष-
 पतः” । प्रस्थमानं प्रागुक्तम् । शिवसर्वस्वे स्कान्दम् । “एक-
 मांस्त्रफलं पक्वं यः शम्भोर्विनिवेदयेत् । वर्षाणामयुतं भोगैः
 क्रीडते स शिवेपुरे । एकं मोचाफलं पक्वं यः शिवाय निवेद-
 येत् । वर्षेन च तथा भोगैः शिवलोके भज्यते” ॥ शिव-
 पुराणे । “नैवेद्यं शृतमयुक्तं मधुपर्कं निवेदयेत् । अग्निष्टोत्रस्य
 यज्ञस्य फलमाप्नोति मानवः” ॥ मोचाफलं कदलीफलम् । शिव-
 सर्वस्वे स्कान्दम् “परिपक्वं सुसंस्पृष्टाज्यसिक्तं सुसंस्कृतम् । शिवाय
 मांसं दत्त्वा तु शृणु यत् फलमाप्नुयात् । अशेषफलदानेन यत्फलं
 परिकौर्त्तितम् । तत्फलं प्राप्नुयादित्यं सर्वं मांसनिवेदनात्” ॥
 शिवधर्मे । “लिङ्गवेदो भवेद्देवीलिङ्गं साक्षात् महेश्वरः ।
 तयोः संपूजनात् स्यातां देवौ देवश्च पूजितौ” ॥ देवौ पुराणे ।
 “सव्यं व्रजेत्ततोऽसव्यं प्रणालं नैव लक्षयेत् । एकौभूतमना-
 रुद्रे यः कुर्यात् धिः प्रदक्षिणम् ॥ क्रिश्नस्तेन भवत्यस्मिन्
 तस्य पुनरुद्भवः” । भविष्ये । “जानुभ्यां चैव पाणिभ्यां शिरसा
 च विचक्षणः । कृत्वा प्रणामं देवेशि सर्वान् कामानवाप्नुयात्” ॥
 लिङ्गपुराणे । “गन्धपुष्प नमस्कारैः सुखवाद्यैश्च सर्वशः ।
 यो मामर्चयते तत्र तदा तुष्ट्याम्यहं सदा” ॥ महाभारते ।
 “सर्वलक्षणहीनोऽपि युक्तो वा सर्वपातकैः । सर्वं तरति तत्
 पापं भावयन् शिवमात्मना” ॥ राघवभट्टकृतम् । “अधो-
 मुखे वामहस्ते ऊर्ध्वस्थं दक्षहस्तकम् । क्षिप्त्वाङ्गुलीरङ्गुलीभिः
 संस्पृष्ट्य परिवर्त्तयेत् । प्रोक्त्वा संस्कार मुद्रेण मर्पणे तु प्रशस्यते” ॥
 अर्पणे आत्मनोति शेषः । स्कान्दे “निर्मात्यं यो हि मज्जत्या
 शिरसा धारयिष्यति । अशुचिर्भिन्नमर्यादो नरः पापसम-
 न्वितः ॥ नरके पच्यते घोरे तिर्यग्योनी च जायते । ब्रह्म-
 हापि शुचिर्भूत्वा निर्मात्यं यस्तु धारयेत् ॥ तस्य पापं मह-
 च्छोघ्रं नाशयिष्ये महाव्रतं” । शुचिः स्नानादिनेति शेषः ।
 एवञ्च “स्पृष्ट्वा रुद्रस्य निर्मात्यं सवासा आप्नुतः शुचिः” । इति
 कालिकापुराणीयमशुचिविषयम् । अनुपनोतविषय इति श्री-
 हस्तः । बह्वच गृह्यपरिशिष्टम् । “अथाह्वं शिवनैवेद्यं

तिष्ठितत्त्वम् ।

१२३

पत्रं पुष्पं फलं जलम् ॥ शालग्राम शिलास्पर्शात् सर्वं याति
पवित्रताम् । भोजदेवपूतम् । “चैत्रे कृष्ण चतुर्दश्यामङ्गा-
रकादिनं भवेत् । पिशाचत्वं पुनर्न स्वाङ्गायां स्नानभोजनात्” ॥
काशिकापुराणम् । “यो यद्देवार्चनरतः स तद्वैवेद्यभक्तकः ।
समानं त्वन्यनैवेद्यं भक्षयेदन्यदेवतः । केवलं सौरशंवेतु वैष्णवी
नैव भक्षयेत्” ॥ राजमार्तच्छे । “धवलितकलसे न्यस्तरत्न-
पताकास्रुद्धौभवने । चैत्रासितभूतदिने पापकलं दूरतो
धत्ते” ॥ चैत्रे कृष्ण चतुर्दश्यां कठिन्यादिभिः शुक्लकृते घटे
रत्नपताका युक्तां स्रुद्धौशाखां विधाय गृहोपरि स्थापयेत् ।

अथ मदनचतुर्दशौ । स्कन्दपुराण सौरागमयोः । “मधु-
मासे तु संप्राप्ते शुक्लपक्षे चतुर्दशौ । प्रोक्ता मदनभञ्जोति
सिद्धिदा तु मङ्गोत्सवे ॥ पूजयिष्यन्ति ये मर्त्यास्तदङ्गभक्ष-
पक्षवैः । ते यान्ति परमं स्थानं मदनस्य प्रभावतः ॥ चैत्रे
मासि चतुर्दश्यां मदनस्य मङ्गोत्सवः । जुगुप्सितोक्तिभिस्तत्र
गौतवाद्यादिभिर्नृणाम् ॥ भगवांस्तुष्यते कामः पुत्रपौत्रवि-
वर्धनः । न मानयन्ति ये पर्वमादनं मानवाधमाः तेषां
पुण्यफलं दत्ते मया ते चैत्रमासिकम्” ॥ देवलः “चैत्र शुक्ल-
चतुर्दश्यां यः स्नायात् शिवसन्निधौ । पिशाचत्वं न तस्य
स्यादङ्गायान्तु विशेषतः ॥”

अथ पौर्णमासौ । सा चतुर्दशीयुता यावत् शुक्लात् ।
यमः । “पक्षान्ते श्रोतसि स्नायात् तेन नायाति मत्पुरम्” ॥
विष्णुः । “दृश्यते संहितो यस्यां दिवि चन्द्रवृहस्पतौ । पौर्ण-
मासौतु मङ्गतौ ज्ञेया संवत्सरे तु सा । तस्यां ज्ञानोपवासा-
भ्यामन्नयं परिकीर्तितम्” ॥ संहितौ माससंज्ञानिमित्तकृत्ति-
कादिनक्षत्रगतौ मङ्गाकार्त्तिक्यादिदर्शनात् । तथा च राज-
मार्तच्छे । “माससंज्ञे यदा ऋषे चन्द्रः संपूर्णमण्डलः । गुरुणा
याति संयोगं सा तिथिर्मङ्गतौ स्मृता” ॥ स्कान्दमाख्ययोः ।
“पौर्णमासीषु चैताषु माससंसंहितासु च । एतासु स्नानदा-
नाभ्यां फलं दशगुणं स्मृतम्” ॥ वैशाखीमुपक्रम्य यमः । “भौरान्
वा यदि वा कृष्णान् तिलान् चौद्रेण संयुतान् । प्रीयतां धर्म-
राजेति पितॄन् देवांश्च तर्पयेत् ॥ यावज्जीवकृतं पापं तत्क्षणा-

१२४

तिथितत्त्वम् ।

देव नश्यति । अद्भ्यायुतश्च तिष्ठेत्तु स्वर्गलोके न संशयः” ॥
 ब्रह्मपुराणे । “महाज्यैष्ठ्यान्तु यः पश्येत् पुरुषः पुरुषोत्तमम् ।
 विष्णुलोकमवाप्नोति मोक्षं गङ्गाम्बुमज्जनात् ॥ ऐन्द्रे गुरुः
 शशीचैव प्रजापत्ये रविस्तथा । पूर्णिमा गुरुवारेण महाज्यैष्ठ्यौ
 प्रकीर्त्तिता” ॥ ऐन्द्रे ज्यैष्ठ्यायाम् । प्रजापत्ये रोहिण्याम् ।
 विना गुरुवारेणापि । “ऐन्द्रे गुरुः शशीचैव प्रजापत्ये रवि-
 स्तथा । पूर्णिमाज्यैष्ठ्यमासस्य महाज्यैष्ठ्यौ प्रकीर्त्तिता” ॥ अनु-
 राधास्यगुरावपि । “ऐन्द्रे मैत्रे यदा जीवस्तत्पञ्च दशके रविः ।
 पूर्णिमा शक्रचन्द्रेण महाज्यैष्ठ्यौ प्रकीर्त्तिता” ॥ अनुराधास्य-
 चन्द्रेऽपि व्याघ्रभूतिः । “ऐन्द्रे त्वथवा मैत्रे गुरुचन्द्रे यदा-
 स्थितौ । पूर्णिमा ज्यैष्ठ्यमासस्य महाज्यैष्ठ्यौ प्रकीर्त्तिता” ॥
 राजमार्त्तण्डः । “ज्यैष्ठ्ये संवत्सरेचैव ज्यैष्ठ्यमासस्य पूर्णिमा ।
 ज्यैष्ठ्याभेन समायुक्ता महाज्यैष्ठ्यौ प्रकीर्त्तिता” ॥ ज्यैष्ठ्यसंवत्स-
 रश्च “ज्यैष्ठ्यामूलोपगौ जीवे वर्षे स्याच्छक्रदैवतम्” ॥ इति
 विष्णुधर्मोत्तरोक्तौ ग्राह्यः । न तु संवत्सरादि पञ्चकान्त-
 र्गतं वर्षविशेषः ज्यैष्ठ्य इति वर्षविशेषणस्य वैयर्थ्यापत्तेः ।
 संवत्सरे यदि स्यादिति पाठः काल्पनिकः पपञ्चस्तु मलमास-
 तत्त्वेऽनुसन्धेयः । विष्णुधर्मोत्तरे ब्रह्मपुराणम् । “मामि
 ज्यैष्ठ्ये तु संप्राप्ते नक्षत्रे शक्रदैवते । पौर्णमास्यां तदा स्नानं
 सर्वकामं हरिर्द्दिजाः ॥ तस्मिन् काले तु ये मर्त्याः पश्यन्ति
 पुरुषोत्तमम् । बलभद्रं सुभद्राश्च ते यान्ति पदमव्ययम्” ॥
 स्कन्दपुराणम् । “ज्यैष्ठ्यामहश्चावतीर्णस्तत् पुण्यं जन्मवा-
 सरम् । तस्यां मे क्षपणं कुर्यात् महास्नानविधानतः । ज्यैष्ठ्यां
 प्रातस्तने काले ब्रह्मणा संहितश्च माम् । रामं सुभद्रां संस्त्राय
 मम लोकमवाप्नुयात्” ॥ विष्णुधर्मोत्तरे । “पौर्णमासौ तथा
 माघौ आषाढौ च नरोत्तम । प्रौष्ठपद्यामतीयायां तथा
 कृष्णत्रयोदशौ । एतांस्तु आहकालान् वै नित्यानाह प्रजा-
 पतिः” ॥ अत्र पूर्वदिने सङ्गवलाभे रोहिण्यलाभे वा परदिने
 सङ्गवलाभे पूर्वदिने आहम् । “शुक्लपक्षस्य पूर्वाह्ने आहं
 कुर्यात् विचक्षणः । कृष्णपक्षापराह्णे तु रोहिण्यन्तु न लङ्घ-
 येत्” इति । वायुपुराणात् उभयदिने तु तस्माभे तु परदिने ।

तिथितत्त्वम् ।

१३५

शुक्लपक्षे तिथिर्थाद्येति वचनात् एवमस्य छतीयादावपि ।
 आषाढकार्तिकमासपौर्णमासीषु दानमावश्यकम् । तथा-
 चायोध्याकाण्डे भरतशपथे । “आषाढौ कार्तिकौ माघौ
 तिथयः पुण्यसम्भवाः । अप्रदानवतोयान्तु यस्यार्थोन्मतो
 मतः” ॥ अप्रदानवतो दानरहितस्य एतास्तिथयोयान्तु आर्यः ।
 श्रीरामचन्द्रो गतीयस्यानुगत इत्यर्थः । उत्तरवाक्ये यच्छब्दात्
 न तच्छब्दापेक्षा ।

अथ कोजागरकृत्यम् । कल्पतरौ ब्रह्मपुराणम् “आश्व-
 मुज्यां पौर्णमास्यां निकुम्भो बालुकार्णवात् । आयाति मनया
 चाङ्गं कृत्वा युङ्गं सुदारुणम् ॥ तस्मात्तत्र नरैर्मागः स्वर्गस्य
 समीपतः । शोधितव्यः प्रयत्नेन भूषितव्याश्च मण्डनैः ॥
 पुण्यार्घ्यफलमूलाश्च सर्षपप्रकरैस्तथा । वेश्मानि भूषितव्यानि
 नानावर्णैर्विशेषतः ॥ सुस्नातैरनुलिप्तैश्च नरैर्भाव्यं सवान्धवैः ।
 दिवा तत्र न भोक्तव्यं मनुष्यैश्च विवेकिभिः ॥ स्त्रीबालमुख-
 हृद्भ्यश्च भोक्तव्यं पूजितैः सुरैः” ॥ पूजितैः सुरैरिति विशेषणे
 छतीया तेन पूजितसुरैरित्यर्थः “पूज्याश्च सफलैः पुण्यैस्तथा
 हारोर्द्धुभित्तयः । हारोपान्ते सुदौमस्तु संपूज्यो हव्यवाहनः ॥
 यथाचतुष्टोपेतैस्तण्डुलैश्च सुतर्पितः । संपूजितव्यः पूर्णेन्दुः
 पयसा पायसेन च ॥ स्कन्दः सभार्यस्कन्दश्च तथा नन्दोऽश्वरो
 मुनिः । गोमहिः सुरभिः पूज्याः कागवद्विहुताशनः ॥ उर-
 श्ववद्विर्वरुणो गजवद्विर्विनायकः । पूज्यः साश्वैश्च रेवन्तो यथा
 विभवविस्तरेः ॥ ततः पूज्यो निकुम्भोऽपि समासैस्तिष्ठतण्डुलैः ।
 सुगन्धिभिर्घृतोपेतैः कृषराण्यैश्च भूरिभिः ॥ ब्राह्मणान् भोज-
 यित्वा तु भोक्तव्यं मांसवर्जितम् । वज्रिपार्श्वगतैर्नया दृष्ट्वा
 क्रौडाः पृथग्विधाः” ॥ ततश्च हारोर्द्धुभित्ति हव्यवाहन पूर्णेन्दु
 सभार्यरुद्र स्कन्द नन्दोऽश्वरमुनयः सर्वे पूज्याः । हारोर्द्धुभित्ति
 शब्दोऽत्र बहुवचनान्तः नन्दोऽश्वरो मुनिरिकः । गोमता सुरभिः
 कागवता हुताशनः मेषवता वरुणः हस्तिमता विनायकः ।
 अश्ववता रेवन्तः सर्वैरेव निकुम्भः पूज्यः महार्णवे लिङ्गपुरा-
 णम् । “आश्विने पौर्णमास्यान्तु चरेज्जागरणं निशि । कौमुदी
 सा समाख्याता कार्या लोक विभूतये ॥ कौमुद्यां पूजयेत्तः

१३६

तिथितत्त्वम् ।

क्षीमिन्द्रमेरावते स्थितम् । सुगन्धिनिगिशसद्देशोऽक्षैर्जाग-
रणं चरेत् ॥ तथा “निघोषे वरदा लक्ष्मीः कोजागर्तीति
भाषिणी । तस्मै वित्तं प्रयच्छामि अक्षैः क्रौडां करोति यः ।
नारिकेलैश्चिपिटकैः पितृन् देवान् समर्चयेत् । बभ्रूंश्च प्रीण-
येत्तेन स्वयं तदशनो भवेत् ॥ अथ निशोति निशोथ इति
चाभिवानात् रात्रिकृत्यमिदम् ।

ततश्च “प्रदोषव्यापिनौ याज्ञा तिथिर्नक्तप्रते मदा । प्रदो-
षोऽस्तमयादृष्टं घटिकादयामिष्यते” ॥ इति वक्ष्यवचनात् ।
यादृक् प्रदोषमिष्योथोभयव्यापिनौ पौर्णमासौ तद्दिने कोजाग-
रकृत्यम् । उभयव्याख्यनुरोधात् । यदा तु पूर्वदिने निशोथ-
व्याप्तिः परादिने प्रदोषव्याप्तिस्तदा परेऽस्ततृकृत्यम् । प्रधान
पूजाकालव्याख्यनुरोधात् । यदा तु पूर्वदिने निशोथव्याप्तिः
परादिने न प्रदोषव्याप्तिस्तदा सुतरां पूर्वदुस्तृकृत्यम् । “अष्ट-
सु तिथयः पुण्याः कर्मानुष्ठानतो दिवा । नक्तादित्रतयोगे तु
रात्रियोगो विगच्छते” ॥ इति वचनात् । विवर्जयेदित्यनुवृत्तौ
मत्स्यसूक्ते । “महालक्ष्म्यास्तु तुलसीं क्रिष्टिकां काञ्चनस्तथा”
लक्ष्मीध्यानमादित्यपुराणे । “पाशाक्ष मालिकाभोजशृणुभि-
र्याम्यमीम्ययोः । पद्माननस्यां ध्यायेच्च श्रियं त्वेनोक्त्वमातरम् ॥
गौरवणां सुरूपाश्च सर्वानङ्गारभूषिताम् । रौक्मपद्मशयकरां
वरदां दक्षिणेन तु” ॥ पाशेति दक्षिणे पाशाच्च मालाभ्यां
वामे पद्माङ्गुलाभ्यां भूषितां वामकरं ह्रीमपद्मं दक्षिणकरं वरं
दधतीमित्यर्थः । ततः पाद्याभिः संपूज्य “नमस्ते सर्वदेवानां
वरदासि हरिप्रिये । या गतिरुत्तमं प्रपन्नानां सा मे भूयात्त्व-
दर्चनात् ॥ विश्वरूपस्य भार्यासि पद्मे पद्मालये शभे । सर्वतः
पाहि मां देवि ! महालक्ष्मि नमोऽस्तु ते” ॥ इत्यनेन नत्वा
पूजयेत् । इन्द्रध्यानमादित्यपुराणे । “चतुर्दन्त गजाङ्गदो
वज्रपाणिः पुरन्दरः । शचीपतिश्च ध्यातव्यो नानाभरण-
भूषितः” ॥ पाद्यादिभिः संपूज्य । “विचित्रैरावतस्याय
भास्वत् कुलिश पाणये । पीलोम्यालिङ्गिताङ्गाय सद्गसाचाय
ते नमः” ॥ इत्यनेन पुण्याञ्जलिद्वयं दत्त्वा प्रणमेत् । ततः
कुवेरः पूज्य इति रुद्रधरः । तं पाद्यादिभिः संपूज्य “धन-

तिथितत्त्वम् ।

१३७

दाय नमस्तुभ्यं निधिपद्माधिपाय च । भवन्तु त्वत् प्रसादान्मे
 धनधान्यादिसम्पदः” ॥ इति पुण्यास्त्रलिख्यं दत्त्वा प्रणमेत् ।
 अत्र सर्वेषां प्रदोषे पूजेति रुद्रधरः । न च निकृष्टपर्यन्तानां
 पूर्वाह्न एव पूजनं निरपवादमिति वाच्यं दिवा तत्र न
 भोक्तव्यम् इत्युपक्रम्य पूज्याश्च सफलैः पत्रैरित्यादिना विशिष्य
 पूज्यामभिधाय भोक्तव्यमित्यभिधानाद्वात्रावेव पूजाभोजनेऽव-
 नस्येते । अतएवाशक्तानामेव भोक्तव्यं पूजितैः सुरैः इत्यभिधा-
 नेन विशिष्य दिवापूजनभोजने विहिते । योगिनोतन्त्रे ।
 “विशिष्टेस्तु गृहे ढक्कां घण्टां लक्ष्मीगृहे त्वजेत् । सर्ववाद्य-
 मयीं घण्टां वाद्याभावे प्रवादयेत्” ॥ लक्ष्मीवाक्यं “प्रकीर्ण-
 भाण्डामनवेच्छकारिणीं सदा च भर्तुः पतिकूलवादिनीम् ।
 परस्त्र वेश्माभिरता मलज्जामेवं विधां स्त्रीं परिवर्जयामि” ॥
 मार्कण्डेयः । “शिरः सपुष्पं चरणौ सुपूजितौ वराङ्गनासेवन-
 मत्पभोजनम् । अनग्नशायित्वमपर्वमैद्युनं चिरप्रनष्टां श्रिय-
 मानयन्ति षट् ॥ मानुषास्त्रि गृहे यत्र अद्भिरावन्तु तिष्ठति ।
 तत्रालक्ष्मि तवावासस्तथान्येषान्तु रक्षसाम् । सूर्पदात्रादिकं
 यत्र पदाकर्षं तद्वासनम्” ॥ हरिवंशे । “यत्र स्त्रीः श्रीः स्थिता
 तत्र यत्र श्रीस्तत्र सन्नतिः । सन्नतिर्ह्यस्तिथा श्रीश्च नित्यं
 कृणो महात्मनि” ॥ मत्स्यपुराणम् । “स्थिरोपायो हि पुरुषः
 स्थिरश्रीरेव जायते । रक्षितुं नैव शक्नोति चप्रलक्षपलां
 श्रियम् ॥ अवश्यमुदयोगवतां श्रीरपारा भवेत् सदा । ब्रह्म-
 प्रोक्षाहिता देवा ममन्युः पुनरम्बुधिम्” ॥ कृत्यकौमुद्याम् ।
 “नारिकेलोदकं पीत्वा अक्षैर्जागरणं निशि । तस्मै वित्तं
 प्रयच्छमि को जागर्त्ति महीतले” ॥

अथ चतुरङ्गम् । अक्षक्रीडायां व्यामयुधिष्ठिरसंवादः प्रच-
 रति । युधिष्ठिर उवाच । “अष्टकोष्ठान्च या क्रीडा तां मे
 ब्रूहि तपोधन । प्रकर्षणैव मे नाथ चतुराङ्गी यथा भवेत्” ॥
 व्यास उवाच । “अष्टौ कोष्ठान् समालिख्य प्रदक्षिण क्रमेण तु ।
 अरुणं पूर्वतः कृत्वा दक्षिणे हरितं बलम् ॥ पार्थ ! पश्चिमतः
 पीतमुत्तरे श्यामलं बलम् । राज्ञी वामे गजं कुर्यात् तस्मा-
 दश्वं ततस्तरिम् ॥ कुर्यात् कौन्तेय पुरतो युद्धे पत्तिवतु-

१३८

तथितथम् ।

दृश्यम् । कोणे नौकाद्वितीयेऽथ तृतीये च गजोदसेत् ॥ तुरीये
 च वसेद्राजा वटिकाः पुरतः स्थिताः । पञ्चकेन वटौ राजा चतु-
 र्ष्केणैव कुञ्जरः ॥ त्रिकेणैव चलत्यश्वः पार्श्वे नौकाद्वयेन तु ।
 कोष्ठमेकं विनक्षुराथ सर्वतो याति भूपतिः ॥ अथ एव वटो-
 याति बलं हन्त्यपकोणगम् । यथेष्टं कुञ्जरो याति चतुर्दिक्षु
 महीपते । तिर्यक्चतुरङ्गमो याति लङ्घयित्वा त्रिकोष्ठकम् ॥
 कोणकोष्ठद्वयं लङ्घ्य ब्रजेनौका युधिष्ठिर । सिंहासनं चतुराजौ
 नृपाकृष्टश्च षट्पदम् ॥ काककाष्ठं वृक्षकौका नौकाकृष्टप्रकार-
 कम् । घाताघाते वटौ नौका बलं हन्ति युधिष्ठिर ॥ राजा
 गजोदयश्चापि त्यक्त्वा घातं निहन्ति च । अत्यन्तं स्वबलं रक्षेत्
 स्वराज बलमुत्तमम् ॥ अल्पस्य रक्षया पार्श्वे हन्तव्यं बलमुत्त-
 मम् ॥ नौकायाश्चत्वारि पदानि अश्वस्याष्टौ पदानि इत्या-
 धिक्वमश्वस्य । “मतङ्गलस्य गर्वेण राजा कौडिति निर्भरम् ।
 तस्मात् सर्वबलं दत्त्वा रक्ष कौन्तेय कुञ्जरम् ॥ सिंहासनं
 चतुराजौ यदवस्थानतो भवेत् । सर्वमैतैर्गर्जेर्वापि रक्षितव्यो
 महीपतिः ॥ अन्यद्राजपदं राजा यदा यातो युधिष्ठिर ।
 तदा सिंहासनं तस्य भण्यते नृपसत्तम ॥ राजा च नृपतिं
 हत्वा कुर्यात् सिंहासनं यदा । द्विगुणं वाहयेत् पण्यमन्यथैक-
 गुणं भवेत्” ॥ द्विगुणं पण्यं दातव्यत्वेन प्रापयेत् । “मित्र
 सिंहासनं पार्श्वे यदारोहति भूपतिः । तदा सिंहासनं नाम
 सर्वं नयति तद्वत्तम् ॥ यदा सिंहासनं कर्तुं राजा षष्ठपदा-
 श्रितः । तदाघातेऽपि हन्तव्यो बलेनापि सुरक्षितः ॥ विद्या-
 माने नृपे यश्च स्वकीये च नृपत्वयम् । प्राप्नोति तु यदा तस्य
 चतुराजौ तदा भवेत् ॥ नृपेणैव नृपं हत्वा चतुराजौ यदा
 भवेत् । द्विगुणं वाहयेत् पण्यमन्यथैकगुणं भवेत् ॥ षष्ठपदस्य
 यदा राजा राजानं हन्ति पार्श्वे । चतुरङ्गे तदा भूप वाह-
 येच्च चतुर्गुणम् ॥ यदा सिंहासने काले चतुराजौ समुत्थिता ।
 चतुराजौ भवत्येव न तु सिंहासनं नृप” ॥ अत्रेदं वीजं उभ-
 यथा कथेऽपि परसिंहासनाधिकारात् पर राजबधे शौच्याधिक्य-
 निष्कण्टकत्वदर्शनात् क्रोडायामपि तथा कल्प्यते । “राजद्वयं
 यदा हस्ते आत्मनो राशि संस्थिते । परेण संहृतश्चैको बलेनाप्य-

तिथितत्त्वम् ।

११८

पह्यार्थे ॥ राजद्वयं यदा हस्ते न स्यादन्यकरे परः । तदा राजा हि राजानं घातेऽपि तं हनिष्यति ॥ नृपाकटो यदा राजा गमिष्यति युधिष्ठिरः । घाताघातेऽपि हन्तव्यो राजा तत्र न रक्षकः ॥ कोणं राजपदं त्यक्त्वा वटिकान्तं यदा व्रजेत् । वटौ च षट्पदं नाम तदा कोष्ठबलं नयेत् ॥ यदा तस्य भवेत् पार्थ चतुराजौ च षट्पदम् । तदापि च चतुराजौ भवत्येव न संशयः ॥ पदातिः षट्पदे विडे राज्ञा वा हस्तिना तथा । षट्पदं न भवेत्तस्य अवश्यं शृणु पार्थिव ॥ सप्तमे कोष्ठके यत् स्यादटिका दशमेन वै । तदान्योन्यश्च हन्तव्यं सुत्राय दुर्बलं बलम् ॥ त्रिवटोकस्य कौन्तेय पुरुषस्य कदाचन । षट्पदं न भवत्येव इति गीतमभाषितम् । नौकैका वटिका यस्य विद्यते खेलने यदि । गाढावटौति विख्याता पदं तस्य न दुष्यति ॥ पदं राजपदं कोणपदश्च । “हस्ते रङ्गे बलं नास्ति काककाष्ठं तदा भवेत् । वटन्ति राज्ञसाः सर्वे तस्य नस्तो जयाजयौ ॥ प्रीत्यति पञ्चमे राज्ञि नृते वय्याश्च षट्पदे । अशौचं स्यात्तदा हन्ति चलित्वा चालितं बलम् ॥ द्विरावृत्त्यागते तस्मात् हन्यात् परबलं जयौ । पार्थ सिंहासने काले काककाष्ठं यदा भवेत् ॥ सिंहासनं भवत्येव काककाष्ठं न भक्ष्यते । उपरिष्टश्च यत् स्थानं तस्योपरि चतुष्टये । नौकाचतुष्टयं यत्र क्रियते तस्य नौकया । नौकाचतुष्टयं तस्य वृहत्तीकेति भण्यते । न कुर्यादेकदा राजन् गजस्यामिमुखं गजम् ॥ यदि कुर्वीत धर्मज्ञः पापग्रस्तो भविष्यति । स्थानाभावे यदा पार्थ हस्तिमंमुखम् ॥ करिष्यति तदा राजन् इति गीतमभाषितम् । प्राप्ते गजद्वये राजन् हन्तव्यो वामतो गजः” ॥ इति चतुरङ्गक्रीडनम् ।

वैष्णवामृते स्कन्दपुराणम् । “पौष्पान्तु समतीतायां यावत् भवति पूर्णिमा । माघमासस्य देवेन्द्र पूजा विष्णोर्विभीषते” ॥ इति पौर्णमास्यस्तमायमुपक्रम्य “पितृणां देवतानाञ्च भूतकं नैव दापयेत् । दत्त्वा नरकमाप्नोति भुञ्जीत ब्राह्मणो यदि । ब्राह्मणो भूतकं भुक्त्वा चरेज्जान्द्रायणं व्रतम् । अन्यथा नरकं याति चतुर्विंशद एव च । वरं भूतसमक्षन्तु पिवेद्वा-

१४०

तिथितत्त्वम् ।

गर्हितश्च यत् । वर्जनीयं प्रयत्नेन मूलकं मदिरा-
समम् ॥

फाल्गुनपौर्णमास्यां दोलयातामाह कृत्यचिन्तामणौ
ब्रह्मपुराणम् । “नरो दोलागतं दृष्ट्वा गोविन्दं पुरुषोत्तमम् ।
फाल्गुन्यां संयतो भूत्वा गोविन्दस्य पुरं व्रजेत्” ॥ स्कन्द-
पुराणौ पुरुषोत्तममाहात्म्ये जनत्रिंशाध्याये । “फाल्गुन्यां
क्रौडनं कुर्याद्दोलायां मम भूमिष” ॥ विष्णुपुराणे । “चतु-
र्दश्यष्टमौ चैव अमावस्याश्च पूर्णिमा पर्वाण्येतानि राजेन्द्र
रविसंक्रान्तिरेव च । ज्योतेः मांससम्भोगौ पर्वस्वेतेषु वै
पुमान् । विष्णुसम्भोजनं नाम प्रयाति नरकं मृतः” ॥

अथ रविसंक्रान्तिः । भविष्यमाख्यज्योतिषेषु । “मृग-
कर्कट संक्रान्तौ हेतूदक् दक्षिणायणे । विषुवती तुलामिषे
मौलमध्ये तथापराः” ॥ मृगो मकरः मोलराशिचक्रम् ।
“धनुर्मिथुनकन्यासु मौने च षड्शौतयः । ह्यष्टिक सिंहेषु
कुम्भे विष्णुपदौ स्मृता” ॥ देवौपराणम् । “यावद्द्विंशकला-
भुक्ता तत्पुण्यं चोत्तरायणे । निरंशे भास्करो दृष्टे दिनास्तं
दक्षिणायने ॥ अर्धरात्रे त्वसंपूर्णे दिवापुण्यमनागतम् । अर्ध-
रात्रे व्यतीते तु विज्ञेयं चापरेऽहनि ॥ संपूर्णचार्द्धरात्रे च षड-
येस्तस्मयेऽपि वा । मानार्द्धे भास्करो पुण्यमपूर्णं शर्वरीदले ॥
संपूर्णं तूभयोर्ज्ञेयमतिरेके परेऽहनि । षड्शौतिमुखेऽतीते
हस्ते च विषुवद्वये ॥ भविष्यत्ययने पुण्यमतीते चोत्तरायणे ।
आदौ पुण्यं विजानीयात् यद्यभिन्ना तिथिर्भवेत्” ॥ विंश-
कला विंशतितमौ कला संक्रान्तिचषादूहं यावत् भवति
तावत् पुण्यम् । निरंशेऽंशकशून्ये संक्रान्तिकाले हि भास्क-
रोऽंशकरहितो सवति तस्मिन् दृष्टे दिवेति यावत् दिनश्च
दिनकरकरसंस्कृता स्त्रिंशद्वाङ्गिका इति ज्योतिर्विदः । तदन्तं
तत् समाप्तिं यावत् तावत् पुण्यम् । तथा च बृहद्दशिशुः
“त्रिंशत् कर्कटे नाड्योमकरे विंशतिः स्मृताः” ॥ नाड्यौ दण्डः ।
“उत्पलादिपलं षष्ठ्या विपलात्तु पलं नयेत् । पलात् षष्ठ्या नये-
द्वाङ्गौ तत् षष्ठ्यात् रवेर्दिनम्” ॥ इति सिद्धान्तसन्दर्भात् । ततश्च
देवौपराण बृहद्दशिशुयोरेकवाक्यतया कलानाड्योः पर्यायता ।

तिथितत्त्वम् ।

१४१

रात्रिसंक्रमणेत्वाह अर्द्धरात्रेति अरुपूणे कलान्यूनार्द्ध-
रात्रे । “कलान्यूनार्द्धरात्रे तु यदि संक्रमणं भवेत् । तदहः
पुण्यमिच्छन्ति गार्ग्ये गान्धर्वगौतमाः” ॥ इति कृत्याचस्तामणि
वर्षकृत्यधृतगगदचनात् । कालकौमुद्याश्च । गान्धर्वेति च गौत
इति पाठः । ततश्च कलान्यूनार्द्धरात्राभ्यन्तरे द्वादशस्वेव संक्रा-
न्तिषु अनागतं नागतं संक्रमणेन यत्र दिवा तदैव पुण्यं पुण्य-
जनकं तत्तु पूर्वदिनं तदैव संक्रान्तेरनागतत्वसम्भवात् तेन
संक्रमणकालादवर्गिव दिवा पराह स्नानादिकं कर्तव्य-
मित्यर्थः । अर्द्धरात्रे व्यतीते कलाधिकार्द्धरात्रे व्यतीते ।
पूर्णेऽर्द्धरात्रे रात्रिमध्यकालयोः । कलान्यूनार्द्धरात्रेति
वचनानन्तरं भुजबलभूमि “अर्द्धरात्रे कलाधिक्ये यदा संक्र-
मते रविः । तदोत्तरदिनं प्राज्ञं स्नानदानजपादिषु । अर्द्ध-
रात्रे तु संपूर्णे यदा संक्रमते रविः । प्राहुर्दिनद्वयं पुण्यं त्यक्त्वा
मकरकर्कटौ” इति वचनाभ्यां तथा प्रतीतिः । कालत्रिवेदे
कालकौमुद्याश्च शातातपजाबालौ “पूर्णे चेदर्द्धरात्रे तु रविसंक्र-
मणं भवेत् । प्राहुर्दिनद्वयं पुण्यं त्यक्त्वा मकरकर्कटौ” ॥ एतयो-
र्यवस्थामाह कालमाधवीये भविष्योत्तरम् । “मिश्रुनात्
कक्संक्रान्तिर्याद स्यादशुमालिनः । प्रदोषे वा निशौथे वा
कुथ्यादहनि पूर्वतः ॥ कार्मुकश्च परित्यज्य भवं संक्रमते रविः ।
प्रभाते वाह्नरात्रे वा स्नानं कुथ्यात् परेऽहनि” ॥ ततश्च रात्रि-
मध्यदण्डद्वयात्मकार्द्धरात्रसंक्रान्तावदयेऽस्तमयेऽपि वेत्यनेनो-
दयोपक्रममस्तमयान्तश्च मानार्द्धं पुण्यम् । एवञ्चोभयदिने
पुण्यकाले पूर्वदिनाकरण एव परदिने “स्वाकार्यमथ कर्तव्यं
पूर्वाह्णे चापराह्निकम् । न हि प्रतीचते सृत्युः कृतमस्य नवा
कृतम्” ॥ इति लिङ्गपुराणात् मोक्षधर्माश्च । तत्रापि दक्षि-
णायने पूर्वदिनाह्नमात्रमिति विशेषः । उत्तरायणे परदिनाह्न-
मात्रमिति विशेषः । मानार्द्धमिति भास्करी भास्करोपलक्षिते
काले दिवेति यावत् तस्मिन् संक्रमणेऽपि मानार्द्धं पुण्यम्
एतच्च विषयवर्षदशौति विषयम् । अयनकालयोः पूर्वमुक्तत्वात्
विष्णुपद्याह्वाभयतः षोडशकलानां पञ्चदशनाडिकानां वा
पुण्यत्वस्य शातातपादिवचनेन वक्ष्यमाणत्वात् । तेन दिवा

१४२

तिथितत्त्वम् ।

संक्रमण एवायनादित्वेन पुण्यकाले विशेषः । रात्रिसंक्रमणे तु अर्द्धरात्रौ मकरकर्कट संक्रमणव्यतिरिक्ते सर्वेषां तुल्यतेति । अपूर्णे शर्वरोदले कलान्यूनार्द्धरात्रे इत्यत्रापि मानार्द्धमित्यनुषज्यते । दिवापुण्यमिति यत्प्रागुक्तं अत्र तदेव मानार्द्धत्वेन विशेषितमित्युपनृक्तिः । एवमुदयास्तमये यन्मानार्द्धमुक्तं तत् किमेकदिने दिनयोर्वेति तच्चाह संपूर्णतूभयोरिति उभयोः पूर्वा परदिनयोर्मानार्द्धं पुण्यं तेन पूर्वदिनस्यास्तमयपर्यन्तं परदिनस्य उदयमारभ्य मानार्द्धं पुण्यमित्यर्थः । अतिरेके अर्द्धरात्रात् परतः संक्रमणे परेऽहनि मानार्द्धं पुण्यमित्यनुषज्यते । मानार्द्धं प्रहरद्वयम् “अर्द्धरात्रादधस्ताच्चान् मध्याह्नस्योपरिक्रिया । ऊर्द्धं संक्रमणे भानोरुदयात् प्रहरद्वयम् । पूर्णार्द्धरात्रसंक्रान्तौ हे दिनार्द्धं तु पुण्यदे” ॥ इति संवत्सरप्रदोष गङ्गावाक्याबलोपृत वशिष्ठसौरधर्मवचनैकवाक्यत्वात् “अर्द्धरात्रादधश्चैव दिनार्द्धस्योपरिक्रिया । ऊर्द्धं संक्रमणे भानोरुदयात् प्रहरद्वयम्” ॥ इति भोजराज कृत्यचिन्तामणिधृतैकवाक्यत्वाच्च । अधः पूर्वम् ऊर्द्धं परतः क्रिया खानादिका । एवञ्च गर्गवचनस्य तदहरिति यामद्वयपरम् अन्यथा मूलभूत श्रुत्यन्तरकल्पनापत्तेः । एवञ्च षडशौतिमुखेऽतीति इत्यादि दिवा संक्रमणविषयम् । तेन दिवा षडशौति संक्रमणे भूते भविष्यन्मानार्द्धं पुण्यम् एवं विषुवद्वयेऽपि । दिवोत्तरायणेऽपि भविष्यद्विशतिदण्डानां पुण्यत्वम् अत्रोत्तरायणस्य पृथग्भिधानात् अयन इति पदं दक्षिणायनपरं गोबलौवर्धन्यायात् तेन दिवा दक्षिणायने भविष्यति भूतविंशदण्डानां पुण्यत्वम् एवञ्च षडशौत्यादिष्वप्यवकाशमलममानम् “अर्वाक् षोडश विज्ञेया नाड्यः पश्चाच्च षोडश कालः पुण्योऽर्कसंक्रान्तेर्विंशतिः परिकीर्तितः” ॥ इति शातातपौयम् । “ष तीतानागतोभोगोनाड्यः प्रष्टदश स्मृताः । इति देवोपुराणौयञ्च वचनं दिवा विष्णुपदोविषयम् । अतएव जाबालि बृहद्वाग्ये “पुण्यायां विष्णुपद्याच्च प्राक् पश्चादपि षोडश” ॥ अर्द्धरात्रे विशेषमाह आदावित्यादि अर्द्धरात्रसंक्रान्तावादौ पूर्वदिने एव मानार्द्धं यद्यभिन्ना संक्रान्ति काले पूर्वदिने च

तिथितत्त्वम् ।

१४३

एकैव तिथिर्भवेत् तेन मध्यरात्रे संक्रमणे यदुभय दिनमा-
 नाच्च पुण्यमुक्तं तद्विधितिथिविषयम् । अतीते पुनरर्द्धरात्रे
 पूर्वणाञ्चा तिथ्यभेदेऽपि परस्मैव पूर्वाह्णे पुण्यमिति तात्प-
 र्यार्थः । एवञ्च रात्रिसंक्रान्तौ दिन एव पूष्यत्वाभिधानात् ।
 “राहुदर्शनसंक्रान्ति विवाहात्ययवृद्धिषु । स्नानदानादिकं
 कुर्वन्निशि काम्यव्रतेषु च” ॥ इति देवलेन दिन संक्रमणस्य
 रात्रिप्रविष्ट पुण्यकालांशे संक्रान्तिनिमित्तेन स्नानदानादि
 विधीयते इति । यत् “मन्दा मन्दाकिनो ध्वांची घोराचैव
 महोदरौ । राक्षसौ मिश्रिता प्रोक्ता संक्रान्तिः सप्तधा नृप ।
 मन्दा भ्रूवेषु विज्ञेया मृदौ मन्दाकिनी तथा ॥ क्षिप्रे ध्वांची
 विजानीयादुधे घोरा प्रकीर्तिता । चरैर्महोदरौ ज्ञेया क्रूरै-
 र्ऋक्षैश्च राक्षसौ । मिश्रिता चैव विज्ञेया मिश्रितक्षय
 संक्रमे” ॥ इत्येत्येर्द्वादशस्वेव संक्रान्तिषु भ्रूवादि नक्षत्रयोगा-
 शब्दादिरूपतया सप्तधा भिन्नाः । “त्रिचतुः पञ्चसप्ताष्ट नव
 द्वादश एव च । क्रमेण घटिकास्तेतास्तत् पुण्यं पारमार्थि-
 कम्” ॥ इति देवीपुराण एव त्रिचतुरादिघटिकानां पुण्यत्व-
 मुक्तम् तद्विवारात्प्रोक्तत्वालोपदेशादवकाशमलभमानं स-
 न्ध्याद्वयसंक्रान्ति विषयमिति समयप्रकाशः । भ्रूवादिगणस्तु
 द्वीपिकायाम् “उपः पूर्व मघान्तका भ्रुवगण स्त्रीण्युत्तराणि
 स्वभूर्वातादित्यहरित्रयं चरगणः पुण्याश्चिह्नस्तान्धुः । चित्रा-
 मित्रमृगान्धभं मृदुगणस्तीक्ष्णोऽहिरद्रेन्द्रयुक् मिथोऽग्निः
 स विशाखभः शुभफलाः सर्वस्वकृत्ये गणाः” ॥ अन्तर्को
 भरणी स्वभू रोहिणी वातादित्यहरित्रयं स्वातौपुनर्वसु श्रवणा
 धनिष्ठा शतभिषा मित्र मृगान्धभम् अनुराधा मृगशिरा रोहि-
 ण्यः । अहिरद्रेन्द्रयुक् अश्लेषा आर्द्रा ज्येष्ठा मूलाः अग्निः
 कृत्तिका । कल्पतरुस्तु क्रमेण यथासंख्येन एता घटिकास्तत्
 पुण्यं तस्य संक्रमणस्य पुण्यहेतुत्वात् पुण्यं पारमार्थिकं
 मुख्यं “वृष्टेः सहस्र भागोयः स कालो रविसंक्रमः” ॥ इत्युक्त-
 सुक्ष्म संक्रमकालो नानुष्ठानजन्य समपुण्य हेतव इत्याह ।
 घटिस्तु “लघुचर चतुर्भाग स्फुटिरित्यभिधीयते । घटिद्वयं
 क्षयः प्रोक्तो निमेषस्तु लघुद्वयम्” ॥ इति स्यात्प्रोक्ता एतदेव

१४४

तिथितत्त्वम् ।

मतं युक्तम् अतएव देवलेन “या याः सञ्चिता नाडा स्ता स्ताः पुण्यतमाः स्मृताः” ॥ इत्युक्तम् । एवञ्चैता घटिकाः पुण्यतमाः मानार्हादिकन्तु पुण्यमात्रमिति तस्मान्मन्देत्यादि न सन्ध्या-संक्रान्तिविषयकमिति सन्ध्यासंक्रान्तिविषयत्वे पारमार्थिक-मित्यनुपपत्तेः पुण्यमित्यनेनैव सिद्धेः । पारमार्थिकमित्यत्र कल्पतरुव्याख्यानवलोकनादविसंक्रम इति पाठकल्पनं कल्पन-मेव समयप्रकाशकतापि तथा पठितत्वात् । जौमूतवाह-नोऽपि कालविवेके “अष्टिमंक्रमणे पुण्यमष्टः कृतस्त्रं प्रकौत्ति-तम् । रात्रौ संक्रमणे भानोर्दिनाष्टं स्नानदानयोः” ॥ इति वृहद्विशिष्टादिवचनं पर्यालोचनया दिवासंक्रान्तौ दिनमात्रं पुण्यं पुण्यनरास्तु विशेष विहितानाद्य इत्याह । अतएव तद्वृत्तं जावालिहृदस्यनिशातातपवचनमपि संगच्छते । यथा “वर्त्तमाने तुला मेषे नाद्यस्तृभयतोदयः” । कालमाधवौयेऽपि अङ्गोत्थभिधाय प्राशस्यतारतम्यमुक्तम् । एवञ्च दिवासंक्रान्तौ कृतस्त्रं दिनं पुण्यं षडशीतिमुखेऽतौते इति वचनं पुण्यतर-परम् । ननु देवौपुराणे दिवारात्रयोः संक्रमणे विशिष्य काला-भिधानात् सन्ध्यासंक्रान्तेः कः काल इति चेत् “त्रिंशच्छर्त्तं कथितं भहोरात्रन्तु यस्याया” ॥ इति विष्णुपुराणेन सन्ध्ययोः पृथगनुपादानात् दिवारात्रि सन्ध्यस्त्वित्वात्सूक्ष्मार्द्धेन तयोरन्त-र्भावः । तथा च दक्षः “अहोरात्रस्य यः सन्धिः सूर्यनक्षत्र-वर्जितः । सा तु सन्ध्या समाख्याता मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः” ॥ योगियात्रवल्काः । “छासवृद्धौ च सततं दिनरात्रयोर्यथा-क्रमम् । सन्ध्यानुद्धर्त्तमाख्याता छासवृद्धौ समासृता” ॥ वराहः “धर्द्वास्तमयात् सन्ध्या व्यक्तौभूता न तारका यावत् । तेजः परिहानिरुपा भानोरर्द्धादयं यावत्” ॥ अतएव केनापि मुनिना नानादेशेय संग्रहारेण च सन्ध्यासंक्रान्तिस्त्वेन विशेषो नाभिहितः ।

तदयं संचेपः । दिनसंक्रमणे कृतस्त्रं दिनं पुण्यं षडशीति मुखे इत्याद्युक्तं पुण्यतरं मन्दा मन्दाकिनीत्यादि रूपेण विचतुरादि घटिकाः पुण्यतमाः । दिनवृत्तोत्तरायणादिवि-हितं विंशति दण्डादीनां रात्रिमषष्टिभागस्यापि पुण्यत्वं

तिथितत्त्वम् ।

१४५

रात्रिसंक्रमणे तु कक्षान्यून प्रथमाईगते तद्विषयीय शेषयाम-
हयं पुण्यम् । कालाहयात्मक मध्यरात्रगते तद्विषयीय तिथेर-
भेदे तद्विषयीय शेषयामहयं पुण्यं भेदे तु तद्विषयीय शेष-
यामहयं परादिवसौयाद्ययामहयश्च पुण्यम् उभयदिने पुण्य-
त्वात्तेऽपि पूर्वदिनाकरण एव परदिने तद्विहितं कार्यम् ।
तिथिभेदाभेदयोर्दक्षिणायने तद्विषयीय शेषयामहयम् उत्त-
रायणे तु परादिवसौयाद्य यामहयं पुण्यमिति मध्यरात्रीय-
कलोत्तरशेषार्द्धरात्रसंक्रमणमात्रे तु परदिनाद्य यामहयं
पुण्यमिति सन्यासंक्रमणे तु दिनदण्डे दिनस्य रात्रिदण्डे
रात्रेर्व्यवस्थितिः ।

ब्रह्मपुराणे । “शुक्लपक्षे तु सप्तम्यां यदा संक्रमते रविः ।
महाजया तदा प्रोक्ता सप्तमी भास्करप्रिया ॥ स्नानं दानं
तपो होमः पिण्डदेवाभिपूजनम् । सर्वं कीटिगुणं प्रोक्तं तप-
नेन महाजया ॥” अत्र “भासपक्षतिथौनाञ्च निमित्ताञ्च
सर्वशः” इत्यनेन प्राप्त तिथ्युल्लेखे तद्विशेषत्वेन महाजये-
त्युल्लेख्यं संज्ञा विधेरेतदेव प्रयोजनं यत्तयानिर्देश इत्युक्तत्वात्
एवञ्च संक्रान्तिविशेषस्य निमित्तत्वेन प्राप्तौ विषुवाद्युल्लेखो-
ऽपि । स्कान्दे “एकान्ततो मया प्रोक्ताः कालाः संक्रान्ति-
संज्ञकाः । नैतेषु विद्यतेऽमिष्टं यतश्चाक्षयसंज्ञिताः ॥ अथह-
यापि यद्वत्तं कुपात्रेभ्योऽपि मानवैः । अकालेऽपि हि तत्-
सर्वं सत्यमक्षयतां व्रजेत्” ॥ मात्स्ये । “अयने कीटिगुणितं
लघं विष्णुपदौषु च । षड्शौति सहस्रन्तु षड्शौत्यामुदाह-
तम् ॥ अतमिन्दुक्षये पुण्यं सहस्रन्तु दिनक्षये । विषुवे अत-
साहस्रं माकामावैष्वनस्तकम्” ॥ आकाशवैष्णु आषाढौ
कात्तिकौ माघौ वैशाखौ पूर्णिमासु । देवोपुराणे । “रवि-
संक्रमणे पुण्ये न स्नायाद्यस्तु मानवः । सप्तजन्मस्यसौ रोगौ
निर्धनश्चापजायते” ॥ दौण्डिकायाम् । “नाडीनक्षत्र दिवसे
रविभौम शनैश्चराः । संक्रान्तिं यस्य कुर्वन्ति तस्य क्लेशोऽभि-
जायते ॥ गोमूत्र सर्पपैः स्नानं सर्ववैषधिक्षलेन च । विशुद्धं
काञ्चनं दद्यान्नाडीदोषोपशान्तये” ॥ नाडीनक्षत्राणिचाद्य दश
षोडशाष्टादश त्रयोविंशति पञ्चविंशतयः । रत्नमालायाम् ।

१४६

तिथितत्त्वम्

“तारावलादिन्दुरथेन्दुवौर्ध्वाहिवाकरः संक्रममाण उक्तः ।
ग्रहाश्च सर्वे सवितुर्वलेन महीसुताद्याः क्रमशः प्रशस्ताः” ॥
संवत्सरप्रदीपे “धुस्तूरवौजसलिलैः स्नायात् संक्रान्तिशान्तये ।
तथा सर्वौषधौभिश्च विष्णुमन्त्रांश्च संजपेत् ॥ यदङ्घ्रि मेघसं-
क्रान्ति स्तुतासंक्रमणं निशि । तदा प्रजा विवर्द्धन्ते धनधान्यः
समृद्धिभिः । कुजार्क शनिवारिण्य महासंक्रमणं यदा । तदा
भवेत् प्रजानाथो दुर्भिक्षादिभयं महत्” ॥

ब्रह्मवैवर्ते । “अप्राप्ते भास्करे कन्यां शेषभूतैस्त्रिभिर्दिनैः ।
अर्घ्यं दद्यात्स्थाय गौडदेशनिवासिनः” ॥ भौमपराक्रमे ।
“यस्तु माद्रपदस्थान्ते उदिते कलसोद्धवे । अर्घ्यं दद्यादग-
स्थाय सर्वान् कामान् लभेत् सः” ॥ नारसिंहे । “शङ्खे तोयं
विनिःक्षिप्य सितपुष्पाक्षतैर्युतम् । मन्त्रेणानेन वै दद्याद्दक्षि-
णाशामुखस्थितः ॥ काशपृष्णप्रतौकाशः अग्निमारुत सम्भवः ।
मित्रावरुणयोः पुत्रः कुम्भयोने नमोऽस्तु ते” ॥ प्रार्थनमन्त्रस्तु ।
“आतापिर्भक्षितो येन वातापिश्च महासुरः । समुद्रः शोषितो
येन स मेऽगस्त्यः प्रसीदतु” ॥ गन्धादिकस्तु अगस्त्याय नम इति
दातव्यं विशेषानुपदेशेन सामान्यतः प्राप्तत्वात् । दक्षिणाशा-
मुखस्थित इति गन्धादावपि । प्रयोगाङ्गं कर्तृधर्मत्वादिति
रक्ताकरः । नारदौयं “न मात्स्यं भक्षयेद्भांसं न कौर्मं नान्य-
देवञ्च । चण्डालो जायते राजन् ! कार्तिके मांसभक्षणान्ते” ॥
महाभारते । “कौमुदस्तु विशेषेण शुक्लपक्षं नराधिप ! ।
वर्जयेत् सर्वमांसानि धर्मोच्चैर्ब्र विधीयते” ॥ कौमुदं कार्त्तिक-
कम् । कार्तिकमधिकृत्य ब्रह्मपुराणम् “एकादश्यादिषु तथा
तासु पञ्चसु रात्रिषु । दिनं दिने च स्नातव्यं शीतलासु नदीषु
च । वर्जितव्या तथा हिंसा मांसभक्षणमेव च” ॥ ततश्च
मांसभक्षणनिषेधे कार्तिकमासतच्छुक्लपक्षतदेकादश्यादिपक्ष
दिनानि शक्ताशक्तभेदात् पापतारतम्यादा निषिद्धानि ।

ब्रह्माण्डे “दासादराय नभसि तुल्यायां लोलया सङ्घः ।
प्रदीपस्ते प्रयच्छामि नमोऽनन्ताय विधमे” ॥ लोलया लक्ष्म्या
“इति मन्त्रेण यो दद्यात् प्रदीपं सर्पिरादिना । आकाशं
मण्डपे वापि सचाक्षयफलं लभेत् ॥ विष्णुवैष्मनि यो दद्यात्

तिथितत्त्वम् ।

१४७

कार्तिके मासि दीपकम् । अग्निष्टोम सहस्रस्य फलं प्राप्नोति
मानवः” ॥ नारदोये । “निषपावान्नाजमाषांश्च सुप्ते देवे
जनार्दने । यो भक्षयति राजेन्द्र ! चाण्डालादधिको हि सः ॥
कार्तिके तु विशेषेण राजमाषांश्च वर्जयेत् । निष्पाषाण्मुनि-
षार्दूल ! यावदाहृतनारको ॥ कदम्बानि पटोलानि हस्ताक-
सहितानि च । न त्यजेत् कार्तिके मासि यावदाहृतनारको ॥
एतानि भक्षयेद्यस्तु सुप्ते देवे जनार्दने । शतजन्मार्जितं
पुण्यं दहते नात्र संशयः” ॥ निष्पावः शिखीसट्टशो दक्षिणा-
पथे प्रसिद्ध इति कल्पतरुः । कदम्बादीनि फलानि
नपुंसक निर्देशात् कदम्बानीत्यत्र कलम्बानीति केचित्
पठन्ति कलम्बीत्वेन प्रसिद्धानीति व्याचक्षते च आह-
तनारको आहृतानि स्त्रादिपर्यन्तानि प्रलयावधौति
यावत् तावत्कालं नारकौत्यर्थः । आहृत इत्यत्र भकारस्य
वकारश्चान्दसः । काशौखण्डे । “ऊर्जे यवान्नमश्रोयादे-
काशमयवा पुनः । हस्ताकं शूरणञ्चैव शूकशिखीश्च वर्जयेत् ।
कार्तिके वर्जयेत् तैलं कार्तिके वर्जयेन्मधु । कार्तिके वर्जये
कांश्च कार्तिके मासि सन्धितम्” ॥ ऊर्जे कार्तिके । शूरण मोलं
सन्धितमासवादि । गारुडे । “गवामयुतदानेन यत्फलं
लभते खग ! । तुलसीपत्रकैकेन तत्फलं कार्तिके स्मृतम्” ॥
औमनाथधृतम् । “विहाय सर्वपुष्पाणि मुनिपुष्पेण केशवम् ।
कार्तिके योऽर्चयेद्भक्त्या वाजिमेषफलं लभेत्” ॥ पद्मपुराणम् ।
“तुलामकरमेषु प्रातः स्नानं विधीयते । हविषं ब्रह्मचर्यञ्च
महापातकनाशनम्” ॥ पितामहः । “कार्तिकस्य तु यत्
स्नानं माघे मासि विशेषतः । कृच्छ्रादि नियमानाञ्च चान्द्र-
मानप्रमाणतः” ॥ आभ्यां कार्तिकादिस्नाने सौरचान्द्रयोर्वि-
कल्पेनानुष्ठानम् । मदनपारिजातधृतविष्णुवचनम् । “दर्शं वा
वा पौर्णमासीं वा प्रारभ्य स्नानमाचरेत् । पुण्यान्यहानि
विश्रुतं मकरस्थे दिवाकरे” ॥ दर्शं पौर्णमासीमिति पूर्वदिन-
सङ्ख्यपरमिति नारायणोपाध्यायाः । वैष्णवास्मृते तु भविष्य-
पुराणवचनम् । “गवामर्द्धप्रसूतानां ललं दत्त्वा तु यत् फलम् ।
तत्फलम् लभते राजन् ! मेघे स्नात्वा तु जाह्नवीम्” ॥ कार्तिके

१४८

तिथितत्त्वम्।

मन्त्रस्तु “कार्तिकेऽहं करिष्यामि प्रातःस्नानं जनार्दन ! ।
 प्रीत्यर्थं तव देवेश ! दामोदर ! मया सह” । मया लक्ष्मणा ।
 राजमार्त्तण्डे । “य इच्छेद्विपुलान् भोगान् चन्द्रसूर्य्यं प्रहो-
 पमान् । कार्तिके सकले मासि प्रातःस्नायी भवेत् सदा” ॥
 पाद्ये । “स्वर्गलोके चिरं वासी येषां मनसि वर्त्तते । यत्र
 कापि जले तैस्तु स्नातव्यं सृग भास्करे” ॥ सृगो सृगास्वत्वेन
 मकरस्तत्स्थे भास्करे । “धातुरारोग्यसम्पत्तौ रूपे सुभगता-
 मुणे । येषां मनोरथास्ते तु न त्याज्यं माघमज्जनम् ॥ दारि-
 द्यपापदोर्भाग्यपङ्कप्रक्षालनाय वै । माघस्नानाच्चत्वाग्योऽस्ति
 उपायो नरसत्तम ! ॥ मकरस्थे रवौ यो हि न स्नात्यनुदिते
 रवौ । कथं पापैः प्रमुच्येत कथं स त्रिदिवं व्रजेत् ॥ अकामो
 वा सकामो वा यत्र कापि वहिर्जले” । इह चासुत दुःखानि
 माघस्नायी न पश्यति” ॥ यत्तु “माघे मासि रटन्त्यापः
 किञ्चिदभ्युदिते रवौ । ब्रह्मघ्नमपि चाच्छालं कं पतत्तं पुनो-
 महे” ॥ इति पद्मपुराणे किञ्चिदभ्युदिते रवावित्युक्तं तत्प्रातः-
 स्नानकालोत्तरावधिरूपपरम् । प्रागुक्तार्हास्तमयात् सम्येति
 वचनात् । अतएव “यो माघमास्युषसि सूर्य्यकराभिताम्ने
 स्नानं समाचरति चारुनदीप्रवाहे । उद्धृत्य सप्तपुरुषान् पिब-
 माद्वंश्यान् स्वर्गं प्रयात्यमरदेहधरो नरोऽसौ” ॥ इत्यत्र उष-
 सौत्थभिधाय सूर्य्यकराभि ताम्र इत्युक्तं सूर्य्योदयात् प्रागपि
 तत्करसम्भवात् न तु सूर्य्याभिताम्न इत्युक्तम् । गारुडे । “गङ्गा
 येऽत्रावगाहस्ते माघे मासि नराधिप ! । चतुर्युगसहस्रं ते न
 पतन्ति सुरालयात् । दिनेदिने सहस्रान्तु सुवर्णानां विशा-
 म्यते ! । तेन दत्तं हि गङ्गायां यो माघे स्नाति मानवः” ॥

विधिमाह पाद्ये । “माघमासमिमं पुण्यं स्नास्यद् देव ! माघव !
 तीर्थस्यास्य जले नित्यं प्रसौद भगवन् हरे ! । दुःखदारिद्र्या-
 शाय औविष्णोस्तीक्ष्णाय च ॥ प्रातःस्नानं करोम्यद्य माघे
 पापप्रणाशनम् । मकरस्थे रवौ माघे गोविन्दायुत्तमाघव ! ॥
 स्नानेनानेन मे देव ! ययोक्तफलदो भव । एतन्मन्त्रं समुच्चार्य्य
 स्नायान्धोनं समाश्रितः ॥ वासुदेवं हरिं कृष्णं श्रीधरञ्च स्मरे-
 ततः । दिवाकर ! जगन्नाथ ! प्रभाकर ! नमोऽस्तु ते । परिपूर्णं

तिथितत्त्वम् ।

१४८

कुरुवेदं माघस्नानं महाव्रतम्” ॥ चान्द्र स्नाने तु मकरार्का-
 स्मृष्टकाले मकरस्थे रवाविति मन्त्रस्तु न पाठः असमवेतार्थ
 त्वात् प्राग्व्य कार्तिकादि स्नाने तु व्याध्यादिना सामर्थ्याभावे
 पुत्रादि प्रतिनिधिना कारयितव्य नानुकल्पविधिना नित्यस्नान
 एव तद्विधानादिति विद्याकरः । स्कन्दपुराणम् । संग्रामे
 मकरादित्ये पुण्ये पुण्यप्रदे सदा । कर्त्तव्यो नियमः कथित्
 व्रतरूपो नरोत्तमैः” ॥ षट्त्रिंशन्नतमिगमौ । “संक्रान्त्यां
 पञ्चदश्याञ्च द्वादश्यां श्राद्धवासरे । वस्त्रं न पीडयेत् तत्र न च
 क्षारेण योजयेत् । संक्रान्त्याञ्च त्रयोदश्यां पक्षान्ते नवमी-
 दिने । सप्तम्यां रविवारे च स्नानं सामलकैस्त्वजेत्” ॥ श्राता-
 नपः । “रविवारेऽर्कं संक्रान्त्यां पञ्चमां वै सप्तमौतिथौ । पारो-
 ग्यकामस्तु नरो निम्बपत्रं न भक्षयेत्” ॥

कृत्यचिन्तामणौ गुणिसर्वस्वे च । “चैवे मासि च संपूज्यो
 घण्टाकर्णो घटात्मकः । पारोग्याय सुहृदौमूलं संक्रान्त्यां तत्र
 कारयेत्” ॥ पूजामन्त्रः । “घण्टाकर्ण ! महावीर ! सर्वव्याधि-
 विनाशन ! । विस्फोटक भये प्राप्ते रक्ष रक्ष महाबल !” ॥ शिव-
 पुराणे । “घण्टाकर्णगणः श्रोमान् शिवस्यातीव वक्त्रभः” ॥
 कृत्यचिन्तामणौ “मसूरं निम्बपत्रञ्च योऽति मेघमते रवौ ।
 अपि रोषान्वितस्तस्य तत्तकः किं करिष्यति” ॥ संवत्सर प्रदीपे
 तूत्तरार्धे “मेषस्थे च विधौ तस्य नास्त्यष्टं विषजं भयम् इति
 स्मृतिः । “मेषादौ शक्तवो देया वारिपूर्णा च गर्गरौ” ॥ वारि-
 दाने मन्त्रः । “एष धर्मघटोदतो ब्रह्मविष्णुशिवात्मकः । अस्थ-
 प्रदानात् सफला मम सन्तु मनोरथाः । वैशाखे यो घटं पूर्णं
 सभोज्यं वै द्विजन्मने । ददात्यभुक्ता राजेन्द्र ! स याति परमां
 गतिम्” ॥ पूर्णं जलेनेति शेषः । महार्णवे । “यो ददाति
 हि मेषादौ शक्तूनम्बुघटास्त्रितान् । पितृनुद्दिश्य विप्रेभ्यः सर्व-
 पापैः प्रमुच्यते । विप्रेभ्यः पादुके कृत्रं पितृभ्यो विषुवे शुभं” ॥
 पितृभ्यः पितृनुद्दिश्य इत्यर्थः । अत्र विषुवस्य पुण्यविशेषजनक-
 त्वेन विवक्षितत्वात् मेषादाविति विषुवसंक्रान्तिपुण्यकाल-
 परम् । अन्यथा कालद्वयकल्पनापत्तेः । कर्मोपदेशिन्यां व्यासः ।
 “संक्रान्त्यां पक्षयोरन्ते द्वादश्यां श्राद्धवासरे । सायं सप्तम्यां न

१५०

तथितत्त्वम् ।

कुर्वीत कृते च पिढहा भवेत्” ॥ देवौपुराणे । “अतौताना-
गतो भोगो नाद्यः पञ्चदश स्मृताः । सांसध्यन्तु भवेत् तत्र
ग्रहाणां संक्रमे रवेः । पुण्य पाप विभागेन फलं देवौ प्रय-
च्छति” ॥ भोगः पुण्यपापजननयोग्यकालः पुण्यपापविवेचने
विश्वामित्रः । “यमार्याः क्रियमाणं हि संक्रान्त्यागमवे-
दिभिः । सधर्मीयं विगर्हन्ति तसधर्मं प्रचक्षते” ॥ आगम-
वेदिभिः क्रियमाणमिति सम्बन्धः । तान्त्रिकास्तु । “विहित
क्रियया साध्यो धर्मः पुंसो गुणो मतः । प्रतिपिद्धक्रियासाध्यः
सगुणो धर्म उच्यते” ॥ अत्रैकस्मिन्नेव काले पुण्यपापफलदा-
नदर्शनात् । संक्रमण पुण्यकाल एव स्नानादिवत्तैलादित्यागः ।
एवमेव गुरुचरणाः एकादशी प्रकरणोक्त संक्रान्त्युपवासस्य व्रत-
त्वेन भावरूपत्वाद्भावघटितत्वाद्दोभयत्रापि तत्र पूज्ये विधेर्वै-
तिरित्यनेन पुण्यकालयुक्ताहोरात्रकर्तव्यता अष्टम्युपवासवत् ।
एकादशीतत्त्वं एतद्वहुधा विमृष्टम् एवञ्च रात्रिपार्श्वे संक्रान्तौ
दिवा शेषार्धे मातस्य तत्पुण्यकालत्वादात्रिमुहूर्त्तार्धं साय सन्ध्यो-
पासनं कार्यमेव । ब्रह्मपुराणे । “नित्यं ह्योर्यनयोर्नित्यं विष्-
वतोर्हयोः । चन्द्रार्कयोर्ग्रहणयोर्व्यतोपातेषु पवंसु । अहोरात्रो-
षितः स्नानं श्राद्धं दानं तथा जपम् । यः करोति प्रसन्नात्मा
तस्य स्यादन्नयश्च तत्” ॥ अहोरात्रोषितः पूर्वदिने कृतोप-
वासः एतत् परमेव “अहोरात्रे व्यतीतं तु संक्रान्तिर्देहभवेत् ।
पूर्वं व्रतादिकं कुर्यात् परेद्युः स्नानदानयोः” इति भौमपरा-
क्रमौयम् । स्नानदानयोरित्यत्र सममौर्निर्देशात् परादिवसौय
स्नानदाननिमित्तकं पूर्वदिने उपवास संयम रूपं व्रतादिकं
कुर्यादित्यर्थः ।

अथ ग्रहणम् । ज्योतिषे “भत्रिपादान्तरे राहोः केतोर्वा
संस्थितो रविः । चतुष्पादान्तरे चन्द्रस्तदा संभाव्यते ग्रहः” ॥
भत्रिपादान्तरे नक्षत्रस्य नक्षत्रयोर्वा त्रिपादाभ्यन्तरे । “यस्मि-
न्मन्त्रे रविस्तस्माच्चतुर्दशगतः शशौः । पूर्णिमा प्रतिपत्तम्यो
राहुणा ग्रस्यते शशौः” ॥ एतदपि पूर्ववचनानुसारेण तच्चतु-
ष्पादाभ्यन्तरे सति ज्ञेयं तस्मात्तमारभ्य तत् परतो वा इत्यर्थः ।
“कृष्णपक्षे तृतीयायां मासर्चं यदि जायते । ततस्त्रयोदशे

तिथितत्त्वम् ।

१५१

सूर्ये राहुणा ग्रस्यते रविः” ॥ मासर्चं कार्तिकादौ कृत्तिकादि
एतदपि भद्रिपादान्तरे सति ज्ञेयं राहोः पादभोगश्च मास-
ह्वयेन । “रविभोगमनवांशितु निरभ्रं यासमादिशेत् । बुध-
सौरिनवांशे तु मलिनं क्षुद्रवर्षणम् ॥ गुरो रंशकमासाद्य
सवलाहकः । शशिशुकनवांशितु प्रावृट्काले महज्जलम् ॥
अन्यत्राव्यक्तभूती तौ दृश्येते छादिताम्बरो” ॥ अन्यत्र वर्षेतर-
काले तौ चन्द्राकौ । कृत्यचिन्तामणौ वराहः । “खेते क्षेम-
सुभिर्क्षेत्रं ब्राह्मणपौडाञ्च निर्दिशेद्राहौ । अग्निभयमनलवर्षे
पौडा च हुताश्वत्थोनाम् ॥ हरिते रोगानुतापः शस्यानामौ-
तिभिश्च विध्वंसः । कपिले शीघ्रगत्वन्नेच्छध्वंसोऽथ दुर्भिक्षम् ।
अरुणकिरणानुरूपे दुर्भिक्षं वृष्टयो विहगपौडा धूम्राभे क्षेम-
सुभिर्क्षेत्रमादिशेन्नन्दर्वाष्ट्रं कापोतारुण कपिले श्यामाभे च
क्षुद्रयं विनिर्दिशेत् । कापोतः शूद्राणां व्याधिकरः कृष्णवर्णश्च
विमनकमलपौताभो वैश्यध्वंसो भवेत् । सुभिर्क्षेत्रे सार्चिथ-
ग्निभयं गैरिकरूपे च युद्धानि दूर्वाकाण्डश्यामे हारिद्रे चापि
निर्दिशेन्नरकम् । अशनिभयसंपदायौ पाटलिकुसुमोपमो-
राहुः” ॥ राजमार्त्तण्डे । “सप्ताष्टजन्मशेषेषु चतुर्थे दशमे
तथा । नवमे च तथा चन्द्रे न कुर्व्याद्राहुदर्शनम्” ॥ श्रीपति-
व्यवहारनिर्णये वशिष्ठः । “जन्मभे जन्मराशौ च षष्ठाष्टम गते
तयोः । चतुर्थे द्वादशे चन्द्रे न कुर्व्याद्राहुदर्शनम् ॥ यासदर्शन-
मात्रेण चार्थदानिसंहृदयम् । जायते नात्र मन्देहस्तस्मात्तत्-
परिवर्जयेत्” ॥ जन्मनक्षत्रापेक्षया षष्ठे अर्थात् सप्तमतारायां
निधनेऽपि चेत्येकवाक्यत्वात् जन्मराश्यपेक्षया अष्टमे चन्द्रे
अत्राप्युपलक्षणञ्चेत्तदा नवमे चन्द्रेऽङ्गत्वेकवाक्यत्वात् वराह-
संदितायाम् । “जन्मसप्ताष्टरिप्फाद्दशमस्थे निशाकरे ।
दृष्टोऽरिष्ट प्रदो राहुर्जन्मर्त्तं निधनेऽपि च” ॥ रिप्फं द्वादश-
राशिः । अङ्गो नवमः । निधनं सप्तमतारा तथा “वैनाशिक-
ऋक्षे दृष्टं यद्दणं सुधांशुभास्करयोः । जनयति रोगं बहुधा
क्लेशं वित्तक्षयं चाशु । जन्माष्टजायान्यधर्मसंस्थे निशाकरे
जन्मसु तारकासु । दृष्ट्वा तमयन्द्रमसं पयस्त्रादभ्यर्च्य दद्यात्
कनकं द्विजाय” ॥ उपक्रमे सुधांशुभास्करयो रिति दर्शनात्

१५२

तिथितत्त्वम् ।

चन्द्रमसमिति सूर्यस्याप्युपलक्षणम् । वैनाशिकऋते त्रयो-
विंशतिनक्षत्रे इति केचित् । वस्तुतस्तु वैनाशिकपदं निध-
नतारापरम् । निधनेऽपि चेत्येकवाक्यत्वात् वैनाशिकपदस्य
गर्भेण विपत्करादिसाहचर्यात् त्रयोविंशतिनक्षत्रस्य प्रत्यरिपद-
प्राप्तत्वादपि सप्तमतारायां पठितत्वाच्च । यथा “विपत्करप-
त्यरिसंगौतेषु वैनाशिकर्क्षेषु कृतं हि कर्म । सर्वे नृणां निष्क-
समेव तस्मात् कृतेऽपि तत्रास्ति शुभं न किञ्चित्” ॥ जाया-
न्यखधर्मा सप्तमहादशदशमनवमराशयः । ननु ज्योतिः
शास्त्राद्युक्त निषेधो हिंसावदयादृच्छिकपरोस्तु न तु वैधपरः
सैवं “गृहदर्शनं संक्रान्तिं विवाहात्ययवृद्धिषु । स्नानदाना-
दिकं कुर्यान्निशि काश्यप्येतेषु च” । इति देवन वचने दर्शन-
पदश्रवणाद्दर्शने सति स्नानादेर्महाभ्युदयहेतुत्वादर्थनमपि
विधेयम् । तथा च संवत्सर प्रदोषे मार्कण्डेयः । “एकरात्र-
सुपोष्यैव राहं दृष्ट्वाक्षयं नरः । पुण्यमाप्नोति कृत्वा च दानं
आहं विधानतः” ॥ ततश्च तस्यैव प्रकृतत्वेनोपस्थितस्य वैध-
दर्शनस्य पर्युदासी ननु रागप्राप्तदर्शनस्य निषेधोऽप्रकृतत्वे-
नानुपस्थितः । एवञ्च पदार्थान्तर साकाराङ्ग विशेष विधि-
संप्रदाय तदितरत्र सामान्यमन्वेतौति सर्वत्र पदाहवनौयादौ
सामान्यस्य विशेषेतरपरत्वे बीजम् । यथा अहरहर्दयात्
दौचितो न ददातीति प्रतिषेधात् दौचितेतरपरं न रागप्राप्त-
निषेधकम् । तदुक्तं “विधैव ज्ञायते कर्त्ता विशेषेण प्रति-
क्रियम् । योग्यत्वं प्रतिषिद्धत्वं विशेषेण पटान्वयैः” ॥ यज-
मानः पठतीति श्रुत्या तदयोग्योविद्वान् दौचितो न ददा-
तीति प्रतिषेधाद्दौचितेतरपरः “स्वर्गकामोऽग्निष्टोमेन यजेत”
इत्यत्र विशेषणात् स्वर्गकामः कर्त्तेति तेन सप्तमचन्द्रादौतरी
राहुं दृष्ट्वा स्नायादिति लभ्यते । एवं वैधदर्शनपर्युदासेऽपि
निन्दापायश्चित्तयोः श्रवणाद्वागप्राप्तदर्शनस्य प्रमज्यप्रतिषेधः
ऋत्वभिगमननियमे पर्वणः पर्युदस्तत्वेऽपि तत्र रागप्राप्तगम-
नस्य प्रसज्य प्रतिषेधप्रदिति प्रपञ्चितं मूलमासतत्त्वे । अतएव
भोजराजः । “पोषे चैवे कृष्णपक्षे नवाक्षं नाचरेद्बुधः । भवे-
ज्जन्मान्तरे रोगो पितृणां नोपतिष्ठत” ॥ अत्र निन्दाश्रवणात्

तियितत्त्वम् ।

१५१

प्रवृज्यता नोपतिष्ठत इति श्रवणात् पर्युदामतेति । देवस-
वचने निमोति पर्युदस्तुसमयमात्रपरमन्दया मायाहे विवा-
हादि राहृदर्शन संक्रान्त्यादिनिमित्तं स्नानादि च न स्नात् ।
अतएव “ग्रहणोद्वाह संक्रान्ति यात्रादौ प्रसवेषु च । दानं
नैमित्तिकं ज्ञेयं रात्रावपि तदिधत्ते” इति दानदर्पणघृत हृद-
वशिष्ठवचने रात्रावपौत्सर्पिना प्रतिषिद्धं कालान्तरं समुच्चो-
यते । छन्दोगपरिशिष्टम् । “यद्यद्वयं श्रावणादि सर्वा नद्यो
रजस्वलाः । तासु स्नानं न कुरीति वर्जयित्वा समुद्रगाः । उपा-
कर्मणि चोत्सर्गे प्रेतस्नाने तथैव च । चन्द्रसूर्यग्रहे चैव रजो
दोषो न विद्यते । स्वर्धुन्यन्धःसमानि स्युः सर्वाण्यन्धाभि
भूतले । कूपस्थान्यपि सोमार्कग्रहणे नात्र संशयः” ॥ यन्धो-
मासः ।

नदीलक्षणमाह । “धनुः सहस्राण्यष्टौ च गतिर्यासां न
विद्यते । न ता नदीशब्दवद्वा गतीस्ताः परिकीर्त्तताः” ।
स्वर्धुनोगङ्गा यासामपाम् । धनुः प्रमाणमाह विष्णुधर्मोत्तरीय
प्रथमकाण्डम् । “द्वादशाङ्गुलिकः शङ्खस्तद्वयन्तु शयः स्मृतः ।
तच्चतुष्कं धनुः प्रोक्तं क्रोशोधनुः सहस्रिकः” ॥ शयोद्वस्तः ।
अत्र विशेषो मदम पारिजाते निगमः । न दुष्येत्तीरवासिना-
मिति । अत्रैव व्याघ्रपादः । “अभावे कूपवापीनाम् अन्ये-
नापि समुद्भूते । रजोदुष्टेऽपि पयसि ग्रामभोगो न दुष्यति” ॥
अन्येन कुम्भादिना । अतएव छन्दोगपरिशिष्टज्ञतापि तास्मि-
त्यधिकरणेन निर्दिष्टम् । देवलः । ‘गङ्गा च यमुनाचैव पूज-
जाता सरस्वती । रजसा नाभिभूयन्ते ये चान्ये मदमंजकाः”
कुरुक्षेत्रे या सरस्वती सा पूजजाता । “शोणसिन्धु हिरण्मा-
स्यकोकलौहित्यवर्धरः । शतद्रुह नदाः सप्त पावनाः ब्रह्मणः
सुताः” ॥ ग्रहणे कूपस्थपशंसया ग्रहणप्राक्कालो नोद्भूतव्या-
वृत्तिः । व्याघ्रः । “आदित्यकिरणैः पूतं पुनः पूतञ्च वृद्धिना ।
व्याध्यातुरः स्नायात् ग्रहणेऽप्युष्णं वारिणा” ॥ एवभूतं जलं
यतोऽत उष्णवारिणापि स्नायादित्यर्थः । व्यासः । “सर्वे
भूमिसमं दानं सर्वे व्याससमा द्विजाः । सर्वे गङ्गासमं तीर्थं
ग्रहणे नात्र संशयः” ॥ तथा “इन्दोर्लक्षगुणं प्रोक्तं रवेर्दशगु-

१५४

तिथितत्त्वम् ।

एष तत् । गङ्गातीरे तु संप्राप्ते इन्द्रोः कीटीरवेर्दश" । संयोग-
 वृषक्त्वन्यायात् अत्र आहं नित्यं काम्यञ्च । तथा च ऋथ-
 शृङ्ग ग्रातातपी । "सर्वस्वेनापि कर्त्तव्यं आहं वै राहुदर्शने ।
 अकुर्वाणस्तु तच्छ्राहं पङ्के गौरिव सौदति । चन्द्रसूर्यग्रहे यस्तु
 आहं विधिवदाचरेत् । तेनैव सकला पृथ्वी दत्ता विप्रस्य
 वै करे" ॥ अत्रामश्राहमाह प्रचेताः । "आपद्यन्ममौ तौर्थं च
 चन्द्रसूर्यग्रहे तथा । आमश्राहं द्विजैः कार्यं शूद्रेण तु मद-
 वहि" ॥ वशिष्ठः "ग्रहं क्षेत्रगतं प्रोक्तं सतुषं धाम्यमुच्यते ।
 आमं वितुषमित्युक्तं स्त्रियमममुदाहृतम्" ॥ योगिनीतन्त्रे ।
 "निरग्ने रामश्राहं तु अहं न जालयेत् कश्चित् । हृष्टौ तु
 जालयेदहं संक्रमे ग्रहणेषु च" ॥ ग्रहणनिमित्तश्राहादि मल-
 मासेऽपि कार्यं "नित्यं नैमित्तिके कुर्यात् प्रयतः सन् मलि-
 म्बुचे । तौर्थं स्नानं गजच्छायां प्रेत श्राहं तथैव च" ॥ इति
 बृहस्पतिवचनात् । श्राहविवेकेऽप्येवम् । "चन्द्रसूर्यग्रहे
 स्नानं श्राहदानजपादिकं । कार्याणि मलमासेऽपि नित्य-
 नैमित्तिकं तथा" ॥ इति कालमाधवौघट्टवचनाच्च । अपिना
 अन्येऽपि कालदोषाः समुच्चिताः । सारसंघे "सत्तौथेऽर्क-
 विधुयासे तन्तु दामन पर्वणोः । मन्त्रदौचां प्रकुर्वाणो मास-
 चादौत्र शोधयेत्" ॥ तन्तु पर्वपरमेश्वरोपवीतदानतिथिः
 आवणौ दामन पर्वे मदनभञ्जनतिथिश्चैत्रशुक्लचतुर्दशी । रामा-
 र्चनचन्द्रिकायां "चन्द्रसूर्यग्रहे तौर्थं सिद्धक्षेत्रे शिवालये ।
 मन्त्रमात्रप्रकथनमुपदेशः स उच्यते" ॥ गारुडे । "सूर्यग्रहः
 सूर्यशरे सोमे सोमग्रहो भवेत् चूडामणिरयम् योगस्तवानन्त-
 फलं स्मृतम् । अन्यस्मात् ग्रहणात् कोटिगुणमत्र फलं लभेत्" ॥
 देवीपुराणे । "यस्य राशौ ग्रहाः पञ्चाथवा सप्त सुराधिप ! ।
 ग्रहणं चन्द्रसूर्यस्य ग्रहैर्वाष्टमसंस्थितैः ॥ बलिदानं प्रकर्त्तव्यं
 मातृणां पूजनं हितम् । सूर्यस्याभ्यर्चनं कार्यं शिवस्याशुभ-
 नाशनम्" ॥ न च देवल दर्शनेत्यत्र राहुर्दृश्यतेऽनन्तं व्युत्-
 पत्त्या राहुदर्शनं ग्रहणं न तु तस्य दर्शनमिति वाच्यं "चन्द्रे
 वा यदि वा सूर्ये दृष्टे राहौ महाग्रहे । अक्षयं कथितं पुण्यं
 तत्राप्यर्कं विशेषतः" ॥ इतिमार्कण्डेय वचने राहौ दृष्ट इत्य-

तिथितत्त्वम् ।

१५५

भिधानात् राहुं दृष्ट्वाऽद्यं नर इत्युक्तत्वात् यावद्दर्शनगोचर इति वचनाच्च तच्च दर्शनं चाक्षुषज्ञानं न ज्ञानमात्रं चन्द्र-
सूर्योपरागस्य स्नानादौ संक्रान्तिवत् ज्ञातस्यैव निमित्तत्वात्
ज्ञाने प्राप्ते राहुदर्शन इति वचने चन्द्रसूर्योपरागे च यावद्-
दर्शनगोचर इति जावाल वचने च दर्शनपदाच्चाक्षुषज्ञानविषय-
स्यैव निमित्तता विधीयते तत्रैव दृश्येमुच्यत्वात् । तथा च
संवत्सरप्रदीपे । “चक्षुषा दर्शनं राहोर्यत्तदग्रहणमुच्यते । तत्र
कर्माणि कुर्वीत गणनामात्रतो न तु” ॥ ग्रहणं ग्रहणनिमि-
त्तक कर्मप्रयोजकं राहुदर्शनमप्याख्यातोपस्थापित स्नानादि
कर्तुः साद्विध्यात्तद्विधमेव ज्ञातत्वात् । अन्यथा “सौमन्तो-
चयमे चैव एवादिमुखदर्शने । नान्दीमुखं पिष्टगणं पूजयेत्
प्रयतो गृही” ॥ इति विष्णुपुराणेऽपि स्वपुत्रस्यान्यकर्तृक मुख-
दर्शने ज्ञातेऽपि श्राद्धं प्रसज्येत । पूर्वलिखित मार्कण्डेयवचने
दृष्टेति ज्ञा अवणाच्च हेमाद्रिस्तु यावद्दर्शनगोचरस्तावत् पुण्य-
कालो यदास्तं गतः । न दृश्यते तदा न पुण्यकालः । तथा
च ग्रस्तास्तमिते वशिष्ठः पूर्वमेव स्नानार्थं तिष्ठति नोहुं । देव-
लोऽपि “यथा स्नानञ्च दानञ्च सूर्यस्य ग्रहणे दिवा । सोम-
स्यापि तथा रात्रौ स्नानं दानं विधीयते” ॥ निगमोऽपि “सूर्य-
ग्रहो यदा रात्रौ दिवा चन्द्रग्रहो भवेत् । तत्र स्नानं न कुर्वीत
दद्यात् दानं न कृत्वचित्” ॥ इत्याह माधवाचार्योऽपि ग्रस्ताः
स्तमयपर्यन्तं दर्शनयोग्यत्वात्तावान् पुण्यकालो भवतीत्याह ।
एतेनान्यकर्तृक दर्शने ग्रस्तास्तानन्तरञ्च यत् स्नानादिकमभि-
हितं नारायणोपाध्यायेन तद्वैयमिति ।

एवञ्च ग्रस्तास्ते ग्रस्तोदये च पुरश्चरणं न सम्भवति स्पर्शः
हिमुक्तिपर्यन्तमित्यभिधानात् । यथा पुरश्चरणचन्द्रिकादिषु ।
“ग्रहवान्य प्रकारेण पुरश्चरणमिष्यते । ग्रहणेऽर्कस्य चेन्दोर्वा-
शुचिः पूर्वमुपोषितः । नद्यां समुद्रगामिन्यां नाभिमात्रजले
स्थितः । यदा पुण्योदके स्नात्वा शुचिः पूर्वमुपोषितः । ग्रह-
णादि विमोक्षान्तं जपेन्नक्तं समाहितः । अनन्तरं दशंशेन
क्रमादोमादिकञ्चरेत् । तदन्ते महतीं पूजां कुर्यात् ब्राह्मण-
तर्पणम् । ततो मन्त्रमसिद्धार्थं गुरुं संपूज्य तोषयेत् । एवञ्च

११६

तिथितत्त्वम् ।

मन्त्रसिद्धिः स्याद्देवता च प्रसौदति । अथवान्य प्रकारोऽयं
 पौरुषारणिको विधिः । चन्द्र सूर्योपरागे च स्नात्वा प्रयत-
 मानसः । स्वर्गादि मोक्षार्थं तत् जपेन्मन्त्रं समाहितः । जपात्
 दशांशतो होमं तथा होमात् तर्पणम् । एवं कृत्वा तु मन्त्रस्य
 आवृत्ते सिद्धिरुत्तमा ॥ गोपालमन्त्रं तर्पणे तु होमसम-
 संख्यत्वं यथा । “इह गोपाल मन्त्राणां तर्पणं होमसंख्यया ।
 समं ज्ञेयम् सर्वेषामित्यागमविदोविदुः” ॥ पुरास्क्रियाचर्या-
 याम् । “होमायक्तो जपं कुर्युर्होमसंख्याचतुर्गुणम् । षड्-
 गुणं चाष्टगुणितं यथासंख्यं द्विजातयः ॥ तेषां स्त्रीणान्तु
 विज्ञेयस्तेषामेव समोजपः । यं वर्णमाश्रितः शूद्रस्तज्जपस्तस्य
 स्त्रीर्त्तितः” ॥ तथा “मूलमन्त्रं समुच्चार्य तदन्ते देवताभिधाम् ।
 द्वितीयास्तामहं पश्चात्तर्पयामि नमोऽन्तकः । तर्पणस्य दशां-
 शेन मार्जनं कथितं किञ्च । तच्चैवं देवतारूपं ध्यात्वात्मानं
 प्रपूज्य च । नमोऽन्तं मन्त्रमुच्चार्य तदन्ते देवताभिधाम् ।
 द्वितीयास्तामहं पश्चादभिषिञ्चाय्यनेन तु । तोयैरक्षलिना
 शृङ्गैरभिषिञ्चेत् स्वमूर्धनि । मार्जनस्य दशांशेन ब्राह्मणानपि
 भोजयेत् । विप्राराधनमात्रेण व्यङ्गं साङ्गं भवेद्यतः । अपो-
 ऽञ्चापूर्वको होमस्तर्पणं चाभिषेचनम् । भूदेवपूजनं पञ्च प्रका-
 रैश्च पुरास्क्रिया” ॥

तत्र प्रयोगः । स्नात्वाचम्य तत्सदित्युच्चार्य अद्येत्यादि
 राहुग्रस्ते निशाकरे अमुकगोत्रः त्र्योचमुक्क देवशर्मा अमुकदेव-
 ताया अमुकमन्त्रसिद्धिकामो ग्रासादिमुक्तिपर्यन्तं तज्जपमहं
 करिष्ये इत्यभिलष्य तावत्कालं जपेत् । ततः प्रातः पूजयेत् ।
 ततो जपदशांशहोमं कुर्यात् तदसंख्ये राहुग्रस्त निशाकर-
 काशीनामुकमन्त्रं जपदशांशहोमसमसंख्याचतुर्गुणं जपमहं
 करिष्ये इति सङ्कल्प्य जपं कृत्वा समर्प्य राहुग्रस्त निशाकर
 काशीनामुकमन्त्रं जपदशांशहोमं तद्दशांशं तर्पणमहं करिष्ये
 इति सङ्कल्प्य मन्त्रं मुच्चार्यामुक्क देवतामहं तर्पयामि नम
 इत्यनेन तर्पयेत् । गोपाल मन्त्रे तु होमदशांश इत्यत्र होम-
 समसंख्येति निर्देश्य ततस्तु राहुग्रस्त निशाकरकाशीनामुक-
 मन्त्रजपदशांशहोमं तद्दशांशं तर्पणं तद्दशांशाभिवेक्ष्य महं

तिथितत्त्वम् ।

१५७

करिष्ये इति सङ्कल्प्यात्मानं देवतारूपं ध्यात्वा नमोऽन्तं मन्त्र-
 सुच्चार्यामुकमहमभिषिञ्चामौत्यनेन स्वमूर्धन्यञ्जलिनाभिषि-
 ष्येत् । गोपालमन्त्रे तु होमदशांशेत्यत्र होमसमसंख्येति
 निर्दिश्यम् । ततो महतीं पूजां विधाय तदभिषेकदशांश-
 ब्राह्मणभोजनमहं कारयिष्ये इति सङ्कल्प्य ब्राह्मणान् भोजयेत् ।
 गुरुं संपूज्य दक्षिणया तोषयेत् । सूर्यग्रहणे तु राहुग्रस्ते
 दिवाकर इति विशेषः । ग्रहणदर्शने स्नानमावश्यकम् । तथा
 च हृहृदिष्ठः । “संकमे ग्रहणे चैव न स्नायाद्यस्तु मानवः ।
 ससज्जस्यसु कुष्ठौ स्यात् दुःखभागो च सर्वदा” ॥ अत्राशौचेऽपि
 साङ्गस्नानं कर्त्तव्यं न आह्लादि । तथा च संवत्सरप्रदोष-
 गङ्गावाक्यावस्थोः स्मृतिः । “सूतके सूतके चैव न दोषो राहु-
 दर्शने । स्नानमावन्तु कर्त्तव्यं दानस्याहविषर्जितम्” ॥ भविष्ये
 “चन्द्र सूर्यग्रहे चैव सूतानां पिण्डकर्मणि महातौर्यं तु संप्राप्ते
 क्षतदोषो न विद्यते” ॥ महातौर्यं गङ्गादौ संप्राप्ते तत्तत् चेव-
 वामादिना सम्यक् प्राप्ते न तु प्रथम प्राप्तिमात्रे संशयानर्थ-
 क्यपत्तेः । पराशरवचने तौर्यपरस्य तत्तन्निमित्तक कर्मणि
 जनन मरणाशौचाभावोक्त्या सूतरां चनेऽपि तथा कल्पनाया-
 युक्तत्वाच्च । यथा “दोक्षितेष्वभिषिक्तेषु व्रततौर्यपरेषु च ।
 तपोदानप्रसक्तेषु नाशौचं सूतसूतके” । दोक्षितेष्विति यज-
 मानानां होमयागाङ्ग दोक्षणीयेष्टौ कृतायां दोक्षितत्वं भवति
 तेन दोक्षणीयेष्टुत्तरं कालं यजमानस्य यत् कर्त्तव्यं विहितं
 तत्राशौचं नास्ति अभिषिक्तेषु प्राप्तराजत्वाभिषेकक्षत्रियेषु
 तद्विशेष विहित व्यवहारदर्शनादि कर्मण्यशौचं नास्ति । व्रत-
 परो व्रतानुष्ठानप्रसक्तः तौर्यपरस्तत्तत् चेववासादिना तन्नि-
 मित्तक कर्मानुष्ठानप्रसक्तः । एवं तपोदानप्रसक्तेष्वपि नाशौचं
 गमेः । “यस्मिं स्त्रिजन्मनक्षत्रे पश्येते शशिभास्करो । तज्जा-
 तानां भवेत् पीडा ये नराः शान्तिवर्जिताः” ॥ दोषिकायां
 “ग्रहण ग्रहपरिषोडित नाडीनक्षत्र दोषशमनाय सह शत-
 पुष्पैः स्नायात् फलिनीफलचन्दनीशौरैः” ॥ शतपुष्पाः शलुफा
 फलिनी प्रियङ्गुः फलं जातोफलं नाडी नक्षत्राणि च आद्य-
 दशम षोडशाष्टादश त्रयोविंश पञ्चविंशानि । ज्योतिषे

११८

तिथितत्त्वम्।

“ताम्रपात्रं तिलैः पूर्णं पूर्णं वा गन्धसर्पिषा । भास्करपद्मे
 दद्यान्नाडौदोषोपपौडितः । दृढकुम्भीपरिनिहितं शङ्खं नव-
 नीतपूरितं दद्यान्नाद्यादिदोषशान्त्यै द्विजाय दोषाकरग्रहणे ।
 राशौ यत्र विधुन्तुदेन तरणिस्यन्दोऽथवा ग्रस्यते । तस्माद्दे-
 हुताश्च शङ्कररसाः कल्याणदा राशयः । मध्यस्थारविशाय-
 काद्दशमाः सामान्यभोगप्रदा युग्मग्लौ तुरगाष्टमाः खलु
 नृणां यच्छन्ति नेष्टं फलम्” ॥ वेदहुताश्च शङ्कररसाश्चतुस्त्ये-
 कादशषट् रविशायकाद्दशमाः द्वादश पञ्चनवमदशमाः
 युग्मग्लौ तुरगाष्टमाष्टक सप्तमाष्टमाः । कल्पचिन्तामणौ ।
 “अविकृत सलिलपातैः समाह्वान्तः सुभिन्नमादेश्वम् । यज्ञा-
 शुभं ग्रहणं तत् सर्वं नाशमुपयाति” ॥ अविकृतेति करका-
 दिरहितेत्यर्थः । यत्तु ग्रहणे भोजन विधिनिषेधौ दृष्टोपरान्त-
 विषयावेव नपुंमात्रविषयो मानाभावात् । मुक्तिं दृष्टेत्या-
 दिना तस्यैव प्रकृतत्वाच्चेत्याहुः । तन्न मनोरमम् । “चन्द्रस्य
 यटि वा भानोर्यस्मिन्नहनि भार्गव । ग्रहणन्तु भवेत् तत्र तत्-
 पूर्वा भोजनक्रियाम् । नाचरेत् सग्रहे चैव तथैवास्तु मुपा-
 गते । यावत् स्यान्नोदयस्तस्य नाश्रौयात्तावदेव तु । मुक्तिं
 दृष्ट्वा तु भुञ्जीत स्नानं कृत्वापरिऽहनि” इति विष्णुधर्मीतरवच-
 नेन सामान्यतो निषेधात् तथैवेति सग्रहत्वेनैवेत्यर्थः । चन्द्र-
 सूर्यग्रहे भुक्त्वा प्राजापत्येन शुध्यति । तस्मिन्नेव दिने भुक्त्वा
 त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते” इति देवलवचनेन सामान्यतः प्रायश्चित्त-
 विधानाच्च । तस्मिन्नेव दिने तद्विवसौय निषिद्ध कालाभ्यन्तरे ।
 “आदित्येऽहनि संक्रान्तौ चन्द्रसूर्यग्रहे तथा । पारणक्षोप-
 वासश्च न कुर्यात् पुत्रवान् गृह्यौ” ॥ इति निषेधात् पुत्रिणो
 गृहस्थस्यापि यस्तास्तेऽपि नोपवासः किन्तु ग्रहणानन्तरं पूर्वं
 वा निर्दोषकाले तेन किञ्चित् भक्ष्यमिति संवत्सरप्रदीपः ।
 ग्रहण पूर्वभोजन निषेधे विशेषमाह हह्नोतमः । “सूर्यग्रहे
 तु नाश्रौयात् पूर्वं यामचतुष्टयम् । चन्द्रग्रहे तु यामां स्त्रौन्
 बालवृद्धातुरैर्विना” ॥ चन्द्रस्य यस्तोदये विशेषमाह हह्न-
 शिष्टः । “यस्तोदये विधोः पूर्वं नाहर्भोजनमाचरेत्” ॥ बाल-
 वृद्धातुरविषये वाचस्पतिमिश्रद्वृतं मार्कण्डेयवचनम् । “सायाह्ने

तिष्ठितस्त्वम् ।

१५८

ग्रहणं चेत्स्यादपराङ्गे न भोजनम् । अपराङ्गे न मध्याङ्गे मध्याङ्गे
चेन्नसङ्गवे । सङ्गवे ग्रहणं चेत्स्यात् न पूर्वं भोजनक्रिया ॥

अत्रानध्यायोऽपि न दृष्टापरारागमात्रविषयः । “ब्रह्मं न
क्षीर्त्तयेद् ब्रह्म राक्षोराक्षोश्च सूतके” ॥ इति मनुवचने सामान्यतो
निषेधात् एष ब्रह्मज्ञानध्यायो अस्तास्तुविषय इति मितान्वयात् ।
अत्रानिष्टाधिक्यमपि । “अस्तावुदितास्तमितौ शारदधान्या-
वनौषधरक्षयदौ सर्वयस्तौ दुर्मिचमरकदौ पापसंहृष्टौ” ॥ इति
वचनात् । अन्यत्रत्वहोरात्रमनध्यायो याज्ञवल्क्यात् यथा
“सत्यागर्जित निर्घात भूकम्पोल्कानिपातने । समाम्य वेदं
द्युनिशमारभ्यक्रमधौत्य च ॥ पञ्चदश्यां चतुर्दश्यामष्टम्यां राहु-
सूतके । ऋतुसन्धिषु भुक्त्वा वा आह्निकं प्रतिगृह्य च” ॥ द्युनि-
शमहोरात्रम् । पुष्पसिंहिचक्षुरौको द्युरङ्गिवज्जावपांपित्त-
मिति विश्वप्रकाशात् । ननु तदहोरात्रस्य पञ्चदशीप्रतिपत्-
घटितत्वात् अनध्यायप्राप्तौ राहुसूतके इत्यनेन पुनरनध्याया-
भिधानेऽनुवादापत्तिरिति चेन्न चैत्रशावणमार्गशौर्षाणामादि
प्रतिपदो नित्या इति ब्रह्मचारि काण्डधृत हारौतवचने
एतासामनध्याये नित्यत्वाभिधानादन्यासां काम्यत्वात्
आदिप्रतिपदः शुक्लप्रतिपदः । “साच यौधिष्ठिरौ सेना
गाङ्गेय शरताडिता । प्रतिपत्पाठशौलानां विधेव
तनुतां गता” ॥ इति व्यास वचनमपि तावन्मात्रपरं
गाङ्गेयो भौषः । एवञ्च ऋतुसन्धिष्विति ऋतुसंवत्सरा-
भिप्रायेण ततश्च राहुसूतक इत्यपि नित्यत्वाय अतएव
गौतमोक्ताकालिकानध्यायोऽपि सङ्गच्छते । यथा आकालि-
कानिर्घात भूकम्पराहुदर्शनोल्काइत्याकालिका इति निमित्त-
कालमारभ्य परेद्युर्वावत् स एव कालस्तत्र भवा एते चोत्
कटनिर्घातादिविषया मनुनोल्कायां तथा विधानात् यथा
“विद्युत्स्तनितवर्षेषु महोल्कानां च संज्ञवे । आकालिकमन-
ध्यायमेतेषु मनुरत्रवौत्” ॥ महोल्कानां संज्ञवे इतस्ततोऽनेक
महोल्कानां सन्निपाते अङ्गादिषु प्रतिप्रसवमाह मनुः । “वेदो-
पकरणे चैव स्वाध्याये चैव नित्यके । नानुरोधोऽस्त्यनध्याये
होममन्त्रेषु चैव हि” ॥ पराशरभाष्ये कूर्मपुराणञ्च । “अन-

१६०

तिथितत्त्वम् ।

ध्यायस्तु नाङ्गेषु नेतिहासपुराणयोः । न धर्मशास्त्रेचन्येषु
 पर्वस्वेतानि वर्जयेत् ॥ अङ्गान्याह शिचापयम् । “कन्दः
 पादौ तु वेदस्य हस्तौ कल्पोऽयं कथ्यते । ज्योतिषामयनं नेत्रं
 निरुक्तं श्रोत्रमुच्यते ॥ शिचा घ्राणन्तु वेदस्य मुखं व्याकरणं
 स्मृतम् । तस्मात् साङ्गमधौत्यैव ब्रह्मलोके महोयते” ॥ कल्पो-
 नाना शास्त्रागतलिङ्गादिकल्पितः प्रत्यक्षवेदमूलकः स्वसंज्ञा-
 भिरनुष्ठानप्रतिपादको ग्रन्थ इति कल्पतरुः । ज्योतिषामयनं
 ज्योतिःशास्त्रं निरुक्तं वेदिकशब्दनिर्वचन ग्रन्थः । पर्वस्वित्य-
 नेन संक्रान्तिपरिग्रहेऽहयन विषुवयोरेव परिग्रहः । तथा च
 नारदः । “अयने विषुवे चैव शयने बोधने चरेः । अध्यायस्तु
 न कर्त्तव्यो मन्वादिषु युगादिषु” ॥ सन्व्यागर्जने तु शास्त्रमात्र-
 चिन्ता निन्दा माह कृत्यचिन्तामणौ दुर्वासः । सन्व्यायां गर्जिते
 मेघे शास्त्रचिन्तां करोति यः । चत्वारि तस्य नश्यन्ति आयु-
 र्विद्या यशोबलम् । प्रादुष्कृतेष्वग्निषु तु विद्युत्स्तनित निस्सर्जने ।
 सज्ज्योतिः स्यादनध्याय इत्याह भगवान् मनुः इति मनु वचनं
 वर्षाविषयम् । अग्निषु तु आषस्य्यादिषु प्रादुष्कृतेषु होमार्थं
 प्रज्वलितेषु प्रातःसायं सन्व्यायामित्यर्थः । तस्यां विद्युत् स्तनित-
 निस्सर्जने सति सौरनाक्षत्रान्यतर ज्योतिषा सह वर्त्तते यः कालः
 सदिनमात्रं वा रात्रि मात्रमित्यर्थः । अष्टम्यादिषु विशेषमाह
 हेमाद्रि धृतापस्तम्बः । उदयेऽस्तमये वापि सुहृत्तत्रयगामि
 यत् । तद्दिनं तदहोरात्रमनध्यायविधौ विदुः” ॥ केचिदाहुः
 क्वचिदृष्टेः यावत् दिननाडिकाः । तावदेव त्वनध्यायो न
 तन्मिथदिनान्तरे । तद्दिनं तां तिथिं प्राप्येत्यर्थः । दिनान्तरे
 तिथ्यन्तरे तत्र पूर्ववचनमुत्तरमौमांसाध्यायिभिः परिगृहीतं
 परवचनन्तु अन्य ग्रन्थपरं यत्तु निर्णयामृतधृतं “प्रतिपक्षेऽ-
 मात्रेण कलामात्रेण चाष्टमी । दिनं दूषयते सर्वे सुरा गन्ध-
 घटं यथा” ॥ इति । तत् दूषयत इत्यभिधानात् पूर्ववर्त्तिता-
 मात्रेण सर्वदिनदूषणाय । यच्चापरमुक्तं ग्रस्तास्तमयप्रक्षे तद्दिने
 उपवास एव “मुक्तिं दृष्ट्वा तु भुञ्जीत स्नानं कृत्वा परेऽहनि” ॥
 इत्यादिः पूर्वदिनभोजनव्यावर्त्तक तथैव मार्थकत्वादिति तदपि
 न सुन्दरम् । परेऽहनि दृष्ट्वैव स्नात्वा भुञ्जीत रोगादिना तद्दिने

तिथितत्त्वम् ।

११९

तदकरणे तत्परदिने भोजने तु न दर्शनाद्यपेक्षेत्येतावतैव परे-
 ऽहनि इत्यादेः सार्थकत्वात् । एवञ्च “अर्धरात्रे व्यतीते तु यदा
 चन्द्रग्रहो भवेत् । सायन्तत्र न भुञ्जीत न तु प्रातरभोजनम्” ॥
 इति वृहदारदौय वचनस्याप्यसङ्कोचः स्यादत एव नारायणो-
 पाध्यायेन “न स्नानमाचरेद्भुक्ता” इत्यादि मनुवचनमप्येत-
 दितरविषयमिति यस्तास्तमिते चन्द्रे प्रातर्भोजनस्याभ्यनुष्ठाना-
 दिति चाभिहितम् । एष च दर्शननियमो न रागप्राप्तदर्शनं
 एव मेघादिना तु अदर्शने तु उदयकालमाकलयैव भुञ्जीत ।
 “मेघमालादिदोषेण यदि मुक्तिर्न दृश्यते । आकलय्य तु तं
 कालं भुञ्जीत स्नानपूर्वकम्” ॥ इति कृत्यतत्त्वार्णवधृतवचनात् ।
 नचेदमयस्तास्तमिति विषयं तावन्मात्रविषयत्वे प्रमाणा-
 भावात् । प्रत्युत यस्तास्तविषय एवेदं सार्थकमन्यत्र दर्शना-
 पेक्षायां प्रमाणाभावात् तत्र मुक्ते शशिनि भुञ्जीत इत्येताव-
 न्मात्रमुक्तम् । यत्तु “सूतके स्मृतके चैव सूतकं राहुदर्शने ।
 तावत्स्यादशुचिर्विप्रो यावन्मुक्तिर्न दृश्यते” ॥ इति वचनं
 तदपि मुक्त्यवधारणपरम् । तथा च ब्रह्मपुराणम् । “यदै-
 वास्तं गतस्त्रयी राहोराननगोचरः । आकलय्य तु तं कालं
 क्रिया कार्या विचक्षणैः” ॥ अतएवान्धेनापि उदयकालमा-
 कलय्य भुज्यत इति । तथा च संवत्सरप्रदोषे । “यस्ते चास्तं
 गतेत्विन्दौ ज्ञात्वा मुक्त्यवधारणम् । स्नात्वा पाकादिकं कार्यं
 भुञ्जीतेन्दूदये पुनः” ॥ कालमाधवौये भृगुः “यस्तावेवास्तम-
 नस्तु रघौन्दू प्राप्नुतो यदि । तयोः परेद्युरुदये स्नात्वाभ्यवह-
 रेन्नरः” ॥ अनयोरुदयमात्रापेक्षोक्ता तस्मान्मुक्तिं दृष्टेति दर्श-
 नापेक्षा निर्विरोधविषय एवेति अशौचातिदेशे तु राहुदर्श-
 नस्य निमित्तता । सूतक इति प्रागुक्तवचने षट्त्रिंशत्तवचने
 च दर्शनश्रुतेः । तदुपस्था “सर्वेषामेव वर्णानां सूतकं राहु-
 दर्शने । स्नात्वा कर्माणि कुर्वीत श्रुतमन्नं विवर्जयेत्” ॥ अत-
 एव स्मृतिः । “प्रेतस्थाङ्गे यदुच्छिष्टं ग्रहे पर्युषितञ्च यत् ।
 दम्पत्योर्भुक्तशेषञ्च न भुञ्जीत कदाचन” ॥ उच्छिष्टं पाक-
 पात्रेऽवशिष्टम् । ग्रहे उपरागे पर्युषितं स्थितं दम्पत्योराश्रम-
 स्वामिनीर्भोजनानन्तरं पाकस्यास्यामवशिष्टमिति आहचि-

१६२

तिथितत्त्वम्

स्नामणिः । यत्तु देवल वचनम् “एकोद्दिष्टस्य शेषं तु ब्राह्म-
णेभ्यः समुत्सृजेत् । पश्चात् स्वयञ्च भुञ्जीत पुनर्मङ्गल भोज-
नम्” ॥ तस्य एकोद्दिष्टस्य शेषं ब्राह्मणेभ्यः समुत्सृजेत् न त्व-
वशेषयेत् पश्चात् स्वयं पुनर्मङ्गल भोजनं पाकान्तरकृतात्
भुञ्जीत इत्यर्थः तस्यानाचरणात् शास्त्रान्तर विषयम् । ग्रह-
णादर्शनापि मुक्तौ स्नातव्यं मुक्तिमात्रस्यैव जननाशोचनिमि-
त्तत्वात् यथा ब्रह्माण्ड पुराणम् । “ग्रहणे शावमाशौचं विमुक्तौ
सीतकं स्मृतम् । तयोः सम्पत्तिमात्रेण उपस्पृश्य क्रियाक्रमः” ॥
उपस्पृश्य स्नात्वा । संवत्सर प्रदीपे मुक्तौ स्नात्वा पठितव्यम् ।
“उत्तिष्ठ गम्यतां राहो ! त्वज्यतां चन्द्रमङ्गलः । कर्मचाण्डाल-
योगीत्यं कुरु पापक्षयं मम” ॥ इति । सूर्यग्रहणे तु सूर्यमङ्गलम्
इति विशेषः । अर्घ्योऽप्याचारवशाद्वातव्य इति । न च “नैजे-
तोद्यन्त मादित्यं नास्तं यात्वं कदाचन । नोपस्पृष्टं न वारिस्थं
न मध्यं न भस्मोगतम्” ॥ इति मनुवचनेन वैधदर्शने निषेधोऽस्तु
जस्य सप्ताष्टेत्यादि निषेधवदिति वाच्यं ततोद्यदादित्यादिदर्श-
नस्य रागप्राप्तस्य साहचर्या द्वाहुदर्शनस्यापि तथाभूतस्य
निषेधः । अतएव “चन्द्रे वा यदि वा सूर्ये दृष्टे राहो महा-
ग्रहे । अक्षयं कथितं पुण्यं तत्रोऽप्यर्कं विशेषतः” ॥ इति मार्क-
ण्डेयवचनं वैधदर्शन परम् । एवञ्च “तैले जले तथावस्त्र
मादर्शे च भक्षान्विते । न पश्येन्न तथा पश्येदपरकं टिवा-
करम्” ॥ इति धिष्णुधर्मोत्तरीयमपि वैधतरनिषेधकम् ।
इच्छितित्यनुवृत्तौ याज्ञवल्क्यः । नाशुवी राहुतारका इत्यत्रा-
शुचेः पर्युदासाच्छुधेर्दर्शनमनुज्जातम् । अत्राशुचिर्भूतपुरोषो-
त्सर्गाद्य शौचवान् न तु जननाद्यशौचवान् तत्र दत्तवचनात् ।
भोजराजः । “एकरात्रं परित्यज्य कुर्यात् पाणिग्रहं ग्रहे ।
प्रयाणे सप्तरात्रन्तु त्रिरात्रं व्रतवन्धने” ॥ व्रतवन्धने उपनयने ।

अथान्नावास्या । सा च प्रतिपद्युता ग्राह्या युग्मात् ।
वराहपुराणे चाण्डाल शपथे । “षष्ठ्यष्टम्यप्यमावास्या उभे
पक्षे चतुर्दशौ । अस्नातानां गतिं यास्ये यद्यहं नागमे पुनः” ॥
अतोऽत्र स्नानमावश्यकम् यतोऽत्र जीवत्पितृकेणापि स्नात-
व्यम् । “अमास्नानं गयाश्राद्धं दक्षिणामुखभोजनम् । न

तिथितत्त्वम् ।

१६३

जीवत्पिहृक्कः कुर्व्यात् कृते च पिण्डदा भवेत् ॥ इति वचनं
 रागप्राप्तस्नाननिषेधकम् । त्रयोदशौषकरणोक्त “भोगाय
 क्रियते यत् स्नानं यादृच्छिकम् नरैः । इति वचनाच्च । पैठी-
 नसिः । “न पर्वसु तैलं क्षौरं मांसमभ्युपेयाद्वाभावास्यायां हरि-
 तमपि छिन्यात्” इति । पुण्ये तु जन्मनञ्च व्यतीपाते च
 वैधृती । अमायाञ्च नदीस्नानं पुनात्यासप्तमं कुलम् ॥ अत्र
 दहत्या जन्म दुष्कृतमिति ज्योतिषे पाठः । व्यासः “अमावस्यां
 मवेहारो यदि भूमिसुतस्य च । गोसहस्रफलं दद्यात् स्नान-
 मात्रेण जाह्नवी ॥ सिनीवान्त्रो कुहर्षापि यदि सोमदिने
 भवेत् । गोसहस्रफलं दद्यात् स्नानं यन्मोनिना कृतम्” ॥
 सिनीवान्त्रो चतुर्दशोयुक्तामावास्या व्यस्तापि प्रशस्ता एवमन्य-
 तापि वारविंशतिविधौ न युग्मादरः निरवकाशत्वे न संशया-
 योगात् । एतच्च मौनमनणोदयमारभ्य स्नानपर्यन्तं न तु
 स्नान कालमात्रे । तत्र “उच्चारि मंथने चैव प्रस्नावि दन्त-
 धावने । स्नाने भोजनकाले च षट्सु मौनं समाचरेत्” ॥ इति
 स्कान्देन तस्य तस्य सामान्यतः प्राप्तत्वात् उच्चारि पुरौषोत्सर्गं ।
 स्मृतिः । “करतोयाजलं प्राप्य यदि सोमयुताकुहः । अरु-
 णोदयवेनायां सूर्यग्रहणतैः समा” ॥ स्नानमन्त्रः । “कर-
 तोये सदा नोरे सरित् श्रेष्ठे सुविद्युते । पीण्डान् स्नावयसे
 नित्यं पापं हर करोद्भवे” ॥ पीण्डान् देश विशेषान् । सरौचिः ।
 “मासे नभस्यमावास्या तस्यां दर्भचयो मतः । अयातयामास्ते
 दर्भा विनियोज्याः पुनः पुनः” ॥ अत्र “दर्भाः कृष्णाजिनं
 भन्त्वा ब्राह्मणा हविरग्नयः । अयातयामान्वेतानि नियो-
 ज्यानि पुनः पुनः” ॥ इति गृह्यपरिशिष्टवचनेनैव सिद्धौ
 यावन्मावास्याया उपादानं “वार्षिकांश्चतुरो मासान्नाहरेत्
 कुशमृत्तिकाः । आददौत त्वभावेऽपि सद्यो यस्योपयोजनम्”
 इति संवत्सरप्रदौषधृत शिवरहस्योपस्थापवादकमिति । विद्या-
 कर धृतम् । “सग्रहाद्वत्सरं यावत् शुद्धिः स्यादिधर्वाह्वयम् ।
 ततः परं न गृह्णीयात् जपादौ यज्ञकर्मणि” ॥ संवत्सरप्रदौषे
 “अमावास्यान्तु कन्यार्के तीर्थप्राप्तौ तथा नृप । कृत्वा आर्घं
 विधानेन दद्यात् षोडश पिण्डकम्” ॥ वायुपुराणौय तत्

१६४

तिथितत्त्वम् ।

प्रयोगो यथा । जनविंशति दास्यमानपिण्डस्थानानि यथा दक्षिणं भागचतुष्टयेन कृतानि तत्र दक्षिणायां कुशाना-
स्तौर्यं “अस्मत्कुले मृता ये च गतिर्येषां न विद्यते । आवा-
हयिष्ये तान् सर्वान् दर्भपृष्ठे तिलोदकैः ॥ मातामहकुले ये
च गतिर्येषां न विद्यते । आवाहयिष्ये तान् सर्वान् दर्भपृष्ठे
तिलोदकैः ॥ बन्धुवर्गकुले ये च गतिर्येषां न विद्यते । आवा-
हयिष्ये तान् सर्वान् दर्भपृष्ठे तिलोदकैः” ॥ इत्येतैस्तिलोद-
कैरावाह्यं “आब्रह्मस्तभ्यर्पयस्व देवर्षिपितृमानवाः । त्वयन्तु
पितरः सर्वे मादमातामहादयः । अतौतकुलकोटौनां सप्त-
द्वीपनिवासिनाम् ॥ आब्रह्मभुवनाप्नोकादिदमस्तु तिलो-
दकम्” ॥ इत्येताभ्यां तिलोदकाञ्जलीन् दद्यात् ततो मूला-
दितः पितृतीर्थेन पिण्डान् दद्यात् तत्र क्रमः । “अस्मत्कुले
मृता ये च गतिर्येषां न विद्यते । तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं
ददाम्यहम् ॥ मातामहकुले ये च गतिर्येषां न विद्यते ।
तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥ बन्धुवर्गकुले ये च
गतिर्येषां न विद्यते । तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददा-
म्यहम् ॥ अज्ञातदस्ता ये केचित् ये च गर्भे प्रपौडिताः ।
तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥ अग्निदग्धाश्च ये
केचिन्नाग्निदग्धास्तथा यरे । विद्युच्चौरहता ये च तेभ्यः पिण्डं
ददाम्यहम् ॥ दावदाहे मृता ये च सिंहव्याघ्रहताश्च ये ।
दंष्ट्रिभिः शृङ्गिभिर्वापि तेभ्यः पिण्डं ददाम्यहम् ॥ उद्धन्त-
मृता ये च विषशस्त्रहताश्च ये । आत्मोपघातिनो ये च
तेभ्यः पिण्डं ददाम्यहम् ॥ अरण्ये वर्त्मनि वने क्षुधया तृष-
या हताः । भूतप्रेतपिशाचाश्च तेभ्यः पिण्डं ददाम्यहम्” ॥
वने जले । “रोरवे चान्धतामिस्रे कालसूत्रे च ये स्थिताः ।
तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥ अनेक यातना-
संस्थाः प्रेतलोके च ये गताः । तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं
ददाम्यहम् ॥ अनेक यातनासंस्था ये नीता यमकिङ्करैः ।
तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं ददाम्यहम् ॥ नरकेषु समस्तेषु
यातनासु च ये स्थिताः । तेषामुद्धरणार्थाय इमं पिण्डं
ददाम्यहम् ॥ पशुयोनिगता ये च पक्षिकीट सरोरुपाः ।

तिथितत्त्वम् ।

१६५

अथवा वृक्षयोनिस्था स्तेभ्यः पिण्डं ददाम्यहम् ॥ जात्यन्तर
सहस्रेषु भ्रमन्ताः स्वेन कर्मणा । मातृषु दुर्लभं येषां तेभ्यः
पिण्डं ददाम्यहम् ॥ दिव्यान्तरीच भूमिष्ठाः पितरो बान्धवा-
दयः । सृता असंस्कृताये च तेभ्यः पिण्डं ददाम्यहम् ॥ ये
केचित् प्रेतरूपेण वर्तन्ते पितरो मम । ते सर्वे तृप्तिमायान्तु
पिण्डदानेन सर्वदा ॥ ये बान्धवा बान्धवा वा येऽन्य जन्मानि
बान्धवाः । तेषां पिण्डो मया दत्तोऽक्षय्यमुपतिष्ठताम् ॥
पितृवंशे सृताये च मातृवंशे च ये स्थिताः । गुह्यं गुह्यं वन्तुनां
ये चान्ये बान्धवासृताः । ये मे कुले तुमपिण्डाः पुत्रदाराव-
वर्जिताः । क्रियालोपगता ये च जात्यन्ताः पण्डितस्तथा ।
विरूपा भ्रातृगर्भाश्च ज्ञाताज्ञाताः कुले मम । तेषां पिण्डो
मया दत्तोऽक्षय्यमुपतिष्ठताम् ॥ अन्नद्वारा ये पितृवंशे जाता
मातृस्तथा वंशमवा मदौघाः । कुलद्वये ये मम दासभूता-
मृत्यास्तथैवाश्रितमेवकाश्च ॥ मित्राणि सख्यः पशवश्च वृक्षा
दृष्टाश्च दृष्टाश्च कृतोपकाराः । जन्मान्तरे ये मम दासभूता-
स्तेभ्यः स्वधा पिण्डमहं ददामि ॥ अन्नोदविंशति पिण्डे
षोडशपिण्डकं पारिभाषिकं पञ्चास्रवत् ।

प्रौष्ठपयूङ्मश्वयुक्कृष्णपक्षस्य प्रतिपदादिपञ्चदशक षष्ठादि
दशक एकादश्यादिपञ्चक त्रयोदश्यादित्रिक तिथिरूप कल्प-
चतुष्टयान्यतमेषु प्रतितिथिषु आहं कर्त्तव्यं पूर्वं पूर्वकल्पे फल-
भूयस्त्वं तथा च ब्रह्मपुराणम् । “अश्वयुक्कृष्णपक्षे तु आहं
कुर्यात् दिने दिने । त्रिभागज्ञानं पक्षं वा त्रिभागं त्वर्हमेव
वा” ॥ अर्हमेववेति अर्हं कुर्यादित्येवयोगव्यवच्छेदपरं अर्हं तरन्य-
व्यवच्छेदपरं वा उभयथापिऽर्हस्यावश्यकत्वं तत्र त्रिभागस्यैवा-
र्हत्वे सम्भवति न तु पक्षस्य तथात्वे त्रिभागकरणे अर्हमेवेति
नियमानुपपत्तेः । अश्वयुगश्विनौ तदयुक्तपोर्णमासी सम्बन्धाद्ब्रह्म-
ण्या मासिऽप्यश्वयुक्पदप्रयोगः । ततश्च निमग्नणादौ आश्विने
मासि कृष्णपक्षे इत्येव स्मृतिकः प्रयोगः कर्त्तव्यः स्मृतिक-
वाक्ये दिने दिने तिथौ तिथौ । “तिथिनेकं दिवसश्चान्द्रमाने
प्रकीर्तितः” । इति विष्णुधर्मोत्तरौयानुसारेण गौणचान्द्रा-
श्विनस्यापि चान्द्रत्वेनात्र दिनस्यापि तथैव युक्तत्वात् विष्णु-

१६६

तिथितत्त्वम् ।

धर्मोत्तरे । “उत्तरादयनात् आह्वे श्रेष्ठं स्याद्विष्णायनम् ।
चातुर्मास्यञ्च तत्रापि प्रसुप्ते केशवे हितम् ॥ प्रौष्ठपद्याः
परः पञ्चस्तत्रापि च विशेषतः । पञ्चम्युह्यञ्च तत्रापि दश-
म्युह्यमतीष्यति । मवायुक्ता तु तत्रापि शस्ता राजं स्रयो-
दशौ” ॥ बृहद्राजमार्तण्डे । मत्स्यपुराणम् । “कन्यां गते
सवितरि दिनानि दशपञ्च च । पार्वणेन विधानेन आह्वं
तत्र विधीयते” । कार्ष्णाजिनिभविष्योत्तरौययोः । “नभस्य
ध्यापरे पक्षे आह्वं कुर्यात् दिने दिने । नैव नन्दादि वर्ज्यं
स्यात् नैव वर्ज्यां चतुर्दशौ” ॥ नभस्यस्येति सुख्यचान्द्रेण
भाद्रस्य । अत्र प्रागुक्त देवौपुराणाश्चचाचयोदश्यां पुत्रवता
पिण्डरहित आह्वेन कृते नैवाश्वयुक्कल्पआह्वस्य निर्वाहो न
त्वङ्भूत पिण्डानुरोधेन आह्वान्तरं कर्तव्यम् । “प्रधानस्था-
क्रिया यत्र साङ्गं तत् क्रियते पुनः । तदङ्गस्या क्रियायाम्
नाहृत्तिर्न च तत् क्रिया” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टात् । एवं
प्रेतपक्षादिमृतस्य पार्वणविधिना सांवसरिक आह्वे कृते
मातामहादि आहाय न पुनः पार्वणारम्भः । “पितरो यत्र
पूज्यन्ते तत्र मातामहा भुवम्” । इति बृहस्पतिवचनेन “माता-
महानामप्येवं आह्वं कुर्याद्विचक्षणः” ॥ इत्यनेन च पितुः
आहाधीनप्रवृत्तेः । एवमविभक्तसापत्र आत्रोरिकेन पार्वणे
कृतेऽपरेण मातामहआहाय पुनः पार्वणं न करणीयम् ।
अतएव हेतु निर्णयेऽपि साग्निकोरसेन पितुः अयाहे पित्वादि-
त्रिकस्य आह्वे कृते तत्र मातामहआहाय न पार्वणारम्भः वाजि-
नवतस्याप्रयोजकत्वादित्युक्तम् ।

स्मृतिः । “तौर्थे तिथिविशेषे च गङ्गायां प्रेतपक्षके ।
निषिद्धेऽपि दिने कुर्यात्तर्पणं तिलमिश्रितम्” ॥ गङ्गाद्यति-
रिक्त तिलतर्पणस्य निषेधमाह “पित्रोः आह्वे रवौ शुक्ले
संक्रान्त्यां निशिसन्ध्ययोः । सप्तम्यां वर्षवृद्धौ च न कुर्यात्तिल-
तर्पणम्” ॥ प्रपञ्चस्तु मलमासतत्त्वेऽनुसन्धेयः । भविष्ये ।
“येयं दीपान्विताराजन् ! ख्याता पञ्चदशौ भुवि । तस्यां दद्या-
न्नेहेत्तं पितॄणां वै महालये” ॥ महालये कन्यागतापरपक्षे
नहेत्तं मलमासादिना अमावास्यायामपि । मलमासे आहा-

तिथितत्त्वम् ।

१६७

भावमाह कौशुमिः । “संवत्सरातिरेको वै मासो यः स्याद्वयो-
दयः । तस्मिन् स्रयोदशे आहं न कुर्व्यादिन्दुमञ्चये” ॥ संव-
त्सर प्रदोषे । “एकराशिस्थिते सूर्ये यदि दर्शद्वयं भवेत् ।
दर्शआहं तदादौ स्यात् न परत्र मस्तिष्तुचे” ॥ यत्तु “जात-
कर्मणि यच्छ्राहं दर्शआहं तथैव च । मलमासेऽपि तत्कार्यं
ध्यासस्य वचनं यथा” इति व्यासवचनं तत्पिण्डपितृयज्ञाख्य-
आहपरमिति मलमासतत्त्वे विवृतम् ।

अमावास्या आहकालमाह छन्दोगपरिशिष्टम् । “पिण्डा-
न्वाहार्यकं आहं क्षीणे राजनि शस्यते । वासरस्य तृतीयांशे
नातिसन्ध्यासमीपतः” ॥ पिण्डान्वाहार्यकमिति । “ततः
प्रभृति पितरः पिण्डसंज्ञान् लोभिरे” ॥ इति मत्स्य पुराणात्
पिण्डानां पितॄणां अन्वाहार्यं आहं मासैकद्वसिजनकं यत्तथा
तथा च मनुः । “पिण्डानां मासिकं आहमन्वाहार्यं विदु-
र्वृधाः” ॥ राजनि चन्द्रे । शस्यत इत्यनेन क्वचिच्चन्द्रचया-
भावेऽप्यमावास्या आहं सूचितं एतादृग्व्यत्यन्ते । साग्नि-
निरग्निसाधारणत्वाहस्यमाण कात्यायनोक्तरीत्या क्षीणा
स्तम्भितावर्धमाणाभेदः साधारणः । यत्तु “पितृयज्ञान्तु
निर्वर्त्य विप्रश्चन्द्रचयेऽग्निमान् । पिण्डान्वाहार्यकं आहं
कुर्व्यान्मासानुमासिकम्” ॥ इति मनुवचनं तस्माग्निः पिण्ड-
पितृयज्ञं निर्वर्त्य मासानुमासिकं प्रतिमासिकं आहं कुर्वीतेति
क्रमविधायकम् अत्रानुशब्दस्य बौधायकत्वं तथा च “लक्षण-
बौधेत्यश्रूतेष्वभिर्भागेपरिपतो । अनुरूपे सहाय्ये च हीने
उपश्च कथ्यते” ॥ चन्द्रचयेऽमावास्यायां न तु कात्यायनोक्त
चये तथात्वे बर्धमानादौ प्रतिमासानुपपत्तेः । एवमेव आहवि-
वेकः । अतएव तत्रैवामावास्याव्यतिरिक्त कृष्णपक्षविहित पार्व-
ण्यआहं ययास्तमिति वचनाद्व्यवस्थेत्युक्तं तत्र साग्निकसंख्यत्वा-
विशेषितामावास्याव्यतिरेकाभिधानात् क्षीणादिभेदेन व्यवस्था
साग्निरग्नि साधारणौत्यवगम्यते । एवञ्चामावास्यायां मृताह-
नमित्तकौरस क्षेपण पुत्र कर्त्तव्य पार्वणेन क्षीयमाणादिना न
व्यवस्था किन्तु ययास्तमित्यनेन । एतद्विवृतं मलमासतत्त्वे ।
यत्तु दशम सुहर्त्तकस्य मत्स्यपुराणोक्तापराह्निकत्वेऽपि आहं

१६८

तिथितत्त्वम् ।

तस्य त्यागः । पिण्डपितृयज्ञार्थमेवेति वासर तृतीयां-
 शाभिधानं साग्निं कपरमेवेति परिशिष्टप्रकाशोक्तं तत्र युक्तं
 “पूर्वाह्णो वै देवा नां मध्यं दिनं मनुष्याणाम् अपराह्णः पितृ-
 णाम्” ॥ इति श्रुत्या तन्मुहूर्तस्य मनुष्यकर्माङ्गत्वेन बोधना-
 देव आह्वे परित्यागः । एतत् श्रुतिमूलकमेव वासरस्य तृती-
 यांश इत्युक्तं वासरस्य तृतीयांशे त्रिधाविभक्तस्य दिनस्य
 तृतीयभागे नातिसन्ध्यासमोपत इति सन्ध्यासमौपैकमुहूर्तं
 आपद्यपि वर्जनीय इत्यर्थः । तेन “प्रातःकालो मुहूर्तां स्त्रीन्
 सङ्गवस्तावदेवतु । मध्याह्निमुहूर्तः स्यादपराह्णस्ततः परम् ॥
 सायाह्निमुहूर्तः स्याच्छ्राद्धं तत्र न कारयेत् । राक्षसो
 नाम सा वेला गर्हिता सर्वकर्मसु” ॥ इति मत्स्यपुराणे निषिद्ध-
 मुहूर्तत्रये आपदि मुहूर्तद्वयमभ्यनुज्ञातम् अतिशब्दस्वरसौत् ।
 “त्रिमुहूर्तापि पूर्वादशी च बह्वृचैः” ॥ इति हारीत वचनाच्च
 तेन पूर्वदिने मुहूर्तत्रयमात्रलाभे परदिने वासरतृतीयांशा-
 लाभे पूर्वदिन एव आह्वम् एतेन नातिसन्ध्यासमोपत इत्यनेन
 राक्षसो वेलांमात्रं निषिध्यत इति मैथिलमतमपास्तं सर्व-
 कर्मसु स्नानदानादेष्वपि अनापदौत्यर्थ इति आहविवेकः ।
 तेनाशक्तौ तस्यामपि तत्करणम् अतएव पराशरः “दिवाकर-
 करैः पूतं दिवा स्नानं प्रशस्यते । अप्रशस्तं निशि स्नानं राहो
 रन्यत्र दर्शनात्” ॥

दर्शद्वये कुत्र आहमित्याह कन्दोगपरिशिष्टे कात्यायनः ।
 “यदा चतुर्दशी यामं तुरीयमनुपूरयेत् । अमावास्या क्षीय-
 माणा तदैव आहमिष्यते” ॥ चतुर्दशीयाम चतुर्दशी मन्वन्धि-
 दिनयाममिति तद्दिनस्यामावास्यामन्वन्धिऽपि चतुर्दशी निर्दे-
 शोऽधिकेन व्यपदेशा भवन्तीति न्यायात् । तेन यदा अमा-
 वास्याचतुर्दशोसम्बन्धि दिनस्य चतुर्थे प्रहरं कृत्वा किञ्चिद्ग-
 र्नांवा अनुपूरयेत् । अत्रानुपूर्वोदित्यभिधानात् तुरीययामस्य
 पादान दण्डद्वयान्यून प्रथम मुहूर्तस्य बहुकालत्वं प्रतीयते ।
 एतेन प्रहर त्रयाभ्यन्तरे किञ्चिदधिक प्रहरत्रये वा चतुर्दशी
 प्रतीयते । ततश्चोभयवासरौय तृतीययांशसम्बन्धि एवैषा विभ-
 क्तापराह्णमुहूर्तयोर्मुहूर्तान्यून दर्शलाभे द्वेधं नत्वेकदिनमात्रे

तिथितत्त्वम् ।

१६८

तन्नाभे । तत्र पूर्वोक्तं वासरस्य तृतीयांश इत्यनेनैव द्वैधानु-
 दयात् । अतो यद्दिने वासर तृतीयांशे तादृश दर्शलाभस्त-
 चैव आहम् । मुहूर्त्तान् तिथेस्तु कर्मानर्हत्वाच्च द्वैधावसरः ।
 तथा च भविष्ये “व्रतोपवासनियमे घटिकैका यदा भवेत् ।
 सा तिथिः सकलाज्ञेया पितृर्थे चापराह्णिकी ॥” इति । अत्र
 च प्रागुक्तं जावालिबचनोक्ता मुहूर्त्तात्मिका घटिका ग्राह्या
 योग्यत्वात् नत्वेकदण्डात्मिका वक्ष्यमाणरौहिणादिपङ्क्ति तथा
 दृष्टत्वाच्च । ततश्च पूर्वोक्तद्वैधे तद्विवर्तीय चतुर्दश्यपेक्षया पर-
 दिने अमावास्या चौयमाणा म्यून कालव्यापिनौ न तु पूर्वापर
 दिवसीय यावच्चतुर्दश्यपेक्षयाऽनुपस्थितेः । एवं स्तिम्भितावर्द्ध-
 मानयोरपि तदैव पूर्वदर्श एव आहम् । स्तोक्तचन्द्रक्षयानुरो-
 धात् । यदा त्रिंशदण्डात्मकदिवसे चतुर्दश्यधिक चतुर्थयाम-
 पूरणे मुख्यापराह्णौय किञ्चिन्नूनमुहूर्त्त लाभस्तदापि तदैवेत्य-
 नेन चन्द्रक्षयानुरोधात् पूर्वदिने आहं नतु मुख्यापराह्णौय-
 मुहूर्त्तलाभेऽपि परदिने अत्र चन्द्रक्षयचतुर्दश्यष्टमयामात्
 प्रभृति अमावास्यामसमयामपर्यन्तमिति वक्ष्यते । तदैवेत्येवका-
 रश्रवणात्तिथिद्वैधे खण्ड विशेषो नियम्यते कर्मणि खण्डान्तर-
 व्युदासाय । एवञ्च यत्र पूर्वापरदिने वासर तृतीयांशौय-
 मुख्यापराह्णे मुहूर्त्तान्दर्शलाभस्तत्रापि पूर्वदिने एव आहं
 वासरतृतीयांश चन्द्रक्षयाति शब्दस्वरसात् । त्रिमुहूर्त्तापीत्य-
 नुरोधाच्च । यत्र तु पूर्वदिने त्रिमुहूर्त्तमात्रव्यापिन्यमावास्या-
 परदिने तृतीयांशमुहूर्त्तव्यापिनौ सतो चौयमाणा तत्र पर-
 दिने चन्द्रक्षयभावेऽपि मुख्यापराह्णलाभात् आहम् अन्यथा
 “यदा चतुर्दशीयामं तुरीयमनुपूरयेत्” ॥ इति विशेषाभि-
 धानं व्यर्थं स्यात् । अथ यत्र पूर्वाह्णे आहं तत्र “यदहस्त्वे-
 व चन्द्रमा न दृश्येत ताममावस्यां कुर्वीत” ॥ इति गोभिल-
 विरोधः तथाविध चतुर्दशीयुक्तामावास्यायाः सिनीवालौत्वेन
 प्रातश्चन्द्रदर्शनात् । तत्राह स एव । “यदुक्तं यदहस्त्वेव
 दर्शनं नैति चन्द्रमाः । ततश्चयापेक्षया ज्ञेयं चौणे राजनि
 चेत्यपि” ॥ यदहस्त्वेव चन्द्रमा न दृश्येत ताममावस्यां
 कुर्वीत” । इति यत् गोभिलसूत्रं तच्चन्द्रक्षयाभिप्रायिकम्

१७०

तिष्ठितस्त्वम् ।

अथवा गोभिलौय तादृश सूत्रान्तरेण सह पौनरुक्त्यापत्तेः
 तस्मात् प्रथमसूत्रं कुहपरं तच्च बर्हिमानापत्ते नियतं क्षौण-
 स्तश्चित्तयोस्तु यथायोग्यमनुसरणीयम् । एवञ्च “यदृक्स्त्वेव
 चन्द्रमा न दृश्येत ताममावास्यां कुर्वीत” ॥ इति श्रुतिरेतत्
 समानार्थकं श्रुत्यन्तरं वा तदपि बर्हिमानादि परं न तु कात्या-
 यन वचनात्तत्र क्षयलक्षणा कल्पतश्च प्रभृतिभिरुक्ता युक्ता
 “श्रुतिस्मृतिविरोधे तु श्रुतिरेव गरीयसी” ॥ इति विरोधात् ।
 क्षौण इति कात्यायनेन मया यत् क्षौणे राजनौत्युक्तं तदपि
 क्षयाभिप्रायकम् । “अथैवं दृश्यमानेऽप्येकदा” ॥ इति यज्ञो-
 भिलस्य सूत्रान्तरं तद्व्यर्थं यदृक्स्त्वेवेत्यादि द्वितीयसूत्र प्राप्त-
 तिथेः सिनौवालीत्वेनैव चन्द्रदर्शनं प्राप्तेरित्यत आह स एव ।
 “यज्ञोक्तं दृश्यमानेऽपि तच्चतुर्दश्यपेक्षया । अमावास्यां प्रती-
 क्षेत तदन्ते वापि निर्वपेत्” ॥ दृश्यमानेऽप्येकदेति यदुक्तं तच्च-
 तुर्दश्यां आद्याय पूर्वसूत्रममावास्यापदोपादानाच्चन्द्रक्षये मात
 अमावास्याविषयम् । इदं पुनरित्यश्रुतचतुर्दशीविषयमिति
 आहविवेकः । तत्किममावास्यावच्चतुर्दशीत्यत्राह अमावास्यां
 प्रतीक्षेते त उभय तिथिप्राप्तौ आद्यायामावास्या प्रतीक्षणीया
 यत्र पूर्वदिने दिवासाहं मुहूर्त्तमात्रेऽमावास्या परदिने च साहं-
 दशम मुहूर्त्तमात्रे तत्रचोभयदिने आह योग्यामावास्या न
 प्राप्यते तत्र तदन्ते चतुर्दश्यन्ते निर्वपेत् दद्यात् । अत्रैवविषये
 सांनिनिरन्वयोर्विशेषमाह कालमाधवोये जावालिः । “अप-
 राह्णद्वयाध्यापो यदि दर्शस्तिथिचये । आहितान्तेः सिनौवाली
 निरन्व्यादेः कुहर्मता” ॥ आदिशब्दादनुपनौतशूद्रयोग्यं हणम् ।

क्षयमाह कात्यायनः । “अष्टमेऽपि चतुर्दश्याः क्षौणो-
 भवति चन्द्रमाः । अमावास्याष्टमांशे च ततः किल भवेदणुः” ॥
 चतुर्दश्यष्टमे यामे चन्द्रमाः क्षौणः चतुर्थ भागोनकलावर्गशष्टौ-
 भवति । “अत्रेन्दुराद्य प्रहरेऽवतिष्ठते” ॥ इत्यादिस्वरसात् ।
 अमावास्याष्टमे यामे चाणुर्भवति पुनरुत्पद्यते किलेत्यागमवा-
 र्त्तायां तेनामावास्यायाः सप्तमे यामे कृतस्त्रक्षय इत्यवगम्यते ।
 ततश्चान्य कलाधयवनाशोत्पत्तिरेव क्षयः सा च सूक्ष्मतायां
 दिनांशेऽप्यस्तीति आहविवेकः । उत्पत्तिराद्यक्षणसम्बन्धः तेन

तिथितत्त्वम् ।

१७१

विनाशस्थानमस्तत्वेऽपि नातिष्यामिः । अत्रविशेषमाह स एव ।
 “आपहायस्तमावास्या तथा ज्यैष्ठ्यस्य या भवेत् । विशेषमाभ्यां
 ब्रुवते चन्द्रचारविदो जनाः” ॥ आभ्यामिति स्वप्नोपे पञ्चमौ ।
 इमे प्राप्येत्यर्थः चन्द्रचारविदो ज्योतिर्विदः । अत्र पौर्णमास्यन्त-
 मास इति परिशिष्टप्रकाशः । अत्र बीजं ब्रह्मपुराणीयतिथि-
 कृत्यम् । तथा च आहमधिकृत्य ब्रह्मपुराणम् । “पयोमूल-
 फलैः शाकैः कृष्णपक्षे च सर्वदा” ॥ अत्र कृष्णपक्षे चतुर्दशी-
 व्यतिरिक्तायां यस्यां कस्याश्चित्तिथौ आहविधानादमावा-
 स्यापि लभ्यत इति कोविशेष इत्यत्राह स एव । “अत्रेन्दुराद्ये
 प्रहरेऽवतिष्ठते चतुर्थभागोनकलावशिष्टः । तदन्त एव क्षय-
 मिति कृत्स्नमेवं ज्योतिषकविदो वदन्ति” । अत्र मासद्वयेऽ
 ऽमावास्यायां चतुर्थभागोनकलावशिष्टः चतुर्थभागोना या
 कला तयावशिष्टः कलाभागत्रयमात्रः सत्राद्ये प्रहरेऽवतिष्ठते ।
 अर्थात् चतुर्दश्यष्टमयामे क्षयारम्भ इति तदन्त एव अमावस्या-
 न्तयाम एव क्षयं कृत्स्नमेति । अन्यत्रामावास्यासप्तमयाम
 इति विशेषः । तेन मार्गशीर्षे ज्यैष्ठ्ययोर्द्वयदिने चन्द्रक्षय-
 क्षामे यद्यपि यदा चतुर्दशीयाममिति वचनात् पूर्वदिन एव
 आहं पाप्नोति तथापि तद्वचनं चन्द्रक्षयानुरोधमूलमिति कृत्-
 स्नक्षयानुरोधात् क्षीणायामपि प्ररचापराह्णक्षामे आहम् अन्य-
 येतद्विशेषाभिधानं व्यर्थं स्यात् । अत्रापि विशेषान्तरमाह
 स एव । “यस्मिन्नष्टे द्वादशैकत्रयस्यस्तस्मिंस्त्वृतीयया परि-
 दृष्टो नोपजायेत” यथ्योमासः तृतीयया मात्रया चतुर्थभागोन-
 कलया परिदृश्यसम्बो न भवति किन्तु तदधिक न्यूनकलयेति ।
 तेन मलमासयुताब्दे अन्यमासवदनयोरपि चतुर्दश्यन्तयामादि-
 दशमसमयामपर्यन्तं क्षय इति । मलमासयुताब्दस्तु एकस्मा-
 न्नलमासादब्दद्वयानन्तराब्द स्तृतीयेऽब्दे मलमासस्यावश्यम्भा-
 वादिति । चन्द्रक्षयानुरोधं क्षीणपक्षमुपसंहरति स एव ।
 “एवं चारं चन्द्रमसो विदित्वा क्षीणे तस्मिन्नपराह्णे च दद्यात्” ॥
 एवं चारं गतिविशेषम् ।

स्तम्भितायां व्यवस्थामाह स एव । “सन्मिश्रया चतुर्दश्या
 अमावास्या भवेत् क्वचित् । खर्वितां तां विदुः केचिदुपेध-

१७२

तिथितत्त्वम् ।

मिति चापरे” ॥ क्षीणायाः पूर्वमुक्तत्वात् वर्द्धमानायाश्च वक्ष्य-
माणत्वादस्य वचनस्य स्तम्भितापरत्वम् । अर्वितां नौधाम् ।
पिटलोकप्रापणानर्हां केचित् यजुर्वेदिनः अपरे ऋग्वेदिनः
तामेव उपेधमुपगच्छत आह्वयेति शेषः उपेधमित्यत्र गताध्वा
मिति पाठे गतः प्राप्तः पिटलोकप्रापयन्नाय अध्वाऽनयेति
गताध्वा प्रशस्तेत्यर्थः । तस्माच्छब्दोगा उभयानुरोधादिच्छात
उभयादरं कुर्वन्ति इति कात्यायनस्वरसः । व्यक्तमाह सधु-
हारीतः “त्रिमुहूर्त्तापि कर्त्तव्या पूर्वादिर्शा च षड्भूचैः । कुङ्कुर-
ध्वर्युभिः कार्या यथेष्टं सामगौतिभिः” ॥ अत्र त्रिमुहूर्त्तस्य-
पादानात् स्तम्भितायाः पूर्वदिने त्रिमुहूर्त्तमात्रं सामेऽपि षड्भू-
चानां आह्वं मुख्यापराह्णलाभादपि परदिने सामगानां तत्रा-
प्यनियमः एतादृश्विषय एव उभयत्रापराह्णलाभेऽपीयं व्यव-
स्येति आहविवेकः । मुख्यापराह्णस्य एकदिन मात्र सामेऽप्यु-
भयदिनालाभात् ।

वर्द्धमानायां व्यवस्थामाह कात्यायनः । “वर्द्धमानामसा-
वास्यां लक्षयेदपरं हनि । यामां स्त्रीनधिकान् वापि पिष्ट-
यज्ञस्ततो भवेत्” ॥ यामां स्त्रीनिति पूर्वदिवसौ यामत्रय-
न्यूनं चतुर्दश्यपेक्षया अथैवं वासरं तृतीयांशानुरोधेन आह-
विधानात् कथममावास्यायाह्वं पर्युदस्तरात्रादौतरकालपरि-
ग्रहः सत्यम् । तिथिद्वये क्षीणादिभेदेन खण्डविशेषपरिग्र-
हाय वासरं तृतीयांशपेक्षा अन्यथोभयदिने वासरं तृती-
यांशप्राप्तौ आह्वलोपापत्तेः प्रागुक्तं निरन्त्यादेः कुहर्मतेत्यस्य
निर्विषयतापत्तेश्च अतः पर्युदस्तेतरकालस्यापि परिग्रहः
यदा तु पूर्वापरखण्डयोरन्यतरस्यैव परिग्रहस्तदा यथा योग्यं
तत्रैव सायाह्णं मुहूर्त्तद्वयं पर्युदस्तेतरकालं कुतर्पादि मुहूर्त्त-
पञ्चकं रौहिणादि मुहूर्त्तचतुष्टयं वासरं तृतीयांशीयापराह्ण-
मुहूर्त्तद्वयकाला यथाक्रममापत् सामान्यप्रशस्तं प्रशस्ततरं प्रश-
स्ततमत्वेन ज्ञेयाः एवमखण्डतिथावपि नातिसन्ध्यासमौयत
इति पूर्वोक्तत्वात् । “सायाह्णं त्रिमुहूर्त्तः स्याच्छ्राद्धं तत्र न
कारयेत्” इति मत्स्यपुराणात् “रात्रौ आह्वं न कुर्वीत राक्षसो-
क्तीर्त्तता हि सा । सन्ध्योरुभयोश्चैव सूर्यं चैवाचरोदते”

तिथितत्त्वम् ।

१०३

इति मनुवचनाभ्याम् “ऊर्ध्वं मुहूर्त्तार्त्तं कुतपात् यन्मुहूर्त्तं चतु-
ष्टयम् । मुहूर्त्तपञ्चकं वापि स्वधाभवनमिष्यते” इति मत्स्य-
पुराणात् मुहूर्त्तपञ्चकमित्यत्र कुतपादिति त्यप्लोपे पञ्चमौ
कुतपमारभ्येत्यर्थः । ततस्तेनैव “अपराह्णे तु संप्राप्ते अभिजि-
ह्वीहिणोदये । यदत्र दीयते जन्तोस्तदक्षयमुदाहृतम्” ॥ इत्युक्तम् ।
“पूर्वाह्णे वै देवानां मध्यं दिनं मनुष्याणाम् अपराह्णः पितृ-
णाम्” ॥ इति श्रुतेः । वासरस्य तृतीयांश इति कात्यायन-
वचनं सायाह्नं स्त्रिमहूर्त्तः स्याच्छ्राद्धं तत्र न कारयेदित्येषामे-
कवाक्यत्वाद्वासरतृतीयांशौयापराह्णं मुहूर्त्तद्वयस्य लाभ इति ।
अत्र “दशम्याह्नं यत् प्रोक्तं पार्वणं तत् प्रकीर्तितम् । अप-
राह्णः पितृणाम् तत्र दानं प्रशस्यते” ॥ इति श्राततपौय वचने
प्रशस्यत इत्यभिधानात् “मासि मास्यपरपक्षस्यापराह्णः श्रेयान्” ॥
इत्यापस्तम्बवचने श्रेयानित्यभिधानाच्च प्रशस्यतारतम्यं कल्प्यते
न तु मुख्यकल्याणकल्पत्वमिति । अपरपक्षस्य कृष्णपक्षमात्रस्य
तथा च श्रुतिः “पूर्वः पक्षो देवानामपरः पक्षः पितृणाम्” इति
एवञ्चामावास्या न निमित्तान्तरं किन्तु कृष्णपक्षनिमित्तक-
श्राद्धस्य प्रशस्तकालपरा अतएव शक्तेस्तारतम्येन बह्वन् कल्या-
नाह गोतमः । “अथ श्राद्धममावास्यायां पितृभ्यो दद्यात्
पञ्चमौ प्रभृति वापरपक्षस्य यथा श्राद्धं सर्वेच्छिन् वा द्रव्यदेश-
ब्राह्मण सन्निधौ वा कालनियमः शक्तिरिति” ॥ योऽयममा-
वास्यादि कालनियमः स शक्तस्य सदृश्यस्यारोगिणोबोद्धव्य इति
श्राद्धविवेकः । अतएवामावास्यायामर्ति प्राशस्यमाह निगमः ।
“अपरपक्षे यदहः सम्पद्यते अमावास्यायान्तु विशेषेण” ॥
तथा च मनुः । “कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशौ ।
श्राद्धे प्रशस्तास्तिथयो यथेता न तथेतराः” ॥ अत्र चतु-
र्दशौ वर्जनं तदन्ते वापि निर्वपेदित्युक्तं विषयेतरविषयम-
न्यथा तद्वचनं व्यर्थं स्यात् नचेदं शस्त्रहत पितृमात्रविषयं तस्य
प्रकरणभेदादनुपस्थितेः अमावास्यायाः प्रतीक्षायाः असम्भवे
चतुर्दशौ विधानाच्च । यत्तु “कार्यं श्राद्धममावास्यां मासि-
मास्युदुपचये” । इति मार्कण्डेयपुराणेऽभिहितं तन्मासि
मासि यत् कार्यं श्राद्धं तच्चन्द्रचयेऽमावास्यां प्राप्यातिप्रशस्तं

१७४

तिथितत्त्वम् ।

गोतमादि वचनैकमूलत्वाच्चन्द्रचयाभावेऽपि वर्धमानादी
 आहविधानेनामावास्याया अलाभेऽपि चतुर्दश्यन्तयामे आह-
 विधानेन च विशिष्टविध्यनुपपत्तेः । यत्तु “अमावास्या-
 ष्टका कृष्णपक्षपञ्चदशौ च” । इत्यभिधाय “एतच्चानुपनी-
 तोऽपि कुर्यात् सर्वेषु पर्वसु । आहं साधारणं नाम सर्वकाम-
 फलप्रदम् ॥ भार्याविरहितोऽप्येतत् प्रवासस्थोऽपि नित्यशः ।
 शूद्रोऽप्यमन्त्रवत् कुर्यादनेन विधिना बुधः” ॥ इति मत्स्य पुरा-
 णम् । तत्र अनुपनीतोऽप्येतत् शब्देनोपनीतः समुच्चीयते ।
 तत्रानुपनीतस्य जात मात्राहिताग्नेरुपनीतस्य च साम्नेः
 सम्भवात्तयोः । “न दर्शनं विना आहमाहिताग्नेर्हजानः”
 इति मनुना कृष्णपक्षीय आहस्यामावास्यायां विधानात्तदेक-
 वाक्यतया मत्स्य पुराणे नित्यश इत्यनेनामावास्याया र्यात्र-
 त्वत्वाभिधानं तत्साम्निपरं कृष्णपक्षस्य र्यात्रित्वत्वाभिधानं
 तत्साम्निभिन्नस्य योग्यत्वात् एवमन्यानि वचनानि व्याख्ये-
 यानि । अत्र च वसुरुद्रादित्याकारेण पितृपितामहानां
 ध्यातव्यत्वं आहविवेकोक्तं व्यक्तमाह “वसुरुद्रादित्यरूपान्
 आहार्यं तर्पयेत् पितॄन् । नामगोत्रे समुच्चार्य तिलैस्तौर्येषु
 संयतः” ॥ इति स्मृत्यर्थसारमदनपारिजातधृत वचनमिति
 वस्त्रादीनां ध्यानमादित्यपुराणे “प्रसन्नवदनाः सौम्या वरदाः
 शक्तिपाणयः । पद्मासनस्था द्विभुजा वसवोऽष्टौ प्रकौर्त्तितः ॥
 करे त्रिशूलिनो वामे दक्षिणे चाक्षमालिनः । एकादश पक-
 र्तव्या रुद्रास्तारजेन्दुमौलयः ॥ पद्मासनस्था द्विभुजाः पद्म-
 गर्भाङ्गकान्तयः । करादिस्कन्धपर्यन्तनालपङ्कजधारिणः ॥
 इन्द्राद्या द्वादशादित्यास्तेजोमण्डलमध्यगाः” । अत्र पितृ-
 दयिताप्रयोगान्मूनाधिकान्येतानि । “निधायाय दर्भचय-
 मासनेषु समाहितः । प्रैथानुप्रैथसंयुक्तं विधानं प्रतिपाद-
 येत्” ॥ इति वचनात् “ब्रह्मणानामसंपत्तौ कृत्वा दर्भमयान्
 द्विजान् । आहं कृत्वा विधानेन पञ्चाहमेष्टु दापयेत्” ॥
 इति आहसूत्रभाष्यकर समुद्रकरधृत वचनाच्च यस्य प्रेषणस्य
 प्रत्युत्तरमवाधितं तदयुक्त कर्मणो विधानात् दर्भवटुरूप दर्भ-
 चयमादाय कर्मकरणे निमग्नितोऽस्मि तृप्ताः स्म इति प्रत्यु-

तिथितत्त्वम् ।

१७५

तराभावाद्भिन्नमन्त्रणदत्तिप्रश्नाभावः । कुत्स्वेत्यादि प्रत्युत्तरा-
णान्तु अन्येनापि सम्भवादनुज्ञादीनां कर्तव्यतैव । अथोत्-
सर्गानन्तरं भोजनात् पूर्वं भोजनकालेऽपि मधुवातेति प्राठ-
स्तथा च याज्ञवल्करः । “सव्याञ्जितिकां गायत्रीं मधुवाता
इति तुरचम् । जप्त्वा यथासुखं वाच्यं भुञ्जीरं स्त्रेपि वाग्-
यताः ॥ अन्नमिष्टं हविष्यञ्च तद्यादक्षीधनोऽस्त्वः । आह-
मेव पवित्राणि जप्त्वा पूर्वजपं तथा” ॥ पूर्वजपमित्यनेन तत्-
पाप्मेः अत्र च भोजनात् पूर्वं मधुमध्विति जपानन्तरम् अन्न-
होममित्यादिकं पाठ्यम् “अन्नहोमं क्रियाहोमं विधिहोमञ्च
यद्वेत् । तत् सर्वमहिद्रमस्वित्युक्ता यत्नेन भोजयेत्” ॥ इति
यमवचनात् । एवञ्च “यद्येनं आवयेत् आहो ब्राह्मणान्
पादमन्ततः । अन्नय्यमन्नपानस्तत् पितुस्तस्थोपतिष्ठते” ॥
इत्यादि पर्वणि आहो भारतीय श्लोक पादादि आवणोक्तेः
मन्त्रेण भारतवंशद्वयनिरूपकत्वेन दुष्योधनो मन्युमयो
युधिष्ठिरो धर्ममय इति श्लोकद्वयं पठनीयम् अपहृतगुरुगवौ-
मांसकृत आहमहत्वप्रकाशक पितृगाथात्वेन सप्तव्याधा इति
च पठनीयम् । अत्र मध्वसम्पत्तौ । “हृतं न लभ्यते यत्र
शुष्कचौरश्च होमयेत् । चौरस्य च दधि ज्ञेयं मधुनश्च गुडो
भवेत्” ॥ इति मत्स्यसूक्तवचनेन “मधु यत्र न विद्येत तत्र
जोर्णगुडो भवेत्” । इत्यायुर्वेदीयेनापि प्रतिनिहिह्व गुडेऽप्य-
विकृत एव मधुवातादि मन्त्रः पठनीयः । “तैलं प्रतिनिधिं
कुर्व्यात् यन्नार्थं याज्ञिको यदि । प्रकृत्यैव तदा होता ब्रूयाद्-
हृतवतौमिति” । इति यज्ञपार्श्व वचनदर्शनात् “शब्देऽवि-
प्रतिपत्तिः” । इति श्रौतकात्यायनसूत्राच्च । प्रतिनिहित-
द्रव्ये श्रुतशब्दः प्रयोज्यः श्रुतद्रव्यबुद्ध्या प्रतिनिध्युपादानाच्छ-
ब्दान्तरप्रयोगे द्रव्यान्तरबुद्धिप्रसङ्गात् । एवं हस्तादावग्नी
करणेऽप्यग्नी करिष्ये इति ।

वैदिकप्रयोगमात्रे प्रणवादित्वमाह योगियाज्ञवल्करः ।
“यद्यूनञ्चातिरिक्तञ्च यच्छिद्रं यदयज्ञियम् । यदसेध्यमशु-
चञ्च यातयामञ्च यद्वेत् । तदोद्धारप्रयुक्तेन सर्वञ्चाविकलं
भवेत्” ॥ तस्य पूर्वपाठमाह भगवद्गीतायाम् । “तस्मादो-

१७६

तिथितत्त्वम् ।

मित्युदाहृत्य यज्ञदानतपः क्रियाः । प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः
 सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ तथोदाहृतं ब्रह्मपुराणे । “तानग्नौ
 करिष्य इति प्रणतः प्रार्थयेद्विजान् । कुरुष्वेति स तैरुक्तो
 दक्षिणाग्निं समाह्वयेत्” ॥ अत्र प्रश्ने तदनुपदेशात् उपदेशे-
 ऽधिकगुणत्वं प्रतीयते । इति प्रश्नेऽपि प्रणवादित्वं युक्तम्
 अतएव पितृदयिताकृत्यप्रदोपादिषु तथा लिखितम् । एवञ्च
 सर्वत्र वैधप्रश्नोत्तरादौ प्रणवादित्वे फलाधिक्यमेव तथा अग्नि-
 दग्धेत्यस्रविकरणानन्तरं हस्तहयप्रक्षालनाचमन हरिष्करणं
 कृत्वा गायत्री मधुवातादिवयं मधुवयञ्च जपेत् । तथा च
 ब्रह्मपुराणम् । “ततः प्रक्षाल्य हस्तौ च पाचम्य च हरिं
 स्मरेत् । प्रेतभागं विसृज्याथ प्रायश्चित्तोपशान्तये ॥ सव्या-
 हृतिं सप्रणवां गायत्रीञ्च ततो जपेत् । पाठेऽधुमतौः पुण्या-
 स्तथा च मधुमध्विति” ॥ प्रायश्चित्तोपशान्तये प्रायश्चित्तसाध्या
 या उपशान्तिस्तत् सिद्धये । गायत्रीजपविधिमाह योगि-
 याज्ञवल्क्यः । “प्रणवं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवः स्वस्तनः परम् ।
 गायत्रीप्रणवश्चान्ते जपेत्तेवमुदाहृता” ॥ अत्रान्तेऽपि प्रणव-
 श्रुतेः “तिष्ठेदोदयनात् पूर्वां मध्यमामपि शक्तितः । आसौ-
 तोडूहमाश्चान्त्यां सन्ध्यां पूर्वविकं जपन्” ॥ इति कृत्योगपर-
 शिष्टीकं पूर्वविकं प्रणवव्याहृतिसावित्रीरूपमिति तत्प्रकाश-
 कव्याख्यानञ्च प्रणवत्वेन द्वयोरैकादविरुद्धमिति आद्याव-
 साने पिण्डार्थकुशास्तरणात् पश्चात् अवनेजनात् प्राक् देव-
 ताभ्य इति त्रिः पठनीयम् । “उपवेश्य जपेद्दोमान् गायत्रीं
 तदनुज्ञया । मन्त्रं वक्ष्याम्यहं तस्मादमृतं ब्रह्मनिर्मितम् ॥
 देवताभ्यः पितृभ्यश्च महायोगिभ्य एव च । नमः स्वधायै
 स्वाहायै नित्यमेव भवन्त्विति ॥ आद्यावसाने आहस्य विरा-
 हृत्या जपेत् सदा । पिण्डनिर्वपणे चैव जपेदेतत् समाहितः ॥
 पाठ्यमानमिमं श्रुत्वा आहकाल उपस्थिते । पितरः क्षिप्र-
 मायान्ति राक्षसाः प्रद्ववन्ति च” ॥ इति ब्रह्मपुराणात् ।

गोत्रपदमेवोच्चार्यम् । “गोत्रं स्वरान्तं सर्वत्र गोत्रस्था-
 न्यथकर्मणि । गोत्रस्तु तर्पणे प्रोक्तः कर्त्ता एव न मुह्यति” ॥
 इति गोभिन्नेन विशेषतोऽभिधानात् । एवं “सर्वत्रैव पितः

तिथितत्त्वम् ।

१७७

प्रोक्तं पिता तर्पणकर्म्मणि । पितुरक्षय्यकाले तु यक्षया
 तृप्तिमिच्छता ॥ इति गोमिलवचनान्तरात् पितरित्येव
 वक्तव्यं ससम्बन्धिकशब्दानां पटिव्याघेन स्वसम्बन्धिपरत्वाच्च
 नत्वस्मात् पितरिति अन्यथा एतदस्मदस्ममित्याद्यमिलापापत्तेः
 एवं यजुर्वेदिनां पिण्डशब्दो नपुंसकसिद्धेन प्रयुज्यते यथा
 वनिक्तं पिण्डं दद्यादमावेतते इति आहविवेकधृतपिण्डपितृ-
 यज्ञौयकात्यायनवचने पिण्डविशेषणत्वेनैतदिति नपुंसक-
 निर्देशात् “भाषेतैतच्च वै पिण्डं यज्ञदत्तस्य पूरकम्” । इति
 ऋथ्यश्रुवचनेऽपि तथा दर्शनाच्च पिण्डान् दत्त्वा करं सम्राज्यं
 प्रक्षाल्याचम्य हरिं स्मरेदित्याह ब्रह्मपुराणम् । “ततो दर्भेषु
 विधिवत् सम्राज्यं च करं ततः । प्रक्षाल्य च जलेनाथ
 द्विराचम्य हरिं स्मरेत्” ॥ यद्यपि करसम्राज्जनादीनि पितृ-
 पक्षे उक्तानि तथापि पितृपार्वण एव “मातामहानामध्येव देव
 पूर्वं आहं कूर्वीत” । इति गोभिनसूत्रेण पितृपक्षधर्मातिदे-
 शेन एकोद्दिष्टादि आहोऽपि आवाहनादि निषेधानुपपत्त्या
 पार्वणधर्मातिदेशात् सर्वत्र तानि पाप्तानि किन्तु पार्वणे यद्-
 पिण्डदानानन्तरं सामगेतराभ्युदयिकादौ नर्वापिण्डदानान-
 न्तरञ्च तन्मन्त्रैस्तानि कार्याणि नाधवात् आग्नेयादिवयेषु
 प्रयाजादि तन्मन्त्रावत् तत्रापि पितृपक्षास्तृतदर्भेषु करसम्रा-
 ज्जनं लेपभागिनो वृद्धप्रपितामहादौ स्त्रीनुद्दिश्य कर्त्तव्यं “न्यप्य
 पिण्डां स्तुतस्तां स्त्रीन प्रयतो विधिपूर्वकम् । तेषु दर्भेषु तं
 वस्तुं प्रसृज्याल्लेपभागिनाम् ॥ लेपभाजयतुर्थाद्याः पित्राद्याः
 पिण्डभागिनः । पिण्डदः सप्तमस्तृषां सापिण्डं साप्तपौरु-
 षम्” ॥ इति यथास्थानस्वमनुवचनाभ्यां सहैकवाक्यत्वात्
 इति तदपि दर्भेणां मूले “दक्षिणायेषु दर्भेषु पुष्पधूपसमन्वि-
 तम् । स्वपित्रे प्रथमं पिण्डं दद्यादुच्छिष्टसन्निधौ ॥ पिता-
 महाय चैवाथ तत्पित्रे च ततः परम् । दर्भसूले लेपभुजस्तु-
 र्पयेल्लेपवर्षणैः ॥ पिण्डैर्मतामहांस्तद्वत् गन्धमाख्यादिसंयुतैः ।
 प्रौणयित्वा द्विजाश्रणां दद्यादाचमनं ततः” ॥ इति विष्णु-
 पुराणात् । नचैतत् पाठकमाश्नातामहपिण्डदानात् पाक्-
 लेपघर्षणमिति वाच्यं “सर्वेषु मधुमध्न्यक्षत्रमौ मदन्तेति

१७८

तिथितत्त्वम्

जपित्वा त्रीं स्त्रीन् पिण्डान् दद्यादवनिज्य” इति गोभिलसूत्रे
 “दमेष् त्रीं स्त्रीन् पिण्डान् अवनिज्य दद्यात्” इति कात्यायन-
 ण्यश्रौतं च त्रीं स्त्रीनिति वीष्ठा दर्शनात् षट्पिण्डदानमध्ये
 पिण्डदानेति कर्तव्यताव्यतिरिक्तानां निवृत्तिः प्रतीयते अतएव
 पितृदयिता आहकल्पतत्पभृतिभिः षट्पिण्डदानानन्तरमेव
 करवर्षणं लिखितम् । विष्णुपुराणसु दर्भसूक्तविधायकं न
 तु कर्मविधायकम् अथवा प्रत्यवनेजनदानादेः प्रागपि तदुक्त-
 ब्राह्मणाचमनापत्तेः । पुष्पधूपसमन्वितं पिण्डदानं शाखि-
 भेदपरमिति । अतो मतामहपक्षे न करमार्जनमिति
 एकोहिष्टे तु क्षेपभुजामसम्भवेऽपि निवृत्त्येव्यक्तकरमार्जनप्रत्या-
 खनाचमनहरिस्मरणानि कार्याणि साधारणग्रहणप्रागुक्त ब्रह्म-
 पुराणात् ।

अत्र आहचिन्तामणिः । त्रिःपिवेदोचितं तोयमित्या-
 दिना तावदाचमनं विहितं तदत्र त्रिराचर्तते आचारप्रदीपो-
 ऽप्येवमिति तत्र “त्रिराचामेदपः पूर्वं त्रिःप्रमृश्यात्ततोमुखम्” ।
 इति मनुवचने उदगन्नेदत्कस्य “प्रक्षाण्य पाणौ पादौ क्षोप-
 विष्य त्रिराचामेत् । त्रिःपरिमृजौत पाणि पादावभ्यक्ष्य शिरो-
 ऽभ्यक्षयेदिन्द्रियाण्यङ्घ्रिः संस्पृशे दक्षिणौ नासिके कर्णौ” ॥ इति
 गोभिलसूत्रे च त्रिः पिवेदित्यत्रैव त्रिराचामेदित्यत्राभिधाना-
 दत्रापि तथैव युक्तत्वात् मनौ गोभिलेऽपि तद्यार्थत्वे पूर्वापरा-
 क्राभिधानं व्यर्थं स्यात् तस्मात् ब्रह्मपुराणेऽपि त्रिराचामेत्
 त्रिः पिवेदित्यर्थः । ओदत्तोऽप्येवम् । पिण्डपूजानन्तरं वस-
 न्तायेत्यस्य पाठः । तथाच ब्रह्मपुराणं “पूजयित्वा तु पिण्ड-
 स्थान् पितॄंश्च पणमेदृतून् । वसन्ताय नमस्तुभ्यं शौभाय च
 नमोनमः ॥ वर्षाभ्यश्च शरत् संज्ञं ऋतवे च नमः सदा ।
 हेमन्ताय नमस्तुभ्यं नमस्ते शिशिराय च ॥ माससंवत्सरे-
 भ्यश्च दिवसेभ्यो नमो नमः” ॥ इति ब्राह्मणनिमन्त्रणपत्रे
 यमः । “प्रार्थयेत्तु प्रदोषान्ते भुक्ताश्च शयितान् द्विजान् ।
 सर्वायासविनिर्मुक्तैः कामक्रोधविवर्जितैः । भवितव्यं भव-
 द्विष्य स्वांभूते आहकर्मणि ॥ ते तं तथेत्यविज्ञेन याति चेद्द-
 जनो सुखम्” ॥ प्रार्थयेत् निमन्त्रणपूर्वकं नियममर्थयेत् ।

तिथितत्त्वम् ।

१०८

तद्वियममाह सर्वायासेत्यादि । ते ब्राह्मणास्तं निमन्त्रयितारं तथेत्युचुरिति शेषः । अत्रैक ब्राह्मणनिमन्त्रणपक्षेऽपि प्रकृतावृत्ताभावात् बहुवचनस्थाने एकवचनोक्तः नवावाधः वैभक्तिकार्यापेक्षया प्राथमिकत्वेन बलवतः प्रातिपादिकार्यस्य समवेतार्थत्वेन नियोज्यत्वात् किंस्वबिज्ञत एव मन्त्रः पाठ्यः । मत्स्यपुराणे । “त्वं मयात्र निमन्त्रित इत्युपक्रम्य बहुवचनात् मन्त्रपाठाच्च तदुक्तम्” “दक्षिणं जानु आलभ्य त्वं मयात्र निमन्त्रितः । एवं निमन्त्र्य नियमान् आचरेत् पेट्कान् बुधः” ॥ तद्वियममाह “अक्रोधनैः शौचपरैः सततं ब्रह्मचारिमिः । भवितव्यं भवद्भिश्च मया च आहर्कर्मणि” ॥ प्रकृतावेवं प्राप्तत्वात् एकोद्दिष्टेऽपि मोक्षः । एवं देवताभ्यः पिट्कभ्यश्चेत्यनह एव पाठ्यः पिट्कपदस्यान्विखात्तादिपरत्वात् अत्र परदिननिमन्त्रणे सर्वायासेत्यस्य न पाठः श्वः पदानन्वयात् किंस्वक्रोधनैरित्यस्य पाठः ।

स्मृतिः । “प्रातःकाले पिट्कयात्रे षष्ठ्याच्च द्वादशीषु च । सुरास्त्रानसमं तैलं पितरं नरकं नयेत्” ॥ पुण्यवासितादौ प्रतिप्रसवमाह स्मृतिः । “घृतञ्च सार्धं तैलं यत्तैलं पुण्यवासितम् । अदुष्टं पक्ततैलञ्च ज्ञानाभ्यङ्गे च नित्यम्” ॥ पित्रे कर्मणि दक्षिणामुखेन पादौ प्रक्षालनीयौ । “प्रथमं पाशुष्वः स्थित्वा पादौ प्रक्षालयेच्छनैः । उदङ्मुखो वा दैवत्ये पेट्कं दक्षिणामुखः” ॥ इति देवत्ववचनात् । राघवभट्टकृतं वास्तुशास्त्रकृदयमवचनम् । “आह्वधिकरणे पत्र नार्चितो वास्तुदैवतः । तत्र शून्यं भवेत् सर्वे रक्षोषिष्ठादिभिर्हितम् । तस्माद्वास्त्वर्चनं कार्यं सम्यक् सम्यग्दमौषुभिः” ॥ अक्षपाके सपिण्डाधिकारमाह कल्पतरौ देवलः । “तथैवामन्त्रितो दाता प्रातः स्नातः सहाम्बरः । चारमेत नवैः पादौ रन्वारम्भं समाश्रयः” ॥ आहचिन्तामणावप्येवम् । तथैवामन्त्रित इति पाठे सर्वायासविनिर्मुक्तत्वादिभिर्निमन्त्रित इत्यर्थः । सहाम्बर इति हितौयवस्त्रप्राप्त्यर्थम् एकवस्त्रस्य नग्नत्वप्रतिषेधेन प्राप्तत्वात् एतेन कुशरज्जादिवस्त्रप्रतिनिधिर्नाह भवतीति सूचितम् । एवमेव ज्ञाने ब्रह्मदत्तभाष्यकल्पतरवः । ब्रह्मपुराणे ।

१८०

तिष्ठितस्त्वम् ।

“परकीय गृहे यस्तु स्वान् पितॄन् स्तुर्पयेज्जडः । तद्धूमिस्त्वामिनस्तस्य हरन्ति पितरा बलात् । अथभागं ततस्तेभ्यो दद्यान्मूढश्च जीवताम्” ॥ गृह इति भूमिमात्रपरं तद्धूमिस्त्वामि पितृहरणस्य हेतुत्वेनाभिधानात् मूढदानाग्रदानयोः प्रत्येकं हरणनिवर्तकत्वेन वैकल्पकत्वं ततश्च यादृविघातनिवर्तकत्वेन तदङ्गत्वात् पितृरौत्या भूस्त्वामिपितृभ्यः प्रथमतो देयम् । अतः पार्वणादौ पाचौनावौतित्वादना नान्दीमुखे उपवीतित्वादिनेति । अत्र पितृपदस्य प्राप्तपितृलोकमात्रपरत्वे प्रेतानां हरणासम्भवात् । सुतरां स्वधेति निर्देश्यम् । प्रमौतमात्रपरत्वेऽपि “न स्वधाश्च प्रयुञ्जीत प्रेतपिण्डे दशाह्निके” । इति ऋष्यशृङ्गवचनं दशाह्निकत्वश्रवणादन्यत्र स्वधा प्रयोगादत्रापि तथा । असवर्णैर्द्विदेहिकनिषेधस्य भ्रातृादप्रकरणौयत्वादित्यभूमात्रे अग्रदानमिति भौषमतर्पणेऽप्युक्तं अग्रदत्तोऽप्येवम् । लिङ्गपुराणे “शालग्रामशिलायां तु तच्छ्राद्धं क्रियते नृभिः । तस्य ब्रह्मान्तिकं स्थानं दृष्ट्वा पितरा दिवि” ॥ विष्णुपुराणे “चित्तञ्च वित्तञ्च नृणां विशुद्धं शस्तस्य कालः कथितो विधिश्च । दातॄं यथाक्तं परमा च भक्तिर्नृणां प्रपञ्चन्त्यभवाञ्छतानि” ॥ ब्रह्मपुराणे । “यस्त्वासन्नमतिक्रम्य ब्राह्मणं पतितोऽहर्त । दूरस्थं भोजयेन्मूढो गुणाढ्यं नरकं व्रजेत् ॥ तस्माच्चातिक्रमत् प्राञ्चो ब्राह्मणान् प्रातिवेशकान् । सम्बान्धनः तथा सर्वान् दोहिवं विट्पतिं तथा ॥ भागिनेयं विशेषेण तथा बन्धून् गृहाधिपान् । नातिक्रामेत्तरस्यैतान् सुमूर्खानां पश्यापते । अतिक्रम्य महारोद्रं रोरव नरकं व्रजेत्” ॥ ब्राह्मणोऽत्रात्यविद्युः । नूर्खब्राह्मणातिक्रमे दोषभावस्य व्यासार्दिभिर्नास्ति मूर्खं व्यतिक्रम इत्यनेनाभिधानात् । विट्पातर्जामाता सुमूर्खानिति सम्बान्ध दोहिव्रादि विशेषणामात कल्पतरुद्राकरो । मतस्यपुक्तेः “शस्ताः समूला दर्भाश्च गुच्छेन चाधिककं फलम्” इति अग्नौ करणहोमे मतस्यपुराणम् । “अन्यभावे तु विप्रस्य पाणावेव जलेऽपि वा” । यत्तु याज्ञानपरिवेशनन्तु दक्षिणपाणिमात्रेणैव अङ्गानाभिधानादातमेत्यलोक्तं तत्र “एकं पाणिना दत्तं शूद्रदत्तं न भक्षयेत्” ।

तिथितत्त्वम् ।

१८१

इत्यादि पुराणीयेनैकपाणिदत्तभक्षणनिषेधेन तस्मात्परि-
वेशनस्यापि निषिद्धत्वात् व्यक्तं मत्स्यपुराणीयपिटकस्य
“उभाभ्यामपि हस्ताभ्यामाहृत्य परिवेशयेत्” । पाणिभ्या-
मपि पावान्तरितं कृत्वा देयम् । “हस्तदत्ताश्च ये स्नेहा लवणं
व्यञ्जनानि च । दातारं नोपतिष्ठन्ते भोक्ता भुङ्क्ते च
किल्बिषम् ॥ तस्मादन्तरितं देयं पर्णेनाथ दृष्टेन वा । प्रद-
द्याच्च तु हस्तेन नायसेन कटाचन” ॥ इति वशिष्ठेन सामा-
न्यतो विधानात् पिटभक्तितरङ्गिण्यामप्येवम् । बृहस्पतिः
“यद्येकं भोजयेत् आहो स्नपत्वात् प्रकृतस्य च । स्तोकं
स्तोकं समुद्धृत्य तेभ्यो ह्यन्नं निवेदयेत्” ॥ प्रकृतं आहोचितं
द्रव्यं स्तोकं स्तोकं पात्रे समुद्धृत्य एकस्मिन्नेव पिचादिभ्यो
विभक्त्यान्नं निवेदयेत् संकल्पयेदित्यर्थः ।

वृषकृष्णभूजातेनैव वैधकर्मोपकरणं तथा च हरिवंशे शत्रुं
प्रति सुरभिवाक्यम् । “कर्षकान् पुङ्गवैर्वाह्यैर्मध्येन हविषा-
सुरान् । श्रियं शक्यत् प्रवृत्तेन तर्पयिष्यामहे वयम्” ॥ अत्र
पुङ्गवैरित्युपादानात् तेन च स्त्री गवौवाहनस्यावैधत्वेन तज्जात-
द्रव्यस्यावैधत्वं प्रतीयते । आहोयपात्रनिषेधे पैठीनसिः ।
“सौमकायसपाषाणपात्राणि ह्येनपात्राणि भग्नपात्राणि चेति” ।
हारौतः । “ह्येनपात्रन्तु तत् प्रोक्तं न्यूनमष्टाङ्गलात्तु यत्” ।
स्मृतिसारमागरे स्मृतिः । “नारिकेलजलं कांक्षे तास्रपात्रे
स्थितं मधु । गव्यञ्च तास्रपात्रस्थं मद्यतुल्यं घृतं विना ॥
तास्रपात्रघृतं मांसं यच्च गव्यं घृतेतरत् । आमिषन्तु गवां
मांसं दधिमद्यं पयोःरजः ॥ द्रव्यान्तरयुतं मांसं पयसा संयुतं
दधि । पयोऽनुद्धृतसारञ्च तास्रपात्रे न दुष्यति” ॥ एतत्
पराशरानुसाराच्छारदातिलकोक्तम् । “ततश्च संस्कृते बह्वौ
गोक्षौरेण चरुं पचेत् । अस्त्रेण क्षालिते पात्रे न वै तास्रम-
यादिके” ॥ अस्त्रेण अस्त्रमन्त्रेण । बृहशातातपः । पात्रे
तु मृण्मये यस्तु आहो भोजयते पितृन् । स वै दाता पुरोधश्च
भोक्ता च नरकं व्रजेत् ॥ गुणांश्च सूपयाकाद्यान् पयोदधि
घृतं मधु । विन्यसेत् प्रयतः सस्यक् भूमावैव समाहितः” ॥
भूमौ न तु पात्रान्तरोपरि तत्तत् पात्राणि । मार्कण्डेय-

१८२

तिथितत्त्वम् ।

पुराणम् । “अभक्ष्यं यत् स्वरूपेण निषिद्धं स्नातकेषु च ।
वर्जनीयं प्रयत्नेन तद्व्यं आहकर्मणि” ॥ विष्णुः । “कुष्माण्डा-
लाववात्तकौ ग्राम्यमाहिषदुग्धकम् । पालङ्कीं राजिकां
आह्वै हिःस्त्रिभञ्जं विवर्जयेत्” ॥ हिः स्त्रिभञ्जं तदेव यत् सूप-
कारं शास्त्रोक्तापेक्षितपाकनिष्पत्त्यन्तरं शैत्यादिनिवृत्तये
पुनः पाकान्तरमुक्तं न त्वर्धपाकानन्तरतच्छास्त्रोक्तसम्भारणरूप-
पाकान्तरसिद्धं व्यञ्जनादि अतीतार्थज्ञानिर्देशात् अतएव
भृष्टानन्तरं गुडादिपक्वं मोदकादिकं शिष्टेर्दीयते भुज्यते च
अन्यथा हिः संस्कृतस्य तस्य भोज्यत्वं न स्यात् “पर्युषितं पुनः
सिद्धमभोज्यमन्यत्र हिरण्योदकस्यार्थात्” इति मुमन्तुक्तेः शाता-
तपोऽपि । “गोकुले कन्दुशालायां तैलयस्त्रेक्षुयन्त्रयोः । अमी-
मांस्यानि शौचानि स्त्रौषु बालातुरेषु च” ॥ वालोऽच पञ्चवर्षा-
भ्यन्तरवयस्कः अमीमांस्यानि शौचाशौचभागितया न विचा-
रणौयानीति भवदेवभट्टरत्नाकरादयः । अतएव कूर्मपुराणम् ।
“कन्दुपक्वानि तैलेन पायसं दधि शक्तवः । द्विजैरेतानि
भोज्यानि शूद्रगृहकृतान्यपि” ॥ कन्दुपक्वं जलोपसेकं विना
केवलपात्रे यत् वङ्गिना पक्वं भृष्टतण्डुलादि । यमोऽपि ।
“अपूपपक्ष करम्भाश्च धाना वटकशक्तवः । शाकं मांसमपूपञ्च
सूपं क्षणमेव च ॥ यवागुं पायसञ्चैव यच्चान्यत् स्नेहसम्भवम् ।
सर्वं पर्युषितं भक्ष्यं सूक्तञ्च परिवर्जयेत्” ॥ घृतपक्वापकृतया
पूपापूपद्वैविध्यं सूक्तं यन्मधुरं कालवशादस्वतां गतमिति
प्रायश्चित्तविवेकः । करम्भो दधिशक्तवः । मनुः “दधिभक्ष्यञ्च
सूक्तेषु सर्वञ्च दधिसम्भम्” । भक्ष्यमिति शेषः ।

देवलः । “ये चात्र विश्वदेवार्थं विप्राः पूर्वं निमन्त्रिताः ।
प्राङ्मुखान्यासनान्येषां द्विदर्भीपश्चितानि च ॥ दक्षिणामुख-
युक्तानि पितृणामासनानि च । दक्षिणाग्रैक दर्भाणि प्रोचि-
तानि तिलोदकेः ॥ ब्रह्मपुराणे । “पृथक् पृथक् चासनेषु
तिलतैलेन दौपकाः । अविच्छिन्नास्तथा देयास्ते तु रक्षन्ति
वै द्विजान्” ॥ आसनेषु तत्सन्निधानेषु अविच्छिन्ना आह-
कालावधिस्थायिनः । विष्णुपुराणे पिण्डानुपक्रम्य “पूजयित्वा
द्विजाग्रगणां दद्यादाचमनं ततः । पैत्रेभ्यः प्रथमं भक्त्या

तिथितत्त्वम् ।

१८३

तस्मिन्स्त्री भराधिप । सुखधेत्याशिषा युक्तां दद्याच्छक्त्या च दक्षिणाम् । द्विजाध्यानां विश्वदेवादि पञ्चत्रय आहभोक्तृणाम् ॥ पौत्रेभ्यः प्रथमं भक्त्या तेषां ब्राह्मणानां मध्ये पित्र-ब्राह्मणेभ्यः प्रथमम् आचमनं दक्षिणांश्च दद्यात् ततश्च दक्षिणाया देवादित्वाभावः प्रतीयते । न च मातामहापेक्षया पित्रकर्ममात्र एव प्राथम्यस्य प्रागुक्तत्वादनुवादापत्तेः सु खधेति शाख्यन्तरोयम् इदानीन्तनीया दक्षिणापि शाख्यन्तरीया । यजुः सामविदोस्तु न्युजोत्तानानन्तरम् । तथा च कात्यायन-गोभिलौ । “उत्तानं पात्रं कृत्वा यथाशक्ति दक्षिणां दद्यात्” इति । मत्स्यपुराणि । “दत्त्वा पिण्डान् पित्रभ्यस्तु रजतं दक्षिणां दद्यात् । स्वस्त्युक्ते द्विजेस्तेस्तु सुरान् हेन्ना प्रतर्पयेत् वाजिवाजे इति जपन् कुशाग्रेण विसर्जयेत् । रतिशक्तिः स्त्रियः कान्ता भोज्यं भोजनशक्तिता ॥ दानशक्तिः सविभवा-रूपमारोग्य सम्यदः । आहपुण्यमिदं प्रोक्तं फलं ब्रह्मसमागमः” ॥ पुण्यं तद्वदस्य फलं तद्वत् महत् ।

ब्रह्मस्यतिः । “वन्दिभ्यश्चैवमर्षिभ्योऽप्यन्वार्थिभ्योऽन्नमर्षितः । यदि तत्र न दद्याच्च विफलं शक्तितो भवेत्” ॥ वन्दिनो वीर्यस्तो-तारः । अर्षितः सन् यदि पभ्योऽन्नं शक्तितो न दद्यात् तदा आहं निष्फलं भवेदित्यर्थः । तत्र आहोत्तरकाले आशीर्षं हणञ्च “ततः स्वधावाचनिकं विश्वे देवेषु चोदकम् । दत्त्वाशिषः प्रगृह्णीयात् द्विजेभ्यः प्राञ्जु खः पृथक्” इति मत्स्यपुराणवचनस्य “दक्षिणां दिशमाकांश्चन् याचेतेमान् वरान् पितॄन्” इति मनुवचनस्य च सामञ्जस्यादुपयौती प्राञ्जु खो दक्षिणां दिशं मनसा पश्यन् कुर्यादिति वाचस्यति मिश्राः तस्मै “पिण्डपिष्टयज्ञवदुपचारः पित्रे” इति गोभिलसूत्रेण वैश्वदेव कर्मातिरिक्ते दक्षिणासु-खत्वप्रतीतिः । दक्षिणां दिशमाकांश्चन्निति मनुवचनस्य तथा-र्थत्वे प्रमाणाभावाच्च । अतएव दक्षिणां दिशमाकांश्चन् वीक्ष्य-माण इति टीकाकारैर्याख्यातम् । मनुना च आकांश्चन्-त्यनन्तरं “दातारो नोऽभिवर्द्धन्ताम् अन्नञ्चैवेत्युदीरयन् । अभ्यु-दीरयन्” इत्येव पठितं न तु “अघोराः पितरः सन्तु” इति । मत्स्यपुराणवचनेऽपि अन्नय्योदकदानानन्तरं दत्त्वेति न

१८४

तिथितत्त्वम् ।

पठितं किन्तु “ततः स्वधा वाचनिकं विश्वेदेवेषु चोदकम्” इत्यनन्तरं दत्त्वाशीरित्यर्चं पठित्वा “अधोराः पितरः सन्तु सन्वित्युक्तः पुनर्द्विजैर्गोचं तथा वर्धतां नस्तथेत्युक्तः स तैः पुनः । दातारो नाऽभिर्वर्धन्तामश्नन्वेत्युदोरयेत्” इति पठितं ततश्च शाखिविशेषे एतादृशक्रम कर्माणि प्राप्नुयस्वत्वं न तु गोभिलाद्युक्तकर्माणि अतएव पिढदयितादावाशौःप्रार्थने प्राप्नुयस्वत्वं नाभिहितम् ।

कुशायेण विसर्जनमाह मतस्यपुराणं “वाजे वाजे इति जपन् कुशायेण विसर्जयेत्” । तत्र आद्योत्तरकाले देवजः । “निर्वृत्ते पिढमेधेतु दीपं प्रच्छाद्य पाणिना । आचम्य पाणौ प्रक्षाल्य ज्ञातीन् शेषेण भोजयेत् ॥ ततो ज्ञातिषु भुक्तेषु स्वान् भृत्यान्पि भोजयेत् । पश्चात् स्वयञ्च पत्नी च आश्रयेषु मुदाहरत्” ॥ निर्वृत्ते ग्रामदेव्यगानान्ते प्रच्छाद्याच्छाद्येति पारिजातगणेश्वरौ । न तु निर्वापणम् । दीपनिर्वापणात् पुंसः कुष्माण्ड-
क्षेदनात् स्त्रियाः । अचिरैरेव कालेन वंशनाशो भवेत् ध्रुवम्” ॥ इति नव्यवर्धमानधृतात् । “दीपनिर्वापकोऽन्धः स्यात्” इति वचनाच्च । उदाहरत् अभ्यवहरत् । एष च रागप्राप्तत्वात् विधिः किन्तु आद्याकृत्वेन नियमविधिः । तथा च आश्रयेषुमुपक्रम्यापस्तम्बः । “सर्वस्मात् ग्रासावराद्धमश्री-
यात्” इति ग्रासावराद्धं ग्रास एव अवराद्धं निरुद्ध कोटिर्यस्य तत्तथा । अनियमत्वे सर्वस्मादिति आश्रयेषुविशेषणं व्यर्थं स्यात् । व्यक्तं शिवरहस्ये । “आद्यं कृत्वा तु पः शेषं नाश्र-
मश्रीति मन्दधीः । लोभाद्व्यान्तरस्येति शेषः । अत्र लोभादित्यभिधानात् वैधोषवासादौ न नियमः । एवञ्च “यत्किञ्चित् पच्यते गेहे भक्ष्यं भोज्यमथापिवा । अनिवेद्य न भुञ्जीत पिण्डमूले कथञ्चन” ॥ इति शङ्कोक्तं न शेषेतरभोजनव्यावर्तकं किन्तु यत्किञ्चित् इति आद्यार्थत्वेन विशेषणौयम् अन्यथा आश्रयप्रति-
षिद्ध द्रव्याणां भक्ष्यत्वं न स्यात् तेन आद्यार्थपक्षं तत्र अदत्त्वा न भोक्तव्यमिति तस्यार्थः ।

शातातपः । आद्यं कृत्वा परआद्ये भुञ्जते ये च जिह्वलाः ।

तिथितत्त्वम् ।

१८५

पतन्ति नरके घोरे लुप्तपिण्डोदकक्रियाः” ॥ जिह्वला लोलुपाः । विष्णुपुराणम् । “वर्ज्यानि कुर्वता आहं कोपोऽध्वगमनं त्वरा । भीक्षुरन्यत्र राजेन्द्र ! त्रयमेतच्च यस्यते” ॥ राजमा-
र्त्तण्डे । “पुनर्भोजनमध्वानं द्यूताध्ययनमैथुनम् । दानं प्रतिग्रहं सन्ध्यां आहं कृत्वाष्ट वर्जयेत्” ॥ नव्यवर्धमानधृता
धृतिः । “पुनर्भोजनमध्वानं द्यूताध्ययनमैथुनम् । दानं सन्ध्यां पुनः स्नानं आहं कृत्वाष्ट वर्जयेत्” । अध्वानमध्वगमनं
क्रोशात् परं न कार्यम् । “अध्वगमनमाक्रोशपूरणम्” इति
हारोत्तवचनात् । मैथुनम् ऋतुकालौनमपि तथा च आह्वान-
मन्तरं शङ्कलिखितौ । ऋतुस्नाता तदहोरात्रं परिहरेत्”
इति । दानं याचिताद्यादितिरिक्तपरम् । वन्दिष्येति
प्रागुक्तत्वात् ।

ज्योतिषे “तुलाराशिगते भानौ अमावास्यां नराधिप ! ।
स्नात्वा देवान् पितॄन् भक्त्या संपूज्याथ प्रणम्य च ॥ कृत्वा तु
पार्वण्यआहं दक्षिणैरगुडादिभिः । ततोऽपराह्णसमये घोषये-
च्चगरे नृपः ॥ सक्ष्मीः सम्पूज्यतां लोका उल्काभिश्चापि
वेष्ट्यताम्” ॥ दर्शहेधे प्रदोषव्याख्या निर्णयः । “तुलासंस्थे
सहस्रांगौ प्रदोषे भूतदर्शयोः । उल्काहस्ता नराः कुर्युः पितॄणां
मार्गदर्शनम्” ॥ इति ज्योतिषात् । उभयतः प्रदोषप्राप्तौ
परदिन एव युष्मात् । “दण्डैश्चो रजनौयोगो दर्शस्य स्यात्
परेऽहनि । तदा विहाय पूर्वद्युः परेऽह्नि सुखरात्रिका” ॥
इति ज्योतिर्वचनाच्च । उभयत्र प्रदोषप्राप्तावपि उल्कादानं
परदिने पूर्वोक्तपार्वणानुरोधात् । “भूताहे ये प्रकुर्वन्ति उल्का-
ग्रहमचेतसः । निराशाः पितरो यान्ति शप्यं दत्त्वा सुदारु-
णम्” । इति ज्योतिर्वचनाच्च । अत्रैव सक्ष्मीः पूर्वाहे रात्रौ
पूज्या “अमावास्या यदा रात्रौ दिवाभागे चतुर्दशौ । पूजनौया
तदा सक्ष्मीर्विज्ञेया सुखरात्रिका” ॥ इति ज्योतिर्वचनात्
उल्काग्रहणादिपितृकृत्यत्वात् प्राचीनावीतिना दक्षिणामुखेन
कर्तव्यम् । तथा च मनुः “प्राचीनावीतिना सम्यगपसव्यम-
तन्द्रिणा पित्रामानिधनात् कार्यं विधिवद्भक्षणम्” । इति
तत्र ग्रहणमन्त्रः । “शस्त्राशस्त्रहतानाञ्च भूतानां भूतदर्शयोः ।

१८६

तिथितत्त्वम् ।

उज्ज्वल ज्योतिषा देहं दह्येय ज्योमर्षाङ्गना” ॥ दानमन्त्राय ।
 “अग्निदग्धाश्च ये कौषा येऽप्यदग्धाः कुले मम । उज्ज्वल-
 ज्योतिषा दग्धास्ते यान्तु परमां गतिम्” ॥ इति विसर्जनमन्त्रः ।
 “यमलोकं परित्यज्य आगता ये महालये । उज्ज्वलज्योतिषा
 वर्त्म प्रपश्यन्तो ब्रजन्तु ते” ॥ इति ब्रह्मपुराणम् । “यमावास्यां
 यदा देवाः कार्त्तिके मासि केशवात् । अभयं पाप्य सुप्ताश्च
 क्षीरोदारणवसानुषु ॥ लक्ष्मोर्देत्यभयान्मुक्ता सुखं सुप्ताम्बुजो-
 दरे । चतुर्युगसङ्क्रान्ते ब्रह्मा स्वपिति पङ्कजे ॥ अतोऽब्र-
 विधिवत् कार्या मनुष्यैः सुखसुप्तिका । दिवा तत्र न भोक्तव्य-
 मृते बालातुराज्जनात् ॥ प्रदोषसमये लक्ष्मीं पूजयित्वा यथा-
 क्रमम् । दौपहृत्तास्तथा कार्या भक्त्या देवगृहेष्वपि ॥ चतु-
 ष्पथश्मशानेषु नदौपर्वतसानुषु । वृक्षमूलेषु गोष्ठेषु चत्वरिषु
 गृहेषु च । वस्त्रैः पुष्पैः शोभितव्याः क्रयविक्रयभूमयः ॥
 दौपमालापरिचिप्ते प्रदोषे तदनन्तरम् । ब्राह्मणान् भोजयि-
 त्वादौ विभज्य च वुभुक्षितान् ॥ अलङ्कृतेन भोक्तव्यं नववस्त्रो-
 पशोभिना । सिन्धुसुन्धैर्विदग्धैश्च वाग्वैर्मृतकैः सह” ॥
 सुन्धैः सुन्दरैः । सुन्धःसुन्दरमूदयोरिति विष्णुः ।

अत्र लक्ष्मीपूजायां पुष्पदानकाले । “नमस्ते सर्वदेवानां
 वरदासि हरि प्रिये । या गतिस्त्वत् प्रपन्नानां सा मे भूयात्
 त्वदर्चनात्” ॥ लक्ष्मी नम इत्यनेन वारत्रयं पूजयेत् । “सुख-
 रात्र्यां प्रदोषे तु कुवेरं पूजयन्ति ये । इति रुद्रधरभृतात्
 कुवेरमपि पूजयन्ति । धनदाय नमस्तुभ्यं निधिपद्माधि-
 पाय च” ॥ भवन्तु त्वत् प्रसादान्ते धनधान्यादिमम्पदः ।
 इति पठित्वा कुवेराय नम इति त्रिः पूजयेत् । ततो देव-
 गृहादिषु दौपान् दद्यात् । तत्र मन्त्रः । “अग्निज्योतीरवि-
 ज्योतिश्चन्द्रज्योतिस्तृणैश्च । उत्तमः सर्वज्योतीनां दौपोऽयं
 प्रतिगृह्यताम्” ॥ ततो ब्राह्मणान् बन्धुंश्च भोजयित्वा स्वयं
 भुक्त्वा सुखं सुप्ता प्रसूषे भविष्योक्तं कर्म कुर्यात् । यथा
 “सुखरात्रे रुषः काले प्रदौपोज्ज्वलितालये । बन्धुर्वन्धूनव-
 न्धुश्च वाचा कुशलयार्चयेत् ॥ प्रदौपवन्दनं कार्यं लक्ष्मी-
 मङ्गलहेतवे । गोरोचनाक्षतञ्चैव दद्यादङ्गेषु सर्वतः” ॥ लक्ष्मी-

तिथितत्त्वम् ।

१५७

पूजामन्त्रः । “विश्वरूपस्य भार्यासि पद्मे पद्मालये शुभे ।
महालक्ष्मि ! नमस्तुभ्यं सुखरात्रिं कुरुष्व मे ॥ वर्षाकाले महा-
चोरे यन्मया दुष्कृतं कृतम् । सुखरात्रिप्रभातेऽद्य तन्मे लक्ष्मो-
र्धपोहतु ॥ या रात्रिः सर्वभूतानां या च देवेष्ववस्थिता ।
संवत्सरप्रिया या च सा ममास्तु सुमङ्गला ॥ माता त्वं सर्व-
भूतानां देवानां सृष्टिसम्भवा । आख्याता भूतले देवि ! सुख-
रात्रि नमोऽस्तु ते” ॥ लक्ष्म्यै नम इति त्रिः पूजयेत् ।

अथ अर्द्धोदययोगः । स च रविवारव्यतौपातश्रवणनक्षत्रै-
र्युक्ता चेत् पौषमाघयोरमावास्या स्यात्तदा भवति । यथा
पाश्चात्यनिर्णयान्ते । “अमाकंपातश्रवणैर्युक्ता चेत् पौष-
माघयोः । अर्द्धोदयः स विज्ञेयः कोटिसूर्ययज्ञैः समः” ॥ अथ
सूर्यपर्वशताधिक इति कृत्यचिन्तामणौ पाठः । तथा “दिवैव
योगः शस्तोऽयं न तु रात्रौ कदाचन” । स्कन्दपुराणे । “अर्द्धो-
दये तु संप्राप्ते सर्वं गङ्गासमं जलम् । शुद्धात्मानो द्विजाः सर्वे
भवेयुर्ब्रह्मसम्भिताः । यत्किञ्चित् क्रियते दानं तद्दानं सेतु-
साम्रभम्” । विष्णुशिवस्नानप्रशस्तकालोऽपि बृहन्मरदौयम् ।
“अर्द्धोदये च पुष्यार्के हस्तार्के रोहिणौ बुधे” इति ।

अथ युगाद्याः । तासु च “युगाद्या वर्षवृद्धिश्च सप्तमौ
पार्वतौ प्रिया । रवेरुदयमोचन्ते न तत्र तिथियुग्मता” ।
इत्यनेन व्यवस्था । ब्रह्मपुराणे । “वैशाखे शुक्लपक्षे तु
तृतीयायां कृतं युगम् । कार्तिके शुक्लपक्षे तु त्रेताऽथ नवमे-
ऽहनि ॥ अथ भाद्रपदे कृष्ण त्रयोदश्यान्तु हापरम् । माघे
च पौर्णमास्यां वै घोरं कलियुगं स्मृतम् । युगारम्भास्तु
तिथयो युगाद्यास्तेन विभृताः” ॥ अथ वैशाखादयः
पौर्णमास्यन्ता एव । ब्रह्मपुराणे । तथैव तिथिकृत्याभि-
धानात् । मुख्यवाचित्वे कार्तिके नवमेऽहनीत्यनेनैव सिद्धौ
शुक्लपक्ष इति व्यर्थं स्यात् तेन भाद्रकृष्णत्रयोदशौ अश्व-
युक् कृष्णपक्षोयेति मैथिलोक्तं निरस्तम् । आसां प्रशंसा-
माह विष्णुपुराणं “वैशाखमासस्य तु या तृतीया नव-
म्यसौ कार्तिकशुक्लपक्षे । नभस्य मासस्य तमिस्रपक्षे त्रयो-
दशौ पञ्चदशौ च माघे ॥ एता युगाद्याः कथिताः पुराणै-

१८६

तिथितत्त्वम् ।

रनन्तपुण्यास्तिथयश्चतस्रः । उपप्लवे चन्द्रमसौ रवौश्च त्रिंश-
ष्टकास्त्वप्ययनद्वये च” ॥ उपप्लवे ग्रहणे “पानीयमप्यत्र तिलै-
र्विमिश्रं दद्यात् पितृभ्यः प्रयतो मनुष्यः । श्राद्धं कृतं तेन
समाः सदस्त्रं रहस्यमेतत् पितरो वदन्ति” ॥ स्नानमधिकृत्य
भविष्ये । “संवत्सरफलं तत्र नवम्यां कार्तिके तथा । मन्वादौ
च युगादौ च मासत्रयफलं लभेत्” ॥ विरुद्धं गुरुवाक्यस्य
यदत्र भाषितं मया । तत्त्वन्तव्यं बुधैरेव स्मृतितत्त्वबु-
क्षया” ॥ स्मृतितत्त्वे प्रमादाद् यद्विरुद्धं बहुभाषितम् । गुण-
लेशानुरागेण तच्छोध्यं धर्मादर्शिभिः ।

इति वन्द्यवटीय श्रीहरिहरभट्टाचार्यात्मज-श्रीरघुनन्दन-
भट्टाचार्यविरचिते स्मृतितत्त्वे तिथितत्त्वं समाप्तम् ।

आहृतत्वम् ।

प्रणम्य सञ्चिदानन्दं कृष्णं वेदान्तविस्तृतम् । पार्वणादि
 आहृतत्वं वक्ति श्रीरघुनन्दनः । अथ पार्वणआहृतम् । तत्र
 गोभिलः । “अथ आहृतममावास्यायां पितृभ्यो दद्यात् पञ्चमी
 प्रभृति वाऽपरपक्षस्य यदहंरूपयते तदहर्ब्राह्मणानामन्त्र
 पूर्वद्युर्वा अनिम्ये नोपामन्त्रतोनातिक्रामेदामन्त्रतो वा
 नान्यदसं प्रतिगृह्णीयादिति” । यत्पृच्छे “आन्वष्टक्यं स्थासौ-
 पाकेन” एतेन पिण्डपितृयज्ञो व्याख्यातः “अमावास्यायां
 तच्छ्राद्धमितरदन्वाहार्यं मासौनम्” इति सूत्रे गोभिलेनान्व-
 ष्टक्यस्थासौपाकधर्मातिदेशेन अमावास्यायां पिण्डपितृयज्ञ-
 मभिधाय तच्छ्राद्धमित्यनेन तस्य आहृतत्वमुक्त्वा इतरदन्वाहा-
 र्यमित्यनेन तस्यामेव आहृतान्तरमुक्तं मासौनमित्यनेन तयो-
 र्मासि मासि कर्त्तव्यत्वमुक्तं “मासिमासिवीथनम्” इति श्रुतेः
 नत्वन्वाहार्यं आहृत्य तद्गृह्य इति कर्त्तव्यताविधानमुक्तम्
 इदानीं गोभिलेन ग्रन्थान्तरुत्थेत्यादिना तदभिधीयते । अथ
 शब्दः स्नानविधानानन्तर्यार्थः स्नानविधानमुक्त्वा एतत् सूत्रा-
 भिधानात् अथवा सामेर्गृह्योक्तं पिण्डपितृयज्ञानन्तर्यार्थः
 तथा च मनुः पितृयज्ञन्तु निर्वर्त्यं विप्रश्चन्द्रक्षयेऽग्नमान् ।
 पिण्डान्वाहार्यकं आहं कुर्यान्मासानुमासिकम्” ॥ चन्द्रक्षये
 अमावास्यायां मासानुमासिकं प्रतिमासिकम् । सङ्कलार्थश्च
 यथा श्रुतिः । “प्रणवश्चाथ शब्दश्च हावेतौ ब्रह्मणः पुरा ।
 कण्ठं भित्त्वा विनिर्यातौ तेन माङ्गलिकाबुभौ” ॥ आहृति-
 मभिधाय कर्मणो नामधेयं “अह्वान्वितः आहं कुर्वीत” इति
 गोभिलसूत्रात् “संस्कृतं व्यञ्जनाख्यञ्च पयोदधिघृतान्वितम् ।
 अह्वया दीयते यस्मात् आहं तेन निगद्यते” ॥ इति पुनस्त-
 वचनाच्च । अह्वा शास्त्रार्थे दृढप्रत्ययः । “प्रत्ययोधर्माकार्येषु
 तथा आह्वेत्युदाहृता । नास्ति ह्यश्वधानस्य धर्मकृत्ये प्रयो-

१८०

आइतत्त्वम् ।

जनम्” ॥ इति देवलवचनात् । एवञ्च अहयाऽऽदेर्यद्दानं
 तच्छाश्वमिति वैदिकप्रयोगाधीनयौगिकम् । तथाचापस्तम्भः ।
 “अथैतानुः आहशब्द कर्म प्रोवाच” इति । आहशब्द आह-
 नामकं कर्म एवं पार्वणादीनामपि वैदिकप्रयोगाधीनयौगि-
 कत्वं पितृभ्य इति यजमानस्य पित्रादितृकमातामहादि-
 तृकपरम् । “असावेतत्ते यजमानस्य पित्रे असावेतत्ते यज-
 मानस्य पितामहाय असावेतत्ते यजमानस्य प्रपितामहाय”
 इति श्रुतेः । “पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा भूवम् ।
 अविशेषेण कर्त्तव्यं विशेषाश्रयकं व्रजेत्” ॥ इति ब्रह्मयज्ञवल्कर-
 वचनाच्च । मातामहा इति तदादितृकपरम् इत्यादिवहु-
 वचनान्ता गणस्य संसृचका इत्युक्तेः । व्यक्तमाह गोमिलः ।
 “पितृभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यः मातामहेभ्यः प्रमाता-
 महेभ्यः ब्रह्मप्रमातामहेभ्यः स्वधोच्यतां” इति अत्र प्रागुक्तश्रुतौ
 यजमानस्य इति श्रुतेः पित्रादिपदं स्वजनकादिपरम् । न तु
 “वसुरुद्रादितृमुताः पितरः आहदेवताः” इति याज्ञवल्कर-
 वचनादहस्वादपरम् एतद्वचनन्तु तदाकारत्वेन भावनापरमिति
 आहविवेकप्रभृतयः । व्यक्तं स्मृत्यर्थसारभट्टनपारिजातयोः ।
 “वसुरुद्रादितृरूपान् आहार्थं तर्पयेत् पितॄन् । नामगोत्रे
 समुच्चार्य तिलैस्तूरीषु संयत” इति वस्वादौनां ध्यानमादिष्ट-
 पुराणे । प्रसन्नवदनाः सोम्या वरदाः शक्तिपाणयः । पद्मास-
 नस्था द्विभुजा वसवोऽष्टौ प्रकीर्त्तिताः ॥ करे त्रिशूलिनो काय-
 दक्षिणे चाक्षमालिनः । एकादश प्रकर्त्तव्या रुद्रा स्त्राक्षेन्दु-
 मौलयः ॥ पद्मासनस्था द्विभुजा पद्मगर्भाङ्गकान्तयः । करादि-
 स्तम्भपर्यन्तं नालपङ्कजधारिणः ॥ इन्द्राया द्वादशादित्या-
 स्तेजोमण्डलमध्यगाः” ॥ उक्तश्रुत्यादिषु पित्रादीनां प्रत्येक-
 निर्देशात् अत्र पितरो देवता इत्यापस्तम्बसूत्रे देवता इति
 बहुवचननिर्देशात् न योषिद्वय इत्यादिवचनाच्च पित्रादीनां
 प्रत्येकेन पत्नीनिरपेक्षेण च देवतात्वं पितृभ्य इत्यत्र तु बहु-
 वचनात् साहित्यप्रतीतिरभिधानक्रियापेक्षया गर्गाभोज्यन्ता-
 मिति वत् न तु दद्यादित्यनेनोक्तप्रधानक्रियापेक्षया स्मृत्य-
 पेक्षया श्रुतेर्बलवत्त्वस्य जादालेनोक्तत्वात् । तथाच जादालः

आहृतत्वम् ।

१८१

“श्रुतिस्मृतिविरोधे तु श्रुतिरेव गरीयसी । अविरोधे सदा कार्यं
स्मार्त्तं वैदिकवत् सदा” ॥ इति अपरपक्षस्य कृष्णपक्षस्य
तथाच श्रुतप्रतिपदादिमासमधिकृत्य श्रुतिः । “पूर्वः पक्षो
देवानामपरः पक्षः पितॄणाम्” इति । यदहरिति चतुर्दशौ-
तरकृष्णपक्षौ यां काञ्चित्तिथिं प्राप्य शौचादिद्रव्यसम्पदुप-
पद्यते तस्मिन् आहृतं कुर्यात् । चतुर्दशौवर्जनमाह मरौचिः ।
“विषशस्त्रश्चापदा हि तिर्यग्ब्राह्मणघातिनाम् । चतुर्दश्यां
क्रिया कार्या अन्येषान्तु विगर्हिता” ॥ विषादिसाहचर्यात्
ब्राह्मणघातौति ब्राह्मणकृतघातोऽस्यास्तीति बोध्यम् । अत्र
यदमावास्यापञ्चमीप्रभृति तत्पूर्वकृष्णप्रतिपदादितिष्युपादानं
तत्प्रतिपदाद्यपेक्षया परपरकालस्य आहृते निरग्नेः प्राशस्त्य-
ज्ञापनार्थं तथाच निगमः । “अपरपक्षे यदहः सम्पद्यते
अमावास्यायान्तु विशेषेण” इति । अन्यतिथावपि आहृतमाह
गोतमः । “तथा सर्वस्मिन् दिने द्रव्यदेशसन्निधौ कालनियमः
शक्तिः” इति योऽयम् अमावास्यादिकालनियमः सद्रव्यस्य
शक्तस्य अरोगिणी बोद्धव्य इति आहृतविवेकः । चतुर्दशौवर्जन-
माह मनुः । “कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशौम् ।
आहृते प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतरा” इति । यत्तु
अमावास्याष्टका कृष्णपक्षपञ्चदशीषु च” इत्यभिधाय । “एत-
च्चानुपनौतोऽपि कुर्यात् सर्वेषु पर्वसु । आहृतं साधारणं नाम
सर्वकामफलप्रदम् ॥ भार्याविरहितोऽध्येतत् प्रवासस्थोऽपि
नित्यशः । शूद्रोऽप्यमन्त्रवत् कुर्यादनेन विधिना बुध” इति
मत्स्यपुराणे कृष्णपक्षकृत्तेनामावास्याया नित्यश इत्यनेन
नित्यत्वाभिधानं तदनुपनौतस्य । “जाते कुमारैररिणं मथित्वा
तस्मिन्नायुष्य होमान् जुहोति तस्मिन् चूडाकरणोपनयन-
व्रतादेशगोदानक्रियास्तस्मिन्नेवैवमुद्वाहयेयुः” इति वैजव-
पापोक्तजाताग्नेः “अपिशब्दसमुच्चितोपनौतस्य च साग्नेः
कर्त्तव्यत्वपरं तयोरमावास्यातिरिक्तकृष्णपक्षनिमित्तकपार्वण-
निषेधात् । तथाच मनुः “न दर्शनं विना आहृतमाहि-
ताग्नेर्हजस्मन्” इति अन्यथा वाक्यभेदापत्तेः ।

अत्रामावास्याकर्त्तव्यपर्वकर्त्तव्ययोः पार्वणत्वमाह भविष्य-

१८२

आहृतत्वम् ।

पुराणम् । “अमावास्यां यत्क्रियते तत्पार्वणमुदाहृतम् ।
क्रियते वा पर्वणि यत् तत्पार्वणमिति स्मृतिः” ॥ अत्र यदि-
त्यादेरुभयत्राभिधानेन विकल्पार्थं वाशब्देन च पार्वणस्य
लक्षणद्वयमुक्तं पर्वणि यत्क्रियते इत्यनेनामावास्यायाः
पर्वत्वात्तच्छाब्दस्य वैदिकप्रयोगाधीनयौगिकत्वेन पार्वणत्वप्राप्तौ
अमावास्यायां यत् पृथगुपादानं तदमावास्याशाब्दस्य रुढित्वार्थं
तेन पार्वणेन विधानेन इत्यादौ यौगिकनामावयवशक्त्यपेक्षया
एकस्या एव समुदायशक्तेर्लघुत्वात् अमावास्या पार्वणधर्माति-
देशो लभ्यते न तु पूषादिद्रव्याष्टकादिपार्वणधर्मातिदेशः ।
अतोऽमावास्यायामष्टस्यादिपर्वणि च तन्निमित्तक-आह्वे
पार्वणशाब्दम् अन्यत्र पार्वणविधिना आह्वमित्यभिन्नापि विशेषः ।

ब्राह्मणानामन्त्रेति ब्राह्मणानामन्त्रा निमन्त्रा आहं कुर्यात्
पूर्वेद्युर्वा पूर्वदिने वा निमन्त्रणं नत्वामन्त्रणं यत्र प्रत्याख्याने
प्रत्यवायस्तन्निमन्त्रणं यत्र प्रत्याख्याने कामचारस्तदामन्त्रण-
मिति पाणिनिसूत्रभाष्ये भेदेनोपादानात् अतएव निमन्त्र-
णातिक्रमनिषेधमाह । “अनिन्द्ये नीपामन्त्रितो नातिक्रामे-
दिति” नात्र पूर्वापरदिननिमन्त्रणे इच्छाविकल्पः किन्तु पूर्व-
दिनासामर्थ्यं परदिने तथाच देवकः । “श्वः कर्त्तृस्मौति
निश्चित्य दाता विप्रान्निमन्त्रयेत् । निरामिषं सकृद्भुक्त्वा सर्व-
सुप्तजने गृहे । अमश्वे परेद्युर्वा ब्राह्मणांस्तान्निमन्त्रयेत्” ॥
अत्र निश्चित्येति पदान्निश्चये निरामिषसकृत् भोजनस्याङ्गत्वं
यद्यपि निश्चयोऽत्र श्वोभावि कर्माणि प्रत्यूहसश्ववादशक्य-
स्तथापि शास्त्रप्रतिपादित श्वः कर्त्तव्यत्वज्ञानमात्रविवर्चितः ।
अतो यत्र तादृक् ज्ञानं नास्ति तत्र तदङ्गरहिते नापि आहं
कर्त्तव्यम् । वराहपुराणम् । “वस्त्रशौचादिकर्त्तव्यं श्वः कर्त्तृ-
स्मौति जानता । स्थानोपलेपनञ्चैव कृत्वा विप्रान्निमन्त्रयेत् ।
दन्तकाष्ठञ्च विसृजेत् ब्रह्मचारौ शुचिर्भवेत्” ॥ विसृजेत्
आह्वीयब्राह्मणेभ्यो दद्यादिति आह्वचिन्तामणिः । एतच्च
पार्वणप्रकृतिकत्वात् सर्वत्र आह्वेऽप्यायाति आभ्युदयिके तु आह्व-
दिन एव निमन्त्रणं प्रातरामन्त्रितान् विप्रानिति छन्दोगपरि-
शिष्टात् । आह्वदिने योषित् प्रसङ्गौतरस्य निमन्त्रणमाह

श्राद्धतत्त्वम् ।

१८३

मार्कण्डेयपुराणम् । “निमन्त्रयेच्च पूर्वद्युः पूर्वोक्तान् द्विज-
सत्तमान् । अप्राप्तौ तद्दिने वापि हित्वा योषित् प्रसङ्गिनम्” ॥
अत्र प्रशब्दात् क्रियानिष्पत्तिरूपमैथुनकर्तृनिषेधः नतु स्मर-
णादिरूपमैथुनकर्तृनिषेधः । मैथुनं चाष्टविधं तथाच दत्तः ।
“स्मरणं कौत्सनं केलिः प्रेक्षणं गुप्तभाषणम् । सङ्कल्पोऽध्यवसा-
यश्च क्रियानिष्पत्तिरेव च” ॥

श्राद्धदिने श्राद्धकर्त्ता दन्तकाष्ठमखादित्वा द्वादशजल-
गण्डूपेण मुखं परिशील्य प्रातःस्नात्वा धीतवस्ते विमृश्यात् ।
“श्राद्धे जन्मदिने चैव विवाहे जीर्णसम्भवे । व्रते चैवोपवासे
च वर्जयेत् दन्तधावनम्” ॥ इति विष्णुपुराणात् । “अन्नामे
दन्तकाष्ठस्य प्रतिषिद्धदिने तथा । अपां द्वादशगण्डूपैर्मुख-
शुद्धिर्विधीयते । तथैवामन्त्रितो दाता प्रातःस्नातः सहाम्बरः” ॥
इति देवस्तवचर्चात् । तथैवामन्त्रितो तथैव पूर्वोक्तप्रकारेण
आमन्त्रितो येन स तथा देवकृत्यमुदङ्मुखेन पिबकृत्यं दक्षि-
णामुखेन कर्त्तव्यमाह श्रातातपः । “उदङ्मुखस्तु देवानां
पितॄणां दक्षिणामुखः । प्रदद्यात् पार्वण्याह देवपूर्वं
विधानतः” ॥ द्विजसत्तमाभावे भविष्यपुराणम् । “यस्त्वा-
सन्नमतिक्रम्य ब्राह्मणं पतितादृते । दूरस्थं भोजयेन्मूढो
गुणाय नरकं व्रजेत् ॥ तस्यान्नातिक्रमेत् प्राज्ञो ब्राह्मणान्
प्रातिवेशिकान् । सम्बन्धिनस्तथा सर्वान् दौहित्रं विट्पतिं
तथा । भागिनेयं विशेषेण तथा बन्धून् गृहाधिपान् ॥ नाति-
क्रमेन्नरखैतान् समूर्खानपि गोपते । अतिक्रम्य महारौद्रं
रौरवं नरकं व्रजेत्” ॥ ब्राह्मणोऽत्रास्पविद्यः मूर्खं ब्राह्मणाति-
क्रमे दोषाभावस्य व्यासादिभिर्नास्ति मूर्खे व्यतिक्रम इत्यनेन
अभिधानात् । विट्पतिर्जामाता गृहाधिपान् गृहस्थान् समू-
र्खानिति सम्बन्धिदौहित्रादि विशेषणमिति । दानकल्पतरु-

१८४

आइतत्त्वम् ।

रत्नाकरौ । यमः प्रार्थयेत् प्रदोषान्ते भुञ्जान् शयितान् द्विजान् ।
 सर्वायासविनिर्मुक्तेः कामक्रोधविवर्जितेः ॥ भवितव्यं भवद्भिश्च
 श्वोभूते आइकर्मणि । ते तं तथेत्यविज्ञेन याति चेदजनौ
 सुखम्” ॥ प्रार्थयेत् निमन्त्रणपूर्वकं नियमं आवयेत् । तन्नियम-
 माह सर्वायासेति ते ब्राह्मणास्तं निमन्त्रयितारं तथेत्युचुरिति
 शेषः । अत्रैकब्राह्मणनिमन्त्रणपक्षेऽपि प्रकृतावूढाभावाद्
 बहुवचनस्थाने एकवचनोद्भूतः नवावाधः वैभक्तिकार्यापेक्षया
 प्राथमिकत्वेन बलवतः प्रातिपादिकार्थस्य समवेतत्वेन नियो-
 ज्यत्वात् किन्तु अविज्ञत एव मन्त्रः पाठ्यः मत्स्यपुराणेऽपि त्वं
 मयात्र निमन्त्रित इत्युपक्रमस्य बहुवचनान्त मन्त्रपाठाच्च तद्-
 यथा । “दक्षिणं जानु चालभ्य त्वं मयात्र निमन्त्रितः । एवं
 निमन्त्रय नियमान् आवयेत् पैठकान् बुधः” ॥ तन्नियममाह
 “अक्रोधनैः शौचपरैः सततं ब्रह्मचारिभिः । भवितव्यं भव-
 द्भिश्च मयात्र आइकर्मणि” ॥ प्रकृतावेवं प्राप्तत्वात् एकोद्दिष्टे
 अपि नोद्भूतः । एवं देवताभ्यः पिठभ्यश्च इत्यप्यनृह्य पाठ्यं
 पिठपदस्याग्निस्वात्तादिपरत्वात् अत्र परदिने निमन्त्रणे
 सर्वायासेत्यस्य न पाठः श्वः पदानन्वयात् किन्त्वक्रोधनैरित्यस्य
 पाठः अत्र निमन्त्रित इत्यस्यातोतमात्र प्रकाशकत्वात् आइ-
 कर्तुं त्वां निमन्त्रये इति लङन्त एव प्रयोगो युक्तः अतएव
 विज्ञतावेकोद्दिष्टप्रयोगे विप्रत्वामहं निमन्त्रय इति वराह-
 पुराणे लङन्त एव प्रयोग उक्त इति तत्त्वम् ।

ब्राह्मणासम्पत्तौ कुशमयब्राह्मणे आइमुक्तं आइविवेके ।
 “निधायाथ दर्भमयमासनेषु समाहितः । प्रैषानुप्रैषसंयुक्तं
 विधानं प्रतिपादयेत्” ॥ इति तद्भूतवचनात् “ब्राह्मणानाम-
 सम्पत्तौ कृत्वा दर्भमयान् द्विजान् । आइ कृत्वा विधानेन
 पञ्चाहिषेषु दापयेत्” ॥ इति आइसूत्रभाष्यकारसमुद्रकर-

शाश्वतत्वम् ।

१८५

धृतवचनाच्च । दर्भवटुलक्षणमाह रत्नाकरे गृह्यसंग्रहः ।
 “ऊर्ध्वं केशो भवेत् ब्रह्मा लम्बकेशस्तु विष्टरः । दक्षिणावर्तको
 ब्रह्मा वामवर्तस्तु विष्टरः” ॥ इति यादृक् ब्रह्मा तादृक् क्रमेण
 ब्राह्मण इति भाव्यम् । शान्तिदीपिकायाञ्च आपस्तम्बः । “सप्त-
 भिनवभिर्वीपि सार्धद्वितयवेष्टितम् । प्रणवेनैव मन्त्रेण द्विजः
 कुर्यात् कुशद्विजम्” इति नवभिरित्यर्थः पञ्चभिरिति कश्ची-
 पदेशिन्यां पाठः दर्भसंख्या विशेषाभिधानं छन्दोगेतरपरम् ।
 “यज्ञवास्तुनि मुख्याश्च स्तम्भे दर्भघटी तथा । दर्भसंख्या न
 विहिता विष्टरास्तरणेष्वपि” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टात्
 ब्राह्मणप्रतिनिधित्वेन गोभिलगृह्ये कमण्डलुं दर्भवटुं वा
 निधायेति दृष्टं प्रागुक्तवचनप्राप्तञ्च दर्भवटुरूप दर्भचयमादाय
 कर्मकरणे यस्य प्रैषस्य प्रश्नस्यानुप्रैषं प्रत्युत्तरमवाधितं तद-
 युक्तकर्मणोऽभिधानात् निमन्त्रितोऽस्मि तस्माच्चः इति प्रत्यु-
 त्तराभावात् निमन्त्रणद्विप्रश्नाभावः । न च दर्भब्राह्मणपक्षे
 होत्रैवावसीः सद्मे सौदामौत्यविकृतमेव वक्तव्यमिति भट्टभाष्य-
 दर्शनादत्रापि निमन्त्रितोऽस्मौत्यनेन वक्तव्यमिति वाच्यं
 “यद्युवा उभयञ्चिकीर्षेत् होतृत्वं ब्रह्मत्वं च तेनैव कल्पेन
 छत्रमुत्तरासङ्गमुदक कमण्डलुं दर्भवटुं वा ब्रह्मासने निधाय”
 इति गोभिलगृह्येण होतृब्रह्मकर्मकर्तृत्वेन विधानात् तत्र
 सौदामौत्यस्य प्रतिनिधित्वारोपवेशनेन समवेतार्थत्वात् एते-
 नैवेत्येवकारेण सौदेत्यस्य कल्पनाया अयुक्तत्वाच्च अत्र तु निम-
 न्त्रितोऽस्मौत्यस्य सर्वथैवासमवेतार्थत्वेनायुक्तत्वं कुरुष्वेत्यादि
 प्रत्युत्तराणान्वन्येनापि सम्भवादनुज्ञादीनां कर्तव्यता एव ।
 एवञ्च दर्भघटी आहस्य करणेऽपि “अविच्छिन्ने कथम्भावे यत्
 प्रधानस्य पठ्यते । अविज्ञातफलं कर्म तस्य प्रकरणाङ्गता” ॥
 इति न्यायेन आह्वयत्वात् कर्तृमस्कारकत्वाच्च निमन्त्रणा-
 भावेऽपि सकृन्निरामिषभोजनमैथुनवर्जनयोः कर्तव्यतेति ।

१८६

आहृतत्त्वम् ।

उपवेशनमाह गोभिलः । “स्नातान् शुचीनाचान्तान् प्राङ्मुखान् उपवेश्य देवे युग्मान् यथाशक्ति भयुग्मान् पित्रेण एकैकस्योदङ्मुखान् हो देवे त्रीन् पैत्रेण एकैकमुभयत वा । मातामहानामध्येवं तन्त्रं वा वैश्वदैविकम् । देवपूर्वं आहं कुर्वीत” इति स्नातानवगाहितान् न तु मन्त्रस्नातान् । शुचीन् सूतकादिरहितान् एवं प्रयतत्वादियुक्तानां ब्राह्मणानां दर्भासने स्वागतप्रश्नपाद्यादिना आसनस्यर्शहस्तग्रहणपूर्वकम् उपवेशनानि कार्याणि एवं प्रयतोऽपराह्णे शुचिः शुक्लवासां दर्भेषु तिष्ठन् एवं स्वागतमिति ब्रूयात् “पाद्यार्घ्याचमनीयोदकानि दत्त्वा ब्राह्मणानुपसंगृह्य उपवेशयेदासनमालभ्य” इति शङ्खलिखितवचनात् । स्वयमपि सूतकादिरहितः स्नातः कृतदेवपूजान्तनित्यकृत्यः । अत्र आहृदिने भङ्गेषु तैलं न ग्राह्यम् । तथा च स्मृतिः । “प्रातःस्नाने पितृश्राद्धे षष्ठ्याश्च द्वादशीषु च । सुरास्नानसमं तैलं पितरं नरकं नयेत् ॥ घृतञ्च सार्षपं तैलं यत्तैलं पुष्पवासितम् । अदुष्टं पक्वतैलञ्च तैलाभ्यङ्गे च नित्यशः” ॥

ततश्च प्रथमं प्राङ्मुखः स्थित्वा पादौ प्रक्षालयेच्छनैः । उदङ्मुखो वा देवत्ये पैत्रके दक्षिणामुखः” इति देवलवचनात् दक्षिणामुखः सन् कृतपादशौचस्तत्रापि वामपादादिक्रमः । यथा गोभिलः “सव्यं पादमवने निजे” इति वामपादं प्रक्षालयति “दक्षिणं पादमवने निजे” इति दक्षिणं पादं प्रक्षालयति इति । कात्यायनगृह्येऽपि “सव्यं प्रक्षाल्य दक्षिणं प्रक्षालयतीति” तेन यजुर्वेदिनामपि प्रथमं वामपादप्रक्षालनं एवं शूद्रस्यापि ततो दक्षिणपाणौ पवित्रं वामे बहुतरकुशान् धारयेत् “सव्यः सोपग्रहः कार्यो दक्षिणः सपवित्रकः” इति छन्दोगपरिशिष्टात् ततः प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा कृताचमनः

आहमस्त्वम् ।

१६७

“शुचि देशं विविक्तञ्च गोमयेनोपलेपयेत् । दक्षिणाङ्गवन-
च्चेव प्रयत्नेनोपपादयेत्” ॥ इति मनूक्त गोमयोपलिप्तदेशे
उपविशेत् “आसौ न ऊर्ध्वः प्रह्वो वा नियमो यत्र नेदृशः । तदा-
सौनेन कर्त्तव्यं न प्रह्वेन न तिष्ठता” इत्यादि छन्दोगपरि-
शिष्टात् आसौ न उपविष्ट ऊर्ध्वो दण्डवत् स्थितः प्रह्वोऽवनतपूर्व-
कायः । जानुपातं विशेषयति वशिष्ठः । दक्षिणं पातयेज्जानु
देवानुपचरन् सदा । पातयेदितरज्जानु पितॄन् परिचरन्नपि”
इतरहामम् ।

अथ आहदेशाः । यमः । “रूचं क्षमियुतं क्लिबं सङ्की-
र्णानिष्टगन्धिकम् । देशं त्वनिष्टगन्धिकं वर्जयेत् आहकर्मणि”
रूचं धूलियुतं क्लिबं पङ्क्तिनम् अनिष्टगन्धिकम् असुरभिगन्धम्
अनिष्टगन्धं प्रतिकूलशब्दम् । विष्णुः । “न स्नेच्छविषये
आहं कुर्यान्नेच्छेत्तु तं तथा । चातुर्वर्ण्यव्यवस्थानं यस्मिन्
देशे न विद्यते । तं स्नेच्छदेशं जानीयादार्थावर्त्तमतः परम्” ॥
शङ्खलिखितौ “नेष्टकारचिते पितॄन् सन्तर्पयेत्” इति
ब्रह्मपुराणं “पृथक् पृथक् चासनेषु तिलतैलेन दीपकाः ।
अविच्छिन्नास्तथा देयास्ते तु रक्षन्ति वै हिजान्” ॥ आसनेषु
तस्मिन्निधानेषु अविच्छिन्नाः प्रच्छादनावध्यवस्थायिनः । रक्षन्ति
आहमिति शेषः । हिजा इति सम्बोधनम् । ततो वास्तुपुरुषाय
नम इति वास्त्वर्चां कुर्यात् । “आह्राधिकरणे यत्र नास्ति तो
वास्तुदेवतः । तत्र शून्यं भवेत् सर्वं रक्षोविघ्नादिभिर्हितम् ॥
तस्माद्वास्त्वर्चनं कार्यं सम्यक् सम्पदमौषुभिः” इति राघव-
भट्टृत-वास्तुशास्त्र-कट्यस-वचनात् । योगियाज्ञवल्करः ।
“ध्यायेन्नारायणं नित्यं स्नानादिषु च कर्मसु । प्रायश्चित्त्वापि
सर्वेस्माद्, ष्कृतामुच्यते पुमान् ॥ प्रसादात् कुर्वतां कर्म
प्रच्यवेताधरेषु यत् । स्मरणादेव तद्विष्णोः सम्पूर्णं स्यादिति

१२८

आहतत्त्वम् ।

श्रुतिः ॥ तद्विष्णोरिति मन्त्रेण मज्जेदस्य पुनः पुनः । गायत्री
 वैष्णवी ह्येषा विष्णोः संस्मरणाय वै ॥ ततश्च आहत्यादौ
 “तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः दिवौव चक्षुरात-
 तम्” । इत्यनेन विष्णुं स्मरेत् । अग्निपुराणम् । “अर्च-
 यित्वा जगन्नाथं शुभं कर्म समाचरेत् । दत्त्वायं देवदेवाय
 तच्छेषाण्युपयुञ्जयेत्” ॥ उपयुञ्जयेत् कर्मणि योजयेत् ।
 लिङ्गपुराणे “शालग्रामशिलायं तु यच्छ्रावणं क्रियते नृभिः ।
 तस्य ब्रह्मान्तिकं स्थानं तस्माच्च पितरो दिवि” ॥ ततश्च शाल-
 ग्रामे विष्णुं संपूज्य आह्वीयाय दद्यात् ।

ब्रह्मपुराणे । “परकोय गृहे यस्तु स्नानं पितॄन् तर्पये-
 ज्जडः । तद्भूमिस्वामिनस्तस्य हरन्ति पितरो बनात् ।
 अथभामं ततोस्तेभ्यो दद्यात् मूल्यञ्च जीवताम्” ॥ गृह इति
 भूमात्रपरम् । यद्भूमिस्वामिपितृहरणस्य हेतुत्वेनाभिधानानात्
 मूल्यदानायदानयोः प्रत्येकं हरणनिवर्त्तकत्वेन वैकल्पिकत्वं
 स्मृतिशास्त्रे विकल्पस्तु आकाङ्क्षापूरणे सति” इति भविष्य-
 पुराणात् । ततश्च आहविघातनिवर्त्तकत्वेन तदङ्गत्वात्
 पितृरीत्या भूस्वामि पितृभ्यः प्रथमतो देयम् । ततः पार्व-
 णादौ प्राचीनावीतित्वादिना नान्दीमुखे उपवीतित्वादिना
 इति । अत्र पितृपदस्य प्राप्तपितृलोकमात्रपरत्वे प्रेतानां
 हरणासम्भवात् सुतरां स्वधेति निर्देश्य “स्वधाकारा परित्यागी
 सर्वेषु पितृकर्मसु” । इति आहकाण्डे विष्णुवचनात् प्रमौत-
 मात्र परत्वे तु “न स्वधाञ्च पयुञ्जीत प्रेतपिण्डे दशाह्निके” इति
 ऋष्यशृङ्गवचने दशाह्निकग्रहणादन्यत्र स्वधाप्रयोगादत्रापि
 तथा । असवर्णैर्दुर्देहिकनिषेधस्य भ्रात्रादि प्रकरणीयत्वा-
 दन्यभूमात्रेऽद्यदानमिति भौमतर्पणे उक्तम् । श्रीदत्तोऽप्येवम् ।
 एतच्च स्वभूमावस्वामिकायाश्च भूमौ न दद्यात् अस्वामिका-

आहूतस्त्रिम् ।

१६६

आहूयमः । “अटव्यः पर्वताः पुण्या नद्यस्तौर्यानि यानि च । सर्वाण्यस्त्रामिकान्याहर्न हि तेषु परिग्रहः” ॥ पुण्या इति विशेषणादटव्यो नैमिषाद्याः पर्वता हिमालयाद्या नद्योगङ्गाद्यास्तौर्यानि पुरुषोत्तमादिक्षेत्राणि वाराणस्याद्यायतनानि च । स्वास्यभावे हेतुमाह न हितेष्विति । परिग्रहो यथेष्टदानविक्रयणादिविनियोगलक्षणः ।

देवलः “आहूय पूजितो देशो गया गङ्गा सरस्वती । कुरुक्षेत्रं प्रयागश्च नैमिषं पुष्कराणि च ॥ नदीतटेषु तीर्थेषु शैलेषु पुलिनेषु च । विविक्तेषु च तुष्यन्ति दत्तेनैव पितामहाः” ॥ विविक्तं विजनं ततश्च तथाविधान् ब्राह्मणान् स्वागतादिना पूजयित्वापवेशयेत् । आहूयं यद्देशं प्रवेशयितव्यं तदुत्तरदिशा यावत्सारयितव्यं तदक्षिणदिशा “उत्तरेणाहरेद्देशं दक्षिणेन विसर्जयेत्” इति वायुपुराणात् । वेदिरत्न दक्षिणाप्वनदेशः । याज्ञवल्क्यः । अपराह्णे समभ्यर्च्य स्नातनागतांस्तु तान् । पवित्रपाणिराचान्तानासनेषूपवेशयेत्” ॥ उभयत्रेति देवपक्षे पितृपक्षे चेत्यर्थः । एवं मातामहपक्षेऽपि पृथक् वैश्वदेवब्राह्मणं मातामहब्राह्मणश्च तन्त्रं वा वैश्वदेविकमिति एवं पितृपक्षे मातामहपक्षार्थमेकं वैश्वदेवब्राह्मणोपवेशनम् एवं ब्राह्मणानामसम्पत्तौ पक्षत्रयासनेषु दर्भवटवयोपवेशनम् ।

अथ आहूतदेवाः । तत्र आहूतभेदे देवताभेदमाह ब्रह्मसूतिः । “इष्टिआह्वे क्रतुदत्तः सत्योनान्दौमुखे वसुः । नैमित्तिके कालकामी काम्ये च धूरिलोचनौ ॥ पुरुरवा मादवाश्च पार्वणे समुदाहृतौ” ॥ इष्टिआह्वे इच्छाआह्वे नैमित्तिके एकोद्दिष्टे । “एकोद्दिष्टश्च यच्छाह्वं तन्नैमित्तिकमुच्यते । तदप्यदैवं कर्त्तव्यमयुग्मानाशयेद्भिजान्” ॥ इति भविष्यपुराणात् । एवञ्च

२००

श्राद्धतत्त्वम् ।

एकोद्दिष्टे विश्वदेवकरणाकरणयोः श्राद्धभेदेन व्यवस्था । तत्र सामर्ग्यजुर्विदोर्गृह्यानुसारात् विश्वदेवरहितत्वं सान्नेर्ऋग्वेदि-
नोर्विश्वदेवसहितत्वं तदगृह्यपरिशिष्टोक्तत्वात् यथा “यस्मिन्नेवे
पुराणे वा विश्वे देवा न लोभिर । आसुरं तद्वैच्छादं वृषलं
मन्त्रवर्जितम्” ॥ इति । “काम्यं कामाय तु हितं काम्यमभिप्रेता
र्थसिद्धये । पार्वणेन विधानेन तदप्युक्तं स्वगाधिप” इति भविष्य-
पुराणोक्तं काम्यश्राद्धे कामाय इत्यनेनैवाभिप्रेतार्थलाभे अभि-
प्रेतार्थसिद्धय इति यत् पुनरुपादानं तत् स्वगतपुत्रादिफलोद्देश्य-
कत्वेन तिथ्यादि श्राद्धानामेवात्र काम्यत्वार्थम् अतः संक्रान्त्यादि-
श्राद्धादस्य भेदः । एवञ्च संक्रान्त्यादिश्राद्धे पितृवृत्तेः प्राधान्यं
पुत्रादेः फलस्यानुपङ्गिकत्वं तिथ्यादिश्राद्धे तु पुत्रादेः फलस्य
प्राधान्यं पितृवृत्तेरानुषङ्गिकफलत्वमिति देवविशेषवाचकस्य
अपि पुरुरवस ऊकारमध्यता पितृदयिता-श्राद्धकाण्ड-कल्प-
तरुमैथिलग्रन्थप्राचीनश्राद्धविवेकेषु तथा लिखनात् रायमुकुट-
प्रभृतिभिरेव पुरोरुयन्त इति स्वकपोलरचित व्युत्पत्त्या
ओकारयुक्तः पाठः कृतः । स तु राजविशेषवाचकः ।

अथासनम् । तत्र विशेषमाह देवलः । “ये चात्र विश्वे
देवार्थं विप्राः पूर्वं निमन्त्रिताः । प्राञ्जुस्त्रान्यासनान्येषां
द्विदर्भोपहितानि च ॥ दक्षिणामुखयुक्तानि पितृणामासनानि
च । दक्षिणाग्रैकदर्भाणि प्रोक्षितानि तिस्रोदकैः” ॥ प्राञ्जु-
स्त्रत्वं दक्षिणामुखत्वञ्चाप्रभागापेक्षया ज्ञेयम् एषां विश्वदेव-
ब्राह्मणानां पितृणां पितृब्राह्मणानामेतच्चासनं ब्राह्मणोपवेश-
नार्थं नतु विश्वदेवार्थं पित्रार्थं वा तथा च यमः । “ततः
सिद्धमिति प्रोच्य कल्पिते आसने तथा । आसध्वमिति तान्
ब्रूयादासनं संस्पृशन्नपि” इत्यत्र कल्पितासनस्य ब्राह्मणोपवेशन
एवोपयोगावगतेर्विश्वदेव-पित्राद्यर्थासनन्तु कुशत्रयात्मकमेव

श्राद्धतत्त्वम् ।

२०१

पाणिप्रक्षालनं दत्त्वा विष्टरार्थं कुशानपि “आवाहयेदनुज्ञातो
विष्टे देवा स इत्यच्चा । तथा द्विगुणांस्तु कुशान् दत्त्वा
उग्रस्तस्वेत्यृचा पितॄन्” इति याज्ञवल्क्योक्तेः प्रक्षाल्यतेऽनेन
इति प्रक्षालनं जलं तेन तूष्णीं ब्राह्मणपाणी जलं दत्त्वा विष्ट-
रार्थमासनार्थमिति दीपकलिका । कुशान् ऋजून दद्यात्
द्विगुणानित्युक्तेः ।

अथ दर्भाः । ब्रह्मपुराणे “सपिञ्जलाश्च हरिताः पुष्टाः
स्निग्धाः समाहिताः । गोकर्णमात्राश्च कुशाः सकृच्छिन्नाः
सम्भुलकाः ॥ पितृतीर्थेन देयाः स्युर्दूर्वाश्यामाक एव च ।
काशाः कुशा वस्वजाश्च तथान्ये तीक्ष्णरोमशाः ॥ मौञ्जस्य
शाद्वलाश्चैव षड्दर्भाः परिकीर्त्तिताः” ॥ तीक्ष्णरोमशा इति
वस्वजानां विशेषणं तेन तेषामन्नाभ “शूकलणशरशीर्ययुत-
वस्वज उन्नपशुण्डवर्जं सर्वलणानीति” गोभिलेन तद्व्यतिरिक्त-
वस्वजानां निषेधो बोद्धव्यः । सपिञ्जलाः सायाः स्निग्धा
अकर्कशाः पुष्टा न सूक्ष्माः समाहिता निर्दोषा शाद्वला इति
मौञ्जस्य विशेषणं शूकानि फलपुष्पमञ्जर्यस्ता येषां लणानां
सन्ति तानि शूकलणानीति भट्टनारायणचरणाः गोकर्णमात्रा
विस्तृताङ्गुष्ठानामिका परिमिताः । विष्णुः । “कुशस्थाने
काशं दूर्वां वा दद्यादिति” कृतमुष्टिहस्तपरिमिताः कुशाः
प्रस्तरणार्थाः तथा च वायुपुराणम् । “रत्निप्रमाणाः शस्ता
वै पितृतीर्थेन संस्कृताः । उपम्युले तथा लूनाः प्रस्तरार्थं
कुशोत्तराः” ॥ षड्यकुशानाह हारोतः “चित्तो दर्भाः पथिदर्भा
ये दर्भा यज्ञभूमिषु । स्तरणासनपिण्डेषु षड्दर्मान् परि-
वर्जयेत् ॥ पिण्डार्थं ये स्मृता दर्भा येः कृतं पितृतर्पणम् ।
मूत्रोच्छिष्टप्रलेपे तु त्यागस्तेषां विधीयते” ॥ छन्दोगपरि-
शिष्टम् । “धृतेः कृते च विष्णुमूत्रे त्यागस्तेषां विधीयते ।

२०२

आहृतत्त्वम् ।

नौवौमस्यै च ये दर्भा ब्रह्मसूत्रे च ये धृताः ॥ पवित्रां स्नानं
विजानीयाद्यथा कायस्तथा कुशाः । आचम्य प्रयतो नित्यं
पवित्रेण द्विजोत्तमः । नोच्छिष्टन्तु भवेत्तत्र भुक्तशेषं विवर्ज-
येत् ॥ इति वचनानुरोधात् पवित्रदानमेव सम्यक् ।

अथानुज्ञा । पूर्वदिननिमन्त्रणे तदहर्निमन्त्रणे वा आहृदिने
निमन्त्रणान्तरमनुज्ञायहणमाह आपस्तम्बः । “पूर्वद्युर्निवेदनं
वेदनं परेद्युर्द्वितीयं तृतीयमामन्त्रणमिति” निवेदनं शब्दो मया
आहं कर्तव्यं तत्र भवन्तो निमन्त्रणौया इत्येवं रूपं निवेदनम् ।
द्वितीयं त्वामहं निमन्त्रये इत्यनेन निमन्त्रणम् । त्वयि आह-
महं करिष्ये इति तृतीयमनुज्ञायहणरूपं तत्र दर्भवटुपक्षे
निवेदननिमन्त्रणयोरभावः किन्वनुज्ञायां त्वयीति स्थाने
दर्भमयब्राह्मणे इति वक्तव्यं साक्षात् ब्राह्मणपक्षे द्वितीयतृतीय-
मिति बोधनापेक्ष्यं ब्रह्मपुराणम् । “उपवेश्य जपेक्षीमान्
गायत्रीं तदनुज्ञया । मन्त्रं वक्ष्यामहं तस्मादमृतं ब्रह्म-
निर्मितम् ॥ देवताभ्यः पितृभ्यश्च महायोगिभ्य एव च ।
भमः स्वधायै स्वाहायै नित्यमेव भवन्त्विति ॥ आद्यावसाने
आहस्य तिराहृत्या जपेत् सदा । पिण्डनिर्वपणे चैव जपेदेतत्
समाहितः ॥ पाठ्यमानमिमं श्रुत्वा आहकास उपस्थिते ।
पितरः क्षिप्रमायान्ति राक्षसाः प्रद्ववन्ति च” ॥ उपवेश्य
ब्राह्मणानुपवेश्य तदनुज्ञया तस्य आहस्यानुज्ञया ततश्च कुरु-
ष्वेति प्रतिवचने लब्धे आह्राङ्गत्वेन गायत्रीजपादिकं कुर्या-
दित्यर्थः । तथा च ब्रह्माण्डपुराणम् । “आहं करिष्ये इत्येवं
पृच्छेद्दिप्रान् समाहितः । कुरुष्वेति स तैरुक्तः कुर्याद्दर्भासनं
तथा” ॥ विप्रान् निमन्त्रितब्राह्मणान् तदसम्भवे ब्राह्मणान्त-
रानपि कुरुष्वेति प्रत्युत्तरस्य उभयत्र सम्भवात् । अतएव
पितृदयितायां आह्वानुज्ञानन्तरं गायत्रीजप उक्तः न च गायत्री-

आहतत्वम् ।

२०३

जपार्थमनुज्ञापद्वयानन्तरं वचनान्तरसिद्ध-आह्वानुज्ञापरत्व-
 सम्भवे अन्यपरत्व कल्पनानुपपत्तेः अत्र देवताभ्य इति मन्त्रे
 द्विदिभेदेन मैथिलानां यत् पाठकल्पनं तत् कल्पनमेव । ब्रह्म-
 पुराणे एकधैव लिखितत्वात् । ततश्च स्वधायै स्वाहायै
 नित्यमेव भवन्त्विति इति सर्ववेदिनां बहुसम्मतः पाठः । अत्र
 अनुज्ञायाः सङ्कल्पकार्यकारित्वेन तत्तन्मासाद्युल्लेखमाचरन्ति ।
 अत्र ब्रह्मपुराणे तत्तन्मासे कृष्णपक्षकृत्यमभिधाय शुक्लपक्षकृत्या-
 भिधानेन कृष्णपक्षनिमित्तकपार्वणआहस्यापि ब्रह्मपुराणौय-
 त्वात् पौर्णमास्यन्तमासेनोल्लेखः । तद्यथा “पयोमूलफलैः शाकैः
 कृष्णपक्षे च सर्वदा । पराधीनः प्रवासौ च निर्धनो वापि मानवः ।
 मनसा भावशुद्धेन आह्वे दद्यात्तिलोदकम्” ॥ एवमश्वयुक्त कृष्ण-
 पक्षाष्टका मघात्रयोदशीषु च यत्र राश्युल्लेखः श्रूयते तत्र सौरेण
 एतदुभयसाधकामत्वे तु दर्शान्तेन वैशाखादिनोल्लेखः । आह्वे
 गोत्राद्युल्लेखमाहृतुःपारस्करप्रचेतसौ । “गोत्रसम्बन्धनामानि
 पितृणां परिकल्पयन्” । गोभिलोऽपि । “गोत्रं स्वरान्तं
 सर्वत्र गोत्रस्याक्षय्य कर्मणि । गोत्रस्तु तर्पणे प्रोक्तः कर्त्ता
 एवं न मुह्यति ॥ सर्वत्रैव पितुः प्रोक्तं पिता तर्पणकर्मणि ।
 पितुरक्षय्यकाले तु अक्षयां तस्मिन्निच्छता ॥ शर्मन्वर्थादिके
 कार्ये शर्मान् तर्पणकर्मणि । शर्मणोऽक्षय्यकाले तु पितृणां
 दत्तमक्षयम्” ॥ शर्मन्निमित्यनेन गोत्रसम्बन्ध-नामानि इत्यनेन
 एकवाक्यतया शर्मान्तं नाम प्रतीयते । तथा च विष्णुपुराणम् ।
 “ततश्च नाम कुर्वीत पितैश्च दशसेऽहनि । देवपूर्वं नराख्यं
 हि शर्मन्वर्मादिसंयुतम्” ॥ देवपूर्वं देवात् पूर्वं नराख्यं नर-
 नाम तच्च विशिष्टं शर्मन्युतं एतच्च विप्रपरम् । “शर्मा देवश्च
 विप्रस्य वर्मन् त्राता च भूभुजः । भूतिर्गुप्तश्च वैश्यस्य दासः
 शूद्रस्य कारयेत्” ॥ इति यमवचनात् अत्र चकारेण देव-

२०४

आहतत्त्वम् ।

शर्मणोः समुच्चयः । तत्रापि शर्मवर्माद्यन्ततामाह शाता-
तपः । “शर्मान्तं ब्राह्मणस्य स्यादशर्मान्तं क्षत्रियस्य च ।
धनान्तश्चैव वैश्यस्य दासान्तं चान्यजन्मनः” अत्र धनान्तमिति
श्रुतं प्रागुक्तवचने भूतिपदश्रुतेश्च भूतिपदधनपदयोर्वैकल्पिक-
त्वम् । एवं शर्मद्वित्यनेन शर्मान्त नाम्ना विशेष्यस्य विशेषण-
त्वात् पितरिति विशेषणवत् गोत्रस्य विशेषणस्यापि सम्बुद्धान्तत्वं
स्वरान्तमित्यनेन भङ्गान्तरेणाभिहितम् । एवं सम्बुद्धान्तत्वादि-
युक्तं गोत्रपदम् । कर्त्ता उच्चारयिता न मुह्यतीत्यनेन आद्यादौ
गात्रपदमेवोच्चार्य न तु पितृदयिताकल्पतरुआहविवेकोक्तं
गोत्रपर्यायकमपि सगोत्रपदम् । एवं पितरित्यादिश्रुतः
सम्बन्धशब्दानां पदिन्यायेन ससम्बन्धपरत्वात् लौकिकेऽपि
तथैवाभिधानात् पितरित्यादिवक्तव्यं नत्वस्मात् पितरित्यादि
अन्यथा अस्योत्सर्गादावपि एतदस्मदन्वमित्यभिलाषापत्तेः ।
एवमेव श्रौतप्रभृतयः । मिश्रोऽपि कृत्यप्रदोपेऽप्येवमिति ।

पित्रादौनां नामाज्ञाने तु आश्वलायनसूत्रं “नामान्यविद्वां
सस्तत् पितृपितामह-प्रपितामहा इति” अत्र पित्रादौनां
नामाज्ञाने गोत्रसम्बन्धान्तरं देवदत्तपितरित्यादि प्रयोज्यम्
अस्मादित्यनभिधाय तदित्यनेन नामाविद्वत् कर्त्तृनामपराम-
र्शात् । अतएव आहविवेके नामाज्ञाने अमुकपितृपितामह-
प्रपितामहा इति कृत्वा दद्यादित्युक्तम् । एवञ्च शर्मन्मन्त्रादिके
कार्यमित्याद्यवाधायामुकपितृदेवशर्मन्मन्त्रादिकं प्रयोज्यम् ।
न च नामघटकत्वेन शर्मन्ति पृथङ् न वक्तव्यमिति वाच्यं
शर्मान्तं ब्राह्मणस्य स्यादित्यादौ शर्मादेर्नामभिधत्वेनोपपद-
त्वेन च प्रतीतेः । अतएव सम्बन्धवाचकादस्य भेदः । एवं
पितामहादौ मातामहादावप्युद्घनौयम् ।

अभिलाषप्रकारमाह ब्रह्मपुराणम् । “एतद्वोह्यन्नमित्युक्त्वा

आहतस्त्वम् ।

२०५

विष्वा देवांस्य संयजेत् । पिबभ्यश्च ततो दद्यादन्नमामन्त्रणेन
 तु ॥ असुकासुकगोत्रैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा नमः” ॥ एतद् इति
 ब्रह्मवचनान्तोपादानेन सम्बोध्या विश्वे देवा अपि तथा प्रती-
 यन्ते तथा विज्ञान् देवान् प्रति ब्रह्मस्यतिना च तत्तत् आह्वे
 क्रतु दत्तादिसंज्ञकहितयदितयोक्तत्वात् तत्तत् सार्थकत्वाय
 सर्वस्वप्राप्त इति वत् पुरुरवो माद्रवसौ विश्वे देवा एतद्दोऽन्नं
 नमः” इति द्विवचनब्रह्मवचनाभ्यां वाक्यरचना पिबदयितादौ
 तिष्ठिता गरुडपुराणेऽप्येतादृशी वाक्यरचना । अतएव
 इच्छायाश्चे क्रतुदत्तादि नामान्युक्ता ब्रह्मस्यतिना तदन्नाने
 सामञ्छन्वित्यादि मन्त्रपाठ उक्तः यथा “उत्पत्तिं नामचेतेषां
 न विदुर्ये द्विजातयः । अयमुच्चारणीयस्तैः श्लोकः अद्वासम-
 श्रितैः ॥ आगच्छन्तु महाभागा विश्वे देवा वरप्रदाः । ये
 यत्र विहिता आह्वे साधवाना भवन्तु ते” ॥ इति ततश्च नाम-
 ज्ञाने सुतरां तस्यैवोच्चारणं प्रतीयते ।

दैवे नम इत्यनेन त्यागमाह विष्णुः । “नमो विश्वेभ्यो
 देवेभ्यो इत्यन्नमादौ प्राङ्मुख्योर्निवेदयेदिति” अत्र नम इत्यनेन
 विश्वेभ्यो देवेभ्यो दद्यादित्यन्वयः । ततो देवपक्षकर्मानन्तरं
 पिबभदिष्टिकं मातामहादि त्रिकञ्च सम्बुद्धान्तगोत्रसम्बन्धनाच्च
 एतत्तुभ्यमन्नं स्वधेति सर्वशाखिगोचरपौराणिकत्वेन सम्बोध-
 नेन नामान्तमुच्चार्य तत्तच्छास्त्रोक्तप्रकारेण वाक्यरचना । अत्र
 “अर्घ्यं ऽक्षय्योदकेधैव पिण्डदानेऽवने जने । तन्मस्य विनिवृत्तिः
 स्यात् स्वधावचन एव च” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टवचनाद-
 सति वाधके साधवमेव तन्मसान्याये युक्तिरित्युक्तत्वाच्च अर्घ्या-
 देरितरत्र “एतद्ः पितरो वासस्त्विति जल्पन् पृथक् पृथक् ।
 असुकासुकगोत्रैतत्तुभ्यं वासः पठेत्ततः । दद्यात् क्रमेण
 वासांसि श्वेतवस्त्रभवा दशाः” ॥ इति ब्रह्मपुराणवचने वासोः

२०६

आहतस्त्वम् ।

दानमन्त्रयोः पृथक्त्वाभिधानात् तदितरत्र च कुशासनगन्धा-
 यन्त्रोत्सर्गदक्षिणादाने तन्त्रेणैव वाक्यरचना अतएव तुभ्यमिति
 पदेन प्रकृतवाचिनां निरपेक्षाणामेव पित्रादीनां सम्बोधनपदेन
 उपनीतानां तन्त्रेणोद्देश्यत्वसम्भवात् तन्त्रेणैव स्वधा पदसम्बन्ध
 इति आहविवेकः । अत्र तु प्रकृतेत्यनेन सन्निधानात् प्रपिता-
 महमात्रस्य तुभ्यमित्यनेन नोपस्थितिः किन्तु सर्वनामत्वात्
 पित्रादित्तिकाणां निरपेक्षाणामित्यनेन साहित्यासम्बन्धेन
 बहुवचनेनानुल्लेखान्तुभ्यमित्येक-वचनेनैवोल्लेख इति । एवञ्च
 गृह्योक्त एतत्त इत्यादौ ते इत्यस्य तुभ्यं पदस्यानीयत्वेन तथा-
 त्वमिति । एष ते पिण्ड इत्यनन्तरं मन्त्रे “ये चात्र त्वामनु-
 जांस त्वमनु तस्मै ते” इति ते पदस्य गोभिलेन पुनरुपादानात्
 सामगेन आहवाक्ये उभयं प्रयुज्यते तत्र प्रथमं ते इति तदे-
 त्यर्थे एवञ्च आधानुष्ठानन्तरं गायत्रीजप उक्तः ते विशेषयति
 योगियाज्ञवल्करः । “प्रणवं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवः स्वस्ततः परम्-
 गायत्रीप्रणवस्यास्ते जपे ह्येष उदाहृतः” । तदनन्तरं देवताभ्य
 इति त्रिः पठेत् । ततः पुण्डरीकाक्षं स्मरेत् । “ग्रहचक्रधरं
 विष्णुं द्विभुजं पीतवाससम् । प्रारम्भे कर्मणां विप्रः पुण्डरीकं
 स्मरेद्भरिम्” ॥ इति वाक्यात् पुण्डरीकं पुण्डरीकाक्षम् । स्मरण-
 फलं गारुडे । “अपवित्रः पवित्रो वा सर्वावस्थां गतोऽपि वा ।
 यः स्मरेत् पुण्डरीकाक्षं सवाङ्माभ्यन्तरः शुचिः” ॥

आक्षीयद्रथ्यपोक्षणमाह वायुपुराणे । “नाप्रोक्षितं स्पृशेत्
 किञ्चित् पत्रे देवेऽथ वा पुनः” ॥ स्पृशेत् दद्यात् उपघातशङ्कायां
 मृज्जलप्रोक्षणं तत्रैव “श्वा चैव हस्ति आह्वानि दर्शनादेव
 सवशः । श्वविट्शूकरसंस्पृष्टं दौर्घरोगिभिरेव च ॥ पतितैः
 मलिनैश्चैव न स्पृष्टव्यं कथञ्चन । अक्षं पश्येयुरेते यत्तत्र स्याद्-
 व्यकथ्ययोः ॥ उत्स्पृष्टं प्रदानार्थं संस्कारस्वापदि स्मृतः ।

आहतत्त्वम् ।

२०७

हविषा संस्तुतानान्तु पूर्वमेव हि मार्जनम् ॥ मृतस्त्रा युक्ता-
भिरग्निश्च घोषयन्तु विधीयते” ॥ प्रदानार्थं आहार्यं उत्-
सृष्टव्यं तदर्थं न नियोज्यमिति कल्पतरुः । देवलः “चण्डालेन
शुनावापि दृष्टं हविरयश्चियम् । विडालादिभिरुच्छिष्टं
दुष्टमन्नं विवर्जयेत् अन्यत्र हिरण्योदकस्पर्शादिति” तदनन्तरं
रक्षार्थमुक्तपात्रमेकदेशे स्थापयेत् इति पितृदयिता । तथा
च वृक्षमनुः । “रक्षणाय तु यद्वत्तमुदकं श्राद्धकर्मणि । ताव-
दश्वन्ति पितरो यावत्तिष्ठति सोदकम्” इति दत्तं स्थापितं
श्राद्धकर्मणि श्राद्धे कर्तव्ये सोदकं पात्रमिति शेषः ।

अथ पिण्डपितृयज्ञातिदेशः । तत्र गोभिलः “पिण्ड-
पितृयज्ञवदुपचारः पित्रे इति” पित्रे पित्रादिषादपुत्रविक-
कृत्वे पिण्डपितृयज्ञवत् स्रष्टृघ्नोक्त पिण्डपितृयज्ञरीत्या
प्राचीनाघौतित्वदक्षिणामुखत्वं पातितवामजानुत्वं सतिलत्वं
द्विगुणभुज्जकुशत्रयत्वं ये चात्रत्वेति मन्त्रोच्चारणरूपतया
उपचरणं कार्यमित्यर्थः । अत्र “अक्षयोदकदानान्तु अर्घ्य-
दानवदिष्यते । षष्ठैव नित्यं तत् कुर्वाण चतुर्था कदाचन”
इति कन्दोगपरिशिष्टवचनेन षष्ठ्या एवेत्यनेन गौतमस्वम्भ-
नाम्नां षष्ठ्यन्ततः प्रतीतौ न चतुर्थेत्यनेन तत्र चतुर्थी निषेधा-
नुपपत्त्या पिण्डपितृयज्ञवदित्यतिदेशप्राप्तये चात्रत्वेति मन्त्रस्य
तस्मै ते इत्यस्य निषेधेऽन्वयानुपपत्त्या तदयुक्तं मन्त्रनिषेधोऽपि
सङ्गच्छते । “एकोद्दिष्टस्य पिण्डे तु अनुशब्दो न युज्यते”
इत्यति आश्वलायनश्रुत्यापरिशिष्टेऽनुशब्दनिषेधादनुयुक्तं मन्त्र-
निषेधवत् एतेन कुशासनाश्रित्यर्थोऽर्थः ये चात्रत्वेत्यादिमन्त्र-
स्यालिखनं मैथिलानां हेयम् ।

अथ कुशासनम् । तत्र गोभिलः । “यित्रे द्विगुणांस्तु
दधान् पवित्रपाणिर्दद्यादाश्विनः सर्वत्र प्रश्नेषु पङ्क्तिमूर्धन्यं

२०८

आहतस्त्वम् ।

पृच्छति सर्वान् वा सवसासनेषु दर्शनास्तीर्येति” पित्रेऽपि
 पितृवर्धदाने तत्रादौ जलगण्डूषप्रक्षेपः । ततो द्विगुणभुग्ना-
 कुशपत्र त्रयं पितृणाम् आसनार्थं दद्यात् एतच्च आदौ विश्वे
 देवपक्षे कृत्वा पितृपक्षे कर्त्तव्यं तथा च याज्ञवल्करः । “पाणि-
 प्रक्षालनं दत्त्वा विष्टरार्थं कुशानपि । आवाहयेदनुज्ञातो
 विश्वे देवा स इत्यृचा ॥ द्विगुणांस्तु कुशान् दत्त्वा उभयमुखे-
 त्यृचा पितृन् ॥ प्रक्षाल्यतेऽनेनेति प्रक्षालनं जलं तेन नूष्णो
 ब्राह्मणपाणौ जलं दत्त्वा विष्टरार्थम् आसनार्थमिति दीप-
 कक्षिका कुशान् ऋजून दद्यात् व्यक्तमाह आश्वलायनः । “अपः
 प्रदाय दर्शान् द्विगुणभुग्नानासनं प्रदाय” इति आसनमित्यनेन
 उपवेशनीयत्वप्रतीतेर्हस्ते तददानं प्रतीयते । तथा च
 कार्णाजिनिः “दर्शान्श्चैवासने दद्यात् न तु पाणौ कदाचन ।
 पितृदेवमनुष्याणाम् एवं ह्यभिर्हि शाश्वतौ” ॥ अत्र पितृदेव-
 मनुष्योपादानात् पार्वणादिश्राद्धे विश्वेषां देवानां नित्यश्राद्धे
 सनकादि मनुष्याणामपि कुशासनदानं प्रतीयते । अत्र
 दैविकत्वेन कुशानां ऋजूलमिति विशेषः । देवपितृविप्रयोः
 दक्षिणवामयोः कुशासनस्त्रापनमाह आश्वसूत्रभाष्यपुत्रवच-
 नम् । “पितृणामासनं दद्याद्दामपार्श्वे कुशान् सुधौः ।
 दक्षिणेचैव देवानां सर्वत्र श्राद्धकर्म्मसु” ॥ सर्वत्र दैवे पित्रे
 च पवित्रपाणिः पवित्रयुक्त दक्षिणकरः आसीन उपविष्ट स्तथा
 च हृन्दोगपरिशिष्टम् । “सध्यः सोपग्रहः कार्यो दक्षिणः
 संपवित्रकः” इति “आसीन ऊर्ध्वः प्रह्वो वा नियमो यत्र
 नैदृशः । तदासीनेन कर्त्तव्यं न प्रह्वेन न तिष्ठता” ॥ इति
 सध्यो वामकरः उपग्रहो बहुलकुशः आसीन उपविष्टः ऊर्ध्वो
 दण्डवत् स्थितः प्रह्वः अवनतपूर्वकायः सवनेत्यनेन देवकार्यं
 क्षितृकार्यं च पवित्रपाणित्वमासीनत्वञ्च ग्रन्थेषु श्राद्धं श्रद्धे

आवाहयस्वम् ।

२०८

पितृनावाहयिष्ये इत्यादि प्रश्नेषु आसनेषु ब्राह्मणोपविष्टदर्भ-
युक्तासनेषु दर्भानास्तोर्यं विधे देवाद्यर्थोत्सृष्टदर्भानास्तोर्यं
वक्ष्यमाणमावाहनं कुर्यादित्यर्थः । यत्तु अनिरुद्धभट्टेन पाठ-
शोरधः कुशासनदानमुक्तं तत्र प्रमाणं न विद्य इति पङ्क्ति-
बुद्ध्यं पितृब्राह्मणं पृच्छेदिति ऋज्वन्यत् ।

अथ आवाहनम् । तत्र गोभिलः “यवानादाय प्रणवं कृत्वा
विष्णान्देवानावाहयिष्ये इति पृच्छेत् आवाहयेत्यनुज्ञातः विधे
देवाः आगतं शृणुताम इमं हवम् एदं वह्निर्निषीदत”
इत्यावाह्यं यवान् विकिरेत् । “विधे देवाः शृणुतेमं हवं ये
मेऽन्तरौक्षे उपव्यविष्टयेऽग्निं जिह्वा उतवो यजत्रा आसद्या-
स्मिन् वह्निषि मादधध्वं ओषधयः समवदन्त सोमेन सह
राज्ञा यस्मै कृणोति ब्राह्मणस्तं राजन् पारयामसि” इति अत्र
समवदन्तेति वकारयुक्तः पाठः वदस्वैर्यं इत्यस्मात् धातोरिति
गुणविष्णुलिखनात् व्यक्तमपरम् । अत्रावाहनानन्तरं कृत्य-
प्रदोषे यवविकरणे यवोऽसोति मन्त्रलिखनं प्रमाणशून्यं पितृ-
दयिता आहकल्पादिषु तूष्णीमित्यभिधानात् । अत्र देवता-
वाहने गृह्यादधिकं विप्राङ्गुष्ठग्रहणमाह ब्रह्मपुराणम् “देवाना-
वाहयिष्येऽहं प्रादुरावाहयस्व च । विप्राङ्गुष्ठं गृहीत्वा तु विष्णान्
देवान् समाह्वयेत्” । आवाहयस्वेति शाख्यन्तरीयं गोभिलका-
त्यायनाभ्यामावाहयेत्यभिधानात् । गोभिलः “पित्रे तिस्राना-
दाय प्रणवं कृत्वा पितृनावाहयिष्ये इति पृच्छति आवाहयेत्यनु-
ज्ञातः एत पितरः सोम्यासो गन्धोरेभिः पथिभिः पूर्वेषेभिर्द-
त्तास्म्यं द्विषेऽहं भद्रं रयिश्चनः सर्ववीरं नियच्छत ।
उद्यन्तस्त्वानिधौमह्युद्यन्तः समिधौमहि उद्यन्नुद्यन्त आवह
पितृन् द्विषे अत्तवे” । इत्युवावाह्यं “आयान्तु नः पितरः
सौम्यासोऽग्निस्त्रात्ताः पथिभिर्दवयानैः अस्मिन् यज्ञे सधया

२१०

आहतत्त्वम् ।

मदन्तोऽधिभुवन्तु ते भवन्त्वस्मान्” इति जपित्वा अपहृतेति
 तिलान् विकीर्य इति पूर्वोभिरिति पूर्वैः कृतमित्यर्थे इनयो
 चेति इन्प्रत्यय इति गुणविष्णुव्याख्यानादिनस्य तद्वितत्वेन
 पूर्वशब्दस्याकार लोपात् तत्पदं सिद्धम् अथ मूलभूतगोभिल-
 ग्रन्थे तद्वाच्यद्वये पितृदयितायाश्च एतपितर इत्यनन्तरम्
 उग्रस्तस्त्वेति लिखितेन मैथिलानामेतत् विपरीतलिखनं
 हेयम् आवाहनात् ब्राह्मणाद्यमनपर्थ्यन्तं कर्त्ता विप्रैश्च विहिते-
 तरशब्दोच्चारणं न कार्यम् । आवाहनात् वाग्यत आ उप-
 शर्शनादामन्त्रिताश्चैव” इति कात्यायनवचनात् ।

अथ अर्घ्यं तत्र गोभिलः । “अप उपसृश्य यज्ञिय
 हवचमसेषु पवित्रान्तर्हितेषु एकैकस्मिन् अप आसिञ्चति
 शम्भोदेवौति” अप उपसृश्य जलं सृष्ट्वा अत्र पितृमन्त्रोच्चारणं
 वीजं तथा हृन्दीगपरिशिष्टे कात्यायनः । “पित्रमन्त्रानुद्धरणे
 आत्मात्मभेदवेक्षणौ । अधोवायुसमुत्कर्षे प्रहासेनऽनृतभाषणे ॥
 मार्जारमूषिकस्पर्शे आक्रुष्टे क्रोधसम्भवे । निमित्तेषु च
 सर्वेषु कर्मे कुर्वन्नपः सृशेत्” ॥ पितृमन्त्रानुद्धरणे यज्ञादौ
 विहिते आत्मात्मभेदवेक्षणौ हृदयस्पर्शे अवेक्षणौ तस्यैव अधोवायुसमु-
 त्कर्षे नोर्द्ध्वद्वारे प्रहासे महति हास्ये न तु स्मिते आक्रुष्ट पक्ष-
 भाषणे क्रोधसम्भवे क्रोधोत्पत्तौ भाषणं विनाऽपि मनसा एषु
 निमित्तेषु सर्वत्र कर्मकरणकाले जलं सृशेत् नत्वाचामेत् ।
 याज्ञवल्क्योऽपि “रौद्रपित्रसुरान् मन्त्रान् तथा वैरामि-
 चारिकान् । व्याहृत्यात्मभ्य चात्मानमपः सृष्ट्वान्यदाचरेत्” ॥
 चमसास्तु “तच्छाखाश्चमसादौर्घाः प्रादेशाश्चतुरङ्गुलाः । तथैव
 उत्सेधतो त्रेयाश्चतुरङ्गुला इत्यपि” ॥ तच्छाखा यज्ञिय-
 हवच-शाखाश्चतुरङ्गुलाः चतुरङ्गुल-विसृता तथैव चतुरङ्गुल-
 परिमाणाः उत्सेधतः ऊर्ध्वतः । अत्र अर्घ्यं पादस्थापनं

आहतत्वम् ।

२११

कुशोपरौत्याह वैजवापगृह्यं “प्राचीनावीति प्रात्राख्यपू
 पूर्णानि सदर्भाणि सतिलानि दक्षिणायेषु कुशेषु निधाय”
 इति पवित्रान्तरिक्षेतेषु मध्यार्पितपवित्रेषु एकैकस्मिन्निति
 वीक्षा देवपात्रेऽपि जलादिप्रक्षेपार्था । तथा च याज्ञवल्क्यः
 “यवैरन्ववकौर्याथ भाजने सपवित्रके । शन्नोदेव्यापयः
 क्षिप्वा यवोऽसौति यवां स्तथा । या दिव्या इति मन्त्रेण हस्ते-
 चर्च्य निवेदयेत्” ॥ गोभिलः । “एकैकस्मिन्नेव तिलानाव-
 पति तिलोऽसि सीमदैवत्यो गोसवो देवनिर्भीतः । प्रथमद्विः
 पृक्तः स्वधया पितृन् लोकान् प्रीणाहि नः स्वाहा” इति सौवर्ण-
 राजतौडुम्बरखाङ्गमणिमयानां पात्राणामन्यतमेषु अप्रसिद्ध-
 पत्रपुटेषु वा यानि वा विद्यन्ते एकैकस्मिन्नेकैकेन ददाति
 सपवित्रेषु हस्तेषु “या दिव्या आपः पयसाः सस्रभूवुर्या अस्त-
 रौक्षा उत्पार्थवौर्या हिरण्यवर्णा यज्ञिया स्तान आपः शिवाः
 संशोनाः सुहवा भवन्तु” इति पाठत्वा असावेतत्तेऽर्थमिति
 अत्र एकैकस्मिन्निति पूर्वसूत्रप्रकृतत्वादेव प्रत्येकपात्रलाभे
 पुनर्यदेकैकस्मिन्निति नियमाभिधानं तन्मन्त्रे प्रितृनिति
 बहुवचनदर्शनादावाहनादिमन्त्रपाठवत् सकृन्मन्त्रपाठः स्या-
 दिति तन्निषेधार्थं किन्तु प्रत्येकमेव तिलप्रक्षेपमन्त्रः बहु-
 वचनन्तु “एतद्वः पितरो वासः” इति वत्प्रयोगसाधुत्वेनोप-
 पन्नम् । अत्र तिलानावप्रतीत्यविशेषित गोभिल-दर्शनात्
 देवपक्षेऽपि तिलप्रक्षेपः । तथा च विश्वे देवा स आगत
 इत्यावाह्य विकरणमपि तिलानामिति कर्कोपाध्यायमतं यत्
 तन्न युक्तम् । आवाहयेत्यनुज्ञातो विश्वे देवा स इत्यृचा ।
 यवैरनुविकौर्याथ भाजने सपवित्रके । शन्नोदेव्यापयः क्षिप्वा
 यवोऽसौति यवांस्तथा” इति याज्ञवल्क्यविरोधात् । यवतिल-
 प्रक्षेपानन्तरं गन्धपुष्पप्रक्षेपणमाह ब्रह्मपुराणम् । “अर्घ्याः

२१२

आहतस्वम् ।

पुष्पैश्च मन्त्रैश्च ताः प्रपूज्याः स्वशास्त्रतः” अर्घ्या अपि इति शेषः
 स्वशास्त्रतः आह्वीयमन्त्रपुष्पप्रतिपादकात् । शास्त्राद्यनोऽपि
 “मन्त्रपुष्पैरलङ्कृत्य या दिव्येति पठन् सृजेत् । सृजेत् उत्-
 सृजेत् ततो देवम्राह्मणहस्ते प्रागयमर्घ्यपात्रीय यद्विचं जला-
 न्तरश्च प्रक्षिप्य पितृम्राह्मणहस्ते दक्षिणायमर्घ्यपात्रीय यद्विचं
 जलान्तरश्च प्रक्षिप्य वामहस्तेऽर्घ्यपात्रं धृत्वा या दिव्येति
 पठित्वा वाक्त्रेण विप्रकारस्यपवित्रसहितमर्घ्यजलमुत्सृजेत्
 दद्यात् । तथा च वायुपुराणम् । “ततो वामहस्तेन गृहीत्वा
 चमसानक्रमात् । पिष्टतौर्येन ततोयं दक्षिणेन च पाणिना ।
 दत्तदर्भोदके हस्ते विप्रेभ्यश्च पृथक् पृथक्” ॥ जलप्रक्षेपान-
 न्तरं या दिव्येति पाठात् पूर्वं पुष्पान्तरेण शिरःप्रभृतिसर्वगात्र-
 पूजनमाह समुद्रकरधृतगोतमः । “शिरसः पादतश्चैव
 सस्यगभ्यर्चयेत्ततः । पूर्ववत् पृथगेकैकमेकैकैर्नार्चयेत् क्रमात्” ॥
 श्रीडुम्बरं ताम्रपात्रं खाद्वं गण्डो शरोऽस्थिनिर्मितं पात्रं
 मणिमयानि स्फाटिकादीनि यानि वेति अप्रतिप्रिष्ठानि
 कदलीवृक्षत्वगादीनि चच चमसादीनां वैकल्पिकत्वात् अन्य-
 तमेविति शब्दाच्चैकजातीयैर्नैव सर्वाण्यर्घ्यपात्राणि असाविति
 सम्बोधनान्तर्नामोपलक्षणम् । “असाविति नाम गृह्णातीति”
 कात्यायनदर्शनात् यद्यप्यसाविति असम्बुद्धिं प्रथमान्तोऽपि
 सम्भवति तथापि ते इति युक्तत्वं पदप्रयोगात् सम्बुद्धान्तता
 प्रतीयते । अतएव छन्दोगपरिशिष्टं “गोत्रनामभिरामन्ध्या
 पितृनर्घ्यं प्रदापयेत्” ॥ प्रयोगविधायकगोभिलसूत्रे एतत्ते-
 ऽप्यमित्यभिधानात् तद्गृह्येऽप्यर्घ्यमर्घ्यमित्यभिधानाच्च
 सामगानां सर्वत्राभिलापे न पुंसकलिङ्गेनैव प्रयोगः अभिलापे-
 तरत्र एकोऽर्थ इति गोभिलेन पुंस्त्वेन निर्दिष्टः अन्येषां
 सर्वत्र पुंसलिङ्गेनैव प्रयोगः तत्रापि पाद्यार्घ्याभ्यां यदिति

आवृत्तम् ।

२१३

पाणिनिसूत्रेण यदयद्विधानं तत्सामगप्रयोग एवान्वयं निय-
कार एवार्थशब्दः । प्रागुक्तं वै अवामपट्टवचनेऽर्घ्यपात्र-
स्थापनीयकुशानां दक्षिणाग्रत्वदर्शनात् तत्पात्रोपरि पवित्र-
स्थापनेऽपि तद्व्यापशुप्रोक्षणवत् तथैव व्यवहारात् सामना-
क्षोरणीय कुशेषु तथादर्शनेन दक्षिणाग्रत्वव्यवहारात् ब्राह्मण-
चर्क्षं पवित्रदानेऽपि तथा प्रतीयते अतएव गोभिलीय आह-
कल्पभाष्यकृष्णञ्च यशसादुष्पृषत्तो गार्गीयपृषत्तो च पवि-
त्राणां दक्षिणाग्रत्वं लिखितमिति नव्यवर्त्तमानपशुपत्यपि
पाक्षरायमुकुटपञ्चतिष्ठपि तथा लिखितम् अतएव “वशिष्ठोक्तो
विधिः कृतस्त्रोदष्टव्योऽत्र निरामिशः” इति कन्दोगपरि-
शिष्टेन वृद्धिआहं पार्वणधर्मातिदेशेऽपि अर्घ्यं “ज्येष्ठोत्तर-
करान् युग्मान् कराग्राग्रपवित्रकान् कृत्वाऽर्घ्यं सम्प्रदातव्यं
नैकैकस्यात्र दौयते” इत्यनेन पवित्राणामुत्तराग्रत्वं विधीयते
प्रत्येकहस्तोऽर्घ्यदानं निविध्यते च अतः पार्वणे दक्षिणाग्रत्वं
एकैकहस्तदानत्वं प्रतीयते । गोभिलः । “प्रथमे पात्रे
संस्त्रवान् समवनीयपात्रं न्युज्जं कुर्यात् पितृभ्यः स्नानमसि”
इति प्रथमे पात्रे पितृपात्रे संस्त्रवान् पितामहादिपञ्चाऽर्घ्य-
पात्रस्यशेषं जलानि समवनीय पशुप्रोक्षणवत् क्रमेण स्थाप-
यित्वा तत्पात्रस्य प्रपितामहपात्रेणाच्छादनमाह शौनकाः ।
“प्रपितामहपात्रेण पिधाय प्रतिष्ठापयति” इति याज्ञवल्क्येन
अपि तत्पात्रस्थापयित्वाभिधानात् पात्रास्तरेण पिधानमा-
क्षितं तथा च याज्ञवल्क्यः । दत्ताऽर्घ्यं संस्त्रवां स्तेषां पात्रे
कृत्वा विधानतः । पितृभ्यः स्नानमसौति न्युज्जं पात्रं करो-
त्यधः” ॥ विधानतो यथापूर्वं स्थापितं तत्क्रमेण तेन प्रपिता-
महपात्रेणाधः कृतं पितृपात्रं ऊर्ध्वमुखावस्थितं न्युज्जं करोति
नतु केवलं पितृपात्रं न्युज्जं करोति तदेवपात्रं पात्रान्तरेणाधः

२१४

आहतत्त्वम् ।

करोति “पितृकं प्रथमं पात्रं तस्मिन् पैतामहं न्यसेत् ।
 प्रपितामहं तथान्यस्य नोद्धरेत् न च चालयेत्” इति यम-
 वचनादिति मैथिलोक्तं युक्तं याज्ञवल्क्यावचने करोतीत्यनुषङ्गा-
 पत्तेर्वाक्यभेदापत्तेश्च शौनकोक्तपिधानानन्तरं न्युजोकरणानुप-
 पत्तेश्च यमवचनेऽपि पितृपात्रस्य याज्ञवल्क्याधस्तत्वाय
 शौनकीय प्रपितामहपात्रमात्रपिधानवैकल्पिकं पितामह-
 प्रपितामहपात्रद्वयपिधानभुक्त्वा वचनान्तराश्रुजोक्तस्य तत्-
 पात्रस्थोद्धरणादिनिषेध उक्तः तथाच “पितृपात्रे निधायान्य
 न्युजमुत्तरतो न्यसेत्” इति मत्स्यपुराणवचने न्यसेदित्यत्राख्या-
 तोपस्थापितकर्तुर्वामपार्श्वे कर्त्तव्यः “तस्मादयस्य दक्षिणतो
 लक्ष्म भवति तं पुण्यलक्ष्मोक्तमित्याचक्षते उत्तरतः स्त्रियाः”
 इति उत्तरायणा हि स्त्रीति शतपथश्रुतेः “उत्तरे चास्य
 सौवर्ण्यं लक्ष्मपार्श्वे भविष्यति” इति महाभारतवचनाच्च
 उत्तरशब्दस्य वामवचनता सिद्धा पितृकर्म्मणि प्राच्यादिश्च
 उत्तरादिक्त्वाच्च तथा च रायमुकुटधृतं पित्रग्रमिष्टमुपक्रम्य
 “ब्राह्मणं या दक्षिणा सा प्राची या पूर्वा सोत्तरा” इति । एवञ्च
 भोक्तृब्राह्मणानामपि सोत्तरादिर्गोवेति कल्पतरुक्त्या सहैक-
 वाक्यतापि सिद्धा इति । एवं कर्त्तुर्दक्षिणामुखस्य वामपार्श्व-
 सुत्तरादिर्भवति इति ततश्च कल्पतरुश्राद्धविधेकाम्याम् एक-
 स्थानं भक्ष्या द्वितयेनाभिहितं स च न्यासोदर्भस्तम्बोपरीत्य-
 निरुद्धभट्टः । अत्र मोभिलसूत्रे पितृपात्रे इत्यभिधानात्
 संस्त्रावानिति बहुवचनाच्च मन्त्रे पितृभ्य इति पितृत्वेन आह-
 तास्तत्र तिष्ठन्ति पितरः शौनकोऽब्रवीदित्याश्वलायन गृह्य-
 परिशिष्टवचने पितृत्वेन षडपस्थितेरावाहनवत् षट्पुरुषानु-
 दिश्य सकृदेव न्युजोकरणं न तु मातामहादौनां मैथिलोक्तं
 पृथक् करणमिति ।

श्राद्धतत्त्वम् ।

२१५

अथ गन्धादिदानम् । तत्र गोमिलः । “गन्धपुष्पधूप-
दौषाच्छादनानां सम्प्रदानमिति” । तत्र गन्धादिपञ्चानां
इन्द्रनिर्देशाङ्गाधवाक्ष मिलितानां तन्मन्त्रेणैकीकृष्टगः निवेदनस्तु
प्रत्येकशः तथा च शाख्यायनः एष ते गन्ध एतस्ते पुष्प एष ते
धूप एष ते दौष एतस्ते आच्छादनम् इति अत्र बहुषु यवेषु
सम्पन्नो यव इति जात्यापेक्षैकवचनं तद्वद्गन्धादौनां प्रत्येकं
बहुत्वेऽप्येकवचनान्तत्वेन निर्देशः । “इदं वः पुष्पमित्युक्त्वा
पुष्पाणि च निवेदयेत् । असुकासुकगोत्रैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा
नमः” इति ब्रह्मपुराणादिष्वेकजातीयानेकद्रव्येऽपि एकवच-
नान्तप्रयोगात् अतएव नवमाध्यायेऽपि “सूर्यस्य चक्षुर्गमय-
तात्” इति मन्त्रे सूर्यस्य चक्षुर्बहुत्वेऽप्येकवचनान्तपदनिर्दे-
शात् संगर्गिद्रव्याणामन्नतोयतेजसां प्रयोगे एकवचनान्तप्रयोग
इति विचारितम् । अतएव आभ्युदयिके पात्रद्वयाऽन्वैकीकृष्ट-
वाक्य एतस्तेऽन्नम् इति सर्वैः पञ्चतिक्तझिल्लिखितम् एवञ्च पितृ-
दत्तगन्धादौनां ब्राह्मणाय निवेदने शाख्यायनोक्त निवेदनवाक्ये
ते इत्येकत्वेन निर्दिष्टम् एकब्राह्मणपक्षे ब्रह्मपुराणे व इति
बहुवचनेन निर्दिष्टं तदनेकब्राह्मणपक्षे एकस्मिन्नपि गुरुत्व-
विवक्षया व इत्यविरोधः तत्र गन्धः । विष्णुः “चन्दनकुङ्कुम-
कर्पूरागुरुपद्मकाष्ठान्यनुक्षेपनार्थे” ।

अथ पुष्पम् । ब्रह्मपुराणे । “शुक्ताः सुमनसः श्रेष्ठाः
तथा पद्मोत्पलानि च । गन्धरूपोपपन्नानि यानि चान्यानि
कृतस्त्रयः” निषेधमाह “जवादि कुसुमं भाण्डोरूपिका सकुण्ड-
ण्टका । पुष्पाग्निं वर्जनीयानि श्राद्धकर्मणि नित्यशः” ॥
जवादीत्यादि शब्दा देवं विधं रक्तकुसुमं रूपिका अर्कपुष्पं
कुरुण्टकः पीता भ्रिण्टी “उदयगन्धाम्यगन्धीनि चैत्यहृद्यो-
द्भवानि च । पुष्पाग्निं वर्जनीयानि रक्तवर्णानि यानि च ॥

२१६

आइतत्त्वम् ।

आहो जल्यः प्रशस्ताः स्युर्मज्जिकाकुन्दयूयिकाः ॥ दद्यादित्यु-
पक्रम्याह । “केतकीं वरवीरञ्च वकुलं चम्पकं तथा ।
जातौदर्शनमात्रेण निराशाः पितरो गताः” ॥ जातौति
रक्तजातिविषयम् ।

अथ धूपाः । “ब्राह्मो चन्द्रमागुरुणी चोभे तथैवोशीर-
पञ्चकं तुरुष्कं गुग्गुलुञ्चैव घृताक्षं युगपद्देहेत्” । उशीरं
वीरणमूलं तुरुष्कं सिद्धकम् ।

अथ दीपाः । तत्र ग्रहः । “घृतेन दीपो दातव्यस्त्रि-
तैलेन वा पुनः । धूपार्थं गुग्गुलुं दद्यात् घृतघृत्तं मधु-
घृतम्” ।

अथाच्छादनम् । वायुपुराणे । “आच्छादनस्तु यो
दद्यादाहृतं आइकर्मणि । आयुः प्रकाममैश्वर्यं रूपञ्च लभते
शुभम्” ॥ आइतमत्रपारिभाषिकमेव “ईषद्दीतं नवं श्वेतं
सदृशं यच्च धारितम् । आइतं तद्विजानीयात् सर्वकर्मसु
पावनम्” ॥ ब्रह्मपुराणम् । अनङ्गलम्नं यदस्त्रं विभवे तद-
युगं शुभम् । वस्त्राभावे क्रिया नास्ति यत्र दानतर्पांसि च ॥
तस्माद्वस्त्राणि देयानि आइकाले विशेषतः” ॥ अतो वस्त्र-
दानस्यावश्यकत्वं तद्विनाक्रियाभावाद्युतेः ।

अथ यज्ञोपवीतानि । वायुपुराणे । “यज्ञोपवीतं यो
दद्यात् आइकाले तु धर्मेधित् । पावनं सर्वविप्राणां ब्रह्मदानस्य
तत्फलम्” ॥ अतोऽस्य काम्यत्वं ब्रह्मपुराणे । “श्वेतचन्दन-
कपूरकुङ्कुमानि शुभानि च । विलेपनार्थं दद्यात्तु यश्चान्यत्
पितृवङ्गमम्” ॥ रजतादिजोवतां वा यदभिज्ञपितमासौत्
आइाप्रतिषिद्धं तद्देयमिति । वायुपुराणं “लोके श्रेष्ठतमं
सर्वमात्मनश्चापि यत् प्रियम् । सर्वं पितृणां दातव्यं तदेवाक्षय-
मिच्छता” ॥ गन्धायभावे प्रतिनिधिमाइ पैठीनसिः । “काण्ड-

श्राद्धतत्त्वम् ।

२१७

मूलपत्रपुष्पफलप्ररोहरसगन्धानां सादृश्येन प्रतिनिधिं कुर्यात्
सर्वालाभे यवः प्रतिनिधिर्भवतीति” काण्डं नालं प्ररोहो-
ऽङ्कुरः सर्वालाभे यव इति कल्पतरुः । अवयव इति नाराय-
णोपाध्यायः । तथा च वस्त्रयुग्माभावे खण्डवस्त्रं देयमिति ।

अथ पात्रस्यानम् । ततो मण्डलं कृत्वा ताम्रादिपात्रं
पातयेत् तत्र भृशुः “भस्मना वारिणावापि कारयेन्मण्डलं ततः” ॥
मण्डलं चतुष्कोणम् अत्र देवे ऐशानौमारभ्य दैवत्वात् दक्षि-
णावर्त्तेन प्रागग्रान्तरेखया वायवौमारभ्य उदगग्रान्तरेखया
वा मण्डलं कारयेत् । प्रागुदगग्रेति कात्यायनदर्शनात्
पित्रे तु नैर्ऋतिमारभ्य पितृत्वाद्दामावर्त्तेन दक्षिणाग्रान्त-
रेखया मण्डलं विन्यस्य “पात्रे दक्षिणाग्रा” इति च कात्या-
यनसूत्रात् नव्यवर्द्धमानोऽप्येवम् । मण्डलाकरणे दीपमाह
स्मृतिः । “अन्नञ्च मण्डलैर्हर्त्तिनं राक्षसैर्भुज्यते बलात्” ।

अथ पात्राणि । तत्र हारीतः । “काञ्चनेन तु पात्रेण
राजतोडुम्बरेण वा । दत्तमक्षयतां याति खड्गेनार्थ्यकृतेन
च” ॥ शौडुम्बरेण ताम्रेण । खड्गेन गण्डकशिरोऽस्थि-
निर्मितेन आर्थ्यकृतेन त्रैवर्णिककृतेन अन्यदपि पात्रमभिमत-
मिति कल्पतरुः । एवं कदलीत्वगादीन्यपि ब्रह्मपुराणे
“सौवर्णरौप्यताम्राश्म स्फाटिक्य शङ्खशुक्रयः । भिन्नान्यपि
नियोज्यानि पात्राणि पितृकर्मणि” ॥ कल्पतरौ । “राजतं
रजताक्तं वा पितृणां पात्रमुच्यते । रजतस्य तथा दानं
दर्शनं नाम शस्यते” ॥ देवे तु तन्निषिद्धम् । “अथार्घ्यपिण्ड-
भोज्येषु पितृणां राजतं मतम् । अमङ्गल्यन्तु रजतं देवकार्येषु
वर्जयेत्” ॥ इति वायुपुराणात् । याज्ञवल्क्यः । “हुतशेषं
प्रदद्यात् भोजनेषु समाहितः । यथा लाभोपपन्नेषु रौप्येषु
च विशेषतः” ॥ श्रुतातपः । “पात्रे तु मृगमये यस्तु श्राद्धे

२१८

आहतस्त्वम् ।

भोजयते पितृन् । तत्र दाता पुरीषाश्च भोक्ता च नरकं
 व्रजेत्” ॥ आह्वीयपात्रनिषेधे पैठोनसिः “सौसकायस-
 पाषाणपात्राणि ह्योनपात्राणि भस्मपात्राणि चेति” न कार्या-
 णीति शेषः अत्र पाषाणस्य निषिद्धत्वात् ब्रह्मपुराणे विहित-
 ताश्च विहितनिषिद्धत्वमिति ततश्च पात्रान्तराभावे तदुपादेय-
 तेति ह्योनपात्रलक्षणमाह हारौतः “ह्योनपात्रस्तु तत्प्रोक्तं
 न्यूनमष्टाङ्गलात् यत्” । तत्र प्रतिप्रसवमाह ब्रह्मपुराणम् ।
 “रूप्यपात्रेण पाद्यादि तस्मात् सूक्ष्मेण कारयेत्” तस्मात्
 अष्टाङ्गलात् ।

अथाग्नीकरणम् । तच्च गोभिलः । “उद्धृतघृताक्तमश्नं
 पृच्छति अग्नी करिष्यामि कुरुष्वेत्यनुज्ञातः पिण्डपितृयज्ञबभू-
 त्वाचेति” ॥ उद्धृत्य आहस्योपकरणादुद्धृताक्तमश्नम् उद्धृत्य
 घृताक्तमित्यभिधानात् व्यञ्जनादिवर्जं प्रतीयते तथा च विष्णु-
 पुराणम् । “सुहृयाद्वाञ्छनद्वारवर्जमश्नं ततोऽनले” । अत्र
 अग्नी करिष्यामीति निर्देशात् गोभिलगृह्ये अग्नी करिष्या-
 मीत्यामन्त्रणं होष्यत इति सूत्रे अग्नी करिष्यामीति श्रुतेः अग्नी
 करिष्यामि इति कन्दोगानां प्रश्नवाक्यं होष्यतः इवनं करि-
 ष्यतः पुरुषस्त्रान्येषाम्स्तु तानग्नी करिष्य इति “प्रणतः प्रार्थयेत्
 द्विजान् कुरुष्वेति च तैरुक्तो दक्षिणाग्निं समाह्वयेत्” इति
 कल्पतरुधृतब्रह्मपुराणवचनात् अग्नी करिष्ये इति प्रश्न-
 वाक्यम् अत्र कुरुष्वेति श्रुतेर्वैदिकप्रश्नोत्तरयोः प्रणवादित्वं
 प्रतीयते एवञ्च मुन्यन्तरवाक्ये प्रणवासत्त्वेऽपि प्रणवादित्वं
 कल्पयते अग्नी करिष्ये इति मन्त्रेण पृच्छतीति कर्कभाष्यकृता-
 ऽस्य मन्त्रत्वाभिधानात् सुतरां तथा अतएव पितृदयितादि-
 ष्वपि सर्वत्र प्रणवादित्वेनोल्लेखः । पिण्डपितृयज्ञवदित्यति-
 देयेन स्वाहा सोमाय पितृमते स्वाहा अग्नये कथ्यवाहनाय

आहतत्त्वम् ।

२१८

इति पिण्डपिण्डयज्ञोपहोममन्त्रौ आहो प्रतीयते एवं पिण्ड-
 पिण्डयज्ञातिदेशात् द्विसूणीमिति बोध्यम् । अतः स्वाहेत्यनेन
 हुत्वा सोमायेत्यादि पाठमाह छन्दोगपरिशिष्टं “स्वाहा
 कुर्याच्च मन्त्रान्ते न चैवं जुहुयाद्विः । स्वाहाकारेण हुत्वाम्नौ
 पञ्चान्नं समापयेत्” ॥ अतः सामगेनाग्नौकरणहोम-
 मन्त्रान्ते स्वाहा न प्रयोज्या स्वाहा विना होमश्च न कर्तव्य
 इति प्रतिषेधमुक्त्वा स्वाहाकारेणेत्यादि तेन करणप्रकारमाह
 “स्वाहाकारेण हुत्वा सोमायेति वदेत्” । अत्र होमे अतः
 ऊर्ध्वं प्राचीनावीतिना कृत्यमिति गृह्यसूत्रान्तरेऽग्नौकरण-
 होमानन्तरं प्राचीनावीतित्वाभिधानात् तत् पूर्वमुपवीतित्व-
 प्राचीनावीतित्वयोरैकतरनियमाभावः सूचितः अतएव तदु-
 च्यतं छन्दोगपरिशिष्टेन सहसुकवचनद्वयेन व्यक्तौक्तम् । यथा
 “अग्नौकरणहोमश्च कर्तव्य उपवीतिना । प्राङ्मुखेनैव देवेभ्यो
 जुहोतीति श्रुतिः श्रुतेः ॥ अपसव्येन वा कार्यो दक्षिणाभि-
 मुखेन तु । निरूप्य हविरन्यस्मा अन्यस्मै न हि ह्यते” ॥
 इत्यन्युद्धरणसत्त्वेऽभिहितं तदसत्त्वे मत्स्यपुराणम् । “अग्न्य-
 भाधे तु विप्रस्य पाणाविव जलेऽपि वा” ॥ इति हस्तजलयो-
 रप्यग्नौकरिष्यामौनि वक्तव्यम् । “तैलं प्रतिनिधिं कुर्यात्
 यज्ञार्थं याज्ञिको यदि । प्रकृत्यैव तदा होता ब्रूयाद् दृत-
 वतीमिति” यज्ञपार्श्ववचनदर्शनात् “शब्देऽविप्रतिपत्तिः”
 इति श्रौतकात्यायनसूत्राच्च ततश्च प्रतिनिहितद्रव्ये श्रुतशब्द
 एव प्रयोज्यः श्रुतद्रव्यबुद्ध्या प्रतिनिधुपादानात् शब्दान्तर-
 प्रयोगे द्रव्यान्तरबुद्धिप्रसङ्गाच्च एवं प्रतिनिहितगुडादावपि
 विप्रपाणावग्नौकरणपक्षे तत्पात्रे हुतशेषं न दद्यात् तथा च
 छन्दोगपरिशिष्टम् । “पित्रे यः पङ्क्तिमूर्धन्यस्तस्य पाणाव-
 नग्निमान् । हुत्वा मन्त्रवदन्येषां तूष्णीं पात्रेषु निक्षिपेत्” ॥

२२०

आहतत्त्वम् ।

अन्येषामिति ग्रहणात् तत्पात्रे हुतशेषं न देयमिति आह-
विवेकः ।

अथ हुतशेषदानम् । तत्र गोभिलः । “हुतशेषं दत्त्वा
पात्रमालभ्य जपति पृथिवी ते पात्रं द्यौःपिधानं ब्राह्मणस्य
सुखेऽमृतेऽमृतं जुहोमि स्नाहा” । इत्यत्र पात्रमात्रश्रुतेर्विश्व-
देवपात्रेऽपि हुतशेषदानं प्रतीयते । यत्तु यमवचनं “अग्नी-
करणशेषन्तु पित्रेऽतु प्रतिपादयेत् । प्रतिपाद्य पितृणास्तु
न दद्याद्द्वैधदेविके” इति तत् पित्रेऽत्विति तु रथ्यर्थो न तु
नियमार्थः अतएवोत्तरार्द्धेन पित्रदानानन्तरं विश्वदेवदानं
निषिध्यते न तु विश्वदेवदानानन्तरं पित्रदानं निषिध्यते
समुद्रकरधृतस्मृतावपि । “अनाहिताग्नेर्विप्रस्य यदग्नीकरणं
हुतम् । विश्वदेवाय दातव्यं पश्चात् पित्रेऽनिवेदयेत्” इति ।
हुतशेषं पात्रेषु दत्त्वा पिण्डार्थमवशेषमाह यमः । “हुतो-
च्छिष्टं ब्राह्मणेभ्यः प्रदाय पिण्डार्थमवशेषयेदिति” हारौतो-
ऽपि “अग्नीकरणशेषन्तु पिण्डार्थमवशेषयेदिति” । एवञ्च
हुतशेषमात्रप्रतिपादानात् गोभिलेन हुतशेषं दत्त्वेत्यत्र तथा-
भिधानात् पारस्करेण च हुतशेषं दत्त्वा पात्रमालभ्य जपति
पृथिवी ते इत्यनेन तथैवाभिधानाच्च मन्त्रे चामृतमित्यनेन
“अमृतं विघषो यज्ञशेषभोजनशेषयोः” इत्यमरसिंहोक्तात्
यज्ञशेषमात्रप्रतीतिः तत् प्रक्षेपानन्तरमेव कन्दोगयजुर्विदोः
पात्रालम्भनं तदनन्तरमन्त्रादिपरिवेशनम् एवमेव अग्निरुद्धमह-
प्रभृतयः । यत्तु “हुतशेषं प्रदद्यात्तु भाजनेषु समाहितः ।
यथा लाभोपपन्नेषु रौप्येषु तु विशेषतः ॥ दत्त्वाच्च पृथिवी-
पात्रमिति पात्राभिमन्त्रणम् । कृत्वेदं विष्णुरित्यत्रे हिजाङ्गुष्ठं
निवेशयेत्” ॥ इति याज्ञवल्क्यवचनेन हुतशेषमन्त्रान्तरञ्च
दत्त्वा पात्रालम्भनमुक्तं तच्छाख्यन्तरीयं मन्त्रलिङ्गविरोधान्

आहतत्त्वम् ।

२२१

शुत्यन्तरकल्पनापत्तेश्च हुतशेषं दत्त्वा पात्राभिमन्त्रणं कृत्वा
अन्नं प्रदद्यादिति योजना कार्या एतेताच्चादिदानानन्तरं
पात्रालम्भनं मैथिलोक्तं निरस्तम् । अतएव पञ्चादेवाद्यादि-
परिवेशनमाह मार्कण्डेयपुराणम् । “हुतावशेषं दद्याच्च माज-
नेषु द्विजक्षणात् । भाजनालम्भनं कृत्वा दत्त्वा चान्नं यथा-
विधि ॥ यथा सुखं क्षुषद्भूमौ इति वाच्यमनिष्ठुरम्”
इति ।

पात्रालम्भनं देवेऽनुत्तानहस्ताभ्यां पित्रेऽनुत्तानपाणिभ्यां
कार्यम् । “देवेऽनुत्तानपाणिभ्यामुत्तानाभ्याश्च पैतृके” इति
यमवचनात् । गोभिलः । “वैष्णव्यर्चा यजुषा वाऽङ्गुष्ठमन्त्रे
निधायपठता” इति तिलान् विकीर्यै उष्णमन्त्रं दद्यादिति
वैष्णवी ऋक् इदं विष्णुरित्यादि पूर्वोक्तं याज्ञवल्करवचनात् ।
यजुषा कृष्णकथमित्यादिना “पृथिवी ते पात्रमित्यक्षममृतं
चिन्तयेत् पठन् । कृष्ण कथमिदं रक्ष मदीयमिति कौर्त्तयेत् ।
एकैकस्त्राय विप्रस्य गृह्णीत्वाङ्गुष्ठमादरात्” इति ब्रह्मपुराणात्
कथ्यमिति पितृपक्षे हव्यमिति देवपक्षे ऊहनौयं व्यक्तं ऋग्वे-
दीययग्ये “विष्णो हव्यश्च कथ्यश्च ब्रूयाद्रक्षेति वैकृमात्” ।
अत्र याज्ञवल्क्यैयब्रह्मपुराणयोः ऋग्यजुषोः प्रत्येकमन्त्रोक्तेः
गोभिलसूत्रे वा शब्दो विकल्पार्थः समुच्चयार्थत्वे निःसन्देहार्थं
इन्द्रादिकमेव निर्दिशेत् एवमेव अनिरुद्धमष्टप्रभृतयः । एतेन
मैथिलोक्तं समुच्चयार्थं हेयः ।

ऋक्परिभाषमाह जैमिनिः । “तेषामृक् यथार्थवशेन
पादव्यवस्थितिः” इति तेषां मन्त्राणां मध्ये यथार्थवशेन एका-
न्वयत्वेनानुष्टुबादि पादस्थितिः सा ऋक् यजुः परिभाषामपि
स एवाह “शेषे यजुः शब्द” इति शेषे ऋक्सामभिन्ने मन्त्रजाते
सामपरिभाषामाह स एव “गौतिषु सामाख्या” इति गौतिषु

३२२

आहतत्त्वम् ।

गीयमानेषु मन्त्रेषु सामसंज्ञेत्यर्थः । ततश्च यन्मन्त्रजातं प्रशिष्ट-
पठितं गानपादविच्छेदरहितं तद्यजुरिति एवञ्च यजुष्वात्
ऋन्दो नास्ति इति यत् प्रमाणिकैरुक्तं तदेवेतादृक्मन्त्रपरं न
तु यजुर्वेदोक्तमन्त्रमात्रपरं ततश्च भोक्तृब्राह्मणाङ्गुष्ठं गृहीत्येदं
विष्णुरिति कृष्ण कथ्यमित्यन्यतरं पठित्वा इदं हविरित्युक्त्वा
अस्ते निवेशयेत् “इदं हविरित्येवमङ्गुष्ठमन्त्रविधां ब्राह्मणेभ्यो
दद्यात्” इति पैठौनसिवचनात् अङ्गुष्ठं निवेशयेति शेषः अन्त्र-
विधां अन्नप्रकारमिति कल्पतरुः । एषु वचनेषु अन्त्रेऽङ्गुष्ठ-
निवेशनमात्रश्रुतेर्जलादावङ्गुष्ठनिवेशनं हेयम् । अतः “निरङ्गु-
ष्ठञ्च यच्छ्राद्धं वह्निर्जानु च यत्कृतम् । वह्निर्जानु च यदभुक्तं
सर्वं भवति चासुरम्” ॥ इति यमवचने निरङ्गुष्ठश्राद्धे निन्दा-
श्रुतेर्ब्राह्मणाभावेऽपि तत् प्रतिनिधित्वेन आहकृत्ताङ्गुष्ठं निवे-
शयेत् अतएव गोभिलेन सामान्यतोऽङ्गुष्ठं निधायेत्युक्तम् ।
ततोऽपहतेति मन्त्रेण तिलान् विकिरेत् । अत्रापहता इति
मन्त्रपाठस्तु पितृपक्ष एव रक्षोघ्नत्वात् । देवानान्तु स्वतोर-
क्षोघ्नत्वात् न तत्रापहता इति मन्त्रापेक्षा अतएव पितृपक्षौघ-
त्वादेव तिलविकरणमुक्तं न तु यवविकरणमिति एवमेव
कर्कभाष्यम् । गुणविष्णुनाप्ययं मन्त्रस्तिलविकरणार्थत्वेन
व्याख्यातस्ततश्चानिरुद्धभट्टेन यत् देवपक्षेऽपि समन्त्रकयव-
विकरणमुक्तं तत् गोभिलसूत्रानुपात्तत्वात् हेयम् । ततोऽश्वे
मधु तदभाषे गुडं वा प्रतिनिधिं दत्त्वा गायत्रीं मधुवातेति
मन्त्रवयं मधुमधुमध्वित्यनेनान्नमभिमन्त्र्य प्रोक्ष्य वामहस्तेन
अन्नपात्रं धृत्वा ब्राह्मणे जलगण्डूपं दत्त्वा सोपकरणमन्नं
प्रागुक्तगोत्रसम्बन्धाद्युल्लेखेन दद्यात् । “मधुमध्विति यस्तव
त्रिर्जपोऽशितुमिच्छताम् । गायत्र्यनन्तरं गोत्रमधुमन्त्रविव-
र्जितः” इति ऋन्दोगपरिशिष्टवचने पार्वणे भोक्तुमिच्छतां

आवृत्तत्वम् ।

२२३

ब्राह्मणानां आद्यत्वेन मधुमध्विति त्रिर्जपो मधुवातेति मन्त्र-
 संहितो गायत्रीजपानन्तरं क्रियते सोऽवाभ्युदयिकयाद्धे मधु-
 वातेति मन्त्रवर्जित इति आहविवेककृद्वाग्यानात् । “गायत्रीं
 त्रिःसकृद्वापि जपेद्वाह्वतिपूर्विकाम् । मधुवाता इति वृचं
 मध्वित्येतत् त्रिकं जपेत्” ॥ इति मिताचराधृतपारस्कर-
 वचनात् । देवपूर्वं पितृभ्योऽन्नं माज्यपूतं मधुपूतम् । मन्त्रितं
 पृथिवीत्येवं मधुवाते त्वचं जगौ” इति ब्रह्मपुराणात् । “अन्नं
 मधुमयं कृत्वा मधुवाताभिमन्त्रितम्” इति यमवचनात् ।
 “अद्भिर्भ्यस्त दद्यादालभ्य” इति हारौतवचनात् । आलभ्य
 स्पृष्ट्वा “अतो मधुघृताक्तन्तु सोणमन्नं तिलान्वितम् । गृहीत्वा
 दक्षिणेनैव प्रणवेनैव तत् पुनः ॥ एतद्दीक्षन्नमित्युक्त्वा विश्वान्
 देवांश्च संयजेत् । पितृभ्यश्च ततो दद्यादन्नमामन्त्रणेन तु ।
 अमुकामुकगोवैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा नमः” ॥ इति ब्रह्मपुराण-
 वचनाच्च । अत्र “सोणभागा हि पितरः” इति श्रुतिदर्शनात् ।
 सोणमित्युक्तम् अतएव मनुः । “यावदुष्णं भवत्यन्नं याव-
 दश्रन्ति वाग्यताः । तावदश्रन्ति पितरो यावन्नोक्ता हवि-
 गुणाः” ॥ अत्र वाग्यतत्वाभिधानेनैव आहभोक्तृणां हविर्गुणा-
 नभिधाने सिद्धे यावन्नोक्ता हविर्गुणा इति पुनर्वचनम् इङ्गि-
 तादिना गुणप्रतिपादननिषेधार्थम् । अत्र पृथुकादौनामुष्णत्वं
 नापेक्षितम् । आपस्तम्बेन पर्युषितस्यापि प्रतिप्रसूतत्वात् ।
 तथा च प्रतिपिडमुपक्रम्य आपस्तम्बः । “कृतान्नं पर्युषितं
 पृथुकतण्डुलकरभयक्तुलाजपिष्टकचौरविकारौषधिवर्जम्” इति
 दैवे तिलान्वितमिति शाख्यन्तरोक्तम् । एषु वचनेषु मधुपूतं
 मधुमयं मधुघृताक्तमिति श्रुत्या मध्वित्येतत् त्रिकं जपेत् इति
 पारस्करवचनाच्च मधुमध्वितिर्त्रिर्जप इत्यस्य मधुद्रव्यसम्बन्धि-
 मध्विति त्रिर्जप इति व्याख्येयं न तु मधुमध्वित्यस्य त्रिर्जपः

२२४

आहतत्त्वम् ।

मधुवाताभिमन्वितमिति । मधुवातेति ऋक्त्रयेणाभिमन्वितम् । तिसृणामासामृचां युगनद्धवादितयैव सर्वत्र प्रयोगदर्शनान् । अभिमन्वणसाभिमुख्येन मन्त्रपाठः । तच्च अभिमन्वणौयं स्पर्शं विनैव हृषमभिमन्वयेदिति वदिति नवौनवर्द्धमानः । एतेन वाचस्पतिभिश्चोक्तमन्त्रस्पर्शपूर्वकमभिमन्वणं हेयम् । तेनैव हृषोत्सर्गं स्पर्शं विनैव हृषाभिमन्वणमित्युक्तम् ।

अथ विहिताविहितद्रव्याणि । वायुपुराणे । “कृष्णाभावास्त्रिलास्यैव श्रेष्ठाः सूर्यवशात्तयः” । शालिर्हेमन्तिकं धान्यं तत् प्रभवतण्डुलादि । अथ हृषकृष्टप्रभवधान्येन वैधकर्मकरणं तथा च हरिवंशे शक्रं प्रति सुरभिवाक्यम् । “कर्षकान् पुङ्गवैर्वाह्येर्मध्येन हविषासुरान् । श्रियं शक्रत् प्रवृत्तेन तर्पयिष्यामहे वयम्” ॥ वायुपुराणं “विश्वामलमृद्धीकापनसास्त्रातदाडिमम् । भव्यं पाणिषताक्षोडं खर्जूराम्बफलानि च । कशेरुकोविदारश्च तालकन्दं तथा विषम्” ॥ मृद्धीका द्राक्षा भव्यं कामरङ्गं पाणिषतं करमर्दकम् आक्षोडं लम्बोराकारफलम् आक्षोडं काश्मीरादौ प्रसिद्धम् । कोविदारः श्वेतकाञ्चनसदृश इति आहविवेकः । तालकन्दं तालमूलौति प्रसिद्धम् विषं मृणालम् । मनुः । “तिलैर्ब्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन वा । दत्तेन मासं प्रीयन्ते विधिवत् पितरो नृणाम्” ॥ ब्रीहिः शरत्पक्षधान्यम् । याज्ञवल्क्यः । “हविष्याच्चेन वै मासं पायसेन च वत्सरम् । मात्स्यहारिणकौरभ्रशकुनिच्छागपार्षतैः ॥ ऐणरीरववाराहशर्मांसैर्यथाक्रमम् । मासहृदयाभितृप्यन्ति दत्तेनेह पितामहाः” ॥ हविष्याच्चेन शालिब्रीह्यन्नेन मात्स्येति भक्ष्यादिमांसैः उरभ्योमेवः शकुनिर्विहितलावकादिः पृषतश्चित्रमृगः एणः कृष्णमृगः रुक्वर्द्धुमृद्धी

आहृतत्वम् ।

२२५

सृगः क्षत्रियव्रतोपयुक्तसृगचर्म इति दीपकलिका । अत्र
 “यच्चरक्षः पिशाचान्नं मद्यं मांसं सुरासवम् । तद्व्राह्मणेन
 नात्तव्यं देवानामग्नताह्विः” इति मनुवचनेन मद्यादि साह-
 चर्यान्मांसम् आममांसमिति भट्टटोकाकृद्व्याख्यातं तद्वद्वा
 आह्वे आममांसं न देयमिति वदन्ति । तत्र “मुन्यन्नानि
 पयःसोमो मांसं यश्चानुपस्कृतम् । अक्षारलवणश्चैव प्रकृत्या
 हविरुच्यते” इति मनुवचनविरोधात् । अत्रानुपस्कृतमित्यनेन
 पाकोपस्काररहितमांसमित्युक्तं तदपि हविः । न चानुप-
 स्कृतमविकृतं पूतिगन्धादिरहितमिति कुसूकभट्टव्याख्यानं
 युक्तं शब्दानभिधेयत्वादिति । गौड़दाक्षिणात्वाभ्यां तथा
 व्यवह्रियते मुन्यन्नानि नौवारादौनि वशिष्ठः “अन्नं पर्युषितं
 भावदुष्टं सहस्रेष्वं पुनः सिद्धमास सृजौषपक्वं काममन्तर्दध्ना
 घृतेन वारिधारितमुपभुञ्जीतेति” आमन्तण्डुलादि पर्युषि-
 तादि ऋजौष पक्वान्तमन्नं निषिद्धमपि कामं दध्ना घृतेन
 वामिधारितमुपभुञ्जीतेत्यनेन भोज्यान्तरासम्भवे एवं भुञ्जीतेति
 नैयतकालिककल्पतरुणा व्याख्यातं तत्रामं तण्डुलादि इति
 व्याख्यातं तद्वौजश्च । “शस्त्रं क्षेत्रगतं प्राहुः सतुषं धान्य-
 मुच्यते । आमं वितुषमित्युक्तं स्विन्नमन्नमुदाहृतम्” ॥ इति
 वशिष्ठ-वचनेन स्विन्नास्विन्नतण्डुलयोयथा संख्यमन्त्रत्वेन
 आमत्वेन च परिभाषितत्वात् पूर्वसूत्रेऽपि अन्नामपदाभ्या-
 स्तथैव प्रतीयते नत्वामपदेनार्द्रकादि प्रतीयत इति । ततश्च
 “अपाद्यनग्नो तीर्थे च चन्द्रसूर्यग्रहे तथा । आमश्चाहं द्विजैः
 कार्यं शूद्रेण तु सदैव हि” इति प्रचेतोवचनात् तण्डुलादे-
 स्तदानौमभ्यक्षत्वेऽपि पश्चात् पाकेन भक्ष्यत्ववदाममांसस्य
 तदानौमभक्ष्यत्वेऽपि पश्चात् पाकेन भक्ष्यत्वात् आह्वे देयत्वं
 प्रतीयते । अतएव मनुनैव आहप्रकरणे “मुन्यन्नानि पयः

३२६

श्रीदत्ततत्त्वम् ।

सोमो मांसं यच्चानुपस्कृतम् । अक्षारलवणञ्चैव प्रक्षित्या
 हविरुच्यते” इति अनुपस्कृतम् इत्यनेन पाकोपस्काररहितं
 यत् मांसं तदपि हविरित्युक्तं न चानुपस्कृतमविकृतं पूतिगन्धा-
 दिरहितमिति कुल्लुकभट्टव्याख्यानं युक्तं शब्दानभिधेयत्वा-
 दिति गौडदाक्षिणाभ्यां तथा व्यवह्रियते । सुम्यन्त्रानि नौवा-
 रादौनि इत्यञ्च तत् ब्राह्मणेन नास्तव्यम् इत्यामतादशायाम् ।
 हारौतः । “कालशाकञ्च वास्तूकं मूलकं कृष्णनालिकाम् ।
 श्वेताङ्गुरं कलायञ्च पटोलं सर्षपं तथा ॥ सूर्यावर्त्तं सुनिषण्णं
 शाकान्वाहुर्मनौषिणः” ॥ सूर्यावर्त्तं सुलिटया इति ख्यातं
 सुनिषण्णं सुषुणौति प्रसिद्धं वायुपुराणे । “वैकङ्कतं नारिकेलं
 मृङ्गाटकपक्षकम् । पिप्पलीमरिचञ्चैव पटोलं वृद्धतीफलम् ॥
 एवमादौनि चान्यानि स्वादूनि मधुराणि च” ॥ अन्यानि
 अनिषिद्धानि । “नागरश्चात्र वैदेयं दौर्घमूलकमेव च” ।
 नागरमार्द्रकं “कट्फलं किङ्किणी द्राक्षालकुचं मोचमेव च” ।
 कट्फलं गाम्भारिफलं किङ्किणी अम्लरसा द्राक्षा इति रुद्रधरः
 अलजम्बुरिति हलायुधः । लकुचं उडुफलं मोचं कदलीफलम् ।
 आदित्यपुराणे । “मधुकं रामठञ्चैव कर्पूरं मरिचं गुडम् ।
 आहकर्मणि शस्तानि सैन्धवं चपुषन्तथा” ॥ रामठं हिङ्गु ।
 अमुषं सुखाशिका । शङ्खः “पिप्पलीं मरिचञ्चैव तथा वै पिप्प-
 लीमूलकम् । क्षतकं लवणं सर्वं वंशाग्रञ्च विवर्जयेत्” ॥ क्षतकं
 लवणं क्षारमृत्तिकादिभिः क्षत्रिमं लवणम् अतएव मनुनापि
 हविष्यान्ने अक्षारलवणं विहितम् । अत्र हिङ्गुमरिचशुण्ठी-
 पिप्पलीनां स्वरूपेणादेयता द्रव्यान्तरसंस्कारकत्वेन देयता
 पूर्ववचनसिद्धा । विष्णुः “कुष्माण्डालावुवार्त्ताकी ग्राम्यमाहि-
 षदुग्धकम् । पालङ्गीं राजिकां आहो हिःस्त्रिन्नञ्च विवर्ज-
 येत्” ॥ हिःस्त्रिन्नञ्च तदेव यत् सूपकारशास्त्रोक्तापेक्षित-

आवतस्त्वम् ।

३२६

पाकनिष्पत्त्यनन्तरं शैत्यादिनिवृत्तये पुनः पाकास्तरमुक्तं नत्व-
 र्हीपाकानन्तरं तच्छास्त्रोक्तं सन्धारणरूपपाकास्तरसिद्धं व्यञ्ज-
 नादि अतीतार्थे क्तिनिर्देशात् । अतएव तिलादिभृष्टानन्तरं
 मोदकं गुडादिपक्वमोदकादि शिष्टैर्दीयते भुज्यते च । अन्यथा
 हिः संस्कृतस्य भोज्यत्वं न स्यात् । “पर्युषितं पुनः सिद्धमभोज्य-
 मन्यत्र हिरण्योदकस्यर्थादिति” सुमन्तूक्तेः । यमः । “यच्च
 भुक्ता पुनर्भुङ्क्ते यत्तु तैलाभिघारितम् । रजस्तलाभिर्यद्दृष्टं
 तद्वै रक्षांसि गच्छति” ॥ तैलाभिघारितमिति घृतसम्भवे
 तदसम्भवे तैलपक्वमित्यापस्तम्बेन तैलेन पाकविधानात् ।
 “तिलैः आढं पुष्टिकामः कुर्यात् पूपैः ऋद्धिकामो घृतगुड-
 तैलपक्वैस्तेजस्कामः सौभाग्यारोग्यकामो वा परमाशक्तपर-
 दधिमांसयवागूभिः सर्वकामः” इति चारौतेन फलकथनाच्च ।
 एवञ्चैतेषां काम्याभिलाषं विनापि पिष्टवृत्त्यतिशयसम्पादक-
 त्वेन फलविशेषजनकत्वम् । शातातपः । “गोकुले कन्दु-
 ग्नालायां तैलयन्त्रेक्षुयस्त्रयोः । अमौमांस्यानि शौचानि
 स्त्रोषु बालातुरेषु च” ॥ बालः यच्चवर्षाभ्यन्तरवयस्कः ।
 अमौमांस्यानि शौचाशौचभागितया न विचारणीयानीति
 भवदेवभट्टरत्नाकरादयः । अतएव कूर्मपुराणम् । “कन्दु-
 पक्वानि तैलेन पायसं दधिशक्तवः । द्विजैरेतानि भोज्यानि
 शुद्दगेहकृतान्यपि” ॥ कन्दुपक्वं जलोपसेकं विना केषलपात्रेण
 यत् घृष्टिना पक्वं भृष्टतण्डुलादि । पायसं पाकसंस्कृतं
 दुग्धं परमाशक्तपरत्वे पुंलिङ्गनिर्देशापत्तेः । “परमाशक्तु पायसः”
 इत्यमरात् । धनुपुराणे । “शर्कराक्षीरसंयुक्ताः पृथुका नित्य-
 मक्षयाः । शक्तून् लाजान् तथा पूपान् कुष्माण्डान् व्यञ्जनैः
 सह । सर्पिः स्निग्धानि सर्वाणि दध्ना सत्कृत्य भोजयेत् ।
 आश्वेतानि यो दद्यात् पितरः प्रीणयन्ति तम्” ॥ अत्राशपाके

२२८

आहतस्त्वम् ।

सपिण्डाधिकारमाह देवलः । “तथैवामन्त्रितो दाता प्रातः
स्नातः सहाम्बरः । आरभेत नवैः पात्रैरन्वारम् सवाश्ववः” ॥
तथैवामन्त्रितः सर्वायासविनिर्मुक्तैरित्यादिभिर्निर्मन्त्रितो येन ।
सहाम्बर इति द्वितीय वस्त्रप्रतिपत्त्यर्थम् एकवस्त्रस्य नग्नत्व-
प्रतिषेधेन प्राप्तत्वात् एतेन कुशरज्जादिर्वस्त्रप्रतिनिधिर्न भव-
तीति सूचितम् । एवमेव स्नाने ब्रह्मदत्तभाष्यकल्पतरुप्रभृतयः ।
आहपाकार्यतण्डुलस्य सकृत् प्रक्षालनमाह गोभिलः । “त्रिफ-
लौकतांस्तण्डुलान् त्रिर्देवेभ्यः प्रक्षालयेत् द्विर्मनुष्येभ्यः सकृत्
पितृभ्यः” इति ।

आमन्त्राह योगिनीतन्त्रम् । “निरग्नेरामन्त्राह तु अन्नं
न चालयेत् कश्चित् । वृद्धो तु चालयेदन्नं संक्रामे ग्रहणेषु
च” ॥ मार्कण्डेयपुराणम् । “यत् सर्वाय च नोत्सृष्टं
यक्षामोज्यनिपानजम् । तद्वर्ज्यं सलिलम्लात सदैव पितृ-
कर्मणि” ॥ “स्मृतिः । पादेन घटमुत्थाप्य भाजने पूरयेज्जलम् ।
तज्जलं मदिरातुल्यं भाण्डस्थं सुरया समम्” ॥ मदिरा सुरेत-
ररूपा सुरा पैष्टी । वराहपुराणे । “अकृताग्रयणश्चैव धान्य-
जातं द्विजोत्तम । राजमाषाननूश्चैव मसूराश्च विवर्जयेत्” ॥
अकृताग्रयणमकृतनवग्रहस्येष्टिआहं यथा योग्यं साग्निनिरग्नि
परम् । ब्रह्मपुराणे । “द्विः स्विन्नं परिदग्धञ्च तथैवाग्रा
बलेहितम् । शर्करा कौटपाषाणैः केशैर्यज्ञाप्यपट्टम् ॥
पिण्याकं मथितञ्चैव तथातिलवणञ्च यत् । सिद्धाः कृताश्च
ये भक्ताः प्रत्यक्षलवणीकृताः । वाग्भावदृष्टाश्च तथा दुष्टैश्चो-
पहृता स्तथा ॥ वाससा चावधूतानि वर्ज्यानि आहकर्मणि” ॥
अग्नावलेहितं आहार्योपकल्पितं सदुपभुक्ताद्यभागं सिद्धाः
कृताः सिद्धेषूत्तरकालं प्रत्यक्षलवणप्रक्षेपकृताः विष्णुपुराणे ।
“बलाघुं गृह्णन्श्चैव पलाण्डं पिण्डमूलकम् । गान्धारकं

आहृतत्त्वम् ।

२२६

करभ्याणि खवणाम्यौषधानि च ॥ आरक्ताश्चैव निर्यासाः
प्रत्यक्षस्तवणानि च । वर्ज्याभ्येतानि वै आह्वे यच्च वाचा न
शस्यते ॥ गक्ताहृतमनुत्सृष्टं दृष्यते न च यव गौः । दुर्ग-
न्धिफेणिलञ्चास्त्रु आह्वयोग्यं न यार्थिव ॥ क्षीरमेकशफानां
यदौष्टमाविकमेव च । मार्गञ्च माद्विषज्ञैव वर्जयेत् आह-
कर्मणि” इति निषेधवचनानि ।

अथ परिवेशनम् । मनुः । “पाणिभ्यां तूषसंगृह्य स्वय-
मन्नस्य वर्द्धितम् । विप्रास्तिके पितृभ्यायन् शनकैरुपनिक्षि-
पेत्” ॥ अन्नस्येति षष्ठौ तृतीयार्थे वर्द्धितं पूरितं पात्रमिति
शेषः । उपनिक्षिपेत् परिवेशनार्थं समीपे धारयेत् तथा च
पाकस्यात्या आकृत्य प्रथमं भोजनपात्रे न देयं किन्तु स्यात्या-
दिकं पाणिभ्यां पात्रसमीपे भूमौ संस्थाप्य पश्चादुभाभ्यां
पाणिभ्यां पात्रान्तरिताभ्यां आह्वे परिवेशनं कुर्यात् । “उभा-
भ्यामपि पाणिभ्यामाहृत्य परिवेशयेत्” इति मत्स्यपुराणात् ।
यत्तु । आह्वे परिवेशनञ्च दक्षिणपाणिमात्रेणैवाङ्गानभि-
धानादिति मैथिलोक्तं तत्र । “एकेन पाणिना दत्तं शूद्रदत्तं
न भक्षयेत्” इत्यादि पुराणीयेनैकपाणिदत्तं शूद्रदत्तं भक्षण-
निषेधेन तस्मात्परिवेशनस्यापि निषिद्धत्वात् । पाणिभ्या-
मपि पात्रान्तरितं कृत्वा देयम् । “हस्तदत्ताश्च ये स्नेहा लवणं
व्यञ्जनानि च । दातारं नोपतिष्ठन्ते भोक्ता भुङ्क्ते तु
किंस्त्रियम् ॥ तस्मादन्तरितं देयं पर्णेनाथ हृणेन वा । प्रद-
द्यात् न तु हस्तेन नायसेन कदाचन” ॥ इति वशिष्ठेन
सामान्यतोऽभिधानात् पितृभक्तितरङ्गिण्यामप्येवम् । मनुः ।
“गुणांश्च सूपशाकाद्यान् पयोदधिघृतं मधु । विन्यसेत् यत्नतः
सम्यक् भूमावेव समाहितः ॥ भक्ष्यं भोज्यञ्च विविधं भूतानि
च फलानि च । हृद्यानि चैव मांसानि पानानि सुरभीणि

२३०

आहृतत्त्वम् ।

च ॥ उपनोय तु सत्सर्वं शनकैः सुसमाहितः । आमिषं
पानपात्रञ्च भोक्तुर्दक्षिणतो न्यसेत् ॥ परिवेशयेच्च प्रयतो
गुणान् सर्वान् प्रचोदयन् ॥ गुणान् उपकरणानि । भूमा-
वैव न तु व्यञ्जनादि पात्रादन्नपात्रोपरि निक्षिपेत् पात्रान्तरा-
सत्त्वे भोजनपात्रेऽपि ।

अथान्नोत्सर्गान्तरकृत्यम् । तत्र गोभिलः । “सक्तत्
सक्तदपो दत्त्वा गायत्रीं मधुवाताञ्च पठित्वा अमृतसु जपेत्
व्याहृतिपूर्विकां सावित्रीं सप्रणवामिति” ॥ एतच्च ब्राह्मण-
हस्ते सक्तत् सक्तज्जलम् इच्छातो जुषध्वमित्युक्ता भवन्तः
प्राशयन्त्विति मन्त्रेणापोशनार्थं दद्यात् “दत्त्वा जुषध्वमिच्छातो
वाच्यमेतदनिष्ठुरम्” इति विष्णुपुराणात् । “दत्त्वापोशनमा-
सीनः सावित्रीं त्रिजपेदय । मधुवाता इति वृचं मध्वित्यन्तेन
भोजयेत्” इति समुद्रकरधृतेन तस्यो दद्यादापोशनं भवन्तः
प्राशयन्त्विति ब्रह्मपुराणीयेन चैकवाक्यत्वात् । ततो गायत्रीं
मधुवातेति वृचञ्च जपित्वाऽऽह्नौनमिति पठेत् । तथा च
शमः । “अन्नह्नौनं क्रियाह्नौनं विधिह्नौनञ्च यद्भवेत् । तत्-
सर्वमच्छिद्रमस्त्वित्युक्ता यत्नेन भोजयेत्” ॥ ततो भुञ्जानेषु
ब्राह्मणेषु सप्रणवां सव्याहृतिकां गायत्रीं जपेत् एतदनन्तरं
मधुवातेति ऋक्त्वं मधुमधुमध्विति च जपेत् तथा च याज्ञ-
वल्क्यः । “सव्याहृतिकां गायत्रीं मधुवाता इति वृचं जप्त्वा
यथासुखं वाच्यं भुञ्जीरं स्तेऽपि वाग्यताः । अन्नमिष्टं हवि-
स्यञ्च दद्यादक्रोधनोऽत्वरः । आढमेस्तु पवित्राणि जप्त्वा पूर्व-
जपन्तथा” ॥ अन्नमिष्टमित्यनेन उत्सर्गान्तरमपि पितृ-
तृप्त्यर्थमन्नान्तरादिकं देयम् । पवित्राण्यनेन विष्णुपुरा-
णाद्युक्तानि सूचितानि । अत्र रक्षोघ्नमन्त्रपाठमाह विष्णु-
पुराणम् । “यज्ञेश्वरो हव्यसमस्तकव्य भोक्ताव्ययात्मा हरि-

आहतत्वम् ।

२३९

रौक्मरोऽत्र । तत् सन्निधानादपयान्तु सद्यो रक्षांस्यशेषाण्य-
सुरास्य सर्वे ॥ याज्ञवल्क्यः । “श्लोकत्रयमपि ह्यस्माद् यः
आह्वे आवयिष्यति । पितॄणां तस्य तृप्तिः स्यादक्षया नात्र
संशयः” ॥ अस्मान्मदीययन्यात् । एवञ्च “यथैनं आवयेत्
आह्वे ब्राह्मणान् पादमन्ततः । अक्षय्यमन्नपानं वै पितृभ्य-
श्चोपतिष्ठते” इत्यादि पर्वणि आह्वे महाभारतीयश्लोकपादादि-
अवधोक्तेः संचेपेण भारतवंशद्वयनिरूपत्वेन दुर्योधनो मन्यु-
मय इति युधिष्ठिरो धर्ममय इति श्लोकद्वयम् । अपहृत-
गुरुगवौमांसकृतश्चाहमहत्वपकाशकपितृगाथात्वेन सप्तव्याधा
इति च पठ्यते । कल्पतरौ मत्स्यपुराणम् । “ब्रह्म-
विष्णुर्कुरुद्राणां स्तोत्राणि विविधानि च । विप्राणामात्मन-
श्चैव तत् सर्वं समुदौरयेत्” ॥ विप्राणामात्मनश्चेत । आव्यत्वेन
इति शेषः । एवञ्चात्मनः आव्यत्वेन रक्षोघ्नत्वेन पितृतृप्तिकार-
कत्वेन च दर्भब्राह्मणपक्षेऽपि जपः कार्यः । तथा रक्षो-
घ्नत्वेन पितृतृप्तार्थत्वेन च पितृकार्यत्वात् प्राचीनावीतिना
जपः कार्यः । प्राचीनावीति पितॄणामिति श्रुतेः “प्राची-
नावीतिना सम्यगपसञ्चमतन्निष्ठा पितॄमानिधनात् कार्यं
विधिवदर्भपाणिना इति मनूक्तेः । भट्टभाष्येऽप्येवम् । पितृ-
दयितायामप्येवम् ।

अथाग्निदग्धादिनान्नविकरणम् । गोभिलः । “तृप्तिं
ज्ञात्वा सतिलमस्रं प्रविकीर्य अग्निदग्धाद्य ये जीवा येऽप्य-
दग्धाः कुले मम । भूमौ दत्तेन तृप्यन्तु तृप्ता यान्तु पराङ्गति-
मिति” ॥ तृप्तिं ब्राह्मणानामिति शेषः । तज्ज्ञानप्रकार-
माह स्मृतिः । दीयमानं न गृह्णन्ति अन्नञ्च बहु विद्यते ।
ज्ञात्वा तृप्तिं तदा देवो दर्भेषु विकिरणयः” ॥ अन्नं विशे-
षयति ब्रह्मपुराणम् । “उच्छिष्टे सतिलान् दर्भान् दक्षिणा-

२३२

आवृत्तेश्वरम् ।

ग्रान्निधापयेत् । यद्यद्यन्निवेदितं किञ्चित् पितृभ्यश्चाथ तत्र च ॥ तस्मात्तस्माच्च भागन्तु गृह्णीत्वा चमसे शुभे । दत्त्वा मृताभिधानान्तु विप्रेभ्यश्च सकृत् सकृत् ॥ उच्छिष्टे तत् समीपे उच्छिष्टायत इति वक्ष्यमाणात् । प्रविकीर्यार्ग्निदग्धाश्चेति मन्त्राभ्यां सकुश भूमिरभ्युचणमाह विष्णुः । “भुक्तवत्स च विप्रेषु भूमिं सकुशामभ्युक्ष्यान्नविकरणमुच्छिष्टायत इति” । अथ पराङ्गतिमित्यनन्तरं सूत्रस्थितिकारेण येषां न माता न पिता इति मन्त्रान्तरमुक्तमित्यादि बहुवचनान्ता गणस्य संसूचका इत्युक्तेः । तथा च मध्यपुराणम् । “सर्ववर्णिकमन्त्राय सन्नोयाप्राप्य वारिणा । समुत्सृजेत् भुक्तवतामग्रतो विकरन् भुवि ॥ अग्निदग्धाश्च ये जीवा येऽप्यदग्धाः कुले मम । भूमौ दत्तेन दृष्यन्तु तृप्ता यान्तु परां गतिम् । येषां न माता न पिता न बन्धुर्नैवाद्यसिद्धिर्न तद्याचमस्ति ॥ तत् तृप्तयेऽन्नं भुवि दत्तमेतत् प्रयान्तु लोकाय सुखाय तद्वत् । असंस्कृतप्रसूतानां योगिनां कुलयोषिताम् ॥ उच्छिष्टं भागधेयं स्यात् दर्भेषु विकिरय यः” ॥ सर्ववर्णिकं सर्वप्रकारं सन्नोय मिस्रयित्वा ततश्च मन्त्राभ्यां तदुक्तफलमुद्दिश्य कुशोपरि दद्यात् । एतदेवासंस्कृतेत्यादिनीपसंज्ञितम् । ततो हस्तौ प्रक्षाल्याचम्य हरिं स्मरेत् । “ततः प्रक्षाल्य हस्तौ च तथाचम्य हरिं स्मरेत् । प्रेतमागं विसृज्याथ प्रायश्चित्तोपशान्तये” ॥ इति ब्रह्मपुराणात् गोभिलः । सकृत् सकृदपि दत्त्वा पुनर्मधुवातां मधु च त्रिजम्बा तृप्ताः स्य इति पृच्छति तृप्ताः स्य इत्युक्ते शेषमन्नमनुज्ञाप्येति” अथ सकृत् सकृदिति श्रुतेः । प्रतिपक्षे प्रत्यापोशानजलं दद्यात् । “दत्त्वा मृतापिधानान्तु विप्रेभ्यश्च सकृत् सकृत्” इति ब्रह्मपुराणात् एतच्च प्रत्यापोशानजलपानं हस्तं प्रक्षाल्य न कर्तव्यम् । तथा च

आशुतस्त्वम् ।

२१२

शातातपः । “इस्तं प्रक्षाल्य यज्ञायः पिषेड्भुक्ता द्विजाधमः ।
 तदक्षमसुरैर्भुक्तं निराशाः पितरो मताः ॥ इत्यञ्च मत्स्यं
 भुञ्जानस्य इस्तप्रक्षालनानन्तरमेवापोशानस्य वैधत्वात्तेन इस्तं
 प्रक्षाल्य निरामिषमन्नादिकं भुक्तापोशानं कर्त्तव्यं व्यक्तीकृत-
 मेतदाह्निकतत्त्वे । गोभिलेन मन्त्ररहितजलदानाभिधानात्
 दर्भब्राह्मणेऽपि जलदानाचारः । पुनर्मधुवातेत्यत्र पुनरित्य-
 भिधानं पुनर्गायत्रानन्तरमधुवाता प्रतिपत्त्यर्थं तथा च ब्रह्म-
 पुराणम् । “सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीञ्च ततो जपेत् ।
 पाठेऽधुमतीः पुण्यास्तथा च मधुमध्विति” ॥ प्रत्यापोशानात्
 परतः । कात्यायनोऽपि तृप्तिं ज्ञात्वा अन्नं प्रकीर्य सक्तत्
 सक्तदपोदत्वा पूर्ववत् गायत्रीं जपित्वा मधुमतीमधुमधुम-
 ध्विति च जपेत् । तृप्ताःस्य इति पृच्छति शेषमन्नमनुज्ञायेति
 तृप्तिं ज्ञात्वा सर्वेषां तृप्तिमनुमाय तृप्ताःस्य इति बहुवचन-
 निर्देशात् । सक्तदभिधानं तृप्ताःस्य इति तेषामपि सक्तत्
 प्रतिवचनम् । एतच्च कुशब्राह्मणे नास्ति अयोग्यत्वात् अनु-
 ज्ञाप्य शेषमन्नं क देयमिति ब्राह्मणेभ्यो निवेद्य इष्टेभ्यो दीय-
 तामिति प्रत्युत्तरं गृह्णीयादिति शेषः । तथा च ब्रह्मपुरा-
 णम् । “सतामाह पुनः शेषं क देयञ्चात्रमित्यपि । इष्टेभ्यो
 दीयतामेतदिति सम्भवदन्ति ते” ॥

अथ पिण्डदानम् । तत्र गोभिलः । “सर्वमन्नमेकत्रो-
 ष्ण्य उच्छिष्टसमीपे दर्भेषु मधुमधुमधु इत्यक्षममीमदन्तेति
 च जपित्वा त्रीं स्त्रीन् पिण्डान् दद्यादवने मिज्येति” । अत्रेति-
 कर्त्तव्यता पिण्डपितृयज्ञवदुपचार इति पितृयज्ञेति पूर्वोक्त-
 सूत्रेणातिदिष्टा प्रत्येतस्या । तत्र देशमाह देवलः । “पुर-
 स्तादुपविशेषां पिण्डावापं निवेदयेत् । ततस्तैरभ्यनुज्ञातो
 दक्षिणां दिशमेत्य सः ॥ उपलिप्ते शुचौ देशे स्थानं कुर्वीत

२३४

यादृतत्त्वम् ।

सैकतम् । मण्डलं चतुरस्रं वा दक्षिणावनतं महत् ॥ पवित्र-
पाणिष्व जपेन्मन्त्रं रक्षोघ्नमुत्तमम् । निहन्मि सर्वं यदमेध्य-
वह्मवेदताश्च सर्वेऽसुरदानवा मया ॥ रक्षांसि यक्षाः सपिशाच-
सङ्घा इता मया यातुधानाश्च सर्वे” ॥ इति दक्षिणादिक् यादृ-
क्त्रपेक्षयेति कल्पतरुः गोभिलसूत्रेऽपि उच्छिष्टसमीप इत्यु-
क्तम् अतएव ब्रह्मपुराणोक्तदिगन्तराभिधानं शाख्यन्तरौयम् ।
अत्र मण्डलमुपक्रम्याभिहितेन “निहन्मि सर्वमित्यादिर्यस्मिन्
देशे च पठ्यते । एष मन्त्रस्तु तं देशं राक्षसा वर्जयन्ति हि”
इति ब्रह्मपुराणे निहन्मीत्यनेन मण्डलकरणं प्रतीयते । अग्नि-
ब्रह्महृदप्रभृतिभिरपि तथा लिखितम् । पिण्डपितृयज्ञाति-
देशेन तत्प्रकृतिभूतान्वष्टका पिण्डोक्तरेखां मण्डलमध्ये
कुर्यात् । सव्येन पाणिना दर्भपिञ्जलिं गृहीत्वा रेखां मु-
लिखेत् । अपहतेति अन्वष्टकायां गोभिलगृह्यात् । अत्र
वामेन दर्भपिञ्जल्याग्रहणमात्रं रेखां तु वामान्वारब्धेन दक्षिण-
हस्तेन कुर्यात् । “सव्येन पाणिनेत्येवं यदत्रासक्तदीरितम् ।
परिग्रहणमात्रन्तु सव्यस्यादिशति ध्रुवम् ॥ पिञ्जल्याद्यभि-
संगृह्य दक्षिणेनेतरात् करात् । अन्वारभ्य च सव्येन कुर्या-
दुल्लेखनादिकम्” इति कन्दोगपरिशिष्टात् । अत्र दर्भपिञ्ज-
ल्यवनेजनार्थोदकपात्रवासः सूत्रादिग्रहणे यत् सव्येनेति
वारं वारं गोभिलगृह्योक्तं तत्र सव्यस्योपदेशो दर्भपिञ्जल्यादि-
ग्रहणार्थः । उल्लेखनादिकन्तु वामकरादक्षिणकरेण दर्भ-
पिञ्जल्यादिकं नीत्वा वामान्वारब्ध दक्षिणेन रेखादिकं कुर्या-
दित्यर्थः । पिञ्जलीपवितम् । “अनन्तर्गर्भिणं साग्रं कौशं
हिदक्षमेव च । प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यत्र कुत्रचित् ।
एतदेव हि पिञ्जल्यलक्षणं समुदाहृतम्” इति कन्दोगपरि-
शिष्टात् । अत्र गृह्ये रेखाकरणे अपहता इत्यत्र इति कारे-

आहतस्त्वम् ।

२३५

णाद्यर्थके नापहता इति समुदायमन्त्रो निहन्मोत्यादि
समुदायमन्त्रोऽप्युक्तः । निहन्मि सर्वमित्युक्ता । “यनेन
मन्त्रेण सुसंयतात्मा वेदौघं सर्वां सकृदुल्लिखेच्च । शिवाच्च
हृषिं ध्रुवमिच्छमानः क्षिपेत् द्विजातिर्दिशमुत्तराच्च” ॥ इति
वायुपुराणैकवाक्यत्वात् निहन्मोत्यादिमन्त्रद्वयं ब्रह्मपुराणेऽपि
किन्तु द्विजातिरित्यादौ कुशांस्त एव दर्क्षणाग्रानिति पाठे
विशेषः । ततश्च वायुपुराणात् तत्पवित्रमुत्तरस्यां दिशि
क्षिपेत् । ब्रह्मपुराणपाठात्तु रेखोपरि दर्क्षणाग्रान् कुशाना-
स्तरेदित्यर्थः । अतएव अनिरुद्धमष्टेन यन्निहन्मोत्यनेन रेखा-
करणमुक्तं तदशुद्धं एवञ्चैक दर्भेण तन्मध्यमुल्लिख्याभ्यक्ष्य तं
त्यजेदिति देवलवचनम् । सञ्चोत्तराभ्यां पाणिभ्यां कुर्या-
दुल्लिखनादिकम्” इति यमवचनञ्च गोभिलगृह्यतत्परिशिष्ट-
विरोधाच्छाख्यन्तरोयम् । ततश्चोक्त गोभिलसूत्रे दर्भेषु
पिण्डदानाभिधानादेखोपरि दर्भानास्तीर्य प्रागुक्तब्रह्म-
पुराणवचनेन देवताभ्य इति त्रिः पठेत् पिण्डान् दद्यादवने-
निज्येत्यनेनावने जने पिण्डदानकरणमुक्तं तत्प्रकारन्तु अन्यष्ट-
कोक्तो ग्राह्यः । तथा च गोभिलगृह्यम् । “अत्र पितृना-
वाहयति एत पितरः सौम्याम इति तथा अयोदकपात्रं
गृहीत्वा अपसन्नविपूर्वस्यां कर्वां दर्भेषु निनयेत् पितुर्नाम
गृहीत्वा असाववनेनित्य ये चात्रत्वामित्यादि अप उपसृश्य
एवमेवेतरयोस्तथाऽपसन्नविदर्भेषु निदध्यात् पितुर्नाम गृहीत्वा-
ऽसावेव ते पिण्डो ये चात्रत्वामनु यांस्य त्वमनु तस्मै ते
स्वधेति मन्त्रेण अप उपसृश्य एवमेवेतरयोस्तथा निधाय
जपति अत्र पितरो मादयध्वं यथा भागमाहषायध्वमिति
अपपर्याहृत्य पुरोच्छामादभिपर्यावर्त्तमानो जपेत् अमीम-
दन्त पितरो यथा भागमाहषायिषत इति अथाञ्जलिं कृते

२३६

आहतस्त्वम् ।

अपति नमो वः पितरः पितरो नमो वः इति गृहानवेक्षते
 गृहान्नः पितरो दत्तेति पिण्डानवेक्षते सदो वः पितरो देव
 इति सव्येनैव पाणिना सूक्तन्तुं गृहीत्वा अपसलविपूर्वस्थां
 कर्ष्वां पिण्डे निदध्यात् पितुर्नाम गृहीत्वा असावेतत्ते वासो
 ये चाव त्वामनुयांस त्वमनु तस्मै ते स्वधेति । अप उपसृश्य
 एवमेवैतरयोः सव्येनैव पाणिना उदकपात्रं गृहीत्वा अपस-
 लवि पिण्डानामुपरि सिञ्चेत् । ऊर्जं वहस्तौरमृतं घृतं पयः
 कौलालं परिश्रुतं स्वधास्तु तर्पयत मे पितॄन् । मध्यमं पिण्डं
 पद्मीपुत्रकामाग्नौयादाधत्त पितरो गर्भम् इति अण्डु पिण्डा-
 नासादयेत् प्रणोते वा अग्नौ ब्राह्मणान् भोजयेद्वा गवे वा
 दद्यादिति । एषामर्थः यद्यप्यन्वष्टकायां पितृनिति पित्रा-
 दितिकमत परं तथाऽप्यत्र त्रीं स्त्रीन् पिण्डान् दद्यात् इत्य-
 नेन षट्पुरुष पिण्डदानानुरोधेन पितृनिति षट्पुरुषपरं
 पूर्वोक्तावाहनानन्तरं तिल-विकरण-श्रुतेरत्राप्यावाहनानन्तरं
 तिलविकरणम् उदकपात्रं तिलयुक्तं “प्रागग्रेष्वथ दर्भेषु
 आद्यमामन्त्रा पूर्ववत् । अपः क्षिपेन्मूलदेशेऽवने निक्ष्वेति
 निस्तिलाः द्वितीयश्च तृतीयश्च मध्यदेशाग्रदेशयोः” ॥ इत्याभ्यु-
 दयिकप्रकरणौयक्तन्दोगपरिशिष्टवचनेन आभ्युदयिके निस्ति-
 लत्वाभिधानेनान्यत्र सतिलत्वप्रतीतिः पुष्पयुक्तत्वञ्च । सपुष्पं
 जलमादाय तेषां पृष्ठे पृथक् पृथक् । अपदक्षिणं नेनिज्या-
 होत्रे नामानुमन्वितम्” इति ब्रह्मपुराणवचनात् अपसलवि
 पितृतीर्थेन प्रदेशिन्यङ्गुष्ठयोरन्तरा अपसलवि अपसव्यं वा
 तेन पितृभ्योनिदधातीति भट्टभाष्यधृतगृह्यान्तरात् अपसव्य-
 शब्देन पितृतीर्थमुच्यते अस्मादेववचनात् तथा च मनुः
 “प्राचीनावीतिना सम्यगपसव्यमतन्त्रिणा” इत्यादि कर्ष्वाभि-
 त्वन्वष्टकापरं तत्र तु मण्डलोपरि असाविति, सम्बोधनविभक्त्या

आवृतत्वम् ।

२३७

सर्वत्र नामनिर्देश इति महभाष्यम् अतएव प्रागुक्त कन्दोग-
 परिशिष्टे आद्यसामन्त्रपूर्ववदित्युक्तम् आद्यं पितरं पूर्ववत्
 गोत्रनामभिरामन्त्रं पितृनर्घ्यं प्रदापयेदिति वत् पितुरवनेजनं
 भूलदेशे पितामहं प्रपितामहयोस्तु अवनेजनं मध्यदेशाग्र-
 देशयोः । “द्वितीयञ्च तृतीयञ्च मध्यदेशाग्रदेशयोः” इति
 कन्दोगपरिशिष्टात् । मातामहादौनामप्येवम् । “माता-
 गृहं प्रभृतीं स्तु एतेषामेव वामतः” इति कन्दोगपरिशिष्टात् ।
 एतेषां पितृणां वामत इत्याम्युदयिक परम् । अन्यत्र तु
 दक्षिणतः कर्तुर्वागोपचारत्वात् । अतएव पार्वणे प्रागुक्त-
 ब्रह्मपुराणेऽप्रदक्षिणं नेनिज्यादित्युक्तम् । तेन सतिलपुष्पो-
 दकपात्रं वामहस्तादक्षिणहस्तेन वामान्वारब्धेन गृहीत्वा
 “अमुक गोत्रं पितरमुक देवशर्मन्वनेनिज्य येचात्र त्वामनु
 यांस त्वमनु तस्मै ते स्वधा” इति पित्रतीर्थनावनेजयेत् । अप-
 उपस्थस्य जलं स्पृष्ट्वा एवं पूर्वोक्तरीत्या पितामहाय प्रपिता-
 महाय पिण्डदानसूत्रं जलस्पर्शनसूत्रञ्च पूर्ववत् व्याख्येयम् ।
 अत्र च गृह्यानुक्तं आह सूत्रोक्तं सर्वमग्नौकरणशेषं आह-
 शेषञ्च तथाच कन्दोगपरिशिष्टम् । “यावदन्नमुपादाय हवि-
 षोऽर्भकमर्भकम् । चरुणा सह सन्नीय पिण्डदानमुपक्रमेत्” ।
 आहार्याहविषोऽन्नादेः सकाशात् यावत् भक्ष्यमोदनव्यञ्जनादि
 ततोऽत्याज्यं गृहीत्वा अग्नौकरण चरुशेषेण सह मिश्रीकृत्य
 पिण्डदानमारभेदित्यर्थः । एकस्मिन् पात्रेऽन्नं मध्वादि द्रव्येण
 मिश्रयेत् । “मध्वाज्यतिलसंयुक्तं सर्वव्यञ्जनमंयुतम् । उष्णमा-
 दाय पिण्डस्तु कृत्वा विष्वक्लोपमम् । दद्यात् पितामहा-
 दिभ्यो दर्भमूलात् यथाक्रमम्” इति ब्रह्मपुराणवचनात् अत्र
 पितामहपदं पित्रपरं वचनान्तरैकवाक्यत्वात् । अत्र पिण्ड-
 मात्रस्य विष्वक्लोपमत्वश्रुतेः कन्दोगपरिशिष्टे च पित्रादीन्

२३८

आहतस्वम् ।

मातामहादीनुपक्रम्य अश्वनेजनवत् पिण्डान् कृत्वा विस्व-
प्रमाणकानिति श्रुतिश्च सामगयजुर्वेदिनोर्विस्वप्रमाणकत्वम् ।
“पृथङ्मातामहानाञ्च केचिदिच्छन्ति सत्तमाः । त्रीन् पिण्डा-
नानुपूर्वेण साङ्गुष्ठमुष्टिवन्धनान्” इति वायुपुराणीयं शास्त्र-
न्तरौयम् । ततः षट् पिण्डान्मधु घृताभ्यां सेचयेत् । ‘अभ्यज्य
मधुसर्पिर्भ्यां तान् वपेत् कुशसञ्चय” इति देवलवचनात् ।
वपेच्चिर्वपेदुसृजेदिति यावत् तान् पिण्डान् ततोमधुमध्विति
सूत्रोक्तेन मधुसम्बन्धि मधु प्रकाशकं सन्नियोगं शिष्टं प्राप्तं
मधुवातेति ऋक्चयं मधुमधुमधु च जपित्वा पितुर्नाम
गृह्योत्वा सगृह्योक्तविधिना पिण्डं दद्यात् । एवमेव प्रत्येकं
जलस्पर्शपूर्वकं पितामहादिपञ्चभ्यस्तत्तदवनेजनस्थाने पिण्डान्
दद्यात् । “मूलमध्याग्देशेषु ईषत् यज्ञांश्च निर्वपेत्”
इति छन्दोगपरिशिष्टात् ईषत् यज्ञान् पिण्डानित्यर्थः ।

ततो दर्भेषु करं समार्ज्यं प्रक्षाल्याचम्य हरिं स्मृत्वा पुन-
रश्वनेनित्य अथ पितर इति जपित्वा ब्रह्मपुराणम् । “ततो
दर्भेषु विधिवत् समार्ज्यं च करन्ततः । प्रक्षाल्य च जलेनाथ
त्रिराचम्य हरिं स्मरेत् । तेभ्यः संस्रवपात्रेभ्यो जलेनैवावने-
जनम् । दत्त्वात्र पितरश्चेति पठेच्चोदङ्मुखस्थितः । चिन्म-
यंश्च पितृं स्तुष्टान् सर्वान् भास्वरमूर्त्तिकान् । अमीमदन्त
पितरस्त्विति पश्यन् धिया पठेत्” । पश्यन् प्राग्दत्तान्
पिण्डानिति शेषः । यद्यपि करमार्जनादीनि पिष्टपक्षे
उक्तानि तथापि पिष्टपार्वण एव “मातामहानामप्येवं देव-
पूर्वं आहं कुर्वीतेति” गोभिलसूत्रेण पिष्टपक्षधर्मातिदेशादे-
कोद्दिष्टादि आहोऽपि आवाहनादिनिषेधानुपपत्त्या पार्वण-
धर्मातिदेशात् सर्वत्र तानि कार्याणि एवञ्च पार्वणे षट् पिण्ड-
दानानन्तरं सामगेतराभ्युदयिकादौ नवपिण्डदानानन्तरञ्च

आहतस्त्वम् ।

२१६

तन्त्रेणैव तानि कुर्यात् साधवात् आग्नेयादित्रितयेषु प्रया-
जादि तन्त्रतावत् किन्तु पितृपक्षास्तृतदर्भेषु करमार्जनं
लेपभागिनो ह्यहं प्रपितामहादीं स्त्रीनुद्दिश्य कर्त्तव्यम् ।
“न्युष्य पिण्डां स्तृतस्तांस्तु प्रयतो विधिपूर्वकम् । तेषु दर्भेषु
तं हस्तं निमृज्यालेपभागिनाम्” इति । “लेपभाजश्चतुर्थाद्याः
पित्राद्याः पिण्डभागिनः । पिण्डदः सप्तमस्तेषां सापिण्डं
साप्तपौरुषम्” ॥ इति स्थानद्वयस्य मतवचनाभ्यां सहैकवाक्य-
त्वात् । तदपि दर्भाणां मूले । “दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु पुष्प-
धूपसमन्वितम् । स्वपित्रे प्रथमं पिण्डं दद्यादुच्छिष्टसन्निधौ ।
पितामहाय चैवाथ तत्पित्रे च ततः परम् । दर्भमूले लेप-
भुजस्तर्पयेत्लेपघर्षणैः । पिण्डैर्मितामहां स्तुदत्तगन्धमात्यादि-
संगुतैः । प्रीणयित्वा द्विजाग्राणां दद्यादाचमनन्ततः” ।
इति विष्णुपुराणात् न चैतत् पाठक्रमाभ्यामाहपिण्डदानात्
पूर्वं लेपघर्षणमिति वाच्यम् । “दर्भेषु मधुमध्वित्यक्षमौ
मदन्तेति जपित्वा त्रीं स्त्रीन् पिण्डान् दद्यादवनेनिज्येति”
गोभिलसूत्रे “दर्भेषु त्रीं स्त्रीन् पिण्डानवनेनिज्य दद्यात्”
इति कात्यायन गृह्ये च त्रीं स्त्रीर्नाति बौष्पादर्शनात् षट्
पिण्डदानमध्ये पिण्डदानेति कर्त्तव्यता व्यतिरिक्तानां निवृत्तिः
प्रतीयते । अतएव पितृदयिता आह कल्पतरुप्रभृतिषु षट्
पिण्डदानानामन्तरमेव करघर्षणं लिखितम् । विष्णुपुराणस्य
दर्भमूलविधायकं न तु मातामहादिपिण्डदानपूर्वकं कर-
घर्षणक्रमविधायकम् अन्यथा प्रत्यवनेजनदानादेः प्रागपि
तदुक्त ब्राह्मणाचमनापत्तेः । पुष्पधूप समन्वितपिण्डदानं
ग्राहिभेदपरमिति । अतो मातामहपक्षे न करमार्जनम् ।
एकोद्दिष्टे तु लेपभुजामसम्भवेऽपि निरुद्देश्य करमार्जनाचमन-
हरिस्मरणानि कार्याणि साधारण प्रवृत्त प्रागुक्त ब्रह्मपुराण-

६४०

आहृतत्त्वं।

वचनात्। त्रिराचस्येति अत्र आहचिन्तामणिः त्रिः पिवे-
दित्यदिना विहितमाचमनं तदत्र त्रिरावर्त्तते आचार प्रदोषो-
ऽप्येवमिति तत्र “त्रिराचामेदपः पूर्वं द्विः प्रमृज्यात्ततोमुखम्”
इति मनुवचनेन सह त्रिराचामेद्विः परिमृजौतेति गोभिलैक-
शास्त्रत्वात् किन्तु सक्तदेव। तेभ्यः संस्त्रवपात्रेभ्यः पूर्वदत्ता-
वनेजनसंस्त्रवपात्रेभ्यः। एतच्च कन्दोगितर परम्। कन्दो-
गानान्तु पिण्डपात्रप्रक्षालनेन पूर्ववदवनेजयेत्। यथा
कन्दोगपरिशिष्टम्। “तत् पात्रक्षालनेनाथ पुनरप्यवनेजयेत्”
अथाप्यवनेजयेदिति श्रुतेर्द्वितोयावनेजनेति अवनेनिच्चेति
वक्तव्यं न तु प्रत्यवनेनिच्चेति ब्रह्मपुराणे अवनेजनं
दत्त्वात्र पितरश्चेति क्रमदर्शनात् गोभिल गृह्येपि निधाय
जपतौत्स्त्र निधायेत्यनेन पुनरवनेजनानन्तरम् अत्र पितर
इत्यस्य जपो बोध्यः।

तज्जपानन्तरं कर्त्तव्यमाह गृह्ये अपपर्याहृत्येति अत्रा-
पित्यनेनाप्रादक्षिण्यावर्त्तेन पर्याहृत्य गत्वा उदगन्तं दक्षिणान्तं
वा तथा च कन्दोगपरिशिष्टं “वाममावर्त्तनं केचिदुदगन्तं
प्रवर्त्तते। सव्यं गीतम श्राण्डित्यौ श्राण्डित्यायन एव च”।
गोभिल गृह्ये वाममावर्त्तेन यज्ञमनमुक्तं तदुत्तरादिक पर्यन्तं
केचिददन्ति गीतमादयः सव्यं दक्षिणम् अत्रापि उदगन्त-
मिति वहद्विणाभिमुखान्तमित्याहुः। यद्यप्यत्र विकल्प
उक्तस्तथापि बहुवादिसम्मतत्वात् प्रागुक्तत्वाच्च उदङ्मुखीभूय
यथाशक्ति श्वासं विधृत्य तेनैव पथा परावर्त्तमानः पितॄन्
मास्त्ररभूर्त्तिकान् परितुष्टान् ध्यायन् विधृतप्राणत्वेन व्यक्तज-
पस्त्राशक्तत्वादुपांशरूपेण अमीभदन्त इति जप्त्वा श्वासं
त्यजेत्। एतद्व्यक्तीकृतं कन्दोगपरिशिष्टेन “आहृतप्राणाना-
यस्य पितॄन् ध्यायन् यथार्हतः। जपं स्तेनैव चाहृत्य ततः

आहतत्त्वम् ।

२४१

प्राणान् विमोचयेत्” । अञ्जलिज्ञत इति कृताञ्जलिरित्यर्थः ।
 “गृहान् पत्नीं गृहायः पत्नी” इति गृह्यान्तरात् गृहाय इति
 मन्त्रेण पत्नीं पश्येदित्यर्थः । पिण्डान् दत्तपिण्डान् । पूर्वस्थां
 कर्ष्णाम् इत्यन्वष्टकापरम् । पिण्डोपरि सूत्रदाने मन्त्रवाक्य-
 पूर्वकतामाह ब्रह्मपुराणम् । “एतद्दः पितरो वास इति जल्पन्
 पृथक् पृथक् । अमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यं वासः पठेत्ततः ।
 दद्यात् क्रमेण वासांसि श्वेतवस्त्रभवा दद्याः” ॥ तेन वाम-
 हस्तोद्धृतसूत्रतस्तुं दक्षिणहस्तेन गृहीत्वा वामान्वारब्धेन
 एतद्दः पितरो वास इति पठित्वा गोत्राद्यभिलाषपूर्वकमुत्सृज्य
 पिण्डे दद्यात् ।

वासोदानानन्तरं पिण्डपूजादिकमाह ब्रह्मपुराणम् । “पूज-
 यित्वा तु पिण्डस्थान् पितॄंश्च प्रणमेद्वतून् । वसन्ताय नम-
 स्तुभ्यं शीषाय च नमो नमः ॥ वर्षाभ्यश्च शरत्कृत्तवे च
 नमः सदा । हेमन्ताय नमस्तुभ्यं नमस्ते शिशिराय च ।
 माससंवत्सरेभ्यश्च दिवसेभ्यो नमो नमः” ॥ इति एवञ्च पिण्ड-
 पूजानन्तरं वसन्तायेत्यादिपाठदर्शनादनिरुद्धमष्टोक्तम् अत्र
 पितर इति पाठानन्तरं वसन्तायेत्यभिधानं प्रमाणशून्यम् ।
 न च “आचम्योदक् परावृत्य त्रिरायस्य शनैरसून् । षडृतूश्च
 नमस्कुर्यात् पितृनेव च मन्त्रवत्” ॥ इति मनुवचनं प्रमाणम्
 उदङ्मुखो भूत्वा यथाशक्ति प्राणायामत्रयं कृत्वा वसन्तायेत्या-
 दिना षडृतून् नमस्कुर्यादिति कुल्लूकभट्टेन तद्व्याख्यातर्कोति
 वाच्यम् उदक् परावृत्य मन्त्रवदित्यनेन याजुर्वेदिक “नमो वः
 पितरो रसाय नमो वः पितरः शोषाय नमो वः पितरो
 जीवाय नमो वः पितरः स्वधायै नमो वः पितरो घोराय नमो
 वः पितरो मन्यवे” इति मन्त्रस्थरसशोषजीवस्वधाघोरमन्यु-
 शब्दाभिधेयान् वसन्त-शीष्म-वर्षा-शरद्हेमन्तशिशिररूपान्

२४२

आवृतत्वम् ।

ब्राह्मणसर्वस्वे हलायुधेन व्याख्यातान् षडृतून् पितृरूपानेष
नमस्कुर्व्यादित्येकस्मिन्नेवान्वये मनुवचनस्य सामगीतरपरत्वात् ।
गोभिलगृह्ये अत्र पितरो अमीमदन्तेति मन्वयोर्मध्ये ऋतु-
नमस्कारस्याश्रुतत्वात् तत्परिशिष्टेऽपि प्रागुक्तवाममावर्त्तन-
मिति आहुत्य प्राणानायस्येति वचनाभ्यामप्यावर्त्तनं विशेष
उक्तः न तु वसन्तायेत्यस्य पाठ इति ततश्च छन्दोगानां कापि
ऋतुनमस्कारस्यानुपदेशात् पिण्डपूजानन्तरस्थाननियतस्य
पौराणिकस्य वसन्तायेत्यस्य पाठो मैथिल्याद्युक्तो याज्ञः ।
अस्मात् क्रमपक्षेऽपि तद्विरुद्धक्रमानभिधानात् मनुवचनस्यावि-
रोधाच्च ।

पूजने तूष्णीं गन्धादिनिक्षेपमाह छन्दोगपरिशिष्टं “गन्धादि-
निक्षेपेतूष्णीं तत आचामयेत् द्विजान्” । अत्राचमनं
पित्रादिब्राह्मणानां प्रथमतः पश्चाद्देवदेवब्राह्मणानां कारयि-
तव्यम् । अथाच विष्णुधर्मोत्तरे । “वैश्वदेवोपरिष्टानां चरमं
हस्तधावनम् । विसर्जनञ्च निर्दिष्टं तेषु रक्षा यतः स्मृता” ॥
अत्र हस्तधावनम् आचमनम् उदङ्मुखेष्वाचमनं दत्त्वा प्राङ्मु-
खेषु दद्यादिति देवसंवचनैकवाक्यत्वात् । एतच्च न कुशमय-
ब्राह्मणपक्षे अयोग्यत्वात् अत्र ब्रह्मपुराणेन पिण्डस्यपितृपूजा-
नन्तरं वसन्तायेति पाठ उक्तः छन्दोगपरिशिष्टेन तु पिण्डस्य-
पितृपूजानन्तरं ब्राह्मणायाचमनदानमुक्तं यद्यप्यनयोः पौर्वा-
पर्यं साक्षात् केनापि नोक्तं तथापि आचान्तेषूदकपुण्या क्षता-
क्षय्योदकञ्च दद्यात्” इति गोभिलकाल्यायनसूत्रोक्ताचमना-
नन्तरजलादिदानाव्यवधानाय वसन्तायेत्यादिपाठानन्तरमाच-
मनं प्रतीयते । अत्रोदकादिदाने विशेषमाह छन्दोगपरि-
शिष्टम् “अथाग्रभूमिमासिञ्चेत् सुसुप्तोच्चितिमस्त्विति । शिवा
आपः सन्त्विति च शुमानेवोदकेन च ॥ सौमनस्यमस्त्विति

आवृत्तत्वम् ।

२४३

अथ पुण्यदानमनन्तरम् । अथतश्चारिष्टञ्चास्त्वित्युक्तान्यपि
 दापयेत् ॥ अथ्योदकदानम् अर्घ्यदानवादृश्यते । पष्ठैव
 नित्यं तत् कुर्यान्न चतुर्थ्या कदाचन” ॥ अथभूमिं ब्राह्मणस्य
 तत आचामयेत् द्विजान् इत्यनेनोपस्थितत्वात् एतच्च भूमि-
 शिचनं सकृदेव कर्त्तव्यं शिवा आप इत्यादिना जलादिदानम्
 देवपूर्वं ब्राह्मणेषु कर्त्तव्यं ब्राह्मणसम्बन्धिप्राप्तानां कर्मणां
 वैश्वदेवपूर्वं कर्त्तव्यत्वाभिधानात् । तथाच देवलः “यत्र यत्
 क्रियते कर्म पैटके ब्राह्मणान् प्रति । तत्सर्वं तत्र कर्त्तव्यं
 वैश्वदेवपूर्वकम्” ॥ शुम्भानेवेत्याभ्युदयिके अन्यत्र ब्राह्मण-
 मात्रमासिञ्चेदिति अक्षता यवाः । “अक्षतास्तु यवाः प्रोक्ता
 ष्टष्टधाना भवन्ति ते” ॥ इति भट्टभाष्यधृतवचनात् । अर्घ्य-
 वदित्यतिदेश आभ्युदयिके ज्येष्ठोत्तरकरत्वप्राप्त्यर्थं न तु
 तन्मत्तानिहृत्यर्थः । “अर्घ्योदके चैव पिण्डदानेऽवने-
 जने । तन्मस्य विनिवृत्तिः स्यात् स्वधावाचन एव च” ॥ इति
 वचनात् । एवञ्च षष्ठैवेत्यनेन “मोत्रनामभिरामन्त्र पितृ-
 नर्घ्यं प्रदापयेत्” इत्यनेन गोत्रादौ प्राप्तायाः सम्बुद्धेर्नाम्नो-
 मुखेभ्यश्चाक्षयमिदमस्त्विति संजपन् इति ब्रह्मपुराणोक्त-
 शास्त्रस्मरौयचतुर्थ्याश्च परास्तता । एतच्च “गोत्रं स्वरास्तं सर्वत्र
 गोत्रस्वाक्षयकर्मणि” इत्यादि प्रागुक्तगोभिलवचनत्रये चाक्षय-
 कर्मणि गोत्रस्येति पितुरिति शर्मण इत्यभिधानात् व्यक्तं
 ततश्च न चतुर्थ्या कदाचनेति पिण्डपितृयज्ञवदुपचार इत्यति-
 देसेन प्राप्तस्य “ये चात्रत्वामनुयांस त्वमनु तस्मैते स्वधा” इति
 चतुर्थीयुक्तस्य मन्त्रस्य निषेधः । गोभिलः । “अधोराः पितरः
 सन्तु सन्त्वित्युक्तं मोत्रं नो वर्हेतां वर्हेतामित्युक्ते स्वधानिनय-
 नौयान् दर्भान् सपवित्रानास्तौर्यं स्वधां वाचयिष्ये इति
 पृच्छति वाच्यतामित्यनुज्ञातः पितृभ्यः स्वधोच्यतां पितामहेभ्यः

२४४

यावत्तत्त्वम् ।

प्रपितामहेभ्यो मातामहेभ्यः प्रमातामहेभ्यो वृद्धप्रमातामहे
 भ्यश्च स्वधोष्यताम् इति “अस्तु स्वधेत्युक्ते स्वधानिनयनौयान्
 वारिधारां दद्यात् कर्त्तुं वृद्धन्तोरित्यपो निषिञ्चतीति” । न च
 सव्येनाघोराः पितरः सन्त्विति दक्षिणां दिशं मनसाकाङ्क्षन्
 पूर्वाभिमुखः पठेदिति कृत्यप्रदीपः । “दत्त्वाशौः प्रतिगृह्णी-
 यात् द्विजेभ्यः प्राङ्मुखो बुधः । अघोराः पितरः सन्तु सन्त्वित्युक्तः स तैः पुनः” ॥ इति मत्स्यपुराणवचनेन “दक्षिणां दिश-
 माकाङ्क्षन् याचेतेमान् वरान् पितॄन्” इत्यादि मनुवचनैक-
 वाक्यत्वं तच्च प्रमाणमिति वाच्यम् । “पिण्डपितृयज्ञवदुप-
 चारः इति गोभिलसूत्रेण वैश्वदेवकर्मोतिरिक्ते दक्षिणामुखत्वं
 प्रतीतेः । “दक्षिणां दिशमाकाङ्क्षन्” इति मनुवचनस्य तथा-
 र्थत्वे प्रमाणाभावाच्च । अतएव दक्षिणां दिशमाकाङ्क्षन्नि-
 वीक्ष्यमाण इति टीकाकारैर्व्याख्यातम् । मनुना आकाङ्क्षन्
 इत्यनन्तरं दातार इति पठितं न तु अघोराः पितरः
 सन्त्विति । मत्स्यपुराणेऽपि अक्षय्योदकदानानन्तरं दत्त्वेति
 न पठितम् । किन्तु “ततः स्वधा वाचनिकं वैश्वदेवेषु चोद-
 कम्” इत्यनन्तरं दत्त्वाशौरित्यर्थं पठित्वा “अघोराः पितरः
 सन्तु सन्त्वित्युक्तः पुनर्द्विजैः । गोत्रस्यो वर्द्धतामस्तु तथेत्युक्तः स
 तैः पुनः । दातारो नोऽभिवर्द्धन्तामश्नन् वैत्युदीरयेत्” ॥ इत्येव
 पठितं ततः शाखिविशेषे तादृक् क्रमकर्मणि प्राङ्मुखत्वं न
 तु गोभिलाद्युक्तकर्मणि । अतएव पिण्डदयितादावाशौः प्रार्थने
 प्राङ्मुखत्वं नाभिहितम् । स्वधानिनयनौयान् स्वधावाचन-
 मात्रार्थान् न तु कृतप्रयोजनान्तरान् । ततश्च नारायणोप-
 ध्यायशूलपाणिप्रभृतिभिर्यदर्थं सम्बन्धि पवित्रमात्रास्तरणमुक्तं
 तत् प्रमाणशून्यम् । कुशास्तरास्तरणरहितत्वेन सूत्रविरुद्धञ्च
 अन्यथा पिण्डरेखादि अर्थं सम्बन्धिपवित्रेण कथं न स्यादिति ।

आवृत्तत्त्वम् ।

२४५

अतएव भट्टनारायणानिरुद्धभट्टकुल्लूकभट्टशर्कहरिशर्माप्रभृति-
 मिर्मैथिलैश्च सपविचकुशान्तरास्तरणमुक्तं मत्वर्घ्यसम्बन्धि-
 पवित्रमात्रास्तरणमिति । स्वधानिनयने स्वधावाचने कृत इति
 शेष इति एतच्च प्रागुक्तसव्येन पाणिना उदकपात्रं गृहीत्वेति
 गृह्योक्तवारिधारादानस्य स्वधावाचनानन्तरत्वविधायकं लाघ-
 वात् न तु वारिधारादानानन्तरविधायकं गौरवात् एतद्व्यक्तौ-
 कृतं छन्दोगपरिशिष्टे । “प्रार्थनां प्रतिप्रोक्ते सर्वास्वेव द्विजो-
 त्तमैः । पवित्रान्तर्हितान् पिण्डान् सिञ्चेदुत्तानपात्रकत्” ॥
 इति भट्टनारायणचरणैरपि सव्येनैव पाणिनोदकपात्रं गृही-
 त्वेति सूत्रस्य व्याख्याने एतच्च चरित्रेचनमाचम्य ब्राह्मणेष्व-
 चान्तोदकेषु अथभूमिभासिञ्चेत् सुसुप्रोचितमस्त्वित्येवं स्वधा-
 वाचनं कृत्वोत्तानं पित्रपात्रं कृत्वा पवित्राणि च पिण्डाना-
 मुपरि दत्त्वा कुर्यात् तथाच प्रार्थनां प्रतिप्रोक्ते इति
 व्याख्यानं कृत्वा भैथिलैरप्येवं लिखितम् । एवञ्च वासोदाना-
 नन्तरं यथा श्रुतगोभिलगृह्यदर्शनात् पित्रदयितायां यत् परि-
 षेचनमुक्तं तद्वेयम् । एवं छन्दोगपरिशिष्टेन अस्तु स्वधेत्यन-
 न्तरकर्त्तव्यत्वाभिधानात् तदनन्तरं गृह्योक्तं पत्नैः भक्षणार्थं
 पिण्डदानं न तु स्वधावाचनस्य प्राक् तथा सति पितामहपिण्डे
 स्वधावाचनं न स्यादिति बोध्यं तत्र विशेषयतः शङ्खलिखितौ
 “पत्नी वा मध्यमं पिण्डमाश्रीयादार्त्तवस्त्रातेति” यमः “पत्नी
 वा मध्यमं पिण्डं ततः प्राश्रीत वाग्यता” । भव्यपुराणे
 “पत्नीस्तु मध्यमं पिण्डमाश्रयेद्द्विनयान्विताम् । आधत्त पितरो
 गर्भे सत्तः सन्तानवर्धनम्” ॥ एषमन्त्रः पौराणिकत्वात् साधा-
 रणः । अत्रोत्तानपात्रकदिति यथाश्रुतदर्शनात् परिषेचनकर्त्तृ-
 विशेषणतया भट्टेन यद्व्याख्यातं तन्नोभिलश्रावसूत्रादर्शनात्
 तथाच प्रागुक्तपरिषेचनसूत्रानन्तरं गोभिलः । “उत्तानं पात्रं

२४६

यादृतस्त्रम् ।

कृत्वा यथाशक्ति दक्षिणान्दद्यादिति” एवमेवानिहृदमहप्रभृ-
तिभिर्लिखितम् ।

दक्षिणायां पितृपूर्वकतामाह विष्णुपुराणम् । पितृन्
मातामहानुपक्रम्य “पिण्डैर्मातामहांस्तद्वत्स्वमाख्यादिसंयुतैः ।
पूजयित्वा द्विजाश्रयाणां दद्यादाचमनस्ततः ॥ पितृभ्यः प्रथमं
भक्त्या तन्मनस्को नरेश्वर । सुखधेत्वाशिषा युक्तां दद्याच्छक्त्या
च दक्षिणाम्” ॥ द्विजाश्रयाणां विश्वदेवपितृमातामहपञ्चतय-
आहभोक्तृनां ब्राह्मणानां मध्ये पितृभ्यः पितृपञ्चब्राह्मणेभ्यः
प्रथममाचमनं दक्षिणाञ्च दद्यात् अतएव वैश्वदेवोपरिष्ठानां
चरमं हस्तधावनम् इत्युक्तम् । तथा “ब्राह्मणे दक्षिणा देया
यत्र या परिकीर्त्तिता । कर्मान्तेऽनुच्यमानायां पूर्णपात्रादिका
भवेत्” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टवचनेन दक्षिणादानस्य कर्मा-
न्तताविधानात् आहमुपक्रम्य “दैवाद्यन्तं तदोहेत पित्वाद्यन्तं
न तद्वेत् । पित्वाद्यन्तस्त्वोहमानः क्षिप्रं नश्यति सान्धयः” ॥
इति मत्स्यपुराणेऽपि आहकर्मणोप्यन्तकर्मत्वेन पापस्य
दक्षिणादानस्य दैवान्ततानुरोधेन पित्वादित्वमुक्तं आहविवे-
कोऽप्येवं सुखधेति शाख्यन्तरौयम् । अत्र दक्षिणाया नाच-
मनाव्यवहितोत्तरत्वं किन्तु आचमनानन्तरं न्यूजोत्तानान्तं
कर्म विधाय कर्त्तव्यत्वं प्रागुक्तोत्तानपात्रं कृत्वेत्यादि गोभिल-
सूत्रात् । एतेन दक्षिणाया देवपूर्वकत्वं मैथिलोक्तं हेयम् ।

आशीःप्रार्थनामाह गोभिलः । “विश्वेदेवाः प्रीयन्तामिति
दैवे वाचयित्वा दातारो नोऽभिवर्द्धन्तां वेदः सन्ततिरेव च ।
अद्वाचनोमाव्यगमद्वहुदेयश्च नोऽस्त्विति । अन्नञ्च नोबहुमवेद-
तिथीश्च लभेमहि याचितारस्य नः सन्तु भाच याचि-
स्य कश्चन । अन्नं प्रवर्द्धतां नित्यं दाता शतं जीवतु येभ्यः
सहस्रिता द्विजा स्तेषामक्षया वृत्तिरस्तु एताः सत्त्वा आशिषः

आवृत्तस्वम् ।

२४७

सन्त्विति वाजे वाजे वत वाजिनो मो धनेषु विप्रा अमृता
 ऋतज्ञा अस्य मध्वः पिवत मादयध्वं हृता यात पथिभिर्देव
 यानैः इत्येतया विसृज्य “आमावायस्य प्रसवो जगम्यादेमे
 द्यावा पृथिवौ विश्वरूपे आमागन्तुं पितरा मातरा युवमासा
 सोमोऽमृतत्वाय गम्यात्” इत्येतयानुव्रज्य प्रदक्षिणीकृत्यामि-
 वाद्य वामदेव्यं गीत्वा प्रविशतीति दैवे देवपक्षेऽर्थात् उदङ्मुखः
 विश्वे देवाः प्रीयन्तामिति वाचयित्वा प्रीवन्तामिति प्रतिचनं
 गृहीत्वा दातार इत्यादिना एताः सत्या आशिषः सन्त्वित्यन्तेन
 आशिषः प्रार्थयेत् । वेदसाध्ययनाध्यापन-तदर्थावबोध रूपतद-
 र्थानुष्ठानैर्हृदिमेतु । इति याज्ञवल्क्यौयदौपकलिकायां व्याख्या-
 नाद्देद इत्येष पाठो न तु वेदा इति ततः सन्त्विति प्रतिवचना-
 दाशिषः प्रतिगृह्य देवताभ्य इत्यस्यान्ते पठनीयत्वेन विसर्जनात्
 पूर्वं त्रिःपठेत् पितृदयितायामप्येवं ततो वाजे वाज इत्यनेन
 कुशायेण विसर्जयेत् । “ततस्तानयतः कृत्वा प्रतिगृह्योदपा-
 चिकां वाजे वाज इति जपन् कुशायेण विसर्जयेत् । वह्निः प्रद-
 क्षिणीकृत्य पादानष्टावनुव्रजेत्” ॥ इति मत्स्यपुराणात् एतच्च
 विसर्जनं ब्राह्मणस्य पितॄणां मन्त्रलिङ्गात् । येषामावाहनस्तेषा-
 मेष विसर्जनस्य युक्तत्वाच्च । अतएवामावेत्यनेन प्रदक्षिणीकर-
 चाभिषादनमपि ब्राह्मणस्य पितॄणामिति पतेनापाचकश्चाहे
 विसर्जनाद्यभावो भित्वादुक्तो हेयः । तत आमावेत्यनेनानु-
 व्रज्य प्रदक्षिणी-कृत्याभिषादयेत् । दर्भमयब्राह्मणमादाय
 आह्वे आह्वीयद्रव्यं ब्राह्मणाय प्रतिपादयेत् । तदभावेऽग्नौ
 जले वा क्षिपेत् । “यद्येकं भोजयेत् आह्वे दैवं तच्च कथ-
 न्भवेत् । स्तोकं स्तोकं समुद्धृत्य सर्वस्य प्रकृतस्य च ॥ देव-
 तायतने कृत्वा ततः आह्वं प्रवर्त्तयेत् । तदन्नं प्रक्षिपेदग्नी
 दद्याद्वा ब्रह्मचारिणे” ॥ इति वशिष्टोक्तेः “ब्राह्मणस्य च

२४८

आहतस्त्वम् ।

यद्देयं साम्बयस्य न चास्ति सः । सकुल्ये तस्य निमयेत्
तदभावेऽस्य बन्धुषु ॥ यदा तु न सकुल्यः स्यान्न च सम्बन्धि
बान्धवाः । यद्यात् सजातिशियेभ्यस्तदभावेऽसु निचिपेत् ॥
इति दानकाण्डकल्पतरुष्टतमारदवचनेन ब्राह्मणदेयस्य ब्राह्म-
णाभावे जलप्रक्षेपोक्तत्वाच्च वामदेयं गौत्वा गानाशक्तौ कयान
इत्यानि त्रिः पठेत् । ततः कर्ममात्रं प्राप्ताच्छिद्रावधारणं
कुर्यात् । तथा च शातातपपराशरौ । “आच्छिद्रमिति
यद्वाक्यं वदन्ति क्षितिदेवताः । प्रणम्य शिरसा ब्राह्ममग्नि-
ष्टोमफलैः समम्” ॥ क्षितिदेवता विप्राः । अग्निष्टोमफलैः
सममिति स्तुतिः । विष्णुः । यद्ब्राह्मणास्तुष्टतमा वदन्ति
तद्देवताः कर्माभिराचरन्ति । तुष्टेषु तुष्टाः सततं भवन्ति
प्रत्यक्षदेवेषु परोक्षदेवाः ॥ ततः साङ्गतार्थं विष्णुं स्मरेत् ।
“प्रमादात् कुर्वतां कर्म प्रच्यवेताधरेषु यत् । स्मरणादेव
तद्विष्णोः सम्पूर्णं स्यादि श्रुतिः ॥ तद्विष्णोरिति मन्त्रेण मन्त्रे-
दस्य पुनः पुनः । गायत्रौ वैष्णवी ह्येवा विष्णोः संस्मरणाय
वै” ॥

तदनन्तरं दक्षिणपाणिना दीपपञ्चादनमाह देवलः ।
“निवृत्ते पित्रमेवे तु दीपं प्रच्छाद्य पाणिना । आचम्य पाथो
प्रक्षाल्य ज्ञातौन् शेषेण भोजयेत्” ॥ पाथीप्रक्षाल्याचम्य
इत्यन्वयः । “ततो ज्ञातिषु भुक्तेषु स्नान् भृत्यानपि भोजयेत् ।
पश्चात् स्वयञ्च पत्नी च आह्वयेपमुदाहरेत्” ॥ निवृत्ते वाम-
देश्यगानान्ते प्रच्छाद्य आच्छाद्येति पारिजातकल्पतरौ । न
निर्वापयेत् दर्शनात् “दीपनिर्वापणात् पुंसः कुष्माण्डच्छेदनात्
स्तियाः । अचिरेणैव कालेन वंशनाशो भवेत् पुत्रम्” ॥
इति नव्यवर्द्धमादधृतात् । “दीपनिर्वापकोऽन्धः स्यात्” इति
मनुवचनाच्च उदाहरेत् अभ्यवहरेत् एष रागप्राप्तत्वाच्च विधिः

आज्ञातत्त्वम् ।

२४३

किन्तु नियमः । तथा च आहशेषमुपक्रम्यापस्तम्बः । सर्व-
स्मादुपासावरार्हमश्रीयादिति" प्रासादरार्हं प्रास एव चररो
निकृष्टकोटिर्यस्य स तथा अनियमत्वे सर्वस्मादिबि आहशेष-
विशेषणं व्यर्थं स्यात् । व्यक्तं शिवरहस्ये । आहं कृत्वा तु
यः शेषं नात्रमश्राति मन्दधौः । लोभाच्चोद्वाहयादापि तस्य
तन्निष्फलं भवेत्" ॥ लोभात् द्रव्यान्तरस्येति शेषः । अत्र
लोभादित्यभिधानादंधोपवासादौ न नियमः । तत्र घ्राणमाहुः
वराहपुराणविष्णुधर्मात्तरकात्यायनाः । "उपवासो यदा नित्यः
आहं नैमित्तिकं भवेत् । उपवासं तदा कुर्यादाघ्राय पित्त-
सेवितम्" ॥ एवञ्च "यत्किञ्चित् पच्यते गेहे भक्ष्यं भोज्य-
मयापि वा । अनिवेद्य न भुञ्जीत पिण्डमूले कथञ्चन" ॥
इति शङ्कोक्तं न तच्छ्राहशेषेतरभोजनस्यावर्त्तकम् । किन्तु
यत् किञ्चिदिति आहार्यत्वेन विशेषणीयमन्यथा आहो प्रति-
षिद्धद्रव्याणां भक्ष्यत्वं न स्यात् तेन आहार्यं पक्वं तत्र न दत्त्वा
न भक्ष्यमिति तस्यार्थः । शातातपः । "आहं कृत्वा पर
आहं भुञ्जते ये च जिह्वलाः । पतन्ति नरके धीरे तुमपिण्डो-
दकक्रियाः" ॥ जिह्वला लोलुपाः । विष्णुपुराणम् । "वर्ज्यानि
कुर्वता आहं कापोऽध्वगमनं त्वरा । भोक्तुरप्यत्र राजेन्द्र
एव मेतत् न यस्यते" ॥ स्मृतिः । "दूतञ्च कलहञ्चैव सायं
सम्यां दिवा शयम् । आहकर्त्ता च भोक्ता च पुनर्भुक्तञ्च
वर्जयेत्" ॥ राजमातृण्डे "पुनर्भोजनमध्वानं दूताध्ययन-
मैथुनम् । दानं प्रतिग्रहं सम्यां आहं कृत्वाष्ट वर्जयेत्" ॥
नव्यवर्धमानधृता स्मृतिः । "पुनर्भोजनमध्वानं भाराध्ययन-
मैथुनम् । दानं सम्यां पुनः स्नानं आहं कृत्वाष्ट वर्जयेत्" ॥
अध्वानं अध्वगमनं क्रोशात् परं न कार्यम् "अध्वगमनमा-
क्रोशपूरणमिति" हारौतवचनात् मैथुनम् कृतुकाकीनमपि

६५०

आहृतत्त्वम् ।

न कार्यम् । तथा च आह्वानन्तरं शङ्खलिखितौ । “ऋतु-
 स्नातां ददद्गीरातं परिहरिदिति” दानं याचिताच्चाद्यतिरिक्तस्य
 “वन्दिभ्यश्चैव सर्थिभ्योऽन्नार्थिभ्योऽन्नमर्थितः । यदि तत्र न
 दद्यात्तु विफलं शक्तिरिति भवेत्” ॥ वन्दिनो वीर्यस्तीतारः अर्थितः
 सन् यदि एभ्योऽन्नं न दद्यात् तदा आह्वं विफलं भवेदित्यर्थः ।
 सूताः पौराणिकाः प्रोक्ताः भागधा वंशशंसकाः । वन्दिनस्त्व-
 मनप्रज्ञाः प्रस्तावसदृशोक्तयः” ॥ इत्युक्तेः । इत्यस्य आह्वोत्तर-
 दाननिषेधात् आह्वे वन्दिप्रभृतिभ्यो दानाकरणे निन्द्याश्व-
 णाश्च आह्वात् पूर्वं तदर्थं भोज्यादिकमुत्सृजेत् । वायुपुराणे ।
 “अध्वनौमोमं विदधः पुनर्भोजी च वायसः । होमकृत्त्रोरोमौ
 स्यात् पाठादायुः प्रह्रीयते । दानं निष्फलतामेति प्रतिपादयौ
 हरिद्वताम् । कर्मकृज्जायते दासो मैथुनौ शूकरो भवेत्” ॥
 कर्माश्च भारोद्वहनादिकम् । मत्स्यपुराणम् । “रतिशक्तिः
 स्त्रियः कान्ता भोज्यं भोजनशक्तिता । दानशक्तिः सर्वभवा
 रूपमारोग्यसम्पदः । आह्वपुण्यमिदं प्रोक्तं फलं ब्रह्मसमा-
 गमः” ॥ पुष्पं तद्वदल्पं फलं तद्वद्वत् ।

आह्वानन्तरं वस्त्रिवैश्वदेवावाह भविष्यपुराणम् । “कृत्वा
 आह्वं महावाहो ब्राह्मणांश्च विसृज्य च । वैश्वदेवादिकं कार्यं
 ततः कुर्यान्नराधिप” ॥ शार्वणानन्तरं नित्यआह्वे विकल्प
 उक्तौ मार्कण्डेयपुराणे “नित्यक्रियां पितृणान्तु कर्त्तव्यादिच्छन्ति
 सत्तमाः । न पितृणां तथेवान्ये श्रेष्ठं पूर्ववदाचरेत्” ॥ न
 पितृणामित्यावश्यकत्वनिषेधपरमिति व्यवस्था नित्यआह्वप्र-
 माणप्रयोगावाहिकतत्त्वेऽनुसन्धेयाविति ।

अथ जीवत्पितृकआह्वम् । पारस्करः । “पितृादितिषु जीवद्भ्यु
 आह्वं न कर्त्तव्यं अत्र षष्ठां पुरुषाणां मध्ये यो यो जीवति तं
 विहाय पुरुषान्तरमादाय आह्वं कर्त्तव्यम् । मातामहादितिषु

आहतत्त्वम् ।

२५१

जीवत्सु पित्रादिष्विकमात्राद्वाहं कर्त्तव्यम्” । तथाच विष्णुः ।
 “पितरि जीवति यः आहं कुर्यात् पिता येषां कुर्यात् तेषां
 कुर्यात् पितरि पितामहे च जीवति पितामहो येषां कुर्यात्
 तेषां कुर्यात् पितरि पितामहे प्रपितामहे च जीवति नैव
 कुर्यात् । यस्य पिता प्रेतः स्यात् सपित्रे पिण्डं निधाय
 प्रपितामहात् परं दाभ्यां दद्यात् । यस्य पिता पितामहश्च
 प्रेतो स्यातां स ताभ्यां पिण्डो दत्त्वा पितामहप्रपितामहाय
 दद्यात् यस्य पितामहः प्रेतः स्यात् स तस्मै पिण्डं निधाय
 प्रपितामहात् परं दाभ्यां दद्यात् । यस्य पिता प्रपितामहश्च
 प्रेतो स्यातां स पित्रे पिण्डं निधाय पितामहात् परं दाभ्यां
 दद्यात् । मातामहानामप्येवं आहं कुर्यात् विचक्षणः” ।
 इति त्रिषु पित्रपितामहप्रपितामहेषु यस्य पिता प्रेत इति
 साधारणोऽयं निर्देशः । तेन त्रयाणां मध्ये पितैव मृतो न
 तु पितामहप्रपितामहौ । दाभ्यां हृदप्रपितामहातिहृदप्रपिता-
 महाभ्यां पितामहप्रपितामहायेति कर्तुर्वृद्धप्रपितामहायेत्यर्थः
 पितामहः प्रेतः स्यादिति साधारणो निर्देशः । अर्थात् पित्र-
 प्रपितामहौ न मृतौ दाभ्यां हृदप्रपितामहातिहृदप्रपिता-
 महाभ्यां एतत् पक्षस्थेदानीं पार्वणे तथा नाचरणादाभ्युदयि-
 कादौ तथा व्यवहारः पिता प्रपितामहश्च प्रेतावित्यनेन पिता-
 महो जीवतौत्यवगम्यते । दाभ्यां प्रपितामहहृदप्रपितामहा-
 भ्याम् एवं मातामहपक्षेऽपि विशेषस्तु पितरि मृते साता-
 महादित्रयाणामन्यतममरणेऽपि पार्वणाचारः ।

अथ पार्वणस्य प्रतिमासकर्त्तव्यत्वम् । अत्र मार्कण्डेयपुरा-
 णम् । “कार्यं आहममावास्यां मासि मास्युदुपचये” । यन्मासि
 मासि कार्यम् । पितृनुपक्रम्य “मासि मासि वीशनम्” इति
 स्मृतेः । एतच्च आहं चन्द्रचयेऽमावास्यां प्राप्यातिशस्तम् ।

२५२

आहृतत्वम् ।

अपरपक्षे “यदहः सम्यद्यतेऽमावास्यान्तु विशेषण” इति निगमवचनैकवाक्यत्वात् । अन्यतिथावपि आहृतमाह गोमिलः । “अथ आहृतमावास्यायां पितृभ्यो दद्यात् पञ्चमीपञ्चमि वा परपक्षस्य यथा आहृतं सर्वस्मिन् वा द्रव्यदेशब्राह्मणसन्निधौ वा कालनियमः शक्तिरिति” । योऽयममावास्यादिकालनियमः सशक्तस्य सद्रव्यस्यारोगिणो बोध्यव्य इति आहृतविवेकः । तत्र चतुर्दशीवर्जनमाह मनुः । “कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशीम् । आहृते प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतराः” ॥ यत्तु “अमावास्याष्टकाकृष्णपक्षपञ्चदशीषु च” इत्यभिधाय “पतञ्जानुपनीतोऽपि कुर्यात् सर्वेषु पर्वसु । आहृतं साधारणं नाम सर्वकामफलप्रदम् । भार्याविरहितोऽप्येतत् पवास-स्थोऽपि नित्यशः । शूद्रोऽप्यमन्त्रवत् कुर्यात् अनेन विधिना बुध” ॥ इति मत्स्यपुराणम् । तत्रानुपनीतोऽपौत्यपि शब्दे-नोपनीतः समुच्चीयते । तत्रानुपनीतस्य अजाताग्नेरुपनीतस्य च साम्नेः सम्भवात्तयोः “न दर्शेन विना आहृतमाहिताग्नेर्हिज-न्यनः” इति मनुवचनात् कृष्णपक्षीयआहृतस्यामावास्यायामेव विधानात्तदेकवाक्यतया मत्स्यपुराणे नित्यश इत्यनेनामा-वास्यायायन्नित्यत्वाभिधानं तत् साम्निपरम् । कृष्णपक्षस्य नित्यत्वाभिधानन्तु साम्निभिन्नस्य योग्यत्वात् तत् प्रागेव व्याख्यातम् एवमन्यानि वचनानि व्याख्येयानि ।

अथ मत्तमासे सपिण्डनोत्तरआहृतिनिषेधः । तत्र लघु-हारीतः । “सपिण्डीकरणाद्बुधं यत् किञ्चित् आहृतं भवेत् । इष्टं वाप्यथवा पूर्तं तन्न कुर्यान्मल्लिस्तुचः” । आहृतमेव आहृतं स्वार्थे ठक् इति आहृतविवेकः । इष्टं यागादिपूर्तं स्वातादि । ज्योतिषे । “रविष्ठा लङ्घितो मासश्चान्द्रः स्यातो मल्लिस्तुचः । तत्र यद्विहितं कर्म उत्तरे मासि कारयेत्” इति । चान्द्रः

श्राद्धतत्त्वम् ।

२५३

शुक्लप्रतिपदादिदर्शान्तः “चान्द्रः शुक्लादिदर्शान्तः सावनस्त्रिं-
 शतादिनैः । एकराशौ रविर्यावत् कालं मासः सभास्करः” ॥
 इति वचनात् स मासो रविणा लङ्घितस्तत्र राश्यन्तरसंयोगा-
 भावे नातिक्रान्तो मलिन्नुचो भवति । तथा “असंक्रान्तमासो-
 ऽधिमासः स्फुटः स्याद्विसंक्रान्तमासः क्षयाख्यः कदाचित्”
 इति असंक्रान्तमासो मलमासः तत्र तस्य वैशाखादित्वेन
 यद्विहितं कर्त्तुमुचितं तत् प्रकृतवैशाखादौ कर्त्तव्यम् । अत्र
 सपिण्डीकरणान्तस्य कर्त्तव्यत्वमाह लघुहारीतः । “असं-
 क्रान्तेऽपि कर्त्तव्यमाष्टिकं प्रथमं द्विजैः । तत्रैव मासिकं पूर्वं
 सपिण्डीकरणन्तया” ॥ आष्टिकं सपिण्डीकरणम् । तत्रैव
 असंक्रान्त एव रवौ । सपिण्डीकरणात् पूर्वं मासिकं कर्त्तव्यं
 तथाच सपिण्डीकरणमिति पञ्चम्यर्थे प्रथमा । पूर्वपदं सपि-
 ण्डीनोत्तरपार्वणाख्यमासिकश्राद्धनिषेधार्थम् । यत्तु “जात-
 कर्म्मणि यत् श्राद्धं दर्शश्राद्धं तथैव च । मलमासेऽपि तत्
 कार्यं व्यासस्य वचनस्तथा” ॥ इति तत् पिण्डपितृयज्ञाख्य-
 श्राद्धपरम् । “इन्द्राग्नी यत्र ह्येते मासादिः स प्रकीर्त्तितः ।
 अग्नीसोमौ स्मृतौ मध्ये समासौ पित्रसोमकौ ॥ तमतिक्रम्य
 तु रविर्यदागच्छेत् कथञ्चन । आद्यो मलिन्नुचो ज्ञेयो द्वितीयः
 प्रकृतः स्मृतः” ॥ इति लघुहारीतवचनाभ्यामेकवाक्यत्वात् ।
 तथाहि शुक्लप्रतिपदि इन्द्राग्नीयागः । कृष्णप्रतिपदि अग्नी-
 सोमयागः । एतौ दर्शपौर्णमासान्तर्गतौ पित्रविशिष्टसोम-
 देवताकोऽग्नी करणहोमः पिण्डपितृयज्ञाद्भूतो दर्शे विहितः ।
 मासादिसमासिकीर्त्तनात् शुक्लप्रतिपदादिदर्शान्तो मासश-
 र्द्धार्यः तं पिण्डपितृयज्ञाख्यश्राद्धयुक्तं मासमतिक्रम्य रविर्यदा
 गच्छेद्राश्यन्तरसंयोगमियात् तदाद्यो मलिन्नुचः । द्वितीयः
 प्रकृतः शुद्धः कर्म्मार्ह इति यावत् । ततश्च एकवाक्यत्वानु-

२५४

आहृतत्वम् ।

रीधेन मलमासेऽपि लघुहारौतवचनबोधितपिण्डपिट्टयज्ञाख्य-
आहृतमात्रविधायकं व्यासवचनं न त्वन्वाहार्याख्यआहृतविधायकं
तस्य प्रागुक्तेन वक्ष्यमाणवचनाभ्याश्च निषेधात् प्रपञ्चितमेत-
न्नलमासतत्त्वे तथाच समयप्रकाशे कुथुमिः । “संवत्सरातिरेको
वै मासो यः स्यात् त्रयोदश । तस्मिंस्त्रयोदशे आहृतं न कुर्या-
दिन्दुसंचये” ॥ संवत्सरप्रदीपे । “एकराशिस्थिते सूर्य्यं यदि
दर्शयं भवेत् । दर्शआहृतं तदादौ स्यात् न परच मलिस्तुचे” ॥

अथ प्रतिमासपार्वणशक्तस्य कर्त्तव्यत्वमाह मत्स्यपुरा-
णम् । “अनेन विधिना आहृतं चिरदस्येह निर्वपेत् । कन्या-
कुम्भद्वयस्थेऽर्के क्षणपक्षेपु सर्वदा” ॥ अत्र सौरेण वाक्यम् ।
राशुल्लेखेन विहितत्वात् । आहृतयाशक्तस्य कन्यास्थरवौ
आहृतं कर्त्तव्यं तथाच भविष्यपुराणम् । “हंसे वर्षासु कन्यास्थे
शाकेनापि गृहे वसन् । पञ्चम्या उत्तरे दद्यादुभयोर्विशयो-
र्त्तणम् ॥ सूर्य्यं कन्यास्थिते आहृतं यो न कुर्याद् गृहाश्रमौ ।
कुलस्तस्य धनं पुत्राः पित्रनिश्वासपौडनात्” ॥ हंसे सूर्य्यं ।
ऋणमिव ऋणं पितृमातृकुलस्येदमवश्यं परिशोधयित्तर्यः ।
अत्राप्यशक्तौ तुलार्के । यथा ब्रह्मपुराणम् । “यावच्च कन्या-
तुलयोः क्रमादास्ते दिवाकरः । तावच्छ्राद्धस्य कालः स्यात्
शून्यं प्रेतपुरं तदा” ॥ यावच्च कन्यातुलयो रविरास्ते तावच्च
क्रमाच्छ्राद्धस्य कालः कन्यास्थार्काकरणे तुलार्के कर्त्तव्यम् ।
अन्यथा रविस्थितिक्रमस्य प्राप्तत्वेनावुवादापत्तेः । तुलार्के-
ऽप्यमावास्यायामतिप्राशस्त्यमाह भविष्यपुराणम् । “येयं
दीपान्विता राजन् ख्याता पञ्चदशौ भुवि । तस्यां दद्यात्
चेदत्तं पितृणां वै महालये” ॥ पञ्चदशौ अमावास्या । अमा-
वास्यामधिकृत्य “दीपमास्यां कर्त्तव्याः शक्त्या देवगृहेषु च ।
रथ्यापण्यश्मशानेषु नदीपर्वतक्षानुषु” ॥ इति ब्रह्मपुराणोक्तः ।

आहतस्त्वम् ।

२५५

ज्ञानास्थानदीपदानेन दीपान्विता ख्यातायेति विशेषणाच्च ।
 अतएव “एकोऽथवा दीपवरः प्रदेयः” इत्यादिनोक्तविष्णुसम्प्र-
 दानकदीपदानविहिता पीर्णमासी न याच्या । अथाश्वयुक्
 कृष्णपक्षे ब्रह्मपुराणम् “अश्वयुक् कृष्णपक्षे तु आहं कुर्याद्दिने
 दिने । त्रिभामहीनं पक्षं वा त्रिभागस्त्वर्द्धमेव वा ॥ न सन्ति
 पितरश्चेति कृत्वा मनसि यो नरः । आहं न कुरुते तत्र तस्य
 रक्तं पिबन्ति ते” ॥ अश्वयुक् कृष्णपक्षे प्रौष्ठपद्यूहं कृष्ण-
 पक्षे अत्राश्वयुगश्रिणीतद्युक्तपीर्णमासीसम्बन्धाद्वाच्यया मासे-
 ऽप्यश्वयुक् पदप्रयोगः ततश्च निमग्न्यादी आश्रिते मासि
 कृष्णपक्षे इत्येव स्मरसिकप्रयोगः कर्तव्य इति । दिने दिने
 तिथौ तिथौ “तिथिर्नैकेन दिवसश्चान्द्रमाने प्रकीर्तितः” इति ।
 विष्णुधर्मोत्तरामुसारेण मासस्य चान्द्रत्वेन दिनस्यापि तथैव
 युक्तत्वात् अत्र यदि सप्तत्करणमासं विधेयं तदाश्वयुक् कृष्ण-
 पक्षे इत्येवं ब्रूयात् । ततश्च दिन इत्यभिधानेनाश्वयुक् कृष्ण-
 पक्षीयतिथेर्निमित्तत्वे विनिगमनाविरहेच एकदिनपदेनैव
 प्रतितिथिनिमित्तत्वप्राप्ती पुनर्दिनपदं कृष्णपक्षआहप्रतिषिद्ध-
 चतुर्दशीषड्वयार्थं वीक्ष्यया यावन्तिष्ठिताभात् । अतएव पाश्चा-
 त्यनिर्णयासूतकालमाधवौययोः कार्णाजिभिः । “नभस्व-
 स्यापरे पक्षे आहं कुर्यात् दिने दिने । नैव नन्दादिवर्ज्यं
 स्मात् नैव वर्ज्या चतुर्दशी” ॥ नभस्वस्य मुख्यचान्द्रेण भाद्रस्य
 आहविवेकेऽपि दिने दिने इति वीष्णुपञ्चदशआहार्थेत्युक्तम् ।
 त्रिभामहीनं यष्टादित्रिभागमेकादश्यादिव्यक्तं विष्णुधर्मो-
 त्तरे । “उत्तरादयनात् आहं श्रेष्ठं स्यादक्षिणायनम् । चातु-
 र्मासश्च तत्रापि प्रसुप्ते केशवे हितम्” ॥ प्रौष्ठपद्याः परः
 पक्षस्तत्रापि च विशेषतः । पञ्चम्यूहं च तत्रापि दशम्यूहं-
 मतोऽप्यति । सघायुक्ता च तत्रापि शस्ता राजस्त्रयोदशी” ॥

२५६

आहृतत्वम् ।

अर्द्धं त्रिभागस्यार्द्धं त्रयोदश्यादि । न तु पक्षस्थार्द्धं षष्ट-
 म्यादि । तथात्वे त्रिभागकरणेनार्द्धमेव वेति नियमानुपपत्तेः ।
 उत्तरोत्तरलघुकाशोपदेशात् साविध्याच्च यत्तु “आषाढ्याः
 पञ्चमे पक्षे कन्यासंस्थे दिवाकरे । यो वै आहं नरः कुर्यादेक-
 स्मिन्नपि वासरे । तस्य संवत्सरं यावत् तृप्ताः स्युः पितरो
 भुवम् ॥ नमो वाय नभस्यो वा मलमासो यदा भवेत् । सप्तमः
 पितृपक्षः स्यादन्यत्रैव तु पञ्चमः” ॥ इति नागरखण्डे एकं
 आहृतमुक्तम् । तत् कन्यास्थरविनिमित्तकआहृतपरं प्रागुक्तहंसे
 वर्षास्त्रित्यादिवचनैकवाक्यत्वात् । नत्वश्रयुक् कृष्णपक्षौय-
 आहृतस्य सकृद्विधायकम् अर्द्धमेव वेति नियमभङ्गापत्तेः ।
 आषाढ्याः पञ्चमे पक्ष इति न तत्र सकृच्छ्राद्धविधायकं किन्तु
 कन्यास्थआहृतस्यैव तत्सम्बन्धे वर्षदृष्टिविधायकम् एवञ्च मल-
 मासभाद्रकृष्णपक्षस्य पितृपक्षत्वाभावात्तत्र मृतस्य वर्षान्तरे
 तत् आहृतस्याश्रयुक् कृष्णपक्षपातित्वेऽपि न पार्वणविधिना
 कर्तव्यत्वम् । अभावास्याप्रेतपक्षान्यतरमृतस्यैव “अभावास्यां
 क्षयो यस्य प्रेतपक्षेऽथवा पुनः । सपिण्डीकरणाद्ब्रुं तस्योक्तः
 पार्वणो विधिः” । इति शङ्खवचनेन पार्वणविधानात् । एवं
 प्रेतपक्षादिमृतस्य पार्वणविधिना सांवत्सरिकआहृते कृते न
 मातामहादिआहाय पुनः पार्वणारम्भः । “पितरो यत्र पूज्यन्ते
 तत्र मातामहा भुवम्” इति वृहस्पतिवचनेन “मातामहा-
 नामप्येवं आहृतं कुर्याद्विचक्षणः” ॥ इत्यनेन च पितृआहा-
 धीनप्रवृत्तेः । एवमविमक्तसापन्नभ्रात्रोरेकेन पार्वणे कृतेऽप-
 रेण मातामहाआहाय न पुनः पार्वणं करणीयम् । अतएव
 द्वैतनिर्णयेऽपि भ्रातृकौरसेन पितुः क्षयाहे पितादित्रिकस्य
 आहृते कृते तत्र मातामहानां आहाय न पार्वणारम्भः ।
 वाजिनवत्तस्याप्रयोजकत्वादित्युक्तम् । एवमेव सघात्रयोदश्यां

आहूतत्वम् ।

२५७

पुत्रवता पिण्डरहितश्चाहो हते न पिण्डानुरोधादध्वयुक् कृष्ण-
पक्षौयश्चाहान्तरकरणीयम् । अङ्गभूतपिण्डानुरोधेन आहा-
न्तरं न कार्यं “प्रधानस्याक्रिया यत्र साङ्गं तत् क्रियते पुनः ।
तदङ्गस्याक्रियायान्तु नावृत्तिर्न च तत्क्रिया” ॥ इति छन्दोग-
परिशिष्टवचनात् तेनैव प्रधाननिर्वाहात् ।

अथ मघात्रयोदशीआहम् । अत्र प्रौष्ठपद्यूर्ध्वं कृष्णत्रयो-
दश्यां मघायुक्ताग्रामनिषिद्धद्रव्येण आहमावश्यकं शङ्खादि-
वचने मघात्रयुक्ततिथिश्रुतेः । ततश्च केवलत्रयोदशीकेवलमघा-
त्राहानुवादा अपि क्लृप्तविशिष्टविधिप्राप्तकर्म्मणो नित्यत्व-
बोधका न तु केवलविध्यन्तरकल्पनं गौरवात् । तथाच शङ्खः ।
“प्रौष्ठपद्यामतीतायां मघायुक्तां त्रयोदशीम् । प्राप्य आहं
हि कर्त्तव्यं मधुना पायसेन च” ॥ अस्य नित्यत्वमाह विष्णु-
धर्मोत्तरम् । “प्रौष्ठपद्यामतीतायां तथा कृष्णा चयोदशी ।
एतांस्तु आहकालान् वै नित्यानाह प्रजापतिः” ॥ शातातपः ।
“पितरं सहस्रन्यदमष्टकासु मघासु च । तस्मात् दद्यात्
सदोदयुक्तो विदत्सु ब्राह्मणेषु च” ॥ अत्र सदेति श्रुतेर्नित्यत्व-
प्रतीयते । अत्राक्षमात्रश्रुतेः शङ्खोक्तः पायसः फलातिशयार्थः ।
तथाच विष्णुधर्मोत्तरम् । “मघायुक्ता च तथापि शङ्खा
राजंस्त्रयोदशी । तत्राचयं भवेत् आहं मधुना पायसेन च” ॥
एवञ्च शूद्रस्त्रायत्राधिकारः तत्र पुत्रवतः पिण्डनिषेधमाह
देवौपराणम् । “भौजङ्गीं तिथिमासाद्य यावच्चन्द्रार्कसङ्क्रमः ।
तत्रापि महतो पूजा कर्त्तव्या पितृदेवते ॥ ऋक्षे पिण्डप्रदा-
नस्तु ज्येष्ठपुत्रौ विवर्जयेत्” ॥ भौजङ्गीं पञ्चमीं चन्द्रार्कसङ्क्रमो-
ऽभावाद्या पितृदेवते ऋक्षे मघायां “मघायां पिण्डदानेन
ज्येष्ठपुत्रो विनश्यति” इति वचनान्तरात् पिण्डानिषेधे विशेष-
माह शातातपः । “पिण्डनिर्वापरहितं यत्तु आहं विधीयते ।

२५८

आहृतत्त्वम्।

स्वधावाचनलोपोऽत्र विकिरस्तु न लुप्यते। अत्रयदक्षिणा
 स्वस्ति सौमनस्यमथास्त्विति” ॥ अत्राविभक्तानामपि पृथक्
 आहमाह आहचिन्तामणौ स्मृतिः। “विभक्ता अविभक्ता वा
 कुर्युः आहमदैविकम्। मघासु च तथान्यत्र नाधिकारः
 पृथग्विना” ॥ अदैविकं प्रत्याब्धिकमेकोद्दिष्टम्। अन्यत्र कृष्ण-
 पक्षआह्लादौ नाधिकारो न नित्याधिकारः। “सपिण्डीकर-
 णान्तानि यानि आहानि षोडशः। पृथङ् नैव सुताः कुर्युः
 पृथग्द्रव्या अपि क्वचित्” ॥ इत्यत्रापिना समुच्चितस्यापृथग्-
 द्रव्यस्य पुंसः सपिण्डीकरणान्तानोति विशेषणान्तदुत्तरआ-
 हानां फलातिशयार्थत्वेन पृथक्त्वमपि पतीयते। अत्र मज्ज-
 च्छायायोगः फलातिशयार्थः। “नभस्यस्यापरे पक्षे मघा-
 स्विन्दुः करे रविः। यदा तदा गजच्छाया आह्वे पुष्यैरवा-
 प्यते”। इति स्मृतेः करे हस्तानक्षत्रे कन्यादशमांशोपरि
 सपादत्रयोविंशतिदिनं यावत् अत्र दशमदिवसे मघायुक्त-
 त्रयोदशौसत्त्वं परदिवसे मघासत्त्वेऽपि न कुञ्जरच्छायायोगः
 “योगो मघात्रयोदश्यां कुञ्जरच्छायसंज्ञितः। भवेन्मघामंस्थे
 च शशिन्यर्के करे स्थिते” इत्यत्र मघापदद्वयवैयर्थ्यापत्तेर्मघा-
 त्रयोदशौनिमित्तकआह एव कुञ्जरच्छायस्य गुणफलत्वविधा-
 नात्। एते न पूर्वदिने मघात्रयोदशौआहं कृत्वा परदिने
 कुञ्जरच्छाये आहं कार्यमिति मिश्रोक्तं हेयम्। अत्र कुञ्जर-
 च्छायगजच्छाययोः पर्यायत्वात् मलमासे गजच्छायाप्रति-
 प्रसूतआहस्य विषयत्वमिति मतं चिन्त्यं वस्तुतोऽसम्भवाच्च
 तथात्वमिति ध्येयम्।

अथ तीर्थआहम्। अत्र श्रुतेः प्राप्तुत्तरविहितप्रथमदिन
 एव आहं तेन पूर्वदिने राक्षसीवेलादावागमनेऽपि परदिने
 आहमविरुद्धम्। तथाच इत्यायुधः। “गत्वेव तीर्थं कर्तव्यं

आह तत्त्वम् ।

२५८

आहं तत् प्राप्तिहेतुकम् । पूर्वाह्नेऽप्यथवा प्रातर्दशे स्वात् पूर्वदक्षिणे ॥ तत्तत्प्राप्तैवमिति कर्तव्यवचनेन तौर्यप्राप्ति-
निमित्तक-आह्नाभिधानेनोक्तस्याबाधात् । अतस्तीर्थप्राप्ति-
निमित्तक-आह एव तद्विदुस्तेरिति तत्त्वम् । गङ्गावाक्यावल्याम् ।
“संवत्सरं द्विमासो न पुनस्तीर्थं व्रजेद् यदि । सुखेनञ्चोपवा-
सच्च ततो यत्नेन कारयेत्” ॥ एतेन दशमासाभ्यन्तरे पुनर्गमने
सुखेनोपवासो न कार्याविति सूचितम् ।

अथाष्टका-आहम् । वायुपुराणम् । “पितृदानाय मूले
स्युरष्टकास्तिस्र एव च । कृष्णपक्षे वरिष्ठा हि पूर्वा चेन्द्रो
विभाव्यते ॥ प्रजापत्या द्वितीया स्यात् तृतीया वैश्वदेविकी ।
आद्या पूषेः सदा कार्या मांसैरन्या भवेत्तया ॥ शकैः कार्या
तृतीया स्यादेव द्रव्यगतो विधिः” ॥ मूले प्रधानस्थाने अमा-
वस्या हि आहस्य प्रधानकालः तद्वदिति यावत् । ऐन्द्रो साग्नेः
इन्द्रदेवताकयागसम्बन्धात् । एवं प्रजापत्या वैश्वदेविकी च
मांसैः पशोः । तथाच गोभिलः । “यद्युवाच्यतरसन्धारः
स्यादिति पशुनैव कुर्यादिति” यद्युवेति निपातसमुदायो
यद्यप्यर्थं पशुरपि क्वाग एव “क्वागोऽनादेशे पशुः” इति गोत-
मात् । न च “तैष्या ऊर्ध्वमष्टम्यां गौः” इति गोभिलसूत्रेण
गवोपदेशात् कथमनुपदिष्टत्वमिति वाच्यं तदसम्भवे पशु-
रित्यनेन यः पशुरुपदिष्टः तस्य विशेषतोऽनुपदिष्टत्वात्
वस्तुतो हरिवंशे मृगोऽपि विहितः । “इक्ष्वाकुस्तु विकुक्षिं
वै अष्टकायामथादिशत् । मांसमानय आदाय मृगं हत्वा
महावल्” ॥ इत्यादिना मृगमांसबोधनात् । पश्वभावे स्थाली-
पाकेन यथा गोभिलः । अपि वा स्थालीपाकं कुर्वीतेति”
एतद्विधानन्तु “स्थालीपाकं पशुस्थाने कुर्यात् यद्यानुकल्पि-
कम् । अपयेत्तं सवत्सायास्तूरण्या गोः परस्यनु” इति ।

२६०

आहवतस्वम् ।

छन्दोगपरिशिष्टीयं ग्राह्यम् । अन्विति धोदनचरोः पश्चात्
अतएव “पितरः स्मृहयन्त्यन्नमष्टकासु मघासु च । तस्माद्द्यात्
सदोदयुक्तो विद्वत्सु ब्राह्मणेषु च ॥ इति शातातपेनोक्तम् ।
तस्मादन्नं प्रधानं पूजादिकस्तूपकरणत्वेन शक्तानामावश्यकं
सदेति श्रवणात् ।

अथ नवाक्षत्राहम् । शातातपः “नवोदके नवाक्षेत्रे च
गृहप्रच्छादने तथा । पितरः स्मृहयन्त्यन्नमष्टकासु मघासु
च” ॥ नवोदके वर्षोपक्रमे । भार्गवस्थरवाविति यावत् “भार्ग-
वदितो विशाखान्तं रविचारेण वर्षति” इति ज्योतिर्वचनात्
रविचारेण रविगत्या । “प्राह्मट्काले समायाते रौद्र ऋक्षगते
रवौ । नाडीवेधसमायोगे जलयोगं वदाम्यहम्” ॥ इति रुद्र-
यामलाक्ष । रौद्रमार्द्रा । नवाक्षेत्रे नवाक्षत्रागमे अत्र “नक्षत्रग्रह-
पीडासु दुष्टस्वप्नावलोकने । इच्छाश्रादानि कुर्वीत नवशस्या-
गमे तथा” ॥ इति विष्णुपुराणाहस्यमाणबहुतरवचनेषु नवाक्ष-
त्रुतेर्नवाक्षत्रागमत्वेनैव निमित्तत्वं ज्ञातव्यम् । “अमावास्या-
स्तिस्त्रोऽष्टका माघीप्रौष्ठपद्यूङ्गं कृष्णचयोदशी त्रौहियवपाकौ
च एतांस्तु श्राद्धकालान् वै नित्यानाह प्रजापतिः । श्राद्धमेते-
ष्वकुर्वाणो नरकं प्रतिपद्यते” ॥ इति विष्णुवचनं नवाक्षत्रागम-
श्राद्धस्यैव त्रौहियवोभयप्राप्तिविषयकत्वेन विधायकं ग्रैष्मादि-
धान्यव्युदासाय शालिधान्यस्य तु प्राप्तिः । “शरदसन्तयोः
केचिन्नवयज्ञं प्रचक्षते । धान्यपाकवशादन्ये श्यामाको वनिनः
स्मृतः” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टे त्रौह्यप्राप्त्या नवशस्येष्टौ शालि-
विधानाद् यज्ञतुल्यन्यायात् श्राद्धेति तथा कल्पनात् । “वृश्चिके
शक्रपक्षे तु नवाक्षं शस्यते बुधेः । अपरे क्रियमाणं हि धनु-
श्चैव कृतं भवेत् ॥ धनुषि यत् कृतं श्राद्धं मृगनेत्रासु रात्रिषु ।
पितरस्तस्य गृह्णन्ति नवाक्षामिषकाङ्क्षिणः” ॥ इति वराह-

आहतस्वम् ।

२६१

वचनाच्च । श्यामाको ब्रीहिविशेषः । वनौ वानप्रस्थः ।
 अपरे कृष्णपक्षे धनुषि धनुःस्थार्कः । “पौषे चैत्रे कृष्ण-
 पक्षे नवान्नं नाचरेद् बुधः । भवेज्जन्मान्तरे रोगी पितृणां
 नोपतिष्ठते” ॥ इति भोजराजवचनेकवाक्यत्वात् । एवञ्च
 सौरपौषवत् चैत्रोऽपि सौर एव साहचर्यात् । अत्र धनु-
 र्मीनपर्युदासात् यवश्राद्धमुख्यकालपर्यन्तं माघफाल्गुनवैशा-
 खेष्वपि नवान्नश्राद्धं कार्यं “एवमागामियागौयमुख्यकाला-
 दधस्तनः । स्वकालादुत्तरो गौणः कालः पूर्वस्य कर्मणः ॥
 यद्वागामिक्रियामुख्यकालस्याप्यन्तरालवत् । गौणकालत्व-
 मिच्छन्ति केचित् प्राक्तनकर्मणि” ॥ हरिहरपद्धतौ तथा
 दर्शनात् अधस्तनः पूर्वतनः हस्तवच्छास्त्रे व्यवहारः । अन्त-
 रालवत् मध्यकालस्येव । वस्तुतस्तु उत्तरक्रियामुख्यकालं
 विना उत्तरक्रियाकरणपूर्वकाल एव पूर्वक्रिया कर्तव्या ।
 “संस्कारा अतिर्पत्न्यैर्न स्वकालाच्चेत् कथञ्चन । कुलैर्तदेव
 कुर्वीत येतूपनयनादधः” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टात् संस्कारपाते
 तथा व्यवहारात् अतएव श्राद्धविवेकेऽपि धनुषः पर्युदासा-
 न्नाघादाविति सामान्यत उक्तम् । एवं यवश्राद्धमपि हरि-
 शयनात् पूर्वं कर्तव्यम् । “नवान्नं नैव नन्दायां न च सुप्ते
 जनार्द्धने । न कृष्णपक्षे धनुषि तुलायां नैव कारयेत्” ॥ इति
 स्योतिर्वचनात् न च सुप्ते जनार्द्धने इति आश्विनशुक्लपक्षेतर-
 परम् । आश्विमाधिकारे “शुक्लपक्षे नवं धान्यं पक्वं ज्ञात्वा
 सुशोभनम् । नच्छेत् चैत्री विधानेन गौतवाद्यपुरःसरः” ॥
 इत्यभिधाय “तेन देवान् पितृष्वेव तर्पयेदर्घ्येत्तथा” इति
 ब्रह्मपुराणात् सृगोनेताप्रापकोयासां रात्रीणामिति व्युत्पत्त्या
 नचत्राश्वेतुरित्यनेनात् विधानात् तत्पदं सिद्धम् । ततश्च
 सृगशिरः पूर्वाह्णेन हविकशेषे रात्रारम्भात् चत्वारिंशदृष्ट्या-

२६२

श्राद्धतत्त्वम् ।

धिकावशिष्टषड्वात्रयो मृगनेत्रा इति । तथोक्तं ज्योतिषे ।
 “ज्येष्ठाशेषार्धगे सूर्ये मृगनेत्रानिशात्मके । नवाक्षैर्भोजनं
 श्राद्धं जन्मचन्द्रे तिथौ न च” ॥ यत्र जन्मतिथिनिषेधात्
 तथा जन्मर्क्षतारं सितवासरमिति जन्मर्क्ष निषेधाच्च “नन्दायां
 भार्गवदिने त्रयोदश्यां त्रिजन्मनि” इत्यत्र त्रिजन्मपदं जन्म-
 तिथिनक्षत्रत्रिकपरं परवचने त्रिजन्मान्वित इत्यत्रापि तथा ।
 “सूर्ये चैव विशाखगे स्मरतिथौ पापे त्रिजन्मान्विते । नन्दा-
 मन्दमहौजकाव्यदिवसे पोषे मधौ कार्त्तिके ॥ मेषुषाहि
 शिवेषु विष्णुद्वयेने कृष्णे शशिन्यष्टमे । श्राद्धं भोजनकं
 नवाक्षविहितं पुनार्धमाश्रयदम्” ॥ सूर्ये चैव विशाखगे मार्ग-
 शीर्षस्य विंशतिदण्डाधिकं प्रथमदिनप्रयावस्थिते सूर्ये । स्मर-
 तिथौ त्रयोदश्यां पाषे पञ्चमतारात्रये नन्दा प्रतिपत् षष्ठौ
 एकादशौ मन्दः शनिः महौजो मङ्गलः काव्यः शुक्रः उष्यथः
 पूर्वाष्यमघा भरण्यः अहिरक्षेपा शिव आर्द्रा । भोजराजः ।
 “ब्रह्मा विष्णुब्रह्मसतो शशधरो मार्त्तण्डपीण्णादितौ । मैत्रे
 चित्रविद्याखवायुधनभे मूलाश्विनौ तथा ॥ शक्रे वारुण
 ऋक्षके शुभदिने श्राद्धं नवं शस्यते । नन्दा भार्गव भूमिजिह्व
 न भवेत् श्राद्धं नवाक्षोद्भवम्” ॥ ब्रह्मादयः रोहिणी अवण
 पुष्य मृगशिरौ हस्त रेवती पुनर्वसु अनुराधा चित्रा विशाखा
 स्वाती घनिष्ठा मूलाश्विनौ कृत्तिका ज्येष्ठा शतभिषाः । नवाक्ष-
 श्राद्धे मूला कृत्तिका ज्येष्ठा विधानात्तच्छेषमक्षय-प्राप्ते
 “अक्षेपा कृत्तिका ज्येष्ठा मूला जपदकेषु च । भृगु भौमदिनै
 रिक्ततिथौ नाद्याक्षधौदनम्” ॥ इति श्राद्धशेषाभोजिमात्रपरम्
 अजपदं पूर्वभाद्रपदाः ।

चन्द्रताराद्यशुभौ प्रतीकारमाह देवलः । “कर्म कुर्यात्
 फलावाप्तौ चन्द्रादिशोभने बुधः । सुखकालेत्विदं नवं नार्त्तः

आहतस्वम् ।

३६३

कालमपेक्षते ॥ चन्द्रे च ग्रहं लवणञ्च तारे तिथावभद्रे
सिततण्डुलाश्च । धान्यञ्च दद्यात् करणर्क्षवारि योगि तिलान्
ह्रिममणिञ्च सन्ने ॥ ऋक्षमविहितमक्षत्रं राजमार्त्तण्डे
ताराभेदात् लवणपरिमाणमाह “एकविपञ्चसप्तविजाय दद्यात्
पलानि लवणम् । क्रमशो जन्मानि विपादि प्रत्यरिमरणाख्य-
भारकासु ॥ पलन्तु लौकिकैर्मनैः साष्टरत्तिद्विमासकम् ।
तोल्लकवितथं ज्ञेयं ज्योतिर्ज्ञैः स्मृतिसम्मतम्” ॥ वामनपुरा-
णञ्च “विष्टयोव्यतिपाताश्च येऽन्येदुर्नीतिसम्भवाः । ते नाम
स्मरणाद्विष्णोर्नाशं यान्ति महात्मनः” ॥ विष्णुधर्मोत्तिरे ।
“सर्वाशुभानां परिमोक्षकारि संपूजने देववरस्य विष्णोः”
इति । ब्रह्मपुराणे । “प्राञ्चीयात् दधिसंयुक्तं नवं विप्राभि-
मन्त्रितम्” । अभिमन्त्रितं “मन्त्रदेनाशे गायत्री” इति वच-
नाहायचरा इति । स्मृतिः । “गृह्णीत्वा ब्राह्मणानुज्ञां सदधि
प्राशयेद्भवम्” । अत्र ब्रौह्मभावे शालिना नूतनाभावे पुरातनेन
अपि आह्लादिकमाह भट्टभाष्ये स्मृतिः । “गृहमेधौ ब्रौहि-
यवाभ्यां शरद्वसन्तयोर्यजेत् । श्यामाकैर्वनौ वर्षासु आपत्कल्मे-
षन्येन पुरातनैर्वति” ॥ गृहमेधौति मेधमेधाहिंसयोः मेध-
सङ्गमे धित्यत्र चकारेण पूर्वगणस्य मेधाहिंसयोरनुवृत्तेः तेन
मेधहिंसार्थः तेन गृहनिमित्तेन जातायाः “पञ्चसूना गृहस्थस्य
बुध्नीपेषण्युपस्करः । कण्डनौ चोदकुम्भस्य बध्यते यास वाहयन्” ॥
इति मनूक्तायाः पञ्चसूनारूपहिंसायाः कारौगृहमेधोगृहस्थ-
इत्यर्थः । सूदयन्ति प्राणैर्वियोजयन्तीति सूना पाणिवध-
स्थानानि बुध्नीपाकस्यातं पेषणीदृशदुपलादिः उपस्करः गृह-
सम्भारजन्यादि कण्डनौ मूषसोदूखलादि यास एताः सूना
वाहयन् स्व स्व कार्यं योजयन् बध्यते पापेन सम्बध्यते इत्यर्थः ।
आह्लादितामणावप्येवम् । प्रेतमातापिष्टकस्य पुरातनधान्या-

२६४

आहृतत्वम् ।

सामे नवेनेव वैश्वदेवं कृत्वा नवस्र ब्राह्मणेभ्यो दत्त्वा ब्राह्मणा-
नुष्ठां गृहीत्वा भोजनादिकं कर्त्तव्यमाह रेणुकाचार्यनवध्व-
मानष्टता स्मृतिः । “दत्त्वेवं ब्राह्मणेभ्यश्च हुत्वा वा वैश्वदेविकम् ।
अन्योनवान्नमश्वीयादिति वीधायनोऽब्रवीत्” ॥ अन्यः आह-
करणासमर्थः आह्वानाधिकारी च अतएव विधवया नवमेको-
द्दिष्टे दीयते भुज्यते चेति ।

अथ पौर्णमासीआहम् । “विष्णुधर्मोत्तरे पौर्णमासी तथा
माघी आश्विनी च नरोत्तम । प्रौष्ठपद्यामतीतायां तथा कृष्णा
त्रयोदशी ॥ एतांस्तु आह कास्तान् वै नित्यानाह प्रजापतिः” ॥
प्रौष्ठपद्युद्धं कृष्णा त्रयोदशी मघायुक्तैव पूर्वोक्तवचनात् ।
अन्यथा विध्यन्तरकल्पनापत्तेः ।

अथ आहवेला । ब्रह्मपुराणम् । “पूर्वाह्णे मातृकं आह-
मपराह्णे तु पैतृकम् । एकोद्दिष्टन्तु मध्याह्णे प्रातर्हविनिमि-
त्तकम्” ॥ मातृकमन्वष्टकाआहं यथा शङ्खः । “पित्वादित्रि-
कपद्मौषु भोज्यामातृः प्रति द्विजाः । स्त्रीणामेव तु तद् यस्या-
न्मातृआहमिदोच्यते” ॥ एतच्चान्वष्टकाआहं साग्निमात्रेण
कर्त्तव्यं तथा च विष्णुः । अन्वष्टकाष्वष्टकावदग्नौ हुत्वा मातृ
पितामहौ प्रपितामहौ पूर्ववत् ब्राह्मणान् भोजयित्वेति” ।
अत्र होमत्वादेवाग्निप्राप्तेरग्निग्रहणं तद्वियमार्थम् । न चान्नौ
करणहोमे विप्रपाण्यादेर्विधानादत्रापि तथेति वाच्यं प्रकृतौ-
भूतआहविध्युक्तस्याधारान्तरस्य विकृतौभूतआहे विशेषविहि-
ताधारिण वाधात् शरमयवर्हिषा कुशमयवर्हिषाधवत् । न वा
लौकिकान्नौ होमः । “न पैतृयज्ञियो होमो लौकिकान्नौ
विधीयते” इति मनुवचनेन निषेधात् । आहचिन्तामणाव-
स्येवम् । “अपराह्णे तु पैतृकम्” इति अन्वष्टका शुक्लपञ्च-
विहितपार्वणेश्वरपार्वणसपिण्डीकरणपरम् । शुक्लपञ्चस्य पूर्वाह्णे

श्राद्धतत्त्वम् ।

२६५

श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः । कृष्णपक्षापराह्णे तु रौहिणन्तु न लङ्घयेत् ॥ इति वायुपुराणात् । अत्र शुक्लपक्षस्येति अङ्गाङ्गि-
 भावशोधकषष्ठीनिर्देशात् शुक्लपक्षत्वमात्रेण यद्विहितं माघ-
 पौर्णमास्यादिपार्वणश्राद्धं तदेव पूर्वाह्णे कर्त्तव्यम् । अतएव
 कृष्णपक्षत्वेन विहितविहितपार्वणयोरविशेषेणापराह्णे कर्त्तव्य-
 त्वात् । कृष्णपक्षे षष्ठीनिर्देशो न कृतः । अतौ श्रुताद्विहित-
 पार्वणसपिण्डीकरणश्राद्धयोः शुक्लपक्षकृष्णपक्षयोरविशेषेणैवा-
 पराह्णकर्त्तव्यता । अत्र पूर्वाह्णपदं सङ्ख्यपरम् । “प्रातःकालो
 मुहूर्त्तांस्तौ सङ्ख्यस्तावदेव तु । मध्याह्नस्त्रिमुहूर्त्तः स्यादप-
 राह्णस्ततः परम् ॥ सायाह्नः स्त्रिमुहूर्त्तः स्याच्छ्राद्धं तत्र न कार-
 येत् । राक्षसौ नाम सा वेला गर्हिता सर्वकर्मसु” ॥ इति मत्स्य-
 पुराणवचने मध्याह्नापिचया परकालस्यापराह्णत्ववत् तत् पूर्व-
 कालस्यैव सङ्ख्यापरनाम्नः पूर्वाह्णत्वप्रतीतिः अतएव ब्रह्मपुराणेन
 मत्स्यविष्णुपुराणोक्तप्रातःकालादिभेदेन वृद्ध्यादिश्राद्धमुक्तम्
 अत्रापि सङ्ख्यमर्नाभिधाय यत् पूर्वाह्ण इत्युक्तं तत् सङ्ख्यपरम्
 अत्र पूर्वाह्णे श्राद्धमभिधाय रौहिणन्तु न लङ्घयेदित्यभिधानेन
 पूर्वाह्णश्राद्धस्य सङ्ख्यात् परो रौहिणपर्यन्तगौणपूर्वाह्णकालः
 प्रतीयते । तेन रौहिणः पूर्वाह्णश्राद्धस्य गौणकालत्वेनोत्तरा-
 वधिः अपराह्णश्राद्धस्य पूर्वावधिरित्यवगम्यते । ततश्च पूर्वदिने
 सङ्ख्यात् परं रौहिणपर्यन्तं तिथेर्लाभे परदिने मुहूर्त्तत्रयमात्रे
 तत्तिथिलाभे पूर्वदिने श्राद्धं रौहिणान्तरूपगौणपूर्वाह्णलाभात्
 न परदिने तथात्वाभावात् । उभयदिने सङ्ख्यालाभे परदिने
 शुक्लपक्षे तिथिर्ग्राह्येति वचनात् । रौहिणन्तु दिवसस्य नवम-
 मुहूर्त्तस्तस्य ज्योतिषोक्तारौहिणीदैवतत्वात् रौहिणत्वमिति ।
 एवञ्च “ऊर्ध्वं मुहूर्त्तात् कुतपात् यन्मुहूर्त्तचतुष्टयम् । मुहूर्त्त-
 पञ्चकं वापि स्वधाभवनमिष्यते” ॥ इति मत्स्यपुराणे आप-

२६६

आहतत्त्वम् ।

राष्ट्रिकश्राद्धे “अहो मुहूर्त्ता विख्याता दशपञ्च च सर्वदा ।
 तत्राष्टमो मुहूर्त्तो यः स कालः कुतपः स्मृतः” ॥ इति तद्व-
 चनान्तरोक्तकुतपस्य पञ्चमत्वेनाभिधानं तद्गौहिणादपि गौणा-
 यैराहकालपरम् । न च ऊर्ध्वं मुहूर्त्तात् कुतपान्मुहूर्त्तपञ्चक-
 मिति त्रयोदशमुहूर्त्तात्मकं नारायणोपाध्यायोक्तं युक्तमिति
 वाच्यम् । “अपराह्णे तु संप्राप्ते अभिजिद्वौहिणोदये । यदत्र
 दीयते जन्तोस्तदक्षयमुदाहृतम्” ॥ इति मत्स्यपुराणविरो-
 धात् तस्मान्मुहूर्त्तपञ्चकमित्यत्र कुतपादिति व्यञ्जोपे पञ्चमौ-
 तेन कुतपमारभ्येत्यर्थः । अपराह्णे तु संप्राप्ते इत्यत्र अभिजि-
 द्वौहिणोदये अष्टमनवममुहूर्त्तयोस्तदयाचलसम्बन्धे गौणाप-
 राहकालरूपे यद्दीयते तदक्षयमित्यर्थः एतत् प्रशंसनं “रात्रौ
 आहं न कुर्वीत रात्रसौ कौर्त्तिता हि सा । सख्ययोरुभयो-
 रैव सूर्यं चैवाचिरोदिते” इति मत्स्यपुराणद्वन्द्वोत्तरकालापेक्षया
 न तु मुख्यापराह्णापेक्षया मुहूर्त्तचतुष्टयं मुहूर्त्तपञ्चकं वेत्यत्र
 वाशब्देनानयोगौषकालत्वमिधानात् । ततश्च रात्र्यादिपञ्चद-
 शोत्तरकालकुतपादिमुहूर्त्तपञ्चकगौहिणादि-मुहूर्त्तचतुष्टय-दश-
 मादिमुहूर्त्तत्रयरूपकालचतुष्टयमापराह्णिकश्राद्धे विहितप्र-
 शस्त-प्रशस्ततर-प्रशस्ततमत्वेन बोध्यम् । अक्षयादिफलश्रुतः ।
 एवमन्यस्मिन् पूर्वाह्णादिविहिते श्राद्धे यथायथं बोध्यम् । अत्र
 च तिथिविशेषविहितश्राद्धानामुभयदिवसीयमुख्यकाले ‘तत्त-
 तिथिलाभे आपराह्णिकश्राद्धस्य पूर्वतिथौ कर्त्तव्यता “ययास्तं
 सविता याति पितरस्तामुपासते । तिथिस्तेभ्योऽपराह्णो हि
 स्वयं दत्तः स्वयम्भुवा” ॥ इति गृह्यपरिशिष्टवचने अपराह्णो
 दत्त इति हेतुर्वाङ्मगदेनास्तथासितितिथित्वेन पितृणामुपास-
 त्वाभिधानात् । उभयदिनमुख्यकालालाभे तु यदादिने गौणाप-
 राह्णत्वाभात् तत्रैव आहं आपराह्णिकेतरश्राद्धे तूमयदिने

आहृतत्त्वम् ।

२६७

प्रास्थप्रास्थीः शुक्लपक्षकृष्णपक्षभेदेन व्यवस्थाः । “शुक्लपक्षे तिथिर्षाष्ट्या यस्यामभ्युदितो रविः । कृष्णपक्षे तिथिर्षाष्ट्या यस्यामस्तमितो रविः” । इति विष्णुधर्मोत्तरात् । “द्विती-
 षादिकयुग्मानां पूज्यता नियमादिषु । एकोद्दिष्टादिहृदयादौ
 ऋषयश्चरादिचोदना” ॥ इति व्यासनिगमवचनाच्च नियमा-
 दिषु व्रतादिदेवकृत्येषु एकोद्दिष्टादिहृदयादौ एकोद्दिष्टादिव्याह-
 निमित्तौभूततिथिविशेषस्य हृदयादौ हृदयादावित्यादिशब्दात्
 चयस्तुभित्तत्वे पादौ तथात्वे च व्याहकरणस्य सन्देहे पूर्वा-
 ऋषाणुसारेण ऋषयश्चरादिचोदना ऋषयश्चरादिविधायको निया-
 मक इति यावत् अत्र ऋषयश्चरा चन्द्रस्य ताभ्यां शुक्लकृष्णपक्षौ
 लक्ष्येते शुक्लपक्षे तिथिर्षाष्ट्येत्यादि पूर्ववचनैकवाक्यत्वात् आदि-
 शब्देन ययास्तमित्युक्तसूर्यास्तसम्बन्धितिरिति । एवञ्च
 “ह्यहन्तु व्यापिनौ चेत् स्यान्मृताहस्य तु या तिथिः । पूर्वस्यां
 निर्वपेत् पिण्डमित्याह्निरसमाधितम् इति । सुमन्तुवचने
 स्यततिथेरभयदिने व्याहकालव्यापित्वे पक्षभेदमनादृत्य यत्
 पूर्वदिने व्याहविधानं तन्मृताहविहितपार्वणसपिण्डीकरणो-
 भयव्याहपरं ययास्तमित्येकवाक्यत्वात् नत्वेकोद्दिष्टविषयम् ।
 एकोद्दिष्टादिहृदयादावित्युक्तवचनविरोधात् “एकोद्दिष्टस्तु
 मध्याह्ने” इति प्रागुक्तवचनविरोधाच्च ।

मध्याह्ने तु विशेषमाह कालमाधवौये व्यासः । “कुतप-
 मयमभागे एकोद्दिष्टसुपक्रमेत् । आवर्त्तनसमौपे वा तत्रैव
 नियतात्मवान्” ॥ आवर्त्तनं पश्चिमदिगवस्थितच्छायायाः पूर्व-
 दिग्ममनारम्भकालः तत्समौपे कुतपशेषदण्डे गीतमः । “आरम्भ
 कुतपे व्याहं कुर्यादारौहिणं बुधः । विधिज्ञो विधिमास्थाय
 रौहिणस्तु न लङ्घयेत्” इति ॥ एतद्वचनद्वयं भुजबलभीमे
 भोजदेवेन धृतम् । येन पूर्वदिवसीयकुतपरौहिणयोस्तत्त-

२६८

आवृत्तत्वम् ।

तिथिर्लाभे परत्र कुतपमात्रलाभे शुक्लपक्षेऽपि पूर्वदिने एकी-
द्विष्टम् उभयप्राप्त्यनुरोधात् । पूर्वदिने कुतपालाभे परत्र तन्नाभे
कृष्णपक्षेऽपि परदिने एव समाप्तिकालादारम्भकालस्य बल-
वत्त्वात् । तथाच बोधायनः । “यो यस्य विहितः कालः
कर्मेणस्तदुपक्रमे । तिथिर्याभिमतता सा तु कार्यानीपक्रमो-
ज्जिता” ॥ अतएव मदनपारिजाते लोकाक्षिः । “गणि-
ताज्ज्ञायते कालो यत्र तिष्ठन्ति देवताः । वरमेकाहुतिः काले
नाकाले लक्षकोटयः” ॥ उभयत्र कुतपमात्रालाभे शुक्लपक्षेऽपि
पूर्वदिने समाप्तिकालानुरोधात् पूर्वदिने रौहिणालाभे परत्र
असममुद्धर्त्तलाभे कृष्णपक्षेऽपि परदिने मध्याह्नानुरोधात् ।
यज्ञणादौ रात्रावपि स्नानआद्यादिकमाह देवलः । “राहु-
दर्शनसंक्रान्तिविवाहाद्ययदृष्टिषु । स्नानदानादिकं कुर्यान्निशि-
काम्यव्रतेषु च” ॥ आदिशब्दः आद्यादिपरः “स्नानं दानं तपः
आश्रमनन्तं राहुदर्शने । आसुरौ रात्रिरन्यत्र तस्मात्तां परि-
वर्जयेत्” ॥ इति यमवचने तथा समभिव्याहारात् ।

अयामावास्याआद्यकालः । तत्र कुन्दोगपरिशिष्टम् पिण्डा-
न्वाहार्यकं आहं क्षौणे राजनि शस्यते । वासरस्य तृतीयांशे
नातिसन्ध्यासमौपतः” ॥ पिण्डान्वाहार्यकमिति “ततः प्रभृति-
पितरः पिण्डसंज्ञान्तु लेभिरे” इति मत्स्यपुराणात् पिण्डानां
पितृणाम् अन्वाहार्यं मासैकवृत्तिजनकं यत्तथा । तथाच
मनुः । “पिण्डानां मासिकं आहमन्वाहार्यं विदुर्बुधाः” ।
राजनि चन्द्रे शस्यत इत्यनेन कचिच्चन्द्रसयामावेऽपि आहं
सूचितम् एतादृग् व्युत्पत्तेः साम्बिनिरम्बिसाधारणत्वेन वक्ष्य-
माणकालायनोक्तरीत्या क्षौणा स्तम्भिता वर्धमानाभेदः साधा-
रणः वासरस्य तृतीयांशे त्रिधाविभक्तस्य दिनस्य तृतीयभागे-
नातिसन्ध्यासमौपत इति सन्ध्यासमौपमुद्धर्त्त आपद्यपि वर्ज-

आहृतत्त्वम् ।

२६८

नीय इत्यर्थः । तेन राक्षसौवेलायामपि मुहूर्तद्वयमनुज्ञातम्
अतिशब्दस्वरसात् अतएव हारीतः “त्रिमुहूर्त्तापि कर्त्तव्या
पूर्वा दर्शा च षड्भूचैः” इति तेन पूर्वदिने मुहूर्तत्रयमात्रलाभे
परदिने वासरतृतीयांशालाभे पूर्वदिन एव आहृतम् ।

दर्शद्वैधे कुत्र आहृतं तत्राह कन्दोगपरिशिष्टे कात्यायनः ।
“यदा चतुर्दशीयामं तुरीयमनुपूरयेत् । अमावास्या चौयमाणा
तदैव आहृतमिष्यते” ॥ चतुर्दशीयाममिति चतुर्दशीसम्बन्धि-
दिनयामं तद्दिनस्यामावास्यासम्बन्धेऽपि चतुर्दशीनिर्देशोऽधि-
केन व्यपदेशा भवन्तीति न्यायात् तेन चतुर्दशीसम्बन्धिदिनस्य
चतुर्थप्रहरं कृत्स्नं किञ्चित् न वा अमावास्यानुपूरयेत् व्याप्नोति
प्रहरत्रयव्यापिनी किञ्चिदधिकप्रहरत्रयव्यापिनी वा चतुर्दशी-
त्ववगम्यते । ततश्चोभयवासरयतृतीयांशसम्बन्धिपञ्चधा विभ-
क्तापराह्णोयैकादशद्वादशमुहूर्तयोः “त्रतोपवासनियमे घटि-
कैका यदा भवेत् । सा तिथिः सकला ज्ञेया पितृथे चाप-
राह्निकी” ॥ इति भविष्यपुराणात् मुहूर्तान्यूनदर्शलाभे द्वैधं
नत्वेकदिनमात्रे तत्राभे । अत्र वासरस्य तृतीयांश इत्यनेनैव
द्वैधानुदयात् एवं द्वैधे पूर्वदिनचतुर्दश्यपेक्षया परदिने अमा-
वास्या चौयमाणा न्यूनकालव्यापिनी न तु पूर्वापरदिवसीय-
यावच्चतुर्दश्यपेक्षयाऽनुपस्थितिः । एवं स्तम्भिता वर्तमानयो-
रपि तदैव पूर्वदिन एव अत्र चन्द्रक्षयचतुर्दश्यष्टमयामात्
प्रभृत्यमावास्यासप्तमयामपर्यन्तमिति वक्ष्यते । ततश्चन्द्रक्षयानु-
रोधात् पूर्वदिने आहृतं तदैवेत्येवकारेण तिथिद्वैधे खण्डविशेषो
नियम्यते कर्मणि खण्डान्तरव्युदासाय एवञ्च यत्र पूर्वापरदिने
वासरतृतीयांशीयमुख्यापराह्णे मुहूर्त्ता न दर्शलाभस्तत्रापि
पूर्वदिने आहृतं वासरतृतीयांशचन्द्रक्षयातिशब्दस्वरसात् त्रिमुह-
र्त्तापीत्यनुरोधाच्च । यत्र तु पूर्वदिने त्रिमुहूर्तमात्रव्यापिन्यमा-

२७०

आहतस्त्वम् ।

वास्या परदिने च वासरद्वितीयांशमुद्धत्तस्यापिनी सती चीय-
 माणा तत्र परदिने चन्द्रक्षयाभावेऽपि मुख्यापराह्णलाभात्
 आहम् अन्यथा “यदा चतुर्दशीयामं तुरीयमनुपूरयेत्” इति
 विशेषाभिधानं व्यर्थं स्यात् अथ यत्र पूर्वाह्णे आहं तत्र
 “यदहस्त्वेव चन्द्रमा न दृश्येत ताममावास्यां कुर्वीत” इति
 गोभिलविरोधः । तथाविधचतुर्दशीयुक्तामावास्यायाः सिनी-
 वालीत्वेन प्रातश्चन्द्रदर्शनात् । तत्राह स एव “यदुक्तं यदह-
 स्त्वेव दर्शनं नैति चन्द्रमाः । तत्क्षयापेक्षया ज्ञेयं चीणे
 राजनि चेत्यपि । यदहस्त्वेव चन्द्रमा न दृश्येत ताममावास्यां
 कुर्वीत” इति यज्ञीभिलसूत्रं तच्चन्द्रक्षयाभिप्रायकम् अन्यथा
 गोभिलीय तादृशसूत्रान्तरेण सह पीनरुक्त्यापत्तेः तस्मात्
 प्रथमसूत्रं कुहपरं तच्च वर्धमानापक्षे नियतं चीणास्तम्भि-
 तयोस्तु यथायोग्यमनुसरणीयम् एवञ्च “यदहस्त्वेव चन्द्रमा
 न दृश्येत ताममावास्यां कुर्वीत” इति श्रुतिरेतत् समानार्थकं
 श्रुत्यन्तरं वा तदपि वर्धमानादिपरं न तु कात्यायनवचनात्तत्र
 क्षयलक्षणा कल्पतरुप्रभृतिभिरुक्ता युक्ता । “श्रुतिस्मृतिविरोधे
 तु श्रुतिरेव गरीयसी” इति विरोधात् । चीण इति कात्या-
 यनेन मया यत् चीणे राजनीत्युक्तं तदपि चन्द्रक्षयाभिप्रायम्
 “अथैवं दृश्यमानेऽप्येकदा” इति गोभिलसूत्रान्तरं व्यर्थं यदह-
 स्त्वेवेत्यादिद्वितीयसूत्रप्राप्तित्थेः सिनीवालीत्वेनैव चन्द्रदर्शन-
 प्राप्तिरित्यत आह स एव “यच्चोक्तं दृश्यमानेऽपि तच्चतुर्दश्य-
 पेक्षया । अमावास्यां प्रतीक्ष्येत तदन्ते वापि निर्वपेत्” ॥
 दृश्यमानेऽप्येकदेति यदुक्तं तच्चतुर्दश्यां आहाय पूर्वसूत्रममा-
 वास्यापदोपादानाच्चन्द्रक्षये सत्यमावास्याविषयम् । इदं पुन-
 रित्यभूतचतुर्दशीविषयमिति आहविवेकः तत् किममावास्या-
 वत् चतुर्दशीत्यत आह । अमावास्यां प्रतीक्ष्येतेति उभय-

आज्ञासत्त्वम् ।

२७१

तिथिप्राप्तौ आद्यायामावास्या प्रतीक्षणीया यत्र पूर्वदिने दिवा सार्धसुहृत्तमात्रेऽमावास्या प्ररदिने च सार्धदशमसुहृत्तमात्रे अमावास्या अत्र चोभयदिने आद्ययोग्यामावास्या न प्राप्यते तत्र चतुर्दश्यान्ते निर्वदेत् दद्यात् अत्रैव विषये साग्निरग्न्यो-
विशेषमाह कालमाधवीये जावालिः । “अपराह्णहयाध्यापौ यदि दर्शेऽस्ति धिचये । आहिताग्नेः सिनीवाली निरग्न्यादेः कुहर्मता” । आदिपदादनुपनौतशूद्रयोर्धृक्कणम् । क्षयकाल-
माह कात्यायनः । “अष्टमेऽंशे चतुर्दश्याः क्षीणो भवति चन्द्रमाः । अमावास्याष्टमांशे च ततः किल भवेदणुः” ॥ चतु-
र्दश्यष्टमे यामे चन्द्रमाः क्षीणश्चतुर्थभागेन कलावशिष्टो भवति अत्रेन्दुराद्ये प्रहरेऽवतिष्ठते इत्यादिस्वरसात् अमावास्या-
ष्टमे यामे चाणुर्भवति पुनरुत्पद्यते किलेत्यागमवार्त्तायां तेना-
मावास्यासप्तमयामे कृतस्त्रक्षय इत्यवगम्यते ततश्चान्यकला-
वयवनाशोत्पत्तिरेव क्षयः सा च सूक्ष्मतायां विनाशेऽप्यस्तीति आहविवेकः । उत्पत्तिराव्यक्षणासम्बन्धः तेन विनाशस्यान-
न्तत्वेऽपि नातिव्याप्तिः । अत्र विशेषमाह स एव “आग्रहा-
यण्यमावास्या तथा ज्यैष्ठ्यस्य या भवेत् । विशेषमाभ्यां ब्रुवते चन्द्रचारविदो जनाः” । आभ्यामिति ल्यब्लोपे पञ्चमी इमे प्राप्येत्यर्थः । चन्द्रचारविदो ज्योतिर्विदः । अत्र पौर्णमास्य-
न्तमास इति परिशिष्टप्रकाशः । अत्र बीजं ब्रह्मपुराणौय-
तिथिकृत्यत्वं तथा च आज्ञमधिकृत्य ब्रह्मपुराणम् । “पयो-
मूत्रफलैः शाकैः कृष्णपक्षे च सर्वदा” । तत्र कृष्णपक्षे चतु-
र्दशौव्यतिरिक्तायां यस्यां कस्याश्चित्तिथौ आज्ञविधानाटमा-
वास्यापि लभ्यत इत्यत्र कीदृशेय इत्यत्राह स एव “अत्रेन्दु-
राद्ये प्रहरेऽवतिष्ठते चतुर्थभागेन कलावशिष्टः । तदन्त एव
क्षयमेति कृतस्त्रमेव ज्योतिश्चक्रविदो वदन्ति” ॥ अत्र मास-

२०२

आहतस्त्वम् ।

इये चतुर्थभागोनकलावशिष्टः चतुर्थभागोना या कला तया-
 वशिष्टः कलाभागत्रयमात्रः सत्ताद्यप्रहरे इन्दुरवतिष्ठते अर्था-
 चतुर्दश्यष्टमयामे न क्षयारम्भ इति तदन्त एवामावास्यान्तयाम
 एव क्षतस्त्रं क्षयमेति अन्यत्रामावास्या सप्तमयाम इति विशेषः
 तेन मार्गशीर्षे ज्यैष्ठ्योरुमयदिने चन्द्रक्षयक्षामे यद्यपि यदा
 चतुर्दशौयाममिति वचनात् पूर्वदिन एव प्राप्नोति तथापि
 तद्वचनं चन्द्रक्षयानुरोधमूलमिति क्षतस्त्रक्षयानुरोधात् क्षीणा-
 यामपि परत्रापराह्णक्षामे आहतं अन्यथैतद्विशेषाभिधानं
 व्यर्थं स्यात् । तत्रापि विशेषान्तरमाह स एव “यस्मिन्नब्दे
 हादशैकश्च यव्यस्तस्मिन् तृतीयया परिदृश्योनीयजायेत” ॥
 यव्यो मासः । तृतीयया मात्रया चतुर्थभागोनकलया परि-
 दृश्यश्चन्द्रो न भवति किन्तु तदधिक न्यूनकलयेति तेन मल-
 माससंयुताब्दे अन्यमासवदनयोरपि चतुर्दश्यन्तयामादिदर्श-
 सप्तमयामपर्यन्तं क्षय इति मलमासयुताब्दस्तु एकस्मात्सप्त-
 मासादब्दद्वयानन्तरं तृतीयाब्दे मलमासस्यावश्यभावादिति
 चन्द्रक्षयानुरुक्तम् । क्षीणापक्षमुपसंहरति स एव “एवं चारं
 चन्द्रमसो विदित्वा क्षीणे तस्मिन्नपराह्णे च दद्यात्” । एवं
 चारं गतिविशेषम् । स्तम्भितायां विशेषमाह स एव “संमित्रा
 या चतुर्दश्या अमावास्या भवेत् क्वचित् । खर्वितां तां विदुः
 केचिदुपेध्वमिति चापरं” ॥ क्षीणायाः पूर्वमुक्तत्वादर्थमाना-
 याश्च वक्ष्यमाणत्वादस्य स्तम्भितापरत्वम् । खर्वितां नौचां
 पिटलोकप्रापणानर्हास् । केचित् यजुर्वेदिनः अपरे ऋग्वे-
 दिनः तामेवोपेध्वम् उपगच्छत आदायेतिशेषः । उपेध्वमित्यत्र
 गताध्वमिति पाठे नतः प्राप्तः पिटलोकप्रापणायैव अध्वा अन-
 येति गताध्वां प्रणस्तामित्यर्थः तस्मात् कन्दोभा उभयानुरो-
 धादिच्छात उभयादरं कुर्वन्तीति कात्यायनस्वरसः । व्यक्त-

श्राद्धतत्त्वम्

२७३

माह लघुहारातः 'विमुहूर्त्तापि कर्त्तव्या पूर्वा दर्शा च बहुचैः।
कुहूरध्वर्युभिः कार्यं यथेष्टं सामगोतिभिः' । अथ विमुहूर्त्त-
तैत्युपादानात् स्तब्धितायां पूर्वदिने विमुहूर्त्तमावसानेऽपि
बहुचानां श्राद्धं न मुख्यापराह्वानामादपि परदिने । साम-
गानां तत्राप्य नियतः एतादृग्विषय एकीभयत्रापराह्वानाभे-
ऽपीयं व्यवस्थेति श्राद्धविवेकः ।

मुख्यापराह्वयैकदिननाभेऽप्युभयदिनालाभात् वक्ष्यमानायां
व्यवस्थामाह स एव । "वर्द्धमानाममावास्यां लक्षयेदपरिहृति ।
यामां स्त्रीनधिज्ञान् वापि पितृयज्ञस्ततो भवेत्" ॥ यामां
स्त्रीनिति पूर्वदिवसीययामत्रयन्यूनचतुर्दश्यपेक्षया अथैवं वासर-
द्वतीयांशानुरोधेन श्राद्धविधानात् कथममावास्याश्राद्धे पर्यु-
दस्तेतरकालपरिग्रहः सत्यं तिथिद्वये चैषादिभेदेन खण्ड-
विशेषपरिग्रहाय वासरद्वतीयांशापेक्षा अन्यथोभयदिने
वासरद्वतीयांशाप्राप्तौ श्राद्धलोपापत्तेः प्रागुक्तनिरन्यादेः कुहूर्त्त-
मतेत्यस्य निर्विषयतापत्तेश्च अतः पर्युदस्तेतरकालस्यापि परि-
ग्रहः । यदा तु पूर्वापरखण्डयोरन्यतरस्यैव परिग्रहः तदा
यथायोग्यं तत्रैव सायाह्नमुहूर्त्तद्वयपर्युदस्तेतरकालकुतपादि-
मुहूर्त्तपञ्चकरीहिषादि-मुहूर्त्तचतुष्टयवासरद्वतीयांशौयापराह्व-
मुहूर्त्तद्वयकालपञ्चको यथाक्रममापक्षामान्यप्रशस्तप्रशस्ततर-
प्रशस्ततमत्वेन ज्ञेयः । एतद्विस्तारस्तु तिथितत्त्वे । मलमास-
पर्युदासविचारौ तु मलमासतत्त्वेऽप्यनुसन्धेयाविति ।

अथैकोद्दिष्टश्राद्धविचारः । तत्र गोभिलः । "अथैकोद्दिष्ट-
मेकं पवित्रमेकोऽर्घ्यं एकः पिण्डो नावाहनं नाग्नी करणं नात्र
विश्वेदेवाः । स्वदितमिति दक्षिणः सुखदितमिति प्रत्यु-
त्तरम् । उपतिष्ठतामित्यक्षयस्थानं अभिरम्यतामिति विसर्गो-
ऽभिरतोऽस्योति प्रतिवचनमेतत्प्रेतश्राद्धमिति" ॥ अथेत्यने-

३७४

आहतत्त्वम् ।

नैकोद्दिष्टस्य पार्वणानन्तर्याभिधानं तयोः प्रकृतिविकृतित्वं सूचयति । अतएवैकोद्दिष्टे पार्वणधर्मप्राप्त्यावाहनादिप्राप्ती नावाहनमित्यादिनिषेध उपपद्यते अन्यथा प्राप्त्यभावाच्चिषेधोऽनुपपन्नः स्यात् एतत् प्रेतआहमित्युपसंहारात् एकं प्रेतमुद्दिश्य यद्योयते आहं तदेकोद्दिष्टमिति वैदिकप्रयोगाधोनयोगिकम् अतएव प्रतिसावत्सरिकस्य नैकोद्दिष्टत्वं किन्त्वेकोद्दिष्टविधिकत्वम् अंतार्धैक्याद्दिदलरूपसङ्केतितपवित्रैक्यप्राप्ती एषां पवित्रमिति पुनरभिधानसार्थकत्वाय तदवयवैकदलपरम् । आण्योत्पवनप्रकरणे “तत एव धर्हिषः प्रादेशमात्रे पवित्रे कुरुते” इति गोभिलसूत्रे पवित्रपदस्य दलपरत्ववत् । न च तत्रापि साङ्केतितद्दिदल पवित्रद्वयपरं प्रादेशमात्रे इति विशेषणवैयर्थ्यात् “अनन्तर्गर्भिणं साधं कौशं द्विदलमेव च । प्रादेशमात्रं विज्ञेयं यवित् यत्र कुत्रचित्” इति सङ्केतादेव तज्ज्ञाभात् दललक्षणा तु “पवित्रेस्त्रो वैष्णव्याविति विष्णोर्मनसापूतेष्यः” इति मन्त्रयोद्दिष्टवचनोपपत्तये । पवसु छन्दोगपरिशिष्टेन यद्विद्विष्टद्विदले पवित्रपदं सङ्केत्य आण्यस्योत्पवनार्थं यत्तदध्येताधदेव द्विदलेत्यनेन प्रागुक्त गोभिलसूत्रोक्तैकदलपवित्रयोरेकपवित्राभिधानं तत् “देवस्त्वा सवितोत्पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण” इत्यादिमन्त्रस्य पवित्रेण इत्याद्येकवचनोपपत्तये । अत्र नावाहनं नाम्नौकरणमिति निषेधयोः पौर्वापर्यादन्मौकरणपूर्वकालौनं प्रधानसम्बन्धि आहसूत्रोद्दिष्टं आहार्यावाहनमेव निषिध्यते नत्वप्रधान-सम्बन्धि पिष्ट-यज्ञवदित्यतिदेशप्राप्तं पिष्टार्यावाहनमिति एतेन पिष्टार्यावाहननिषेधो सैधिलोक्तो हेयः । अत्रान्नौकरणनिषेधेन हुतशेषस्यालामे हुतशेषं दत्त्वा पात्रमालभ्य जपति पृथिवीत्यादि स्वाहा इत्यन्त सूचोक्तपात्रालम्भनस्यापि बाधः आनन्तर्याभावात् अमृतमिति मन्त्रलिङ्ग-

आहतस्त्वम् ।

३७५

विरोधाच्च । स्वदितमिति दत्तिप्रश्न इति दत्ताः स्व इति दत्ति-
 प्रश्ने स्वदितमिति प्रश्नः । कुशमयब्राह्मणपक्षे तु प्रतिवचनानु-
 पपत्त्या प्रश्नस्यापि निवृत्तिः अक्षय्यशब्दस्थाने उपतिष्ठतामिति
 प्रयोगः अत्रोपतिष्ठतामित्यनेनाद्यादिकमित्यस्यान्वये अस्त्वित्य-
 स्यान्वयानुपपत्त्या तस्याप्यप्रयोगः । अतएव पितृदयिताया-
 मन्नादिकमुपतिष्ठतामिति लिखितम् । ततश्च “प्रेतायाक्षय्य-
 मस्तु” इति । ब्रह्मपुराणीयं “ततो धदेत् पुनर्धीमानक्षय्यमुप-
 तिष्ठताम्” इति मार्कण्डेयपुराणीयश्च गोभिलविरुद्धत्वात्
 शाख्यन्तरीयम् । अभिरम्यतामिति वाजे वाजे इति स्थाने-
 ऽभिरम्यतामित्यनेन विसर्जनमिति एतेन “प्रेतश्राद्धेषु सर्वेषु न
 स्वधा नाभिरम्यताम् । स्वस्वस्तु विसृजे देवं सङ्गत् प्रणव-
 वर्जितम्” ॥ इत्याश्वलायनगृह्यपरिशिष्टात् एकोद्दिष्टे प्रणव-
 वर्जितस्त्वित्यनेन यद्विसर्जनं तत्प्रेतश्राद्धविषयम् अभिरम्यता-
 मिति तु सांख्यिकविषयमिति कल्पतरुश्रीदत्तवाचस्पति-
 मियाद्युक्तं निरस्तम् । बह्वृचानामेव पार्वण्येऽभिरम्यतामिति
 विसर्जनस्य प्राप्तत्वादेकोद्दिष्टेऽपि तथा त्वात् सर्वशास्त्रिसाधा-
 रणनिषेधानुपपत्तेश्च । एतदिति पूर्वोक्तोक्ति कर्तव्यताकथाद-
 मित्यर्थः । प्रेतश्राद्धं प्रेतस्य श्राद्धं न तु पार्वण्यविकृतित्वेन
 प्राप्तपितृलोकरूपपितुः श्राद्धम् अकृतसपिण्डीकरणस्य तथा-
 विधपितृत्वाभावात् अतएवैतश्रायमूलकमेवाश्वलायनगृह्यप-
 रिशिष्टेऽपि “पितृशब्दं न युञ्जीत पितृश्च चोपजायते”
 इत्युक्तम् अतएव विष्णुना “प्रेतस्य नाम गोत्राभ्यां दत्ताक्षयो-
 दकेषु” । इत्यत्र प्रेतनामगोत्राभ्यामित्यनेन प्रेतस्येत्युक्तं न तु
 सम्बन्धिन इत्युक्तं ततश्च मन्त्रे प्राप्तपितृलोकोपाधिक एव
 पितृपदस्थाने प्रेतपदोक्तो न तु अग्निस्वात्ताद्युपाधिके एव-
 सभिन्नापवाक्येऽपि सम्बन्धित्वेन लोभेत्तः किन्तु प्रेतत्वेन

१७६

आहृतस्त्वम् ।

असम्बन्धिनोऽपि मठब्राह्मणादेरपि प्रेतआहाधिकास्त्वात् ।
 अतएव शातातपेनापि “प्रेतान्तनामगोदाभ्यमुत्सृजेदुपतिष्ठ-
 ताम्” इत्युक्तम् अत्र प्रेतस्यान्तः प्रेतान्तो न तु सम्बन्धिवाचक-
 स्यान्तः न वा मैथिलोक्तो बहुव्रीहिस्य तत्पुरुषापेक्षया
 जघन्यत्वात् प्रेतपदस्य सम्बन्धिस्थानौयत्वेन तत्पुरुषस्यैव
 युक्तत्वाच्च । ततश्च प्रेतान्तनाम च गोचश्च इति द्वन्द्वः अतएव
 तर्पणे विष्णुः “अपश्च सर्वे श्वस्यर्शिनो गत्वा पितृपदस्थाने
 प्रेतपदोद्देन द्वितीयान्तं तर्पयेयुः पितृशब्दोच्चारणे पितृहा
 भवति” इति एतेषां वचनानां न्यायमूक्तकत्वात् सांवत्सरिक-
 आह्ने एकोद्दिष्टविक्रतीभूतेऽपि प्राप्तपितृलोकोपाधिकपितृपद-
 वक्ष्यन्तेऽभिज्ञापे च सम्बन्धिवोधकपितृत्वेनैवोक्तेः । एवञ्च
 देवताभ्यः पितृभ्यश्चेत्यत्र न प्रेतपदोद्देः पितृपदस्य दिव्यपितृ-
 परत्वात् एवं नैकवचनोद्देऽपि तथा मधुसौरस्तु नः पितेत्यस्य
 द्यौः स्वर्गः पिता पितेव सर्वस्याधिगम्यत्वात् मध्वस्तु मधुमयी
 भवत्विति भाष्यव्याख्यानं । द्यौरिति पितेति पदयोः सामा-
 नाधिकरण्यं प्रतीयते अत्र च द्युत्पितृत्वयोर्भेदेऽपि सामा-
 नाधिकरण्येनाभेदावगमात् दिवः पितृसाधर्म्यप्राप्तिरिति पितृ-
 पदं पितृतुल्यपरं न तु जनकपरं प्राप्तपितृलोकपरं वेति तेन
 अत्र मन्त्रे पितेत्येव वक्तव्यं न तु प्रेतपदोद्देः न वा पितृशब्दं
 न युञ्जोतेत्यनेन निषेधः एवमाभावेति मन्त्रे पितरेत्यत्र नोद्देः
 यदाहं आहं करोमि तदा मातरपितरावागच्छतामित्यनु-
 व्रजने क्रियमाणे आहफलस्य प्रार्थनौयत्वात् एवं वृद्धिआह्ने-
 ऽप्येतेषु नाम्नीमुखविशेषणं न देयमेवेति अन्यत्र सर्वत्रोत्सर्ग-
 वाक्ये मन्त्रे च पितृपदप्रयोगनिषेधात् प्रेतपदोद्देः कार्यः ।
 अत्रैकोद्दिष्टे गोभिलानुक्ते निषेधोऽभिधीयते । यथा विष्णुः ।
 “एकवक्ष्यन्वानुद्देतैकोद्दिष्टे” इति एकवत् एकवचनवदुयाध

शाङ्खतत्त्वम् ।

२७७

स्यात्तथोद्देत अपूर्वोत्प्रेक्षणमूह इत्युक्तेन पूर्वाप्राप्तैकवचना-
 स्तरत्नकल्पने बहुवचनास्ताम्बन्धानविकृतान् कुर्यात् एकस्मिन्
 पितरि बहुवचनस्यासमवेतार्थत्वात् प्रकृतावर्थप्रकाशनाख्यदृष्ट-
 प्रयोजनकस्य मन्त्रस्य विकृतौ बहुवचनस्थाने एकवचनोद्दः
 कर्त्तव्य इति न्यायमूलमिदं वचनम् । यथा पवित्रेस्थो वैष्ण-
 व्यावित्यत्र पवित्रासि वैष्णवौति न चात्र पवित्रमसि वैष्णव्य
 इति पितृदयितोक्तं युक्तं पवित्रेस्थो वैष्णव्याविति मन्त्रस्य हे
 पवित्रे युष्वां विष्णुदेवताके स्थः भवथः स्त्रीलिङ्गत्वं छान्दस-
 मिति सायनाचार्यव्याख्याने गुणविष्णुनापि तथा व्याख्याने
 सम्बुद्धान्तता प्रतीतेः एवं विष्णोर्मनसा पूतेस्थ इत्यत्रापि पूत-
 मसौति । “अत्र पितरो मादयध्वं यथा भागमावृषायध्वम्”
 इति मन्त्रे अत्र प्रेत मादयस्व यथा भागमावृषायस्वेत्युक्तम् ।
 प्रार्थनार्थकतृतीयलकारोयमध्यमपुरुषबहुवचनस्थाने तदेक-
 वचनस्यैव ऊह्यत्वात् न तु भूतार्थकचतुर्थलकारोयमावृषायथा
 इत्यनिरुद्धभट्टोक्तो युक्तः अतएव श्रौतत्वादिभिरपि मादय-
 स्वेत्युक्तम् अमौमदन्त पितर इत्यत्रामौमदत् प्रेतैति वृषायि-
 षतेत्यत्र वृषायिष्टेति एतपितर इत्यादि पिण्डार्थावाहनमन्त्रे
 एहि प्रेतैति सौम्यास इत्यत्र सौम्येति दत्तास्रभ्यमित्यत्र देह्य-
 स्रभ्यमिति नियच्छेतेत्यत्र नियच्छेति नमोव इत्यादि मन्त्रेषु
 पितर इति स्थानचतुष्टये प्रेतैत्युक्तम् । एवं व इत्यत्र ते इति
 आशीः प्रार्थने येभ्य इत्यत्र यस्मै इति तेषामित्यत्र तस्यै ल्युक्तम् ।
 एतद्दः पितर इत्यत्र तु प्रेता इति विकृतावूहोनतु बहुवचनस्य
 “एतद्दः पितरो, वास इति जल्पने पृथक् पृथक्” इति ब्रह्म-
 पुराणेन प्रकृतावेव पार्वणे पित्रादिषु प्रत्येकमेतद्दः पितर इति
 बहुवचनान्तमन्त्रप्रयोगात् अत्रानर्थक्येन तद्विकृतावेकोद्दिष्टेऽप्य-
 समवेतार्थं बहुवचनस्यैव युक्तत्वात् ततश्च प्रकृतौ समवेतार्थ-

३७८

आहृतत्वम् ।

स्यैव विक्रतावूहः सांस्कारिकेत्वेकवचनस्यैवोचो न तु पितृ-
यदस्य तत्र प्राप्तपितृलोकत्वेन तस्यैव युक्तत्वात् । स्मृतिः ।
“प्रेतयात्रे यदुच्छिष्टं ग्रहे पर्युषितञ्च यत् । दम्पत्योर्भुक्त-
शेषञ्च न भुञ्जीत कदाचन” ॥ उच्छिष्टं पाकपात्रेऽवशिष्टं
ग्रहे उपरागे पर्युषितं स्थितं दम्पत्योराश्रमस्वामिनोर्भोज-
नानन्तरं पाकस्यात्यामवशिष्टमिति आहचिन्तामणिः । यत्तु
देवलवचनम् “एकोद्दिष्टस्य शेषन्तु ब्राह्मणेभ्यः समुत्सृजेत् ।
पश्चात् स्वयञ्च भुञ्जीत पुनर्मङ्गलभोजनम्” इति तस्यैकोद्दिष्ट-
शेषं ब्राह्मणेभ्यः समुत्सृजेत् नत्ववशिषयेत् पुनर्मङ्गलभोजनं
याकान्तरकृताञ्च भुञ्जीतेत्यन्वयः ।

अथाशौचान्तद्वितीयदिन आद्ययाज्ञात् पूर्वकृत्यमाह
देवलः । ‘अघाहः सु निवृत्तेषु सुस्नाताः कृतमङ्गलाः । आशु-
ष्यादिप्रमुच्यन्ते ब्राह्मणान् स्वस्तिवाच्य च” मङ्गलं स्वशास्त्रोक्त-
शान्त्युदक गोहिरण्यादिस्पर्शः जलादिस्पर्शमाह मनुः । विप्रः-
शुद्धेऽदपः सृष्ट्वा क्षत्रियो वाहनायुधम् । वैश्यः प्रतोदं रश्मौन्
वा यष्टिं शूद्रः कृतक्रियः” । अशौचकालोत्तरं कृतस्नान इति
मिताक्षरा अत्राघाहः सु निवृत्तेष्वित्यनेन एकादशाहादेरशौ-
चान्त द्वितीयाहत्वं सूचितम् । सुस्नाता इत्यादिना विप्रः
शुद्धेऽदपः सृष्ट्वेत्यादिना च यथाशक्तिसमुच्चय विकल्पास्थानं
तत्तत्करणेन वैदिककर्माहतेति ।

आद्ययाज्ञकालमाह याज्ञवल्क्यः । “स्मृताहनि तु कर्त्तव्यं
प्रतिमासन्तु वत्सरम् । प्रति संवत्सरञ्चैवमाद्यमेकादशेऽहनि” ।
एकादशेऽहनौति स्वस्वा शौचान्तद्वितीयदिनोपलक्षणम् ।
“क्षत्रादिः सूतकान्ते तु भोजयेदयुजो द्विजान्” इति मन्त्र-
पुराणैकवाक्यत्वात् । आद्यं षोडशयाज्ञानामादिभूतम् ।
तथा च ह्यन्दोगपरिशिष्टम् । “आहमग्निमतः कुर्यात् दाहा-

आहृतस्वम् ।

२७८

देकादशेऽहनि । भुवाणि तु प्रकुर्वीत प्रमौताहनि सर्वदा ।
 द्वादशप्रतिमास्थानि आद्यं षाण्मासिके तथा । सपिण्डीकर-
 णश्चैव इत्येतत् आहृतोऽष्टमम् । एकाहेन तु षण्मासा यदा
 स्युरपि वा त्रिभिः । न्यूनाः संवत्सराश्चैव स्यातां षाण्मासिके
 तदा ॥ अग्निमतः श्रौताग्निमतो दाहादेकादशेऽहनि आहृतं
 कर्त्तव्यं तस्य दाहावधिदशाहाशौचित्वात् । अन्येषान्तु मरणा-
 वधि । तथाच शङ्खः । “मरणादेव कर्त्तव्यं संयोगो यस्य
 नाग्निना । दाहादूर्ध्वमशीचं स्याद् यस्य वैतानिको विधिः” ॥
 वैतानिकः श्रौतो होमः तस्मादग्निपदं श्रौताग्निपरम् । ततश्च
 केवलस्मार्त्ताग्निमतो निरग्नेश्च मरणादेवाशौचम् । भुवाणि
 एतानि षोडशश्रावणानि नित्यानि सर्वदा स्मृतधनात्तामेऽपि
 प्रमौताहनि स्मृततिथौ । आद्यश्रावणमासिकश्रावणद्वयेतर-
 श्रावणानि कार्याणि । आद्यश्रावणस्यैकादशाहे विधानात् षाण्मा-
 सिकयोस्तु कालान्तरविधानात् अत्राशौचास्तद्वितीयदिवसौ-
 धाद्यश्रावणादिभवत्वसमाख्यानुरोधेन तदुत्तरकर्त्तव्यमासिक-
 तिथेर्मृततिथित्वानुपपत्त्या तत् सजातीयत्वमेव प्रतीयते । तेन
 प्रथममृततिथिं विहायान्यमृततिथिमादाय मासिकादिसिद्धि-
 रिति । एवञ्च एकाहेन तु षण्मासान्यूना इत्यनेन स्मृततिथि
 पूर्वतिथिः प्रतीयते । एवं त्रिभिरित्यत्रापि तथा संवत्सरस्या-
 प्येकाहादिन्यूने चत्वारः संवत्सरकर्त्तव्यस्यापि षाण्मासिकत्वं
 द्वितीयषण्मासमवत्वान्नानुपपन्नम् । संवत्सराभिधानंत्वादि-
 मध्याधिसासयुक्तप्रथमाष्टस्य द्वादशमासाः संवत्सरः कथित्
 त्रयोदशमासाः संवत्सर इति श्रुत्यनुसारेण त्रयोदशमासघटित-
 त्वात् त्रयोदशमास एव द्वितीयषाण्मासिककरणाय कालः
 सप्तममासकर्त्तव्यस्य षाण्मासिकत्वं “षष्ठ्या तु दिवसैर्मासः
 कथितो वादरायणैः” इत्यनेनाविरुद्धम् । ननु षोडशश्रावणगणे

२८०

आहतत्त्वम् ।

द्वादशमासिकत्वमुक्तं कथं मलमासयुताब्दे त्रयोदशमासिकत्व-
मिति चेन्न “संवत्सरस्य मध्ये तु यदि स्यादधिमासकः । तदा
त्रयोदशआहं कार्यं तदधिकं भवेद्” ॥ इति सत्यव्रतवच-
नेन द्वादशमासिकादधिकं त्रयोदशमासिकं आहमित्युक्तेः ।
एतद्वचनं न्यायमूलकम् एवं मृताहनि प्रतिमासं आहं
कुर्यात् “मृताहनि तु कर्त्तव्यं प्रतिमासन्तु वत्सरम्” इति
वचनद्वयेन पूर्वोक्तश्रुतिप्राप्तत्रयोदशमासात्मकं संवत्सरं व्याप्य
मृततिथेर्मृततिथिं यावच्चान्द्र इत्युक्तं तत् प्रतिमासकर्त्तव्य-
मासिकानुरोधेन तत्पक्षीय तत्तत्तिथिषु आहं बोधयता इति
अर्थापत्त्या वेशाखादिमृतस्यान्त्यमासिकं तन्मासौय तत्पक्षीय
तत्तत्तिथिषु कर्त्तव्यमिति बोधनात् मध्येऽधिमासप्राप्ते द्वादशे
मासि मृतमासौयतिथ्यप्राप्त्या धर्मान्तविहितस्य मासिकस्य
सपिण्डनस्य चाप्राप्तेः । एवमाद्याधिमासेऽपि अतएवाद्याब्दे-
ऽधिमासप्राप्तेऽपि लघुहारीतेन द्वादशमासे यद्वादशमासिक-
मित्युक्तं तदन्त्याधिमासविषयम् । अत्र द्वादशमासे मृत-
मासौय तत्तत्तिथिप्राप्तेः । यथा लघुहारीतः “प्रत्यब्दं द्वादशे
मासि कार्या पिण्डक्रिया द्विजैः । क्वचिन्नयोदशेऽपि स्यादाद्यं
सुक्ता तु वत्सरम् ॥ चक्रवत् परिवर्त्तत सूर्यः कालवशाद् यतः ।
अतः सांवत्सरं आहं कर्त्तव्यं मासचिह्नितम् ॥ मासचिह्नन्तु
कर्त्तव्यं पौषमाघाद्यमेव हि । यतस्तत्र विधानेन मासः स
एरिक्तीर्त्तितः ॥ असंक्रान्तेऽपि कर्त्तव्यमाह्निकं प्रथमं द्विजैः ।
तथैव मासिकं पूर्वं सपिण्डीकरणस्तथा ॥ गर्भे वार्षुषिकृत्ये
च मृतानां पिण्डकर्मसु । सपिण्डीकरणे चैव नाधिमासं
विदुर्बुधाः ॥ सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत् किञ्चित् आह्निकं भवेत् ।
इष्टं वाप्यथवा पूर्त्तं तत्र कुर्यान्मलिनमुचे” ॥ पिण्डक्रिया
सांवत्सरिकआहं क्वचिन्मलमासयुताब्दे याद्यावार्षिकान्तु न

आहृतस्त्वम् ।

२८१

त्रयोदशे मासि किन्तु द्वादशे मासौत्वर्थः । ननु “यस्मिन्नाशि-
 गते भानौ विपत्तिं यान्ति मागवाः । तेषां तत्रैव कर्त्तव्या
 पिण्डदानोदकक्रिया” ॥ इति मत्स्यव्रतेन सौरमासविशेष-
 चिह्नितमृताह्ने आहृतं विहितम् । ततश्च त्रयोदशे मासि
 तत्करणे मृताह एव आहृतं न कृतं स्यादित्याह चक्रवदिति
 राशिचक्रे चक्रवत् परिभ्रमन् सूर्यो गतेर्मन्दत्वामन्दत्वाभ्यां
 कदाचिदेकराशिभोगसमाप्तावपि मृततिथिं न स्पृशति तिथि-
 हयं वा एकराशौ स्पृशति यदा न स्पृशति तदा आहृतलोपः
 स्यात् यदा चोभयं स्पृशति तदा संशयः स्यादतः सौरमास-
 चिह्नितं आहृतं न कर्त्तव्यं किन्तु मुख्यचान्द्रमासचिह्नितं
 कर्त्तव्यम् । तथाच लघुहारातः । “इन्द्राग्नी यत्र ह्येते
 मासादिः स प्रकौर्त्तितः । अग्नीषोमौ स्मृतौ मध्ये समाप्तौ
 पिष्टसोमकौ ॥ तमतिक्रम्य तु यदा रविर्गच्छेत् कदाचन ।
 आद्यो मलिन्नुचो ज्ञेयो द्वितीयः प्रकृतः स्मृतः ॥ तस्मिंश्च
 प्रकृते मासि कुर्यात् आहृतं यथाविधि । तथैवाभ्युदयं कार्यं
 नित्यमेकं हि सर्वदा” ॥ शुक्लप्रतिपदीन्द्राग्नयागः कृष्णप्रति-
 पद्यग्नीषोमयागः । अमावास्यायां पिष्टसोमयागः । एतेषां
 प्रमाणं मलमासतत्त्वेऽनुसन्धेयम् । अत्रादिमध्यसमासिकौर्त्त-
 नात् शुक्लप्रतिपदादिदर्शान्त एव मासपदस्य शक्तिः प्रतीयते ।
 ततश्च तथाविधं मासमभिधाय चक्रवदित्यभिधानेन सौरे
 दोषं प्रदर्श्य दर्शान्त एव मासि सांवत्सरिकं कार्यमित्युक्तं
 तत्रैकस्यास्तित्थेर्द्वित्वलोपयोरभावात् । तत्र दर्शान्तस्यानेक-
 त्वात् कुत्र आहृतमित्यनध्यवसाये मासविशेषचिह्नितमाह पौष-
 माघाद्यमिति स पौषादिः कौटुकं तस्य चान्द्रे वा कथं शक्ति-
 रित्यत आह यतस्तत्र विधानेनेति विधानेन श्रुत्यादिना ।
 तथाच श्रुतिः “सा वैशाखस्यामावास्या या रोहिण्या सम्ब-

२८२

आहतम् ।

ध्यते” इति अत्र वृषराशिभोग्यरोहिणीनक्षत्रयुक्तामावास्या
 वैशाखस्येति प्रतिपादयन्तौ श्रुतिः चान्द्र एव शक्तिं बोधयति
 सौरे वैशाखे तदसम्भवात् तथाहि “सूर्याचन्द्रमसोर्धः परः
 सन्निकर्षः सामावास्या” इति गोभिलाश्वन्द्रार्कयोरेकराश्वव-
 स्थानममावास्येति वृद्धस्थरवाचेव रोहिणीयुक्तवैशाखस्यामा-
 वास्यासम्भवात् कृत्यचिन्तामणौ व्यासः । “मौनादिस्थो रवि-
 र्यधामारम्भप्रथमचणे । भवेत्तेऽष्टे चान्द्रमासाश्चैत्राद्याः द्वादश-
 स्मृताः” ॥ येषां शुक्लप्रतिपदादिदर्शान्तानाम् आरम्भप्रथम-
 चणे आद्यकृतिरूपस्यारम्भस्याद्यसमये मौनमेवादस्थो रवि-
 र्भवेत् अष्टे वर्षे त एव शुक्लप्रतिपदादिदर्शान्ताश्चान्द्रमासा-
 श्चैत्रवैशाखाद्यसंज्ञकाः द्वादशमासाः स्मृताः द्वादशेति न पुन-
 र्मलमासेऽपि सञ्चान्तरं किन्तु द्विषेत्वादिरिति । तथाच
 ज्योतिषे “मिथुनस्थो यदा भानुरमावास्याद्वयं स्पृशेत् । द्विरा-
 षाढः स विज्ञेयो विष्णुः स्वपिति कर्कटे” ॥ त्रयोदशा अपि
 द्वादशसंज्ञका इति व्यासिनौपदेशिकौ शुक्लादिमासे चैत्रादेः
 शक्तिरभिहितेति । अतएव आश्वविवेके मौनादिस्थरविप्रारब्ध-
 शुक्लप्रतिपदादिदर्शान्तश्चैत्रादिरिति । एवञ्च “असंक्रान्तमासी-
 ऽधिमासः स्फुटः स्यात् द्विसंक्रान्तमासः क्षयाख्यः कदाचित् ।
 क्षयः कार्तिकादित्रये नान्यदा स्यात्तदा वर्षमध्येऽधिमासद्वयं
 स्यात्” इति ज्योतिःशास्त्रोक्तक्षयमासे व्यासोक्तलक्षणसङ्गति-
 र्मलमासतत्त्वेऽनुसन्धेया । असंक्रान्त इति असंक्रान्ते मलमासे
 आश्विकं प्रथमं सपिण्डीकरणं सपिण्डीकरणमिति पञ्चम्यर्थे
 प्रथमा । सपिण्डीकरणात् पूर्वं मासिकं प्रेतस्य कार्यं न तु
 सपिण्डीकरणात् परं प्राप्तपितृलोकस्य प्रतिमासविहितं पार्वणं
 कर्त्तव्यं गर्भं गर्भकृत्ये पुंसवनादौ वार्षपिण्डकृत्ये वैश्यस्य गोभि-
 लाद्युक्ते पिण्डकर्मप्रेतपिण्डदानं पुनः सपिण्डीकरणग्रहणं

आहृतत्त्वम् ।

२८३

मलमासेऽपि सपिण्डीकरणापकर्षार्थं आहमेव आह्निकं स्वार्थं
 ठक् यत् किञ्चिदित्यनेन पार्वणादिसकलआहनिषेधः । सामा-
 न्यतो निषेधेऽपि मघाआह्नादेः प्रतिप्रसवमाह माधवाचार्य-
 धृतो व्यासः । “जातकर्मान्त्यकर्माणि नवआहं तथैव च ।
 मघात्रयोदशौआहं आहान्यपि च षोडश ॥ चन्द्रसूर्यग्रहे
 स्नानं आहं दानं तथा जपः । कार्याणि मलमासेऽपि नित्य-
 नैमित्तिकं तथा” इति । जातकर्मान्त्यकर्माणि जातकर्माश्च-
 प्राशननाम करणानि मुख्यकालकर्तव्यानि । अन्यथा “नामा-
 सप्राशनं चौडं विवाहं मौष्णिव्रतम् । निष्कृमं जात-
 कर्माणि कास्यं हृषविसर्जनम् ॥ अस्तं गते गुरौ शक्ने बाले
 हृष्टे मनिस्तुषे । उपायनमुपारम्भं व्रतानां नैव कारयेत्” ॥
 इति गर्गवचनविरोधः स्यात् अतएव “नामाश्चजातकर्माणि
 यथाकालं समाचरेत् । अतिपाते तु कुर्वीत प्रशस्ते मासि
 पुण्यदे” ॥ इति गर्गवचनान्तरं सङ्गच्छते । हृषोत्सर्गे कास्येति
 विशेषणात् “अशौचान्तद्वितीयेऽह्नि यस्य नोत्सृज्यते हृषः ।
 पिशाचत्वं धवं तस्य दत्तैः आहृतैरपि” ॥ इति मैथिलधृत-
 वचनबोधिताशौचान्तात् द्वितीयदिनविहितहृषोत्सर्गः कार्य-
 इत्यर्थः । इष्टमग्निहोत्रादि पूर्त्तं खातादि । तथाच जातू-
 कर्णः “वापौकूपतडागादिदेवतायतनानि च । अन्नप्रदान-
 मारामाः पूर्त्तमित्यभिधीयते ॥ अग्निहोत्रं तपः सत्यं वेदानां
 चानुपालनम् । आतिथ्यं वैश्वदेवश्च इष्टमित्यभिधीयते” ॥
 नित्यमेकं हि सर्वदेति नित्यमेकं केवलं नित्यम् अहरहः क्रिय-
 माणं आहं न नित्यनैमित्तिकं पार्वणआह्नादि अतएव नित्यस्य
 नित्यनैमित्तिकस्य च भेदमाह मार्कण्डेयपुराणम् । “नित्यं
 नैमित्तिकञ्चैव नित्यनैमित्तिकं तथा । गृहस्थस्य च यत्कर्म
 तन्निशामय पुत्रके ॥ पञ्चयज्ञाश्रितं नित्यं यदेतत् कथितं

१८४

श्राद्धतत्त्वम् ।

द्विज । नैमित्तिकं तथाप्यन्यत् पुत्रजन्मक्रियादिकम् । नित्य-
नैमित्तिकं श्रेयं पर्यश्राद्धादिपण्डितैः” ॥ सर्वदा भक्तमासे
प्रकृतमासेऽपि ।

आद्यश्राद्धेति कर्त्तव्यतायां वराहपुराणम् । “आसनं चोप-
कल्पेत मन्त्रेण विधिपूर्वकम्” । मन्त्रस्तु “अश्रासने देवराजा-
भ्यनुज्ञातो विश्राम्यतां द्विजवर्यानुग्रहाय प्रसादये त्वासनं
गृह्णपूतं ज्ञानाग्निपूतेन करेण विप्र” इति तथा “आवरणार्थञ्च
तेच्छत्रं ब्राह्मणाय प्रदौयते । पश्चादुपानहौ दद्यात् पाद-
स्पर्शकरे शुभे ॥ सन्तप्तबालुकां भूमिमसिकण्टकितां तथा ।
सन्तारयति दुर्गाणि प्रेतं दददुपानहौ ॥ तिलोपचारं कृत्वा तु
विप्रस्य नियतात्मनः । नामगोत्रमुदाहृत्य प्रेताय तदनन्तरम् ॥
शौघमावाहयेद्भूमि दूर्भहस्तोऽथ भूतले” ॥ तच्छत्रं प्रेताय
दत्तच्छत्रं प्रदौयते उत्तराप्रतिपत्तिः क्रियते । प्रेतमित्यस्य
तु दददित्यभिसम्बन्धात् सम्प्रदानत्वेऽपि सन्तारयतीति सम्ब-
न्धेन कर्मात्तैव । “अपादानं सम्प्रदानं तथाधिकरणं पुनः ।
कारणं कर्म कर्त्ता च द्वयोर्योगे परं भवेत्” इत्युक्तेः । भूमीति
पृथिव्याः सम्बोधनम् । मन्त्रस्तु “इहलोकं परित्यज्य गतोऽसि
परमां गतिम्” इति अथश्च स्त्री श्राद्धेऽविज्ञत एव पठनीयः
एवमावाहिते गन्धपुष्पादीनि समर्पयेत् । गन्धमन्त्रस्तु । “सर्वः
सुगन्धः” इति । पुष्पमन्त्रस्तु । “श्रियादेव्या” इति । धूप-
मन्त्रस्तु । वनस्पतिरस इत्यादि इदञ्च गन्धादिसमर्पणं प्रेताय
गन्धादिदानानन्तरं ब्राह्मणे कार्यं लघुहारौतः । “सपिण्डौ-
करणं यावत् प्रेतश्राद्धानि षोडश । पक्वाच्चेनैव कार्याणि
सामिषेण द्विजातिभिः” ॥ वृहस्पतिः । “वस्त्रालङ्कारयथाशं
पितुर्यद्वाहनायुधम् । गन्धपुष्पैः समभ्यर्च्य श्राद्धभोक्ते निवे-
दयेत् । भोजनज्ञानेकविधिं कारयेद्वस्त्रनानि च” । जाबालिः ।

आहृतत्वम् ।

२८१

“पितृयज्ञस्तु निर्वर्त्य मासिके आह एव तु । आहं प्रतिकृचौ
 चैव मातापित्रोर्मृताहनि । असपिण्णौकृतं प्रेतमेकोद्दिष्टेन
 तर्पयेत्” ॥ पितृयज्ञं पितृतर्पणं निर्वर्त्य क्रियमाणे आह
 ऽहरहः क्रियमाण इत्यर्थः । तेनाभ्युषट्माह्ने मृताहविहित
 मासिके तथा विशिष्टतौर्यद्रव्यादिप्राप्तौ प्रेतआहकरणे छायां
 मातापित्रोर्मृताहनि च असपिण्णौकृतं प्रेतमेकोद्दिष्टेन
 तर्पयेत् ।

षोडशआहानां यत् पतितं कृष्णैकादश्यां तत् कर्त्तव्यम् ।
 तथा च कबुद्धारोतः “आहविघ्ने समुत्पन्ने मृताहाऽविदिते
 तथा । एकादश्यां प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे विशेषतः” । विशेषत
 इत्यभावात्सा पक्ष्या तस्या अपि विघ्नादौ विधानात् । यथा
 हेमाद्रिधृतं षट्त्रिंशत्तमं “मासिके चाब्दिके त्वङ्गि संप्राप्ते
 मृतसूतके । वदन्ति शुद्धौ तत् कार्यं दयं चापि विचक्षणैः” ।
 राजमार्त्तण्डे । “आहविघ्ने समुत्पन्ने अन्तरामृतसूतके ।
 एकादश्यां प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे विशेषतः । आहविघ्ने समुत्पन्ने
 मृतस्याविदिते तथा । अभावात्सां प्रकुर्वीत वदन्त्येके मनो-
 षिणः” । अत्र मृतसूतकोपादानात् ऋष्यशृङ्गवचनेऽशौच-
 पदमेतत् परम् । यत्त्वन्तरामृतसूतकेऽप्येकादश्यां आहविधानं
 तत् “देवे पितृणां आह तु अशौचं जायते यदि । तदशौच-
 व्यतीते तु तेषां आहं विधीयते । शुचौभूतेन दातव्यं या
 तिथिः प्रतिपद्यते । सा तिथिस्तस्य कर्त्तव्या नत्वन्यायै कदा-
 चन” ॥ इति ऋष्यशृङ्गवचनविरोधात् अशौचान्तदिने मल-
 मासादिरूप विघ्नान्तरेण तदकरणे बोध्यम् । अतएव आह-
 विवेके अघाटवाद्य शौचाभ्यामपि पतितमेकोद्दिष्टमेकादश्या-
 मशौचान्ते च मलमासे न कर्त्तव्यं किन्तु मलमासाभ्याम
 कृष्णैकादश्यामेवेत्युक्तम् । यत्तु “जातकर्मणि यच्छ्राद्धं नव-

३८६

श्राद्धतत्त्वम् ।

श्राद्धं तथैव च । प्रातःसंवत्सरं श्राद्धं मलमासेऽपि तत् स्मृतम् ।
 प्रति संवत्सरं श्राद्धमशौचात् पतितस्तु यत् मलमासेऽपि तत्
 कार्यमिति भागुरिभाषितम्” इति ज्योतिषचनवचनं तत्र पूर्व-
 वचनशेषार्हस्य “असंक्रान्तेऽपि कर्त्तव्यमाष्टिकं प्रथमं द्विजैः”
 इति लघुहारीत वचनैकवाक्यतयास्थाधिमासविषयत्वात् ।
 “मलमासस्मृतानाम्नु श्राद्धं यत् प्रतिवत्सरम् । मलमासेऽपि
 कर्त्तव्यं नान्येदान्तु कदाचन” इति कालमाधवौयधृत पैठीन-
 सिवचनस्य मलमासस्मृतविषयत्वाच्च परवचनेऽपि तदुभय श्राद्ध-
 स्थाशौचपतितस्य मलमासाभ्यरे कर्त्तव्यतोक्ता न तु तद्विषयस्य
 अनुपस्थितस्य तस्य च राजमार्त्तण्डे नैकादश्यां कर्त्तव्यतोक्तेः
 मृताहविदितेऽपि ‘अविज्ञातमृते अमावास्यायां श्रवण दिवसे
 वा” इति प्रचेतोवचनोक्तामावास्यापेक्षया विशेषत इत्यनेन
 क्षणोक्तादश्याः प्राधान्यं प्रतीयते मृतशब्दोऽत्र मृताहधरः
 अनिश्चितमरणस्योद्देहिकाभावादिति श्राद्धविवेकः मृताह-
 नौत्येव सूत्रे पाठो मैथिलपाञ्चाल्यदाक्षिणात्यानाम् अत्रामा-
 वास्यायामिति गमनमाससम्बन्धिन्यां “प्रवासवासरे ज्ञेयं
 तस्मासेन्दुक्षयेथव” इति स्मरणादिति मिताक्षरा एतच्च मृत-
 दिनमासयोरज्ञाने वक्ष्यमाण बृहस्पतिवचनात् । मृतमासे
 ज्ञाते मरणदिनाज्ञाने तु तदीयामावास्यायां तथा च हेमाद्रि-
 कालादर्शनिर्णयामृत नव्यवर्द्धमानमृतानि वचनानि । बृह-
 स्पतिः “न ज्ञायते मृताहसेत् प्रोषिते संस्थिते सति । मास-
 सेत् प्रतिविज्ञातस्तद्दृश्यं स्यामृतमृताहनि” । मृताहनौत्यत्र यत्
 कर्त्तव्यमिति शेषः । प्रोषित इत्यज्ञानकारणोपलक्षणम् ।
 मासाज्ञाने तिथिज्ञाने तु स एव “यदि मासो न विज्ञातो
 विज्ञातं दिनमेव च । तदामार्गशिरं मासि मासे वा तद्दिनं
 भवेत्” । कालादर्शनिर्णयामृतयोर्मार्गशिर इत्यत्राषाढक

आहतत्वम् ।

१८७

इति पाठः । भविष्यपुराणम् । “दिनमेव तु जानाति मासं नैव तु यो नरः । मार्गशीर्षे तथा भाद्रे सावे वा तद्दिनं भवेत्” । एषु मृताहावधारणसाक्षिध्यान्मासविशेषो ग्राह्यः । मृतदिनमासयोरज्ञाने तु ब्रह्मस्यतिः । “दिनमासौ न विज्ज्ञातौ मरणस्य यदा पुनः । प्रस्थानदिनमासौ तु ग्राह्यौ पूर्वोक्तया दिशा” ॥ पूर्वोक्तया दिशेति यथा मरण दिनमासज्ञाने तत् ग्रहणम् । तयोरेकतराज्ञाने यथाव्यवस्थापितं तथात्रापौति तेन प्रस्थानदिनमासज्ञाने तत् ग्रहणम् । प्रस्थानमासमात्रज्ञाने तदीयामावास्था ग्राह्या प्रस्थानतिथिमासज्ञाने तु मार्गशीर्षादौ तत्तत्तिथिर्ग्राह्येति । समुद्देशेत्वाह यमः । “गतस्य न भवेद्दार्ता यावत्द्वादशवार्षिकी । प्रेतावधारणस्तस्य कर्त्तव्यं सुतवाभवेः । यन्मासि यदहर्यातस्तन्मासि तदहः क्रिया । दिनाज्ञाने कुहस्तस्य आषाढस्याथवा कुहः” ॥ एवञ्च मरण-प्रस्थानदिनमासाज्ञाने अषण्णदिवसस्य विषयः । प्रभासस्वरूपं “मृतस्याहो न जानाति मासं वापि कथञ्चन । तेन कार्य-ममावास्थां श्राद्धं सावेऽपि मार्गके” ॥ कथञ्चनेति मरण-प्रस्थानदिनमासत्वरूपेण अषण्णदिनत्वरूपेण च केनाप्यज्ञाने यच्च सर्वत्र तत्तन्मासौय कृष्णैकादश्यभाव एव अमावास्था ग्राह्या श्राद्धविघ्न इति वचनात् । अन्यथा तद्वचनस्यमृताहाविदित इत्यस्य विषयानुपपत्तेः । तस्याह्यामावास्थापेक्षया प्राधान्यं तद्वचने विशेष इत्यभिधानात् ।

पतितैकादशाहादिश्राद्धानां कृष्णैकादश्यकरणे श्राद्धान्तरदिने कर्त्तव्यतामाह हेमाद्रिधृतो देवलः । “एकोद्दिष्टे तु सम्प्राप्ते यदि विघ्नः प्रजायते । मासेऽन्यस्मिं स्थितौ तस्मिंस्तदा दद्यात् प्रयत्नतः” । इत्यच्च लघुहारीतवचने मृताहाविदित इत्यादिना ग्रन्थासिकसांस्वरिकश्राद्धमेकादश्यां विहितम्

६८८

आह.तत्त्वम् ।

उपस्थितत्वादिघ्नेऽपि तस्यैव आहस्य एकादश्यां कर्त्तव्यत्वं प्रतीयते नत्वमावास्याआह्रादेरनुपस्थितत्वात् । एवञ्च कृत्स्नवचने देये पितॄणां आह्नेऽशौचमिष्यत्र देय इत्यनेन यस्य आहस्य विघ्नेऽप्यवश्यन्देयत्व मुक्तं तस्यैवाशौचान्ते कर्त्तव्यता नत्वमावास्याआह्रादेः । तत्राशौचोत्तरआहप्रशस्तकालप्राप्ततिथावेव आहमाह शुचौभूतेन दातव्यमित्यादिना । यथा हि दातव्यमित्यत्र शयनीयवत् आहं दातुमर्हत्यस्मिन् काल इति कृत्ययुतोऽन्यत्रापीति अर्हेतावित्यधिकृत्य शक्ति च कृत्या इत्याभ्यां सूत्राभ्यामर्हाधिकरणे कृत्यप्रत्ययः । अन्यथा पूर्ववचनपरार्द्धेन पीनरुक्त्यापत्तेः । ततश्च दातव्यं आहपूज्यकालं मध्याह्नादिकं प्राप्य या तिथिः शुचौभूतेन प्राप्यते सा तिथिस्तस्य आहस्य कर्त्तव्या करणार्हा नत्वन्या कृष्णैकादशौ अशौचरूपविघ्ने प्रतीक्षणीया । ततश्च शुचौभूताव्यवहितदिवसीय-आहप्रशस्तकालप्राप्ततिथिखण्ड नियमादप्रशस्तकालेऽपि तत्तत्तिथिखण्ड एव आहं न तु शुक्लपक्षेऽपि तत् द्वितीयखण्डेऽनुपस्थितेः । एवञ्चाशौचान्ते सङ्गवाभ्यन्तरसमाप्य तिथौ आहं मैथिलोक्तं न युक्तम् किन्तु तदुत्तरप्रशस्तकालप्राप्ततिथावेव नन्वशौचे तु व्यतीते वै इति वचनादशौचान्त इति प्रयोक्तव्यमिति आहचिन्तामणिः । मैवं यथा कृताहनि तु कर्त्तव्यमित्यादिना कृताह्रादेर्निमित्तत्वेऽपि तत्तिथिविशेषत्वे नैवोक्षेः । यथा वा तत्र विघ्ने एकादश्यादिविधानादेकादश्यादिरूपेणैव निमित्तत्वान्तथैवोक्षेः । तथात्रापि तदशौचे व्यतीतेत्वित्यादिनाऽशौचान्तविहिते आह्ने शुचौभूतेन दातव्यमित्यादिना आहप्रशस्तकाले प्राप्ततिथिविशेषस्यैव निमित्तत्वान्तथैवोक्षेः नत्वशौचान्तत्वेन व्यवहारोऽपि तथा ।

अथ सप्रिण्णौकरणम् । तत्र गोभिलः । “पूर्णे संवत्सरे

आहतत्त्वम् ।

२८८

यस्मात्ते त्रिपक्षे यदहर्षा हृष्टिरापद्येत तदहस्यत्वार्युदकपा-
 द्वाणि सतिलगन्धपुष्पोदकानि पूरयित्वा त्रीणि पितृणामेकं
 प्रेतस्य प्रेतपात्रं पिष्टपात्रेष्वसिञ्चति । ये समानाः समनसः
 पितरो यमराज्ये तेषां लोकः स्वधा नमो यज्ञो देवेषु कल्प-
 ताम् । ये समानाः समनसो जीवाजीवेषु मामकाः तेषां
 और्मयि कल्पतामस्मिन् लोके शतं समाः” । इति एतेनैव
 पिण्डो व्याख्यात इति । पूर्णं संवत्सरे इति मुख्यकल्पः ।
 तदशतौ नवमो मासः संवत्सरान्ते विसर्जनं “नवममास्यमि-
 त्येके” इति पैठोनसिवचनात् । तदशतौ षष्ठो मासः ।
 तत्राप्यशतौ त्रिपक्षः तत्राप्यशतौ अशौचापगमे प्रथममासस्य
 द्वादशभिर्दिनेर्द्वादशमासिकानि आहानि निर्वर्त्य त्रयोदशाहः
 सपिण्डीकरणकालः शूद्रस्य द्वादशाहो न तु त्रयोदशाह एव
 मासिकार्थवत् द्वादशाहआहं कृत्वा त्रयोदशेऽङ्गि वा तत्
 कुर्यात् मन्त्रवर्ज्यं हि शूद्राणां द्वादशेऽङ्गीति विष्णुवचनात् ।
 मासिकार्थवदिति मासिकार्थी मासि मासि क्रियमाणआह-
 प्रयोजनं प्रेताप्यायनादि तत् युक्तं द्वादशाहक्रियमाणआह-
 मित्यर्थः । यत्र त्वेकादशमासाभ्यन्तरेऽधिमासपातस्तत्र
 त्रयोदशसु दिनेषु त्रयोदशमासिकानि कृत्वा चतुर्दशेऽङ्गि
 सपिण्डनं कार्यमिति “संवत्सराभ्यन्तरे यद्यधिमासो भवति
 तदा मासिकार्थं दिनमेकं वर्द्धयेत्” इति विष्णुवाक्यात् शूद्रस्य
 त्रयोदशदिनेषु त्रयोदशमासिकानि त्रयोदशेऽङ्गि सपिण्डनं
 दृष्टपरिकल्पनान्यायात् । एवञ्च आहहृष्टिमात्रं न दिन-
 हृष्टिरिति मिश्रोक्तं हेयम् । तद्वृत्तविष्णुसूत्रे दिनमेकं वर्द्ध-
 येदिति श्रुतेः । आहाधिक्यमाह सत्यव्रतः “संवत्सरस्य मध्ये
 तु यदि स्यादधिमासकः । तदा त्रयोदशे आहं कार्यन्तद-
 धिकं भवेत्” । तत्राप्यशतौ प्रथममासस्यैकाह एव द्वादश-

३६०

आवृत्तत्वेम्।

मासिकसहितसपिण्डीकरणकालः। “मुख्यं श्राद्धं मासि मासि अपर्याप्तावृत्तं प्रति। द्वादशाहेन वा कुर्यादेकाहे द्वादशाथवा” ॥ इति मरौचिवचनात्। अपर्याप्तौ अशक्तौ ऋतुर्मासद्वयम्। अत्र कल्पे षष्ठमासिकदिने पञ्चममासिकं कृत्वा प्रथमषाण्मासिकं कृत्वा षष्ठमासिकं कार्यं तदायु-
त्कर्षन्यायात्। न तु तत् पूर्वं षाण्मासिकं व्युत्क्रमापत्तेर्न च पञ्चममासिकमपि पूर्वदिने मृततिथ्यभावात् एवमेव वाचस्पति-
मिश्रः अपकर्षनिमित्तमाह व्याघ्रः “आनन्त्यात् कुलधर्माणां युंसां चैवायुषः क्षयात्। अस्थितेषु शरीरस्य द्वादशाहः प्रशस्यते” ॥ एतच्च द्वादशाहपदं शावाशौचान्तद्वितीयदिन-
मात्रपरमिति प्राचीनमैथिलाः अजहत् स्वार्थलक्षण्या स्वजा-
त्युक्ताशौचान्तद्वितीयदिनमात्रोपलक्षकमिति श्राद्धप्रदीपश्राद्ध-
चिन्तामणी। तद्वयमप्ययुक्तं “द्वादशाहेन वा कुर्यात्” इति मरौचिवचने “द्वादशाह श्राद्धं कृत्वा त्रयोदशेऽह्नि वा कुर्यात्” इति विष्णुवचनाभ्यामेकवाक्यतया द्वादशाह इत्यस्य द्वादश-
दिनपरत्वात् कुलधर्माणामिति कुलधर्मः ज्योतिरागमादि-
सिद्धानन्तरभाविनाशपरचक्रभयोत्पन्नस्तेच्छदेशगमनादिभिर्नि-
मित्तैरशौचापगमे द्वादशदिनानि योदशश्राद्धापकर्षकाल इति शून्पाण्डुपाध्यायव्याख्यानात् मरौचिनैव एकाहे द्वादशाह-
वेति सामान्यत एव एकाहविधानाच्च। अतएव एकाहा-
पेक्षया प्राशस्त्याभिधानमपि सङ्गच्छते अतएव प्रथममासस्य एकाह एव द्वादशमासिकसहितसपिण्डीकरणकाल इति श्राद्ध-
विवेकः। अत्र यानि एकाह कर्तव्यतया द्वादशमासिकश्राद्धा-
न्युक्तानि तानि शूद्रेणापि श्राद्धमासिकदिन एव कार्याणि। नत्वाद्यमासिकं कृत्वा तत्परदिने एकादशमासिकानीति ज्ञेयम्। एवञ्च तेषामपकर्षं तन्मध्यतदन्तकालकर्तव्यतया षण्मा-

श्राद्धतत्त्वम् ।

२८१

सिकद्वयसपिण्डीकरणप्रकर्षः सिद्धयतीति सुधीभिर्भाव्यम् ।
यदहर्वा हृदिरिति हृदिराद्यास्यमानं पुंसवनादि । आप-
द्येत आसन्ना भवति तद्दिनेऽपि सपिण्डीकरणम् । तथाहि
“प्रागावर्त्तनादङ्गः कालं विद्यात्” इति गोभिलगृह्यसूत्रेण
पुंसवनादिरूपवृद्धेर्यामहयाभ्यन्तरे विधानात् सपिण्डीकरणस्य
आपराह्णे विधानात्तयोः कालयोरवाधाय हृदिपूर्वदिने अप-
कर्षः । ननु सपिण्डीकरणस्यापराह्णिकत्वे किं प्रमाणमिति-
चेत् “अपराह्णे तु पैष्टकम्” इत्युक्तगवचनम् । किञ्च “यद्य-
प्यदन्तकः पूषापैष्टमत्ति सदाचरम् । अग्नौन्द्रेष्वरसामान्या-
त्तण्डुलोऽत्र विधीयते” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टवचने यथा
बह्वनामनुरोधात्तण्डुलचरुर्नैकानुरोधात् पैष्टचरुः । “विरुद्ध-
धर्मसमवाये भूयसां स्यात् सधर्मकत्वम्” इति जैमिनिसूत्रात्
तददत्तापि बहुदेवताकपार्वणानुरोधादेकोद्दिष्टकालबाध इति ।
एवञ्च संवत्सरमधिकृत्य “सपिण्डीकरणस्तस्मिन् काले राजेन्द्र
तत् शृणु । एकोद्दिष्टविधानेन कार्यस्तदपि पार्थिव” ॥ इति
विष्णुपुराणोयमेकोद्दिष्टांशे तदिति कर्तव्यतापरं न तु तत्काल-
परम् । तथाच परिशिष्टप्रकाशयुक्तम् । “श्राद्धद्वयमुपक्रम्य
कुर्वीत सहपिण्डताम् । तयोः पार्वणवत् पूर्वमेकोद्दिष्टमथा-
परम्” इति ॥ एवञ्च शुद्धितत्त्वलिखितस्वमस्तकोपाख्यानवत्
हृदि निश्चित्य कृतं सपिण्डीकरणं तदानीं विघ्नेन हृद्यभावे-
ऽपि हृद्यारम्भकालान्तरं पूर्णसंवत्सरं प्राप्य पितृत्वप्रापकमिति
न सपिण्डनान्तरम् । अत्र “खः कर्तास्त्रीति निश्चित्य दाता
विप्राक्षिमन्त्रयेत्” । इतिवन्निश्चित्येति उक्तकोटिकसम्भा-
वनोपलक्षणं भविष्यस्मिन्नित्यस्य कर्मणः प्रत्युद्धार्यत्वात् । एवञ्च
हृदिश्राद्धं यदर्थं कृतं तत्कर्म चेत् विज्ञातद्दिने न क्रियते
तदा दिनान्तरे तत् कर्मणि क्रियमाणे तदङ्गत्वात् पुनर्हृदि-

२८२

आवृत्तत्वम् ।

आवृत्तं कर्तव्यमेव । “प्रधानस्याक्रिया यत्र साङ्गं तत् क्रियते पुनः । तदङ्गस्याक्रियायान्तु नावृत्तिर्न च तत्क्रिया” । इति छन्दोगपरिशिष्टेन साङ्गकरणाभिधानात् । हेमाद्रिद्वृतं “पूर्णे संवत्सरे आवृत्तं षोडशं परिकीर्तितम् । तेनैव च सपिण्डत्वं तेनैवाद्भिकमिष्यते” ॥ अत्र पूर्णसंवत्सरक्रियमाणआवाद्यादयथोभयनिर्वाहः । तथापक्वसपिण्डनादप्युभयनिर्वाहान्न पूर्णसंवत्सरे आद्भिकान्तरं कार्यम् । एवञ्च पञ्चदशआहे कृतेऽप्युन्नेयम् । उदकपात्राणीति अर्घ्यार्थमुदकयुक्तपात्राणि । अत्र त्रौणि पितृणामेकं प्रेतस्येति पाठक्रमदर्शनात् सर्वत्रछन्दोगानां यजुर्वेदिनाञ्च गृह्यानुरोधात् सपिण्डौकरणे प्रेतकर्मकरणं पितृकर्मपूर्वकं “तयोः पार्वणवत् पूर्वमेकोद्दिष्टमथापरम्” इति पूर्वलिखितवचने शाब्दक्रमदर्शनात् देवकृत्य-पितृकृत्ययोर्मध्ये प्रेतकृत्येन व्यवधानस्यायुक्तत्वाच्च एतेन “अथ सपिण्डौकरणं संवत्सरमेकं पिण्डमुद्दिश्य संवत्सरास्ते चत्वार्युदकपात्राणि ग्रयुनक्ति तत्रैकं प्रेतस्य त्रौणि इतरेभ्यः” इत्याशङ्कनायनदर्शनात् सर्षशाखिनां सपिण्डौकरणे प्रेतादित्वं मैथिलोक्तं निरस्तम् एतद्वचनस्य तच्छाखिमात्रपरत्वात् किन्त्वर्घ्यदानघात्रे पाठक्रमाच्छाब्दक्रमस्य बलवत्त्वात् ब्रह्मपुराणे प्रेतार्घ्यदानानन्तरं “ततः पितामहादिभ्यः” इति शाब्दक्रमस्त्वावाधायार्घ्यपात्रेषु गन्धपुष्पदानपर्यन्तं पितृपूर्वकता उक्तर्गे तु प्रेतपूर्वकतेति तथा ब्रह्मपुराणं चतुर्भ्यर्घ्यपात्रेभ्य एकं वामेन पाणिना । गृहीत्वा दक्षिणेनैव पाणिना च तिलोदकम् ॥ सम्राजयित्वा पृथिवीं ये समाना इति स्मरन् । प्रेतविप्रस्य हस्ते तु चतुर्भागं जलं क्षिपेत् ॥ ततः पितामहादिभ्यस्तन्मन्त्रैश्च पृथक् पृथक् । ये समाना इति दाभ्यां तज्जलन्तु समर्पयेत् ॥ अर्घ्यन्तेनैव विधिना प्रेतपानाच्च पूर्ववत् । तेभ्यर्घ्यं निवेद्यैव पश्चाच्च

आहतत्त्वम् ।

२८३

स्त्रयमाचमेत्” ॥ एकं प्रेतपात्रं वामेन अनन्तरं दक्षिणेन गृहीत्वेति सख्यम् । ये समाना इति मन्त्रद्वयं पठन् प्रेतपात्रस्यम् उत्सृष्टजलं कुशरेखात्रयेण चतुर्धा विभज्य भागमेकं प्रेतपात्रस्यं जलं क्षिपेत् दद्यात् उत्सृष्टजलपिण्डयोर्विभागे मन्त्रस्य करणत्वं व्यक्तमाह शातातपः । “निरूप्य चतुरः पिण्डान् पिण्डदः प्रतिनामतः । ये समाना इति द्वाभ्यामाद्यन्तु विभजेत्त्रिधा । एष एव विधिः पूर्वमर्घ्यपात्रचतुष्टये” ॥ ततः तदनन्तरं तच्चान्नैः पितामहादिभेदेन विराट्तेर्या दिव्या इति मन्त्रैश्चकारात् पितामहाद्युत्सर्गवाक्यैरर्घ्यमुत्सृज्य ये समाना इति द्वाभ्यां मन्त्राभ्यामर्घ्यं पुष्पोदकं तज्जलं प्रेतपात्रस्यजलं तेनैव विधिना प्रत्येकं पूर्ववत् चतुर्भागरूपं प्रेतपात्रात् समर्पयेत् तेभ्यः पितामहादिभ्यस्त्रिभ्यस्तस्मिन्निश्चितपुष्पतिस्रोदकरूपमर्घ्यं निवेद्य तद्ब्राह्मणहस्ते प्रक्षिप्य पश्चादाचामेदित्यर्थः तेन प्रेतब्राह्मणहस्ते उत्सृज्य दत्तस्यैवार्घ्यजलस्य तदवशिष्टजलस्य भागत्रयं पितामहाद्युत्सृष्टार्घ्यजलेषु मिश्रीकतन्त्रमिति प्रतीयते । अतएव दत्तस्यैव प्रेतपिण्डस्य मिथोभाव इति आहविवेकः । यच्च न च “अत्र दैवं भोजयेत् प्रागेवं देवेऽर्घ्यं मन्त्राद्यच्च दत्त्वा गन्धमास्थैः पात्रमर्चयित्वा हुतशेषं पिण्डभ्यः पात्रेषु दद्यात्” इत्याश्वलायनवचने पिण्डपात्रे दैवं न मिश्रयेदिति कल्पतरुव्याख्यानानुरोधेन मैथिलोक्तं सर्वशाखिनान्तथाचरणं तन्न युक्तम् आश्वलायनेन काण्डानुशयस्योक्तात् वह्नृचानामेव तथा युक्तत्वात् न सामगयजुर्वेदिनोः तयोः पदार्थानुशयस्योक्तत्वात् अतएव आहसूत्रे समग्रये मन्त्रदर्शनात्तत्रैव मन्त्रान्वयः पिण्डदयितादावुक्तः । वस्तुतस्तु पौराणिकत्वात् देवताभ्य इत्यस्य पाठवत् साधारणस्मृतिकारशातातपोक्तत्वाच्च विभागेऽपि मन्त्रान्वयो युक्तः अतएव मैथिलैरपि तथा लिखितमिति ।

२८४

आवतस्वम् ।

एवञ्च पार्श्वे प्रागुक्तवचनेन शेषद्रव्येण पिण्डविधानात् तद्विकृतावपि सपिण्डीकरणे तन्नियमात् । यद्यपि शेषाभावेऽपि पिण्डनिवृत्तिरायाति तथापि “यथोक्तवस्त्वसंप्राप्तौ ग्राह्यन्तदनुकारि यत् । यवानामिव गोधूमा ब्रौह्मणामिव शालयः” । इति हस्त्योगपरिशिष्टवचनात् मुख्याभावेऽपि प्रतिनिधिः ग्राह्यार्थ इति न्यायाच्च मध्याद्यभावे गुडादिपङ्कणवत् द्रव्यान्तरेणापि पिण्डदानं शेषद्रव्यनियमस्तु तत् समवे द्रव्यान्तरत्यागाय । अन्यथा तदङ्गाभावे कर्मवैमुण्यं स्यात् “सहपिण्डक्रियायाम्” इति मनूक्तेः पिण्डस्य प्रेतपिण्डेन सह मिश्रीकरणं यत्रेति सपिण्डीकरणसमाख्यासिद्ध्यर्थं सुतरान्तत्र तथाचरणं प्रतिपत्तिरूपकर्माङ्ग एव प्रतिपाद्याभावे तन्नित्यतिः । पशुयागे लोहितं निरस्यति सकृन्निरस्यति इत्यादावङ्गा अतएव यज्ञवास्तुरूपप्रतिपत्तियामेऽपि यज्ञो यत्र वसति इति यज्ञवास्तु समाख्यानुरोधेनास्तृतकुशविनाशेऽपि कुशान्तरप्रतिनिधिर्भट्टनारायणैर्गोभिलभाष्ये उक्तः “प्राक्स्विष्टिक्तत आवापः” इति गोभिलसूत्रस्य व्याख्यानेऽपि आउप्यते इत्यावापः प्रधानहोमः स तु स्विष्टिक्कहोमात् प्राक् न पश्चादित्यर्थः । एवञ्च मुख्यहोमेत्वक्तते यदि चरुर्नष्टो दुष्टो वा भवति तदान्यः पाच्यः मुख्ये कृते चेद्वाग्रदुष्टो तदान्येनैव स्विष्टिक्कहोम इति सरला । एतेन शेषनाशे पिण्डनिवृत्तिरिति वाचस्पतिमिश्रोक्तं हेयम् एतेनाव्यदानविधानेन पिण्डमिश्रणप्रकारो व्याख्यात उक्तः । तथाच ब्रह्मपुराणम् । “अथ तेनैव विधिना दर्भमूलेऽवनेज्जन्म । पितुर्दत्त्वा तु पिण्डस्तु दद्यात् भक्त्या तु पूर्ववत् ॥ दत्त्वा पिण्डान् पितृभ्यस्तु पश्चात् प्रेताय पार्श्वतः । तन्तु पिण्डं विधा कृत्वा आनुपूर्व्याथ सन्ततम् । निदध्यात् त्रिषु पिण्डेषु एवं संसर्जने विधिः” ॥ पितृभ्यः पितृपितामहादिभ्यः

आहतस्त्वम् ।

२८३

पिण्डान् दत्त्वा प्रेताय पाञ्चतः पूर्वदेशे पिण्डं दद्यादित्यर्थः ।
तं प्रेताय दत्तपिण्डम् आनुपूर्व्यां पितामहादिक्रमेण संसर्जने
प्रेतपिण्डमिश्रणे । भविष्यपुराणम् । “गन्धोदकं तिलैर्युक्तं
कुर्यात् पात्रचतुष्टयम् । अर्घ्यार्थं पितृपात्रेषु प्रेतपात्रं प्रसे-
चयेत् । ये समाना इति द्वाभ्यामेतज्ज्ञेयं सपिण्डनम् ।
नित्येन तुल्यं श्रेष्ठं स्यादेकोद्दिष्टं स्त्रिया अपि” । नित्येना-
वध्वकेन ततश्च पार्वणांशे पार्वणेन एकोद्दिष्टांशे एकोद्दिष्टे न
श्रेष्ठमङ्गजातं तुल्यम् एकोद्दिष्टमिति एकोद्दिष्टं तद्वर्मशाहि-
त्वात् सपिण्डीकरणश्चेत्युभय परम् । “एतत् सपिण्डीकरण-
मेकोद्दिष्टं स्त्रिया अपि” इति याज्ञवल्करवचनेकवाक्यत्वात् ।
तेन आह्वेषु मध्ये एतच्छ्राद्धद्वयं स्त्रियाः कर्त्तव्यं नत्वाभ्युदयि-
कश्चादादि । अत्र च वा कर्त्तरि कृत्य इति कर्त्तरि षष्ठौति
कर्त्तृत्व नियमः । वृद्धिश्चादादौ स्त्रीणां भोजनदर्शनाच्च भोक्तृत्व-
नियमः ।

पितरि पूर्वं स्मृते तद्वर्षाभ्यन्तरे पितामहे प्रपितामहे स्मृते
यथा कर्त्तव्यं तथाच कन्दोगपरिशिष्टे कात्यायनः “पितुः सपि-
ण्डतां कृत्वा कुर्यान्मासानुमासिकम् । असंस्कृतेन संस्कार्यो
पूर्वो पौत्रप्रपौत्रकैः । पितरस्तत्र संस्कर्त्यादिति कात्यायनो-
ऽब्रवीत् । पापिष्ठमपि शुद्धेन शुद्धं पापकृतापि वा पिता-
महेन पितरं कुर्यादिति विनिश्चयः” । पितुः सपिण्डतां
कृत्वा प्रेतीभूतयोरपि पितामहप्रपितामहयोः सत्त्वे प्रति-
मासविहितं पार्वणं पितृवृद्ध प्रपितामहातिवृद्धप्रपितामहानां
कर्त्तव्यं नतु तयोः सपिण्डीकरणापेक्षा कार्या ननु सपिण्डनेना-
संस्कृताभ्यां सह पिण्डः कथं सपिण्डनाख्य संस्कारस्तस्मात्त-
दर्थं तयोः सपिण्डीकरणमपकर्षणीयं पितुरेव वा सपिण्डन-
मुत्कर्षणीयमित्यत्र आह । असंस्कृताविति । उत्कर्षापकर्षौ

१८६

आहतस्त्वम् ।

न कार्यावित्यनेन वचनेनोक्तं कथमसंस्कृतेन सह संस्कार इत्ववाह पापिष्ठमपीति पापिष्ठमकृत सपिण्डीकरणं शुद्धेन कृतसपिण्डीकरणेन पितामहेन पापकृता अकृत सपिण्डीकरणेनापि शुद्धं कुर्यादिति शास्त्रनिश्चयः । अतोवधनबलाददोष इति तात्पर्यम् अथ तु प्रेतीभूतपितामहेन पितुः सपिण्डने पितामहस्यैकोद्दिष्टमेव । “असपिण्डीकृतं प्रेतमेकोद्दिष्टेन तर्पयेत्” इति प्रागुक्तजावालवचनात् एवमन्यत्रापि बोध्यं ब्रह्मपितामहस्य प्रेतत्वे तेन सह न कार्यमिति तात्पर्यम् ।

अत्र मातुः सपिण्डने श्वशुरार्यश्वशुरयोः पिण्डौ कुशैराच्छादौ । तथा च मार्ग्यः पतिनैकेन कर्त्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः । सा गता हि मृतेकत्वं कुशैरन्तरयन् पितृन् । श्वशुरस्यायतो यस्माच्छिरः प्रच्छादनक्रिया । पुत्रैर्दर्भेण सा कार्य्या मातुरभ्युदयार्थिभिः” । अन्तरयन्तीत्यर्थे अन्तरयन्निति लिङ्गव्यत्ययेन पुंस्त्वमिति ज्ञप्तायुधः । परवचनं गोभिलस्याह-सूत्रभाष्यकृतापि लिखितम् । अतएव प्रव्रजिते पतिते वा पितरि मृतेऽपि न पितामहादिभिर्मातुःसपिण्डीकरणं किन्तु पितामहादिभिरेव । “स्वेन भर्ता सहैवास्याः सपिण्डीकरणं स्त्रियाः । एकत्वं सा गता यस्माच्चरुमन्त्राहुतिव्रतैः । तस्मिन् सति सूताः कुर्युः पितामहा सहैव तु” ॥ इत्यत्र तस्मिन् सतीति आह्वानहर्भर्तुपलक्षणम् । अतएव “तस्याञ्चैव जीवन्त्यां तस्याः श्वश्रूति निश्चयः” इति लघुहारीते न श्वश्रूजीवने तस्याः श्वश्रूक्तं न तु श्वशुरेणेति कचिदप्युक्तम् । एवं पितामहादिभिर्मातुः सपिण्डीकरणेऽपि सामगेन “ये चात्र त्वासनु यांसु तमनु तस्मै ते स्वधा” इति मन्त्रो न पाठ्यः सन्त्रलिङ्गविरोधात् अतएव आभ्युदयिके मातृपत्ने श्रौदतादिभिर्मन्त्रान्तरं

आहतत्वम् ।

२६७

लिखितं न तु ये चात्रत्वामिति वस्तुतस्तु आभ्युदयिके कृन्दो-
 गानां मातृपक्ष एव नास्तीति वक्ष्यते । एवञ्च “अर्घ्यार्थं पित्र-
 पात्रेषु प्रेतपात्रं प्रसेचयेत् । ये समाना इति द्वाभ्यां शेषं
 पूर्ववदाचरेत् । एतत् सपिण्डीकरणमेकोद्दिष्टं स्त्रिया अपि”
 इति याज्ञवल्क्येन पार्वणैकोद्दिष्टं विकृतौभूतं पुंसपिण्डनाति-
 देशात् तद्विकृतौभूतस्त्री सपिण्डनेऽपि ये समाना इति मन्त्र-
 हयस्य पार्वणोक्तये चात्रत्वामिति मन्त्रस्य च लिङ्गार्थासम्बेत्त-
 त्वेऽपि प्रकृत्यर्थस्य सम्बेतार्थत्वात् पाठः । ततश्च “माता-
 महानामप्येवं आह” कुर्याद्विचक्षणः । मन्त्रोद्देन यथान्यायं
 शेषाणां मन्त्रवर्जितम्” इत्यनेन यच्छेषाणां मन्त्रवर्जनमित्युक्तं
 तत् “शङ्कन्तां पितामहाः” इत्यादि प्रकृत्युद्देश्योक्तं मन्त्रवर्जन-
 परमिति प्रागुक्तं मार्कण्डेयपुराणम् । “सर्वाभावे स्त्रियः कुर्युः
 स्रभर्तृणाममन्त्रकम् । तदभावे च नृपतिः कारयेत् स्वकुटुम्ब-
 वत् । स्त्रीणामप्येव मेवैतदेकोद्दिष्टमुदाहृतम् । सुताहनि
 यथान्यायं नृणां यद्वदिहोदितम्” । स्त्रियोऽत्र असवर्णोऽपि
 अपरिणीतावेति आहविवेकः । सवर्णोऽपि पुत्रपौत्रप्रपौ-
 चावभाव एव विधानात् । यथा शङ्खः । “पितुः पुत्रेषु
 कर्त्तव्याः पिण्डदानोदकक्रियाः । तदभावे तु पत्नी स्यात्तद-
 भावे सहोदरः” । स्त्रीणामिति तु सम्प्रदानपरम् । स्त्रीकर्त्तृ-
 कत्वस्य पूर्वार्धं एवोक्तत्वात् । एवमेवामन्त्रकमित्यर्थ इति
 आहविवेकः । अत्र स्त्रिया इत्यस्यासवर्णोऽपि अपरिणीता-
 यरत्वव्याख्यानात् स्त्रीणां मन्त्रनिषेधोऽपि तत् सम्प्रदानकआह
 एवावगम्यते । न तु स्त्रीसम्प्रदानकमात्रे । कल्पतरौ तु
 स्त्रीणामप्येवमिति यादृशेन सम्बन्धेन पित्रव्यत्वादिना पुत्र-
 णामेकादशाहदिआहं तादृशेनैव सम्बन्धेन स्त्रीणामेकस्य
 कर्त्तव्यमिति । एतद्व्याख्याने स्त्रीसम्प्रदानकआहे सुतरां

२८८

श्राद्धतत्त्वम् ।

मन्त्राः पाठ्याः । याज्ञवल्क्येनापि समन्त्रकमेकोद्दिष्टं सपिण्डीकरणोक्ता एतत् सपिण्डीकरणमेकोद्दिष्टं स्त्रिया अपीत्यनेन स्त्रिया अपि तथैवोक्तम् । “मातुः सपिण्डीकरणं पितामह्यासङ्गोदितम् । यथोक्तेनेव कल्पेन पुत्रिकाया न चेत् सुतः” इति छन्दोपपरिशिष्टेनापि यथोक्तेनेव कल्पेन इत्यनेन मन्त्रादिकं सर्वमतिदिष्टं व्यवहारोऽपि तथेति । अमन्त्रकं स्त्रौकर्तृकमन्त्रपाठरहितम् “अमन्त्रा हि स्त्रियो मता” इति वीधायनेन सामान्यतोऽभिधानात् । न तु ब्राह्मणकर्तृकमन्त्रपाठरहितपरम् । तथा च वराहपुराणम् । “अयमेव विधिः प्रोक्तः शूद्राणां मन्त्रवर्जितः । अमन्त्रस्य तु शूद्रस्य विप्रो मन्त्रेण गृह्यते” ॥ अत्रामन्त्रस्येति विशेषणस्य यावद् मन्त्रव्याख्यर्थत्वेन परिभाषारूपत्वाच्च प्रेतश्राद्धमात्रस्य विषयः । न वा शूद्रकर्तृकश्राद्धमात्रविषयः किन्तु स्त्रौकर्तृकश्राद्धमध्यस्य विषयः । अथ ब्राह्मे । “स्त्रौभिश्चावरवर्णैश्च श्राद्धं विप्रानुशासनात् । मन्त्रवद्विधिपूर्वम् तु वज्रिपाकविषर्जितम्” । विप्रानुशासनात् विप्रपाठनात् । मन्त्रवद्विधयुक्तम् । वज्रिपाकविषर्जितमित्यसवर्णस्त्रौकर्तृकश्राद्धपरम् । पतिकर्तृकश्राद्धेऽपि पत्न्याः पाकाधिकारदर्शनात् तथाच छन्दोगपरिशिष्टं “शाकश फाल्गुनाष्टम्यां स्वयं पत्न्यथवा पचेत्” । पत्नीत्वञ्च सवर्णोदायाः ज्येष्ठा पत्नीति वचनात् । ज्येष्ठामाह मनुः । “यदि स्वाश्च पराश्चैव विन्देरन् योषितो द्विजाः । तासां वर्णक्रमेणैव ज्येष्ठं पूजा च वेक्ष्य च” ॥ कुबेरोपाध्यायधृतम् । “असंस्कृतप्रभौतानां पिता न श्राद्धमाचरेत् । यदि स्नेहेन कुर्वीत सपिण्डीकरणं विना” ॥ असंस्कृतप्रभौतानाम् अनुपनौतमृतानाम् । लघुहारीतः “पुत्रेणैव तु कर्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः । पुरुषस्य पुनस्त्वन्ये भ्रातृपुत्रादयोऽपि ये” ॥ आदिशब्दपाद्या-

आहतस्त्वम् ।

२८८

माह स एव । “भ्राता वा भ्रातृपुत्रो वा सपिण्डः शिष्य एव वा । सहपिण्डक्रियां कृत्वा कुर्यादभ्युदयस्ततः” ॥ भ्राता वा इति वाग्येणात् भ्रातृपेक्षया प्रधानत्वेन पूर्वाधिकारिणां दौहित्रास्तानां समुच्चयः । अतएव सपिण्डत्वेनैव भ्रातृतत्पुत्रयोरधिकारसिद्धौ पृथगुपादानं प्राधान्यज्ञापनार्थम् ।

“महागुरौ प्रेतोभूते वृद्धिकर्म न युज्यते” इति शूलपाणि-
लिखितवचनेन “प्रमौतौ पितरौ यस्य देहस्तस्याशुचिर्भवेत् ।
नापि देवं न वा पैत्रं यावत् पूर्णं न वक्षरः” ॥ इति देवी-
पुराणवचनेन च प्रेतोभूतमातापितृकस्य संस्कर्तुः प्रेतोभूत-
मातापितृकस्य संस्कार्यस्य प्रेतोभूतमातापितृकाया अनु-
दायाः कन्यायाश्च वैदिककर्मकर्तृत्वकर्मत्वानर्हत्वेन तत् परी-
हाराय “यदहर्वा हविरापद्येत” इत्यनेन पूर्वदिने सपिण्डनं
कृत्वा पित्रादिः परदिने अभ्युदयं नामकरणादिकं कुर्यात् ।
कदायास्तु “पतिरेको गुरुः स्त्रीणाम्” इति वचनोक्तैकपदेन
पत्युरेव महागुरुत्वाभिधानात् तत् प्रेतत्वमात्रे तस्याः कर्मान-
धिकारः । एवञ्च पितृमात्रोर्महागुरुत्वव्याप्त्येस्तयोर्मरणे
कदाया न कर्मानधिकारः । अथाभ्युदयसपिण्डनयोरानन्तर्य-
मात्रं ज्ञा-प्रत्ययार्थः न त्वेककर्तृकत्वमपि । अन्यथा सपिण्ड-
नाधिकारिण्याः पत्न्याः सत्त्वे अभ्युदयादिकारिणी भ्रातुः
सपिण्डनाधिकारापत्तेः । यथा “नानिद्धा तु पितृन् श्राद्धैः
कर्मवैदिकमारभेत्” इति भ्रातातपवचने पितृकर्तृकहवि-
श्राद्धानन्तरमेव पुत्रेण विवाहः क्रियते । न तु पुत्रेण श्राद्धान-
न्तरं क्रियते । अत्र पुरुषस्य पुनस्त्वन्ये इत्यनेन पुत्रवत् शिष्या-
न्तरस्य सपिण्डने सामान्यतोऽधिकारः प्रतिपादनात् अभ्यु-
दयं विनापि पुरुषस्य सपिण्डनं प्रतीयते । “सहपिण्डक्रियां
कृत्वा कुर्यादभ्युदयं ततः” । इति सपिण्डीकरणात् पूर्वमभ्युः

२००

आहतत्त्वम् ।

दयाभावार्थं नत्वभ्युदयसत्त्व एव सपिण्डीकरणार्थमिति । यत्
 “यानि पञ्चदशाद्यानि अपुत्रस्येतराण्यपि । एकस्यैव तु
 दातव्यमपुत्रायाश्च योषितः” ॥ इति कन्दोगपरिशिष्टीयं सपि-
 ण्डीकरणेतरपञ्चदशश्राद्धविधायकं तच्छिष्यपर्यन्ताभावे पुत्र-
 षस्य बोध्यम् इतराणि एकोद्दिष्टविधानेनैव यानि प्राप्तानि
 प्रत्याब्धिकश्राद्धानि तान्येव दातव्यं दातव्यानीत्यर्थः । अपु-
 चायाश्चेति चकारोऽनुक्तसमुच्चायकं पतिरहिताया इति समु-
 च्चिनोति । “अपुचायां मृतायान्तु पतिः कुर्यात् सपिण्डताम्”
 इति पैठौनसिवचनैकवाक्यत्वात् । अत्र कन्दोगपरिशिष्टे-
 ऽपुत्रायाः पञ्चदशश्राद्धविधानात् “सपिण्डीकरणान्तासां पुत्रा-
 भावे न विद्यते” इति मार्कण्डेयपुराणाश्च बालकपुत्रसत्त्वे
 सपिण्डीकरणम् अन्येनापि कर्त्तव्यमिति प्रतीयते । एवं पतिः
 कुर्यादित्यत्रापि पतिसत्त्वमात्रं विवक्षितम् । तेन पतित-
 मग्नजितपतिसत्त्वेऽपि ऊढया दुहित्वा सपिण्डनं कार्यम् अथ
 “सर्वासामेकपत्नीनामेका चेत् पुत्रिणोभवेत् । सर्वास्तास्तेन
 पुत्रेण प्राह पुत्रवतीर्मनुः” इति मनुवचने सपत्नीपुत्रस्य पुत्र-
 त्वातिदेशात् तत्सत्त्वेऽपि स्त्रीणां सपिण्डनं मैत्रिलैरुक्तं तत्र
 प्रागुक्तलघुहारीतवचने पुत्रेणैवेत्येवकारेणातिदिष्टपुत्रनिषेधात्
 अतएव तदुत्तरार्धे भ्रातृपुत्रोपादानं संगच्छते । अन्यथा भ्रातृ-
 पुत्रसत्त्वे “यद्येकजाता बहुधो भ्रातरः स्युः सहोदराः । एक-
 स्यापि सृते जाते सर्वे ते पुत्रिणो मताः” ॥ इति बृहस्पति-
 वचनेन पुत्रत्वातिदेशात् भ्रातृपुत्रस्य पुत्रत्वादिदेशेनैव पितृव्य-
 श्राद्धाधिकारप्राप्ते भ्रातृपुत्रदानं ध्येयं स्यात् पुत्रत्वादिदेश-
 फलन्तु तत्सत्त्वे पुत्रान्तराकरणं पुत्रामनरकत्वाणञ्च ।

लघुहारीतः । “सपिण्डीकरणान्ताति यानि श्राद्धानि
 श्रोद्दश । पृथग्नैव मृताः कुर्युः पृथग् द्रव्या अपि क्वचित् ॥

आहतत्वम् ।

३०१

प्रेतसंस्कारकर्माणि यानि आह्वानि षोडश । यथाकालान्तु
 कार्याणि नाभ्यधा मुच्यते ततः” ॥ पृथग्द्रव्या अपि विभक्तधना
 अपि पृथक् न कुर्युः सुतरामपृथग्धनाः पृथक् न कुर्युः किन्त्व-
 पृथक् कुर्युः अत्र विशेषयति मरौचिः । “मृते पितरि पुत्रेण
 क्रिया कार्या विधानतः । बहवः स्युर्यदा पुत्राः पितुरेकत्र-
 वासिनः ॥ सर्वेषान्तु मतं कृत्वा ज्येष्ठेनैव तु यत् कृतम् ।
 द्रव्येण चाविभक्तेन सर्वैरेव कृतं भवेत्” ॥ पुत्रेणेत्यविशेषात्
 सर्वेषामधिकारि प्राप्ते ज्येष्ठस्य साक्षात् कर्त्तव्यतामाह बहव
 इति । ज्येष्ठेनापि सर्वेषां भ्रातृणामकरणेनैव करणं भवतु
 इति मतं ज्ञानं कृत्वा विभक्तत्वे द्रव्यसंश्लेषेण च कृतं कर्म
 सर्वैरेव कृतमेव भवेत् । तदानीं द्रव्यासंश्लेषेण च तस्मात् द्रव्यं
 प्राप्तव्यमिति कृत्वा कर्त्तव्यम् । यदि तेन तन्न परिशुध्यते तदा
 स ऋणो भवति प्रत्यवायी च भवतीति । न तु तेन आह्वा-
 न्तरं कर्त्तव्यमिति आहविवेकोक्तं युक्तम् । पृथङ् नैव सुताः
 कुर्युरित्यनेन पृथक्करणस्य पर्युदस्तत्वेनानधिकारात् । यथा-
 काकमिति अशीचान्तद्वितीयदिनद्वादशमासमृततिथि एका-
 दम्यूनपरमासद्वितीयसंवत्सरेषु । न च विधानसामर्थ्यादेव तत्तत्-
 काशप्राप्तेरनर्थकमिदमिति वाच्यम् । तत्तत् काक्षानां द्वाद-
 शाहास्यपेक्षया प्राधान्यबोधनार्थत्वात् । अत्र “धानम्यात्
 कुलधर्माणां पुंसाश्चैवायुषः क्षयात् । अस्थितेऽथ शरीरस्य
 द्वादशाहः प्रशस्यते” ॥ इति व्याघ्रवचनोक्तप्रशस्यत इत्यनेन
 कुलाचारज्योतिःशास्त्रादि-ज्ञातभटिति-मरणराष्ट्रोपप्लवादिस्त्रे-
 ष्वद्देशादिगमनानुसारादेव सपिण्डीकरणापकर्षे द्वादशाहा-
 पेक्षया प्रागुक्तनवममासादिगौणकालपरिग्रहः अथवा यथा-
 कालमित्यादेर्यदहर्षा वृद्धिरापद्येत्यनेनावश्यकनामकरणादि-
 वृत्त्यर्थमेवापकर्षो नत्वनावश्यकोऽपूतार्थापकर्षः कार्य इति

३०३

आवृत्तत्वम् ।

तात्पर्यम् । अतएव लघुहारीतेन “तथैव काम्यं यत् कर्म
वत्सरान् प्रथमाहते” । इत्यनेन काम्यस्यापकर्षनिमित्तता
नास्तौल्यम् । यदि त्वावश्यकवृद्धिनिमित्तेनापकर्षः कृत-
स्तदा इष्टपूर्त्तादि काम्यं वत्सराभ्यन्तरेऽपि कर्त्तव्यमिति आह-
विवेकोऽप्येवं यद्यपि गोभिलसूत्रादौ सपिण्डीकरणस्यैवाप-
कर्षः प्रागुक्तस्तथापि सपिण्डीकरणापकर्षे तत् पूर्वकर्त्तव्य-
आधानामपि तदादितदस्तन्यायादपकर्षः । “सपिण्डीकर-
णास्ता तु ज्ञेया प्रेतक्रिया बुधैः” इति शातातपवचने प्रेत-
क्रियायाः सपिण्डीकरणास्तत्वं प्रतीयते । अत्र वृद्धिनिमित्तं
विना सपिण्डनापकर्षे कृते पूर्णसंवत्सरकालं प्राप्य प्रेतत्वपरी-
हारमाह विष्णुधर्मोत्तरम् । “कृते सपिण्डीकरणे नरः संव-
त्सरात् परम् । प्रेतदेहं परित्यज्य भोगदेहं प्रपद्यते” ॥ वृद्धि-
निमित्तकसपिण्डीकरणापकर्षे कृते तत्क्षणादेव प्रेतत्वपरी-
हारः तदर्थं एवापकर्षात् पवञ्चान्निमित्तापकर्षे वृद्धिकालं
प्राप्य प्रेतत्वपरीहारः तत्कालस्य पूर्णसंवत्सरकालतुल्यत्वात् ।
“अर्वाक् संवत्सरात् वृद्धौ पूर्णे संवत्सरेऽपि वा । ये सपिण्डी-
कृताः प्रेता न तेपान्तु पृथक् क्रिया” इति शातातपवचनात् ।

अथ सांवत्सरिकआहं तत्र । गोभिलः । “अत ऊर्ध्वं संव-
त्सरे संवत्सरे प्रेतायात्रं दद्यात् यस्मिन्नहनि प्रेतः स्वादिति” ।
अत ऊर्ध्वं सपिण्डीकरणास्तआहनिमित्तादाद्यसंवत्सरादूर्ध्वं
संवत्सरे संवत्सरे प्रतिवर्षं यस्मिन्नहनि स्रुतस्तस्मिन्नहनि स्रुताय
दद्यात् । व्याघ्रः । “प्रतिसंवत्सरञ्चैवसेकोद्दिष्टं स्रुताहनि” ।
एतेन सपिण्डीकरणापकर्षे आद्यसंवत्सरेऽपि स्रुताहे आहान्तरं
कर्त्तव्यमिति मैथिलोक्तं हेयम् । व्यक्तमाह हेमाद्रिधृतवच-
नम् । “पूर्णे संवत्सरे आहं षोडशं परिकीर्तितम् । तेनैव च
सपिण्डत्वं तेनैवाब्धिकमिष्यते” ॥ अत्र पूर्णसंवत्सरक्रियमाण-

आहतस्त्वम् ।

३०३

आहादयथोभयनिर्वाहस्तथापक्कष्टसपिण्डीकरणआहादप्युभय-
निर्वाहो न पूर्णसंवत्सरे आर्षिकास्तरम् । एवं पञ्चदश-
आहेऽप्युच्येयम् । मत्स्यपुराणम् । “ततःप्रभृतिसंक्रान्तावुप-
रागादिपर्वसु । त्रिपिण्डमाचरेत् आहमेकोद्दिष्टं मृताहनि” ॥
ततः प्रेतत्वपरीहारात् त्रिपिण्डं त्रैपुरुषं निरुपपदमृताह-
ण्डः मृतसम्बन्धिमासपक्षतिथिविशेषपरः । उपपदात्तु कचि-
त्तिथिविशेषमात्रपरः । यथा मृताहे प्रतिमासं कुर्यादित्यादौ ।

शङ्खः । “सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत्र यत्र प्रदीयते । तत्र तत्र
त्रयं कुर्यात् वर्जयित्वा मृताहनि ॥ अमावास्यां क्षयो यस्य
प्रेतपक्षेऽथवा पुनः । सपिण्डीकरणादूर्ध्वं तस्योक्तः पार्वणी
विधिः” ॥ त्रयं सम्प्रदानानां त्रयं कुर्यात् त्रिभ्यो दद्यादित्यर्थः ।
मृताहपर्युदस्तत्रिदैवतत्वस्य प्रतिप्रसवमाह अमावस्यामिति
प्रेतपक्षोऽत्र पित्रपक्षः अश्वयुक् कृष्णपक्ष इति यावत् न तु
कृष्णपक्षमात्रं कृष्णपक्षसामान्यपरत्वेऽमावास्यापदवैयर्थ्यापत्तेः
पित्रपक्षं विशेषयति हेमाद्रिमाधवाचार्य्येष्टं नागरखण्डम् ।
“नभो वाय नभस्त्रो वा मलमासी यदा भवेत् । सप्तमः पित्र-
पक्षः स्वादन्यत्रैव तु पञ्चमः” ॥ अत्र आषणभाद्रयोरन्यतरस्य
मलमासत्वे आषाढापेक्षया सप्तमपक्षस्य पित्रपक्षत्वात् । अत्र
मृतस्यैव प्रेतपक्षमृतत्वं न तु मलमासभाद्रकृष्णपक्षमृतस्य ।
ततश्च तत्र मृतस्य वर्षान्तरेऽश्वयुक् कृष्णपक्षेऽपि तच्छ्राद्धकरणे
न पार्वणं किञ्चैकोद्दिष्टमिति । अत्र पार्वणी विधिः पार्व-
णेति कर्त्तव्यताकैकोद्दिष्टविधिरिति नव्यवर्द्धमानप्रभृतयः । तत्र
पूर्ववधनोक्तत्रैपुरुषिकस्य मृताहे पर्युदस्तस्य पार्वणी विधि-
रित्यनेन प्रतिप्रसवात् तस्मात् सदैकोद्दिष्टं त्रैपुरुषिकं न तु
षाट्पौरुषिकं “कर्षूसमन्वितं मुक्ता तथाद्यं आहणोऽग्रम् ।
प्रत्यार्षिकञ्च शेषेषु पिण्डाः स्युः षडिति स्थितिः” ॥ इति

३०४

आवृतत्वम् ।

छन्दोगपरिशिष्टवचनेन प्रत्याष्टिकव्यतिरेकेण षट्संख्यानिय-
मात् एवममावास्यादिमरणनिमित्तेन मातुरपि प्रत्याष्टिकं
पार्वणविधिर्नैव “अपुत्रा ये मृताः केचित् स्त्रियो वा पुत्रवाच
ये । तेषामपि च देयं स्यादेकोद्दिष्टं न पार्वणम्” ॥ इति
आपस्तम्बवचने अपुत्रा इति विशेषणोपादानात् सपुत्राणां
पार्वणाभ्यनुष्ठानात् । एतच्च मातादित्त्रितयदैवतं कार्यम् ।
मातृ पितामहौ प्रपितामहौ च पूर्ववत् ब्राह्मणान् भोजयित्वा
इत्यन्वष्टकायां तथा दर्शनात् अवसानदिननिमित्तत्वेन पार्वण-
विधिना छन्दोगैरपि मातादित्त्रिकाणां आहं कर्तव्यं न
योषिद्भ्यः पृथग्दद्यादवसानदिनाहते” । इति छन्दोगपरिशिष्ट-
वचने विशेषतः प्रतिप्रसवात् । एवं सपिण्डीकरणेऽपि । एतच्च
मृताहपार्वणं मातापित्रोरेव । तथाच हेमाद्रिदृष्टकाल्यायन-
वचनं “सपिण्डीकरणादूर्ध्वं पित्रोरेव हि पार्वणम् । पितृव्य-
भ्रातृमातृणामेकोद्दिष्टं सदैव तु” ॥ मातृपदं सपत्नीमातृपरम् ।
सपत्नीमातृत्वत्तत्र मातृपदस्य राजदत्तादित्वात् परनिपातः
ततश्च वाक्ये मातृसपत्नीति न प्रयोज्यं किन्तु सपत्नीमात-
मातरित्वादिकम् । एवं साग्निकीरसक्षेत्रजाभ्यां मृताहे पार्वणं
कर्तव्यम् । “औरसक्षेत्रजौ पुत्रौ विधिना पार्वणेन तु । प्रत्यष्ट-
मितरे कुर्युरेकोद्दिष्टं सुता दश” ॥ इति जावाकवचनस्य “यत्र
यत्र प्रदातव्यं सपिण्डीकरणात् परम् । पार्वणेन विधानेन
देयमस्मिन्मता सदा” इति मत्स्यपुराणवचनस्य चैकवाक्यत्वात् ।
उशना च । “प्रत्यष्टं दर्शवच्छाहं साग्निः कुर्वीत वै द्विजः ।
एकोद्दिष्टं सदा कुर्याच्चिरग्निः आहदः सुतः” ॥ अत्र प्रागुक्त-
युक्त्या प्रेतआहस्य एकोद्दिष्टत्वाभिधानात् सांख्यारिकआहो
यदेकोद्दिष्टपदमुक्तं तत् प्रेतआहधर्म्याहित्वार्थम् । नतश्च
योग्यात्वादेकार्घ्यादिलाभः न तु यथा प्रेतआहो पितृशब्दस्याने

आहृतस्वम् ।

३०५

प्रेततदोहः तथाचपीति वाच्यं सांवत्सरिके प्रेतत्वाभावात्तथा-
विद्यामानुपपत्तेः । एवं प्रतिसांवत्सरिकप्राज्ञे सन्वत्सार्थकपदं
आशौः प्रार्थनं शेषमोजनञ्च कर्त्तव्यम् ।

रजस्वलायां विशेषयति गौतमः । “अपुत्रा तु यदा भार्या
सम्प्राप्ते भर्तुराब्दिके । रजस्वला भवेत् सा तु कुर्यात्तत् पञ्चमे
दिने” ॥ कुर्याच्छ्राद्धमिति शेषः । यत्तु आहचिन्तामणौ ।
एकोद्दिष्टं त्रैवर्णिकेन सिद्धान्तेन कर्त्तव्यम् । “एकोद्दिष्टं तु
कर्त्तव्यं पाकेनैव सदा स्वयम् । अभावे पाकपात्राणां तदहः
समुपोषणम्” ॥ इति लघुहारीतवचनात् पाकपात्राभावः पाक-
सामग्र्यभावोपलक्षकं तदापि आमन्त्राहं किन्तूपोषणमेव आह-
स्थानीयमित्यर्थः । स्वयमित्यभिधानादपाटवादिनापि नान्य-
द्वारा कारयितव्यम् अतएव उपवासेनैव आहस्थानीयेन तद-
करणप्रायश्चित्तेन वा कृतकृत्यतया आहविघ्न इत्यादिवचना-
दपि नैकादश्यामनुष्ठानमिति तत्र । पितृदत्तेरजातत्वेनैका-
दश्यां तदनुष्ठानस्य युक्तत्वात् । अन्यथा षोडश्याह्वाधिकारिणः
कदाचित्तथात्वे “यस्यैतानि न दीयन्ते प्रेतश्चाहानि षोडश ।
पिशाचत्वं ध्रुवं तस्य दत्तैः आहयतैरपि” ॥ इति यमवचनेन
षोडश्याह्वाभावे प्रेतत्वपरिहारो न स्यात् तस्मादुपवासी न
आहार्यः किन्तु तदानौस्तनाकरणप्रायश्चित्तार्थः यथा स्वकाला-
कृतसंस्कारे प्रायश्चित्तं कृत्वा कालान्तरे तत् करणं तथात्रापि
तद्दिने उपवासं कृत्वा एकादश्यां आहं कर्त्तव्यमिति । एको-
द्दिष्टं नान्यद्वारा कार्यमित्यत्रापि गोत्रजेतरत्वेन विशेषणीयं
“न कदाचित् सगोत्राय आहं कार्यमगोत्रजैः इति प्रेतश्चाह
ब्रह्मपुराणात् । अत्र हि नागोत्रजस्य साक्षात् कर्त्तृत्वं निषि-
द्धाने सगोत्रायेत्यसम्बन्धापत्तेः तस्मादगोत्रजैर्होत्रभूतैः सगोत्राय
आहं न कार्यमित्यर्थः । तथाच पर्युदासपक्षे गोत्रजद्वारा

३०६

आहृतस्वम् ।

कारयितव्यमिति मुख्यतमेव प्रसज्यपक्षे तु अंगोत्रजविशेषण-
स्वरसात् गोत्रजलाभः । प्रेतआहवर्धनप्राप्तित्वात् सांवत्सरिक-
मपि तथेति आहविवेकः । कल्पतरुव्याकरणयोस्तु स्वगोत्रा-
येति पठितं स्वमात्मनो गोत्रं यस्य स स्वगोत्रः विद्यमानगोत्र-
इत्यर्थः । यस्मै आहं कर्त्तव्यं तस्य स्वगोत्रजे विद्यमानेऽन्य-
गोत्रजेन संघातान्तर्गतेन राज्ञा आहं न कारयितव्यमिति
व्याख्यातम् । एतस्म्यतेऽप्युदुह्मिदादीनामसगोत्रत्वेऽपि न
निषेधः । वस्तुतस्तु तत् पाठेऽपि कर्मधारयापेक्षया बहु-
व्रीहैर्जघन्यत्वात् स्वमात्मनो यच्च तत् गोत्रमेति तस्मै अन्य-
गोत्रजद्वारा आहं न कार्यमित्यर्थः । अतो लघुहारीतवचने
स्वयं पदं स्वगोत्रपरम् । अन्यथा ब्रह्मपुराणोक्तागोत्रजपद-
वैयर्थ्यापत्तेः । एवञ्च मविष्यपुराणप्रभासखण्डयोः । मृताहनि
पितुर्यस्तु न कुर्व्यात् आहमादरात् । “मातुर्धैव वरारोहे वक्ष-
रान्ते मृताहनि । नाहस्तस्व मन्त्रादेवि पूजां मृत्नामि-
नोद्धरिः” ॥ मरीचिः । “पतिताज्ञानिनो मूर्खास्त्रियोऽप्य ब्रह्म-
चारिणः । मृता हंसमतिक्रम्य चाण्डालेष्वभिजायते” ॥
इत्याभ्यां कालमाधवीयधृताभ्यां वचनाभ्यां सांवत्सरिकआहव्य-
मृताहकर्त्तव्यत्वेनावश्यकत्वात् भविष्यमृताहे स्वयं कर्त्तव्यत्व-
सम्भावनारहितेन मृताहात् पूर्वकालेऽपि प्रतिनिधीयते ।
“प्रक्षिप्यग्निं स्वदारेषु परिकल्पयत्विजं तथा । प्रवसेत् कार्य-
वान् विप्रो ह्यथैव न चिरं क्वचित्” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टोक्त-
सायं प्रातर्होमप्रतिनिधिवत् । एवं सति प्रतिनिध्यकरण एक-
एकादश्यां क्रियते । न च पाकस्याहत्वेन प्रधानतिथिकर्त्त-
व्यतानियम इति वाच्यम् । “व्रतोपवासनियमे घटिकैका पदा
भवेत् । सा तिथिः सकला ज्ञेया पितृव्ये चापराह्निकी” ॥
इति वचनेन सुहर्त्तमात्रलाभेऽपि कर्त्तव्यतोपदेशात् तदानीं

आहृतत्त्वम् ।

३०७

पाके तदसम्भवात् । एवमुदीच्याङ्गशेषभोजनेऽपि न तन्नियम इति ।

अथाभ्युदयिकश्राद्धम् । तत्र गोमिलः । “अथाभ्युदयिके श्राद्धे युग्मानाग्रयेत् । प्रदक्षिणमुपचारः ऋजवो दवर्भाः यवैस्त्रितार्यः सम्पन्नमिति तृप्तिप्रश्नः दधिवदराक्षतमिश्राः पिण्डा नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्तामिति दैवे वाचयित्वा नान्दीमुखेभ्यः पित्रेभ्यः पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्यो मातामहेभ्यः प्रमातामहेभ्यो ब्रह्मप्रमातामहेभ्यश्च प्रीयन्तां न स्वधाञ्च प्रयुञ्जीत” इति । आभ्युदयिके अभ्युदयनिमित्तके अभ्युदय इष्टलाभः विवाहादिः । तदर्थं श्राद्धं आभ्युदयिकम् । तच्च भूतभविष्यद्भेदेन द्विविधं तत्र भूतं पुत्रजन्मादि भविष्यत् विवाहादि एवञ्च श्राद्धविवेकादौ श्राद्धभेदगणने तद्विश्राद्धत्वेन कर्माङ्गत्वेन च यदुभयत्वमुक्तं तदुभयमेवाभ्युदयिकत्वेनोपपद्यतेनाभिज्ञापे आभ्युदयिकश्राद्धमिति प्रयोज्यम् अत्र यवैस्त्रितार्य इत्यनेन पार्वणश्राद्धप्राप्तितलस्थाने यवविधानादाभ्युदयिकस्यापि पार्वणप्रकृतिकत्वं प्रतीयते । अन्यथा तितार्य इत्युपादानं व्यर्थं स्यात् । ततश्च पार्वणप्रकृतिकत्वेन पित्रेऽयुग्मब्राह्मणप्राप्तौ तन्निरासाय पित्रपक्षे ब्राह्मणयुग्मत्वोपदेशः दैवे युग्मत्वस्य पार्वणप्राप्तत्वाच्च तदर्थोपदेशः “अपसव्यं ततः कृत्वा पितृणामप्रदक्षिणम्” । इति याज्ञवल्करवचनेन देवकर्मानन्तरं पित्रकर्मकरणे प्राप्तवासोपचारनिरासाय प्रदक्षिणमुपचारस्तेन देवपित्रकर्मकरणाय दक्षिणावर्त्तेन भक्तव्यं द्विगुणभुम्बत्वनिरासाय ऋजवो दवर्भा इति ऋजुत्वोपदेशः तृप्ताः स्य इत्यनेन तृप्तिप्रश्ने सम्पन्नमिति प्रष्टव्यं योग्यत्वात् सुसम्पन्नमिति प्रोक्ते वक्ष्यमाणहन्दीगपरिशिष्टवचनाच्च सुसम्पन्नमित्युत्तरम् एतद्भूमयब्राह्मणपक्षेऽप्यवाधितत्वाद्वाच्यम् । दधिवद-

३०८

आहतस्वम् ।

राक्षतमित्रा इत्यनेन दध्यादिमित्रणमावश्यकम् अक्षतो यवः
 “अक्षताश्च यवाः प्रोक्ता भृष्टाघाना भवन्ति ते” इति भट्टनारा-
 यणहृतात् अतएव वक्ष्यमाणकृन्दोगपरिशिष्टवचनेऽक्षतमनूक्ता
 संयोज्यवचकम्भुदधिमिरिति निःसन्दिग्धत्वमुक्तम् । स्वधा-
 वाचनप्रश्ननिवृत्तये नान्दौमुखाः पितरः प्रियन्तामित्युपदेशः
 तत्र स्वधां वाचयिष्ये इति पितृपक्ष एव प्रश्नः अतएव तन्नि-
 वृत्तये दैव इति देवपक्षे नान्दौमुखाः पितरः प्रीयन्तामिति
 प्रश्नः । उत्तरश्च प्रीयन्तामिति ततः पितृपक्षे स्वधावाचन-
 स्थानीयत्वेन वृद्धप्रमातामहेभ्यश्चति चकारनिर्देशेन च स्वधी-
 यतामितिवत् प्रत्येकमेव प्रीयन्तामिति पृच्छेत् । प्रत्युत्तरश्च
 अस्तु स्वधेतिवत् तन्मेणैव प्रीयन्तामिति अत्र नान्दौमुखाः
 पितर इत्यादि नान्दौमुखेभ्यः पितृभ्यः इति निर्देशेन च
 नान्दौमुखं पितृगणमिति विष्णुपुराणेन च मातामहेभ्यश्च
 तथा नान्दौमुखेभ्य एव चेति ब्रह्मपुराणे च नान्दौमुखपदश्रुते-
 स्तद्विशेषणविशिष्टस्यैवाभ्युदयिके देवतात्वं ततश्चात्रापि प्रीय-
 न्तामितिवन्नान्दौमुखेभ्यः पितामहेभ्य इत्यादिवाचं न तु
 नान्दौमुखविशेषणशून्यं पितामहेभ्यः प्रीयन्तामित्यादि पितृ-
 दयितोक्तं युक्तं नान्दौमुखेभ्यः पितृभ्यः प्रीयन्तामित्यत्रान्वितस्य
 नान्दौमुखेभ्य इत्यस्य पितामहेभ्य इत्यादावनन्वयित्वेन प्रागु-
 क्तयुक्त्या प्राप्तस्य नान्दौमुखविशेषणस्य पितामहेभ्य इत्यादा-
 वप्राप्तेः । एतेनात्र मैथिलोक्तं तन्मता विधानमपि निरस्तम् ।
 पार्षणवत् स्वधाप्राप्तेः तन्निरासाय न स्वधां प्रयुञ्जीतेति अत्र
 विशेषादभिलापे मन्त्रे च स्वधापदनिवृत्तिः । अभिलापे नम
 इति ब्रूयात् । “अमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा नमः” ।
 इति ब्रह्मपुराणे आढे स्वधा नमः पदयोस्त्यागबोधकत्वेन
 विकल्पादत्राभ्युदयिके स्वधानिषेधान्नम एवान्वेति । पितृभ्यः

आहृतत्त्वम् ।

३०६

प्यत्र देववदित्यनेनापि पार्वणोक्त विश्वदेवपक्षीय नम एव
 प्रतीयते । न तु मैथिलोक्तं स्वाहेति आहे तथा प्रयोगे प्रमा-
 णाभावात् । एवमाश्रलाभ्यनष्टो यवोऽसीति मन्त्रे तु पुष्ट्या
 इति श्रुतेर्मन्त्रमात्रे स्वधापदस्थाने पुष्टिपदप्रयोगः । अतएव
 “स्वधयेति पदस्थाने पुष्ट्याशब्दं वदेदिह । पितृनितिपदात्
 पूर्वं वदेन्नान्दौमुखानिति” इति बह्वचकारिका प्रदर्शनात्
 कृन्दोगपरिशिष्टं कात्यायनः “कर्मादिषु तु सर्वेषु मातरः
 सगणाधिपाः । पूजनौयाः प्रयत्नेन पूजिताः पूजयन्ति ताः ॥
 प्रतिमासु च शुभ्रासु लिखिता वा पटादिषु । अपि वा सत-
 पुष्पेषु नैवेद्येषु पृथग्विधैः ॥ कुशलम्नां वसोर्धारां सप्तवारान्
 हृतेन तु । कारयेत् पञ्चवारान् वा नातिनीचां नक्षोच्छ्रिताम् ॥
 आयुष्मानिति शास्त्रार्थं ज्ञात्वा तच्च समाहितः । षड्भ्यः पितृ-
 भ्यस्तदनुवाहदानमुपक्रमेत् ॥ वशिष्ठोक्तविधिः कृत्स्नो द्रष्टव्यो-
 ऽत्र निरामिषः । अतः परं प्रवक्ष्यामि विशेष इह यो भवेत् ॥
 प्रातरामन्वितान् विप्रान् युग्मानुभयतस्तथा । उपवेश्य
 कुशान्दद्यात् ऋजुनैव हि पाणिना” ॥ तथा “निपातो न हि
 सव्यस्य ज्ञानुनो विद्यते कश्चित् । सदा परिचरिष्यन्त्या पितृन-
 प्यत्र दैववत् ॥ पितृभ्य इति दत्तेषु उपवेश्य कुशेषु तान् ।
 गोत्रनामभिरामन्त्रा पितृनर्घं प्रदापयेत् ॥ मात्रापसव्यकरणं
 न पितृ तौर्धमिष्यते । पाषाणां पूरणादोनि दैवेनैव तु
 कारयेत् ॥ ज्येष्ठोत्तरकरान् युग्मान् कराग्रान्नपवित्रकान् ।
 कृत्वाऽर्घ्यं सम्प्रदातव्यं नैकैकस्यात्र दीयते ॥ मधुमध्विति
 यस्तत्र त्रिर्जपोऽशितुमिच्छताम् । मायत्रानन्तरं सोऽत्र मधु-
 मन्त्रविवर्जितः ॥ न चाश्रुत्सु जपेदत्र कदाचित् पितृसंहि-
 ताम् । अन्य एव जपः कार्यः सोमसामादिकः शुभः ॥ यस्तत्र
 प्रकारोऽत्रस्य तिलवद्यववत्तथा । उच्छिष्टसन्निधौ सोऽत्र

३१०

आहतस्वम् ।

दृष्टेषु विपरीतकः ॥ सम्यग्भूमिति दृष्टाः स्थः प्रश्रुस्थाने विधी-
यते । सुसम्यग्भूमिति प्रोक्ते शेषमन्नं निवेदयेत् ॥ प्रागग्रेष्वथ
दर्भेषु आच्यमानमन्त्रा पूर्ववत् । अपःक्षिपेन्मूलदेशेऽवनेनिश्चेति
निस्तिलाः ॥ द्वितीयश्च तृतीयश्च मध्यदेशाग्रदेशयोः । माता-
मह प्रभृतींस्तु एतेषामेव वामतः ॥ सर्वस्मादन्नमुद्धृत्य व्यञ्जनै-
रुपसिञ्च्य च । संयोज्य यवकर्कसुदधिभिः प्राक्कुण्डस्थितः ॥
अवने जनवत् पिण्डान् दत्त्वा विश्वप्रमाणकान् । तत्प्राक्-
क्षालनेनाथ पुनरप्यवनेजयेत् ॥ उत्तरोत्तरदानेन पिण्डा-
नामुत्तरोत्तरम् । भवेदधस्तात्तरणादधोऽधः आहकर्मसु ॥ तस्मात्
आग्नेषु सर्वेषु हविमत्स्वितरेषु च । मूलमध्याग्रदेशेषु ईषत्
शक्तांश्च निर्वपेत् ॥ गन्धादीनिःक्षिपेत् तूष्णीं तत आचामयेत्
द्विजान् । अन्यत्राप्येष एव स्यात् यवादिरहितो विधिः ॥
दक्षिणाग्रवने देशे दक्षिणामिसुखस्य तु । दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु
एषोऽन्यत्र विधिः स्मृतः ॥ अथाग्रभूमिमासिञ्चेत् सुसुप्रोक्षित-
मस्त्विति । शिवा आपः सस्त्विति च युग्मानेवोदकेन च ॥
सौम्यनस्यमस्त्विति च पुष्यदानमनन्तरम् । अक्षतश्चारिष्ट-
श्चास्त्वित्य क्षतानपि दापयेत् ॥ अक्षय्योदकदानन्तु अर्घ्यदान-
वदिष्यते । षष्ठैव नित्यं तत् कुर्यान्न चतुर्थी कदाचन ॥
प्रार्थनासु प्रति प्रोक्ते सर्वास्वेव द्विजोत्तमैः । पवित्रान्तर्हितान्
पिण्डान् सिञ्चेदुत्तानपात्रकृत् ॥ युग्मानेव स्वस्तिवाच्यानङ्गुष्ठ-
ग्रहणं सदा । कृत्वा धूर्यस्य विप्रस्य प्रणम्यानुव्रजेत्ततः ॥
कर्मादिषु वैदिककर्मादिषु । “नानिष्टा तु पितॄन् आह्वेः
कर्म वैदिकमारमेत्” इति श्रुतातपवचनात् । एतच्च न
वैदिककर्माभावे आह्वविधायकं किन्तु प्रमाणान्तरेण प्राप्तस्य
आभ्युदयिकस्य पूर्वकर्तव्यत्वमात्र विधायकं लाघवात् । कर्मा-
दिषु तु इत्येकवाक्यत्वाच्च रागप्राप्तमत्र त्वेन लौकिकं तु न वगृह-

आज्ञतत्त्वम् ।

३११

प्रवेशे यत् आज्ञं तत्प्रवेशे नववेश्मन इत्यनेन वक्ष्यते । तत्र नवगृहप्रवेशस्य निमित्तस्य क्रियात्वेन क्षणिकस्यापि तत्रि-
 स्यवत एवाधिकारात् संक्रान्तिवत् भूतभविष्यत्वेन द्विधैव
 निमित्तत्वात् भूते भविष्यति वा गृहप्रवेशे नान्दीमुखआज्ञा-
 चरणमिति । अत्र हृदिआज्ञस्य निरवकाशत्वाच्च तयोदश्यादि
 निषेधः । मातरो गौर्यादयः । तथाच बहुचगृहपरिशिष्टम् ।
 “गौरीपद्माशचीमेधा सावित्री विजया जया । देवसेना स्वधा
 स्वाहा मातरो लोकमातरः । शान्तिपुष्टिर्धृतिस्तुष्टिराक्-
 देवतया सह । अदौ विनायकः पूज्यो ह्यन्ते च कुलदेवताः” ।
 ताद्याभिधाय भविष्ये । “पूज्याश्चित्तेऽथवा कार्या वरदामय-
 पाणयः । मातर इति सर्वासां विशेषणम् अतएव एतत् पाद्यं
 गौर्यै मात्रे नम इति प्रयोगः एता मातरो लोकमातरो ज्ञेयाः ।
 अतएवेतयोर्बहुत्वेन निर्देशः । पूजयन्ति अभ्युदयदानेन प्रीण-
 यन्तीत्यर्थः । शुभ्रासु शुक्लासु रजतस्कटिकादिमयीषु लिखिता
 चित्रिता आदिशब्दात् भित्त्वादिषु अक्षतपुष्पेषु यवपुष्पेषु
 पृथग्विधैर्नानाप्रकारैर्वसोखेदिराजस्य । वसोर्धारामिति वसो-
 धाराधिपातेनेत्यादिदर्शनात् अलुक्समासेनैव प्रयोगः कर्त्तव्यः ।
 आयुष्माणि आयुषे हितानि आयुषे मे पवस्वेत्यादीनि शान्त्य-
 र्थमभ्युदयस्थानिहृत्त्यर्थं षड्भ्य इति छन्दोगानाम् । “मातृ-
 आज्ञन्तु पूर्वं स्यात् पितॄणां तदनन्तरम् । ततो मातामहानाञ्च
 ब्रह्मो आज्ञत्रयं भवेत्” इति शातातपोक्तमातृआज्ञव्युदासार्थम्
 अतएव तत्रैव छन्दोपपरिशिष्टे षष्णामेव पिण्डेति कर्त्तव्यता
 वक्ष्यते गोमिलसूत्रेऽपि पित्रादिहृदप्रमातामहान्तानामुल्लेखः-
 क्ततः न मात्रादौनां “न योषिद्वयः पृथग्दद्यादवसानदिनादृते ।
 स्वभर्तृपिण्डमात्राभ्यस्तृप्तिरासां यतः स्मृता” इति छन्दोगपरि-
 शिष्टेन ब्रह्मादौ योषित्आज्ञं छन्दोगानां पर्युदस्तञ्च । न चाव-

३१२

आहतस्त्वम् ।

सानदिनेतरत्र योषिद्वयोऽपृथग्दद्यात् यतः स्वभर्तृपिण्डांशेभ्य
 उभयोद्देश्यकदत्तेभ्य एव योषितां दत्तिः पुरुषाणां योषिज्जीव-
 नादौ पृथक्पिण्डादपि दत्तिसत्त्वात् योषित्यदमपि सार्धकमिति
 वाच्यं तथात्वेऽवसानदिनादृत इति व्यर्थं स्यात् तथाहि परि-
 प्राप्ते योषितां आहोऽपृथक्त्वं विधौयते । किं वाऽपृथक् आह-
 वैशिष्ट्यं विधौयते नाद्यः अमावास्यादौ योषिदानाप्राप्तौ कथं
 तदनूयापृथक्त्वमात्रविधानं न चामावास्यायां पित्रभ्यो दद्या-
 दित्यत्र "प्रेते पित्रत्वमापन्ने सपिण्डोकरणादनु" इति विष्णु-
 पुराणीयेऽपि योषितामपि पित्रत्वात् आहप्राप्तिरिति वाच्यं
 पित्रभ्यो दद्यादित्यत्र पित्रपदं न प्राप्त पित्रलोकमात्रपरं
 किन्तु पित्रपितामहप्रपितामहमात्रपरं असावेतत्ते इति यज-
 मानस्य पित्रे असावेतत्ते इति यजमानस्य पितामहाय असा-
 वेतत्ते इति यजमानस्य प्रपितामहाय इति श्रुत्याशेकवाक्य-
 त्वात् "त्रयाणामुदकं कार्त्तव्यं त्रिषु पिण्डः प्रवर्त्तते । चतुर्षुः
 स्वभ्रातातैषां पञ्चमो नोपपद्यते" इत्यत्र त्रयाणामित्यनेन पित्र-
 पितामहप्रपितामहानां पत्नीनिरपेक्षाणां तर्पणवद्देवतात्वाव-
 गमाच्च । मातामहादिलाभस्तु "पितरो यच्च पूज्यन्ते तत्र
 माहामहा ध्रुवम् । अविशेषेण कर्त्तव्यं विशेषाच्चरकं ब्रजेत्" इति
 हृदयाश्चवत्कप्रवचनात् मातामहा इति तदादिविक-
 परम् । इत्यादि बहुवचनान्ता गणस्य संसूचका प्रत्युक्तेः ।
 आहोति कर्त्तव्यतायां मातामहादिविकीपादानाच्च । नास्त्यः ।
 तथाहि अवसानदिनादृत इति व्यर्थं स्यात् अवसानदिने तु
 "ध्रुवाणि तु प्रकुर्वीत प्रभौताहनि सर्वदा" इति कन्धोगपरि-
 शिष्टीयेन स्त्रीपुंसयोः साधारणत्वेन आहप्राप्त्या "स्त्रीणामप्येव-
 मेवैतदेकोद्दिष्टमुदाहृतम् । सृताहनि यथान्यायं नृषां यद्दिहो-
 दितम्" ॥ इति मार्कण्डेयपुराणीयेन विशेषतः आहप्राप्त्या

आहतत्त्वम् ।

३१३

च विशिष्टविधित्वानुपपत्तेः । न चैवं परशास्त्रिकाविरोधि-
 सर्वकर्मानुष्ठानप्रसक्तिरिति धातुम् अविरोधि चेति चकारेण
 नाकाङ्क्षितस्यैव लाभात् अतएवानाकाङ्क्षिते गृह्यपरिशिष्टं
 “बह्वक्ष्यं वा स्वगृह्योक्तं यस्य कर्म प्रकौत्तितम् । तस्य तावति
 शास्त्रार्थे कृते सर्वः कृतो भवेत्” इति । तस्मादवसानदिना-
 दृत इति वाक्यस्य सार्थकत्वाय पृथक्पदमत्रानुवादः । न च
 वैपरीत्यं तथात्वे वाक्यानुवादः स्यात् । अन्यथपदानुवादे तु
 विभक्तेर्नानुवादकतेति । एवमेव ईशानन्यायाचार्याः । तस्मात्
 आहं सपिण्डकं कुर्यात् स्वसूत्रोक्तविधानतः । अन्वष्टकासु
 हृदौ च गयायाश्च जयाहनि । मातुः आहं पृथक् कुर्यादन्यत्र
 पतिना सह । हृदिआहे तु मातादि गयायां पितृपूर्वकम्” इति
 तीर्थचिन्तामणिपुत्र वायुपुराणोयेन हृदयान्वष्टकावसानदिन-
 गयानिमित्तकआहकरणेषु कन्दोगितरोऽवसानदिनेतरत्र हृदयादौ
 योषिद्वयः पृथक् आहयात्रं दद्यात् अवसानदिने तु कन्दोगात्
 कन्दोगोभयो योषिद्वयो दद्यादित्यर्थात् मिदम् । ततश्च हृदयादौ
 कन्दोगो योषितां कथं तृप्तिवित्याकाङ्क्षामुत्थाप्य उत्तरार्धेना-
 न्वय इति एतदर्थमेव स्वसूत्रोक्तविधानत इत्युक्तम् । सूत्रेति
 स्वगृह्यशास्त्रपरम् । अन्यत्रामावास्यादौ पतिना सह आहं
 भोग्यं कुर्यादित्येवार्थः । असावेतत्त इति यजमानस्य पितृ
 इति प्रागुक्तश्रुत्या आह्ने पत्नीनिरपेक्षणपित्रादितृकबोधि-
 कया “सपिण्डोकरणादूर्ध्वं यत् पितृभ्यः प्रदीयते । सर्वेष्वं-
 शदृशा माता इति धर्मेषु निश्चयः” इति स्मृत्या भर्तृदत्तांश-
 भागित्वबोधिकया चैकवाक्यत्वात् एतेन षडभ्य इति जीवन्मा-
 तृकविषयमिति हलायुधोक्तं निरस्तम् । जीवन्मातृकेण कन्दो-
 गितरेण पितामह्यादीनां आहं क्रियते । “जीवन्तमतदद्याद्वा
 प्रेतायास्त्रोदके द्विज” । इति कन्दोगपरिशिष्टात् । जीवन्त-

३१४

आहतत्त्वम् ।

मित्यत्र निमित्तविशेषणत्वेन पुंस्त्वमविवक्षितम् अतएव लघु-
 द्वारौतेनाप्युक्तं सपिण्डीकरणे “स्त्रेन भर्ता सहैवास्याः सपि-
 ण्डीकरणं स्त्रियाः । एकत्वं सा गता यस्माच्चतुर्मन्वाहुतिव्रतैः ।
 तस्मिन् सति सुताः कुर्युः पितामह्या सहैव तु । तस्यां चैव
 तु जीवन्त्यां तस्याः श्वश्रूति निश्चयः” इति । तदनु आयुष्य-
 जपानन्तरं आह्वदानं आह्वीयद्रव्यदानं वशिष्ठोक्त इति वशि-
 ष्ठेन ऋग्योग्यष्टापरिशिष्टे पार्वणे यो विधिरुक्तः सोऽत्रामिष-
 व्य्दासेन बोध्यः । यत्तु मधुमांसाभ्यञ्जनेति याज्ञवल्क्यादौ
 ब्रह्मचारिणो निषेधे सन्निधोग्रिष्टत्वात्मांसनिषेधे मधुनिषेध
 इत्युक्तं निरामिषश्चाद्वशेषघटितपिण्डानां पिण्डांस्तु दधि-
 मध्वक्तानित्यादिना तदुक्तरूपविशेषणमात्रविधानाच्चात्र फल-
 चमसन्यायेन आह्वे मधुप्राप्तिरिति द्वैतनिर्णयोक्तञ्च तदयुक्तं
 “शाल्यत्वं दधिमध्वक्तं वदराणि यवांस्तथा । मिश्रौक्तत्वं च
 चत्वारि पिण्डान् औफलसन्निभान्” । इति ब्रह्मपुराणवचनेन
 पिण्डघटकादस्य दधिमध्वक्तत्वेन च पिण्डस्य सर्वस्मात् प्रकृ-
 तादन्नात् चङ्दृत्य इत्यनेन आह्वशेषद्रव्यकर्तव्यतया फलचमस-
 न्यायेन आह्वेष्वपि मधुप्राप्तेः । एवमेव आह्वप्रदोपे वर्त्तमानो-
 पाध्यायाः । तत्रायश्च राजन्यवैश्यकर्त्तृके ज्योतिष्टोमे फल-
 चमसमस्त्रै मध्यं ददातीति श्रुत्या ऋत्विग्भक्ष्यत्वेन फलचमस-
 विधानात् ऋत्विग्भक्ष्यस्य च यज्ञशेषद्रव्यत्वेन तस्मिन्ने यज्ञेऽपि
 फलचमसलाभः फलचमसश्च दधिमिश्रितवटत्वक्चूर्णमिति ।
 अतएव मधुजपोऽन्तोत्सर्गानन्तरं मधुवाता इत्यादि जपश्चाभ्यु-
 दयिके मधुसत्त्वे मधुद्रव्यप्रकाशकत्वात् दृष्टार्थकः अन्यथा
 दृष्टार्थकता स्यात् । व्यक्तमाह गोभिलभाष्ये यज्ञोधरधृतवचनम् ।
 “कृत्वा नान्दीमुख्याहं दधिमध्वाज्यद्रव्यकम् । अत्रश्च प्राश-
 येदन्नपत इत्यभिमन्त्रितम्” । गोभिला नुक्तस्यान्नप्राशनस्याध्य-

आवृत्तत्त्वम् ।

३१५

नेनाभ्युदयिकश्चावृत्तत्वं प्रतीयते । प्रातरामन्त्रितानिति पूर्व-
दिननिमन्त्रणनिरासार्थं युग्मानिति अयुग्मव्यावृत्त्यर्थम् उभ-
यतः पितृपक्षे मातामहपक्षे च देवपक्षे युग्मत्वस्य पार्वणे प्राप्त-
त्वात् तथा पार्वणवदुदङ्मुखीकृत्य ब्राह्मणानुपवेश्य वक्ष्यमाण-
प्रकारेण कुशान् दद्यात् । कर्तुंस्तु पार्वणवत्त दक्षिणाभिमुखत्वं
किन्तु प्राङ्मुखत्वं पिण्डदाने तथादर्शनात् । एवञ्चाभ्युद-
यिके युग्मा ब्राह्मणाः समूहा दर्भाः “प्राङ्मुखेभ्य उदङ्मुखी
दद्यात् उदङ्मुखेभ्यः प्राङ्मुखी वा” इत्याश्रयनायनवचनेऽपि
द्वितीयकल्पाभिधानं हृन्दोगपितृपक्षपरम् । न चैतद्देवपक्ष-
पितृपक्षोभयसाधारणच्छन्दोगपरमस्तु अविशेषादिति वाच्यम्
आभ्युदयिके हृन्दोगानामपि देवपक्षस्य पार्वणतुल्यत्वात् “ये
चात्र विश्वेदेवार्थं पूर्वं विप्रा निमन्त्रिताः । प्राङ्मुखान्यास-
नान्येषां द्विर्भोषहितानि च” इति देवलोक्तसर्वशास्त्रिगोचर-
सामान्यविधीनां सङ्कोचे हेत्वभावात् । किञ्च यथा पार्वणे
हृन्दोगेतराणां ब्राह्मणयुग्मत्वप्राङ्मुखत्वयोः कर्तुंरुदङ्मुखत्वस्य
च देवे प्राप्तत्वेन विध्यभावात् पितृपक्ष एव ब्राह्मणयुग्मत्वं
प्राङ्मुखत्वं कर्तुंरुदङ्मुखत्वं विधेयम् । तथा हृन्दोगानामपि
साहचर्यात् पार्वणप्राप्तब्राह्मणोदङ्मुखत्वमनूद्य पितृपक्ष एव
कर्तुः प्राङ्मुखत्वमात्रविधेयत्वम् । एतेन हृन्दोगानां देवब्राह्म-
णोदङ्मुखत्वं मेथिलमतं निरस्तम् । अन्यथा पार्वणेनैव ब्राह्म-
णोदङ्मुखत्वस्य प्राप्तत्वे पितृब्राह्मणस्य च प्राप्तत्वे विध्यनु-
वादापत्तेः । किंस्वत्र वसुसत्ययोर्देवतात्वं पितृपक्षवत् मधु-
मस्यवर्जनञ्चेति पार्वणाद्विशेषः । ऋजुना देवतीर्थेन न तु पितृ-
तीर्थेन सत्यस्य वामस्य देववत् दक्षिणजानुपातेन प्रागग्रकुश-
हययुक्तासनेन च । पूर्वम् ऋजुहस्तेन कुशदानमुक्तं तत्सम्पदान-
प्रकारश्च पितृभ्य इतीति इतीत्यनेन गोत्रनामभिरामन्त्रेति

३१६

आहतत्त्वम् ।

ग्रहंस्थमानप्रकारेण पितृभ्यो दत्तेषु कुशेषु तान् ब्राह्मणानुपवेश्य
 गोत्रनामभिः पितृन् सम्बोध्यार्घ्यं प्रदापयेदित्यर्थः । अप-
 सव्यं प्राचीनाधीतित्वं नात्र किन्तुपवीतित्वं पितृतीर्थं तर्जन्य-
 ङ्गुष्ठयोर्मध्यरूपं नात्र किन्त्वङ्गुल्यग्ररूपं देवतीर्थम् । पात्राणा-
 मर्घ्यपात्रादौनाम् आदिशब्दात् आसनादिदानं देवेन तीर्थ-
 नेति शेषः । ज्येष्ठोत्तरकरान् ज्येष्ठस्य पङ्क्तिश्रेष्ठस्य उत्तर
 उपरिकरो येषां तत्तथा । कराग्राग्रपवित्रकानिति कराग्रे-
 ऽग्रपवित्रकं पवित्राग्रं येषां ते तथा । नैकैकस्य नैकैकपि-
 त्वादिसम्बन्धिब्राह्मणस्य न तु यथा पार्वणे एकस्य पितृब्राह्मणस्य
 हस्ते तथाऽपरस्य पितामहब्राह्मणस्य हस्ते तथाऽपरस्य पपि-
 तामहब्राह्मणस्य हस्ते दीयते तथावेति । एतेन पितृब्राह्म-
 णयोर्हस्तीपरि उत्तराग्रं पवित्रं दत्त्वाऽर्घ्योत्सर्गान्तमुक्त्वा एव-
 मेव पितामहादौनां पञ्चानामेकैकशः द्वयोर्द्वयोर्ब्राह्मणयोर्दद्या-
 दिति पितृदयितोक्तं निरस्तम् । एवं कराग्राग्रपवित्रकत्वमाभ्यु-
 दयिके विशेषः इत्याद्याति तथा चैतद्वैपरीत्यं पार्वणे स्यादिति
 चेन्नैवं मिलितहस्ते पवित्रदानमभिधाय नैकैकस्यात्र दीयते
 इति यत् पुनरभिधत्ते तेन स्थापयति इदमेवात्र विधीयते करा-
 ग्राग्रपवित्रकत्वमनूय इति कृत्यप्रदीपोक्तमपि निरस्तम् ।
 नैकैकस्यात्र दीयत इत्यभिधानं विना पित्रादिचयब्राह्मणानां
 मिलितहस्तीपरि दानानुपपत्त्या नैकैकस्याश्च दीयत इत्यस्य
 पुनरभिधानानुपपत्तेः । न च ज्येष्ठोत्तरकरत्वेनैव मिलित-
 हस्तलाभः ज्येष्ठोत्तरकरत्वस्य च पित्रादि प्रत्येकब्राह्मणद्वया-
 पेक्षयापि सम्भवेन तथात्वानुपपत्तेः । कराग्राग्रपवित्रकत्व-
 स्यापि पार्वणे केनाप्यनुक्तत्वेनाभ्युदयिकेऽनुवादानुपपत्तेश्च ।
 तस्मात् ज्येष्ठोत्तरकराग्राग्रपवित्रकत्वस्य पित्रादिचयमिलित-
 ब्राह्मणहस्तीपरि दानस्य च विशेषादाभ्युदयिक एव विधानं

श्राद्धतत्त्वम् ।

३१७

पार्वणेत्वासनादिदर्भवत् अर्घ्यदानेऽपि पवित्रदानस्य दक्षि-
 णायत्वं प्रतीयते । मधुमध्विति यस्तच्चेति पार्वणे भोक्तुमि-
 च्छतां ब्राह्मणानां श्राव्यत्वेन मधुद्रव्यप्रकाशकमध्विति त्रिजंषो
 मधुवातेति मन्त्रसंज्ञितो गायत्रीजपानन्तरं क्रियते सोऽत्र
 मधुवातेति मन्त्रवर्जितः कार्यः । एतेन भोजनादिकालवये
 मधुमन्त्रपाठो न निषिद्धः मधुमन्त्रपाठनिषेधाच्च मधुनो निवृ-
 त्तिर्नास्तौत्थवगम्यते । अन्यथा प्रधाननिवृत्तौ गुणनिवृत्तेरप्य-
 र्थसिद्धत्वात् विधातुमयोम्यत्वात् । न च गुणनिवृत्त्या प्रधान-
 निवृत्तिः गुणलोपे न सुख्यस्येति न्यायविरोधात् मधुमध्विति
 अपाभ्यनुज्ञानञ्च न स्यादिति श्राद्धविवेकः । पितृसंज्ञिताया-
 मिति पितृमहस्वप्रकाशकमन्त्रमात्रोपलक्ष्यार्थम् । यस्तच्चेति
 तत्र पार्वणे तृतेषु ब्राह्मणेषु अन्नस्य प्रकारोऽन्नस्य विकरणं
 तिलवत्तिलयुक्तं यथा स्यात्तथोक्तम् अत्र तु यद्युक्तं यथा
 स्यात्तथा विपरीतकः अतृतेषु ब्राह्मणेषु कार्यः । कल्पतरुस्तु
 विरोतको देवतौर्थादिदानेनेत्याहुतदयुक्तम् । “पात्राणां पूरणा-
 दौमि देवेनैव हि कारयेत्” इत्यनेन प्राप्तत्वेनानुवादकतापत्तेः ।
 पार्वणे तृतास्य इति यः प्रश्नस्तत्स्थाने सम्पन्नमिति वार्थं
 प्रश्नानन्तरं सुसम्पन्नमिति ब्राह्मणैः प्रोक्ते शेषमन्नं क देयमिति
 पृच्छेत् । इष्टेभ्यो दौयतामिति प्रतिवचनम् । “स तानाहु
 पुनः क देयश्चान्नमित्यपि । इष्टेभ्यो दौयतामेतत् इति सम्प्र-
 वदन्ति ते” ॥ इति ब्रह्मपुराणात् । आद्यं पितरं पूर्ववत्
 गोत्रसम्बन्धनामभिरामन्त्राद्वितीयं पितामहंततीयं प्रपितामहं
 मध्यदेशाग्रदेशयोर्दर्मस्येति शेषः एतेषां पिण्डस्थाने आवा-
 हितानां पित्रादौनां वामतो दक्षिणस्थां दिशि एवच्चेत् कर्तु-
 र्दक्षिणोपचारो भवति एतेन कल्पपदीपे दक्षिणस्थितप्रागग्र-
 कुशमूलसध्याग्रेषु मातादिभ्यो मध्यस्थितप्रागग्रकुशमूलसध्या-

३१८

याज्ञतत्त्वम् ।

श्रेयः पित्रादिभ्यस्तदुत्तरस्थितप्रागयकुशमूलमध्याग्रेषु माता-
महादिभ्यः प्राङ्मुखेनावनेजनादिदातव्यमित्युक्तं निरस्तं मातृ-
पक्षस्य पूर्वं दूषितत्वात् आशङ्कितपित्रादीनां वामदेशे माता-
महादीनामन्तरं जलदानानुपपत्तेश्च कर्तुर्दक्षिणोपचारानुप-
पत्तेश्च कर्कम्बुर्वदरं तत्प्रात्रचालनेन पिण्डपात्रचालनेन अवने
जयेदिति श्रुतेरवने निक्षेपेति ब्रूयात् । उत्तरोत्तरदानेन पिण्डानां
मूलादिक्रमेणोपर्युपरिदानेन दाताऽप्युत्तरोत्तर ऊर्ध्वोर्ध्वं गतिर्भ-
वति अधश्चाराणादशादिक्रमेणाधोऽध आचरणादधोगतिर्भवति
इतरेषु पार्वणादिषु ईषत् शक्तान् अल्पलग्नान् तूष्णीमिति
गन्धार्द्रदानवाक्यनिषेधः । आचामयेत् स्नेपघर्षणप्रक्षालनादिकं
कारयेत् । अन्यत्र पार्वणादौ यवादौल्यादिपदेन देवतौर्था-
पवौति परिग्रहः । दक्षिणाप्लवने दक्षिणादिक्निम्ने न त्वाभ्यु-
दयिकवत् प्राचीनिम्ने दक्षिणाभिसुखस्य कर्त्तव्यं न तु प्राङ्मु-
खस्य दक्षिणाग्रेषु न प्रागग्रेषु एष विधिः पिण्डदानविधिः ।
अथ प्रकृतब्राह्मणाचमनानन्तरं ब्राह्मणाग्रभूमिं सुसुप्रोक्षित-
मस्त्विति प्रोक्षयेत् । शिवा आप इत्यादिना युग्मानेव नैकैकम्
उदकेन हस्ते सिञ्चेत् । सौमनस्यमस्त्वित्यनेन हस्ते पुष्पदानं
कुर्यात् । अनन्तरमचतश्चारिष्टश्चास्त्वित्यादिना यवान्दद्यात्
दापयेदिति प्रयोजकनिर्देशस्तु परोपदेशपक्षे अन्यद्वारापि
पार्वणवहृद्विश्राज्जं कर्त्तव्यम् इत्युपदेशाय वा अर्घ्यदानवदिति
ज्येष्ठोत्तरकरत्वातिदेशार्थं न तु तन्त्रतानिर्वाहतिदिश्यते ।
“अर्घ्योऽक्षयोदके चैव पिण्डदानेऽवनेजने । तन्त्रस्य विनि-
वृत्तिः स्यात् स्वधा वाचन एव च” ॥ इत्यनेन विधानात् ।
षष्ठैव नित्यमिति गोत्रनामान्ते सस्वम्भिस्थाने षष्ठीं विधत्ते न
चतुर्थी कदाचन इति तस्मै ते स्वधेति मन्त्रस्थाने चतुर्थी-
निषेधकमित्यपुनरुक्तिः तेन ये चात्र त्वेति मन्त्रो न पाठ्यः

आहृतत्त्वम् ।

३१८

उत्तरार्द्धमिदं प्रार्पणविषयकमपि । प्रार्थनासु सुसुप्रोक्षित-
मस्त्रित्यादिषु प्रतिप्रोक्षेऽस्तु मस्त्रित्यादिना प्रतिवचने कृते ।
पवित्रास्तर्हिताम् सिञ्चेदुत्तानपात्रकृदिति पवित्राच्छादितान्
ऊर्ज्ज्वं वहन्तीत्यनेन सिञ्चेत् । अनन्तरं न्युज्जीकृतपात्रमुत्तानं
कृत्वा युग्मानिवेत्यादिना वक्ष्यमाणं कुर्यात् । धूर्यस्य पङ्क्ति-
मूर्धन्यस्य अनङ्गुष्ठं पाणिं गृह्णीत्वा प्रणम्यानुव्रजेत् । अत्र च
दक्षिणा द्वाक्षामलकादि । तथा च ब्रह्मपुराणम् । “द्वाक्षा-
मलकमूलानि यवांश्चाथ निवेदयेत् । तान्येव दक्षिणार्थस्तु
दद्याद्विप्रेषु सर्वदा” ॥ मूलमार्द्रकादि । निवेदयेत् भोज-
नाय दद्यात् तानि द्वाक्षामलकमूलानि । सम्भवे समुच्चयो-
ऽसम्भवे प्रत्येकमपि दक्षिणा । आभ्युदयिकं नित्यं काम्यञ्च
दर्शपूर्णमासवत् । देवोपुराणम् । “षष्टकामाष्यभ्युदया-
स्तौर्धपात्रोपपत्तयः । पितॄणामतिरेकोऽयं मासिकास्रात् ध्रुवः
स्मृतः” ॥ मासिकान्नादमावस्याश्चाद्वातिरेकोऽष्टकादिआह-
गणो ध्रुवः आवश्यकः । विष्णुः “आदित्यसंक्रमणविषुवद्वयं
विशेषेणायनद्वयं व्यतीपातो जन्मर्त्तमभ्युदयः । एतांस्तु
आहकालान् वै काम्यानाञ्च प्रजापतिः । आहमेतेषु यद्वत्
तदानन्त्याय कल्पते” । एतच्च संयोगपृथक्त्वन्यायादविरुद्धम् ।
स च न्यायस्थितितत्त्वेऽनुसन्धेयः । छन्दोगपरिशिष्टम् ।
“असकृद् यानि कर्माणि क्रियेरन् कर्मकारिणा । प्रतिप्रयोगं
नैव स्युर्मातरः आहमेष च ॥ आधाने होमयोश्चैव वैश्वदेवे
तथैव च । बलिर्कर्माणि दर्शं च पौर्णमासे तथैव च ॥ नवयज्ञे
च यज्ञश्चा वदन्त्येवं मनोषिणः । एकमेव भवेत् आहमेतेषु
न पृथक् पृथक् ॥ नाष्टकासु भवेत् आहं न आहं आह-
मिष्यते । न शोष्यन्ती जातकर्मप्रोषितागतकर्मसु ॥ विवा-
हादिः कर्मगणो य उक्तो गर्भाधानं शशुम यस्य चान्ते ॥

३२०

आहूतत्त्वम् ।

विवाहादावेकमेवात्र कुर्यात् आहं भादौ कर्मणः कर्मणः
 स्यात् । तथा गणशः क्रियमाणेषु मातृभ्यः पूजनं सकृत् ॥
 सकृदेव भवेत् आहमादौ न पृथगादिषु । यत्र यत्र भवेत्
 आहं तत्र तत्रैव मातरः ॥ यानि कर्माणि कर्त्ता पुनः प्रति-
 दिनं प्रतिमासं प्रतिवत्सरं क्रियन्ते वैश्वदेववृत्तिकर्मदर्शपूर्णमा-
 सश्चावण्यप्रहायण्यादौनि तेषु प्रथमप्रयोग एव आहं मातृ-
 पूजा च न द्वितीयादिप्रयोगेष्वपि । आधाने अग्न्याधाने
 होमयोः सायं प्रातर्होमयोः नवयज्ञस्याप्रहायणेष्टिः एतेषु
 आधानादिषु प्रतिप्रयोगं प्रतिकर्मापि आहं न कार्यं किन्वा-
 धानादौ कृते सर्वेष्वेव कृतं स्यात् तेनाभ्युदयिकमादौ प्रति-
 कर्मैव आहमित्युक्तं सर्वाण्येवाह्वार्यवन्तीति गोभिलगृह्ये
 सर्वाणि दध्यमाणानि कर्माणि अह्वार्यवन्ति अनाह्वार्य-
 माभ्युदयिकमाहं दक्षिणा च तदुभययुक्तानि कार्याण्युक्तेः
 तथा च गृह्यान्तरं “यच्छ्राद्धं कर्मणामादौ या चान्ते दक्षिणा
 भवेत् । अमावास्यां द्वितीयं तदह्वार्यं प्रचक्षते” । तत्र
 कर्मविशेषे आभ्युदयिकमाहं निषेधयति नाष्टकास्त्रिति अष्ट-
 कासु अष्टकाहोमेषु । आहं गृह्योक्तान्वष्टकादिमाहं पिण्ड-
 पितृयज्ञमाहं च शोष्यन्ती होमः स च शोष्यन्ती शूलायन्ती-
 मासन्नप्रसवां ज्ञात्वा होमः सुप्रसवे इत्यह्वार्याहोमोरिति भट्ट-
 भाष्यदन्त्यादिः । अथ जातकर्मणि आहनिषेधात् तत्र तद्वि-
 धायकं वचनं शाख्यन्तरोपमम् । किन्तु पुत्रजन्मनिमित्तकं
 पुत्रमुखदर्शनार्थञ्च आहं कर्त्तव्यम् ।

यथा मार्कण्डेयपुराणे । “नैमित्तिकमधी वक्ष्ये आहम-
 भ्युदयार्थकम् । पुत्रजन्मनि तत्कार्यं जातकर्मसमं बुधैः” ।
 अत्र जातकर्मसमकालविधानादच्छिन्ननाद्यां कर्त्तव्यं तथा च
 विष्णुधर्मोत्तरम् । “अच्छिन्ननाद्यां कर्त्तव्यं आहं वै पुत्र-

आहृतत्त्वम् ।

३२१

जन्मनि । अशौचापगमे कार्य्यमथवापि नराधिप ।” ॥ न चास्य पूर्वपक्षोत्तरभावेन व्यवस्था हारलतोक्ता युक्ता पूर्वाह्णवेद्यार्थ-
पत्तेः जातकर्मसमकालविधानविरोधाच्च तस्मादिकल्प एव
शक्ताशक्तभेदेनोक्तेः तावत्कालं स्तन्यादाने पुत्रनाशप्रमङ्गात्
साङ्गं वृद्धिश्चाहं कर्तुं न शक्यते चेदङ्गविकलमेव भविष्यतीति
आहविवेकः । अतएव नव्यवर्द्धमानधृतभविष्यपुराणं “पिण्ड-
निर्वापणं कुर्यान्न वा कुर्याद्विचक्षणः । वृद्धिश्चाहं कुलाचारात्
देशकालाद्यपेक्षया । अग्नौकरणमर्घ्यं चावाहनञ्चावनेजनम् ।
पिण्डश्चाहं प्रकुर्वीत पिण्डहीने विवर्जयेत्” । कृत्यप्रदीपऽपि ।
“देशकालाद्यनुरोधेन यदि पिण्डरहितमाभ्युदयिकं क्रियते
तदाग्नौकरणमर्घ्यदानावाहनावनेजनाद्युत्तरतन्त्रं निवर्त्तत”
इति पुत्रमुखदर्शननिमित्तश्चाहञ्च वक्ष्यते । प्रवासादागतस्य पितुः
पुत्रमूर्द्धाभिघ्राणरूपे प्रोषितागतकर्मणि गोभिलोक्तश्चाहं न
कार्य्यं विवाहादिति समसनौयचरुहोमगृहप्रवेशनयानारो-
हणचतुष्पथामन्त्रणाच्चभङ्गसमाधानार्थहोमचतुर्थीहोमानामा-
दिशब्देन ग्रहणम् एषु विवाहादिगर्भाधानान्तकर्मस्वेकमेव
आहं कर्त्तव्यं न प्रतिकर्मादौ एकेनैव कृतेन आहणेन सर्वास्त्रेव
तानि आहवन्तीति अन्तशब्दाऽत्र गणस्यावयवार्थः दशान्तः
पठ इतिवत् समोपार्थत्वं उपलक्षणं स्यात् ततश्च विशेषणोप-
लक्षणसन्देहे विशेषणत्वेन ग्रहणं कार्य्यान्वितत्वात् एतच्च
छन्दागपरम् अतएव भवदेवभट्टेनापि गर्भाधानं आभ्युदयिकं
न लिखितम् अन्यवेदिभिस्तु “निषेककाले सोमं च सौमन्ती-
न्नयने तथा । अयं पुंसवनं चैव आहं कर्माङ्गमेव च” इति
भविष्यपुराणे निषेककाले गर्भार्थशुक्राधानदिने आहं कर्माङ्ग-
मित्यनेन विहितमाभ्युदयिकं कर्त्तव्यमिति तेषां आह्वानन्तर-
निषेकविधानात् आहं नियुक्त इत्यादि विशुपुराणोक्तनिन्दा

३२२

आहृतत्त्वम् ।

एतदितरथाहपरं गणशः समुदायेन एकस्मिन् दिने क्रिय-
माणेषु कर्मसु यथा यजनीयेऽहनि नवयज्ञवास्तुयज्ञगोयज्ञाश्च-
यज्ञेषु सर्वोद्देशेनैकमेव मातृपूजनमेकमेव च आहृतं सर्वयोग-
शिष्टत्वात् वसोधारादानमायुष्यमन्त्रजपश्च न तु कर्मसंख्यानु-
सारेण एतद्वचनं लाघवव्यायमूलम् अतएवाग्नेयादीनां षष्ठा-
मप्युद्देशेनाहृत्वात्तन्त्रेण प्रयाजादिकमित्येकादशाध्याये सि-
द्धान्तितं यत्र यत्रेति ननु कर्मादौ षड्भ्यः पितृभ्य इत्यनेन
आहृतं विहितं कर्मादिषु च सर्वेष्वित्यनेन मातृपूजा विहिता
इति । पुनरुक्तिर्न वैदिककर्मादौ मातृपूजा पूर्वमुक्ता अनेन
पुत्रजन्मादौ वैदिककर्मादित्वाभावेऽपि आहृतिमित्तत्वादेव
विधीयते । यद्वा यत्र यत्र आहृतं भवेत्तत्र तत्रैव मातर इति
वचनार्थः तेनाष्टकादौ वृद्धिआहृतिष्वेव मातृपूजानिषेधः ।

अत्र विवाहान्तसंस्काराङ्गनाम्नोमुखआहृते पितुरधिकार-
माह छन्दोगपरिशिष्टम् । “स्त्रपितृभ्यः पिता दद्यात् सुत-
संस्कारकर्मसु । पिण्डानोदहनात्तेषां तदभावेऽपि तत्-
क्रमात्” । सुतसंस्कारकर्मसु सुतसंस्कारजनककर्मसु । सुत-
संस्कारयज्ञात् पुत्रविवाहान्तरे पित्रा नाभ्युदयिकं कार्यम्
आद्येन संस्कारसिद्धौ द्वितीयादेस्तदजनकत्वात् तथा चाश्व-
लायनगृह्यपरिशिष्टं “सौमन्तीद्वयनं प्रथमे गर्भे सौमन्ता-
द्वयनसंस्कारो गर्भपात्रसंस्कारः” इति श्रुतिरिति गर्भपात्र-
योरयं गर्भपात्रः गर्भस्योदरस्थस्य पात्रस्य तदाधारस्य स्त्रिया
इति कल्पतरुः आरोतोऽपि “सकृत् कृतसंस्काराः सौमन्तेन
कुसंस्त्रियः । यं यं गर्भं प्रसूयन्ते स गर्भः संस्कृतो भवेत् । अत्र
सकृत्संस्कृतपात्रजातानां सर्वेषां संस्काराभिधानेन प्रत्येक-
कृतजातकर्मादिकसंस्काराणां सुतरां संस्कृतत्वं “सकृत्कृते
कृतः शास्त्रार्थः” इति न्यायात् पिण्डानिति आहपरम् ।

आहतस्त्वम् ।

३२३

“कन्यापुत्रविवाहेषु प्रवेशे नववेश्मनः । नामकर्मणि बालानां
 चूडाकर्मादिके तथा । सोमस्तोत्रयने चैव पुत्रादिमुखदर्शने ।
 नाम्दौमुखं पितृगणं पूजयेत् प्रयतो गृही” इति विष्णुपुरा-
 णौयैकवाक्यत्वात् तदैकवाक्यतयेकशेषात् सुतपदं कन्यापुत्र
 परम् । या उद्दहनादित्यत्राभिविधावाङ् तस्याभावेऽपि संस्कार्य-
 क्रमवाधकस्य पितुरभावे पुनरन्यः संस्कार्यः सपिण्डादिर्वेति
 तत्क्रमादिति “चित्रं कर्म यथा अनेकैरङ्गैरुन्मोह्यते शनैः ।
 ब्राह्मण्यमपि तद्वत् स्यात् संस्कारैर्विधिपूर्वकैः” इत्यङ्गिरसोक्त-
 फलभागितया तस्य प्रधानस्य संस्कार्यस्य क्रमात्तेषां पितृणां
 दद्यात् ततश्च संस्कार्यपित्रादिचयमातामहादिचयेभ्यः आद्यं
 कुर्यात् न च संस्कार्यपितरमादाय तेषां पितुः सम्प्रदान-
 भूतानाम् । तत्क्रमादित्यनेन पितुः प्रवेशात् तत्प्रपिता-
 महेतरपञ्चानामिति नारायणोपाध्यायमतं युक्तमिति वाच्यं
 पितृनुप्रवेशेन संस्कार्यपितृपितामहप्रपितामहानां आद्ये
 तस्यातामहपक्षस्यैव “पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा
 भ्रुवम्” इत्यनेन युक्तत्वात् । न वा तेषां संस्कर्तृपितृणां
 संस्कार्यं पितुः पितृगणमातामहानां वा ग्रहणं तत्क्रमा-
 दित्यनुपपत्तेस्तथा हि आद्ये संस्कर्तृरनुपात्तत्वेन तच्छब्दा-
 दनुपस्थितेः द्वितीये तेषामित्यनेनैव प्रक्रान्तत्वेन तथाविधानां
 प्राप्या तत्क्रमादित्यस्यानुवादकतापत्तेः अतएव कृत्यचिन्ता-
 मणिधृता स्मृतिः । “अष्टौ संस्कारकर्माणि गर्भाधानमिव
 स्वयम् । पिता कुर्यात्तदन्वो वा तदभावेऽपि तत्क्रमात् ।
 तत्क्रमात् पितृक्रमात् तेनान्यवेदिना क्रियमाणे पितृशाखोक्त-
 मेष कर्म कर्त्तव्यं तस्याभावे त्विति मैथिलपाठे प्रक्रान्तव्यव-
 च्छेदक तु शब्देन द्वितीयपक्षस्य सुतरां बाधितत्वमिति
 ततस्तोषामिति निर्विशेषितपितृमात्रपरामर्शकमिति एवं

३२४

श्राद्धतत्त्वम् ।

भ्रात्रापि संस्कार्यदेवदत्तपितुरित्यादि प्रयोज्यम् । निर्णयासूते
 मत्स्यपुराणम् “अन्नप्रागे च सौमन्ते पुत्रोत्पत्तिनिमित्तके ।
 पुंसवने निषेके च नववेश्मप्रवेशने । देववृजजलादीनां
 प्रतिष्ठायां विशेषतः । तौर्ययात्रावृषोत्सर्गे वृद्धिश्राद्धं प्रकी-
 र्त्तितम् । जलायुधधृतकूर्मपुराणे । “तौर्ययात्रासमारम्भे तौर्यात्
 प्रत्यागमेऽपि च । वृद्धिश्राद्धं प्रकुर्वीत बहुसर्पिः समन्वितम्” ।
 तौर्ययात्रायां विशेषमाह ब्रह्मपुराणम् । “यो यः कश्चित्तौर्य-
 यात्रान्तु गच्छेत् सुसंयतः स च पूर्वं गृहे स्वे । कृतोपवासः
 शुचिरप्रभक्तः सम्पूजयेत् भक्तिनम्बो गणेशम् । देवान् पितॄन्
 ब्राह्मणांश्चैव साधून् धौमान् प्रीणयन् वित्तशक्त्या प्रयत्नात् ।
 प्रत्यागतश्चापि पुनस्तथैव देवान् पितॄन् ब्राह्मणान् पूजयेच्च ।
 एवं कुर्वतस्तस्य तौर्याद्यदुक्तं फलं तत् श्रान्नाद्य सन्देह एव” ।
 एवं सुसंयतः पूर्वदिने कृतैकभक्तादिनियमस्तदुत्तरदिने कृतो-
 पवासस्तदुत्तरदिने गणेशं यच्चानिष्टदेवताश्च संपूज्य वृद्धिश्राद्धं
 कृत्वा ब्राह्मणान् भोजयेत् ततः शुभलग्ने यात्रां कुर्यादिति
 तौर्ययात्रान्तु गच्छेदित्युपक्रम्य उपवासदिने मुण्डनमपि ।
 “प्रयागे तौर्ययात्रायां पितृमातृवियोगतः । कचानां पवनं
 कुर्यात् वृथा न विकचो भवेत्” । इति विष्णुपुराणात्
 प्रवेशेऽपि श्राद्धकरणे तौर्ययात्रायामिति वक्तव्यं “गच्छन्
 देशान्तरं यस्तु श्राद्धं कुर्यात्तु सर्पिषा । यात्रार्थमिति तत्
 प्रोक्तं प्रवेशे च न संशयः” इति भविष्यपुराणादिति गङ्गा-
 वाक्यावलौ । वस्तुतस्तु तौर्यप्रत्यागमनोत्तरस्वगृहप्रवेश इत्येव
 वक्तव्यं यात्रापत्यागमनोत्तरस्वगृहप्रवेशयोर्भेदात् तौर्यप्रत्या-
 गमनोत्तरलाभस्तु प्रत्यागतस्यापीति प्रागुक्तेः ततः प्रवेशे चेति
 चकारेण श्राद्धमात्रं सूचितं न तु तस्य यात्रार्थत्वमपीति देवी-
 पुराणे । अकालेऽप्यथ वा काले तौर्यश्राद्धं तथा नरैः । प्राप्तै-

आहूतत्त्वम् ।

३२५

रेव सदा कार्यं कर्त्तव्यं पिण्डतर्पणम् । पिण्डदानस्तु तच्छस्त्रं
 पिष्टपाञ्चातिदुर्लभम् । विलम्बो नैव कर्त्तव्यो नैव विघ्नः
 समाचरेत् । आहूतं तत्र च कर्त्तव्यमर्घ्यावाहनवर्जितम् ।
 अत्र काल इति न रात्र्यादिपर्युदस्तप्रतिप्रसवस्तथात्वे तद्वा-
 धापत्तेः किन्तु पर्युदस्तेतर अप्रशस्तकालपरम् । “तस्मादृश्य-
 मभावश्च तदन्यत्वं तदल्पता । अप्राशस्त्यं विरोधश्च नजर्थाः
 षट् प्रकौर्त्तिताः” । इत्यनुशामनग्रन्थानुरोधात् काल इति
 प्रशस्तापराध्यादिकालपरं तत्र शुचेः प्राप्तोत्तरविहितप्रथमदिन
 एव आहूतं तेन पूर्वदिने रात्रिसौवेलादावागमनेऽपि परदिने
 आहूतं न विरुद्धम् । तथा च हलायुधभट्टतम् । मत्वेव तीर्थं
 कर्त्तव्यं आहूतं तत्प्राप्तिहेतुकम् । पूर्वाह्णेऽप्यथवा प्रातर्देशः
 स्यात् पूर्वदक्षिणे” । पूर्वाह्णे सङ्गवे पूर्वदक्षिणेऽग्निकोणे
 पिण्डदानमिति आहूतसम्भवे केवलपिण्डदानमिति न पीन-
 क्तम् । पिण्डप्रतिपत्तिमाह मत्स्यपुराणं “पिण्डांस्तु गोऽज-
 विप्रेभ्यो दद्यादम्नो जलेऽपि वा । तीर्थआहूते सदा पिण्डान्
 क्षिपेत्तीर्थे विचक्षणः” । गङ्गावाक्यावस्थाम् । “संवत्सरं हिमा-
 सोनं पुनस्तोर्थं व्रजेद्यदि । मुण्डनोपवासश्च ततो यत्नेन
 कारयेत् । अत्र हिमासोनमित्यनेन दशमासात् पूर्वं मुण्ड-
 नोपवासो न कार्याविति सूचितम् । अन्त्येष्टिप्रमाणं दान-
 प्रमाणञ्च शुद्धितत्त्वेऽभिहितं यानुसन्धेयम् । इति वन्द्यघटौय-
 श्रीरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं आहूतमाधतत्त्वं समाप्तम् ।

आह्निकतत्त्वम् ।

नमो गणेशाय ।

प्रणम्य सच्चिदानन्दं भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ।

आह्निकाचारतत्त्वानि वक्ति श्रीरघुनन्दनः ॥

अथ प्रातःकृत्यम् । तत्र दक्षः । “प्रातस्त्याय कर्त्तव्यं यत्
द्विजेन दिने दिने । तत्सर्वं संप्रवक्ष्यामि द्विजानां हितकार-
कम् ॥ दिवसस्याद्यभागे तु कृत्यं तस्योपदिश्यते । द्वितीये
च तृतीये च चतुर्थे पञ्चमे तथा । षष्ठे च सप्तमे चैव अष्टमे
च पृथक् पृथक्” ॥ तत्र दिनपदं ब्राह्म्यमुहूर्त्तादिप्रदीपान्त-
कालपरम् । “त्रियामां रजनीं प्राप्नुयन्त्याद्यन्तचतुष्टयम् ।
नाडीनां तदुभे सव्ये दिवसाद्यन्तसंज्ञिते” ॥ इति ब्रह्मवैवर्त्त-
वचनैकवाक्यत्वात् नाडीदण्डः । ब्राह्म्यमुहूर्त्तकृत्यमाह वामन-
पुराणम् । ब्राह्म्ये मुहूर्त्ते बुध्येत आरेहेववराण्युषीन् । “ब्रह्मा
सुरारिस्त्रिपुरान्तकारौ भानुः शशी भूमिसुतो बुधश्च । गुरुश्च
शक्रः शनिराशुकेतू कुर्वन्तु सर्वे मम सुप्रभातम्” ॥ ब्राह्म्य-
मुहूर्त्तमाह पितामहः । रात्रेष्ट पश्चिमे यामे मुहूर्त्तो ब्रह्म्य
उच्यते” । पश्चिमे यामे शेषार्धप्रहरे भवदेवीयनिर्णयामृते
चमन्तुः । “रात्रेष्ट पश्चिमे यामे मुहूर्त्तो यस्तृतीयकः । स ब्राह्म्य
इति विख्यातो विहितः संप्रबोधने” ॥ शेषार्धप्रहरे ब्राह्म्यो
मुहूर्त्त इति मदनपारिजातात् । तत्र सूर्योदयात् प्रागर्धप्रहरे
हो मुहूर्त्तो तत्र आद्यो ब्राह्म्यः द्वितीयो रौद्रः । तत्रः “प्रातः
शिरसि शुक्लाब्जे दिनेत्रं द्विभुजं गुरुम् । प्रसन्नवदनं शान्तं
आरेत्तन्नामपूर्वकम् ॥ नमोऽस्तु गुरवे तस्मा इष्टदेवस्त्ररूपिणे ।
यस्य वाक्यामृतं हन्ति विषं संसारसंज्ञकम्” ॥ इति पठेत्

पाणिनिकृतत्वम् ।

३२७

“यच्च देवो न चाभ्योऽस्मि ब्रह्मैवाहं न शोकमाक् । सच्चिदा-
नन्दरूपोऽहं नित्यसुखस्त्वभाववान्” ॥ इति भावयेत् । “लोकेश-
चेतस्त्वमयाधिदेव ओक्त्वान्त विष्णो भवदाज्ञयैव । प्रातः-
समुत्थाय तव प्रियार्थं संसारयात्रामनुवर्त्तयिष्ये ॥ जानामि
धर्मं न च मे प्रवृत्तिर्जानाम्यधर्मं न च मे निवृत्तिः । त्वया
हं लोकेश हृदि स्थितेन यथा नियुक्तोऽस्मि तथा करोमि” ॥
विष्णुपुराणम् । “प्रबुद्धचित्तयेत् धर्ममर्थश्चाभ्याधिरोधिनम् ।
अपीडया तयोः काम्यसुभयोरपि चिन्तयेत्” ॥ धर्मस्तथास्तु
भविष्ये । “धर्मः श्रेयः समुद्दिष्टं श्रेयोऽभ्युदयसाधनम्” ॥
अतएव जैमिनिः । “चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः इति तेन वेदैक-
प्रतिपाद्योऽर्थो धर्मः कोऽर्थो योऽभ्युदयायेति भाष्यम् । ततश्च
प्रियदत्तायै भुवे नमः । इति पृथिवीं नमस्कृत्य दक्षिणं चरणं
न्यस्येत् । छन्दोगपरिशिष्टम् । “श्रीव्रियं सुभगामग्निगात्रै-
वान्विचित्तन्तया । प्रातरुत्थाय यः पश्येदापङ्गः स विमुच्यते ॥
पापिष्ठं दुर्मगां मयं नन्दमुत्कृत्तनासिकम् । प्रातरुत्थाय यः
पश्येत्तत्कलेहपलक्षणम्” ॥ अतएव व्यासः । “धनिनः श्रीव्रियो
राजा नदी वैद्यस्तु पञ्चमः । पञ्च यत्र न विद्यन्ते तत्र वासं
न चारयेत्” ॥ महाभारते । “कर्कोटकस्य नागस्य दम्भयन्त्या
नक्षत्रं च । ऋतुपर्णस्य राजर्षेः क्लीर्त्तनं कलिनाशनम्” ॥
भाष्ये । “कार्तवीर्यार्जुनो नाम राजा बाहुसहस्रभृत् । योऽस्य
संक्षोर्त्तयेद्राम कल्पमुत्थाय मानवः । न तस्य वित्तनाशः
स्वाश्वष्टश्च लभते पुनः” ॥ कर्णं प्रातः ।

अथ विष्णुभोक्त्रगः । विष्णुधर्मोत्तरे । “निद्रां जह्याद्-
गृहौ राम नित्यमेवाङ्गणोदये । वैमोक्षगं ततः कृत्वा दन्त-
धावनपूर्वकम् । स्नानं समाचरेत् प्रातः सर्वकल्मषनाशनम्” ॥
अङ्गणोदयकालमाह स्कन्दपुराणम् । “उदयात् प्राक् चतसस्तु

३२८

आक्रिकतत्त्वम् ।

वाङ्मिका अरुणीदयः । तत्र स्नानं प्रशस्तं स्यात्तद्वि पुस्त्यतमं स्मृतम् । नाङ्मिका दण्डः । नाङ्गीषध्या दिवानिशमित्युक्तेः । विष्णुधर्मोत्तरे । “वेगरोधं न कर्त्तव्यमन्यत्र क्रोधवेगतः” । वेगरोधं न कर्त्तव्यमिति तु कां दिशं गन्तव्यमितिवत् भाषा-
ख्यातेतरत्वात् साधुत्वम् । आयुर्वेदोद्येऽपि । “न वेगितो-
ऽन्यसिद्धिः स्यात् नाजित्वा साध्यमामयम्” । यङ्गिराः ।
“उत्थाय पश्चिमे रात्रेस्तुत आचम्य चोदकम् । अन्तर्धाय
दणैर्भूमिं शिरः प्रावृत्त्वा वाससा । वाचं नियम्य यत्नेन छौवनो-
च्छ्वासवर्जितः । कुर्यान्मूत्रपुरीषे तु शुचौ देशे समाहितः” ।
विष्णुपुराणम् । “ततः कल्पं समुत्थाय कुर्यान्मैत्रं नरेन्द्र ।
नैर्ऋत्यामिषुविचेपमतौत्याभ्यधिकं भुवः । तिष्ठेत्वातिचिरं तस्मि-
न्नेव किञ्चिदुदौरयेत्” । कल्पमुषः कालम् । मैत्रं मित्रदेव-
ताकं पायुसम्बन्धात् पुरीषोक्तमनैर्ऋत्यामुत्थानदेशमारभ्य उत्था-
येत्यनेनोपस्थितेः । इषुविचेपमतौत्य इषुविचेपयोग्यदेशो-
द्दिष्टः । तद्देशपरिमाणमाह पितामहः । “मध्यमेन तु
चापेन पक्षिपेतु शरत्रयम् । इस्तानान्तु गते सार्धं लक्ष्यं
क्षत्वा विचक्षणः” । आपस्तम्बः । “मूत्रपुरीषे कुर्यात् दक्षिणां
दिशं दक्षिणापरां वेति” । दक्षिणापरा नैर्ऋतिः । मनुः ।
“मूत्रोच्चारसमुत्सर्गं दिवा कुर्यादुदङ्मुखः । दक्षिणामिमुखो
रात्रौ सम्ययोश्च यथा दिवा” । उच्चारः पुरीषः । यत्तु यम-
वचनं “प्रत्यङ्मुखश्च पूर्वाह्णे अपराह्णे च प्राङ्मुखः । उदङ्-
मुखस्तु मध्याह्णे निशायां दक्षिणामुखः” । इति उदङ्मुखेन
सहेच्छाविकल्पार्थे सूर्याभिसुखनिरासार्थश्च न तु नियमार्थं
देवत्ववचनविरोधात् । तथाच “सदैवोदङ्मुखः प्रातः सायाह्णे
दक्षिणामुखः । विषमूत्र आचरेन्नित्यं सम्यायां परिवर्जयेत्”
इत्यत्र प्रातः सायाह्णशब्दौ दिवारात्रिपरो । पूर्वोक्तमनुवच-

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३२८

नैकवाक्यत्वात् । सन्ध्यायां परिवर्जयेदिति तु पीडितेतर-
परम् । यमः । “कृत्वा यज्ञोपवीतम् पृष्ठतः कण्ठसन्धितम् ।
विस्मूत्रे च गृही कुर्यात् यद्वा कर्णे समाहितः” । पृष्ठतः
पृष्ठे । कण्ठसन्धितं निवीतम् । अत्र संवीतं निवीतम् ।
“संवीतं मानुषे कृत्ये” इति तैत्तिरीयश्रुतेः । मानुषे सम-
कादिकृत्ये “पृष्ठसन्धितं निवीतं वा” इति वौचायनवचनाच्च ।
तथाच चारवत्कृत्वा पृष्ठसन्धितं स्कन्धे इत्यर्थः अत्र व्यवस्था-
माह सांख्यायनः । “यद्येकवस्त्रो यज्ञोपवीतं कर्णे कृत्वा
अवगुण्ठितः” इति कर्णे दक्षिणकर्णे । “पवित्रं दक्षिणे कर्णे
कृत्वा विस्मूत्रमाचरेत्” । इति स्मृतौ तथा दर्शनात् । अव-
गुण्ठितः कृतप्रिरोऽवगुण्ठनः । मनुः । “कायायामन्धकारे वा
रात्रावहनि वा हिजाः । यथासुखमुखः कुर्यात् प्राणवाध-
मयेषु च” । महाभारते । “प्रत्यादित्यं प्रतिजलं प्रतिगात्र
प्रतिहिजम् । मेघमि वै च पथिषु ते भवन्ति गतायुषः” ।
प्रतिः सांमुख्ये । मनुः । “न मूत्रं पथि कुर्वीत न भस्मनि
न गोव्रजे । न फालकण्ठे न जले न चित्वां न च पर्वते । न
क्षीर्णदेवायतने न वसमीके कदाचन । न ससत्त्वेषु गर्तेषु न
गच्छन्नापि संस्थितः । न नदीतीरमासाद्य न च पर्वतमस्तके ।
वायुग्निविप्रानादित्यमपः पश्यंस्तथैव च । न कदाचन कुर्वीत
विष्मूत्रस्य विसर्जनम्” । ससत्त्वेषु प्राणिमत्सु । संस्थितः
उपस्थितः । पर्वतमस्तकनिषेधोऽधिकदोषाय । वशिष्ठः ।
“आहारनिर्हारविहारयोगाः सुसम्भृता धर्मविदा तु कार्याः ।
वाग्बुद्धिकार्याणि तपस्तथैव धनारुषौ गुप्ततमे तु कार्ये” ।
निर्हारो मूत्रपुरीषोत्सर्गः । विहारः स्त्रीसम्भोगः । योगः
समाधिः । वाग्गुप्तिरशुभाज्ञापत्यागः । बुद्धिगुप्तिरनिष्टचिन्ता-
त्यागः । हारीतः । “आहारन्तु रक्षः कुर्यात् निर्हारश्चैव

३२०

आङ्किकतत्त्वम् ।

सर्वदा । गुप्ताभ्यां लक्ष्म्यपेतः स्यात् प्रकाशे हीयते तथा । विष्णुपुराणम् । “सोमाम्ब्यर्काम्बुवायूनां पूज्यानाञ्च न संमुखे । कुर्यात् षोडशविस्मूत्रसमुत्सर्गञ्च पण्डितः” । आपस्तम्बः । “न च सोपानत्की मूत्रपुरौषे कुर्यादिति” । हहन्मनुः । “कर-
मृहीतपात्रेण कृत्वा मूत्रपुरौषके । मूत्रतुल्यन्तु पानीयं पीत्वा
चान्द्रायणश्चरेत्” । भरद्वाजः । “अथ विक्तय विस्मूत्रं लोष्ट-
काष्ठद्वणादिना । उदस्तवासा उत्तिष्ठेद्दृढं विधृतमेहनः । उद-
स्तवासाः कटिदेशादुत्क्षिप्तवस्त्रः ।

अथ शौचम् । देवलः । “धर्मविदक्षिणं हस्तमधःशौचे
न योजयेत् । तथैव वामहस्तेन नाभेरुर्ध्वं न शोधयेत् ।
प्रकृतिस्थितिरेषा स्यात् कारणादुभयक्रिया” ॥ कारणादौ-
गादेः । ब्रह्माण्डपुराणम् । “उद्धृतोदकमादाय मृत्तिकाञ्चैव
वाग्यतः । उदञ्च, षो दिवा कुर्यात् रात्रौ चेदक्षिणामुखः ॥
सुनिर्निक्ते मृदं दद्यात् सदन्ते त्वप एव च । दातव्यमुदकं
तावदु यावत् स्यात् मृत्तिकाक्षयः” ॥ कुर्यात् शौचमिति
शेषः । सुनिर्निक्ते भरद्वाजोक्त लोष्टादिप्रसृष्टे गुदे । उदक-
पात्राभावे करेण जलाशयादुदकग्रहणमाह आदित्यपुराणम् ।
“अरक्षिमात्रं जलं त्यक्त्वा कुर्यात् शौचमनुवृते । पश्चाच्च शोध-
येत्तौर्यमन्यथा न शुचिर्भवेत्” ॥ तस्मिन् देशे शौचं कर्त्तव्यं
यस्मादरक्षिमात्रव्यवहितं जलं तत्स्थलमेव तौर्यं जलसमोप-
त्वात् । विष्णुपुराणम् । “वस्त्रौकमूषिकोत्सृष्टातां सदमन्त-
र्जलान्तथा । शौचावशिष्टां गेहाञ्च नादद्यात् लेपसम्भ्रवाम् ।
अन्तःप्रास्थवपत्राञ्च हलोत्सृष्टातां सकर्द्दमाम्” ॥ मनुदत्तौ ।
“एका लिङ्गे गुदे तिस्रो दश वामकरे तथा । उभयोः सप्त
दातव्या मृदः शुद्धिममौषता” ॥ उभयोः करयोः । विष्णु-
पुराणम् । “एका लिङ्गे गुदे तिस्रो दश वामकरे तथा । हस्तः

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३३१

इये च समान्या मृदः शीघ्रोपपादिकाः” ॥ यमः । “लिङ्गे
 त्वेका गुदे तिस्रो वामहस्ते चतुर्दश । ततः पुनरुभाभ्याश्च
 दातव्याः सप्त मृत्तिकाः” ॥ पैठीनसिः । “मृत्तिकां संगृह्य
 एका लिङ्गेऽपाने पञ्च एकस्मिन् हस्ते दश उभयोः सप्त इत्यादि” ।
 एतासां संख्यानां दद्याद्युक्ताधिकं गन्धाद्यनुवृत्तिमनुबध्य
 व्यवस्थेयम् । वामहस्ते दशदानानाम्मूर्तं तत्पृष्ठे षड्दानमाह
 हारौतः । “दशमध्ये च षट्पृष्ठे इति” । शङ्खदत्तौ “तिस्रस्तु
 मृत्तिका देयाः कृत्वा नखविशोधनम् । तिस्रस्तु पादयोर्देयाः
 शुद्धिकामेन नित्यशः” ॥ नखशोधनं दृष्टादिना मृच्छान्तर्मन्त्र-
 शोधनं तिस्र इति हस्तयोरिति शेषः । पादप्रक्षालनं कांस्थे
 न कर्त्तव्यमित्याह विष्णुधर्मोत्तरम् । “दर्मेन मार्जयेत् पादौ
 न च कांस्थे प्रधावयेत्” । दत्तः । “लिङ्गे तत्र समाख्याता
 त्रिपर्वी पूर्यते यया । अर्धप्रमृतिमात्रा तु प्रथमा मृत्तिका
 स्मृता ॥ द्वितीया च तृतीया च तदर्द्धाऽर्द्धा प्रकीर्त्तिता” ॥
 यदा तु उक्तप्रमाणया मृदा गन्धलेपक्षयो न भवति तदा
 अधिकयापि कर्त्तव्यम् । “गन्धलेपक्षयकरं शौचं कुर्यादत-
 न्वितः” । इति याज्ञवल्क्यात् । गुदादन्यत्र परिमाणमाह
 यमः । “मृत्तिका तु समुद्दिष्टा त्रिपर्वी पूर्यते यया” । त्रिपर्वी
 तर्जनी मध्यमानामिकानामग्रत्रयं सूत्रमात्रे तु स्मृतिः । “एकां
 लिङ्गे मृदं दद्यात् वामहस्ते तु मृत्त्रयम् । उभयोर्हस्तयोर्द्वे च
 सूत्रशौचं प्रकीर्त्तितम्” । ब्रह्मपुराणे । “पादयोर्द्वे मृच्छीत्वा
 च सुप्रक्षालित पाणिमान् । हिराचस्य ततः शुक्लः स्मृत्वा विष्णुं
 सनातनम्” ॥ पादयोर्द्वे एकैका इदं सूत्रोत्सर्गे पुरौषोत्सर्गे
 तिसृणां विधानात् । दत्तः । “यथोदितं दिवा शौचम् अर्द्धं
 रात्रौ विधीयते । चातुरे तु तदर्द्धं स्यात्तदर्द्धं तु पथि स्मृतम्” ॥
 यथोक्तकरणाशक्तावेवेदं न तु निशादि पुरस्कारेणैव वाक्यस्याः

३३२

आङ्किकतत्त्वम् ।

दृष्टार्थतापत्तेः । आपस्तम्बः । “पथि पादस्तु विज्ञेय आर्तः
 कुर्यादयथावलम्” । एतयोर्विरोध आर्तानार्तार्थाभ्यां परिहर-
 णीयः । दक्षबोधायनी । “देशं कालं तथात्मानं द्रव्यं
 द्रव्यप्रयोजनम् । उपपत्तिमवस्थाञ्च ज्ञात्वा शौचं प्रकल्पयेत्” ॥
 ब्रह्मपुराणे । “न यावदुपनीयेत द्विजः शुद्धस्तथाङ्गना । गन्ध-
 लेपक्षयकरं शौचं तेषां विधीयते ॥ प्रमाणं शौचसंख्या वा
 न शिष्टैरुपदिश्यते । यावत् शुद्धिं स मन्येत तावत् शौचं
 समाचरेत् । न्यूनाधिकं न कर्त्तव्यं शौचं शुद्धिमभ्युपेता ।
 मायश्चित्तं प्रसज्येत विहितातिक्रमे कृते । शौचाचारविहीनस्य
 समस्ता निष्फलाः क्रियाः” ॥ गन्धलेपक्षये मत्त्यधिकं न
 कर्त्तव्यं याज्ञवल्करविरोधात् । गन्धलेपाक्षयेत्वधिकसंख्ययापि
 याज्ञवल्करवचनमनुपनीतादि परं वा । व्याघ्रपादः । “शौचन्तु
 द्विविधं प्रोक्तं बाह्यमाभ्यन्तरन्तथा । मृज्जलाभ्यां स्मृतं बाह्यं
 भावशुद्धिस्तथान्तरम् । गङ्गातीयेन कृत्स्नेन मृद्धारैश्च नगी-
 पमैः । आमृत्योः स्नातकस्यैव भावदुष्टो न शुद्ध्यति” ।
 स्मृतिः । “धावन्तश्च प्रमत्तश्च सूत्रोच्चारकतन्तथा । भुञ्जान-
 माचमनार्हश्च नास्तिकं नाभिवादयेत् । जम्बप्रभृति यत्-
 किञ्चित् चेतसा धर्ममाचरेत् । सर्वं तद्विफलं याति एक-
 हस्ताभिवादनात्” । ऋष्यशृङ्गः । “यस्मिन् स्थाने कृतं
 शौचं वारिणा तद्विशोधयेत् । न शुद्धिस्तु भवेत्तस्य मृत्तिकां
 यो न शोधयेत्” । शौचान्तरं हारीतः । ‘गोमयेन मृदा
 वा कम्पण्डलुं प्रमृज्य पूर्ववदुपसृज्य आदित्यं सोममग्निं वा
 वीक्षेत इति” अथ मार्जनान्तरं चालनमन्यत्र तथा दर्श-
 नात् । आचमनान्तरं सूर्यादिदर्शनं यथा सम्भवम् ।

आचमनविधिः । दक्षः । “प्रक्षाल्य पाणीपादौ च त्रिः
 पि वेदम्बुवौक्षितम् । संहत्याङ्गुष्ठमूलेन द्विःप्रमृज्यात्ततो मुखम् ।

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३३३

संहत्य तिसृभिः पूर्वमास्त्रमेवमुपस्पृशेत् । अङ्गुष्ठेन प्रदेशिन्या
 घ्राणं पश्चादनन्तरम् । अङ्गुष्ठानामिकाभ्याश्च चक्षुःश्रोत्रे पुनः
 पुनः । नाभिः कनिष्ठाङ्गुष्ठेन हृदयस्तु तलेन वै । सर्वाभिस्तु
 शिरः पश्चात् बाहू चाग्नेः संस्पृशेत् । पादप्रक्षालनं विशेष-
 यति देवलः । “प्रथमं प्राङ्मुखः स्थित्वा पादौ प्रक्षालये-
 च्छनैः । उदङ्मुखो वा दैवत्ये पैतृके दक्षिणामुखः” । शनै-
 रत्वरः । दैवपैतृकेतरात्रापस्तम्बः । “प्रत्यक् पादावसेचन-
 मिति” । प्रत्यक्पश्चिमाभिमुखः । क्रममाह गोभिलः ।
 “सव्यं पादमवनेनिजे” इति सव्यं पादं प्रक्षालयति । “दक्षिणं
 पादमवनेनिजे” इति दक्षिणं पादं प्रक्षालयति । अर्हणौये
 तथादर्शनात् सर्वत्र तथा कल्पयते । पारस्करः । “सव्यं प्रक्षाल्य
 दक्षिणं प्रक्षालयतीति” सव्यं प्रथमं प्रक्षालयतीति सूत्रेण
 प्राक्सव्यपादप्रक्षालने सिद्धे सव्यं प्रक्षाल्य दक्षिणं प्रक्षालयती-
 त्यत्र सव्यप्रक्षालनं सामान्यार्थं तेनान्यस्मिन्नपि पादप्रक्षालने
 सव्यस्यैव प्राथम्यम् अन्यार्थं पूर्ववचनमिति दर्शनात् । ब्राह्मण-
 खेद दक्षिणं प्रथममिति सूत्रं तस्य पादौ यदि ब्राह्मणः प्रक्षाल-
 यति तदा दक्षिणं दातव्यप्रथममिति मन्तव्यं न सव्यं यथा
 प्रक्षालयतीत्यनुवृत्तावाप्तलायनः । “दक्षिणमग्ने ब्राह्मणाय
 प्रयच्छेत् सव्यं शूद्रायेति” सूत्रं प्रक्षालने सव्यस्यैव प्राथम्य-
 मिति हरिशर्मा । एवञ्च दक्षिणपादप्रक्षालनानन्तरं वाम-
 पादप्रक्षालनं वाचस्पतिमिश्राद्युक्तं हेयमिति । आचमने पाणि-
 पादप्रक्षालनं मूढाद्युक्तं यथा हृदपराशरः । “कृत्वाथ शौचं
 प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च मृज्जले । निवह्यश्निञ्च आसौनो द्विज
 आचमनश्चरेत् । कृत्वोपवीतं सव्येऽग्ने वाङ्मनः कायसंयतः” ॥
 आपस्तम्बः । “इत्येवमङ्गिराजानु प्रक्षाल्य चरणौ पृथक् । हस्तौ
 वामनिबन्ध्याभ्यां पश्चादासौत संयतः” ॥ अजानु वामनिबन्धा-

३३४

आञ्जिकतत्त्वम् ।

भ्यामित्यवध्युपादानं तत्पर्यन्ताश्चित्तवश्यायामध्वमपमोद-
नायातिशयशोभाय वा अतएवोक्तम् “अङ्गप्रकर्षात् फलप्रकर्षः”
इति ।

शिखाबन्धे विशेषमाह ब्रह्मपुराणम् । “गायत्र्या तु शिखां
बद्धा नैर्ऋत्या ब्रह्मरन्ध्रतः । लुटिकाश्च ततो बद्धा ततः कर्म
समारभेत्” । शूद्रस्य शिखाबन्धे मन्त्रस्तु । “ब्रह्मवाणोसह-
स्राणि शिषवाणोयतामि च । विष्णोर्नामसहस्रेण शिखाबन्धं
करोम्यहम् ॥ गच्छन्तु सकला देवा ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ।
तिष्ठत्वद्वाचसा लक्ष्मीः शिखामुक्तं करोम्यहम्” ॥ पिवेदित्व-
दान्तर्जानु इत्याह याज्ञवल्क्यः । “अन्तर्जानुशुची देशे उप-
विष्ट उदङ्मुखः । प्राग् वा ब्राह्मणेन तीर्थेन द्विजो मित्यमुप-
सृषेत्” ॥ अन्तर्जानु जानुनोर्मध्ये हस्तौ कृत्वेति शेषः ।
तथाच हारौतः । “अन्तर्द्वोररस्त्रीकृत्वा त्रिरपोहार्हीश्च पिवे-
दिति” । अत्रारस्त्रीकृत्यो हार्ही हस्तौ इत्यर्थः । वायव्यादौ-
शाभिमुखश्च । “ईशानाभिमुखो भूत्वाऽपः स्पृशेत् यथा-
विधि” । इति मरीच्युक्तेः । ब्राह्मणेन तीर्थेनाङ्गुष्ठमूलेन ।
“अनिष्ठप्रदेशिव्याङ्गुष्ठमूलान्यथ” करस्य च । प्रजापतिपिष्ट-
ब्रह्मदेवतीर्थान्यनुक्रमात् ॥ करस्य दक्षिणस्य । तथाच मार्क-
ण्डेयपुराणम् । “अङ्गुष्ठोत्तरतो रेखा या पाणिर्दक्षिणस्य च ।
एतत् ब्राह्ममिति ख्यातं तीर्थमाचमनाय वै” ॥ द्विजो न
शूद्रादिरिति मित्वाक्षरा । अतएव “स्त्रियास्त्रैदशिकं तीर्थं
शूद्रजातेस्तथैव च । सकृदाचमनाच्छुद्धिरेतयोरेव प्रीभयोः” ॥
ब्राह्मणावरोधे मनुः । “कायचैदशिकाभ्याश्च न पित्रेण कदा-
चन” । याज्ञवल्क्यः । “अङ्गिस्तु प्रकृतिस्थाभिर्हीनाभिः फेन-
बुद्बुदैः । हृत्कण्ठतालुगाभिश्च यथासंख्यं द्विजातयः । शूद्रेण
स्त्री च शूद्रश्च सकृत् स्पृष्टाभिरन्ततः” ॥ अन्तत षोडशान्ते

आह्निकतत्त्वम् ।

३३५

उत्तरोत्तरमपकर्षात् । अतएव स्पृष्टाभिरित्युक्तं न तु भक्षि-
ताभिरित्युक्तम् । “स्त्रीशूद्रौ वाय नित्याभः क्षालनाच्च करो-
हयोः” । इति ब्रह्मपुराणाच्च । आचमनार्थं पाणिपादप्रक्षा-
लनमेव इत्येके इति स्त्रीशूद्राधिकारे गोतमोक्तिश्च । आच-
मनार्चजलाभावे इत्याचाराध्यायात् दक्षिणश्रवणस्पर्शः । भनुः ।
“हृद्भाभिः पूयते विप्रः कण्ठगाभिस्तु भूमिपः । वैश्योऽङ्घ्रिः
प्राशिताभिश्च शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः” ॥ अत्र वैश्यावधिप्राशन-
मुक्तम् । अनुपनीतानाम् स्त्रीशूद्रवदाचमनम् । “न याव-
दुपनीयेत डिजः शूद्रस्तथाङ्गना । नभस्तेपक्षयकरं शौचं
तेषां विधोयते” ॥ इति शौचे प्रागुक्तदर्शनात् । मिताक्षरा-
दयोऽप्येवम् । अयमु विधेयति वीधायनः । पादप्रक्षालनात्
शेषेण नाचामेत् यथाचामेत् भूमौ स्थापयित्वा आचामेदिति” ।
उशना । “कांस्थायसेन पात्रेण त्रपुसौसकपित्तलैः । आचान्तः
शतकृत्वोऽपि न कदाचिच्छुचिर्भवेत्” ॥ आचमनजलनिषेधे
शङ्कल्लिखितौ । “न शूद्राश्च्येकपाण्यावर्जितेनेति” । अत्रा-
शुचिपदम् आचमनकर्तृभिश्चपरं शूद्रसाहचर्यात् एकपाणि-
पदमपि कर्तृपाणिभिश्चपरम् । तेन स्त्रीयवामपाण्यावर्जिते
न दोषः तदाह वीधायनः । “मूत्रपुरीषे कुर्वन् दक्षिणहस्तेन
जलपात्रं गृह्णाति सव्येनाचमनीयमिति” गृह्णाति जलमिति
शेषः । आचामेदित्यमुहुत्तौ देवस्तः । “शिष्टां वज्रा वसित्वा द्वे
निर्निक्ते वाससी शुभे । तूर्णीं भूत्वा समादाय नीदृच्छ्व
विक्षोकयन् ॥ एकवस्त्राः प्राचीनापीतिनः” इत्यादिपारस्कारद-
र्शनात् । अत्र प्रेतस्नानतर्पणादौ एकवस्त्रत्वं विहितं तत्र च
तदङ्गत्वात् । एकवासा एवाचमनं कुर्यात् । प्रचेताः । “अनु-
ष्णाभिरक्षेत्राभिः पूताभिर्वीक्ष्य चक्षुषा । हृद्गताभिर्विशब्दाभि-
स्तिष्ठतुर्वाङ्मिराचमेत्” ॥ अतुर्वेति भावश्चक्षुषेक्षया विकल्पः

३३६

आह्निकतत्त्वम् ।

न च भूयत्त्वार्थं कल्पनागौरवापत्तेः । वौक्षणानुष्णयोर्भट्टभाष्य-
माधवाचार्यकृतपराशरभाष्ययोरपवादमाह यमः । “रात्रा-
वबौक्षितेनापि शुद्धिरुक्ता मनौषिभिः । उदकेनातुराणाञ्च
तथोष्णेनोष्णपायिनाम्” ॥ आचामेदित्यनुवृत्तौ वशिष्ठः । “प्रद-
रादपि यागोस्तर्पणाय स्युः न वर्णरसदुष्टायाञ्च स्युरशुभा-
गमाः” । इति प्रदरः स्वयं विदोर्णभूभागः अशुभदेशादागताः ।
यस्मिन् देशे वर्णाभिदुष्टमेव तोयं तत्र तदपि ग्राह्यं तथाच
मरीचिः । “येषु स्थानेषु यत् शौचं धर्माचारश्च यादृशः । तत्र
तस्मावमन्येत धर्मस्तत्रैव तादृशः । “येषु स्थानेषु ये देवा येषु
स्थानेषु ये द्विजाः । येषु स्थानेषु यत्तोयं या च यत्रैव
मृत्तिका” ।

आचमने उदकग्रहणप्रकारपरिमाणञ्चाह भरद्वाजः ।
“अयातं पर्वणां कृत्वा गोकर्णाकृतिमत्कारम् । संहताङ्गुलिना
तोयं गृहीत्वा पाणिना द्विजः ॥ मुक्ताङ्गुलकनिष्ठाभ्यां श्ले-
ष्माचमनं चरेत् । मासमञ्जनमात्रास्तु संगृह्य त्रिःपिवेदपः” ॥
पाणिना दक्षिणेन त्रिःपिवेदक्षिणेन इत्यादिपुराणोक्तेः । मार्क-
ण्डेयः । “सपवित्रेण हस्तेन कुर्यादाचमनक्रियाम् । नोष्किष्टं
ततः पवित्रन्तु भुङ्क्षोष्किष्टन्तु वर्जयेत्” ॥ मदनपारिजाते
हारीतः । “अन्यिर्यस्य पवित्रस्य न ते आचमनश्चरेत्” ।
अन्यनाग्रन्यिरिति समुद्रकरोऽपि । आचमनानुवृत्तौ देवलः ।
“न गच्छन् न शयानश्च न क्रमन् न परान् स्पृशन् । न
हसन् नैव संजल्पन् नात्मानश्चैव वीक्षयन्” । क्रमन् कम्प-
मान इति रत्नाकरः । आत्मानम् आत्मस्थानं हृदयं वीक्ष-
यन् इति स्वार्थं णिच् । नेत्यनुवृत्तौ । “केशाश्वौमधः-
कायं संस्पृशन् धरणौमपि । यदि स्पृशति चैतानि भूयः
प्रक्षालयेत् करम्” । अधःकायं नाभेरधःप्रदेशम् । करं

पाङ्क्तिव्रतस्यम् ।

३३७

दधिपम् पाचमगानुष्ठप्तौ गोभिः । “नाम्नरौयैकदेशेन
 कक्षयित्वोत्तरीयकम्” इति । अन्तरीयमघःपरिधानं तदेक-
 देशेन उत्तरीयं कृत्वा । मरौचिः । “न वहिर्धनुस्वरयना-
 सनस्यो न चोत्थितः । न पादुकास्यो नाचित्तः शुचिः पयत-
 मानसः ॥ उपस्पृश्य द्विजो नित्यं शुद्धः पूतो भवेन्नरः । भुक्त्वा-
 सनस्योऽप्याचामेत् नान्यकाले कदाचन” ॥ जलस्थलोभय-
 कर्मानुष्ठानार्थं जलस्थलैकचरणेनाचमनं कर्त्तव्यमित्याह पैठौ-
 नसिः । “अन्तरुदके आचान्तोऽन्तरेव पूतो वहिरुदके आचान्तो
 वाहरेव शुद्धो भवति तस्मादन्तरेकं वहिरेकं पादं कृत्वा
 आचामेत् सर्वत्र शुद्धो भवति” इति जानीरुर्जलेषूत्तिष्ठन्ने-
 वाचामेत् । “जानीरुर्जले तिष्ठन्नाचान्तः शुचितामियात् ।
 अभस्तात् शतकृत्वोऽपि समाचान्तो न शुद्ध्यति” इति विष्णुक्तेः ।
 हारौतः । “आर्द्रवासा जले कुर्यात् तर्पणाचमनं जपम् ।
 शुष्कवासा स्थले कुर्यात् तर्पणाचमनं जपम्” ॥ कात्यायनः ।
 “स्नानमाचमनं होमं भोजनं देवतार्चनम् । प्रौढपादो न
 कुर्वीत स्नाध्यायं पितृतर्पणम् ॥ आसनारूढपादस्तु जानुनो-
 र्जङ्घयोस्तथा । कृतावशक्थिको यस्तु प्रौढपादः स उच्यते” ॥
 आसनारूढपादः आसनारूढपादतलः । जानुनोर्जङ्घयोः
 कृतावशक्थिके वस्त्रादिना कृतपृष्ठजानुजङ्घाबन्धः । तुहयेन
 भेदप्रतीतिः । अत्र च “अनेकोद्वाहो दारुणिले भूमिसमे दृष्ट-
 काश्च संकौर्षीभूता” इति वीष्वायनवचनात् । तथात्रिध पादो-
 ऽपि कुर्यात् । व्यासः । “शिरः प्रावृत्य कण्ठं वा मुक्तकच्छ-
 शिखोऽपि वा । अकृत्वा पादयोः शीघ्रं आचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् ॥
 अपः पाणिनश्वाशेषु आचामेद् यस्तु वै द्विजः । सुरापानेन
 तत्तुल्यमित्येव स्पृशिरव्रवीत्” ॥ संहृत्येति मुखं संहृत्य अलोम-
 कोष्ठस्पर्शो यथा न भवतीति तात्पर्यम् । तथा च दशिष्ठः ।

३३८

आङ्गिकतत्त्वम् ।

“आचान्तः पुनराचामेत् वासो विपरिधाय च । ओष्ठौ संस्पृश्य
 च तथा यत्र स्यातामलोमकौ” ॥ एवञ्च प्रागुक्तद्वारौ त वचने
 ओष्ठयोर्मार्जनमुक्तं तत् सलोमकयोरिवेति । एतदनन्तरं
 वामहस्तं पादौ शिरश्च दक्षिणेन पाणिना जलेनाभ्युक्षयेत् ।
 तथा च कामधेनावापस्तम्बः । “त्रिराचमेत् हृदताभिरङ्घ्रिस्त्रि-
 रोष्ठौ परिस्पृजेत् । हिरित्येके दक्षिणेन पाणिना सव्यं प्रोक्ष्य
 पादौ शिरश्च” ॥ गोभिलः । “त्रिराचामेत् द्विः प्रस्पृजेत्
 पादावभ्युक्ष्य शिरोऽभ्युक्षयेत् इन्द्रियाण्यङ्घ्रिः स्पृशेत् । अक्षिणी
 नासिके कर्णोदिति” ॥ इन्द्रियाणि इन्द्रियायतनानि इन्द्रि-
 याणाममूर्त्तत्वात् । तिसृभिरिति तर्जनौमध्यमानामिकाभिः
 तर्जन्यनामामध्याभिर्मुखं पूर्वं स्पृशेदिति ब्रह्मचारिकाण्डपट-
 तमविध्यात् । “घ्राणं नासापुटद्वयं तर्जन्यङ्गुष्ठयोगेन स्पृशेद्वा-
 सापुटद्वयम्” इति शङ्कात् । एवं पुनः पुनरिति चक्षुःश्रोत्र-
 हयाभिप्रायेण श्रोतसोऽप्येवम् । तेन दक्षिणं स्पृष्ट्वा वामं
 स्पृशेत् । अतः कामधेनावाचारचिन्तामणावापस्तम्बः ।
 “चक्षुषी नासिके कर्णौ सक्तत् सक्तदुपस्पृशेत्” । हिरित्येके
 हिरिति शास्त्रान्तरीयम् अथ गोभिलोयापस्तम्बीयपाठक्रमो
 न याव्यः तत्क्रमस्य “श्रुत्यर्थपठन्स्थानमुख्यप्रवर्त्तिकाः” इति
 जैमिनिसूत्रात् । घ्राणं पश्चादनन्तरमिति दक्षोक्तशब्दक्रमेण
 बलवता बाधात् । अतएव दक्षेवैव प्रतिज्ञातम् । “उक्तं कर्म-
 क्रमो नोक्तः न कालस्त्वत एव हि । हिजानान्तु हिताधीय
 दक्षस्तु स्वयमवबोत्” ॥ अतश्चन्दोगपरिशिष्टेन गोभिलाख्य-
 क्रमः स्पष्टोक्तः । यथा “त्रिःप्राश्यापो द्विरभ्युक्ष्य मुखमेता-
 न्युपस्पृशेत् । आस्यनासाक्षिकर्णाश्च नाभिवक्षः शिरोऽङ्ग-
 कान्” ॥ अत्र नासाक्षीत्युक्तं सर्वबाङ्गुष्ठयोगेन करणमाह
 प्रैठौनसिः । “अग्निरङ्गुष्ठस्तस्मात्तेनैव सर्वाणि स्थानानि

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३३६

स्पृशेत्” । नाभिसंस्पर्शनन्तरं जलस्पर्शमाह व्यासः । “ततः
 स्पृशन्नाभिदेशं पुनरप्यस्य संस्पृशेत्” । इन्द्रियस्पर्शनन्तरं
 भविष्ये । “यद्भूमावुदकं वीर समुत्सृजति मानवः । वायुच्छि-
 प्रसृष्टान् नागान् तेन प्रोषाति मानवः” ॥ पैठीनसिः । “स्पृष्ट्वा
 घ्राणान् यथासंख्यं पादौ प्रोष्य ततः शुचिः । सस्ये पाणौ ततः
 शेषा अपो विनिमयेदिति” ॥ घ्राणान् इन्द्रियाणीति रत्नाकरः
 शेषा आचमनावशिष्टाः इति मदनपारिजातः । एतत् परमेव
 “अन्ततः प्रत्युपस्पृश्य शुचिः” इति गोभिलसूत्रम् । अस्यादि-
 स्पर्शसंज्ञित आचमनं कृत्वा उदकं स्पृष्ट्वा शुचिरिति सरस्वाः ।
 अन्तत उपस्पर्शनात् पाणिना उदकस्पर्शं कृत्वा शुचिर्भवतीति
 भट्टभाष्यम् । अतएवोपस्पर्शमभिधाय ततो जलशेषं वाम-
 हस्ते त्यजेदिति पितृदयिता । एतेन द्विजातीनामपि द्विरा-
 चमने षोष्ठजलस्पर्शमात्रं शास्त्रार्थः “प्रत्युपस्पृश्यान्ततः शुचि-
 र्भवति” इति गोभिलगृह्यादिति कुन्दोगाङ्गिकं निरस्तम् ।
 हृदयं स्पृशंस्त्वेवमेवाचामेत् । इति तदनन्तरसूत्रेण हृदय-
 स्पृग्जलनियमात् । “उच्छिष्टोऽन्वेधातोऽन्यथाभवत्” इति सूत्रा-
 न्तरेण हृदयतत्वाभावे उच्छिष्टाभिधानात् । एतदनन्तरमेवाथ
 प्रत्युपस्पर्शनमित्यादिना द्विराचमनादिविधानाच्च । वायुपुराणे ।
 “निष्ठौवने तथाभ्यङ्गे तथा पादावसेचने । उच्छिष्टस्य च
 संभाषात् अशुच्युपहतस्य च ॥ सन्देहेषु च सर्वेषु शिखां मुक्त्वा
 तथैव च । विना यज्ञोपवीतेन नित्यमेवमुपस्पृशेत् । उद्वायस-
 संस्पर्शं दर्शने चान्यवासिनाम्” ॥ प्रागर्हं कृत इति शेषः ।
 सन्देहेषु अप्रायत्यस्येति । शिखां मुक्त्वा अनन्तरं बद्ध्वा यज्ञो-
 पवीतेन विना स्थित्वा पुनः परिधाय चाचामेदित्यर्थः । हारौतः ।
 “स्त्रीशूद्रोच्छिष्टसंभाषणे मूत्रपुरीषोक्तगदर्शने देवमभिगन्तु-
 काम आचामेदिति” । देवलः । “उच्छिष्टं मानवं स्पृष्ट्वा

३४०

आङ्गिकतत्त्वम् ।

भोज्यं चापि तथाविधम् । तथैव हस्तौ पादौ च प्रक्षाल्याचम्यं
 शुद्ध्यति ॥ तथाविधमुच्छिष्टम् । याज्ञवल्क्यः । “स्नात्वा
 पीत्वा क्षुते क्षुते भुक्त्वा रथोपसर्पणे । आचान्तः पुनराचामेत्
 वासोविपरिधाय च” ॥ ब्रह्मपुराणं “होमे भोजनकाले च
 सम्यग्योरुभयोरपि । आचान्तः पुनराचामेत् अन्यत्रापि सकृत्
 सकृत् । द्विराचम्य ततः शुद्धः स्मृत्वा विष्णुं सनातनम्” ॥
 स्मृतिः । “क्षुते निष्ठौचिते क्षुते परिधानेऽनुपातने । कर्मस्य एषु
 नाचामेहस्त्रिंशं त्रयशं स्मृते” ॥ सांख्यायनः । “आदित्या वसवो-
 रुद्रा वायुरग्निश्च धर्मराट् । विप्रश्च दक्षिणे कर्णे नित्यं तिष्ठन्ति
 देवताः” ॥ अत्र हेतुमाह पराशरः । “प्रभासादीनि तौर्थाणि
 गङ्गाद्याः भरितस्तथा । विप्रश्च दक्षिणे कर्णे वसन्ति मनुर-
 व्रवौत्” ॥ मार्कण्डेयपुराणम् । “कुर्यादाचमनस्यं गोपृष्ठस्यार्क-
 दर्शनम् । कुर्वीतालभनश्चापि दक्षिणश्चक्षुश्च च ॥ यथा विभ-
 वतो ज्योतत् पूर्वाभावे ततः परम् । न पूर्वस्मिन् विद्यमाने उत्तर-
 प्राप्तिरिष्यते” ॥ पुराणसारबाहुपुराणयोः । “यः कर्म कुरुते
 मोहादनाचम्येव नास्तिकः । भवन्ति हि वृथा तस्य क्रियाः
 सर्वा न संशयः” ॥

अथ दन्तधावनम् । वृक्षशतातपः । “सुखे पर्युषिते
 नित्यं भवत्वप्रयतो नरः । तस्मात् सर्वप्रयत्नेन भक्षयेद्दन्तधा-
 वनम्” ॥ गन्धालङ्कारवस्त्राणि पुष्पमास्थानुलेपनम् । “उपवा-
 सेन दुष्यन्ति दन्तधावनमञ्जनम् । पादाभ्यङ्गं शिरोऽभ्यङ्गं
 ताम्बूलञ्चानुलेपनम्” ॥ सर्वव्रतेषु धर्मीनि पर्युषितसुखस्या-
 प्रयतत्वे हेतुमाह पृथिवीं प्रति यज्ञवराहः । “मनुष्यः किंस्वि-
 योभद्रे कफपित्तसमन्वितः । पृथञ्जोषितसम्पूर्णो दुर्गन्धं सुखमस्य
 तत्” ॥ तत्पर्युषितम् । दन्तधावनमित्यनेन शोधकस्य काष्ठा-
 देर्दन्तमात्रसम्बन्धात् भक्षयेदिति गौचप्रयोगः । पूर्वापर-

आङ्गिकतत्त्वम् ।

२४१

हिराचमनरूपभोजनवर्माप्रार्थः । अत्र दन्तधावनस्य शोध-
कत्वप्रतीतिः प्राधान्यम् । अतएव “ततः स्नानं प्रकुर्वीत दन्त-
धावनपूर्वकम्” इति दक्षोक्तमानस्तथ्यमात्रपरम् आरम्भणीया
या इष्टेदंशपोषणमासप्राक् कर्त्तव्यत्ववत् न त्वङ्गाङ्गिभावार्थमिति
हृद्यशातातपस्य पूर्ववचनं विधायकं परवचनस्य निषेधकम् ।
तथा च । उपवासेन हेतुनेति दानसागरप्रायश्चित्तविषेकौ ।
उपवासे चेति पाठे कालविवेके चकारादनुज्ञादिष्वपि व्याख्या-
तम् । एतेन न दुष्येतेति मेधिलोक्तं हेयम् । व्यक्तमाह
विष्णुः । “आद्ये जन्मदिने चैव विवाहे जौर्णसम्भवे । व्रते
चैवोपवासे च वर्जयेद्दन्तधावनम्” ॥ इति । “दन्तधावनमद्यात्
पाद्भ्यः उदङ्मुखो वेति” । गोतमः । “दन्तक्षिप्ते दन्तवदन्यत्र
जिह्वाभिमर्षणात् प्राक् च्युतेरित्येके” । च्युतेरासाववह्न्यात्
निगिरक्षेव तत् शुचिरिति जिह्वाभिमर्षणायोग्यं दन्तलम्नम्
अशौचजनकं न भवतीत्यर्थः । एतच्चानुपलभ्यमानरसविषयम् ।
“दन्तवह्नलम्नेषु रसवर्जने” इति शङ्खवचनात् । जिह्वाभि-
मर्षणेऽप्यशक्योद्धरणे न दोषः । “भोजने दन्तलम्ने च निर्ह-
त्वाचमनश्चरेत् । दन्तलम्नमसंहार्यं लेपं मन्येत दन्तवत् ॥
न तत्र बहुशो यत्नं कुर्यादुद्धरणे पुनः ॥ भवेदशौचमत्यन्तं
लक्षणवेधात् व्रणे कृते” ॥ इति देवलवचनात् । च्युतेरित्यनु-
पलभ्यमानरसविषयम् । आस्रावो लाला । तद्वन्निगिरक्षि-
त्यर्थः । अतएव शोणितं यथा न भवति लणादिना दन्तलम्न-
निःसारणाचरणं कन्दोगपरिशिष्टम् । “नारदाद्युक्तवार्त्तय-
मष्टाङ्गुलमपाटितम् । स त्वचं दन्तकाष्ठं स्यात्तदग्रेण प्रधा-
वयेत् ॥ उत्थाय नेत्रे प्रक्षाल्य शुचिभूत्वा समाहितः । परिजप्य
तु मन्त्रेण भक्षयेद्दन्तधावनम् ॥ आयुर्बलं यशोवर्धः प्रजाः
पशुवसूनि च । ब्रह्मपद्माश्च मेधाश्च त्वमो धेहि वनस्पते” ॥

६४२

शाङ्खिकतत्त्वम् ।

शुचिर्भूत्वा द्विराचमनेनेति शेषः । नरसिंहपुराणम् । “दन्त-
काष्ठस्य वक्ष्यामि समासेन प्रशस्तताम् । सर्वे कण्टकिनः
पुण्याः क्षीरिणश्च यशस्विनः” ॥ परार्द्धं भारदस्यापि स्त्रीत्य-
माह विष्णुः । “कनिष्ठाग्रसमस्थौल्यं सकूर्चं द्वादशाङ्गुलम् ।
प्रातर्भूत्वा च यतवाक् भक्षयेद्दन्तधावनम् ॥ प्रक्षाल्य भूत्वा
तज्जङ्घात् शुचौ देशे समाश्रितः” ॥ सकूर्चं दलितायम् ।
द्वादशाङ्गुलन्तु कन्दोगेतरेषाम् । प्रातः प्रातःकाले भुक्त्वा
भोजनपरकाले च भक्षयेदित्यर्थः मार्कण्डेयपुराणम् । “प्रक्षाल्य
भक्षयेत् पूर्वं प्रक्षाल्यैव तु तत् त्यजेत्” । अत्र विहितकाष्ठा-
न्याह नृसिंहपुराणम् । “खदिरश्च कदम्बश्च करञ्जश्च तथा
वटः । तिन्त्रिङ्गी वेणुपृष्ठश्च आम्रनिम्बौ तथैव च ॥ अपा-
मार्गश्च विल्वश्च अर्कश्चोडम्बरस्तथा । एते प्रशस्ताः कथिता
दन्तधावनकर्मासु” ॥ महाभारते । “तिक्तं कषायं कटुकं
सुगन्धिकण्टकान्वितम् । क्षीरिणो वृक्षगुल्मानां भक्षयेद्दन्त-
धावनम् । भक्षयेत् शास्त्रदृष्टानि पर्वस्वपि च वर्जयेत्” ॥
पर्वाण्याह विष्णुपुराणम् । “चतुर्हश्यष्टमौ चैव अमावास्याय
पूर्णिमा । पर्वण्येतानि राजेन्द्र रविसंक्रान्तिरेव च ॥ स्त्री-
तैलमाषसम्प्रोमी पर्वस्वेतेषु वै पुमान् । विषमूत्रभोजनं नाम
प्रयाति नरकं मृतः” ॥ नरसिंहपुराणे “प्रतिपद्दर्शषष्ठौषु
नवम्याश्चैव सत्तमाः । दन्तानां काष्ठसंयोगाद्दन्त्यासप्तमं
कुलम् ॥ अलाभे दन्तकाष्ठानां प्रतिपिड्दिने तथा । अपां
द्वादशगण्डूषैर्मुखशुद्धिर्विधीयते” ॥ गण्डूषस्य दन्तधावनतुल्य-
त्वेऽपि न तत्र मन्तान्वयः ब्रौहिकार्थकारिणि यवे ब्रौहि
मन्तस्येव इति प्रकृतावेव श्रुतत्वात् मन्त्रलिङ्गविरोधाच्चेति
नव्यवहेमानः । तत्र तद्भूतकात्यायनसूत्रविरोधात् । तच्च
सूत्रं “शब्देऽविप्रतिपत्तिरिति” । प्रतिनिधिद्रव्ये श्रुतशब्दः

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३४३

प्रयोग्यः । श्रुतद्रव्या बुद्ध्या प्रतिनिध्यापादानात् । शब्दान्तर-
 प्रयोगे द्रव्यान्तरबुद्धिप्रसङ्गात् । अतएव “सोमप्रतिनिधित्वेन
 पूतिकासु गृह्येतासु सोमं पिबते” इति अविज्ञात एव मन्त्रः
 पठ्यते । अतएव जलेऽप्यग्नौकरणेहोमे अग्नौ करिष्ये इति
 प्रयुज्यते । किन्तु यत्र प्रतिपदादौ दन्तकाष्ठनिषेधस्तत्र प्रति-
 निधभावात्तन्त्रपाठः । एषश्च गौण्याशब्दप्रयोगान्मन्त्रलिङ्ग-
 विरोधोऽपि नास्ति । यातातपः “प्रतिपदार्शप्रष्टौषु नवम्यां
 दन्तधावनम् । पत्रैरन्यत्र काष्ठेषु जिह्वोन्नेष्वः सदैव हि” ।
 क्रियाकौमुद्यां वशिष्ठः “गुवाकतालहिस्तालास्तथा ताडौ च
 केतकौ । खर्जूरनारिकेलौ च सप्तैते त्वणराजकाः । त्वणराज-
 शिरापत्रैर्यः कुर्यादन्तधावनम् । तावद्वति चण्डालो यावद्वा
 नैव पश्यति” । पराशरभाष्ये वृद्धयाज्ञवल्क्यः । “दृष्टका-
 लोष्टपाषाणैरितराङ्गलिभिस्तथा । त्यक्त्वा अनामिकाङ्गुष्ठौ
 वर्जयेदन्तधावनम्” ॥ अनामिकाङ्गुष्ठौ त्यक्त्वा इतराङ्गलिभि-
 र्दन्तधावनं वर्जयेदित्यर्थः । तेनाशक्तौ अनामिकाङ्गुष्ठाभ्यां
 दन्तान् धर्षयेत् । आचारचन्द्रिकाप्येवम् । पद्मपुराणे । “त्वणा-
 ङ्गारकपालाश्मवालुकायसचर्मभिः । दन्तधावनकर्त्तारो भवन्ति
 पुरुषाधमाः” । प्रचेताः । “मध्याह्नस्नानकाले च यः कुर्या-
 दन्तधावनम् । निराशास्तस्य गच्छन्ति देवाः पितृगणैः सह” ।
 स्मृतिः । “वसन्तं जृम्भमाणञ्च कुर्वन्तं दन्तधावनम् । अभ्यक्त-
 शिरसञ्चैव स्नानं नैवाभिवादयेत्” । हारोतः । “शुचिं देवा
 हि रक्षन्ति पितरः शुचिमन्वयुः । शुचेर्विभ्यति रक्षांभि ते
 चान्ये दुष्टचारिणः” । तथा “स्नानं दानं तपस्यागो मन्त्रकर्म-
 विधिक्रियाः । मङ्गलाचारनियमाः शौचभ्रष्टस्य निष्फलाः” ।
 दक्षः । “शौचन्तु द्विविधं प्रोक्तं वाङ्ममाभ्यन्तरं तथा । मृज्ज-
 लाभ्यां स्मृतं वाह्यं भावशुद्धिस्तथान्तरम् । यावच्च रात्रिवासी-

३४४

आक्रियतत्त्वम् ।

ऽस्ति तावदप्रयतो नरः । तस्माद्यत्नेन तस्याज्यमादौ शुद्धि-
मभीक्षता” । इति शिष्टश्रुतवचनात् रात्रिवासस्याज्यम् ।
क्रियाकौमुद्याम् । “जलौकागूढपादश्च क्रमिगणुपदादिकम् ।
कामावस्तेन संस्पृश्य नित्यकर्माणि संत्यजेत्” । कालिका-
पुराणे । “गुरुमाचिष्य विप्रश्च प्रहृत्यैव च पाणिना । न
कृत्यानि न कर्माणि रेतःपाते तथैव च ॥ अशुपाते समुत्पन्ने
सुरकर्माणि मैथुने । धूमोद्गारे तथा वान्ते नित्यकर्माणि
संत्यजेत् ॥ पत्रं पुष्पञ्च ताम्बूलं न भैषज्योपकल्पितम् । कषा-
दिपिपत्यस्तश्च फलं भुङ्गापि नाचरेत् ॥ अन्नस्यापि नरश्चेष्ट
भोजनाद्भेषजादृते । नित्यक्रिया निवर्त्तेत काम्यनैमित्तिकैः
सह” ॥

अथ पातःस्नानसम्यक् । ब्रह्मपुराणे । “प्रातःस्नानं ततः
कृत्वा संचेषेण यथोदितम् । सन्यास्यापि तथा कुर्यादिति
आख्यायनोऽब्रवीत् ॥ यथाहनि तथा प्रातर्नित्यं स्नायादना-
तुरः । दन्तान् प्रक्षाल्य नद्यादौ गेहे चेत्तदमम्ववत्” ॥ दन्तान्
प्रक्षाल्य प्रातरनातुरः स्नायादित्यर्थः । तत्कालमाह विष्णुः ।
“प्रातःस्नायौ अरुणकिरणग्रस्तां प्राचीमवलोक्य स्नायात्” इति
समुद्रकरधृतभारते । “मृत्तिकातिलकं कुर्यात् स्नात्वा हुत्वा
च भस्मना । दृष्टदोषविघातार्थं चाण्डाक्षायस्य दर्शने” ।
ब्रह्मपुराणे । “कर्मादौ तिलकं कुर्याद्रूपं तद्वैष्णवं परम् ।
गोप्रदानं तपोहोमः स्नाध्यायः पितृतर्पणम् । भस्मीभवति
तत्सर्वं ऊर्ध्वपुण्ड्रं विना कृतम्” ॥ उशना । “अभावे तूदके-
नापि पुण्ड्री दैवतमर्चयेत्” । ब्रह्माण्डे । “अङ्गुष्ठः पुष्टिदः
प्रोक्तो मध्यमायुष्करो भवेत् । अनामिकार्थदा नित्यं सुक्तिदा
च प्रदेशिनो” ॥ व्यासः । “जाङ्गवीतौरसभूतां मृदं मूर्द्धा
विभर्त्ति यः । विभर्त्ति रूपं सोऽर्कस्य तमोनाशाय केवलम्” ॥

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३४३

गोपीचन्दनफलमाहृ ग्रातातपः । “गोमतीतीरसम्भूतां गोपी-
 देहसमुद्भवाम् । सृदं मूर्द्धा वहेद्यस्तु सर्वपापैः प्रमुच्यते” ॥
 ब्रह्मपुराणे । “जङ्घपुण्ड्रं सदा कुर्यात् त्रिपुण्ड्रं भस्मना सदा ।
 तिलकं वै द्विजः कुर्यात् चन्दनेन यदृच्छया ॥ जङ्घपुण्ड्रं
 द्विजः कुर्यात् क्षत्रियस्य त्रिपुण्ड्रकम् । शर्वचन्द्रन्तु वैश्यस्य
 वर्तुलं शूद्रजातिषु” ॥ ततः सन्ध्यां कुर्यात् । आतुराणान्तु
 “अधिरक्तं भवेत् स्नानं स्नानाग्रहौ तु कर्मिणाम् । आर्द्रं च
 वाससा वापि मार्जनं दैहिकं विदुः” ॥ इति जाबालवचना-
 ष्विहो विहाय गात्रप्रक्षालनं तदग्रहौ सर्वगात्रमार्जनम्
 आर्द्रं वाससा कुर्यात् । तदनन्तरं सन्ध्यां कुर्यात् । एतत्-
 परमेव “प्रातःसन्ध्यां ततः कुर्यात् दन्तधावनपूर्वकम्” इति
 याज्ञवल्क्यवचनम् ।

अथ प्रथमयामार्घ्यकृत्यम् । दक्षः । “सन्ध्याकर्मावसाने तु
 स्नयं होमो विधीयते । देवकार्यं ततः कृत्वा गुरुमङ्गल-
 वीक्षणम् । दिवसस्याद्यभागे तु सर्वमेतत् समाचरेत्” ॥
 होमस्तु साग्नेः । विष्णुपुराणम् । “आचान्तस्तु ततः कुर्यात्
 पुमान् केशप्रसाधनम् । तथा “आदर्शाञ्जनमाङ्गल्यदूर्वाद्या-
 लभनानि च । स्वमात्मानं घृते पश्येत् यदौच्छेद्विरजोवि-
 ताम्” । आत्मानं देहम् । माङ्गल्यान्याह नारदः । “लोकैऽस्मिन्
 मङ्गलान्यष्टौ ब्राह्मणो गौर्द्विताशनः । श्विरस्य सर्पिरादिन्य
 आपो राजा तथाष्टमः” ॥ यमः । “यतीनां दर्शनञ्चैव स्पर्शनं
 भाषणं तथा । कुर्वाणः पूजते नित्यं तस्मात् पश्येत् नित्यशः” ॥
 ब्रह्मपुराणे । “प्रचण्डपवनाघाते मेघेषु स्तनितेषु च । विःपठे-
 ज्जैमिनोयन्तु प्राङ्मुखो वायुदक्षुः । तस्य माभूत् भयं
 घोरं वैद्युतं योऽवसौदति” ॥ कालिकापुराणम् । “यः शिवा-
 विहृतं श्रुत्वा शिवदूतीं शुभप्रदाम् । प्रणमेत् साधको भूत्वा

१४६

आश्रितकृतत्वम् ।

तस्य कामाः करे स्थिताः” ॥ प्रयोगसारे । “विभीतकाङ्क्षा-
रक्ष सुहृच्छायां न चाश्रयेत् । स्तम्भदीपमनुष्णाणामन्येषां
प्राणिनां तथा” ॥ विष्णुपुराणम् । “विद्विष्टपतितोऽथत्त बहु-
वैरातिकूटकैः । बन्धकौबन्धकीभर्तृ सुद्रकानृतकैः सह ॥ तथा-
तिथ्ययशौलैश्च परिवादरतैः शठैः । बुधो मैत्रीं न कुर्वीत नैकं
पन्थानमाश्रयेत् ॥ नासंहतमुखो जृम्भेत् हासकासौ विव-
र्जयेत् । नोच्चैर्हसेत् प्रशब्दश्च न मुखेत् पवनं बुधः ॥ नासम-
ञ्जसशौलैस्तु सहासौत कदाचन । सहृत्तसन्निकर्षो हि ज्ञणार्ह-
मपि शस्यते ॥ नखाश्च दादयेत् क्षिप्यात् न दण्डं न मर्ही
लिखेत् । न श्मश्रुं भक्षयेन्नोष्ठं न मृड्नीयात् विचक्षणः” ॥
एकपाणिना चक्षुःस्पर्शं निषेधमाह बृहस्पतिः । “चक्षुःपरि-
हिताकाङ्क्षो न स्पृशेदेकपाणिना” ।

अथ द्वितीययामार्हकृत्यम् । दक्षः । “द्वितीये च तथा
भागे वेदाभ्यासो विधीयते । वेदाभ्यासो हि विप्राणां परमन्तप
उच्यते ॥ ब्रह्मयज्ञपरं ज्ञेयः षडङ्गसहितस्य यः । वेदस्मौकरणं
पूर्वं विचारोऽभ्यसनं जपः । तद्दानञ्चैव शिष्येभ्यो वेदभ्यासो
हि पञ्चधा” ॥ अन्याध्ययनमप्याह तुः शङ्खलिखितौ । “न वेद-
मनधौत्वान्यां विद्यामधौयोतान्यत्र वेदाङ्गस्मृतिभ्यः” । अङ्गानि
च “शिक्षाकल्पोष्ठाकरणं हृन्दोज्योतिषमेव च । निरुक्तञ्चेति
चाङ्गानि वेदानां गणितानि षट् ॥ स्मृतिस्तु धर्मसंहिता”
इत्यमरः । गार्ग्ये “धनप्रयोगे च तथा कार्यं विद्यागमेषु च ।
आचारे व्यवहारे च त्यक्तलज्जः सदा भवेत्” ॥ याज्ञवल्क्यः
“वेदार्थानधिगच्छेत् शास्त्राणि विविधानि च” । तत्फलमाह
यमः । “दानेन तपसा यज्ञैरुपवासैर्भ्रतेस्तथा । न तां गति-
मवाप्नोति विद्यया यामवाप्नुयात्” ॥ कूर्मपुराणम् । “स्वाध्या-
यस्य द्वयोर्भेदा वाचिकोपांशुमानसाः” । विद्यादानप्रकारमाह ।

आश्रितकतत्त्वम् ।

३४७

शिवधर्मे “संस्कृतेः प्राकृतेर्वाक्यैः शिष्यमनुरूपतः । देशभा-
 ष्याद्युपायैश्च बोधयेत् स गुरुः स्मृतः” ॥ आदिप्रत्ययकारणादिः ।
 गारुडः । “वेदार्थं धर्मशास्त्राणि यज्ञशास्त्राणि चैव हि ।
 मूख्येन लेखयित्वा यो दद्यादिति स वैदिकः ॥ इतिहास-
 पुराणानि लिखित्वा यः प्रयच्छति । ब्रह्मदानसमं पुण्यं
 प्राप्नोति दिगुणीकृतम्” ॥ तथाच वृहस्पतिः । “वाग्मासिके-
 ऽपि समये भ्रान्तिः संजायते नृणाम् । धात्राक्षराणि सृष्टानि
 पत्रारूढान्यतः पुरा ॥ उपदेष्टानुमन्ता च लोके तुल्यफलौ
 स्मृतौ । एकलव्येनानुपमदेष्टापि द्रोणाचार्यौ गुरुः कृतः” ॥ अतो
 अन्यकर्तुः सुतरां गुरुत्वं यथा महाभारतम् । “परस्ममनु-
 संप्राप्य कृत्वा द्रोणं महीमयम् । तस्मिन्नाचार्य्यवृत्तिश्च पर-
 मामास्थितस्तदा । इष्वस्त्रे योगमातस्थे परं निश्चयमागतः” ॥

लिखनविधिमाह नन्दिपुराणम् । “शुभे नक्षत्रदिवसे शुभे
 वापि दिनपक्षे । लेखयेत् पूज्य देवेशान् रुद्रब्रह्मजगार्दनान् ॥
 पूर्वदिग्बदनो भूत्वा क्षिपिन्नी लेखकोत्तमः । निरोधो हस्त-
 वाहोश्च मसोपग्रविधारणे” ॥ मत्स्यपुराणम् । “शौर्षपितान्
 सुसम्पूर्णान् समन्त्रेणितान् समान् । अक्षरान् लेखयेद्यस्तु
 लेखकः परमः स्मृतः” ॥ अधीतस्थार्थिभ्यो दागमावश्यकम् ।
 यथा श्रुतिः । “यो बाधीत्य बिद्याञ्च न प्रयच्छेत् स कार्य्यज्ञा
 भवेत् श्रेयसो हारमावृणुयादिति” नन्दिपुराणे । “प्रशस्तशब्द-
 संयोगे कुर्यादिति विरामणं” विरामणं तद्दिनपाठसमाप्तिम् ।
 “समाप्ते वाचकाभौष्टं कुर्यादेव विचक्षणः । सुश्रुतं सुव्रतं
 भूदस्तु व्याख्यातु नित्यदा ॥ लोकः प्रवर्त्ततां धर्मे राजा चास्तु
 सदा जयी । धर्मवान् धनसम्पन्नो गुरुश्चास्तु निरामयः ॥
 इति प्रोच्य यथायातं मन्त्रव्यञ्ज विभावितैः । शिष्टैः परस्परं
 भ्रातृं चिन्तनीयं विचक्षणैः ॥ कथा वस्तुप्रसङ्गेन नानाव्याख्या-

३४८

आश्रितकतत्त्वम् ।

नभाषणैः । युक्तिभिश्च क्षरेद्वाच्यां विज्ञैश्चापि स्वयं कृतैः ।
 एवं दिने दिने व्याख्यां शृणुयाच्चियतो नरः” ॥ विश्वपुराणं
 “पुनैरध्यापिता ये च ते पतन्ति स्वभोजने । यो गुरुं पूजये-
 दित्यं तस्य विद्या प्रसीदति । तत्प्रसादेन यस्माद् स प्राप्नोति
 सर्वसम्पदः” ॥ लघुहारातः “एकमप्यक्षरं यस्तु गुरुः शिष्ये
 निवेदयेत् । पृथिव्यां नास्ति तद्द्रव्यं यदस्या सोऽमृषी भवेत्” ॥
 नन्दिपुराणम् । “यश्च श्रुत्वान्यतः शास्त्रं संस्कारं प्राप्य वै
 शुभम् । अन्यस्य जनयेत् कीर्त्तिं गुरोः स ब्रह्मज्ञा भवेत् ॥
 विस्मरेच्च तथा भौक्ष्यात् योऽपि शास्त्रमनुत्तमम् । स याति
 नरकं घोरमक्षयं भौमदर्शनम् ॥ ब्रह्म यस्त्वननुज्ञातमधीया-
 नादवाप्नुयात् । स ब्रह्मस्तेयसंयुक्तो नरकं प्रतिपद्यते” ॥ विश्वः ।
 “यश्च विद्यां समासाद्य तया जीवेच्च तस्य परलोके फलप्रदा
 भवति यश्च विद्यया परेषां यशो जन्तीति” । देवसः । “इष्टं
 दत्तमधीतं यत् विनश्यत्यनुकीर्त्तनात् । ज्ञात्वा अनुशोचनाभ्याश्च
 भग्नतेजो विभियते । तस्मादात्मकतं पुण्यं हथा न परि-
 कीर्त्तयेत्” ॥ अनुकीर्त्तनं कथनं ज्ञात्वा प्रशंसा अनुशोचनं
 धनव्ययेन पश्चात्तापः । भग्नतेजः फलजनकशक्तिहीनम् । हथा
 रक्षा प्रयोजनं विना । वैष्णवास्मृते मविश्वपुराणम् । “उपा-
 ध्यायस्य यो वृत्तिं दत्त्वा ध्यापयति द्विजान् । किञ्च दत्तं
 भवेत्तेन धर्मकामार्थमिच्छता” । हारातः । “समित्पुण्य-
 कुशादौनि ब्राह्मणः स्वयमाहरेत्” । शूद्राणीतैः क्रयक्रीतैः
 कर्म कुर्वन् पतत्यधः” । शूद्राणीतैरिति विशेषनिषेधात् अन्य-
 ब्राह्मणैश्चानयनमनिषिद्धम् । क्रये प्रतिप्रसूते ब्रह्मपुराणं
 “पुण्यधूपैश्च नैवेद्यैर्धैरक्रयक्रियाहृतैः” । वीरक्रयः स्वयाज्जा-
 शून्येन क्रयः ।

अथ तृतीययामार्गकृत्यम् । “तृतीये च तथा भागे पोष-

आह्निकतत्त्वम् ।

३४८

चर्मार्थसाधनम् । माता पिता गुरुभार्या प्रजा दीनाः समा-
 श्रिताः । अश्वगतोऽतिथिदाम्निः पोष्यवर्ग उदाहृतः । भरषं
 पोष्यवर्गस्य प्रथमं स्वर्गसाधनम् । नरकं पीडने चास्य तस्मा-
 द्यत्नेन तान् भरेत् ॥ गार्हपत्ये । “स जीवति वरखैको बहुभि-
 र्योपजीव्यते । जीवन्तो मृतकाश्चान्ये पुरुषाः स्त्रोदरभराः” ॥
 योपजीव्यत इत्यर्थः पुनः सन्धिः । मनुव्यासहृदयतयः ।
 “ब्रह्मैव मातापितरौ साध्वी भार्या सुतः शिशुः । अप्य-
 कार्यशतं कृत्वा भर्त्तव्या मनुरब्रवीत् । अध्यापनश्चाध्ययनं
 यजनं याजनस्तथा । दानं प्रतिग्रहश्चैव षट्कर्मण्यग्रजन्मनः ।
 वक्षान्तु कर्मणां मध्ये त्रीणि कर्माणि जीविका । याजना-
 ध्यापने चैव विशुद्धाश्च प्रतिग्रहः” ॥ गौतमः “कृषिगौरव-
 वाणिज्येऽस्त्रयं कृते कुषीदश्चेति” कुषीदस्य पृथग्ग्रहणं स्वयं
 कृतस्याभ्यनुष्ठानार्थं कुषीदं ब्रह्मिकर्म प्रदेशान्तरेऽभिधानादिति
 कल्पतः । ब्रह्मस्यतिः । “कुषीदकृषिवाणिज्यं प्रकुर्वीतास्त्रयं
 कृतम् । आपत्काले स्वयं कुर्वन् मेनसा युज्यते द्विजः । लब्ध-
 लाभः पितृन् देवान् ब्राह्मणाञ्चैव भोजयेत् । ते वृषास्तस्य
 तं दीवं शमयन्ति न संशयः । वणिक् कुषीदौ दद्यात्तु वस्त्र-
 गोकामनादिकम् । कुषीदलोऽश्वापानानि यानशय्यासनानि
 च । पण्येभ्यो विंशकं दत्त्वा पशुस्त्रिणादिकं शतम् । वणिक्
 कुषीदोऽपः स्यात् ब्राह्मणानाञ्च पूजनात् । राज्ञे दत्त्वा तु
 षड्भागं देवतानाञ्च विंशकम् । विंशहागश्च विप्राणां कृषिं
 कृत्वा न दोषभाक् । हारौतः “षष्टागवं भर्महलं षड्गवं
 जीवितार्थिनाम् । चतुर्गवं नृशंसानां द्विगवं ब्रह्मघातिनाम्” ॥
 मनुः । “अशीतिभागं गृह्णीयात् मासादार्हुषिकः शतात् ।
 द्विकं शतं वा गृह्णीयात् सतां धर्ममनुस्मरन् । द्विकं शतञ्च
 गृह्णानो न भवत्यर्थकस्त्रिषी” ॥ शतकार्षापणेऽशीतिभागं

३५०

आङ्गिकतत्त्वम् ।

विंशतिः एणाः । द्विकं पुराणद्वयम् । एवंविधनियममति-
 क्रम्य अनापदि स्वयमन्यद्वारा वा यः स्वाच्छन्द्येन व्यवहरति
 तस्यैव प्रायश्चित्तम् । आपदि तु स्वयं करणे नियमातिक्रमे
 च न दोष इति प्रायश्चित्तविवेकः । याज्ञवल्कराः । “उपेया-
 दीश्वरश्चैव योगक्षेमार्थसिद्धये । ईश्वरमतिशयगुणयुक्तमन्यं
 वा श्रौमन्तमकुक्षितम्” ॥ अलव्यस्य प्रापणं योगः लव्यस्य
 रक्षणं क्षेमः । “वयोलुब्धार्थवाक्प्रेषश्रुताभिजनकर्मणाम् ।
 आचरेत् सदृशीं वृत्तिमजिह्वामशठान्तथा” ॥ बालः पांशु-
 क्रीडां युवा स्रग्गन्धादिसेवनं वृद्धो धर्मार्थसाधनं बुद्धिमान्
 शौमांसादिश्रवणम् अर्थवान् वसुदानं वारम्भो दूत्यं सुवेशो
 राजसन्निधिं श्रुतेन व्याकरणादिना अर्थवेत्ता वेदार्थनिरूपणं
 विशुद्धकुलजस्रवान् तथाविधकुलोद्वाहनम् । यागवान् पशु-
 हंसनम् । एवं वयःप्रभृतौनामुचितानां चेष्टामाचरेत् ।
 अजिह्वामकुटिलाम् अशठं मिथ्याविषयरहिताम् ।

भगवद्भोतायां “मुक्तसङ्कोऽनहंवादी धृत्युत्साहसम-
 न्वितः । सिद्धसिद्धोर्निर्विकारः कर्त्ता सात्त्विक उच्यते” ।
 मुक्तसङ्गस्त्यक्तफलाभिनिवेशः । अतएवोक्तम् । “मा कर्मफल-
 हेतुर्भूमां ते सङ्कोत्सकर्मणि” । तेन बन्धहेतुफलं विना कर्म-
 कर्त्तव्यमिति तात्पर्यम् । अनहंवादी गर्वरहितः निर्विकारी
 हर्षविषादशून्यः । “वारम्भो कर्मफलप्रेष, लुब्धो हिंसात्मको-
 ऽशुचिः । हर्षशोकाश्वितः कर्त्ता राजसः परिकीर्तितः ।
 अयुक्तः प्राकृतस्तब्धः शठो नैकृतिकोऽलसः । विषादो दीर्घ-
 सूत्रो च कर्त्ता तामस उच्यते” ॥ अयुक्तोऽनवहितः । प्राकृतो
 विवेकशून्यः । शठः शक्तिगूहनकारी । नैकृतिकः पराप-
 मानो । अलसः अनुद्यमशीलः । विषादो शोकशीलः । यद-
 ङ्गा कार्यं तस्यासेनापि न सम्पादयति स दीर्घसूत्रो । अत-

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३५१

एव सिद्धपुराणं “अः कार्यमद्यकर्तव्यं पूर्वाह्णे वाऽपराह्णिकम् ।
न हि प्रतीचते सत्यः क्षतमस्य न वा क्षतम्” ॥ इति “लाभे न
हर्षयेद्यस्तु न व्यथेदपमानतः । असंमूढस्तु यो नित्यं स राज-
वसतिं व्रजेत् ॥ अमानो बलवान् शूरश्चायेवानुगतः सदा ।
सत्यवादी मृदुर्दान्तः स राजवसतिं वसेत्” ॥

नयमाह नरसिंहपुराणे “अनुक्तेनापि सुहृदा वक्तव्यं जान-
ता हितम् । व्यायश्च प्राप्तकालश्च पराभवमनिच्छता ॥ वक्तव्यं
सर्वथा सद्भिरप्रियश्चापि यत्नितम् । आनुष्णमेतत् स्नेहस्य
सद्भिरेव क्षतं पुरा ॥ यत् स्यात्तापकरं पश्चादारब्धं कार्यमी-
दृश्यम् । आरभेन्नैव तद्विद्वान् एष बुद्धिमतां नयः ॥ कुमित्रे
सौहृदं नास्ति कुभार्यायां कुतो रतिः । कुतः पिण्डं कुपु-
त्रेषु नास्ति सत्यं कुराजनि ॥ कुसौहृदे न विश्वासः कुदेषे
न प्रजीव्यते । कुराजनि भयं नित्यं कुपुत्रे सर्वदा भयम् ॥
अपचारिणि विश्वश्च यः करोति नराधमः । अनाथो दुर्बलो
यद्वद् चिरं स तु जीवति ॥ न विश्वसेदविश्वस्ते विश्वस्तेनाति-
विश्वसेत् । विश्वस्ताद्वयमुत्पद्ये मूलान्यपि निष्कृन्तति ॥ राज-
सेविषु विश्वासं गर्भसङ्गरितेषु च । यः करोति नरो मूढो न
चिरं स तु जीवति ॥ शत्रुशेषं ऋणाच्छेषं शेषमग्नेष भूमिप ।
पुनर्वर्हेन सम्भूय तस्माच्छेषं न शेषयेत् ॥ अद्रोहं समयं कृत्वा
मुनीनामग्रतो हरिः । जघान नमुचिं पश्चादपां फेनेन पार्थिव ॥
कृत्वा सम्बन्धकश्चापि विश्वसेच्छत्रुणा न हि । पुलोमानं
जघानाजौ जामाता सन् शतक्रतुः ॥ न चासद्ये निवस्तव्यं
सर्वैर वर्धिते रिपौ । पातयेत्तु स मूलं हि नदीतीर इव
द्रुमम्” ॥ गारुडे । “यो ध्रुवाणि पश्चित्पुत्र्यश्च ध्रुवाणि च
सेवते । ध्रुवाणि तस्य नश्यन्ति अध्रुवं नष्टमेव च” ॥ विष्णु-
पुराणे “अल्पहानिस्तु षोडश्या वैरिणार्यागमं त्यजेत् । उपा-

३५२

आह्निकतत्त्वम् ।

यतः समारम्भाः सर्वे सिद्धयस्तुपक्रमाः ॥ धीमान् क्रीमान्
विमायुक्तः आस्तिको विनयान्वितः । विद्याभिजनहृद्धानां याति
शोकाननुत्तमान्” ॥

भागवते कलिं प्रति परीक्षितवाक्यं “त्वां वर्त्तमानं नर-
देवदेहेष्वनुग्रहोऽयमधर्मपूगः । सोभोऽनृतं चौर्यमनाय्य-
मंहो जेष्ठा च माया कलहश्च दम्भः” ॥ अनार्यं दौर्जन्यम्
अहः स्वधर्मत्यागः । जेष्ठाऽलक्ष्यौः सत्त्वग्राऽग्रजत्वात् । माया
कपटः । “अभ्यर्चितस्तथा तस्यै स्थानानि कथयेऽदिशत् ।
द्युतं पानं स्त्रियः शूना यद्वाधर्मोद्यतुर्विधः ॥ पुनश्च याच-
मानाय जातरूपमदात् प्रभुः । ततोऽनृतं मदं कामं राजा
वैरश्च पञ्चमम् । अथैतानि न सेवेत पुभूषुः पुरुषः क्वचित्” ॥
अभ्यर्चितस्तन्निवृत्तौ तेन कलिना स्थानलाभाय प्रार्थितः जात-
रूपं स्पर्णम् । अथेति अत इत्यर्थः पुभूषुः ऊर्ध्वं मवितुमिच्छुः
याज्ञवल्करः “शूद्रस्य द्विजशूयूषा तया जीवन् षणिग् भवेत् ।
शिल्पैर्वा विक्रिष्वैर्जीवेत् द्विजातिद्विजमाचरन्” ॥ वाणिग्यभवे-
दित्यनेन वैश्यवृत्त्यभिधानात् । शिल्पैरिति कृष्यादिजीवनो-
पायैरिति बोध्यम् । हारोतः “बाह्यानां दमनश्चैव बाह्यनश्च
न शस्यते । पुंस्त्वोपघातनं नैव बाह्यानां कारयेत्ततः । हृदं
युग्ये न युञ्जीत जोर्णं व्याधितमेव च । न षण्डं बाह्येद्वाङ्ग
न गां भारेण पीडयेत्” ॥ गां स्त्रीनवीमिति नव्यवर्तमानः ।
मार्कण्डेयपुराणं “पादेन तस्य पारक्यं कुर्यात् सञ्चयमात्म-
वान् । अर्धेन चात्मभरणं नित्यनैमित्तिकमथा ॥ पादस्था-
र्द्धार्धमर्थस्य मूलभूतं विवर्धयेत् । एवमारभतः पुंसश्चार्थः साफल्य-
मृच्छति” ॥ येन यस्यार्थो भुज्यते तेन तस्य पारितोषिकं
कर्म कर्त्तव्यं तथाच युधिष्ठिरं प्रति भीष्मवाक्यम् “अर्थस्य
पुरुषो दासी दासस्त्वर्थो न कस्यचित् । इति सत्यं महाराज

आश्रितस्वम् ।

२५३

बहोऽस्त्रार्थेन कीरवेः” ॥ मनुः । “यत्तेनापौच शूद्रेण न
 कार्यो धनसञ्चयः । शूद्रो हि धनमासाद्य ब्राह्मणानेव
 बाधते” ॥ स्मृतिः । “विक्रीणन् मद्यमांसानि ह्यभक्ष्यं च
 भक्ष्यम् । कुर्वन्मग्न्यागमनं शूद्रः पतति तत्क्षणात् ॥
 कपिलाक्षीरपानेन ब्राह्मणौगमनेन च । वेदाक्षरविचारेण शूद्र-
 आण्डाक्षतां व्रजेत्” ॥ अभक्ष्यं गोमांसादि । मग्न्या भगि-
 न्यादयः । इति माधवाचार्यः । कालिकापुराणं “विक्रयं
 सर्ववस्तूनां कुर्वन् शूद्रो न दोषभाक् । मधु चर्म सुरां लाक्षां
 त्यक्त्वा मांसञ्च पञ्चमम्” ॥ मनुः “सद्यः पतति लोहेन लाक्षया
 लवणेन च । व्रह्मेण शूद्रो भवति ब्राह्मणः क्षीरविक्रयात् ॥
 अशक्तौ भेषजस्यार्थं यत्नहेतोस्तथैव च । यद्यवश्यं तु विक्रेया-
 स्तिता धान्येन तक्षमाः” ॥ मनुः “जौवितात्ययमापन्नो योऽन्न-
 मप्ति यतस्ततः । आकाशमिव पङ्केन न स पापेन लिप्यते” ॥
 स ब्राह्मणः । नारदः “परेण निहितं लब्ध्वा राजन्युपहरे-
 विधिम् । राजगामौ निधिः सर्वः सर्वेषां ब्राह्मणादृते ॥
 ब्राह्मणोऽपि निधिं लब्ध्वा क्षिप्रं राज्ञे निवेदयेत् । तेन दत्तन्तु
 भुञ्जीत स्तेनः स्यादनिवेदयन्” ॥ नारदः “धनमूलाः क्रियाः
 सर्वा यत्नस्तस्यार्जने मतः । रक्षणं वर्धनं भोग इति तत्र
 विधिक्रमात्” ॥

अत्यन्तापदि मनुः “अवृत्तिकर्षितः सौदन् इमं धर्मं समा-
 चरेत् । सर्वतः प्रतिपृच्छीयात् ब्राह्मणस्त्वनयं गतः ॥ नाध्या-
 पनाद्यालनाद्वा गर्हिताद्वा प्रतिश्रद्धात् । दोषो भवति विप्रार्थां
 ज्वलनाम्बुसमाश्रिते” ॥ ज्वलनाम्बुसमाः अग्निजलतुल्या
 इति कुल्लूकभट्टः । “अशक्तुं शूद्रां शूद्रः कर्तुं द्विजन्मनाम् ।
 पुत्रदारात्ययं प्राप्नो जीवेत् कारुककर्मभिः ॥ यैः कर्मभिः
 मचरितैः शूद्रश्चन्ते द्विजातयः । तानि कारुककर्मणि

३५४

आङ्गिकतत्त्वम् ।

शिल्पानि विविधानि च ॥ विद्या शिल्पं भृतिः सेवा गौरवं
 विपणिः कृषिः । धृतिर्मेघं कुषीदच्च दश जीवनहेतवः” ॥
 विद्या गारुडादिः । शिल्पं चित्रादिभृतिर्वेतनं विपणिः
 विक्रयस्थानं तेन वाणिज्यं लक्षयति । धृतिः सन्तोषः तस्मिन्
 सति स्वल्पेनापि जीवनम् । “कुषीदं हृदिजौषिका” इत्यमरः ।
 वृद्धस्यतिः । “बह्वो वर्त्तनोपाया ऋषिभिः परिकीर्त्तिताः ।
 सर्वेषामपि चैतेषां कुषीदमधिकं विदुः ॥ अनावृद्धा राज-
 भयैर्मूर्धिकाद्यैरुपह्वयैः । कथादिके भवेद्यानिः सा कुषीदे न
 विद्यते” ॥ याज्ञवल्क्यः “वृद्धेर्दृष्टिश्चक्रवृषिः प्रतिमासस्तु
 कारिका । इच्छाकृता कामयिता कायिका कायकर्मणा” ॥
 कामलेयः । “शकटः शाकिनी गावो जालमस्यन्दनं वनम् ।
 अनूपं पर्वतो राजा दुर्मित्ते नव हृतयः” ॥ शकटो धान्यादि-
 वह्ननद्वारेणोपजीव्यः । “पत्रं पुष्पं फलं कन्दं मालं संस्वेदजं
 तथा । शाकं षड्विधमुद्दिष्टं गुरु विद्याद्यद्योत्तरम्” ॥ इति
 वैद्यकोक्तशाकयोगात् शाकिनी गृहवाटिका शाकाद्याहरणेन
 जालं मत्स्याद्याहरणेन । अस्यन्दनं स्वस्थानादत्यागः ऋणादि-
 लाभेन व्याधिक्वनिवृत्त्याचरणं फलपुष्पाद्याहरणेन । अनूपं
 बह्मदको देयः ससृणालशालूकाद्याहरणेन । पर्वतो गैरिक-
 मृदाद्याहरणेन ।

अथ चतुर्थयामार्घिकृत्यम् । दक्षः । “चतुर्थे च तथा भागे
 स्नानार्थं मृदमाहरेत् । तिलपुष्पकुशादीनि स्नानञ्चाकृत्रिमे
 जले” ॥ कुर्यादिति शेषः । तथाच “अस्नात्वा चाप्यहुत्वा
 च भुङ्क्तेऽदत्त्वा च यो नरः । देवादीनामृणौ भूत्वा नरकं
 प्रतिपद्यते” ॥ अथ स्नानं दक्षः “अस्नात्वा नाचरेत् कर्म जप-
 होमादि किञ्चन । नानास्वेदसमाकीर्णः शयनादुत्थितः पुमान् ॥
 अत्यन्तमलिनः कायो नवच्छिद्रसमन्वितः । स्रवत्येव दिवा-

आङ्गिरसतत्त्वम् ।

३५५

रात्रौ प्रातःस्नानं विशेषनम् ॥ प्रातःस्नानं प्रशंसन्ति दृष्टादृष्ट-
फलं हि तत् । सर्वमर्हति पूतात्मा प्रातःस्नायौ जपादिकम् ।
अस्नानाद्यदि वा मोहात् रात्रौ दुश्चरितं कृतम् । प्रातःस्नानेन
तत्तत्त्वं शोधयन्ति हिजातयः ॥ दृष्टं मलापकर्षादि अदृष्टं प्रत्य-
वायपरोक्षारादि । प्रातः सूर्योदयात् प्राक्कालः । “प्रातः-
स्नाय्यरुणकिरणप्रस्तां पाश्चैमवलोक्य स्नायात्” इति विष्णुक्तेः ।
प्रातःस्नाने मध्याह्नस्नानधर्मातिदेशमाह कात्यायनः । “यथा-
ह्नि तथा प्रातर्नित्यं स्नायादनातुरः । दन्तान् प्रक्षास्य नद्यादौ
गेहे चैतदमन्त्रवत्” ॥ यथा तथेति कर्त्तव्यतया सा च
“आचरेदूर्ध्वं स्नानं तर्पयेद्देव मानुषान्” । इति जावाल्मुक्तेः ।
वैदिके कर्मणि वामहस्ते बहुतरकुशान् दक्षिणेन पवित्रं
धारयेत् । तथा छन्दोगपरिशिष्टं “ऋक्षाः प्रचरणौघाः स्युः
कुशा दीर्घाश्च वर्हिषः । दर्भाः पवित्रमित्युक्तमतःसम्यादि-
कर्मसु । सव्यः सोपग्रहः कार्यो दक्षिणः सपवित्रकः” ॥
प्रचरणौघाः पार्वणपञ्चयज्ञादिकर्मानुष्ठानार्हाः । वर्हिषः
यज्ञाद्यास्तरणार्हाः । यतस्तत्तत् कर्मसु कुशविशेषा उक्ताः ।
अतः सम्यादिकर्मसु अवस्थाविशेषशून्याः कुशाः पवित्रं सोप-
ग्रहः बहुतरकुशयुक्तः सपवित्रकौ विशिष्टद्विदलयुक्तः विशेषमाह
स एव “अनन्तर्गर्भिणं साग्रं कौशं द्विदलमेव च । प्रादेशमात्रं
विज्ञेयं पवित्रं यत्र कुशचित्” ॥ अनन्तर्गर्भिणम् अनन्तर्गर्भ-
शून्यम् । तथा च शौनखः । “अनन्तस्तरणौ यौ तु कुशौ
प्रादेशसन्निधौ । अनखच्छेदिनौ साग्रौ तौ पवित्राभिधायकौ” ॥
एतदभावे कुशपत्रचतुष्टयं त्रयं वा समुद्रकरधृतवचनात् ।
तद्यथा “चतुर्भिर्देर्मपत्रैश्च त्रिभिर्द्वाभ्यामवापि वा । पवित्रं
कारयेन्नित्यं प्रशस्तं सर्वकर्मसु” ॥ विद्याकरवाजपेयिष्ठं
“पवित्रन्तु द्विजः कुर्यात् कुशपत्रद्वयेन वा । पत्रत्रयेण वा कार्यं

३५६

पाङ्क्तिवतस्त्वम् ।

नेकपत्रेण कुलचित् ॥ एतद्दर्शनात् दर्भाः पवित्रमित्यथैवमपि
व्याख्येयम् । “मार्कण्डेयः सर्वकारं तिलैः स्नानं पुष्पं व्यासो-
ऽब्रवीच्छुनिः । श्रीकामः सर्वदा स्नानं कुर्वीतामसकैर्नरः ।
सप्तमीं नवमौषधैः पर्वकालश्च वर्जयेत् ॥ विष्णुधर्मोत्तरे ।
“त्वरारोघो तथा वर्ज्यो देवकर्मणि पण्डितैः । इक्षुरापः
पयश्चैव ताम्बूलं फलमौषधम् । भक्षयित्वा तु कर्त्तव्याः स्नान-
दानादिकाः क्रियाः ॥ भविष्योत्तरे “स्नातुस्तु वरुणस्तेजो
जुह्वतोऽग्निः त्रियं हरेत् । भुञ्जानस्य यमस्यायुस्तस्माच्चया-
हरेत् विषु” ॥ स्नातुः स्नानं कुर्वतः ।

अशुचैरवगाहनानन्तरं स्नानमाह योगियाश्रवस्करः ।
“तूष्णीमेवावगाहेत यदा आदशुचिर्नरः । आचम्य तु ततः
पश्चात् स्नानं विधिवदाचरेत् ॥ धामनपुराणम् “नाभिमात्र-
जले गत्वा कृत्वा केशान् द्विधा द्विजः । निरुध्य कर्णौ नासाश्च
त्रिक्रत्वो मज्जनं ततः” ॥ तत्रैव ब्रह्मयाश्रवस्करः । “स्नोतसां
संमुखो मज्जेत् यत्रापः प्रवहन्ति वै । स्यादरेषु गृहे चैव
सूर्यसम्मुख आश्रवेत् ॥ हारौतः । “नातुरो न भुञ्जा न
जौर्णवासा न बहुवासा न नग्नी नाग्नन् नावशक्यिको नाल-
ङ्घतो नाजस्रं नाज्ञाते जले नाकुले नाशुची न प्रभूतजले
न नामेरल्पजले न चत्वरे नोपहारे न सभ्यायां न निशायां
स्नायादिति” । चत्वरे काकादिवलिस्थले इति श्रौततः ।
उपहारे द्वारसमीपे । अत्रैकेन मुनिना नग्नबहुवाससोर्निषेध-
विधानात् स्नाने द्विवासस एवाधिकारः पतौयते । एकवस्त्र-
स्नाने दोषमाह समुद्रकरधृतभविष्ये गोतमः । “एकवस्त्रेण
यत् स्नानं शूच्या विद्वेन चैव हि । स्नातस्तु न भवेत् शुद्धः
श्रिया च परिहीयते” ॥ अतएव “स्नानं तपेणपथ्यन्तं कुर्या-
देकेन वाससा” । इति यदि समूलं तदा प्रेततर्पणपरमिति ।

आह्निकतत्त्वम् ।

३५७

अग्नैकवक्त्रा ज्ञातय इत्यादिना एकवक्त्रत्वविधानात् एकेन एकस्मात्तौयेन इति वाचस्पतिमित्रः येन वाससा स्नानं कृतं जलस्य तेनैव तर्पणम् इति कृत्यतत्त्वार्णवः । न च “स्नान-
शाब्दान् दातव्या मृदस्तिस्त्रो विशुद्धये । जलमध्ये तु यः कश्चित् दिजातिर्ज्ञानदुर्बलः ॥ निष्पीडयति तदस्त्रं स्नानं तस्य हृथा भवेत्” ॥ इति वशिष्ठवचने स्नानशाब्दामिति तदस्त्रमिति एकवचननिर्देशेन च स्नानेऽप्येकवक्त्रत्वमिति वाच्यम् । अत्र विशुद्धय इत्यभिधानेनाधोदृतवस्त्रस्यैव मृत्तयेण प्रक्षालनं न तूत्तरीयस्य एतदर्थमेकवचनम् अतएव मृत्तयेणा-
धरीयवस्त्रं प्रक्षाल्य इत्याह्निकचिन्तामणिः । वशिष्ठवचनेक-
वाक्यतया “स्नातो नाङ्गानि निर्मृश्यात् स्नानशाब्दा न पाणिना” । इति विष्णुपुराणीयेनाधरीयवस्त्रेणैव मात्र-
मार्जनं निषिध्यते । एतेन निष्पीड्य स्नानवक्त्रमिति कात्या-
यनवचने एकत्वमविच्छिन्नमिति निरस्तम् । अतएव सर्वत्रैकत्व निर्देशः । शिष्टानाम् आचारोऽपि तथा इति नाजस्त्रमिति पुनःपुनः स्नाननिषेधः रागप्राप्तस्नानविषयो दृष्टार्थकत्वात् ।
एवञ्चैकस्मिन् दिने नानातौर्यादि निमित्तप्राप्तस्नानाहन्ति-
र्भवत्येव वैधत्वात् । अत्रापि तन्मप्रसङ्गयोः सत्त्वे सक्तदेवेति ।

अह्नः स्नानप्रधानकालमाह दक्षः “चतुर्थे च तथा भागे स्नानार्थं मृदमाहरेत् । तिलपुष्पकुशादौनि स्नानञ्चाकुर्विमे वसे” । विष्णुः “कुशाभावे कुशस्थाने काशं दूर्वां वा दद्या-
दिति” । विद्याधरपुत्रं “तर्जनौरुप्यसंयुक्ता हेमयुक्ता त्वना-
मिका । सैव युक्ता तु दर्भेण कार्या विप्रेण सर्वदा” ॥ मत्स्य-
सूत्रे “शस्ताः समूला दर्भाश्च गुच्छेन चाधिकं फलम् । सव्यः सोपग्रहः कार्यो दक्षिणः सपविचकः” इति रीतिग्राह्या-
न्नादिसर्गोऽपि न दोषायित्वाह रत्नाकरे वृहस्पतिः “तीर्थे

१५८

आङ्गिकतत्त्वम् ।

विवाहे यात्रायां संग्रामे देशविप्लवे । नगरग्रामदाहे च सृष्टा-
 सृष्टि न दूष्यति ॥ आपद्यपि च कष्टायां रुग्णवे पौडने सदा ।
 मातापितृगुरुसखेव निदेशे वर्त्तनात्तथा ॥ सृष्टासृष्टौत्य-
 व्ययम् । क्रियाव्यतिहारे तथेति न दूष्यतीत्यर्थः । गारुडे
 “सर्वतोर्थाभिषेकादि पवित्रं विदुषां वचः । धर्मश्रवणवेत्तायां
 विप्रो व्यासमतः स्थितः” ॥ तथाविधातुरं प्रति ज्ञावालः
 “अशिरस्कं भवेत् स्नानं स्नानाशक्तौ तु कर्मिणाम् । आर्द्रेण
 वाससा वापि दैहिकं मार्जनं स्मृतम्” ॥ कर्मिणां “शिरः
 स्नातस्तु कुर्वीत देवं पैत्रामथापि वा” इति मार्कण्डेयपुरा-
 णोक्तकर्मचिकीर्षूणां मार्जनमिह प्रोञ्छनं योगियाञ्चवल्काः
 “असामर्थ्याच्छरीरस्य कालशक्त्याद्यपेक्षया । मन्त्रस्नानादितः
 सप्त केचिदच्छन्ति सूरयः ॥ मान्त्रं भौमं तथाग्नेयं वायव्यं
 दिव्यमेव च । वारुणं मानसञ्चैव सप्त स्नानं प्रकीर्तितम् ॥ आपो-
 हिष्ठति वे मान्त्रं मृदालभस्तु पार्थिवम् । आग्नेयं भस्मना
 स्नानं वायव्यं गोरजः स्मृतम् ॥ यत्तु सातपवर्षेण स्नानं तद्विद्य-
 मुच्यते । वारुणश्चावगाह्यश्च मानसं विष्णुचिन्तनम् ॥ समस्तं
 स्नानमुद्दिष्टं मन्त्रस्नानक्रमेण तु । कालदोषादसामर्थ्यात् सर्वं
 तस्य फलं स्मृतम्” ॥ आपोहिष्ठेति आपोहिष्ठादि ऋक्चय-
 मत्र विवक्षितम् । एवञ्च “कालदोषादसामर्थ्यात् न शक्नोति
 यदभसि । तदा ज्ञात्वा तु ऋषिभिर्मन्त्रैर्दृष्टन्तु मार्जनम् ॥ शत्रु
 आपस्तु द्रुपदा आपोहिष्ठाघमर्षणम् । अभिषतुर्मिर्कङ्मात्रै-
 र्मन्त्रस्नानमुदाहृतम् । इति योगियाञ्चवल्केयं यन्मन्त्रस्ना-
 नान्तरं तत् प्राधान्यव्यापनाय अतएव पितृदायितायां
 सन्ध्यातः पूर्वं तज्जिखितम् । मृदालभस्तु गङ्गामृत्तिकातिल-
 करूपः । भस्मना संस्कृतभस्मना इति क्रन्दोगाङ्गिकः । अव-
 गाह्यं मन्त्राद्यङ्गशून्यावगाहनमात्रं विवक्षितम् अतो मुख्या-

आश्लेषतत्त्वम् ।

३५८

वगाहनरूपज्ञानानुक्लृप्तत्वमप्युक्तम् । कालदोषोऽतिवृष्ट्यादिः
 असामर्थ्यं शरीरापाटवहेतुः अश्रुत्वेन सम्पूर्णवारुणज्ञानविधि-
 कालायोग्यत्वं वेति । एतन्मूलकं गेहे चेत्तदमन्त्रवदिति
 छन्दोगपरिशिष्टीयं पायुक्तम् अन्यथा मूलभूतश्रुत्यन्तरकल्पना-
 पत्तेः सामर्थ्यं तूद्धृतजलेनापि समन्त्रकज्ञानमाह पराशरभाष्ये
 न्यासः “शौतास्त्वपो निषेव्यीणा मन्त्रसम्भावसंस्कृताः । गेहेऽपि
 मस्यते ज्ञानं तद्धीनमफलं स्मृतम्” ॥ पद्मपुराणं “नैर्मल्यं भाव-
 शुद्धिश्च विना ज्ञानं न जायते । तस्मात्तनोविशुद्धयर्थं ज्ञान-
 माद्यौ विधीयते ॥ अनुद्धृतैरुद्धृतैर्वा जलैः ज्ञानं सदाचरेत् ।
 तीर्थं प्रकल्पयेद्दिवान् मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ॥ नमो नाराय-
 णायैति मूलमन्त्र उदाहृतः । दर्भपाणिस्तु विधिना आचान्तः
 ग्रयतः शुचिः ॥ चतुर्हस्तसमायुक्तं चतुरस्रं समन्ततः ।
 प्रकल्पशावाहयेद्गङ्गां एभिर्मन्त्रैर्विचक्षणः ॥ विष्णोः पादप्रसूतासि
 वैष्णवी विष्णुपूजिता । पाद्मिन्स्त्वेनसस्तस्मादाजगन्मरणा-
 न्तिकात् ॥ तिस्रः कोट्योऽर्द्धकोटी च तीर्थानां वायुरब्रवीत् ॥
 दिवि भुव्यन्तरोत्ते च तानि ते सन्ति जाङ्गवि । तन्दिनौत्येव
 ते नाम देवेषु नजिनौति च ॥ इन्द्रा पृथ्वी च सुभगा विश्व-
 काया शिवा शिता । विद्याधरौ सुप्रसन्ना तथा लोकप्रसा-
 दिनौ ॥ क्षमा च जाङ्गवी चैव शान्ता शान्तिप्रदायिनौ ।
 एतानि पुण्यनामानि ज्ञानकाले प्रकीर्तयेत् ॥ भवेत् सद्भि-
 हिता तत्र गङ्गा त्रिपथगामिनौ । सप्तवाराभिजप्तेन करसंपु-
 टयोजितम् ॥ मूर्ध्नि दद्याज्जलं भूयस्त्रिषतुः पञ्चसप्त वा ।
 ज्ञानं कुर्वाणमृदा तद्ददामन्त्रा च विचक्षणः ॥ अथक्रान्ते
 रथक्रान्ते विष्णुक्रान्ते वसुन्धरे ! मृत्तिके हर मे पापं यन्मया
 ऋकृतं कृतम् ॥ उद्धृतासि वराहेण कृष्णो न शतबाहुना ।
 शरद्वृक्ष सम साक्षाणि सर्वं पापं प्रसीदय । नमस्ते सर्वभूतानां

३६०

आङ्कितस्वम् ।

प्रभवारिणि सुव्रते ! ॥ नमो नारायणायेति अष्टाक्षररूपमूल-
 मन्त्रेण चतुरस्रं चतुष्कोणरूपं समन्ततः सर्वदिक्षु चतुर्दशं
 जलं प्रतिदिक्षु हस्तमात्रेण व्यवच्छिद्य तौथं प्रत्ययेत् । वितते
 नद्यादिजले स्नानस्थानं परिच्छिन्द्यात् । तत्र विष्णोः पादेत्यादि-
 शान्तिप्रदायिनौत्यन्तेन मन्त्रेण गङ्गाभावाज्ज्ञेयम् । सप्तवारा-
 भिजप्तेनेति सप्तवाराभिजप्तेन नमो नारायणायेति मन्त्रेणाभि-
 मन्त्रेति शेषः । एकवचननिर्देशात् तस्य मूलमन्त्रत्वोक्त्या
 च अत्रापि विनियोगोऽवगम्यते ततश्च सप्तवारपठितनारायण-
 मन्त्रेण जलमभिमन्त्र्य करयुगेन विवारादिमूर्द्धि क्षिपेत् ।
 ततश्चाश्वक्रान्त इति मन्त्राभ्यां तद्वदिति जप्ताभ्याम् । “मृत्तिकाः
 सप्त न ग्राह्या वस्त्रमौके मूषिकोत्करे । अन्तर्जले श्मशाने च
 वृक्षमूले सुरालये । परस्नानावशिष्टे च श्रेयः कामैः सदा
 नरैः” ॥ इति दक्षप्रतिषिद्धेतरां मृदमासम्भ्य तया मृदा
 शिरःप्रभृत्यालभ्यानुद्धृतैरुद्धृतेषां जले; शिरःप्रभृत्यङ्गज्जालनम-
 वगाहनरूपप्रधानं वाङ्मनस्नानं समाचरेदिति पूर्वोक्तेनान्वयः ।
 मृदुप्रक्षणमन्त्रे प्रभववारिणौति प्रभवमुत्पत्तिमर्त्तुं प्रापयितुं
 शौलमस्यास्तत्त्वस्वोधनमिदम् । अवगाहनन्तु चक्षुः कर्ण-
 नासिकामङ्गुलीभिराच्छाद्य कुर्यात् । “अङ्गुलीभिः पिधायैव
 श्रोत्रदृङ्नासिकामुच्यम् । निमज्जेत प्रतिस्नोतस्त्रिःपठेदध-
 मर्षणम्” ॥ इति समुद्रकरधृतात् । अत्रानुद्धृते वारत्रय-
 मेवावगाहनं प्रागुक्तवामनपुराणात् । एष विधिः पौराणिक-
 त्वात् सर्वशास्त्रिसाधारणः । वेदमन्त्ररहितत्वात् अनघोत वेदा-
 नामपि सर्वथा आदरणीयः । मत्स्यपुराणम् । “नद्यां प्रत्येकशः
 स्नाने भवेत् गोदानजं फलम् । गोप्रदानैश्च दशभिस्तासां
 पुण्यं तु सङ्गमे” ॥ वशिष्ठः । “योऽनेन विधिना स्नाति यत्र
 तत्राम्बुसि हिजः । स तौथफलमाप्नोति तौथं तु द्विगुणं

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३६१

फलम्” । अनेन तीर्थावाहनादिना । अतो गङ्गायामप्यावा-
हनं कुर्वन्ति शिष्टाः । अत्र च माघसप्तम्यादिनिमित्तकतौर्ध-
विशेषनिमित्तकमन्त्रपाठस्तु मृदालम्भनानन्तरं कार्यः ।
आगन्तुकानामन्तेऽभिनिवेश इति न्यायात् । एवं गङ्गायां
विशेषमन्त्रानन्तरमेव दशहरादिमन्त्राः पाठ्याः । तत्र गङ्गायां
विशेषमन्त्री विद्याकरधृतौ । “विष्णुपाद्यार्घ्यसम्भूते गङ्गे
त्रिपथगामिनि । धर्मद्रव्योतिर्विख्याते पापं मे हर जाह्नवि ।
अहया मत्तिसम्यग्ने श्रीमातर्देवि जाह्नवि । अमृतेनाम्बुना देवि
भागैरयि पुनौहि माम्” । स्मृतिः “फाल्गुने शुक्लपक्षस्य पुष्यर्क्षे
द्वादशी यदि । गोविन्दद्वादशी नाम महापातकनाशिनी” ॥
अत्र गङ्गायां पञ्चपुराणीयो मन्त्रः । “महापातकसंज्ञानि
यानि पापानि सन्ति मे । गोविन्दद्वादशीं प्राप्य तानि मे
हर जाह्नवि” । गङ्गासागरसङ्गमे मन्त्रः “त्वं देव सरितां
नाथ त्वं देवि सरितांवरे । उभयोः सङ्गमे स्नात्वा मुञ्चामि
दुरितानि वै” ॥ लौहित्य स्नाने तु मन्त्रः । “ब्रह्मपुत्र महा-
भाग शान्तनोः कुलनन्दन । अमोघागर्भसम्भूत पापं लौहित्य
मे हर” ॥ करतोयास्नानमन्त्रः । “करतोये सदा नौरे
सरित्श्रेष्ठे सुविश्रुते । पौण्ड्रान् द्वावयसे नित्यं पापं हर करो-
द्भवे” ॥ विष्णुः । “स्नातः शिरो नावधुनेत् नाङ्गेभ्यस्तोयमुद्धरेत् ।
न तैलं वा संस्पृशेत् नाप्रोक्षितं पूर्वधृतं वासो विभ्रयात् स्नात
एव सोष्णीषो धौते वाससौ विभ्रयात् न स्नेच्छान्धजपतितैः
सह संभाषणं कुर्यादिति” नाङ्गेभ्यस्तोयमुद्धरेदिति स्नान-
शाटीपाणिभ्यां पूरणीयम् । “स्नातो नाङ्गानि निर्मुञ्च्यात्
स्नानशाठ्या न पाणिना” इति विष्णुवचनात् । अत्र वासोऽ-
न्तरधारणात् प्राकृततैलस्पर्शनिषेधः प्रतीयते । “शिरः स्नातस्तु
तैलेन नाङ्गं किञ्चिदुपस्पृशेत्” ॥ इति मनुवचनमेतत्परम् ।
ततः पादाभ्यङ्गाचरणं सङ्गच्छते ।

१६२

आह्निकतत्त्वम् ।

यदुक्तम् आयुर्वेदीये “अभ्यङ्गमाचरेन्नित्यं स जराश्रमवा-
 तहा । शिरः श्रवणपादेषु तं विशेषेण शीलयेत् ॥ वर्ज्योऽ-
 भ्यङ्गः कफघ्नस्तः कृतसंशुद्धौर्णभिः । तिलतैलं द्वितं वाते
 शिरोऽभ्यङ्गावगाहने ॥ वस्तिस्निहानुपानेषु नासाकर्णाक्षिपूरणे ।
 सार्धपं कटुतीक्ष्णोष्णं कफशुक्रानिलापहम् ॥ लघुपित्तं यत्नत्
 कोष्ठं कुष्ठान्शु व्रणतीव्रनुत् । तैलं कुसुमजं चोष्णं त्वग्दोषकफ-
 पित्तनुत् ॥ तैलमेरण्डजं रम्यं गुरुणमधुरं रसम् । सुतीक्ष्णं
 पिच्छिलं बल्यं रक्षैरण्डोद्वं भृशम् ॥ कफपित्तानिलहरं रेचनं
 कटुदोषनम् । हृदस्ति पार्श्वजानूतृत्तिकपृष्ठास्थिशूलिनाम् ।
 द्वितं वाताभय श्वासघ्नस्य ब्रध्नविकारिणाम्” ॥ विष्णुपुरा-
 णम् “चतुर्दश्यष्टमी चैव त्वमावास्याथ पूर्णिमा । पर्वाण्येतानि
 राजेन्द्र ! रविसंक्रान्तिरेव च ॥ स्त्री तैलमांससम्भोगौ पर्वस्वेतेषु
 वै पुमान् । विष्णून्मूत्रभोजनं नाम प्रयाति नरकं सतः” ॥
 विष्णुधर्मोत्तरे । “अष्टमीश्च तथा षष्ठीं नवमीश्च चतु-
 र्दशीम् । शिरोऽभ्यङ्गं न कुर्वीत पर्वसम्भौ तथैव च” ॥
 गारुडे । “सन्तापः कीर्त्तिरत्पायुर्धनं निधनमेव च । आरोग्यं
 सर्वकामाप्तिरभ्यङ्गे भास्करादिषु ॥ उपोषितस्य व्रतिनः कृत्त-
 केशस्य नापितैः । तावत् श्रौस्तिष्ठति प्रीता यावत्तैलं न
 संस्पृशेत्” ॥ कल्पतरौ “नाभ्यङ्गमर्के न च भूमिपुत्रे चौरश्च
 शुक्रेऽथ कुजेऽथ मांसम् । बुधेऽथ योषित् परिवर्जनीया शेषेषु
 सर्वाणि सदैव कुर्यात् ॥ चित्राश्विहस्ताश्रवणेषु तैलं चौरं
 विशाखप्रतिपक्षं वर्ज्यम् । मूले मघा भाद्रपदासु मांसं योषि-
 न्मघाकृत्तिकसोत्तरासु” ॥ मघाकृत्तिकाम्भ्यां सहोत्तरास्तासु
 तृतीयासमासः छान्दसः । ज्योतिषे । “सोमे कीर्त्तिः प्रस-
 रतितरां रौहिणेये हिरण्यं देवाचार्यं रविसुतदिने वर्धते
 दौर्घमायुः । तैलस्नानात्तनयमरणं दृश्यते सूर्यवारे भीमे

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३६३

स्मृत्युर्भवति नियतं भार्गवे वित्तमाशः ॥ रवी पुष्पं गुरौ दूर्वा
 भूमिं भूमिजवासरे । शुक्ले च गोमयं दद्यात्तैलदोषोपशान्तये ॥
 दद्यात्तैले इति शेषः । तैलपदं योगिकमिति कल्पतरुप्रभ-
 तयः । विष्णुधर्मोत्तरे । “तैले जले तथा वक्त्रमादर्शं च
 भलान्विते । न पश्येन्न तथा पश्येदुपरुक्तं दिवाकरम्” ॥
 उष्णौषधारणं शिरोजलापनयनाथ । तेन तदनन्तरं न धार्यम् ।
 तथा महाभारतम् “आप्लुतः साधिवासिम जालेन च सुग-
 श्मिना । राजहंसनिभं प्राप्य उष्णौषं शिथिलार्पितम्” ॥ जल-
 क्षयनिमित्तं वै वैष्टयामास मूर्ध्नि । शिथिलार्पितमगाद-
 षट्म । सत्यतपाः । “प्रागप्रमुदगग्रं वा धीतं वस्त्रं प्रसा-
 रयेत् । पश्चिमाग्रं दक्षिणाग्रं पुनः प्रक्षालनात् शुचिः” ॥
 अत्राग्रं दशा वृत्तवत् । प्रचेताः “स्वयं धीतेन कर्त्तव्या क्रिया
 धर्म्या विपश्चिता । न च राजकधीतेन माधीतेन भवेत्
 क्षचित् ॥ पुत्रमित्रकलत्रेण स्वज्ञातिबान्धवेन च । दासवर्गेण
 यक्षीतं तत्पवित्रमिति स्थितिः” ॥ भृगुः विक्वचोऽनुत्तरीयश्च
 नग्नस्त्रावस्त्र एव च । अतीतं स्नात्तं तथा कर्म न नग्नस्त्रिन्त-
 येदपि” ॥ विक्वचः परिधानासंहतकच्छः । तथाच योगि-
 यास्तवस्त्राः “परिधानाद्विहः कक्षानिबद्धा ह्यासुरी भवेत्” ।
 स्मृतिः “वामे पृष्ठे तथा नाभौ कक्षत्रयमुदाहृतम् । एभिः
 कक्षैः परौधत्ते यो विप्रः स शुचिः स्मृतः” ॥ बौधायनः “नाभौ
 धृतश्च यद्वस्त्रमाच्छादयति जानुनी । अन्तरीयं प्रशस्तं तद-
 क्षिप्रमुभयोस्तयोः” ॥ प्रचेताः “दशानाभौ प्रयोजयेत्” ।
 स्मृतिः “न स्यात् कर्मणि कक्षुकीति” उत्तरीयधारणं चोप-
 वीतवत् । “यथा यज्ञोपवीतश्च धार्यते च द्विजोत्तमैः । तथा
 सन्धार्यते यत्रादुत्तराच्छादनं शुभम्” इति स्मृतेः । अत्र द्विजो-
 त्तमैर्यथा सव्यापसव्यत्वादिना उपवीतं धार्यते यथा उत्तरा-

३६४

आङ्गिकतत्त्वम् ।

च्छादनमपि द्विजोत्तमैरिति प्रदर्शयमात्रं प्रागुक्तमृगवचनेन सर्वेषां द्विवस्त्रता प्रतीयते । भारते “न स्यूतेन न दण्डेन पारश्वेण विशेषतः । मूपिकोत्कीर्णजीर्णेन कर्म कुर्याद्विचक्षणः” ॥ नारसिंहे “न रक्तमुत्वनं वासो न नीलञ्च प्रशस्यते । मल्लाक्तञ्च दशाह्वीनं वर्जयेदम्बरं बुधः” ॥ उत्वनम् उत्कट-रक्तविशेषम् । आचाररत्ने उशना “दशाह्वीनेन वस्त्रेण कुर्यात् कर्माण्यभावतः” । विष्णुधर्मोत्तरे “वस्त्रं नान्यदृतं धार्यं न रक्तं मलिनं तथा । जीर्णं वापदशस्त्रैव खेतं धार्यं प्रयत्नतः ॥ उपानहं नान्यदृतं ब्रह्मसूत्रञ्च धारयेत् । न जीर्णमलवहासो भवेच्च विभवे सति” ॥ योगियाञ्चवस्त्राः । “स्नात्वेव वाससो धीते अक्लिप्ते परिधाय च । प्रक्षाल्योरु मृदद्भिश्च हस्तौ प्रक्षालयेत्ततः ॥ अभावे धीतवस्त्राणां शीणक्षौमाविकानि च । कुतपो योगपटं वा द्विर्वासा येन वा भवेत् ॥ अधीतेन च वस्त्रेण नित्यनैमित्तिकीं क्रियाम् । कुर्वन् फलं न चाप्नोति दत्तं भवति निष्फलम्” ॥ येन वेति उपधीतेन तत् प्रतिनिधिभूतेन कुशरज्वादिना वा । तथाच स्मृतिः । “यज्ञोपवीते द्वे धार्ये श्रौतस्मार्त्तेषु कर्मासु । तृतीयं चोत्तरीयार्थं वस्त्रालाभे तु दिश्यते” ॥ कुतपो नेपालकम्बलः । “निष्पीडयति यः पूर्वं स्नानवस्त्रन्तु तर्पणात् । निराशास्तस्य गच्छन्ति देवाः पितृगणैः सह” ॥ पराशरभाष्ये जावालिः । “स्नानं कृत्वा र्द्रवासास्तु विस्मृत्य कुरुते यद्विदः । प्राणायामव्रतं कृत्वा पुनः स्नानेन शुद्ध्यति” ॥ जावालिः । “नार्द्रमेकञ्च वसनं पश्चिदध्यात् कथञ्चन” । हारीतः । “भार्द्रञ्च सप्तवाताहतमपि शुद्धमिति” । मदनपरिजाते पारस्करः । “एकक्षेहासो भवति तस्य उत्तरार्द्धेन प्रच्छादयतीति” । याज्ञवल्क्यः । “ब्रह्मचरविशामेव मन्दवत् स्नानमिच्छते । तूष्णमेव हि शूद्रस्य

आह्निकतत्त्वम् ।

३६५

सनमस्कारकं मतम् ॥ अगम्यागमनात् स्तेयात् पापिभ्यश्च
प्रतिषेधात् । रक्षस्याचरितात् पापात् मुच्यते स्नानमाचरन् ॥
प्रकर्तुमसमर्थश्चेत् जुहोति यजति क्रियाः । स्नानमभ्यानजपै-
र्दानैराभ्यानं शोधयेद् ब्रुधः ॥ तूष्णीममन्त्रकं सनमस्कारकम् ।
तूष्णीमित्यनेन वेदमन्त्रवर्जं शूद्रस्य इति स्मृतिवाक्यैकवाक्यतया
शूद्रस्य वेदमन्त्रमात्रनिषेध इति वाचस्पतिमिश्राः छन्दोगा-
ह्निकोऽप्येवम् । वस्तुतस्तु सनमस्कारकमित्यनेन स्नानस्यैव
नमस्कारवत्त्वं प्रतीयते । न त्वनुपस्थिततीर्थनमस्कारवत्त्वम् ।
तूष्णीमेवेत्येवकारेण पौराणिकादेरपि निषेधः । एवञ्च “भाय्या-
रतिः शुचिर्भृत्यभर्ता आचक्रियापरः । नमस्कारेण मन्त्रेष्व-
पञ्चयज्ञाच्च हापयेत्” ॥ इति याज्ञवल्क्यविशेषोपदिष्टनमस्का-
रेतरत्र शूद्रस्य पौराणिकमन्त्रपाठः प्रतीयते । अगम्येत्यादिना
पापक्षयः प्रतीयते । ब्रह्मपुराणम् । “मन्यां प्रत्येकशः स्नाने
भवेत् गोदानञ्च फलम् । गोप्रदानैश्च दशभिस्तासां पुण्यन्तु
सङ्गमे” ॥ देवतः । “न नदीषु नदीं ब्रूयात् पर्वतेषु च पर्व-
तम् । नान्यत् प्रशंसेत्तत्रस्थस्तौर्ध्वायतनेषु च” ॥ नदीं न
नदीत्वेन ब्रूयात् किन्तु गङ्गादिविशेषनामत्वेन ब्रूयात् ।
तीर्थादौ स्थित्वा तीर्थान्तरं न प्रशंसेत् । विष्णुधर्मोत्तरे “अस्का-
रणं नदीप्रारं बाहुभ्यां न तरेत्तथा । न प्रशंसेन्नदीतोये नदी-
मन्यां कथञ्चन ॥ न गिरौ पर्वतं राम न राज्ञः पुरतो नृपम् ।
असन्तर्प्य पितॄन् देवाम् नदीपारन्तु न व्रजेत्” । मनुः “न
स्नानमाचरेद् भुक्त्वा नातुरो न महानिधिः । न वासोभिः
सहाजस्रं नाविज्ञाते जलाशये” ॥ न स्नानमाचरेद्भुक्तेति
रागप्राप्तस्नाननिषेधः नित्यस्याप्राप्तत्वात् नैमित्तिकनिषेधवक्तु-
मशक्यत्वात् “नैमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति यथायथा ।
तथा तथैव कार्याणि न कासन्तु विधीयते” ॥ इति दक्षोक्तेः ।

३६६

आक्रियतस्त्वम् ।

आतुरः स्नानं सम्बर्धकं रोगवान् । अतएव विष्णुधर्मोत्तरं “मोक्षितव्यो व्याधिः स्वात् रिपुरख्योऽपि भार्गव । महानिशा तु विश्वेया मध्यमं प्रह्वरद्वयम् । तस्यां स्नानं न कर्त्तव्यं काम्यनैमित्तिकादृते” । इति देवज्ञवचनात् । अत्र न वासोभिः सहेत्यनेन बहुवासो निषेधात् स्नाने द्विवासस्त्वं प्रतीयते । अजस्त्वं पुनः पुनः । तेन वारुण्यादिसंक्रान्त्यादिनिमित्तभेदप्राप्तमेकदा नाना-स्नानं निषिध्यते । किन्तु तन्मेष प्रसङ्गेन चेकं स्नानम् । तथा च निगमः “नावर्त्तयेत् पुनः कर्म तर्पणादिकमन्वहम् । काम्यनैमित्तिके हित्वा एकं ह्येकत्र वासरे ॥ विषुवद्विसे प्राप्ते पञ्चतीर्थी विधानतः । स्नात्वा सङ्कर्षणं कृणुं दृष्ट्वा भद्राञ्च भो द्विजाः । नरः समस्तयज्ञानां फलं प्राप्नोति दुर्लभम्” इति ब्रह्मपुराणोक्त मार्कण्डेयकृदे प्रद्युम्नसरोवरे समुद्ररूपादितीर्थ-भेदादौ तन्मप्रसङ्गयोरभावात् पुनः पुनरेकदिनेऽपि नाना-स्नानमिति “व्यपोह्य चाष्टमं भागमुदयाद् यत्र कुर्वचित् । तिथ्योर्युग्मेऽप्ययुग्मे वा सङ्कदाक्रियमाचरेत्” ॥ अविज्ञाते सुगमतया निम्नितकर्त्तृतया च । बोधायनः “स्रवन्तीश्च निरुद्धासु त्रयोवर्णा द्विजातयः । प्रातरुत्थाय कुर्वीरन् देवर्षि-पितृतर्पणम् ॥ निरुद्धासु न कुर्वीरश्च शभाक् सेतुकुडवेत् । तस्मात् परकृतान् सेतून् कूपांश्च परिवर्जयेत् ॥ उद्धृत्य वा वीन् पिण्डान् कुर्यादापत्सु नो सदा । निरुद्धासु च मृत-पिण्डान् कूपात्तु वीन् घटांस्तथा” ॥ निरुद्धासु सेतुभिर्निरुद्ध-प्रवाहासु । अत्र परकृतान् इत्यनेन उत्सृष्टकूपादेरपि तथात्वात्तवापि घटपिण्डोद्धारः । अतएव मनुनापि निषान-कर्त्तुरित्यभिहितम् । न तु निषानस्वामिनः इति । यथा “परकीयनिषानेषु स्नायान्नैव कदाचन । निषानकर्त्तुः स्नात्वा हि दुष्कृतांशेन लिप्यते” ॥ निषातं जलाधारमात्रं तथा च

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३५७

याज्ञवल्करः “पञ्च पिण्डाननुद्धृत्य न स्नायात् परवारिणि”
योगियाज्ञवल्करः । “अनुद्धृत्य तु यः स्नायात् परकीय जला-
शये । इथा तस्य भवेत् स्नानं कर्तुः पापेन लिप्यते ॥ स्नानं
दानं तपो ध्यानं पितृदेवार्चनं तथा । पावनानि मनुष्याणां
दुष्कृतस्येह कर्मणः” ॥ शङ्खः “नृणां पापकृतां तीर्थं भवेत्पापस्य
संचयः । यथोक्तफलदं तीर्थं भवेत् शुद्धात्मनां नृणाम्” ॥
कन्दोगपरिशिष्टं “यव्यहयं आवणादिसर्वा नद्यो रजस्वलाः ।
तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा समुद्रगाः” ॥ नदीलक्षणं
तत्रैव “धनुः सहस्राण्यष्टौ च गतिर्यासां न विद्यते । न ता
नदीशब्दवहा गत्तास्ताः परिकीर्त्तिताः ॥ उपाकर्मणि चोक्तं
प्रेतस्नाने तथैव च । चन्द्रसूर्यग्रहे चैव रजो दोषो न विद्यते” ॥
यथ्योमासः “यथ्यामासाः स्वमेकः संवत्सरः” इति शतपथश्रुतेः ।
अत्र तासु स्नानमाचस्य निषेधात् प्रागपि रजस्वला इति
हेतुवन्निगदात् स्नानानर्हत्वमेव विवक्षितं न त्वाचमनाद्यनर्ह-
तापि । सम्प्रदायोऽप्येवमिति रत्नाकरः मलिम्बुचतत्त्वे विवृत-
हेतुवन्निगदस्वापि एषोऽर्थः स्फुट इति । अत्र विशेषो मदन-
पारिजाते निगमः “न दुष्टेत्तीरवासिनाम्” इति तत्रैव व्याघ्र-
पादः । “अभावे कूपवापीनामन्येनापि समुद्धृते । रजो
दुष्टेऽपि पयसि ग्रामभोगो न दुष्यति” ॥ अन्येन कुम्भादिना
अतएव कन्दोगपरिशिष्टे तास्त्रिति निर्देशः ।

धनुः परिमाणञ्च हस्तचतुष्टयं तथा च विष्णुधर्मोत्तरे
“द्वादशाङ्गुलिकः शङ्खस्तद्वयञ्च शयः स्मृतः । तच्चतुष्कं धनुः
प्रोक्तं क्रोशो धनुः सहस्रिकः” ॥ शयोहस्तः उपाकर्मोत्सर्ग-
कर्मणौ वैदिककर्तव्ये कन्दोगपरिशिष्टोक्ते । “अन्यैरपि कृते
कूपे सेतौ वाप्यादिके तथा । तत्र स्नात्वा च पीत्वा च प्राय-
श्चित्तं समाचरेत्” ॥ तथा “प्रभूते विद्यमाने तु उदके सम-

११८

पाण्डित्यतत्त्वम् ।

नोदरे । नास्योदके द्विजः स्नायाद्दौक्षीत्सृष्ट्यं कृत्रिमं ॥
 इति बहुभिष्टुतम् । ब्रह्मपुराणे “नित्यं नैमित्तिकं काम्यं
 त्रिविधं स्नानमिष्यते । तर्पणन्तु भवेत्तस्य अङ्गत्वेन व्यवस्थि-
 तम्” ॥ नित्यमहरहः क्रियमाणं “यथाह्नि तथा प्रातर्नित्यं
 स्नायादनातुरः” इति छन्दोगपरिशिष्टोक्तं प्रातर्मध्याह्नसम्बन्धि
 नैमित्तिकं सूर्यग्रहणादावावश्यकं कार्यं न तु चाण्डालादि-
 स्पर्शनमित्तकम् । “स्मश्रु कर्माश्रुपातश्च मैथुनं छर्दनं तथा ।
 असृष्ट्यं स्पर्शनं कृत्वा स्नायाद्दुर्ग्यां जलक्रियाः” ॥ इति ब्रह्म-
 पुराणे तर्पणनिषेधात् काम्यं स्वर्गादिफलकं तीर्थादिस्नानं
 तर्पणस्याङ्गत्वात् येन कल्पेन स्नानं तर्पणं तेन कल्पेन । किन्तु
 “यन्नाम्ना तं स्वशाखायां परोक्तमविरोधि च । विद्वद्भिस्तद-
 नुष्ठेयमग्निहोत्रादिकर्मवत्” ॥ छन्दोगपरिशिष्टोक्तं चकारे-
 णाकाङ्क्षितमविरोधिपरोक्तमधिकमपि बोध्यम् एवञ्च यद्यपि
 स्नानाङ्गं तर्पणं तत्प्रयोगान्तर्भवितुं मर्हति तथापि तस्य
 सन्धानुष्ठानसत्त्वे सन्ध्योत्तरत्वं वाचनिकं चन्द्रसूर्यग्रहादौ च
 सन्धानुष्ठानाभावात् स्नानप्रयोगान्तर्गतमेव । प्रातःस्नान-
 स्यापि यथाह्नौत्यनेनाहः स्नानधर्मातिदेशात् तदङ्गतर्पण-
 स्यापि सन्ध्योत्तरता किञ्च गृहमेधीय प्रयोगमध्ये अग्निहोत्र-
 काले आगते तत्प्रदार्थक्रमानुरोधेन यथाऽग्निहोत्रानुष्ठानं
 तथा स्नानानन्तरं सन्ध्याकाले आगते तर्पणमकृत्वैव सन्ध्या-
 नुष्ठानं युक्तमिति विद्याकरः एवञ्च स्नानाङ्गतर्पणादेव पञ्च-
 यज्ञान्तर्गतत्वेन प्रधानतर्पणस्यापि प्रसङ्गात् सिद्धिः तदाह
 मनुः “यदेव तर्पयत्यङ्घ्रिः पितॄन् स्नात्वा द्विजोत्तमः । तेनैव
 सर्वमाप्नोति पितृयज्ञक्रिया फलम्” ॥ यत्र तु रोगादिना
 स्नानं न कृतं तत्रापि गात्रमार्जनादिना शौचमुत्पाद्य पितृ-
 यज्ञसिद्धये तर्पयेत् । तदाह आतातपः “तर्पणन्तु शुचिः

आश्रितकालम् ।

२६८

कुर्यात् प्रत्यहं स्नातको द्विजः । देवेभ्यश्च ऋषिभ्यश्च पित्र-
 भ्यश्च यथाक्रमम् ॥ अथाहः पदं चियामामित्यादिना प्रागु-
 क्तकालपरम् । अतएव भनुना स्नात्वा इत्यविशेषादुक्तम् ।
 तस्मादरुणोदयतर्पणादपि पित्र्यघ्नतर्पणसिद्धिः । महाभा-
 रतेऽप्युक्तम् “सुखोषितास्तां रजनीं प्रातः सर्वं कृताञ्जिकाः ।
 विविशस्तां सभां दिव्यां किङ्करैरुपशोभिताम्” ॥ इति अत्राप्र-
 त्याख्येयकर्मानुरोधेन प्रधानकालादन्यत्रापि कालान्तरे
 कर्मानुष्ठानमिति । प्रधानतर्पणस्य स्नानाङ्गतर्पणप्रकृतिक-
 त्वात् सम्यगनुष्ठानान्तरत्वं यथा ज्योतिष्टोमस्य इष्टुत्तरका-
 लत्वं विकृतिसोमेऽप्यतिदेशात् प्राप्तमिति । एवम् “अनग्नि-
 राचरेत् कृत्यं मध्याह्नात् प्राग्विशेषतः” । इति वाग्विष्णुवच-
 नात् महाभारतवचनाच्च प्रातरपि मध्याह्नकर्मानुष्ठानम् एवं
 “दिवोदितानि कर्माणि स्वकालेनाकृतानि चेत् । शर्वर्याः
 प्रथमे यामे तानि कुर्यादतन्द्रितः” ॥ इति नारदीयात् पर-
 कालेऽपि कर्तव्यम् । एवं स्नानाङ्गपिण्डोच्चारादपि तर्पणाङ्ग-
 पिण्डोच्चारसिद्धिः प्रसङ्गात् । यत्र तु स्नानं विना वाय्वादी
 तर्पणं क्रियते तत्रैव तस्माच्चपिण्डोच्चारः । तथा च शङ्खलि-
 खितौ । “वापि कूपतडागोदपानेषु सप्त पञ्च क्षीन् । वा
 पिण्डानुवृत्य देवान् पितॄंश्च तर्पयेत्” ॥ उदपानपदं वापौ-
 कूपतडागेतरस्वल्पजलाधारपरं तत्प्रमाणन्तु जलाशयोत्सर्गस्वे-
 ऽनुसन्धेयम् । “पुष्पे वा जम्बूनक्षत्रे व्यतीपाते च वैधृती ।
 अमावास्यां नदीस्नानं दहत्याजस्यदुदकतम्” ॥ अमावास्याम्
 अमावासौम्यस्य रूपम् । स्कन्दपुराणं “नदी तडानसम्भूतं
 वापौकूपकदोहवम् । गङ्गोदकं भवेत् सर्वं शङ्के नैव समुद्धृतम्” ॥
 एतद्दर्शनात् शङ्काभिषेकं करोति । अस्मृश्य स्यर्शनादौ तज्जलं
 स्पृशति । वराहपुराणं “दक्षिणावर्त्तशङ्के च पात्रेऽप्यौदुम्बरे

३७०

आङ्गिकतत्त्वं ।

स्थितम् । उदकं यः प्रतोच्छेत् शिरसा ज्वष्टमानसः । तच्छ-
जम्भकृतं पापं तन्क्षणादेव नश्यति” ॥ श्रीडम्बरे ताम्रपात्रे ।
मरीचिः “क्षेत्रस्यमुद्धृतं वापि शीतमुष्णमथापि वा । गार्ज-
पयः पुनात्याशु पापमामरणान्तिकम्” ॥

“अर्चिश्चपद्मपत्रेण सर्वरत्नोदकेन च । स्नोतसा वै नरः
स्नात्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते” ॥ विष्णुधर्मोत्तरे । “तथा दूर्ध्वो-
दकस्नानं सर्वपापप्रणाशनम् । गोमूत्रेण च यत् स्नानं सर्वाव-
विनिमूदनम् ॥ तथा पुष्पोदकस्नानं भवेदारोग्यकारकम् ।
केवलैर्वा तिलैः स्नानमथवा गौरसर्षपैः ॥ स्नानं प्रियङ्गुणा
प्रोक्तं तथा सौभाग्यवर्धनम् । आयुषश्च यशस्यञ्च धर्म्यं मेधावि-
वर्धनम् । स्नानं पवित्रमाहुत्यं तथा काञ्चनवारिणा” ॥ शङ्खः
“स्नातस्य धङ्गितोथेन तथाच परवारिणा । कायशुद्धिं विजा-
नीयात् न तु स्नानफलं लभेत्” ॥ स्नानफलं वैधम् आयु-
र्विदीयन्तु भवत्येव । “उष्णाष्पुनाधःकायस्य परिवेषको बन्धा-
वहः । तेनैव चोत्तमाङ्गस्य बलानुत् केशचक्षुषीः” ॥ इति यमः ।
“नित्यं नैमित्तिकञ्चैव क्रियाङ्गमलकर्षणम् । तीर्थाभावे च
कर्त्तव्यमुष्णोदकपरोदकैः” ॥ विष्णुपुराणं “स्नानार्द्रां धरणी-
ञ्चैव दूरतः परिवर्जयेत्” । विष्णुधर्मोत्तरे । “चण्डालैः पतितै-
र्ह्यर्च्यभक्षणं वाप्युदक्यया । न कार्यं कामतः कृत्वा कौर्त्स-
येत् केशवं विभुम् ॥ जले स्थित्वा कर्म कुर्वन् जलेन तिलकं
धरेत् । अन्यथा भस्मना मृद्धिः कुर्यात् काष्ठेन वा पुनः” ॥
इति कर्माङ्गतिलकं सामग्रीन कर्त्तव्यम् इति केचित् ।

अथ तर्पणम् । तद्विविधं प्रधानमङ्गञ्च । तन्नाथमाह
शातातपः । “तपणन्तु शुचिः कुर्यात् प्रत्यहं स्नातको द्विजः ।
देवेभ्यश्च ऋषिभ्यश्च पित्र्यभ्यश्च यथाक्रमम्” ॥ विधवामधिकृत्य
काशोखण्डम् । “तर्पणं प्रत्यहं कार्यं भर्तुः कुशतिलोदकैः ।

आष्टिकतत्त्वम् ।

३७१

तत्पितृस्तत्पितृष्वपि नामगोत्रादिपूर्वकम्” ॥ द्वितीयन्तु ब्रह्मा-
ण्डपुराणौयम् । “नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नान-
मिष्यते । तर्पणन्तु भवेत्तस्य अङ्गत्वेन व्यवस्थितम्” ॥ तर्पण-
करणे दोषमाह योगियाज्ञवल्करः । “नास्तिक्यभावादयश्चापि
न तर्पयति वै सुतः । पिबन्ति देहरुधिरं पितरो वै जला-
र्थिनः” ॥ तर्पणमधिकृत्य ब्रह्मपुराणम् । “तस्मात् सदैव
कर्त्तव्यमकुर्वन् महतैनसा । युज्यते ब्राह्मणः कुर्वन् विश्व-
मेतदिभर्त्ति हि” ॥ शङ्खलिखितौ । “नेष्टकाराचते स्थाने
पितृस्तर्पयेत्” । मार्कण्डेयपुराणम् । “यश्च सर्वाय नोत्सृष्टं
यश्चाभोज्यनिपानजम् । तद्वर्ज्यं सलिलं तात सदैव पिष्ट-
कर्मणि” ॥ विष्णुः “स्नातश्चाद्रवामा दैवपितृतर्पणमभ्यस्य
एव कुर्यात् । परिवर्त्तितवासाश्चेत्तौर्यसुत्तौर्य” । अत्रापि
तौर्ये विशेषमाह मत्स्यपुराणे । “तिलोदकाञ्जलिर्देयो जलस्थे-
स्तौर्यवासिभिः । सदा न हस्तेनैकेन गृहे आङ्गं समिष्यते” ॥
अत्र जलस्थैरित्यनेन स्थलस्थानामपि जलस्थत्वं नियम्यते ।
ततश्च “अन्तरुदके आचान्तोऽन्तरेव पूतो भवति । वहि-
रुदके आचान्तो वहिरेव पूतो भवति तस्मादन्तरकं वहिरेकञ्च
पादं कृत्वा आचामेत् । सर्वत्र शुद्धो भवति इति पैठौनसि-
वचनात् । जलस्थैकचरणकृताचमनेनोभयकर्म्मार्हत्वात् तर्पण-
काले तौर्ये जलैकचरणेन भवितव्यम् अन्यत्र त्वनियमः । तदू-
पाणां जले तर्पणमनिषिद्धमिति । स्थलस्थतर्पणे आग्नेयपुराणं
“प्राग्गेषु सुरास्तृप्येन्ननुष्याच्चैव मध्यतः । पितृंश्च दक्षिणागेषु
दद्यादिति जलाञ्जलौन” ॥ अशुचिदेशे तु विष्णुः । यत्रा-
शुचिस्थलं व्यासादुदके देवतापितृन् । तर्पयेत्तु यथा काम-
मस्य सर्वं प्रतिष्ठितम्” ॥ बृहस्पतिः । “ब्रह्मयज्ञप्रसिद्धार्थं
विद्याश्चाध्यात्मिकी जपेत् । जप्त्वाथ प्रणवं वापि ततस्तर्पण-

३७२

आङ्गिकतत्त्वम् ।

माचरेत्' ॥ एतच्च तर्पणं ब्रह्मयज्ञानन्तरं कृन्दोगेतरपरमे ।
 तेषान्तु वैश्ववर्णाय चोपजाय इत्यन्तसूर्योपस्थानानन्तरं
 गोभिलेन तर्पणाभिधानात् । “आप्लवने तु सम्प्राप्ते तर्पणं
 तदमन्तरम् । “गायत्रीञ्च जपेत् पश्चात् स्वाध्यायञ्चैव शक्तितः” ।
 आप्लवने तु सम्प्राप्ते गायत्रीं जपतः पुरा । तर्पणं कुर्वतः
 पश्चात् स्नानमेव ह्यथा भवेत्” ॥ इति गोभिलौघवचनाभ्याश्च
 दत्तः “पादेशमात्रमुद्भूत्य सलिलं प्राङ्मुखः सुरान् । उदङ्म-
 नुष्यांस्तृप्येत पिष्टन् दक्षिणतस्तथा ॥ अपैस्तु तर्पयेद्देवान्
 मनुष्यान् कुशमध्यतः । पितॄंस्तु कुशमूलाग्रे विधिः कौशो
 यथाक्रमम्” ॥ एवञ्च गोशृङ्गमात्रमुद्भूत्य जलमध्ये जलं क्षिपेत् ।
 इति यमवचनस्थगोशृङ्गपदं पादेशमात्रपरम् । उद्धृतीदके
 तु हारीतः । “पात्राद्वा जलमादाय शुचौ पात्रान्तरे क्षिपेत् ।
 जलपूर्णेऽथवा गर्से न स्थाने तु विषर्जिषि” । अत्र यद्वि यदुप-
 क्रम्य श्रुतं तच्च येन समं समभिव्याहृतं तदेव तत्रैवाङ्गं नाम्य-
 दिति बोध्यं तदङ्गम् इतरत् समभिव्याहारप्रकरणाभ्यामिति
 गोतमसूत्रात् तेन पञ्चपुराणीयस्थाने तदुक्तमेव तर्पणम् । तद-
 यथा “ब्रह्माणं तर्पयेत् पूर्वं विष्णुं रुद्रं प्रजापतिम् । देवा
 यक्षास्तथा नागा गन्धर्वाप्सरसोऽसुराः ॥ क्रूराः सर्पाः सुपर्णाश्च
 तरवो जम्भगाः खगाः । विद्याधरा जलधरास्तथैवाकाशगा-
 मिनः ॥ निराहाराश्च ये जीवाः पापे धर्मे रताश्च ये । तेषा-
 माप्यायनायैतद्द्वीयते सलिलं मया” ॥ एतेनैकास्त्रलिरिति
 सर्वेषां मतम् । “क्षतोपवीतो देवेभ्यो निवौतौ च भवेत्ततः ।
 मनुष्यांस्तर्पयेद्भक्त्या ऋषिपुत्रानृषींस्तथा ॥ सनकश्च सनन्दश्च
 तृतीयश्च सनातनः । कपिलश्चासुरिश्चैव वीढः पञ्चशिखस्तथा ॥
 सर्वे ते तृप्तिमायान्तु सहत्तेनाम्बुना सदा । मरीचिमग्न्यङ्गिरसौ
 मुलस्थं पुलहं क्रतुम् ॥ प्रचेतमं वशिष्ठश्च भृगुं नारदमेव च ।

आञ्जितत्त्वम् ।

३७३

देवान् सर्वाभूषीन् सर्वांस्तर्पयेदक्षतोदकैः ॥ अपसव्यं ततः
 कृत्वा सव्यं जानु च भूतले । अग्निस्त्रातांस्तथा सौम्यान्
 हविषस्तस्तथोष्णान् ॥ सुकालिनो वहिषद आज्यपांस्तर्प-
 येत्ततः । तर्पयेच्च पितॄन् भक्त्या सतिलोदकचन्दनैः ॥ दर्भ-
 पाणिस्तु विधिना हस्ताभ्यां तर्पयेत्ततः ॥ अत्र केचित् पित्र-
 चर्मातिदेशात् दिव्यपितॄणामपि अञ्जलिचयदानम् । तदसत्
 “कव्यबालं नलं सौम्यं यममर्थ्यमणस्तथा । अग्निस्त्राताः
 सोमपाश्च वहिषदः सकृत् सकृत्” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टेन
 विशिष्टैकाञ्जलिविधानात् । “पित्रादीन्नामगोत्रे च तथा
 मातामहानपि । सन्तर्प्य भक्त्या विधिर्वादिमं मन्त्रमुदीर-
 येत् ॥ ये बान्धवा बान्धवा वा येऽन्धजन्मनि बान्धवाः । ते
 हस्तिमखिलां यान्तु ये चास्मत्तोयकाङ्क्षिणः” ॥ अत्र ब्रह्मादि-
 चतुर्षु तर्पणप्रयोगाकाङ्क्षायां गोभिलयाश्चवस्क्रोक्तप्रयोग-
 विधिर्प्राज्ञः । स च “अन्वारब्धेन सव्येन पाणिना दक्षिणेन
 तु । दृष्यतामिति वक्तव्यं नाम्ना तु प्रणवादिना” ॥ अन्वा-
 रब्धेन पञ्चाङ्गमेव अस्मादेव वचनात् तर्पणाभिलाषे प्रणवा-
 दित्वं दृष्यतामिति च लभ्यते । ततश्च ब्रह्मा दृष्यतामिति
 प्रयोगः । देवा इत्यादि मयेत्यस्तेन मन्त्रलिङ्गादेकाञ्जलिः ।
 तथा सनक इत्यादि सदा इत्यस्तेनैकाञ्जलिः एवं पुनरपि ।
 “एकैकमञ्जलिं देवा द्वौ द्वौ तु सनकादयः । अर्हन्ति पितरस्त्रीं
 स्त्रौन् स्त्रियस्त्वेकैकमञ्जलिम्” इति व्यासगोभिलसूत्रवच-
 नात् । न तु हा हाविति वीष्वाश्रुतेः सनकादिप्रत्येक एव
 हाञ्जलिरिति वाच्यं प्रत्येकपक्षे द्वौ द्वौ समुदायपक्षे दृश्यतु-
 रोधेन तथैव युक्तत्वात् । अत्राञ्जलिपदं प्रागुक्तान्वारब्धेनेति
 श्रवणात्तथाविधहस्तद्वयपरम् । तद्वैकल्पिकाञ्जलिपरं वा ।
 देवादिपक्षे पित्रपक्षे तु तौ युतावञ्जलिः पुमानित्येतत्परं पञ्च-

३७४

आह्निकतत्त्वम् ।

पुराणीयतर्पणपद्धते तु पिष्टपच एव हस्ताभ्यामिति श्रुतेस्तद्वै-
वाञ्छसिः । अन्यत्र नाञ्छस्मिरित्यवगम्यते । आचारमाधवीये
प्रचेताः “माहसुह्यास्तु यास्त्रिसस्तासां दद्यान्निरञ्जलीन्” ।
इति पराशरभाष्ये सनकादिदिव्यमनुष्याणां तपणादिकं
सामगेन प्राङ्मुखेन तदितरेणोदङ्मुखेन कर्त्तव्यं तथाच परि-
शिष्टधृतं सामवेदीयषट्त्रिंशद्ब्राह्मणं “मनुष्याणामेषा दिक्
याच प्रतीचीति” । तथाच ज्योतिष्टोमे श्रूयते । “प्राचीं देवा
अभ्यजन्त दक्षिणां पितरः प्रतीचीं मनुष्याः उदीचीं समुराः
अपरेषामुदीचीं मनुष्याः” । यत्तु “कृतजप्योऽन्तर्जानुरुद-
ङ्मुखः । दिव्येन तीर्थेन देवानुदकेन तर्पयेत्” इति शङ्ख-
लिखितसूत्रं देवतर्पणे । उदङ्मुखत्वविधायक तच्छ्रुति-
विरोधात् शाख्यन्तरीयम् अथक्तविषयकम् । उदकेनेति
श्रवणात् यथादिरिति फलाधिक्यार्थं व्यवहारोऽपि तथा । यत्तु
“निवौती हन्तकारेण मनुष्यांस्तर्पयेदथ । कुशस्य मध्यदेशेन
नृतीर्थेन उदङ्मुखः” ॥ सङ्ख्यविष्णूक्तं हन्तप्रयोगेन अन्नदान-
मुक्तं तत् सनकादिप्रत्येकतर्पणे यथा “सनकस्तृप्यतां तस्मै-
तदुदकं चन्त” इत्यादौ न तु पञ्चपुराणीयमित्तितर्पणे दत्ते-
नाम्बना अनेन दत्तस्य पुनस्त्यागासम्भवात् । नृतीर्थेन
कनिष्ठाङ्गुलिमूलेन “प्राजाप्रत्येन तीर्थेन मनुष्यांस्तर्पयेत्
पृथक्” इति विष्णुपुराणीयैकवाक्यत्वात् । मरीच्यादि ऋषि-
तर्पणन्तु अङ्गुल्यग्रेण “अङ्गुल्यग्रमार्घ” इति यमवदनात् एव-
ञ्चार्घ्यं देवतीर्थयोरङ्गुल्यग्ररूपैकदेशत्वसाधर्म्येण मरीच्यादितर्पणे
तु दिगाद्याकाङ्क्षायां देववदिति । अतएव योगियाज्ञवल्कर-
वचने सनकानित्यत्र मनुष्यानिति विशेषणं दत्तम् । ब्रह्माद्या-
नित्यत्र देवानिति विशेषणं दत्तमिति व्यवहारोऽपि तथा ।
मरीचिः “सौवर्णेन तु पात्रेण ताम्बरपुष्पमयेन वा । श्रीदुम्बरेण

आष्टिकतत्त्वम् ।

३७३

अङ्गेन पितृणां दत्तमक्षयम् ॥ विना रूप्यसुवर्णेन विना
 ताम्रमयेन वा । विना तिलैश्च दर्भैश्च पितृणां नोपतिष्ठते” ।
 एतच्च समग्राभावे बोध्यं न तु एकस्याभावे बोध्यं शङ्कः ।
 “सौवर्णेन तु पात्रेण राजतेनौडुम्बरेण च । खड्गपात्रेण शङ्कुना
 वाप्युदकं पिब्यतीत्यं स्पृशन्मृदात्” ॥ शङ्कुः सुवर्णकौलङ्कः ।
 “यक्षतोदकैर्यवाङ्निस्तर्पयेद्देवान् सतिलाभिः पितृंस्तथा” ।
 इति छन्दोगपरिशिष्टेनापि पिब्यपक्षे तिस्रोदकमात्रविधानात् ।
 पञ्चपुराणे चन्दनविधानं फलाधिक्यार्थम् । अपसव्यं प्राचीना-
 वीतित्वम् । उपवीतित्वं प्राचीनावीतित्वञ्चाह गोभिलः ।
 “दक्षिणं बाहुमुद्धृत्य शिरोऽवधाय सव्येऽंशे प्रतिष्ठापयति
 दक्षिणं कक्षमवलम्बनं भवति एवं यज्ञोपवीती भवति । सव्यं
 बाहुमुद्धृत्य शिरोऽवधाय दक्षिणे प्रतिष्ठापयति सव्यकक्षमव-
 लम्बनं भवति एवं प्राचीनावीती भवति” इति प्रतिष्ठापयति
 यज्ञोपवीतमिति शेषः । तथाचामरसिंहोऽपि । “उपवीतं
 यज्ञसूत्रं प्रोद्धृते दक्षिणे करे । प्राचीनावीतमन्यस्त्रिष्वीतं
 कण्ठस्थितम्” इति । “सावित्री ग्रन्थिसंयुक्तं उपवीतं तवा-
 च्युत” इति ब्रह्मपुराणीय पूजादर्शनात् । गायत्रीमन्त्रेण
 उपवीतं कर्त्तव्यमिति प्रतीयते । लौकिकालु सावित्री ग्रन्थि-
 रिति वदन्ति प्रवरसंख्यया वेष्टितग्रन्थिरिति लौकिकव्यव-
 हारः । विद्याकरष्टं “यथा यज्ञोपवीतम्” इत्यादिवाक्यात्
 उत्तरीयमपि यज्ञोपवीतवत् सव्यापसव्यत्वादिना धार्यं विवृतं
 युजितत्वे । पित्रादीत्यादिना मातामहादिद्वयपरिग्रहः ।
 तथाच विष्णुपुराणे “चिरपः प्रीणनार्थाय देवानामपवर्जयेत् ।
 ऋषीणाञ्च यथा न्यायं सकृन्नापि प्रजापतेः । पितृणां प्रीण-
 नार्थाय चिरपः पृथिवीपते । पितामहेभ्यश्च तथा प्रीणयेत्
 प्रपितामहान् ॥ मातामहाय तत् पित्रे तत्पित्रे च समा-

३७६

आङ्गिकतत्त्वम् ।

द्वितः । दद्यात् पित्रेण तीर्थेन काम्यश्चान्यत् शृणुष्व मे” ॥
 स्मृतिसारे धृतम् । “वामहस्ते तिलान् दत्त्वा जलमध्ये तु
 तर्पयेत् । आनशाव्यञ्जले पात्रे रोमकूपे न कुत्रचित्” ॥
 जलतर्पणे रोमरहितप्रदेशे वामबाही वस्त्राच्छादिते तिलान्
 संस्थाप्य सुदारहितदक्षिणहस्ततर्ज्ज्यङ्गुष्ठयोरन्यतरेण तिलान्
 गृहीत्वा वामहस्ततलेन स्थापयित्वा तर्पयेदिति मदनपारि-
 जातः । अतएव मरौचिः । “मुक्ताहस्तश्च दातव्यं न मुद्रां
 दर्शयेत् क्वचित् । वामहस्ते तिला ग्राह्या मुक्ताहस्तश्च दक्षि-
 णम्” ॥ मुक्ताहस्तं प्रसारितहस्तं यथा स्यात् । एवं सुद्रा
 प्रदेशिन्यङ्गुष्ठयोगे सन्दंशरूपः । “मुक्ताहस्तश्च दक्षिणम्” इति
 दक्षिणहस्तं तिलरहितं कुर्यात् इति नैयतकालौन कल्पतरुः ।
 तथाच नारदौये “अङ्गुष्ठानामिकाभ्यान्तु दक्षिणस्येतरात्
 तरात् । तिलान् गृहीत्वा पात्रस्थान् ध्यात्वा संतर्पयेत्
 पितॄन्” ॥ देवलः । “रोमसंस्थान् तिलान् कृत्वा यस्तु संतर्पयेत्
 पितॄन् । पितरस्तर्पितास्तेन रुधिराण मलेन च” ॥

हृष्टिजलसम्पर्के तर्पणनिषेधमाह वायुपुराणम् । “मेघे वर्षति
 यः कुर्यात् तर्पणं ज्ञानदुर्बलः । पितॄणां मरुके घोरे गतिस्तस्य
 भवेद् ध्रुवम्” ॥ तथा “शूद्रोदकेन कुर्वीत तथा मेघादि-
 निःसृतैः” । इति दर्शनादिति कौमुदी । योगिवाङ्मवत्कथः ।
 “यद्युद्धृतश्चेत्तु तिलान् समिन्धयेज्जले । अतोऽन्यथा तु सव्येन
 तिला ग्राह्या विचक्षणैः” ॥ अत्र शेषार्धे मदनपारिजाते
 लिखितम् “अन्यथा वामहस्तेन ततस्तर्पणमाचरेदिति” ।
 वायुपुराणम् । “तिलदर्भैस्तु संयुक्तां अक्षया यत् प्रतीयते ।
 तत्सर्वममृतं भूत्वा पितॄणामुपतिष्ठते” ॥ स्मृतिः । “रविशुक्ल-
 दिने चैव द्वादश्यां आश्विमासरे । सप्तम्यां जम्बदिवसे न कुर्यात्-
 त्तिलतर्पणम्” मत्स्यपुराणे “संक्रान्त्यां निशि सप्तम्यां रविशुक्ल-

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३७७

दिने तथा । आह जम्भदिने चैव न कुर्यात्तिलतर्पणम्” ।
 आह अमावास्यातिरिक्तआह “नीलषण्डविमोक्षेण अमा-
 वास्यां तिलोदकैः । वर्षासु दीपदानेन पितृणामणुनो भवेत् ।
 अमावास्यान्तु ये मर्त्याः प्रयच्छन्ति तिलोदकम् । पञ्चमौडुम्बरं
 प्राप्य मधुमिश्रं तपोधनाः । कृतं भवति तत् आहं रक्षस्यश्च
 सदा भवेत् । विशेषतश्च जाङ्गव्यां सर्वदा तर्पयेत् पितृन् ।
 न कालनियमस्तत्र क्रियते सर्वकर्मसु” । वीधायनः । “न
 जीवत् पितृकः कृणोस्ति लैस्तर्पणमाचरेत् । सप्तम्यां रविवारे
 च जम्भार्चदिवसेषु च” । स्मृतिः । “निषिद्धदिनमासाद्य
 यः कुर्यात्तिलतर्पणम् । रुधिरं तद्ववेत्तोयं दाता च नरकं
 व्रजेत्” ॥ प्रतिपदसप्तमाह स्मृतिः । “अथने विषुवे चैव संक्रान्त्यां
 ग्रहणेषु च । उपाकर्मणि चोत्सर्गे युगादौ मृतवासरे । सूर्य-
 शुक्रादिवारेऽपि न दोषस्तिलतर्पणे । तीर्थे तिथिविशेषे च
 कार्यं प्रेते च सर्वदा” । स्कन्दपुराणम् । “तीर्थमात्रे तु
 कर्त्तव्यं तर्पणं सतिलोदकैः । योऽन्यथा तर्पयेद्भूदः स विष्ठायां
 भवेत् कृमिः । विशेषतस्तु जाङ्गव्यां सर्वदा तर्पयेत् पितृन्” ।
 एतत्तु निषिद्धदिनतर्पणविधायकम् । “तीर्थे तिथिविशेषे च
 गङ्गायां प्रेतपक्षके । निषिद्धेऽपि दिने कुर्यात्तर्पणं तिलमिश्रि-
 तम्” ॥ इति मदनपारिजात विद्याकरवाजपेयिष्ठतमरौचि-
 वचनात् ।

तिलाभावे पिष्टतीर्थे प्रतिनिधिना तर्पणं “तिलानामप्य-
 भावे तु सुवर्णरजतान्वितम् । तदभावे निषिञ्चेत्तु दर्भेस्तोयैर्न-
 चान्यथा” । इति याज्ञवल्क्यात् । सुवर्णरजतान्वितं
 सुवर्णरजतसृष्टम् । अतएव “सुलभं सकलं पुण्यं यज्ञदाना-
 दिजं फलम् । गङ्गातोयैश्च सतिलैर्दुर्लभं पिष्टतर्पणम्” ॥
 इति भविष्यपुराणे गङ्गातोयस्य दुर्लभत्वमुक्तं न च तदभावात्तः

३०८

आह्निकतत्त्वम् ।

पैशाभायः श्रातातपः “पितॄणां पिढतीर्थेन जलं सिञ्चेद् यथा-
विधि । दक्षिणेनाथ गृह्णीयात् पिढतीर्थे समौपतः” ॥
गोभिलः । “गोत्रं । स्वरान्तं सर्वं च गोत्रस्याक्षय्यकर्मणि ।
गोत्रस्तु तर्पणे प्रोक्तः कर्त्ता एवं न मुञ्चति । सर्वत्रैव पितः
प्रोक्तः पिता तर्पणकर्मणि । पितुरक्षय्यकाले तु अक्षयां तृप्ति-
मिच्छता । शर्मन्नर्घ्यादिके कार्यं शर्मा तर्पणकर्मणि । शर्म-
णोऽक्षय्यकाले तु पितॄणां दत्तमक्षयम्” । कार्णार्जिनिः ।
“नाभिमात्रे जले स्थित्वा चिन्तयेद्गृह्णमानसः । आगच्छन्तु
मे पितर इमं गृह्णन्त्वपोऽक्षलिम्” ॥ योगियाज्ञवल्करः ।
“नामगोत्रस्वधाकारैस्तर्प्याः स्युरनुपूर्वशः” । तेन अमुकगोत्रः
पिता अमुकदेवशर्मा दृष्यतामेतत्तिलोदकं तस्मै स्वधेति प्रयोगः
सिध्यति । एवञ्च मातामहादौ । एष चासम्बुद्धिप्रयोगो
वाजसनेयीतरपरः । तेषान्तु सम्बुद्ध्यन्ततामाह ब्राह्मणसर्वस्वे
जातूकर्णः । “प्रमौतपिढकन्तूषन्तस्त्वेत्यावाह्य नामगोत्र-
सुदाहृत्य यावता पिढकार्यमसावेतत्ते उदकमिति पितॄन्
पितामहान् प्रपितामहान् । एकैकस्मै त्रींस्त्रीन् दद्यात्” ॥
अत्र चासाविति नाम गृह्णातीति कात्यायनोक्तस्य नाम्नस्ते
इति शुषतप्रयोगात् सम्बुद्ध्यन्तता प्रतीयते । तस्य
सम्बुद्ध्यमानात्मवाचित्वात् । असम्बुद्धिप्रथमान्तत्वेऽनन्वयापत्तेः ।
ततश्चामुकगोत्र पितरमुकदेवशर्मं स्तृप्यस्वेतत्ते तिलोदकं
स्वधेति प्रयोगः सिध्यति । एवं मातामहान्तानामपि । ततो
मातादीनां षष्ठां तर्पणानि । द्वादशानां मध्ये यो जीवति
तं विहाय वृद्धप्रपितामहादीन् गृहीत्वा पूरयेत् । एवं प्रव्रज-
तिते पतिते च । ततो विमाढज्यैष्ठ्यादपितृव्यमातुलादी-
न्स्तर्पयेत् । शङ्खः । “बान्धवानां कृत्वा सुहृदां तर्पयेत्” ॥
कृष्टदो मित्रादयः । मित्रायाप्यसवर्णाय जलं न देयम् ।

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३७६

“सर्वर्णभ्यो जलं देयं नान्यवर्णभ्य एव च” । इति याज्ञवल्क्यो-
यात् । भौष्मायासवर्णायापि भौष्माष्टम्यां तर्पणं कार्यं “ब्राह्म-
णाद्यास्तु ये वर्णा ददुर्भौष्माय नो जलम् । संवत्सरकृतं तेषां
पुण्यं नश्यति सत्तम” । इत्यादिवचनात् । मन्त्रस्तु “वैशा-
न्नपथगोत्राय इत्यादि ब्राह्मणेनैतत् पितृतर्पणानन्तरं कार्यम्
अन्येन पितृतर्पणात् पूर्वम् । अत्र वीजं वर्णज्यैष्ठमिति हस्ता-
युधः । अपसव्येन दक्षिणामुखेन सतिलोदकेन सकृत् कर्त्त-
व्यम् । ततः कृताञ्जलिः । भौष्मः शान्तनवो वीर इत्यादि
पठेत् । ततो ये बाम्भवा बाम्भवा वा इत्यादिना एकाञ्जलि-
र्देयः । योगियाज्ञवल्क्यः । “निष्पीडयति यः पूर्वं स्नानवस्त्रस्य
तर्पणात् । निराशाः पितरस्तस्य यान्ति देवाः सहर्षिभिः ।
तथाश्वप्रकरवत्तस्य अपसव्येन पीडितम्” । अत्रप्रकारवत्
आङ्घ्रिच्छिष्टसमीपान्नपकरवत् तस्याधोवस्त्रस्य “स्नानशाय्यान्तु
दातव्या मृदस्तिष्ठो विशुद्धये” ॥ इति वशिष्ठवचने अधो-
वस्त्रस्य दुष्टस्यैव शुद्धये मृद्दानं प्रतीयते । योगियाज्ञवल्क्यः ।
“वस्त्रनिष्पीडितं तीर्थं स्नातस्योच्छिष्टभागिनः । भागधेयं
श्रुतिः प्राह तस्माद्विष्पीडयेत् स्थले” । अत्र मन्त्रमाह
गोभिलः । “ये चास्माकं कुले जाता अपुत्रा गोविणो मृताः ।
ते तृप्यन्तु मया दत्तं वस्त्रनिष्पीडनोदकम्” । अशक्नो शङ्खः ।
“आब्रह्मस्तम्बपर्यन्तं जगत्तृप्यत्विति क्रमात् । अञ्जलित्वयं
दद्यात्” एतत् संचेपतर्पणं पराशरः । “स्नात्वा निवस्य वासी-
ऽन्यत् जङ्घे प्रक्षालयेन्मृदा । अपवित्रीकृतैते तु कौपीनच्युत-
वारिणा” ॥ याज्ञवल्क्यः “स्नात्वैव वाससी धौते अक्लिप्ते
परिधाय च । प्रक्षाल्योरुमृदक्षिणं हस्तौ प्रक्षालयेत्तदा ।
रत्नाकरे “आचम्य तीर्थं नत्वा च सीपानत्को मृदं व्रजेत्” ।

अथ सन्ध्योपासनम् । तत्र छन्दोगपरिशिष्टम् । “अत

३८०

आश्विनकतत्त्वम् ।

ऊर्ध्वं प्रवक्ष्यामि सन्धीपासनिष्कं विधिम् । अनर्हः कर्मणं
विप्रः सन्ध्याहौनो यतः स्मृतः” । अतः प्रातःस्नानान्तरम् ।
तथा “एतत् सन्ध्यात्रयं प्रोक्तं ब्राह्मण्यं यदधिष्ठितम् । यस्य
नास्त्यादरस्तत्र न स ब्राह्मण उच्यते” ॥ आतातपः । “अब्रा-
ह्मणास्तु षट् प्रोक्ता ऋषिणा तत्त्ववादिना । आद्यो राजभृत-
स्तेषां द्वितीयः क्रयविक्रयी । तृतीयो बहुयाज्यः स्याच्चतुर्थो-
ग्रामयाजकः । पञ्चमस्तु स्मृतस्तेषां ग्रामस्य नगरस्य च ।
अनागतान्तु यः पूर्वं सादित्याद्यैव पश्चिमाम् । नोपासीत
द्विजः सन्ध्यां सषष्ठोऽब्राह्मणः स्मृतः” ॥ राजभृतो राजसेवकः ।
ग्रामादेर्भृतो भरणीयः ।

ग्रामलक्षणमाह मार्कण्डेयपुराणं “तथा शूद्रजनप्रायाः
सुसमृद्धकषीबलाः । क्षेत्रोपयोगभूमध्ये वसतिर्ग्रामसंज्ञिका” ॥
अथ सन्ध्यात्रयस्य नित्यत्वाभिधानात् “सर्वकालमुपस्थानं
सन्ध्यायाः पार्थिवेष्वते । अन्यत्र स्तुतकाशौचविभ्रमात्तरभौ-
तितः” ॥ इति विष्णुपुराणीये सन्ध्याया इत्येकवचनात्सपाठो
धर्मकोषोक्तो युक्तः । एवमेव नव्यवर्द्धमानः । सर्वकालं पातर्म-
च्छाद्गमायंरूपकालवये । अन्यथा तदुपादानं व्यर्थं स्यात्
विभ्रमश्चित्तविक्षेपः । तेन क्षतादावपि सन्ध्यामाचरन्ति अत-
एव याज्ञवल्क्यः “सर्वावस्थोऽपि यो विप्रः सन्ध्यापासनतत्परः” ॥
ब्राह्मणाश्च न ह्यीयते अन्यजन्मगतोऽपि सन् । सर्वावस्थो नित्यं
सेवकादिकर्मरतोऽपि । यथोचितशौचेऽप्यशक्तोऽपीति रत्ना-
करः । अन्धाद्यवस्थापन्नोऽपीति युक्तं सन्ध्यात्रयसाधारणलक्ष-
णमाह योगियाज्ञवल्क्यः । “त्रयाणाञ्चैव देवानां ब्रह्मादीनां
समागमः । सन्धिः सर्वसुराणाञ्च तेन सन्ध्या प्रकीर्तिता” ॥
सन्ध्याद्वयकालस्तु अहोरात्रसम्बन्धिसुहृत्तत्त्वकः । तथा च
दत्तः । “अहोरात्रस्य यः सन्धिः सूर्यनक्षत्रवर्जितः । सा च

आङ्गिरसतत्त्वम् ।

३८१

सम्या समाख्याता मुनिभिस्तत्त्ववादिभिः” ॥ सूर्यनक्षत्र-
वर्जितः । अर्द्धास्तमितार्द्धोदितसूर्यमण्डलप्रकटतेजो नक्षत्र-
वर्जितः । तथा च वराहः “अर्द्धास्तमयात् सम्या व्यक्तौभूता
न तारका यावत् । तेजः परिह्वानिष्वाभानोरर्क्षोदयं यावत्” ॥
अत्र आद्यन्तता उक्ता परिमाणमाह दक्षः । “रात्र्यन्तकाले
नाष्टौ हे सम्यादिः काल उच्यते । दर्शनाद्रविरेखायास्तदन्तो
मुनिभिः स्मृतः” ॥ नाडीदण्डः । योगियाज्ञवल्करः “ज्ञास-
हृषी च सततं दिनरात्रयोर्यथाक्रमम् । सम्या मुहूर्तमाख्याता
ज्ञासहृषौ समा स्मृता” ॥ अत्रोपासनाया अपि सम्यात्वमाह
व्यास “उपास्ते सन्धिवेलायां निशायाः दिवसस्य च । तामेव
सम्यां तस्मात्तु प्रवदन्ति मनोषिणः” ॥ उपास्ते यद्वक्ष्यमाण-
प्राणायामादिक्रिययेति यावत् । तत्काले उपास्यापि देवता
सम्या तथा च याज्ञवल्करः । “सम्यौ सम्यामुपासीत नास्तगे
नोद्गते रवौ” ॥ उपासनोपक्रममाह संवर्तः “प्रातःसम्यां
सनक्षत्रामुपासीत यथाविधि । सादित्यां पश्चिमां सम्यां
अर्द्धास्तमितभास्कराम्” ॥ सनक्षत्रामित्यनेन तदयुक्तकाले
उपक्रम्य प्रातःसम्यामुपासीत [एवमेवार्द्धास्तमितभास्करा-
ख्यां पश्चिमां सादित्यामित्यनेन तदयुक्तकाले उपक्रम्य उपा-
सीतेत्यर्थः । मध्याह्नसम्याया अष्टममुहूर्तं कालमाह स्मृतिः
“पूर्वापरे तथा सम्ये सनक्षत्रे प्रकीर्तिते । समसूर्येऽपि
मध्याह्ने मुहूर्तं सप्तमोपरि” ॥ संख्यायनगृह्यं “अरक्ष्ये
समित्याणिः सम्यामुपास्ते नित्यं वाग्यत उत्तरापराभिमुखो-
ऽन्वष्टमदिशमानक्षत्रदर्शनात् अतिक्रान्तायां मन्त्राव्यवृत्तिः
सावित्रीं स्वस्वयनादिजप्त्वा एवं प्रातः प्राञ्चुषः तिष्ठन् आमण्ड-
लदर्शनादिति” । उत्तरापराभिमुखो वायुकोणाभिमुखः
कोणं विवृणोति अन्वष्टममिश्रमिति । उभयदिगष्टमभाग-

३८२

आह्निकतत्त्वम् ।

मिति यावत् । तत्र मन्त्रस्योद्गारादित्यमाह याज्ञवल्क्यः ।
 “यन्नूनञ्चातिरिक्तञ्च यच्छिद्रं यदयश्चियम् । यदमेध्यमशुद्धञ्च
 यातयामञ्च यद्ववेत् । तदोद्गारेण पूर्वेण मन्त्रेणाधिकं
 भवेत्” ॥ व्यासः “गायत्री नाम पूर्वाह्ने सावित्री मध्यमे दिने ।
 सरस्वती च सायाह्ने सैव सन्ध्या त्रिषु स्मृता ॥ प्रतिपद्वा-
 न्नदोषाश्च पातकादुपपातकात् । नायत्री प्रोच्यते तस्मात्
 गायन्तं त्रायते यतः ॥ सवितृद्योतनात् सैव सावित्री परि-
 कीर्तिता” ॥ जगतःप्रसवित्रीत्वात् वायूपत्वात् सरस्वती
 तैत्तिरीयब्राह्मणं “उद्यन्तमस्तं यान्तम् आदित्यमभिधायन्
 कुर्वन् ब्राह्मणो विद्वान् सकलं भद्रमश्नुते” । असावादित्यो
 ब्रह्मा इति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माभ्येति य एवं वेदेत्ययमर्थः । वक्ष्य-
 माणप्रकारेण प्राणायामादिकं कुर्वन् यथोक्तनामरूपोपेतम्
 सन्ध्याशब्दस्य वाच्यमादित्यं ब्रह्मेति ध्यायन् ऐहिकमासुखि-
 कञ्च सकलं भद्रमश्नुते । य एवसुब्रह्मध्यानेन शुद्धान्तःकरणो
 ब्रह्म साक्षात् कुरुते स पूर्वमपि ब्रह्मैव सन् प्रज्ञावान् चिर-
 जीवित्वं प्राप्तो यथोक्तज्ञानेनाज्ञानोपशमे ब्रह्मैव प्राप्नोति
 इति पराशरभाष्ये माधवाचार्यः । अतएव व्यासः “न मित्रां
 प्रतिपद्येत गायत्रीं ब्रह्मणा सह । सोऽहमस्मीत्युपासौत
 विधिना येन केनचित्” ॥ गायत्रीस्य भर्गपदप्रतिपाद्य
 ईश्वरः । अहं जीवरूपोऽस्मि भवामीति अजहत्स्वार्थजज्ञ-
 नया जीवेश्वरयोरहङ्कारप्रतिफलितत्वोपाधिराहतेन चिद्रूपे-
 णैक्यं घटाकाशगृहाकाशयोरुपाधिरित्यवगमादेक्यमिव भाव-
 यन् उपासौत योगियाज्ञवल्क्योऽपि “या सन्ध्या सा तु गायत्री
 द्विधा भूत्वा प्रतिष्ठिता । सन्ध्या उपासिता येन विष्णुस्तेन
 उपासितः” ॥ उपासनायाः फलमाह स एव । “गवां सर्पिः
 शरीरस्थं न करोत्यङ्गपोषणम् । निःसृतं कर्म्मसंयुक्तं पुनः

आश्रितस्त्वम् ।

३८३

स्वासां तदौषधत् ॥ एवं स हि शरीरस्यः सर्पिर्वत् परमेश्वरः ।
 विना चोपासनादेव न करोति हितं नृषु ॥ प्रणव व्याहृति-
 भ्याश्च गायत्र्या त्रितयेन च । उपास्यं परमं ब्रह्म आत्मा यच्च
 प्रतिष्ठितः” ॥ त्रितयेन प्रणवादित्रितयेन ब्रह्मप्रतिपादकेन
 उच्चारितेन तदर्थावगमेन उपास्यं प्रसादनीयं तदाह स एव
 “वाच्यः स ईश्वरः प्रोक्तो वाचकः प्रणवः स्मृतः । वाचकेऽपि
 च विज्ञाते वाच्य एव प्रसीदति ॥ भूर्भुव स्वस्तथा पूर्वं स्वय-
 मेव स्वयम्भूवा । व्याहृता ज्ञानदेहेन तस्मात् व्याहृतयः
 स्मृताः” ॥ ज्ञानदेहेन तत्त्वज्ञानस्य चिद्रूपेश्वरस्य देहेन शरीर-
 रूपेण व्याहृता ज्ञाता । तेन तदाह्योऽपीश्वरः । कूर्मपुराणम् ।
 “प्रधानं पुरुषः कालो ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः । सत्त्वं रजःतम-
 स्तिस्रः क्रमाद्व्याहृतयः स्मृताः” ॥ पतद्रूपेणापि भावनौयः ।

गायत्र्यर्थमाह योगियाज्ञवल्क्यः । “देवस्य सवितुर्वर्चो
 भर्गमन्तर्गतं विभुम् । ब्रह्मवादिन एवाहुर्वरेण्यश्चास्व धीमहि ॥
 चिन्तयामो वयं भर्गं धियो यो न प्रचोदयात् । धर्मार्थकाम-
 मोक्षेषु बुद्धिहन्तः पुनः पुनः ॥ बुद्धेः सादेयिता यस्तु चिदात्मा
 पुरुषो विराट् । वरेण्यं वरणीयञ्च जन्मसंसारभीरुभिः ॥
 आदित्यान्तर्गतं यच्च भर्गाख्यं तन्मुमुक्षुभिः । जन्ममृत्युविना-
 शाय दुःखस्य चित्तयस्य च ॥ ध्यानेन पुरुषो यश्च द्रष्टव्यः सूर्य-
 मखिले । भक्त्यर्थमपि चैवायं ज्ञापयत्येवमेव हि” ॥ तेन
 गायत्र्या अयमर्थः । देवस्य सवितुर्भर्गस्वरूपान्तर्यामि ब्रह्म
 वरेण्यं वरणीयं जन्ममृत्युभीरुभिः तद्दिनाशाय उपासनीयं
 धीमहि प्रागुक्तेन सोऽहमस्मीत्यनेन चिन्तयामः । यो भर्गः
 सर्वान्तर्यामौश्चरो नोऽस्माकं सर्वेषां संसारिणां धियो बुद्धोः
 प्रचोदयात् धर्मार्थकाममोक्षेषु प्रेरयति तथा च भगवद्गीतायां
 “ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति । भ्रामयन् सर्व-

३८४

आङ्गिरसतत्त्वम् ।

भूतानि यन्माराकृद्गानि मायया” ॥ ईश्वरोऽन्तर्यामी ब्रह्मेशे
 चत्सःकरणे भ्रामयन् तत्तत् कर्मसु प्रेरयन् यन्माराकृद्गानि
 दारुयन्मृतुष्यशरीराकृद्गानि भूतानि प्राणिनो जीवानौति
 यावत् । मायया अघटनघटनपटीयस्या निजशक्त्या तथा
 चाश्वतरुणां मन्त्रः । “एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी
 सर्वभूतान्तरात्मा । कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षाच्चेतः
 केवलो निर्गुणश्च” ॥ भारते । “यथा दारुमयी योषिस्रृत्यते
 कुङ्कुकेच्छया । एवमौश्वरतन्त्रोऽयं ईशते सुखदुःखयोः” ॥
 मदनपारिजाते संवर्त्तः । “नत्वा तु पुण्डरीकाक्षमुपात्ताव-
 प्रशान्तये । ब्रह्मवर्चसकामार्थं प्रातः सन्ध्यामुपास्यहे ॥ इत्थं
 कृत्वाथ सकृत्स्यं कुशानादाय पाणिना । नद्यां समुत्थतोयैस्तु
 गृहे वामकरे स्थितैः” ॥ मृगुः । “धाराच्युतेन तोयेन सन्ध्या-
 यास्त्रिर्विगर्हिता । नद्यां तीर्थे हृदे वापि भाजने सृण्मयेऽपि
 वा ॥ श्रीडुम्बरे च सौवर्णे राजते दारुसम्भवे । अथवा वाम-
 हस्तेन सन्ध्यापास्त्रिं समाचरेत्” ॥ वामहस्ते जलं कृत्वा
 इत्यादिना निषेधस्तु पादान्तरसङ्गावविषयः ।

उपासनाविधिः । कूर्मपुराणे । “प्राक्कूलेषु ततः स्थित्वा
 दर्भेषु सुसमाहिताः । प्राणायामत्रयं कृत्वा ये सन्ध्यां समुपा-
 सते । प्राणानायम्य संप्रोक्ष्य तृचेनाद्देवतेन च” ॥ प्राक्कूलेषु
 प्राग्गेषु तृचेनाद्देवतेन आपोविष्टा इत्यादिना त्रिकेन । ब्रह्म-
 स्थितिः । “बहुसप्तमं नियम्यासून् स्मृत्वा कृत्वादिकं तथा ।
 संनिमौलितदृङ्मौनौ प्रणायामं समाचरेत्” ॥ छन्दोगपरि-
 शिष्टं “भूराद्यास्त्रिस्त एवैता महाव्याहृतयोऽव्ययाः । मह-
 र्जनस्तपः सत्यं गायत्री च शिरस्तथा । आपोऽव्योती रसो
 मृतं ब्रह्मभूर्भुवः स्वरिति । शिरः प्रतीकं प्रणवमस्ते च शिरस-
 स्तथा । एता एतां सहजानि तथैभिर्दशभिः सह । त्रिजवे-

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३८५

दायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते । अव्यया अव्ययफलदा मोक्षदा
इत्यर्थः । शिरोमन्त्रे हृन्दोवृद्धेर्ब्रह्मपदं नेच्छन्ति । तत्र “षोड-
शाक्षरकं देव्या गायत्र्यास्तु शिरः स्मृतम्” । इति योगियाज्ञ-
वल्क्यविरोधात् । आद्यन्तयोरोङ्कारमादाय षोडश संख्या-
पूरणम् । हृन्दोवृद्धिरार्षत्वेन सुघटा प्रतीकं भूरादिप्रति-
भागम् । एताः सप्तव्याहृतौः एतां गायत्रीम् अनेन शिरसा
एभिर्देशभिः प्रणवैः सप्त निरुद्धप्राणः त्रिर्जपेदेवं प्राणायामः ।
व्यासः । “आदानं रोधमुखर्गं वायोस्त्रिस्त्रिः समभ्यसेत् ।
ब्रह्माणं केशवं शम्भुं ध्यायेद्देवाननुक्रमात्” । पूर्ववचने त्रिर्ज-
पमात्राभिधानात् अत्र त्रिरिति वीष्ठा सन्ध्यात्रयापेक्षया
“ब्रह्माणं केशवं शम्भुं ध्यायन् मुच्येत वन्दनात्” इति वृहस्पति-
धृतविष्णुधर्मोत्तरवचनात् । ध्यानं काम्यमित्याह । योगि-
याज्ञवल्क्यः । “भूर्भुवः स्वर्महर्जनस्तपः सत्यं तथैव च । प्रत्यो-
ङ्कारसमायुक्तस्तथा तत्सवितुः पदम् । आपोऽन्योतौति रित्ये-
तच्छिरः पश्चात्तु योजयेत् । त्रिरावर्त्तनयोगात्तु प्राणायामस्तु
शब्दितः । पूरकः कुम्भको रेच्यः प्राणायामस्त्रिलक्षणः ।
नासिकागत उच्छ्वासो ध्यातुः पूरक उच्यते । कुम्भको निश्च-
लश्वासो मुच्यमानस्तु रेचकः” । मोचनं विशेषयति विष्णु-
पुराणम् । “नासंहतमुखो जृम्भेत् हासकाशौ तु वर्जयेत् ।
नोच्चेर्हसेत् प्रशब्दश्च न मुञ्चेत् पवनं बुधः” ।

अत्र ऋथादिज्ञानफलमाह स एव । “आर्षं हृन्द्य
देवत्वं विनियोगस्तथैव च । वेदितव्यं प्रयत्नेन ब्राह्मणेन
विशेषतः । अविदित्वा तु यः कुर्यात् याजनाध्यापनं जपम् ।
होममस्तर्जलादीनि तस्य चाल्पफलं भवेत्” । विशेषतो
विशेषफलाय । अस्तर्जलादीनि जलमध्यक्रियमाणानि अध-
मर्षणजपादीनि होममन्यच्च यत् किञ्चिदिति पाठास्तरम् ।

३८६

आह्निकतत्त्वम् ।

मन्थ्योपासनप्रकारमाह योगियाज्ञवल्क्यः । “प्रणवोव्याहृतैः
सप्त गायत्री सधिरास्तथा । आपोहिष्ठा ऋचस्तिष्ठः
सूक्तश्चैवाऽघमर्षणम् । आदित्यरक्षणार्थं प्रातःसायं दिने
दिने । सृष्टं स्वयम्भुवा पूर्वं ब्रह्मणस्तन्मुखं स्मृतम्” । ब्रह्मणो
देवस्य ऋष्यादिकमाह संवर्तः । “प्रणवस्य ब्रह्मऋषिर्देवोऽ-
ग्निस्तस्य कथ्यते । गायत्री च भवेत् छन्दो नियोगः सर्व-
कर्मसु । त्रिमावस्तु प्रयोक्तव्यः प्रारम्भे सर्वकर्मसु” ॥
त्रिमात्रः प्रणवः “व्याहृतौनाञ्च सर्वाप्तमार्षश्चैव प्रजापतिः ।
गायत्रुगण्णिगनुष्टुप् वृहदौ त्रिष्टुबेच च । पङ्क्तिश्च जगतौ चैव
कृन्दांस्थेतामि सप्त वै । अग्निर्वायुस्तथा सूर्यो हृदस्यतिरपां-
पतिः । इन्द्रश्च विश्वेदेवाश्च देवताः समुदाहृताः । प्राणस्याय-
मने चैव विनियोग उदाहृतः” । गायत्र्या ऋष्यादिकमाह ।
“विश्वामित्रऋषिःकृन्दो गायत्री सवितेश्वते । जपहोमोप-
नयने विनियोगो विधीयते” ॥

प्राणायामान्तराचमने धीधायनः । “सूर्यश्च सामन्त्यश्च
इति प्रातः पवित्रपाणिना इति” । भरद्वाजः । “सायमग्निश्च
मैत्युक्ता प्रातः सूर्येत्यपः पिवेत् । आपः पुनन्तु मध्याह्ने
ततश्चाचमनश्चरेत्” ॥ तत इत्यत्र एभिरेति शीनकपाठः ।
मैत्रायणौय गृह्यपरिशिष्टम् । “प्रातः सूर्यश्च मैत्युक्ता साय-
मग्निश्च मेति च । आपः पुनन्तु मध्याह्ने कुर्यादाचमनं
ततः” । ततः प्राणायामान्तरं तदाह योगियाज्ञवल्क्यः ।
“प्राणस्थायमनं कृत्वा आचामेत् प्रयतोऽपि सन् । अन्तरं
स्त्रियते यस्मात्तस्मादाचमनं स्मृतम्” । मार्जनमाह कृन्दोग-
परिशिष्टम् । “शिरसौ मार्जनं कुर्यात् कुशैः सोदकविन्दुभिः ।
प्रणवी भूर्भुवः स्वश्च सवित्वौ च तृतीयिका । अष्टैवत्यं वृश्च-
श्चैव चतुर्थमिति मार्जनम् । षोडशरो भूरादि व्याहृतिवयः

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३८७

तृतीया च गायत्री चतुर्थमापोद्दिष्टेति ऋक्त्रयम् इतीदं
 मार्जनं मार्जनक्रियाकरणमित्यर्थः । रामायणम् । “ऋगन्ते
 मार्जनं कुर्यात् पादान्ते वा समाहितः । आपोद्दिष्टे तृचा
 कार्यं मार्जनन्तु कुशोदकैः । प्रतिप्रणवसंयुक्तं क्षिपेन्मूर्ध्नि
 पदे पदे । तृचस्यान्तेऽथवा कुर्यादृषीणां मतमौदशम् । आपो-
 द्दिष्टेति सूक्तस्य सिन्धुदोषऋषिः स्मृतः । आपो वै देवता छन्दो
 गायत्री मार्जनं स्मृतम् ॥ छन्दोगपरिशिष्टम् । “करेणो-
 दृत्य सलिलं घ्राणमासज्य तत्र च । जपेदनायतासुर्वा त्रिः
 सूक्तद्वाघमर्षणम्” ॥ इत्यनेन जलमुदृत्य तत्र घ्राणमर्पयित्वा
 घ्राणनिरोधं विना वाशब्दास्त्रिरुहप्राणो वा सूक्तान्निर्वा ऋतश्च
 सत्यमित्यादि मन्त्रं जपेत् । मार्जनानन्तरं ब्राह्मणेऽपि “जलपूर्णं
 तथा इस्तं नासिकायां समर्पयेत् । ऋतश्चेति पठित्वा तु
 तज्जलन्तु क्षितौ क्षिपेत्” ॥ योगियाश्रवस्त्वयः । “पुरा कल्पे
 समुत्पन्ना मन्त्राः कर्मार्थमेव च । अनेनेदन्तु कर्तव्यं विनि-
 योगः स उच्यते” ॥ इति सामान्यतोऽभिधायापि ‘अघमर्षण-
 सूक्तस्य ऋषिः स्यादघमर्षणः । अनुष्टुप् च भवेत् छन्दो भाव-
 हतस्तु देवतम् । अश्वमेधावभृथके विनियोगः प्रकौर्तितः” ॥
 इत्यनेनाघमर्षणसूक्तस्य अश्वमेधावभृथके कर्मणि विशेषतोऽभि-
 धानात् कर्मान्तरदृष्टार्थं तथैवाभिधानं न तु तत्तत् कर्मणि
 विनियोगार्थम् । अतएव तेनैव तदुक्तम् । “सर्वपापापनो-
 दार्थं स्मृतिकारैरुदाहृतम् । इत्वा लोकानपीमां स्त्रीं स्त्रिः
 पठेदघमर्षणम्” । इत्यनेन सर्वपापापनोदाय पाठाय विहितम् ।
 न तु तत्तत् पाठे विनियोग इति एवं सर्वत्र सुधीभिर्भाव्यं
 भावहत इति भावः सृष्टिस्तत्र वृत्तः प्रवृत्तो ब्रह्मा इत्यर्थः ।
 छन्दोगपरिशिष्टम् । “उत्पायार्कं प्रतिप्रोहेत् त्रिकेणाञ्जलि-
 मभ्यसः । उच्चित्रमृगद्वयेनाथ चोपतिष्ठेदनन्तरम्” ॥ उत्थितो

३८८

आङ्गिकतत्त्वम् ।

भूत्वा प्रणवव्याहृतिसावित्रात्मकेण त्रिकेण सूर्याभिमुखं
 जलाञ्जलिं क्षिपेत् । अनन्तरमुदुत्थं चित्रं देवानामिति
 ऋक्त्रयेण चोपस्थानं कुर्यात् उच्चैस्त्रसृग्द्वयेनेति पाठो
 भोजराजाद्यनुमतः । एकाञ्जलिर्वक्ष्यमाण गोभिलोक्तव्याञ्ज-
 ल्योर्व्यवस्थामाह व्यासः । “कराभ्यान्तोयमादाय गायत्र्या
 चाभिमन्वितम् । आदित्याभिमुखास्तच्छतं त्रिरुद्धैः सम्ययोः
 क्षिपेत् । मध्याह्ने तु सकृदेवं क्षेपणीयं द्विजातिभिः” ॥ अत्रा-
 भिमन्वितमित्युक्तेर्वारत्रयं मन्त्रपाठः । प्रधानावृत्तौ गुणा-
 वृत्तिन्यायेनापि मन्त्रावृत्तिरेवमेव समुद्रकरभाष्यम् अञ्जलिक्षेपे
 कारणमाह काश्यपः । “त्रिंशत्कोट्यो महावौर्याः मन्देह नाम
 राक्षसाः । कृष्णातिदारुणा घोराः सूर्यमिच्छन्ति खादितुम् ॥
 ततो देवगणाः सर्वे ऋषयश्च तपोधनाः । उपासतेऽत्र ये सम्यां
 प्रक्षिपन्त्युदकाञ्जलिम् ॥ दहन्ते तेन ते दैत्या वज्रोभूतेन
 वारिणा । एतस्मात् कारणात् विप्राः सम्यां नित्यमुपासते” ॥
 उपस्थाने विशेषमाह कन्दोगपरिशिष्टम् । “तदसंयुक्तपार्श्वीर्वा
 एकपादर्धपादपि । कुर्यात् कृताञ्जलिर्वापि ऊर्ध्वबाहुश्चापि
 वा” ॥ तदुपस्थानं भूम्यलम्बनगुल्फभागो भूमिष्ठैकचरणो भूमि-
 लम्बार्धचरणो वा कुर्यात्तत्र कृताञ्जलिः । ऊर्ध्वबाहुर्वा भवेत्
 पादगतविकल्पे प्रयासबाहुल्यात् फलबाहुल्यं तत्रैवोक्तम् । “यत्र
 स्थात् कच्छभूयस्त्वं श्रेयसोऽपि मनोषिणः । भूयस्त्वं हवते
 तत्र कच्छात् श्रेयो ह्यवाप्यते” ॥ हस्तगतविकल्पे हारीतः ।
 “सायं प्रातरुपस्थानं कुर्यात् प्रञ्जलिरानतः । ऊर्ध्वबाहुस्तु
 मध्याह्ने तथा सूर्यस्य दर्शनात्” ॥ तेन प्रातःसायं कृताञ्जलिः ।
 मध्याह्ने ऊर्ध्वबाहुरित्यर्थः । ऋष्यादिकमाह व्यासः । “उदुत्थं
 ज्ञातवेदेति ऋषिः प्रस्कन्ध उच्यते । कन्दोगायत्रामेवास्य सूर्यो-
 दैवतमेव च ॥ अग्निष्टोम उपस्थाने विनियोगः प्रकीर्तितः ।

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३८८

चित्रं देवेति हि ऋच ऋषिः कौत्स उदाहृतः । त्रिष्टुप्छन्दो
देवतश्च सूर्योऽस्याः परिकीर्तितः । अग्निष्टोम उपस्थाने
विनियोगस्तथैव च” ॥ अत्र विनियोगद्वयम् अग्निष्टोमे सूर्यो-
पस्थाने चेति प्रतीयते ।

अथ सवितरुपस्थानम् । नमो ब्रह्मणे इत्याद्युपजाय चेत्येव
मन्त्रेणोपस्थानमुक्त्वा गोभिलेनाग्निस्तृप्यत्वित्यादिना तर्पणम-
भिधाय ततः प्रत्युपस्थानं गायत्र्यष्टशतादीनि जप्त्वा इति
सूत्रान्तरेण गायत्री जपरूपोपस्थानमुक्तं ततश्च छन्दोगाना-
मुपजाय चेत्यन्तमुपस्थानं ततश्च तर्पणाधिकारे तर्पणं विधाय
गायत्रीजपं कुर्यात् । ब्राह्मणसर्वस्वे शङ्खयाज्ञवल्क्यौ । “प्रणवो
भूर्भुवः स्वश्च अङ्गानि हृदयादयः । त्रिरावृत्य ततः पञ्चादार्धं
छन्दश्च देवतम् । विनियोगस्तथा रूपं ध्यातव्यं क्रमशस्तु वै” ॥
भूर्भुवः स्व इत्यक्षरपञ्चकं हृदय शिरः शिखा सर्वगात्रकरद्वयेषु
प्रत्येकं न्यसेत् । एवमपरं वारद्वयमिति गायत्र्या ऋत्यादि-
क्रममाह योगियाज्ञवल्क्यः । “विष्णामित्र ऋषिच्छन्दो गायत्री
सविता तथा । देवता विनियोगश्च गायत्र्या जप उच्यते” ॥
ततश्चावाहनं तत्र सामगानां पितृदयितोक्तमन्त्रः । “आयाहि
इत्यादि यजुर्वेदिनान्तु योगियाज्ञवल्क्यः । “आवाह्य यजु-
षानेन तेजोऽसौति विधानतः” । व्यासः “तेजोऽसौति च मन्त्रेण
गायत्रीमावाहयेत्ततः । उपस्थाय तुरीयेण नमस्कृत्य जपेत्तु
ताम् । तुरीयेण गायत्र्यसौत्यादि परो रजस इत्यन्तेन तथा च
बोधायनः “उपतिष्ठेद्वा एतां देवीं तुरीयेण तथाप्युदाहरन्ति
गायत्र्यस्येकपदी द्विपदी त्रिपदी चतुष्पद्यपदसि न हि पद्यसे
नमस्ते तुरीयाय दर्शिताय पदाय परो रजसे” इत्यखिलां
जपतीति ततश्चैतदुपस्थानं कृत्वा गायत्रीं जपित्वा विसर्जयेत् ।
तथाच योगियाज्ञवल्क्यः । “तामावाह्य जपित्वा च नमस्कृत्य

३८०

आह्निकतत्त्वम् ।

विसर्जयेत्” ॥ तत्र तेनैवोक्तमग्नौ यथा “उत्तरे शिखरे देवि भूम्यां पर्वतवासिनि । ब्राह्मणेः समनुज्ञाता गच्छ देवि यथा-सुखम्” ॥ तत आवाहमानन्तरं ध्यानं महाप्रयोगसारे पितृ-दयितोक्तसमानम् । यथा “कुमारीसृग्वेदयुतां ब्रह्मरूपां विचिन्तयेत् । इंसास्थितां कुग्रहस्तां सूर्यमण्डलसंस्थिताम् ॥ मध्याह्ने विष्णुरूपाञ्च तार्क्ष्यस्यां पौतवासौसम् । युवतीञ्च युजुर्वेदां सूर्यमण्डलसंस्थिताम् ॥ सायाह्ने शिवरूपाञ्च ह्रदां हृषभवाहिनीम् । सूर्यमण्डलमध्यस्थां सामवेदसमायुताम्” ॥ स्मृतिः “गायत्री ब्रह्मरूपा तु सावित्री विष्णुरूपिणौ । सरस्वती रुद्ररूपा उपाध्या रूपभेदतः” ॥ योगियाप्तवल्क्यः । “पूर्वा सन्ध्या च गायत्री सावित्री मध्यमा स्मृता । या भवेत् पश्चिमा सन्ध्या विज्ञेया सा सरस्वती” ॥

करविन्यासाय स्मृतिः । “कुत्वीत्तानौ करो प्रातःसायञ्चा-धोमुखौ करो । मध्ये तिर्यक् करो प्रोक्षौ जप एवमुदाहृतः” ॥ मध्ये समकराभ्यान्त्विति शौनकपाठः । शङ्खः । “तिस्त्रोऽङ्गु-ल्यस्त्रिपर्वाणो मध्यमा चैकपर्विका । अनामा मध्यमारभ्य जप एवमुदाहृतः” ॥ मदनपारिजातेऽपि । “मध्यमाया इयं पर्व जपकाले तु वर्जयेत् । एनं मेरुं विजानीयाद् दूषितं ब्रह्मणा स्वधम् ॥ अङ्गुष्ठाग्रेण यज्जप्तं यज्जप्तं मेरुलङ्घितम् । असं-ख्यातञ्च यज्जप्तं तत्सर्वं निष्फलं भवेत्” ॥ अङ्गुष्ठाग्रस्य निषेधात् पर्वणा जपः । गोभिलः । “कदाचिदपि नो विद्वान् गायत्रीमुदके जपेत् । गायत्राग्निमुखौ प्रोक्ता तस्मादुत्थाय तां जपेत् ॥ यज्जले शुष्कवस्त्रेण स्थले चैवार्द्रवाससा । जप-होमो तथा दानं तत्सर्वं निष्फलं भवेत् ॥ गृहेषु तत्समं जप्यं गोष्ठे शतगुणं स्मृतम् । नद्यां शतसहस्रन्तु अनन्तं शिवस-चिधौ ॥ दशभिर्जप्यजनितं शतेन च पुराकृतम् । त्रियुगन्तु

आष्टिकतत्त्वम् ।

३८१

सहस्रेण गायत्री हन्ति दुष्कृतम् ॥ सहस्रपरमां देवीं शतमध्यां
दशा वराम् । गायत्रीन्तु अपेहिषो न च पापेन क्षिप्यते” ॥
नरसिंहपुराणे । “त्रिविधो जपयज्ञः स्यात् तस्य भेदं निबो-
धत । वाचिकश्च उपांशुश्च मानसश्च त्रिधा मतः ॥ त्रयाणां
जपयज्ञानां श्रेयान् स्यादुत्तरोत्तरः । यत्रोच्चनौचस्वरितैः
स्पष्टशब्दवदक्षरैः ॥ मन्त्रमुच्चारयेद्दक्षं जपयज्ञः सवाचिकः ।
शनैश्चारेण मन्त्रमीषदोष्टौ प्रचालयन् ॥ किञ्चित् शब्दं स्वयं
विद्यादुपांशुः स जपः स्मृतः । श्रेया यदक्षरश्रेण्या वर्णाङ्गणं
पदात्मदम् । शब्दार्थमानसाभ्यासः स उक्तो मानसो जपः” ॥
तेन स्मरादिसुव्यक्तवर्णोच्चारणवान् वाचनिकः । स्वयं ग्रहण-
योग्य किञ्चित् शब्दवान् उपांशुः । जिह्वौष्ठचालनमन्तरेण
वर्णार्थसन्धानात्मको मानसः ।

वाचिकोऽपि उच्चैर्जपनिषेधमाह शङ्खः । “नोच्चैर्जप्यं
बुधः कुर्यात् सावित्रास्तु विशेषतः” । योगियाज्ञवल्क्यः ।
“न चक्रमन् न विहसन् न पार्श्वमवलोकयन् । नोपाश्रितो
न जल्पन् न प्राकृतशिरस्तथा ॥ न पदा पादमाक्रम्य न वै
बहिः करौ स्मृतौ । नैवं विधं जपं कुर्यात् न च संश्राव-
येत् जपम् ॥ उत्तिष्ठन् वीक्ष्यमाणोऽर्कमासीनः प्राङ्मुखो
जपेत् । प्राक् कुशेऽवधमासीनो वसानो वाससौ शुभे ॥
यदि स्यात् क्लिप्तवासा वै गायत्रीमुदके जपेत् । अन्यथा तु
शुचौ भूम्यां कुशोपरि समाहितः” ॥ व्यासः । “जपक्वाले
न भाषेत व्रतहोमादिकेषु च । एतेष्वेवावशक्तस्य यदागच्छे-
द्भिर्जातमः । अभिवाद्य ततो विप्रं योगक्षेमञ्च कौर्त्तयेत्” ॥
योगियाज्ञवल्क्यः । “यदि वाग्यामलोपः स्याज्जपादिषु कदा-
चन । व्याहरैदृशान् मन्त्रं स्मरेद्वा विष्णुमव्ययम्” ॥ गोतमः ।
“क्रोधं मोहं क्षुतं निद्रां निष्ठौवनविजृम्भितम् । दर्शनं

३६२

आह्निकतत्त्वम् ।

वनितानाञ्च वर्जयेज्जपकर्मणि । आचामेत् सम्भवे चैषां
 स्मरेदिष्टुं सुरार्चितम् ॥ वीधायनः । “नामेरधश्च संसर्गं
 कर्मयुक्तो विवर्जयेत्” । छन्दोगपरिशिष्टम् । “तिष्ठेदोदयनात्
 पूर्वां मध्यमामपि शक्तितः । आसौतोडूहमाञ्चान्यां सन्ध्यां
 पूर्वत्रिकं जपन् ॥ एतत् सन्ध्यात्रयं प्रोक्तं ब्राह्मणं यदधि-
 ष्ठितम् । यस्य नाख्यादरस्तत्र न स ब्राह्मण उच्यते” ॥ पूर्वां
 प्राच्य सन्ध्यां सप्रणवव्याहृति सावित्रीरूपं त्रिकं जपन् आ उ-
 दयान् सूर्योदयपर्यन्तं तिष्ठेदुत्थितो भवेदित्यर्थः । एवं
 मध्यमामपि सन्ध्यां यथाशक्ति त्रिकं जपंस्तिष्ठेत् । पश्चिमान्तु
 आ उडूहमात् नक्षत्रदर्शनपर्यन्तं जपन्नासौत उपविष्टः स्यात् ।
 शङ्खः । “कुशवृथामासौनः कुशोत्तरायां वा पवित्रपाणि-
 रुदङ्गुलः सूर्याभिमुखो वाक्षमालामादाय देवतां ध्यायन्
 जपं कुर्यादिति” । अत्र च । “प्रणवं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवः
 स्वस्ततः परम् । गायत्री प्रणवस्थान्ते जपे ह्येवमुदाहृता” ॥
 इति योगियाज्ञवल्क्येन जपे गायत्र्या आद्यन्तप्रणवद्वयाभि-
 धानात् पागुक्तत्रिकेऽपि प्रणवद्वयं बोध्यं किन्तु प्रणवत्वेनैक्या-
 दविरुद्धम् । परवचनेन सन्ध्याविधानमुपसङ्गतम् । निन्दया
 तन्नित्यत्वाभिधानञ्च ।

प्राणायामादिगायत्रीजपान्तं सन्ध्योपासनमाह गोभिलः ।
 “तथातः सन्ध्योपासनविधिं व्याख्यास्यामः । सुप्रचालित-
 पाणिपादवदनः उपविश्योपसृष्ट्य प्रागपेक्षु दर्भेषु प्राङ्मुख
 उदङ्मुखो वा बह्विधो यज्ञोपवीतौ ततः भूर्भुवः स्वर्मह-
 र्जनस्तपः सत्यमिति सप्तश्लाहतयः प्रतिप्रणवाद्या गायत्र्यापो-
 ज्योतिरसोऽमृतं ब्रह्मभूर्भुवः स्वरोम् इति शिरो दश प्रणव-
 संयुक्तस्त्रिरभ्यस्त पूरककुम्भकरचकाख्य प्राणायाम एवं त्रौन्
 कृत्वा सप्त वा षोडशवाचामेत् । ततो मार्जनं प्रणवव्याहृतिः

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३८३

मिस्त्रिभिरथ गायत्र्या आपोहिष्ठा इति तिसृभिः ऋग्नि-
 रथोदकं हस्ते कृत्वा तत्र मासिकामाधायतासुरमायतासुर्वा
 सकृत् त्रिर्वा जपेत् ऋतश्च सत्यश्चेति त्रिरुदकाञ्जलिमादित्यं
 क्षिपेत् । सावित्र्या उपस्थानम् उदुत्यं चित्रमिति अथ ध्यायम्
 युक्तमावर्तयेदोम् पूर्वां गायत्रीमष्टकत्वः एकादशकत्वः द्वादश-
 कत्वः पञ्चदशकत्वः शतकत्वः सहस्रकत्वश्चेति अष्टकत्वः
 प्रयुक्ता पृथिवीमभिजयति एकादशकत्वोऽन्तरौचं द्वादशकत्वो
 दिवं पञ्चदशकत्वः सर्वदिशः शतकत्वः सर्वान् कामान् सहस्र-
 कत्वो यत्किञ्चित् तत्सर्वमेव जयतीति । अथ य इमां सन्ध्यां
 नोपास्ते नाचष्टे न स जयति ये तूपासते ते त्रिव्रिया भव-
 न्तीति । ततश्च तथाविधं जपित्वा । “महेश्वदनोत्पन्ना
 विष्णोर्हृदयसम्भवा । ब्रह्मणा समनुज्जाता गच्छ देवि यथे-
 ष्छया” इति पिष्टदयितोक्तेन सामगो विसृजेत् । यत्तुर्विधं
 “उत्तरे शिखरे देवि भूम्यां पर्वतवासिनि । ब्राह्मणैः समनु-
 ज्जाता गच्छ देवि यथासुखम्” ॥ इति योगियाश्रयस्त्रीोक्तेन
 विसृजेत् । सन्ध्योपासना विसर्जनपर्यन्ता सर्ववेदिसिद्धा
 पिष्टदयितावान्तु कन्दोगानाम् आदित्यशुक्राभ्यां नमः इत्य-
 न्तेन उदकाञ्जलिं दद्यात् । तदनन्तरं जातवेदसे शुनवाम
 इति मन्त्रेणात्मरक्षणम् ऋतं सत्यमित्यनेन रुद्रोपस्थानञ्चानि-
 रुद्धभट्टेनाधिकमुक्तं सामगेन कार्यम् । “रक्षन्ते वारिणा-
 क्कानमित्युपतिष्ठेत् । ततो रुद्रमवाग् वा वैदिकाज्यात्”
 इति कन्दोगपरिशिष्टवचनद्वयं तत्र प्रमाणं वदन्ति । जात-
 वेदसे शुनवाम इति मन्त्रजपेन पथि स्वस्थयनमाह विष्णु-
 धर्मोत्तरे । “जातवेदस इत्येतज्जपेत् स्वस्थयनः पथि । भयैर्विमुच्यते
 सर्वैः स्वस्तिमान् प्राप्नुयाद् गृहम् ॥ चित्रमिति उदुत्यमित्ये-
 तयोः प्रयोगान्तरावाह तत्रैव । “व्युष्टायाश्च तथा रात्र्यां

३८४

धार्मिकतत्त्वम् ।

प्रातर्दुःखप्रदर्शने । चित्रमित्युपतिष्ठेत त्रिसन्ध्यं भास्करन्तथा ॥
 समित्याप्तिर्नरो नित्यं प्राप्नुयाच्च धनयुषी । उदित्युद्यन्त-
 मादित्यमुपतिष्ठेद्दिने दिने ॥ चिपेज्जलाञ्जलीन् सप्त मनो-
 दुःखविनाशने” ॥ व्युष्टायां गतायां तदनन्तरं ब्रह्मवरुण-
 विष्णुरुद्रेभ्यः प्रत्येकम् अञ्जलीन् दद्यात् इत्यपि पितृदयिता ।
 स्मृतिः “एतदष्टाक्षरं मन्त्रं जपन्नारायणं स्मरेत् । सन्ध्याव-
 साने सततं सर्वपापैः प्रमुच्यते” ॥ नारसिंहे । “अर्घ्यं दद्यात्तु
 सूर्याय त्रिकालेषु यथाक्रममात् । अशक्त एककालेऽपि मध्या-
 ह्नेऽपि विशेषतः ॥ सन्ध्यां कृत्वा तु दत्त्वाऽर्घ्यं ततः पश्ये-
 दिवाकरम् । सन्धानन्तरमर्घ्यदानं ब्रह्मयज्ञतर्पणयोरकरणे
 तयोः करणे तु सामगानां ब्रह्मयज्ञानन्तरम् । अन्येषां तर्प-
 णानन्तरं तथाच ब्रह्मयज्ञानन्तरम् । नरसिंहपुराणम् । “ततो-
 ऽर्घ्यं भानवे दद्यात्तिलपुष्पसमन्वितम् । उत्थाप्या मूर्धपर्यन्त-
 मवेक्ष्य भास्करन्तथा” इति तर्पणानन्तरं विष्णुपुराणम् ।
 “आचम्य च ततो दद्यात् सूर्याय सलिलाञ्जलिम् । नमो
 विवस्वते ब्रह्मन् भास्वते विष्णुतेजसे ॥ जगत् सवित्रे शुचये
 सवित्रे कर्मदायिने । आदित्याय नमस्तुभ्यं प्रसौद मम
 भास्कर ॥ दिवाकर नमस्तेऽस्तु प्रभाकर नमोऽस्तु ते । ततो
 गृहार्चनं कुर्यादभौष्टसुरपूजनम् ॥ जलाभिषेकपुष्पाणां धूपा-
 दौनां निवेदनैः” ॥ पद्मपुराणे “सम्पूज्य प्रणमेत् सूर्यं समा-
 ह्वितमनास्ततः । नमस्ते विष्णुरूपाय नमस्ते ब्रह्मरूपिणे ॥
 सहस्ररश्मये नित्यं नमस्ते दिव्यचक्षुषे । नमस्ते रुद्रवपुषे
 नमस्ते भक्तवत्सल ॥ पद्मनाभ नमस्तेऽस्तु कुण्डलाङ्गदभूषण ।
 नमस्ते सर्वलोकेश सुप्तानामपि बुद्धये ॥ सुकृतं दुष्कृतं वापि
 सर्वे पश्यसि सर्वदा । सर्वदेव नमस्तेऽस्तु प्रसौद मम भास्कर ॥
 दिवाकर नमस्तेऽस्तु विभाकर नमोऽस्तु ते । एवं द्विजो नम-

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३६५

स्कृत्य त्रिः कृत्वा च प्रदक्षिणम् ॥ द्विजं गां काञ्चनं सृष्ट्वा
ततो विष्णुष्टब्धं व्रजेत् ॥ समुद्रकरभाष्याटौ व्यासः । “सूर्याय
नमः प्रातःसायञ्चैवाग्नये नमः अग्निर्ब्रह्मचारी च प्रदद्या-
दुदकाञ्जलिम्” ।

अथ ब्रह्मयज्ञः । तत्र याज्ञवल्क्यः । “वेदायर्वपुराणानि
सेतिहासानि शक्तितः । जपयज्ञार्थं सिद्धार्थं विद्याञ्चाध्यात्मिकीं
जपेत्” ॥ बृहस्पतिः । “जज्ञाय प्रणवं वापि ततस्तर्पणमाच-
रेत्” । ब्रह्मपुराणम् । सन्ध्योपासनानन्तरम् । “कृत्वा पद-
क्षिणं सूर्यं नमस्कृत्योपविश्य च । स्नाध्यायं प्राङ्मुखः कृत्वा
तर्पयेद्देवतामृषीन् ॥ ब्रह्मयज्ञानन्तरं तर्पणं सामगेतरपरम् ।
“अतएव कुर्वीत देवता पूजां जपयज्ञादनन्तरम्” इति हारीत-
वचनं सामगस्य मध्याह्नपूजापरम् । जपयज्ञो ब्रह्मयज्ञः । श्रुतिः ।
“दक्षिण उत्तरी पाणिपादौ कृत्वा सपञ्चित्रपाणिः त्वमिति पति-
पद्येत इति च वीनेव प्रयुङ्क्ते भृभुवः स्वरिति च अथ सावित्री-
मिति । गीतमापस्तम्बी । “एकामृचमेकं वा यजरेकं वा
सामाभिध्याहरेदिति” । एतदनुसारेणानिरुद्धभट्टेन प्रणव-
व्याहृतिगायत्रीपाठानन्तरं चतुर्वेदादिमन्त्रचतुष्टयं लिखित-
मिति । बृहस्पतिकाल्यायनी । “सचार्वाक् तर्पणात् कार्यः
पश्चाद्वा प्रातराहुतेः । वैश्वदेवावसाने वा नान्यत्रेति निमित्त-
कादिति” ॥ स ब्रह्मयज्ञः पश्चाद्वा प्रातराहुतिरित्यस्याध्यापनं
ब्रह्मयज्ञ इति स्तोत्रेनैकवाक्यता तथाच दक्षः । “द्वितीये च
तथा भागे वेदाभ्यासो विधीयते । वेदस्तोकरणं पूर्वं विचारो-
ऽभ्यसनं जपः । तद्दानञ्चैव शिष्येभ्यो वेदाभ्यासो हि पञ्चधा” ॥
इति वैश्वदेवावसाने वा वामदेव्यगानरूपी सामगानां ब्रह्म-
यज्ञः । निमित्तकादिति स्वकालरूपत्रितयान्यकालेन कार्यः ।
“अथ सधृतवाग्ना उदकान्तं कृत्वा प्रयतः शुचौ देशे विधीः

३८६

आङ्गिकतत्त्वम् ।

यते” ॥ इत्यापस्तम्बेन सामान्यतः स्थूल एव ब्रह्मयज्ञविधा-
नात् सामगेतरैरपि तर्पणानन्तरं वेदाभ्यासरूपो ब्रह्मयज्ञः
कार्य इत्यर्थः । योगियाज्ञवल्क्यः । “दर्भेषु दर्भपाणिः स्वात्
प्राङ्मुखस्तु कृताञ्जलिः । स्वाध्यायश्च यथाशक्ति ब्रह्मयज्ञार्थ-
माचरेत्” ॥

अथ देवपूजा । कालिकापुराणे । “सलिले यदि कुर्वीत
देवतानां प्रपूजनम् । तत्राप्यासन आसीनो नोत्थितस्तु सदा-
चरेत्” ॥ नरसिंहपुराणे । “ततो गृहार्चनं कुर्यादभौष्ट-
सुरपूजनम् । जलाभिषेकपुष्पाणां धूपादेश निवेदनैः” ॥
गृहार्चनं गृहसंस्कार इति केचित् । आदिपदेन गन्धदीपनै-
विद्यग्रहणम् । नरसिंहपुराणे । “नरसिंह गृहे नित्यं यः
सम्प्राज्जनमाचरेत् । सर्वपापविनिर्मुक्तो विष्णुलोके महीयते ॥
गीमयेन सदा तोयैर्यः कुर्यादुपलेपनम् । चान्द्रायणफलं
प्राप्य विष्णुलोके महीयते” ॥ विष्णुः । “स्नातः सुप्रक्षालित-
पाणिपादः शुचिर्बन्धशिश्वो दर्भपाणिराचान्तः प्राङ्मुख उद-
ङ्मुखो वा उपविष्टो ध्यानी देवतां पूजयेदिति” । हारौतः ।
“मार्जनाञ्जनबलिकर्म्मभोजनानि दैवेन तौर्येन” कुर्यादिति
शेषः । “देवार्चनपरो विप्रो वित्तार्थी वक्षरचयम् । दत्त
देवलको नाम हव्यकव्येषु गर्हितः” ॥ लिङ्गपुराणम् । कामा-
सक्तोऽपि लुब्धोऽपि शालग्रामशिलार्चनम् । मत्तया वा यदि
वाऽभक्त्या कृत्वा मुक्तिमवाप्नुयात्” ॥ रत्नाकरे । “स्निग्धा
तु श्रीकरौ नित्यं हृत्वा दारिद्र्यायिनी । कृष्णा भोगकरौ
नित्यं स्थूला एकान्त दायदा । कपिला दहते पापं ब्रह्मचर्येण
पूजिता” ॥ दायदा धनदा “तथा व्यात्तानना भग्ना विषमा
वक्रचक्रिका । नैकचक्रं न भग्नारं चक्रलं मुखकालिमम् ।
नृसिंहरूपिणश्चक्रं नार्चयेत् सदा गृही” ॥ लिङ्गपुराणे

आङ्गिकतत्त्वम् ।

३८७

शिववाक्यं “शालग्रामशिलायां यो मूल्यमुद्घाटयेन्नरः । स च
 क्रेता चानुमत्ता विक्रेता च परीक्षकः ॥ सर्वे ते निरयं यान्ति
 वावदाहृतसंग्रहम् । अतः संवर्जयेत् पुत्र चक्रस्य क्रयविक्रयम्” ॥
 गृहेऽपि प्रतिमाधारणमाह संवत्सरप्रदौपे स्मृतिः । “केश-
 वार्चा गृहे यस्य न तिष्ठति महीयते । तस्यास्य नैव भोक्तव्य-
 मभक्ष्येण समं स्मृतम्” ॥ अर्चा प्रतिमा । पञ्चपुराणम् ।
 “शालग्रामशिलारूपो यत्र तिष्ठति केशवः । तत्र देवासुरा
 यक्षा भुवमानि चतुर्दश” ततश्च सर्वदेवपूजनं शालग्रामे
 कर्त्तव्यम् अतएव ब्रह्मपुराणे श्रीशङ्करः । “अष्टाङ्गं मम नैवेद्यं
 पत्रं पुष्पं फलं जलम् । शालग्रामशिलालब्धं सर्वं याति
 पवित्रताम्” ॥ लब्धं सम्बद्धम् । शालग्रामशिलायां शिवपूजा-
 नैवेद्याद्यदुष्टमिति प्रामाणिकाः । तथा “गङ्गा गोदावरौ रेवा
 नद्यो मुक्तिप्रदास्तु याः । निवसन्तीह तीर्थाद्याः शालग्राम-
 शिलाले” ॥ पूजा रत्नाकरे भविष्यपुराणम् । “वरं देह-
 पारत्यागो वरं नरकसम्भवः । न चैवापूज्य भुञ्जीत देवं पञ्च-
 समुद्रवम् ॥ सदा पूजयते यस्तु देवं भक्त्या पितामहम् । मनुष्य-
 चर्मणा बद्धः स वेधा नात्र संशयः” ॥ स्मृतिः । “गन्धं पुष्पं
 तथा धूपं दौषं नैवेद्यं पञ्चमम् । प्रतिमादिषु पूजायामवश्यं
 कल्पयेद् बुधः । जले तु पुष्पमात्रेण जलैर्वा प्रतिपूजयेत्” ॥
 तुरथ्यं भिन्नक्रमेण पुष्पेणापीत्यर्थः । विष्णुः । “आप आयतनं
 यस्मात्तस्मात्तासु सदा हरिः” । अतएव बोधायनः । “प्रतिमा-
 स्थानेष्वस्त्रिणावावाहानविसर्जनवर्जमिति” । शातातपोऽपि ।
 “अथ देवा मनुष्याणां दिवि देवा मनोविणाम् । काष्ठलोष्टेषु
 मूर्त्तिषां युक्तस्यात्मनि देवता” इति आत्मनोति योगिनो
 बाह्योपचारनिरासेन अन्तर्यागकर्त्तव्यतापरमिति देवलः ।
 “अग्नेन सुमनोभिश्च गन्धपुष्पैः प्रदौपकैः । गृहस्थः पूजये-

६८८

आश्लिष्यतस्वम् ।

चित्यं स्वयं गृहदेवताः ॥ मरीचिः । “विधाय देवतापूजां
 प्रातर्होमादनन्तरम्” । तत्र पूर्वाह्ने देवतार्चनं मुख्यं “पूर्वाह्णं
 एव कुर्वीत देवतानाञ्च पूजनम्” इति मनुवचने एवकार-
 स्मरणात् । मध्याह्नेऽपि कूर्मपुराणे । “पौरुषेण तु सूक्तेन
 ततो विष्णुं समर्चयेत् । वैश्वदेवं ततः कुर्यात् षण्णिकर्म
 ततः परम् ॥ अपसर्पन्तु ते भूता ये भूता भूमिपालकाः ।
 भूतानामविरोधेन पूजा कर्म करोम्यहम् ॥ अनेन स्पृष्टि-
 क्त्वा भूतानपसार्यथा साधकः । ततो दिग्बन्धनं कृत्वा
 दिग्भ्यस्तानपसर्पयेत्” ॥ ततो मध्याह्नस्नानानन्तरम् आश्लि-
 ष्यिके “स्पृष्ट्वा पञ्चकं कृत्वा अष्टपर्णे सकर्णिकम् । अष्टा-
 चरविधानेनाप्यथवा द्वादशाक्षरैः ॥ वेदिकैश्चवा मन्त्रैर्नाम-
 युक्तैर्न वा पुनः । स्थापितं मां ततस्तस्मिन् अर्चयौत विच-
 चणः ॥ देवताप्रतिमां दृष्ट्वा यतिश्चैव त्रिदृष्टिनाम् । नमस्कारं
 न कुर्याद्य उपवासेन युध्यति” ॥ बृहत्सारदौष्टे । “नमेयः
 शूद्रसंस्पृष्टं लिङ्गं वा हरिमेव वा । स सर्वयातनाभोगौ याव-
 दादृतसंप्लवम् ॥ स्त्रीणामनुपनीतानां शूद्राणाञ्च जनेश्वर ।
 स्पृशेते नाधिकारोऽस्ति विष्णौ वा शङ्करेऽपि वा” ॥ याव-
 दादृतसंप्लवं भूतसंप्लवपर्यन्तं प्रलयपर्यन्तमिति यावत् । भका-
 रस्य हकारश्छान्दसः । योगियाक्षवस्त्वः । “स्नात्वा प्रणव-
 पूर्वन्तु देवतान्तु समाहितः । नमस्कारेण पुष्पाणि विन्यसेत्तु
 पृथक् पृथक् ॥ प्रणवादिसमायुक्तं नमस्कारात्सकौर्तितम् ।
 स्वनाम सर्वदेवानां मन्त्र इत्यभिधीयते ॥ अनेनैव विधानेन
 गन्धपुष्पे निवेदयेत्” ॥ कालिकापुराणे । “शिवं भास्कर-
 मग्निञ्च केशवं कौशिकीन्तथा । मानसेनार्चयन् याति देव-
 लोकादधोगतिम्” ॥ मनसापौत्यर्थः । अतएव गीतमः ।
 “यदा समर्थस्तदा मनसा समग्रमाचारमनुपालयेत्” । पञ्च-

शाङ्खिकतत्त्वम् ।

३८६

पुराणम् । “आदित्यं गणनाद्यं देवीं रुद्रं यथाक्रमम् ।
नारायणं विशुद्धास्त्रमन्ते च कुलदेवताम् ॥ यः सूर्यं पूजये-
दित्यं तत्त्वना नियतेन्द्रियः । भक्तिभावसमायुक्तः स गच्छेत्
परमां गतिम्” ॥ तत्त्वना सूर्यपरायणः नियतेन्द्रियः विषया-
प्रसक्तेन्द्रियः । भक्तिरूपास्त्रत्वेन बोधः भावः श्रद्धा । परमां
गतिं मोक्षम् । मत्स्यपुराणे । “आरोग्यं भास्करादिच्छे-
दनमिच्छेदुताशनात् । ज्ञानञ्च शङ्करादिच्छेदशुक्तिमिच्छे-
ज्जनार्दनात्” ॥ पशु फलेषु एषां श्रौतदातृत्वं न तु फला-
न्तरदातृत्वव्यावृत्तिः तत्तद्वाक्यविरोधात् । तथा च देवीपुरा-
णम् । “श्रीमेषाञ्जानवासत्त्वमात्मयोगाश्चहीपते । धर्माश्च-
काममोक्षाणां भाजनो विष्णुपूजकः ॥ सर्वान् कामानवाप्नोति
सम्पूज्य विष्णुवत्सलम् । विघ्नं न जायते तस्य यजेद् यस्तु
विनायकम्” ॥ अष्टहीतागममन्त्रस्य पौराणिकी विष्णुपूजा ।
विष्णुधर्मोत्तरम् । “अकामः सात्त्विको लोके यत्किञ्चिद्विनि-
वेदयेत् । तेनैव स्थानमाप्नोति यत्र गत्वा न शोचते” ॥ भविष्ये ।
“वरं पाणपरित्यागः शिरसो यापि कर्त्तनम् । अमभ्यर्च्य न
भुञ्जीत भगवन्तं त्रिलोचनम्” ॥ अन्यथापि भगवन्तमधोक्षत्र-
मित्यूहेतु मत्स्यपुराणे भगवन्तमित्यत्र केशवं कौशिकीं शिव-
मिति पठितम् ।

देवपूजायां सर्वेषामधिकारमाह । विष्णुपुराणम् । “क्षमा
शौचं दमः सत्यं दानमिन्द्रियनिग्रहः । अहिंसा गुरुश्रमूषा
तौर्यानुशरणं दया ॥ आर्जवं लोभशून्यत्वं देवब्राह्मणपूजनम् ।
अमभ्यसूया च तथा धर्मः सामान्यः उच्यते” ॥ महाभारते ।
“काङ्क्षन्तः कर्मणां सिद्धिं यजन्ते इह देवताः । क्षिप्रं हि
मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा” ॥ कर्मणां सिद्धिमाका-
ङ्क्षतो देवानां पूजनं कुर्युरित्यर्थः । कर्मविभक्तिसमभिध्या-

४००

आह्निकतत्त्वम् ।

हाराद् यजन्त इत्यत्र यजेः पूजापरत्वनियमः । “गवाह्निकं देवपूजा वेदाभ्यासः सरित् पूवः । नाशयन्त्याश पापानि मङ्गापातकजान्यपि” ॥ दानधर्मे विष्णुं प्रति नारदवाक्यम् । “अकृत्वा देवकार्याणि न कुर्वीतात्ममत्क्रियाम् । सन्तुष्टाश्च समायुक्ता भवेयुरविकल्पनाः” ॥ अविकल्पना आत्मश्लाघारहिताः । देवोपुराणे । “वस्त्रकुल्लिपिहौनन्तु न पात्रं कारयेत् क्वचित्” । स्मृतिः । “हविताः पशवो वृद्धाः कन्यकाश्च रजस्वला । देवताश्च सनिर्माण्या इन्ति पुण्यं पुरातनम्” ॥ गोतमः । “रात्रावुदङ्मुखः कुर्याद्देवकार्यं सदैव हि । शिवार्चनं सदाप्येवं शुचिः कुर्यादुदङ्मुखः” ॥ यत्तु “परा रोपितहस्तेभ्यः पुष्पाण्यानीय योऽर्चयेत् । अविज्ञाय च तस्यैव तस्य तन्निष्फलं भवेत्” ॥ तत् द्विजेतरपरम् । “द्विजस्तृणैधः पुष्पाणि सर्वतः स्ववदाहरेत्” । इति याज्ञवल्क्यात् । “देवतार्थन्तु कुसुममस्तेयं मनुरत्रवीत्” इति वचनाच्च । गोऽन्यर्थ-दृष्टमेधांसि यज्ञार्थं बौद्धनस्यतौनां पुष्पाणि स्ववदाददौत फलानि च परिहृङ्क्षितानाम्” इति गोतमवचनाच्च विशेषो ज्ञेयः । एवम् “उषमन्धोन्यमन्धीनि कुसुमानि न दापयेत् । अन्यायतनजातानि कण्टकीनि तथैव च” ॥ इति विष्णु-धर्मोत्तरोक्त अन्यायतनजातानौत्यपि द्विजेतरपरम् । “दृष्टं वा यदि वा काष्ठं पुण्यं वा यदि वा फलम् । अयच्छतो हि गृह्णानी हस्तच्छेदनमर्हति” ॥ इति स्मृतेः । “देवोपरिधृतं मस्तकीपरिधृतम् अधोवस्त्रधृतम् अन्तर्जलक्षालितपुण्यं दुष्टम्” इति । हरिभक्तिनामके ग्रन्थे अभिवाद्याभिवादककारस्यश्च पुण्यं प्रोक्षणात् कर्मस्थितिमिति कश्चित् । अतएव तयोरभिवादननिषेधमाह श्रौधायनः । “समिहार्युदकुम्भपुण्याश्च हस्तो नाभिवादयेत् यज्ञाप्येवं युक्तमिति” । एवं युक्तं समिदादि-

आश्रितकतत्त्वम् ।

४०१

युक्तम् । लघुहारीतः । “जपयज्ञस्थलस्थश्च समित्पुष्पकुशान्
 तिलान् । दन्तकाष्ठञ्च भैक्षञ्च वहस्तं नाभिवादयेत्” ॥ अभि-
 वादयेदित्यनुवृत्तौ शङ्कल्लिखितौ । “न पुष्पाक्षतपाणिनीशुचिर्न
 जपन्न देवपितृकार्यं कुर्वन्निति” । अक्षता यवाः । “अक्षतास्तु
 यवाः प्रोक्ता भ्रष्टाधाना भवन्ति ते” इति महानारायणधृतात् ।
 अतएवामरः । धानाभ्रष्टयवेस्त्रियः । आगमने तु वशिष्ठः ।
 “जपकाले न भाषेत होमपूजादिकेषु च । एतेषु चैव शक्तेषु
 यद्यागच्छेद्विजोत्तमः ॥ अभिवाद्य ततो विप्रं योगक्षेमन्तु
 कौर्त्तयेत्” ॥ अतः द्विजोत्तमपदं निषादस्थपतिवत् कर्म-
 धारयसमासस्यैव युक्तत्वादपतितत्रैवर्णिकपरमिति विद्या-
 करः । वस्तुतस्तु विप्रमिति अवणात् तन्मात्रपरमिति ।
 “याचितं निष्फलं पुष्पं क्रयक्रीतञ्च निष्फलम्” । इति वदन्ति
 तथा । “न पुष्पच्छेदनं कुर्यात् देवार्थे वामहस्ततः । न
 दद्यात्तानि देवेभ्यः संस्थाप्य वामहस्ततः” ॥ स्मृतिः । “पत्र-
 चयान्विता दूर्वा प्रशस्ता चार्घ्यकर्मणि” । शारदायाम् ।
 “मलिनं भूमिसंस्पृष्टं कृमिकेशादिदूषितम् । अङ्गस्पृष्टं समा-
 घ्रातं त्यजेत् पर्युषितं बुधः” ॥ हारीतशतातपौ । “समित्-
 पुष्पकुशादीनि ब्राह्मणः स्वयमाहरेत् । शूद्रानोटेः क्रय-
 क्रीतैः कर्म कुर्वन् पतत्यधः” ॥ क्रये प्रतिग्रहते ब्रह्मपुराणम् ।
 “पुष्पैर्धूपैश्च नैवेद्यैः वीरक्रयक्रियाहृतैः” ॥ वीरक्रयः वीर-
 वद्याज्जाशून्येन विक्रेतुरुपन्यस्तमूलेन क्रयः तद्रूपा या क्रिया
 तयाहृतैः । लघुहारीतः । “स्नानं कृत्वा तु ये केचित् पुष्पं
 गृह्णन्ति वै द्विजाः । देवतास्तत्र गृह्णन्ति भस्मीभवति काष्ठ-
 वत्” ॥ एतच्च द्वितीयस्नानाभिप्रायमिति रत्नाकरः । व्यर्थं
 मत्स्यसूक्ते । “स्नात्वा मध्याह्नसमये न छिन्द्यात् कुसुमं नरः ।
 तत्पुष्पस्यार्चनादेवि निरये परिपचते” ॥ ज्ञानमालायाम् ।

४०२

आष्टिकतत्त्वम् ।

“पुष्पं वा यदि वा पत्रं फलं नेष्टमधोमुखम् । पुष्पाञ्जलि-
विधिं हित्वा यथोत्पन्नं तयार्पणम्” । एवञ्च पञ्चपुराणे
“आदित्यं गणनाथञ्च इत्यादि यथाक्रममित्यनेन शब्द-
क्रमाभिधानात् । सूर्यं गणेशं दुर्गां शिवं विष्णुं सम्पूज्य
ब्राह्मणमन्यांश्च पूजयेत् । गृहीतागमन्यस्य तु तत्तत् पूजनादेव
पौराणिकपूजनसिद्धिः । तदनन्तःपातिनस्तु पृथक् पूजनम् । तत्र
सर्वेषां शक्तितारतम्येन वक्ष्यमाणषोडशोपचारादिकं कुर्यात् ।
अशक्नो जलेनापि । तत्र प्रथमतः सूर्यपूजा सम्पूज्य प्रथमं
सूर्यमपरान् यः प्रपूजयेत् । न तत्र तत् कृतं पापं संप्रतौ-
च्छन्ति देवताः । इति ब्रह्मपुराणात् । प्रागुक्तपञ्चपुराणवच-
नाच्च । यत्तु भविष्यपुराणे । “देवतादौ यदा मोक्षात् गणेशो
न च पूज्यते । तदा पूजाफलं हन्ति विष्णुराजो गणाधिपः” ॥
इत्यनेन गणेशपूजनम् आदायुक्तं तत् सूर्यपूजातिरिक्तं ज्ञेयम् ।
“आदित्यं गणनाथञ्च देवीं रुद्रं यथाक्रमम् । नारायणं विशु-
दाख्यमन्ते च कुलदेवताः” ॥ इति पञ्चपुराणैकवाक्यत्वात् ।
“आदौ विनायकः पूज्योऽन्ते च कुलदेवताः” ॥ इति बह्वच-
गृह्यपरिशिष्टोक्तं गौर्ध्यादिपूजनपरमिति कल्पतरुप्रभृतिभि-
रपि सूर्यपूजनस्यादित्वमुक्तम् ।

भूतशुद्धिप्रकारमाह भविष्यपुराणे । “गत्वाघायतनं शुद्ध-
मर्कं शुद्धतनुर्यजेत् । पूरकं कुम्भकं कृत्वा रेचकञ्च समाहितः ॥
स्रत्वोङ्कारेण दोषांस्तु हन्यात् कायादिसम्भवान्” । आदिपदेन
वाय्वनसोरुपादानम् । वायव्याग्नेयमाहिन्द्रवारुणीभिर्यथा-
क्रमम् । किंस्त्रिषं धारणाभिश्च हन्यात् शुद्धार्थमात्मनः ।
शोषणे दहने स्तम्भे प्लावने च यथाक्रमम् । वायुग्नीन्द्र-
जलाख्याभिर्धारणाभिः कृते सति ॥ घ्रायेद्विशुद्धमात्मानं
प्रणवेनार्कवत् स्थितम् । देहं तेनैव सच्चिन्त्य पञ्चभूतमयं

आह्निकतत्त्वम् ।

४०६

परम्” । तेनैव प्रणवेन । सन्धिरथ संघट्य । “सूक्तं सूक्तं
 तथाङ्गानि स्वस्थानेषु प्रकल्प्य च” । इत्यादीन्यभिधाय ।
 “आवाहनादिकर्माणि रक्षाञ्च प्रणवेन तु” । आदिपदेन
 संस्थापनसन्निधापनसन्निरोधनानि बोध्यानि । “यावद् यागा-
 वसानन्तु सान्निध्यं परिकल्पयेत् । दत्त्वा पाद्यादिकं पूजां
 शक्त्या चान्नं निवेदयेत् ॥ जप्त्वा च विधिवत्त्वा ततो देवं
 विसर्जयेत् । एष कर्मक्रमः प्रोक्तः सर्वेषां यजनक्रमे” ॥ अत्र
 विसर्जयेदित्यन्तेन यथोक्तामर्कपूजाम् अभिधाय एष कर्मक्रम
 इत्यनेन सर्वेषां देवानां पूजने आकाङ्क्षितभूतशुद्धादिकमति-
 दिश्रुते । न तु तन्मात्रोपयुक्ताङ्गन्यासादिकम् एवञ्च “प्राक्
 पश्चिमोद्वाह्यश्च प्रातःसायं निशासु च” इत्यनेन सायं पश्चिमा-
 भिमुखपूजनं नान्यदेवपूजायाम् अन्येति किन्तु सप्ताक्षरसूर्य-
 मन्त्रविषय एव शिष्टाचारोऽपि तथा । तत्र पञ्चोपचाराः तत्र
 गम्या मविष्टे “चन्दनागुरुकर्पूरकुङ्कुमोशीरपद्मकैः । अनुलिप्तो
 नरैर्भक्त्या ददाति मानसेप्सितम्” ॥ पद्मकं पद्मं अनुलिप्तः
 सूर्यः प्रकरणात् । तथा “मुकुलैर्नर्घयेत् भानुमपक्वं न
 निवेदयेत् । अलाभे न तु पुण्याणां पत्राण्यपि निवेदयेत्” ॥
 तथा “मल्लिका मालती चैव दूर्वा शोकातिमुक्तकः । पाटला
 करधोरश्च जया पावन्तिरेव च ॥ कुटजस्तगरश्चैव कर्णिकारः
 कुरण्टकः । चम्पको वकुलो कुन्दो धानो वर्धरमल्लिका ॥
 अशोकं तिलकं लोभ्रस्तथा चैवाटरूषकः । शतपत्राणि चान्यानि
 वकाहञ्च विशेषतः ॥ अगस्त्यं किंशुकं तद्वत् पूजायां भास्कर-
 रश्च तु । विस्वपत्रं शमीपत्रं पत्रं भृङ्गरजश्च च ॥ तुलसी
 कालतुलसी तथा रक्ताञ्च चन्दनम् । गोपतिं वक्षकं वापि
 यथेष्टं विनिवेदयेत् ॥ यावन्ति देशरूपाणि तत् प्रसूतिकुलेषु
 वै । तावद् युगसहस्राणि सूर्यलोके महीयते” ॥ गोहृषं हृष-

४०४

आङ्गिकतत्त्वम् ।

येष्टं हृष्टत् मष्टत् परिमाणं वक्ष्यकमिति प्रशंसायां च इति
रत्नाकरः ।

अथ गणेशपूजनम् । तत्र तुलसी व्यतिरेकेण । “न तुलस्या
विनायकम्” इति वचनात् । तत्रावाहनविशेषमाह । वायु-
पुराणम् । “विनायकं तथा दुर्गां वायुमाकाशमेव च । आवा-
हयेद्वाहतिभिस्तथैवाश्विकुमारकी” ॥ ततो दुर्गापूजनम् ।
भविष्यपुराणम् । “चन्दनेन विलिप्यार्घ्यां अग्निष्टोमफलं
लभेत् । विलिप्य कृष्णागुरुणा वाजपेयफलं लभेत्” ॥
भविष्ये । “मङ्गिकामुत्पलं रम्यं शमीपुत्रागचम्पकम् । अशोक-
कर्णिकारश्च द्रोणपुष्पं विशेषतः ॥ करवीरशमीपुष्पं कुङ्कुमं
नागकेशरम् । यः प्रयच्छति पुण्यार्थं पुण्याखेटानि भारत ॥
चण्डिकायै नरयेष्ट भक्तियुक्तासमन्वितः । स कामानखिलान्
प्राप्य चण्डिकानुचरो भवेत्” ॥ देवौपुराणम् । “मन्त्ररौभिः
कुशानाञ्च विल्वपत्रैश्च शोभितैः । उक्तानुक्तैस्तथा सर्वैर्जलजैः
स्थलसम्भवैः” ॥ ब्रह्मपुराणे “वलितं कृत्वा च सूर्याय सर्वान्
कामानवाप्नुयात् । क्षीरेण तर्पणं कृत्वा मनस्तापैः प्रमुच्यते ॥
दध्ना तु तर्पणं कृत्वा कार्यसिद्धिर्भवेन्नृणाम् । पत्रैः पुष्पैर्यथा-
लाभं सर्वैर्विधिमयैः शुभम् ॥ सुकुलैर्नार्चयेद्देवान् अपक्वं न
निवेदयेत् । फलं कथितविद्वच्च कानापक्वमपि त्यजेत्” ॥
भविष्ये “सर्वेषामिव धूपानां दुर्गाया गुग्गुलुः प्रियः । हृतयुक्तो
विशेषेण सततं प्रीतिवर्द्धनः ॥ माहिषाख्यं हृताक्तन्तु दत्त्वा
विल्वमथापि वा । वाजपेयफलं प्राप्य दुर्गालोके महीयते” ॥
विल्वेऽपि हृतयोगः । “सकृष्णागुरुधूपेन धूपिता सर्वमङ्गला ।
शोधयेत् पापकलितं यथाग्निरिव काञ्चनम्” ॥ सकृष्णागुरु-
धूपेन कृष्णागुरुसहितहृतमहिषाख्यगुग्गुलुविल्वान्यतमधूपेन ।
तथा “हृतप्रदोषदानेन चण्डिकां पूजयेन्नरः । सोऽखमेधफलं

आङ्गिकतत्त्वम् ।

४०५

प्राप्य स्वर्गलोके महीयते ॥ तैलदौपप्रदानेन पूजयित्वा तु
 चण्डिकां । वाजपेयफलं प्राप्य मोदते सह क्लृप्तेः” ॥
 तैलं तिलभवम् । भविष्ये । “आम्रञ्च नारिकेलञ्च चर्जरं
 वीर्यपूरकम् । यः प्रयच्छति दुर्गायैः स गच्छति परं पदम्” ॥
 ततः शिवपूजनं भविष्ये । “चन्दनाद्यागुरौ ज्ञेयं पुष्पमष्टगुणं
 नृप । कृष्णागुरौ विशेषेण द्विगुणं फलभादिशेत्” ॥ तथा
 “अर्कपुष्पसहस्रेभ्यः करवीरं विशिष्यते । करवीरसहस्रेभ्यो
 विष्वपत्रं विशिष्यते” ॥ तथा च “करवीरसमा ज्ञेया जाती-
 वकुलपाटलाः । धेतमन्दारकुसुमं सितपद्मञ्च तक्षमम् ।
 नागचम्पकपुष्पागौ धुस्तूरकुसुमाः रम्यताः” तथा । “वेतकी
 चातिमुक्तञ्च कुन्दो यूथी मदक्लिका । शिरीषसर्जम्भूककुसु-
 मानि विवर्जयेत् ॥ सुकुलैर्नार्चयेद्देवमपक्वं न निवेदयेत् ।
 फलं कथितविषञ्च यत्नं पक्वमपि त्यजेत् ॥ अलाभेन तु पुष्पाणां
 पचाण्यपि निवेदयेत् । विष्वपत्रैरुल्लेख्य यो लिङ्गं पूजयेत्
 सकृत् । सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवलोके महीयते” ॥ तथा
 “जनकानि कदम्बानि रात्रौ देयानि शङ्करे । दिवा शेषाणि
 पुष्पाणि दिवारात्रौ तु मङ्गिका” ॥ शिवपुराणे । “गुग्गुलुं
 घृतसंयुक्तं यः शिवाय निवेदयेत् । इन्द्रलोकमवाप्नोति नाण-
 पत्यञ्च विन्दति” ॥ भविष्ये । “दधित्यं घृतसंयुक्तं दत्त्वा
 विष्वमयापि वा । अग्निष्टोमस्य यज्ञस्य फलमाप्नोति मानवः” ॥
 दधित्यं कपित्थं विष्णुं विष्वफलम् । “घृतदौपप्रदानेन शिवाय
 शतयोजनम् । विमानं लभते दिव्यं सूर्यकोटिसमप्रभम्” ॥
 शिवपुराणे । “घृतेन तिलतैलेन तथा चैवोषधीरसैः । दौपं
 प्रख्याप्य देवेशे भक्त्या सन्नतिमाप्नुयात्” ॥ अथर्ववेदः सूर्यपाद्याः ।
 “गुडखण्डघृतानाञ्च भक्ष्याणाञ्च निवेदने । घृतेन पाचित-
 नाञ्च तेषां शतगुणं फलम् ॥ मातुलुङ्गफलाद्यानि सुपक्वानि

४०६

पाङ्क्तितत्त्वम् ।

निवेदयेत् । शिवाय तत् फलं तस्य यद्व्याणां निवेदने ।
मन्त्रधूपनमस्कारैर्मुञ्चवाद्यैश्च सर्वतः । यो मामर्चयते तत्र तस्य
तुष्ट्याम्यङ्गं सदा ॥

अथ पार्यवशिवलिङ्गपूजाविधिः । ब्रह्मपुराणम् । “इरो
महेश्वरश्चैव शूलपाणिः पिनाकधृक् । पशुपतिः शिवश्चैव
महादेव इति क्रमात् ॥ स्तुतिकाग्रहणे चैव घटने च प्रतिष्ठने ।
आवाहने च स्नपने पूजने च विसर्जने । इरादौनि च नामानि
महादेवास्तानि कौर्त्तयेत् ॥ भविष्ये । “सर्वाय क्षितिमूर्त्तये
नमः भवाय जलमूर्त्तये नमः रुद्रायग्निमूर्त्तये नमः उषाय
धायुमूर्त्तये नमः भौमायाकाशमूर्त्तये नमः पशुपतये यजन्-
मानमूर्त्तये नमः । महादेवाय सोममूर्त्तये नमः ईशानाय
सूर्यमूर्त्तये नमः । मूर्त्तयोऽष्टौ शिवस्वैताः पूर्वादिकमयो-
गतः । आग्नेय्यस्ताः प्रपूज्यास्तु वेश्यां लिङ्गे शिवं यजेत्” ।
शिवमिति नमः शिवायेति मन्त्रेण लिङ्गे शिवं पूजयेत् । ततो
वाभावर्त्तेन मूर्त्तीरष्टौ पूजयेदिति वाक्यार्थः । अत्रापि पूजा-
निषेधात् “देवापे स्वस्य चापे प्राची प्रोक्ताशुक्लमैः” । इत्या-
नमोक्तस्य विषयो न किन्त्वभिधानप्रसिद्धप्राची प्राज्ञा । एत-
दनुसारादेव पूर्वाद्याग्नेय्यस्ताः पूज्याः । सहेतुकनिषेधस्तु रुद्र-
यामले । “न प्राचीमग्रतः शम्भोर्नोदौर्ची शक्तिसंस्थिताम् ।
न प्रतौर्ची यतः पृष्ठमतो दक्षं समान्ययेत्” ॥ यजमानः शम्भो-
र्जगत् संहारकर्तुः प्राचीं न समान्ययेत् । संहारकर्तुः सांसु-
ख्यनिषेधात् । अत्र पञ्चवक्त्रपक्षे प्रधानं वक्त्रं प्राच्यवस्थितम्
एकवक्त्रपक्षे सुतरां तथा । तद्रूपमाहादित्यपुराणम् । “सौम्यं
मौलीन्दुभृत् त्र्यक्षं एकवक्त्रं चतुर्भुजम् । शूलपङ्कजहस्तश्च
वरदाभयपाणिकम् ॥ आद्यताक्षं सुराराध्यं सर्वाभरणभूषितम् ।
शिवरूपं गृहे कुर्यात् प्रासादे वाप्यनिन्दितम्” ॥ भविष्ये ।

शाङ्खिकतत्त्वम् ।

४०७

“यः कृत्वा पार्थिवं लिङ्गं अर्चयेत् शुभवेदिकम् । इवैव धन-
वान् श्रीमानस्ते ब्रह्मोऽभिजायते” ॥ शिवधर्म्ये । “बालुकानि
च लिङ्गानि पार्थिवानि च कारयेत् । सहस्रपूजनात् सोऽपि
समर्ते शाङ्खिकं फलम्” ॥ ततो विष्णुपूजा आचारचिन्ता-
मणौ । षोडशोपचाराः । “आसनं स्नातं पादमर्घ्यमाच-
मनीयकम् । मधुपर्कमाचनस्नानवसनाभरणानि च ॥ गन्ध-
पुष्पे धूपदौपी नैवेद्यं वन्दनस्तथा” ॥ कालिकापुराणे ।
“आसनं पथमं दद्यात् पौष्पं दारवमेव वा” । प्रपञ्चसारे ।
“अर्घ्यपाद्याचमनकमधुपर्काचमनान्यपि । गन्धादयो नैवे-
द्यान्ता उपचारा दश क्रमात् ॥ गन्धादयो नैवेद्यान्ता पूजा
पञ्चोपचारिका” ॥ मधुपर्केत्यत्र स्नानौयमिति कृत्वा व्यव-
हरन्ति । कालिकापुराणे । “पादार्थमुदकं पाद्यं केवलं
तोयमेव तत् । तत्तैजसेन पात्रेण शङ्केनाथ प्रदापयेत् ॥ कुश-
पुष्पाक्षतेर्वापि सिद्धार्यैश्चन्दनैस्तथा । तीर्थैर्गन्धैर्यथा लब्धैरर्घ्यं
दद्यात् सिद्धये । अमृतौकरणं कुर्यात् सलिलं धेनुमुदया” ॥
तथा “एवमेव त्वर्घ्यपात्रेऽष्टधा मन्त्रं जपेत् सुधीः । तत्तोयैः
संचयेत् शीघ्रं गन्धपुष्पादिकं तथा ॥ न दद्याद्वास्करायार्घ्यं
शङ्खतोयैर्विचक्षणः । उदकं दौयते यस्तु प्रसन्नं फेनवर्जितम् ॥
आचमनाय देवेभ्यस्तदाचमनमुच्यते । यथा तथा सुमन्त्रैर्वा
पसन्त्रैः फेनवर्जितैः ॥ तत्तैजसेन पात्रेण शङ्केनापि प्रदापयेत् ।
स्नानं ब्रह्मोदके स्नाने कर्पूराद्याधिवासितम् । तैजसैः कांस्यपा-
त्रैर्वा शङ्खैर्वा तस्मिन्नेदयेत्” ॥ स्कान्दे । “दक्षिणावर्तशङ्खस्य
तोयेन योऽर्चयेद्भरिम् । सप्तजन्मकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति” ॥
वराहपुराणे । “संस्मृतः कौर्त्तितो वापि दृष्टः स्पृष्टोऽपि वा
प्रिये । पुनाति भगवद्भक्तखण्डाहोऽपि यदृच्छया ॥ एतज्-
ज्ञात्वा तु विद्वद्भिः पूजनौयो अनार्दनः । वेदोक्तविधिना

४०८

आह्निकतत्त्वम् ।

भद्रे पागमोक्तेन वा सुधीः” ॥ भद्र इति पृथिव्याः सम्बोधनं
 तथा “यावत् सर्वेषु भूतेषु सद्भावो नोपजायते । तावदेव-
 सुपास्योत वाञ्छनः कायकर्माभिः” ॥ अत्राहिरसौ । “सर्वपाप-
 प्रसङ्गी हि ध्यायेन्निमिषमच्युतम् । पुनस्तपस्वी भवति पङ्-
 क्तिपावनपावनः” ॥ विष्णुपुराणे । “गत्वा गत्वा निवर्त्तन्ते
 चन्द्रसूर्यादयो ग्रहाः । अद्यापि न निवर्त्तन्ते द्वादशाक्षर-
 चिन्तकाः” ॥ द्वादशाक्षरस्तु । नमो भगवते वासुदेवाय ।
 नारसिंहे । “योऽष्टाक्षरेण देवेशं नरसिंहमनामयम् । गन्ध-
 पुष्पादिभिर्निस्त्रं अर्चयेदचितं नरः ॥ गन्धपुष्पादिसकलमने-
 नैव निवेदयेत्” ॥ नमो नारायणायेत्यनेन । “अष्टाक्षरस्य
 मन्त्रस्य ऋषिर्नारायणः स्वयम् । कृन्दद्य देवो गायत्री परमात्मा
 च देवता ॥ ध्यात्वा प्रणवपूर्वन्तु तस्मान्ना सुसमाहितः ।
 नमस्कारेण पुष्पाणि विन्यसेत्तु पृथक् पृथक्” ॥ कालिका-
 पुराणे । “यद्दीयते देवताभ्यां गन्धपुष्पादिकं तथा । अर्घ्य-
 पात्रस्थितैस्तोयैरभिषिच्य समुत्सृजेत् ॥ नैवेद्यं दक्षिणे वामे
 पुरतोऽपि न पृष्ठतः । दौषं दक्षिणतो दद्यात् पुरतो वा न
 ब्रामतः ॥ वामतस्तु तथा धूपमपे वा न तु दक्षिणे । निवेदयेत्
 पुरोभागे गन्धपुष्पञ्च भूषणम्” ॥ यद्यपि देव्या इत्युपक्रम्य
 नैवेद्यादौ दिङ्नियम उक्तस्तथाऽप्यकाङ्क्षया सर्वत्रान्वेति । दौषं
 तथा स्थापयेत् यथा छायां नाशयेत् । “विभौतंकार्ककारञ्ज-
 सुहौ छायां न चाशयेत् । स्तम्भदौषमनुष्णाणां अन्येषां
 प्राणिनां तथा” इति प्रयोगसागरात् । शारदायाम् । तत्र
 तत्र जलं दद्यादुपचारान्तरान्तरे । एतल्लक्षदानमुपचारद्रव्य-
 दानाय । तथाह कालिकापुराणम् । “यदेव दीयते पद्मे
 मण्डलस्य तदुत्सृजेत् । वाक्पुष्पतीयैः कुसुमं विना यच्छा-
 दकं भवेत् । प्रज्ञस्य तद्वहिर्दक्षे दारादौ विनिवेदयेत्” ॥

आहुतिकतत्त्वम् ।

४०६

क्वादं कमिति पद्मस्यावरकं कुसुमं विना यदन्यत्तत् पद्मस्य वहि-
 र्दद्यादित्यर्थः । “प्रतिमादिषु यद् योग्यं मात्रे दातुञ्च तत्तनौ ।
 दद्यादयोग्यं पुरतो नैवेद्यं भोजनादिकम्” ॥ नरसिंहपुराणे ।
 “स्नाने वस्त्रे च नैवेद्ये दद्यादाचमनौयकम्” । गन्धादयस्तु
 “सुगन्धसुमनी धूपदौपनैवेद्यवन्दनम्” इत्युच्यते । अशक्तानां
 गन्धपुष्पमात्रमाह ब्रह्मपुराणम् । “प्रणवादिसमायुक्तं नम-
 स्कारान्तकौर्तितम् । स्नानात् सर्वसत्त्वानां मन्त्र इत्यभिधीयते ॥
 अनेनैव विधानेन गन्धपुष्पे निवेदयेत् । एकैकस्य प्रकुर्वीत
 यथोद्दिष्टं क्रमेण तु ॥ आग्नेये केवलपुष्पेणापि पुष्पमुपक्रम्य
 “ध्यात्वा प्रणवपूर्वन्तु तन्नाम्ना सुसमाहितः । नमस्कारेण
 मन्त्रेण विन्यसेत्तु पृथक् पृथक्” ॥ ध्यात्वेत्यत्र स्नात्वेति तन्नाम्ना
 इत्यत्र देवतमिति योगियाज्ञवल्केः पाठः । नरसिंहपुराणे ।
 नरकस्थान् प्रति यमवाक्यम् । “अस्माभि चान्यद्रथ्याणामुदके-
 नापि पूजितः । यो ददाति स्वकं स्थानं स त्वया किं न
 पूजितः” । राघवभट्टकृतम् । “सर्वोपचारवस्तूनामस्माभि भाव-
 नैव हि । निर्मलेनोदकेनाथ पूर्णतैल्यह नारदः” ॥ प्रण-
 वादिनमोऽन्तस्य नाम्नो मन्त्रत्वाभिधानामन्त्रादौ पाद्याद्यभि-
 धानं न मन्त्रमध्ये पाद्यार्घ्ययोरादित्वे विकल्पः । “पाद्यञ्चैव
 तृतीयया चतुर्थ्यर्घ्यं प्रदापयेत्” । इति नरसिंहपुराणात्
 अर्घ्यपाद्यादिकन्तचेति मत्स्यपुराणात् तृतीयया पुरुषसूक्ती-
 यया ऋचा । “आगच्छ नरसिंहेति आवाह्यात्तत्पुष्पकैः ।
 एतावतापि राजेन्द्र सर्वपापैः प्रमुच्यते” ॥ अचतपुष्पकैस्तण्डु-
 लादिपुष्पकैः । “दत्त्वाश्चनमथार्घ्यं च पाद्यमाचमनौयकम् । देव-
 देवस्य विधिना सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ स्नापितो येन भक्त्या
 च नरसिंहो नराधिप । सर्वपापविनिर्मुक्तो विष्णुलोकं स
 गच्छति” ॥ कालिकापुराणे । “कार्पासं सर्वतो भद्रं दद्यात्

४१०

आश्रितकतत्त्वम् ।

सर्वेभ्य एव तु । नैकास्तरक्तं दद्यात्तु वासुदेवाय चेलकम् ॥
 तथा “तत्पूर्वं पूजयित्वैव मन्त्रैर्देवाय चोत्सृजेत् । निर्दण्डं
 मलिनं जौषं छिन्नं गात्रावलिक्रितम् ॥ परकीयं चाखु-
 दंष्ट्रं सूचौविहं तथोषितम् । उप्तकेशं विधूतञ्च श्लेष-
 मूलादिदूषितम् ॥ उप्तकेशं केशेन सह वापितम् । “वर्जं
 येत् स्त्रोपयोगेन यज्ञादावुपयोजने । पताकाध्वजवस्त्रादौ स्यूतं
 वस्त्रं नियोजयेत् ॥ ग्रैवेयकादिसंश्रक्तं सौवर्णं राजतञ्च वा ।
 निवेदयेत्तु देवेभ्यो नान्यत्तेजससम्भवम् । प्राधारः पानपात्रञ्च
 गण्डको गृहमेव वा” ॥ गण्डक आभरणविशेषः “पर्यङ्कादि-
 यदन्यञ्च सर्वं तदुपभूषणम्” । आभ्येये । “चन्दनागुरुकपूर-
 कुङ्कुमोशीरपद्मकैः । अनुलिप्तो हरिभक्त्या वरान् भोगान्
 प्रयच्छति ॥ कालीयकं तुरुष्कञ्च रक्तचन्दनमेव च । नृणां
 भवन्ति दत्तानि पुण्यानि पुरुषोत्तमे” ॥ कालिकापुराणे ।
 “गन्धो मलयजो यस्तु देवे पित्रे च स स्मृतः । तत्पक्वो वा
 रसो वापि चूर्णो वा विष्णुतुष्टिदः” ॥ तत्रैव “चन्दनागुरुदध्वा
 तु गृह्यते दाहजो रसः । प्रशस्तगन्धयुक्तानां गन्धचूर्णानि यानि
 तु” ॥ विष्णुधर्मोत्तरे । “चन्दनागुरुकपूरसृग्मदस्तथैव च ।
 आतीफलं तथा दत्त्वा अनुलेपनकारणात् ॥ अतोऽन्यं नैव
 दातव्यं किञ्चिदेवानुलेपनम् । अनुलिप्तं जगन्नाथं तालहस्तेन
 वीजयेत् ॥ वायुलोकमवाप्नोति पुरुषस्तेन कर्मणा । चामरै-
 र्वीजयेद् यस्तु देवदेवं जनार्दनम् ॥ तिलप्रस्थप्रदानस्य फलं
 प्राप्नोत्यसंशयम्” ॥ राघवभट्टकृतम् । “शङ्खपात्रस्थितं गन्धं
 मन्त्रैर्दद्यात् कनिष्ठया । कनिष्ठाङ्गुष्ठसंयुक्ता गन्धसुद्रा प्रकी-
 र्तिता” ॥ नरसिंहे । “अपर्युषितानिम्बिद्रैः प्रोक्षितैर्जम्बु-
 वर्जितैः । स्त्रीयाराधोद्भवैर्वापि पुष्पैः संपूजयेच्चरिम्” ॥ भक्त्या
 संपूजयेच्चरिमिति स्थानान्तरे चतुर्थचरणे पाठः । देवोपुराणे ।

आङ्किकतत्त्वम् ।

४११

“स्वयं पतित पुष्पाणि त्यजेदुपहतान्यपि” । नारसिंहे ।
 “मल्लिकामालती जाती केतक्यगोकचम्पकैः । पुष्पागनाग-
 वकुलैः पद्मेक्ष्मलजातिभिः ॥ तुलसी करवीरेष पलाशावन्ति
 कुलिकैः । एतैरन्यैश्च कुसुमैः प्रशस्तेरच्युतं नरः ॥ दत्त्वा दश
 सुवर्णस्य प्रत्येकं फलमाप्नुयात्” ॥ नागो नागकेशरः । योगिनी-
 तन्त्रे । “विश्वपत्रञ्च माध्यञ्च तमालामलकीदलम् । कङ्कारं
 तुलसी चेच पद्मञ्च मुनिपुष्पकम् । एतत्पर्युषितं न स्यात्
 यश्चान्यत् कलिकात्मकम्” ॥ नारसिंहे । “शमीपत्रसहस्रेभ्यो
 विश्वपत्रं विशिष्यते । विश्वपत्रसहस्रेभ्यो वक्त्रपुष्पं विशि-
 ष्यते” ॥ राघवभट्टधृतम् । “कलिकाभिस्तथा नित्यं विना
 चम्पकपद्मकैः । गुष्कैर्न पूजयेद्दृष्टुं पत्रैः पुष्पैः फलैरपि” ॥
 विष्णुधर्मोत्तरम् । “रक्तानि यानि धर्मज्ञ चैत्यहचोद्भवानि
 च । श्मशानजातानि यानि यानि चाकालजानि च” ॥
 तथा “कौटजं शास्त्रलोपुष्पं शिरीषञ्च जनार्दने । निवेष्टितं
 भयं चोरं निस्त्वञ्च प्रयच्छति ॥ शम्भुजीवकपुष्पाणि रक्तान्यपि
 च दापयेत् । अनुत्तरक्तकुसुमदागाहौर्भाग्यमाप्नुयात्” ॥ आग्नेये ।
 “पद्मान्यम्बुसमुत्थानि रक्तनीले तथोत्पले । सिंहोत्पलञ्च
 कृष्णस्य दयितानि सदा नृप” ॥ भविष्ये । “पद्मानि सित-
 रक्तानि कुसुमान्युत्पलानि च । एषां पर्युषिताश्चकार्य्या
 यश्चदिमोर्द्धतः । तुलस्यगस्थविश्वानां नास्ति पर्युषितात्मता” ॥
 वामनपुराणम् । “विश्वपत्रं शमीपत्रं भृङ्गराजस्य पत्रकम् ।
 तुलसी कृष्णतुलसी सद्यस्तुष्टिकरं धरेः” ॥ यत्तु “सुरभीणि
 तथान्यानि वर्जयित्वा तु केतकीम्” । इति वामनपुराणीये
 केतकीवर्जनं तन्त्ररसिंहेतरपरम् । वामनपुराणे । “पारिमदं
 पाटला च वकुलं गिरिशायिनी । तिलकं जम्बुवनजं पीतकं
 तथरन्त्वपि । एतान्याह प्रशस्तानि कुसुमान्यच्युतार्चने” ॥

४१३

आङ्गिकतत्त्वम् ।

गिरिशायिनौ श्वेतापराजिता । लघ्वुवनजं श्वेतजवाकुसुमम् ।
विष्णुधर्मोत्तरे । “रक्ताशोकस्य कुसुममतसौकुसुमस्तथा ।
चम्पकस्य तु देयानि तथा भूचम्पकस्य च” ॥ अतसौ शनः ।
नारदीयसप्तसङ्ख्ये । “मालतौ वकुलाशोकशेफाली नव-
मल्लिका । अञ्जानतगराङ्गोठमल्लिकामधुपिण्डिका ॥ यूथि-
काष्ठापदं कुन्दं कदम्बं मधुपिङ्गलम् । पाटला चम्पकं कृष्णं
लवङ्गमतिमुक्तकम् ॥ केतकं कुरुवकं विस्वं कङ्गारं वासकं
द्विजः पञ्चविंशतिपुष्पाणि लक्ष्मौतुष्यप्रियाणि मे” ॥ स्कान्दे ।
“न धात्रौ सफला यत्र न विष्णोस्तुलसीवनम् । तं स्वेच्छदेश-
सदृशं यत्र नायान्ति वैष्णवाः ॥ यत्र मातृपरा मर्त्या यत्र
हादशौ कृद्धरः । तुलसौ मालतौ धात्रौ तत्र विष्णुः श्रिया
सह ॥ दूर्वा दहति पापानि धात्रौ हरति पातकम् । हरौतकौ
हरेद्भोगं तुलसौ हरते त्रयम् ॥ तुलसीं माप्य यो नित्यं न
करोति ममार्चनम् । तस्याहं प्रतिष्ठञ्जामि न पूजां दश-
वार्षिकम्” ॥ अतएव “गृह्णाति तुलसीं शुष्कामपि पर्युषितां
हरिः” । तथा “वर्ष्यं पर्युषितं तोयं वर्ष्यं पर्युषितं दलम् ।
न वर्ष्यं जाह्नवीतोयं न वर्ष्यं तुलसौदलम् ॥ तुलसीपत्र-
मादाय यः करोति ममार्चनम् । न पुनर्योनिमाप्नोति सुक्ति-
भागी भवेच्चि सः” ॥ तथा “समञ्जरिदलेयुक्तं तुलसौसम्भवैः
क्षितौ । कुर्वन्ति पूजनं विष्णोस्ते कृतार्थाः कसौ युगे ॥ स्नाने
ध्याने तथा दाने प्राशने केशवार्चने । तुलसौ दहते पापं
कीर्त्तने रोपणे कसौ ॥ तुलस्यमृतनामासि सदा त्वं केशव-
प्रिये । केशवार्थं चिन्तयित्वा वरदा भव शोभने ॥ त्वदङ्ग-
सम्भवैर्देवं पूजयामि यथा हरिम् । तथा कुरु पवित्राङ्गि
कसौ मलविलाशिनि ॥ मन्त्रेणानेन यः कुर्यात् गृहीत्वा
तुलसौदलम् । पूजनं वासुदेवस्य लक्ष्मकोटिफलं लभेत्” ॥

आङ्गिकतत्त्वम् ।

४१३

राघवभट्टधृतम् । “सद्यः पर्युषिता वापि निर्मात्या नैव दुष्यति । तथान्यैर्न हरेस्तुष्टिस्तुलस्या तुष्यते यथा” ॥ गरुड-पुराणे । “गवामयुतदानेन यत्फलं लभते खग । तुलसीपत्र-कैकेन तत्फलं कार्तिके स्मृतम्” ॥ तथा “तुलसीं विना यत् क्रियते न पूजा स्नानं न तद् यत् तुलसी विना कृतम् । भुक्तं न तद् यत् तुलसी विवर्जितं पीतं न तद् यत् तुलसी विवर्जितम्” ॥ अन्यत्रापि “तुलसीदलसंमिश्रं यत्तोयं शिरसा वहेत् । सर्वतीर्थाभिषेकस्य तेन प्राप्तं फलं ध्रुवम्” ॥ वैष्णवा-मृते व्यासः । “जलक्लिन्ना भवेद् यावत्तुलसीमूलमृत्तिका । तावत् प्रीणाति विष्वात्मा भगवान् पितृभिः सह ॥ संक्रान्त्यां पक्षयोरन्ते द्वादश्यां निशि सन्ध्ययोः । किन्दन्ति तुलसीं ये तु ते किन्दन्ति हरेः शिरः” ॥ विष्णुधर्मोत्तरे । “पुष्पाभावे च देयानि पत्राणि च जनार्दने । पत्राभावे जलं देयं तेन पुष्कलमवाप्यते” ॥ ज्ञानमालायाम् । “नात्तैरर्चयेद्दिणुं न तुलस्या विनायकम् । न दूर्वयार्चयेद्दुर्गां नोन्मत्तकेर्दिवाकरम्” ॥

अथ धपः । वामनपुराणम् । “रुद्रिकाख्यं कनं दारु-सिद्धकं सागुरुं सितम् । शङ्खो जातौफलं श्रीशे धूपानि स्युः प्रियाणि वै” ॥ रुद्रिका मांसौकनो महिषाख्यगुग्गुलुः सितं कर्पूरं सितेति पाठे सिता शर्करा । शङ्खो नखौ । श्रीशे विष्णौ । कालिकापुराणे । “पुष्पं धूपञ्च गन्धञ्च उपचारांस्तथा-परान् । जिघ्रस्त्रिवेद्य देवेभ्यो नरो नरकमाप्नुयात् । नभूमौ वित-रेहर्षं नासने न घटे तथा । यथा तथाधारगतं कृत्वा तं विनि-वेदयेत्” ॥ विष्णुधर्मोत्तरे । “धूपदः सर्वमाप्नोति धपदः सर्व-मश्नुते” ।

अथ दीपः । विष्णुः । “न घृतं तिलतैलं विना किञ्चि-द्वीपार्थ इति” विष्णुधर्मोत्तरे । “यावदक्षिनिनेषाणि दीपो

४१४

आङ्गिकतत्त्वम् ।

देवालये ज्वलेत् । तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥
 तथा “यः कुर्यात्तेन कर्माणि स्यादसौ पुण्यतेक्षणः” । तेन
 देवदत्तप्रदोपेन । कालिकापुराणे । “सम्यक्ते यस्य तापस्तु
 दीपस्य चतुरङ्गलात् । न स दीप इति ख्यातो व्योमवङ्गस्तु
 स स्मृतः ॥ नेत्राङ्गादकरः स्वर्धिः क्रूरतापविवर्जितः । सुशिखः
 शब्दरहितो निर्धूमो नातिक्लृप्तकः ॥ सर्वसङ्गा वसुमती सङ्गते
 न त्विदं हयम् । अकार्यपादघातश्च दीपतापं तथैव च” ॥
 तथा “दीपवृत्ता भवेदम्भः काणो निर्वापको भवेत्” ॥

अथ नैवेद्यम् । नारसिंहे । “मोचकं पनसं जम्बु तथा-
 न्यज्जवलीफलम् । प्राचीनामलकं श्रेष्ठं मधुकोटुम्बरन्तथा ॥
 यद्वपक्तमपि ग्राह्यं कदलीफलमुत्तमम्” ॥ मोचकं कदलकम् ।
 प्राचीनामलकं करमर्दकम् । वराहपुराणे “अपर्युषितपक्वानि
 दातव्यानि प्रयत्नतः । खण्डाभ्यादिपक्वं पक्वं नैव पर्युषितं
 भवेत्” ॥ वामनपुराणम् । “हविषा संस्कृता ये च यवगोधूम-
 शाक्षयः । तिलमुद्गादयो माषा व्रीहयश्च प्रिया ज्वरेः ॥
 विष्णुः । “नाभक्ष्यं नैवेद्यार्थं भक्षेत्त्वजामहिषीक्षीरं वर्जयेत् ।
 पञ्चनखमत्स्यवराहमांसानि चेति” । भक्ष्यम् इति यद्वर्णस्य
 यदभक्ष्यं स्वरूपतो लशुनादि तत् तेन न देयम् । न तु
 रावशादौ दध्यादि । पञ्चनखश्च शशातिरिक्तः । “मांसं मांसं
 तथा क्षाणं शाशं मांसन्तथैव च । एतानि हि प्रियाणि स्युः
 प्रयोज्यानि वसुध्वरे” ॥ इति वराहपुराणे भगवद्वाक्यात् ।
 तथा “माहिषश्चाधिकं मांसमयाञ्चिकमुदाहृतम् । माहिषं
 वर्जयेत्क्षामं क्षीरं दधि घृतन्तथा” ॥ देवलः । “षाण्डालेन
 शुना वापि दृष्टं हविरयक्षियम् । विडालादिभिरुच्छिष्टं
 दुष्टमन्नं विवर्जयेत् ॥ अन्यत्र हिरण्योदकस्पर्शादिति” । श्री-
 भागवते “यद्यदिष्टतमं लोके यद्यापि प्रियमात्मनः । तत्त-

आग्निकतप्तम् ।

४१५

निवेदयेन्मन्त्रं तदानन्त्याय कल्पते ॥ मन्त्रं वासुदेवाय
 “नमो नारायणायेति मन्त्रः सर्वार्थसाधकः । भक्तानां जपतां
 तात स्वर्गमोक्षप्रदायकः” ॥ विद्याकरधृतम् । “सहस्रं वा
 शतं वापि दश वासुदिनं जपेत् । कुर्यादष्टाधिकं तेषामिति
 लघ्वे विधिः स्मृतः” ॥ आगमे । “गुह्यातिगुह्यगोप्ता त्वं
 गृह्याणामृतकृतं जपम् । सिद्धिर्भवतु मे देव त्वत्प्रसादात्
 त्वयि स्थिते ॥ मन्त्रौ श्लोकं पठित्वा तु दक्षहस्तेन विष्णवे ।
 मूलानुनार्घ्यतोयेन दक्षहस्ते निवेदयेत्” ॥ अनुमन्त्रः ।
 तन्मन्त्रे । “विद्येपादथ बालस्याक्षपद्मोमार्चनान्तरा । उत्ति-
 ष्ठति तथा न्यासं षडङ्गं विन्यसेत्ततः” ॥ पञ्चरात्रे “अपवित्र-
 करो नग्नः शिरसि प्रावृत्तोऽपि वा । प्रलपन् प्रजपेत् याव-
 त्तावन्निष्फलमुच्यते” ॥ विष्णुपुराणे । “सर्वदेवेषु यत् पुण्यं
 सर्वतौर्घ्येषु यत् फलम् । तत्फलं समवाप्नोति स्तुत्वा देवं जना-
 र्दनम्” ॥ स्मृतिः । तथा “भ्रात्वा चातुर्ध्यास्यं श्रीकृष्णं यो
 नमेन्नरः । अष्टाङ्गप्रणिपातेन तस्य मुक्तिः करे स्थिता” ॥
 स्कान्दे । “अर्घ्यं कृत्वा तु शङ्गेन यः करोति प्रदक्षिणम् । प्रद-
 क्षिणीकृता तेन सप्तदोषा वसुन्धरा” ॥ वामनपुराणे । “त्रिः-
 प्रदक्षिणश्च यः कुर्यात् साष्टाङ्गप्रणामकम् । दशाश्वमेधस्य
 फलं प्राप्नुयाच्चात्र संशयः” ॥ नृसिंहपुराणे “उरसा शिरसा
 दृष्ट्या वचसा ममसा तथा । पद्भ्यां कराभ्यां जानुभ्यां प्रणामो-
 ऽष्टाङ्ग इष्यते” ॥ विष्णुधर्मे । “जानुभ्यां चैव पाणिभ्यां शिरसा
 च विचक्षणः । कृत्वा प्रणामं देवेशे सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥
 कैर्धृताञ्जलिभिर्नेसुः” । इति भागवतीयात् । शिरोऽञ्जलि-
 योगोऽपि नमस्कारः । श्रीभागवते “नानातन्त्रविधानेन कला
 वपि तथा मृणु । ध्येयं सदा परिमवन्नमभौष्टदोऽहं तीर्था-
 स्सदं शिवविरिञ्चिनुतं शरण्यम् । भृत्यार्तिहं प्रपतपाल-

४१६

षाड्विकतत्त्वम् ।

भवाब्धिपोतं वन्दे महापुरुष ते चरणारविन्दम् । त्वज्ज्ञा सुदु-
 स्त्यजसुरेष्ठितराज्यलक्ष्मीं धर्मिष्ठ आर्यवचसा यदगादरक्षम् ॥
 मायाभृगं दयितयेष्ठितमन्वधावदन्दे महापुरुष ते चरणार-
 विन्दम् । एवं युगानुवृत्तिभ्यां भगवान् युगवृत्तिभिः । मनुजै-
 रीदृजते राजन् श्रेयसामीश्वरो हरिः ॥ स्तुत्वा प्रसीद भग-
 वन्निति वन्देत दण्डवत् ॥ तथा “शिरो मत्पादयोः कृत्वा
 बाहुभ्याश्च परस्परम् । प्रपन्नं पाद्वि मामीश भौतं मृत्यु-
 गृहार्णवात्” इति भगवद्वाक्यम् । ब्रह्मपुराणे । “यत्किञ्चित्
 क्रियते देव मया सुकृतदुष्कृतम् । तत्सर्वं त्वयि संन्यस्तं
 त्वत्प्रयुक्तः करोम्यहम्” इत्यनेन सर्वं समर्पयेत् श्रीभागवते ।
 “मन्त्रहीनं क्रियाहीनं भक्तिहीनं जनार्दन । यत् पूजितं मया
 देव परिपूर्णं तदस्तु मे” ॥ कालिकापुराणे । “यदत्तरं परि-
 भ्रष्टं माताहीनञ्च यद्वेत् । क्षन्तुमर्हसि मे देवि कस्य न
 सन्नितं मनः” ॥ पुरस्करणचन्द्रिकायाम् । “सुषुम्ना वर्त्मना
 पुष्पमाघ्रायोद्वासयेत् सुधीः । निर्माल्यं मस्तके धार्यं सर्वाङ्गे-
 ष्वनुलेपनम् ॥ नैवेद्यञ्चोपयुञ्जीत दत्त्वा तत् भक्तिशालिने” ॥
 भक्तिशालिने विष्वक्सेनाय । षष्ठस्कन्धेऽपि “उद्वास्य देवं स्वे
 धाम्नि तद्विवेदितमग्रतः । अद्यादात्मविशुद्ध्यर्थं सर्वकाम-
 समुच्चये” ॥ स्वे धाम्नि स्वीयहृदये । उद्वास्य संस्थाप्य तथाच
 कालिकापुराणे । “ध्यायंस्तु मन्त्रेणानेन तत्रस्थं स्थापयेत्
 हृदि । तिष्ठ देवि परे स्थाने स्वस्थानं परमेश्वरि । यत्र ब्रह्मा-
 दयः सर्व सुरास्तिष्ठन्ति मे हृदि” भविष्ये । “निर्माल्यं नोप-
 भोक्तव्यं रुद्रस्य तपनस्य च । उपयुज्य च तन्मोहाश्रये एच्यते
 ध्रुवम्” ॥ निर्माल्यमात्रे तु “उदके तरुमूले वा निर्माल्यं तस्य
 संत्यजेत्” । कालिकापुराणे । “यो यद्देवार्चनरतः स तत्रै-
 वेद्यभक्तकः” ब्रह्मपुराणे “अस्मुरीधनवं वस्तु फलमन्यद्रसा-

आह्निकतत्त्वम् ।

४१७

दिक्म् । कृत्वा क्षणोपभोग्यन्तु सदा सेव्यं हि वैष्णवैः” ॥
 तत्रं कश्चर्त्तरि क्ता श्रवणात् स्वदत्तनैवेद्यभक्षणेऽप्यधिकार उक्तः
 “केवलं सौरशैवे तु वैष्णवी नैव भक्षयेत्” । विष्णुयामले ।
 “पौत्वा पादोदकं देवि नैवेद्यं स्वयमुद्धरेत् । त्यजेत् पादोदकं
 यस्तु नैवेद्यं वा त्यजेच्च यः ॥ षष्टिवर्षसहस्राणि रौरवे नरके
 पचेत्” ॥ उद्धरेत् अभ्यवहरेत् स्कन्दयामले । “उद्वास्य देवं
 स्वे धाम्नि तच्चिवेदितमात्मनः । भक्षयेत् पापशुद्ध्यर्थं सर्वदा
 साधकः प्रिये” ॥ अथच शिवधर्मोत्तरे भक्ष्यविषये । “अथ
 भक्त्या शिवं पूज्य नैवेद्यमुपकल्पयेत् । तदन्नं स्वयमग्नौ यात्
 तत् सर्वं विनिवेदयेत्” ॥ कालिकापुराणे । अतिभक्त-
 विषये । “फलं पुष्पञ्च ताम्बूलमन्नपानादिकञ्च यत् ।
 अदत्त्वा तन्महादेव्यै न भोक्तव्यं कदाचन” ॥ एतेन तत्
 पठन्ति “अन्यदेवस्य नैवेद्यं भुक्त्वा चान्द्रायणश्चरेत्” ॥
 इति तदेकात्मवैष्णवपरमिति भूषणः । यत्तु “शूद्राश्च याज-
 काश्च नैवेद्यञ्चापि वर्जयेत्” इति लैङ्गवचनम् । तस्यैवेद्य-
 त्वेनोपकल्पितानिवेदितपरं लोभादिना मोजननिषेधकं वा
 यथोक्तं शास्त्रे “नोपभुक्त्वा च नैवेद्यं प्रयाति प्रेतयोनिषु” ।
 विसर्जनात् पूर्वं विष्णुनैवेद्योपादाननिषेधार्थं वा । “अर्वाक्
 विसर्जनात् द्रव्यं सर्वं नैवेद्यमुच्यते । विसर्जिते जगन्नाथे
 निर्मात्यं भवति क्षणात्” ॥ इति मारुडपुराणौयसंज्ञाकरण-
 स्येतत्प्रयोजकत्वात् विसर्जिते पूजने समापिते इति भूषणः ।

पुरश्चरणचन्द्रिकाषष्ठस्कन्दकालिकापुराणेभ्यश्च पूजानन्तरं
 शङ्खपूजामाह तन्त्रप्रकाशः । “पूजयेत्तन्त्रपुष्पादौः शङ्खं वै
 देववद्वुधः” । मारसिंहे । “ततःप्रभृति निर्मात्यं मा लङ्घय
 महामते । नरसिंहस्य देवस्य तथान्येषां दिवौकसाम् ॥ अह-
 न्यहनि यो मर्त्यो गौताध्यायन्तु संपठेत् । द्वात्रिंशपदराधैश्च

४१८

आङ्किकतत्त्वम् ।

अहन्त्यहमि मुच्यते” ॥ ते चापराधा वराहपुराणाभिष्कृष्य
 लिख्यन्ते । भगवद्भक्तानां सत्रियसिद्धाश्चभीजनम् ॥ १ ॥ अग्नि-
 विष्टदिने दन्तधावनमकृत्वा विष्णोरुपसर्पणम् ॥ २ ॥ मैथुनं
 कृत्वाऽस्नात्वा विष्णोरुपसर्पणम् ॥ ३ ॥ मृतं नरं स्पृष्ट्वाऽस्नात्वा
 विष्णुकर्मकरणम् ॥ ४ ॥ रजस्वलां स्पृष्ट्वा विष्णुगृहप्रवेश-
 नम् ॥ ५ ॥ मानवं शवं स्पृष्ट्वाऽस्नात्वा विष्णुसन्निधाववस्था-
 नम् ॥ ६ ॥ विष्णुं स्पृशतः पाशुवायुप्रयोगः ॥ ७ ॥ विष्णोः
 कर्मा कुर्वतः पुरौषत्यागः ॥ ८ ॥ विष्णुशास्त्रमनादृत्य शास्त्रा-
 न्तरप्रशंसा ॥ ९ ॥ अतिमलिनं वासः परिधाय विष्णुकर्माचर-
 णम् ॥ १० ॥ अविधानेनाचम्य विष्णोरुपसर्पणम् ॥ ११ ॥ विष्णो-
 रपराधं कृत्वा विष्णोरुपसर्पणम् ॥ १२ ॥ क्रुद्धस्य विष्णुस्पर्श-
 नम् ॥ १३ ॥ निषिद्धपुष्पेण विष्णुर्चनम् ॥ १४ ॥ रक्तं वासः
 परिधाय विष्णोरुपसर्पणम् ॥ १५ ॥ अश्वकारे दीपेन विना
 विष्णोश्च स्पर्शनम् ॥ १६ ॥ कृष्णवस्त्रं परिधाय विष्णोः कर्मा-
 चरणम् ॥ १७ ॥ वायसोदृतवासः परिधाय विष्णोः कर्माच-
 रणम् ॥ १८ ॥ विष्णवे कुक्कुरोच्छिष्टदानम् ॥ १९ ॥ वराह-
 मांसं भुक्त्वा विष्णोरुपसर्पणम् ॥ २० ॥ हंसजानपादसरारि-
 मांसं भुक्त्वा विष्णोरुपसर्पणम् ॥ २१ ॥ दीपं स्पृष्ट्वा हस्तमप्र-
 क्षाल्य विष्णो स्पर्शनं कर्माकरणं वा ॥ २२ ॥ श्मशानं गत्वा-
 विष्णूपसर्पणम् ॥ २३ ॥ पित्याकं भुक्त्वा विष्णोरुपसर्पणम् ॥ २४ ॥
 विष्णवे वराहमांसनिवेदनम् ॥ २५ ॥ मद्यमादाय पीत्वा वा
 स्पृष्ट्वा विष्णुगृहप्रवेशनम् ॥ २६ ॥ परकीयेनाशुचिना वस्त्रेण
 परिहितेन विष्णुकर्माचरणम् ॥ २७ ॥ विष्णवे नवान्नमप्रदाय
 तद्भोजनम् ॥ २८ ॥ गन्धपुष्पे अप्रदाय धूपदीपदानम् ॥ २९ ॥
 उपानहावाकृष्ट्या विष्णुस्थानप्रवेशनम् ॥ ३० ॥ भेरौशब्देन विना
 विष्णुप्रबोधनम् ॥ ३१ ॥ अजीर्णं सति विष्णुस्पर्शनम् ॥ ३२ ॥

आह्निकतत्त्वम् ।

४१६

एतदुपलक्षणम् । यथा नारसिंहपुराणम् । “अपराधसहस्राणि
अपराधयतानि च । पद्मेनैकेन देवेशः क्षमते ह्येकयार्चितः” ॥

अथ पञ्चमयामाह्निकतत्त्वम् । तत्र वैश्वदेवादिकमाह इक्ष्वा ।
“पञ्चमे च ततो भागे संविभागो यथार्हतः । देवपितृमनु-
ष्याणां कौटानाञ्चोपदिश्यते ॥ संविभागं ततः कृत्वा गृहस्थः
शेषभुग् भवेत्” ॥ पञ्चमे भागेऽष्टधाविभक्तदिनस्य संविभागो
विभज्याश्च प्रतिपादनम् । एष मुख्यः कल्पः देवो वैश्वदेव-
सम्बन्धी । तथाच देवपूजानन्तरं वैश्वदेवमाह नृसिंहपुराणम् ।
“पौरुषेण तु मूर्त्तेन तत्र पिण्डं समर्चयेत् । वैश्वदेवं ततः
कुर्यात् बलिकर्म ततः परम् ॥ स्नानं दानं जपः आहमनस्तं
राहुदर्शने । आसुरी रात्रिरन्यत्र तस्मात्तां परिवर्जयेत्” ॥
इति शातातपीये दिवावैधकृत्यस्य पर्युदस्तरात्रौतरकाली
गौच उक्तः । अतएव “सायं प्रातर्वैश्वदेवः कर्तव्यो बलिकर्म
च । अनश्रुतापि सततमन्यथा किंस्वपौभवेत्” ॥ सायं
प्रातरिति दिवारात्रिपरम् अनश्रुता अतिथ्याद्यनुरोधेन पाक-
सम्भव एव सायमिति बोध्यम् । विष्णुपुराणे “पुनः पाक-
मुपादाय सायमप्यवनीपते । वैश्वदेवनिमित्तं वै पद्म्या सार्धं
वलिं हरेत्” ॥ इत्यत्र पुनः पाकमुपादाय इत्यभिधानात् ।
तेन स्त्रीयभोजनसम्भवे पाकं विनायि तदसम्भवे पाकसत्त्व एव
रात्रौ वैश्वदेवबलिकर्मणौ दिवा तु सर्वथैव इति । पञ्चमेव
श्रौद्धत्तीपाध्यायाः । यत्तु मदनपारिजाते । धर्मविक्षाचरेत्
स्नानमाह्निकन्तु पुनः पुनः । तर्पणं ब्रह्मयज्ञश्च वैश्वदेवं न
चाचरेत्” । इति तद्दिवा पुनःकरणं रात्रौ पुनः करणश्च निषेध-
यति । पार्वण्यआह्नादिकरणे तदगन्तरं वैश्वदेवविधिमाह
भविष्यपुराणम् । “कृत्वा आह्नं महाबाहो ब्राह्मणांस विमृष्य
च । वैश्वदेवादिकं कर्म ततः कुर्यान्निराधिपः” ॥ इति शब्द-

४२०

आहुतिकतत्त्वम्

क्रमेण क्रमात्तरं बाध्यते इति न तेन व्यवहार इति पांश्व-
 णादिपूर्वकरणे निन्दामप्याह गोतमः । “पितृश्राद्धमकृत्वा तु
 वैश्वदेवं करोति यः । अकृतं तद्वेदसं पितॄणां नोपनिष्ठते” ।
 स्वयमशक्तौ अत्रिः । “पुत्रो भ्राताऽथवा ऋत्विक् शिष्यश्च-
 स्त्रीयमातुलाः । पत्नीश्चोद्विययाज्याश्च दृष्टाश्च बलिकर्मणि” ॥
 दृष्टाः प्रतिनिधित्वेनेति शेषः । हवनोपमाह कृन्दोगपरि-
 शिष्टम् । “हविष्येषु यवामुख्यास्तदनुव्रीहयः स्मृताः । माष-
 कोद्वगौरादौन् सर्वाभावेऽपि वर्जयेत्” ॥ गौरः श्वेतसर्पपः ।
 आदिशब्दाच्चौनकचनकमसूरकुलत्योद्दालनिषेधः । तथाह
 शङ्खः । “कोद्वचौनकचनकमसूरकुलत्योद्दालवर्ज्यम्” ॥ आप-
 स्तम्भः । “गृहमेधिनो यदशनीयं तस्य होमावलयश्च स्वस्व-
 पुष्टिसंयुक्ता” इति पुष्टिः कर्मफलम् अशक्तावाकृतुः शङ्ख-
 लिखितौ । अहरहः पञ्चयज्ञास्त्रिर्वपेत् आभूलपत्रोदकशा-
 केभ्यः” । इति व्यासः । “जुहुवात् सर्पिषा युक्तं तैलक्षार-
 विवर्जितम् । दध्यक्तं पयसाक्तं वा तदभावेऽस्युनापि च” ॥
 तयोरारम्भे हविश्राद्धं कर्त्तव्यं वैश्वदेवायं कृते श्राद्धे बलि-
 कर्मणि न पृथक् श्राद्धं कर्त्तव्यम् । “आधानहोमयोयैव वैश्व-
 देवे तथैव च । बलिकर्मणि दर्शं च पौर्णमासे तथैव च ॥
 नवयज्ञे च यज्ञज्ञा वदन्येवं मनौषिणः । एकमेव भवेत्
 श्राद्धमेतेषु न पृथक् पृथक्” ॥ इति कृन्दोगपरिशिष्टवचनात्
 पितुरशौचान्तद्वितीयदिने तदारम्भे तु न हविश्राद्धम् । “न
 तत्पूर्वं यतः प्रोक्तः सपिण्डनविधिः कचित् । हविश्राद्धस्य
 लोपः स्यात् पचयोर्भयोरपि” ॥ इति कृन्दोगपरिशिष्टात् ।
 उभयोर्वैश्वदेवान्याधानयोः । एवञ्च पूर्वोक्तवैश्वदेवबलि-
 कर्मणोर्महागुरुनिपातेऽपि सुतरां कर्त्तव्यतेति । महादान-
 निर्णये गोभिलः “उत्तानेन तु हस्तेन ह्यङ्गुष्ठाग्रेण पीडितम् ।

आहुतिकतत्त्वम् ।

४२१

संहताहुतिपात्रिस्तु वाग्यतो जुहुयाद्विः” ॥ एतद्वचनं परि-
 शिष्टमेति पराशरमदनप्रारिजातयोः । वायुपुराणम् । “दानं
 प्रतिपन्नो होमो भोजनं बलिरेव च । साङ्गुष्ठेन सदा कार्य-
 मक्षुरेभ्योऽन्यथा भवेत्” ॥ परिमाणमाह व्यासः । “प्राद-
 मलकमानेन कुर्यान्नोमहविषसौन् । प्राणाहुतिबलिश्चैव सृदं
 मात्रविशोधनीम्” ॥ बौधायनः । “भोजनं हवनं दानमुपचारः
 प्रतियज्ञः । वह्निर्जानु न कार्याणि तद्दद्यात्तमनश्चरेत्” ॥
 व्यासः । “यजते वैश्वदेवे तु भिक्षुके गृहमागते । उदत्त
 वैश्वदेवाक्षं भिक्षां दत्त्वा विसर्जयेत् ॥ ब्रह्मचारी यतिश्चैव
 विद्यार्थी गुरुपोषकः । अध्वगः क्षीणवृत्तिश्च वज्रेते भिक्षुकाः
 स्मृताः” । तत्र “स्वशाखाविधिना हुत्वा तच्छेषेण बलिं
 हरेत्” इति कात्यायनोक्तम् । “वैश्वदेवस्तु कुर्वीत विज्ञानस्तु
 स्वशाखया” । इति व्यासोक्तञ्च साम्निपरम् । निरम्बिकर्तृक-
 शाकलहोमबलिविशेषाभ्यां सामान्यविशेषन्यायसङ्कोचात् ।
 तथा छन्दोगपरिशिष्टम् । “अग्न्यादिर्गोतमेनोक्तो होमः शाकल
 एव च । अनाहिताग्नेरेवैव युज्यते बलिभिः सह ॥ अग्नवाग्नि-
 र्धनन्तरिविश्वदेवाः प्रजापतिः स्रष्टृकहोमाः” इति गोतमोक्तो
 होमः स च दिग्देवताभ्यो यथा अमित्यादि तदुक्तबलिभिः
 सहितो यस्य शाकलहोमो देवकृतस्यैनस इत्याद्यष्टाहुत्यात्मक-
 सामवेदपठितः स आग्निपुराणाद्युक्तभूतादिबलिसहितोऽना-
 हिताग्नेरेवेत्यर्थः । शाकलपदव्युत्पत्तिमाह आश्वलायनः ।
 “अष्टावष्टी शकलाभ्याहवनीये अनुहरेयुर्देवकृतस्यैनसः” इति
 ज्योतिष्टोमीययूपकाष्ठशकलाष्टकेन देवकृतस्येत्यादिमन्त्रेण
 होमविधानात् । यत्तु पिष्टदयितायामेकस्मिन् प्रयोगे गीत-
 मोक्तान्यादिहोमदेवकृतस्येत्यादिशाकलहोमौ समुचितौ ति-
 क्षिताविति तन्निरूप्यम् । शाकल एवेति एवकारेण पूर्वशब्द-

४२२

आश्रितकृतत्वम् ।

समुच्चयनिरासात् । एष इति सर्वनाम्नः सकृद्विरपेक्ष्य कल्प्य-
 इयावाचित्वात् । साहित्यवाचिद्विवचनान्तौ तावेव इत्यनुक्तेः ।
 अग्निपुराणादिभिः केवलशाकलहोमविधानाच्च । ततश्च शाकल
 एव चेति चकारस्य विकल्पार्थकत्वमिति । मनुः । “अथ
 व्याहृतिभिर्हुत्वा यथा मन्त्रैश्च शाकलैः । भूतेभ्यश्च बलिं दत्त्वा
 ततोऽग्नौ यादमग्निमान्” ॥ अत्रामन्निक इति पाठः प्रणवपरि-
 शिष्टे । आचारमाधवीयमदनपारिजातयोरनन्निकस्य विशेष-
 माह वशिष्ठः । “अमन्निकस्तु यो विप्रो ह्यथ व्याहृतिभिः
 स्वयम् । हुत्वा शाकलहोमैश्च शिष्टाद्भूतबलिं हरेत्” । शिष्टा-
 द्भूतशिष्टात् तथाच याज्ञवल्क्यः “देवेभ्यश्च हुतादन्नात् शेषं
 भूतबलिं हरेत्” । शेषनाशे त्वन्यदादाय कर्त्तव्यमेव भट्ट-
 भाष्यम् । पराशरभाष्ये ह्यारौतः । “वास्तुपालभूतेभ्यो बलि-
 रङ्गं भूतयज्ञः” इति गोतमकल्पे अम्नादिति “लौकिके वैदिके
 वापि हुतोच्छिष्टे जले क्षितौ । वैश्वदेवश्च कुर्वीत पञ्चसूना-
 पनुत्तये” ॥ इति यातातपोस्तत्रलक्षित्याधारतानिष्ठत्वर्थः ।
 ततश्चाम्यभावे तु जलक्षित्याधारता शाकलकल्पोऽवतिष्ठते ।
 जलक्षित्योः संस्कारोऽपि नास्तीति श्रौततत्प्रभृतयः । ततश्च
 बहुवादिसम्मतः सामान्या धारकशाकलकल्पोऽत्राभिधीयते ।
 शाकलकल्पोऽप्यन्ते स्विष्टिहोमः । भूतेभ्यश्चेति चकारादादौ
 देवबलिः अन्ते च पितृबलिः । “यमाय तूष्णीमेकाञ्च तथा
 स्विष्टिहोमये” ॥ तथाच स्कन्दपुराणे काशोष्णम् । “भूरा-
 द्याव्याहृतोस्त्रिभुवः स्वाहान्ताः प्रणवादिवाः । भूर्भुवः स्वः
 स्वाहेति च विप्रो दद्यात्तथाहुतिम् ॥ तथा देवकृतस्याद्या
 जुहुयादष्ट आहुतौः । विश्वेभ्यश्चापि देवेभ्यो भूमौ दद्यात्तथा
 बलिम् ॥ सर्वेभ्यश्चापि भूतेभ्यो नमो दद्यात्तदुत्तरे । दक्षिणे-
 ऽपि पितृभ्यश्च प्राचीनाशीतिको ददेत् ॥ निर्णेजनीदकाश्चैन

आङ्गिकतत्त्वम् ।

४२३

ऐमांश्यां यक्षणेऽर्पयेत्” ॥ जुहुयात्तु षडाहुतौरिति पाठश्चेत्तदा
 आशिमेदादवस्थितः । षडाहुतिपक्षस्तु ब्राह्मणसर्वस्वे हला-
 मुधलिखितः । एवं यमाहुतिरपि स्त्रिष्टिकत् गोभनाभि-
 लषितकारी एवमेव भट्टभाष्यं प्रयोगे तु “अग्नये स्त्रिष्टिकते
 स्वाहा” इति गोभिलादौ तथा दर्शनात् श्रुतावपि प्रथमतो-
 ऽग्नेर्निर्देशात् । “यथा देवा अग्निं स्त्रिष्टिकतममुवन् हव्यं
 नो वहेति सोऽब्रवीत् किं मे ततः स्वादिति यत् कामयसे
 इत्यमुवन् सोऽब्रवीत् सर्वव्रेष्टिषु केवला सोविष्टकतीति तथेति
 सोऽवहव्रीषि इति सोविष्टकती” आहुतिरिति शेषः ।

वलिदानप्रकारमाह छन्दोगपरिशिष्टम् । “अमुष्यै नम
 इत्येवं वलिदानं विधीयते । वलिदानप्रकारार्थं नमस्कारः
 छतो यतः ॥ स्वाहाकारवषट्कारनमस्कारादिवौकसाम् ।
 स्वधाकारः पितृणाञ्च हन्तकारो मृणां मतः । स्वधाकारेण
 निनयेत् पित्रवलिमतः सदा” ॥ वल्लोनां पूर्वापरयोः सेक-
 माह गोभिलः । “सर्वेषामुभयोरग्निः परिषेकः” इति । परि-
 पाटीमाह वलिदानानन्तरं मार्कण्डेयपुराणम् । “ततस्तोय-
 मुपादाय तेषामाचमनाय च । स्थानेषु निक्षिपेत् प्राञ्चः नाञ्चा
 तूद्दिष्य देवताः” ॥ पितृवत्स्यदानामभ्युक्षणानन्तरं दानमाह
 गोभिलः । “तथैतदक्षिशेषमभिषिच्यापसलविदक्षिणस्यां निन-
 येत् तत् पितृभ्यो भवति” । यक्षवस्त्रनन्तरं काम्यवलिमाह
 विश्वपुराणम् । “ततोऽव्यदक्षमादाय भूमिभागे शुची पुनः ।
 दद्यादशेषभूतैभ्यः स्वेच्छया तत् समाहितः” ॥ देवामनुयाः
 पशवो वयांसि सिद्धाः सयक्षोरगदैत्यसङ्घाः । प्रेताः पिशाचा-
 स्तरवः समस्ता ये चान्नमिच्छन्ति मया प्रदत्तम् । पिपीलिकाः
 कौटपतङ्गकाया बुभुक्षिताः कर्मनिबन्धबद्धाः । प्रयान्तु ते
 हृष्टमिदं मयान्नं तेभ्यो विसृष्टं सुखिनो भवन्तु । येषां न

४२४

षाङ्गिकतत्त्वम् ।

माता न पिता न बन्धुर्नैवात्रासिद्धिर्न तद्याद्यमस्ति । तत्तृमये-
 ऽस्मिं भुवि दत्तमेतत् प्रयान्तु दत्तिं सुदिता भवन्तु । भूतानि
 सर्वाणि तथास्मैतदहञ्च विष्णुर्न यतोऽन्यदस्ति । तस्मादहं
 भूतनिकायभूतमस्मिं प्रयच्छामि भवाय तेषाम् । चतुर्देशो
 भूतगणो य एष यत्र स्थिता येऽखिलभूतसङ्घाः । तस्यैवमत्रं
 हि मया विमृष्टं तेषामिदमेतं सुदिता भवन्तु । “इत्युच्चार्य
 नरो दद्यादन्नं श्रद्धासमन्वितः । श्रद्धाण्णालविहङ्गानां भुवि
 दद्यात्ततो नरः । ये चान्ये पतिताः केचिदपाकाः पाप-
 रोगिणः” ॥ इत्यात् परः सङ्क्षब्देन सह समासः एवमाद्य-
 शब्देन गणत्वसामूहिकं सजातीयानां बहुवचनादिजातीयानां
 सङ्घाद्यशब्दाभ्यामवगम्यते । विमृष्टं दत्तम् आदिकर्मणि क्त
 प्रत्ययात् । अतः प्रयच्छामि इत्युपयुज्यते । वस्तुतस्तु साध्या-
 भिधायित्वेनाख्यातिकपदस्य प्राधान्यात्तद्विशेषणोभूतस्य कृद-
 न्तस्य गौणत्वात् कृतप्रत्ययोक्तकालस्याविवक्षया न तत्रातीता-
 र्थता एतदर्थमेव धातुसम्बन्धेन प्रत्यया इति सूत्रम् । इतिना
 पञ्चानुकर्षादस्मिन्नेकवचननिर्देशात् भवत्स्वित्यन्तेनैक एव
 वस्तिः । विहङ्गपदं वायसपरम् अपात्रपदं पापरोगिपरम् ।
 “शुभाञ्च पतितानाञ्च स्वपचां पापरोगिणाम् । वायसानां
 कृमौणाञ्च शनकेर्निक्षिपेद् भुवि” ॥ इति मनुवचनैकवाक्य-
 त्वात् वायसवलिदानमन्त्रे तु कामधेनुपिहृदयिता जलायुध-
 बहृचष्टलधर्मकोपहरिहरपवति-रक्षाकराचार्यदर्शाचारप्रदी-
 पाङ्गिकोद्धार नव्यवर्धमानधृतसौम्या इति लिखनात् याम्या
 इति पाठः कल्पनिकः काकानां यमप्रभुत्वदर्शनात् मन्त्रे
 तथा कल्पनायां मानाभावात् । एवञ्च मन्त्रपाठक्रम-
 सुसङ्गु “ऐन्द्रवरुणवायव्याः सौम्या वै नेर्ह तस्तथा । वायसाः
 प्रतिगृह्यन्तु भूमौ पिण्डं मयार्पितम् ॥ श्वानो ह्ये श्वावश्ववस्त्रौ

आङ्कितस्वम् ।

४२५

वैवस्वतकुलोद्भवौ । ताभ्यां पिण्डं प्रयच्छामि स्वातामेताव-
हिंसकौ” ॥ दत्त्वाग्नेन विधानेन शब्दक्रम इहाद्रियते ।
शूद्रस्याप्यत्राधिकारः । “दानं दद्याच्च शूद्रोऽपि पाञ्चयज्ञैर्यजेत
च” इति विष्णुपुराणात् । “भार्यारतिः शुचिर्भृत्यभर्ता-
श्राद्धक्रियापरः । नमस्कारेण मन्त्रेण पञ्चयज्ञाच्च ह्यपयेत्” ॥
इति याज्ञवल्क्याच्च । पञ्चयज्ञाधिकारस्य स्फुटमवगमादिति ।
अथ नमस्कारेण मन्त्रेणैव्यभिधानात् श्राद्धपञ्चयज्ञेषु वैदिकेतर-
मन्त्रपाठो नास्तीति प्राक् प्रतिपादितम् । किन्तु अमन्त्रस्य
तु शूद्रस्य विप्रो मन्त्रेण गृह्यते” ॥ इति वचनात् ब्राह्मणेन
मन्त्राः पठनीयाः । ब्राह्मणाभावे मन्त्रार्थं भाषयन् नमस्कार-
मुच्चरन् स्वयं कुर्यात् । वलिदानन्तु चाद्यन्तनमस्कारयुक्त-
तत्तत् प्रतिपादकपदेनेति । वलिवैश्वदेवावशिष्टानां भोज्य-
तामाह भगवद्भूता । “यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वपा-
तकैः । मुञ्चते ते त्वचं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात्” ॥ वैश्व-
देवादियज्ञावशिष्टं येऽग्नन्ति ते पञ्चसूनाकृतेः सर्वैः पापैर्मु-
च्यन्ते । ये आत्मभोजनार्थमेव पचन्ति न तु वैश्वदेवार्थं ते
पापात्मानोऽधमेव मुञ्चते ।

अथातिथिभोजननित्यश्राद्धे । तत्र वलिदानानामन्तरं विष्णु-
पुराणम् । “ततो गोदोहमात्रं वै कालं तिष्ठेत् गृहाङ्गणे ।
अतिथिग्रहणार्थाय तदूर्ध्वं वा यथेच्छया” ॥ गोदोहकालश्च
मुहूर्त्ताष्टमभागः । “आचम्य च ततः कुर्यात् प्राज्ञो हाराव-
लोकनम् । मुहूर्त्तास्याष्टमं भागमुच्चैर्यो ह्यतिथिर्भवेत्” ॥ इति
मार्कण्डेयपुराणैकवाक्यत्वात् । यातातपः । “प्रियो वा यदि
वा हेथो मूर्खः पण्डित एव वा । सम्राप्ते वैश्वदेवान्ते सोऽतिथिः
स्वर्गसंक्रमः” ॥ विष्णुपुराणं “स्नाध्याय गोत्रचरणमष्टङ्गापि
तथा कुलम् । हिरण्यगर्भबुधरा तं मन्येताभ्यागतं गृही” ॥

४२६

शाक्तिकतत्त्वम् ।

इति । गोत्रं वंशप्रवर्तकमहर्षिरूपम् । चरणं शास्त्री
 स्मृतिः । “देशं नाम कुलं विद्यां पृष्ट्वा योऽन्नं ग्रयच्छति ।
 न च तत् फलमाप्नोति दत्त्वा स्वर्गं न गच्छति” ॥ मनुः ।
 “न भोजनार्थं स्वे विप्रः कुलगोत्रे निवेदयेत् । भोजनार्थं हि
 ते शंसन् वान्ताशौत्युच्यते बुधैः” ॥ इति । मार्कण्डेयपुराणम् ।
 “भोजनं हन्तकारं वा अन्नं भिक्षामद्यापि वा । अदत्त्वा नैव
 भोक्तव्यं यथा विभवमात्मनः ॥ आसप्रदानाद्विद्या स्वात्
 अन्नं प्रासचतुष्टयम् । अन्नं चतुर्गुणं प्राहुर्हन्तकारं द्विजो-
 त्तमाः” ॥ आसः पक्षमात्रमिति नव्यवर्हमानः । तदानीम-
 तिथ्यक्षामे तु नित्यश्राद्धानन्तरं तद्भोजनमाह विष्णुपुराणम् ।
 “पितृर्थां चापरं विप्रमेकमप्याशयेन्नृप । तद्देश्यं विदिताचार-
 सभूतिं पाञ्चयज्ञिकम् ॥ अन्नायश्च समुहृत्य हन्तकारोप-
 कल्पितम् । निवापभूतं भूपाल श्रीत्रियायीपकल्पयेत्” ॥
 हन्तकारोपकल्पितं हन्तपदेनोत्पद्यते निवापभूतम् इति पितृ-
 दानं निवापः स्यादित्यभिधानात् प्रकृते पितृदानासम्भवात्
 पितृदानसदृशमित्यर्थः । सादृश्यञ्च आह्वेति कर्तव्यतायोगेन
 स्वधा प्राचीनावीतयोस्तु हन्तकारनिवीतिभ्यां विशेषविहिं-
 ताभ्यां प्रागुक्तज्योतिष्टोमीयश्रुत्या सामागानां प्रत्यक्षस्वत्वस्ये-
 तरेषामुदङ्मुखत्वस्य विधानात् दक्षिणामुखत्वस्यापि निवृत्तिः ।
 निरुपपदस्य नामान्तिदेशस्वीकारे वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । एतदपि
 आह्वे न सहैकप्रयोगेण कार्यम् । “नित्यश्राद्धमदैवं स्यान्म-
 नुष्यैः सह गीयते” । तेन देवश्राद्धस्यक्षीयं मनुष्यश्राद्धं
 किन्त्विदं प्रधानं तेन जीवत् पितृकेण मनुष्यश्राद्धमात्रं कार्यं
 मनुष्याश्च सनकादयः । तर्पणादौ तथा निर्णयात् । तच्चाध्या-
 वाहनादिशून्यं तथाच मत्स्यपुराणं “नित्यं तावत् प्रवक्ष्यामि
 अर्घ्यावाहनवर्जितम् । अदैवं तद्विजानीयात् पार्वणं पर्वण्यं

आश्रितस्वम् ।

४२७

श्रुतम्” ॥ अर्घ्यादिनिषेधानुपपत्त्या पार्वण्यवर्मातिदेशः । अप्र-
 जस्तु इति निषेधानुपपत्त्या दीक्षणीयादिषु दर्शपौर्णमासाति-
 देशवत् इति आहविवेकः । आचारमाधवीयधृतं पार्वण्यं तद्धि
 कौर्त्तितमिति चतुर्थचरणे पाठादपि व्यक्तस्तत्रैवार्थः । लिखित-
 जातूकर्णौ । “नित्यश्राद्धं प्रवक्ष्यामि पिण्डहोमविवर्जितम्”
 इति । होमबाधे हुतशेषाह्वाधात् पाचालम्बनबाध इति
 श्राद्धविवेकादयः । तथाच आसवचनेन अग्नीकरणादिकं
 प्रत्युक्तं तदयथा “आवाहमस्वधाकारपिण्डाग्नीकरणादिकम् ।
 ब्रह्मचर्यादिनियमं विद्वान् देवांस्तथैव च ॥ नित्यश्राद्धे त्वजे-
 देतान् भोज्यमन्नं प्रकल्पयेत् । दत्त्वा च दक्षिणां शक्त्या
 नमस्कारैर्विसर्जयेत् । एकमप्याशयेदित्यं षष्ठामप्यन्वहं
 गृही” ॥ इति स्वधाकारः स्वधावाचनं तथाच श्रातातपः ।
 “पिण्डनिर्वापरहितं यत्तु श्राद्धं विधीयते । स्वधावाचन-
 लोपोऽत्र विकिरस्तु न लुप्यते ॥ अक्षय्यदक्षिणा स्वस्ति सौम-
 नस्यं तथास्त्विति” ॥ एवं “नित्यश्राद्धमदैवं स्वादर्थ्यं पिण्ड-
 विवर्जितम् । दक्षिणारहितं ह्येतत् दातृभोक्तृव्रतोक्तिरुक्तम्” ॥
 इति काशीखण्डवचनं दक्षिणानिषेधकम् । अशक्तविषय-
 मिति । पार्वणानन्तरं नित्यश्राद्धे विकल्प उक्तः । मार्कण्डेय-
 पुराणे । “नित्यक्रियां पितृणान्तु केचिदिच्छन्ति सत्तमाः ।
 न पितृणां तथैवाग्रे शेषं पूर्ववदाचरेत्” ॥ एवं नित्यश्राद्ध-
 मभिधाय विष्णुपुराणम् । “दद्याच्च भिक्षाव्रितयं परिव्राट्
 ब्रह्मचारिणाम् । स्नेच्छया तु नरो दद्यात् विभवे सत्यवारि-
 तम् ॥ इत्येतेऽतिथयः प्रोक्ताः सम्प्राप्ता भिक्षुकाश्च ये । चतुरः
 पूजयेद्येतान् नृयज्ञर्णात् प्रमुच्यते” ॥ चकारः पूर्वाक्तातिथि-
 भोजनेन समुच्चयार्थः । सत्यासिभिन्नादाने तु “यतिहस्ते जलं
 दद्यात् मैत्रं दद्यात् पुनर्जलम् । तद्भैक्ष्यं मेरुणा तुल्यं

४२८

आह्निकतत्त्वम् ।

तच्छलं सागरोपमम्” ॥ विष्णुधर्मोत्तरे । “चाण्डाहो वाच पापो वा शत्रुर्वा पिष्टघातकः । देयकालात्ययगतो भरणीयो मतो मम” ॥ इति विष्णुपुराणम् “व्याधितस्यावधौनस्य कुटुम्बात् प्रच्युतस्य च । अध्वानं वा प्रपन्नस्य भिक्षाचर्या विधीयते” ॥ अत्र भिक्षाद्यदाने भोजननिषेधात् मनुष्ययज्ञस्य नित्यत्वाच्च अतिथिप्राप्तेरनित्यत्वात् यज्ञसिद्धये ब्राह्मणमात्राय भिक्षादिदानमावश्यकम् । अतएव बीधायनः । “अहरह- ब्राह्मणेभ्योऽन्नं दद्यात् चामूलफलशकीभ्यो अपथैवं मनुष्ययज्ञं समाप्नोति” । विष्णुः । भिक्षुकाभावे चायं गोभ्यो दद्यात् अम्नो वा क्षिपेत्” इति । विष्णुपुराणम् । “यत्फलं सोम- यागेन प्राप्नोति धनवान् द्विजः । सम्यक् पञ्चमहायज्ञैर्दरिद्र- स्तदवाप्नुयात्” ॥ अकरणे प्रत्यवायमाह ध्यासः । “पञ्चयज्ञांश्च यो मोहाच्च करोति गृहाश्रमौ । तस्य नायं न च परलोको भवति धर्मतः” ॥ देवपितृमनुष्यभूतर्षिपूजामभिधाय मोतमः । नित्यं स्वाध्यायं पिढतर्पणञ्च यथोक्ताहमन्यदिति” तर्पण- ब्रह्मयज्ञयोः पूर्वमुक्तयोरपि नित्यमित्यादिना पुनरभिधानं यज्ञ-त्रयानुष्ठानाशक्तावह-वैकस्येनाप्यनयोरवस्थानुष्ठेयत्वमिति कल्पतरुप्रभृतयः । आह्वाशक्तौ केवलास्त्रोत्सर्गः कार्यः तत्राप्य- शक्तौ द्रव्याभावे वा क्षिप्तिदत्तं पात्रे दत्त्वा षट् पितृनुद्दिश्य इदमन्नं पिढभ्यः स्वधेति दत्त्वाऽपरमन्नं पात्रे कृत्वा इदमन्नं मनुष्येभ्यो हस्त इत्युत्सृज्य दद्यात् ।

अथ गोपासदानम् । ब्रह्मपुराणम् । “सौरभेयः सर्व- ह्विताः पवित्राः पुष्कराश्रयः । प्रतिगृह्यन्तु मे प्रासं गावस्त्रै- लोक्ष्यमातरः ॥ दद्यादनेन मन्त्रेण गवां प्रासं सदैव हि” ॥ अत्र सदैवहीत्युक्तेर्नित्याधिकारः । महाभारते । “वाससुष्टिं यरगवे प्रासं दद्यात्तु यः सदा । अकृत्वा स्रयमाहारं स्वर्ग-

चाङ्गिचतस्रम् ।

४२८

लोकं स गच्छति” ॥ अत्र फलश्रवणात् काम्याधिकारोऽपी-
त्याचारदर्शनादयः । अत्र गोटिभक्ष्यदाने फलातिशयः
मन्त्रस्य उत्तो भविष्ये । “दणोदकेन संयुक्तं यः प्रदद्याद्वा-
ङ्गिकम् । कपिलाशतदानस्य फलं विन्देन्न संशयः ॥ यश्च-
भूते शिवे पुण्ये पवित्रे सूर्यसम्भवे । प्रतौच्छेदं मया दत्तं
सौरभेयि नमोऽस्तु ते” ॥ गवा चाङ्गि यदुप्यते तत् गवाङ्गि-
कम् ।

अथ भोजनम् । विष्णुपुराणम् । “स केवलमघं भुङ्क्ते यो
भुङ्क्ते त्वतिथिं विना । अघं स केवलं भुङ्क्ते यः पचत्यात्म-
कारणात् । इन्द्रियप्रौतिजननं हृया पाकं विवर्जयेत्” ॥ तथा
“स्ववासिनो दुःखिगर्भिणो हृद्यबालकान् भोजयेत् संस्क्रताग्नेन
प्रथमं चरमं गृही । अभुक्तवत्सु चैतेषु भुञ्जन् भुङ्क्तेऽतिदुष्क-
तम् । मृतस्य नरकं गत्वा श्लेष्मभुग् जायते नरः । अन्नात्वाशौमलं
भुङ्क्ते अजपौ पूयशोणितम् । अहृत्वा च क्षमिं भुङ्क्ते अदत्त्वा
विषभोजनम् । असंस्क्रताखभुङ्मूत्रं बालादिप्रथमं सकृत् ॥
भुञ्जतश्च यथा पुंसः पापबन्धो न जायते । इह चारोष्यमतुलं
बलवृद्धिस्तथा नृप” ॥ तथा “प्रशस्तरत्नपाणिस्तु भुञ्जीत
प्रयतो गृही । अन्नं प्रशस्तं पश्यन् प्रोक्षितं प्रोक्षणोदकैः ।
न कुक्षिताहृतं नैव जुगुप्सावदसंस्क्रतम्” ॥ रत्नाभ्यां महङ्-
पुराणम् । “तेषु रत्नो विषव्यालव्याधिघ्नान्यघहानि च ।
प्रादुर्भवन्ति रत्नानि तथैव विगुणानि च ॥ वषट् सुक्ता मणयः
पद्मरागाः समरकताः प्रोक्ताः । अपि चेन्द्रनीलमणयो वैदूर्याः
पुष्कराणाः ॥ कर्कतनकुहं विष्णौ हृदिराक्षसमन्वितम् । तथा
स्कटिकं विद्रुममणिश्च यद्वादुहिष्टं संशङ्गे तज्ज्ञैः ॥ विष्णु-
पुराणे “मन्वाभिमन्वितं शस्तं न च पर्युषितं नृप । अन्यत्र
फलमांसिभ्यः शुष्कयाकादिकात्तथा ॥ तद्वहादरिकेभ्यश्च गुह-

४३०

आङ्गिकतत्त्वम् ।

पक्षेभ्य एव च । भुञ्जीतोऽतृप्तसाराणि न कदाचिद्वरेण्वरः ॥
 नाशेषं पुरुषोऽश्रौयादन्यत्र जगतौपते । मध्वसर्दधिसर्पिभ्यः
 शङ्कुभ्यश्च विवेकवान् ॥ अश्रौयात्तन्मना भूत्वा पूर्वन्तु मधुरं
 रसम् । लवणाच्छौ तथा मध्ये कटुतिक्तादिकास्तथा ॥ प्राग्द्रवं
 पुरुषोऽश्रन् वै मध्ये च कठिनाशनः । पुनरन्ते द्रवाशौ तु
 बलारोग्येण सुव्रति ॥ अनिन्दं भक्षयेदित्यं वाग्यतोऽन्म-
 कुल्ययन् । पञ्चधासान् महामौनं प्राणाद्याप्ययनाय तत् ॥
 मन्त्राभिमन्त्रितमिति मन्त्रानादेशे गायत्रीति वचनात् गाय-
 त्रीभिमन्त्रितम् । गारुडे “शाकं सूपश्च भूयिष्ठम् अत्यञ्ज-
 विवर्जयेत् ॥ न चैकरससेवायां प्रसज्येत कदाचन” ॥ छन्दोग-
 परिशिष्टम् । “सुनिभिर्द्विरशनसुखं विप्राणां मर्त्यवासिनां
 नित्यम् । अहनि च तथा तमस्त्रिन्यां सार्धप्रहरयामास्तः” ॥
 अहनि अचिरोदितास्तमितसूर्येतरदिनमात्रे तन्नाप्यायुर्वेदौघे
 विशेषः । “याममध्ये न भोक्तव्यं चियामस्तु न सज्येत्” ॥
 याममध्ये रसस्त्रिष्टे त्रियामे तु रसक्षयः ॥ प्रागुक्तदशवचनात्
 तथापि पञ्चमयामार्द्धी मुख्यकालः । महामौनं हुङ्गारादि-
 रहितम् । तथा चात्रिः “मौनव्रतं महाकष्टं हुङ्गारेणैव
 नश्यति । तथा सति महान् दोषस्तस्मात्तु नियतस्मरेत्” ॥
 प्राणादिपदेन वक्ष्यमाणप्राणापानसमानोदानव्यानानां क्रमेण
 तेषां ग्रहणम् । एष क्रमः पौराणिकत्वात् सर्वसाधारणः ।
 विष्णुः । “न तृतीयमथाश्रौयादापद्यपि कदाचन” ॥ इति
 भगवद्गीतासु । “आयुः सत्त्वबलारोग्यसुखप्रौतिविवर्धनाः ।
 रम्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या आहाराः सात्त्विकप्रियाः ॥ कटु-
 लवणालुण्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः । आहारा राजसस्येष्टा दुःख-
 शोकामयप्रदाः ॥ यातयामं गतरसं पूतिपर्युषितञ्च यत् ।
 उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियम्” ॥ महाभारते ।

आश्लिष्यतस्त्वं ।

४३१

“इन्दुव्रतसहस्रस्तु यश्चरेत् कायशोधनम् । पिबेद् यद्यापि गङ्गाम्नास्तस्य सास्यं न यात्यसौ” ॥ गङ्गामधिष्ठित्य मत्स्यपुराणम् । “यवगाह्य च पीत्वा च पुनात्यासप्तमं कुलम्” । देवो-
पुराणम् । “ये चैव सृत्तिकास्तस्मात्तौर्यादाकृत्य भुञ्जते । ते सर्वपापविनिर्मुक्ताः प्रभवन्ति गतामयाः” ॥ मनुः । “आयुष्यं प्राप्नुवो भुङ्क्ते यशस्यं दक्षिणामुखः । श्रियः प्रत्यप्नुवो भुङ्क्ते ऋतं भुङ्क्ते ह्युदङ्मुखः” ॥ नियमेत्वेष्टम् । अनियमे तु नोदङ्मुखः । चारीतः । “नोदङ्मुखोऽभ्युयात्” इति निष्कामस्य तु प्राप्नुवेनैव यथा देवतः “प्राप्नुवोऽन्नानि भुञ्जीत शुचिपीठमधिष्ठितः । विशुद्धवदनप्रौतो भुञ्जीत न विदिङ्मुखः” ॥ जीवन्मातृकस्य दक्षिणामुखत्वनिषेधमाह आपस्तम्बः । “दक्षिणामुखो न भुञ्जीत एवंविधभोजनमना-
युष्यं मातुरुपदिशति” । केचित्तु । “कुहस्रानं गयायाह तिलैस्तर्पणमेव च । न जीवत् पितृकः कुर्याद्दक्षिणामुख-
भोजनम्” ॥ इत्याचाररक्षाकरधृताज्जीवत् पितृकस्यापि निषेध इत्याहुः । व्यासः । “पञ्चार्दो भोजनं कुर्यात् प्राप्नुवो मोनमास्थितः । हस्तौ पादौ तथैवास्थ्येषु पञ्चार्द्रता मता” ॥ व्यासः । “अप्येकपङ्क्त्या नाभ्युयात् सहतः स्वजनैरपि । को हि जानाति किं कस्य प्रच्छन्नं पातकं महत् ॥ भस्मस्तम्ब-
जलधारमार्गैः पङ्क्तिश्च भेदयेत्” ॥ जलादिना पङ्क्तिभेदा-
करणे तु शङ्कः । “एकपङ्क्त्युपविष्टानां विप्राणां सह भोजने । यद्येकोऽपि त्यजेत् पात्रं श्रेष्ठमन्नं विवर्जयेत् ॥ मोहात् भुञ्जीत यः पङ्क्त्यामुच्छिष्टसहभोजनम् । प्राजापत्यं चरेद्भिप्रः क्षत्रः
सान्त्तपन्तथा” ॥ सान्त्तपनं द्वादशसाध्यमत्रैकपुराणं देयम् । एतज्ज्ञानकृतः सकृदिति प्रायश्चित्तविवेकः । एतत् समानार्थ-
मित्यभिधाय गोभिचः । “भुञ्जानेषु तु विप्रेषु यस्तु पात्रं

४३२

आश्रितकतस्वम् ।

परित्यजेत् । भोजने विप्लवकर्त्तासौ ब्रह्मचापि तस्मै-
 च्यते” ॥ आपस्तम्बः । दिवा पुनर्न भुञ्जीतान्यत्र फलमू-
 लेभ्यः” । मनुः । “नातिप्रगे नातिसायं न सायं प्रातराशितः” ।
 अतिप्रगेऽचिरोदितसूर्यं अतिसायं सूर्यास्तमितसमय एव
 प्रातराशितः दिनभोजनेनातिद्वसः न सायं न रात्रौ भुञ्जीते-
 त्यर्थः । आपस्तम्बः । “यस्तु भोजनशालायां भोक्तुकाम
 उपसृशेत् । चासनस्थो न चान्यत्र स विप्रः पङ्क्तिदूषकः ॥
 भोजनशालायां भोक्तुकामः सन् चासनस्थो चान्यत्र स्थितो
 वा न उपसृशेत्” ॥ वीधायनः । “उपलप्ते समे स्थाने
 शुचौ लघ्वासनाश्रिते । चतुरस्रं चिकोणश्च वर्तुलश्चाष्ट-
 चन्द्रकम् । कर्त्तव्यमानुपूर्वेण ब्राह्मणादिषु मण्डलम्” ॥
 इति । “अकृत्वा मण्डलं ये तु भुञ्जतेऽधमयोनयः । तेषाम्नु
 यश्चरन्नांसि हरस्यन्नानि तद्वन्नात्” ॥ आपस्तम्बः । “भिक्ष-
 कांक्षे तु यो विप्रो यदि भुङ्क्ते तु कामतः । उपवासेन चैकेन
 पञ्चमन्त्रेण शुद्ध्यति” ॥ तथा शूद्रादिभोजनेनापरिष्कृतपात्रे-
 ऽपि हृष्टमनुः । “ताम्रपात्रे न भुञ्जीत भिक्षकांक्षे मलाविले ।
 पलाशपत्रपात्रेषु गृही भुङ्क्तैन्दवं चरेत्” ॥ नव्यवर्धमान-
 धृताग्निपुराणम् । “अर्कपात्रे तथा पृष्ठे चायसे ताम्रभाजने ।
 करे कर्पटके चैव भुङ्क्ता चाम्द्रायणचरेत्” ॥ पृष्ठे कदलि-
 पत्रादिपृष्ठे । पैठोनसिः । “ताम्ररजतसुवर्णाश्मशङ्कशुक्ति-
 स्फटिकानां भिक्षमभिक्षम्” इति न दोषः । अत्र पाषाणपात्रं
 भोजने विहितम् । “तैजसानां मणिनाञ्च सर्वस्याश्ममयस्य च ।
 भस्मनाद्भिर्मृदा चैव शुद्धिरुक्ता मनोषिभिः” ॥ इति मनुना
 पाषाणपात्रस्य शुद्धिविधानाञ्च । प्रचेताः “ताम्रसूत्राभ्यङ्गने
 चैव कांस्यपात्रे च भोजनम् । यतिश्च ब्रह्मचारौ च विधवा
 च विवर्जयेद्” ॥ अत्रिः “आसने पादमारोप्य यो भुङ्क्ते

आह्निकतत्त्वम् ।

४३३

ब्राह्मणः क्वचित् । मुखेन चाग्रमश्नाति तुल्यं गोमांसमक्षयैः” ॥
 मुखेन हस्तोत्तोलनं विना । गवादिबदित्यर्थः । आश्वमेधिके
 “आर्द्रपादस्तु भुञ्जीत प्राङ्मुखश्चासने शुचौ । पादाभ्यां
 घरणीं स्पृष्ट्वा पादेनैकेन वा पुनः” ॥ वीधायनः । “भोजनं
 हवनं दानमुपहारः परिग्रहः । वह्निर्जानु न कार्याणि
 तद्वाचमनं स्मृतम्” ॥ हारीतः । “भार्जनार्चवलिकर्म-
 भोजनानि दैवतीर्थेन कुर्यात्” । पराशरभाष्ये वृहमनुः ।
 “न पिबेन्न च भुञ्जीत द्विजः सव्येन पाणिना । नैकहस्तेन
 च जलं शूद्रेणावर्जितं पिबेत्” ॥ मार्कण्डेयपुराणम् । “पाद-
 प्रसारणं कृत्वा न च वेष्टितमस्तकः” । मनुः “पूजयेदशनं
 नित्यं चाद्याच्चैवमकुक्षयन् । दृष्ट्वा हृष्येत् प्रसीदेच्च प्रणमेच्चैव
 सर्वदा ॥ अक्षं दृष्ट्वा प्रणम्यादौ प्राञ्जलिः प्रार्थयेत्ततः । अस्माकं
 नित्यमस्त्वेतदिति भक्त्याथ वन्दयेत्” ॥ विष्णुपुराणे । “नागः
 कूर्मश्च ककरो देवदत्तो धनञ्जयः । वहिस्था वायवः पक्ष तेषां
 भूमौ प्रदीयते ॥ अदत्त्वा वाह्यवायुभ्यः प्राणादिभ्यो न होम-
 येत्” ॥ इति शिष्टपठितवचनाद्वागादिभ्यो वह्निदानमिति
 प्राचीनाचारः । तत्रात्र देवेभ्यो दत्त्वैव भोक्तव्यं तथा च भग-
 वद्भोतापि । “इष्टान् भोगान् हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञ-
 भाविताः । तैर्दत्तान्प्रदायैभ्यो यो भुङ्क्तेस्तेन एव सः” ॥ यज्ञैः
 संवर्जिता वो युष्मभ्यं भोगान्नादीन् वृष्ट्यादिद्वारा दास्यन्ति
 अतो देवैर्दत्तान् अन्नादीन् तेभ्योऽदत्त्वा यो भुङ्क्ते स चौर
 एव । स्मृतिः “निषेध प्राशनात् पूर्वं देवपादोदकाहुतिः ।
 होतव्या जठरे वज्रो स्वेन पाणितलेन तु” ॥ तेन पादोदके-
 नापोशानं कृत्वा प्राणाहुतिर्निषेधेन कार्या । स्वदत्तनेवेद्य-
 मक्षयन्तु पश्चादुपपादयिष्यते । ब्रह्मपुराणे । “आपोशानञ्च
 गृह्णीयात् सर्वतीर्थमयञ्च यत् । असतोपस्तरणमसौति वि-

४३४

आह्निकतत्त्वम्

शौरभमयस्य च ॥ अत्र चास्तरणार्थं प्राश्यते सोऽह्नं
सकृत् । असृतोपस्तरणमसि स्वाहेति स च उद्धरेत्” इति ।
सम्प्राप्यतौ लिखितवचनं प्रमाणयन्तीऽसीत्येतदनन्तरं स्वाहा-
कारं कुर्वन्ति । ब्रह्मपुराणे । “हस्तेन लङ्घयेन्नामं नोदकेन
कदाचन । दम्भाद्यो लङ्घयेद् भुञ्जंस्तेनासं निहतं भवेत् ॥
हतश्चास्रमभक्ष्यत्वं तस्य याति दुरात्मनः । प्राणेभ्यस्त्वथ पञ्चभ्यः
स्वाहा प्रणवसंयुताः ॥ पञ्चाहुतौस्तु जुहुयात् प्रलयाग्नि-
निभेषु च” ॥

प्राणाहुतिमुद्रामाह शौनकः । “तर्जनीमध्यमाङ्गुष्ठैर्लम्बा
प्राणाहुतिर्भवेत् । मध्यमानामिकाङ्गुष्ठैरपाने जुहुयात्ततः ॥
कनिष्ठानामिकाङ्गुष्ठैर्व्यानि च जुहुयाद्विः । तर्जनौन्तु वहि-
ष्कृत्वा उदाने जुहुयात्ततः ॥ समाने सर्वहस्तेन समुदाया-
हुतिर्भवेत्” ॥ स्मृत्यर्थसारे । “प्राणाहुतौ घृताभावे पश्चा-
द्भुञ्जीत नो घृतम्” । देवलः । “न भुञ्जीत घृतं नित्यं गृहस्थो
भोजनद्वयम् । पवित्रमथ जुह्व्य सर्पिराहुरघापहम्” ॥
काशौखण्डं “दर्भपाणिस्तु यो भुङ्क्ते तस्य दोषो न बाधते ।
केशकौटादिसम्भूतस्ततोऽश्रियात् सदर्भकः ॥ यावदेवास्म-
श्रियान्नक्रयात्तद्गुणगुणात् । अतो मौनेन यो भुङ्क्ते स
भुङ्क्ते केवलामृतम्” ॥ मनुः । “स्वाध्यायभोजने चैव दक्षिणं
पाणिमुद्धरेत्” । उद्धरेदस्त्रावृद्धिः कुर्यादित्यर्थः । वीधायनः ।
“आचम्य संवृते देशे उपविश्यासं संगृह्य सर्वाङ्गुलीभिरशब्द-
मश्रियात्” । संगृह्य अन्नपात्रं सम्यक् स्पृष्टेत्यर्थः । काशौ-
खण्डम् । “प्रदद्याद्भुवः पतये भुवनपतये तथा । भूतानां
पतये स्वाहेत्युक्ता भूमौ वलित्वयस् ॥ आपोशानं विधानं न
कृत्वाश्रियात् सुधौर्विजः” ॥ इति श्रवणादुभयं कर्तव्यम् ।
ब्रह्मपुराणं “तेजोऽसीति जपंस्त्वन्नं प्रणमेदसृतश्च यत् ।

पाङ्क्तिगतत्वम् ।

४३५

आपोशानञ्च गृह्णीयात् सर्वतौर्यमयञ्च यत् । अमृतोपस्तरण-
 मसौति विष्णोरन्नमयस्य च” ॥ अन्नमयस्य विष्णोर्यदास्तरण-
 मिति विशेषः । ततश्च । तेजोऽसौतिनमस्कृत्य भुञ्जीतेत्यर्थः ।
 भविष्योत्तरे । “स्नातुस्तु वरुणस्तेजो जुह्वतोऽग्निः श्रियं हरेत् ।
 भुञ्जानस्य यमस्वायुस्तस्माच्च व्याहरेत्क्षिपु” ॥ मौने विशेष-
 माह । आपस्तब्धः । तत्र मौनमुक्तम् । “त्रविद्यहृद्भूमिभि-
 रन्यैराश्रमिभिर्बहुभुतेर्दन्तैर्दन्तान् सन्ध्यायान्तर्मुख एव यावद्
 यावदर्थं भाषेत न मन्त्रलोपो भवतीति विज्ञायते इति” मन्त्र-
 लोपो मौनव्रतलोपः । ब्रह्मपुराणे “यस्तु पाणितले भुङ्क्ते
 यस्तु हुङ्गारसंयुतः । प्रसृताङ्गुलिभिर्यस्तु तस्य गोमांसवद्भवेत् ॥
 करेण च पिवेत्तोयं यावन्मांसं न भक्षयेत् । मांसलिसकरे
 तोयं तुल्यं गोमांसभक्षणम्” ॥ अत्र मांसलिसकरेण जलपान-
 निषेधात् मांसलिसकरं प्रक्षाल्यैवापोशनं कर्त्तव्यं प्रत्यापोशाने
 तु हस्तप्रक्षालननिषेधात् मांसलिसकरं प्रक्षाल्य पुनरदलिस-
 करेण प्रक्षाल्यपोशनं कर्त्तव्यम् । षट्त्रिंशन्मतम् । “पिबती
 यत् पतेत्तोयं भाजने मुखनिःसृतम् । अमल्यं तद्वेदन्नं भुक्त्वा
 चाभ्रायणश्चरेत् । वामपार्श्वे स्थिते तोये यो भुङ्क्ते आनदुर्वलः ॥
 यासे यासे मलं भुक्त्वा पानीयं रुधिरं पिवेत् । विद्यमाने तु
 हस्ते तु ब्राह्मणो आनदुर्वलः ॥ तोयं पिबति वक्त्रेण श्वाऽसौ
 जायेत नान्यथा । उद्धृत्य वामहस्तेन यत्तोयं पिबति द्विजः ।
 सुरापानेन तुल्यं स्थात् मनुराह प्रजापतिः” । वामहस्तेन
 केवलवामहस्तेन । अतएव “पीतशेषस्तु यत्तोयं तत् पिवेन्न
 द्विजोत्तमः” । इति “पीतशेषं पिवेन्नैव” इति ब्रह्मपुराणात्
 अवशिष्टात् सर्वं निषिद्धम् । ब्रह्मपुराणे । तिलकल्कं जलं
 क्षीरं दधि क्षौद्रं घृतानि च । न त्यजेदर्द्धजम्भानि शक्तं
 शाकं कदाचन” ॥ महाभारते । “पानीयं पायसं सर्पि-

४३६

आह्निकतत्त्वम् ।

दधिघोरघृताभ्यपि । निरस्यं शेषमेतेषां न प्रदेयम् कस्य-
चित्” ॥ एतच्च त्याज्यम् अशक्तौ कस्यचित् देयमित्यर्थः । निरस्यं
निःशेषमशनीयमित्यर्थः । तथा “अन्नं प्रशस्तं पथ्यञ्च प्रोक्षितं
प्रोक्षणीदकैः” । इति प्रागुक्तविष्णुपुराणाद्युक्तेतरभक्षणदोष-
माह मनुः “आलस्यदोषाच्च मृत्युर्विप्रान् जिघांसति” ।
अन्नदोषस्त्रिविधः दृष्टहारकः अदृष्टहारकः दृष्टादृष्टहारकः ।
दृष्टहारक आयुर्वेदोक्तः । अदृष्टहारकः स्मृत्युक्तः । उभयोरुक्तस्तु
वालवक्षा-विवक्षा-दुग्धादिदोषो दृष्टादृष्टहारकः । अतएव मनु-
नेषोक्तम् । “स्वाध्याये चैव युक्तः स्यात् नित्यमात्महितेषु च” ।
इति युक्तः उद्युक्तः । हारीतः । “पृथक् पानं पुनर्दानमामिषं
पायसानि च । दन्तच्छेदनमुष्णञ्च सप्त शङ्खुषु वर्जयेत्” ॥
आयुर्वेदोक्तद्रव्य गुणा यथा । “व्याधिमिन्द्रियदौर्बल्यं मरण-
श्चाधिगच्छति । विरुद्धरसवौर्ध्याणि भुञ्जानो नात्मवान् नरः ॥
शुष्कमांसं स्त्रियो वृद्धा बालाकंस्तद्वपुं दधि । प्रभाते मैथुनं
निद्रा सद्यः प्राणहराणि षट्” ॥ तरुणं नूतनं बालो विवस्वान्
दधि नूतनश्चेत्युक्तेः । “रसो विरुद्धो स्वादुश्चो कटुश्चो रस-
पाकतः । अस्त्रतिक्तो कषायामो रसवौर्ध्याविपाकतः ॥ रचेदन्नं
विषाद्वित्यं तत् परीक्षोच्यते पथा । म्रियन्ते मन्त्रिकाः
स्पर्शादन्नं पर्युपितोपमम्” ॥

अथ ऋतुगुणाः । “मासैर्द्विसंख्यैर्मार्गिद्यैः क्रमात् षडृतवः
सृताः । हेमन्ते कुपिताहायोः स्वादुस्तलवणान्नसान् ॥ गोधूम-
पिष्टमांसेक्षुक्षीरोत्यधिकृतिर्भजेत् । नवमन्नं रसान् तैलं शीघ्रे
तप्तोदकं नरः ॥ शक्त्यार्ककिरणान् स्वेदं पादत्राणञ्च सर्वदा ।
उष्णस्वभावैर्लघुभिः प्राहृतः शयनं भजेत् ॥ अयमेव विधिः
कार्यः शिशुरपि विशेषतः । वसन्ते कुपितः श्लेष्मा ह्यग्नि-
मान्द्यं करोत्यतः ॥ तीक्ष्णं वमनं नस्यादि कवलप्रश्मश्चनम् ।

आङ्गिकतत्त्वम् ।

४३७

ध्यायामोहर्त्तनं धूमं शीघ्रे तप्तोदकं भजेत् ॥ पुराणयवगोधूम-
 चोदजाङ्गलमांसभुक् । गुरुष्णस्निग्धमधुरं दिवास्त्रप्रश्च वर्ज-
 येत् ॥ स्वादुशीतं द्रवं स्निग्धमनुपानं सशर्करम् । घृतं पयः
 सप्तात्ययं भजन् शीघ्रे न सौदति ॥ मध्याह्ने शीतले सप्यात्
 निशि वातहिमाश्रिते । लवणास्त्रकटूष्णानि ध्यायामश्वाच्च
 वर्जयेत् ॥ वर्षास्त्रग्निले ह्रीने कुप्यन्ते पचनादयः । अग्नेः
 संवर्धकं द्रव्यं जौर्णधान्यं रसान् लघु ॥ जाङ्गलं पिशितं मुहान्
 दिव्यं कौपं जलं शुचि । वृक्षाम्ललवणं स्नेहं सशुष्कं चोदमेव
 च ॥ नदौजलौदनत्वाच्चःस्वप्रायासातपांस्त्यजेत् । शरदि
 कुपिते पित्ते धिरकं रक्तमोक्षणम् ॥ स्वादुतिक्तकषाद्येक्षुगालि-
 मुद्गसरोजलम् । तुषारक्षारसीहित्यदधितैलरसातपान् ॥ अस्त्र-
 तीक्ष्णदिवास्त्रप्र प्राचीवातान् विवर्जयेत् । नित्यं सर्वरसास्वादः
 स्वस्वाधिकवसृतावृत्तौ ॥ ऋतूनां शेषसप्ताहे सेवितव्यः परा-
 क्रमः । तच्च नित्यं प्रयुञ्जीत स्वास्थ्यं येन प्रवर्तते ॥ अजा-
 तानां विकाराणामनुत्पत्तिकरञ्च यत् । ध्यायामादपतर्पणा-
 दभिभवाद्भङ्गात् क्षयाज्जागरात् ॥ वेगानाञ्च विधारणादति-
 श्रुचः शैत्यादतित्रासतः । रुक्षलोभकषायतिक्तकटुकैरेभिः
 प्रकोपं व्रजेद्वायुर्वारिधिरागमे परिणते चाक्षेऽपराह्णेऽपि च ॥
 कटुस्त्रोष्णविदाहितीक्ष्णलवणक्रोधोपवासातपस्त्रीसम्पर्कतिला-
 तसौदधिसुरासूक्तारनालादिभिः । भुङ्क्ते जीर्ण्यति भोजने
 च शरदि शीघ्रे सति प्राणिनाम् । मध्याह्ने च तथार्द्धरात्र-
 समये पित्तप्रकोपं व्रजेत् । गुरुमधुररसातिस्निग्धदुग्धेक्षुभक्ष-
 द्रवदधिदिननिद्रासूपसर्पिः प्रपूरैः । तुद्दिनपतनकाले श्लेष्मणः
 संप्रकोपः । प्रभवति दिवसादौ मुक्तमात्रे चसन्ते । आध्वान-
 स्तम्भरीक्ष्यं स्फुटनविमथनलोभकम्प्रभेदाः । कण्ठध्वंसाव-
 सादौ अमविल्लपनभ्रंशशूलप्रभेदाः । पारुष्यं कर्णनादौ विषयः

४३८

आङ्गिकतत्त्वम् ।

परिणतिर्भ्रंशदृष्टिप्रमेहो निष्पन्दोऽहृन्मानि स्तपनमशयनं
ताडनं पीडनञ्च । नामोन्नामौ विषादभ्रमपरिवदनं जृम्भणं
रोमहर्षो विस्फेपोत्क्षेपशोषघट्टणशुषिरता वेष्टनं वेदनञ्च ।
वर्णः श्यामोऽरुणो वा दृढपि च मज्जतो आपरिस्त्रेवशङ्का ।
विद्यात् कर्माण्यमूर्नि प्रकुपितमरुतः स्यात् कषायो रसश्च ।
विस्फोटोऽक्षकधूमकाः प्रलपनं स्वेदश्रुतिर्मूर्च्छनम् । दौर्गन्ध्यं
दरणं मदोऽभिसरणं पाकोऽरतिसृष्ट्भ्रमौ । उष्मा दृप्ततमः
प्रधेशदहनकटुस्त्वित्तारसा वर्णः पाण्डुविवर्जितः क्षयितता
कर्माणि पित्तस्य वै । दृप्तिस्तन्द्रा गुरुतास्तैमित्यं कठिनता
मलाधिक्यं स्नेहापत्युपलेपाः शैत्यं कण्डुः प्रसेकश्चिरकर्तृत्वं
शोथो निद्राधिक्यं रसौ कटुस्वादू वर्णः स्वेतो मलसता कर्माणि
कफस्य जानीयात् । हिदीर्घलिङ्गः संमर्गः सन्निपातस्त्रि-
लिङ्गकः । पक्वामयकटौसक्थियोवात्तिस्पर्शनैन्द्रियम् । स्थानं
वा तस्य तत्रापि पक्वाधानं विशेषतः । नाभिरोमाशयः स्वेदा
नासिका रुधिरं रसः ॥ दृक्स्पर्शनञ्च पित्तस्य स्थानं नाभि-
र्विशेषतः । रूपालोचनकं दृक्स्वं पक्वामाशयमध्वगम् ॥ पच-
त्यक्षं विभजते रसकिट्वावतोऽनलः । उरः कण्ठशिरः केशः
पर्वास्थामाशयो रसः । मेदो घ्राणञ्च जिह्वा च कफस्थानमूरः
परम् ॥ स्वस्थानस्थो वली दोषः प्राक् तं स्वस्वौषधिर्जयेत् ।
उष्णोऽल्पबलत्वेन धातुमान्द्यमपाचितम् ॥ दुष्टमामाशयगतं
रसमामं प्रचक्षते । आमेन तेन संस्पृष्टा दोषो दृढ्याश्च दूषिताः ॥
सामा इत्युपदिश्यन्ते ये च रोगास्तदुद्भवाः । रुचः शीतो
लघुः स्रक्त्वणलोऽथ विषमोऽनिलः ॥ सस्नेहमुष्णस्तीक्ष्णञ्च
पित्तमस्त्रं द्रवं कटु । गुरुः शीतसृदुस्निग्धमधुरस्थैर्युक्तं
कफः ॥ विपरीतगुणैर्द्रव्यैः सर्वदोषः प्रशाम्यति । क्रियायास्तु
गुणालाभे क्रियामन्यां प्रयोजयेत् ॥ पूर्वस्थां शान्तरोगाथं न

आङ्गिकतत्त्वम् ।

४३८

क्रियासङ्करोहितः । गुणालाभेऽपि कर्त्तव्या विश्रामान्तरिता क्रिया ॥ अभ्यस्यमानाः क्रमशः प्रयोगा जयन्ति रोगान् वलिनः स्थिरांश्च” ॥

अथ षड्विंशगुणाः । मधुरः प्रीणनो वल्यो हृंहणोऽनिल-
पित्तहा । रसायनो गुरुः स्निग्धश्चक्षुः शीतलश्च सः ॥
आयुःकटु व्रणहा रुच्यः कण्ठोदावर्त्तनाशकः । अस्ती रुचिकरो
हृद्यः प्रीणनो वज्रिवर्धनः ॥ वातहा रसनोद्देगो स्निग्धोष्णो
रक्तमांसदः । क्लेदनस्तर्पणः पक्ता लघुव्यापि कटुश्च यः ॥
लवणः क्लेदनस्तीक्ष्णः पाचनोद्दीपनो रसः । स्निग्धो रुचिकरः
स्वन्दौ दृष्टिशुक्तकरोऽगुरुः ॥ कटुर्जिह्वास्थ नासाधि रेचनो
रुचिराङ्गकत् । उष्णस्तीक्ष्ण लघुः कण्ठूक्तमिशुक्तकफापहः ॥
लघुः शोषो पङ्क्तिकरः श्लेष्मा कर्षणकः पटुः । तिक्तः पित्त-
कफच्छेदो विषकुष्ठज्वरापहः ॥ दीपनः पाचनो रुच्यः कण्ठू-
क्तमिहरो लघुः । कषायः शोषकस्तम्भो व्रणग्लानार्त्तिनाशनः ॥
कफशोणितपित्तघ्नो रुच्यः शीतो लघुस्तथा । शीतलः पित्तहा
बल्यः कफवातहरो गुरुः ॥ उष्णं पित्तकरो वीर्यो वातश्लेष्म-
हरो लघुः । शीतं वीर्येण यद्व्यं मधुरं रसपाकयोः । तयो-
रक्तं कटुणश्च यच्चोष्णं कटुकं तयोः । कटुतिक्तकषायाणां
विपाकः प्रायसः कटुः । अस्तीणां पच्यते स्वादु मधुरं लवणं
तथा । कटुर्विपाके शुक्रघ्नो बद्धविड्वातघ्नो लघुः । स्वादुर्गुरुः
सृष्टमलो विपाके कफशुक्रलः । पाकेऽस्त्रः सृष्टविण्मूत्रपित्त-
क्षय्युक्तलघुः” ॥ गारुडि । “कटुतिक्तकषायाष कोपर्यन्त
समौरणम् । कटुस्तलवणाः पित्तं स्वादुस्तलवणाः कफम् ।
अतएव विपर्यस्ताः समायेषां प्रयोजिताः । चक्षुष्यो मधुरो-
न्नेयो रसो धातुविवर्धनः । स्त्रीर्यालस्यविषघ्नश्च कटूद्दीपन-
पाचनः” ।

४४०

आह्निकतत्त्वम् ।

धातुप्रकृतिमाह । “कृषो ब्रह्मोऽल्पकेशश्चक्षुतीऽनव-
स्थितः । बहुवाक्यो मतः स्वप्ने वातप्रकृतिको नरः । अकाल-
पलितो गौरः प्रखेदो कोपनो बुधः । स्वप्ने दीप्तिमतः प्रेक्षो
पित्तप्रकृतिरुच्यते । स्थिरचित्तः सुवङ्गाङ्गः स्वप्नलः स्निग्ध-
मूर्धजः । स्वप्ने जलाशयालोकी श्लेष्मप्रकृतिको नरः । संमिश्र-
लक्षणैर्ज्ञेया द्वित्रिदोषात्मजा नराः । दोषान्यतरसङ्गावेऽप्यधि-
कात् प्रकृतिः स्मृता । पानाहारादयो यस्य विरुद्धाः प्रकृते-
रपि । सुखित्वाद्योपकल्पान्ते तत्साम्यमिति कथ्यते । मन्द-
स्तीक्ष्णोऽतिविषमः समश्चेति चतुर्विधः । कफपित्तानिलाधि-
क्यात् तत्साम्याज्जठरोऽनलः । समस्य पालनं कार्यं विषमे
वातनिग्रहः । तीक्ष्णे पित्तप्रतीकारो मन्दे श्लेष्मविशोधनम् ।
प्रभवः सर्वरोगाणाम् अजीर्णश्चाग्निनाशनम् । दिवा स्वप्नं
प्रकुर्वीत सर्वाजीर्णप्रणाशनम्” ।

अथ धान्यादिगुणाः । “शालयो मधुराः शीता लघुपाका
बलप्रदाः । पित्तघ्नाल्पानिलकराः स्निग्धा ब्रह्मल्पवर्चसः ।
मधुरश्चास्त्रपाकश्च वार्षिकं पित्तकृद् गुरु । धान्यं शरदुष्प्रीष्म-
भवं रुचश्च पित्तकृद् गुरु । श्यामाकः शोषणो रुचो वातलः
श्लेष्मपित्तहा । तथा च कङ्गुनीवाराः कोरदूषाः प्रकीर्तिताः” ।
गारुडे । “वृंहणाः सामिषा भक्ष्याः पैष्टिका गुरवः स्मृताः ।
तैलकृताश्च दृष्टिघ्नास्त्रोथस्त्रिघ्नाश्च दुर्जराः । पायसः कफ-
कृत्तुल्यः कृशरो वातनाशनः । अत्युष्णा मण्डकाः पथ्याः
शीतला गुरवो मताः । सुहः कषायो मधुरः कफपित्तामजि-
लघुः । यादौ शीतः पटुः पाके चक्षुष्यो नातिवातलः । मासो
बहुमलो वृथः स्निग्धोष्णो मधुरो गुरुः । वातनुत्पित्तलो बल्यो
मेदभांसकफप्रदः” । गारुडे । “मसूरो मधुरः शीतः संग्राही
कफपित्तनुत् । वर्तुला वातला रक्तपित्तघ्ना भिन्नवर्चसः ।

आङ्गिकतत्त्वम् ।

४४९

तिस्रः कषायो मधुरस्तिक्तः पित्तहरो गुरुः । बल्यो मेधाग्नि-
दद्गुप्तो पाहो केश्योऽनिरूपहः । स्निग्धो बल्योऽल्पमूत्रोऽणो
व्रणलेपहितश्च मः । समाधुर्यात् तथोष्णाश्च स्नेहाश्चानिर-
नाशनः । कषाय भावाश्चाधुर्यात्तिक्तत्वाच्चापि पित्तहा ।
शौण्ण्डात् कषायभावाश्च तिक्तत्वाश्च कफे हितः । शूकधान्यं
शमोधान्यं लघु संवत्सरोधितम्” ।

अथ शाकमुष्णः । “पटोलं कफपित्तासृक्ज्वरदुष्टव्रणा-
पहम् । विसर्पणजलध्याधि त्रिदोषाणां विनाशनम् ॥ पटोल-
पत्रं पित्तघ्नं नाड्यौ तस्य कफापहा । फलं तस्य त्रिदोषघ्नं
मूलं तस्य विरेचकम् ॥ वास्तूकः शुक्रलो हृद्यो दोषनुत्पाकतो
लघुः । सद्यारः क्षमिहा मेध्यो रुण्योऽग्निबलवर्धनः ॥ वयः-
संस्थापनौ ब्राह्मो मेधायुः स्मृतिवर्धिनौ । निम्बः पित्तकफ-
च्छर्दित्रणहृत्प्रासकुष्ठनुत् ॥ मूलकं गुरुविष्टम्भितौष्णमाम-
त्रिदोषहृत् । तदेव घृतपक्वश्चेत् पित्तनुत् कफवातनुत् ॥
नालौशाकश्च पित्तघ्नं तिक्तं मधुरशीतलम् । पिच्छिलं गुरु-
विष्टम्भिकफवातप्रकोपनम् ॥ तच्छुष्कपर्णं जलयुक् पित्तश्लेष्म-
कफापहम् । पालङ्गौ कफपित्तघ्नौ रुक्षा वातविषविर्धिनौ ॥
तण्डुलौयमसृक्पित्तविपनुत् स्वादुपाकतः । क्लायशकं रुच्यं
पित्तश्लेष्महरं गुरु ॥ कफपित्तहरो ब्राह्मो मेधा स्वरकरी
मता । हिलमोचौ सदा तिक्ता कुष्ठघ्नौ कफपित्तजित् ॥ पञ्चा-
ङ्गुलः सरस्योष्ण चामवातापहो लघुः ॥ शाकेषु सर्वे निवसन्ति
रोगारोगो हि देहस्य विनाशहेतुः । तस्माद् बुधैः शाकविव-
र्जनश्च कार्यं तथास्त्रेषु त एव दोषाः ॥ स्निग्धं निष्पीडित-
रसं स्नेहाक्तञ्च प्रशस्यते । सर्वं शाकमश्नात्तुष्यमजाङ्घ्रियममैशु-
नम् । ऋते पटोलवास्तूककाकमाचौ पुनर्णवाः ॥ वार्त्ताकुरेया
गुणसप्तयुक्ता वङ्गिप्रदा भारुतनाशिनौ च । शुक्रप्रदा शोणित-

४४२

आङ्गिकतत्त्वम् ।

वर्जिनो च हृत्प्रासकाशरुचिनाशिनो च ॥ सा बाला कफ-
पित्तघ्ना पक्वा सूक्ष्मा च पित्तला । सदा फला विदोषघ्नी
रक्तपित्तप्रसादिनी ॥ कुष्माण्डकं पित्तहरं बालं मेध्यं कफा-
पहम् । पक्वं लघुषणं सक्षारं दीपनं वस्तिशोधनम् ॥ सर्व-
दोषहरं हृद्यं पथ्यं चेतो विकारिणाम् । कुष्माण्डनालिका
गुर्वी शर्करा कफरोगनुत् ॥ सक्षारा मधुरा रुच्या रुक्षा वात-
कफापहा । अलावुः शीतला गुर्वी मधुरा पित्तनाशिनो ॥
वातश्लेष्मकरो रुक्षा दुर्जरा मलमेदिनी । अलावुः नालिका
गुर्वी शर्करा कफरोगनुत् ॥ कारवेजः स कर्कटो रोचनः
कफपित्तनुत् । भिक्षाकं कफपित्तघ्नं गुरुविष्टम्बि वातलम् ॥
व्रपुषं मूत्रलं रुचं बालं पित्तहरं स्मृतम् । शूरणो दीपनो
रुच्यः कफघ्नो विषदो लघुः ॥ विशेषादर्शसां पथ्यो भूकन्द-
स्त्वतिदोषलः । मानकं स्नादु पित्तघ्नं गुरुशोथहरं कटु ॥ कक्षी
सदा कटुः सामवातकृत् गुरुपित्तला । कदल्या बलक्षन्मूलं
वातपित्तहरं गुरु ॥ कुमुदोत्पलपद्मानां कन्दा मारुतनाशनाः ।
कषायाः पित्तशमना विपाके मधुरा ह्रमे ॥ मांसं वातहरं हृद्यं
वृंहणं बलवर्धनम् । प्रौणनं गुरुहृद्यञ्च मधुरं रसपाकयोः ॥
मत्स्यास्तु वृंहणाः सर्वे गुरवः शुक्रवर्धनाः । बल्या स्निग्धोष्ण-
मधुराः कफपित्तकरा मताः ॥ अश्वव्यवायकायामदौषाम्नी-
नाञ्च पूजिताः । वातोद्भवा न बाधन्ते रोगा मत्स्याशिनः
सदा । लुद्रमत्स्यास्तु लघवो ग्राहिणो ग्रहणौहिताः ॥

अथ लवणगुणाः । “सैन्धवं दीपनं हृद्यं चाक्षुष्यं रोचनं
लघु । स्निग्धं हृद्यं विदोषघ्नं मधुरं लवणीतम् ॥ सामुद्रं
मधुरं पाके नात्युष्णमवदाहि च । भेदनं स्निग्धमीषञ्च शूलघ्नं
नातिपित्तलम् ॥ लोकप्रचारिलवणं पाचनं दीपनं परम् ।
कफवातकुमिहरं मेहनं पित्तकीपनम् ॥ पांशुजं तिक्तमुष्णञ्च

आह्निकतत्त्वम् ।

४४३

श्लेष्मपित्तकफापहम् ॥ त्रिष्टुतौक्ष्णं कटुरसं शूलार्जौर्णविबन्ध-
 नुत् । लघुणां पाचनं स्निग्धं दौपनं कफवातजित् ॥ जीरकं
 रुचिकृत् वृष्यं गन्धाक्ष्यं कफवातजित् । पाके तु कटुतौक्ष्णोणां
 लघुपित्ताग्निवर्धनम् ॥ धन्याकं मधुरं हृद्यं रोचनं चक्षुषो-
 दितम् । कषायतिक्तकटुकं स्वादुशैतसुगन्धि च । काशच्छर्दि-
 त्प्रा मोहनाशनं वृद्धिदौपनम् ॥ कफानिलहरं स्वर्ग्यं विरुहा-
 नाह शूलनुत् । चार्द्रकं रोचनं हृद्यं कटूणां वृष्यमेव च ॥ कफा-
 निलहरं स्वर्ग्यं विरुद्धानाह शूलनुत् । शय्यौ तु कफवातघ्नौ
 सस्नेहा लघुदौपनौ ॥ विपाके मधुरा वृथा कटुका दौपनीपरा ।
 हरिद्रा कफपित्तघ्नी कण्डूदुष्टव्रणापहा । पाण्डुशोषापचित्
 प्लौहत्वग्दोषविषमेहनुत् । पिप्पली मधुरा वृथा कटुका
 दौपनीपरा । स्निग्धाणां मारुतश्लेष्मकाशश्वासांश्च नाशयेत् ।
 भेदनं पिप्पलीमूलं दौपनं कृमिनाशनम् ॥ चविका गज-
 पिप्पस्थौ पिप्पलीगुणवत् स्मृता । मरौचं लघु तौक्ष्णोणां रुचं
 रोचनदौपनम् ॥ रसे पाके च कटुकं कफघ्नं पित्तकोपनम् ।
 स्वर्ग्यं शुक्रहरं काशपीनसश्लेष्मवातजित् ॥ यमानो कोष्ठ-
 शूलघ्नो हृद्या पित्ताग्निकारिणो । रोचनौ कफवातघ्नौ
 पाचनौ कृमिनाशिनौ ॥ किञ्चिद्दौपनीगुणा तस्या यमानो चेत्य-
 सश्रवा । सर्षपः श्लेष्मपित्तघ्नः सुतौक्ष्णो रक्तपित्तकृत् ॥ रसे
 पाके कटुस्निग्धकृमिकुष्ठापहा मतः । गुडुच्युष्णाद्याद्विवक्ष्या
 त्रिदोषघ्नौ रसायनौ ॥ दौपनी ज्वरदृक्छर्दिकामला वात-
 रक्तनुत् । वासकः काशवैश्वर्ग्यरक्तपित्तकफापहः ॥

अथ फलगुणाः । “दाडिमं हृद्यमम्बोष्णं वातघ्नं याहि-
 दौपनम् । वृष्यं कषायमधुरं कफपित्तविरोधि च ॥ कर्कशु-
 कोलवदरमम्बं वातकफापहम् । पक्वं पित्तानिलहरं स्निग्धास्तु
 मधुरं रसम् । तच्छुष्कं कफवातघ्नं न च पित्ते विरुद्ध्यति ॥

४४४

आजिकतस्त्वम् ।

शुष्कचूर्णन्तु तृट्कटिकफघ्नं दौपनं लघु । पुराणं तृट्प्रशमनं
 अमघ्नं वज्रिदौपनम् ॥ आस्रं बालं रक्तपित्तकरं मध्यन्तु
 पित्तलम् । पक्कं वर्णकरं रुच्यं मांसशुक्रबलप्रदम् ॥ पित्त-
 विरोधिवातघ्नं हृद्यं गुर्वस्मिदौपनम् । आस्रपेषौ कषायोष्णा
 भेदिनी कफपित्तजित् ॥ कण्टाफलं सुमधुरं कषायं स्निग्ध-
 शीतलम् । दुर्जरं पित्तशमनं श्लेष्मशुक्रविवर्धनम् ॥ कदलं
 मधुरं हृद्यं कषायं नातिशीतलम् । रक्तपित्तहरं रुच्यं वृष्यं
 श्लेष्मकरं गुरु ॥ मातुलङ्गफलं हृद्यमम्लं नष्टास्मिदौपनम् ।
 काशखासारचिहरं दृष्ट्याघ्नं कण्ठशोधनम् ॥ जम्बीरं मधुरं
 किञ्चित् अत्यम्लं पित्तकटु गुरु । दुर्गन्धिदुर्जरं वज्रिकफवात-
 विवर्धनम् ॥ दृष्ट्याशूलकफोत्क्रेशच्छर्दिश्वासनिवारणम् ।
 तिन्तिडोफलकं बालं वातनुत् कफपित्तकृत् ॥ पक्कं तत्-
 दौपनं रुच्यं नात्युष्णं कफघातमुत् । आस्रातं तर्पणं रम्यं
 मधुरं हृद्यं गुरु ॥ स्नेहलं श्लेष्मलं शीतं स्निग्धं विष्टम्भि
 जीर्यति । विष्वं बालकषायोष्णं पाचनं वज्रिदौपनम् ॥
 संघाहि तिलकटुकं तीक्ष्णं वातकफापहम् । पक्कं सुगन्धिमधुरं
 दुर्जरं घाहि दोषलम् ॥ फलेषु परिपक्वेषु षड्गुणं समुदाहृतम् ।
 विस्वादन्यत्र विज्ञेयं विस्वादासं गुणीतरम् ॥ कफवाताम-
 शूलघ्नौ घाहिणौ विस्वपेषिकौ । नारिकेलं गुरुस्निग्धं पित्तघ्नं
 स्वादुशीतलम् ॥ बलमांसप्रदं हृद्यं हृद्यं वस्तिशोधनम् ।
 विशेषतः कोमलनारिकेलं निहन्ति पित्तज्वरपित्तदोषान् ।
 तृट्कटिदाहामयमाशु हन्यात् सपित्तरक्तप्रभवान् विकारान् ॥
 नारिकेलोदकं पक्कं गुरुविष्टम्भि पिच्छलम् । घातघ्नौ लवणैः
 पथ्या पित्तघ्नौ घृतसंयुता ॥ नागरेण कफं हन्ति सर्वरोगान्
 गुडान्वितान् । शिवा पञ्चरसायुष्या चतुष्या लवलीसमा ॥
 मेघोष्णा दौपनी दोषशोथकुष्ठत्रयापहा । तद्वहाक्षौविशेषेण
 हृष्ट्या शीतेरवौर्यतः ॥

आह्निकतत्त्वम् ।

४४५

अथ तीयगुणाः । “अक्षेनापि विना जन्तुः प्राणान् धार-
यते चिरम् । तीयाभावे पिपासार्तः क्षणात् प्राणैर्विमुच्यते ॥
अजीर्णे भेषजं वारि जीर्णे वारि बलप्रदम् । आयुराहारकाले
च भुक्ताक्षोपरि नो निशि ॥ तीयं सप्तगुणं प्रोक्तं स्त्र्यष्टं लघु च
शीतलम् । सुगन्धिसंस्पृष्टरसं हृद्यं दृष्ट्वा प्रणाशनम् ॥ पिच्छिलं
कुमिसंक्लितं पर्णशैवालकर्मैः । विषर्णं विरसं सान्द्रं दुर्गन्धं
न हितं जलम् ॥ शीताम्बुमदमूर्च्छघ्नं पित्तहृदिज्वरा-
पहम् । अमभमोष्णदाहहृत्पदालयविषापहम् ॥ उष्णोदकं
सदा पथ्यं काशश्वासज्वरार्तिहम् । कफवातामदीषघ्नं पित्तलं
वस्तिशोधनम् ॥ क्षिनत्ति श्लेष्मसंघातं मारुतश्चापकर्षति ।
अजीर्णं जरयत्याशु पीतमुष्णोदकं निशि ॥ कृष्यमानस्तु
यत्तीयं मिष्येनं निर्मलं लघु । भवत्यर्द्धावशिष्टस्तु तदुष्णो-
दकमिष्यते ॥ तत्पादहीनं वातघ्नमर्द्धहीनस्तु पित्तनुत् । कफघ्नं
पादशेषस्थं पानीयं लघुदीपनम् ॥ धारापातेन विष्टम्भि दुर्जरं
पवनापहम् । शृतं शीतं त्रिदोषघ्नं वाष्पान्तर्माविश्रीतलम् ॥
दिवा शृतस्तु यत्तीयं रात्रौ तद्गुरुतां व्रजेत् । मूर्च्छां पित्तोष्ण-
दाहेषु विषे रक्ते मदात्तये ॥ अमक्तमपरोतेषु भ्रमके वमथौ
तथा । ऊर्ध्वगे रक्तपित्ते च शीतमश्वः प्रशस्यते ॥ पार्श्वशूले
प्रतिश्चाये धातुरोगे मलयहे । आध्वानेस्समिते कोष्ठे सद्यः
शुद्धे नवज्वरे ॥ हिक्कायां स्नेहपित्ते च शीताम्बु परिवर्जयेत् ।
अरोचके प्रतिश्चाये प्रमेहे शयथौ क्षये ॥ मग्नाग्नावुदरे कोष्ठे
ज्वरे नेत्रामये तथा । व्रणे च मधुमेहे च पानीयमम्लमाचरेत् ॥
नारिकेलोदकं हृष्यं स्वादु शीतं हिमं गुरु । कृष्णापित्तानिल-
हरं दीपनं वस्तिशोधनम् ॥ विशेषादग्निवर्णस्य नारिकेलस्य
यज्जलम् । तत्पित्तप्रभवान् रोगान् सर्वानेवापकर्षति ॥ बालस्य
नारिकेलस्य जलं प्रायो विरेचनम् । नारिकेलाम्बुतरुणं

४४६

आह्निकतत्त्वम् ।

तृणान्नं पित्तमाशनम् ॥ नारिकेलजलं जीर्णं विष्टम्भि गुरु-
पिच्छिलम् ॥

अथ क्षीरगुणाः । “क्षीरं स्वादुरसं स्निग्धमोजस्यं धातु-
वर्धनम् । वातपित्तहरं वृथ्यं श्लेष्मलं गुरु शीतलम् ॥ गोक्षीरं
जीवनं बल्यं रक्तपित्तानिलापहम् । आयुष्यं पुंस्त्वक्कृत् पथ्यं
हृद्यं मेध्यं रसायनम् ॥ माहिषं स्निग्धमत्यर्थं मधुरं शीतलं
गुरु । निद्राकराभिवृथ्यञ्च स्वादु वज्जिविनाशनम् ॥ शृतोष्ण
कफवातघ्नं शृतं शीतस्तु पित्तनुत् । आमसामकरं प्रीक्तं
कषोष्णमसृतं पयः ॥ शर्कराक्षौद्रसर्पिर्भिर्युक्तं वृथ्यं बलप्रदम् ।
नष्टदुग्धं वातहरं दुर्जरं रक्तमेव च ॥ क्षीरसन्तानिका स्निग्धा
वृथा पित्तानिलापहा । वर्ज्यं सलवणं क्षीरं यच्च विन्ययितं
भवेत् ॥ विषत्साबालवक्षानां पयो दोषलमौरितम्” ॥

अथ दधिगुणाः । “गव्यं दधितु वातघ्नं माण्डव्यं शुचि-
रोचनम् । स्निग्धं विपाके मधुरं दीपनं बलवर्धनम् ॥ माहिष्यं
दध्यतिस्निग्धं रक्तपित्तप्रसाधनम् । विपाके मधुरं वृथ्यं
कफवृद्धिकरं गुरु ॥ दधि यत् स्वादु तन्मेदः कफाभिर्प्यान्द-
कारणम् । दध्यस्त्रमतिप्रदूषणं कफपित्तनुत् ॥ विदाहि-
मृष्टविण्मूत्रं मन्दं जातं त्रिदोषकृत् । पीनासि चातिसारे च
शीतके विषमज्वरे ॥ अरुचौ मूत्रकृच्छ्रे च कार्ष्णे च दधि
शस्यते । शरद्व्योष्मवसन्तेषु प्रायशो दधि गर्हितम् ॥ हेमन्ते
शिशिरे चैव वर्षासु दधि शस्यते । रक्तपित्तविकारेषु कफो-
त्पेषु न तद्वितम् ॥ न नक्तं दधि भुञ्जीत न चाप्यष्टतशर्करम् ।
यथा तथा शृतात् क्षीरात् जातं तत्र गुणोत्तरम् । वातपित्त-
हरं वृथ्यं धात्वग्निबलवर्धनम्” ॥

अथ तक्रगुणाः । “तक्रं लघु कषायाम्लं दीपनं कफवात-
जित् । शोथोदरासुचिप्लीहरोगार्त्ता ग्रहणी गदः ॥ मूत्रग्रहं

आकृतितत्त्वम् ।

४४७

घृतस्यापि ज्वरपाशां मयान् जयेत् । ससारं निर्जलं घोलं
तक्रं पादजलान्वितम् ॥ अर्द्धोदकमुदस्वित् स्यात् मथितं
जलवर्जितम् । पीनसश्वासकाशादौ सिद्धमेव तदिष्यते ॥ घोलं
पित्तानिबद्धरं तक्रं दोषत्रयापहम् । उदस्वित् श्लेष्मलश्चैव
मथितं कफपित्तनुत् ॥ तक्रमामं कफं कोष्ठे हन्ति कण्ठगदा-
नपि । न तु तक्रं कफे दद्यात् नोष्मकाले न दुर्बले ॥ नो
मूर्च्छाश्चमदाहेषु न रोगे रक्तपैत्तिके । शीतकालेऽग्निमान्द्ये
च कर्णोत्प्रेष्यामयेषु च ॥ मार्गावरोधे दुष्टे च वायौ तक्रं
प्रशस्यते । वातेऽह्नि सैन्धवोपेतं पित्ते स्नादु सशर्करम् । पिबे-
त्तक्रं कफे चापि क्षारविकटसंयुतम् ॥

अथ घृतगुणाः । “घृतं सहस्रवैर्यं स्यात् बुद्धिवैर्यसहस्र-
कृत् । सर्वस्त्रेहोत्तरं शीतं मधुरं रसपाकयोः ॥ वातपित्त-
रसोश्वादयोथाकृष्णो ज्वरापहम् । स्मृतिबुद्धरग्निशुक्रौजः कफ-
मिदो विवर्धनम् ॥ गव्यं घृतं घृतश्रेष्ठं चाक्षुष्यं बलवर्धनम् ।
विपाके मधुरं शीतं वातपित्तविषापहम् ॥ माहिषश्च घृतं स्नादु
मधुरं शीतलं गुरु । वातपित्तप्रशमनं कफकृत् रक्तपित्तनुत्” ॥

अधेक्षादिगुणाः । “इक्ष्वो रक्तपित्तघ्ना वल्ग्या हृष्याः
कफप्रदाः । विपाके मधुराः स्निग्धा गुरवो मूत्रलाः पराः ॥
गुडो वृष्यो गुरुः स्निग्धो वातघ्नो मूत्रशोधनः । नातिपित्तकरो
मेदः कफहृद्बलप्रदः ॥ गुडः पुराणोऽधिगुणो वातघ्ना सूक्ष्म-
प्रसाधनः । पित्तघ्नो मधुरः स्निग्धो वल्ग्यः पथ्यो विशेषतः ॥
श्वण्डं हृष्यतमं वृष्यं चाक्षुष्यं वृंक्षणं मज्जत् । वातपित्तहरं शीतं
स्निग्धं हृद्यं सुखप्रदम् ॥ शर्करा ज्वरपित्तासृक् मूर्च्छा कृदि-
दृषापहा ॥ मधु स्नादु रसं शीतं व्रणशोधनरोचनम् । कषा-
यान्तरसं वल्ग्यं रुक्षं दीपनरोचनम् ॥ कषायाश्चरसं तैलं
श्लक्ष्णमुष्णं व्यवायि च । पित्तलं बहुविष्णून् न च श्लेष्माभि-

४४८

आह्निकतत्त्वम् ।

वर्धनम् ॥ वातघ्नेषूत्तमं बल्यं रुच्यं मेधाग्निवर्धनम् । क्षिप्र-
 भिक्षच्युतोऽपिष्टक्षयितञ्चतपिच्छले ॥ भग्नस्फुटितविह्वान्नि-
 दग्धविघ्नैष्टदारिते । तथा विहितनिर्भग्ने मृगव्याडादिभिः
 चते ॥ सेकाभ्यङ्गावगाहेषु तिलतैलं प्रशस्यते । वर्जयेत् पयसा
 स्त्रिवं मत्स्यामांसमनूपजम् ॥ वल्लौफलमकुष्माण्डमक्षैर्जम्बू-
 फलादृते । मांसं मूलकसंसिद्धं दृते मधु समांसके ॥ मत्स्यानि
 क्षुरिकारेण चौद्रमुष्णेन वारिणा । पुनरुष्णोक्तवश्चाद्यं दृतं
 कांस्थे दशाह्निकम् ॥ दध्ना तक्रेण पयसा तालस्यापि फलेन
 च । विरोधाद्येव भुञ्जीत मतिमान् कदलौफलम् ॥ श्रुतिः
 “विरुद्धाशनजान् रोगान् प्रतिहन्ति विरेचनम् । वसनं शयनं
 वापि पूर्वं वाहितभोजनम् ॥ श्याम्येताल्पतया वापि दौष्टाग्ने-
 स्तरुणस्य च । स्निग्धव्यायामबलिनं विरुद्धं वितथं भवेत् ॥
 अट्टष्टदारदोषास्तु जायन्ते पापिनामिह” ॥ आलस्यादश्च-
 दोषादित्यनन्तरं मनुरप्याह । “लशुनं गृच्छन्नश्चैव पलाण्डुं
 करकाणि च । अभक्ष्याणि द्विजातीनाममेध्यप्रभवाणि च” ॥
 करकं कुत्राकः अमेध्यप्रभवाणि विष्टादिजातानि । “वृथा कृष्ण-
 रसं यावपयसा पूपमेव च । अनुपाकृतमांसानि देवान्नानि
 हवींषि च” ॥ वृथेति देवताद्यनुद्देशेन आत्मार्यं यत् पच्यते ।
 कृष्णमाह कन्दोगपरिशिष्टम् । “तिलतण्डुलसंपक्कः कृष्णः
 सोऽभिधीयते” । संयावी दृतक्षौरगुडगोधूमादिचूर्णसिद्धः ।
 अनुपाकृतमांसानि । मन्दाकृतसंस्कृतमांसानि देवान्नानि
 यानि देवतानैवेद्यार्थमन्नानि तानि । हवींषि पुरोडासादीनि
 प्राक् होमात् । “अनिर्दग्नाया गोःक्षीरमौष्टमैकशफक्तया ।
 आधिकं सन्धिनौ क्षीरं विधत्तायाश्च गोःपयः ॥ आरण्यानाञ्च
 सर्वेषां मृगाणां महिषो विना । स्त्रीक्षीरश्चैव वज्यानि सर्व-
 सूक्तानि चैव हि ॥ दधिभक्ष्यञ्च शक्तेषु सर्वञ्च दधिसम्भवम् ॥

आजिक्तत्वम् ।

४४८

यानि चैवाभिसूयन्ते पुष्पमूलफलैः शुभैः ॥ अनिर्दशायाः
 प्रसवानन्तरमनिर्गतदशायाः गोरिति क्षाममहिषोपलक्षम् ।
 तथाच यमः । “अनिर्दशायागोःश्वोरमाजं माहिषमेव च” ॥
 एकशफमश्वयोकरुरसम्बन्धित्वात् सम्बिनी या ऋतुमती वृष-
 मिच्छन्ति तस्याः सम्बन्धि । विवक्षायाश्च वक्ष्यदृष्टादेव
 मोक्षाभि गोघृहणं गोरेव न त्वजामहिष्योः । मृगाणामिति
 महिषप्रतिप्रसवात् पशुमादपरम् । शुक्तानि स्वभावतो मधुर-
 रसानि कालवशात् चञ्चर्ता गतानि दधिसम्भवं तक्षादि ।
 अभिसूयन्ते सम्बोध्यन्ते । शुभैर्मोहादिविकाराजनकैः । तथाच
 वृहस्पतिः । “कन्दमूलफलैः पुष्पैः शस्तेः शुक्तरसस्तु यत् ।
 अविकारि भवेन्नेधमभक्ष्यं तद्विकारकृतम्” ॥ मनुः । “मत्स्यादः
 सर्वमांसादः तस्याश्चत्स्यान् विवर्जयेत् । पाठीनरोहितावाद्यौ
 नियुक्तौ हव्यकव्ययोः ॥ राजोवाः सिंहतुण्डाश्च सशल्फांश्चैव
 सर्वशः । सामान्यतः प्रवक्ष्यामि विधिं भक्षणवर्जने ॥ प्रोक्षितं
 भक्षयेन्मांसं ब्राह्मणानाम्ना काम्यया । यथाविधिनियुक्तश्च
 प्राणानामेव चाल्यये ॥ प्राणस्यान्नमिदं सर्वं प्रजापतिरकल्प-
 यत् । जङ्गमं स्थावरञ्चैव सर्वं प्राणस्य भोजनम् ॥ कौत्सा
 स्त्र्यं वाप्युत्पाद्य परोपकृतमेव वा । देवान् पितृन् चार्चयित्वा
 स्वादन् मांसं न दुष्यति ॥ नाद्यादविधिना मांसं विधिज्ञो
 नापदि द्विजः । नियुक्तश्च यथा न्यायं यो मांसं नात्तिमानवः ।
 स प्रेत्य पशुतां याति सम्भवानेकविंशतिम्” ॥ प्रोक्षितं मन्त्र-
 क्षतप्रोक्षणाख्यसंस्कारयुतं यज्ञहतपशुमांसविशिष्टं यज्ञाङ्गत्वेन
 तदभक्ष्यम् । तथाच तत्रैवोक्तम् । “मन्त्रैस्तु संस्कृतानद्यात्
 शास्त्रतं विधिना स्थितः” ॥ इति आरण्यानां प्रोक्षितत्वमग-
 स्त्येन कृतम् । तथाच महाभारते । “आरण्याः सर्वदेवत्याः
 प्रोक्षिताः सर्वशो मृगाः । अगस्त्येन पुरा राजन् मृगया येन

४५०

आह्निकतत्त्वम् ।

पूज्यते” ॥ ब्राह्मणकाम्ययात्वेकवारं यथाविधि नियुक्तः आह्ना-
दाविति शेषः । तथाच यमः । “भक्षयेत् प्रोक्षितं मांसं
सक्तत् ब्राह्मणकाम्यया । देवे नियुक्तः आह्ने वा नियमे तु
विवर्जयेत्” ॥ नियमे शास्त्रान्तरनिषिद्धतत्कालमांसभक्षणे ।
अतएव नियुक्तस्त्विति मनुवचनं तत्कालौनानिषिद्धमांसभुग्-
विषयमिति प्रायश्चित्तविवेकः । प्रेत्य परलोके । याज्ञवल्क्यः ।
“वसेत् स नरके घोरे दिनानि पशुरोमभिः । सन्धितानि
दुराचारो यो हन्त्यविधिना पशून् ॥ सर्वान् कामानवाप्नोति
हयमेधफलं तथा । गृहेऽपि निवसन् विप्रो मुनिर्मांसस्य
वर्जनात्” ॥ मनुः । “वर्षे वर्षेऽश्वमेधेन यो यजेत शतं
समाः । मांसानि न तु खादेद् यस्तयोः पुण्यफलं समम्” ॥
नारदीये । “न मत्स्यं भक्षयेन्मांसं न कौस्यं नान्यदेव हि ।
चण्डालो जायते राजन् कार्तिके मांसभक्षणात्” ॥ महा-
भारते । “कौमुदन्तु विशेषेण शुक्लपक्षं नराधिय । वर्ज-
येत् सर्वमांसानि धर्मस्तत्र विधीयते” ॥ कौमुदं कार्ति-
कम् । कार्तिकमधिकृत्य ब्रह्मपुराणे । “कार्तिकमास-
तत् शुक्लपक्षतदेकादश्यादिपञ्चदिनानि शक्ताशक्तेभेदात् पाप-
तारतम्याद्वा निषिद्धानि” । भविष्ये । “आमिषं रक्षशाकञ्च
यो भुङ्क्ते च रवेर्दिने । समजन्म भवेत् कुष्ठौ दरिद्रश्चोप-
जायते” ॥ विष्णुपुराणे । “चतुर्दश्यष्टमी चैव अमावास्याय
पूर्णिमा । पर्वाण्येतानि राजेन्द्र रविसंक्रान्तिरेव च ॥ स्त्रौतैल-
मांससम्भोगी प्रवस्तेषु वै पुमान् । विष्मूत्रभोजनं नाम
नरकं प्रतिपद्यते” ॥ अत्र यद्यपि संक्रान्तिपदेन पुण्यकालो
लक्ष्यते तथापि । “अष्टम्यां पक्षयोरन्ते रविसंक्रान्तिवासरे ।
पक्षोपान्ते स्त्रियं तैलं मीनञ्च परिवर्जयेत्” ॥ इति ब्रह्म-
पुराणात् वासरपदग्रहणात् पुण्यकालोपलक्षितदिन एव

आह्निकतत्त्वम् ।

४५१

निषेधः । विष्णुपुराणवचनमपि तत्पुण्यकालोपलक्षिततद्दिन-
परम् । अन्यथा वासरपदवैयर्थ्यपत्तेः । राजमार्तण्डे भोज-
राजधृतम् । “अर्धरात्रादधश्चेत् स्यात् तस्मिन्नेवाहनि क्रिया ।
ऊर्ध्वं संक्रमणे भानोरपरिऽहनि तत् क्रिया” ॥ इति वचनात्
सञ्चारचणावच्छिन्नपूर्वापरदिनार्धपुण्यकालोपलक्षित-दिनपर-
मपीति । स्त्रियास्तु पशुमांसभक्षणनिषेधमाह श्रीभागवते
गद्यम् । “ये त्विह वै पुरुषाः पुरुषमेधेन जयन्ते याश्च स्त्रियो
नृपशून् खादन्ति तांश्च ताश्च ते पशव इह निहता यमसदने
यातयन्तो रचो गणाः शैनिका इव स्वधितिनाऽवदायासृक्
पिबन्ति” इति स्वधितिना कुठारेण अवदाय खण्डयित्वा
मनुः । “मत्तक्रुडातुराणाञ्च न भुञ्जीत कदाचन । केशक्रीटा-
वपञ्च पदा स्पृष्टञ्च कामतः ॥ भ्रूणघ्नावेक्षितश्चैव संस्पृष्ट-
श्चाप्युदक्यया । पतत्रिणावलीढश्च शुना संस्पृष्टमेव च ॥ गवा
चासमुपघ्रातं स्पृष्टासञ्च विशेषतः । गणासं गणिकासञ्च
विदुषा च जुगुप्सितम् ॥ शूक्तं पर्युषितं चैव शूद्रोच्छिष्टस्तथैव
च । स्तेन गायनयोश्चैव तक्ष्णो बार्हुषिकस्य च ॥ चिकित्सकस्य
मृगयोः क्रूरस्योच्छिष्टभोजिनः । उघ्रासं स्रुतिकासञ्च पर्या
चान्तमनिर्देशम् ॥ अनर्चितं हथामांसमवीरायाञ्च योषितः ।
द्विषदसं नगर्थस्य पतिताम्रमवक्षुतम् ॥ पिशुनानृतिनोश्चासं
क्रतुविक्रयिणस्तथा । मृष्यन्ति ये चोपपतिं स्त्रीजितानाञ्च
सर्वशः ॥ अनिर्देशश्च प्रेतासं अतृष्टिकरमेव च । राजासं
तेज आदत्ते शूद्रासं ब्रह्मवर्चसम् ॥ आयुःसुवर्णकारासं दश-
स्रर्भावकर्त्तिनः । विष्टा बार्हुषिकस्यासं शस्त्रविक्रयिणो मलम् ॥
भुक्ता चान्यतमस्यान्नममत्या क्षपणं व्रह्मम् । मत्या भुक्ता
चरेत् कच्छं रेतो विषमूत्रमेव च ॥ नाद्यात् शूद्रस्य पक्वान्नं
विहानम्रादिनो हिजः । आददीताममेवास्मादहत्तावेकरात्रि-

४५२

आङ्कितत्वम् ।

कम्” ॥ केशकौटावपसञ्च केशकौटसंसर्गदुष्टम् । कामत इति
 इच्छातः । भूणप्रावेक्षितं पतितदृष्टम् । उदक्यया रजस्व-
 लया । पतत्रिणावलोढं काष्ठादिना नक्षितं घुष्टाश्वं के के
 भोक्तार इत्युक्ताश्च सखादौ यद्दीयते तदन्नं पर्युषितं रात्रान्त-
 रितं तत्तु स्नेहाक्तं भक्ष्यमाह मनुः । “यत्किञ्चित् स्नेहसंयुक्तं
 भक्ष्यभोज्यमगर्हितम् । तत्पर्युषितमप्याद्यं हविः शेषञ्च यज्ज-
 वेत्” ॥ विशेषमाह स एव । “चिरसंस्थितमप्याद्यं सुस्नेहा-
 क्तमपि द्विजैः । यवगोधूमजं सर्वं पयसाश्चैव विक्रिया” ॥
 उच्छिष्टं भुक्तावशिष्टं मृगयोर्व्याधस्य वार्धुषिकस्य “समर्थं
 मूल्यमादाय महाधर्म्मं यः प्रयच्छति” । सूतिकाशं सूतिका-
 भोजनमुद्दिश्य यत् क्रियते तत् कुलजैरपि न भोक्तव्यं पर्या-
 चान्तम् एकपङ्क्तिस्थे भुज्यमाने यदि काश्चिदाश्वमनं करोति
 तदन्नम् । अनिर्देशं जननाशीचाश्वं अनर्चितमवघ्नया दत्तं
 वृधामांसं देवपितृद्वेषेन यन्न कृतम् । अवीरायाः पतिपुत्र-
 विहीनया योषितः इत्युपदानात् स्त्रीत्वमावेणैवासम्बन्धिन्या-
 निषेधो न तु पितामह्यादिसम्बन्धिन्या अपि प्रायश्चित्तविवे-
 कोऽप्येवम् । नगर्यश्वं नगराधिपाश्वं नगराधिपतेश्वेति ब्रह्म-
 पुराणात् । अवलुप्तम् उपरिक्ततलुप्तम् । अनिर्देशञ्च प्रेतान्नं
 मृता शौच्यन्नम् आदत्ते नाशयति दोषाभिधानाद्ब्रह्मणनिषेधः
 कल्प्यते ब्रह्मवर्चसम् अध्ययनादिनिमित्ततेजः अमत्या अज्ञानेन
 तद्रहं चपणम् उपवासः । कृच्छ्रं प्राजापत्यव्रतम् । अथाहिनः
 आहपञ्चयज्ञशून्यस्य अवृत्तौ अर्थान्तराभावे ऐकरात्रिकम्
 ऐकरात्रिनिर्वाहोचितम् आसमन्नं दत्तमपि भोजनकाले तद्
 गृहावस्थितं शूद्रान्नम् । तथा चाङ्गिराः । “शूद्रवेश्मनि
 विप्रेण चौरं वा यदि वा दधि । निवृत्तेन न भोक्तव्यं शूद्रान्नं
 तदपि स्मृतम्” ॥ निवृत्तेन शूद्रान्नानिवृत्तेन अपिशब्दात्

आङ्गिकतत्त्वम् ।

४५३

साक्षात् दृढतण्डुलादिस्वगृहागते । पुनरङ्गिराः । “यथा
यातस्ततो ह्यापः शुद्धिं यान्ति नदीं गताः । शूद्रादिप्रगृहेष्वन्नं
प्रविष्टन्तु सदा शुचिः” ॥ प्रविष्टेऽपि स्त्रोकारापेक्षामाह परा-
शरः । “तावद्भवति शूद्रान्नं यावन्न स्पृशति द्विजः । द्विजा-
तिकरसंसृष्टं सर्वं तच्चविरुच्यते” ॥ स्पृशति गृह्णातीति कल्प-
तरुः । तच्च संप्रोक्ष्य ग्राह्यमाह विष्णुपुराणम् । “संप्रोक्षयित्वा
गृह्णीयात् शूद्रान्नं गृहमागतम्” । तच्च पात्रान्तरेण ग्राह्य-
माहङ्गिराः । “स्वपात्रे यच्च विन्यस्तं दुग्धं यच्छति नित्यशः ।
पात्रान्तरगतं ग्राह्यं दुग्धं स्वगृह आगतम्” ॥ एतेषु स्वगृह
आगतस्यैव शुद्धत्वं तद्गृहगतस्य शूद्रादोषभागित्वं प्रती-
यते । हृद्धारदौये । “यः शूद्रेण समाहृतो भोजनं कुरुते
द्विजः । सुरापौति स विज्ञेयः सर्वधर्म्मवद्भिष्कृतः ॥ यः शूद्रे-
णाभ्यनुज्ञातः कुर्याद्वा भोजनं द्विजः । सुरापौति स विज्ञेयः
सर्वधर्म्मवद्भिष्कृतः ॥ यः शूद्रेणार्चितं लिङ्गं विष्णुं वापि
नमस्कृतः । स सर्वयातनाभोगौ यावदाहृतसंभवम् ॥ योषिद्विः
पूजितं लिङ्गं विष्णुं वापि नमस्तु यः । स कोटिकुलसंयुक्त
आकल्पं रौरवे वसेत्” ॥ स्मृतिः । “कुष्माण्डे चार्थद्वानिः
स्यात् हृद्धार्या न स्मरेत्तारिम् । बहुशत्रुः पटोले स्यात् धन-
द्वानिस्तु मूलके ॥ कलङ्को जायते विश्वे तिर्यग्योनिश्च
निम्बके । ताले शरीरनाथः स्यान्नारिकेले च मूर्खता ॥
तुम्बी गोमांसतुल्या स्यात् कलम्बी गोवधालिका । शिम्बी
पापकरौ प्रोक्ता पूतिका ब्रह्मघातिका ॥ वार्त्ताङ्को सुतद्वानिः
स्यान्धिररोगी च माषके । मञ्जापापकरं मांसं प्रतिपदादिषु
वर्जयेत्” ॥ तच्च सप्तम्यामेव तालनिषेधादन्यत्र मत्तणं प्राप्तम् ।
अतः “तालं श्वेताञ्च वार्त्ताङ्कीं न खादेषैष्णवो नरः” । इत्यनेन
तालमपि श्वेतं निषिद्धं साहचर्येण श्वेतानुसङ्गात् । एवम्

४५४

आङ्गिकतत्त्वम् ।

“अलायं वसुंलाकारां वार्त्ताकीं कुन्दसन्निभाम्” ॥ इति यदपि
 “कुसुम्भं नालिकाशकं हस्ताकं पूतिकास्तथा । भक्षयन् पति-
 तस्तु स्यादपि वेदान्तमो द्विजः” ॥ इत्युग्रनसा सामान्यतोऽभिहि-
 तम् । तत्र नालिका खेतकलम्बी । पूतिका हादयामधिकदो-
 षाय शूद्रविषयिका वा इति कल्पतरुः । शङ्खः “वाग्दुष्टं भाव-
 दुष्टञ्च भाजने भावदूषिते । भुक्त्वा च ब्राह्मणः पश्चात् तिरात्रश्च व्रतो
 भवेत्” ॥ एतदभ्यासे । व्रतौ यावकेन । मनुः । “वोणि देवाः
 पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयन् । अदृष्टमद्भिर्निर्निक्षं यश्च
 वाचा प्रशस्यते” ॥ अदृष्टमुपघातशङ्काभिरञ्जातम् । “अज्ञातश्च
 सदा शुचि” इति याज्ञवल्क्यैकवाक्यत्वात् । वाचेति उप-
 संघातशङ्कायां पवित्रं भवत्विति ब्राह्मणैर्वाचा यत् प्रशस्यते
 इति दीपकालिका कुल्लूकभट्टौ । यातातपः । “गोकुले कन्दु-
 शालायां तैलयन्त्रेक्षुयन्त्रयोः । असौ मांस्थानि शौचानि स्त्रौष-
 षालातुरेषु च” ॥ असौ मांस्थानि शौचाशौचभागितया न
 विचार्याणि कन्दुशालायां स्नाजार्थं घान्यादिभर्जनशालायां
 वीधायनः । “अदुष्टासन्तताधारा वातोद्धूताश्च रेणवः । आकराः
 शुचयः सर्वे वर्जयित्वा सुराकरम्” ॥ परार्द्धमत्रिमुनेरपि ।
 यमः । “अजा गावो महिष्यश्च ब्राह्मणौ च प्रसूतका । दश-
 रात्रेण शुद्ध्यन्ति भूमिष्ठश्च नवोदकम्” ॥ ब्रह्मपुराणम् ।
 “नवस्नातजलं गावा महिष्यश्चागयोनयः । शुद्ध्यन्ति दिवसे-
 रेव दशभिर्नात्र संशयः” ॥ स्मृतिः । “काले नवोदकं शुद्धं
 न पातव्यन्तु तत्तद्वत् । अकाले तु दशाहं स्यात् पौत्वा
 नाद्यादर्हान्शम्” ॥ काले वर्षाकाले । शङ्खः । “स्थानमाच-
 मनं दानं देवतापिबृतर्पणम् । शूद्रोदकैर्न कुर्वीत तथा
 मेघादिनिःसृतैः” ॥ पानादौतरस्पर्शादौ हरिवंशः । “अभोम-
 सभो विष्टजन्ति मेघाः पूतं पवित्रं पवनैः सुगन्धि” । शङ्ख-

आङ्गिकतत्त्वम् ।

४५५

लिखितो । “आकरद्रव्याणि प्रोक्षितानि शुचौनि” इति
यमः । “आममांसं घृतं क्षौद्रं स्नेहाश्च फलसम्भवाः । स्नेह-
माण्डस्थिता दुग्धा निष्क्रान्ताः शुचयः स्मृताः” ॥ विशुद्धर्मा-
त्तरे । “सुखवर्जश्च गौः शुद्धा मार्जारः क्रमणे शुचिः । पुष्पाणाञ्च
फलानाञ्च प्रोक्षणात् शुद्धिरिष्यते” ॥ अत्रिः । “मक्षिकाः
मन्तता धारा भूमिस्तोयं हुताशनः । मार्जारस्यापि दर्वी च
माहृतश्च सदा शुचिः ॥ चाण्डालेन शुना वापि दृष्टं हवि-
रयज्ञियम् । विडाकादिभिरुच्छिष्टं दुष्टमन्नं विवर्जयेत् ॥
अन्यत्र हिरण्योदकस्पर्शात्” इति शातातपः । “तापनं घृत-
तैलानां प्लावनं गोरसस्य च । तस्मादमुषृतं शुभेत् कठिनस्तु
पयो दधि ॥ अविलीनं तथा सर्पिर्विलीनं अपणेन तु” ॥
मनुः । “द्रव्याणाञ्चैव सर्वेषां शुद्धिरुत्पन्नं स्मृतम्” । उत्पन्नं
वस्त्रान्तरितनिर्वापणेन केशकौटाद्यपनयनम् । शातातपः ।
“कौवाभिग्रसपतितैः सूतिकोदक्यनास्तिकैः । दृष्टं वा स्याद्
यदवन्तु तस्य निष्कृतिरुच्यते ॥ अभ्युक्ष्य किञ्चिदुषृत्य भुञ्जी-
ताप्यविशङ्कितः” ॥ शुद्धिरित्यनुवृत्तौ विशुः । “गुडानामित्तु-
विकाराणां प्रभूतानां वायुग्निदानेन सर्वलवणानाञ्च” इति
ब्रह्मपुराणम् । “चाण्डालपतितामेधैः कुनखैः कुष्टिना तथा ।
ब्रह्मघ्नसूतिकोदक्या कौलेयककुटुम्बिभिः ॥ दृष्टं वा केश-
कौटाक्षं सृङ्गकनकाम्बुभिः । शुद्धमद्यात् सङ्गलेखं प्रभूतं
षुष्टमेव च” ॥ कौलेयकः श्वा कुटुम्बौ प्राणिविशेषः । सङ्गलेखं
विचिकित्सितमन्नं षुष्टं पर्युषितम् । तथा ब्रह्मपुराणम् ।
“विचिकित्सा तु हृदये यस्मिन्नन्ने प्रजायते । सङ्गलेखन्तु
विज्ञेयं पुरीषन्तु स्वभावतः” ॥ मत्स्यसूक्ते । “अनिवेद्य न
भीक्ष्ण्यं मत्स्यं मांसञ्च यद्वेत् । अन्नं विष्टा पयो मूत्रं
यद्विण्णोरनिवेदितम् ॥ अनेन स्वयं भीक्ष्यमन्नादिदेयमित्युक्तं

४५६

शाङ्गिकतत्त्वम् ।

“नाभक्ष्यं नैवेद्यायै भक्षेत्त्वजामहिषीसौरं विवर्जयेत् पञ्चनख-
मत्स्यवराजमांसानि चेति” विष्णुवचने तु अनेवंविधं निषिद्ध-
मित्यविरोधः । अतएवायोध्याकाण्डे श्रीरामवाक्यम् । “यदन्नः
पुरुषो नूनं तदन्नास्तस्य देवताः” इति ।

स्वदत्तस्यापि भक्षणमाह श्रीभागवते । “निवेदितं मङ्गलाय
दद्याद्भुञ्जीत वा स्वयम्” । फलमप्याह “उद्वास्य देवं स्वे धाम्नि
तन्निवेदितमग्रतः ॥ अद्यादात्मविशुद्धयै सर्वकामसमृद्धये” ॥
उद्वास्यानीय स्वे धाम्नि हृदये । “त्वयोपयुक्तसगन्धवासो-
ऽलङ्कारचर्चिता । चच्छिष्टभोजिनोदासास्तव मायां जये महि ।
हृदिरूपं मुखे नाम नैवेद्यमुदरे हरेः । पादोदकञ्च निर्माल्यं
मस्तके यस्य सोऽच्युतः” ॥ ब्रह्मपुराणम् । “अम्बरोपनवं
वस्त्रं फलमन्नं रसादिकम् । कृत्वा क्षणोपभोग्यन्तु सदा सेष्यं
हि वैष्णवैः ॥ अम्बरोषहरेर्लङ्घनं नौरं पुष्पं विलेपनम् । भक्त्या
न धत्ते शिरसि चाण्डालादधिको हि सः” ॥ नारसिंहे ।
पादोदकफलमाह । “गङ्गाप्रयागगयनैमिषपुष्कराणि पुष्पाणि
यानि कुरु जाङ्गलयामुनानि । कालेन तीर्थसलिलानि पुनन्ति
पापात् पादोदकं भगवतस्तु पुनार्ति सद्यः” ॥ पद्मपुराणे ।
“ये पिबन्ति नरा नित्यं शालग्रामशिलोदकम् । प्रचालयन्त्य-
सन्दिग्धं ब्रह्माहत्यादिपातकम् ॥ शालग्रामशिलातोयमप्येत्वा
यस्तु मस्तके । प्रक्षेपणं प्रकुर्वीत ब्रह्महा स निगद्यते” ॥ बह्वृच-
गृह्यपरिशिष्टम् । “पवित्रं विष्णुनैवेद्यं सुरसिद्धिर्षिभिः स्मृतम् ।
अन्यदेवस्य नैवेद्यं भुङ्क्ता चान्द्रायणश्चरेत् ॥ अग्राह्यं शिव-
नैवेद्यं पत्रं पुष्पं फलं जलम् । शालग्रामशिलास्पर्शात् सर्वं
याति पवित्रताम् ॥ यो यद्देवार्चनरतः स तस्मैवेद्यभुग्भवेत् ।
केवलं सौरशैवे तु वैष्णवो नैव भक्षयेत् ॥ समानं चान्य-
नैवेद्यं भक्षयेदन्यदेवतः” ॥ भविष्ये । “निर्माल्यं नैव भोक्तव्यं,

आङ्किकतत्त्वम् ।

४५७

रुद्रस्य तपनस्य च । उपयुज्य च संमोहात् नरके पच्यते
 भुवम्” ॥ अतएव पुरस्सरणचन्द्रिकायाम् । “सुधुम्ना वर्त्मना
 पुण्यमाग्रायोहासयेत् सुधीः ॥ निर्मास्यं मस्तके धार्यं सर्वा-
 ङ्गेष्वनुलेपनम् । नैवेद्यञ्चोपभुञ्जीत दत्त्वा तद्वक्तिशालिने” ॥
 विश्वक्सेनप्रभृतये । नन्दिकेश्वरपुराणम् । “दत्त्वा नैवेद्य-
 पुष्पाणि नाददीत कदाचन । त्यक्तव्यं शिवमुद्दिश्य तदा
 दानेन तत्फलम्” इति शिवदत्ते विशेषः । “ब्रह्मचारि-
 गृहस्थैश्च वनस्थयतिभिः सह । भोक्तव्यं विष्णुनैवेद्यं नात्र
 कार्या विचारणा” ॥ एवञ्च तत् “हन्तकारश्च नैवेद्यं भुक्त्वा
 कृच्छ्रं यतिसृरेत्” ॥ इति विष्णुनैवेद्येतरपरम् । तथाच ।
 “अनुत्सृष्टेन सृष्टान्नं यासार्द्धं यासमेव वा । विष्णोर्निवेदि-
 तान्नं यो नित्यं भुङ्क्ते स मुक्तिभाक्” ॥ स्त्रोत्सृष्टजला-
 शयजलोपयोगेऽपि न दोषः तथा हि । “प्रदद्यात् सर्वभूतेभ्यो
 जलपूर्णं जलाशयम्” । इति मत्स्यपुराणे जलाशयोत्सर्गस्य
 सर्वभूतेभ्य इत्यनेन अप्रकृष्टचेतनोद्देश्यकत्वादुद्देश्यगतस्वामि-
 त्वाजननात्र दानत्वं किन्तु जलं स्वस्वत्वे दूरीकरणेन नद्या-
 दिवत् साधारणोक्तम् अतएव “सामान्यं सर्वभूतेभ्यो मयोत्-
 सृष्टमिदं जलम् । रमन्तु सर्वभूतानि स्नानपानावगाहनैः” ॥
 इति मन्त्रलिङ्गेनोपादानं विना कस्यापि न स्वत्वमिति ।
 तत्साधारणजलस्य मोतमोक्तेन स्वामित्वश्रुतेः तदुत्सृष्टुरपि
 तथात्वे पुनः स्वामित्वात्तदुपयोगः । यथा मोतमः । “स्वामी
 ऋक्थक्त्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमेषु । ब्राह्मणस्यात्विज्यलब्धं
 क्षत्रियस्य विजितं निर्विष्टं वैश्यशूद्रयोः” ॥ इति परिपक्षोऽ-
 नन्यपूर्वस्य जललक्षणकाष्ठादेः स्त्रौकार इति मिताक्षरा । हृत्य-
 धिकारे व्यक्तमाहापस्तम्बः । दायाद्यं शिलोच्छ्रौ चान्यथा-
 परिगृहीतम्” इति । अपरिगृहीतमनन्यस्त्रीकृतमस्वामिक-

४५८

आह्निकतत्त्वम्

मित्यर्थः । निर्विष्टं वेतनं लब्धं निर्वेशो धृतिभोगधोरित्यमरौक्तेः ।
 पैठौनसिः “लक्षणं व्यञ्जनस्यैव घृतं तैलं तथैव च । लेह्यं पेयञ्च
 विधिवत् हस्तदत्तं न भक्षयेत्” ॥ आश्वमेधिके । “उदक्का-
 मपि चाण्डालं खानं कुक्कुटमेव च । भुञ्जानो यदि पश्येत
 तदसञ्च परित्यजेत्” ॥ वौधायनः । “भुञ्जामेषु च विप्रेषु
 यस्तु पात्रं परित्यजेत् । भोजने विघ्नकर्ता च ब्रह्महा च
 तथोच्यते” ॥ अन्यत्र गमनेन पात्रं त्यजेदित्यर्थः । कूर्मपुराणे ।
 “यो भुङ्क्ते वेष्टितशिरा यच्च भुङ्क्ते विदिङ्मुखः । सोपानत्-
 कश्च यो भुङ्क्ते सर्वं विद्यात्तदासुरम्” ॥ इति ब्रह्मपुराणे ।
 “कुर्यात् क्षीरान्तमाहारं न च पश्चात् पिबेदधि” । अधि-
 अधिकम् । “हस्तं प्रक्षाल्य गण्डूषं यः पिबेत् पापमोहितः ।
 सदैवैवैव पेयञ्च आत्मानञ्चावसादयेत् ॥ अर्धं पीत्वा च गण्डूषम्
 अर्धं त्याज्यं महीतले । रसातलगताद्यागांस्तेन प्रीणाति
 नित्यशः” ॥ बृहद्व्यासः । “ततस्तृप्तः सन्नमृतापिधानमसौति”
 अपः प्राश्य तस्माद्देशास्मानागवस्तस्य विधिवदाचामेदिति ।
 देवतः । “भुक्ताचामेदं यथोक्तेन विधानेन समाहितः । शोध-
 यञ्च शृङ्गा हस्तौ सुदद्धिर्घर्षणैरपि ॥ भोजने दन्तलम्बानि
 निर्हृत्याचमनं चरेत् । दन्तलग्नमसंहार्यं लेपं मन्येत दन्तवत् ॥
 न तत्र बहुशो यत्नं कुर्यादुद्धरणे पुनः । भवेदग्नौचमत्यन्तं
 दणवेधात् व्रणे क्षते” ॥ वौधायनः । “पुनराचम्य दक्षिणे
 पादाङ्गुष्ठे पाणिना विस्त्रावयति । अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषो ह्यङ्गुष्ठञ्च
 समाश्रितः । ईशः सर्वस्य जगतः प्रभुः प्रीणातु विश्वधृक्” ॥
 विस्त्रावयति जलमिति शेषः । ब्रह्मपुराणम् । “आद्यान्तो-
 ऽप्यशुचिस्तावद्यावत्पात्रमनुहृतम् । उद्धृत्याप्यशुचिस्तावद्या-
 वन्नोच्छिष्टमार्जनम् ॥ भुक्तोच्छिष्टं समादाय सर्वस्मात् किञ्चिदा-
 स्तनः । उच्छिष्टभागधेयेभ्यः सादकं निर्वपेद्भुवि” ॥ तत्र मन्त्रः ।

आश्रितकतत्त्वम् ।

४५६

“रौरवे पुण्यनिष्ठे पञ्चार्धुदनिवासिनाम् । प्राणिनां सर्व-
भूतानामक्षय्यमुपतिष्ठताम्” ॥ इत्यनेन शेषजलं त्यजेत् ।
विष्णुपुराणम् । “भुक्ता सम्यग्धाचम्य प्राङ्मुखोदङ्मुखोऽपि
वा । यथावत् पुनराचामेत् पाणौ प्रक्षाल्य भूलतः ॥ सुखः
प्रशान्तचित्तस्तु कृतासनपरिग्रहः । अभौष्टदेवतानाञ्च कुर्वीत
क्षरणं नरः ॥ अग्निराप्यायतां धातुं पार्थिवं पवनेरितः ।
दत्तावकाशो नभसा जरयत्वस्तु मे सुखम् ॥ अन्नं वलाय मे
भूमेरपामन्यनिष्ठस्य । भवत्वेतत् परिणतो मयास्त्वव्याहृतं
सुखम् ॥ प्राणापानसमानानामुदानव्यानयोस्तथा । अन्नं
तुष्टिकरश्चास्तु मयास्त्वव्याहृतं सुखम् ॥ अमस्त्यवज्जिर्वड्वा-
नलस्य भुक्तं मयान्नं जरयत्वशेषम् । सुखं ममेतत् परिणाम-
सम्भवं यच्छस्त्ररोगं मम चास्तु देहे” ॥ विष्णुः । “यथा
समस्तेन्द्रिय देहि देहे प्रधानभूतो भगवान् यथैकः । सत्येन
तेनास्त्वविशेषमेतदारोग्यदं मे परिणाममेतु ॥ वीर्यवत्ता यथै-
वास्त्वं परिणाममवैति हि । सत्येन तेन मङ्गलं जीर्यत्वस्मिदं
तथा ॥ इत्युच्चार्य स्वहस्तेन परिमृज्य तथोदरम् । अनायास-
प्रदायीनि कुर्यात् कर्मण्यतन्द्रितः” ॥ मार्कण्डेयः । “भूयो-
ऽप्याचम्य कर्त्तव्यं ततस्ताम्बूलभक्षणम्” । वशिष्ठः । “सुपूगस्य
सुपर्णस्य सुचूर्णेन समन्वितम् । अदत्त्वा हिजदेवेभ्यस्ताम्बूलं
वर्जयेद् बुधः ॥ पर्णमूले भवेद्ग्राधिः पर्णाग्रे पापसम्भवः ।
और्णपर्णे हरेदायुः शिरा बुद्धिप्रणाशिनी” ॥

अथ षष्ठ्यामार्चकतत्त्वम् । “इतिहासपुराणार्थैः षष्ठसप्तमकौ
नयेत् । अष्टमे लोकयात्रा तु वज्रिः सन्ध्या ततः परम्” ॥
विष्णुपुराणम् । “सच्छास्त्रादिविमोदेन सन्ध्यार्गादविरोधिना ।
दिनं नयेत्ततः सन्ध्यामुपतिष्ठेत् समाहितः” ॥ सन्ध्यापासनन्तु
पूर्ववदेव । विशेषस्तु अग्निश्च मामन्युद्धेति मन्त्रेणाचमनं

४६०

आश्रितकतस्त्वम् ।

सायमग्निचेति वीधायनीयपरिशिष्टदर्शनात् । गायत्रीजपश्च
उपविश्य प्रत्यक्षुस्त्रेण वायुकोणसम्बन्धिदिगष्टमभागमुखेन वा
कर्त्तव्यः । “जपस्यासौत सावित्री प्रत्यगातारकोदयात्” इति
याज्ञवल्क्येयात् । अन्वष्टममिति सांख्यायनात् ।

अथ रात्रिकृत्यम् । स्मृतिः । “पूर्वाह्णविहितं कर्म न कृतं
यत् प्रमादतः । रात्रेस्तु प्रहरं यावत् कर्त्तव्यं तदयथोक्तवत् ॥
दिवोदितानि कर्माणि प्रमादादकृतानि च ॥ शर्वथाः प्रथमे
यामे तानि कुर्यादतन्द्रितः” ॥ इति रक्षाकरः । याज्ञवल्क्या-
ह्निरसौ । “उपास्य पश्चिमां सव्यां हुत्वाग्नींस्तानुपास्य च ।
सृत्यैः परिहृतौ भूत्वा नातिदुष्टौऽप्य संविशेत्” ॥ अग्नी होमो-
पासनं साम्निपरम् । उपास्य वेति चकारो वैश्वदेवादिकं
समुच्चिनोति । संविशेत् स्वपेत् । तथाच विश्वपुराणम् ।
“पुनः पाकमुपादाय सायमप्यवनौपते । वैश्वदेवनिमित्तं वै
पत्न्या सार्धं वलिं हरेत् ॥ अतिथिश्चागतं तत्र स्वयत्न्या पूजयेद्
बुधः । दिवाऽतिथौ तु विमुखे गते यत् पातकं भवेत् ॥ तदे-
वाष्टगुणं विद्यात् सूर्योद्रे विमुखे गते” ॥ सूर्योद्रे सूर्यं
अस्तं गते सूर्येण प्रापिते । तथा । “कृतपादादिशौचस्तु भुक्त्वा
सायं ततो गृह्यौ । गच्छेत् शय्यामस्फुटितामपि दारुमयीं
नृप” ॥ निशि भोजनं सार्धप्रहराभ्यन्तरे प्रागुक्तम् ।

अथ शयनविधिः । सति सूर्ये शय्या च न पातनीया सा
च सूर्यादियात् पूर्वमुत्तोलनीया । तथा च स्मृतिः । “भास्क-
रादृष्टशय्यानि नित्याग्नि सलिलाग्नि च । सूर्यावलोकितदौपानि
सख्या वेश्मानि माजनम् ॥ आसनं वसनं शय्या जायापत्यं
कमण्डलुः । आसनः शुचिरेतानि न परेषां कदाचन” ॥ न
कदाचन इत्यनुमतिं विना अन्यथाऽतिथ्यानुपपत्तेः । व्यासः ।
“शुचौ देशे विविक्ते तु गोमयेनोपलितके । प्रागुदकप्लवने

आष्टिकतत्त्वम् ।

४६१

चैव संविशेत्तु सदा बुधः ॥ माङ्गल्यं पूर्णकुम्भश्च शिरःस्थाने
निधापयेत् । वैदिकैर्गार्हपत्यैर्मन्त्रै रक्षां कृत्वा स्वपेत्ततः” ॥ गर्गः ।
“स्नग्दृष्टे प्राक्शिराः श्रेते आयुष्ये दक्षिणा शिराः । प्रत्यक्-
शिराः प्रवासे तु न कदाचिदुदक्शिराः” ॥ मार्कण्डेयपुराणे ।
“प्राक्शिराः शयने विद्यात् धनमायुश्च दक्षिणे । पश्चिमे
प्रबलां चिन्तां हानिं सृज्युं तथोत्तरे” ॥ तथा नमस्कृत्याव्ययं
विष्णुं समाधिस्थः स्वपेक्षिशि” । मार्कण्डेयः । “शून्यालये
श्रमशाने च एकहस्ते चतुष्पथे । महादेवगृहे चापि शर्करा
क्षोद्रपांशुषु ॥ धान्यगोविप्रदेवानां गुरुणाश्च तथोपरि । न
चापि भग्नशयने नाशुची नाशुचिः स्वयम् । नार्द्रवासा न
नग्नश्च नोत्तरापरमस्तकः । नाकाशे सर्वशून्ये च न च चैत्यदुमे
तथा” ॥ न स्वपेदित्यर्थः ।

अथ दारोपनमनविधिः । याज्ञवल्क्यः । “पोडशर्तु-
निशा स्त्रीणां तासु युग्मासु संविशेत् । ब्रह्मचार्यैव पर्वस्त्राद्या-
द्यतप्तश्च वर्जयेत्” ॥ स्त्रीणां पोडशनिशा ऋतुः गर्भाधानयोग्य-
कालः । तथोक्तविधिना गच्छन् ब्रह्मचार्यैव भवति तत्र व्रतादौ
गच्छन् ब्रह्मचार्यस्त्वननदोषो नास्तीति मिताक्षरा । पर्वाणि
चोक्तानि । हारीतः । “चतुर्थेऽहनि स्नातायां युग्मासु च
गर्भाधानम् । तदुपेतं ब्रह्मगर्भं दधातीति” अत्र चतुर्थ्यां
रात्रौ पद्मर्भाधानमुक्तं तद्रजोनिवृत्तौ बोद्धव्यम् । “रजस्युपरते
साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला” इति मनुवचनैकवाक्यत्वात् ।
साध्वी गर्भाधानादिविहितकर्मयोग्येत्यर्थः । आद्याद्यतप्तो
वर्जयेदिति तु रजोनिवृत्तौतरपरम् । चतुर्थ्यां रात्रौ जातस्या-
प्रशस्तत्वमाहापस्तम्बः । “चतुर्थीप्रभृत्युत्तरोत्तराग्रजानिःश्रेय-
सार्थम्” इति मिताक्षरा मदनपारिजातयोः । स्नानानन्तरं
पुनरपि रजोदर्शने विशेषमाह हारीतः । “रजस्वला यदि

४६२

आश्रितकतत्त्वम् ।

स्वात्वा पुनरेव रजस्वला । अष्टादशदिनादर्वागशचित्त्वं नष्टं
 विद्यते । एकोनविंशतेरर्वाक् एकाहं स्वात्ततोद्वहम् । विंशप्रसू-
 त्युत्तरेषु त्रिरात्रमशुचिर्भवति ॥ अष्टादशदिनादर्वाक् सप्तदश-
 दिनाभ्यन्तरे इत्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि । वशिष्ठः । “त्रिराहं
 रजस्वला अशुचिर्भवति सा नास्त्रात् नाभ्यस्त्रात् नासु स्वायात्
 अधःशयीत न दिशः स्त्रियात् न रज्जुं प्रसृजेत् नाग्निं स्पृशेत्
 न दन्तान् चालयेत् न मांसमन्नीयात् न गृहान्निरीक्षेत् न
 हृषेत् न किञ्चिदाचरेत् नास्त्रलिना जलं पिबेत् न लोहिता-
 यसेन न श्वर्वेषं वेति” । न रज्जुं प्रसृजेत् न रज्जुं कुर्यादि-
 त्यर्थः । न श्वर्वेषं वामपादलिना लोहितायसेन ताम्रपात्रेण ।
 अनृतावपि कामुकौगमनमाह विष्णुपुराणम् । “नृतो नरक-
 मभ्येति हीयेतावपि चायुषः । परदाररतिः पुंसामुभयत्रापि
 भौतिदा । इति मत्वा स्वदारेषु नृतुमक्षु कुषो ब्रजेत् । यथो-
 त्तदोषहीनेषु सकामेष्वनृतावपि” । प्रौढगर्भामपि अत्यन्त-
 कामामुपेयात् । तदाह वशिष्ठः । “अथ स्त्री वा विजनिष्क-
 मानाः पतिभिः सह शयन्ते इति स्त्रीणामिन्द्रदत्तो वर इति” ।
 विजनिष्कमानाः प्रसवित्त्रयः शयन्ते शिरते । लटोरूपं ह्यन्ध-
 सम् । पैतृनसिः । “त्वाहं विश्वरूपं जघान वज्रेणेन्द्रः
 तं देवा ब्रह्महन्निवदन् स स्त्रियः उपागृह्णीत वरं दास्यामीति
 ततोऽस्याः द्वितीयं ब्रह्महत्यायाः प्रपद्यन्त एकं भूमिर्वनस्यतय-
 चैकम् आसां मधवा तुष्टः प्रायच्छत वरं भूमेः स्थिरत्वं वृक्षाणां
 द्विचपरौहणं स्त्रीणां सर्वकालेषु सम्भवः” इति सम्भवः
 सम्भोगः । दुष्टकालमाह “ज्येष्ठामूलामघाश्लेवारिवतीकृत्तिका-
 श्विनौ । उत्तरा त्रितयं त्यक्त्वा पर्ववर्जं ब्रजेदृती” ॥ एवञ्च
 “नृतो नृपैति यो मार्क्यामनृतो यश्च मच्छति । तुल्यमाहुस्त-
 योर्दोषमयो नो यश्च गच्छति” ॥ इति वीधायनौयमनृतो

आह्निकतत्त्वम् ।

४६३

दोषाभिधानम् अस्मादविषयम् । “पर्वण्यनारोम्यमनृतावपि
 गच्छन् पद्मौग्निराचमुपवसेत्” । दृढयातातपः । “स्त्रीणां
 संप्रेक्षणात् स्रग्धात् तामिः संकथनादपि । ब्रह्मचर्यं विपद्येत
 न दारैश्चतुसङ्गमात्” ॥ संप्रेक्षणादित्यत्र संशब्दः कामार्थः ।
 आह्वानान्तरम् निषेधमाहृतुः शङ्कानिष्ठितौ । “ऋतुस्त्रातां
 तदहोराचं परिहरेत् । नातुरो न दिवा मैथुनं ब्रजेत् ।
 क्लौवा अल्पवैर्याश्च दिवा प्रसूयन्ते । अस्याशुषश्च तस्मादेत-
 द्विषजेयेत् । प्रजाकामः पितृणां नोहरेत् तन्तुं विच्छिन्त्यात्
 प्रयतेताच्छेदाय ये नाप्रतिष्ठो भवति । तस्मात् प्रतिष्ठाकामः
 प्रजया तिष्ठति” ॥ नोशब्दोनिषेधः । तन्तुं सन्तानम् अच्छे-
 दाय अविच्छेदाय सन्तानस्य येन यस्मात् तन्तुच्छेदात् अप्र-
 तिष्ठश्च प्रजानुत्पत्त्या अप्राप्तनिष्ठः सन् पतति तस्मात्तदुत्पत्त्यर्थं
 यतितव्यमिति कल्पतरुः । एवञ्च आहदिने यदभिगमनं
 प्रागुक्त्याचक्ष्वस्त्ववचनादुक्तं मिताश्वरायां तद्वेयम् । वशिष्ठः
 “शूद्राद्येन तु मुक्तेन मैथुनं योऽभिगच्छति । यस्यान्नं तस्य ते
 पुत्रा अश्वर्याः शूद्रवहिजाः । ऋतुस्त्रातां च यो भार्यां सन्निधौ
 नाभिगच्छति । स गच्छेन्नरकं घोरं ब्रह्महेति तथोच्यते” ॥
 सन्निधावित्यभिधानादसन्निहितस्य गमनाभावे न दोषः । पुत्रो-
 त्पत्तिपर्यन्तम् ऋत्वभिगमननियममाह विश्वपुराणम् । “ऋतु-
 कास्त्राभिगमो स्त्रात् यावत् पुत्रो न जायते । ऋषापकर्ष-
 णार्थं हि पुत्रस्योत्पादनं प्रति” ॥ यतितव्यमिति शेषः ।
 आपस्तम्बः । “ऋतौ तु गर्भशङ्कित्वान् स्नानं मैथुनिनः स्मृतम् ।
 अनृतौ तु सदा कार्यं शौचं मूलपुरौषवत्” ॥ इति “हावेता-
 वशुचौ स्त्रातां दम्पतौ शयनं गतौ । शयनादुत्थिता नारी
 शचिः स्त्रादशचिः पुमान्” ॥ मैथुनशब्देः पूर्वं मलमूलोत्सर्गं
 न कुर्यात् । “तैस्त्राभ्यङ्गे तथा वान्ते शशुर्कर्मणि मैथुने ॥

४६४

आङ्गिकतत्त्वम् ।

मूत्रोच्चारं यदा कुर्यात् अहोरात्रेण शुद्ध्यति” इति यमवच-
नात् । पुत्रानुत्पत्तौ पारस्करः । “सा यदि गर्भं नादधीत
निदिग्धिकायाः सिंघाः श्वेतपुष्पायाः उपोष्य पुष्येण मूलमु-
द्धृत्य चतुर्थेऽहनि स्नातायां निशायामुदकेन पिष्ट्वा दक्षिणस्यां
नासिकायामासिञ्चतीति । इयमौषधौत्रायमाणा सहमाना
सरस्वती । अस्या अहं पुत्रः पितुरिव नाम जन्मत्यभित
इति” सा परिणीता ऋतुकाले कृताभिगमना यदि गर्भं न
धारयति तदा उपोष्य पुष्ये नक्षत्रे श्वेतकण्टकारिकाया मूल-
मुत्थाप्य चतुर्थेऽहनि ऋतुस्नातायां सत्यां रात्रावुदकेन पिष्ट्वा
दक्षिणनासापुटे पतिरियमौषधौत्रायमाणा” इति मन्त्रेण
सिञ्चति । “नस्यं दधाति दक्षिणहस्तानामिकाङ्गुष्ठाभ्यां
गृहीत्वा प्राक्शिरः संविष्टाया इति” गोमिलस्मरणात् ।
आयुर्वेदौघेऽपि । “पिप्लव्या शृङ्गवेरश्च मरिचं नागकेशरम् ।
आज्येन सह भुञ्जीत अपि बन्धा प्रसूयते । याज्ञवल्करः ।
“एवं गच्छन् स्त्रियं चामां मघां मूलञ्च वर्जयेत् । सदोषवौ-
तिना भाव्यं सदा बह्वशिखेन च । विशिखो व्युपवीतश्च यत्
करोति न तत् कृतम्” । अत्र पूर्वार्धेनापि नित्यता उत्तरा-
र्धेनापि कर्माङ्गता बोधिता अन्यथा उपवीताभावदशायां कृतं
साङ्गमेव न स्यात् । पुरुषश्च प्रत्यवायी भवेत् । अत्र वदन्ति
करोति कृतवान् कृतमित्यकृतत्वातिदेशः । पिष्टकृत्यादौ उप-
वीतित्वाभावात् कथं न प्रत्यवायः न च बाधकामावे सतीति
पूरणौयम् । सदा पदसङ्कोचापत्तेः । न च पदाश्वनीय
इति वाच्यं सत्युपवीते यज्ञसूत्रान्तरमादाय प्राचीनावीति-
त्वोपपत्तेः । अतएव व्युपवीत इत्यनेन पिष्टकृत्यादाव्युपवी-
तोपयोग उक्तः तथा चात्र समुच्चय एवेति उच्यते “यज्ञोपवीति-
निर्वर्त्य ततः पर्युक्षणादिकम्” । इत्यत्र ततो यज्ञोपवीती

आश्रितस्त्वम् ।

४६५

व्याख्यानात् तथामौकरणहोमोऽपसव्येन वा कार्ये इत्यत्र
वाकारेण समुच्चयानुपपत्तेः ततश्च व्युपधीतपदं यज्ञसूत्रमात्रपरं
सदोपवीतिनैत्यत्रापि यज्ञसूत्रधारणवर्तेत्यर्थः । न च सुध्या-
धारणेऽपि तत् स्यात् । धारणे विहिते इति विशेषणात् ।
न च सुध्यादिधारणं कृत्वापि कर्मणि विहितं न चैवं कर्माङ्ग-
त्वेन सूत्रार्थत्वेन कर्माचरणकाले प्राचीनाधौतित्वेनापि स्थित्या-
पत्तिः । उपनयनकाले यज्ञसूत्रविन्यासस्य प्राथमिकत्वात्
धौर्धर्मिकत्वेन बाधकं विना तदत्यागात् । “अस्त इन्दो सकृत्
पुत्रं साक्षस्त्वं जनयेत् पुमान्” । सकृदेकवारम् अत्र सम्यग्मा-
धानहेतुतया उत्तानकरचरणामेव कुर्वीत नातिथ्येक आहित-
करचरणं स्त्रियम् ऋत्वभिगमनानन्तरं दक्षिणपार्श्वेण स्वाप-
येत् । पुरुषायिते तु गर्भानुत्पत्तिरिति शेषः । दक्षः । “प्रदोष-
पश्चिमौ यामौ वेदाभ्यासेन वै नयेत् । यामद्वयं शयानस्तु
ब्रह्मभूयाय कल्पयति” ॥ इति ब्रह्मपुराणे । “इत्येतदक्षिलं
प्रोक्तमहोरात्राश्रितं मया । ब्राह्मणानां कृत्यमेतदपवर्गफल-
प्रदम् ॥ नास्ति क्वादथबाधस्यात् ब्राह्मणो न करोति यः ।
स याति नरकं घोरं पशुयोनी च जायते” ॥ इति श्रीहृरि-
हरभट्टाचार्यात्मज-श्रीरघुनन्दनभट्टाचार्य-विरचितमाङ्गिका-
चारतत्त्वं सम्पूर्णमिति ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

नमो गणेशाय ।

प्रणम्य सच्चिदानन्दं सृष्टिस्थित्यन्तकारिणम् ।

प्रायश्चित्तस्य तत्त्वानि वक्ति औरघुनन्दनः ॥

‘प्रायश्चित्तस्य लक्ष्मात्र तथा तन्द्रप्रसङ्गकौ । कर्तृसंस्कार-
काङ्क्षानां प्रतिकर्मनिवर्त्तनम् ॥ गोपासभक्षणाच्छुद्धिस्तद-
भावादशुद्धता । प्रायश्चित्तं भवेन्नित्यं कायं नैमित्तिकस्तथा ॥
काय्यादप्यङ्गहानौ स्यात् कियांस्तत्र फलोदयः । अद्यया
लक्षणं पुण्यमज्ञानादपि सम्भवेत् ॥ प्रायश्चित्ताद्विजातीयात्ता-
दृक् पापविनाशनम् । गोधूमावयथे यव्यावयवस्तत्र साधकम् ॥
लाघवं गौरवं वीक्ष्य सकृदावृत्तितस्तथा । दानव्रतादिमन्त्रेण
पापमाश्रय नाश्रयता ॥ चान्द्रायणादौ यासानां परिसंख्या-
व्यवस्थितिः । प्रायश्चित्ते गुरौ भूते लघुपापस्य संचयः ॥ गङ्गा-
माहात्म्यविस्तारो रात्रावपि च तत् क्रिया । बालादिना
कृते पापे प्रायश्चित्तस्य हीनता ॥ प्रायश्चित्ते तु वक्तव्येऽनुपह-
ृद्यमेव हि । प्रायश्चित्तीपदेशाद्वैराक्ताभविनिर्णयः ॥ क्रयस्य
निर्णयश्चैव तद्दानेः कालनिर्णयः । प्रायश्चित्तस्य पूर्वाहकृत्यं
वात्यभिदा तथा ॥ धेनुमूल्यव्यवस्था च ज्ञानकृतनिरूपणम् ।
विप्रादिस्त्रामिभेदेन गोबधव्रतनिर्णयः ॥ एकवर्षादिभेदेन
रोधादेश निमित्ततः । अपालननिमित्तेन गोबधव्रतनिर्णयः ॥
अपवादो गोबधस्य नरस्य च बधे तथा । चाण्डालपतिता-
दीनामोदनादेश भक्षणे ॥ प्रायश्चित्तविधिस्तत्र कृतघ्नस्य
निरूपणम् । यवनादेस्तथोत्पत्तिस्तद्वास्यादौ व्रतस्तथा ॥

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४६७

अन्धजादेः स्त्रियाः सङ्गे भोजने च प्रतिग्रहे । चण्डालसृष्ट-
तोयादौ गोमांसादौ च भक्षिते ॥ मार्यायां मातृवचने उप-
वीतस्य भेदने । निषध्यन्तेऽत्र संक्षेपात् सतां मुदमभौषता ।
प्रायश्चित्तविवेकादावन्यञ्जेयं विचक्षणैः” ॥

अथ प्रायश्चित्तक्षणम् । तत्र हारौतः । “प्रयतत्वाद्दोष-
चित्तमशुभं नाशयतीति” प्रायश्चित्तमिति यत्तपःप्रभृतिकं कर्म
उपचितं सञ्चितमशुभं पापं नाशयतीति कृततत्तत्कर्मभिः
कर्तुः प्रयतत्वात् वा शुद्धत्वादेव तत् प्रायश्चित्तं तथाच । पुन-
हारौतः । “यथा क्षारोपस्त्रेदचण्डनिर्णोदमप्रक्षालनादिभि-
र्वासांसि शुद्ध्यन्ति एवं तपोदानयज्ञैः पापकृतः शुद्धिमुपयान्ति” ।
शुद्धिं पापक्षयम् । यथा महाभारते । “अद्विर्गत्वान् मल-
मिव तमो ज्ञान्निभयाद् यथा । दानेन तपसा चैव सर्वपाप-
मपोहति” ॥ तेन पापक्षयमात्रसाधनत्वेन विधिबोधितं
कर्म प्रायश्चित्तम् । मातृवर्त्तामस्तु प्रयतत्वाद्देवकारार्थक-
वाशब्दात् । तथाच विश्वः । “वास्याद्विकल्पोऽपमयोरेवार्थं
च समुच्ये” । एवञ्च “अश्वमेधेन शुद्ध्यन्ति महापातकि-
नस्त्वमे” । इति विष्णूक्तस्याश्वमेधस्यापि प्रायश्चित्तत्वम् ।
पापक्षयस्त्वर्त्तामयसाधकस्य तु तस्यापि न प्रायश्चित्तत्वम् ।
प्रायश्चित्तस्य स्वध्वंसादिजनकत्वेऽपि तदंशे विधिबोधितत्वा-
भावात्साधकत्वः ।

अथ तन्त्रप्रसङ्गको । तत्रानेकमुद्दिश्य सकृत् प्रवृत्तिस्त-
न्त्रता । यथा दर्शपौर्णमासयोराम्नेयादौनाम् । यथाम्नेयाष्टा-
कपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्याश्चाच्युतो भवति उपशुयाज-
मन्तरा यजति ताम्यामग्नौषोमौयमेकादशकपालं पौर्णमासे
प्रायश्चित् ऐन्द्रं दध्यमावास्यायामैन्द्रं पयो अमावास्यायामिति
कर्मस्वरूपज्ञापकरूपोत्पत्तिशुल्लुक्तानां षष्ठां प्रधानयागानां

४६८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

मध्ये आग्नेयाष्टाकपालेन्द्रदधिपयो यागानां त्रयाणाम् आग्ने-
याष्टाकपालोपांशु-याजाम्नौषोमीयैकादश-कपाल—यागानां
त्रयाणां सकृत् सकृदनुष्ठितेन प्रयाजाद्यङ्गेन उपकारः सिध्यति ।
प्रयाजादयश्च समिधो यजति तन्नूपातं यजति इडो यजति
वर्हिर्यजति स्वाहाकारं यजति इत्येवंरूपाः पञ्च । तथा
नामान्नक्षत्रबधसत्त्वे सर्वोद्देशेन सकृत् प्रायश्चित्ते कृते सर्वब्रह्म-
बधजन्यपापनाशः । यथा बधानुवृत्तौ भविष्ये । “ब्राह्मणस्य
ब्राह्मणयोर्ब्राह्मणानाञ्च पुत्रक । प्रायश्चित्तस्य चैकत्वं जाति-
मान्त्रित्वं लक्ष्यते ॥ चामवत्यादिना यद्वत् कर्मणा पृतमापते ।
देवदोषादकरणे जाते दोषकदम्बके ॥ होमेनैकेन दोषाणां
सर्वेषां क्षयमादिशेत् ॥ एवञ्च एकप्रायश्चित्तेनानेकदोष-
क्षयाय चामवतोष्टिः सर्वत्र दृष्टान्तः । तन्त्रताया हेतुश्च षट्ष्टा-
र्यकैजातीयकर्मणः कालदेशकर्त्तादीनां प्रयोगानुबन्धवैधहेतु-
भूतानामभेदे उद्देश्यविशेषाश्च इति । एवञ्च “स्नातोऽधि-
कारी भवति देवे येत्रे च कर्मणि” । इति विष्णुक्तम् ।
“अस्नात्वा नाचरेत् कर्म जपहोमादिकिञ्चन” । इति
दक्षोक्तञ्च । क्रियाङ्गस्नानं कर्तृसंस्कारहारैव तद्दिनकर्त्तव्या-
शेषकर्मार्थमेकमेव न तु प्रतिकर्म कर्त्तव्यं तच्चारुणोदयस्नाना-
दपि सिद्ध्यति । “सर्वमर्हति पूतात्मा प्रातःस्नाथौ जपादि-
कम्” । इति दक्षोक्तेः । “अस्नातस्य क्रियाः सर्वा भवन्तीह
यतोऽफलाः । प्रातः समाचरेत् स्नानमतो नित्यमतन्द्रितः” ॥
इति विष्णुधर्मात्तराञ्च । “अस्नातस्तु पुमाश्चार्धं जप्यादिह-
वनादिषु । प्रातःस्नानं तदर्थन्तु नित्यस्नानमुदाहृतम्” ॥ इति
शङ्खवचनाञ्च । प्रातरित्यरुणोदयकालपरम् । “प्रातःस्नाथ-
रुणकिरणयस्तां प्राचौभवलीक्य स्नायात्” इति विष्णुधाक्कै-
वाक्यत्वात् । “सूर्योदयं विना नैव स्नानदानादिकाः क्रियाः”

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४६८

इति तु अहःस्नानप्रधानकालपरम् । “दिवाकरकरैः पूतं दिवास्नानं प्रशस्यते” । इति पराशरेण प्रशस्यते इत्येकवाक्यत्वात् एवञ्च “प्रदोषे घटिकाद्युगमं प्रभाते घटिकाद्ययम् । दिनवत् सर्वकर्माणि कारयेच्च विचारयेत्” इति हलायुधपुत्रवचनम् गौणकालपरम् । घटिकाऽत्र दण्डद्वयम् । “त्रियामां रजनीं प्राहुस्तृतांशस्तचतुष्टयम् । नाडीनां तदुभे सभ्ये दिवसाद्यन्तसंज्ञिते” ॥ इत्येकवाक्यत्वात् तथा चामरः । त्रियामा क्षणदाक्षणा इति यद्वा सूर्योदयपदं सूर्यकरस्पर्शपरम् । विष्णुपुराण एव अनुदितसूर्यं कर्मानधिकारमुक्त्वा अंशस्पर्शं कर्माधिकारविधानात् । यथा “सत्कर्मायोग्यो न जनो नैवापः शुद्धिकरणम् । यस्मिन्ननुदिते तस्मै नमो देवाय भासते । स्पृष्टो यदंशुभिर्लोकः क्रियायोग्योऽभिजायते । पतिव्रता कारणाद्य तस्मै शुक्लात्मने नमः” ॥ सूर्योदयात् प्रागपि प्रकाशेन तत्करस्य विद्यमानत्वात् । एवञ्च “उपस्पृश्य द्विजो नित्यं शुद्धः पूतो भवेन्नरः” ॥ इति मरौच्युक्ताचमनेन कर्तुः संस्काराभिधानात् । शुद्धः प्रज्ञाक्षितपाणिपाद इत्यर्थः । “यज्ञोपवीतिना आचाम्नोदकेन कृत्यम्” । इति गोभिलोक्तं “क्रियां यः कुरुते मोहादनाचम्यैव नास्तिकः । भवन्ति हि वृथा तस्य क्रियाः सर्वा न संशयः” ॥ इति वायुपुराणोक्तञ्च । कर्माङ्गाचमनं प्रयतेन प्रतिकर्म न कर्तव्यम् अतएव पाठकामस्यैव प्रयतस्याचमनं विशेष्य । मन्वत्राङ्गिरो हृदयतय आहुः । यथा “सुधा क्षुत्वा च भुक्त्वा च निष्ठौष्योक्तानृतं वचः । यौत्वापोऽध्यैष्यमानश्च आचामेत् प्रयतोऽपि सन्” ॥ मत्तुकामस्याप्याहापस्तम्बः । “भोक्ष्यमाणः प्रयतोऽपि द्विराचमेत्” । इति तच्च द्विजस्य ब्राह्मेण तौर्धेन । तथा याज्ञवल्क्यः । “प्राग् ब्राह्मेण तौर्धेन द्विजो नित्यमुपस्पृशेत्” । प्राक्प्राङ्मुख उप-

४७०

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

सृशेत् आचामेत् द्विजो न स्त्रीशूद्राविति मिताक्षरा । स्त्रीशूद्र-
योस्तु देवेन तीर्थेन । यथा नारदः “स्त्रियास्त्रैदशिकं तीर्थं
शूद्रजातेस्तथैव च । सक्तदाचमनाच्छुद्धिरेतयोरेव चोभयोः” ॥
एवञ्च साधारणाङ्गमात्रे प्रधानदेशकालान्वयानियम इत्युक्तम् ।
यत्तु अङ्गानां प्रयोगविधौ क्वे हि तन्त्रतेत्युक्तम् । तत्कर्तृसंस्कार-
काङ्गभिन्नानामेव यथा आहभेदेऽर्घ्यादीनामिति ।

अथ प्रसङ्गः । अन्योद्देशेन प्रवृत्तावन्यस्यापि सिद्धिः प्रसङ्गः ।
यथा पश्वर्थमनुष्ठितेन प्रयाजादिना पशुतन्त्रमध्यपातिनः पुरो-
डाशस्यापि उपकारः सिद्ध्यति । यथा वा तप्ते पयसि दध्या-
नयति । सा वैश्वदेव्यामिक्षा भवति वाजिभ्यो वाजिनमित्य-
वामिक्षार्थं प्रवृत्तो अनुद्दिश्य वाजिनस्यापि सिद्धिः । अतएव
क्वचिदपचारे आमिक्षा पुरुषं प्रयोजयति न तु वाजिनम् ।
तस्य प्रसङ्गसिद्धत्वादित्युक्तम् । आमिक्षा घनीभूतं पयः ।
तथाच भट्टवार्त्तिकम् । “पय एव घनीभूतमामिक्षेत्यभिधौ-
यते” । तदवशिष्टं जलं वाजिनम् । यथा वा काम्ययाग-
निष्पत्त्यर्थमनुष्ठितैराम्नेयादिभिर्नित्ययागसिद्धिरिति मिताक्ष-
रोक्तम् । यथा वा दण्डनिपातप्रायश्चित्तेनैव गुरुणा तन्त्रान्त-
रीयकावगोरणप्रायश्चित्तमपि सम्पद्यत इति प्रायश्चित्तविवे-
कीकृतम् । तथा ब्राह्मणबधोद्देशेन द्वादशवार्षिके मृते क्षत्रिय-
बधनिमित्तकत्रैवार्षिकप्रायश्चित्तस्य सिद्धिः । एवञ्च तन्त्रप्रस-
ङ्गयोरनावृत्तेनैव कर्मणा नानादृष्टफलसिद्धौ लाघवमेव हेतुः ।
नन्ववगोरणक्षत्रियबधप्रायश्चित्तयोः कथं प्रसङ्गेन सिद्धिः सङ्क-
ल्पादेरभावात् तयोः सङ्कल्पादिः कुत इति चेत् प्रायश्चित्तत्वात्
तथात्वेऽपि कथं सङ्कल्प इति चेत् काम्यत्वात् । काम्यत्वमाह
जावालः । “काम्यानां स्वफलार्थञ्च दोषघातार्थमेव च । अतः
काम्यं नैमित्तिकञ्च प्रायश्चित्तमिति स्थितिः” ॥ सहजतत्त्व-
-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४७१

लोकावाप्तादिकसकत्वेन काम्यानां चान्द्रायणादीनां क्वचित्
 स्वफलार्थं क्वचिदोपघातार्थं कर्तव्यत्वं तत्र स्वफलार्थं स्व
 चान्द्रायणादिकं फलं येषां पापानां तानि तथा तदर्थं तद्वि-
 मित्तं पापनिमित्तमिति यावत् । पापज्ञानवतएव चान्द्रा-
 यणाद्याचरणात् । तत्फलत्वम् अतो नैमित्तिकत्वं दोष-
 घातार्थम् अतः काम्यत्वम् आसत्तिक्रमेणान्वयः । अतः पाप-
 क्षयकाममावदधिकारिकर्तव्यत्वेन पापनिश्चयवदधिकारिकर्त-
 व्यत्वेन च काम्यत्वं नैमित्तिकत्वञ्चेति द्वयोरैवावगम्यमानत्वात्
 आतेष्टिवदधिकारयोः सम्बलनम् इति एवञ्च काम्यस्य सर्व-
 शक्त्यधिकरणे सर्वाङ्गीयेतस्यैव फलवत्त्वाभिधानात् तस्यापि
 प्रसङ्गविषयत्वेन काम्ये हि काम्याभिलापसहितकुशतिलजल-
 त्यागरूपः सङ्कल्पः शास्त्रार्थ इति प्रक्रमाधिकरणोक्तेन । “प्रत्येकं
 नियतं कालमात्मनो व्रतमादिशेत् । प्रायश्चित्तमुपासीनो
 वाग्यतस्त्रिसवनं स्पृशेत्” ॥ इति शङ्खलिखितवचने प्रत्येकं
 नियतं कालमिति तत्तत्त्रतकालसंख्याम् आत्मनो व्रतम् आ-
 त्मसम्बन्धित्वेन आत्मकर्तृत्वेन इति यावत् । तेनासु कत्रतमहं
 करिष्ये इति चादिशेदुल्लेखं कुर्यात् इत्यनेन च प्राप्तस्य
 सङ्कल्पस्य बाधः । एवं तदन्ते दक्षिणायाः शुद्धये आहस्य च
 बाधः । तदभिहितं भविष्ये । “क्रियते शुद्धये यत्तु ब्राह्मणा-
 नाञ्च भोजनम् । शुद्धयमिति तत् प्रोक्तं वैनतेयमनौषिभिः” ॥
 यत्तु शुद्धये इति प्रायश्चित्तादौ तदाह जावास्तः । “प्रारभ्य
 सर्वकच्छ्राणां समाप्तौ च विशेषतः । आहं कुर्यात् व्रतस्यान्ते
 गोहिरण्याश्चदक्षिणम्” इति । वाचस्पतिमिश्र आह । तत्र
 समाप्तादित्यस्य व्याख्यातत्वात् व्रतस्यान्ते इत्यस्य पुनरुक्तत्वा-
 पत्तेः । आहविवेककारास्तु आरभ्य इत्यङ्गानन्तरम् “आज्येनैव
 हि शालाग्नौ जुहुयात् व्याहृतौः पृथक्” । इत्यर्धमधिकं

४७२

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

लिखितवन्तः । प्रायश्चित्तानन्तरं पापक्षयार्थं आहं कर्त्तव्यमिति व्याख्यातवन्तश्चेति । शालाम्नावित्युपादानात् साम्नेरेव होमः । व्रतस्यान्त इति प्रायश्चित्तमात्रस्योपलक्षणम् । भविष्ये शुद्धये इति सामान्यतोऽभिधानात् । अन्यथा त्रैमासिकव्रताद्युक्तदक्षिणाविशेषस्तदनुकल्पधेनुदानादौ प्रायश्चित्तविवेकाद्युक्तोऽपि न स्यात् । “वृषभैकादशा गाव दद्यात् सुरचितव्रतः” इत्यभिधानात् । एवञ्च शुद्धिहेतुपार्वणश्राद्धं जीवत्पितृकेणापि कर्त्तव्यं संस्काराङ्गवृद्धिश्चाहवत् । “जीवे पितरि वै पुत्रः श्राद्धकालं विवर्जयेत् । शेषां वापि पिता कुर्यात् तेषामेके प्रचक्षते” ॥ इति हारोतवचनोत्तरार्द्धेन प्रधानसाङ्गतार्थं श्राद्धविधानात् । एवं प्रायश्चित्तोत्तरकर्त्तव्यपापक्षयज्ञापकगोशसस्यापि बाधः । यथा चरितव्रतविधौ याज्ञवल्क्यः । “घटेऽपवर्जिते ज्ञातिमध्यस्थो यवसं गवाम् । प्रदद्यात् प्रथमं गोभिः सत्कृतस्य हि सत्क्रिया” ॥ अपवर्जिते प्रक्षिप्ते । “प्रायश्चित्ते तु चरिते पूर्णकुम्भमपां नवम् । तेनैव सार्धं प्रास्थेयुः स्नात्वा पुण्यजलाशये” ॥ इति मनूक्तेः । तेन ज्ञातिना प्रास्थेयुः क्षिपेयुः कृतप्रायश्चित्ता इति शेषः । गवां संस्कारश्च तद्वत्तृणभक्षणमेव । यदि तु गावस्तद्वत्तृणयवसं न गृह्णीयुस्तदा पुनः प्रायश्चित्तमनुतिष्ठेत् । यथा हारोतः । “स्वशिरसा यवसमादाय गोभ्यो दद्यात् यदि ताः प्रमुदिता गृह्णीयुरथैनं प्रावर्त्तयेयुरिति” । एनं कृतप्रायश्चित्तम् इतरथा नेत्याभिप्रेतमिति मित्ताचरा । एवञ्च हारोतयाज्ञवल्क्यवचनकवाक्यतया वक्ष्यमाणमनुवचनद्वयमपि सामान्यप्रायश्चित्तोत्तरकर्त्तव्यतापरम् । न तु प्रकरणादसत्प्रतिषेद्धमात्रपरं ततश्चासत्प्रतिषेद्धमात्रपरतया यत् कुल्लूकभट्टव्याख्यानं तत् प्रदर्शनमात्रपरम् । एवं घटापवर्जनमपि न पतितमात्रविषयम् । यथा मनुः ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४७१

“उपवासकथं तन्तु गोव्रजात् पुनरागतम् । प्रणतं परि-
 हृष्ट्येयुः साम्यं सौम्येष्वसौति किम् । सत्यमुक्ता तु विप्रेषु
 विकिरेत् यवसं गवाम् । गोभिः प्रवर्तिते तीर्थे कुर्युस्तस्य
 परिग्रहम्” ॥ सत्यमिति नाहमेतत् पापं करिष्यामीति ।
 तीर्थे गोभिस्तृणभक्षणेन पवित्रीकृते देशे । उच्यते । प्रायश्चि-
 त्तस्य नित्यत्वेनाह्वैकस्थेऽपि फलसिद्धिः । तथाच प्रायश्चित्तस्य
 नैमित्तिकत्वं निमित्तत्वञ्च मिताधराकृदाह । नैमित्तिकोऽयं
 प्रायश्चित्ताधिकारः । अत्र चार्थवादावगतपापक्षयेऽपि जाते-
 ष्टित्यायेन साध्यतया स्वीक्रियते । न च दुरितपरिजिहीर्षु-
 चानुष्ठेयते एतावता काम्याधिकारमात्रशङ्का न कार्या ।
 यस्मात् । “चरितव्यमतो नित्यं प्रायश्चित्तं विशुद्धये । निन्द्येषु
 लक्षणेयुक्ता जायन्ते निष्कृतैरसः” ॥ इति मनुवचनेऽङ्करणे
 दोषश्रवणेनावश्यकतावगमात् । तथाच याज्ञवल्क्यः । “प्राय-
 श्चित्तमकुर्वाणाः पापेषु निरता नराः । अपश्चात्तापिनः कष्टा-
 खरकान् यान्ति दारुणान्” ॥ प्रायश्चित्तमकुर्वाणा दुःसहाख-
 रकान् प्राप्नुवन्ति इत्यन्तेन । वस्तुतस्तु पूर्वोक्तमनुवचने नित्य-
 मिति श्रवणात् नित्यत्वम् अतएव सर्वैरेव निश्चिन्तुभिः आह-
 विशेषस्य नित्यत्वे एतांस्तु आहकालान् वै नित्यानाह प्रजा-
 पतिरित्युक्तम् । तथाचोक्तं “नित्यं सदा यावदायुर्न कदाचिद-
 तिक्रमेत् । उपेत्यातिक्रमे दोषश्रुतेरत्यामदर्शनात् ॥ फलाश्रु-
 तेर्दोषया च तन्नित्यमिति कौर्त्तितम् । तस्मात् कर्तव्यमेवेह
 प्रायश्चित्तं विशुद्धये” ॥ इति शङ्खलिखितवाक्ये एवकारेण
 नियमादवश्यं करणं प्रतीयते । अवश्यकरणस्याकरणादि-
 हृत्तिः तदतिक्रमे तु “विहितस्थाननुष्ठानादिन्द्रितस्य च सेव-
 नात् । अनियमाद्येन्द्रियाणां नरः पतनमुच्छति” ॥ इति
 याज्ञवल्क्यवचने प्रत्यवायश्रुतेः । नित्यत्वम् अङ्गिरसापि ।

४०४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

“कृते निःसंशये पापे न भुञ्जीतानुपस्थितः । भुञ्जानो वर्धयेत्
पापमसत्त्वं पर्षदिभुवनम्” ॥ इत्यनेन पापवतो भुञ्जानस्य
प्रायश्चित्तार्थमनुपस्थितस्य पापहृदिदर्शनात् प्रायश्चित्तस्य
नित्यत्वमभिहितम् । यथा स्मृतिसामरे देवस्तः । “काष्ठा-
तिरेके द्विगुणं प्रायश्चित्तं समाचरेत् । द्विगुणं राजदण्डश्च
दत्त्वा शुद्धिमवाप्नुयात्” ॥ काष्ठातिरेके संवत्सरातिरेके ।
“संवत्सराभिषप्तस्य दुष्टस्य द्विगुणो दमः” । इति मनुवचने
संवत्सरात् परतो द्विगुणदण्डदर्शनेन दण्डवत् प्रायश्चित्तानि
भवन्तीति न्यायेन एकत्र निर्णीतः शास्त्रार्थो बाधकमन्तरेण-
न्यत्रापि तथा इति न्यायाच्च । आकाङ्क्षितत्वेन प्रायश्चित्तेऽपि
तथैव युक्तत्वात् । अधिकन्यूनकाले तु तदनुसारादेव व्यव-
स्येति । अतएव यथा “क्षारोपस्वेदचण्डनिर्णोदनप्रक्षालना-
दिभिर्वासांसि शुद्ध्यन्ति एवं तपो दानयज्ञैः पापकृतः शुद्धि-
मुपयान्ति ध्यायमाना इव धातवोऽग्नौ दीपेभ्यस्तस्मात् विश्व-
भ्यात् स्नेहात् लोभात् भयात् प्रमादाद्वा अशुभं कृत्वा सद्यः
शौचमारमेत्” इति हारौतेन सद्यः करणमुक्तम् । अत्रापि
व्यवहारचिन्तामणौ विशेषः । “नाष्टस्यां न चतुर्दश्यां प्राय-
श्चित्तपरीक्षणम् । न परीक्षा विवाहश्च शनिभौमदिने तथा” ॥
एवञ्च प्रायश्चित्तस्य नित्यत्वे जावालोकं काम्यत्वं कथं सङ्ग-
च्छते । काम्यत्वं हि अनित्यत्वम् असति कामे परित्यक्तं
शक्यत्वात् । तथा सत्येकस्य कर्मणो नित्यत्वकाम्यत्वाभ्यां
द्वैरूप्याङ्गीकारे नित्यानित्यसंयोगविरोधः । मैवं संयोगपृथक्-
त्वन्यायात् स च न्यायश्चतुर्धाध्याये उक्तः यथा “स्त्रादिरे पशुं
वध्नाति स्त्रादिरं वीर्यकामस्य यूपं कुर्वीत” इति श्रूयते अत्र
संशयः काम्यस्यैव स्त्रादिरता नित्येऽपि स्यात् उत नेति । तत्र
फलार्थत्वेनानित्यतया स्त्रादिरतायाः नित्यप्रयोगाङ्गता न

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४७५

युक्ता । यच्च नित्येऽपि खादिरत्वश्रवणं तत्कास्यस्यैव पशुबन्धनाय
 दूपाश्रयज्ञापनार्धमतो न नित्ये खादिरतेति प्राप्तेराह्वान्ताय चतु
 र्थाध्यायसूत्रम् । एकस्योभयत्वेऽसंयोगपृथक्त्वमिति । तत्र संयोगः
 सम्बन्धमात्रम् । एकस्य खादिरस्य क्रत्वर्थत्व पुरुषार्थत्व रूपो-
 भयात्मकत्वे वाक्यद्वयेन च क्रतुशेषत्व फलशेषत्व लक्षणसंयोग-
 भेदावगमात् न नित्यानित्यसंयोगविरोधः । न चाश्रयज्ञा-
 नार्थं नित्यवाक्यम् । सन्निधानादेवाश्रयलाभात् अत उभयार्था
 खादिरतेति । एवं “दध्ना जुहोति दध्नेन्द्रियकामस्य” इत्या-
 दावुभयार्थतैव दधित्वस्य हेधाश्रवणात् । तस्मात् प्रायश्चित्तं
 नित्यं नैमित्तिकं काम्यञ्चेत्यतो यत्र प्रसङ्गसम्भावना तत्र नित्य-
 त्वात् काम्याभिलाषदक्षिणाद्यङ्गं विनाऽपि प्रधाननिष्पत्त्या
 फलनिष्पत्तिः । अतएव “क्षयं केचिदुपात्तस्य दुरितस्य प्रच-
 र्चते । अनुत्पत्तिं तथा चान्ये प्रत्यवायस्य मन्वते ॥ नित्य-
 क्रियां तथा चान्ये ह्यनुसङ्गफलां श्रुतिम्” ॥ इति जावाल-
 भविष्यपुराणाम्नां सङ्कल्पादिकं विनाऽपि सभ्यादिवत् नित्य-
 कर्मणा कृतेनैव पापक्षय उक्त इति । नित्यक्रियां नित्या
 क्रिया यस्याः श्रुतेः तां प्राप्येति शेषः । फलमिति पाठे तु
 ह्यन्दसत्वम् । केवलावगोरणादौ प्रकारान्तरकृतप्रधाननिष्प-
 त्तिरूप-बाधकाभावेन काम्यत्वात् काम्याभिलाषादिरपि
 क्रियते । वस्तुतस्तु काम्ये नित्ये वा वैदिकमात्रे यथा कथञ्चित्
 प्रधाननिष्पत्तौ नाङ्गानुष्ठानार्थं प्रधानावृत्तिः । तथाच ह्यन्दो-
 गपरिशिष्टम् । “प्रधानस्याक्रिया यत्र साङ्गं तत् क्रियते पुनः ।
 तदङ्गस्याक्रियायान्तु नावृत्तिर्न च तत्क्रिया” ॥ अतएव
 नान्दौमुखश्राद्धप्रकरणशेषे प्रधानानामपि काम्यानां तत्तद्देश-
 कालविहितानां तन्मेणैव सिद्धिरिति श्राद्धचिन्तामणिः । अथैवं
 मुमुक्षोर्नित्यकरणात् कथं न काम्यफलसिद्धिरिति चेन्न ।

४७६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

“सम्यक् संसाधनं कर्म कर्तव्यमधिकारिणा । निष्कामेषु सदा पार्थ काम्यं कामान्वितेन च” ॥ इति भविष्यपुराणे स्वर्गादिकाम्ये कामनावतएवाधिकारात् अतएव काम्यो नैमित्तिको वार्थो नित्यमर्थं विकृत्याभिनिविध्यते न नित्य इत्युक्तम् । हादशाध्याये सम्यक्संसाधनं प्रथमकल्यादिना-करणं यस्य तत्तथा । अधिकारिणार्थिना विदुषा समर्थेन । निष्कामेणेति नित्यपरं मुमुक्षुपरश्च । अतएव मार्कण्डेयपुरा-णेऽपि फलार्थिनं प्रति तत्तत्फलदाहृत्यं तदनर्थिनं मुमुक्षुं प्रति मुक्तिदाहृत्यं पितृणामाह रुचिः । “पितृव्रमस्ये दिवि ये च मूर्त्ताः स्वधा भुजः काम्यफलामिसन्धौ । प्रदानशक्ताः सकलेऽपि तानां विमुक्तिदा येऽनभिसंहितेषु” ॥ एवं देवता-नामपि फलदाहृत्यमधिकारिभेदेनेति ।

अथाङ्गहीने काम्येऽपि फलम् । ननु काम्ये अङ्गाभावे फलसिद्धौ साङ्गादि वैदिककर्मणः फलावश्यभावनियम इत्यस्य सर्वशक्तधिकरणोक्तस्य का गतिरिति चेत् समयफलविषयतया गृहाण तथाच कल्पतरौ योगियाश्रयस्त्वरः । “अत्राविधि-समायुक्तं कर्म यत् क्रियते नृभिः । सुविशुद्धेन भावेन तदा-नन्त्याय कल्पते” ॥ अत्रा शास्त्रार्थे दृढप्रत्ययः । “प्रत्ययो धर्मकार्येषु तथा आद्वैत्युदाहृता । नास्ति ह्यश्रद्धधानस्य धर्म-ज्ञात्ये प्रयोजनम्” ॥ इति देवलधचनात् । अत्राङ्गप्रकर्षेण फलप्रकर्ष उक्तः । अङ्गाप्रकर्षे तु न फलाभावः । किन्तु फलाल्पत्वमाह योगियाश्रयस्त्वरः । “आर्षं ह्यन्धस्य दैवत्यं विनियोगस्तथैव च । वेदितव्यं प्रयत्नेन ब्राह्मणेन विशेषतः” ॥ मन्त्राणामित्यनुषज्यते । विशेषतो विशेष-फलाय । “अविदित्वा तु यः कुर्यात् याजनाध्यापनं जपम् । होममन्तर्जलादीनि तस्य चाल्पफलं भवेत्” ॥ अन्तर्जलादीनि

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४७७

जलमध्यक्रियमाणानि अथमर्षणजपादीनि । होममन्यश्च
यत्किञ्चिदिति क्वचित्पाठः । अतएव प्रतिनिधावङ्गहानेरा-
वश्यकत्वेऽपि काम्यायामपि देवप्रतिष्ठायां विहितद्रव्याभावे
प्रतिमिधिमाह कल्पतरौ भविष्यपुराणम् । “कोऽनं हरि-
तालञ्च सर्वाभावे विनिश्चयेत् । दद्याद्द्विजौषधिस्थाने सह-
देवां यवानपि” ॥ सहदेवा मेदिन्युक्ता यथा “सहदेवा बला
दण्डोत्पलयोः शारिवीषधौ । सहदेवौ तु सर्पाणां सहदेवौ
तु पाण्डवौ” । प्रायश्चित्तविवेकेऽपि पापवत् पुण्येऽपि अज्ञा-
नात् ज्ञाने द्वैगुण्यमाहापस्तम्बः । “यः प्रमत्तो हस्ति प्राप्नोति
दोषफलं सङ्कल्पेन भूय एवमन्येष्वपि दोषवत्सु कर्मसु तथा
पुण्यक्रियासु च” । यथा ब्रह्मबधादिषु पापस्य निषिद्धतयो-
पयुक्तामाह्मणादिज्ञाने द्वैगुण्यं तथा गङ्गास्नानादिषु पुण्यस्य
विधेयतावच्छेदकगङ्गादिज्ञाने द्वैगुण्यं ततश्च गङ्गादिज्ञानं
विनापि पुण्यं भवत्येव किन्तु गङ्गादिज्ञानात् यथा न तथेति
एवञ्चाज्ञानतः पुण्यकर्मणः स्वर्गादिकामनां विनापि तत्तत्फल-
सिद्धेर्न कामनाया अवस्थापेक्षा अतएव प्रासङ्गिकौ फलसिद्धि-
रप्युपपन्ना अतएव विष्णुपुराणे । आकाशवागपि “अनुक्तापि
वचः किञ्चित् कृतं भवति कर्मणः” इति प्रासङ्गिकादितरत्र
ज्ञानकृतपुण्यकर्मणि तु स्वर्गादिकामनायाः सम्भवात् द्वैगुण्य-
फलार्थं कामनाद्यपेक्षन्ते धौमन्तः । व्यक्तं प्रतिष्ठाकाण्डे
कल्पतरौ विष्णुसर्पणे भविष्यपुराणम् । “दुष्कृतं सुकृतं वापि
ज्ञानतोऽज्ञानतोऽपि वा । तत्सर्वमात्मना सार्द्धं मया तुभ्यं
निवेदितम्” ॥ एवं ज्ञानाभावादभिलापादेः कः प्रसङ्गः तथा
च विष्णुपुराणम् । “भगवद्विष्णोः पादाङ्गुष्ठविनिर्गतजलस्यै-
तन्माहात्म्यं यच्च केवलमभिसन्धिपूर्वकस्नानाद्युपयोगेष्ूपकारक-
मभिसंज्ञितमप्यपेतपाणस्यास्थिचर्मस्नायुकेषाद्युत्सृष्टं शरीर-

४७८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

कमपि तदुपरि एतितं सद्यः शरीरिणं स्वर्गं नयति” इति तथो
 शिवरात्रिव्रते दैववशसम्पन्नं सुखदेहसंसर्गेण जलशौफलपत्र
 पातादिनापि श्रौमहादेवपादादौनां प्रीतिरित्यादि दर्शनाश्वा-
 ङ्गहौनादपि प्रधानात् फलसिद्धिः । अतएव लोके पुण्यबुद्ध्या
 अर्चाद्यङ्गं विनापि यथा कथञ्चित् दीयते इति व्यवहारः तथा
 च दानरत्नाकरे । “सर्वत्र गुणवद्दानं स्वपाकादिष्वपि स्मृतम् ।
 देशे काले विधानेन पात्रे दत्तं विशेषतः” ॥ गुणवत् फलवत्
 देशे स्वभावतः कृष्णसारप्रचरणदेशे अत्रापि स्वभूमौ परभूमौ
 तु तदनुमतायाम् । तथा च महाभारतम् । “नाननुज्ञात-
 भूमिर्हि यज्ञस्य फलमश्रुते” ॥ यज्ञस्येति वैदिककर्मोपलक्ष-
 णम् । काले रात्र्यादौतरत्र विधानेन प्राङ्मुखत्वादिना ।
 पात्रे विद्यातपस्या युक्ते । दत्तं दानं विशेषतः समयफलाये-
 त्यर्थः । तथा च दृष्टान्ततया ज्ञानकृतपापस्य भवदेवभट्टेनापि
 शूद्रगतवस्त्रादिदानकामस्यैव भ्रात्र्या ब्राह्मणगतवस्त्रादिदान-
 त्वेऽपि न कामनाकृतब्राह्मणगतदानफलम् । अपि तु ब्राह्मण-
 गतदानमात्रफलम् इत्यभिहितम् । एवञ्च दानादिकर्म मया
 कर्तव्यम् इति सम्यक्सङ्कल्पजनितेच्छापि धर्मकारणम् ।
 “सम्यक्सङ्कल्पजः कामो धर्मसूत्रनिर्दं स्मृतम्” ॥ इति याज्ञ-
 वल्क्यवचनात् । तथा “धर्माय पुनरारम्भः सङ्कल्पोऽपि न
 निष्फलः” इति तट्टीकायां यत्तु योगियाज्ञवल्क्यवचनम् ।
 “विधिहौनं भवेद्दुष्टं कृतमश्रुदया तु यत् । तद्वरन्त्यसुरा-
 स्तस्य मूढस्य दुष्कृतात्मनः” इति तत् पूर्वोक्तश्रद्धाविधिसमा-
 युक्तमित्यस्य प्रशंसार्थम् । यथा व्यस्ततिथेर्निन्दा शुभमतिथेः
 प्रशंसार्था अन्यथा वाक्यभेदः स्यात् पूर्वोक्तापस्तम्बवचनविरो-
 धश्च स्यात् ।

अथ विजातीयप्रायश्चित्तात् विजातीयपापनाशः । तथा

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४७६

च प्रायश्चित्तविवेके दण्डनिपातप्रायश्चित्तेनैव गुरुणा तन्मान्तरी-
यकस्यावगोरणस्य प्रायश्चित्तमपि सम्पद्यते इत्युक्तम् । ननु
दण्डनिपातप्रायश्चित्तात् तदनन्तःपातिनोऽवगोरणप्रायश्चित्तस्य
कथं सिद्धिः । तथा हि मनुः । “अवगूर्य्य चरेत् कृच्छ्रमति-
कृच्छ्रं निपातने” ॥ अवगूर्य्य ब्राह्मणताडनार्थं दण्डमुद्यम्य
शतयातनाजनकं यत् पापमुत्पादितं तत्पापक्षयकामः कृच्छ्रं
प्रजापत्यव्रतं चरेत् । तदुक्तं शंयुधिकरणे । शंयोः प्रजा-
पतेः प्रार्थनया देवैर्ब्राह्मणावगोरणफलत्वेन शतयातनाभि-
हिता । तथा च श्रुतिः । “शंयुः प्रजापतिः प्रजाविनेता
प्रजाहितैरतश्च देवानां हविर्वृक्षाश्विपोऽयाचत देवास्त्ववगोर-
णेशतयातनास्त्वित्याशिषी ददत” इति शास्त्रदौषिकादौ दर्श-
पीर्णमासप्रकरणे “देवा वै शंयुं वार्हस्पत्यम् अभ्रुवन् हव्यं नोव-
हेति किं मे प्रजाया इति ते ब्रुवन् यो ब्राह्मणायावगुरेत्तं शतेन
यातयेद् यो निहन्त्यात्तं सहस्रेण यो लोहितमकरोत् यावतः
पांशून् व्यनक्ति तावतः परिवत्सरान् स स्वर्गात् प्रच्यव्रेत् तस्मात्
ब्राह्मणायावगुरेत् न हन्यात् न लोहितं कुर्यात् इति” ।
इतिहासात्मकं ब्राह्मणञ्च । अत्र संशयः । ब्राह्मणावगोरणा-
दिनिषेधोऽयं दर्शयः पुरुषार्थो वेति । अत्र पूर्वपक्षः । प्रकर-
णात् दर्शयार्थोऽयं दर्शोऽवगोरणादिकं न कार्यमित्यर्थः । तदुक्तं
फलभावात् क्रतोश्चापि प्रकृतत्वात् तदर्थता इति अत्र राक्ष-
न्ताय जैमिनिपुत्रम् । शंपौ सर्वपरीदानादिति । शंयो
शंयुपदयुक्तप्रागुक्तब्राह्मणसंज्ञकवेदेऽवगोरणायभावो न दर्शया
गाङ्गं कुतः सर्वपरीदानात् प्रकरणात् वाक्यस्य बलवत्त्वेन सर्व-
स्मिन् कालेऽवगोरणादीनां खण्डनात् तदुक्तम् । “कृतत्वात्तु
फलस्यायं पुरुषार्थो न तु क्रतोः इति” ॥ ननु कथमाशु विना-
ग्निनोऽवगोरणस्य कालान्तरभाविशतयातनाहेतुत्वम् इति

४८०

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

चेन्न हेतुहेतुमतोर्लिङ्गिति पाणिनिसूत्रानुशिष्टसिद्धावगोरण-
 शतयातनयोर्हेतुहेतुमद्भावोऽवगम्यते । आशुविनाशिनस्तदनु-
 पपन्त्या तद्धारौभूतदूरितापूर्वकल्पनात् । एवं पञ्चम्या लृतौ-
 यथा विशेषणेन च साधनत्वं प्रतीयते । यथा याज्ञवल्क्यः ।
 “विहितस्याननुष्ठानान्निन्दितस्य च सेवनात् । अग्निप्रहासे-
 न्द्रियाणां नरः पतनमुच्छति” ॥ मनुः । “शरीरजैः कर्म-
 दोषैर्याति स्याद्वरतां नरः । वाचिकैः पक्षिभ्यस्तानां मानसैर-
 न्यजातिताम्” । यमः । सुरापो ब्रह्महा गोघ्नः सुवर्णह्येय-
 क्कचरः । पतितैः संप्रयुक्तश्च कृतघ्नो गुह्यतत्पनः । एते पतन्ति
 सर्वेषु नरकेष्वनुपूर्वशः” ॥ अत्रैते सुरापादयः पतन्तीति सुरा-
 पादीनां पतनकर्तृत्वावगतेः । कर्तृत्वञ्च साधनत्वविशेषः ।
 अतः सुरापानादिविशिष्टस्य पतनसम्बन्धे विशेषणस्य सुरापा-
 नादेः पतनसाधनत्वमवगम्यते । तत्र चिरध्वस्तं फलायासं न
 कर्मातिशयं विना” इति न्यायेनावगोरणादेर्ध्यापाररूपं पापं शत-
 यातनादेः कारणं कल्प्यते । अत्र यद्यपि पापस्य कार्यान्वित-
 त्वात् तत् सत्तायामपामाण्यं पतिमाति । यदाह जैमिनिः ।
 “आम्नायस्य क्रियार्थत्वात् आनर्थक्यमतदर्शानामिति” आम्नायस्य
 वेदस्य क्रियार्थत्वात् कार्यप्रतिपादकत्वात् प्रामाण्यमिति शेषः ।
 एतदर्थानां कार्यप्रतिपादकानाम् आनर्थक्यम् अप्रामाण्यमिति
 तथापि “विधिनात्वेकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थेन विधौनां सुस्तद्वद्-
 भूतार्थानां क्रियार्थेन सच्च आम्नायादिति” आभ्यां जैमिनि-
 सिद्धान्तसूत्राभ्यां क्वचिद्विधिशक्तिरेवावसौदन्तीत्यादिभिरुक्त-
 भ्यते । इति विध्यैकवाक्यत्वात् क्वचिद्भूतार्थानां सिद्धार्थानां
 क्रियार्थत्वेन सदैकवाक्यत्वाच्च प्रामाण्यमुक्तं तथा अत्रापि
 “क्षारोपस्वेदचण्डनिर्णोदनक्षालनादिभिर्वासांसि शुध्यन्ति ।
 एवं तपोदानयज्ञैः पापकृतः शुद्धिमुपयन्ति ध्यायमाना इव

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४८९

घातवोऽप्यौ दोषिभ्यस्तथात् विग्रमथात् स्नेहात् लोभाद्व्या-
दशुभं कृत्वा सद्यः शीघ्रमारभेदिति” हारीतादिप्रायश्चित्त-
विधिवाक्यसमभिव्याहारात् पापस्य सत्त्वे प्रामाण्यम् इति
याज्ञवल्क्यः । “विप्रदण्डोद्यमे कृच्छ्रमतिकृच्छ्रं निपातने” ।

कल्पतरुमिताक्षरयोगीतमः । “अथातः कृच्छ्रान् व्याख्या-
स्यामो हविष्यान् प्रातराशान् भुक्त्वा तिस्रो रात्रीर्नयेदथापरं
ब्रह्मं नक्तं भुञ्जीत अतः परं ब्रह्मं न कश्चन याचेत अथापरं
ब्रह्ममुपवसेत्” इति । अयमेव मनुना प्राजापत्यत्वेन परि-
भाषितो यथा । “ब्रह्मं प्रातस्त्र्यहं सायं चरहमद्यादयाचितम् ।
ब्रह्मं परन्तु नाश्रौयात् प्राजापत्यं चरन् द्विजः” ॥ याससंख्या
पराशरेणोक्ता । “सायं द्वाविंशतिर्धासाः प्रातः षड्विंशतिः
श्रुताः । अयाचिते चतुर्विंशः परश्चानयनं श्रुतम्” ॥

अतिकृच्छ्रमाह मनुः । “एकैकं यासमश्रौयात् ब्रह्मापि
त्रौणि पूर्ववत् । ब्रह्मोपवसेदम्यमतिकृच्छ्रं चरन् द्विजः” ॥
ब्रह्मापि त्रौणि नवाहानि पूर्ववत् प्रातःसायमयाचितैः प्राजा-
पत्यवत् । एवंप्रातिकृच्छ्रमध्ये कथं कृच्छ्रसिद्धिः । न ह्येक-
यासमध्ये द्वाविंशतिर्धासाः सम्भवन्ति सत्यं नियमपक्षे एवं
दोषो भवतु परिसंख्यापक्षे तु नैव दोषः । एकधासातिरिक्त-
भोजनाभावे द्वाविंशतिर्धासाद्यतिरिक्तभोजनाभावः सिद्ध्यति ।
एवञ्चेत् भवतु दण्डनिपातप्रायश्चित्तादवगोरणप्रायश्चित्तसिद्धिः ।
किन्तु पचारिणो गुरुदारममनप्रायश्चित्तेनैव गुरुणा लघुव-
कीर्णप्रायश्चित्तं कृतं भवेदिति प्रायश्चित्तविवेककृदुक्तं कथं
सङ्गच्छते । तथा हि याज्ञवल्क्यः । “आचार्य्यपत्नीं स्वसुतां
गच्छन्तु गुरुतत्पगः । हित्वा जिह्वं बधस्तस्य सकामायास्तु
योषितः” ॥ तथा “अवकीर्णी भवेद्भत्वा ब्रह्मचारी तु योषितम् ।
गर्दभं पशुमालभ्य नैर्ऋतं स विशुध्यति” ॥ अत्र मरणेन कथं

४८२

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

योगसिद्धिरिति चेन्न मरणवैकल्पिकचतुर्विंशतिवार्षिकव्रत-
 प्रतिनिधिधेनुदाने एतद्यागप्रतिनिधिधेनुदानसम्भवात् गुरुप्राय-
 श्चित्तेनैव लघुपापनाशस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च । अथ यत्र विहित-
 यवादौनामवघातादिना नाशे यवादिसाध्यत्वं पुरोडाशस्य
 न स्यादतोऽवयवपर्यन्तः शास्त्रार्थः । एतच्च यवानामपचारे
 प्रतिनिधौभूतगोधूममादिगतयवाद्यवयवेषु प्रत्यभिज्ञानसम्भवात्
 प्रतिनिधिन्यायावसर इति । अथ गोधूममादिगताः कथं यवा-
 द्यवयवाः न खल्वन्यत्रान्यावयवाः सम्भवन्ति । उच्यते । अव-
 यवाः खलु केचन यवादिमात्राणां केचन गोधूममात्राणां केचन
 उभयवर्गाणां निष्पादकाः । तत्रोभयनिष्पादकानामुभयव
 सम्भवात् गोधूममादिगता अपि यवाद्यवयवा यवाद्यवयवत्वेन
 प्रत्यभिज्ञायन्ते व्यवह्रियन्ते च । किन्तु यवादिमात्रारम्भका-
 णामसम्भवान् तदितरमात्रारम्भकाणाञ्च सम्भवात् न यागा-
 दौनां पूर्णनिष्पत्तिः अतो मुख्यालाम एव प्रतिनिधिरिति
 अतएव जीभूतवाहनप्रभृतिभिरुक्तं यथा मुद्रापचारे माष-
 प्रतिनिधौ मुद्रानां माषाणाञ्च यज्ञसम्बन्धेऽयस्त्रिया वै माषा
 इति माषा निषिद्धाः माषगतमुद्रावयवोपादानेऽपि माषाणां
 यज्ञसम्बन्धो नास्त्येति वक्तुं न शक्यते माषामिश्रितानामिव
 यज्ञसम्बन्धप्रतीतेरित्यन्तेन तत्र माषामिश्रितानामिति माय-
 माचारम्भकावयवामिश्रितानामित्यर्थः अन्यथा मुद्गेऽप्युभया-
 रम्भकावयवत्वे माषारम्भकस्यापि तत्र सत्त्वात् यागे तदुग्रहण-
 मनुपपन्नं स्यात् । अतएवोक्तं यत्र यत्र सीसादृश्यं तत्र तत्रा-
 वयवानां भूयस्त्वेन त्यागायोगात् । सुसदृशा एव शृङ्गान्ते
 तस्यासम्भवे तु यत्किञ्चिदवयवसत्त्वेनापीति । परिशिष्ट-
 प्रकाशेऽपि । यत्र विहितद्रव्यावयवा एव प्रत्यभिज्ञायन्ते
 यथा गवये गवावयवास्तत्र हि प्रतिनिधिन्याय इत्युक्तम् ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४८३

एवञ्च व्रताचरणधेनुदानयोः प्रतिनिधिन्यायासम्भवात् कथं
 प्रतिनिधित्वम् इति चेन्न वचनाद्विध्यति यथा मनुः । “स्थाप-
 नेनानुतापेन तपसाध्ययनेन च । पापकृत् मुच्यते पापात्
 तथा दानेन चापदि” ॥ आपदीत्यनेन अध्ययनतपसोर्दानं
 प्रतिनिधिरित्यर्थः । मरण्यानादीनामपि तपस्त्वं यैर्व्रतै-
 रपोहेतित्युक्ता मरणादीनामपि मनुनोक्तत्वात् । “उमेति
 चपला पुत्रि न क्षमं तावकं वपुः । सोढुं क्लेशस्वभावस्य
 तपसः सौम्यदर्शने” ॥ इति मध्यपुराणोक्तवैधक्लेशजनक-
 स्वभावत्वाच्च । उमेति चपलात्वमिति शेषः । अतएव शाता-
 तपः । “देवतार्थे पितृणाञ्च ब्राह्मणार्थे च नित्यशः । स्वं
 चिन्वतां स्मृतेषु योनः क्लेशः स नश्यतः” ॥ स्वं धनं चिन्वतां
 सञ्चयं कुर्वतां स्मृतेषु प्रतिग्रहादिषु इति कल्पतरुः । अत्र
 विशेषदानमाह संवर्त्तः । “हिरण्यदानं गोदानं भूमिदानं
 तथैव च । नाशयन्त्याशु पापानि महापातकजान्यपि” ॥
 यमः । “तिलं ददाति यः प्रातस्त्रिलान् स्पृशति स्वादति ।
 तिलैः स्नातस्त्रिलैर्जुह्वत् सर्वं तरति दुष्कृतम्” ॥ अग्निपुराणम् ।
 ब्रह्महत्याकृतं पापमक्षदानात् प्रणश्यति । अक्षदः पापकर्त्तापि
 पूतः स्वर्गे महीयते” ॥ हिंसात्मके तु दानस्य प्राधान्यं तपसः
 प्रतिनिधित्वमाह मनुः । “दानेन बधनिर्णकं सर्पादीनाम-
 शक्रवन् । एकैकशस्त्ररेत् कच्छं हिजः पापापनुत्तये” ॥ बध-
 निर्णकं बधात् शौचम् । वस्तुतस्तु पापक्षयसाधनत्वेनोक्तानां
 कच्छचान्द्रायणादीनां यथा कथञ्चित् येन केनाप्यनुष्ठितेन
 यस्य कस्यापि पापस्य क्षयः । तथा च विश्वामित्रः । “कच्छ-
 चान्द्रायणादीनि शुद्धाभ्युदयकारणम् । प्रकाशे च रहस्ये च
 संशयेऽनुक्तके स्फुटे ॥ प्राज्ञापत्यः शान्तपनः शिशुकच्छः परा-
 ककः । अतिकच्छः पर्णकच्छः सौम्यः कच्छातिकच्छकः ॥

४८४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

महाशान्तपत्रः शुभे । तप्तकृच्छ्रस्तु पावनः । जलोपवास-
कृच्छ्रस्तु ब्रह्मकृच्छ्रस्तु शोधकः ॥ एते व्यस्ताः समस्ता वा
प्रत्येकमेकशोऽपि वा । पातकादिषु सर्वेषु पातकेषु प्रय-
त्नतः । कार्याद्यान्द्रायणैर्युक्ताः केवला वा विशुद्धये ॥ शिशु-
चान्द्रायणं प्रोक्तं यतिचान्द्रायणस्तथा । यवमध्यं तथा प्रोक्तं
तथा पिपौलिकाकृतिः ॥ उपवासस्त्रिरात्रन्तु मासः पक्षस्त-
दर्शकम् । षड्विंशदश्याहादिकार्यं शुद्धिफलार्थिना ॥ उप-
पातकयुक्तानामनादिष्टेषु चैव हि । प्रकाशे च रहस्ये च
अभिसन्ध्याद्यपेक्षया ॥ जातिशक्तिगुणान् दृष्ट्वा सक्तत् शुद्धिकृतं
तथा । अनुबन्धादिकं दृष्ट्वा सर्वं कार्यं यथाक्रमम् ॥ प्रकाशे
बहुभिर्ज्ञाते पाप इति शेषः । रहस्ये बहुभिरज्ञाते संशये पापस्य
अनुक्तके अतिपातकाद्यन्यतमत्वेन विशेषतोऽनुक्ते प्रकीर्णक
इति यावत् । अस्तुटेऽव्यक्तेऽज्ञाते इति यावत् आदिपदविव-
रणं प्राजापत्य इत्यादि । सौम्यः सौम्यकृच्छ्रः व्यस्ता असमस्ता
अनेकश इति यावत् प्रत्येकम् एकमेकं प्रति तत्तथा एकशो
व्रतमिति शेषः षड्विंशदश्याहादीन्वादिशब्दोऽयमनुक्तप्राय-
श्चित्तपरिग्रहार्थः । अथैवं समस्ता इति निर्विषयं स्यात् न ह्येकत्र
मरणहादशवार्षिकादिसम्भव इति चेन्न कामतः शूद्रकर्तृका-
ग्निहोत्रादिगुणयुक्तब्राह्मणवधे विषयसम्भवात् । “द्विगुणा
अत्रियाणाम्नु वैश्यानां त्रिगुणा मता । चतुर्गुणा तु शूद्राणां
परिषदुक्ता महात्मना ॥ परिषदुक्तं प्रोक्तं शुद्धये पापकर्मणाम् ।
अधमानान्तु वर्णानामुत्कृष्टजनने गुह । दोषो गुरुतरो ज्ञेयः
क्षयादीनां न संशयः” ॥ इति भविष्ये ब्राह्मणपेक्षया चतु-
र्गुणप्रायश्चित्तश्रुतेः । “समो द्विगुणसाहस्रमानस्यश्च यथा-
क्रमम् । दाने फलविशेषः स्यात् हिंसायां तद्देव हि” ॥
इति दक्षवचनाच्च । अतो हादशवार्षिकप्रताप्यनन्तरमपि

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४८५

भरणसम्भवात् । व्रतन्तु द्वादशवार्षिकादतिरिक्तकालिकं न भवति यच्च यावज्जीवनव्रतं तदपि द्वादशवार्षिकद्वैगुण्येन संकलितम् अन्यथा तत्संसर्गिणो जीवनकालानियतत्वेन प्रायश्चित्तकल्पनानध्यवसायापत्तेरेवमेव प्रायश्चित्तविवेकः । अभिसन्धेस्तारतम्यं माहपोषणपरदारत्वादिना । जातेस्तारतम्यं ब्राह्मणत्वादिना । शक्तिर्बालत्वादिना । गुणस्य विद्यत्त्वादिना । अनुबन्धः पौनःपुन्येनाभिनिवेशः ।

अथ चान्द्रायणादौ भोजनपरिसंख्या । भोजनस्य रागप्राप्तत्वात् नाप्राप्तप्रापको विधिः । स चाङ्गरहः सम्यामुपासीत इत्येवं रूपम् । नापि तद्ब्रह्मणस्थानावश्यकत्वेन स्वायोग्यवच्छेदमात्रफलकी नियमविधिः । स च तत्तत्तिथौ तत्तद्दृष्टान् भुञ्जीतेवेत्येवं रूपः । तथा च “स्वरूपा क्रियमाणि च यत्रावश्यं क्रिया क्वचित् । चोद्यते नियमः सोऽत्र कृतावभिगमो यथा” ॥ तथात्वे पितृभरणादपि भोजनं प्रसज्येत इविद्यान्नभोजनव्रतादावपि उपवासाभाव एव आपद्येत तद्ब्रह्मणस्य समकालमेवान्यमक्षणेऽपि न दोषः स्यात् । तस्मादगत्या “श्रुतार्थस्य परित्यागादश्रुतार्थस्य कल्पनात् । प्राप्तस्ववाधादित्येवं परिसंख्या त्रिदोषिका” ॥ इत्युक्तस्वार्थान्यर्थान्तरकल्पनरागप्राप्तवाधरूपदोषत्रयदुष्टापि अन्ययोग्यवच्छेदफलिका परिसंख्या एव युक्ता सा च सति भोजने तत्तत्तिथौ तत्तद्दृष्टानेव भुञ्जीत नान्यदित्येवं रूपा तस्मात्तदतिरिक्तभोजनाभावपरत्वेन उपवासेऽपि दोषाभावः । तदुक्तं भट्टपादैः । “अन्यार्थश्रूयमाणा च यान्यार्थप्रतिषेधिका । परिसंख्या तु सा ज्ञेया यथा प्रोक्षित भोजनम्” ॥ अन्यथा पाजापत्यव्रतेऽपि ब्रह्ममद्यादयाचितमिति । “अयाचितन्तु मध्याह्ने चतुर्विंशतिशुद्धये” । इति ब्रह्मपुराणोक्तस्यायाचितस्यालम्बे व्रतलोपा-

४८६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

पत्तिः स्यात् । चतुर्विंशतिरिति चतुर्भिर्गणिकाविंशतिर्यत्र
तत्तथा अयाचितन्तु स्वकीयानुद्योगेन पराङ्मतं दत्तं वस्तु ।
तथा च यतिधर्म उचना । “भिक्षाशनमनुद्योगात् प्राक्
केनाप्यनिमन्त्रितम् । अयाचितन्तु तद्वैश्यं भोक्तव्यं मनुर-
ब्रवीत्” ॥ याज्ञवल्क्यः । “अयाचिताङ्गतं धातुमपि दुष्कृत-
कर्मणः । अन्यत्र कुलटापण्डपतितेभ्यो द्विषस्तथा” ॥ एतेन
तदानौमयाचितत्वेन गृहस्थितानामयाचित्वमिति निरस्तम् ।
प्राजापत्ये परिसंख्या व्यक्तमाह गोतमः । “अथापरं ब्रह्म न
कश्चन याचेत” इति । तथा प्रायश्चित्तविवेककृद्भिरप्यदादि-
जातप्राणिदधे मनूक्तवृत्तप्राशनस्य प्रायश्चित्तरूपत्वात् शवानु-
गमननिमित्त इव शरीरशुद्धिहेतुरूपत्वाभावादस्यान्तरनिवृत्ति-
रवस्यौयते इति वदद्भिः सर्वप्रायश्चित्ते परिसंख्या दुर्गसिद्धोऽपि
अथाहभोजीत्यस्य सति भोजनेऽप्याहमेव भुङ्क्ते न आहमिति
न तु नियमः । तथात्वे व्रतकोपः स्यात् । यथा मया स्नानं
कर्त्तव्यमिति नियमे सत्यस्नानात् व्रतभङ्ग इत्याह अतएव
कृच्छ्रभूयस्त्वमप्युपदत्तेऽत्र विशेषयति वीधापनः । “अष्टौ
तान्यव्रतघ्नानि आपो मूलं फलं पयः । इवित्राङ्घ्रिकाभ्या
च गुरोर्वचनमीषधम्” ॥ अतएव फलाद्वारादौ तथाचारः ।

अथ गुरुप्रायश्चित्तेन लघुपापनाशः । “पापे गुरुणि
गुरुणि लघुनि च लघूनि च । प्रायश्चित्तानि मैत्रेय जगुः
स्त्रायन्मुवादयः” ॥ इति विष्णुपुराणात् । “एवं विषयभेदाद्दे
व्यवस्थाप्यानि पुत्रक । प्रायश्चित्तानि सर्वाणि गुरुणि च लघूनि
च ॥ अन्यथा हि महाबाहो लघूनामुपदेशतः । गुरुणामु-
पदेशो हि निष्प्रयोजनतां व्रजेत्” ॥ इति भविष्यपुराणात् ।
“स्वल्पसाध्ये च दुःसाध्यं श्रावयेत् सततं जने । यथा पापे
न वर्त्तत प्रायश्चित्तमयादिह ॥ न निर्दिशेदल्पसाध्यं प्राय-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४८७

श्चित्तं नरे बुधः । तस्मिन् संक्रमते पापं कर्त्ता तु तद्विमुच्यते” ॥
 इति गङ्गायाख्यावलौघृतस्कन्दपुराणवचनात् । “यस्मिन्
 कर्मण्यस्य कृते मनसः स्यादलाघवम् । तस्मिंस्तावत्तपः कुर्यात्
 यावत्तुष्टिकरं भवेत्” ॥ इति मनुवचनाच्च । अभ्यस्तानभ्य-
 स्ताभ्यां कृच्छ्रचान्द्रायणादीनि इत्यादि विश्वामित्रवचनैः सर्व-
 प्रायश्चित्तानां सर्वपापक्षयहेतुतोक्ता एवञ्च पापविशेषे प्रायश्चि-
 त्तविशेषोपदेशो सुनीनां तत्तुल्यप्रायश्चित्तप्रदर्शनाय अन्यथा
 प्रायश्चित्तविशेषकल्पनायामनध्यवसायः स्यात् । अतएव विश्वामि-
 त्रिणेनापि । “कृच्छ्रांस्तु चतुरः कुर्यात् गोवधे बुद्धिपूर्वके” ।
 इत्यादिविशेषवचनेन तदभिहितं तेन प्राजापत्यादिसाध्यपाप-
 क्षयस्य तदन्यूनकृते प्रायश्चित्तान्तरसाध्यतापि अतएव ।
 “प्राजापत्यव्रतनाशकौ धेनुं दद्यात् पयस्त्रिनौम्” । इति प्राजा-
 पत्यव्रतानुकल्पत्वेन श्रुतं धेनुदानं तत्तुल्यत्वेन संकलय्य पापा-
 न्तरेऽपि कल्प्यते । अतएव वौधायनेन सामान्यत उक्तम् ।
 “ब्रह्मनामेकधर्मीणामेकस्यापि यदुच्यते । सर्वेषामेव तत् कुर्या-
 देकरूपा हि ते स्मृताः” ॥ एवं पूर्वोक्तगर्दभपशुयागसाध्य-
 पापनाशस्यापि तदधिककृतेन मरणेन पसङ्गात् सिद्धिः ।
 अतएव ब्रह्मावधपापक्षयार्थिनो गोसहस्रदानेन तदनधिकसर्व-
 पापक्षयमाहाङ्गिराः । “गवां सहस्रं विधिवत् एतैर्भ्यः प्रति-
 पादयेत् । ब्रह्महा वै प्रमुच्येत सर्वपापेभ्य एव हि” ॥ यमः । “गवा-
 ङ्गिकं देवपूजावेदाभ्यासः सरित्प्लवः । नाशयन्त्याशु पापानि
 महापातकाजान्यपि” । गवाङ्गिकं गोर्दिनभक्ष्यम् अपि ना ह-
 हत्यापनाशकस्य सुतरामल्पपापनाशकतावगम्यते । तथा
 च कन्दोगपरिशिष्टम् । “वेदाश्चन्दांसि सर्वाणि ब्रह्माद्याश्च
 दिवौकसः । जलार्थिनोऽपि पितरो मरीच्याद्यास्तृषण्यः ।
 उपाकर्मणि चोक्षर्गे स्नानार्थं ब्रह्मवादिनः । यियासूननुग-

४८८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

च्छन्ति संकष्टा ह्यशरीरिणः । समवायश्च यस्मैषां तत्रान्ये
 बहवोऽमलाः । न्यूनं सर्वे क्षयं यान्ति किमुतैकं नदीरजः । एषां
 वेदादीनां यत्र नदीजले समवायस्तत्र गुह्यतरा एव ब्रह्महत्या-
 दयो दोषाः कात्स्न्येन नाशं यान्ति क्षिमुतैकं नदीरजः ।
 अतएव अविज्ञाते गर्भवधे पुरुषशङ्कया पुंबंधप्रायश्चित्तमेवोक्तम् ।
 गुरुणा पुंबंधप्रायश्चित्तेन लघुनः स्त्रीबंधपापक्षयस्य सम्भवात् ।
 यथा वशिष्ठः “ब्राह्मणं हत्वा भ्रूणहृत् भवति अविज्ञातश्च गर्भम्
 अविज्ञाता हि गर्भाः पुमांसो भवन्ति तस्मात् पुंस्त्वया जुह्वती”
 इति प्रायश्चित्तविवेकः महाभारते । “यद्यकार्यशतं कृत्वा
 कृतं गङ्गामिषेचनम् । सर्वं दहति गङ्गाम्भस्तूलाशिमि-
 वानलः” ॥

अथ गङ्गामाहात्म्यम् । भविष्ये । “गच्छंस्तिष्ठन् स्वपन्
 ध्यायन् जायतु भुञ्जन् वसन् वदन् । यः स्मरेत् सततं गङ्गां
 स च मुच्येत बन्धनात्” ॥ तथा “भवनानि विचित्राणि विचि-
 त्राभरणाः स्त्रियः । आरोग्यं धित्तसम्पत्तिर्गङ्गास्मरणजं फलम्” ।
 ब्रह्माण्डे । “यैः पुण्यवाहिनी गङ्गा सकलदुःखावगाहिता ।
 तेषां कुलानां लक्षन्तु भवत्तारयते शिवा” । दानधर्मः ।
 “यस्याः क्लीवा जडा व्यङ्गाः पतिता रोगिणोऽन्त्यजाः । गङ्गां
 संसेव्य पुरुषा देवैर्गच्छन्ति तुल्यताम्” ॥ स्कान्दभविष्ययोः ।
 “स्नानमात्रेण गङ्गायां पापं ब्रह्मबन्धादिकम् । दुराधर्मं कथं
 याति चिन्तयेद् यो वदेदपि । तस्याहं प्रददे पापं कीटब्रह्म-
 बन्धोद्भवम् । स्तुतिवादमिमं मत्वा कुम्भीपाके महीयते ॥
 आकृत्यं नरकं भुञ्क्ता ततो जायेत गर्दभः” ॥ ब्रह्माण्डे ।
 “ये गच्छन्ति स्वतो गङ्गां परांश्च प्रेरयन्ति ये । इह ते सर्व-
 भोगानामन्ते ज्ञानस्य साजनम्” ॥ यज्ञपार्श्वपरिशिष्टम् ।
 “वित्तान्यर्जयितुं युक्तः प्रवासा ह्यग्निहोत्रिणः । वित्ते हि

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४८८

सन्धवेदिन्या तीर्थाद्यर्थे न तु व्रजेत् ॥ स्कान्दमन्त्रयोः ।
 “तीर्थयात्रादिकं कृत्स्नमकुर्वाणोऽपि मानवः । गङ्गातीयस्य
 माहात्म्यात् सोऽप्यत्र फलभाग भवेत् ॥ यात्राकरणे तु भवि-
 ष्यपुराणम् । “गङ्गास्नानसमायुक्तो विधिना स्वगृहात्ततः ।
 निर्गत्य मध्ये च नरः कुदेशे स्थियते यदि । गङ्गास्नानफलं
 सोऽपि नियतात्मा लभेत् सदा” ॥ समायुक्तः समुद्युक्तः
 विधिना यथोक्तविधिना । तथाविधकृतयात्र इत्यर्थः । तद्विधि-
 माह ब्रह्मपुराणम् । “यो यः कश्चित्तीर्थयात्रान्तु गच्छेत्
 सुसंयतः सच पूर्वं गृहे स्ने । कृतोपवासः शुचिरप्रमत्तः
 संपूजयेद् भक्तिसन्धो गणेशम् । देवान् पितॄन् ब्राह्मणान्सर्वे
 साधून् धौमान् प्रीषयन् वित्तशक्त्या प्रयत्नात् । प्रत्यागतस्यापि
 पुनस्तथैव देवान् पितॄन् ब्राह्मणान् पूजयेच्च । एवं प्रकुर्वत-
 स्तस्य तीर्थाद् यदुक्तं फलं तत् स्नात्वात्र सन्देह एव” ॥ सुसंयतः
 पूर्वदिने कृतैकमन्त्रादिनियमः । तदुत्तरदिने कृतोपवास-
 स्तदुत्तरदिने गणेशं षडानिष्टदेवताञ्च संपूज्य हविश्राजं कृत्वा
 ब्राह्मणान् भोजयेत् । ततः शुभलम्बे यात्रां कुर्यात् तीर्थ-
 यात्रान्तु गच्छेदित्युपक्रमादुपवासदिने मुण्डनमपि । “प्रयागे
 तीर्थयात्रायां पितृमातृवियोगतः । कचानां वपनं कार्यं न
 हृद्या विकचो भवेत् ॥ इति विष्णुपुराणवचनात् । प्रवेशेऽपि
 तीर्थयात्रायामिति वक्तव्यम् । “गच्छन् देशान्तरं यत्तु श्राद्धं
 कुर्यात्तु सर्पिषा । यात्रार्थमिति तत् प्रोक्तं प्रवेशे च न
 संशयः” । इति भविष्यपुराणादिति गङ्गावाक्यावलौ । वस्तु-
 तस्तु तीर्थप्रत्यागमनोत्तरस्वगृहप्रवेशे इत्येव वक्तव्यम् । यात्रा-
 प्रत्यागमनोत्तरस्वगृहप्रवेशयोर्भेदात् प्रत्यागमनोत्तरलाभस्तु
 प्रत्यागतश्चापीति प्रागुक्तत्वात् व्यक्तमाह हलायुधदत्तं कर्म-
 पुराणवचनम् । “तीर्थयात्रासमारम्भे तीर्थात् प्रत्यागमेऽपि

४६०

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

च । वृद्धिश्चाहं प्रकुर्वीत बहुसर्पिः समन्वितम् ॥ ततश्च
 प्रवेष्टे चेति चकारेण आहमात्रं समुच्चितम् । न तु तस्य
 याद्वार्थत्वमपीति । एवं देवान् पितृनित्यभिधानात् तत्
 पूजनमेव पुनः कार्यं न तूपवासादिकमपि अन्यथा देवानित्या-
 दिकं व्यर्थं स्यात् । मत्स्यपुराणम् । “तिलोदकाञ्जलिर्देवो
 जलस्यैस्तीर्थवासिभिः । सदानहस्तेनैकेन गृहे आहं समि-
 श्यते” ॥ अत्र जलस्यैरिच्छनेन स्थलस्थानामपि जलस्थत्वं निय-
 म्यते । तथा हि “अन्तरुदके आचान्तो अन्तरेव शुद्धो भवति ।
 वहिरुदके आचान्तो वहिरेव शुद्धो भवति । तस्मादन्तरेकं
 वहिरिदं पादं कृत्वा आचामेत् सर्वत्र शुद्धो भवति” इति
 पैठौनस्युक्तेन जलैकचरणकृताचमनेन उभयत्र कर्माहत्वात् ।
 तर्पणकाले तीर्थे जलैकचरणत्वं प्रतीयते । अन्यत्र त्वनियमः ।
 तद्रूपाणां जले च तर्पणमविरुद्धमिति । गृह इति स्थलोप-
 लक्षणम् । देवीपुराणे । “अकालेऽप्ययवा काले तीर्थे आहं
 तथा नरैः । प्राप्तेरेव सदा कार्यं कर्त्तव्यं पिष्टतर्पणम् । पिष्ट-
 दानं तत्र शस्तं पिष्टणाश्चातिदुर्लभम् । विलम्बो नैव कर्त्तव्यो
 न च विघ्नं समाचरेत् । आहं तत्र तु कर्त्तव्यमर्घ्यावाहन-
 वर्जितम् । श्वध्वाङ्गुष्ठभ्रकाकाणां नैव दृष्टिहतश्च यत्” ॥
 घ्राहो दण्डकाकः । अवाकाल इति न रात्र्यादावितिः पर्यु-
 दस्तप्रतिप्रसवः । तथात्वे तद्वाधापत्तेः । किन्तु पर्युदस्ते-
 तराप्रशस्तकालपरम् । “तत् सादृश्यमभावश्च तदन्यत्वं
 तदल्पता । अप्राशस्त्यं विरोधश्च नञर्थाः यट्प्रकीर्त्तिताः” ॥
 इत्यनुसारात् । काल इति प्रशस्तापराह्णादिकालपरम् ।
 अत्र शुचेः प्राप्नुयस्तरविहितप्रथमदिन एव आहं तेन पूर्वदिने
 राक्षसोवेलादावानमनेऽपि परदिने आहमविरुद्धम् । तथा
 च इलायुधधृतम् । “नत्वैव तीर्थं कर्त्तव्यं आहं तत् प्राप्ति-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४८१

हेतुकम् । पूर्वाह्णेऽप्यथवा प्रातर्देशे स्यात् पूर्वदक्षिणे” ॥ पूर्वाह्णे
 सङ्घवे पूर्वदक्षिणे चाम्बिकीणे । पिण्डदानमिति आह्रासम्भवे
 केवलपिण्डदानमिति न यौनरुह्यम् । पिण्डप्रतिपत्तिमाह
 मत्स्यपुराणम् । “पिण्डांस्तु गोऽजविप्रेभ्यो दद्यादग्नौ जले-
 ऽपि वा । तीर्थेऽपि सदा पिण्डान् क्षिपेत्तीर्थे विचक्षणः” ।
 महाभारते । “यो लुब्धः पिशुनः क्रूरो नास्तिको विषया-
 त्मकः । सर्वतीर्थेष्वपि स्नातः पापो मलिन एव सः” ॥ तथा
 “विषयेष्वतिसंरागो भ्रामसोऽमल उच्यते । तेष्वेव हि विरा-
 गेऽस्य नैर्मल्यं समुदाहृतम् । पिण्डदानं तपः शौचं तीर्थसेवा-
 श्रुतन्तथा । सर्वाण्येताभ्यतीर्थानि यदि भावो न निर्मलः” ॥
 भावः सात्त्विकराजसतामसान्वतममनोवृत्तिः स च निर्मलः
 सात्त्विक इत्यर्थः । एतानि तीर्थे कृतान्यपि अतीर्थान्यतीर्थ-
 कृतानि । यथा “प्रतिग्रहादपावृत्तः सन्तुष्टो येन केनचित् ।
 अहङ्कारविमुक्तश्च स तीर्थफलमश्नुते ॥ तीर्थेन प्रतिगृह्णीयात्
 पुण्येष्वायतनेष्वपि । निमित्तेषु च सर्वेषु अप्रमत्तो भवेन्नरः” ॥
 निमित्तेषु संक्रान्त्यादिषु । तथा “स्वकार्ये पितृकार्येऽपि
 देवताभ्यर्चनेऽपि वा । निष्फलं तस्य तत्तीर्थं यावत्तद्धनमश्नुते” ॥
 शङ्कः । “तीर्थं प्राप्यानुपपन्नेन स्नानं तीर्थे समाचरन् । स्नानजं
 फलमाप्नोति तीर्थयात्रा फलं न तु” ॥ तथा “यस्य पादौ च
 जस्तौ च मनसैव सुसंयतम् । विद्या तपश्च कीर्त्तिश्च स तीर्थ-
 फलमश्नुते ॥ नृणां पापहतां तीर्थे भवेत् पापस्य संशयः ।
 यथोक्तफलदं तीर्थं भवेच्छुद्धात्मनां नृणाम्” ॥ जस्तसंयमोऽत्र
 निन्दितप्रतिग्रहादिनिवृत्तिः । पादसंयमस्तु भ्रगम्यदेशादिग-
 मननिवृत्तिः । मनःसंयमः कामक्रीधादिनिवृत्तिः । विद्या
 तत्तत्तीर्थफलबोधकसञ्ज्ञास्त्रवेदाद्यधिगमरूपा । तपः आभि-
 प्रादिनिवृत्तिः । कीर्त्तिर्धर्मार्थतीर्थगमने धार्मिकत्वादिना प्र-

४८२

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

सिद्धिः । फलं सम्यगिति शेषः । एतच्च हस्तसंयमनादि-
तीर्थयात्राङ्गं महाभारते तीर्थयात्रासुपक्रम्याभिधानात् । तीर्थ-
स्नानादि कर्काङ्क्षुः । शङ्केन यात्राप्रकरणमन्तरेणैव स तीर्थ-
फलमश्नुते इति सामान्याभिधानात् । इति कल्पतरुः । अत-
एव पैठीनसिः । “षोडशांशं स लभते यः परार्थेन गच्छति ।
अर्धं तीर्थफलं तस्य यः प्रसङ्गेन गच्छति” ॥ परार्थेन वेतना-
दिना प्रसङ्गेन उद्देश्यान्तरप्रसङ्गेन ।

“तथा प्रतिज्ञतिं कृत्वा तीर्थवारिधिं मज्जयेत् । मज्जयेत्तु
यमुद्दिश्य अष्टभागं लभेत सः” ॥ प्रतिज्ञतिः प्रतिनिधिः ।
अत्र दर्भवटः । शान्तिदीपिकायाम् । “सप्तभिर्नवभिर्वापि
सार्द्धद्वितयवेष्टितम् । प्रणवेन च मन्त्रेण द्विजः कुर्यात् कुश-
द्विजम्” ॥ नवभिरित्थं पञ्चभिरिति कर्मोपदेशिन्यां पाठः ।
रत्नाकरे तु मृद्वपरिशिष्टम् । “जर्द्विकेशो भवेद् ब्रह्मा लम्ब-
केशस्तु विष्टरः । दक्षिणावर्त्तको ब्रह्मा वामावर्त्तस्तु विष्टरः” ॥
केशोऽत्रापः । तस्मिन्ने मन्त्रः । “कुशोऽसि कुशपत्रोऽसि
ब्रह्मणा निर्मितः पुरा । त्वयि स्नाते स च स्नातो यस्वार्थं
प्रत्यिबन्धनम्” ॥ स्कान्दे । “स्नापयेत् छिन्धमित्वादौन् ज्ञाती-
स्तीर्थं नरोत्तमः । अन्यथापहरन्त्येते बलात्तीर्थमवं फलम्” ॥
विष्णुः । “स्वयमुद्दिश्य कर्तव्यं स्वार्थं तीर्थं नरोत्तमैः । अक-
र्तृणां हरन्त्येते तीर्थं पूर्वञ्च यत्कृतम्” ॥ नरोत्तमैः स्वयं
स्वार्थमात्नोयार्थमुद्दिश्य तीर्थं कर्त्तव्यम् । एते आत्नोयाः मदन-
पारिजाते मार्कण्डेयपुराणम् । “मातरं पितरं जायां भ्रातरं
सुहृदं गुरुम् । यमुद्दिश्य निमज्जेत अष्टभागं लभेत सः” ॥
अत्रिसंहितायामप्येतत् । निमज्जेत स्वयमिति शेषः ।
मत्स्यपुराणे । “ऐश्वर्यलाभमाहात्म्याङ्गच्छेद् यानेन यो नरः ।
निष्फलं तस्य तत्तीर्थं तस्माद् यानं विवर्जयेत्” ॥ गङ्गावाक्षा-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४२१

वक्ष्याम् । “संवत्सरं द्विमासो न पुनस्तौर्ध्रं व्रजेद्यदि । मुण्डन-
श्चोपवासश्च ततो यत्नेन कारयेत्” ॥ एतेन दशममासाभ्यन्तरे
पुनर्गमने मुण्डनोपवासो न कार्योऽविति सूचितम् एवं तौर्ध्रं
प्राप्तिनिमित्तकश्चाहमपि । आकाङ्क्षायास्तौल्यात् । तदुक्तं
भट्टपादैः । “काकेभ्योरक्षतामन्नमिति वासोपदेशतः । उप-
घातप्रधानत्वात् किं खादिभ्यो न रक्षते” ॥

स्कान्दे । “मुण्डनश्चोपवासश्च सर्वतौर्ध्रंश्चयं विधिः । वर्ज-
यित्वा गयां गङ्गां विशालां विरजां तथा” ॥ यत्तु “गङ्गायां
भास्करक्षेत्रे मातापित्रोर्मृते गुरौ । आधाने सोमूपाने च
वपनं सप्तसु स्मृतम्” ॥ इति स्मृतिसमुच्चयलिखितवचनं
भास्करक्षेत्रं प्रयामः । तत्र पूर्ववचनं सामान्यतो गङ्गायां
निषेधकं परवचनस्तु प्रयागावच्छिन्नगङ्गायां विधायकमिति
न विरोधः । सप्तमत्वन्तु गङ्गात्वभास्करक्षेत्रत्वभेदात् । अत्र
सर्वतौर्ध्रं पुराणभारतादिप्रसिद्धदेशविशेषतौर्ध्रपरं शिष्टपरि-
ग्रहात् प्रयागेऽकरणे दोषोऽपि । तथा च “गङ्गायां भास्कर-
क्षेत्रे मुण्डनं यो न कारयेत् । स कोटिकुलसंयुक्त आकल्पं
रौरवे वसेत्” ॥ अत्र गङ्गाप्रयागयोर्वैशिष्ट्यं स्फुटम् । प्रयागे
स्त्रीणामपि मुण्डनं न तु वक्ष्यमाणवचनाभ्यां केशानां दृग्गुल-
च्छेदमात्रम् । “केशमूलान्युपाश्रित्य सर्वपापानि देहिनाम् ।
तिष्ठन्ति तौर्ध्रस्नानेन तस्मात्तान्यत्र वापयेत्” ॥ इति वचनात् ।
अत्र कारयेत् वापयेत् इति श्रवणात् वपनं कारयिष्ये इति
प्रयोगः । मुण्डने फलमपि तथा च प्रयागमधिकृत्य “केशानां
यावती संख्या क्षिप्तानां जाह्नवौजले । तावद्वर्षसहस्राणि
स्वर्गलोके महीयते ॥ यावन्तौ नखलोमानि वायुना प्रेरितानि
वै । पतन्ति जाह्नवौतोये नराणां पुण्यकर्मणाम् ॥ तावद्वर्ष-
सहस्राणि स्वर्गलोके महीयते” ॥ सर्वतौर्ध्रंश्चित्यत्र कामधारयः ।

४८४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

न च प्रयाममधिकृत्य ब्रह्मपुराणम् । “एवं कुरुष्व कौन्तेय
 सर्वतौर्धाभिषेचनम् । यावज्जीवकृतं पापं तत्क्षणादेव
 नश्यति” ॥ इत्यत्र सप्तम्यन्यपदार्थबहुव्रीह्दिदर्शनात्तदत्रापि
 तथेति वाच्यम् । कक्षणाप्रसङ्गात् ब्रह्मपुराणवचनेऽन्यथानुप-
 पत्त्या तथा कक्षरातै बहुवचनानुपपत्तेः । न च गृहं संमा-
 र्ष्टीतिवदुद्देश्यगतत्वेन बहुत्वसंख्याया अपिविधितत्वमिति वाच्यं
 प्रमाणान्तराप्राप्तत्वेनास्योद्देश्यत्वाभावात् । किन्तु पशुना यजे-
 तेत्यत्र पक्षेकत्ववत् बहुत्वस्य विधेयत्वमिति मन्त्रादिपिशेय-
 निषेधानुपपत्तेः । न प्रायश्चित्त्या वैभाषा इति वदत्वन्त-
 निषेधार्थमिति वाच्यम् । तत्र मौनस्यैवमवतीत्युपदेशेऽपि
 प्रतिनिधिना मायपातेर्युक्तो निषेधः । अथ प्रयागे मुण्डनं
 कुर्यादित्युक्ते गयादौ पसक्त्यभावात् कुतो निषेधः । सर्व-
 तोर्थपदस्य तीर्थमात्रपरत्वे गयादौ पसक्त्या निषेधः सूत्रपक्षः ।
 सामान्यशास्त्रप्राप्तुपजीवित्वात् पर्युदास एव तत्त्वम् । न च
 “गङ्गायां भास्करस्तेनै पिबोश्च मरणं विना । इथा किनन्ति
 यः केशांस्तमाहुर्ब्रह्मघातकम्” इति आस्तिकापुराणवाक्या-
 दन्यत्र निषेध इति वाच्यं पूर्वोक्तस्मृतिसमुच्चयवचनेनास्योप-
 लक्षणात्वात् । विष्णुनापि “प्रयागे तीर्थयात्रायां पितृमातृ-
 वियोगतः । कक्षानां वपनं कुर्यात् हृद्या न विक्रचो भवेत्”
 इत्यत्र तीर्थयात्रायामित्यधिकमुक्तम् । ततः प्रयागेऽवश्य-
 मुण्डनमन्यतोर्थेषु गयागङ्गाविशाखाविरजेतरेषु मुण्डने उप-
 वासवत् फलाधिक्यम् । कूर्मपुराणे । “गङ्गायां ज्ञानतो मृत्वा
 मुक्तिमाप्नोति मामवः । अज्ञानात् ब्रह्मलोकश्च याति नास्त्यत्र
 संशयः” ॥ तथा “गङ्गायाश्च जले मोक्षो वाराणस्यां जले
 स्थले । अन्तरीक्षे च गङ्गायां गङ्गासागरसङ्गमे” ॥ चकारात्
 स्थलेऽपि । स्मृतिः । “शुक्लपक्षे दिवा भूमौ गङ्गायामुत्तरायणे ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४८१

धन्या देवं विसृजन्ति हृदयस्थे जनार्दने ॥ चाम्पेये । “अर्हो-
 दके तु जाह्नव्यां न्वियतेऽनशनेन यः । स याति न पुनर्जन्म
 ब्रह्मसायुष्यमेति च” । अर्होदकं चरणाब्जाभिपर्यन्तम् । स्वाभ्ये ।
 “गङ्गायां त्यजतः प्राणान् कथयामि वरानने । कर्णे तत् परमं
 ब्रह्म ददामि मामकं पदम्” ॥ प्रागुक्तकूर्मपुराणवचनात् गङ्गा-
 त्वज्ञानेन मुक्तिः तदज्ञाने ब्रह्मलोकगमनम् । इति ब्रह्माण्डे ।
 “स्नानन्तु भक्त्या गङ्गायां कर्तुंकामस्य गच्छतः । पदे पदेऽस्त्र-
 मेधस्य फलं मर्त्यस्य जायते” ॥ ब्रह्माण्डाग्नेययोः । “दृष्टा तु हरते
 पापं स्पृष्टा तु त्रिदिवं मयेत् । प्रसङ्गेनापि या गङ्गा लोचदा
 त्ववगाहिता ॥ अनेकजन्मसम्भूतं पापं पुंसां प्रणश्यति । स्नान-
 मात्रेण गङ्गायां सद्यः स्यात् पुण्यभाजनम् ॥ अन्यस्नानकृतं पापं
 गङ्गातीरे विनश्यति । गङ्गातीरे कृतं पापं गङ्गास्नानात् विन-
 श्यति” ॥ ब्रह्मपुराणे । “षष्ठ्यादौ क्षणपक्षे तु भूमौ सन्निहिता
 भवेत् । यावत् पुण्यममावास्यां दिनानि दश नित्यशः” ॥
 गङ्गेति शेषः । तेनात्राधिकं फलमित्यर्थः । भविष्ये । “द्वादश्यां
 अवर्ण्ये तु षष्ठ्यां पुण्ययोगतः । पार्द्रायाश्च चतुर्दश्यां
 गङ्गास्नानं दुर्लभम्” ॥ तथा “क्षणाष्टम्यां सप्तस्रन्तु शतं
 स्यात् सर्वपर्वसु । अमावास्यां शतगुणं सप्तस्रन्तु दिनचये” ॥
 शतगुणं पर्वत्वेन पूर्वमुक्तं शतशतगुणमयुतमित्यर्थः । अन्यथा
 पर्वत्वेन शतगुणप्राप्ते अमावास्यामिति वैयर्थ्यं स्यात् । तथा
 “संवत्सरफलं तस्य नवम्यां कार्त्तिके तथा । मन्वादौ च युगादौ
 च मासत्रयफलं कथेत् ॥ नैरन्तर्येण गङ्गायां मासं यः स्नाति
 मानवः । स शक्रलोकेषु चिरंस्थित्वा कालं सगोत्रजैः ॥ ततो
 ब्रह्मपुरे तिष्ठेत् कल्पकोटिशतायुतम्” ॥ तथा “वत्सासं
 स्नाति गङ्गायां नैरन्तर्येण यो नरः । सर्वपापविनिर्मुक्तः
 समस्तकुलसंयुतः ॥ समस्तभोगसंयुक्तो विष्णुलोके महीयते ।

४८६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

परार्द्धद्वितयं यावत् नात्र कार्या विचारणा ॥ धर्मासमेकस्त्व-
परं सक्तदेवोत्तरायणे । एतदेव भवेत् पुण्यं विषुवे च तथैव
च” ॥ ब्रह्माण्डे । संक्रान्तिषु व्यतीपाते ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ।
पुण्ये स्नात्वा तु गङ्गायां कुलकौटोः समुद्धरेत्” ॥

व्यतीपातमाह बृहन्ननुः । “श्रवणाग्निधमिष्ठार्द्रा नाग-
दैवतमस्तके । यद्यमारविगारेण व्यतीपातः स उच्यते” ॥
नागदैवतमश्लेषा । मस्तकं मृगशिरः । गङ्गामृतप्रग्ने भवि-
ष्यपुराणम् । “चतुर्दश्यां यदा योगो व्यतीपातेन चार्द्रया ।
तदा पुण्यतमः कालो देवानामपि दुर्लभः ॥ तदा यः स्नाति
गङ्गायां भक्त्या तत्फलमाप्नुयात् । यत्र यत्र विपक्षो हि गङ्गा
मरणजन्तु सः” ॥ व्यतीपातेन चन्द्रमा इति गङ्गावाक्यावस्थु-
क्तपाठोऽनन्वितत्वाद्देयः । तथा “आत्मनो जन्मनक्षत्रे जाड्यवौ
गाङ्गते दिने । नरः स्नात्वा तु गङ्गायां कुलकौटोः समुद्धरेत्” ॥
नक्षत्रद्वये मार्कण्डेयपुराणम् । “तत्रक्षत्रमहोरात्रं यस्मिन्नस्तं
गतो रविः । यस्मिन्नुदेति सविता तत्रक्षत्रं दिनं स्मृतम्” ॥
पूर्वार्धमुपवासनकौकभक्तेषु । “तत्रैवोपवसेदृक्षे यस्मिंशौघादधो
भवेत् । उपवासे षट्क्षं स्यात्तद्धि नक्तैकभक्तयोः” ॥ इति स्कन्द-
पुराणात् । “उपोषितव्यं नक्षत्रं येनास्तं याति भास्करः ।
यत्र वा युज्यते राम निशीथे शशिना सह” ॥ इति विष्णु-
धर्मोत्तराच्च । यस्मिन्नुदेतीति तु परिशेषात् स्नानादाविति ।
गङ्गामर्त्यावतरणमाह आदित्यपुराणम् । “वैशाखे शुक्लपक्षे
तु तृतीयायां जनादेनः । यवानुत्पादयामास युगश्चारभ्ववाम्
कृतम् ॥ ब्रह्मलोकात् त्रिपथगां पृथिव्यामवतरयत् । तस्यां
कार्थीयवैर्होमो यवैर्विष्णुं समर्चयेत् ॥ यवान् दद्यात् द्विजा-
तिभ्यः प्रयतः प्राशयेद्दु यवान् । पूजयेच्छङ्करं गङ्गां कैलाशश्च
हिमालयम् ॥ भगौरथश्च नृपतिं सागराणां सुखावहम्” ॥

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४६७

सागराणां समरवशभवानां “स्नानं क्षानं तपः श्राद्धं जपहोमा-
दिकञ्च यत् । अहया क्रियते तत्र तदान्त्याय कल्पते” ॥
ब्राह्मे । “वैशाखे शुक्लसप्तम्यां जाह्नवी जङ्गना पुरा । क्रोधात्
पीता पुनस्त्यक्ता कर्षरभ्रात् सुदारुणात् ॥ तां यत्र पूजयेत्
देवीं गङ्गां गगनमेखसाम्” ॥ शङ्खः । “वैशाखे शुक्लपक्षे तु
तृतीयायां तथैव च । गङ्गातोये नरः स्नात्वा मुच्यते सर्वक्लि-
प्तिष्वैः” ॥ नन्दास्नानफलमाह भविष्ये । “सप्तजन्मसु यद्भुक्तं
पतिताश्च तैः सह । संसर्गश्च कृतः पञ्च पातकानि महान्ति
च ॥ तथानिर्वचनीयानि पापानि क्षयतामिषुः । रजस्तलायाः
स्पृष्टाश्चभोजनेनापि यद्भवेत् ॥ सततासत्यभाषणस्वर्णस्य
हरणेन च । मणेश्चापि च रत्नस्य सामान्यसकलस्य च ॥ वस्तु-
नश्चापि हरणेर्बधैः सख्युर्द्विजातयः । मित्रहिंसा विप्रहिंसा
मातृहिंसादिभिश्च यत् ॥ अनितानि महान्तौह रौरवादीनि
यानि च । तेष्वनवरतं विप्रास्ताडनञ्च निवारयेत् ॥ यमस्य
किङ्कराणां वै पापमाजन्म तत् कृतम् । बाण्यथोवनवार्द्धक्य-
दशा पापत्रयो भवेत् ॥ ब्रह्मपुरे वषेदृष्ट्वा हंसञ्च परमन्ततः ।
धेनूनां कपिलानाञ्च सत्त्वं दत्त्वा द्विजश्वने ॥ चतुर्वेदाधौत-
काय यत् फलं लभते नरः । श्रीमन्नारायणस्यैव वसते दक्षिणे
भुजे ॥ मर्त्यलोके ततो जन्म ततो गुणाश्रयो भवेत् । मुङ्क्ते
सर्वसुखं भोगं यथश्चाप्नोति मानवः । नन्दास्नानेन गङ्गायां
नात्र कार्या विचारणा” ॥

अथात्र प्रयोगः । तत्सदयेत्यादि । सप्तजन्मावच्छिन्न-
पतितासभक्षणपतितसंसर्गकृतपापपञ्चमहापातकानिर्वचनीय-
पापत्रयरजस्तला-स्पृष्टाश्चभोजनसततासत्यभाषणस्वर्णसखिर-
द्रापहरणसामान्यसकलवस्तुपहरणसखिबधमित्रहिंसा विप्र-
हिंसा मातृहिंसादिजनितमहारौरवाद्यनवरतयमकिङ्करताड-

४८८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

ननिवारणजन्मवात्स्योवनवाहैक्यदशा पापक्षयब्रह्मलोकाधि-
 करणकपरमहंसदर्शनपूर्वकवासोपेतचतुर्वेदब्राह्मणसम्पदानक-
 कपिलाधेनुलक्षदानजन्यफलश्रीमन्नारायणदक्षिणभुजवासतदु-
 त्तरमर्त्यलोकीयजन्मगुणाययत्वसर्वसुखभोग्यशः—प्राप्तिकामो
 गङ्गायां नन्दायां स्नानमहं करिष्ये । गङ्गायां रजो योगे प्रति-
 प्रसवमाह कन्दोगपरिशिष्टम् । “यद्यहं यथावद्विषयं नद्यो
 रजस्वलाः । तासु स्नानं न कुर्वति वर्जयित्वा समुद्रमाः” ॥
 यत्तु “आदौ कर्कटके देवी ब्रह्मं यावद्रजस्वला । चतुर्थेऽहनि
 संप्राप्ते शुद्धा भवति जाह्नवी” ॥ इति तद्रजो योगमात्रं
 बोधयति न तु स्नानादिनिषेधकम् । अतएव निगमः ।
 “गङ्गा धर्मद्रवौ पुण्या यमुना च सरस्वती । अन्तर्गतरजो
 योगे सर्वाहः स्वेव निर्मलाः” ॥ ब्राह्मिकरजो योगस्तु नीरा-
 लनाद्यर्थे इति शङ्खधर इति कृत्यतत्त्वार्णवः । नारदोद्ये ।
 “किमष्टाङ्गेन योगेन किं तपोभिः किमध्वरैः । वास एव हि
 गङ्गायां ब्रह्मज्ञानस्य कारणम् ॥ यच्चैयमेष नियमेर्दमैः सत्या-
 सतोऽपि वा । न तत् फलमवाप्नोति गङ्गां प्राप्य सविहराम् ॥
 गङ्गामेवापरस्येह दिवसार्धेन यत् फलम् । न तत् फलं समर्थो
 न प्राप्तुं कृतशतैरपि” ॥ दानधर्मब्रह्माण्डाग्नेयेषु । “जाह्नवीतीर-
 सन्भूतां मृदं मूर्ध्नि विभर्त्ति यः । विभर्त्ति रूपं सोऽर्कस्य तमो-
 नाशाय केवलम्” ॥ गङ्गामधिकृत्य वाराहे । “ब्रह्महा गुरुहा
 गोघ्नः सृष्टो वा सर्वपातकैः । तस्यास्तोयैर्नरः सृष्टः सर्वपापैः
 प्रमुच्यते” । ब्रह्मपुराणे । प्रवाहमवधिं कृत्वा यावद्वक्षतचतु-
 ष्थम् । अत्र नारायणः स्वामी नान्यः स्वामी कदाचन । अत्र
 न प्रतिगृह्णीयात् प्राणैः कण्ठगतैरपि” ॥ अत्र साधारणत्वेन
 सारदातिलोक्तवस्तो ग्राह्यः तथा च “चतुर्विंशत्यङ्गुलाव्यं हस्तं
 तन्त्रविदो विदुः । यवानामष्टभिः क्लृप्तं मानाङ्गुलमुदीरितम्” ॥

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

४८६

प्रमाणञ्च पार्श्वेन । “षड्यवाः पार्श्वसम्मिताः” इति कात्या-
यनदर्शनात् । अनयोर्व्यवस्थामाह कपिलपञ्चरात्रम् । “षष्टि-
भिस्तेर्मवे ज्यैष्ठं मध्यमं सप्तभिर्यवैः । कन्यसं षड्भिरुद्दिष्टम-
ङ्गुलं सुनिसत्तम” ॥ कन्यसं कनिष्ठम् । यवानां तण्डुला-
माह कालिकापुराणम् । “यवानां तण्डुलैरेकमङ्गुलञ्चाष्टभि-
र्मवेत् । अदौर्घयोजितैर्हस्तयतुर्विंशतिभिरङ्गुलैः” ॥ दान-
धर्मम् । “माद्रक्षणचतुर्दशां यावदा क्रमते जलम् । तारद्वर्भं
विजानीयात् तदूर्ध्वं तीरमुच्यते” ॥ ब्रह्मपुराणे । सार्धहस्त-
शतं यावत् गर्भतस्तौरमुच्यते” ॥ गङ्गावाक्यावल्याम् । “गङ्गा-
तीरे कृतं यत्रात् कोटिकोटिगुणं भवेत्” ॥ स्कान्दे । “यत्रो
दानं तपो जाप्यं श्राद्धञ्च सूरपूजनम् । गङ्गायान्तु कृतं सर्वं
कोटिकोटिगुणं भवेत्” ॥ गङ्गायामिति तीरपरमिति गङ्गा-
वाक्यावलौ । पादौ “तीरे प्रतियहस्त्यन्यस्यान्यो धर्मस्य
विक्रयः” ॥ स्कान्दे “तीराहव्यूतिमावन्तु परितः क्षेत्रमुच्यते ।
अत्र दानं तपो ज्योमो गङ्गायां नात्र संशयः । अत्रस्थास्त्रिदिवं
यान्ति ये मृतास्ते पुनर्भवाः” ॥ गच्छतिः क्रोशयुगम् । न
श्मशानं न चादेशो गङ्गायां परिकीर्त्यते” ॥ तीर्थचिन्ता-
मणौ ब्रह्मपुराणम् । “अत्र दूरे समीपे वा सदृशं योजनद्वयम् ।
गङ्गायां मरणेनेह नात्र कार्या विचारणा” ॥ भविष्ये ।
“सुलभं सकलं पुण्यं यज्ञदानादिजं फलम् । गङ्गातीयेषु
सतिलैर्दुर्लभं पितृतर्पणम्” ॥ अत्र निषिद्धेऽपि दिने तिल-
तर्पणम् । यथा स्मृतिः । “तीर्थं तिथिविशेषे तु गङ्गायां
प्रेतपक्षके । निषिद्धेऽपि दिने कुर्यात् तर्पणं तिलमिश्रितम्” ॥
निषिद्धदिनमाह तत्रैव । “रविशुक्लदिने चैव हादश्यां श्राद्ध-
वासरे । सप्तम्यां जन्मदिवसे न कुर्यात्तिलतर्पणम्” ॥ भव्य-
पुराणञ्च “संक्रान्त्यां निशि सप्तम्यां रविशुक्लदिने तथा । श्राद्धे

५००

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

कस्मदिने चैव न कुर्यात्तिलतर्पणम्” ॥ आद्यपदम् अमावास्या
 आहोतरपरम् । “नौलपण्डविमोक्षेण अमावास्यां तिलोदकैः ।
 वर्षासु दीपदानेन पितृणामनृणो भवेत्” ॥ इति वचनात्
 तीर्थेतरप्रतिप्रसवमाह स्मृतिः “अयने विषुवे चैव संक्रान्त्यां
 प्रहणेषु च । उपाकर्मणि चोक्षर्गे युगादौ मृतवासरे । सूर्य-
 शुक्लादिवारेऽपि न दीपस्तिलतर्पणे” इति । एवञ्च भविष्ये ।
 सतिलगङ्गातीयस्य दुर्लभत्वाभिधानेन तीर्थे तिलाभावेऽपि
 प्रतिनिधिना तर्पणं सूचितम् । “तिलानामप्यभावे तु सुवर्ण-
 रजतान्वितम् । तदभावे प्रसिञ्चेत्तु दर्भैर्मन्त्रेण चाप्यथ” इति
 योगियाज्ञवल्क्येनाभिधानात् । सुवर्णरजतान्वितं सुवर्णरज-
 तस्पृष्टजलम् अतएव महाभारते । “त्रिषु लोकेषु ये केचित्
 प्राणिनः सर्व एव ते । तर्प्यमाणाः परां दृष्टिं यान्ति गङ्गा-
 जलैः शुभैः” ॥ भविष्ये । “ये नरा दुःस्मिताः सम्यक् सर्वे ते
 सङ्कुशैस्त्रिलैः । तर्पिता आहुवौतीयेर्नरेण विधिना सक्तम् ।
 प्रयान्ति स्वर्गलोकन्तु नात्र कार्या विचारणा” ॥ आभ्यां
 वचनाभ्यां तीर्थचिन्तामणौ केवल गङ्गाजलेन सतिलजलेन च
 वाक्यभेदो लिङ्गितः । यत्तु “तीर्थमात्रे तु कर्त्तव्यं सतिलेनैव
 तर्पणम् । योऽन्यथा तर्पयेन्मूढः स विष्ठायां क्षमिर्भवेत्” ॥
 इति स्कन्दपुराणौयतीर्थे तिलरहिततर्पणनिन्दा साऽपि उप्त-
 म्यादिनिषिद्धतिलतर्पणस्य तीर्थे तिथिविशेषे चैत्यादिना
 प्राप्तप्रतिप्रसवपरा । सुवर्णादिप्रतिनिधिरहितपरा वा अन्यथा
 तिलाभावेऽपि प्रधानस्य बाधः । वचनप्राप्तप्रतिनिधेर्बाधश्च
 तीर्थे स्यात् ततश्च वचनान्तरप्राप्तप्रतिप्रसवेनैव उपपत्तौ
 बाधकल्पनाया अन्यायत्वात् । “नित्यं नैमित्तिकं काम्यं
 द्विविधं स्नानमिष्यते । तर्पणन्तु भवेत्तस्य अङ्गत्वेन व्यवस्थि-
 तम्” ॥ इति जावालीकस्नानाङ्गतर्पणात् । यथा “तर्पणन्तु

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५०१

शुचिः कुर्यात् प्रत्यहं स्नातको द्विजः” इति योगियाश्ववल्करो-
क्तस्य पिण्डयज्ञस्तु तर्पणमिति कन्दोगपरिशिष्टोक्तस्य च प्रधान-
तर्पणस्य सिद्धिस्तथा गङ्गादि काम्यतर्पणं सिद्ध्यति कामनावतः
प्रधाननिर्वाहस्य विशेषात् । पतनं गङ्गावाक्कावत्योक्तं पृथक्
तर्पणं निषिद्धम् । भविष्ये । “गयाश्राद्धं कृतं तेन उत्सृष्टस्य
वृषस्तथा । येन तद्दोचिसंसिक्ते तौरे श्राद्धमकारि च । गङ्गा-
याश्च गयायाश्च पिण्डदानं समं स्मृतम् । विशेषतः कलियुगे
गङ्गापिण्डः प्रशस्यते” ॥ ब्राह्मे । “सर्वाणि येषां गाङ्गेयैस्तोयैः
कृत्यानि देहिनाम् । देहं त्यक्त्वा नराः शैवे पदे तिष्ठन्ति
सर्वदा” ॥ तथा “भक्त्या तज्जलपकाशौ तज्जलं सेवते तु यः ।
अनायासेन हि नरो मोक्षोपायं स विन्दति” । स्कान्दे “गङ्गा-
तौरं परित्यज्य येऽन्यतौर्धाभिलाषिणः । ब्रह्मा इत्याफलं तेषां
सततं संशयात्मनाम्” ॥ स्मृतिः “षष्टिविघ्नसङ्ख्याणि गङ्गां
रक्षन्ति सर्वदा । निवारयन्त्यभक्तांश्च पापकर्मरतांस्तथा” ॥
महाभारते । “प्रद्युम्ननगराद् याम्ये सरस्वत्यास्तथोत्तरे ।
तद्वलिगप्रयागस्तु गङ्गातो यमुना गता । स्नात्वा तवाक्षयं
पुण्यं प्रयाग इव लक्ष्यते” ॥ दक्षिणप्रयाग उन्मुक्तविणौ सप्त-
शामाख्यदक्षिणदेशे । तथा “गङ्गाद्वारे प्रयागे च गङ्गासा-
गरसङ्गमे । स्नात्वैव ब्रह्मणो विष्णोः शिवस्य च पुरं व्रजेत्” ।
भविष्ये । “यत् पुण्यं जायते पुंसां दर्शनं परमात्मनः । तद्वै-
देव गङ्गाया दर्शने भक्तिभावतः” । स्कान्दे । “गण्डूषमाच-
पानेन अश्वमेधफलं लभेत् । स्रच्छन्दस्य पिबेदापः तस्य मुक्तिः
करे स्थिता । त्रिभिः सारस्वतं तोयं सप्तभिस्त्वय यामुनम् ।
नामैदं दशभिर्मसैर्गाङ्गं वर्षेण जौर्ध्वति । वर्षेद्वा दशभिर्याति
शालयामशिलाजलम् । नाभ्यन्तर्गततोयानां स्नानानां क्वापि
देहिनाम् । तत्तत्तौर्यफलावाप्तिर्नाच कार्या विचारणा ।

५०२

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

सेवस्यमुचृतं वापि शीतसुखमद्यापि वा । गाङ्गेयं हरते पाप-
 माजस्यमरणान्तिकम् ॥ भविष्ये । “असु नारायणं देवं
 स्नानकाले स्मरेत् सदा । साक्षात् ब्रह्मस्वरूपिण्यां गङ्गायाञ्च
 विशेषतः । गङ्गायां मौषलं स्नानं महापातकनाशनम् ॥
 तस्यां स्नाने मन्त्रो विद्याकरसिखितौ । “विष्णुपादार्घ्यसञ्च्यते
 गङ्गे त्रिपथगामिनि । धर्मद्रवीति विख्याते पापं मे हर
 जाह्नवि । अहया भस्त्रिसम्पद्ये श्रोमातर्देवि जाह्नवि । अमृते-
 नाश्नना देवि भागौरधि पुनोहि मां” ॥ अत्र “ब्रह्मस्वरूपिण्या-
 मेव मन्त्रवत् स्नानमिष्यते । तूष्णीमेव हि शूद्रस्य सनमस्त्वा-
 रकं मतम्” ॥ इति योगियाज्ञवल्क्योक्तस्याध्यवाधः । गङ्गा-
 सागरसङ्गमे मन्त्रः । “त्वं देव सरितां नाथ त्वं देवि सरितां
 वरे । उभयोः सङ्गमे स्नात्वा मुञ्चामि दुरितानि वै” ॥ गाङ्गेये ।
 “पूजितायान्तु गङ्गायां पूजिताः सर्वदेवताः । तस्मात् सर्व-
 प्रयत्नेन पूजयेदमराणाम्” ॥ पूजाजपमन्त्राः भविष्ये । “गां
 गङ्गायै विष्णुमुख्यै शिवास्तुतायै शान्तिप्रदायिभ्यो नारायण्यै
 नमो नमः” ॥ इति तथा “गङ्गायै नारायण्यै शिवायै च
 नमो नमः । इति मन्त्रेण सततं शतमष्टोत्तरं जपेत्” ॥ तथा ।
 “वासो हिरण्यरत्नानि पत्रपुष्पफलानि च । अक्षपानादिक-
 क्षापि यस्य यद्धवति प्रियम् ॥ तत्तद्गत्यैव गङ्गायै यः प्रय-
 ष्णति भानवः । तत्तत्सुखमनन्तं हि संप्राप्येह च जन्तानि ॥
 प्रेत्यमाप्नोति निर्वाणं परमं यच्चिरञ्जनम्” ॥ देवसम्प्रदानक-
 दानेऽपि ब्राह्मणाय दक्षिणा देया । “तस्मात् सर्वात्मना पात्रे
 दद्यात् कनकदक्षिणाम्” इति नन्दिपुराणादिति गङ्गावाक्या-
 वनौ । वस्तुतस्तु देवस्यापि पात्रत्वात् तस्यैव दक्षिणा देया ।
 तथा च भविष्ये । “सर्वेषामेव पात्राणां परं पात्रं महेश्वरः ।
 पतन्तं त्रायते यस्मादसौव नरकार्णवात्” ॥ महेश्वर इति

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५०६

प्रदर्शयन् हेतोरविशेषात् । तथा च नन्दिपुराणम् । “पाचा-
 न्नाध्यात्मिका मुख्या विश्वनाथान्मिहोद्विषः । देवताश्च तथा
 मुख्या गोदानं ह्येतदुत्तमम्” ॥ साम्प्रतानिकादीत्युपक्रम्य ।
 “एतेभ्योऽपि द्विषातिभ्यो देयमसं सदक्षिणम्” ॥ इति मनु-
 वचने यस्मै दानं तस्मै दक्षिणा देया दक्षिणेति दर्शनाच्च ।
 व्यक्तं मत्स्यसूत्रे । “देवे दत्त्वा तु दानानि देवे दद्याच्च
 दक्षिणाम् । तत् सर्वं ब्राह्मणे दद्यादन्यथा निष्फलं भवेत्” ॥
 दत्त्वात्स्वित्वा देयानीति वाराहीतन्त्रे पाठः । भविष्ये । “सर्व-
 तत्त्वमयीं गङ्गां परमोत्तमस्वरूपिणीम् । चैलोक्यपावनायाय
 गाङ्गतां प्रणमेत् सदा ॥ यथा गौरी तथा गङ्गा तस्माद्गौरीयास्तु
 पूजने । विधिर्योऽभिमतः शस्यक् सोऽपि गङ्गाप्रपूजने” ॥ अतएव
 कामचातसमाचारः ।

गङ्गायां अस्तिप्रश्नेपः । आदिपुराणे । “भागौरथी यत्र
 यत्रास्ति तीर्थं कुलद्वये चापि यदा विपन्नः । तदा तदा तत्र
 तस्माच्च भक्त्या भावेन चास्म्यौनि विनिक्षिपेच्च । स्नात्वा ततः
 पञ्चगव्येन सिङ्गा द्विरण्णमध्याज्यतिलैश्च योज्य । ततश्च
 सृष्टिण्डुपुटे निधाय पश्यन् दिशं प्रेतगणोपगूढाम् । नमोऽस्तु
 धर्माय वदन् प्रविश्य जलं स मे प्रीत इति क्षिपेच्च । उत्थाय
 भास्वत्समवेष्ट्य सूर्यं सदक्षिणां विप्रमुखाय दद्यात्” ॥ एतदर्थं
 तीर्थचिन्तामणौ अन्यथा पठितम् । तद्यथा । “स्नात्वा तयो-
 त्तोर्थं च भास्वरश्च दृष्ट्वा प्रदद्यादथ दक्षिणान्तु” इति । “एवं
 कृते प्रेतपुरस्थितस्य स्वर्गे स्थितिः स्याच्च महेन्द्रतुल्या” । प्रेत-
 गणोपगूढां दक्षिणां दिशं नमोऽस्तु धर्मायेति गङ्गाजलप्रवेश-
 मन्त्रः । स मे प्रीतो भवत्विति अस्तिनिक्षेपमन्त्रः । इत्यनि-
 रुद्धभङ्गाः । अत्र विष्णुपुराणीये । गतमाणाभिधानात् सुत-
 स्त्रौवास्तिगङ्गासम्बन्धे पुण्यजनकमिति तेन जीवतो दत्तादि-

५०४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

स्याथ्यते पञ्चात्तत्त्वध्वन्याय इत्याचारः । तत्र क्रमः । सात्वा-
 चम्यापसव्यं कृत्वाऽस्थौनि पञ्चगव्येन सिद्धा द्विरण्यमध्वाण्य-
 तिलैश्च संयोज्य मृत्तिकापुटे स्थापयित्वा दक्षिणहस्तेन तत्-
 पुटकमादाय दक्षिणां दिशं पश्यन् नमोऽस्तु धर्मायेति वदन्
 जलं प्रविश्य स मे प्रौतो भवत्विति उक्त्वा प्रक्षिपेत् । ततो
 मज्जनं कृत्वा उत्थाय सूर्यं दृष्ट्वा दक्षिणामुत्सृजेत् । आदि-
 पुराणम् । “मातुःकुलं पित्रकुलं वर्जयित्वा नराधमः । अस्थौ-
 न्यन्यकुलोत्पस्य नौत्वा चान्द्रायणचरत्” ॥ एतत्तु धनग्रहणा-
 दिना । “अस्थौनि मातापितृपूर्वजानां नयन्ति गङ्गामपि ये
 कदाचित् । सद्भावकस्यापि दयाभिभूतास्तेष्वान्तु तौर्धानि
 फलप्रदानि” इत्यादिपुराणे सद्भावकस्य भावशुद्धस्यान्यकुलज-
 स्यापि कृपातिशयात् धर्मबुद्ध्यास्थिप्रक्षेपे फलाभिधानात् ।
 कौर्म्ये । “यावन्त्यस्थौनि गङ्गायां तिष्ठन्ति पुरुषस्य च । ताव-
 हर्षसहस्राणि स्वर्गलोके मञ्चयते । यावदस्थि मनुष्यस्य गङ्गा-
 तोयेषु गच्छति” ॥ इति दानधर्मे पूर्वार्धेन पाठात् कालस्यापि
 तावत्त्वं प्रतीयते यमः । “दशाष्टाभ्यन्तरे यस्य गङ्गातोयेऽस्थि
 मज्जति । गङ्गायां मरणे यादृक् तादृक् फलमवाप्नुयात्” ॥
 मिताक्षरायां स्मृतिः । “आत्मनःस्थागिनां नास्ति पतितानां
 तथा क्रिया । तेषामपि तथा गङ्गातोये संस्थापनं हितम्” ॥
 भविष्ये । “सर्वतौर्धमयीं गङ्गां सर्वदेवमयीं पराम्” । तथा
 “सर्वानन्दप्रदायिन्यां गङ्गायाञ्च नरोत्तमः । अष्टाक्षरं जपेन्नित्यं
 मुक्तिस्तस्य करे स्थिता । नमो नारायणावेति प्रणवाद्यष्ट-
 वर्णकः” ॥ स्कान्दमातृस्ययोः । “क्रोधलोभैकहृत्तौनां विप-
 रीतक्रियावताम् । कामिनाञ्च तथान्यत्र जपयज्ञादिनिष्फलम् ॥
 गङ्गायां यत् कृतं सर्वं सफलं नात्र संशयः । परं ब्रह्मस्वरूपिण्यां
 गङ्गायाञ्च स्वभावतः” ॥ ब्रह्माण्डे । “सर्वमात्रा विशुद्धो हि

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५०६

मङ्गायां कुर्वते तु यः । सम्पूर्णफलमाप्नोति हेतुया तस्य
 कर्मणः ॥ पापानां पापहन्त्री त्वं स्वर्गमोक्षातिहेतुता । स्वभाव
 एव मङ्गायाः शैलं हिमवतो यथा ॥ अथवा शङ्खः । “अथ-
 ह्मन्तः पापात्मा नास्तिको हिंस्रसंशयः । हेतुनिष्ठश्च पश्येते
 न तीर्थफलभागिनः” ॥ अष्टिचसंशयः फलोपायेतिकर्त्तव्य-
 तासु निश्चयशून्यः । पुस्तक्यः । “कपटेनापि मङ्गायां स्नान-
 दानादि कर्म यत् । यो ज्ञातव्यातिपूजार्थं कुर्यात् सोऽपि
 दिवं व्रजेत् ॥ चन्द्रसूर्यग्रहे चैव सूतानां पिण्डकर्माणि ।
 मङ्गातीर्थे तु संप्राप्ते चतदोषो न विद्यते” ॥ अथवा तु देवतः ।
 “सत्रणः सूतको सूर्यो मत्तोऽन्तरजस्रलाः । मृतबभ्रुवभ्रुव
 वर्ज्यान्ष्टौ स्वकालतः” ॥ इत्यनेन वर्ज्यतामाह अशुचित्व-
 मप्याह । “दन्तधम्ममसंहाय्यं लेप्यं मन्येत दन्तवत् । न तत्र
 बहुयः कुर्यात् यत्नसुद्वारे पुनः ॥ भवेदशौचमत्यन्तं दृष्ट-
 वेधात् व्रजे कृते” ॥ रत्नाकरादयोऽप्येवम् । ब्रह्माण्डे । “गङ्गां
 पुण्ड्रजलां प्राप्य चतुर्दश विवर्जयेत् । शौचमाचमनं केशं
 निर्मास्यं मलघर्षणम् ॥ गात्रसंवाहनं क्रीडां प्रतिघ्नमणो
 रतिम् । अन्यतीर्थरतिश्चैव अन्यतीर्थप्रसंगमम् ॥ वस्त्रत्याग-
 मथाघातं सन्तारश्च विशेषतः” ॥ आचमनं मुखशोधनाच-
 मनपरम् । “गम्भादौ सिद्धिपेत्तूष्णीं तत आचमयेत् द्विजान्” ।
 इति कात्यायनवचने । “भुङ्क्षाचामिच्छोष्णेन विधागेन समा-
 हितः । शोधयेन्मुखहस्तौ च सृदन्निर्घर्षणैरपि” इत्याचार-
 माधवीयधृतदेवधवचने च तथा दर्शनात् । न तु कर्माङ्गाच-
 मनादिपरम् । तदबाधेन चरितार्थत्वे तद्वाधा योगात् वस्त्रत्याग-
 मिति जले स्नानसाटौत्यागपरम् । स्कान्दे । “नाम्यङ्कितश्च प्रवि-
 शेत् गङ्गायां न मलादितः । न जल्प्य च मृषा वीक्ष्य च वदन्नानृतं
 वचः । मृषा वीक्ष्य चित्सूतो वीक्ष्यमाणः” ॥ ब्राह्मे । “स्नायीत तैल-

५०६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

वान् विप्रस्तुभूमिमुपेयिवान्' । तटे गात्रं प्रक्षाल्य स्नायादित्यर्थः । योगियाञ्चवल्क्यः । “अथास्नात्स्वागता आपो नद्याः प्रथमवेगिकाः । प्रक्षोऽभितास्तु केनापि याश्च तीर्थाद्दिनिःसृताः” ॥ तीर्थाद्दिनःसृता इति गङ्गाप्रवाहादिच्छिन्नाः । प्रवाहमध्ये विच्छेदे तु भ्रन्तःसलिलप्रवाहित्वाद्दोषः । अन्यथा इदानीं गङ्गायाः सागरगामित्वानुपपत्तेः । “स्रवन्तोष्वनिरुद्धासु त्रयोवर्णा दिजातयः । प्रातरुत्थाय कर्त्तव्यं देवर्षिपितृतर्पणम् ॥ निरुद्धासु न कुर्वीरन्नं शभाक् तत्र सेतुकृत् । तस्मात् परस्मैतान् सेतून् कूपांश्च परिवर्जयेत् । उद्धृत्य त्रीन् पिण्डान् वा पुण्यादापत्सु नो सदा” ॥ इति वीधायनवचने निरुद्धाया अपि स्रवन्तोष्वनुतेः सुतरामेवास्तःसलिलवाहितम् । योगियाञ्चवल्क्यः । “तूष्णीमेवावगाहेत यदा स्वादशुचिर्नरः । आचम्य प्रयतः पश्चात् स्नानं विधिवदाचरेत्” ॥ शुचिरपि क्रियाङ्गस्नाने स्नातोऽधिकारो भवति दैवे पैत्रे च कर्मणीत्युपपत्तये प्राङ्निमज्जति क्रियाङ्गस्नानस्य मज्जनरूपत्वात् तीर्थावाहनाद्यपक्रम्य वशिष्ठः । “योऽनेन विधिना स्नाति यत्र तत्राश्वसि द्विजः । स तीर्थफलमाप्नोति तीर्थेषु द्विगुणं स्मृतम्” व्यासः । “नाभेरुद्धं हरेदायुरधीनाभेस्तपः क्षयः । नाभेः सप्तजलं कृत्वा स्नानं तर्पणमाचरेत्” ॥ नाभिमात्रे जले स्थित्वा इत्याद्युपक्रम्य ततस्त्रिराप्नुत्येत्थम् । यद्यपि नाभिमात्रे जले स्थित एव कर्म कर्त्तुं शक्नोति नोपविष्टस्यापि । स्थित्वेत्युपादानाद्द्वन्द्वक एव नियमः । स्वल्पोदके तूपविष्टोऽपि एवमङ्गानां बाधकं विना प्रधानसमदेशत्वनियमात् । सङ्ख्यादि तत्रैव । स्कान्दे । “वारुणेन समायुक्ता मधौ कृष्णा त्रयोदशौ । गङ्गायां यदि लभ्येत सूर्यग्रहयतैः समा” ॥ वारुणं श्रुतभिषा । “अग्निवारसमायुक्ता सा महावारुण्यै

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५०७

स्मृता । मङ्गायां यदि लभ्येत कीटिसूर्य्यपदैः समा । शुभ-
योगसमायुक्ता शनौ शतभिषा यदि । महामहेति विख्याता
चिकीटिकुलमुद्धरेत्” । ब्रह्मपुराणम् । “महाज्यैष्ठ्यान्तु यः
पश्येत् पुरुषः पुरुषोत्तमम् । विष्णुलोकमवाप्नोति मोक्षं गङ्गा-
म्बुमज्जनात् । ऐन्द्रे गुरुः शशौ चैव प्राजापत्ये रविस्तथा ।
पूर्णिमा गुरुवारेण महाज्यैष्ठौ प्रकीर्त्तिता” । ऐन्द्रे ज्येष्ठायाम् ।
प्राजापत्ये रोहिण्याम् । विना गुरुवारेणापि । “ऐन्द्रे गुरुः
शशौ चैव प्राजापत्ये रविस्तथा । पूर्णिमा ज्येष्ठमासस्य महा-
ज्यैष्ठौ प्रकीर्त्तिता” ॥ अनुराधास्य गुरावपि । “ऐन्द्रे मैत्रे
यदा जीवस्तत्पञ्चदशके रविः । पूर्णिमा शक्रचन्द्रेण महाज्यैष्ठौ
प्रकीर्त्तिता” ॥ अनुराधास्य चन्द्रेऽपि व्याघ्रभूतिः । “ऐन्द्रं
त्वथवा मैत्रे गुरुचन्द्रौ यदा स्थितौ । पूर्णिमा ज्येष्ठमासस्य
महाज्यैष्ठौ प्रकीर्त्तिता” ॥ राजमासं गच्छेत् । “ज्येष्ठसंवत्सरे चैव
ज्येष्ठमासस्य पूर्णिमा । ज्येष्ठाभेन समायुक्ता महाज्यैष्ठौ
प्रकीर्त्तिता” ॥ ज्येष्ठसंवत्सरः “ज्येष्ठामूलोपगौ जीवे वर्षं
स्यात् शक्रदैवतम्” । इति विष्णुधर्मोत्तरोक्तो ग्राह्यः । न तु
संवत्सरादिपञ्चकान्तर्गतो वर्षविशेषः । ज्येष्ठः इति विशेषण-
वैयर्थ्यापत्तेः । संवत्सरे यदि स्यादिति पाठस्तु काल्यनिर्णयः ।
प्रपञ्चस्तु मलमासतत्त्वेऽनुसन्धेयः । वारुण्यादिषु पूर्णतिथौ
मध्याह्नादिसमये नक्षत्रसत्त्वे परदिने पूर्वाह्णतिथिनक्षत्र-
लाभेऽपि पूर्वदिन एव स्नानम् । “षष्टिदण्डात्मिकायाश्च
तिथेर्निष्क्रमणे परे । अकर्मण्यं तिथिमलं विद्यादेकादशीं
विना” ॥ इति स्मृतेः । न च “कर्मणो यस्य यः कालस्तत्काल-
व्यापिनौ तिथिः । तथा कर्माणि कुर्वीत द्वासहस्रौ न
कारणम्” ॥ इति तृहयान्नवस्त्ववचनात् । “मैत्रं प्रसाधनं
स्नानं दन्तधावनमञ्जनम् । पूर्वाह्ण एव कुर्वीत देवतानाञ्च

५०८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

पूजनम् ॥ इति मनुवचनाच्च । पूर्वदिन एव कथमिति वाच्यम् । “दिवाकरकरैः पूतं दिवास्नानं प्रशस्यते । अप्रशस्तं निशि स्नानं राहोरन्यत्र दर्शनात्” ॥ इति पराशरवचने दिवामात्रस्य स्नानाङ्गत्वात् मनुवचने मैत्रसाहचर्यात् स्नानपदं प्रातःस्नानपरम् एवमेव कुल्लूकभट्टः । मैत्रं पुरीषोत्सर्गः । मित्रदेवताक् पायुसम्बन्धात् । यत्तु वृहद्विशिष्टः । “अरुग् विचारयेत् स्नानं मध्याह्नात् प्राग्विशेषतः” । इति तत् पूर्वाह्ने विहिततत्तत्तिष्यादिनामे बोध्यम् अत्र अरुगित्युपादाभात् चण्डालादिपरित्यगे न रोगिणः स्नानम् । स्पष्टमाह रत्नाकरे वृहस्पतिः । “तौरे विवाहे यात्रायां संध्यामे देशविश्रुवै । नगरग्रामदाहे च स्पृष्टास्पृष्टि न दुष्यति ॥ आपद्यापि च कष्टायां रुग्भये पीडिते तथा । मातापित्रोर्गुरोश्चैव निदेशे वर्त्तना-त्तथा” ॥ स्पृष्टास्पृष्टि इत्यप्ययं क्रियाव्यतौहारे तथेति न दुष्यतीर्थः ॥ प्रत्युत गङ्गायामुत्तरोत्तरकालप्राप्तस्त्वमाह भविष्य-पुराणम् । “प्रातःस्नानाद्यगुणं तुल्यं मध्यदिनं तथा । सार्ध-काले शतगुणममन्तं शिवसंनिधौ” इति । “प्रातर्निशि तथा सन्ध्या मध्याह्नादिषु संस्मरन् । नारायणमवाप्नोति सद्यः पापक्षयं नरः” ॥ इति विष्णुपुराणोक्तवत् । “न देशनियम-स्तत्र न कालनियमस्तथा । नोच्छिष्टादौ निषेधोऽस्ति हरे-र्नामनि तुल्यम्” ॥ इति संवत्सरप्रदीपोक्तवत् राहुदर्शनवच्च राज्ञापि मङ्गायां प्रतिप्रसवमाह ब्रह्मपुराणम् । “दिवारात्रौ च सन्ध्यायां गङ्गायाञ्च प्रसङ्गतः । स्नात्वाश्वमेधजं पुष्ट्यं गृहे-ऽप्युदृत्य तज्जलैः” ॥ रात्रिश्चराधिकारमुपक्रम्यादिपर्वणि गा-त्र्यर्ववाक्यञ्च । “अतो रात्रौ प्राप्नुवतो जलं ब्रह्मविदो जनाः । गर्हयन्ति जलान् सर्वान् वनस्यावृपतीनपि” ॥ अत्रार्जुनस्य प्रतिवचनम् । “समुद्रे हिमवत्पार्श्वे नथामस्याञ्च दुर्मते ।

श्रावस्विततत्त्वम् ।

५०८

रात्रावपि च गङ्गायां कस्य गुप्तः परिग्रहः ॥ असंवाधा देव-
 नदी स्वर्गसंवादिनी शुभा । कथमिच्छति तां रोहुं नैव धर्मः
 सनातनः ॥ अनिर्वार्यमसंवाधं तव वाचा कथं वयम् । न
 स्मृशामो यथा कामं पुण्यं भाग्यैरधीजलम्” ॥ स्मृतिः । “न
 मन्त्रो न विधिश्चैव न मृदो न च गोमयम् । न कालनियम-
 स्तत्र गङ्गां प्राप्य सरिद्वराम्” ॥ भविष्ये । “सर्व एव शुभः
 कालः सर्वो देवस्तथा शुभः । सर्वजनस्तथा पादं स्नानादौ
 जाङ्गवीजले” ॥ महास्वरत्नाकरि देवलः । “महाविद्या तु
 सा ज्ञेया मध्यमं प्रहरद्वयम् । तस्यां स्नानं न कुर्वति
 काम्यनैमित्तिकादृते” ॥ अतएव कथ्यतः । न नत्तां स्नाया-
 दिति बोधायनवचनं रागप्राप्तस्नानविषयम् । अतएव “नद्यः
 पुण्याः सदा सर्वा जाङ्गवी च विशेषतः” । इति शङ्क-
 वचनं तद्भृतमपि सङ्गच्छते । कृत्यतत्त्वार्णवेऽपि स्कन्दपुराणम् ।
 “विशेषतस्तु जाङ्गव्यां सर्वदा तर्पयेत् पितृन् । न काल-
 नियमस्तत्र क्रियते सर्वकर्मसु” ॥ एवञ्च गङ्गास्नानस्य
 दिवारात्रि कर्त्तव्यत्वाविशेषात् तत्तन्निमित्ततिथिविशेषस्यापि
 दिवारात्रिसम्बन्धित्वेनाविशेषः । कालभाष्येऽपि विशेष-
 वचनाभावे सामान्यस्य स्वीकर्त्तव्यत्वादित्युक्तं तच्च “कर्मणी
 यस्य यः कालः” इति प्रागुक्तत्वात् । “अहःसु तिथयः पुण्याः
 कर्मानुष्ठानतो दिवा । नत्तादिब्रतयोगे तु रात्रियोगो विशि-
 यते” ॥ जावालोक्तस्य दिवाविहितकर्मानुष्ठाने अहःसु
 तिथयः पुण्याः नत्तादिब्रतयोगे रात्रिविहितकर्मेणि रात्रिसम्ब-
 धितिथयः पुण्या इत्युक्तत्वाच्च । न च रात्रौ गङ्गायां तीर्थ-
 श्राद्धं स्यात् इति वाच्यं तस्य तीर्थप्राप्तिभावनिमित्तकत्वात् न
 तु गङ्गात्वेन निमित्तकत्वमिति । एतेन वारुण्यादौ महाफल-
 जनकत्वात् रात्रावपि गङ्गास्नानं कर्त्तव्यमिति महाव्यामोह

५१०

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

एव तस्या राहुदर्यनादिप्रतिप्रसूतेतरसर्वव्रकर्मणि पथ्युदस्त-
त्वादिति निरस्तम् । स्नानेऽपि सुहृत्तन्यूनतिथिर्न ग्राह्या ।
यथा स्कन्दपुराणं “व्रतोपवासस्नानादौ घटिकैका यदा भवेत् ।
उदये सा तिथिर्ग्राह्या विपरीता तु पैटके” ॥ पद्मपुराणे ।
ग्राह्या इत्यत्र भद्रेति पाठः विष्णुधर्मोत्तरे । आह्लादावस्त-
गामिनीति चतुर्यचरणे पाठः । घटिकाश्च सुहृत्तपरा पैटक
इत्यनुरोधात् । मविष्ये भोजदेवधृतम् । “चैत्रकृष्णचतुर्दश्या-
मङ्गारकदिनं भवेत् । पिशाचत्वं पुनर्न स्यात् गङ्गायां स्नान-
भोजनात्” ॥ मविष्ये । “माहात्म्यं ये च मङ्गायां गृह्णन्ति
च एठन्ति च । तेऽप्यसंख्यैर्महापापैर्मुच्यन्ते नात्र संशयः” ॥

गोबधादौ बालत्वादिना प्रायश्चित्तभेदः । “कच्छांस्तु
चतुरः कुर्यात् गोबधे बुद्धिपूर्वके । अमत्या तु द्वयं कुर्यात्
तदर्धं बालवृद्धयोः ॥ स्त्रीशूद्रयोरेवमेतद्वधे चैव न संशयः” ॥
अत्र शूद्रकर्तृकबधे अर्धश्रुतेः । “गोप्लवङ्गिहितः कल्पस्यान्द्राय-
णमथापि वा । अभ्यासे तु तयोर्भूयस्ततः शस्त्रिमवाप्नुयात्” ॥
इत्यनेन उपपातकमात्रे गोबधवर्मातिदेशात् । तत्र शूद्रस्या-
र्धमन्येषां वर्णानां सम्पूर्णमिति । एवञ्च “शूद्राणाञ्च सधर्माणः
सर्वेऽपध्वंसजाः स्मृताः” ॥ इति मनूक्तेः प्रतिलोमजातानम-
प्यर्धं यत्र एकस्याव्यक्तेर्बालत्वं स्त्रीत्वञ्च तत्र यथा बालत्वादिना
अर्धं तथा स्त्रीत्वात्तदर्धं पादमात्रमिति यावत् । यथा मिता-
क्षरायाम् । “अर्वाक् द्वादशवर्षीयादशीतेरुद्धं मेव च । अर्ध-
मेव भवेत् पुंसां तुरीयन्तश्च योषिताम्” ॥ न चैवं तस्याः
शूद्रत्वात्तदर्धमिति वाच्यम् । अनुषङ्गे पादमात्रावधेरुक्तत्वात् ।
यथा हारीतः । “यथा वयो यथाकालं यथा प्राणश्च ब्राह्मणे ।
प्रायश्चित्तं प्रयोक्तव्यं ब्राह्मणैर्धर्मपाठकैः” ॥ वयो बाल्यादि ।
कालो ग्रीष्मादिः । यथा प्राणमशक्तत्वादि । “तस्मात् कच्छ-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५११

मद्याप्यहं पादं वापि विधानतः । ज्ञात्वा बलाबलं कालं
प्रायश्चित्तं प्रकल्पयेत् ॥ पादं वेति पादमेवेत्यर्थः । “वा
स्याहिकल्पोपमयोरेकार्यं च समुच्चये” । इति विश्वदर्शनात् ।
अतएव “पादं वेति ततो न्यूनं प्रायश्चित्तं न कल्पयेत्” इति
प्रायश्चित्तविवेकः । शास्त्रीयं प्रायश्चित्तमुदाहृत्य पश्चादनुग्रहः
कार्यः इत्याहाङ्गिराः । “कृत्वा पूर्वमुदाहारं यथोक्तं धर्म-
वर्तिभिः । पश्चात् कार्यानुसारेण शक्त्या कुर्वन्त्यनुग्रहम्” ॥

अथ प्रायश्चित्तोपदेशादि । यमः । “एको ह्ये वा द्वयो
वापि यद् ब्रूयुर्धर्मपाठकाः । स धर्म इति विज्ञेयो नेतरेषां
सहस्रशः” ॥ हृदयमातातपः । “अबुद्धा धर्मशास्त्राणि प्राय-
श्चित्तं वदन्ति ये । प्रायश्चित्ती भवेत् पूतस्तत्पापं तेषु गच्छति” ॥
अतएव यमः । “वेदाः प्रमाणं स्मृतयः प्रमाणं धर्मार्थसंयुक्तवचः
प्रमाणम् । यस्य प्रमाणं न भवेत् प्रमाणं कस्तस्य कुर्याद्व-
चनं प्रमाणम्” ॥ धर्मार्थसंयुक्तवचःमौमांसकसन्निवन्मृवाक्यम् ।
यस्त्वेत्यनन्तरोक्तं प्रमाण एव यो न मन्येत इत्यर्थः । मनुरपि ।
“पार्थ धर्मोपदेशश्च वेदशास्त्राविरोधिना । यस्तर्केणानुसन्धत्ते
स धर्मं वेद नेतरः” ॥ ऋषिजुष्टत्वादायं वेदं धर्मोपदेशं तस्मूलं
स्मृत्यादिकम् । यस्तदविरुद्धेन तर्केण मौमांसादिना अनुस-
न्धत्ते विचारयति स धर्मं वेद जानाति न तु मौमांसानभिज्ञः ।
अतएव भट्टपादैरुक्तम् । “धर्मं प्रमीयमाणे हि वेदेन करणा-
त्मना । इति कर्त्तव्यतामाणं मौमांसा पूरयिष्यति” ॥ इति
मौमांसा वेदविचारः । सा च कर्मब्रह्ममेदात् जैमिनिवाद-
रायणप्रणीता द्विविधा । अतएव हृदयस्यतिः । “केवलं शास्त्र-
माश्रित्य न कर्त्तव्यो विनिर्णयः । युक्तिहीनविचारे तु धर्म-
हानिः प्रजायते” ॥ वशिष्ठोऽपि । “इतिहासपुराणाभ्यां
वेदं समुपबृंहयेत् । विभेत्स्वल्पश्रुताद्देवो मामयं प्रहरिष्यति” ॥

५१२

प्रायश्चित्तसत्त्वम् ।

श्रुतमर्थावबोधकव्याकरणभौमांसादिशास्त्राष्टादश । यथा
विष्णुपुराणम् । “अङ्गानि वेदाश्चत्वारो भौमांसाभ्यायविस्तरः ।
धर्मशास्त्रं पुराणञ्च विद्या ह्येताश्चतुर्दश ॥ आयुर्वेदो घनुर्वेदो
मान्धर्वयेति ते त्रयः । अथशास्त्रं चतुर्थञ्च विद्या ह्यष्टादशैव
ताः” ॥ चतुर्दशधर्मप्रमितिप्रधानानि चतस्रः पुनष्टेष्टप्रधानाः
क्वचिदलौकिकमर्थप्रमाणयस्यो धर्मोऽपि प्रमाणम् । अङ्गानि
षड्वित्यष्टादशप्रायश्चित्तं जानतामनुपदेशे दोषमाहाङ्गिराः ।
“आर्त्तानां मार्गमाणानां प्रायश्चित्तानि ये द्विजाः । ज्ञानन्तो
न प्रयच्छन्ति तेऽपि तद्दोषभागिनः” ॥ प्रायश्चित्तोपदेशे पुण्य-
मात्रं स एव । “यत् पुण्यमृद्धते विप्रे स्त्रियमाणे जलादिषु ।
तत् पुण्यं तारिते पापात् प्रायश्चित्तेस्तु मानवे” ॥ अर्चां विना
न वक्तव्यम् “अनर्चितैरनाङ्गतैरस्पृष्टैश्चैव संसदि । प्रायश्चित्तं
न वक्तव्यं जानन्निरपि जल्पते” ॥ इत्यङ्गिरो वचनात् । व्यव-
हारचिन्तामणौ ज्योतिषे च । “नाष्टव्यां न चतुर्दश्यां प्राय-
श्चित्तपरोक्षणे । न परोक्षा विवाहश्च शनिभौमदिभ्ये तथा” ॥
विष्णुः । “ब्राह्मणादौनामशौचे यः सङ्गदन्नमश्राति तस्य
तावदेवाशौचं यावत्तेषाम् । अशौचापगमे प्रायश्चित्तं कुर्या-
दिति” । अशौचापगमे प्रायश्चित्तविधानादशौचादभ्यन्तरे
प्रायश्चित्तानाम् । “नैमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति यथा
यथा । तथा तथैव कार्य्याणि न कालस्तु विधीयते” ॥ इति
दक्षवचनेनापि न प्रतिप्रसवः । प्रायश्चित्तोपदेशाय वस्त्रादिना
ब्राह्मणस्तोषणीयः । यथा मिताक्षरायां पराशरः । “पापं
प्रख्यापयेत् पापी धेनुं दत्त्वा तथा हृषम्” । एतश्चोपलक्ष्यम् ।
“प्रख्याप्य पापं वक्तृभ्यः किञ्चिदत्त्वा व्रतं चरेत्” इति स्मृतेः ।
देवस्यवचने तोषयित्वा द्विजोत्तमानिति । अत्र तोषयित्वेति
श्रवणात् आनतिकरत्वेन तदुपहृणाच्च दोषः । यापिभ्यः

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५१३

प्रतिग्रह एव दोषयुतेः । प्रतिग्रहस्त्वदृष्टार्थतद्द्रव्यस्वीकार इति प्रायश्चित्तविवेकः । अतएव प्रायश्चित्तद्रव्यग्रहणे दोषं वदन्ति । क्षत्रियादिभ्यः प्रायश्चित्तोपदेशो ब्राह्मणमन्तर्धाय करणीयः । यथाहाङ्गिराः “न्यायतो मार्गमाप्तस्य क्षत्रियादेः प्रणामिनः । अन्तरा ब्राह्मणं कृत्वा व्रतमेतत् समादिशेत्” ॥ गोबधे तु स्वामिने गोमूत्रं दत्त्वा व्रतं करणीयम् । “आदौ गोपतये दत्त्वा गोमूत्रं साधुकल्पितम्” ॥ इति ब्रह्मपुराणात् । न चैतद्व्यग्रहणे दोषः । “गवां विक्रयकारौ च गविलोमानि यानि च । तावद्व्यग्रहसाधि गवां गोष्ठे कृमिर्भवेत्” इति यमवचनादिति वाच्यम् । तद्व्यग्रहणस्य विक्रयत्वेन व्यवहारामावात् । अवस्थितस्य गवादेर्मूत्र्यग्रहण एव व्यवहियते प्रतिकूपकस्यानीयत्वाच्च न हि प्रतिकूपकग्रहणं विक्रयः । तथा च पराशरः । “प्रमापणे प्राणभृतां प्रदद्यात् प्रतिकूपकम् । तस्थानुरूपं मूत्रं वा दद्यादित्य ब्रवीन्मनुः” ॥ प्रतिकूपकं तत्तुल्यप्राण्यन्तरम् । एवं चौरात् स्वामिनो वा क्रौतगवादिकं गोस्वामिने दत्त्वा तत्तुल्यं गृह्णतो न विक्रयः किन्तु उपाधिं विना यत्र स्वेच्छया लाभाय वा विक्रीणीते तत्र तथेति ।

अथ चौरालाभविनिर्णयः । याज्ञवल्क्यः । “विक्रेतुर्दर्शनाच्छुद्धिः स्वामी द्रव्यं नृपोदमम् । क्रेता मूल्यमवाप्नोति तस्माद् यस्तस्य विक्रयी” ॥ क्रेतुश्चोरत्वेनाभिगम्यत्वे सति विक्रेतुर्दर्शनाच्छुद्धिः । एतदप्रकाशक्ये । यथा वृहस्पतिः “प्रकाशं वा क्रयं कुर्यात् मूलं वापि समर्पयेत्” ॥ मूलं विक्रेतारम् । यस्तस्यापहृतद्रव्यस्य विक्रयी चोरस्तस्मात् स्वामी नष्टधनः सन् “नाष्टिकश्चैव कुरुते तद्धनं ज्ञातृभिः स्वकम् । अदत्तव्यक्तविक्रौतं कृत्वा स्यं लभते धनी” ॥ इत्युक्तरीत्या स्यं द्रव्यं नृपश्चापराधानुरूपं दण्डं “धान्यं दशेभ्यः

५१४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

कुम्भेभ्यो हरतोऽप्यधिकं बधः” ॥ इति मनूक्तादिदण्डं क्रेता
 च मूल्यमवाप्नोति । कुम्भपरिमाणमाह कात्यायनः । “दश
 द्रोणा भवेत् क्षारो कुम्भोऽपि द्रोणविंशतिः” । द्रोण उक्तो
 मिताक्षरायाम् । “अष्टमुष्टिर्भवेत् कुक्षिः क्षुच्चयोऽष्टौ तु पुष्कलम्
 पुष्कलानि च चत्वारि आदकः परिकीर्तितः । चतुरादको
 भवेत् द्रोण इत्येतन्मानलक्षणम्” कल्पतरौ द्वादशप्रसृतिभिः
 कुडवस्तश्चतुर्गुणोत्तरं प्रस्थादकद्रोणा इत्युक्तं कुडवश्चतुर्गुणाद-
 ष्टचत्वारिंशत् प्रसृतिभिः प्रस्थश्चतुर्गुणा द्विनवत्यधिकशतेन
 प्रसृतिभिरादकः । तश्चतुर्गुणादष्टषष्ट्यधिकसप्तशतप्रसृतिभि-
 र्द्रोणः । तद्दशगुणादष्टौत्यधिकषट्शत्यधिकसप्तसहस्रप्रसृतिभिः
 क्षारो द्रोणविंशतिगुणात् षष्ट्यधिकत्रिशताधिकपञ्चदशसहस्र-
 प्रसृतिभिः कुम्भः । तेन षट्प्रसृतिभिः कुक्षिः । प्रस्थपुष्क-
 लयोः पर्यायता इति कुक्षितण्डुलाश्च पुरुषाक्षारयोग्या इति
 गोपथब्राह्मणञ्च । “द्वाविंशत्यलिकं प्रस्थमुक्तं स्वयमथर्वणा ।
 आदकस्तु चतुःप्रस्थश्चतुर्भिर्द्रोण आदकैः । पलप्रमाणन्तु
 वक्ष्यते । प्रकाशक्रये तु स्वामिनो ग्रहणे नारदवृहस्पतौ ।
 “वर्णिग्वीर्यौपरिगतं विज्ञातं राजपूरुषैः । अविज्ञाता श्रयात्
 क्रीतं विक्रेता यदि वा मृतः । स्वामौ दत्त्वाहंमृत्यन्तु प्रष्ट-
 ह्येत स्वकम्बनम् । अहं हयोरपहृतं तत्र स्यात् व्यवहारतः ।
 अविज्ञातक्रये दोषस्तथा चापरिपालनम् । एतद्दण्डं समाख्यातं
 द्रव्यहानिकरं परम्” ।

अथ क्रयनिर्णयः । मूल्यं दास्यामोति कृत्वा ग्रहणादपि
 क्रयसिद्धिः । तथा विवादचिन्तामणौ कात्यायनः । “पण्यं
 गृहीत्वा यो मूल्यमदत्त्वैव दिशं व्रजेत् । ऋतुवयस्योपरि-
 ष्ठात्तद्धनं हृदिमाप्नुयात्” ॥ अतएव वृहस्पतिः । “गृह-
 चेलादिकं क्रीत्वा तुल्यमूल्याघरान्वितम् । पचं कारयते यत्तु

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५१५

क्रयक्षेत्र्यं तदुच्यते” । क्रौत्वेऽपि समयविशेषाभ्यन्तरे पञ्चा-
 क्षापादसिद्धिः । यथा मनुः । “क्रौत्वा विक्रीय वा किञ्चित्
 यस्येहानुशयो भवेत् । सोऽन्तर्दशाहे तत् द्रव्यं दद्याच्चैवाद-
 दीत वा” । एतत् याज्ञवल्क्योत्तरपरम् । यथा याज्ञवल्काः ।
 “दशैकपञ्चसप्ताहमासत्र्यहर्हर्मासिकम् । वीजायो वाह्यरत्न-
 क्रौदोद्धा पुंसां परीक्षणम्” ॥ अत्र बृहस्पतिः “अतोऽर्वाक्
 पण्यदोषस्तु यदि संजायते क्षचित् । विक्रेतुः प्रतिदेयस्तत्
 क्रेता मूल्यमवाप्नुयात्” ॥ अतस्तत् द्रव्यपरीक्षणकालात् ।
 कालायनः । “अविज्ञातन्तु यत् क्रौतं दुष्टं पञ्चादिभावितम् ।
 क्रौतं तत् स्वामिने देयं पण्यं कालेऽन्यथा न तु” । काले प्रागु-
 क्तपरीक्षाकालाभ्यन्तरे । परीक्षे तु बृहस्पतिः । “परीक्षेत
 स्रयं पण्यमन्येषान्तु प्रदर्शयेत् । परीक्षितं बहुमतं गृहीत्वा
 न पुनस्त्यजेत्” ॥ अत्र विशेषयति नारदः । “क्रौत्वा मूल्येन
 यो द्रव्यं दुष्क्रौतं मन्यते क्रयौ । विक्रेतुः प्रतिदेयस्तत् तस्मि-
 न्नेवाङ्गविचित्रम् । द्वितीयेऽङ्घ्रि ददत् क्रेता मूल्यात् त्रिंशंश-
 माहरेत् । द्विगुणन्तु तृतीयेऽङ्घ्रि परतः क्रेतुरेव तत्” । आह-
 रेत् दद्यात् विक्रेत्र इति शेषः । द्विगुणं त्रिंशंशस्य इति
 याज्ञवल्काः । “राजदेवोपघातेन पण्यदोषे उपागते । हानि-
 विंक्रेतुरेवासौ याचितस्याप्रयच्छतः” ॥ नारदः । “उपहन्येत
 वा पण्यं दह्येतापङ्घयेत वा । विक्रेतु रेष सोऽनर्थो विक्री-
 यासंप्रयच्छतः । दौयमानं न गृह्णाति क्रौतं पण्यन्तु यः
 क्रयौ । स एवास्य भवेत् दोषो विक्रेतुर्योऽप्रयच्छतः” ॥

अथ प्रायश्चित्तपूर्वाह्न कृत्यम् । शङ्खलिखितौ । “वाप्य
 केशान् नखान् पूर्वं घृतं प्राश्य बहिर्निश । प्रत्येकं नियतं
 कालमात्मनो व्रतमादिशेत् । प्रायश्चित्तमुपासौनो वाग्यत-
 स्त्रिसवनं स्पृशेत्” ॥ घृतप्रशंसामाह मत्स्यपुराणं “यस्मात्तेजो-

५१६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

मयं ब्रह्म वृते तच्च व्यवस्थितम् । तेजोऽवृतमयं दिव्यं महा-
पातकमाश्रमम् ॥ वह्निर्निशीतिपरेणाम्बयः । “व्रतं निशा-
मुखे पादौ वह्निस्तारकदर्शनात्” इति लघुहारीतवचनैकवाक्य-
त्वात् प्रत्येकमित्यादि पूर्वं व्याख्यातम् । केशधारणेच्छायां
द्विगुणव्रतादिमाह लघुहारीतः । “राजा वा राजपुत्रो वा
ब्राह्मणो वा बहुश्रुतः । केशानां वपनं कृत्वा प्रायश्चित्तं समा-
चरेत् केशानां धारणार्थस्तु द्विगुणं व्रतमाचरेत् । द्विगुणेऽपि
व्रते चौर्ये द्विगुणा दक्षिणा भवेत्” । विहृदिप्रादौनाम्न महा-
पातकादि दोष एव मुण्डनम् । “विहृदिप्रभृपस्त्रीणां नेष्यते
केशवापनम् । ऋते महापातकिनो गांश्चतुर्वावकौर्चिनः” ॥
इति मिताक्षरावृतवचनात् । हारीतेन प्रायश्चित्तपूर्वाहे मुण्डन-
विधानात् । धेनुदानादावपि तथा । स्त्रीणां विशेषमाह
भवदेवभट्टवृतं “वपनं नैव नारीणां मानुषस्या जपादिकम् । न
गोष्ठे शयनं तासां न चादध्याह्नकाग्निनम् । सर्वान् केशान् ससु-
हृत्य हृदयेदङ्गुलिद्वयम् । सर्वत्रैव हि नारीणां शिरसो मुण्डनं
स्मृतम्” ॥ पराशरस्येतदिति मिताक्षरा । सर्वत्र इति प्रागु-
क्तमहापातकादिपरं न तु प्रथमपरं केशमूलान्युपाश्रित्य
इति वचनात् ।

अथ बाह्यादिभेदात् प्रायश्चित्तम् । तत्रोनषोडशवर्षीय-
स्यार्धम् । “अशौतिर्यस्य वर्षाणि बाह्यो वापूश्च षोडशः ।
प्रायश्चित्तार्धमर्हन्ति स्त्रियो रोगिण एव च” इति विश्वामित्रा-
तपवचनात् । “पादौ बाह्येषु दातव्यः सर्वपापेष्वयं विधिः” ॥
इति लघुहारीतवचनम् । ऊनैकादशवर्षपञ्चवर्षाधिकशालविष-
यम् । यथाहिराः “ऊनैकादशवर्षस्य पञ्चवर्षाधिकस्य च ।
चरेत् गुरुः सुहृदापि प्रायश्चित्तं विशुद्धये । ततो न्यूनतरस्यास्य
मापराधो न पातकम् । न चास्य राजदण्डोऽपि प्रायश्चित्तं न

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५१७

विद्यते” ॥ ब्रह्मपुराणे । “रोगो हृष्टस्तु पोगण्डः कुर्वन्मन्यैर्व्रतं सदा” । दशमस्कन्धीयद्वादशाध्यायटीकायां श्रीधरस्वामि-
भृतवचनम् । पोगण्डमाह । “कौमारं पञ्चमाब्दान्तं पोगण्डं
दशमावधि । केशोरमापञ्चदशाद्यौघनन्तु ततः परम्” ॥ दश-
मावधौत्यापञ्चदशादित्येकवाक्यत्वात् जनैकादशवर्षेत्यूनषोडश
इत्येतयोर्दशपञ्चदशपरतेति । दशवर्षाभ्यन्तरीयस्य बालस्य
पादविधानान्नास्यानुग्रहान्तरमिति प्रागेयोक्तम् ।

अथ धेनुमूल्यावस्था । संवर्तः । “प्राजापत्यव्रताशक्तौ धेनुं
दद्यात् पयस्विनीम् । धेनोरभावे दातव्यं तुल्यं मूल्यं न
संशयः” ॥ पयस्विनीमिति विशेषणं दुग्धोपयोगाय सा च
वत्सं विना न सम्भवति । अतः सवत्साया एव दानं मुख्यं
तदभावे यद्योचितं तन्मूल्यं तदभावे पुराणत्रयम् । “द्वात्रिंशत्-
पणिका गावो वत्सः पौराणिको भवेत्” इति कात्यायनवच-
नान् । षट्त्रिंशत्तमिति कृत्वा पठन्ति । “धेनुः पञ्चमि-
राण्यानां मध्यानां द्विपुराणिको । कार्षापणैकमूल्या हि
दरिद्राणां प्रकीर्तिता” ॥ अत्र पुराणत्रयसम्यं गोतमोक्तं
हिरण्यादिकमेव देयं तद्यथा । हिरण्यं गोर्वासोऽश्वो भूमि-
स्तिलाष्टतमवमिति देयानि । एतान्येवानादेशे विकल्पेन
क्रियेरन्निति अन्यथा इदमनर्थकं स्यात् इति प्रायश्चित्तविवेकः
तद्विहितं हिरण्यं गौरित्यादिना गोर्विकल्पकत्वेन हिरण्या-
सुक्तं न तु गोमूल्यत्वेन ततश्च द्वात्रिंशत्पणिका इत्यादि-
वचनात् कार्षापणत्रयदानमेव युक्तम् । तत्र “ताम्रिकः
वार्षिकः पणः” इति याज्ञवल्क्यवचनेन “गुह्याः पञ्चाद्य-
माषकः । ते षोडशाक्षः कर्षोऽस्त्रौ पलं कर्षं चतुष्टयम्” इत्य-
भरसिंहोक्तेन अशौतिरक्तिकापरिमितताम्ने पणशब्दः सङ्के-
तितः स च तावत्संख्यकवराटकैर्लभ्यत इति वराटकेष्वपि

५१८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

तथा व्यवहारः । एतन्मूलकं भविष्यमस्त्यतश्चयोर्वचनम् ।
 “अथौभिर्वराटकैः पण इत्यभिधीयते । तैः षोडशैः पुराणं
 स्यात् रजतं सप्तभिस्तु तैः” इति गोतमोक्तपरिगणनीयनिय-
 मस्तु अनादिष्टे प्राश्निककक्ष्याय आदिष्टे तत्तद्रव्यप्राधान्यं
 हिरण्यादेरानुकल्पिकत्वमिति विशेषः । अतएव यमेन सा-
 मान्यतो दानमुक्तं यथा । “शेषणेन शरीरस्य तपसाध्ययनेन
 च । पापकमुच्यते पापात् दानेन दमनेन च” ॥ अतः कार्षा-
 यणत्रयसम्भ्यं रजतादि दौषते । यत्तु मिताक्षरायाम् । “गवा-
 मभावे निष्कः स्वात्तदृढं पाद एव च” इति स्मरणाभिष्का-
 दिकमुक्तं तच्छक्ततमाद्यपेक्षया तत्रापि “चतुःसौवर्णिको निष्कः”
 इति मनूक्तनिष्कस्य न ग्रहणम् अत्यन्तविषदृशमूल्यत्वात्
 साष्टशतसुवर्णनिष्कवत् । किन्तु दीनारनिष्कस्य ग्रहणं तथा
 चामरः । “साष्टे शते सुवर्णानां हेम्नारो भूपथे पत्ने दीनारोऽपि
 च निष्कोऽस्त्रौ” इति दीनार उक्तो विष्णुशुक्तेन । “दीनारो
 रोपकेरष्टाविंशत्या परिकीर्तितः । सुवर्णसप्ततितमो भागो
 रोपक उच्यते” ॥ सुवर्णस्त्रयोतिरत्तिकापरिमितं हेम । तथा
 च मनुः । “पञ्चल्लणलको माषस्ते सुवर्णस्तु षोडश” इति
 अत्र काञ्चनं व्यक्तमाहामरसिंहः । “सुवर्णविस्ती हेम्नोऽक्षः”
 इति । एवञ्च सप्तमांशाधिकहेमरत्तिकारोपकः तदष्टाविंशत्या
 द्वात्रिंशदत्तिकापरिमितो दीनारो निष्कः ।

अथ ज्ञानकृतादिनिरूपणम् । तत्र गोबधस्य बुद्धिपूर्वक
 तदा भवति यदि गां ज्ञात्वा एतां हन्तीति इच्छया हन्ति
 तदा कामनाद्वारेव ज्ञानस्य प्रवृत्त्यङ्गत्वात्तदभावे त्वबुद्धिपूर्व-
 कत्वम् । अतएव प्रवृत्त्यङ्गज्ञानस्य कामनाव्यभिचाराभावा-
 देव । “लच्छांस्तु चतुरः कुर्यात् गोबधे बुद्धिपूर्वके । अमत्या
 च इयं कार्यम्” इति विश्वामित्रवचनेन ज्ञानाज्ञानाभ्यां

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५१९

द्वैविध्यमुक्तम् अन्यत्र कामाकामाभ्याम् इत्युक्तम् । यथा वृह-
स्पतिः । “कामाकामकृतं त्वेषं महापापं द्विधा मतम् । पुरु-
षापेक्षया चैव निष्कृतिर्द्विविधा स्मृता” ॥ इत्यञ्च गवयादि-
भ्रमेण यो गोबधस्तत्र गोबधस्य न ज्ञानकृतत्वं गोत्वेनाज्ञानात्
यदि गोत्वेन ज्ञानद्वयन्योद्देशक्षिप्तनाराचादिना यदि हन्ति
तदापि न ज्ञानकृतत्वं तद्विषयकहननेच्छारूपद्वाराभावात् ।
बधनिरुक्तिरग्निपुराणे । “स्यात् प्राणवियोगफलकव्यापारी
हननं स्मृतम् । रागाद्विषात् प्रमादाद्वा स्रतः परत एव वा” ॥

अथ विप्रादिस्वामिकगोबधप्रायश्चित्तम् । तत्र मनुना
“गोषु ब्राह्मणसंस्थासु” इत्यनेन दण्डप्रकरणे ब्राह्मणस्वामिक-
त्वेन गोगुरुत्वमभिहितम् । नारदेन च । “देवब्राह्मणराज्ञाञ्च
द्रव्यं विज्ञेयमुत्तमम् । इत्युक्तम् अतस्तद्वधे गुरुप्रायश्चित्तं युक्तम् ।
तदाह मनुः । “उपपातकसंयुक्तो गोघ्नो मासं यवान् पिबेत् ।
कृतवापो वसेद्गोष्ठे चर्मणा तेन संवृतः ॥ चतुर्थकालमश्रूया-
दक्षारत्नधणं मितम् । गोभूचेण चरेत् स्नानं द्वौ मासौ नियते-
न्द्रियः ॥ दिवानुगच्छेत्तागास्तु तिष्ठन्नृद्धं रजः पिबेत् । शुश्रू-
षित्वा नमस्कृत्वा रात्रौ वीरासनं वसेत् । तिष्ठन्तीष्वनुतिष्ठेत्तु
व्रजन्तीष्वप्यनुव्रजेत् । आसीनासु तथासीनो नियतो वीत-
मक्षरः ॥ आतुरार्मभिशस्तां वा चौरव्याघ्रादिभिर्भयैः । पतितां
पङ्कलग्नां वा सर्वप्राणैर्विमोचयेत् ॥ उष्णे वर्षति शीते वा
मारुते वाति वा भूयम् । न कुर्वीतात्मनस्त्राणं गौरक्षत्वा तु
शक्तिः ॥ आत्मानो यदि वान्धेषां गृहे चैत्रे खलेऽथ वा ।
भक्षयन्तीं न कथयेत् पिबन्तं चैव वस्त्रकम् ॥ अनैन विधिना
यस्तु गोघ्नो गामनुगच्छति । स गोहत्याकृतं पापं त्रिमिर्मासै-
व्यपोहति ॥ वृषभैकादशा गाश्च दद्यात् सुचरितव्रतः । अवि-
द्यमाने सर्वस्वं वेदविद्वान् निवेदयेत्” ॥ उपपातकसंयुक्तो

५२०

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

गोघ्नो न तु यागाद्यर्थं गोवधकर्त्तापि अतएव सामान्यत उक्तं
 हारौतेन “वृथा पशुघाते प्राजापत्यम्” । इति यागाद्यर्थोऽपि
 गोवधः कलौ निविष्टः । “दीर्घकालं ब्रह्मचर्यं चारणं च
 कमण्डलोः । गोत्रान्मातृसपिण्डाश्च विवाहो गोवधस्तथा ॥
 नराश्वमेधौ भयञ्च कलौ वर्ज्यं द्विजातिभिः” ॥ इति हला-
 युधशूलपाणिगृहसूत्राकरधृतब्रह्मपुराणवचनात् । मये नि-
 येधं स्पष्टयत्युच्यते । “मद्यमपेयमदेयमनिर्घातमिति” । एवञ्च
 दुर्गापूजादौ यन्मद्यदानमुक्तं तत्कलौत्तरपरम् । कृतवापः
 कृतसंश्लेषवपनो हतगवौचर्मणा कृतपरिधानोत्तरावगुण्ठनो
 मासत्रयं गोष्ठे वसेत् । तत्र प्रथममासं यवान् यवागूकृतान्
 पिबेत् । अपरमासद्वये चतुर्थकालमशूयात् । पूर्वदिने
 उपोष्य परदिने रात्रौ भुञ्जीत । मुनिभिर्द्विरशनं प्रोक्तमिति
 श्रवणात् । अक्षारलवणम् अकृत्रिमलवणं मितं स्वल्पम् ।
 मासत्रयधर्मानाह दिवानुगच्छेत् इति । अनुः सद्धार्यः ।
 तिष्ठन्तौष्वित्यादिषु बन्धोनां धर्मः कार्यः । स चात्मक्लेशकरः
 वीरासनं भिक्ष्याद्यनाश्रित्योपवेशनम् अभिशस्ताम् अतिक्रान्तं
 भयैर्भयनिमित्तैः सर्वप्राणैः सर्वसामर्थ्यैः । विमोचयेत्तदपसा-
 रयेत् । अतएव विष्णुपुराणम् । “शमं नयति यः क्रुद्धान्
 सर्ववन्धुरमक्षरः । भौताश्चासनकृत् साधुः स्वर्गस्तास्यात्यक्तं
 फलम्” ॥ गां न कथयेद्विवारणाभिप्रायेण पिबन्तं स्तन्यमिति
 शेषः । सुचरितव्रतः सभ्यक्चरितव्रतः । दक्षिणार्थं वृषभ-
 संहितदश गा दद्यात् तदभावे स्वल्पमपि सर्वस्वं दक्षिणार्थं
 दद्यात् । धेनुसंकलनमाह । त्रैमासिकव्रते मासयवपानं
 प्राजापत्यदयत्तुष्यं यतो यमेन अस्यादिभङ्गे मासादयवपान-
 मुक्तं तत्रैव गोमिलेन प्राजापत्यमुक्तम् । यथा भवदेवभट्टत-
 यमवचनम् । “अस्थिभङ्गं गवां कृत्वा साङ्गूलच्छेदनं तथा ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५२१

पाटने कर्णमृक्काणां मासार्धन्तु यवान् पिबेत्” ॥ स्मृतिपागरे
 गोभिलः । “कर्णलाङ्गुलयोर्ध्वेदमस्थिमङ्गं विधाय च । प्राजा-
 पत्यव्रतं कुर्युष्वत्वारो ब्राह्मणादयः” ॥ अथ यत् शुद्रस्य
 द्विजतुल्यप्रायश्चित्तमुक्तं तदस्थिमङ्गादिमात्रपरं वैश्यतुल्यशूद्र-
 मात्रपरं वा एवञ्च यत् प्रायश्चित्तदिवेके मासयावकपानं क्वचित्
 द्वादशप्राजापत्यतुल्यमुक्तं तद् गोमूत्रमात्रसिद्धयावकपरं क्वचिच्च
 प्राजापत्यद्वयतुल्यं तत् सिद्धान्तारप्रक्षिप्त-गोमूत्रपरमित्यवि-
 रोधः । मासद्वयचतुर्थकाशभोजने त्रिंशदुपवासास्त्रिंशता
 नक्षत्रैर्दशोपवासाः । तथा च शूलपाणिमहामहोपाध्यायैस्त्रिंशच्च
 निरन्तरोपवासाः पञ्चदश प्राजापत्यतुल्याः । मासोपवास
 धेनुसंकलने उक्ताः । अथैकान्तरितत्वादितिकर्तव्यतायोगाच्च ।
 एकादशप्राजापत्यतुल्याः तत्र त्रिंशद्वक्तभोजनं चतुःप्राजापत्य-
 तुल्यं मिलित्वा वैमासिकव्रतं सप्तदशप्राजापत्यतुल्यं तदभावे
 सप्तदशधेनवो देया इति बहुसम्प्रता व्यवस्था । भधदेवभट्ट-
 सम्प्रता तु द्वादशधेनव इति पूर्वोक्ता च दक्षिणा देया । तद-
 शक्तौ एकपञ्चाशत्षट्त्रिंशद्वा कार्षापणा देया । दक्षिणायान्तु
 वृषभमूल्यं कार्षापणपञ्चकं गोदशकमूल्यं कार्षापणदशक-
 मिति । पञ्चदशकार्षापणाः एतच्च ज्ञानत इति । अज्ञान-
 तोऽर्धम् । ततो ब्राह्मणान् भोजयित्वा गौरिका दक्षिणा देया ।
 “भुक्तवत्सु च विप्रेषु गां वै दद्याद्विचक्षणः । गवामभावे
 दातव्यं गोमूल्यञ्च न संशयः” ॥ इति संवर्त्तवचनात्तन्मूल्यं
 कार्षापणमेकं वा दद्यात् एतच्च शस्त्रमुष्टिलोद्गलगुडविषाग्न्या-
 दिभिः पायिकमृत्युफलकैर्जनने बोध्यम् । तथा वृद्धस्यतिः ।
 “शस्त्रादिना तु गां हत्वा मानवं व्रतमाचरेत्” । स्त्रीशूद्र-
 बालवृद्धानामर्धम् एकस्योभयपरत्वे पादः । एवञ्च ब्राह्मणा-
 दीनां सगुणत्वनिर्गुणत्वादिना कालदेशादितारतम्येन च लघुः

५२२

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

गुरुप्रायश्चित्तान्तरं बोध्यम् । “समद्विगुणसाहसमानन्वच्च
यथा क्रमम् । दाने फलविशेषः स्यात् द्विसायां तददेव च” ॥
इति दक्षवचनात् । “सममब्राह्मणे दानं द्विगुणं ब्राह्मणबुधे ।
अधीते शतसाहस्रमनन्तं वेदपारगे” ॥ ब्राह्मणबुवश्चाङ्गिस्-
सोक्तः यथा । “गर्भाधानादिसंस्कारैर्बुक्तश्च नियमव्रतैः ।
नाध्यापयति नाधीते स ज्ञेयो ब्राह्मणबुधः” ॥

चतुर्विधसम्बन्धिन्या गोवधे तु देवलः । “गोघ्नः षण्मासान्
तत्त्वर्मेणा परिहृतो गोयासाज्जरो गोव्रतो यवाशी गोभिरभि-
सञ्चरन् विप्रमुच्यत इति” । गोयासाज्जरो गोयासाज्जर्ता
कर्मण्यनिति साधुः । षण्मासयावक्कभक्षणं द्वादशप्राजापत्य-
तुल्यं दक्षिणा च विशेषानुपदेशाद् यथाशक्ति देयेति । एतज्-
ज्ञानादज्ञानादहं स्त्रीशूद्रबालहृदयानामहम् एकस्योभयपरत्वे
पादः ।

वैश्वसम्बन्धिन्या गोवधे तु । शातातपः । “पञ्चगव्येन
गोघातो मासैकेन विशुद्ध्यति । गोमतींश्च जपेद्विद्यां गवां
गोष्ठे च संवसेत्” ॥ पञ्चगव्यमाह शातातपः । “गोशक्तं
द्विगुणं मूत्रं सर्पिर्विद्याञ्चतुर्गुणम् । क्षौरमष्टगुणञ्चैव पञ्चगव्ये
तथा दधि” ॥ तथाष्टगुणम् । यमः । “आहृत्य प्रणवेनैव उत्थाप्य
प्रणवेन च । प्रणवेन समालोभ्य प्रणवेनैव तत् पिबेत्” ॥ उत्थाप्य
मिश्रौक्त्य एतद्वैकल्पिकं द्रव्यपरिमाणान्तरम् । मन्त्रान्तरञ्च
ग्रन्थगौरवाद्बोक्तम् । गोमतीविद्यामाह । प्रायश्चित्तकाण्ड-
कल्पतरो यमः । “गोमतीं कीर्तयिष्यामि सर्वपापप्रणा-
शिनोम् । तास्तु मे गदतो विप्राः शृणुध्वं सुसमाहिताः ॥
गावः सुरभयो नित्यं मावो गुग्गुलुगन्धिकाः । गावः प्रतिष्ठा-
भूतानां गावः स्वस्त्ययनं मङ्गत् ॥ अक्षमेव परं गावो देवानां
हविरुत्तमम् । पावनं सर्वभूतानां क्षरन्ति च हवीर्षि च ॥

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५२३

हविषा मन्त्रपूतेन तर्पयन्त्यमरान्दिवि । ऋषीणामग्निहोत्रेषु
गावो होमप्रयोजिकाः ॥ पावनं सर्वभूतानां गावः शरण-
मुत्तमम् । गावः पवित्रं परमं गावो मङ्गलमुत्तमम् ॥ गावः
स्वर्गस्य सोपानं गावो घन्याः सनातनाः । नमो गोभ्यः श्रौम-
तीभ्यः सौरमेयीभ्य एव च ॥ नमो ब्रह्मसुताभ्यश्च पवित्राभ्यो
नमो नमः । ब्राह्मणाश्चैव गावश्च कुलमेकं द्विधाकृतम् ॥
एकत्र मन्त्रास्तिष्ठन्ति हविरन्यत्र तिष्ठति ॥ मन्त्राज्ञाने
मिताक्षरायां षट्त्रिंशत्कृतम् । “जपहोमादि यत्किञ्चित्
कृच्छ्रोक्तं सध्वेष चेत् । सर्वं व्याहृतिभिः कुर्यात् गायत्र्या
प्रणवेन च” ॥ गवां गोष्ठ इति श्रवणकुण्डलवत् तात्कालि-
कगोसत्त्वावबोधाय गोमतौजपसहितमासपञ्चगव्यपानं प्राजा-
पत्यपञ्चकतुल्यम् एतदज्ञानकृते ज्ञानकृते तु द्वैगुण्यम् । स्त्रीशू-
द्रबालवृद्धानामर्हम् एकस्योभयधर्मपरत्वे पादः । शूद्रसम्ब-
न्धिन्या गोवधे तु विश्वामित्रः । “कृच्छ्रांस्तु चतुरः कुर्यात्
गोवधे बुद्धिपूर्वके । अमत्या च द्वयं कार्यं तदहं बालवृद्धयोः ।
स्त्रीशूद्रयोरिवमेतद्वधे चैव न संशयः” ॥ कृच्छ्रान् प्राजापत्याग्नि-
तच्चतुष्टयाशक्तौ चतस्रो धेनवः । द्वादशकार्षापणा वा ।
एतज्ज्ञानकृते अज्ञानकृते प्राजापत्यद्वयं तदशक्तौ द्वे धेनू षट्-
कार्षापणा वा देयाः । स्त्रीशूद्रबालवृद्धानामर्हम् । एकस्यो-
भयधर्मपरत्वे पादः । स्वामिकृतविशेषस्तु प्रायश्चित्तविवेका-
नुसारादुक्तः । व्यवस्था तु तदुपदेशकं वस्त्रादिना परितोष्य
ग्राह्या । पत्रदाने तु शूद्रेणाज्ञानकृतशूद्रस्वामिकगवौषधजन्य
पापचयाय प्राजापत्यव्रतं प्रायश्चित्तं करणीयम् । तदशक्ता
वैकधेनुदानं तदशक्तौ कार्षापणत्रयम् । दक्षिणा च यथाशक्ति
दातव्या । एतत्सर्वं पूर्वदिने सशिखवपनं कारयित्वा घृतं
प्राश्य उपोष्य करणीयम् । प्रायश्चित्तानन्तरं पार्वणविधिना

५२४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

शुद्धार्थं श्राद्धं कर्त्तव्यम् । दशान्वूनब्राह्मणेभ्यो भोज्यादिकं
 देयम् । एतत्सर्वं गोस्नामिनं मृत्त्यादिना परितोष्य करणीयम् ।
 अमुकस्य मतमेतदेवमन्यत्राप्यूहेन लेख्यम् । विशेषदक्षिणोक्तौ तु
 सैव लेख्या । केशरक्षणे तु प्रायश्चित्तद्विगुणं दक्षिणा च द्विगुणा ।
 योषितां मुखने तु अङ्गुलिद्वयपरिमितसर्वकेशाग्रच्छेदनं कर-
 णीयमिति लेख्यम् । प्रायश्चित्तकरणे तु अमुकपापक्षयकाम
 इदं काञ्चनमिति वाक्ये विशेषो बोध्यः । नारायणश्च स्मर्त्तव्यः ।
 “प्रातर्निशि तथा सन्ध्या मध्याह्नादिषु संस्मरन् । नारायण-
 मवाप्नोति सद्यः पापक्षयं नरः” ॥ इति विष्णुपुराणे पाप-
 क्षयश्रुतेः । गर्भिण्यादौ तु विशेषमाह बृहस्पतिः “गर्भिणीं
 कपिलां दोर्मूर्ध्नीं होमधेनुञ्च सुव्रताम् । रोधादिना घातयित्वा
 द्विगुणं गोव्रतश्चरेत्” ॥ गर्भिणीबधे तु विशेषमाह बृहस्पतिः ।
 “गवां निपतने चैव गर्भनाशो यदा भवेत् । एकैकन्तु चरेत्
 कृच्छ्रं यथा पूर्वं तथा परम्” ॥ कृच्छ्रपदं व्रतपरम् । द्विगुणं
 गोव्रतमित्येकवाक्यत्वात् “पादमुत्पन्नमात्रे तु द्वौ पादौ गात्र-
 सम्पत्तिः । पादोनं व्रतमाचष्टे हत्वा गर्भमचेतनम् । अङ्गप्रत्यङ्ग-
 सम्पत्तेर्गर्भं चेतः समन्विते । द्विगुणं गोव्रतं कुर्यात् प्रायश्चित्तं
 विशुद्ध्यै” ॥ मध्यमवचनं भवदेवव्याख्यातम् । यथा लगुडा-
 यमिघातेन गौर्जीवति गर्भमात्रपातो भवति तदोत्पन्नगर्भमात्र-
 पाते यथोक्तप्रायश्चित्तपादाचरणम् । गात्रावयवोत्पत्तौ प्राय-
 श्चित्तपादद्वयं सकलगात्रसम्पत्तौ चैतन्याभावे प्रायश्चित्तपाद-
 द्वयम् । अर्थाच्चैतन्ययुक्तगर्भघाते कृत्स्नमेव प्रायश्चित्तमूहनी-
 यम् । मिताचरायान्तु । गर्भिणीबधे यदा गर्भोऽपि निहतो
 भवति तदा प्रतिनिमित्तं नैमित्तिकमावर्त्तत इति न्यायाद-
 विशेषेण द्विगुणव्रतपाप्तौ षट्त्रिंशन्मते विशेष उक्तः । “पाद
 उत्पन्नमात्रे तु द्वौ पादौ दृढतां गते । पादोनं व्रतमुद्दिष्टं

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५३५

इत्वा गर्भमचेतनम् । अङ्गप्रत्यङ्गसम्यग्दे गर्भं चेतः समन्विते ।
 द्विगुणं गोव्रतं कुर्यादेवा गोव्रत्य निष्कृतिः” ॥ दोग्ध्रीं
 बहुक्षीराम् । वृक्षस्यतिः । “अतिहृष्टामतिक्षयामतिवाक्ताञ्च
 रोमिणीम् । इत्वा पूर्वविधानेन चरेदर्धं व्रतं द्विजः” ।
 पूर्वविधानेन मन्वाद्युक्तावैमासिकादिना अतिहृष्टा तृणच्छेद-
 नासमर्या अतिक्षया क्षयत्वेन दोहनवाहनायोग्या अति-
 वाक्ता वर्षपर्यन्तं वाक्ता तदतिक्रान्ता द्विवर्षीया । तथा च
 वृक्षदङ्गिराः । “वर्षमात्रा तु वाक्ता स्यादतिवाक्ता द्विवा-
 र्षिकी । अतः परन्तु सा गोः स्यात्तृण्यौ दन्तजम्बानि” ॥
 अतएव वक्ष्यते “द्विपादस्तु द्विजायने” इति संवर्त्तः । “व्याप-
 खानां बहुनाञ्च बन्धने रोधनेऽपि वा । मिषङ्गमियोपचारे
 च द्विगुणं गोव्रतचरेत्” ॥ एकप्रयत्ने निष्पन्ने बहुनां गवां
 बधे प्रायश्चित्तगौरवमुक्तं न तु तद्धता पापभेदाभावात् ।
 एकप्रयत्नजन्यत्वेनैकमेव गुह्यतरपापमिति प्रायश्चित्तमपि
 तथा । बहुनामित्येकाधिकपरम् । तदविवक्षाधामपि
 गोद्वयबधे प्रयत्नाभेदेऽपि विशेषवचनाभावात् प्रायश्चित्त-
 द्वैगुण्यं युक्तम् । अपिशब्दात् गृहदाहादिना क्रमकृते तु
 प्रायश्चित्तावृत्तिः । यथोपपातकानुवृत्तौ यमः । “गोव्रवद्वि-
 दितः कल्पस्यान्द्रायणमथापि वा । अभ्यासे तु तयोर्भूयस्ततः-
 शुद्धिमवाप्नुयात्” । तयोर्गोबधतदन्योपपातकयोः प्रकृति-
 विक्तरूपयोः संवर्त्तापस्तम्बौ । “पकाचेद्बहुभिः कापि देवा-
 द्वापादिता भवेत् । पादं पादञ्च इत्यायाश्चरेयुस्ते पृथक्
 पृथक्” । इत्याया यत्र यद्विहितं व्रतं तत्र तस्यैव पादं
 प्रत्येकं कुर्यात् । एकाचेदित्युपलक्षणम् अतो बहुभिर्हयोर्बह्व-
 नाञ्च ज्वने प्रतिपूरुषं पादद्वयं त्रयं वा कल्पनीयमिति मित-
 क्षरा । वस्तुतस्तु एकाधिकानामेकैकपुरुषस्यैकप्रयत्नजन्य

५२६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

बधे व्यापद्धानां बहूनामिति पूर्वोक्तवचनात् एकैकपुरुषस्य द्विपादं कृत्वा प्रायश्चित्तं प्रयत्नमेदे तु गोघ्नवदित्यनेन तन्मताया अभावात् प्रत्येकं प्रतिपुरुषं द्विपादावृत्तिरिति । एतच्चाकामतो बधे द्रष्टव्यम् । देवादिति विशेषोपादानात् कामकृते तु बहूनामपि प्रत्येकं कृत्स्नदोषसम्बन्धात् पूर्णप्रायश्चित्तं युक्तम् सत्रिणां फलमिव पतिपुरुषं कृत्स्नव्यापारसमवायात् । “एकं घ्नतां बहूनाञ्च यथोक्ताद्विगुणो दमः” ॥ इति प्रत्येकं दण्डद्वैगुण्यदर्शनाच्चेति मिताक्षरा । वस्तुतस्तु सर्वत्र पापे “स्यात्त्वकामकृते यस्तु द्विगुणं बुद्धिपूर्वके” ॥ इत्यङ्गिरो वचनेनाज्ञानात् ज्ञाने द्वैगुण्यदर्शनादत्रापि ज्ञाने द्विपाद एव युक्तः । सधे तु सप्तदशावरा ऋषिकामाः सत्रमुपासौरक्षिति अवणात्तथेति । एकं घ्नतामिति परवचनन्तु गोबधातिरिक्तविषयम् । गोबधे एकाचेदित्युपदेशेन दण्डवत् प्रायश्चित्तानि भवन्तीत्यतिदेशानवसरात् । तदवसरत्वे प्रत्येकं पूर्णं प्रायश्चित्तद्वैगुण्यं स्यात् न पूर्णं प्रायश्चित्तमात्रम् अतएव प्रायश्चित्तविवेके एकं घ्नतां बहूनामिति मनुष्यबधे उक्तं बह्वाभारत्युपादानात् द्वाभ्यां हनने तु प्रत्येकं सम्पूर्णप्रायश्चित्तम् ।

अथैकहायनादि गोबधप्रायश्चित्तम् । ब्रह्मप्रचेताः । “एकवर्षे गवि हते कच्छपादो विधौयते । अबुद्धिपूर्वं पुंसः स्यात् द्विपादस्तु द्विहायने । त्रिहायणे त्रिपादः स्यात् प्राजापत्यमतः परम्” ॥ इदमपि प्रायश्चित्तलाघवेन अबुद्धिपूर्वबाधमशूद्रस्वामिकबधविषयमिति प्रायश्चित्तविवेकः । तेन यत्स्वामिकबधे यत् प्रायश्चित्तं तस्यैव तत्र पादादिकमूहनौयमत एवातिबालामित्यत्र तस्यैवोक्तम् अतः परम् चतुर्हायणे इत्यर्थः बुद्धिपूर्वं एतदेव द्विगुणमित्यर्थः ।

अथ रोधादिनिमित्तक गोबधप्रायश्चित्तम् । अङ्गिराः ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५२७

“रोधने बन्धने चापि योजने च गवां रुजः । उत्थाद्य मरणं
वापि निमित्तौ यत्र लिप्यते । पादश्चरेद्रोधबधे द्वौ पादौ
बन्धने चरेत् । योजने पादद्वौनं स्याच्चरेत् सर्वं निपातने” ।
निमित्तौ लिप्यत इति यथा कथञ्चित् मरणनिमित्ततारतम्येन
“यो भूय आरभते तस्मिन् फले विशेषः” इत्यापस्तम्बवचनात्
पापविशेषेण लिप्यते तद्विशेषात् प्रायश्चित्तविशेषमाह पाद-
श्चरेदित्यादि । रोधः चौणाया गोराक्षारप्रचारनिर्गमविरोधः ।
बन्धनमयथाबन्धनमकालबन्धनञ्च । योजनं हस्तशकटादौ
योजनं तत्रातिबाध्यादिनेति शेषः । अत्रैव विषये चवनः ।
“प्राजापत्यद्वयं मोहत्यापायश्चित्तं रोधनबन्धनयोक्तृबधे पाद-
द्वयं नखानि लोमानि शिखावर्जं सशिखं वपनं त्रिसवनं
गवानुगमनं सङ्गमयनं सुमहत्तृणानि रथ्यासु चारयेत् व्रतान्ते
ब्राह्मणभोजनमिति” । रोधनबन्धनयोक्तृबध इत्यादेरयमर्थः
रोधनिमित्तकबधे प्राजापत्यस्य पादः प्रायश्चित्तं नञ्च्छेदन-
मात्रम् । बन्धननिमित्तबधे प्राजापत्यस्य द्वौ पादौ नखानां
लोमाञ्च छेदनम् । योक्तृनिमित्ते च बधे प्राजापत्यपादद्वयं
नखलोमशिखावर्जकेशच्छेदनञ्च । दण्डादिप्रहारबधे संपूर्णं
प्राजापत्यम् । नखलोमकेशशिखाच्छेदनञ्च इति कल्पतरुः ।
एतद्विषय एव मिताक्षराधृतं संवर्त्तवचनम् इत्येकवाक्यत्वात् ।
तदुच्यते । “पादेऽङ्गलोमवपनं द्विपादे श्मश्रुणोऽपि च ।
त्रिपादे च । शिखावर्जं सशिखन्सु निपातने” ॥ अत्र प्राजा-
पत्यस्य पादादित्वे किं मानमिति चेत् । पराशरवचनम् ।
“रोधने तु चरेत् पादं बन्धने चार्द्धमेव द्वि । योजने पाद-
द्वौनं स्यात् प्राजापत्यं निपातने । कच्छमज्ञानताडने” इति
वार्हस्पत्यात् । दण्डोऽत्र हस्तप्रमाणो बाधः । तदधिके तु
द्विगुणप्रायश्चित्तविधानात् । यथाऽद्विराः । “अङ्गमात्रः

५२८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

स्यौख्येन बाहुमात्रः प्रमाणतः । सार्द्धं सपक्षाश्व दण्ड इत्यभिधीयते । अस्मादूर्ध्वं प्रहारेण यदि गां विनिपातयेत् । द्विगुणन्तु भवेत्तत्र प्रायश्चित्तमिति स्थितिः ॥ सपक्षाश्वः सपक्षः । एतद्वचनविषय एव अयमोक्त प्राजापत्यद्वयमिति एतच्चान्नानतः । यथा वृहस्पतिः । “पादश्चरेद्दोधवधे कच्छार्धं बन्धघातने । अतिवाहे च पादोनं कच्छमन्नानताडने” ॥ अन्नानश्च क्षीणायामक्षीणत्वभ्रमः । क्षीणज्ञाने तु प्रायिक-मरणं ज्ञात्वा प्रवर्त्तकस्य चान्द्रायणपादादिकम् । यथा चारीतः । “नासाच्छेदनदाहेषु कर्णच्छेदनबन्धने । अतिदोहातिवाहाभ्यां कच्छं चान्द्रायणं चरेत्” ॥ इत्येति शेषः । कच्छं व्रतं तेन चान्द्रायणव्रतमित्यर्थः । इति शूलपाणि महामहोपाध्यायः । भवदेवमद्वैस्तु । निपातने सूपावटादिषु इति व्याख्यातं तदपि युक्तम् अन्यथा तत्र पातजनकभयादिदर्शकस्य प्रायश्चित्तस्यानव्यवसायापत्तेः । “शस्त्रादिना तु हत्वा गां मानवं व्रतमाचरेत्” । रोधादिनात्वाङ्गिरसमायस्तन्मोक्षमेव चेति वृहस्पत्युक्तस्य प्रथमादि-पदाक्षुष्ट-लोष्टलगुडविषान्यादीनां प्रायिकमृत्युफलानां ग्रहणं रोधादिनेति यथा कथञ्चिन्निमित्त-मात्रस्य बन्धादेरिति शूलपाणिव्याख्यान्तराच्च । तस्माद्विपा-तनपरम् उभयपरम् एतच्च रात्रौ रक्षणार्थं रोधबन्धनव्यतिरि-क्तविषयम् । “सायं सञ्जमनार्थन्तु न दुष्येद्दोधबन्धयोः” इति अङ्गिरी वचनात् । बन्धने मिताचारायां विशेषमाह व्यासः । “न नारिकेलैर्न च शासतालैर्न चापि मौक्षैर्न च बन्धशृङ्खलैः । एतैस्तु गावो न हि बन्धनीया बद्धा तु तिष्ठेत् परशुं गृहीत्वा । कुशैः काशैश्च बध्नीयात् स्थाने दोषविवर्जिते” ॥

अथापालननिमित्तमोषधप्रायश्चित्तम् । तत्र पराशरः । “श्रीतानिलहता चैव उद्वन्धनमृतापि वा । शूल्यागाराद्युपेक्षायां

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५२८

प्राजापत्यं विनिर्देशेत् । अपासनात् प्रणश्येत्तु गौश्वरन्ती
 कथञ्चन । असौघपक्ष्मणे मन्त्रा नामविद्युत्ताऽपि वा । श्वश्वे
 वा पतिता कस्मात् स्त्रापदैर्वापि भक्षिता । प्राजापत्यं चरेत्
 कच्छं गोस्वामी व्रतमुत्तमम् । सशिखं वपनं कार्यं त्रिसन्ध्य-
 मवगाहनम् । ऋक्त्रैर्वापि सूर्यैर्गुह्यं लाङ्गूलश्रवणादिभिः ।
 चार्द्रमेव हि तन्मर्म परिधाय स गां व्रजेत् । तासां मध्ये वसे-
 द्वात्रौ दिवा ताभिः समं व्रजेत् । ब्राह्मणस्य विशेषेण तथा
 राजन्यवैश्ययोः । प्रायश्चित्ते ततस्त्रीणं कुर्यात् ब्राह्मणभोजनम् ॥
 अनडुक्ष्णहितां गाञ्च दद्याद्विप्राय दक्षिणाम् । अत्र गोस्वामी-
 त्वभिधानात् उत्सृष्टवृषवस्तरीषु स्वत्वाभावादपासननिमित्त-
 कतद्वधे तदुत्सृष्टदोषो नास्ति इति प्रतीयते । तत्स्वत्वाभावे-
 नान्येषां सन्भाव्यमानमौपादानिकस्त्वत्वं निराकरोति कल्प-
 तरुद्वतव्रजपुराणम् । “अथ वृत्ते वृषोक्तर्गे दाता वक्रोक्तिभिः
 पदैः । ब्राह्मणमाह यत् किञ्चित् मयोत्सृष्टन्तु निर्जने । तत्
 कश्चिदन्यो न नयेद्दिभाष्यश्च यथाक्रमम् । न वाह्यं न च तत्-
 क्षौरं पातव्यं केनचित् क्वचित्” ॥ वक्रोक्तिभिः काकूक्तिभिः
 स्वाम्यभावेनोत्सृष्टपशोः पासननियमाभावाद्वाद्यादि-भक्षणे
 मोच्यत्वमप्याह याज्ञवल्क्यः । “महोक्षोत्सृष्टपशवः सूतिका-
 गन्तुकादयः । पालो येषाञ्च ते मोच्या देवराजपरिप्लुताः” । महो-
 क्षोऽनिर्वाण्यः महाबलीवर्दः । उत्सृष्टपशवः देवतोद्देशेन पित्रा-
 दिनिष्ठफलोद्देशेन चक्राद्यङ्कितास्त्यक्तपशवः । सूतिका अ-
 र्गतदद्याद्वाहाः । आगन्तुका आमामन्तरादागताः । आदिशब्दात्
 उशनसोक्ताश्च यथा । “अदण्ड्या हस्तिनोऽश्वाश्च प्रजापाला हि
 ते स्मृताः । अदण्ड्याः काणकुण्डाश्च वृषभः कृतलक्षणाः” ॥ कुण्डः
 खञ्जः । अत्र काणकुण्डशब्दाभ्यामत्यन्ताश्चम उच्यते । वृषभः कृत-
 लक्षणाः । प्रागुक्तोत्सृष्टपशः एते सपाला विपाला वा सर्वथा

५३०

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

मोच्याः । तथा च मनुः । “अनिर्दशाहं गां घृतां वृषान्
 देवपशून्स्तथा । सपालान् वा विपालान् वा दण्डयान् मनु-
 रवधीत्” । एतद्विद्वानां येषाञ्च पालोऽस्ति तेऽपि मोच्याः ।
 अर्थात्तत्र पालो दण्डनीयः । दैवराजपरिप्लुताः । गर्जादि-
 श्रवणात् सेनादिदर्शनाद्वा पलायिताः पशवो यदि क्षेत्रे चरन्ति
 तदा न दोष इत्यर्थः । पालकास्तरसत्त्वे तु मनुः । “दिवा
 वक्तव्यता पाले रात्रौ स्वामिनि तदुच्यते । योगक्षेमोऽन्यथा
 चेत्तु पालो वक्तव्यतामियात्” । दिवा पशूनां पालकस्तान्य-
 स्तानां योगक्षेमविषये दोषे जाते पालकस्य गर्हणीयता रात्रौ
 मुनः पालप्रत्यर्पितानां स्वामिनां दोषः । अन्यथा यदि रात्रा-
 वपि पालकस्तगता भवन्ति तदा दोषे उत्पन्ने पाल एव गर्ह-
 णीयतां प्राप्नोति इति कुल्लूकभट्टः । स्मृतिसागरसारे वृहद-
 क्तिराः । “अनागतस्य चानेता आगतस्य च रक्षकः । रात्रा-
 वपि यदान्योऽस्ति तदा स्वामी न दोषभाक्” ननु दण्डप्रकर-
 णोक्तमनुवचनं प्रायश्चित्ते अयमिति चेन्न दण्डवत् प्रायश्चि-
 त्तानि भवन्तीति श्रुतेः तथा व्यवहाराच्च । एवञ्च “यत्राप-
 वर्त्तते युग्यं वैगुण्यात् पालकस्य च । तत्र स्वामी भवेद्दण्डो
 हिंसायां दिशतं दमः” । इति मनुवचने यत्र सारथेरकौश-
 लात् यानमन्यथा गच्छति तत्र हिंसायामसुशिक्षित सारथि-
 नियोगात् स्वामी दिशतं दण्डं दाप्यः सादिति कुल्लूकभट्ट-
 व्याख्यानदर्शनात् अयोग्यपालकसमर्पणे स्वामिनो दोषात्त-
 स्यैव प्रायश्चित्तमुक्तम् । “यावत् शस्यं विनश्येत्तु क्षेत्री तावत्
 फलं लभेत् । पालस्ताड्योऽथ गोस्वामी पूर्वोक्तं दण्डमर्हति”
 याज्ञवल्क्यवचने गवादिदोषेण यावत् शस्यं विनश्यति । ताव-
 देव पालकात् प्राप्तव्यं पालकाग्रहो पालकस्ताड्यः पूर्वोक्तं
 दण्डादिकमर्हतीति दर्शनाच्च । गोबधप्रायश्चित्ते पालकदण्ड्याः

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५३१

सम्भवे स्वामिना द्रव्यं दत्त्वा प्रायश्चित्तं कारयितव्यं कर्त्तव्यं वा ।
 स्नेच्छपालके स्वयं कर्त्तव्यम् । सशिखवपनमित्यत्र नैमि-
 त्तिकेन सशिखवपनेन सदा बह्वशिक्षेन तु इत्यस्य “गायत्र्या
 तु शिखां बद्धा नैऋत्यां ब्रह्मरन्ध्रतः । जुष्टिकान्तु ततो बद्धा
 ततः कर्म समाचरेत्” । इति ब्रह्मपुराणोक्तस्य च नित्यत्वस्य
 बाधो न दोषाय फलचमसेन सोमस्य बाधवत् गोदोहेन चम-
 सस्य बाधवच्च । “सशिखं वपनं कार्यमास्त्रानात् ब्रह्मचा-
 रिणा” इति कात्यायनकृतकृन्दोगपरिशिष्टेऽप्येवम् । एतदेक-
 श्रुतिमूलकत्वात् तद्वृत्तपारस्करौये । पर्युप्तशिरसमिति सूत्रेऽपि
 तथैवार्थः तद्वाक्यकृता हरिशर्मणापि परिसर्वतोभावेनोप्तशिरसं
 मुण्डितशिरसमिति व्याख्यातम् । न च “एते लूनशिखास्तस्य
 दशनैरचिरोद्गतैः । कुशाः काशा विराजन्ते षट्पदः सामगा
 इव” । इति विष्णुपुराणोयेन सामगा इति विशेषणान्त्वेषां
 लूनशिखत्वमिति वाच्यं प्रागुक्तवचनात् सर्वेषां सशिखवपन-
 प्राप्तेः विध्यन्तरकल्पनापत्तेः । त्वणसामग्योरौपम्यन्तु हरिण-
 सुखहेतुत्वेनाप्युक्तं तयोः सुखहेतुत्वञ्च भक्ष्यत्वेन गायकत्वेनेति
 शेषः । एवं प्राचीनावीतित्वादिना सदोपधीतिना भाव्यमित्य-
 स्यापि बाध इति प्रसङ्गादुक्तम् । ब्राह्मणस्य विशेषेणेति ब्राह्मण-
 गवानुगमनं मुख्यम् एतेनापासनकृतगोबधे प्राजापत्यं करणी-
 यमिति अत्रेति कर्त्तव्यतापि प्राजापत्यतुल्येति पण्डितसर्वस्वे
 हलायुधः । वृषभो गौश्च दक्षिणा ब्राह्मणभोजनं विशेषयति यज्ञ-
 पार्श्वः । “गर्भाधानादिकृत्येषु ब्राह्मणान् भोजयेद्दश” । प्राजा-
 पत्यद्वयाशक्तौ धेनुद्वयं तदशक्तौ षट्कार्यापणाः । एवञ्च वृषमूल्यं
 पञ्च कार्यापणाः । गोमूल्यं कार्यापणैकः । शूलपाणिप्रभृति-
 भिस्तु इतिकर्त्तव्यतायां विशेषो नादृतः । एतच्च शूद्रस्वामि-
 केतरबधविषयम् । शूद्रस्वामिकस्याज्ञानात् साक्षाद्बधे यत्-

५२२

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

किञ्चिद्विष्णुककच्छद्वयस्य निबन्धुभिर्व्यवस्थापितत्वेनापालन-
 कृतबधे तदधिकस्यायुक्तत्वात् वरं तत्तुल्यं कच्छद्वयं युक्तमुत्-
 पश्यामः । अतएव एतद्विषय एव स्मृतिसागरसारे वृहद-
 ङ्गिराः । “अरक्षिते तु कूपादौ हवे व्याघ्रादिभक्षिते । व्रतार्थ-
 माचरेत् स्वामी रक्षिते नास्ति दूषणम्” ॥ व्रतार्थं काम-
 कृतव्रतार्थं नास्ति दूषणमिति यदि प्रसक्ता गौर्निवारयन्तं
 पालनमतिक्रम्य गर्तकान्तारादौ म्रियते तदा नेत्यर्थः । अन्यत्र
 सत्येव पालके सम्यक्पालनाभावेन श्वभ्रादौ पाताहोर्मरणे
 प्रायश्चित्तमाह विष्णुः “पक्ष्णौघहृकव्याघ्रखापदादिनिपातने ।
 श्वभ्रोहृन्धनसर्पाद्यैर्मृते पादोनमाचरेत् ॥ अपालने तु कच्छं
 स्यात् शून्यागाराद्युपप्लवे” ॥ पादोनं प्राजापत्यमेव उत्तरवचने
 कच्छवचनात् । तथा “पादश्चाप्राप्तके देयो वस्त्रे स्वामिन्य-
 रक्षितं” । अप्राप्तके अप्राप्तदम्यावस्थे द्विहारणपर्यन्ते इति
 यावत् । एवम्भूते वस्त्रेऽरक्षिते श्वभ्रपातादिना मृते सति
 स्वामिना प्राजापत्यपादः करणीयः । अत्र पादमात्रप्राय-
 श्चित्तत्वात् बालत्वादिना नानुग्रहः ततश्चाप्राप्तदम्यावस्थवस्था-
 पालननिमित्तकवधजन्यपापक्षयकाम इति प्रयोज्यम् । अथ
 “विभृयाहेच्छतः सर्वान् ज्येष्ठो भ्राता यथा पिता । भ्राताशक्तः
 कनिष्ठो वा शक्त्यपेक्षा कुले स्थितिः” ॥ इति नारदोक्तैक-
 गृहिरूपतया स्थितानामविभक्तानां संसृष्टानांश्चापालनाहो-
 प्रणाशस्तत्रैकतमकृतेन प्रायश्चित्तेन सर्वेषां पापनाशः “पक्ष-
 पाकेन वसतां पितृदेवद्विजार्चनम् । एकं भवेद्विभक्तानां
 तदेव स्यात् गृहे गृहे” ॥ इति वृहस्पतिवचनेन “भ्रातृणा-
 मविभक्तानामेको धर्मः प्रवर्तते । विभागे सति धर्मो हि
 भवेदेषां सुशक् पृथक्” ॥ इति नारदवचनेन च एकत्रवासि-
 नामेकतमकृतवैदिककर्ममात्रेण सर्वेषां फलमागित्वात् । अन्य-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५३३

क्षीकतमेकतपश्चमहायज्ञैस्तादृशानां सर्वेषां पञ्चसूनापापनाशो
 न स्यात् तदुक्तं मनुना । “अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पित्र्ययज्ञस्तु
 तर्पणम् । होमो देवो वह्निर्मौलि नृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥
 पश्चैतान् यो महायज्ञान् ह्यापयति शक्तिः । स्वर्गश्चेऽपि
 वसन्ति स्य सूनोदोषैर्न क्षिप्यते” ॥ सूनोदोषैः “पञ्चसूना
 गृहस्थस्य चुक्षौ पेषण्युपस्करः । कण्डनौ चोदकुम्भश्च बध्यते
 यास्तु वाहयन्” इति स्त्रोक्तैः । सूनो हिंसास्थानानि चुक्षौ
 पाकस्थानं पेषणौ दृपदुपलादि । उपस्करः सन्नार्जन्यादि ।
 कण्डनौ सुषलोदूखलादि । एताः सूनोः स्वस्वकार्यं प्रापयन्
 पापेन युज्यते पुरुष इत्यर्थः । अन्यथा च दम्पत्योर्मध्यगं
 घनम् इत्यनेन तत्र गवि पत्न्याः स्वामित्वात्तस्या अपि प्राय-
 श्चित्तान्तरं स्यात् । ननु “शान्नाये स्मृता जाया पुण्यापुण्यफले समा”
 इति गृहस्थवचनाज्जायापत्योर्विभागो न विद्यते तथा पुण्या-
 पुण्यफलोर्विस्वापस्तम्बवचनाच्च । एवम्भूतविषये भर्तृकृतादेव
 प्रायश्चित्तात्तद्वश इति चेद् भ्रात्रादीनाम् अप्येकपाकेन वस-
 तामिति प्रागुक्तवचनद्वयात्तथेति तु साधारणघनदानेन प्राय-
 श्चित्तं कृतं तत्र सुतरां सर्वेषां पापक्षयः । अतएव विवाद-
 कल्पतरुप्रभृतिषु गृह्यस्यतिः । “बहूनां सन्मतो यस्तु दद्यादेकं
 धनं नरः । करणं कारयेद्वापि सर्वैरेव कृतं भवेत्” ॥ तथा च
 “पापमेवाश्रयेदस्मान् इत्येतानाततायिनः” इत्याद्युक्तं पाप-
 क्षयायाश्चमेधिके पर्वणि युधिष्ठिरं प्रति व्यासवाक्यम् । “अश्व-
 मेधो हि राजेन्द्र पावनः सर्वपाप्मनाम् । तेनेद्वा वै विपाप्मा
 त्वं भविता नात्र संशयः” ॥ तत्रैव भगवद्वाक्यं “भौमसेनाजुनो
 चैव तथा भाद्रवतौसुतौ । दृष्टवन्तो भविष्यन्ति त्वयौष्टवति
 पार्थिव” ॥ उपसंहारेऽपि वैशम्पायनः । “गत्वा चावभृथे

५३४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

राजा विपाप्या भ्रातृभिः सह । सम्भाष्यमानः शुशुभे महेन्द्र-
स्त्रिदशैरिव ॥ अविभक्तानां पालकानामप्येकं प्रायश्चित्तं
विभक्तानाञ्च पादं पादम् एका चेदिति प्रागुक्तत्वात् बहूनां
गवामपालने तु द्विगुणं प्रायश्चित्तं व्यापकानां बहूनाम् इति
प्रागुक्तत्वात्तत्रापि विभक्तं बहुकर्तृके तु द्विपादं प्रत्येकं प्राय-
श्चित्तमिति । मोबधे लघुगुरुप्रायश्चित्तान्तराणि यथायोग्यं
द्रव्यतत्त्वामिसमुपत्वात्त्यन्तनिर्गुणत्वदेशकालविशेषप्रयोजका-
दिभेदेन व्यवस्थेयानि ।

अथ गोबधपवादः । पराशरः । “धूर्त्येषु वज्रमानेषु
दण्डेनाभिहतस्य च । काष्ठेन सेष्टुना वापि घाघाणेन तु
ताडितः । मूर्च्छितः पतितश्चैव मृतो वा सद्य एव च ॥ एवं
गतानां धूर्त्याणां पवच्छामि यथाविधि । उत्थितस्तु पदं गच्छेत्
पञ्च सप्त दशार्थका ॥ आसं वा यदि गृह्णाति तोयं वा पिबति
स्नयम् । पूर्वव्याधिविनष्टानां प्रायश्चित्तं न विद्यते” ॥ यदि
व्याधिप्रयुक्तानां दृषाणां हस्तयोजनमात्रेण स्वल्पतरदण्डाघातेन
वा मूर्च्छया पतनं भवति अनन्तरं गमनयासादौ कृते भरणं
भवति तदागमनयासप्रवृत्ततोयपानैस्तदानौस्तनमरणे हत्व-
भावं निश्चित्य पूर्वव्याधिविनष्टत्वं ज्ञायते । यदि तु पूर्वव्याधि-
रहित एव प्रहारजनितव्याधिना यासादि कृत्वापि ज्ञायते तदा
प्रायश्चित्तमस्यैव संवर्तते । “यन्त्रणे गोचिकित्सायां मूढगर्भ-
विमोचने । यत्र कृते विपत्तिः स्यात् प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥
शौबधं स्नेहमाहारात् दद्यात्तो ब्राह्मणेषु च । प्राचिनां प्राण-
हृत्यर्थं प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥ दाहच्छेदधिराभेदप्रयत्नेरपकुर्व-
ताम् । द्विजानां गोहिताश्वं वा प्रायश्चित्तं न विद्यते” ॥ मूढगर्भ-
चन्तर्मृतमर्भः । मुहवैचित्ते इत्यनेन तथार्थत्वात् । याज्ञवल्क्यः ।
“क्रियमाणोपकारे तु मृते विप्रेण पातकम् । विपाके गोहृषा-

प्रायश्चित्तसूत्रम् ।

५३५

षाञ्च मेघज्वालिक्रियासु च ॥ विशेषमाहाङ्गिराः । “शृङ्गभङ्गे-
 ऽस्त्रिभङ्गे च चर्मनिर्मोचनेऽपि वा । दशरात्रं चरेत् वज्रं सुस्था
 सा यदि गौर्भवेत् ॥ द्विजानां गवाञ्च द्वितार्थमित्यर्थः । अत्र
 प्राणरक्षार्थमाहारादिदानैर्मरणे दोषाभावस्य वाचनिकत्वात्
 मललम्बानुमरणेनात्मघातादि । एवं “गोपालकी गवां गोष्ठे धूमं
 यस्तु नंकारयेत् । मच्चिकाक्षौमनरके मच्चिकाभिः स भक्ष्यते” ॥
 इति देवीपुराणानुसारादग्निं प्रज्वाल्य तत्रैव स्थितस्य देवात्त-
 दग्निना मरणे दोषाभावः । तत्रास्थितस्य तु अपालननिमि-
 त्तगोबधजन्यदोषः । मिताक्षरायां पराशरः । “कूपे स्नाते
 च धर्मार्थं गृहदाहे च धे सृताः । ग्रामदाहे तथा घोरे प्राय-
 क्षित्तं न विद्यते” ॥ इदन्तु बन्धनरहितस्य पशोः कदाचित्
 दाहादिना सृतविषयम् । इतरत्रापस्तम्बोक्तम् । “कान्ता-
 रैष्वथवा दुर्गे गृहदाहावटादिषु । यदि तत्र विपत्तिः स्यात्
 पाद एको विधीयते” ॥ इति ज्ञेयम् एतद्वचनं यमस्येति भव-
 देवभट्टः । चिकित्सायां पापाभावो यथावदुपचारो बोध्यः ।
 न पुनः सक्षिपाताभिभूतस्त्रोदकपानादिना । अतएव मनुः ।
 “चिकित्सायाञ्च सर्वेषां मिथ्याप्रचरतां दमः” । काश्यपोऽप्यत्र
 प्रायश्चित्तमाह । “दोग्ध्री दमनातिदोहावासापाशदामघ-
 ण्टाभरणयोजनात् । तैलपानीषधविनियोगादरापन्नानां प्राय-
 क्षित्तं ब्राह्मणेभ्यो विनिवेश्य सशिक्षवपनं कृत्वा प्राजापत्य-
 कच्छमाचरेत् । चीर्षांस्ते गां दक्षिणां ब्राह्मणाय दद्यात् धेनुं
 तिलधेनुं वेति” । अत्र गोधेनुतिलधेनुदानानां शक्यपेक्षो
 विवक्ष्यः । तिलधेनुमाह रत्नार्णवे वराहपुराणम् । “तिलधेनुं
 प्रवक्ष्यामि सर्वपापप्रणाशिनौम् । यां दत्त्वा पापकर्मापि
 मुच्यते नरकाद्वरः ॥ चतुर्भिः सैतिकाभिश्च प्रस्थ एकः प्रकी-
 र्चितः । ते षोडश भवेद्वेनुश्चतुर्भिर्वत्सको भवेत् ॥ इक्षुदण्ड-

५३६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

मयाः पादा दन्ताः पुष्पमयास्तथा । नासागन्धमयी तस्मा
 जिह्वा गुडमयी तथा ॥ पृष्ठे ताम्रमयी सा स्याद्वरुणाभरण-
 भूषिता । ईदृशो कल्पयित्वा च स्वर्णशृङ्गीं प्रकल्पयेत् ॥ कांस्यो-
 पदोष्ठां रौप्यचुरां पूर्वधेनुविधानतः । तिलधेनुं ततो दत्त्वा
 द्वादश्यां नियतः शुचिः ॥ आत्मानं तारयेद् दुर्नात् नारकात्
 कामभागवेत् ॥ सेतिका कुडवः । स च द्वादशप्रसूति-
 परिमितः । चतुर्भिरिति प्रसूयैरिति शेषः । कांस्योपदोष्ठां
 कांस्यक्रोडाम् । एतच्च गोः शक्तिमनपेक्ष्यैव दमनादितो मरणे
 बोध्यम् । यत्तु व्यासेन “घण्टाभरणदोषेण विपत्तिर्यदि गोर्भ-
 वेत् । कच्छार्धमाचरेत्तत्र भूषणार्थं हि तत् कृतम् ॥ विरेक-
 वमनाभ्याश्च संघाते योजने तथा । सता सङ्कुलपाशेन मृते
 पादोनमाचरेत् ॥ इत्युक्तं तद्गौररक्ष्यप्रवेशेन , सतादिवस्त्रघ-
 ण्टादिदोषमरणे ज्ञेयम् । पुनर्व्यासः । “शौषधं क्षवणश्चैव
 स्नेहं पिण्याक्रमेव च । अतिरिक्तं न दातव्यं काले स्वल्पश्च
 दापयेत् ॥ अतिरिक्ते विपन्नानां कच्छपादो विधेयते । शौषधे
 तु न दोषोऽस्ति स्नेच्छया पिबते यदि ॥ अन्यथा दोयमाने
 तु प्रायश्चित्तं न संशयः ॥ अन्यथा कच्छां विनातिरिक्तौषधे ।
 तेनानिच्छया स्वल्पदाने दोषाभावात्तथा व्यवहारः । भवदेव-
 भट्टहरिनाथोपाध्यायधृतं संवर्त्तवचनम् । “शृङ्गभङ्गेऽस्थिभङ्गे
 च कटिभङ्गे तथैव च । यदि जीवति पश्मासान् प्रायश्चित्तं
 न विद्यते ॥ अत्र पश्मासोत्तरमरणे तद्दोषोपशमनाय प्राय-
 श्चित्तं नास्ति तदभ्यन्तरमरणे बधप्रायश्चित्तं भवति एवञ्च शृङ्ग-
 भङ्गादिनिमित्तकपापे पृथक् प्रायश्चित्तं न कर्त्तव्यम् । बधप्राय-
 श्चित्तेनैव गुह्या प्रसङ्गात्तदपगमसिद्धेः । पश्मासोत्तरन्तु
 शृङ्गभङ्गादिनिमित्तकपूर्वोक्तं मासार्थवचनं प्राजापत्यं वा
 कर्त्तव्यमिति । चर्मनिर्मोचनादिनिमित्तविहितप्रायश्चित्तमु-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५३७

क्षाऽङ्गनादौ तदपवादमाह तुः पराशराङ्गिरसौ । “अन्यत्राङ्ग-
 नलक्ष्म्यां वाहनिर्भोचने कृते । सायं संयमनार्थं न दुष्टे-
 द्रोधवन्धयोः” ॥ अङ्गनं त्रिशूनादिकरणम् । लक्ष्म स्थिर-
 चिह्नकरणम् । वाहनिर्भोचनं वाहनादिना चर्मनिर्भोचनम् ।
 संवर्तः । “देवद्रोण्यां विहारे च कूपेष्वायतनेषु च । एषु
 गोषु विपसासु प्रायश्चित्तं न विद्यते” ॥ देवद्रोणी स्वयम्भूलिङ्गा-
 द्यवस्थानगह्वरं विहारो गवां मैथुनम् आयतनं सौमानिबन्ध-
 स्थानम् । अथ कूपायतनकर्तुरेव प्रायश्चित्ताभावो न तु गोस्वा-
 मिनः । सर्वत्रैवापालने तस्य दोषश्रुतेः । स्मृतिसागरसारे
 गोभिलः । “मुष्कमोषकरो विप्रोऽव्रतं चान्द्रायणश्चरेत् ।
 प्रयोजकस्तु कुर्वीत व्रतस्याहं विशुद्धये ॥ हलैर्वा शकटैर्वापि
 वाहयेत् यो हृषं स्वयम् । प्राजापत्यद्वयं कुर्याद्द्विगुणं योषितां
 गवाम् ॥ हृषमन्तु समुत्सृष्टं कपिलां वापि कामतः ॥ योज-
 यित्वा हले कुर्यात् व्रतं चान्द्रायणद्वयम् । विक्रयैर्गां विनि-
 मयैर्दत्त्वा गोमांसखादके ॥ व्रतं चान्द्रायणं कुर्यात् वधे
 साक्षाद्बधौ भवेत्” ॥ मुष्कमोषकरो वीजनाशकरः । याज्ञ-
 वल्क्योक्तदण्डविधौ सृत्यलिङ्गच्छेदयोस्तुल्यत्वाभिधानात् प्राय-
 श्चित्तेऽपि तथेति स्वरसः । यथा क्षुद्रपशूनां दुःखादौनुपक्रम्य ।
 “क्षिप्तस्य छेदने सृत्वी मध्यमो मूल्यमेव च । महापशूनामेतेषु
 स्थानेषु द्विगुणो दमः” ॥ मध्यमो मध्यमसाहसो दण्डः ।
 स तु चत्वारिंशदधिकपञ्चशतपणकम्तेनैवोक्तः । यथा “साशौति-
 पणसाहसो दण्ड उत्तमसाहसः । तदर्धं मध्यमः प्रोक्तस्तदर्ध-
 मधमः स्मृतः” ॥ मूल्यमिति पशुस्वामिने च मूल्यम् । महा-
 पशूनां गवाश्वादीनाम् एतेषु पूर्ववचनैतद्वचनोक्तेषु । गोमांस-
 खादके जवनादौ । अत्र गवामपण्यत्वेन उपपातकत्वादपि
 चान्द्रायणं युक्तं तथाच गौतमः । “पशवस्य हिंसा संयोग

५३८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

इति” । अस्यार्थः यत्र विक्रीताः सन्तः पशवो हिंस्यन्ते तत्र तेषामपण्यत्वमिति प्रायश्चित्तविवेकः । अपण्यानाञ्च विक्रय इति मनुनोपपातकगणने पठितम् । विष्णुना च “उपपात-
 किनस्त्वेते कुर्युश्चान्द्रायणं नराः” । इत्यनेन चान्द्रायणं विहितम् । तत्र पापस्य लघुत्वाच्चान्द्रायणपदं शिशुचान्द्रायण-
 परम् । तत्पादोन्धेनुचतुष्टयेन संकलितं प्रायश्चित्तविवेकेन । एतद्विषय एव “चान्द्रायणमकुर्वाणाः कुर्युः कृच्छ्रचतुष्टयम्”
 इति समूहत्वे बोध्यं बधे त्वज्ञानबधोक्तं सार्धधेन्वष्टकम् एत-
 दपि गुरुत्वात् ब्राह्मणस्त्रामिकविषयम् । ते नान्यत्र गोमांस-
 खादकसम्बन्धि-विक्रयादिमात्रे त्वज्ञानकृततत्तत्स्त्रामिकबध-
 प्रायश्चित्ताहं बधे सम्पूर्णमिति । रजः कृतेषु प्रकीर्णोपपात-
 कानुपातकमहापातकेषु गायत्र्याः शतसहस्रायुतलक्षजपः ।
 तथा च मिताक्षरायाम् । गायत्रीमधिकृत्य शङ्केनोक्तम् । “शतं
 जप्ता तु सा देवी सर्वपापप्रणाशिनी । सहस्रं जप्ता च तथा
 पातकेभ्यः प्रमोचिनी ॥ दशसाहस्रजपेन सर्वकल्मषनाशिनी ।
 लक्षं जप्ता तु सा देवी महापातकनाशिनी” ॥ कल्पतरौ
 यमः । “गायत्र्याः पादमहं वा ऋचः सर्वमेव वा । ब्रह्म-
 हत्या सुरापानं सुवर्णहरणस्तथा ॥ गुरुदाराभिगमनं सञ्चा-
 न्यत् पातकं महत् । सर्वमेतत् पुनात्याह स्त्रियं देवस्त्वतो
 यमः” ॥ वौधायनः । “पूर्वाभिर्ध्याङ्गतिभिः सर्वपात-
 केष्वाचामेत् । तस्मादेवाचमनात् सर्वस्मात् पापात् प्रमु-
 च्यते” ॥ अपहारे तु जावालः । “पश्वगोभूमिकन्याश्च
 हत्वा चान्द्रायणश्चरेत् । सुद्रपशूनपहृत्य प्राजापत्यं समा-
 चरेत्” ॥ चान्द्रायणे धेन्वष्टकम् । प्राजापत्ये धेनुरेका ।
 बालादौनामर्द्धादि । “अनाहिताग्नितस्त्रेय मृशानाञ्चानप-
 क्रिया” ॥ इत्यनेन मनुना उपपातकगणने महापातकानुप-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५३८

पातकास्तेष्वेतरस्त्वर्णस्तेयस्य निर्देशादाहुतौ प्रायश्चित्तावृत्तिः
स्त्रीशूद्राथामर्षश्च प्रागुक्तत्वात् ।

अथ निमित्तिनो नरवधापवादः । मिताचरायाम् । आक्रो-
शादिजनितमन्युनाम्नानं खड्गादिना प्रहृत्य मरणादर्वाक्
आक्रोशनादिकर्त्ता धनादिना सन्तोषितो यदि जनसमक्षमुच्चैः
आवयति । नात्राक्रोशकस्यापराध इति तदा न दोषः ।
यथा विष्णुः । “उद्दिश्य कुपितो हत्वा तोषितः आवयेत् पुनः ।
तस्मिन् मृते न दोषोऽस्ति ह्ययोरुच्छ्रावणे कृते” । हयोरिति
बह्वनामुपलक्षणम् । उच्छ्रावणम् उद्घोषः ।

अथ चाण्डालाद्यक्षभक्षणप्रायश्चित्तम् । यद्यपि द्रवद्रव्यस्य
कण्ठदेशादधो नयनमात्रं पानं तच्च पक्षस्मिन्नेव प्रयोगे चनेक-
धैव भवति तथापि न तथाविधोऽभ्यासोऽपेक्षितः । यतः
पिबति धात्वर्थस्याभ्यासो ह्याभ्यासः । एकफलोद्देशेन पहत-
कृतिव्याध्यानां चैकोपक्रमणां व्यापारनिचयानाम् अप्येक-
धात्वर्थत्वम् । यथा एकफलोद्देशेनैकप्रयत्नोपक्रमणां स्थाली-
मार्जनादीनाम् ओदनपरीक्षणपर्यन्तानां व्यापारनिचयानाम्
एकपचिधात्वर्थत्वम् । यथा वा प्रहारलक्षणानां भिक्षत्वेऽपि
एकफलोद्देश्यकैकप्रयत्नोपक्रमत्वेन एकमेव इन्ति धात्वर्थत्वम् ।
अन्यथा पशुयागे प्रतिप्रहारं प्रहृतं रक्ष इत्येवमादिमन्त्रा-
वृत्तिप्रसङ्गात् । तेनात्रापि एकफलोद्देशेन एकप्रयत्नोपक्रम-
णाम् अपि व्यवहाराणामेकस्मिन् प्रयोगे सकृत्पानत्वं
नाभ्यासः । प्रयोगमेवेत्यभ्यास एवेति सिद्धमिति सुरापाने
भवदेवभट्टोक्तवद्वाण्डालाक्षभक्षणेऽपि सकृदभ्यासविचारः प्रयो-
गमेदादेवाशनमेदं व्यक्तमाह कात्यायनः । “मुनिभिर्द्विरशनं
प्रोक्तं विप्राणां मर्त्यवासिनां नित्यम् । अह्नि च तमस्विन्यां
सार्धप्रहरयामास्तः” । यद्यपि अन्नादौनां कण्ठादधो नयनमेव

५४०

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

भक्षणं न तु निष्ठीवनाय शुण्ठादेः कपोलधारणं तथाविधे प्रयोगाभावात् । तथापि पापविषये तथाविधानुबन्धेऽपि प्रायश्चित्तं ब्रह्मवधे तथा दर्शनात् यथा याज्ञवल्क्यः “चरेद्भूत-महत्वापि घातार्थं चेतुः समागतः” । अत्र हननप्रतिषेधेन तदङ्गभूताध्यवसायादेरपि प्रतिषिद्धत्वात् प्रायश्चित्तविधानं तथात्रापि भक्षणप्रतिषेधेन तदङ्गभूताव्यभिचरिताद्यादिसंयोगस्यापि प्रतिषिद्धत्वेन दोषस्य विद्यमानत्वात् भवत्येव प्रायश्चित्तं मिताक्षरायामप्येवम् । अतएवोक्तं “जिघ्रक्ष हि सुरां कश्चित् पिबतीत्यभिधीयते । यावच्च क्रियते वक्त्रे गण्डूषस्य प्रवेशनम्” इति । अत्र वक्त्रे गण्डूषस्य प्रवेशनेन पानातिदेशवद्भक्षणोद्यमेऽपि भक्षणातिदेशः । ततश्च “विप्रदण्डोद्यमे कच्छन्त्विति कच्छं निपातने” । इति याज्ञवल्क्यादण्डोद्यमे दण्डनिपातप्रायश्चित्तार्थवत् भक्षणोद्यमे अण्डादधीनयनसम्भावनारहिते अर्थं प्रायश्चित्तं ज्ञेयम् । विधेयकतापि प्रागुक्तं चरेद्भूतमहत्वापौत्यत्र तथा च व्यवस्थापितम् । तत्र भक्षणप्रायश्चित्तमाहाङ्गिराः । “अन्यावसायिनामन्नमग्रीयाद् यस्तु कामतः । स तु चान्द्रायणं कुर्यात् तप्तकच्छमथापि वा । चण्डालः स्वपचः क्षत्ता सूतो वैदेहकस्तथा । मागधायो गवौ चैव सप्तैतेऽन्यावसायिनः” । अथ कामत एव चान्द्रायणतप्तकच्छयोर्विषमशिष्टत्वेन इच्छाविकल्पा सम्भवात् अद्यापि धेत्यनेन भवदेवभट्टोक्तसमुच्चया योगाच्च । कामतश्चान्द्रायणमकामतस्तप्तकच्छमिति व्यवस्थितो विकल्पः । चण्डालाद्युत्पत्तिमाह मनुः । “अत्रियाद्विप्रकन्यायां सूतो भवति जातितः । वैश्यान्मगधवैदेहौ राजविप्राङ्गनासूतौ । शूद्रादायोगवः क्षत्ता चण्डालश्चाधमो नृणाम् । वैश्यराजन्यविप्रासु जायन्ते वर्णशङ्कराः” । तथा “क्षत्तुर्जातस्तथोग्रान्तु खपाक इति कीर्त्यते ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

३४१

चत्रियादिप्रवन्धायां कूराचारविहारवान् ॥ अथशूद्रवपुर्जन्तु-
 रुषो नाम प्रजायते ॥ एतच्चान्द्रायणं सकृद्वोजने आपस्तम्बेन
 प्रमादत इत्यभिधानात् । यथा “चाण्डालासं यदा भुक्तं
 ब्राह्मणाद्यैः प्रमादतः । प्रायश्चित्तं कथं तत्र वर्षे वर्षे विधी-
 यते ॥ चान्द्रायणं चरेद्द्विप्रः क्षत्रः सान्त्तपनं चरेत् । षड्वराक्ष
 चिरात्रक्ष वर्षयोरनुपूर्वशः” ॥ यद्यपि प्रमादोऽनवधानता इत्य-
 मरः । तथापि सा न गृह्यते अङ्गिरसा कामत एव चान्द्रा-
 यणविधानात् अतएव प्रमादतः सकृदित्यर्थः । इति प्राय-
 श्चित्तविवेकः । चान्द्रायणाशक्तौ धेनुष्यकं देयम् । कापालि-
 काक्षभोजने तन्मारीगमने च ज्ञानाज्ञानाभ्यां कृच्छ्रचान्द्रायण-
 द्वयविधानात् यथापस्तम्बः । “कापालिकाक्षभोक्तृणां तन्मारी-
 नामिनान्तथा । ज्ञानात् कृच्छ्राद्मुद्दिष्टमज्ञानादैन्दवद्वयम्” ॥
 कृच्छ्राद्भ्यं चर्द्धं व्याप्य कृच्छ्रं प्राजापत्यमित्यर्थः । अस्य
 प्रायश्चित्तविवेके कैवर्त्तदितुल्यत्वाभिधानात् । ज्ञानाज्ञानाभ्या-
 मष्टधाभ्यस्तभोजने इदं प्रायश्चित्तम् अभिगमे तु हिरण्यस्ते
 ज्ञेयम् । “व्रह्मं प्रातस्त्यहं सायं व्रह्ममद्यादयाचितम् । व्रह्मं
 परन्तु नाश्रीयात् प्राजापत्यं चरन् द्विजः” ॥ इति मनुवचनात्
 प्राजापत्यस्य द्वादशाहसाध्यत्वेन मासे सार्धप्राजापत्यद्वयात्
 वर्षे त्रिंशत्प्राजापत्यानि । तदशक्तौ त्रिंशद्वेनवः । “प्राजा-
 पत्यव्रताशक्तौ धेनुं दद्यात् पयस्त्रिनौम् । धेनोरभावे दातव्यं
 तुल्यं मूल्यं न संशयः” ॥ इति संवर्त्तवचनात् धेनुमूल्यन्तु
 कार्षापणत्रयं प्राग्व्यवस्थापितम् । “स्यात्त्वकामकृते यत्तु
 द्विगुणं बुद्धिपूर्वके” इत्यङ्गिरो वचनात् । ज्ञानात् यत् प्राय-
 श्चित्तम् अज्ञाने तदर्धप्राप्तेरत्रापि चान्द्रायणद्वये पञ्चदश धेनवः ।
 अर्थादेकस्मिन्नष्टौ धेनवः । तन्मूल्येऽपि सार्धसप्तधेनुमूल्यं सार्ध-
 द्वाविंशतिः कार्षापणा देयाः । एवं “जलाम्युद्वन्धनभ्रष्टाः

५४२

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

प्रव्रज्यानिश्चयच्युताः । विषप्रपतनप्रायश्चित्तघातच्युताश्च ये ॥
 सर्वे ते प्रत्यवसिताः सर्वधर्मवह्निष्कृताः । चान्द्रायणेन शुद्धो-
 क्तमकच्छ्रदयेन वा ॥ इति यमवचनाच्चान्द्रायणार्हतुल्यत्वा-
 अनूक्ततमकच्छ्रे पादोनधेनुचतुष्टयं तदग्रतो सपादैकादश
 कार्षापणा देया इति । एतच्च क्षत्रियादीनां पादपादहान्या ।
 एतच्चामस्यभक्षणप्रकरणे विष्णुः । “विप्रे तु सकलं देयं
 पादोनं क्षत्रिये मतम् । वैश्येऽर्धं पादशेषस्तु शूद्रजातिषु
 मस्यते” ॥ एवञ्चापस्तम्बीनां क्षत्रियादीनां सान्त्तपनादि आप-
 द्विषयम् आपयुक्तत्वेनापि प्रायश्चित्तं क्वासदर्शनात् यथा परा-
 शरः । “आषत्काले तु विप्रेण भुक्तं शूद्रं गृहे यदि । मनस्तापेन
 शुद्धेत्तु दुपदां वा शतं जपेत्” । अन्यत्र मनुना प्रायश्चित्तधिक्य-
 सुक्तम् । तद्यथा । “राजासं तेज आदत्ते शूद्रासं ब्रह्मवर्चसम्”
 इत्यभिधाय “भुक्त्वा चान्यतमस्त्राक्षममत्या क्षपणं त्रयम् ।
 मत्या भुक्त्वा चरेत् कच्छं रेतो विष्मूचमेव च” ॥ सान्त्तपने
 धेनुद्वयं कामाकामाभ्यां सान्त्तपनप्राज्ञापत्ययोर्विधानात् । यथा
 मनुः । “जातिभ्रंशकरं कर्म कृत्वान्यतममिच्छया । चरेत्
 सान्त्तपनं कच्छं प्राज्ञापत्यमनिच्छया” ॥ कच्छं व्रतम् ।
 षड्भावे धेनुरेका । षड्भावाप्राज्ञापत्ययोस्तुल्यत्वाभिधानात् । यथा
 मत्तक्रुद्धातुराणामित्युक्त्वा मनुः । “भुक्त्वा चान्यतमस्त्राक्षममत्या
 क्षपणं त्रयम् । मत्या भुक्त्वा चरेत् कच्छं रेतो विष्मूचमेव
 च” ॥ अज्ञानात् त्रयमुपवासं विधाय ज्ञानात् द्वैगुण्येन
 षड्द्विप्राप्तौ प्राज्ञापत्यं विदधाति । एवं त्रिरात्रे चतुर्विंशतिः
 पणाः प्राज्ञापत्यानुकल्पधेनुमूल्याहत्वात् । एवञ्च प्रायश्चित्ते
 शूद्रस्य त्रिरात्रोपवासविधानात् । “वैश्याः शूद्राश्च ये मोहा-
 दुपवासं प्रकुर्वते । त्रिरात्रं पञ्च रात्रं वा तेषां पुष्टिर्न विद्यते” ॥
 इति प्रायश्चित्तेतरकाम्यपरम् । पुष्टिर्व्रतफलमिति रुद्रधरः ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५४३

मनुः “अण्डालान्यस्त्रियो गत्वा मुक्ता च प्रतिगृह्य च । पतत्य-
 ज्ञानतो विप्रो ज्ञानात् साम्यन्तु गच्छति” ॥ अस्या स्नेच्छा
 जवनश्चपचादयः याज्ञवल्क्यदौपकलिकायामपि । अन्तेभवा
 अस्याः यतोऽधमजातयो न सन्तीत्युक्तं प्रतिगृह्य अदृष्टार्थ-
 त्यक्तद्रव्यं स्वीकृत्य तद्व्यन्तु वैदिककर्मानर्हमपि यथा
 शरीतः । “पतितदुष्कृतिभ्यः प्रतिगृहीतमस्वर्ग्यमयश्चियं न
 तेन पुण्यार्थमाप्नोति” मितान्तरायां यमः “योऽदत्तादायिनो-
 जस्ताप्तिषेत ब्राह्मणी धनम् । याजनाध्यापनेनापि यथा-
 स्तेनस्तथैव सः” ॥ अदत्तादायिनश्चौरस्त पततीति प्रायश्चित्ते-
 तरवैदिककर्मानधिकारी सन् नरकभागौ भवति । यथा
 गोतमः “द्विजातिकर्मभ्यो हानिः पतनं परत्र चासिद्धिः तमेकै
 नरकमिति” । हरिस्मरणादौ तु विशेषवचनादेवाधिकारः ।
 तथा च नारदीयम् । “सम्यक् सम्यामुपासीत त्रिकालं
 ज्ञानमाचरन् । अध्ययनाध्यापनादौ नि वर्जयेत् संस्मरन् हरिम्” ॥
 एवञ्च “पञ्चैतानि महापातकानि कृत्वा ब्राह्मणः सद्भिर्नानु-
 सन्धाथो नानुपाद्योऽभिगन्तुः सर्वकर्मविवर्जितः पतिततमो
 भवति” इति देवलषचनेन महापातके पातित्याभिधानात्
 अत्रापि तथाविधानात् तदीयप्रायश्चित्तमङ्गिरसीक्तं षड्दश-
 प्रापत्य युक्तम् । यथा “षड्भिर्वर्षैः कच्छचारौ ब्रह्मज्ञा तु
 विशुध्यति” । वर्षे त्रिंशत्प्राजापत्यानि पूर्वसुक्तानि षड्भि-
 र्वर्षैः साशीतिशतं प्राजापत्यानि तदशक्तावशीत्युत्तरधेनुशतं
 देयम् तन्मूष्यं वा चत्वारिंशदधिकपञ्चशतकार्पापणा देया इति
 गुरुत्वादेतस्य भोजनप्रतिषेधयोरज्ञानाददृष्टचत्वारिंशदभ्यासवि-
 षयता । यतः सकृदज्ञानात्तप्तकच्छविधानेन तत्र पादोन-
 धेनुचतुष्टयं तस्याष्टचत्वारिंशदगुणेन साशीतिशतं धेनवी भव-
 त्तीति तद्भोजनस्य निन्दितास्वादनं तथा इत्यनेन उपपातकगणे

५४४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

मनुना निर्दिष्टत्वात् तदभ्यासे प्रायश्चित्ताधिक्यं 'गोप्तवद्विहितः कक्ष्याम्नायणमथापि वा । अभ्यासे तु तयोर्मूयस्ततः शुद्धिमवाप्नुयात्" ॥ इति यमवचनात् अतो न तन्त्रता । भोजनसाहचर्यात् प्रतिग्रहेऽपि तथा । अभिगमे तु सकृदज्ञानादेव पातित्वमिति प्रायश्चित्तविवेकः । युक्तसायं चाण्डालान्स्वस्त्रौगमनस्यानुपातकत्वात् यथा मनुः । "गुरुतत्त्वव्रतं कुर्यात् रेतः सिक्ता स्त्रयोनिषु । सख्युः पुत्रस्य च स्त्रौषु कुमारौष्वन्यजासु च" ॥ विष्णुरपि । अन्त्यजागमनादौनुपक्रम्य । "अनुपातकिनस्त्वेते महापातकिनो यथा । अश्वमेधेन शुद्ध्यन्ति तीर्थानुसरणेन वा" ॥ अश्वमेधप्रायश्चित्तन्तु राज्ञ एव तत्र तस्यैवाधिकारात् तथा चापस्तम्बः । "राजा सार्वभौमोऽश्वमेधेन यजेत नाप्यसार्वभौम इति" अश्वमेधावभ्युद्यमाने विप्रस्याप्यधिकारः । तथा च कल्पतरुवृत्तं भविष्यपुराणम् । "यदा तु गुणवान् विप्रो हन्याद्विप्रन्तु निर्गुणम् । अकामतस्तदा गच्छेत् स्नानञ्चैवाश्वमेधकम्" ॥ ततश्चावभ्युद्यमानं अत्रियविषयमिति प्रायश्चित्तविवेकोक्तं हेयम् । स्त्रिया अपि तुस्य प्रायश्चित्तमाहाङ्गिराः । "व्रतं यच्चोदितं पुंसां पतितस्त्रीनिषेवणात् । तच्चापि कारयेत् सूढां पतिता सेवनात् स्त्रियम्" ॥ ज्ञाने तु तत्तुल्यतया द्विगुणव्रताचरणेऽपि न व्यवहार्यः । "प्रायश्चित्तेरपैत्थेनो यदज्ञानकृतं भवेत् । कामतोऽप्यवहार्यस्तु वचनादेव जायते" ॥ इति याज्ञवल्क्यवचनात् । पापाभावे कथमव्यवहार्य इत्याह वचनादेवेति तथाचोक्तम् । किमिदं वचनं न कुर्यात् नास्ति वचनस्यातिभार इति । पापस्य हे शक्नो नरकोत्पादिका व्यवहारविरोधिका चेति । तत्रैकतरशक्तिविनाशे व्यवहारविरोधिका शक्तिरस्त्येति भावः । तथा च मिताचरायामापस्तम्बः । "नास्यास्मिन् लोके

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५४५

प्रत्याशक्तिर्विद्यते कल्पयन्तु निवृत्त्यते" इति । अतएव पापा-
 क्तरेऽप्यव्यवहार्यत्वं याज्ञवल्क्योक्तम् । "शरणानतबालस्त्री-
 हिंसकान् संवसेन्न तु । चीर्णव्रतानपि सदा कृतघ्नसहिता-
 निमान्" ॥ अतः च कामतो महापातकादिदृष्ट्यापकर्तुर-
 व्यवहार्यत्व दर्शनात् कामतो बहुगुणयुक्तशरणानतादिदृष्ट-
 यामव्यवहार्यत्वं न तु हीनतरदृष्ट्याम् । अन्यथा विषम-
 मिष्टतापत्तिः स्यात् अतएव शत्रुस्त्रीणामवध्यत्वमाह मल्ल-
 पुराणम् । "यदि त्वमिच्छसे वैरं पुरुषेष्वपकारिषु । स्त्रियः
 क्षिप्रपराध्यन्ते गृहपञ्चरक्षीकृताः ॥ किं त्वया न श्रुतं
 लोके त्ववध्याः शत्रुयोषितः" ॥ यद्यप्येवं तथापि स्त्रीहिंसका-
 निति हीनवर्णोपभुक्ताघातकेतरपरं "हीनवर्णोपभुक्ता या
 त्याज्या बध्यापि वा भवेत्" । इति वृहस्पत्युक्तेः "अकामतः
 स्त्रियं हत्वा ब्राह्मणीं वैश्यवच्चरेत् । कामतो द्विगुणं प्रोक्तं
 प्रदुष्टायां न किञ्चन" ॥ इति व्यासीक्तेः वैश्ववत् वैश्यहत्या
 अतवत् एतेन यद्यपि व्यभिचारिस्त्रीबधे अल्पोऽय एव प्रायश्चित्तम् ।
 तथापि वाचनिकोऽयं व्यवहारप्रतिषेध इति मिताक्षरोक्तं न
 युक्तिसिद्धम् "केवलं शास्त्रमाश्रित्य न कर्तव्यो विनिर्णयः ।
 युक्तिहीनविचारे तु धर्महानिः प्रजायते ॥ पापे गुरुणि गुरुणि
 स्वल्पान्यत्वे च तद्विदः । प्रायश्चित्तानि मैत्रेय जगुः स्नायन्-
 वादयः" ॥ इति वृहस्पतिवचनात् । एवञ्च हीनवर्णोपभु-
 क्तायाः परित्यागविधानेनात्यन्तपातित्याज्ज्ञानतस्तदुपभोक्तुः
 पत्युरपि गुरुपापसंसर्गित्वेन सद्यः पातित्वम् । जानन्नित्युप-
 क्रम्य "याजनं योनिमध्यस्थं स्वाध्यायं सहभोजनम् । कृत्वा
 सद्यः पतन्त्येते पतितेन न संशयः" ॥ इति देवज्ञवचनात्
 अज्ञानतस्तु वारदयेन यत्तु पतितस्त्र्यौगमनस्य लघुत्वं प्राय-
 श्चित्तविवेककङ्कितं तदत्याज्यापरम् । अतएव तैरेव स्तेया-

५४६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

दिना पतितेत्युपक्रम्य उक्तम् । तत्राज्ञानतो वक्षरेण पातित्वं
 “संवक्षरेण पतति पतितेन सहाचरन् । याजनाध्यापनादु
 यौनात् एकशखासनाशनात्” ॥ इति हारौतवचनात् ।
 ज्ञानतो वक्षराहंनेति । तदसंस्तुष्टदोषाभाव एव “बान्धवोऽपि
 पृथग् भूत्वा तत् पापं नाप्रुथात् कश्चित्” इति देवसवचनात्
 याज्ञवल्करदौपकलिकायां कृतघ्नमाह स्कन्दपुराणम् । “ब्रह्मघ्ने
 च सुरापे च चोरे च गुरुतल्पने । निष्कृतिर्विद्धिता सद्भिः
 कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः । भर्तृपिच्छापहर्ता च पित्रपिच्छा-
 पहारकः । तस्माद् यद्ब्रवीत्वा विद्याश्च दक्षिणां न प्रयच्छति ।
 पुमान् स्त्रियश्च यो हेष्टि यच्चैतान् घातयेन्नरः । कृतस्य दोषं
 वदति सकामाक्ष करोति यः । न क्षरेच्च कृतं यस्तु श्रापमान्
 यस्तु दूषयेत् । सर्वांस्तानृषिभिः सार्धं कृतघ्ना न ब्रवौन्मनुः” ।
 तस्मात् पित्रादिगुरोः कृतस्य सत्कर्मण इति शेषः । सका-
 माक्ष करोति कृतस्य कर्तृनिति शेषः येत्तु विष्णुवचनम् ।
 “चाण्डालाक्षं भुक्त्वा त्रिरात्रमुपवसेत् सिद्धं भुक्त्वा पराकः” इति
 तद्वलाङ्गोजनविषयम् इति प्रायश्चित्तविवेकः । बलात् प्रवर्त्त-
 मानस्य विषयज्ञानमस्त्येव स्वारसिकत्वाभावात् तथा कारित्वं
 किंत्वज्ञानकृतपापान्न युक्तं पापाधिकामित्याशयः । त्रिरात्र-
 माभाक्षविषयं परवसिद्धमित्युक्तेः । पराकमाह मनुः । “यत-
 क्षनोऽपमत्तस्य द्वादशाहमभोजनम् । पराको नाम कच्छ्रोऽयं
 सर्वपापापनोदनः” । तेनात्रामाक्षे सिद्धान्नप्रायश्चित्ततुरीय-
 भागविधानात् अज्ञानादावपि तत्तुरीयकल्पनेति । पराके
 पञ्च धेनवः पराकस्य राजापत्यपञ्चकतुल्यत्वात् यथाङ्गिराः
 “षड्भिर्वैः कच्छाचारौ ब्रह्महा तु विशुध्यति । मांसि मांसि
 पराकेण विभिर्वैर्व्यपोहति” । अत्र षड्भिर्वैः सायीतिशत-
 राजापत्यानि पूर्वमुक्तानि । तथा प्रतिमांसि एकैकपराकेष

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५४७

वर्षे द्वादशपराकाः वर्षे च षट् त्रिंशत्पराकाः ततश्च षट्त्रिंश-
 त्पराकाशौत्तरप्राजापत्यशतयोः प्रत्येकं ब्रह्मवधपापक्षयैक-
 कार्यकारित्वात् तुल्यत्वम् । षट्त्रिंशत् अशौत्तरशतं पञ्च-
 गुणं भवतीति । अतः प्राजापत्यपञ्चकतुल्यं पराकः । शुष्कान्ने
 पक्वान्नाद्यं प्रायश्चित्तं विष्णुधर्मोत्तरदर्शनात् । यथा “यस्तस्य
 भुङ्क्ते पक्वान्नं कृच्छ्राद्यं तस्य निर्दिशेत् । शुष्कान्नभोजिनः
 पादमित्याह भगवान्मनुः” ॥ तस्याविज्ञातचाण्डालसंहितै-
 कवेश्मस्यसङ्करोत्तरकरणरूप-मूलपापकर्तुर्द्वितीय-संसर्गिणः तथा
 चापस्तम्बः । “अन्यजातिरविज्ञातो निवसेद् यस्य वेश्मनि ।
 स वै ज्ञात्वा तु कालेन कुर्यात्तत्र विमोक्षणम् । चान्द्रायणं
 पराको वा द्विजातीनां विमोक्षणम् । प्राजापत्यन्तु शूद्राणां
 तथा संसर्गदूषणे । यैस्तत्र भुक्तं पक्वान्नं कृच्छ्रं तेषां विनि-
 दिशेत् । तेषामपि च यैर्भुक्तं तेषामर्घ्यं विधीयते । तेषामपि
 च यैर्भुक्तं कृच्छ्रपादो विधीयते” । अत्र तृतीयसंसर्गिण एव
 प्रायश्चित्तदर्शनात् तुर्यसंसर्गजदोषो नास्ति । प्रायश्चित्तविवे-
 कोऽप्येवम् । शङ्खः “शूद्रान्नं ब्राह्मणो भुङ्क्ता तथा रक्षावता-
 रिणः । चिकित्सकस्य क्रूरस्य तथा स्त्री मृगजीविनः । चाण्डा-
 लान्नं भूमिपादमजजौविश्वजौविनाम् । शौण्डिकान्नं सूति-
 कान्नं भुङ्क्ता मासं व्रतौ भवेत्” । अत्राजजौविश्वजौविनामिति
 श्रवणात् “मार्जारकुक्कुटकागश्ववराहविदङ्गमान् । पोषयन्न-
 रकं याति तमेव द्विजसत्तम” इति विष्णुपुराणवचनमपि ।
 जौविकार्यपोषणपरम् । तं रोमपूयवहं नरकम् । व्रतौ याव-
 केनेति प्रायश्चित्तविवेकः । मासयावकाहारे धेनुद्वयम् गोवधे
 उक्तम् । एतच्छूद्रान्नादावभ्यासानुभ्यासाभ्यां यथासम्भवविष-
 यम् । शौण्डिकान्नेत्वज्ञानतः सकृद्भोजने धेनुद्वयम् । यत्तु
 मनुवचनम् । “श्वपतां शौकिण्डामाञ्च चेलनिर्णजकस्य च ।

५४८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

रजकस्य नृशंसस्य यस्य चोपपत्तिर्गृहे । भुक्ता चान्यतमस्याव-
ममत्या चपणं ब्राह्मम्” इति । त्रिरात्रीपवासविधायकं तदा-
माद्यविषयं लघुप्रायश्चित्तत्वात् तत् वृत्तिहीनद्विजपरमिति
प्रायश्चित्तविवेकः । चाण्डालान्नेन तु प्रायश्चित्तलाघवात् सक-
दज्ञानादापद्रुक्तोत्तारितादिविशिष्टविषयम् । तथा चोत्तारादपि
पापक्षपमाह मनुः । “अभोज्यमन्नं नास्तव्यमात्मनः शुचि-
मिच्छता । अज्ञानाद् भुक्तसुत्तार्यं शोध्यं वाप्याशु शोधनैः” ।
प्रमादाद्भुक्तं वमितव्यम् । तदसम्भवे यथोक्तप्रायश्चित्तैः शोध-
नीयम् वमनपक्षेऽपि अल्पप्रायश्चित्तं भवत्येव विष्णुसूत्रे तथा
दर्शनात् तद् यथा । “आमश्याद्वाशने त्रिरात्रं पयसा वर्त्तत
ब्राह्मणः शूद्रोऽच्छिष्टाशने वमनं कृत्वा सप्तरात्रमुपवसेदिति” ॥
आमश्याद् गृहितैर्यत् क्लियते पयसा क्षीरेण तत्राप्यायुर्वेदोक्त
परिभाषा । “पयः सर्पिः प्रयोगेषु मध्यमेवाभिधीयते । विशेषो
यत्र नोक्तः स्यादेव तत्र विधिः स्मृतः” । एवम् उच्छिष्टे यः
पराक् उक्तोऽङ्गिरसा सोऽपि प्रागुक्तसक्तदापदादिविषये बोध्यः ।
विष्णुनापि अनुच्छिष्टे पराकोक्तेः । तथा चाङ्गिराः । “चाण्डा-
लपतितादीनामुच्छिष्टावस्य भक्षणे । द्विजः शुद्धेत् पराकेण
शूद्रः कच्छेत् शुद्धाति” । यत्तु मिताक्षरापामापस्तम्बः ।
“अन्त्यानां भुक्तशेषस्तु भक्षयित्वा द्विजातयः । चान्द्रं कच्छ्रं
तदर्हस्तु ब्रह्मचरविशां विधिः” । चान्द्रं चान्द्रायणम् । कच्छ्रं
तप्तकच्छ्रम् एतच्च ब्राह्मणस्य सकदज्ञानविषयं बलात्कारा-
नुत्तारेऽप्यचेतरताम्बूलाद्युत्सृष्टपरश्च तत्ज्ञाने आपस्तम्बेन
उच्छिष्टे चान्द्रायणविधानात् अङ्गिरसा अन्त्यावसायिनामि-
त्यादि प्रागुक्तवचने सामान्यतस्तप्तकच्छ्रविधानात् अनुच्छि-
ष्टेऽपि तथात्वादेव सर्वानुच्छिष्टादुच्छिष्टे द्वैगुण्यं बोध्यम् ।
प्रायश्चित्तविवेके संसर्गप्रकरणेऽप्येवं चतुर्विधोच्चापदि ज्ञेयम् ।

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५४६

चङ्कुरो वचने पतितपदस्य सर्वधर्मवर्षिष्कृतवाचिनः प्रायश्चित्तगोरेण चाण्डालजातिसाहचर्येण च जवनादिस्नेच्छजातिवाचित्वं न तु ब्रह्महत्यादिपतितवाचित्वं तत्र सकृदुच्छिष्टाशने स्वल्पप्रायश्चित्तत्वात् । अतएव ब्रह्महत्यादि उच्छिष्टाशने ज्ञानाभ्यासद्वयादेवसाम्यं प्रायश्चित्तविवेककृद्भिः संसर्गिप्रकरणे उक्तम् । अथ तु ज्ञानेन द्वादशवारात्तथेति जवनादीनाम् सर्वधर्माहृत्यमुक्तम् चरिवंशे । “सगरस्तां प्रतिज्ञाञ्च गुरोर्वीक्ष्य निग्रम्य च । धर्मं जघान तेषां वै वैशान्त्यत्वं चकार ह । अर्धं शकानां शिरसो मुण्डयित्वा व्यसर्जयत् । जवनानां शिरः सर्वं काश्चोजानाभ्यैव च । पारदा मुक्तकेशाश्च पञ्चवाः श्लशुधारिणः । निःसाध्यायवषट्काराः कृतास्तेन महात्मना । यका जवनकाश्चोजाः पारदाः पञ्चवास्तथा । कीलिसर्पाः समहिषा दर्षाखोलाः सकेरलाः । वशिष्ठवचनाद्वाजम् सगरेण महात्मना” । शकानां शकदेशोद्भवानां चक्ष्त्रियाणाम् एवं जवनादीनामिति । अत्र जवनशब्दस्तद्देशोद्भववाचो चवर्ग इतीयादिः । जवनी देशवेगिनोरिति त्रिकाण्डशेषाभिदर्शनात् । तेषां स्नेच्छत्वमप्युक्तं विष्णुपुराणे । तथा कृतान् जवनादीनुपक्रम्य ते चात्मधर्मापरित्यागात् स्नेच्छत्वं ययुरिति । वीधायनः । “गीमांसस्त्रादको यश्च विरुद्धं बहुमाधत्ते । सर्वाचारविहीनश्च स्नेच्छ इत्यभिधीयते” । अतएव चाण्डालेन सह स्नेच्छानां साम्यमाह देवकः । “दामीकृतो बलात् स्नेच्छैवाण्डालाद्यैश्च दस्युभिः । अशुभं कारितः कर्म मवादेः प्राणहिंसनम् । उच्छिष्टमार्जनञ्चैव तथा तस्यैव भक्षणम् ॥ खरोष्ट्रबिडूवराजाणामामिषस्य च भक्षणम् । तत् स्त्रीणाञ्च तथा सङ्गृह्णाभिस्य सह भोजनम् ॥ मासोषिते द्विजाती च प्राजापत्यं विशेषनम् । चान्द्रायणत्वाहिताग्नेः

५५०

प्रायश्चित्ततत्त्वम्

पराकस्त्वथ वा भवेत् ॥ चान्द्रायणं पराकं वा चरेत् संवत्सरो-
 धितः । संवत्सरोधितः शूद्रो मासाह्वं यावकं पिबेत् ॥ मासं
 विप्रोषितः शूद्रः कृच्छ्रपादेन शुद्ध्यति” ॥ विप्रोषितो विशेषेण
 प्रकर्षण उधितः । “जह्वं संवत्सरात् कल्पं प्रायश्चित्तं
 हिजोत्तमेः । संवत्सरैश्चतुर्भिश्च तद्भावं सोऽधिगच्छति । द्वासो न
 विद्यते तस्य प्रायश्चित्तैर्दुरात्मनः” ॥ तदिह स्नेच्छचाण्डालाद्यैर्दस्यु-
 भिर्यदा नाहिताग्निर्हिजातिरुच्छिष्टभोजनोच्छिष्टभक्षणसरोद्भू-
 विद्वराहमांसभक्षणस्नेच्छस्त्रीसंसर्गतदीयस्त्रीसहभोजनादिकु-
 क्षितं कर्म बलात् मासैकं कारितः तदा तेन प्राजापत्यम् ।
 साम्निना तु चान्द्रायणं कार्यं क्षत्रियवैश्याभ्यां पराकव्रतम् अग्निना
 ब्राह्मणेन तु संवत्सरैकदास्यकरणे चान्द्रायणं कार्यम् इत-
 राभ्यां पराकः । शूद्रेण तु मासैककरणे कृच्छ्रपादं संवत्सरैकदा-
 स्यकरणे मासाह्वं यावकपानम् । संवत्सरादूह्वं वत्सरचतुष्टयं
 यावत् भागहारेण प्रायश्चित्तमूहनौयम् । तदूह्वं तत्समत्वेन
 पतितत्वात् प्रायश्चित्तभावात् मरणमिति यत् प्रायश्चित्त-
 विषेकोक्तं तत् पापाधिक्यसम्भवेत प्रायश्चित्तलाघवात् अनुप-
 नौताष्टवर्षाभ्यन्तर-बालविषयम् । “चतुर्थादत्सरादूह्वं मष्टमं
 यावदेव हि । शिशोर्व्रतं प्रकुर्वन्ति गुरुसम्बन्धिबान्धवाः” ॥
 इति ब्रह्मपुराणौयमप्येतत्परमिति । अत्र जातमावस्थाहि-
 तान्निवसम्भवः तथा च जावालः । “जाते कुमारैरणि-
 मयित्वा तस्मिन्नायुष्यहोमान् जुहोति तस्मिन्सूडाकरणीप्र-
 नयनव्रतादिशरीरदानक्रियास्तस्मिन्नेवैनमुद्वाहयेयुः सशालान्नि-
 रिति” । यत्तु कुमारवचनम् । “जातमावः शिशुस्तावत्
 यावदष्टौ समावयः । स हि गर्भः समो ज्ञेयो व्यक्तिमावप्रद-
 र्शकः ॥ भक्ष्याभक्ष्यं तथा पेये वाच्यावाच्यं तथानृते । तस्मिन्
 काले न दोषः स्यात् स यावद्विपनौयते” ॥ इति तदुक्तव्यति-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५५६

रिक्तास्पदापहरम् । अष्टवर्षग्रहणम् । अनुपनीतस्यापि पर-
स्तादोषार्थम् उपनयनपदस्य पञ्चवर्षानुपनीतस्य वर्षकाष्टकेभ्यः
प्राप्तपि दोषज्ञापनार्थं प्रायश्चित्तविवेकेऽपि “सुरापाननिषेधो-
ऽयं जात्याश्रय इति स्थितिः । न पिबेद् ब्राह्मणो मद्यं निषिद्ध-
मपि चापरम्” इति कुमारवचनान्तरदर्शनात् पूर्ववचनं मद्यो-
त्तरपरम् इत्युक्तं तथा च ब्रह्मस्थितिः । “स्वात् कामाचार-
भक्षोक्तिः महतः पातकादृते” । ततश्च “पतिताम्रन्तु यो
भुङ्क्ते सप्ताहमुदके वसेत् । पानीयपानतश्चापि कुशवारि पिबे-
त्तद्वत्” ॥ इत्यङ्गिरो वचनमपि । शूद्राश्च ब्राह्मणो भुङ्क्ते
इति शङ्खवचनसमानविषयम् । अतएव सप्ताहोदकवासोऽपि
धेनुद्वयेन सङ्कलितः प्रायश्चित्तविवेककृतेति । एवञ्च तत्तत्-
पानीयपानेऽप्यज्ञानादौ तत्तद्भोजनप्रायश्चित्तपादो बोध्यः ।
गायत्र्यादिरहिताऽथवाह्वारकाऽन्त्यजपुरोहितादिरूपपतित-
ब्राह्मणाश्चमक्षणपरं वा अङ्गिरो वचनं तेषां बधेऽत्यन्तलघुप्राय-
श्चित्तमुत्थाऽत्यन्ताल्पप्रायश्चित्तमत्रापि । तथा च कल्पतरौ
भविष्यपुराणम् । “यदात्यन्तगुणैर्हीनो गाथक्या च विवर्जितः ।
निहतः कामतश्चैव तदा यत् स्यात् निबोध मे ॥ जन्ता यदा-
समर्थयेत् तत्रेदं परिकल्पयेत् । वशिष्ठेन यदाख्यातं ब्रह्महत्या
व्यपोहनम्” ॥ हादशरात्रमुपवसेदित्यर्थः । यत् प्रायश्चित्त-
विवेककृताप्यत्र “ब्रह्महा वत्सरं कृच्छ्रं चरेत् पूर्णं तु वत्सरे ।
हिरण्यमणिगोवृषाश्चतुर्भूमिसर्पांश्च ब्राह्मणेभ्यो दद्यात्”
इति सुमन्तूक्तं प्रायश्चित्तमुक्तं तत् समर्थपरं भोजनवत्तदभि-
गमनरूपसंसर्गोऽप्येवम् ।

अथान्यजस्तौगमनभोजनप्रायश्चित्तम् । तत्र संवर्तः । “नटीं
शैलुषिकीञ्चैव रजकीं वेणुजौविनीम् । गत्वा चान्द्रायणं
कुर्यात् तथा क्षमीपजौविनीम् । कामतस्तु यदा गच्छेच्चरे-

६५२

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

चान्द्रायणद्वयम्” ॥ ततश्चाज्ञानतश्चान्द्रायणं चान्द्रायणे चेन्न-
 एकम् । शैलूषिकः “वृत्त्यन्वेषौ नटानाम् स तु शैलूषिकः
 स्मृतः” । इति ब्रह्मपुराणोक्तम् इति प्रायश्चित्तविवेकः । यत्
 यमवचनं “रजकश्चर्मोकारश्च नटो षष्ठ एव च । कैवत्तमेद-
 भिक्षाश्च सप्तैते चान्यजाः स्मृताः ॥ एतेषाम् स्त्रियो गत्वा
 भुक्ता च प्रतिगृह्य च । पतत्यज्ञानतो विप्रो ज्ञानात् साम्यम्
 गच्छति” ॥ इति पातित्याभिधायकम् । तत्र रजकादीनां
 प्रागुक्तमनुवचने शौण्डिकतुल्यत्वात् । शौण्डिके प्रागुक्तशङ्क-
 वचनेन मासयावकपानव्रतविधानात् । तत्र प्राजापत्यद्वय-
 संकलनात् । बह्वनामेकधर्माणामिति बोधायनवचनात् । एते-
 खपि तथाकल्पनात् अज्ञानतः सकृद्भोजने प्राजापत्यद्वयं तत-
 श्चाज्ञानात् यत् पातित्यमभिहितं तत् नवतिवारभोजने
 ज्ञेयम् । पातित्याश्च द्वादशवार्षिकप्रायश्चित्ताहंता ज्ञानतस्तु
 कृतेऽपि द्विगुणप्रायश्चित्तेऽव्यवहार्यता । अन्यथा तत् संसर्गिणि
 प्रायश्चित्तव्यवस्था न स्यात् । प्रतिग्रहेऽप्येवम् । अभिगमने तु
 चतुर्विंशतिवारात्पातित्यमज्ञानात् ज्ञानात् साम्यमिति । चा-
 ण्डालसृष्टोदके त्वङ्गिराः । “यस्तु चाण्डालसंसृष्टं पिबेत्तोयमका-
 मतः । स तु सान्तपनं कच्छ” चरेत् शुद्धार्थमात्मनः” ॥ सान्त-
 पनमाह याज्ञवल्क्यः । “कुशोदकश्च गोक्षौरं दधि मूषं शकृत्
 घृतम् । प्राश्यापरिहृत् पवसेत् कच्छ” सान्तपनं चरन्” ॥ एत-
 द्द्वयसाध्यं तदशक्तौ षडुपवासस्तृतीयभागात् पुराणो देयः ।
 चाण्डालादि सृष्टाद्वभज्जणेऽपि प्राजापत्यम् । “अमेध्यपतित-
 चाण्डालपुङ्गवराजस्त्रलावधूतकुनिकुष्ठि-कुनश्चिसृष्टानि भुक्ता
 कच्छ” माचरेत्” इति शङ्कवचनात् एतत् सकृदज्ञानविषयम् ।
 एवं प्रायश्चित्तमधिकृत्य “बालस्याशक्तस्य वा तत्पिताऽनुध्याय
 मनसा सर्वकर्माणि कुर्वीत पितुरभावे सत्याचार्याः” इति

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५५३

पैठीनसिवचनात् । “रोगी वृद्धस्तु पोगण्डः कुर्वन्त्यन्यैर्व्रतं सदा” इति ब्रह्मपुराणाद्याशक्तौ प्रायश्चित्तमन्येन कार्यम् अनुध्याय तदीयं पापं मनसा सङ्कल्प्यात्यर्थः ।

तदयं संक्षेपः । चाण्डालाद्यन्नभक्षणीयमे कण्ठादधीनयनसम्भावनारहितेऽर्धं प्रायश्चित्तम् । चाण्डालाद्यन्नभक्षणे तप्त-
कच्छमज्ञानात्तदशक्तौ पादीनधेनुचतुष्टयम् । सपादैकादश कार्षापणा वा देयाः । चान्द्रायणं ज्ञानात् तदशक्तौ धेन्वष्टकं सार्धद्वाविंशति कार्षापणा वा देयाः । पराकी बलात्कारे तदशक्तौ पञ्च धेनवः । पञ्चदश कार्षापणा वा देयाः । सर्वतो-
च्छिष्टं तु व्रतद्वैगुण्यम् अपादज्ञानभुक्तोत्तारिते मासयावक-
व्रतम् । तदशक्तौ धेनुद्वयं षट् कार्षापणा वा देयाः । ततो-
च्छिष्टाग्रे पराक इति । अभ्यासभेदे त्वावृत्तिरुद्दनीया । शुष्कान्ने
सर्षद्वाहं जलामाश्रयोः सर्वत्र तुरीयांशः अज्ञानतः चाण्डाल-
स्पृष्टोदकपाने द्वादशाध्वं सान्तपनं तदशक्तौ कार्षापणैको
देयः । अज्ञानतः चाण्डालस्पृष्टान्नभक्षणे प्राजापत्यं तदशक्तौ
धेनुरेका कार्षापणद्वयं वा देयम् । एतच्च ब्राह्मणस्य क्षत्रिया-
दीनां तु पादपादहानिः स्त्रीबालवृद्धरोगिणामर्धम् ।

अथ गोमांसादिभक्षणप्रायश्चित्तम् । सुमन्तुः । “गोमांस-
भक्षणे प्राजापत्यं चरेदिति” । इदमज्ञानतः सक्कड्डीजनविषयम्
एतत् प्रायश्चित्तान्ते पुनरुपनयनमाह विष्णुः । “ग्रामकुक्कुट-
नरगोमांसभक्षणे च सर्वेष्वेव द्विजातीनां प्रायश्चित्तान्ते पुनः
संस्कारं कुर्यादिति” प्राजापत्ये धेनुरेका कार्षापणद्वयं वा
देयम् । चाण्डालाद्यन्नभक्षणप्रकरणे उपनयनं चान्द्रायणसम-
मिति शूलपाणि महामहोपाध्यायसङ्कलनात् संस्काराशक्तौ
धेन्वष्टकं सार्धद्वाविंशतिकार्षापणा वा देयाः । शङ्कः । “ग्रामश्वं
कुक्षरोष्टौ च सर्वं पञ्चनस्रन्तथा । क्रव्यादं कुक्कुटं ग्राम्यं

५५४

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

कुर्यात् संवत्सरं व्रतम्” ॥ तथेति भुक्तेत्यर्थः । एतच्च चिर-
कालाभ्यासे संवत्सरव्रते पञ्चदश धेनवः । पञ्चचत्वारिंशत्
कार्षापणा वा देयाः । अभ्यासे तु प्राजापत्यमात्रावृत्तिः ।
तत्सुख्यव्रताम्सरं वा । संस्कारस्तु सङ्गदेव । हारीतः । “मत्स्य-
कण्टकशम्भूकशङ्कुशक्तिकपर्दकान् । पीत्वा नवोदकञ्चैव पञ्च-
गव्येन शुद्ध्यति” ॥ नवोदकं नवखातजलं वर्षोदकञ्च । तथा
च ब्रह्मपुराणम् । “नवखातजलं गावो महिष्यम्हानयो नयः ।
शुद्ध्यन्ति दिवसैरेव दशभिर्नात्र संशयः” ॥ मिताक्षरायां
स्मृतिः । “काले नवोदकं शुद्धं न पातय्यन्तु तत् ब्राह्मम् ।
अकाले तु दशाङ्गं स्यात् पीत्वा नाद्यादहर्निशम्” ॥ काले
वर्षाकाले । शङ्खः । “स्नानमाचमनं दानं देवता पिबितपे-
णम् । शूद्रोदकेन कुर्वीत तथा मेघादिनिःसृतैः” ॥ पाना-
दौतरस्पर्शादौ च हरिवंशः । “अभीममभो विसृजन्ति सेषाः
पूतं पवित्रं पवनैः सुगन्धिः” जावास्तः । “केशखीटावपन्नञ्च
स्त्रीभिः स्पृष्टं तथैव च । श्लोदक्या शूद्रसंस्पृष्टं पञ्चगव्येन
शुद्ध्यति” ॥ भुक्तेति शेषः । अवपन्नं केशादिभिः सह
पक्कम् । स्त्री शूद्रा पञ्चगव्येन तन्मात्रपानेन व्रतरूपत्वात्
तेन तत् पीब्योपवसेत् । तदशक्नौ अष्टौ पणा देयाः ।

अथ भार्यायां मातृत्वादि वदतः प्रायश्चित्तम् । यथा
स्मृतिसागरे यमः । “क्रोधात्क्रोडाहदन् भार्यां मातरं भगि-
नीमपि । प्राजापत्यव्रतं कुर्यात् सर्ववर्णेष्वयं विधिः” ॥
त्यागानन्तरसंयद्दे मत्स्यतन्त्रं “क्रोधाद् यदि त्वजेद्भार्यां वयः-
स्याञ्च गुणाधिकाम् । ऋषिचान्द्रायणं कृत्वा पुनः संप्रह-
मादिशेत्” ॥ ऋषिचान्द्रायणमाह यमः । “स्त्री स्त्रीन्
पिण्डान् समग्नौ यान्नियतात्मा दृढव्रतः । हरिष्यान्नस्य वै मांसं
ऋषिचान्द्रायणं स्मृतम्” ॥ ऋषिचान्द्रायणे पादोनधेनु-

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

५५५

चतुष्टयम् । यश्च वस्त्रेणाप्यत्र दण्डविधानात् । प्रायश्चित्तं सूचितम् । यथा “अयुक्तं शपथं कुर्वन्मयोग्योयोग्यकर्मकृत् । वृहत्क्षुद्रपशूनाञ्च पुंस्त्वस्य प्रतिरोधकृत् ॥ साधारणस्याप-
त्तापौ दासौ गर्भविनाशकृत् । पितृपुत्रसूत्रदं भ्रातृदम्पत्या-
चार्यशिशुकाः ॥ एषामपतितानान्तु त्यागौ च शतदण्डभाक्” ॥
अयुक्तं शपथं कुर्वन्निति स्मार्थ्यां प्रति यदि त्वां गच्छामि तदा
मातरमेव गच्छामौत्ययुक्तशपथकर्त्तेति शूत्रपाणिमहामहो-
पाध्यायाः ।

अयोपवीतच्छेदनप्रायश्चित्तं कामरूपीयनिवस्ये स्मृति-
सागरे आपस्तम्बः । “ब्राह्मणेन यदा दैवाच्छिवं यज्ञोपवी-
तकम् । मनस्त्रापेन शुद्धिः स्वादापस्तम्बोऽब्रवीन्मुनिः ॥ प्राणा-
यामत्रयं कृत्वा निराहारः क्षिपेद्दिनम्” ॥ वृहन्ननुः । “उप-
वीतं ब्राह्मणस्य क्षिप्तं शूद्रेण कामतः । अन्यदादाय मन्त्रेण
जपन्मुपवसेद्दिनम्” ॥ अनादेशे गायत्रीमिति वचनात् ।
अनिर्दिष्टे शतमिति वचनाच्छतावृत्तिमायत्रौजपं कृत्वा उप-
वसेत् ऋथशृङ्गः । “चाण्डालैः श्वपचैर्वापि क्षिप्तं यज्ञोपवीत-
कम् । मुनिभिस्तु विनिर्दिष्टं महासान्तपनद्वयम्” ॥ महा-
सान्तपनमाह याज्ञवल्क्यः । “कुशोदकञ्च गोक्षौरं दधि मूत्रं
शक्नोदधृतम् । प्राश्नापरेह्णुपवसेत् कुच्छं सान्तपनं चरन् ॥
पृथक् सान्तपनद्वयैः षडहः सोपवासकः । सप्ताहेनैव कच्छो-
ऽयं महासान्तपनः स्मृतः” ॥ सप्तादष्टाध्वमहासान्तपनो
धेनुद्वयसमान इति प्रायश्चित्तविवेकः । वृहत्स्यतिः । “शूद्रेण
तु यदा क्षिन्नमुपवीतं द्विजन्मनः । दण्डं विंशत् पणं दत्त्वा
प्राजापत्येन शुद्धयति” ॥ प्राजापत्यं धेनुदानसमं तत्तुल्यं
कार्पापणद्वयम् । हारौतः । “चाण्डालपुङ्गव स्नेच्छान्त्य-
जकापालिकैस्तथा । क्षिप्तयज्ञोपवीतो यः सोऽतिकच्छेप
शुद्धयति” ॥ अतिकच्छे द्वे धेनू ।

५५६

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

अथ रेतो मूत्रपुरीषभक्षणप्रायश्चित्तम् । वृद्धस्यतिः ।
 यत्नेच्छानामपेधानामभक्ष्याणाञ्च भक्षणे । रेतोमूत्रपुरीषाणां
 शङ्कै चान्द्रायणश्चरेत्” ॥ गीतमः । “अमत्या पाने पयो
 घृतमुदकं वायुं प्रति त्र्यहं पिबेत् सतप्तकच्छः । ततः संस्कारः
 मूत्रपुरीषरेतसां प्राशने चैवमिति” ॥ वायुं तप्तदुग्धवाण्यम्
 अयं द्वादशाहसाध्यस्तप्तकच्छः । चान्द्रायणतप्तकच्छयोज्ञाना-
 ज्ञानाभ्यां व्यवस्था संस्कारस्तूभयत्रैव । चान्द्रायणे धेनुष्टकं
 तप्तकच्छे धेनुचतुष्टयम् । उपनयनं चान्द्रायणसमम् । प्राय-
 श्चित्तविवेककृतापि चाण्डालान्नभक्षणप्रायश्चित्ते तथा संकल-
 नात् । उपनयने विशेषयति मनुः । “वपनं मेखला दण्डो
 भैक्ष्याचार्या व्रतानि च । निवर्त्तेत द्विजातीनां पुनः संस्का-
 रकर्मणि” ॥ स्वाध्यायाद्यपेक्षा नास्तौत्थाह रर्गः । “विप्रस्य
 चतुर्यस्यापि मौञ्जी स्यादुत्तरायणे । दक्षिणे च विशां कार्य्यं
 नानध्याये न संक्रमे ॥ अनध्यायेऽपि कुर्वीत यस्य नेमित्तिकं
 भवेत्” ॥ अपिना दक्षिणायनकृष्णपक्षयोः समुच्चयः । मल-
 मासादिदोषोऽप्यत्र नास्ति प्रायश्चित्तरूपत्वेन प्रतिप्रसृतत्वात् ।
 तथा च दक्षः । “नेमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति यथा
 यथा । तथा तथैव कार्य्याणि न कालस्तु विधीयते” ॥ संवर्त्तः ।
 “विष्णून् भक्षणे विप्रः प्राजापत्यं समाचरेत्” ॥ एतद्वलात्कार-
 रविषय इति प्रायश्चित्तविवेकः । वस्तुतस्तु अज्ञानाहनात्कारे
 आधिक्यं प्राक् प्रतिपादितम् । अत्र ऊनैकादशवर्षीयबाल-
 विषयमिदम् । क्षत्रियादौ पादपादहानिः ।

अथोच्छिष्टस्य चाण्डालादिसर्गप्रायश्चित्तम् । आपस्तम्बः ।
 “भुक्तोच्छिष्टस्त्वनाचान्तश्चाण्डालैः खपचेन वा । प्रमादात्
 स्पर्शनं गच्छेत् तत्र कुर्याद्विशोधनम् ॥ गायत्र्यष्टसहस्रन्तु
 द्रुपदां वा शतं जपेत् । त्रिरात्रोपोषितो भूत्वा पञ्चमथ्येन

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

१५७

शुश्रूषति ॥ भुजोष्णितोऽन्धवैः स्पृष्टः प्राजापत्यं समाचरेत् ।
 पर्शोष्णिते स्मृतः पादः पादः कामाशने तथा ॥ प्राजापत्यं
 ज्ञाने पर्शोष्णितो वेनाद्यमासः सास्ये निक्षिप्तः । न तु
 निगोर्णः । दध्मः । पाने मैथुनसंसर्गे तथा मूत्रपुरीषयोः ।
 संसर्गं यदि यच्छेत्तु श्वोद्विज्ज्वास्त्वैः सह ॥ दिनमेकं चरेन्मूत्रे
 पुरीषे तु दिनद्वयम् । दिनत्रयं मैथुने स्यात् पाने स्याच्च
 चतुष्टयम् ॥ काश्यपः । “श्वशूकरास्य चाण्डालमद्यभाण्ड-
 रजस्वलाः । यद्युच्छिष्टः स्पृश्येत तत्र छच्छं सात्त्वपनं चरेत्” ॥
 एतज्ज्ञानाभ्यासे सात्त्वपने धेनुद्वयम् । ब्रह्मपुराणे । “उच्छि-
 ष्टेन तु शूद्रेण विप्रः स्पृष्टस्तु तादृशः । उपवासेन शुद्धिः स्यात्
 शुना संस्पृष्ट एव वा ॥ उच्छिष्टेन तु विप्रेण विप्रः स्पृष्टस्तु
 तादृशः । उभौ ज्ञानं प्रकुरुतं सद्य एव समाहितौ” ॥ अनु-
 श्चिष्ट ब्राह्मणस्य गन्धमिति प्रायश्चित्तविषेकः ।

अथ रजस्वलास्यर्षप्रायश्चित्तम् । काश्यपः । “रजस्वला
 संस्पृष्टा ब्राह्मण्या ब्राह्मणौ यदि । एकरात्रं निराहारा
 पञ्चगव्येन शुश्रूषति ॥ रजस्वला तु संस्पृष्टा राजन्या ब्राह्मणौ तु
 या । त्रिरात्रेण विशुद्धिः स्यात् व्याघ्रस्य वचनं यथा ॥ रजस्वला
 तु संस्पृष्टा वैश्यया ब्राह्मणौ च या । पञ्चरात्रनिराहारा
 पञ्चगव्येन शुश्रूषति ॥ रजस्वला तु संस्पृष्टा शूद्रया ब्राह्मणौ
 यदि । षड्रात्रेण विशुद्धेत्तु ब्राह्मणौ कामचारतः । अकाम-
 तश्चरेदर्धं ब्राह्मणौ सर्वजातिषु” ॥ एतेन रजस्वलायाः
 ब्राह्मण्याः सवर्णरजस्वलास्यर्षे एकरात्रोपवासः पञ्चगव्यपानं
 कामतः । अकामतस्तदर्धं नक्तव्रतं असवर्णरजस्वलास्यर्षे
 त्रिरात्रपञ्चरात्रषड्रात्रोपवासः । अकामतस्तदर्धम् । एतद्व-
 तुर्याहानन्तरं कर्तव्यम् । “चाण्डालेन खपाकेन संस्पृष्टा
 चेद्रजस्वला । अतिक्रम्य तान्यहानि प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥

५५८

प्रायश्चित्ततत्त्वम् ।

त्रिरात्रमुपवासः स्यात् पञ्चगव्येन शुद्धति । तां निशां तु व्यतिक्रम्य स्वजात्यक्तान्तु कारयेत् ॥ इति वचनान्तरदर्शनात् एतत् कामतः । अत्र दिनभेदोऽपि नास्ति । अज्ञाने ब्रह्मस्यतिः । “पतिताम्यश्नपाकैस्तु संस्पृष्टा स्त्री रजस्वला । तान्यहानि व्यतिक्रम्य प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥ प्रथमेऽङ्गि त्रिरात्रस्तु द्वितीये द्वादशमाचरेत् । अहोरात्रं तृतीयेऽङ्गि चतुर्थे नक्तमाचरेत् ॥ चतुर्थेऽङ्गोति शुद्धिस्त्रानात् पूर्वं व्याघ्रः । “रजस्वला यदा स्पृष्टा श्वजम्बुकश्चरैः क्वचित् । निराहारा मवेत्तावत् यावत् स्नानेन शुद्धति” ॥ अत्रापि ब्रह्मसंस्तुतिदिनभेदव्यवस्था । ब्रह्मशातातपः । “रजस्वले तु येनार्क्यावन्योऽन्यं स्पृशती यदि । सवर्णं पञ्चगव्यन्तु ब्रह्मकूर्चमतः परम्” ॥ पञ्चगव्यपानं व्रतरूपम् । तेनोपवासः । ब्रह्मकूर्चमाह जाबालः । “अहोरात्रोषितो भूत्वा पौर्णमास्यां विशेषतः । पञ्चगव्यं पिबेत् प्रातर्ब्रह्मकूर्चपिधिः स्मृतः” ॥ तदशक्तौ पुराणैकं दातव्यम् । उच्छिष्टशूद्रादिस्पर्शे ब्रह्मस्यतिः । “शुभा चोच्छिष्टया शूद्रा संस्पृष्टा द्वादशमाचरेत् । अहोरात्रं तृतीयेऽङ्गि परतो नक्तमाचरेत्” ॥ परतश्चतुर्थदिने स्नायात् पूर्वमिति ज्ञेयम् । इति श्रीरघुनन्दनभट्टाचार्यविराचितप्रायश्चित्ततत्त्व समाप्तम् ।

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

नमो गणेशाय ।

प्रणम्य सच्चिदानन्दं भास्करं जगदीश्वरम् ।

ज्योतिःशास्त्रस्य तत्त्वानि वक्ति श्रीरघुनन्दनः ॥

“राश्यादिनिर्णयस्तत्र चन्द्रादेश्च प्रतिक्रिया । प्रकीर्णं सर्वतोभद्रं बालाद्युपयमस्तथा ॥ नर्माधानं सवः पुंसां सौमन्तो जातभद्रता । जातनामकनिष्कामक्रियाश्चाशनचूडकाः ॥ कर्ण-
वेधस्तथा विद्यारम्भोपनयनिर्णयः । गृहाद्यं कृषिराहुत्यं यानं कृत्रं नृपासनम्” ॥

अथ राश्यादिनिर्णयः । “मेषवृषमिथुनकर्कटसिंहाः कन्या-
तुलाथ वृश्चिकभम् । घनुरथ मकरः कुम्भो मीन इति च
राशयः कथिताः” ॥ राशिवचनम् । “अखिन्द्या सह भरणी
कृत्तिकापादः कौर्त्तितो मेषः । वृषभः कृत्तिकाशेषं रोहि-
ष्यर्द्धेष्ट मृगशिरसः ॥ मृगशिरसोऽर्द्धं चार्द्रा पुनर्वसोस्त्रिपादं
मिथुनम् । पादः पुनर्वसोरन्धः पुष्योऽश्लेषा च कर्कटः ॥
सिंहोऽथ मघा पूर्वफल्गुनौपाद उत्तरायाः । तच्छेषं हस्ता-
चित्रार्द्धं कन्यकाख्यः तौलिनि चित्रार्द्धं स्वातीविशाखायाश्च
पादद्वयं अलिनि विशाखापादस्तथानुराधाम्विता ज्येष्ठा ।
मूलं पूर्वाषाढा प्रथमश्राव्युत्तरांशको धन्वी । मकरस्तत्परि-
शेषं श्रवणा चार्द्धं धनिष्ठायाः । कुम्भोऽथ धनिष्ठार्द्धं शत-
भिषाषौर्वभाद्रपदत्रयम् । भाद्रपदायाः शेषस्तथोत्तरा रेवती
मीनः” ॥ राशिनक्षत्रभेदकथनम् । “राशिनामानि च चे-

५६०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

भन्तुर्गं गृहनाम च । मेघादौनाच्च पर्यायं लोकादेव विचि-
 न्तयेत् ॥ राशिपर्यायकथनम् । “क्रिय-तावुरि-जित्तम-
 कुक्षीर-लेय-पायेय-यूष-कौर्पाख्याः । तौष्टिक आकोकेरी
 ऋद्रोगघान्त्यभं चेत्यम्” ॥ “अरणसित-हरित-पाटल-पाण्डु-
 विचित्राः सितेतरपिषङ्गौ । पिङ्गलकर्बुरवभूमलिनारुचयो
 यथासंख्यम्” ॥ मेघादौनां वर्णभेदकथनम् । “मत्स्यौ घटौ
 नृमिथुनं सगदं सर्वौषं चापीनरोऽज्जघनो मकरो मृगाश्च ।
 तौलीषशस्त्र दहनाप्लवगा च कन्धा शेषाः स्वनामसदृशाः
 स्वचराश्च सर्वे” ॥ मेघादौनां विशेषनामकथनम् । अज्ज-
 जघनः अश्वत्थारजघनो न त्वष्टारुद्रजघनः । उत्तरत्र चतु-
 शरणत्वकथनात् । राश्याधिष्ठातृदेवताकथनम् । “क्रूरोऽथ
 सौम्यः पुरुषोऽङ्गना च ओजोऽथ युग्मं विषमः समश्च । चर-
 स्थिरद्वयात्मकनामधेया मेघादयोऽसौ क्रमशः प्रदिष्टाः” ॥
 राशीनां क्रूरसौम्यादिविवेकः । दैवज्ञमनोहरे । “पुण्यश्च
 पुष्करश्चैव आधानाख्यस्तथैव च । श्रुत्या वृत्त्या हृत्त्या भवन्त्येते
 मित्थं द्वादश राशयः” ॥ पुण्यादिविवेकः । “मिथुनतुला-
 घटकन्या द्विपदाख्यासापपूर्वभागश्च । मृगधनुराद्यन्ताश्च
 वृषाजसिंहायतुशरणाः” ॥ द्विपदचतुष्पदकथनम् । “कर्कट-
 वृश्चिकमौना मकराख्यार्षश्च कौटसंज्ञाः स्त्रुः वृश्चिकराशि-
 र्मुनिभिः सरौष्टप्रत्वेन निर्दिष्टः” ॥ कौटसरौष्टपकथनम् ।
 “द्विपदवशगाः सर्वे सिंहं विहाय चतुष्पदाः । सलिलनिलया
 भक्त्या वश्याः सरौष्टपजातयः ॥ मृगप्रतिवशे तिष्ठन्त्येते विहाय
 सरौष्टपान् । अकथितमृहेषूहं वस्त्रं जनव्यवहारतः” । सरौ-
 ष्टप्रजातय इति बहुवचनात् कौटस्यापि परिग्रहः । राशीनां
 वश्यावश्यकथनम् । “ग्राम्यामिथुनतुला स्त्री चापासिघटा
 निशाषु वृषमेप्रौ । मकरादिमार्गं सिंही वन्यौ दिवसेऽजवृषभौ

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५६१

च । जलजो कर्कटमीनो मकराख्याईश्च शिवमते कुम्भः” ॥
 याभ्यारण्यजलजराशिकथनम् । “ऋषास्तिमिगीविघटा मि-
 थुन धनुः कर्किसृगसुख्याश्च समाः । हृषिककन्यासृगपति-
 वणिजो दीर्घाः समाख्याताः” ॥ राशीनां ऋषदौर्घकथनम् ।
 “प्रागादिककुभां नाथा यथासंख्यं प्रदक्षिणम् । मेघाद्या राशयो
 ज्ञेयास्त्रिराहत्तिपरिभ्रमात्” ॥ दिगधिपकथनम् । “स्वजा-
 तौयाऽनकसंख्याप्रस्तारे वामतो गतिः । हन्तिः पूर्तिश्च गुणने-
 युतो तस्माच्चयोजनम् ॥ यावदन्तुश्च शक्नोति तावद्वच्छति
 हारकः । लब्धं तत्संख्यकं प्राहुर्हीने तस्मात्तद्वच्छनम्” ॥
 अक्षप्रस्तारकथनम् । “यदोदेति तदा लग्नं राशिः स्यादन्वहं
 क्रमात् । अयनांशाङ्गमनमानं तद्गृहमिति नोच्यते ॥ राशौय-
 श्चीनिवासोक्तं तस्मान् स्थूलतोऽत्र तु । रामाऽगवेदै ३ । ४७ ।
 जलधिस्तु मैत्रे ४ । १७ । वीणोरसैः ५ । ६ । पञ्चखसागरेषु ५ । ४० ।
 वाणः कुवेदै ५ । ४१ । विषयोऽङ्गयुग्मैः ५ । २८ । क्रमोत्क्रमा-
 न्नेषतुलादिमानम् । ते दण्डास्तैः पलैर्लग्नं रविभुक्तांशकाः
 क्रमात् । राशौ तत्सप्तमर्चांशाः प्रविष्टा दिवसे तथा । लग्नं
 दण्डपलं द्विघ्नं तत्संख्यं क्रमतः पलम् । विपलश्च रवेर्भोग्य-
 मेवं क्षणनमस्तमे” ॥ लग्नविवेकः । “अर्काङ्गुला तु शूच्यया
 काष्ठो द्वाङ्गुलमूलिका । शङ्कुसंज्ञा भवेच्चैव तच्छायां परि-
 कल्पयेत् ॥ मध्याङ्गुलीनैरादित्यशुक्लैश्चायाङ्गुलैर्हरेत् । षट्-
 पूरितदिवादण्डं लब्धं दण्डादिकं भवेत् ॥ पूर्वाह्णच्छाययातीतं
 पराह्णच्छाययैष्यकम् । शून्यैकरामवाणेभदिशो रुद्राः । ० । १ ।
 ३ । ५ । ८ । १० । ११ । क्रमोत्क्रमैः । आषाढादिषु मासेषु
 छाया माध्याह्निकी मता ॥ अयनांशजमासान्ते व्युत्क्रमेणा-
 दितो बुधैः । संख्योक्तान्यदिने भागुहारे हृदौतरे तथा” ।
 प्रकारान्तरन्तु । “पञ्चाब्धि रामयुग्मै कशून्यै कयुग्मवङ्कयः ।

५६२

ज्योतिस्तत्त्वम्।

चतुःपञ्चर्तवी ५। ४। ३। २। १। ०। १। २। ३। ४। ५।
 ६। माघात्छायापादा दिनार्धके। अयनांशजमासान्ते विषाद-
 गणनक्रमात्। दिने दिने भागहारो मध्यच्छायापदे मतः॥
 षष्ठेः षष्ठ्यांशकोव्यङ्गिरङ्गुलेर्व्यङ्गुलिस्तथा। सद्यूनं दिशतं हीनं
 मध्यपादैश्च षड्गुणैः। छायापादैश्च मध्योनै षड्युतैर्द्विगुणै-
 र्हरत्। याज्ञमादिपदार्धन्तु लब्धा दण्डा गतैश्चकाः। प्राक्-
 पश्चिमदिनार्धात्तु शेषात् षष्टिगुणात् पलम्”॥ दिवादण्डादि-
 ज्ञानम्। “मृगसंक्रान्तिकः पूर्वं पश्चात्तारादिनाम्तरे। एक-
 वर्षे चतुःपञ्चपलमानक्रमेण तु। षट्षष्टिवत्सरानेकदिनं स्था-
 दयनं रवेः। एव चतुःपञ्चदिनमयनारम्भणं क्रमात् व्युत्क्रमेण
 च तद्वत् स्यादुदयानं रवे भ्रुवम्। कर्किसंक्रमणे तद्वदभितो
 दक्षिणायनम्। अयनांशक्रमेणैव विषुवारम्भणं तथा। रवि-
 संक्रान्तितो मेषतुल्योरभितः पुनः। विषुवं मौनकन्यार्धं
 त्वैकाद्योऽष्टशकाब्देके। दिनमानायमौनार्धेऽष्टे षार्धं पालिकं
 शतम्। ततो वृषार्धपर्यन्तमशीतिः पलभाजिनौ। मिथुनार्धं
 चतुस्त्रिंशत्पलानां वर्धते क्रमात्। कर्कटार्धन्तु षट्त्रिंशत्
 सिंहार्धन्तु इयशौतकम्। कन्यार्धेच्च दिनवतिः क्रमात् तुव्यति
 वासरे। कन्यार्धाद्रजनीमानं बोध्यं पूर्वक्रमेण च। दिने
 टिने भागहारान्मानं बोध्यं दिवानिशोः। एकमानं दण्ड-
 पश्चात्त्यक्तान्यमाननिर्णयः। षट्षष्टिवत्सरानेवं ततः स्यात्
 षोडशांशके। पुनस्तद्वत्सरांस्तद्वत् एवं सप्तदशादिके”॥ दिन-
 रात्रिमानम्।

पलदण्डयोः प्रमाणन्तु। “दशगुर्वक्षरोच्चारः कालः प्राणः
 पङ्कादिकैः तैः पलं स्यात्ततः षष्ट्यादण्ड इत्यभिधीयते”। तेन
 च “मासान्ते पक्षस्यान्ते पर्याकाशे देशे स्नाप्नोः कान्तं वक्तुं
 वृत्तं पूर्णं चन्द्रं मत्वा रात्रौ चेत्। चुत्कामः प्राट्श्वेतश्चेतो

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५६३

राहुः क्रूरः प्रायात्तस्माद्वाग्ने इव्यस्यास्ते शय्यैकास्ते सप्तव्या” ।
 अस्यैकपाठात् पक्षं षष्टिपाठादृण्डः । “सामर्थ्यं तनुकल्पते
 समुद्रये वित्तं कुटुम्बं ततो विक्रान्तिं सङ्गजं तृतीयभवने
 योषश्च सञ्चिन्तयेत् । बभूव वाह्यमुखास्तयानपि ततोभीमम्ब-
 पुत्रांस्ततः षष्ठेऽथ सप्तविहिषौ मददृष्टे कामं स्त्रियं वध्मं च ।
 रभ्यायुर्मृतयोऽष्टमे गुरुतपोमाग्यानि चित्तं ततो मानाज्ञास्यद-
 कर्मणां दशममे कुर्यात्तत्तच्चिन्तनम् । प्राप्ताशवधचिन्तयेद्भव-
 दृष्टे ऋप्येत्तु मन्त्रिष्यथौ । सौम्यस्त्रामियुते ज्ञेयैरुपचिन्ति-
 खेषां सतिस्त्वन्यथा” ॥ रभ्यं पापमिति भट्टोत्पन्नः । द्वादश-
 भावविवेकः । “अरातिव्रणयोः षष्ठे त्वष्टमे सृत्तुरभ्ययोः ।
 व्ययस्य द्वादशस्थाने वेपरीत्येन चिन्तनम्” ॥ अरात्यादिभा-
 वापवादः । अष्टोमेऽर्कसौराराः पापाः सौमास्तथा परे पाप-
 शुद्धौ बुधः पापो राहुकेतू च पापदौ । पापसौम्यविवेकः ।
 दशमे च तृतीये च पाददृष्टिरुदाहृता । षष्ठदृष्टिश्च नवमे
 पञ्चमे परिकीर्तिता । चतुर्थेऽष्टमे चैव पादोना परिकीर्तिता ।
 सप्तमे परिपूर्णा च फलमेव प्रकल्प्यते । तृतीयदशमावार्कः
 पश्यन् पूर्णफलप्रदः । द्विकोणगान् गुरुचैव चतुर्थाष्टमगान्
 कुजः । सुतमदननवान्ये पूर्णदृष्टिः सूरार्युगलदशमराशौ
 दृष्टिपादद्वयार्कः । सञ्चरिषुचतुर्थेऽष्टमे चार्कदृष्टिः स्थिति-
 भवमनुपात्त्य नैव दृश्यं हि राहोः” । अष्टाणां राहोश्च दृष्टिः ।
 मेघो ह्यो सृगः कन्याऋर्किमीनतुलाधराः । भास्करादेर्भव-
 न्बुधश्च राशयः क्रमशस्त्वमे । रविर्मेघे ह्ये चन्द्रो गुरुः कर्क
 बुधः स्त्रियां अनिर्युके सृगे भीमः शुक्रो मोने च तुङ्गिनः ।
 त्रिंशद्भागि दिशोरामा अष्टाविंशस्तिथिस्तथा । पञ्च वै सप्त-
 विंशाश्च विंशतयोश्च सञ्चकाः । स्त्रोक्षाश्च सप्तमं नौचं प्राग्व-
 द्भावैर्विनिर्दिशेत् । उच्चास्तःसूक्ष्मसंज्ञः स्यात् नौचान्तस्तु सुनी-

५६४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

चक्रः । परिपूर्णवत्तः सूक्ष्मे सुनीचे दुर्वलो ग्रहः । सूक्ष्मसुनी-
चयोरन्तर्भाग द्वारात् फलं तथा । उच्चनीचकथनम् । “सिंहो
हृष्य मेषश्च कन्या धन्वौघटो घटः । अर्कादौनां त्रिकोणानि
मूलानि राशयः क्रमात्” । मूलत्रिकोण कथनम् । रवि-
भौमजीवभार्गवशनैशराणां त्रिकोणभागाः स्युः । नखरविदिक्
तिथिनखरास्तेन्दोर्दिग्भां शकाः सूच्यात्” ॥

मूलत्रिकोणांशव्यवस्था । “उच्चं नृयुग्मं घटभं त्रिकोणं
कन्यामृहं शुक्रशनी च मित्रे । सूर्यः शशाङ्को धरणीसुतश्च
राहोरिषुर्विशतिवः परांशः । सिंहस्त्रिकोणं धनुश्चसंघं
मीनो मृहं शुक्रशनीविपक्षौ । सूर्यारचन्द्राः सुहृदः समानौ
जीवेन्दुजौ षट्शिखिनः परांशाः । बाहुकेत्वोरुच्चादिचेत्रं
होराय त्रेकाणोनवांशोद्दशांशकः । त्रिंशांशकश्च षड्वर्ग-
स्त्रयादि प्राप्याफलप्रदाः” । इति षड्वर्गः । “कुजशुक्रबुधे-
न्दर्कसौम्यशुक्रावनीभुवाम् । जीवार्किभानुजिज्यानां क्षेत्राणि
स्युरजादयः । विषमर्क्षेषु प्रथमा होराः स्युश्चण्डरोचिषः
द्वितीयाः शशिनो युक्तव्यत्ययादगणयेत् मदा । स्वपञ्चनवमानां
ये राशीनामधिपा ग्रहाः । ते त्रेकाणाधिपाराशौ त्रेकाणा-
स्त्रय पच हि । मेषकेशरिधनुषां मेषाद्याश्च नवांशकाः । मृग-
कन्या हृषाणाश्च मृगाद्यास्तु नवांशकाः । तुलामिथुनकुम्भानां
तुलाद्याः समुदाहृताः । कर्कटशुक्रमौनानां कर्कटाद्या नवां-
शकाः । चराणां प्रथमे चांशे स्थिराणां पञ्चमे तथा । नवमे
द्यात्मका नाश्च वर्गोत्तम इति स्मृतः । स्वनवांशस्तु राशीनां
वर्गोत्तम इति स्मृतः सर्वेषां मेषपूर्वाणां स्रर्चाद्या द्वादशां-
शकाः । कुजार्किर्गुरुसौम्यानां भागाः शुक्रस्य च क्रमात् ।
पञ्चपञ्चाष्टमेषु ज्ञेयमोजःसु राशिषु । त्रिंशांशाव्यत्यया देते
युग्मराशिषु कौर्त्तिताः” । इति षड्वर्गकथनम् । “अजोगो-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

३६५

पतियुग्मश्च कर्षिधन्विष्टगास्तथा । निशासंज्ञाः स्मृताश्चैते
 शेषाद्यान्वे दिनात्मकाः । निशा संज्ञा विमियुनाः स्मृताः
 पृष्ठोदयास्तथा । शेषाः शीर्षोदयाश्चेते मौनबोभयसंज्ञकः ।
 निशादि संज्ञाकथनम् । “षष्ठद्विदशलाभाश्च लग्नादुपचयाः
 स्मृताः । पञ्चमं नवमं स्थानं त्रिकोणं केवलं स्मृतम्” । उप-
 चयत्रिकोणकथनम् । केन्द्रं चतुष्टयं कण्टकश्च लग्नास्तदश-
 चतुर्थानां संज्ञा” । केन्द्रपर्याय तत् स्थानयोः कथनम् । पन-
 फरं द्वितीयाष्टपञ्चमैकादशं विदुः । तृतीयषष्ठनवममन्यश्चापो
 क्लिप्तं विदुः” । पनफरापो क्लिप्तं तत् स्थानकथनम् । “पातालं
 दिवुकश्चैव सुहृदश्चतुर्थकम् । त्रित्रिकोणश्च नवमं दुष्टिकं
 स्यात् तृतीयकम् । धीस्थानं पञ्चमं ज्ञेयं यामित्रं सप्तमं स्मृतम् ।
 धूनं धूनं तथास्ताख्यं षट्कोणं रिपुमन्दिरम् । कर्मस्थानञ्च
 दशमं खं मे शूरणमास्रदम् । द्विद्राख्यमष्टमं स्थानं रिप्पाख्यं
 द्वादशं स्मृतम् । चतुर्थमष्टमश्चैव चतुरस्रं विदुर्बुधाः” ॥ चतु-
 र्थादिपर्यायः । “हेतिः सूर्यश्चन्द्रमाः शीतरश्मिर्हन्ता विज्ज्ञो
 बोधनश्चेन्दुपुत्रः । आरोवक्रः क्रूरदृक्चावनेयः कालो मन्दः
 सूर्यपुत्रोऽसितश्च । जीवोऽङ्गिराः सुरगुर्वचसां पतीज्यौ शुक्रो
 भृगुर्भृगुसुतः सित आस्तुजिह्व । राहुस्तमो गुहसुरश्च शिखी
 च केतुः पर्यायमन्यमुपलभ्य वदेच्च लोकात्” । ग्रहसंज्ञाकथ-
 नम् । “रक्तश्यामो भास्करो गौर इन्दुर्नाल्युद्धाङ्गो रक्तगौरो
 महीजः । दूर्वाश्यामोऽग्नौ गुहगौरैरगात्रः श्यामः शुक्रो भास्करिः
 कृष्णदेहः” । ग्रहाणां वर्णकथनम् । “सूर्यः शुक्रः क्षमापुत्रः
 सैविकेयः शनिः शशी । सौम्यस्त्रिदशमन्त्री च प्राच्यादि दिग-
 धीश्वराः । प्राच्यां सौम्य सुराचार्य्यौ याम्यां भास्करभूमिजौ ।
 प्रत्यक् सौरिहदौच्यास्तु सितेन्दू दिग्वलान्वितौ” । दिग्वलि-
 कथनम् । “भौमार्कजौवाः पुरुषाः क्लीवौ सोमजभानुजौ ।

५६६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

स्याख्यौ भार्गवचन्द्रौ द्वौ तत्पतित्वास्तथोच्यते । पुंश्रद्धादिनि-
र्णयः । “चन्द्रार्कजोवास्तसितौ कुलार्कौ यथाक्रमं सत्त्वरज-
स्तमांसि । कटुलवणतिक्तमिन्ध्रितामधुरान्नौ च कषायकोऽ-
र्कतः” । गुणरसाधिपकथनम् । “ब्राह्मणे शुक्रवागीशौ चचिरे
भौमभास्करो । चन्द्रो वैश्ये बुधः शूद्रे पतिर्मन्दोऽस्त्यजे जने” ।
जात्यधिपकथनम् । “ऋग्वेदाधिपतिर्जीवो यजुर्वेदाधिपः
सितः । सामवेदाधिपो भौमः शशिशोऽथर्ववेदराट्” । वेदा-
धिपकथनम् । मधुपिङ्गलद्वक्चतुरस्रतनुः पित्तप्रकृतिः सवि-
तास्पकचः । तनुहत्ततनुर्बहुवातकफप्राज्ञः शशौ मृदुवाक्
शुभदृक् । भूमिजस्तरुणमूर्त्तिरुदारः पौत्तिकः सुचपलकृश-
मध्यः । स्निष्टवाक् सततहास्यरुचिर्घ्नः पित्तमासतकफप्रकृ-
तिश्च । दृढतनुः पिङ्गलमूर्ध्वजेचक्षो दृढस्थितिः श्रेष्ठमतिः
कफात्मकः । मृगुः सुखी कामवपुः सुलोचनः कफानिलात्मा
सितवक्त्रमूर्ध्वजः । मन्दोऽलसः कपिलदृक् कृशदौर्बगावः
स्थूलद्विजः परुषलोमकचोऽनिलात्मा । रथ्यादीनां क्रमेण
स्वभावकथनं मित्राणि सूर्याच्छशिभौमजोवाः सूर्य्यन्दुजौ
सूर्य्यशशाङ्कजोवाः । आदित्यशुक्रौ रविचन्द्रमौमा बुधार्कजौ
चन्द्रजभार्गवौ च । एकैकविभक्त्यन्तैः सूर्यादेः क्रमेण मित्र-
कथनम् । “सितासितौ चन्द्रमसौ न कश्चित् बुधः शशौ सौम्य-
सितौ रवौन्दू । रवौन्दुमौमा रवितस्त्वमित्रामित्रारिशेषस्तु
समः प्रदिष्टः ॥ बुधः कुजेज्यास्फुजिदर्कपुत्राः शुक्रार्कजौ भौम-
सुरेज्यमन्दाः । शनिः कुजेज्यौ सुरराजमन्दौरव्यादितोऽमौ
समसंज्ञिता स्तुः” ॥ एकैकविभक्त्यन्तैः शत्रु समकथनम् ।
“चतुर्थदशवित्ताख्यविलाभस्याः परस्परम् । तत्कालमित्रास्तु-
ष्टयः कैश्चिदुक्तोऽन्यथा रिपुः” ॥ तत्कालमित्रादिविवेकः ।
हितसमरिपुसंज्ञा ये निसर्गे निरुक्ताः अधिहितहितमध्यास्तेऽपि

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५६७

तत्त्वानामिद्वैः । रिपुसमसुहृदाण्या ये निसर्गोपदिष्टा
 अचिरिपुरिपुमध्याः शत्रुमिच्छित्तनौधाः । अधिमित्रादिकथ-
 नम् । स्त्रोत्रे स्थिताः श्रेष्ठवक्त्रा भवन्ति मूलत्रिकोणे स्वगृहे
 च मध्याः । इष्टेक्षिता मित्रमृष्टाश्रिता वा वीर्यं जनौयः
 समुपावहन्ति । लम्बांशाधिपयोर्यादृक् बलं तादृक् तयोरपि ।
 पतितत्प्रियबुधसौम्योच्चस्थैर्युतवौक्षितो बलौ राशिः । “अल्प-
 बलौऽन्धैर्मिश्रैर्मध्यबलः सर्वायुतेक्षितस्त्वबलः । जीवन्नुपतिभि-
 र्दृष्टोयुतो वातिबलौ भवेत् ॥ मिश्रैर्मिश्रबलौ ज्ञेयो राशिः
 पापैस्तु दुर्बलः । स्त्रोत्रत्रिकोणक्षितमस्त्रगृहादिवर्गसंस्थाः
 भवे शशिसितौ विषमेऽवशेषाः । पुंस्त्रीनपुंसकखगाममुष्ठा-
 न्यमध्यसंस्थाः शुभेक्षितयुतास्थिति वीर्यवन्तः” ॥ ग्रहाणां
 बलकथनम् । मार्कण्डेयपुराणम् । “द्रष्टे गोष्ठेषु मृत्येषु
 सुहृत्सु तनयेषु च । भार्यायाश्च यद्दुष्टे भयं पुण्यवतां
 नृणाम् ॥ आत्मन्यद्यात्पुण्यानां सर्वत्रैवातिपापिनाम् । न
 कुत्रापि ह्यपापानां नराणां जायते भयम्” ॥ भविष्यपुराणम् ।
 “अहिंसकस्य दान्तस्य धर्माजितधनस्य च । नित्यञ्च नियम-
 स्यस्य सदानुयहिकापहाः” ॥ ज्योतिषे । “रविर्मासं निशा-
 नाथः सपाददिवसद्वयम् । पञ्चत्रयं भूमिपुत्रो बुधोऽष्टादश
 वासरान् ॥ वर्षमेकं सुराचार्यश्चाष्टाविंशदिनं भृगुः । शनिः
 सार्धद्वयं वर्षं स्वर्भानुः सार्धवत्सरम् ॥ एवं प्रमाणात् सकलाः
 स्वराशिं भुञ्जते यदाः । वक्रगौघगतिश्चेत् स्यात् भीमादिप-
 च्चकेऽन्यथा ॥ केतूपत्यवभौममन्दगतयः षष्ठत्रिसंस्था शुभाः
 चन्द्रार्कावपि ते च तौ च दशमी चन्द्रः पुनः सप्तमः । जीवः
 सप्तनवद्विपञ्चमगतो युग्मेषु सीमात्मजः शुक्रः षड्दशसप्तवर्ज-
 मितरे सर्वेऽप्युपान्ते शुभाः” । गोचरशुद्धिः । राजमार्तण्डे ।
 “वक्रातिचारोपगताषडेन्द्रा यत्र स्थितास्तस्य फलं प्रदद्युः । अग्नि-

४६८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

“इमिष्टं नियतं नराणां भौमादयो यानविवाहजन्तुः” ॥ नीचरे
तु । “वक्रातिचारोपगमे ग्रहाणां कृतस्त्वं फलं राशिगतं वदन्ति ।
शुभाशुभौ जीवबुधौ न तस्मिंस्तयोस्तु पूर्वं फलमादिशन्ति ।
ताराबलादिन्दुरक्षेत्रबुधैर्व्याहिवाकरः संक्रममाण उक्तः । ग्रहास्तु
सर्वे सवितुर्बलेन महौसुताद्याः शुभदा निरुक्ताः । नाडीनक्षत्र-
दिवसे राशिमौमशनैश्चराः । संक्रान्तिं यस्य कुर्वन्ति तस्य
क्लेशोऽभिजायते । गोमूत्रधर्षणैः स्नानं सर्वोषधिजलेन च ॥
विशुद्धं काष्ठनं दद्यात् नाडीदोषोपशान्तये । सुरामांसौ
वचाकुष्ठं शैलेयं रजनौहयम् ॥ शठीचम्यकमुस्तश्च सर्वोषधि-
गणः स्मृतः” ॥ कषायावयवग्रहणे मत्स्यपुराणम् । “एषां
पत्राणि साराणि मूलानि कुसुमानि च । एवमादीनि चान्यानि
कषायाख्यो गणः स्मृतः” ॥ । चत्वार्युर्वेदोक्तपत्रिभाषा । “अङ्गेऽ-
प्यनुक्ते विहितन्तु मूलं भागेऽप्यनुक्ते समता विधेय । द्रव्येऽप्य-
नुक्ते विहितन्तु तोयं कालेऽप्यनुक्ते दिवसस्य पूर्वम् ॥ धुस्तूरवौज-
सलिलैः स्नायात् संक्रान्तिं शान्तये । तथा सर्वोषधौमिष्ट
विष्णुमन्त्रांश्च संजपेत्” ॥

अथ रविसंक्रान्तिगणनम् । “नवाष्टशकहीनेन शकाब्दा-
ङ्गेन पूरिताः । भूर्वाणचन्द्रावैकाग्निं कुरामौ वेदयुग्मके ।
१ । १५ । ३१ । ३१ । २४ । अङ्का अनुपलादेस्तु षष्ठ्या चत्वार-
ङ्गमिश्रिताः । दण्डात् खान्नी हयेषु च । ३० । ५७ । पला-
ङ्गित्वा ततः पुनः । सप्तावशिष्टा वाराः स्युस्ततो दण्डादिकाः
परैः । मेषसंक्रमणे भानोः सिद्धान्तस्फुटसम्पत्ताः । भुजौ षड्-
धूरामाग्नौ । २ । ५६ । ३३ । कालो जातिर्गजावनो । ६ । २२ ।
१८ । रामचन्द्रोऽग्नियुग्मश्च ३ । १ । २३ । तर्कोऽङ्गद्वक् नवा-
शुगौ । ६ । २६ । ५६ । हावङ्गद्वक् वेदवाणा २ । २६ । ५४ ।
अम्बिर्वाणशरी सुराः । ४ । ५५ । ३१ । पञ्चागवेदौ शून्येन्दुः ।

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५६८

६ । ४८ । १० । एकं शैलसुखी शराः १ । १७ । ५ । द्वौ षड्भ्यो
 तथाकाशा । २ । २६ । ६ । अश्वीरामाः शरावनी । ४ । १ ।
 १५ । पञ्चाम्बौषु तथा रुद्रा ५ । ५३ । ११ । मेघसंक्रमवारतः ।
 अह्नैर्योन्या वृषादेस्तु धाराया संक्रमे रवेः । मृगकर्कटसंक्राप्ती
 द्वे तूदगदक्षिणायने ॥ विषुवती तुला मेघे गोमध्ये तथापराः ।
 धनुर्मिथुनकन्यासु मीने च षड्शौतयः ॥ वृषहृषिककुम्भेषु
 सिंहे विष्णुपदौ श्रमता । मूर्ध्नि सप्तमुखे त्रीणि हृदये पञ्च
 विन्ध्यसेत् ॥ त्रितयं हस्तपादेषु महाविषुवभक्रमात् । मस्तके
 भूपतिः सौख्यं वदने पटुता शुभे ॥ हृदये च धनाध्यक्षोऽर्थ-
 प्राप्तिर्दक्षिणे करे । वामे करे मङ्गदुःखं सुखं पादे च दक्षिणे ।
 अमणं वामपादे च कथितं विषुवत् फलम् ॥

षड्मूर्ध्नि वदने पञ्च चत्वारि हृदये तथा । त्रितयं कर-
 पादेषु पयो विषुवभक्रमात् । मानं मूर्ध्नि मुखे चैरं हृदये
 सुखसम्भवः । दोः पदोर्दक्षयोर्भोगस्त्रासश्च वामयोः स्वमे" ।
 जलविषुवफलम् । "शौर्ध्वे पञ्चमुखे त्रीणि हस्तयोश्च त्रयं त्रयम् ।
 हृदि पञ्च शशौनाभौ गुदे च पादयो रसाः । उत्तरायणभाज-
 न्येयं स्वनक्षत्रस्थितेः फलम् । शौर्ध्वेऽथ लाभो वदने सुखानि
 दत्ते करेऽह्नी हृदये च सौख्यम् । नाभौ शुभं वामकरेऽर्ध-
 नाशो गुह्ये भयं वामपादे प्रवासः" । उत्तरायणफलम् । "शौर्ध्वं
 त्रीणि मुखे त्रीणि हृदये पञ्च हस्तयोः । अष्टौ पादद्वयेऽप्यष्टौ
 दक्षिणायनभक्रमात् । शौर्ध्वं मानं मुखे विद्या हृदये वित्त-
 सञ्चयः । प्रवासः स्यात् करे वामे भिक्षालाभश्च दक्षिणे ।
 निष्फलं वामपादे च किञ्चिन्नाभश्च दक्षिणे" । दक्षिणायन-
 फलम् । "ऋते संक्रमणं यत्र विष्णुपद्यां मुखे तु तत् । चत्वारि
 दक्षिणे बाह्वौ त्रीणि त्रीणि पदद्वये । चत्वारि वामबाह्वौ च
 हृदये पञ्च निर्दिशेत् । अक्षोर्द्वयं द्वयं योज्यं मूर्ध्नि द्वौ चैककं

५७०

षोडशोत्तमम् ।

गुदे” । फलम् । रोगो भोगस्तथा यानं बन्धने लाभ एव
 च । ऐश्वर्यं राजपूजा च अपस्त्युरिति क्रमात्” । विष्णुपदौ-
 फलम् । “मुखे चैकं करे वेदाः पादयुग्मे द्वयं द्वयम् । क्रोडे
 वाणस्तथा वेदाः करे सव्येतरेऽपि च । द्वयं द्वयं तथा नेत्रे
 मस्तके चितयं तथा । द्वयञ्चैव तथा गुह्ये षडशीत्वां स्वभे
 स्थिते । मुखे दुःखं करे लाभः पादयोर्भ्रमणं हृदि । कान्ता
 स्याद्वन्धनं कामे हस्ते स्यात् स्त्रीयभे नृणाम् । सम्मानं नेत्रयो-
 र्चैव अपमानञ्च मस्तके । गुह्ये चैव भवेत्सृत्युः षडशीतिफल-
 श्रुतिः” । षडशीतिफलम् । “शौर्षे चत्वारि राज्यं जलधि-
 रपि करे दक्षिणे चापि सौख्यं चैकं कण्ठे विभूतिं मदनशर-
 मितं वक्षसि प्रीतिसंघम् । पादस्थाः षट् च पौडां पुनरपि
 जलधिर्वामहस्ते च सृत्युं नेत्रे त्रीणि प्रददुः सुष्ठमथ निजभे
 वाक्पतेः संक्रमर्चात्” । गुरुसञ्चारफलम् । गोचरपौडाया-
 मपि राशिर्वलिभिः । शुभग्रहैर्दृष्टः । पौडां न करोति तथा
 पापैरेवं क्षिपर्यासः” । गोचरापवादः । “दिनकररुधिरौ
 प्रवेशकाले गुरुभृगुजौ भवनस्य मध्ययातौ । रविसुतशशिनौ
 विनिर्गमस्थौ शशितनयः फलदस्तु सर्वकालम्” । राशिबिभा-
 गात् फलम् । “सप्तमोपचयाद्यष्टशब्दः सर्वत्र शोभनः । शुक्ल-
 पक्षे द्वितीयस्तु पञ्चमो नवमस्तथा । सितशनिकुजजौवाक्कांस्तु
 इन्दुर्नराणां व्ययसुखनवमस्थोऽपौष्टदाताथ तेषाम् । स्वसुतनि-
 धनगच्छेत् सृत्युपुत्रार्थगोऽपि प्रचुरशुभफलः स्यात् वामवेधेन
 शुद्धः” । वामवेधत्वञ्च दूनजम्भेति एवमवेति वक्ष्यमाणवचना-
 भ्यामेकार्थत्वाद्बोध्यव्यम् । “उपचयकरयुक्तः सव्यगः शुक्लपक्षे
 शुभमभिलषमाणः सौम्यमध्यस्थितो वा । सखिवशिष्टद्वयुक्तः
 कारकर्त्तृऽपि चेन्दुर्जयधनसुखदाता तत् प्रवृत्तान्वयात्” ।
 सव्यम उत्तरायणचारौ । उपचयकरस्य पञ्चाद्वर्त्ती वा चत-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

१७१

एवोक्तम् । “भानां यथा सम्भवमुत्तरेण पञ्चाङ्गुहाणां यदि
 वा शशाङ्कः । शुभप्रदानां शुभदः प्रयाणे गाम्येन यातो न शुभः
 शशाङ्कः । यो यस्य दशमगृहगः स तस्य वश्यो भवति निय-
 मेन । स्वर्चतुङ्गमूलत्रिकोणगाः कण्टकेषु यावन्त आस्थिताः ।
 लक्षकालवशगास्तु तु कारकाः कर्मगास्तु तेषां विशेषतः ।
 सितपक्षादौ चन्द्रे शुभे शुभं पक्षमशुभमशुभे च । कृष्णे गोच-
 रशुभदो न शुभः पक्षः शुभोऽतोऽन्यः” । भौमपराक्रमे । “शुक्ले
 पक्षे प्रतिपदि चन्द्रे शिवे शिवं पक्षम् । कृष्णे प्रतिपदि तारा-
 शुद्धौ शुभं विदुः पक्षम्” । वादरायणः । “श्रीतांशुर्मिष्टमन्त्रं
 जनयति सततं जम्बराशी नराणां वृषे दैत्येन्द्रमन्त्रो दिवसकर-
 कुजौ शत्रुपक्षस्य वृषिम् । ज्ञानिं कुर्यादसूनां किरणपति-
 सुतो बन्धनं सोमपुत्रो नित्यं निर्बुतबुद्धिं प्रवलरिपुबलं वित्त-
 नाशञ्च जीवः । भेदं मित्रजने करोति दिनकृत् क्लेशाश्रयं
 चन्द्रमाः । सौरिर्वित्तविनाशमृच्छति सदा लाभं ददातीन्दुजः ।
 ज्ञानिं भूमिसुतः करोति भवतीं भोगान् भृगोरात्मजा ज्ञानं
 दीपयति द्वितीयभवने जीवो नृणां निर्बुतिम् २ । तृतीये तिष्ठन्तः
 स्वरकिरणभौमाकृतनयाः स्थिरस्थानप्राप्तिं ददति भृगुसूनुश्च
 परमाम् । विनाशं शत्रूणां जनयति शशी चन्द्रतनयः परं
 हृत्सन्तापं विदशपतिमन्त्रो च कुरुते । ३ । सूक्ष्मां शास्त्रविरो-
 धिकामपि धियं मूढां करोत्यङ्गिराः घोरं दुःखपरम्परां दिन-
 करः कुक्ष्यामयं चन्द्रमाः । सौम्यो रोगविनाशमिच्छति नृणां
 रोगक्षयं भार्गवो भौमः शत्रुभयं चतुर्थभवने सौरिश्च वित्तक्ष-
 यम् । ४ । दौर्भाग्यं शशलाञ्छनः क्षितिमुतसोद्विग्नतां चेतसो
 दोषोत्पत्तिमनुत्तमां रविसुतः स्निग्धैर्वियोगं रविः । दौर्भाग्यं
 विदधाति चन्द्रतनयः प्राप्तिं परां भार्गवः कुर्यात् पञ्चमराशि-
 गोचरयतो जीवो नृणां निर्बुतिम् । ५ । स्थिताः पष्ठे राशी-

५७२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

दिनकरमहीजाकृतनया बुधश्चन्द्रश्चैवं मसुरधनधान्यानि ददति ।
 समृद्धिं शशूणां मनसि च विषादं सुरगुरुर्भृगुर्नाशं कुर्यात्
 युवतिक्लृप्तवैरश्च परमम् । ६ । स्त्रीलाभं शशलाञ्छनीकृतनय-
 खोद्विम्बतां चेतसो भौमश्चापि धनक्षयं सुरगुरुर्वस्त्रादिकाः
 सम्पदः । सौम्योऽरोगकरो भवेत् प्रकुपितो रोगाश्रयं भार्गवः
 सूर्यश्चापि करोत्यनिष्टमतुलं राशौ स्थितः सप्तमे । ७ । हुतवह-
 भयमारश्चन्द्रजः सौख्यमुयं धनहरणमघार्किभागवश्चार्थलाभम् ।
 मरणमथ पतङ्गस्थाननाशं सुरेज्यः सृजति निधनसंस्थो नेच-
 रोगश्च चन्द्रः । ८ । धर्मस्थाने दिनकरसुतो नाशमर्थस्य कुर्या-
 द्रोगं सौम्यो धरणिनयोर्भागवश्चार्थलाभम् । वासं सोमो
 जनयति नृणां शोकविघ्नेषमर्कः स्थानं मानं पशुसुतयुतश्चापि
 जीवः प्रकामम् । ९ । सौम्योऽन्तःशान्तिमुयां जनयति दशमः
 सूर्यश्चतुः प्रकामां त्यातिं भौमः समृद्धिं पशुपतिमुकुटोदृष्ट-
 पादः शशाङ्कः । प्राधान्यश्चार्थलाभं दशशतकिरणः कर्मणः
 कर्मसिद्धिं मित्राणां दैत्यपूज्यः क्षतिमपि कुरुते प्रीतिभेदश्च
 जीवः । १० । जीवावनेय रविसौरिसुरारिपूज्यश्चन्द्रश्च चन्द्र-
 तनयश्च विधुन्तुदश्च । एकादशे च भवने सततं मराणां सोमा-
 व्यमानधनधान्यकरा भवन्ति । ११ । जीवः सप्तसकिरणश्च
 शनैश्चरश्च वक्रश्च वक्रचरितश्च निशाकरश्च । कुर्युर्वियोगक्ष-
 ब्धमयं नराणां शुक्रेन्दुजौ धृतिकरौ रविसंख्यराशौ । १२ ।
 रत्नकोषे । “स्थानं जन्मनि नाशयेद्दिनकरः कुर्याद्द्वितीये भयं
 दुष्टिके त्रियभातनोति द्विषुके भानक्षयं यच्छति । दैन्यं
 पञ्चमगः करोति रिपुहा षष्ठेऽर्थहा सप्तमः । षोडशमष्टमगः
 करोति नितरां काम्निक्षयं धर्मगः । कर्मवृद्धिजनकस्तु कर्मणो
 वित्तलाभकृदथायसंस्थितः । द्रव्यनाशजनितां महापदं
 यच्छति व्ययगतो दिवाकरः । १ । जन्मार्थे दिशति हिम-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५७३

गुर्वित्तमाशं द्वितौष्टे दद्याद्भूयं सहजमवने कुक्षिरोगं चतुर्थः ।
 कार्यभ्रंशं तनयगृहगोविन्दलाभञ्च षष्ठो द्यूने द्वयं युवति-
 संहितं मृत्युसंख्योऽपि सत्त्वम् । नृपभयं कुरुते नवमः
 शशौ दशधामगतस्तु मङ्गत्सुखम् । विविधमायगतः
 कुरुते धनं व्ययगतस्तु रुजं सधनक्षयाम्” । च “प्रथम
 गृहः क्षौणीसूनुः करोत्यरिजं भयम् । क्षपयति धनं वित्त-
 स्थाने तृतीयगतोऽर्थदः अरिभयकरः पातालेऽसून् क्षिणोति
 च पञ्चमो रिपुगृहगतो घत्ते वित्तं शुचं मदनस्थितः । जनयति
 मरणस्थः शस्त्रधारा धराजो दिशति च नवमस्थः कार्यपौडा-
 मतौव । शुभमपि दशमस्थो लाभगो भूमिलाभं व्ययभवन-
 गतोऽसौ व्याध्यनर्थार्थनाशान्” । मं । “बुधप्रथमधामगो दिशति
 बन्धमर्थं धनं बधं रिपुमयान्वितं सहजगच्छतुर्थेऽर्थदः । अन्ति-
 र्हातिकरो भवेत् तनयगोरिगः स्थानदः करोति मदनस्थितो
 बहुविधां शरीरापदम् । अष्टमे शशिसुते धनलब्धिर्मर्गोऽस्ति-
 मङ्गतीं तनुपौडाम् । कर्मगो सुखमयायगतोऽर्थदो द्वादशे
 मवति वित्तविनाशः” । कु । “भयं जन्मन्दाय्यो जनयति
 धनस्थोऽर्थमतुलं तृतीयोऽङ्गे क्षेमं दिशति च चतुर्थोऽर्थ-
 विधमम् । सुखं पुत्रस्थाता शुभमपि च कुर्यादगिष्टहे द्यूने
 भूम्भत् पूजां धननिचयनाशञ्च निधने । धर्मगतो घनहृदिकरः
 स्वात् प्रीतिहरो दशमोऽमरपूज्यः । स्थानधनानि ददाति
 स चावे द्वादशमस्तनुमानसपौडाम्” । ह । “जन्मन्दाय्य-
 करो भृगुजाऽर्थदोऽर्थे दुष्टिक्लेशः सुखकरो धनदश्चतुर्थे स्वात्
 पुत्रमस्तनयगोऽरिमतोऽरिहृदो योक्त्रपदो मदनना निधनेऽर्थ-
 दाता । जनयति विविधास्वराणि धर्मेण शुभकरो दशम-
 स्थितस्तु शुक्रः । धननिचयकरस्तु लाभसंख्यो व्ययभवनेऽपि
 धनागमं करोति” । शु । “वित्तभ्रंशं दिनकरतनयो जन्मराशिं

५७४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

प्रपन्नचित्तकेशं द्वितीयो रिपुहननकृतं वित्तलाभं तृतीयः ।
 पाताली शम्भुवृद्धिं सुतभवनगतः पुत्रसुखार्थनाशं पल्लस्थानेऽर्थ-
 लाभं जनयति मदने दोषसंघातमार्किः । शरीरपौडां निघने-
 ऽथ धर्मे धनचयं कर्मणि दीर्घमस्यम् । उपास्तगो वित्तमनर्थ-
 मस्ते शनिर्ददातीत्यवदत् सुवित्तम् ॥ श । “जन्मास्त्यपञ्च-
 वसुरन्वचतुर्हिसप्तराशौ स्थितो यदि भवेदसुरः कदाचित् ।
 अर्थक्षयं रिपुभयं बहुकार्येभ्यो रोमप्रदासमरणान्निभयं
 करोति” ॥ रा । “एकादशत्रिदशषष्ठगतो नराणां सम्मान-
 भोगनृपमानसुखार्थदाता । आन्नाकराद्य पुरुषाः प्रमदाद्य
 नित्यं सौख्यादिकं दिशति पुण्यमयश्च केतुः” ॥ के । इति
 यज्ञाणां गोचरफलम् ।

अष्टाष्टवर्गः । “जन्मकालप्रवृत्तित्या फलं वक्ष्ये शुभाशुभम् ।
 स्वादिनकृतं शुभदः चित्तिपञ्चसमुद्रनगादिकपञ्चगतो १ । २ ।
 ४ । ७ । ८ । १० । ११ । ऽथ विभावभिर्नुक्त्यङ्गदशेष-
 गतो । ३ । ६ । १० । ११ । ऽथ कुलाद्रिविव । १ । २ । ४ । ७ ।
 ८ । ९ । १० । ११ । दथ सोमसुताक्षिशरर्तुनवादिषु यातः ।
 ३ । ५ । ६ । ९ । १० । ११ । १२ । देवगुरोर्विषयर्तुनवेशगतो ।
 ५ । ६ । ९ । ११ । ऽथ सुरारिगुरोः समयाचलभास्करयातः ।
 ६ । ७ । १२ । तीक्ष्णमरीचिसुतादपि भास्करवत् १ । २ । ४ ।
 ७ । ८ । ९ । १० । ११ । अथ लग्नगृहात् त्रिकृताङ्गदशादिषु
 यातः” । ३ । ४ । ६ । १० । ११ । १२ । रविरेखाः । ४८ ।
 “चन्द्रः शुभोऽर्काक्षिकालाद्रिदन्तावलाशाशिवस्थः । ३ । ६ । ७ ।
 ८ । १० । ११ । स्ततः स्वात्कुरामर्त्वगाशाशिवस्थः । १ । ३ ।
 ६ । ७ । १० । ११ । स्मजाक्षिवङ्गोषु पङ्क्तोदिगौशेष्वथ । २ ।
 ३ । ५ । ६ । ९ । १० । ११ । आत्कुरामाश्विवाणागदन्तावला-
 शाशिवस्थः । १ । ३ । ४ । ५ । ७ । ८ । १० । ११ । जौघात्

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५७५

कुट्टम्बेदगैलेमकाष्ठाशिवस्थोऽथ । १।२।४।७।८। १०।
 ११। शक्राश्वेदेषु गैलेयहाशाशिवस्थः । ३।४।५।७।८।
 १०। ११। तीक्ष्णांशुदेहोद्भवाद्रामवाणर्तुशशुस्थितो । ३।५।
 ६। ११। ऽथोदयाश्च्यवाहर्तुकाष्ठाशिवस्थः । ३।६। १०।
 ११। चन्द्ररेखाः । ४८। “कुजोऽर्काच्छुभो वद्विवाणर्तुदिक्-
 शशुभो । १।५। ६। १०। ११। ऽथेन्दुतोरामकालेशग । ३।
 ६। ११। स्वतः स्वात् कुट्टम्बेदसप्ताष्टदिकशशुभः स्यात् । १।
 २।४।७।८। १०। ११। निशानाथपुत्रादगुणेष्वङ्गरूप-
 यातः । ३।५। ६। ११। ततो जीवतः कालकाष्ठाशिवार्कोप-
 यातो । ६। १०। ११। १२। ऽथ देवारिपूज्यादनेहो गजेशा-
 र्कसंख्या । ६। ८। ११। १२। ततः सूर्यपुत्रात् कुवेदागनाग-
 यहाशाशिवस्थो । १।४।७।८। ९। १०। ११। ऽथ लम्नात्
 कुरामाङ्गदिक शशुयातः । १। ३। ६। १०। ११। कुज-
 रेखाः । ३८। “शुभोऽर्कतः शरर्तुगो शिवार्कगो । ५। ६।
 ८। ११। १२। ऽथ चन्द्रतो द्विवेदकालनागदिक्रहेक्षरेषु गः ।
 २।४। ६। ८। १०। ११। भूमिजात् कुहक्कतागनागगो
 दशेशगः । १।२।४।७।८। ९। १०। ११। ततः स्वतः
 कुवाङ्गिपञ्चपञ्चवादिकेषु गः । १।३।५। ६। ८। १०। ११।
 १२। वाक्पतेरसाष्टशशुसूर्यगो । ६। ८। ११। १२। ऽथ
 शक्रतः कुवाङ्गुवङ्गिवेदपञ्चनागगो शिवेषु । १।२।३।४।
 ५। ८। ९। ११। पङ्कतः कुहक्कतागनागादिपञ्चकस्थितोऽथ ।
 १।२।४।७।८। ९। १०। ११। १२। लम्नातः क्षिति-
 द्विवेदकालनागदिक शिवेषु गः । १।२।४। ६। ८। १०।
 ११। बुधरेखाः । ५५। “सुरराजगुरुः शुभदो रवितः कुयमा-
 मलवेदनगादिकपञ्चगतो । १।२।३।४।७।८। ९। १०।
 ११। ऽथ विधोर्द्विशराचलगो शिवगो । २।५।७।८। ११।

५७६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

वसुधातनयात् कुयमाब्धिनगाष्टदशेशगतो । १ । २ । ४ । ७ ।
 ८ । १० । ११ । ५थ वुधात् क्षितिधुगमकतेषु रसग्रहदिक्गिरि-
 शोपग । १ । २ । ४ । ५ । ६ । ८ । १० । ११ । स्तदनुस्वत एक-
 यमानलवारिधिपर्वतनागदशेशगतो । १ । २ । ३ । ४ । ७ ।
 ८ । १० । ११ । ५थ सिताद्यमपञ्चरसग्रहदिक्शिवगो । २ । ५ ।
 ६ । ८ । १० । ११ । रविनन्दनतो दहनेषु रसार्कगतः । ३ । ५ ।
 ६ । १२ । स्वथ लम्नगृहात् कुयमाब्धिशर्त्तुनगदिगिरिशोप-
 गतः^७ । १ । २ । ४ । ५ । ६ । ७ । ८ । १० । ११ । गुरुरेखाः ।
 ५६ । “भृगुः शुभो रवेर्गजेशसूर्यगो । ८ । ११ । १२ । ५थ
 चन्द्रतः क्षमादिपञ्चकाष्टगो शिवार्कगतः । १ । २ । ३ । ४ । ५ ।
 ८ । ८ । ११ । १२ । कुजाक्षिवेदकालगो शिवार्कगो । ३ । ४ ।
 ६ । ८ । ११ । १२ । ५थ वुधात्तिवाणकालरन्ध्ररुद्रसंस्थितः । ३ ।
 ५ । ६ । ८ । ११ । गुरोः शराष्टरन्ध्रदिङ्महेशग । ५ । ८ । ८ ।
 १० । ११ । स्ततः स्वतः कुपञ्चकाष्टरन्ध्रदिक् शिवोपगः । १ ।
 २ । ३ । ४ । ५ । ८ । ८ । १० । ११ । शनेर्गुणाब्धिपञ्चनागगो
 दशेशगो । ३ । ४ । ५ । ८ । ८ । १० । ११ । ५थ लग्नतः कुपञ्च-
 काष्टगो शिवस्थितः” । १ । २ । ३ । ४ । ५ । ८ । ८ । ११ ।
 शकरेखाः । ५२ । “शुभः पङ्कुरर्कात् क्षमायमाब्धोधिषैलाष्टदिक्
 शम्भुग । १ । २ । ४ । ७ । ८ । १० । ११ । इन्दुतो रामकालेश-
 गतः । ३ । ६ । ११ । क्षमासुतादङ्घ्रिवाणर्त्तुकाष्ठा शिवार्कोपगो
 । ३ । ५ । ६ । १० । ११ । १२ । ५थ ज्ञतः कालदन्तावलादि-
 स्थितो । ६ । ८ । ८ । १० । ११ । १२ । जीवतो वाणकालेश-
 माक्षिण्डयात । ५ । ६ । ११ । १२ । स्ततो दैत्यपूज्यादनहः
 शिवार्कोपयातः । ६ । ११ । १२ । स्वतो वीतिहोत्रेषु कालेश-
 यात । ३ । ५ । ६ । ११ । स्ततो लग्नतः क्षमागुणाब्धोधिषड्-
 दिङ्महेशस्थितः” । १ । ३ । ४ । ६ । १० । ११ । शनिरेखाः । ३८ ।

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५७७

“राहुः शुभोऽर्काङ्गुजवह्निवेदतुरम्भुगो । २ । ३ । ४ । ६ । ८ ।
 अथ चन्द्रात् कुरामवेदाङ्गुग । १ । ३ । ४ । ६ । स्ततः कुजा-
 ङ्गुवाणाङ्गरम्भुगतीऽथ ३ । ५ । ६ । ८ । वृषाच्छशिपञ्चवह्नि-
 वाणरम्भुग । १ । २ । ३ । ४ । ५ । ८ । स्ततो जौवाहव्यवाह-
 वेदाङ्गरम्भुग । ३ । ४ । ६ । ८ । स्ततः शुक्रात् पञ्चवह्निवाण-
 रम्भुगत २ । ३ । ५ । ८ । स्ततः सौरात् पञ्चवाणर्तुग । २ । ५ ।
 ६ । स्ततः स्वतः शशिवेदवाणरिपुरम्भुगोऽथ । १ । ४ । ५ । ६ ।
 ८ । लग्नाद्देवरम्भुदिद्युदसूर्यगतः” । ४ । ८ । १० । ११ । १२ ।
 राहुरेखाः । ३८ । “शुभेन्द्रविक्षासाभिधानदण्डकेन राहोरष्ट-
 वर्गः । सूर्यादेकह्रिततुःसप्ताष्टदशैकादशेषु । १ । २ । ४ । ७ ।
 ८ । १० । ११ । सोमात्त्रिषड्दशैकादशेषु । ३ । ६ । १० । ११ ।
 भौमात्त्रिषड्दशैकादशेषु । ३ । ५ । ६ । ११ । वृषात् षड्द-
 शैकादशेषु । ६ । ८ । १० । ११ । गुरोः पञ्चषड्दशैका-
 दशैकादशेषु । ५ । ६ । ११ । १२ । शुक्रात् षड्दशैकादशैकादशेषु
 ६ । ११ । १२ । शनेस्त्रिषष्टाष्टदशैकादशेषु । ३ । ५ । ८ ।
 १० । ११ । लग्नादेकत्रिचतुःषड्दशैकादशेषु” । १ । ३ । ४ ।
 ६ । १० । ११ । एवं लग्नरेखाः । ३७ । “इति निगदितमिष्टं
 नेष्टमन्यदिशिषादधिकफलविपाकं जन्मभासन्न दद्युः । उप-
 चयष्टर्हामित्रस्त्रोच्चगाः पुष्टमिष्टं त्वपचयष्टन्नौचारातिभे नेष्ट-
 सम्पत् । यावतो यावती रेखा यद्वाणामष्टवर्गके । तावतो
 दिगुणौकृत्य षष्टाभिः परिशीलयेत् । षष्टोपरि भवेद्रेखा
 षष्टाभ्यन्तरविन्दवः । षष्टाभिस्तु समी यत्र तत्क्षमं परि-
 कीर्तितम् । रेखाषडाच्छुभे देया विन्दवश्चेतरत्र तु । रेखा
 विन्दु समानौ चेत् समस्तत्र निगद्यते । रेखाधिक्ये शुभं ज्ञेयं
 तद्वदिन्दोरथाशुभम् । श्रौरानन्दस्तथा श्रेयो भोगो राग्यं
 भवेत्तथा । मलिनोऽथ विपश्चैव हानिर्मृत्युर्भवेत्तथा । दशादि-

५७८

व्योतिस्तत्त्वम् ।

रेखा इयादिविन्दोः फलान्वेताम्यनुक्रमात् । रेखायां वक्रतो
 ज्ञेयः सार्धसप्तदिनं समे । अष्टवर्गदशाधुः स्वात् दिनं चतुर्षु
 विन्दुषु” । इत्यायुर्दोयः । इत्यष्टवर्गः । नन्दो । “अष्टवर्ग-
 शुभैः शौभान् कर्म कुर्यान्नभसरैः । गोचरस्थैस्तदप्राप्तौ तद-
 प्राप्तौ च वेधगैः ॥ व्रतारण्ये विवाहे च यात्रायां चुरकमणि ।
 अविशुद्धाष्टवर्गस्य समस्ता निष्फलाः क्रियाः ॥ सततं दिशति
 मराणां राशौ मध्येऽष्टवर्गफलं निखिलम् । भावफलं प्रथमाहं
 इष्टिफलान्वर्धभुक्तेषु” । इत्यष्टवर्गार्धव्ययनम् ।

“लाभविक्रमस्यश्रुतः स्थितः शोभनो निगदितो दिवाकरः ।
 खेचरैः सुततपो जलान्वगैर्व्याक्तिभिर्द्यदि न विध्यते तदा ।
 धूमज्वरिपुलाभश्चिग्नस्रग्दमाः शुभफलप्रदस्तदा । स्वात्म-
 जान्वसृतिवन्मुधर्मगैर्विध्यते न विदुर्धैर्यदि ग्रहेः । विक्रमाय-
 रिपुमः कुजः शुभः स्वात्तदाम्बुसुतधर्मगैः खमैः । खेच विह
 क्कनसुरप्यसौ किन्तु चर्मसृष्टिना न विध्यते । स्वाम्बुशत्रु-
 सृतिस्त्रायगः शुभो ज्ञस्तदा न खलु विध्यते यदा । आत्मज-
 त्रिनवकायनैधनप्रान्त्यगैर्विविधुभिर्नभसरैः । स्वाध्यायधर्म-
 तनयद्यनस्थितो नाकनायकपुरोहितः शुभः रिप्फरन्मुखजल-
 त्रिगैर्यदा विध्यते गगनचारिभिर्न हि । आसुताष्टमतपो-
 ष्यायगो । १ । २ । ३ । ४ । ५ । ८ । ९ । १२ । ११ । विह
 आस्फुजिदशोभनः स्मृतः नैधनास्ततनुकर्मधर्मधीलाभवैरि-
 सङ्गजस्यखेचरैः । ८ । ९ । १ । १० । ८ । ५ । ११ । ६ । ३ ।
 एवमत्र खचराव्यधार्मिताः सत्फलं न हि दिशन्ति गोचरे ।
 वामवेधविधिना त्वशोभना अप्यमौ शुभफलं दिशन्त्यलम् ।
 नो विदन्ति खचरव्यधक्रमं ये ग्रहक्रमविदो हि गोचरे । ते
 सृष्टावचनभाषिणो जना यास्ति हास्यमपकीर्तिलाञ्छिताः” ॥
 सप्तानां ग्रहाणां दक्षिणवेधवामवेधौ “ऋक्षसन्निगताः खेदा

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५७९

राशिसन्निगतास्तथा । एष्वर्चादेः फलं दस्युर्वक्त्रे च विप-
रीतकम् ॥ कल्पेद्यो यदि वक्त्रो स्यात् पुंशः कार्येषु वक्त्रता ।
कल्पेद्योऽसं गते मर्त्यो कुःसादिष्याधिसंयुतः ॥ असत्फलः
सोम्यनिरौचित्यं शुभप्रदस्यशुभेचित्य । तौ निष्कसौ
हावपि खिचरेन्द्रो यः शत्रूणां स्त्रेन निरौचित्य ॥ सुनीचरी-
ऽस्त्रीऽपि वा रिपोऽष्टौ स्थिते षडे । हृद्याफलं प्रकीर्तितं
समस्तमेव सूरिमिः ॥ वराहस्तु “सूर्याश्चन्द्रादुतिषु च दलं
प्रोक्त्वा शुक्रार्कपुत्रौ” । दलं चर्हं फलस्येति शेषः । “जन्म-
राशिः शुभः सूर्यस्त्रिषदशलाभनः । द्विपञ्चनवमोऽपीष्टस्यो-
दशदिनात् परः ॥ रविशुक्रौ गृहचरणं रवियुशुक्रौ व्रतोदाहौ ।
चौरं तारकशुक्राशेषं चन्द्रान्वितं वर्म ॥ सदा सर्वेषु कार्येषु
चित्तशुद्धिर्विशेषतः । सितेन्दुपुधजौवानां वाराः सर्वत्र शोभनाः ।
भानुभूषतमन्दानां शुभकर्मसु केचपि । कुर्यान्मङ्गलपौष्टि-
यानि नृपतेर्यावाभिषेको तथा ॥ सेवा भेषजवह्निकर्मकरणं
चारोम्यकर्माणि च । विद्याज्ञानवरत्रयानि हवनं शिल्पं रणं
साहसं शिवालयकुरणे दिने दिनपतेर्लम्बे स्थिते वा रवौ । रक्षा-
स्त्रापविषास्त्रकर्महुतभुक् कार्यं विवादं रणं कुर्याद्द्वन्द्वविधिं
सुदुष्टदमनं सेतुप्रभेदं तथा । हृद्यच्छेदनभेदनानि वनयां
चौर्यं तथा साहसं सेनायं क्षत्रिकर्मधातुकरणं भीमस्य लम्बे-
ऽङ्गि वा । स्थाप्यं समाप्यं क्रतुदामकार्यं गृहे प्रवेशो नगरे
पुरे वा । भीमोक्तकार्यं गजवाजिवन्धो दिने प्रसिध्यन्ति
शनैश्चरस्य” ॥

वारफलम् । “कृतमुनियमशरमङ्गलरामर्तुषु भास्करादि-
यामाह” । प्रभवति हि वारवेला न शुभाशुभकार्यकरणाथ” ॥
वारवेला । “कालस्य वेलारवितः शराक्षिक्कालानलामाग्न्यधयो
मजेन्दु । दिने निशायास्तुवेदनेवनरीषु रामाविधदन्तिनी

५८०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

च" ॥ कालवेला । "वेदा ४ नक्षत्रेषु ५ श्रेष्ठा ७ मुनि ७
 नयन २ रसा ६ युग्म २ षट् ६ कामवाणा ५ वाण ५ शोनाचि ३
 वेदा ४ वसु ८ मुनि ७ हरदृक् ३ चाग्निवेद ४ हयानि २
 षष्ठाष्टकं दिनेशात् क्रमश इह दिने मन्त्रिचण्डेश्वरोक्तः पूर्व-
 वारार्द्धयामः कुलिक इह परो मध्यमश्चेति कालः" ॥ वार-
 कालकुलिकवेलाकथनम् । विशेषतः कुलिकवेलाप्रयोजनन्तु
 "जपित्वासितगुञ्जानां कुडवं कुलिकोदये" । इत्यनेन नव-
 दुर्गामन्त्राभिचारकर्माणि सारदायामुक्तम् । तद्वैकाकारराघव-
 भट्टस्तु । "मन्त्रार्कदिग्वस्तुवेदपक्षैरर्कान्मुहूर्तः कुलिका भवन्ति ।
 दिवा निरेकैरथ यामिनौषु ते गर्हिताः कर्मसु शोभनेषु"
 निरेकैः पूर्वोक्तमन्त्रादिमुहूर्तैरेकोनैरित्यर्थः । "यात्रायां मरणं
 काले वैधव्यं पाणिपौडने । व्रते ब्रह्मवधः प्रोक्तः सर्वं कर्म
 ततस्त्यजेत् ॥ शिशिरपूर्वस्तुत्रयमुत्तरं ज्ञायनमाहुरहश्च तदा-
 मरम् । भवति दक्षिणमन्यस्तुत्रयं निगदिता रजनौ मरुताश्च
 सा ॥ सौम्यायने कर्म शुभं विधेयं यद्गर्हितं तत् खलु दक्षिणे
 तु" सौम्यायनेन शुक्लः कृष्णो याम्यायनेन सम उक्तः । फलतः
 कर्मतोऽपि पक्षयोगीर्गादिभिर्मुनिभिः । "नन्दा-भद्रा-जय-
 रिक्ता-पूर्णा च नाम सहस्रफला । न्यूनसमेष्टाः शुक्ले कृष्णे
 तिथयः प्रतीपास्ताः । सदैव दर्शे पितृकर्म मुक्ता नान्याद्दिद-
 ध्यात् शुभमङ्गलानि । तिथिफलम् ।

"तिथ्यन्तद्वयमेको दिनवारः स्पृशति यत्र तद्भवत्यवसर्गदिनम् ।
 विदिनस्पृक्तिथिवयस्पर्शनादङ्गः" ॥ अवसर्गहस्पर्शौ । कोर्मौ
 पाक्षेऽपि । "हौ तिथ्यन्तावेकवारे यत्र स स्याद्दिनचयः" ।
 वर्षाष्टः । "एकस्मिन् मासने त्वङ्गि तिथौनां द्वितयं यदा ।
 तदा दिनचयः प्रोक्तस्तत्र साहस्रिकं फलम्" ॥ साहस्रिकं
 फलमिति माङ्गल्येतरवैदिककर्मपरम् । "अधिमासे दिनपाते

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५८१

धनुषि रवौ भानुसङ्घिते मासि । चक्रिणि सुप्ते कुर्यान्नो
माहृत्यं विधाहृत्यं ॥ इति भीमपराक्रमात् दिनपाते दिन-
चये । “व्राह्मसूत्रं नाम यदेतदुक्तमत्र प्रयत्नः कृतिभिर्विधेयः ।
विवाहयात्रा शुभपुष्टिकर्म सर्वं न कार्यं त्रिदिनस्य तु ॥
आद्याद्यतसः क्रियपूर्वकाणामेषां चतुर्णामपि पञ्चमौ स्यात् ।
पराः परेषां परतस्तथैषां सक्रूरराशिरशुभा तिथिः स्यात्” ॥ मेघे
चेत् पापग्रहस्तदा प्रतिपददुष्टा द्वये चेत् द्वितीया मिथुने
तृतीया कर्कटे चतुर्थी चतुर्थे पञ्चमौ । एवं सिंहादौ षष्ठ्या-
दयः ।

“अश्विनौ भरणी चैव कृत्तिका रोहिणी तथा । नृग-
शीर्षस्तथा चार्द्रा पुनर्वसुकपुष्यकौ ॥ अश्लेषा च भधा पूर्व-
फल्गुन्युत्तरफल्गुनौ । हस्ता चित्रा तथा स्वाती विशाखा
चानुराधिका ॥ ज्येष्ठा मूलं तथाषाढे पूर्वोत्तरपदादिके ।
श्रवणा च धनिष्ठा च शतभिषाद्यभाद्रिका । उत्तरादिभाद्र-
पदा रेवती भानि च क्रमात्” ॥ नक्षत्रकथनम् । “अश्वि-
यमदहनकमलजशशिशूलभृददिति जीवफणि पितरः । योऽ-
न्यर्थमदिनकृत्तष्टृपवनशक्राग्निमित्राः । शक्रो निर्वृतिस्तोयं
विश्वविरिञ्चो हरिवेसुर्वरुणः ॥ अजपादो हि व्रध्नः पूषा
चेतोश्चरा भानाम्” ॥ विशाखायाः शक्राग्न्योर्मिलितदेवतत्वम्
अभिजितो भिक्षत्वेन अष्टाविंशतिता तच्च वक्ष्यते । नक्षत्रा-
धिपकथनम् ।

“उग्रः पूर्वमघान्तका ध्रुवगणस्त्रीण्युत्तराणि स्वभूर्वातादि-
त्यह्निरत्रयं चरगणः पुष्याश्विहस्ता लघुः । चित्रा मितृशृगा-
न्यभं नृदुगणस्त्रीक्ष्णो हि रुद्रेन्द्रयुक् । मिथोऽग्निः सविशाश्रमः
शुभकराः सर्वे स्वकृत्ये गणाः” ॥ गणकथनम् । “अश्लेषवह्नि-
यमपित्रविशाश्रयुक्तं पूर्वात्रयं शतभिषा च नवाप्युडूनि ।

५८२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

एतान्यधीमुखगणानि शिवानि निखं विद्यार्थभूमिखननेषु च
 भूषितानि” ॥ अधीमुखनक्षत्रकथनम् । “रविः स्थिरः
 शीतकरश्चरश्च महीज उग्रः शशिनश्च मित्रः । लघुः सुरेज्ये
 मृगश्री मृदुश्च शनिश्च तीक्ष्णः कथितो मुनीन्द्रैः ॥ शशाङ्क-
 तारयोः शुद्धिर्विचार्या सर्वकर्मसु । ग्रहाणामपि सर्वेषां
 तच्छुद्धौ फलदाढ्यता” ॥ श्रौपतिसमुच्चये । “ताराचन्द्रबले
 प्राप्ते दोषाद्यान्ये भवन्ति ये । ते सर्वे विलयं यान्ति सिंहं
 दृष्ट्वा गता इव ॥ जन्मसम्यत् विपत्क्षेमः प्रत्यरिः साधको
 बधः । मित्रं परममित्रश्च जन्मभाश्च पुनः पुनः ॥ सर्वमङ्ग-
 लकार्येण त्रिषु जन्मेषु कारयेत् । विषादश्चाहभैषज्ययात्राक्षौ-
 रादि वर्जयेत् ॥ यात्रायां पथि बन्धनं कृषिविधौ सर्वस्य नाशो
 भवेत् । भैषज्ये मरणं तथा सुनियतं दाहो मृष्टारम्भणे ॥
 क्षौरे रोगसमागमो बहुविधः श्राद्धेऽर्घ्यनाशस्तथा । वादे बुद्धि-
 विनाशनं युधि भयं प्राप्नोत्ययं जन्मभे ॥ पापाख्या तु त्रिविधा
 पञ्चचतुर्दशविंशतिस्त्रियुता । सिद्धिफला हृदिकरी विनाश-
 संज्ञा क्रमात् कथिता” ॥

“जन्माद्यं कर्म ततोऽपि दशमं सांघातिकं षोडशमम् ।
 समुदयमष्टादशमं विनाशसंज्ञं त्रयोविंशम् ॥ आद्यात्तु
 पञ्चविंशं मानसमेवं नरः पङ्क्तः स्यात् नवनक्षत्रो नृपतिः
 स्वजातिदेशाभिषेकर्त्तुः” ॥ जात्यर्त्तस्तु । “पूर्वात्रयं सानल-
 मग्रजानां राक्षान्तु पौष्णेन सद्योत्तराणि । सपौष्णमित्रं पित्र-
 दैवतञ्च प्रजापतेर्भक्ष कृषीवज्जानाम् ॥ आदित्यहस्ताभिजि-
 दस्त्रिभानि तान्यन्यजातेः प्रभविष्णुतायाम्” ॥ देशमं देश-
 नामर्त्तम् । नाडीनक्षत्राणि । “ईहादेहार्थज्ञानिः स्याज्ज-
 न्यर्त्त उपतापितः । कर्मर्त्तं कर्मणां ज्ञानिः षोडशमनसि
 मानसे ॥ मूर्तिद्रविणबन्धूनां ज्ञानिः सांघातिके तथा । संतप्ते

ज्योतिषशास्त्रम् ।

५८३

सामुद्रयिके मित्रमन्त्रार्थसंक्षयः ॥ वैनाशिके विनाशः स्यात्
 देहद्विविधसम्पदाम् ॥ नाडीनक्षत्रफलम् । “जातिमे कुल-
 नाशः स्यादन्धनश्चाभिषेकमे । देशमे देशमङ्गः स्यात् क्रूरेरेवं
 शुभैः शुभम् ॥ यस्मिन् रात्राभिषिक्तो भवति तदाभिषेचनि-
 कभम् । अ इ उ ए कृत्तिष्ठा पी व वि बु रोहिणीत्यादिदेश-
 भम् ॥ सर्वेषां पौष्पायां दिनमेवमुपोषितोऽनलं जुहुयात्
 सावित्र्या क्षौरतरोः समिद्धिरमरद्विजामुरतः” ॥

अथ ग्रहफलम् । “भविष्यादात्तरे राक्षोः केतोर्वा संस्थितो
 रविः । चतुष्पादात्तरे चन्द्रस्तदा सम्भाव्यते ग्रहः ॥ यस्मिन्
 ऋक्षे रविस्तस्मात्तुर्दशगतः शशौ । पूर्णिमा प्रतिपक्षभौ
 राहुणा ग्रस्यते शशौ” ॥ तस्मात्समारम्भ परतो वा । “कृष्ण-
 पक्षे तृतीयायां मासर्चं यदि जायते । ततस्त्रयोदशे सूर्ये
 राहुणा ग्रस्यते रविः” ॥ मासर्चं वैशाखज्येष्ठादौ विशाखा
 ज्येष्ठादि एतदपि भविष्यादात्तरे सति राक्षोः पादभोगश्च
 मासद्वयेन । “रविभौमनवांशे च निरभं प्राप्तमादिशेत् ।
 बुधसौरिनवांशे च मलिनं सुद्रवर्णम् ॥ गुरोरंशकमासाद्य
 दृश्यते सखलाङ्कः । शनिशुक्रनवांशे च प्रावृट् काले मह-
 ज्ञलम् ॥ अन्यत्राव्यक्तभूतौ तौ दृश्येते ह्यदिताम्बरी” ॥ तौ
 चन्द्रार्कौ । कृत्यचिन्तामणौ वराहः “क्षेते क्षेमसुभिर्क्षेत्राणा-
 पङ्काश्च निर्दिशेद्राक्षो । अग्निभयमनलवर्णे पौष्ठा हुताय-
 हत्तौनाम् ॥ हरिते रोगोऽनुतापः यस्वानामोरितो ध्वंसः ।
 कपिले यौघ्नसत्त्वस्त्रैच्छ्वध्वंसोऽथ दुर्भिर्क्षेत्रम् ॥ अरुणकिरणा-
 नुरूपे दुर्भिर्क्षेत्रं दृश्यो विघ्नपौष्ठा च । धूम्राभे क्षेमसुभिर्क्षे-
 त्मादिशेच्चन्द्रदृष्टिश्च । कापोतरुणकपिले श्यामाभे च दुष्टं
 विनिर्दिशेत्” ॥ कापोतः शूद्राणां व्याधिरुणः कृष्णवर्णश्च ।
 “विमलकमलपौताभो भवेद्देश्यदेशौ सुभिर्क्षेत्रम् । सार्चिस्त्र-

५८४

न्योतिस्तत्त्वम् ।

त्यम्निभयं गैरिकरूपे च युद्धानि ॥ दूर्वाकाण्डश्यामे चारिद्रे च
विनिर्दिशेत् मरकम् । अशनिभयसम्प्रदायी पाटलकुसुमोपमो
राहुः ॥ राजमार्त्तण्डे । “सप्ताष्टजन्मशेषाहचतुर्थं दशमे
विधौ । त्रिजन्मनि त्रिनिघने न कुर्याद्राहुदर्शनम् ॥ दृष्टु
जनयेद्भौति क्लेशं रोगं धनक्षयम् । देवान्तत्र विधुं दृष्ट्वा
दद्यात् क्षणं द्विजातये” ॥ ग्रहणग्रहपरिपौडितनाडीनक्षत्र-
दोषोपशमनाय । “सह शतपुष्पैः स्नायात् फलिनौ फल-
चन्दनोशीरेः” । शतपुष्पा शीतुफा इति ख्याता फलिनौ
प्रियङ्गुः फलं जातौफलम् उशीरम् वीरणमूलम् । “ताम्रपात्रं
तिलैः पूर्णं पूर्णं वा गव्यसर्पिषा । भास्करग्रहणे दद्यात् नाडी-
दोषोपशान्तये ॥ घृतकुम्भोपरिनिहितं शङ्खं नवनौतपूरितं
दद्यात् । नाड्यादिदोषशान्त्यै द्विजाय दोषाकरग्रहणे ॥
यस्य राशौ ग्रहाः पञ्चाथवा सप्त नराधिप । ग्रहणं चन्द्र-
सूर्यस्य ग्रहेवाष्टमसंस्थिते ॥ वलिदानं प्रकर्त्तव्यं मातृणां
पूजनं हितम् । सूर्यस्याभ्यर्चनं कार्यं शिवस्याशुभनाशनम्” ॥
वराहसंहितायां “प्रस्तावदितास्तमितौ शारदधान्यावनोश्चर-
क्षयदौ । सर्वग्रस्तौ च दुर्मिचमरकदौ पापसंदृष्टौ । सुक्ते
सप्ताहान्तः पांशुनिपातोऽर्थसंचयं कुरुते । नौद्वारो रोगभयं
भूकम्पः प्रचुरनृपमृत्युम् । उल्कामन्त्रविनाशं नानावर्णा-
घनाशभयमतुलम् । स्तनितं गर्भविनाशं विद्युदृपदंष्ट्रिपरि-
पौडाम् । परिवेशोरुक्पौडां दिग्दाहो नृपभयञ्च साम्नि-
भयम् । रुक्तो वायुः प्रबलखीरसमुत्थं भयं घत्ते । निर्घातः
सुरचापो दण्डश्च क्षुद्रयं स्त्रपरचक्रम् । ग्रहयुगे नृपयुद्धं केतुश्च
तथैव निर्दिष्टः । अविहृतसलिलनिपातैः सप्ताहान्तः सुभि-
क्ष्यमादेशम् । यज्ञाशुभं ग्रहणजं तत् सर्वं नाशमुपयाति ।
राशौ यत्र विधुन्तुदेन तरणिष्वन्द्रोऽथवा प्रस्यते तस्माद्देदहुता-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५८५

शशङ्कर रसाः कल्याणदा राशयः । मध्यस्था रविशायकाङ्क-
 दशमाः सामान्यभोगप्रदा शुभाम्नी सुरगाष्टमः खलुः नृणां
 यच्छान्ति नेष्टं फलम् । क्रूरग्रहे नाशितमन्वितश्च भोजन्य-
 मुत्पातनिषीदितश्च । ऋक्षं तथोपग्रहदूषितश्च विवर्जयेदुह-
 हनादिकार्यम् । उपग्रहो वक्ष्यते सर्वतो भद्रे । “विवाहे
 विधवात्वञ्च गमनेन निवर्त्तनम् । कृपिश्च निष्फला श्रेया
 वापितं न प्ररोहति । यत् किञ्चित् कुरुते कर्म तत् सर्वं
 निष्फलं भवेत् । केचिदाहुर्ग्रहस्तिष्ठेत् यस्मिन् पादे शुभप्रदः ।
 सपादः पौष्पते श्रेयाः पादास्तु शुभलक्षणाः । शिवभुजगमिक्-
 पिष्टवसुजलविश्वविरिञ्चिपङ्कजप्रभवाः । इन्द्राग्नीन्द्रनिशाच-
 रवरुणार्थमयोनयस्याङ्गि । ६ । ८ । १७ । १० । २३ । २० । २१ ।
 ० । ४ । १८ । १६ । १८ । २४ । १२ । ११ । रुद्रोऽजोऽहि-
 र्ब्रह्मः पूषा श्वान्तकाम्निधातारः । इन्द्रदितिगुरुहिररवित्वष्ट-
 निलाख्याः क्षणा रात्री । ६ । २५ । २६ । २७ । १ । २ । ३ ।
 ४ । ५ । ७ । ८ । २२ । १३ । १४ । १५ । अङ्गः पञ्चदशांशो-
 रात्रेयैवं मुहूर्त्त इति संज्ञा । नक्षत्रे यदिहितं तत् कार्यं
 तन्मुहूर्त्तस्यपि । वववालवकीलवतैतिलगरवणिजाः सविष्टयः
 सप्त । शकुनि चतुष्यन्नागाः किन्तु पञ्च भवाणि करणानि ।
 शुक्रादितिथिशेषार्धेत् पञ्चमे तत्तुरीयके । आद्यन्तर्धेत्
 क्रमेण स्वरष्टावृत्त्या ववादयः । एकादश्याश्चतुर्थ्याश्च श्रेषार्धे
 शुक्लपक्षके । अष्टमौ पौर्णमास्योश्च पूर्वार्धे विष्टिरौरिता ।
 कृष्णपक्षे तृतीयाया दशम्याश्च परार्धतः । सप्तम्याश्च चतुर्दश्याः
 पूर्वार्धे विष्टिसम्भवः । विहाय विपरोद्गाणि विष्टिं सर्वत्र वर्ज-
 येत् । विष्टिशेषे त्रिदण्डे हि पुच्छे कार्यं जयावहम् ।
 कर्मप्रकाशे । “नाद्यास्तु पञ्चवदनं मलकस्तथैकावली दशैक-
 सहिता नियतं चतस्रः । नाभिः कटिः षड्भ्यः पुच्छलता च

१८६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

तिस्रो विष्टेर्ध्रुवं निगदितोऽङ्ग विभाग एवः । मुखे कार्य्यज-
 स्तिर्भवति मरणश्चाथ गलके धनस्थानिर्वचस्यथ कटितटे बुद्धि-
 विलयः । कलिर्नाभौदेशे विजयमथ पुच्छे च जगदुग्ररौरं
 भद्रायाः पृथगिति फलं पूर्वमुनयः । मनुवसुमितिथि युग-
 दशशिवगुण संख्यासु तिथिषु” । १४ । ८ । ७ । १५ । ४ । १० ।
 ११ । २ । पूर्वाम्ना । “आयाति विष्टिरेषा पृष्ठे शुभदा पुर-
 स्त्वशुभदा” । पूर्वाम्ना पूर्वाम्नादि दिङ्मुखो भवतीत्यर्थः ।
 “एकेन द्वौना द्विगुणा तिथिस्तु सप्तावशिष्टं करणं वषादि ।
 पूर्वपरिप्लेवमयं विशेषो द्विसंगुणा चन्द्रविचर्जिता च । किन्तु
 घ्नसंघं करणं प्रदिष्टमादेस्तिथेरादिदले सदैव । उपाख्यशेषे
 शकुनिस्तु दर्शे पूर्वे चतुष्पादपरे च नागः” । करणकथनम् ।
 “इन्द्रकमलजमित्रार्यमभूत्रियः सयमाववादेः । कलिद्वय-
 फणिमारुता पतयः शकुन्यादेः” । वषाद्यधिपकथनम् “पौष्टि-
 कस्थिर शुभानि वषास्थे बालवे द्विज द्विताद्यपि कर्मकौकवे
 प्रमदमित्रविधानं तैतिले शुभगताश्वयकर्म । गरे च वीणा
 श्वयकर्षणानि वणिज्यपि स्थैर्यवणिक्क्रिया च । न सिद्धि-
 माप्नोति छतश्च विच्छां विषामिघातादिषु तत्र सिद्धिः । मन्त्रो-
 षधानि शकुनो च सपौष्टिकानि गोवि प्रराज्यपितृकर्मचतु-
 ष्यदे तु । सौभाग्यदारुणकृति ध्रुवकर्मनागे किन्तुघ्ननाशि
 शुभपौष्टिकमङ्गलानि । विष्कुन्धः प्रीतिरायुषान् सौभाग्यः
 शोभनस्तथा । अतिगण्डः सुकर्मा च धृतिः शूलस्तथैव च ।
 गण्डो हृदिर्ध्रुवश्चैव व्याघातो हर्षणस्तथा । वज्रश्चासृक् प्यतौ-
 पातो वरीयान् परिघः शिवः सिद्धः साध्यः शुभः शक्रो ब्रह्मेन्द्रो
 वैधृतिस्तथा । परिघस्य त्यजेदहं शुभकर्म ततः परम् । त्यजदौ
 पञ्च विष्कुन्धे सप्त शूले च नाडिकाः । गण्डव्याघातयोः षट्
 च नवहर्षण वज्रयोः वैधृति व्यतिपातो च समस्तौ परिवर्ज-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५८७

येत् । शेषा यथार्थनामानो योगाः कार्येषु शोभनाः । न सकलगुणसम्पन्नस्य तेऽल्पैरहोभिर्बहुतरगुणयुक्तं योजयेच्चक्षुषेभ्यः । प्रभवति हि न दोषो भूरिभावे गुणानां सलिललव इवाम्बुः संप्रदीप्तेभ्यनस्य । गुणशतमपि दोषः कश्चिदेकोऽतिवृद्धः क्षपयति यदि नान्यस्तद्विरोधो गुणोऽस्ति । घटमिव परिपूर्णं पञ्चगव्येन सद्यो मलिनयति सुराया विन्दुरेकोऽपि सर्वम्” ।

अथ नाम्ना नचत्रज्ञानार्थं शतपदचक्रमाह । “चक्रं शतपदं वक्ष्ये ऋचांशाक्षरसम्भवम् । भामादि वर्णतो ज्ञेया ऋचराश्वंशकास्तथा । तिर्यग्गूर्ध्वगता रेखा रुद्रसंख्या लिखेदुधः । जायते कोष्ठकानाञ्च शतैकं १०० नात्र मंशयः । अवका इडा ऐशान्यां म ट प व ता हरिति चान्नेष्यां न य भ ज ख्वा नैऋत्यां ग स द च ला वायव्याम् । पञ्च पञ्च क्रमेणैव विंशवर्णान् प्रयोजयेत् । पञ्चस्वरसमा योगे एकैकं पञ्चधा कुरु । अवर्णाद्यास्तथा ज्ञेयाः सम्यक्षर युता स्तथा । सजातीयैक्यमास्थाय पञ्चस्वरविनिर्णयः । ऋदुल्लतोरप्यकारेण श्वेनसस्य परिग्रहः । कुर्यात् कुपुभुदुस्थाने चीणि व्रीण्यक्षराणि च । कुघडका भवेत् स्तम्भे रौद्रे त्वीशानगोचरे । पुषणठा भवेत् स्तम्भे हस्ते चान्नेय संज्ञके । भुधफ भवेत् स्तम्भे पूर्वाषाढे च नैऋते । दुधभडा भवेत् स्तम्भे वायव्ये भाद्र उत्तरे । एवं स्तम्भचतुष्कञ्च ज्ञातव्यं स्वरवेदिभिः । धिष्ट्यानि कृत्तिकादौनि प्रत्येकं चतुरक्षरैः । साभिजित्यंशकास्तत्र शतैकं द्वादशाधिकम् । यदृचांशककोष्ठस्यः क्रूरः सौम्योऽपि वा ग्रहः । तत्रस्यो वेधयेत् सम्यक् पुंसी नामादिमाक्षरम् । सौम्यैर्विधं शुभं ज्ञेयमशुभं पापस्त्रैचरैः । मित्रैर्मित्रफलं तत्र निर्वेधेन शुभाशुभम् । यदाद्यं सर्वतो भद्रे ग्रहोपग्रहवेधतः । शुभाशुभफलं सर्वं तदिहापि विचिन्तयेत् । पञ्चस्वरा अइउए ओकारास्तैर्यामि धिष्ट्यानि

५८८

ज्योतिषसूत्रम् ।

नक्षत्राणि । अत्र चतुर्भिर्वर्णैरेकं नक्षत्रं यथा । अइठए ३ ।
 वविवु । ४ । वेवोककि । ५ । कुघड्डड । ६ । केकोहडि । ७ ।
 हुहेहोड । ८ । डिडुडेडो । ९ । ममिमुमे । १० । मोटटिटु ।
 ११ । टेटोपपि । १२ । पुषणठ । १३ । पेपोररि । १४ । रुरे-
 रीत । १५ । तितुतेतो । १६ । ननिनुने । १७ । नोययिषु ।
 १८ । येयोभभि । १९ । भुधफठ । २० । भेभोजजि । २१ ।
 जुजिजीख । २२ । खिखुखेखो । २३ । गगिगुगे । २४ । गोश-
 शिश्च । २५ । शेषोददि । २६ । दुधच्छ । २७ । देदोचचि ।
 २८ । चुचेचोन्न । २९ । लिलुलेलो । ३० । ऋत्त्युक्त प्रकार-
 युक्तेन ज्ञेयः । ऋत्वेन दीर्घो ज्ञेयः तालव्यप्रकारेण दस्य
 सकारो ज्ञेयः । इति शतपदचक्रम् ।

अथ चन्द्रताराद्यशुभप्रतीकारः । “कर्म कुर्यात् फलावाप्तेः
 चन्द्रादिशोभने बुधः । सुखकाले त्विदं सर्वं नार्तः कालमपे-
 क्षते ॥ चन्द्रे च शङ्खं लवणञ्च तारे तिथावमद्रे सिततण्डुलाञ्च ।
 धान्यञ्च दद्यात् करणार्ज्वारे योगे तिलान् हेममणिञ्च लम्ने ॥
 योगस्य हेम करणस्य च धान्यमिन्दोः शङ्खञ्च तण्डुलमणौ
 तिथिवारयोश्च । तारावलाय लवणान्यथ गाञ्च राशेर्देद्यात्
 द्विजाय-कनकं शुचि नाडिकायाः” ॥ धामनपुराणे । “विष्टयो
 व्यतीपाताश्च येन्ये दुर्नीतिसम्भवाः । ते नाम स्मरणाहिष्णो-
 नांश्च यान्ति महात्मनः ॥ लवणैर्युवतिप्रतिमामभिनवसूर्पादरे
 समालिख्य । तारादीषोपशमनाय द्विजाय दद्याद्विशुद्धये ॥
 एकत्रिपञ्च सप्त द्विजाय दद्यात् पलानि लवणस्य । क्रमशो
 जन्मनि विपदि प्रत्यरिमरणाख्यतारासु । पलन्तु लौकिकै-
 र्मानैः साष्टरत्तिहिमापकम् ॥ तेलकात्रयतयं ज्ञेयं ज्योतिर्ज्ञः
 रसुतिसम्मतम् । विपत्तारे गुडं दद्यात् शाकं दद्याच्चिजन्मनि ॥
 प्रथरो लवणं दद्यात् निधने तिलकाञ्चनम्” ॥ राजमार्तच्छे

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५८९

ग्रहदोषे द्रव्यधारणमाह । “दोषो न स्यादग्रहाणामग्निगिर-
 किरणे ताम्रमिन्दौ च ग्रहं पृथ्वीपुत्रे प्रवालं शशधरतनये
 शातकुम्भं भुजेन । देवाचार्यं च मुक्तां मणिरसुरगुरौ सौमकं
 सूर्यसूनौ राहौ सारं गिरौणां कमलजतनये राजपट्टं विभर्तुः” ।
 शातकुम्भं सुवर्णम् । राजपट्टं कर्पूराणीति प्रसिद्धम् । गिरौणां
 सारं लौहं गिरिसारस्तु विज्ञेयो लौहे मलयपर्वते इति त्रिका-
 ण्दशेषात् । “यद्यद्यग्रहस्य यद्व्यं तत्तस्मिन् विषमे स्थिते ।
 दद्यात् सत्कृत्य विप्रेभ्यः स्वयञ्च विभृयात् सदा” ॥ बुद्धिप्रकाशे
 “त्रिशूलीं चौरिकामूलं गोजिह्वां हृद्ददारकम् । ब्रह्मयष्टीं
 सिंहपुच्छीं वाय्यालं चन्दनं सितम् ॥ अश्वगन्धं क्रमात् सूर्या-
 हृद्यादोषोपशान्तये । ताम्रादीनामभावे तु स्वयञ्च दक्षिणे
 भुजे” ॥ त्रिशूली विष्वः गोजिह्वा अनन्तमूलं हृद्ददारकं वौर-
 ताडकं सिंहपुच्छी रामवासकः । “श्वेतं वासः सिता धेनुः
 शङ्खो वा चौरपूरितः । देवो वा रजतसम्प्रसन्दोषोपशान्तये ॥
 सिद्धार्यलोभ्ररजनौहयमुस्तधान्यं लामज्जकं सफलिनी सवचा
 च मांसौ । स्नानं कुरु ग्रहगणप्रशमाय नित्यं सर्वे रविप्रभृतयः
 समुखी भवन्ति” ॥ लामज्जकं वौरणमूलम् । “संग्रामे सङ्कटे
 दुर्गे चौरव्याघ्रादिपीडिते । कान्तारं प्राणसन्देहे विषवङ्कि-
 जलेषु वा ॥ राजादिभ्यश्च संतासे ग्रहरोगादिपीडिते । स्मृत्वा
 तं पुरुषं सर्वैरापदा विप्रमुच्यते” ॥ तं नरसिंहम् । “देव-
 ब्राह्मणपूजनात् गुरुवचःसम्पादनात् प्रत्यहं साधूनामथ भाष-
 णात् श्रुतिवचः श्रेयःकथाकीर्तनात् । होमादध्वरदर्शनात्
 शुचिमनोभावाज्जपादान्तो नो कुर्वन्ति कदाचिदेव पुरुषस्त्वेवं
 ग्रहाः पीडनम्” ॥ गर्गः । “शतमिन्दुस्त्रयं भौमो द्वात्रिंशद्-
 श्चतुर्गुणन्दनः । पञ्चपञ्चाशतो जौवः सौरिस्तु सप्तसप्ततिः ॥
 तथाकीं द्वादशं दुधः षोडशं परिकौत्तितम् । हरन्ति क्रूर-

५६०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

खचरा ददते च शुभप्रदाः” ॥ पञ्चाशतः पञ्चसार्धशतद्वयमिति
यावत् । अथ नवानां अष्टाणां दानानि । “सूर्यं धेनुश्च
ताम्रश्च गोधूमं रक्तचन्दनम् । चन्द्रे चन्दनशङ्खौ च वस्त्रश्च
तिलतण्डुलान् ॥ कुजे हृषः प्रदातव्यौ रक्तवस्त्रं गुडौदनम् ।
बुधे कर्पूरमुद्गश्च हरिद्वर्त्तं हिरण्यकम् ॥ पौतवस्त्रद्वयं जोषे
हरिद्राकनकानि च । अश्वः शुक्रे सितो देयः शुक्रधान्यानि
यानि च ॥ शमी च सतिला देया कृष्णा गौर्लौहिमुत्तमम् ।
राहो च महिषीक्ष्मागौ माषाश्च तिलसर्षपाः ॥ अजामेधौ च
दातव्यौ केतौ चावश्च मिश्रितम् । स्वर्णं गोविप्रपूजाभिः सर्वेषां
शान्तिरुत्तमा” ॥

तिथ्यादीनां क्रमेण बलवत्त्वं यथा “तिथिदिनकरणर्क्ष-
लम्बवीर्यं प्रति रयमाश्च पराशरः क्रमेण” । रयोवेगः । “तिथि-
रेकगुणा प्रोक्ता वारश्चैव चतुर्गुणः । ऋक्षं स्यात् षोडशगुणं
योगश्चैव शताधिकः ॥ सहस्रेणाधिकः सूर्यसन्दो लक्षगुणा-
धिकः । वर्जयित्वा बलं सर्वं तस्माच्चन्द्रबलं बलम् ॥ लम्ब-
मात्मा चन्द्रमाश्च मनःकर्मफलं प्रति । तस्मात्तस्माच्छास्त्राश्च
नराणां फलमादिशेत्” ॥ ब्रह्मसिद्धान्ते । “तिथिरेकगुणा
प्रोक्ता नक्षत्रश्च चतुर्गुणम् । करणं षड्गुणं प्रोक्तं वारश्चाष्टगुणः
स्मृतः” ॥ एवञ्चाशुभचन्द्रादौ प्रतीकारविधानात् प्रभवति हि
न दोषो भूरिभावे गुणानामित्याद्यभिधानात् अष्टवगप्रकरणे
कष्टाभोष्टे तुल्यसंख्ये फले चेत् स्यातां नाशफलयोस्तत्र वाच्यः ।
“वाच्या पङ्क्तिर्योऽतिरिक्तस्तयोः स्यात् सर्वस्थाने कल्पनैवं
प्रदिष्टा” इति वादरायणवचनात् पङ्क्तिः परीपाकः । ये
ग्रहारिष्टघृचका इत्यभिधानाच्च राजमार्त्तण्डे । “चन्द्रान्नि-
धनगाः पापालम्बाश्च निधनोपमाः । कर्तुंश्च फलनाशः
स्वाङ्गमभाण्डे पयो यथा ॥ इन्द्रश्मगान् पापान् वर्जयेन्मैधनं

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५६१

विश्वस्तस्य चन्द्रश्च निधनसंख्यं सर्वारम्भप्रयोगेषु” इत्यादि-
ज्योतिःशास्त्रोक्तनिषेधस्य न पर्युदासता ततोऽष्टमचन्द्रादौ तत्
प्रतीकारकरणतदानादिपूर्वकं मघाक्षयाद्वादिकरणे तन्निष्पत्ति-
र्भवति न तु रात्र्यादौ श्राद्धकरणे श्राद्धानिष्पत्तिरिव कर्मा-
निष्पत्तिरिति । किन्तु यदि प्रतीकारपूर्वकं करोति न दोष-
जनकम् अन्यथा अनिष्टजनकमिति अतएव ग्रहाणां सूचकत्वेन
पूर्वसिद्धत्वात् पूर्वमपि प्रतीकाराय प्रायश्चित्तानुष्ठानमिति ।
तद्योक्तं भगवत्वा रुक्मिण्या भविष्यद्विवाहे श्रीभागवते । “चक्रुः
सामर्ग्यजुर्मन्त्रैर्वध्वा ५३३ं द्विजोत्तमाः । पुरोहितोऽथर्वविद्वे
जुश्चाव ब्रह्मान्तये ॥ हिरण्यरूप्यवासांसि तिलांश्च गुड-
मिश्रितान् । प्रादाद्देवैश्च विप्रेभ्यो राजा विधिविदां वरः” ॥

“अनिचक्रं मराकारं लिखित्वा सौरिभादितः । नाम
ऋक्षं भवेद्यत्र फलं तत्र शुभाशुभम् ॥ एकं मुखे दक्षदक्षे
चत्वारि षट् पदद्वये । हृदि पञ्च करे वामे चत्वारि मस्तके
अवम् ॥ इयं नेत्रद्वये शुद्धे इयं तत्र न्यसेदुधः । मुखे हानि-
र्जयो दक्षे भ्रमः पादे श्रियो हृदि ॥ वामे भीर्मस्तके राज्यं
नेत्रे सौख्यं मृतिर्गुदे । ताम्बाष्टदादशे ऋक्षे यदा विघ्नकरः
शनिः ॥ तदा सौख्यं वपुस्यन्तु ह्रत्शौर्षे नेत्रद्वयोः । हृत्ती-
येकादशे षष्ठे यदा सौख्यकरः शनिः ॥ तदा विघ्नः शरीरस्यो
शुद्धे वक्त्रेऽङ्घ्रिबामयोः । यस्य पौडाकरः सौरिस्तस्य चक्रे
फलम्विदम् । लिखित्वा कृष्णाद्वयेण तैलमध्ये क्षिपे-
त्ततः ॥ निक्षिप्य भूमिमध्यस्थं कृष्णापुष्पैः प्रपूजयेत् । तुष्टिं
याति न सन्देहः षोडशं त्यक्त्वा शनैश्चरः” ॥

अथ प्रकीर्णकम् । “पुरोर्युगोदस्तबाल्ये वार्धके सिंहगे
शुरौ । युवादित्रये दशाहे तु वक्त्रे जौघाष्टविंशके ॥ पूर्वराशा-
वशयातातिचारिगुरुवस्त्रे । प्रायाशिगन्तुजौवस्य चातिचार-

५८२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

त्रिपक्षके ॥ कम्पाद्यदुतसप्ताहे नौचख्ये मलिनसुचे । भानु-
 लङ्घितके मासि ज्ये राहुयुते गुरौ ॥ पोषादिकचतुर्मासे
 चरणाङ्कितवर्षणे । एकेनाङ्का चैकदिने द्वितीयेन दिनत्रये ॥
 तृतीये तु सप्ताहे माङ्गल्यानि जिज्ञौषिषुः । विद्यारम्भकर्णवेधौ
 चूडोपनयनोदहान् ॥ तौर्यस्नानमनाहृतं तथानादिसुरेक्ष-
 णम् । परीक्षा रामयज्ञांश्च पुरस्चरणदौक्षणे ॥ व्रतारम्भप्रतिष्ठे
 च गृह्यारम्भप्रवेशने । प्रतिष्ठारम्भणे देवकूपादेः परिवर्जयेत् ॥
 द्वात्रिंशद्विंशत्यास्ते जीवस्य भार्गवस्य च । द्वासप्ततिर्महत्स्यस्ते
 पादास्ते द्वादशक्रमात् ॥ अस्तात् प्राक् परयोः पक्षं गुरोर्वा-
 द्विकबालते । पक्षं वृद्धो महास्ते तु भृगुर्बालो दशाङ्किकः ॥
 पादास्ते तु दशाहानि वृद्धो बालो दिनत्रयम् ॥ अत्यन्ता-
 शक्तौ राजमार्त्तण्डे । “बाले वृद्धे च सन्ध्यांश्च चतुःपञ्च दिवा-
 सरान् । जीवे च भार्गवे चैव विवाहादिषु वर्जयेत् ॥ बाल-
 भृगौ परिणीता युवतिरसाध्वो भवेदवश्यम् । वृद्धे तस्मिन् सन्ध्या
 सन्ध्यास्ते सत्युमभ्येति ॥ एकराशौ गतौ स्वातामेकर्त्तविषयी
 यदि । गुर्वादित्यौ तदा त्यज्या यज्ञोद्वाहादिकाः क्रियाः” ॥
 गुर्वादित्ये दशाहे त्विति प्रागुक्तं नक्षत्रभेदविषयम् । रवि-
 चन्द्रयोरंशकविशेषाभ्यन्तरस्थित्या अस्तत्वमाह सूर्यसिद्धान्तः ।
 “एकादशामरेज्यस्य तिथिसंख्यार्कजस्य च । अस्तांशः भूमि-
 पुत्रस्य दशसप्ताधिकास्तथा ॥ चन्द्रो द्वादशभिः पश्चात् दृश्यः
 प्राग्यात्यदृश्यताम् । पश्चादस्तमयोऽष्टाभिरुदयः प्राङ्गदत्तया ॥
 प्रागस्ते तूदयः पश्चात् स्वल्पत्वात् दशभिर्भृगोः । एवं बुधे
 द्वादशभिस्तुर्दशभिरंशकैः ॥ वक्रग्रीष्मगतिश्चार्कात् करोत्यस्त-
 मयोदयो” ॥ क्वचित् प्रतिपच्छेषेऽपि चन्द्रदर्शनम् । “अन-
 भायाश्च शरदि हेमन्तेऽप्यतुषारिणि । रवेः सार्द्धदशांश्चेऽपि
 दृश्यतामेति चन्द्रमाः” ॥ शतानन्दः । “माघां यदि मघा

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५८३

नास्ति सिंहे गुरुराधारणम् ॥ अथैव माण्डव्यः । “सुति-
 वैवजातकाश्चप्राशनचूडादिभ्यः सर्वैः । रविभवनस्थे जीवे
 कार्यैर्विज्यै विवाहस्तु” ॥ रविभवनस्थे सिंहस्थे विवाहे
 विशेषो वक्ष्यते । भोजराजः । “एकरात्रं परित्यज्य कुर्यात्
 पाणिग्रहं ग्रहे । प्रयागे सप्तरात्रं तु त्रिवारं व्रतबन्धने ॥ अतिष्ठे
 त्रिविधोत्पाते सिंङ्गिकासूनूदर्शने । सप्तरात्रं न कुर्वीत यात्री-
 हाहादिमङ्गलम्” ॥ व्रतबन्धने उपनयने । भृगुः । “कम्पे
 राजनि सप्ताहो ब्राह्मणानां चरहस्तथा । शूद्रस्यार्धदिनं प्रोक्तं
 सर्वकार्येषु वै भृगुः” ॥ गर्गः । “दिग्दाहे दिनमेकं तु ग्रहे
 सप्तदिनानि च । भूकम्पे च समुद्रुते त्राहाणि परिवर्जयेत् ॥
 उल्कापाते च त्रितयं धूमे पञ्चदिनानि च । वज्रपाते दिनमेकं
 वर्जयेत् सर्वकर्मसु” ॥ भोजराजः । “ग्रहे रविन्दोरवनि-
 प्रकम्पे केतूदमोल्कापातनादिदोषे । व्रते दशाहानि वदन्ति
 तज्ज्वास्त्रयोदशाहानि वदन्ति केचित्” ॥ ग्रहणकाले भूक-
 म्पोल्कापातकरक्षापातवज्रपातादिसमाहारे त्रयोदशाहमशु-
 चम् । किञ्चिद्भूततत्त्वमाहारे दशाहम् एकैकोदये त्राहमिति
 मिश्राः । काश्यपः । उल्कालक्षणम् । “वृहच्छिखा च
 सूक्ष्माया रक्तनीलशिखोज्ज्वला । पौरुषौ च प्रमाणेन उल्का
 जानाविधा मता” ॥

अथ निर्घातः । गर्गः । “यदान्तरीक्षे बलवान् भारतो
 मरुताहतः । पतत्यधः स निर्घातो जायते वायुसम्भवः” ॥

अथ केतुः । “केतवश्च शिखावन्ति ज्योतीर्षि स्थिरतरा-
 ण्युत्पातरूपाणि” । दौषिकायां “गुर्वादित्ये गुरौ सिंहे नष्टे
 शुक्रे मलिनस्तुचे ॥ याम्यापने हरी सुप्ते सर्वकर्माणि वर्जयेत्” ॥
 प्रतिप्रसवे न्यूनाधिकादिविरोधे राजमार्त्तण्डः । “उक्तानि
 प्रतिषिद्धानि पुनः सम्भावितानि च । सापेक्ष्यनिरपेक्षाणि
 सौमंस्यानौहोकोविदैः” ॥

५८४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

अथाकालवृष्टिः । कृत्यचिन्तामणी । “मार्गान्मासात् प्रभृतिमुनयो व्यासवाल्मीकिगर्गश्चैत्रं यावत् प्रवर्षणविधौ नेति कालं वदन्ति । नाड्योजङ्घः सुरगुरुमुनिर्वक्ति वृष्टेरकाक्षौ मासावेतौ न शुभफलदौ पौषमाघौ न शेषाः” ॥ स्मृतिसारे ज्योतिषम् । “एकराशिस्थितौ स्वातां यदि राहुवृहस्पतौ । विवाहव्रतयज्ञादि तदा सर्वत्र वर्जयेत्” ॥ भौमपराक्रमे । “वापौकूपतडागादिनिषिद्धं सिंहगे गुरौ । मकरस्थे तु तत्-कार्यः न दोषः काललोपजः ॥ कार्यं मकरगे जीवे विवाहा-द्यखिलं बुधे । न तु सिंहगते जीवे कुर्वाणो मृत्युमाप्नुयात्” ॥ सुहृत्सामृते । “अतिबलवान् हि चन्द्रोऽनिष्टफलः क्षणा-यश्चमौपरतः । अतिविषमगतापि तारा सितपक्षे नाशुभं कुर्वते ॥ ग्रहेण बिम्बोऽप्यशुभान्वितोऽपि विरुद्धतारोऽपि विलो-मगोऽपि । करोति पुंसां सकलार्थसिद्धिं विहाय पाणिग्रहणं हि युष्मः ॥ पुष्यः परकृतं हन्ति न च युष्मकृतं परः । अपि द्वादशगे चन्द्रे युथः सर्वार्थसाधकः ॥ भुवममृतकरेऽष्टमेऽपि पुष्यो विहितमुपयाति सदैव कर्मसिद्धिम्” ॥ वशिष्ठः । “चौणोऽपि यस्येह शुभक्रियासु क्रोविलम्बे मदनेऽथवा स्यात् । आसन्नमृत्युं तमुदीरयन्ति सन्तोऽथवा मृत्युगृहं प्रपन्नः ॥ लम्बदोषाश्च ये केचित् ग्रहदोषास्तथापरे । ते सर्वे विलयं यान्ति लग्ने गुरुभूय यदा” ॥ श्रौपतिव्यवहारनिर्णये । “विष्टावङ्गारके चैव व्यतौपाते ग्रनैश्चरे । निधने जन्मनक्षत्रे मध्याह्नात् परतः शुभम्” ॥ तथा “रेवती रविवारेण हस्ता सोमेन संयुता । पुष्योऽप्यवनिपुत्रेण रोहिणी बुधसंयुता ॥ स्वाती च गुरुणायुक्ता शुकेशोत्तरफल्गुनी । मूलन्तु पङ्कमङ्गेन सर्वकार्येषु शस्यते” ॥ भौमपराक्रमे । “अश्विनौ सह सूर्येण सौमे मृगशिरास्तथा । अश्लेषा भौमवारेण बुधे हस्ता प्रकी-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५८५

र्क्षितः ॥ अनुराधा गुरोर्वारे विश्वदेवस्तु भार्गवे । वारुणं
 शनिसंयुक्तमानन्दोऽयं प्रकीर्तितः ॥ दौषिकायाम् । भूमि-
 पुत्रार्कयोरङ्गिनन्दामरुद्धारुणाद्रास्त्रचित्रादिमूलाग्निभिः । भा-
 र्गवैषाङ्गयोरङ्गि भद्रा भवेत् फल्गुयुग्माजयुग्मोदुसंयुता ।
 सोमपुत्रस्य वारे जया स्यात्पुष्यगोपेन्द्रगुर्विन्द्रयास्याभिजिह्वा-
 जिभिः । गौष्यतेरङ्गि रिक्ता च युक्ता यदा विश्वशक्राग्नियुक्
 पित्रादित्यम्बुभिः । सूर्यसुतस्य दिने यदि पूर्णा ब्रह्मादिना-
 धिपतिद्विविधैः स्यात् योगवरास्त्रिभिरेव समेताः सर्वसमी-
 क्षितसिद्धिनियुक्ताः । वामृतम् । “ध्रुवगुरुकरमूला पौष्ण-
 भाव्यर्कवारे हरियुगविधियुग्मे फल्गुनौ भाद्रयुग्मे दिवसकर-
 तुरङ्गौ शर्वरोनाथवारे । गुरुयुगनलवातोपान्त्यपौष्णानि कौजे
 दहनविधिशताख्या मैत्रभं सौम्यवारे । मरुददितिभपुष्पा-
 मैत्रभं जीववारे भगयुग जयुगश्चोविष्णुमैत्रे सिताहे श्वसन-
 कमल्योनौ सौरिवारेऽमृतानि” ।

अमृतम् । राजमार्तण्डे । “चन्द्रार्कयोर्भवेत् पूर्णा कुजे
 भद्रा गुरौ जया । बध्मभन्दौ च नन्दायां शुक्ले रिक्तामृता-
 तिथिः । आदित्यहस्ता गुरुपुष्ययुक्ता बध्मानुराधा शनिगो-
 हिणौ च । सोमे च विष्णुः कुजरेवतौ च शुक्राश्विनौ चामृत-
 योगवर्गाः । यदि विष्टिव्यतीपातौ दिनं वाप्यशुभं भवेत् ।
 हन्यतेऽमृतयोगेन भास्करेण तमो यथा” । कस्य मते वैधृत्या-
 दियोगहननेऽमृतयोगस्य न सामर्थ्यम् । तथा राजमार्तण्डः ।
 “हन्यमृताख्यो योगः सर्वाण्यशुभानि हेलया नियतम् । न
 भवति पुनरिह शक्तो वैष्टिति विष्टिव्यतीपाते । वाराः क्रूरा-
 स्तिथिर्भद्रापादैकखण्डितञ्च भम् । एतत्त्रयसमायोगे त्रिपुष्कर-
 मुदाहृतम् । त्रिपुष्करे तु यत् किञ्चित् शुभं वा यदि वा शुभम् ।
 जायते त्रिगुणं सर्वं प्राणौजातस्तु जारजः । लाभोद्धानिर्जयी

५८६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

वृष्टिः पुत्रजम् तथैव च । नष्टं दत्तं मृतं वापि तत् सर्वं त्रिगु-
 णायते । सर्वदेशाविशेषेण फलं स्यात् शुभयोगजम् । अमृतं
 सिद्धियोगश्च यद्येकस्मिन् दिने भवेत् । तद्दिनन्तु भवेद्दुष्टं
 मधुसर्पिर्यथाविषम् । वराहः । “दुःस्वप्ननाशको वारो नक्षत्रं
 पापनाशकम् । तिथिरायुष्करौ प्रोक्ता योगौ बृहद्विवर्धकः ।
 चन्द्रः करोति सौभाग्यमंशकः । शुभदायकः करणात्मने लक्ष्मीं
 यः शृणोति दिने दिने । चारुद्वी द्विरदे रथे च तुरगे पाषाण-
 काष्ठादिके नौकायां तरणे उषान् हि कथाशक्ते तथा क्रोधने ।
 उच्छिष्टे दिनरात्रिशेषसमये नक्षत्रवारादिकं देवज्ञो न पठेत्
 पठेद्यदि पुनः श्रुता त्रियं नाप्नुयात्” । शार्त्विज्ये वर्ज्यम-
 धिक्कृत्य भविष्ये । “तिथिनक्षत्रयोगानां वाराणाञ्च तथा
 विभो । सूतको जीविकार्थश्च यश्च मूल्येन पाठयेत्” । अत-
 एव यमः । नक्षत्रैर्जीयते यश्च सोऽम्बकारं प्रपद्यते” । जोतिषे ।
 “सर्वत्र कार्यं बुधशुक्रजोवाः केन्द्रत्रिकोणोपगताः प्रशस्ताः ।
 द्वितीयलाभारि गताश्च पापास्तिथिर्विरक्ता शुभदस्य चाहः” ।
 शतानन्दरत्नमानायाम् । “न वारदोषाः प्रभवन्ति रात्रौ विशे-
 षतो भीमशनैश्चराकाः । शुभपापग्रहक्षेत्रं केवलं फलदं
 तथा । ग्रहयुक्तेक्षिते तु स्यात् फलं तदनुसारतः । तारापतिं
 विलम्बं वा दुरितग्रहमध्यगम् । विवाहादिषु कार्येषु त्यजे-
 च्छिरजिजोषिषुः । कार्यारम्भे विलम्बादष्टममिन्दुं विवर्जयेत् ।
 क्रूरं सपापं पापवर्गस्थं लम्बं चन्द्रश्च वर्जयेत् । बलनिर्वा-
 रणा देव सर्वत्र फलनिश्चयः । निरंशं दिवसं विष्टिं श्यतीपा-
 तञ्च वैष्टितिम् । केन्द्रं वापि शुभैर्होमं पापाहमपि वर्जयेत् ।
 नन्दाद्याः सिद्धियोगा भृगुजबुधकुजाकीर्ण्यवारैः प्रशस्ताः सूर्य्य
 शशाग्निषट्पङ्कगमुनिमिततिथयोऽर्कादिवारैः प्रदग्धाः” । राज-
 मार्त्तण्डे । “भासारुद्रादिशो रामा षट्पञ्चमुनयस्तथा । दक्षस्ते

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५८७

तिथयः सप्त रथ्यादि सप्तभिर्घटैः । द्वादशैर्कयुता भवेदशमदा
सोमेन चैकादशौ भौमे चापि युता तथैव दशमौ नेष्टा तृतीया
बुधे षष्ठौ नेष्टफलप्रदा सुरगुरौ शुक्रौ द्वितीया तथा सर्वाश्च-
विनाशविघ्नजननौ सूर्यात्मजौ सप्तमौ । पापोऽर्काहे विशा-
खात्रययममुडूपस्थाङ्ग चित्रा चतुष्कं तोयं विश्वाभिजिह्वं त्वथ
कुजदिवसे स्वत्रयं विश्वरदौ चाहे मूलाविशाखा यमघनतुर-
गान्थानिजैर्वेङ्गि पितृं रोहिण्यार्द्रायमेन्दूशतभमथ भृगोराङ्ग-
पुष्यात्रयेन्दौ सौराहे हस्तयुस्मार्थ्यमयमजनयुक्पौष्णपुष्याध-
नानि घण्टोऽष्टाष्टैर्कयुक्ते स्रग्द्विपतिदिने सोम्यवारैर्यमापि” ।
सिद्धिदग्धपापयमघण्टयोगः । “रथ्यादि दिवसे युक्ता विशा-
खादिचतुश्चतुः । उत्पाटासृत्ववः काला असृत्नानि यथाक-
मम्” । उत्पाटादियोगः । “वाजिचित्रोत्तराषाढा मूलपा-
शीब्धमान्तकाः । सूर्यादिवारसंयुक्ता योगाः करकचाः
स्मृताः” । करकचा योगः । “आदित्य भौमयोर्नन्दा भद्रः
शुक्रशशाङ्गयोः । बुधे जया गुरौ रिक्ता शमौ पूर्णा च मृत्युदा ।
यमघण्टे त्यजेदष्टौ मृत्यौ द्वादशनाडिकाः । अन्येषां पापयो-
गानां मध्याह्नात् परतः शुभम्” । यमघण्टादौनां वर्ज्यकाल-
निर्णयः । राजभार्तण्डे “द्वितीया मौनधनुषाश्चतुर्थी वृष-
कुम्भयोः । मेषककटयोः षष्ठौ कन्याभिद्युनकेऽष्टमौ । दशमौ
वृश्चिके सिंहे द्वादशौ मकरे तुले । आद्या धनुःसु सफरीषु ।
परा द्वितीया एकान्तरे दिनकरे तिथयः प्रदग्धाः । कार्मुके
च तथा कुम्भे मेषे शुभे ज्वरी घटे । एषु शुक्लाद्वितीयाद्या
दग्धाः कृष्णा भूषादिषु । राशोच्चन्द्रस्य च रवेः स्थित्या वाच्यं
फलं बुधैः । याः प्रोक्तास्तिथयो दग्धाः मेषादिषु च राशिषु
शुक्लास्ताविषमे राशौ समे कृष्णाः प्रकीर्तिताः । एभिर्जातो न
जीवेत यदि प्रकृसमी भवेत् । विवाहे विधवा नारी यात्रायां

५६८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

मरणं भवेत् । निष्फलं कृषिवाणिज्यं विद्यारम्भं च मूर्खता ।
 गृहप्रवेशे भङ्गः स्नातृङ्गायां मरणं ध्रुवम् । ऋणदाने फलं नास्ति
 व्रतदाने च निष्फले । शुभकर्माणि सर्वाणि नैव कुर्याद्विच-
 क्षणः” ॥ उत्तराशिषु चन्द्रस्थित्या दम्भायां व्यक्तत्वं यथा
 “पक्षौ मेघकुलौ रयोर्हिमकरे कन्यायुगे चाष्टमौ सिंहौ हस्ति-
 राशिगे च दशमी तौ लौ मृगे द्वादशौ चापे चाथ मघेद्विजा
 यदि हृषे कुम्भे चतुर्थी यदा दम्भाख्यास्ति यद्यो वदन्ति मुनय-
 स्वज्वा सदा कर्मसु । त्वञ्च रविमनुराधे वैश्वदेवश्च सोमे शत-
 मिषमपि भीमे चन्द्रजे चाश्विनौ च । मृगशिरमपि जीवे
 सर्पदेवश्च शुके रविमुतमपि हस्ते धर्जनौ याश्च सप्त । अयोगेषु
 च सर्वेषु पूर्वयामं परित्यजेत् । अयोगाश्च विनश्यन्ति चन्द्रशुद्धि-
 हता इमे । करकचा मृत्युयोगाश्च दिनं दग्धं तथा परे । शुभे चन्द्रे
 प्रणश्यन्ति वृक्षा वज्राहता इव” । शुभचन्द्रेण करकचा शान्तिः ।
 आपतः “विरुद्धसंज्ञास्तिथिवारयोगा नक्षत्रवारप्रभवाश्च
 ये वै हनाङ्गवक्त्रेषु खशेषु वर्ज्याः शेषेषु देशेषु न ते
 विरुद्धाः” ॥

अथ सर्वतो भद्रम् । “अथातः संप्रवक्ष्यामि चक्रं चैलोक्य-
 दौपनम् । धिष्यातं सर्वतोभद्रं सद्यः प्रत्ययकारकम् ।
 सङ्ख्या दश विन्यस्य तिर्यगेष्टास्तथा दश । एकाशीतिपदं
 चक्रं जायते नात्र संशयः । अक्षरादि स्त्रराः कोष्ठेष्वौशादौ
 विदिशि क्रमात् । प्रदक्षिणक्रमाज्ज्ञेया ज्योतिःशास्त्रविशा-
 रदैः । क्षत्तिकादौनि धिष्यानि पूर्वाशादि लिखेत्ततः । सप्त
 सप्त क्रमेणैव अष्टाविंशतिसंख्यया । अवकहङ्गाः पूर्वस्यां
 भटपरताहरिति दक्षिणस्थां नयभजन्ता वारुण्यां गणदक्ष्णा-
 शीत्तरस्थां स्युः । त्रयस्त्रयो वृषाद्यास्तु पूर्वादौ क्रमतो बुधैः ।
 राशयो द्वादश स्थाप्या मेषान्ता दक्षमार्गतः । शेषेषु कोष्ठेषु-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

५६६

खेवं मन्दादि तिथिपञ्चकम् । वाराणां सप्तकं लेख्यं भीमाख्यं
तत्तिथिक्रमात् । इत्येष सर्वतोभद्र प्रस्तावः कथितो मया ।
यस्मिन्नृक्षे स्थितः खेटस्ततो वेधत्रयं भवेत् । चन्द्रदृष्टिवशेनात्र
वामदक्षिणसंमुखे ॥ भुक्तं भोग्यं तथाक्रान्तं विश्वं क्रूरगृहेण भम् ।
शुभाशुभेषु कार्येषु वर्जनौयं प्रयत्नतः ॥ वक्रगे दक्षिणादृष्टिर्वामा-
दृष्टिश्च शौचगे । संमुखौ मध्यचारे च ज्ञेया भीमादिपञ्चके ॥
सूर्यमुक्ता ग्रहाः शीघ्रास्तथा चार्के द्वितीयगे । समास्तृत्यगे
ज्ञेया मन्दा भानौ चतुर्थगे ॥ वक्रा स्युः पञ्च षष्ठ्यर्के त्वतिवक्रा
नगाष्टगे । नवमे दशमे भानौ जायते सहजा गतिः ॥ द्वाद-
शैकादशे सूर्यं तमस्ते शौचतां पुनः ॥ रविस्थित्यंशकस्त्रिंशा वधेः
संख्यात्र कल्प्यते । न तु राश्यन्तरस्पर्शात् द्वितीयादिनिरु-
पणम् ॥ राहुकेतू सदा वक्रौ शौचगौ चन्द्रभास्करो । गते-
रेकस्वभावत्वादिषां दृष्टिद्वयं सदा ॥ क्रूरा वक्रा महाक्रूराः
सौम्या वक्रा महाशुभाः । स्युः सहजस्वभावस्थाः सौम्या कराश्च
शौचगाः ॥ षडङ्गः षण्ठाश्चैव धफटाश्च भजास्तथा । एतच्चिकं
त्रिकं विश्वं विश्वैः कपभदैः क्रमात् ॥ षडङ्गः रौद्रगे वेधे
षण्ठाऽस्तगे ग्रहे । धफटा पूर्वाषाढायां यमजा भाद्र उत्तरे ।
रवौ शमी खण्डौ चैव जयौ णनौ परस्परम् ॥ एकेन हि द्वयं
ज्ञेयं शुभाशुभग्रहव्यधे । अवर्णादिस्वरहन्ते त्वेकवेधात् द्वयो-
र्व्यधेः ॥ युग्मवर्णात्मके वेधे अनुस्वारविसर्गयोः ॥ सका-
रादियुग्म-वर्णात्मकवेधवदनुस्वार-विसर्गयोरैक-वेधादुभयवेध
इत्यर्थः । “कोणस्थ ऋक्षयोर्मध्ये अन्त्यादिपादगे ग्रहे ।
अकरादिवतुष्के तु वेधः पूर्णतिथौ तथा । एकादिक्रूरवेधेन
फलं पुंसां प्रजायते ॥ उद्देगश्च मयं हानिर्व्याधिर्नृत्युः क्रमेण
च । ऋक्षे भ्रमोत्तरे हानिः स्त्रिये व्याधिर्भयं तिथौ ॥ राशौ
विधौ महाविघ्नः पञ्च विधौ न जीवति । एकवेधे मयं युद्धे

६००

अथोतिस्तत्त्वम् ।

युग्मवेधे धनक्षयः ॥ त्रिवेधे तु मवेद्वह्नी मृत्युर्वेधे चतुर्थैः ॥
 दृष्टित्रये उदाहरणमाह “भरणकारणभयं नन्दं भद्रं तुलाञ्च
 भम् । विशाखां हरिभं बिध्येद् ग्रह आग्नेयसंस्थितः” ॥ उदा-
 हरणान्तरमाह “यं युग्ममौखरं कन्या रेफं स्वातीमुकारकम् ।
 अश्विनीं रोहिणींस्थीऽभिजिहमेवं परेष्वपि ॥ यथा दृष्टफलाः
 क्रूरास्तथा सौम्याः शुभप्रदाः । क्रूरयुक्तः पुनः सौम्यो ज्ञेयः
 क्रूरफलप्रदः ॥ अर्कवेधे मनस्तापो दृश्यहानिश्च भूयते । रोग-
 पीडाकरः सौरौ राहुकेतू च विघ्नदौ ॥ चन्द्रे मिश्रफलं पुंसां
 रतिलामथ भार्गवे । बुधवेधे भवेत् प्रज्ञा जीवः सर्वशुभप्रदः ॥
 स्वक्षत्रस्थे बलं पूर्णं पादोनं मित्रगे ग्रहे । अर्धं समग्रहे प्रोक्तं
 पादं शत्रुग्रहे स्थिते ॥ इदञ्च सौम्य क्रूराणां बलं स्थानवशात्
 समम् । एतदेव फलं बिद्धि सौम्यैः क्रूरैर्विपर्ययात् ॥ स्थान-
 वेधसमायोगात् यत् संख्यं जायते बलम् । तत् संख्यं वेध्य-
 वस्तूनां फलं ज्ञेयं शुभाशुभम् ॥ दृष्टिद्वौने पुनर्वेधे न स्वात्
 बिच्चित् शुभाशुभम् । ग्रहाः सौम्यास्तथा क्रूराः वक्राः शीघ्रो-
 चनौचगाः ॥ स्थानञ्च वेध्यमित्येवं बलं ज्ञात्वा फलं वदेत् ।
 वक्रपहे फलं द्विघ्नं त्रिगुणं स्वोच्चसंस्थिते ॥ स्वभावजं फलं
 शीघ्रे नौचस्थोर्द्धुफलो ग्रहः । तिथिराश्वंशनक्षत्रं बिद्धं क्रूर-
 ग्रहेण यत् ॥ सर्वेषु शुभकार्येषु वर्जयेत्तत् प्रयत्नतः । न नन्दति
 विवाहे च यात्रायां न निवर्त्तते ॥ रोगार्द्धमुच्यते रोगी वेध-
 वेला कृतोद्यमः । रोगकाले भवेद्देधः क्रूरखेचरसम्भवः ॥ वक्र-
 गत्या भवेन्मृत्युः शीघ्रे चाप्यरुजान्वितः । वेधस्थाने रणे भङ्गी
 दुर्गं खञ्जिः प्रजायते ॥ कविप्रवेशनं तत्र योधाघातश्च तत्र वै” ॥
 कविशौरयोद्धा । “यत्र पूर्वादिकाष्टायां हषराश्यादिगो रविः ।
 सादिगस्तमिता ज्ञेया शेषास्तिस्रः सदोदिताः ॥ ईशानस्थाः
 खराः प्राच्यां ज्ञेया याम्यामथाग्निगाः । नैर्ऋतस्थाश्च वारुण्यां

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६०१

वायव्यां सौम्यमा मताः ॥ नक्षत्राणि स्वरां वर्णां राशयस्ति-
थयो दिशः । ते सर्वेऽस्तमिता ज्ञेया यत्र भानुस्त्रिमासिकः ॥
नक्षत्रेऽस्ते रुजा वर्णे ज्ञानिः शोकः स्वरेऽस्ते । राशौ विघ्न-
स्तिथौ भीतिः पञ्चास्ते मरणं भवेत् । यात्रा युद्धं विधादस्य
द्वारं प्रासादहर्म्ययोः । न कर्त्तव्यं शुभं चान्यदस्ताशाभिमुखं
नरैः । अस्ताशायां स्थितं यस्य नाम्नः प्रथममक्षरम् । स
आर्त्तः सर्वकार्येषु ज्ञेयो देवजतो नरः । करौ कीष्टे तथा
द्वन्द्वे चातुरङ्गमहाबले । वर्ज्याश्चास्तं गता योधा यदोच्छे-
द्विजयं रणे । नक्षत्रेऽभ्युदिते पुष्टिर्वर्णं लाभः स्वरे सुखम् ।
राशौ लयस्तिथौ तेजः पदाप्तिः पञ्चकोदये । प्रश्नकाले भवे-
द्विह यत्नम् क्रूरखेचरैः । तद्दृष्टं शोभनं सौम्यैर्मित्रैर्मित्रफलं
भवेत् । यद्वापि वन्तु यत्नम् फलं लग्नस्त्रभावतः । ज्ञातव्य-
मीक्षिते केन्द्रे भाषितं यच्चरादिकम् । शीर्षोदये सौम्य विल-
म्बवर्गे लग्नेऽपि वा सौम्ययुते शुभं स्यात् । अतोऽन्यथा हेतु
तदन्यथात्वं मित्रं विमित्रैरधिकं बलाढ्यैः । केन्द्रोपगा नवम
पञ्चमगाश्च सौम्याः केन्द्राष्टवर्जमशुभस्त्याय षष्ठसंस्थाः । सर्वाश्च-
साधनकराः परिपृच्छतां स्युरभिर्विपर्ययगतैस्तु विपर्ययः
स्यात् । लग्नाधिनाथो यदि केन्द्रगः स्यात् तन्मित्रमेतस्य च
केन्द्रगं वा । व्ययष्टकेन्द्राण्यपहाय पापा अन्यत्र याता यदि
तच्छुभं स्यात् । आद्योलग्नाधिपः कार्यं लग्ने कार्याधिपो यदि ।
द्वितीयो लग्नपो लग्ने कार्यं कार्याधिपो यदि । लग्नपः कार्य-
पश्चापि लग्ने यदि तृतीयकः । चतुर्थः कार्यपो स्यातां यदि
लग्नपकार्यपो । कार्यसिद्धिस्तदा ज्ञेया मित्रश्चेदधिकं मतम् ।
एवं दृष्टिवशाज्ज्ञेयं फलं यद्वक्षतुष्टयम् । पूर्णमाडीस्थितो दूतो
यत् पृच्छति शुभाशुभम् । तत् सर्वं सिद्धिमाप्नोति शून्ये शून्यं
समीरणे । आदौ शून्यगतः पृच्छेत् पश्चात् पूर्णं विशेद्

६०२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

यदि । तदा सर्वोर्थसिद्धिः स्यात् वामे वामं न संशयः । श्वाप्त-
प्रवेशकाले चेद् दूतो जल्पति वाञ्छितम् । तस्यार्थः सिद्धिमाप्नोति
निर्गमे नास्ति सुन्दरम् । ऊर्ध्ववामाग्रतो दूतो ज्ञेयो वामपथ-
स्थितः । पृष्ठे दक्षे तथाधस्तादक्षबाहौ गतो मतः । यात्रा-
दानविवाहेषु वस्त्रालङ्कारभूषणे । शुभे कर्मणि सख्यौ च
प्रवेशे वामतः शुभः । कलङ्कतयुद्धेषु स्नानभोजनमयने ।
व्यवहारे भये भङ्गे दक्षनाडौ प्रशस्यते । क्रूरैरुभयतो बिडा
यस्याक्षरतिथि स्वराः । राशिर्धिक्ष्यश्च पञ्चापि तस्य मृत्युर्न
संशयः । मण्डलं नगरं ग्रामो दुर्गं देवालयं पुरम् । क्रूरै-
रुभयतो वेषे विनश्यन्ति न संशयः । कृत्तिकायां तथा पुष्ये
रेवत्याश्च पुनर्वसौ । विज्ञे सति क्रमाद्बेधो वर्णेषु ब्राह्मणादिषु ।
तैलं भाण्डं रसो धान्यं गजाश्वादि चतुष्पदाः । सर्वे महार्घतां
याति यावत् क्रूरव्यधे स्थितम् । क्रूरवेषसमायोगे यस्योप-
ग्रहसम्भवः । तस्य मृत्युर्न सन्देहो रोगाद्याय रणादपि । सूर्यभात्
पञ्चमं धिक्ष्यं ज्ञेयं विद्युन्मुखाभिधम् । शून्यश्चाष्टमं प्रोक्तं सन्नि-
पातं चतुर्दशम् । केतुमष्टादशं प्रोक्तमुक्ता स्यादेकविंशतिः ।
द्वाविंशतितमं कम्पं त्रयोविंशश्च वज्रकम् ॥ निर्घातश्च चतुर्विंश-
मुक्ता षष्ठावुपग्रहाः । प्रस्थाने विघ्नदाः प्रोक्ताः सर्वकार्येषु
सर्वदा ॥ जन्मभं कर्म आधानं विनाशं सामुदायिकम् । सांघा-
तिकमिदं धिष्ण्यं षट्कं सार्वजनौनकम् ॥ जातिदेशाभिषे-
कैश्च नव धिष्ण्यानि भूपतेः । वेधं ज्ञात्वा फलं ब्रूहि सौम्यैः
क्रूरैः शुभाशुभम् ॥ जन्मभं जन्मनक्षत्रं दशमं कर्मसंज्ञकम् ।
एकोनविंशमाधानं त्रयोविंशं विनाशकम् ॥ षष्ठादशश्च नक्षत्रं
सामुदायिकसंज्ञकम् । सांघातिकश्च विज्ञेयं धिष्ण्यं षोडश-
मेव हि ॥ षट्त्रिंशं राजजातश्च जाति नाम्ना स्वजातिभम् ।
देशभं देशनामर्क्षं राज्यभं चाभिषेकभम् ॥ मृत्युः स्यात्प्रसमे

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६० रे

विद्ये कर्मभेदोऽय एव च । आधानार्थं प्रकाशः स्यात् विनाशे
बन्धुविग्रहः ॥ सासुदायिष्यभेरिष्टं हानि साधातिके तथा ।
जातिभेदकुलनाशः स्यात् बन्धनञ्चाभिषेकभेदः ॥ देशार्थं देशभङ्गः
स्यात् क्रूरैरेवं शुभैः शुभम् । उपग्रहसमायोमे सत्युर्भवति
नान्यथा ॥ भयं भङ्गश्च घातश्च सत्युर्भङ्गयुता सतिः । क्रूरैरे-
कादिपञ्चान्तेर्युधि वेधे फलं भवेत् ॥ तिथिं धिष्ण्य स्वरं राशिं
बलञ्चैव तु पञ्चमम् । यद्दिने वेधयेच्चन्द्रस्तद्दिने स्यात् शुभा-
शुभम् ॥

अथ बालादिपञ्चकम् । “नववर्णस्य सप्तवर्णस्य त्वक्का कोष्ठेषु
पञ्चसु । अकाराद्याः स्वरा लेख्या एकैकस्मिन् द्विकं द्विकम् ॥
कादिशान्तान् लिखेद्वर्णान् स्वराधो ह्यञ्जशोर्भितान् । तिर्यक्
पङ्क्तिक्रमेणैव पञ्चविंशत् प्रकोष्ठके ॥ अकारादिक्रमात्
न्यस्य नन्दादितिथिपञ्चकम् । अर्ककुली विधुषौ च गुरुः
शुक्रः शनिस्तथा ॥ वाराः कोष्ठेष्वथो लेख्या अक्षरे सप्तभानि
च । पञ्च पञ्च इकारादौ रेवत्यादिक्रमेण च ॥ प्रसूतो बोध्यते
येन येनागच्छति शब्दितः । तस्य नामस्त्वादिवर्णा यत्र
तिष्ठेत्तस्य च ॥ तस्याङ्गलः कुमारश्च युवा वृद्धो मृतः क्रमात् ।
किञ्चित्ताभकरो बालः कुमारस्त्वर्धलाभदः ॥ सर्वसिद्धिं युवा
धत्ते वृद्धे हानिर्भूते क्षयः । यदि नास्ति भवेद्वर्णः संयुक्ताक्षर-
लक्षणः घाह्यस्तस्यादिमो वर्णः इत्युक्तं ब्रह्मयामले ॥ तिथि-
वारार्थभेदेन प्रत्येकं बालकादिना । नामवर्णादितो ज्ञेयं फलं
पुंसां दिने दिने ॥ तिथ्यादिमेकनवघात् फलं ज्ञेयं शुभाशुभम् ।
यूनि चये शुभं पूर्णमशुभञ्च सतिचये । अन्यत्राप्येवमूह्यं
स्यात् शङ्करेण शुभाशुभम् ॥

अथ विवाहः । “प्रसूत्याधानतः शुद्धिर्विषमेऽष्टे समे क्रमात् ।
विवाहे योषितां चन्द्रार्कज्यशुद्धिर्नृयोषितोः ॥ सभर्तृकक्रियाः

६०४

ज्योतिषत्वम् ।

रश्मे मर्तुर्गोचरशुद्धितः । यात्रोद्वाहे गर्भलाल्ये स्वशुद्धाप्रोति
तत्फलम् ॥ पारभ्य जन्मसमयात् युवतेर्विवाहमोजाब्दकेषु
सुनयः शुभमादिशन्ति । आधानतः प्रभृतितः समवत्सरेषु
प्रोक्तस्तयोर्न शुभदस्तु विलोमवर्षे ॥ अयुग्मे दुर्भगा नारी
युग्मे च विधवा भवेत् । तस्माद्गर्भान्विते युग्मे विवाहे सा पति-
व्रता ॥ मासत्रयाद्बृहस्पत्ययुग्मवर्षे युग्मेऽपि मासत्रयमेव यावत् ।
विवाहशुद्धिं प्रवदन्ति सर्वे वात्स्यादयो ज्योतिषि जन्ममासात् ॥
युग्माब्दकेषु युवतेरपि जन्ममासात् । मासत्रयं विवहने
परमशुद्धिं प्राप्नुः समस्तसुनयो विषमे तु वर्षे मासत्रयादुप-
रितः खलु जन्ममासात् । राजमार्तण्डे । “माङ्गल्येषु विवा-
हेषु कन्यासंवरणेषु च । दश मासाः प्रशस्यन्ते चैत्रपौषविव-
र्जिताः । कन्यासंवरणे हस्तोदकविधौ दम्पत्योर्हिमवाष्ट-
राशिरहिते दारानुकूले रवौ चन्द्रे चार्ककुजार्कशुक्रविद्युते
मध्येऽथवा पापयोः । त्यक्त्वा च व्यतिपातवैधृतिदिनं विष्टिश्च
रिक्तां तिथिं क्रूराहायणचैत्रपौषरहिते लग्नांशके मानुषे” ।
योगविशेषे दोषविशेषानाह रत्नमालायाम् । “कुलोच्छेदो
व्यतीपाते परिघे स्वामिघातिनौ । वैधृतौ विधवा नारी विष-
दाहोऽतिगण्डके । व्याघाते व्याधिसंघातः शोकार्त्ता हर्षणे
तया । शूले च व्रणशूलं स्यात् गण्डे रोगभयं तथा विषकु-
न्धेऽप्यहिदंशः स्यात् वज्रके मरणं भवेत् । एते वै दारुणाः
सर्वे दश योगाः प्रकौर्त्तिताः” । आश्वलायनः । “उदगयने
आपूर्यमाणे पक्षे कन्यानक्षत्रे चौडकर्मोपनयनगोदान-
विवाहाः” ॥ विवाहः सार्वकालिक इत्येके इति । “आषाढे
धनधान्यभोगरहिता नष्टप्रजा श्रावणे वेत्या भाद्रपदे इषे च
मरणं रोगान्विता कार्तिके । पौषे प्रेतवतौ विद्योगबहुला
चैत्रे मदोन्मादिनौ अन्येष्वेव विवाहिता पतिरता नारी समृद्धा

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६०५

भवेत् । इतो प्रसूते न च दक्षिणायने तिथौ च रिक्ते शशिन-
 क्षयं गते । राजघस्ते तथा युद्धे पितृणां प्राणसंशये । अति-
 प्रौढा च या कन्या नानुकूलं प्रतीचते । अतिप्रौढा च या
 कन्या कुलधर्मविरोधिनी अविशुद्धापि सा देया चन्द्रलम्बवलेन
 तु । अयनस्योत्तरस्यादौ मकरं याति भास्करः । राशिं कर्क-
 टकं प्राप्य कुरुते दक्षिणायनम्” इति विष्णुपुराणोक्तस्य श्रु-
 दावयनस्य परिग्रहः दिनमानादि बोधे तु सिद्धान्तादयनपरि-
 ग्रहः । सार्वकालिक इत्यस्य विषयमाह भुजबलभीमे । “ग्रह-
 शुद्धिमष्टशुद्धिं शुद्धिं मासायनर्तुदिवसानाम् । अर्वाक्देश-
 वर्षेभ्यो मुनयः कथयन्ति कन्यकानाम् । एतत्परन्तु विज्ञेय-
 मङ्गिरो वचनं यथा । कालात्यये च कन्यायाः काष्ठदोषो न
 विद्यते । मलभासादिकालानां विवाहाद्ये प्रयत्नतः । पुंभः
 प्रति सदा दोषात् सर्वदेव हि वर्ज्यता” । कृत्यचिन्तामणी ।
 “बापौकूपतडागयागगमनचौर प्रतिष्ठाव्रतं विद्यामन्दिर कर्ष-
 ध्वजमहादामं वनं सेवनम् । तीर्थस्नान विवाहदेवभवनं
 मन्त्रादिदेवेश्वरं दूरेणैव जिजीविषुः परिहरेदस्तं गते भार्गवे” ।
 वृहद्राजमार्तण्डे । “सर्वाणि शुभकर्माणि कुर्यादस्तं गते
 सिते । विवाहं मेखला बद्धं यात्राच्च परिवर्जयेत्” । याचा-
 क्षेति चकारो वचनान्तरोक्त प्रातिस्विकनिषिद्धकर्मान्तरं समु-
 क्षिनोति । “बाले शुके वृद्धे शुके नष्टे शुके जीवे नष्टे ।
 बाले जीवे वृद्धे जीवे सिंहादित्ये गुर्वादित्ये । तथा मलिम्लुचे
 मांसि सुराचार्येऽति चारगे । बापौकूपतडागादिक्रियाः प्रागु-
 दितास्त्यजेत् । अतीचारं गते जीवे वक्त्रे चैव वृहस्पती ।
 कामिनौ विधवा प्रोक्ता तस्मात्तौ परिवर्जयेत् । अतीचारं
 गतो जीवः पूर्वभं नैव गच्छति । समचारेऽपि कर्माणि नैव
 तत्रैव संस्थिते” । देवतः । “बाले वृद्धे तथैवास्ते कुरुते

६०६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

दैत्यमन्त्रिणि । उद्वाहितायां कन्यायां दम्पत्योरेकनाशनम् ।
 प्रागुद्गतः शिशुरहस्त्रितयं सितः स्यात् । पञ्चादशाहमिति
 पञ्चदिनानि वृद्धः । प्राक्पक्षमेव कथितोऽत्र वशिष्ठगर्जेर्जीवस्तु
 पक्षमपि वृद्धशिशुर्विवर्ज्यः” । अत्यन्ताशक्तौ राजमार्त्तण्डः
 “बाले वृद्धे च सन्ध्यांशे चतुःपञ्च त्रिवासरान् । जीवे च भार्गवे
 चैव विवाहादिषु वर्जयेत् । वक्रो चैवातिचारे त्रिदशपतिगुरो
 दैवपूज्ये च सुप्ते गुर्वादित्येऽधिमासे दिवसकरारिषौ वाक्पतौ
 चैत्रपोषे । विष्ट्यां केतूहमे वा शरदि सुरगुरौ सिंहसंस्थे मनोस्ते
 वर्षादाप्नोति चोढा सुमियतमरणं देवकन्यापि भर्तुः” ॥ शुक्ल-
 मधिकृत्य राजमार्त्तण्डे “बाले च दुर्भगा नारौ वृद्धं नष्टप्रजा
 भवेत् । नष्टे च सृत्युमाप्नोति सर्वमेतद् गुरावपि ॥ सिंहे
 गुरौ परिणीता पतिमात्मानमात्मजान् हन्ति । क्रमशस्त्रिषु
 पित्रादिषु वशिष्ठगर्गादयः प्राहुः । गुरौ हरिस्थे न विवाह-
 माहुर्हारीतगर्गप्रमुखा मुनीन्द्राः । यदा न माघौ मघसंयुता
 स्यात् तदा तु कन्योद्बहनं वदन्ति” ॥ अत्रैव माण्डव्यः ।
 “मघा ऋत्वं परित्यज्य यदा सिंहे गुरुर्भवेत् । तदाऽहं
 कन्यका चोढा सुभगा सुप्रिया भवेत्” ॥ हारीतः । “अतीचारं
 गते जीवे वृषे वृश्चिककुम्भयोः । यज्ञोद्वाहादिकं कुर्यात्तत्र
 कालो न लुप्यते” ॥ कृत्यचिन्तामणौ । “अतीचारं गते
 जीवे वृषे वृश्चिककुम्भयोः । तत्र चोद्वाहिता कन्या संप्रणीयात्
 कुलद्वयम्” ॥ सङ्केतकौमुद्यां भीमपराक्रमे “यदातिचारं
 सुरराजमन्त्री करोति गोमन्थयमीनसंस्थः । न याति चेद्यद्यपि
 पूर्वराशिं शुभाय पाणिग्रहणं वशिष्ठः ॥ अतीचारं गते जीवे
 स्थिरराशौ च संस्थिते । तत्र न लुप्यते कालो वदत्येवं परा-
 शरः ॥ वापीकूपतडागादिनिषिद्धं सिंहगो गुरौ । मकरस्थे
 तु तत् कार्यं न दोषः काललोपजः” ॥ यत्तु “कन्यावृश्चिक-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६००

मेघेषु मिथुने च भवि ह्येषे । अतीचारेऽपि कर्त्तव्यं विवाहादि
 बुधैः सदा” इत्येतदमूलं हैतनिर्णयेऽप्युक्तं दीपिकायां “त्रिकोण-
 जाया धनलाभराशौ वक्रातिचारेण गुरुः प्रयातः । यदा तदा
 प्राञ्च शुभे विलम्बे हिताय पाणिग्रहणं वशिष्ठः” ॥ देवीपुरा-
 णम् । “मकरस्थो यदा जीवो वर्जयेत् पञ्चमांशकम् । शेषेष्वपि
 च भागेषु विवाहः शोभनो मतः” ॥ भोजराजः । “यो जन्म-
 मासे क्षुरकर्म्मयात्रां कर्णस्य वेधं कुरुते च मोहात् । नूनं
 स रोगं धनपुत्रनाशं प्राप्नोति मूढो बधवन्धनानि ॥ जातं दिनं
 दूषयते वशिष्ठश्चाष्टौ च गर्गो यवनो दशाहम् । जन्माख्यमासं
 किल भागुरिष चोडे विवाहे क्षुरकर्णवेधे” ॥ श्रौपतिसमुच्चये
 “ज्ञानं दानं तपोहोमः सर्वमङ्गल्यवर्द्धनम् । उदाहृत्य कुमा-
 रीणां जन्ममासे प्रशस्यते” ॥ कृत्यचिन्तामणौ “जन्ममासे च
 पुत्राद्या धनाद्या च धनोदये । जन्ममे जन्मराशौ च कन्या
 हि भुवसन्ततिः” ॥ गर्गः । “ज्येष्ठे मासि तथा मार्गे चौरं
 परिणयं व्रतम् । ज्येष्ठपुत्रदुहित्रीश्च यत्नतः परिवर्जयेत्” ॥
 अथ ज्येष्ठत्वमादिगर्भजातत्वं तथा च “जन्ममासि न च जन्ममे
 तथा नैव जन्मदिवसेऽपि कारयेत् । आद्यगर्भभवपुत्रकन्ययोः ।
 ज्येष्ठमासि न च जातु मङ्गलम्” । अथ जन्ममासादौ पुत्र-
 मातृस्य निषेधः ज्येष्ठमासे तु ज्येष्ठपुत्रस्येति विशेषः । “कृत्ति-
 कास्थं रविं त्यक्त्वा ज्येष्ठे ज्येष्ठस्य कारयेत् । उल्लवेषु च सर्वेषु
 दिनानि दश वर्जयेत् ॥ रेवत्युत्तररोहिणौ मृगशिरौ मूलानु-
 राधा-मघा-हस्ता-स्त्रातिषु । तौलिषष्ठमिथुनेषु द्यक्षु पाणि-
 ग्रहः । सप्ताष्टन्यवहिःशुभैरुदुपतावेकादशद्वित्वे क्रूरैस्त्याय-
 पङ्कटैर्न तु भृगौ षष्ठे कुजे चाष्टमे” ॥ ज्योतिर्विहितनक्षत्रा-
 दधिकं चित्राश्रवणा-धनिष्ठाश्विनीनक्षत्रपारस्करेणोक्तं यथा
 “कुमार्थाः पाणिं मृद्धीयात्त्रिषूत्तरादिषु उत्तरफल्गुन्यादि-

६०८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

त्रयोत्तराषाढाचित्रयोत्तरमाद्रपदादित्रयेषु नवसु नक्षत्रेष्वित्यर्थः । भौमपराक्रमे “पूर्वात्रये विशाखायां शिवाद्ये भवतुष्टये । ऊढा चासुभवेत् कन्या विधवातो विवर्जयेत् ॥ विष्णुभाद्ये त्रिके चित्रे ज्येष्ठायां ज्वलने यमे । एभिर्विवाहिता कन्या भवत्येव सुदुःखिता” ॥ एवञ्च पारस्करोक्तं यजुर्वेदविषयमापदिष्यं वा बोध्यम् । “आद्ये मघा चतुर्भागे नैऋतस्याद्य एव स । रेवत्यन्तचतुर्भागे विवाहः प्राणनाशकः । कर्णवेधे विवाहे च व्रते पुंसवने तथा । प्राशने आद्यचूडायां विवस्वत् विवर्जयेत्” ॥

विवर्चन्तु “तिथि १५ अङ्ग ६ वेद ४ एक १ दश १० जनविंश १८ भ २७ एकादश ११ अष्टादश १८ विंश २० संख्याः । इष्टोडुना सूर्य्यद्युतोडुना च योगादमूखेदशयोगमङ्गः” ॥ कर्मकालौननक्षत्रसूर्य्यभुज्यमाननक्षत्रयोर्मेलने यदि पञ्चदशाद्यन्यतमसंख्या भवति तदा न कर्मयोगमित्यर्थः । सप्तविंशाधिकत्वे सप्तविंशतिभपहाय शेषात् फलं अन्यथैकसंख्यानुपपत्तेः । अपवादस्तु । “आद्यपादे स्थिते सूर्य्ये तुरीयांशं प्रदुष्यति । द्वितीयस्थे तृतीयन्तु विपरीतमतोऽन्यथा” ॥ व्यक्तमाह स्वरोदये । “आद्यांशेन चतुर्थांशं चतुर्थांशेन चादिमम् । द्वितीयेन तृतीयन्तु तृतीयेन द्वितीयकम्” ॥

अत्रैव खर्जूरवेधः । तथा च रत्नमाला । “एकामृद्धगतां स्योदश तथा तिर्य्यगताः स्थापयेत् । रेखाचक्रमिदं बुधैरभिहितं खार्जूरिकं तत्र तु ॥ व्याघातादि तु मूर्द्ध्नि भन्तु कथितं तत्रैक्यरेखास्थयोः सूर्याचन्द्रमसोर्मिभ्यो निगदिता दृक्पात एकार्गलः” ॥ व्याघातादौति व्याघातयोगसंख्याद्वयस्योदशाक्षम् । तथा च हस्तादौनि नक्षत्राणि देयानीत्यर्थः ।

दौपिकायां “क्षत्तिकादिचतुःसप्त रेखा राशौ परिभ्रमन् ।

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६०६

ग्रहखेदेकरेखास्थो वेधः सप्तशलाकजः ॥ सप्त सप्त विलिखेत्
प्ररेखिकास्तित्यगूर्ध्वमथ कृत्तिकादिकम् । लेखयेदभिजिता
समन्वितं चैकरेखगणनेन विध्यते ॥ वैश्यस्य चतुर्थेऽंशे श्रव-
णादौ लिप्तिकाचतुष्के च । अभिजित् तत्स्थे खेचरे विज्ञेया
रोहिणी विद्या ॥ लिप्तिका दण्डः । “यस्याः शशी सप्त-
शलाकाभिन्नः पापैरपापैरथवा विवाहे । रक्तांशुकेनैव तु रोद-
माना श्मशानभूमिं प्रमदा प्रयाति” ॥ सप्तशलाकवेधः ।

अस्यापवादो यथा राजमार्त्तण्डे । “विषप्रदिग्धेन हतस्य
पत्रिणा मृगस्य मांसं शुभदं चतावृते । यथा तथात्राप्युडुपाद
एव प्रदूषितोऽन्यभिपदं शुभावहम् ॥ ऊर्ध्वं रेखास्थिताः पञ्च
तित्यक् पञ्च तथैव च । द्वे द्वे च कोणयोररेखे साभिजित्
कृत्तिकादिकम् ॥ शम्भुकोणे द्वितीये तु लेखयेत् सर्वकर्मणि ।
क्रूरैर्भिन्नमथो सौम्यैर्नक्षत्रं परिवर्जयेत् ॥ न त्वापाते च ये
दोषा ये च सप्तशलाकके । ते सर्वे प्रभवन्त्यत्र नाम्ना पञ्च-
शलाकके ॥ अथ चक्रान्तये कश्चित् पादवेध इहेष्यते” ॥ तदुक्तं
रत्नमालायाम् । कैश्चित्त्रापीथ्यते पादवेध इति । इति पञ्च-
शलाकचक्रम् ।

रत्नमालायाम् । “ऋत्तं द्वादशमुष्णरश्मिरवनीसूनुस्तृतीयं
गुरुः षष्ठं चाष्टममर्कजस्तु पुरतो हन्ति स्फुटं न त्वया । पश्चात्
सप्तमभिन्दुजस्तु नवमं राहुः सितः पञ्चमं द्वाविंशं परिपूर्ण-
मूर्तिरुडुपः सन्ताड्यैवेतरत् । नत्वापातोऽयम् । “पापात् सप्त-
मगः शशी यदि भवेत् पापेन वा संयुतो यत्रात्तं परि-
वर्जयेत् मुनिमतो दोषो ह्ययं कथ्यते । यात्रायां विपदी गृहे
सुतबधः जीरेषु रागोद्वेगोऽप्युदाहे विधवा व्रते च मरणं शूलञ्च
पुंस्कर्माणि” ।

“रविमन्दकुजाक्रान्तं मृगाङ्गात् सप्तमं त्यजेत् । विवाह-

६१०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

यात्राचूडासु गृहकर्म प्रवेशने ॥ यामित्रवैधः । “मूल-
त्रिकोणनिजमन्दिरगोऽथ पूर्णो मित्रर्च सौम्य गृहगोऽथ तदी-
क्षितो वा । यामित्रवैधविहितामपहृत्य दोषान् दोषाकरः
शुभमनेकविधं विधत्ते” ॥

भोजराजः । “विषड्दशैकादशगो दिनेशः सुतार्थसौभा-
ग्यशुभप्रदः स्यात् । वैधव्यदाताष्टमराशिसंख्यः शेषेषु ह्य-
दुःखशुचः करोति” ॥ रविशुद्धिः । “कन्यामक्षत्रशुद्धौ स्याद्वि-
वाहः शुभकृष्णाम् । पश्चात् भर्तुर्विशुद्धरा तु यात्रा पुष्पोक्त-
वादेयः” ॥ विद्याधरौविलासे । “पुंसामर्कः स्मृतो योनिर्यो-
षिताममृतद्युतिः । अतः पुंयोषितोः शस्तं बलमर्कशशाङ्क-
जम् ॥ गोचरशुद्धा विन्दुं कन्याया यत्रतः शुभं वीक्ष्य । तौम-
किरणञ्च पुंसः शेषैरवलैरपि विवाहः ॥ द्वितीयपुत्राङ्गगतः
प्रभाकरः त्रयोदशाहात् परतः शुभप्रदः । न जन्मसप्तथ्य-
रभ्रगस्तथा करोति पुंसामपि तादृशं फलम्” ॥ तथा त्रयो-
दशाहात् परतः । “त्रयोदशदिनान्यर्की दशषड्धरणीसुतः ।
सार्धं दिनञ्च शीतांशुर्मासमेकादशं तमः ॥ सौरिः पादाधिकं
वर्षं मासानष्टौ हृदस्यतिः । भवनार्धं भृगुः सौम्यो यावद्राश्य-
शुभाः फलम् ॥ कष्टं व्रतादिके दद्युर्न तथा शेषभागगाः ।
लग्ने तत् पञ्चमे तुर्ये दशमे नवमे तथा ॥ गुरुर्भृगुर्वा दोषघ्नो
विवाहे वर्धते सुखम्” ॥ अथमेव सुतद्विभुक्तयोगः ।

“गोधूलिं त्रिविधां वदन्ति मुनयो नारी विवाहादिके
हेमन्ते शिशिरे प्रयाति नृदुतां पिण्डौकतै भास्करे । यामो-
ऽर्क्षास्तमिते वसन्तसमये भानौ गते दृश्यतां सूर्ये चास्तमुपागते
च नियतं प्राहृष्ट शरत्कालयोः । लग्नं यदा नास्ति विशुद्ध-
मन्यद्विधूलिकां तत्र शुभां वदन्ति । लग्ने विशुद्धे सति वीर्य-
युक्ते गोधूलिका नैव फलं विधत्ते ॥ नास्मिन् यदा न तिथयो

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६११

न च विष्टिवारा ऋक्षाणि नैव जनयन्ति कदापि विघ्नम् ।
 अघ्याहतः सतमेव विवाहकाले यात्रासु चायमुदितो भृगुर्जे न
 योगः । मार्गे गोधूलियोगे प्रभवति विधवा भागमासे तथैव
 पुत्रायुर्धनयौवनेन सहिता कुम्भे स्थिते भास्करे । वैशाखे
 सुखदा प्रजाधनवती ज्येष्ठे पतेर्मानदा आषाढे धनधान्यपुत्र-
 बहुला पाणिग्रहे कन्यका” । विवाहपटले । “व्यूढा धनुषि
 च कुलटा तत्पूर्वार्धे सतीत्यपरे जगुः” ॥ ज्योतिःसारसंग्रहे
 “विवाहे तु दिवाभागे कन्या स्यात् पुत्रवर्जिता । विवाहानन्त-
 र्दधा सा नियतं स्वामिघातिनौ” ॥ महाभारते । “रात्रौ
 दानं न शंसन्ति विना चाभयदक्षिणाम् । विद्यां कन्यां
 द्विजश्रेष्ठा दीपमन्त्रं प्रतिश्रयम्” ॥ व्यासः । “रिक्तास्तु विधवा
 कन्या दर्शेऽपि स्यात् विवाहिता । शनैश्चरदिने चैव यदा
 रिक्ता तिथिर्भवेत् ॥ तस्मिन् विवाहिता कन्या पतिसन्तान-
 वर्जिता” ॥ स्मृतिः “धर्मार्थकाममोक्षाणां दाराः संप्राप्ति-
 हेतवः । परौक्षस्ते प्रयत्नेन पूर्वमेव करग्रहात्” ॥ मनुः ।
 “अथ्यङ्गाङ्गी सौम्यनाम्नी हंसवारणनामितीम् । तनुलोमकेश-
 दशनां सृङ्गजौमुदहेत् स्त्रियम्” ॥ शातातपः “हंसस्त्रनां
 मेघवर्णां मधुपिङ्गललोचनाम् । तादृशीं वरयेत् कन्यां गृहस्थः
 सुखमेधते” ॥ भविष्ये “प्रतिष्ठिततलाः सम्यक् रक्ताश्वोज-
 समत्विषः । तादृशाश्चट्टणा धन्या योषितां भोगवर्जनाः” ॥
 प्रतिष्ठितो भूमौ लग्नः समस्तलोऽधोभागो शेषां ते तथा
 मनुः । “मोहहेत् कपिलां कन्यां नाधिकाङ्गीं न रोगिणीम् ।
 नालोमिकां नातिलोम्नीं न वाचालां न पिङ्गलाम् ॥ नर्त-
 कृक्षनदी नान्त्रीं नान्ध्यपर्वतनामिकाम् । न पथ्यहि प्रैथनान्त्रीं
 न च भौषणनामिकाम्” ॥ प्रतिप्रसवमाह मत्स्यसूक्ते । “गङ्गा
 च यमुना चैव गोमती च सरस्वती । नदीस्वासां नाम हृदे

६१२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

मालतौ तुलसी अपि ॥ रेवतौ चाश्विनीभेषु रोहिणी शुभदा भवेत् ॥ कृत्यचिन्तामणौ । “नेत्रे यस्याः केकरे पिङ्गले वा स्याद्दुःशीला श्यावलोलेक्षणा च । कूपो यस्या गण्डयोः सम्मित योनिः सन्दिग्धां बन्धकीं तां वदन्ति” ॥ नन्दिकेश्वर-पुराणे । “श्यामा सुकेशौ तनुलोमराजौ सुभ्रूः सुशीला सुगतिः सुदन्ता ॥ वेदौ विमध्या यदि पङ्कजाक्षौ कुलेन हीनापि विवाहनीया । धृष्टा कुदन्ता यदि पिङ्गलाक्षौ लोम्बा समा-कीर्णसमाङ्गयष्टिः ॥ मध्ये पुष्टा यदि राजकन्या कुलेऽपि योग्या न विवाहनीया” ॥ हारीतः । “तस्मात् कुलगन्धर्व-विज्ञानोपपन्नां वरयेत् । नक्षत्रोपपन्नां नाडीनक्षत्रहीनाम्” ॥

नाडीनक्षत्रमाह स्वरोदये । “अश्विन्यादि लिखेच्चक्रं सर्पाकारं त्रिनाडिकम् । तत्र वेधवशात् क्षेयं विवाहादि-शुभाशुभम् ॥ त्रिनाडीवेधनक्षत्रमश्विन्यार्क्षी युगीत्तराः । हस्तेन्द्रमूलवारुण्यः पूर्वमाद्रपदास्तथा ॥ याम्यः सौम्यो गुरुर्योनिश्चित्रामित्रजनाङ्गयम् । धनिष्ठा चोत्तरा भद्रा मध्य-नाडी व्यवस्थिता ॥ क्षत्तिका रोहिणी सर्पे मघा स्वातौ विशाखके । उत्तरा श्रवणा पौष्णं पृष्ठनाडी व्यवस्थिता ॥ अश्वरादिनाडीवेधर्त्ते षष्ठं द्वितीयकं क्रमात् । याम्यादितुण्ड-तुर्थेक्ष क्षत्तिकादिद्विषट्ककम् ॥ एवं निरौक्षयेद्देधं कन्यामन्त्रे सुरे गुरौ । पण्य श्रीस्वामित्रेषु देशे ग्रामे पुरे गृहे ॥ एक-नाडीस्थधिष्णुराणि यदि स्युर्वरकन्ययोः । तदा वेधं विजा-नीयात् गुर्वादिषु तथैव च ॥ प्रकटं यस्य जन्मर्त्तं तस्य जन्म-र्त्ततो व्यधः । प्रनष्टं जन्मर्त्तं यस्य तस्य नामर्त्ततो वटेत् ॥ द्वयोर्जन्मभयोर्वेधो द्वयोर्नामभयोस्तथा । नामजन्मर्त्तयोर्वेधो न कर्त्तव्यं कदाचन ॥ एकनाडीस्थिता चेत् स्यात् भर्तुर्ना-शाय चाङ्गना । तस्मान्नाडीव्यधो वीक्ष्यो विवाहे शुभमिच्छता ॥

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६१३

प्राङ्नाद्या वैधतो भर्ता मध्यनाद्यो भयं तथा । पृष्ठनाडीव्यधे
 कन्या स्त्रियते नात्र संशयः ॥ एकनाडीस्थिता यत्र गुरुर्मन्त्रस्य
 देवता । तत्र द्वेषं रुजं मृत्युं क्रमेण फलमादिशेत् ॥ प्रभुः
 पण्डितनामित्रं देशो ग्रामः पुरं गृहम् । एकनाडी गता
 भव्या अभव्या वेधवर्जिताः ॥ प्रतिप्रसवमाह ज्योतिषे ।
 “एकराश्यादियोगे तु नाडीदोषो न विद्यते” । स यथा
 “एकराशौ च दाम्पत्ये शुभं स्यात् समसप्तके । चतुर्थे दशमे
 चैव तृतीयैकादशे तथा” ॥ समपङ्कणाद्विषमसप्तके दोषः ।
 तथा च । “घोटके सप्तके मेषतुले युग्मद्वयौ तथा । सिंह-
 घटौ सदा वर्ज्यौ मृतिं तस्मात्तद्वौच्छिवः” ॥ शीपतिव्यवहार-
 निषेधे । “सुहृदेकाधिपयोगे तारावले वश्यराशौ वा । अपि
 नाद्यादिवेधे भवति विवाहो हितार्थाय” ॥ राजमार्त्तच्छेदः ।
 “न राजयोगे यद्वैरिता च न तारशुद्धिर्न गणद्वयं स्यात् न
 नाडीदोषो न च वर्णदुष्टिर्गर्गादयस्ते सुनयो वदन्ति” ।
 राजयोगस्तु एकराश्यादियोग एव तत्रैव नाद्यादिप्रतिप्रस-
 वात् । शीपतिरत्नमालायाम् । “अन्ते भागफणिद्वयं
 षड्विंशभूषणेषोन्दुरुमूषिकशङ्खगौः क्रमशस्ततोऽपि महिषौ
 व्याघ्रः पुनः सोरभौ” । व्याघ्रणौ मृगकुक्कुशौ कर्पिरयोरभ्र-
 द्वयं वानरः सिंहोऽश्वो मृगराट् पशुश्च करटौयोनिश्च भाना-
 मियम् । गोव्याघ्र गजसिंहमश्वमहिषं खैणश्च वभ्रूरगं वैरं
 वानरमेघकश्च सुमहत्तद्विडालोन्दुरम् । लोकानां व्यवहार-
 तोऽन्यदपि च ज्ञात्वा प्रयत्नादिदं दम्पत्योर्नृपभृत्ययोरपि सदा
 वज्यं शुभस्यार्थिभिः । मकरसमेतं मियुनं कन्या कलसी
 मृगस्त्रिमोनौ च । हृषभतुले षलिमेषौ कर्कटधनुषौ च मित्र-
 विधौ” । षट्काष्टकाविति शेषः ।

अरिपङ्ककमाह । “मकरः करिकुलरिपुणा कन्या

६१४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

मेघेण सह ऋषस्तुतया । कर्किषट्ठी हर्षधनुषी हृदिकमिधुने
 चारिविधौ ॥ यदि कन्याष्टमे भर्ता भर्तुः षष्ठे च कन्यका ।
 षट्काष्टकं विजानीयात् वर्जितं त्रिदशैरपि ॥ पुंसो गृहात्
 सुतगृहे सुतहा च कन्या धर्मे स्थिता सुतवती पतिवत्सभा च ।
 द्विर्द्वादशे धनगृहे धनहा च कन्या रिप्ते स्थिता धनवती
 पतिवत्सभा च ॥ षडष्टकादौ तारानियममाह भीमपरा-
 क्रमः । “सौहृद्ये द्युभयोर्दयोरपि तयोरैकाधिपत्येऽपि वा
 ताराषट्सुमित्रमित्रज्वलनक्षेमायसम्पद यदि । षट्काष्टे
 नवपञ्चके व्ययधने योगे च पुंयोषितोः प्रीत्यायुः सुखबुद्धिपुष्टि-
 जनकः कार्थी विषादस्तदा” । गर्गः । “मरणं तारविरोधे
 ग्रहरिपुभावे चिरेण । रोगादिनरनार्योः षट्काष्टके वैर-
 मवश्यं भवेदाशु” ॥ व्यासः । “मैत्रादियोगेऽपि षडष्टकादौ
 ताराविपत् प्रत्यरिनेधनाख्याः । वर्ज्या विषाहे पुरुषोद्धतो
 हि प्रीतिः परा जन्मसु तारकासु । नक्षत्रमेकं यदि भिन्न-
 राशिर्न दम्पती तत्र सुखं लभेताम् ॥ विभिन्नमृत्तं यदि
 चैकराशिस्तदा विवाहः सुतसौख्यदायी । एकर्त्ता च यदा
 कन्या राश्येका च यदा भवेत् । धनपुत्रवती नारी साध्वी
 भर्तृप्रिया सदा ॥ षडष्टके गोमिथुनं प्रदेयं कांश्यं सरूप्यं
 नवपञ्चके तु । द्विर्द्वादशाख्ये कनकासुतान्नं विप्रार्चनं हेम
 च नाडिदोषे ॥ मरणं नाडीदोषे कलहः षट्काष्टके विप-
 त्तिर्वा । अनपत्यता त्रिकोणे द्विर्द्वादशे दारिद्र्यम् ॥

कृत्यचिन्तामणौ । “इस्ता स्वातिश्रुतिसृगशिरः पुण्यमैवा-
 श्चिभानि पौष्णादित्ये जगुरिह बुधा देवसंज्ञानि भानि ।
 पूर्वास्तिस्त्रः शिवभभरणी रोहिणी चोत्तराश्व प्राहुर्मर्त्याह्वयः
 सुहुगणं नूनमेतं मुनीन्द्राः ॥ चित्राश्लेषा निर्वर्ति पितृभे
 वासवं वासवर्त्तं शक्राग्न्योर्भे वरुणदहनर्त्तं च रक्षी गणोऽयम्” ॥

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६१५

फलमाह श्रौपतिः “सुकुले चोत्तमा प्रीतिर्मध्यमा देवमानुषे ।
देवासुरे कनिष्ठा च मृत्युर्मानुषराक्षसे ॥ राक्षसी च यदा
कन्या मानुषस्य वरो भवेत् । तदा मृत्युर्न दूरस्थो निर्धनत्व-
मथापि वा” ॥ राजमासंख्ये । “यदि स्यादाक्षसो भर्ता
कन्यका मानुषो भवेत् । विवाहे सुखमाप्नोति वैपरीत्यं
विवर्जयेत्” ॥ युद्धजयार्णवे । “देवा जयन्ति युद्धेन सर्वथा
नात्र संशयः । राक्षसां मानुषाणाञ्च संग्रामे निश्चया मृतिः ॥
कर्किसौनाभयो विप्राः क्षत्राः सिंहतुच्छा हयाः । वैश्या
शुभ्राजकुम्भाख्याः शूद्रा वृषसृगाङ्गनाः ॥ सर्वाः परिणयेहिप्रः
क्षत्रियो नवभाग्भवेत् । वृद्धाश्वयो भवेद्वैश्यस्त्रिभिः शूद्रे
प्रकौर्त्तिताः ॥ वरुण्येष्टा च या नारी क्षीनवर्णश्च यः पुमान् ।
महत्यपि कुले जाता नासौ भर्त्सरि रज्यते” ॥

अथ नववध्वागमनम् । दौप्रिकायां “स्त्रीशुद्ध्यालि घटा-
जसंयुतरवौ काले विशुद्धे भृगुं संत्यज्य प्रतिसोमगं शुभदिने
यात्रा प्रवेशोचिते । त्यक्त्वा हस्तु निरंशकं नववधूयाचाप्रवेशौ
पतिः कुर्यादेकपुरादिषु प्रतिभृगोर्नेच्छति दीपं बुधाः ।
पैत्रागारे कुचकुसुमयोः सञ्चवो वा यदि स्यात् कालः शुद्धो न
भवति यदा संमुखो वापि शुक्रः । मेघे कुम्भेऽस्तिनि च भवेत्
भास्करश्चेत्तथापि स्वामो भद्रेऽहनि नववधूं वेशयेत्तन्मन्दिरं स्नम् ।
मर्त्तुर्गोचरशोभनं दिनपतौ नास्तं गते भार्गवे सूर्यं कौटघटा-
जगे शुभदिनं पक्षे च कृष्णोदरे । हित्वा च प्रतिसोमगौ
बुधसितौ जीवस्य शुद्धौ तथा चानौता गुणशालिनी नववधू
नित्योत्सवा मोदते । एकग्रामे चतुःशाले दुर्भिक्षे राष्ट्रविप्लवे ।
पतिना नौयमानायाः पुरः शुक्रो न दुष्यति” ॥ तथा “काश्य-
पेषु वशिष्ठेषु भृगवादित्यङ्गिरःसु च । भारद्वाजेषु वात्स्येसु
प्रतिशुक्रो न दोषभाक्” ॥

६१६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

श्रीपतिसंहितायां प्रचेताः । “पुण्यादित्यसमौरणादिति वसुस्वप्युत्तरा रेवती तारानायकरोहिणीषु शुभदो मेघालि-कुम्भे रवी वारेष्विज्यमितेन्दुवित्पु शुभदे तारे प्रशस्ते विद्यो कन्यामन्वथमौनतौलिमृगमे स्यादङ्गना द्वागमः” । नारायण-पद्धतौ “वृत्ते पाणिग्रहे गेहात् पितुः पतिगृहं प्रति । पुनरा-गमनं बध्वा स्तद्विरागमनं विदुः” ॥ ज्योतिःसारसंग्रहे “विवाह-मासि प्रथमं बध्वा नागमनं यदि । तदा सर्वमिदं चिन्त्यं युग्माद्यष्टं विचक्षणैः” ॥ कृत्यचिन्तामणौ । “अशुं कन्य-ष्टमे वर्षे श्वशुरश्च दशाब्दिके । संप्राप्ते द्वादशे वर्षे पतिं हन्ति हिरागमे” ॥ मत्स्यसूक्ते “भुक्ता पितृगृहे कन्या भुङ्क्ते स्वामिगृहे यदि । दौर्भाग्यं जायते तस्याः शपन्ति कुल-नायिकाः” ॥

अथ प्रथमरजोयोगः । नारायणपद्धतौ । “यादित्ये विधवा नारो सीमे चैव पतिव्रता । वेश्या मङ्गलवारे च बुधे सौभाग्यमेव च ॥ हृदस्यतौ पतिः श्रीमान् शुक्ले चापत्यमेव च । शनी बन्धां विजानीयात् प्रथमे स्त्री रजस्वला ॥ पूर्वावये याम्यभुजङ्गरीद्रे वैधव्यमस्या विदधाति नूनम् । मघे मशोका-प्यथभेऽदितोषे सा बन्धकीन्दोनलभे दग्धिद्रा । पुष्यं दुष्टं निन्दिते भे यदि स्यात् शान्तिं कुर्यादङ्गनानाश्च पूर्वम् ॥ तत्-संयोगं बान्धवा वर्जयेयुर्यावद् भूयो दृश्यते अस्तमे तत् । ज्येष्ठे स्याद्विधवा नारो आषाढे धनसंयुता । आश्विने च मृतापत्या भाद्रे च बहुरोगिणौ ॥ आश्विने च मृतापत्या कार्तिके कुल-नाशिनौ । मार्गशीर्षे धर्मश्रीला पौषे च रतिविह्वला ॥ माघे पतिव्रता नारो फाल्गुने बहुपुत्रिणौ । चैत्रे च मदनोन्मत्ता वैशाखे प्रियवादिनी” ॥ इति मासफलम् । “कर्त्तिकादीनि ऋक्षाणि दिव्यष्टसु लिखेद्बुधः । चत्वारि दिक्षु ऋक्षाणि

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६१७

कोणेषु च त्रयं लिखेत् ॥ पूर्वादिकमतो लेख्यं फलं तेनेव निर्दिशेत् । स्त्री बन्ध्या सुभगा चैव विपुत्रा पुत्रिणी तथा ॥ विधवा सर्वसम्पन्ना वेश्या चेति कृमात् फलम् । आद्ये रजशि संभूते स्त्रीणामृक्षफलं भवेत् ॥ इति नक्षत्रफलम् ।

अथ गर्भाधानम् । “ज्येष्ठा मूला मघाश्लेषा रेवती कृत्तिकाश्विनौ । उत्तरा त्रितयं त्यक्त्वा पर्ववर्जं व्रजेदती” ॥ पर्वाण्याह विष्णुपुराणम् । “चतुर्दश्यष्टमौ चैव अभावास्त्राय पूर्णिमा । पर्वाण्येतानि राजेन्द्र रविसंक्रान्तिरेव च” ॥ शौनकः “पुनश्चत्वारि चैतानि तिथौ हस्तः पुनर्वसुः । अभिजित् प्रीष्ठपक्षैवानुराधाषाढाश्रवण्युक् ॥ हस्तो मूलं श्रवणः पुनर्वसुर्मृगशिरस्तथा पुष्यश्च गर्भाधानादिकार्येषु पुंनामायं गणः शुभदः । रोहिण्यस्तकचिदाहिविशाखा शतवर्जिते । भे पुंषडाहे स्त्री शुद्धा फलवन्धनमिष्यते ॥ पुष्याकंचन्द्रशिव-मूलपुनर्वसुः स्यादाषाढयुग्महरिभाद्रपदद्वयश्च । एतानि पुंसि कथितानि शुभानि भानि चान्येषु गर्भपतनादिभयश्च भेषु । नन्दा भद्रा भवेत् पुंसि स्त्रीषु पूर्णा जया स्मृता । रिक्ता नपुंसके त्वाहुस्तस्मात्तां परिवर्जयेत् । स्त्रीणामृतुर्भवति षोडश-वासराणि तत्रादितः परिहरेच्च निशाचतस्रः । युग्मासु रात्रिषु नराविषमासु नार्थः कुर्यान्निषेकमथ तास्यपि पर्व-वर्जम् । मूलर्क्षे स्मृतिदुष्टत्वाद्गर्भाधानेपु नैष्यते । तस्य पुंस-वनादौ तु पुंसं च त्वे प्रयोजनम्” । यथा याज्ञवल्क्यः । “एवं गच्छन् स्त्रियं चामां मघां मूलाश्च वर्जयेत् । शस्त इन्दौ सकृत् पुत्रं लक्ष्णं जनयेत् पुमान्” ॥ चामाम् आहार-लाघवादिना क्षीणाम् । फलञ्च “युग्मासु पुत्रा जायन्ते स्त्रियो युग्मासु रात्रिषु । तस्माद् युग्मासु पुत्रार्थी संविशेदार्जवे स्त्रियम् ॥ पुमान् पुंसोऽधिके शुक्रे स्त्री भवत्यधिके स्त्रियाः”

६१८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

इति मनूक्तम् । एवञ्च “युग्मायामपि रात्रौ चेत् शोणितं प्रचुरं
तदा । कन्या पुंवद्ववति शुक्लाधिक्ये पुमान् भवेत् ॥ कन्यैव
युग्मरात्रौ च प्राधान्यं समवायिनः । निमित्तकारणात् काला-
च्छुक्रशोणितयोर्यतः ॥ पौडा राशौ भौमदृष्टे शशाङ्के मासं
मासं योषितामार्त्तवं स्यात् । वंशे शान्तं यच्च रक्तं जवाभं
तद्गर्भाय वेदनागन्धहीनम्” ॥ गर्भयोग्य ऋतुनिरूपणम् ।
“पापासंयुतमध्यगेषु दिनकृत् लग्नक्षपा स्नामिषु तद्युनेषु
शुभोष्णितेषु विकृजे क्षिद्रे विपापे सुखे । सद्युक्तेषु त्रिकीण-
कण्टकविधुष्वायत्रिषष्ठान्विते पापे युग्मनिशासु गण्डसमये
पुंशुद्धितः सङ्गमः । मूलमघाश्विनौनामाद्यं ज्येष्ठान्य-
सर्पाणाम् । अन्यं गण्डपदं त्यक्त्वा षोडशाङ्के ऋतौ व्रजेत् ।
अशक्तौ तु भुजबलभौमे “अन्यं पौष्णेन्द्रसर्पाणामाद्यं पितृश्वि-
मूलगम् । गण्डं दण्डत्रयं ख्यातं सर्वकार्येषु कल्पितम् ।
पुमान् विंशतिवर्षश्चेत् पूर्णषोडशवर्षया । स्त्रिया सङ्गच्छते
गर्भाशये शुद्धे रजस्वपि । अपत्यं जायते भद्रं तयोर्न्यूनेऽधमं
स्मृतम् । मासेशैः सितकुजगुरुरविशमिसौम्यलग्नपशुनैः
कलुषैः पौडा गर्भस्थ पौडितैः पतनमन्यथा पुष्टिः” ॥ कालुष्यं
मासेशेन पापग्रहयोगशत्रुगृहास्थिति नौचन्द्रयोग उपग्रह-
योगादि । मासेशजन्मनक्षत्रे पापग्रहयोगः पौडा देवां जन्म-
क्षाणि १६ । ३ । २० । २२ । ११ । ८ । २७ । २ । मासेश-
शास्त्रादौ कृते न गर्भपौडा । अथ प्रश्नात् पुत्रादिज्ञानम् ।
“विवाहलग्नं विधमर्चसंस्थः सौरोऽपि पुंजन्मकरी विलग्नात् ।
स्त्यादिग्रहाणामवलोक्य वीर्यं वाच्यः प्रसूतौ पुरुषोऽङ्गना वा” ।

अथ षोडशवर्षीया गर्भिणीचिन्ता । “या सूता षोडशे
वर्षे तत्र वा धृतगर्भिका । मृत्युस्तस्याः सपुत्रायाः पितृश्चापि
च सम्प्रतः ॥ मांसीप्रियङ्गुरजनीगुगुलुर्वंशलोचना । तालिशेन

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६१८

तिलालाजा गर्भिणीस्नानमुत्तमम् ॥ गौरीं संपूज्य तत्पश्चात्
संक्रमेच्छिवसन्निधौ । छागौ गर्भवती देया दैवज्ञायाश्च गोयुगम् ।
कांस्थपात्रस्थितं चन्द्रं सितवस्त्राञ्जसंयुतम् । वस्त्रैः कृष्णैश्च
शतपुष्पैश्चन्दनागुरुधूपकैः । कृत्वापमार्जयेन्नारीं भोजयेद्
ब्राह्मणांस्ततः” ॥

अथ पुंसवनम् । “कुर्व्यात् पुंसवनं सुयोगकरणे नन्दे सभद्रे
तिथौ भाद्राषाढनृमेश्वरेषु नृदिने वेधं विनेन्दौ शुभे । अक्षौणि
नवपञ्चकण्टकगते सौम्ये शुभे हृदिषु स्त्रीशुद्ध्या घटयुग्मसूर्य-
गुरुभेषूद्यत्सु मासवये” ॥ नृदिने पुंश्वह्वारे । वेधो दशयोग-
भङ्गः । हृदिरूपचयस्नानम् ।

अथ पञ्चासृतम् । “रेवत्यश्विपुनर्वसुद्वयमरुन्मूलानुराधा-
मघाहस्तासूत्तरफलगुभेषु भृगुजे जौषार्कवारि तथा । लग्नर्क्ष-
दुपयोभने च नियतं संत्यज्य रिक्तां तिथिं न देयं मासि तु
पञ्चमे सुकरणे पञ्चासृतं योषिताम् । दुग्धं सशर्करं चैव घृतं
दधि तथा मधु । पञ्चासृतमिदं प्रोक्तं विधेयं सर्वकर्मसु” ॥

अथ सौमन्तोद्वयनम् । “षष्ठे मासेऽष्टमेऽङ्गौन्यकुजदिन-
कृतां नन्दभद्रे तिथौ च मैत्रे मूले मृगाङ्के करपितृपवने
पौष्णविष्णुत्रियुग्मे । तिथाश्रयादित्यरौद्रे युवतिहरिभूषे
हृषिके वापि लग्ने चन्द्रे तारेऽनुकूले शुभमपि नियतं स्याच्च
सौमन्तकर्म” । त्रियुग्मे पूर्वोत्तरत्वेन युग्मरूपासु फल्गुन्या-
षाढभाद्रपदासु । “भृगाजरहिते लग्ने नवांशे पुंश्वहस्य च ।
केचिद्वदन्ति सौमन्तं तथा रिक्तेतरे तिथौ” ॥ शङ्खलिखितौ
वस्त्रदानं नववस्त्रैः । “मघाष्टकेऽम्बुद्वितयेऽदितिद्वये पौष्णह्वये
धातृयुगे गुरुद्वये । मासे च षष्ठेऽथ चतुष्टये स्त्रियाः शुद्धाञ्ज-
मन्दाह वद्विधंशौ शुभा” ॥ गर्भस्मन्दने सौमन्तोद्वयनं यावन्न
वालप्रसव इति । भुजबले “श्रीफलञ्च करे दत्त्वा स्थित्वा

६२०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

भद्रासने तथा । गृह्णीदितेन होमश्च शान्तिं चैवात्र कारयेत् ॥
 जर्णासूत्रेण संग्रथ्य जीवं जातिश्च विष्ठुमम् । गुवाकं रक्षतं
 हेम दद्यात् स्नानतटान्तरे ॥ तत्प्रभृतिनदीतीरं देवखातोदकं
 त्यजेत् । सन्याटनं तरोर्मूलं तथा देवगृहं त्यजेत् ॥ वृह-
 द्राजमार्चयेत् । “या नार्थः कृतसीमन्ता प्रसूते च कदाचन ।
 अङ्गे निधाय तं बालं पुनः संस्कारमर्हति” ॥ अतएव हृन्दोग-
 परिशिष्टं “संस्कारा अतिपत्येरन् स्रक्कास्त्रासेत् कथञ्चन ।
 हुत्वेतदेव कुर्वीत ये तूपनयनादधः” ॥ इति सामान्यत उक्तम् ।
 देवकः “सकृच्च संस्कृता नारी सर्वगर्भेषु संस्कृता” ।

अथ जातभद्रादि । तत्र दन्तजन्मचिन्ता । “जातः सदन्तः
 पिष्टमादहन्ता तातं विहन्यात् प्रथमे तु मासे । अर्ध-
 दितौये सहजं तृतीये मासे चतुर्थे शुभकारकः स्यात् ॥ मिष्टात्र-
 भोजौ सुभगः सुतास्ये पष्ठे सुखौ पण्डितकल्पबुद्धिः । ततो-
 ऽधिकः स्याद्वलवान् युनास्ये मासेऽष्टमे वित्तसुखैर्विहीनः ।
 सुरप्रतापौ नवमे मृत्युश्च दशमे तथा ॥ एकादशे द्वादशे च
 सुखौ च सुभगो भवेत् । अष्टौ पुत्तलकान् कृत्वा सुगन्धै-
 र्गन्धकौस्तुभः ॥ स्रोतःसु संक्रमे चापि स्नापयेत् शुक्लपुष्पकैः ।
 स्नानं संक्रमणस्याधः शम्भोर्दर्शनमन्ततः ॥ होमं विप्रार्चनञ्चैव-
 मशुभे दन्तदर्शने” ॥

प्रसवात् पूर्वं गृहसंस्कारमाह सांख्यायनगृह्यम् । “काका-
 दन्या मेचकधातक्या वृहत्याः कोषातक्याः कालक्लीतकस्येति
 मूलानि पेययित्वा उपलेपयेद्देशं यस्मिन् प्रजायते रक्षसा-
 मपहृत्यै” इति । काकादनौ काकजङ्घा मेचकधातकौ
 काकमोचिका कोषातकौ घोषकः कालक्लीतकाः यष्टि-
 मधुकेति कल्पतरुः । अतएव हरिवंशे । “एष मानुषको
 यक्षो मानुषैरेव साध्यते । अयतां येन दैवं हि मद्भिधैः प्रति-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६२१

हन्यते । मन्त्रधामैः सुविहितैरौषधैश्चैव योजितैः । यत्नेन चानुकूलैर्न देवमप्यनुसोम्यते” । इत्यनुचरान् प्रति कंसवाक्यम् । “अस्ति गोदावरीतीरे जम्बला नाम राजसो । तस्याः स्मरणमात्रेण विशल्या गर्भिणी भवेत् । पञ्चरेखाः समुज्जिह्व तिर्य्यगूर्ध्वक्रमेण हि । पदानि षड्दशापाद्य त्वेकमाद्ये मुनौ वयम् । नवमे सप्त दद्यात्तु बाणं पञ्चदशे तथा । द्वितौ चैष्टावष्टमे षट् दिशि हो षोडशे श्रुतिम् । एकादिना समं देयम् इच्छाद्वाङ्गं त्रिकोणके । तदा द्वाविंशदादिः स्यात् चतुः कोशेषु सर्वतः । दर्शनाद्वारणात्तामां शुभं स्यादेषु कर्मसु । द्वाविंशत् प्रसवे नार्याश्चतुस्त्रिंशत्तमे नृणाम् । भूताविष्टेषु पञ्चाशत् मृतापत्यासु वै शतम् । द्वासप्ततिस्तु सन्ध्यायां चतुःषष्टौ रणाद्वनि । विषे विंशो धान्यकौटेष्वष्टाविंशतिरेव च । चतुरष्टौ च बालानां रोदने परिकौर्त्तिता” भौमपराक्रमे “वाच्यं शिशोर्जन्मापितुः परोक्षं क्षपाकरे पश्यति नैव लग्नम् । चरस्थितेऽर्केऽष्टमधर्मगे वा जातः परोक्षे पितरौति वाच्यम् । लग्नस्थिते वा दिननाथ-भूमौ यामित्रसंस्थेऽप्यथवा महीजे । चन्द्रे च शुक्रेन्दुत्रयध्वगे वा विदेशसंस्थे पितरि प्रजातः । सुप्रसूतिर्भवेच्चन्द्रे शुभग्रहयुतेक्षिते । दुर्ग्रहेक्षितयुक्ते च प्रसूतिर्दुःखदा भवेत् । द्वारं वास्तुनि केन्द्रापगात् ग्रहादप्रति वा विलम्बन्तीत् । दौपोऽर्कादुदयादूर्त्तिरिन्दुतः स्नेहनिर्देशः । लग्ने याद्विरंशांशस्तदभिमुखं सूतिकाग्रहद्वारम् । वासगृहोद्यानगतं द्वारं दिग्बलि-ग्रहाङ्गलोपेतात् । द्वादशभागविभक्ते वासगृहे व्यर्वास्थिते सहस्रांशौ । दौषश्चरस्थिरादिषु तथैव वाच्यः प्रभवकाले । लग्नस्य यस्तु वर्षो निर्दिष्टो वर्त्तिस्तेन निर्देश्या । यावान् भागः-क्षयमुपगतो दौषवर्त्तस्य । तस्यास्तावद्भागं क्षयमुपगतं लग्नराशिः प्रसूतिः । इन्दोर्भागवशाद्वाग्निं दीपे तैलस्य संस्थितिः । केचित्

६२२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

पूर्णादिभेदेन षट्स्थेवं मनोषिणः । मेघे चाप्रभृगेन्द्रयोः किल
 शिशुः प्राची शिवा जायते गोकन्या मकरेषु दक्षिणशिरा
 जातो भवेद्विहितम् । मौने वृश्चिककर्किणोर्यदि तदा कीवेर-
 मूर्द्धा भवेत् कुम्भर्त्तु धटयुग्मयोर्यदि तदा पाश्चात्यमूर्द्धा नतः ।
 युग्मायुग्मलग्नवशात् प्रसवस्य च कारिणी । विधवा सधवा
 ज्ञेया क्रमात् खलु विचक्षणैः । वृहज्जातके । “मेषकुलौर-
 तुलानि घटेः प्रागुत्तरतो गुरुसौम्य गृहेषु । पश्चिमतश्च वृषेण
 निवासो दक्षिणभागकरो मृगसिंहौ । वास्तुदेशे प्रागादिगृह-
 प्रसवज्ञानम् । द्वौ द्वौ राशौ मेषात् पूर्वादिषु संस्थितौ गृह-
 विभागे । कोणेषु दिशरीराणि लग्नस्थाने शिशोः शयनानि” ।
 गृहस्थ प्रागादिदिग्बिभागे बालस्य शय्या । लग्ननवांशकतुल्य-
 तनुः स्यात् वीर्ययुतश्चतुल्यतनुर्वा । चन्द्रमसे तु नवांशपवर्णः
 कादिविलम्बविभक्तभगावः । लग्नादयोगशयः कादिषु शिरः
 प्रभृतिगात्रेषु परिकल्प्य भेन तदधिपात्तदैर्घ्यादिभेदात् तद-
 ज्ञानां तथा । यथाह सत्यः । दीर्घपतिर्दीर्घगृहस्थितोऽवयव-
 दीर्घकृद्भवति । मिश्रत्वे मिश्रफलमेवमन्येषु वाच्यम् । कटुक-
 श्रोत्रनसाकपोलहनवो वक्त्रश्च होरादयस्ते कण्ठांशकबाहुपा-
 श्वेष्टदयक्रोहानि नाभिस्ततः । वस्ति शिशुगुदे ततश्च वृषणावरू-
 ततो जानुनौ । जङ्घाङ्गौ ह्यभयत्र वाममुदितैरेकाणभागै-
 स्त्रिधा । लग्नादयो राशयस्त्रिधा द्वेकाणभागैस्तत्र प्रथमे शीर्षा-
 दयो भवन्ति ते लग्नादयः द्वितीये कण्ठादयः तृतीये वस्त्रा-
 दयः उदितैरुदय प्रातैर्भुक्तैरिति यावत् । तैर्हादशभिः राशि-
 भिर्वाममङ्गमिति शेषः । अर्थात् द्वितीयादिभिर्भागैर्दक्षिणं
 तेन लग्नात् द्वितीयो राशिर्दक्षिणं चतुः द्वादशश्च वाममित्यादि
 ज्ञेयम् । “तस्मिन् प्रापयुते व्रणं शुभयुते सौम्यं हि लक्ष्मादि-
 शीत् । स्वर्चांशे स्थिरसंयुतेषु सहजः स्यादन्यथा गन्तुकः ।

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६२३

मन्देष्टानिलजोऽग्निशस्त्रविषजो भीमे बुधे भूभवः सूर्ये काष्ठ-
चतुष्पदेन हिमगौ शृङ्गजोन्यैः शुभः” । तस्मिन् द्रेक्षाणे ।
द्रेक्षाणस्थितपङ्क्तनिर्णयः । “शौर्षमुषवाद्बृहदयोदराणि
कटिवस्तिगुह्यसंज्ञकानि । ऊरुजानूकजङ्घे चरणाविति च
राशयोऽजायाः । इति कालनरस्थाङ्गे सदसदुपपद्योगतः ।
पुंसामपि तदङ्गेषु शुभाशुभफलं वदेत् । न लम्बमिन्दुश्च गुरु-
र्निरौचते न वा शशाङ्कं रविणा समायुतम् । सपापकोऽर्केण
युतोऽथवा शशौपरेण जातं प्रवदन्ति निश्चयात् । भस्मपाद-
र्चसंयोगात् द्वितीया द्वादशौ यदि । सममौ चार्कमन्दारे
जायते जारजोऽधुवम् । जारजयोगः । “गुरुश्चेत्तगते चन्द्रे
तद्युक्ते घामवेश्मनि । तद्रेक्षाणे नवांशे वा जायते न परेण
सः” । जारजयोगभङ्गः इति लम्बनिर्णयः ।

“यादृक् पश्यति सौम्यस्तत्तुल्यगुणं सुतं समाधत्ते । पितृ-
जननीसादृश्यं रवेः शशाङ्काच्च बलयोगात् । सत्त्वं रजस्तमो
यत्तु त्रिंशंशे रविस्तादृक्” । एतेऽन्तरात्मानः स्वां प्रकृतिं
जन्तोः प्रयच्छन्ति सत्त्वादियद्वात्रिंशंशके रविस्थित्या सात्त्विक-
कादिज्ञानम् । विष्णुधर्मोत्तरे । “तामसा राजसाश्चैव
सात्त्विकाश्च तथा स्मृताः । मनुष्या भृगुशार्दूल वातपित्त-
कफाधिकाः ।

अथ गण्डयोगः । “अश्विनौमघमूलानां गण्डा आद्या-
स्त्रिनाडिकाः । अन्यः पौष्णोरगेन्द्राणां पञ्चैव यधना जगुः ।
मूलेन्द्रयोर्दिवागण्डो निशाच पितृसर्पयोः । सन्ध्याद्वये तथा
ज्ञेये रेवतीतुरगक्षयोः । सन्ध्यारात्रि दिवाभागे गण्डयोगो-
द्भवः शिशुः । आत्मानं मातरं तातं विनिहन्ति यथाक्रमम् ।
सर्वेषां गण्डजातानां परित्यागो विधीयते । तातेनादर्शनं
वापि यावत् पाण्डुसिकी भवेत् । कुङ्कुमं चन्दनं कुष्ठं गोम-

६२४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

चनमथापि वा । दृते नैवान्वितं कृत्वा चतुर्भिः कलसैर्बुधः ।
 सहस्राक्षेण मन्त्रेण बालकं स्नापयेत्ततः । पितृयुक्तं दिवा-
 जातं मातृयुक्तञ्च रात्रिजम् । स्नापयेत् मातृपितृभ्यां सन्ध्ययो-
 रुभयोरापि । कांस्यपात्रं दृतैः पूर्णं गण्डदोषोपशान्तये ।
 दद्याद्धेतुं हिरण्यञ्च ग्रहांश्चापि प्रपूजयेत् । मूलायाः प्रथमे
 पादे पितुर्वपुः प्रणश्यति । द्वितीये नियतां पौडां मातुः
 कुर्यात् पितुस्तथा । तृतीये धननाशाय चतुर्थे सर्वसम्पदः ।
 व्यत्ययेन फलं ज्ञेयमश्लेषास्त्रपि पूर्ववत् । बल्लौकमृत्तिकां
 दद्यात् नद्याश्च तटमृत्तिकाम् । गोविषाणमृदश्चैव दत्तिमृदश्च
 निक्षिपेत् । तीर्थाभाः पञ्चगव्येन स्नानं मातुः पितुः शिशोः ।
 दिवा जाता तु या कन्या निशि जातस्तु यः पुमान् । नोभयो-
 र्गण्डदोषोऽस्ति नाचलो हन्ति पर्वतम् । दिवागण्डे निशाजातो
 निशिगण्डेऽथवा दिवा । नोभयोर्गण्डदोषः स्यान्नाचलो हन्ति
 पर्वतम् ॥ इति गण्डनिर्णयः । “मयूरचूलिकामूलभादि-
 त्यग्रहणोद्धृतम् । बालस्य च गले बद्धं समस्तग्रहदोषहृत् ॥
 मयूरचूलिका अपाभागः । “शङ्कोत्पलवचा कुष्ठं क्षणलौह-
 विधारणम् । सर्वोपद्रवतो बालं क्ष्वादापि च रक्षति ॥
 अर्कदुग्धं निशा शृण्वा गोघृतेन विलेपनम् । सर्वोपद्रवदाघेभ्यो
 बालं रक्षति सन्ततम् ॥ मागधिकासेन्धवसुरभिपित्तमधुमरिच-
 रचितमतिप्रकटम् । भूतहरमञ्जनमिदं दुर्हरणदोषविदार-
 णम् ॥ सुरभिपित्तं गोपित्तं मागधिका पिप्पली । दाह-
 हरिद्रां पुष्टे प्लवचरसेन मर्दयित्वा रचिता ॥ अञ्जनगुटिका
 ग्रहहृन्वन्दिता भूतविद्रावणौ प्लवचरसेन कुष्माण्डरसेन ।

अथ पताकौवेधः । “तिर्य्यगूर्द्धगता रेखास्तिस्त्री देयाः
 पताकया । युताः कार्या वेदविदा सर्वसङ्गतरेखया ॥ दक्ष-
 श्रोद्गतरेखातो वामं मेषाश्चराशयः । पञ्चाष्टयुग्मविंशाश्च

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६२५

षड्दशेन्द्रान्निसागराः ॥ कर्कटान्मीनपर्यन्तमङ्गा देया यथा-
क्रमम् । बालस्य जन्मकालीनयज्ञलम्नमजादिषु ॥ विन्यस्य
चिन्तयेत् प्राज्ञः शुभाशुभं यथाक्रमम् । शुभदण्डयोगवेधैर्ल-
म्नाहासस्य शोभनम् । पापदण्डयोगवेधैराश्रङ्गा दृष्टिकाल-
वत् । बलाधिके दिनं मध्ये मासो ह्येने च हायनम् ।
कर्किर्मीनधनुर्भ्याश्च हरिः कौटघटेन च । स्त्रियास्तौलिसृ-
गाभ्याश्च घटे मीनेन कम्बया । धनुषो मृगकर्किभ्यां मकरे
धनुषा स्त्रिया । मीने कर्कितुलाभृदभ्यां मौनस्त्रीधनुषात्मजे ।
तुलाकर्किमृगैर्हन्धे कौटकुम्भद्वेषे च । सिंहवधेष्ट एतेषु
वामदक्षिणसंमुखे । राहुकेत्वर्कसौरारैः पापैर्विद्धो युतोऽशुभः ।
तदन्यैर्युतविहस्तु लम्नराशिः शुभप्रदः । एकोनविंशतिः कर्क-
सिंहे सप्तदशैव तु । षट्त्रिंशदवलायाश्च षड्विंशतिस्तुला-
घरे । हस्तिके सिंहवत् ज्ञेय मूनत्रिंशच्छरासने । षड्विंशं
मकरे ज्ञेयं कुम्भे सप्तदश स्मृता । नवयुग्मे तथा मीने मेघे
षड्दशभिस्तथा । वृषभे च यथा सिंहे युग्मेऽङ्कहरसोचने ।
त्रितयाङ्गादियं संख्या दिनमासाब्दनिर्णये । एकाङ्गात् दिगृ-
हाङ्गाहा क्वचित् दृष्टेः सम्भवः । वारेणादर्शयामेषु रात्र्यङ्कोः
पञ्चषट् क्रमात् । अधिपाः सूर्यर्हास्तत्र यथाकांक्षे भवन्ति
हि । परीष्केन्दुभृगुज्ज्वाजशनिहरकयो निशि । रविशुक्रज-
राक्षीशशनीष्यकुम्भभास्कराः । दिने तूष्णाः परेष्वेवं तथा
ऋचाश्चतुर्गहाः । पापदण्डे मघेद्विष्टिः शुभदण्डे शुभं
भवेत् । शुभग्रहस्य दण्डे तु कर्मारम्भाच्छुभं भवेत् । आर-
म्भात् पापदण्डे तु कर्म निष्फलतां व्रजेत् । यस्यार्क्षयामस्त
स्यैव प्राग्दण्डः समुदाहृतः । षट्षट् परौत्थ दण्डाश्च त्रयो रात्रौ
मतास्तथा । आदित्ये भृगुजो बुधोऽपि च शशौ सोमे शनीज्यौ
कुजौ भीमेऽर्कः सितसोमजौ च शशिजे सोमः शनिर्वाक्पतिः ।

६२६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

जीवेऽङ्गाररवौ भृगुर्भृगुसुते सौमेन्दुमार्त्तण्डजाः । काले जीव-
महीजतिग्मकिरणा रावौ च दण्डाधिपाः । यामार्द्धाधिप-
संख्यातो द्वितीयस्तु तदर्हतः । तदर्हान्तु तृतीयः स्यात्तदर्हान्तु
तुरीयकः । अङ्गाभावे तु राहुः स्यात्तदर्हो वसुसंख्यकः । भस्मा-
ङ्गस्य परित्यागाद्विवादण्डाधिपा यथा । रविदनुजबुधग्लोह-
न्दसुरासुरा कुजरविदनुजज्ञाः जेन्दुसुरासुराश्च । गुरुयशिर-
विदैत्याः शुक्रभौमार्कदैत्याः शनिकुजरविदैत्या दण्डपात्यर्ह-
यामे" । दनुजो राहुः । अर्हयामे । दिनार्धप्रहरः । शुभ-
दण्डमाह । "शेषावर्कस्य दण्डौ सततशुभकरावादिशेषौ
तथेन्द्रोः शेषो दण्डः कुजस्वाप्यथ गुरुबुधयोराद्यमाद्यं प्रश-
स्तम् । आदिर्दण्डस्तथैको भृगुकुलनृपतेः सर्वकार्यं हि शस्तः ।
दण्डाश्चत्वार एते क्वचिदपि समये नैव सौरेः प्रशस्ताः । प्रति-
दण्डं पलान्येषां ज्ञात्वा वाच्यं क्वचिच्छुभम् । रवौ च वेदा
वसवः सुधांशौ कुजे चराणां शशिजे तथाङ्गाः । शनाहृतुर्दिक्
च वृहस्पती स्याद्राहौ तुरङ्गा भृगुजे च रुद्राः । अशुभे दण्ड-
संयोगे सर्वत्र पुण्यवर्जिते । बालस्य मरणं शीघ्रं यदि पापैः
समन्वितम् । अशुभग्रह दण्डे तु सर्वत्र पापवर्जिते । बालस्य
कुशलं सर्वं शुभैर्यदि समन्वितम् । अशुभो दण्डनाथो हि वेध-
श्चेत्तेन लभ्यते । मरणं तत्र वक्तव्यं बालस्य नान्यथा भवेत् ।
पापस्य दण्डमात्रे तु तदयोगवेधवर्जिते । बालस्य कुशलं तत्र
शुभैर्यदि समन्वितम्" । इति पताकौवेधः ।

"पापास्त्रिकोणकेन्द्रे सौम्याः पष्ठाष्टमव्ययगताः । सूर्यो-
दये प्रसृतः सद्यः प्राणांस्त्यजति जन्तुः" । सूर्यरिष्टम् । "पष्ठे-
ऽष्टमे च चन्द्रः सद्यो मरणाय पापसंहृष्टः । पष्ठाभिश्च शुभैर्दृष्टो
वर्धमिष्येस्तदर्शन" । चन्द्ररिष्टम् । "सुतमदननवान्यलग्न-
हन्धेष्वशुभयुतो मरणाय शीतरश्मिः । भृगुसुतयशिपुत्रदेव-

व्योतिस्तत्त्वम् ।

६२७

पूज्यैर्यदि बलिभिर्न युतोऽप्यसोक्तितो वा” । पापयुतचन्द्र-
रिष्टम् । “द्युनचतुरस्त्रसंख्ये पापद्वयमध्यगे शशिनि जातः ।
विलयं पयाति नियतं देवैरपि रक्षितो बालः” । पापमध्यग-
चन्द्ररिष्टम् । “क्षौणे शशिनि विलम्ने पापैः केन्द्रेषु सृष्टु-
संख्येर्वा । भवति विपत्तिरवश्यं जवनाधिपतेर्मतश्चैतत्” ॥
क्षौणचन्द्ररिष्टम् । “नाम ८ । गो ८ । सिद्ध २४ । जातौ २२ ।
इषु ५ । क्षमा १ । अर्थ ४ । त्रयस्त्रि २३ । धृति १८ । नखाः
२० । क्षाम्नि २१ । दिक् १० । चेत्यजाद्यंशे तत्तुल्याद्देर्विधी
व्यसुः” । मेषादीनां त्रिंशंशविशेषस्यचन्द्ररिष्टम् । “भौमे
विलम्ने शुभदैरदृष्टः पष्ठेऽष्टमे वार्कसुतेन युक्तः । सद्यः शिशुं
इन्ति वदेन्मनोन्द्रः स्मरे यमारौ न शुभे क्षितौ च” । त्रिविध-
भौमरिष्टम् । “कर्कटधामनि सौम्यः पञ्चाष्टमराशिगोविलम्न-
र्चात् । चन्द्रेण दुष्टमूर्तिर्वर्षचतुष्टयेन मारयति” ॥ बुधरिष्टम् ।
“वृहस्पतिभौमगृहेऽष्टमस्यः सूर्येन्दुभौमाकजदृष्टमूर्तिः । वर्षे-
स्त्रिभिर्भागवदृष्टिज्ञौनो लोकान्तरं प्रापयति प्रसूतम्” ॥ वृह-
स्पतिरिष्टम् । “रविशशिभवने शुक्रौ द्वादशरिपुरन्द्रगोऽशुभैः
सर्वैः । दृष्टः करोति मरणं षड्भिर्वर्षैः किमिह विचित्रम्” ॥
शुक्ररिष्टम् । “मारयति षोडशाहात् शनैश्चरः पापवौक्षितो
लम्ने । संयुक्तो मासेन वर्षाच्छुद्धस्तु मारयति” ॥ त्रिविध-
शनिरिष्टम् । “राहुश्चतुष्टयस्थो मरणाय वौक्षितो भवति
पापैः । वर्षेर्षदन्ति दशभिः षोडशभिः केचिदाचार्याः ॥
घटसिंहवृश्चिकोदयकृतस्थितिजैवितं हरति राहुः । पापैर्नि-
रौक्ष्यमाणः सप्तमितैर्निश्चितैर्वर्षैः” ॥ राहुरिष्टम् । “केतुर्य-
स्त्रिभृत्तेऽभ्युदितस्तस्मिन् प्रसूयते जन्तुः । रौद्रे सर्पमुद्धर्ते वा
प्राणैः संत्यजते चाशु” ॥ केतुरिष्टम् । लम्ने ये द्रेक्षाणा
निगडाहिविहङ्गमपाशधरसंज्ञाः । मरणाय सप्तवर्षे क्रूरयुतान्

६२८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

स्वपति दृष्टाः । द्रेक्षाणरिष्टम् । “भीनकर्कटयोरन्यौ वृश्चि-
कस्याद्यमध्यमौ । सर्पाश्चत्वार एवैते द्रेक्षाणा निगडाश्च ते ॥
तुला मध्यान्तसिंहाश्च कुम्भाद्याः पक्षिणः स्थिताः । वृषाद्यमकरा-
द्यन्ता द्रेक्षाणाः पाशधारिणः ॥ लग्नाधिपजन्मपती षष्ठाष्टमरिप्-
फनौ प्रसवकाले । अस्तमितौ मरणकरौ राशिप्रमितैर्वन्देद्वर्षैः” ॥
जन्मपतिर्जन्मराश्यधिपः लग्नाधिपजन्माधिपरिष्टम् । “सौम्याः
षष्ठाष्टमगाः पापैर्वक्रोपगतेर्दृष्टाः । मासेन सत्युदास्ते यदि न
शुभैस्तत्र संदृष्टाः” ॥ सौम्यग्रहरिष्टम् । “पकः पापोऽष्टमगः
शत्रुगृहौ शत्रुवौक्षितो वर्षात् । मारयति नरं प्रसूतं सुधा-
रसो येन पीतोऽपि” ॥ पापग्रहरिष्टम् । “होरायाः सप्तमे
सौरिर्हिंवृक्षश्च भास्करः । अस्मिन् योगे तु यो जातः सोऽ-
त्यायुर्भवति प्रिये ॥ वसुषष्ठगते जीवे समसप्तगते शनौ ।
द्वादशस्थो यदा भानुवर्षमेकं न जीवति ॥ प्रतिपद्यत्तराषाढा
नवम्यामेव कृत्तिका । पूर्वभाद्रपदष्टम्यामेकादश्याश्च रोहिणी ॥
द्वादश्याश्च यदास्तेषां त्रयोदश्यां यदा मघा । एभिर्जातो न
जीवेत यदि शक्रसभो भवेत्” ॥ इति शिशुरिष्टम् ।

“लग्नाश्चतुर्थगः पापो यदि स्वाद्वलवत्तरः । तदा मातृवधं
कुर्यात्तत्केन्द्रे चापरो यदि ॥ केन्द्रत्रिकोथगः पापो मातृहृ
सप्तवासरात् । सपापात् भार्गवात् पापो ह्रियुके मातृनाशकृत् ॥
चन्द्रमा यदि पापेन त्रयेणैषेह वीक्षितः । मातृनाशो भवेत्तस्य
षष्ठः पापो भवेद् यदा” ॥ इति मातृरिष्टम् । “कर्मस्थाने
स्थिते सौम्ये रिपुस्थाने च चन्द्रमाः । कुजे च सप्तमस्थाने
स्त्रियते पितृसंज्ञकः ॥ तमोह्वा यदि पापेन त्रयेणैव हि
वीक्षितः । शुभैरयुतदृष्टश्च पितुरप्यन्तमादिशेत्” ॥ इति
पितृरिष्टम् । “लग्नाश्चतुर्थी रविजोऽथ भौमः कर्मस्थितो
मातृवियोगदुःखम् । ददाति शौचं खलु सप्तमे च तातस्य

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६१८

मृत्युं यदि लग्नसंस्थः ॥ दिवाकरेन्दोः स्मरगौ कुजार्कजौ
रोगप्रदौ पुंगवयोषितस्तदा । व्ययस्मरौ मृत्युकारौ युतौ यदा
सदेकदृष्टा मरणाय कल्पितौ ॥ यमवक्रौ युने चार्कात् पुंसौ
रोगप्रदौ स्त्रियाश्च चन्द्रात् । तन्मध्यगयोर्मृत्युस्तदेकयुतदृष्ट-
योद्यापि ॥ इति माता पित्रहायोगः ।

“एकोऽपि केन्द्रभवने नवपञ्चमे वा भास्वभयूखविमलौ-
कतदिशिभागः । निःशेषदोषमपहृत्य शुभं प्रसृतं दीर्घायुषं
विगतरोमभयं करोति” ॥ सर्वरिष्टभङ्गः । “सौम्यग्रहैरति-
बलैर्विबलैश्च पापैर्लम्बश्च सौम्यभवनं शुभदृष्टिदृष्टम् । सर्वा-
पदा विरहितो भवति प्रसृतः पूजाकरः खलु यथा दुरितै-
र्ग्रहाणाम् ॥ चन्द्रः पूर्णतनुः सौम्यर्चगतः स्थितः शुभस्याग्ने ।
प्रकरोति रिष्टभङ्गं विशेषतः शुक्रसंदृष्टः ॥ सौम्यदयान्तरगतः
संपूर्णस्निग्धमण्डलः शशभृत् निःशेषरिष्टहन्ता भुजङ्गलोकस्थ
गह्वर इव । स्त्रीचक्षुः स्मरगृहेऽपि वा स्वसुहृदां वर्गेऽपि सौम्ये-
ऽपि वा संपूर्णः शुभवोक्षितः शशधरो वर्गे स्वकीयेऽपि वा ।
शचूणामवलोकनेन रहितः पापैरयुक्ते क्षितौ रिष्टिं हन्ति
सुदुस्तरां दिनपतिः प्रालेयराशिं यथा ॥ शुक्रः पञ्चसहस्राणि
बुधः पञ्चशतानि च । लक्षमेकन्तु दोषाणां हन्याच्चैवोदिते
गुरुः ॥ सप्ताष्टपट्टाः सौम्या हरन्ति शशिनः कष्टफलम् ।
पापैरमिश्रचाराः कल्याणघृतं यथोन्मादम् ॥ पक्षे सिते भवति
जन्म यदि क्षपायां क्षणे तथाहनि शुभाशुभदृष्टमूर्तिः । तं चन्द्रमा
रिपुविनाशगतोऽपि यन्नादापस्तु रक्षति पितेव शिशुं न हन्ति ।
तुलाकोदण्डमौनस्यो लग्नस्थश्च अनिर्यदा ॥ सर्वरिष्टिं निह-
न्याश्च शिषे जातो भवेद्द्वारसुः । राहुस्त्रिषष्टलामे लग्नात्
सौम्यैर्निरौक्षितः सद्यः नाशयति सर्वरिष्टिं मारुत इव तून्-
सङ्घातम् । अजह्वषभककिंलग्ने रक्षति राहुः समस्तारिष्टिभ्यः ।

६३४

ज्योतिस्सत्त्वम् ।

पृथिवीपतिः प्रसन्नः कृतापराधं यथा पुरुषम् ॥ मीमपरा-
क्रमे । “निधनारिगते चन्द्रे लग्नांशं जायते यदि । अथ
केन्द्रगते जीवे जीवेष्टर्षभं नरः ॥ कर्कटस्थो यदा जीवः
सप्तमो भार्गवो यदि । बुधे च लग्नसंप्राप्ते शतं जीवति
बालकः” ॥ इति रिष्टभङ्गः । “स्वर्चस्त्वेष चतुष्टयेऽथ बलिभिः
स्त्रोच्चस्थितैर्वा षष्टैः शुक्लाङ्गारकमन्दजीवशशिनैरेतैर्यथालु-
क्रमम् । मानव्यो रुचकः शशोऽथ कथितो चंसस भद्रस्तथा
माहात्म्यात् पुरुषाः कुलाधिकतया स्थास्त्रादिभाजः सदा ।
विद्याधाम् जनसुभगः सत्यरतो धार्मिकः सदा पुरुषः ॥ बान्धव-
सुहृदुपकर्ता केन्द्रकोणे स्थिते जीवे । स्त्रोच्चस्थितः शुभफलं
प्रकरोति पूर्णं नौचर्चगस्तु विफलं रिपुमन्दिरेऽस्यम् ॥ पादं
फलस्य हितमे स्वगृहे तथार्धं पादत्रयं शुभखगः स्थितवांस्त्रि-
कोणे । नौचर्चगः सकलमेव करोति दीपं मूनश्च किञ्चिदरिभे
विफलं सुतुङ्गे । पादत्रयं हितगृहे विहगः शुभोर्द्धं स्वर्णं
फलञ्च चरणं स्थितवांस्त्रिकोणे” ॥ इति भावफलम् । “यत्र
तत्र स्थितो भौमो गुरुणापि समायुतः । तत्रोच्चफलमाप्नोति
स्यादुच्चं त्रिगुणं फलम्” ॥ राजयोगमाह । “नौचस्थिते
जन्मनि यो यद्वत् तद्राशिनाथोऽपि तदुच्चनाथः । यदा
त्रिकोणे यदि केन्द्रवर्ती भवेत्तदासौ नृपचक्रवर्ती ॥ अश्वं
दिगम्बरं मूर्ध्नि परपिच्छोपजोविनम् । कुर्यातामतिनौचस्थौ
पुरुषं शशिभास्करो ॥ वक्रिणस्तु महावीर्याः शुभा राज्यप्रदा
षष्ठाः । पापा व्यसनदाः सर्वे कुर्वन्ति च हथाटनम्” ॥

अथ जन्मराशिफलम् । “मेषः सौख्यमुपैति गर्वमपि
गौर्नानाभतिर्मन्यते क्रूरः कर्कटके भृतिर्वनचरे कन्या च
मायाविनी । सत्यं रोति तुलाप्यलौ मलिनता चापस्तु
पापाशयो मौढ्यं मकरे घटे चतुरता मीने च धीरा मतिः

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६११

कूरः क्षणोऽप्यपराधे बहुवैरातुवन्धकत्” । इष्टदियोगानिष्ट-
प्राप्तौ चित्तस्य यथा पूर्वमवस्थानम् । अस्थिरविभूतिमित्रं
चलमटनं स्वक्षितनियममपि चरमे । तद्विपरीतं क्षमान्वितं
दीर्घसूत्रम् । दिशरीरे त्यागयुतं कृतञ्चमुक्ताङ्गिनश्च विविध-
चेष्टम् । आभ्यारण्यजलोद्भवराशिषु जातास्तथा शैलाः ।
अदीर्घसूत्रश्च भवेत् सर्वकर्मसु पार्थिवः । दीर्घसूत्रस्य भूपतेः
कर्मनष्टं भवेत् भुवम् । रागे दर्पे च माने च द्रोहे पापे च
च कर्मणि । अप्रिये चैव कर्तव्ये दीर्घसूत्रं प्रशस्यते” ॥
इति राशिफलम् ।

अथ जन्मनक्षत्रफलम् । “यतानकादित्वविशाखमेव-
शक्रोद्भवामिश्रगुणाः प्रदिष्टाः । शिवाजहस्ता हि भवान्चन्द्राः
शेषोद्भवाः सत्पुरुषा भवन्ति ॥ काक्षात्मा दिनकत् मनस्तुङ्गि-
नगुः सत्त्वं कुजोद्भवजोद्भवोद्भवानमुखे सितश्च मदनो
दुःखे दिनेशात्मकः । राजानो रविशीतगू चित्तिभुतो नेता
कुमारो बुधः । सूरिर्दानवपूजितश्च सचिवो प्रेथः सहस्रांशुजः” ॥
समुत्साहः शौर्यमिति भट्टोत्पल नेता सेनाध्यक्षः । “बलाबलात्
ग्रहाणां स्यादात्मादीनां बलाबलम् । नृपाद्याः प्रबला कुर्युः
स्वं रूपं शनिरन्यथा” ॥

सत्याचार्यः । “षट्सूर्यस्य दशा ज्ञेयाः शशिनो दश
पञ्च च । अष्टावङ्गारके प्रोक्ता बुधे सप्तदश स्मृता ॥ शनै-
श्चरे दश प्रोक्ता गुरोरेकोनविंशतिः । राहौ द्वादशवर्षाणि
भृगोरप्येकविंशतिः । दिक्षु त्रयं त्रयं ज्ञेयं विदिक्षु च
चतुष्टयम् । कृत्तिकादिप्रदातव्यं दिग्गम्बरमता दशा ॥ कृत्ति-
कादित्रये सूर्यः सोमो रौद्रचतुष्टये । मघादित्रितये भौमो
बुधो हस्तचतुष्टये ॥ अनुराधा त्रये सौरिर्गुरुः पूर्वचतुष्टये ।
धनिष्ठात्रितये राहुः शेषे शुकः प्रकीर्तितः ॥ सूर्योपप्लव-

६१२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

भौमार्कदशातिकष्टदा नृणाम् । गुरुश्चन्द्रशुक्राणां यथेष्टित-
फलप्रदा ॥ वराहः “स्वशाकहीनशाकाद्यात् प्रत्यब्दं पञ्च
वासरान् । तिथींश्च चन्द्रशिखिनौ क्षमागुणौ च कृताश्विनौ ॥
दण्डपलविपक्षान्यनुपक्षानि च सावने । वर्धयित्वा ऋतुशेष-
भोग्यात्तु गणनक्रमात्” ॥ अन्तर्दशाज्ञानमाह । “स्वदशाभि-
र्दशां हत्वा नवभिर्मासमाहरेत् । लब्धा मासास्तु तच्छेषं
पूरयित्वा तु विंशता ॥ अङ्गैर्हत्वा दिनं लभ्यं तच्छेषे षष्टि-
पूरिते । नवभिश्च हृते लब्धा ज्ञेया दण्डास्तदन्तरे ॥ रवेः
षड्वर्षमध्ये तु वेदा ४ मासा रवेर्निजाः । चन्द्रस्य दश मासाश्च
दिक्दिनं पञ्च मासकाः ॥ कुजस्य ऋष्य रुद्रास्तु मासादिक्-
दिवसाः शनेः । ऋतुमासाद्युविंशश्च गुरोर्वर्षाद्युविंशतिः ॥
राहोर्मासाष्टका ज्ञेया भृगोर्वर्षस्तु मासको । एवं ग्रहाणा-
मन्येषामूह्याश्चैवान्तरोदयः ॥ यद्गृहस्यान्तरे यस्तु यत् संख्यं
कालमासवान् । तत् संख्यं स्वान्तरे तस्मै च दद्यादिति
निश्चयः ॥ स्वान्तरग्रहणे स्वांशं स्वांशेन पूरयेत् सदा” ॥ दशा-
फलन्तु । “उद्दिग्गचित्तपरिखेदितवित्तनाशक्लेशप्रवासगद-
पीडितपक्षवातैः । संक्षोभितस्वजनबन्धुविथोगदुःखैर्भानोर्दशा
भवति कष्टकरो नराणाम्” ॥ २ । “सौख्यं विभर्त्ति वर-
वाहनयानरत्नकौर्त्तिप्रतापबलवीर्यशुभान्वितश्च । मिष्टान्नपान-
शयनासनभोजनानि चान्द्रौ ददाति धनकाञ्चनभूमिशङ्खम्” ॥
च । “शस्त्राभिघातबधबन्धनरेन्द्रपीडाचिन्ताज्वरं विकलताश्च
गृहे करोति । चौराग्निदाहभयभङ्गविपत्तिरोगकौर्त्तिप्रताप-
धनहा च दशा कुजस्य” ॥ ३ । “दिव्याङ्गनाभदनपङ्कजषट्-
पदत्वं लौलाविलासशयनासनभोजनञ्च । नानाप्रकारविभ-
वागमकोषवृद्धिः क्षिप्रं भवेद्गृहदशासु हितार्थसिद्धिः” ॥ बु ।
“मिथ्यापवादबधबन्धनकार्यहानिमात्सर्ययुक्प्रियसुखद्रविषै-

अथोतिस्तत्त्वम् ।

६३३

विह्वीनः । मित्रेषु वैरमभिवाञ्छति वैरयुक्तः कष्टासु पापद-
 दशासु शनैश्चरत्यम् ॥ ग । “रम्यं गृहं विनयमश्नुयमानवृद्धिं
 प्राप्नोति सौख्यधनधान्यविभूतियोगम् । धर्मार्थकामसुख-
 भोगबहुपयुक्तं यावत् वृद्धस्ततिदशा पुरुषो हि तावत्” ॥ ह ।
 “बुद्ध्याविह्वीनमतिनाशवियोगदुःखं नष्टार्थसिद्धिभयभङ्गविषा-
 र्त्तिरोगम् । सन्तापशोकपरदेशगतं करोति राज्ञोर्दशा भवति
 जीवनसंशयाय” ॥ रा । “सन्त्रप्रभावनिपुणः प्रमदाविनाशः
 स्नेहातपन्नृपपूजितदेशलाभः । हस्त्यश्वलाभधनपूर्णमनोरथः
 स्यात् शौक्योदशा भवति निखलराजलक्ष्मोः” ॥ शु । रवेः
 स्थूलदशावर्षाणि ६ । तस्यैवान्तर्दशा मासाः ४ । तत्फलम् ।
 “उद्दिग्धचित्तपरिस्त्रेदितवित्तनाशक्लेशप्रवासगदभौतिसङ्गाभि-
 घातान् । दुःखप्रवासबधवन्धभयानि चैव भानोर्दशा प्रकुरुते
 खलु राजपीडाम्” ॥ रर । सोमस्य मासाः १० । तत्फलम् ।
 “मदसङ्कटसङ्क्रांसं स्वेच्छाहानिं धनक्षतिम् । कुरुते रजनो-
 जगो भानोरन्तर्दशां गतः” ॥ रच । कुजस्य मासाः ५ ।
 दिनानि १० । फलम् । “स्वर्णप्रवालसौख्यानि रत्नानि कीर्त्ति-
 सुत्तमाम् । ददाति भूसुतोऽभौष्टं भानोरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ रम
 बुधस्य मासाः ११ । दिनानि १० । “ददुः विचर्चिकाश्चैव
 क्लदुष्टादिबाधकान् । चन्द्रजः कुरुते शोकं भानोरन्तर्दशां
 गतः” ॥ वर । शनैर्मासाः ६ दिनानि २० । फलम् । “सन्तार्प
 वित्तनाशश्च बन्धुनाशं पराजयम् । सौरिः करोति वैक्लव्यं
 भानोरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ रश । गुरोर्वर्षादि १ । ० । २० ।
 “धर्मार्थकामसौख्यानि ददाति विबुधार्चितः । कुष्ठादि-
 व्याधिहन्ता च भानोरन्तर्दशां गतः” ॥ रहु । राज्ञोर्मासाः ८ ।
 “अशुभाशुभवोद्देगं व्याधिभौतिसुतघ्नयान् । कुरुते सिद्धिका-
 सुनू रवेरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ ररा । शुकस्य वर्षे १ । मासौ २ ।

६३४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

“कोष्ठग्रौवाशिरोरोगज्वरान् शूलादिदाहणान् । शोकं करोति भृगुजः सूर्यस्यान्तर्दशाङ्गतः” ॥ रशु । एवं रवेर्वर्षाणि ६ । चन्द्रस्य स्थूलदशावर्षाणि १५ । तस्यैवान्तर्दशावर्षे २ । मासः १ । फलम् । “कुर्याद्दिभूतिवरवाहनमातपतत्तेमप्रतापबलवीर्य-समन्वितानि । मिष्टान्नपानशयनासनमोजनानि चान्द्रोदशा प्रचुरकाञ्चनभूमिदात्रौ” ॥ चच । कुजस्य वर्षं १ । मासाः ८ । दिनानि १० । फलम् । “पित्तशीणितपोडाश्च चौराणाञ्च भयं तथा । मङ्गलः कुरुते नित्यं विधोरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ चम । बुधस्य वर्षे २ । मासाः ४ । दिनानि १० । “सर्वत्र द्रव्यलाभश्च गजाश्वगोधनानि च । चन्द्रजः कुरुते सौख्यं विधोरन्तर्दशां गतः” ॥ चव । शनेर्वर्षे १ । मासाः ४ । दिनानि २० । “बन्धु-क्लेशं नृपाङ्गीतिं व्यसनं शोकशङ्कुलम् । विनाशं कुरुते शौरि-सन्ध्यान्तर्दशाङ्गतः” ॥ चश । गुरोर्वर्षे २ । मासाः ७ । दिनानि २० । “दानसौख्यानि सम्भोगवस्त्रालङ्कारभूषणम् । कुरुते विबुधाचार्यो विधोरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ चवृ । राज्ञो-र्वर्षे १ । मासाः ८ । “वर्द्धशत्रुभयं दुःखं शोकं बन्धुधनक्षयम् । कुरुते राष्ट्रतथ्यं चन्द्रपाकदशाङ्गतः” ॥ चरा । शुकस्य वर्षे २ । मासाः ११ । “सेव्यते वरनारीभिर्नरो लक्ष्मीः प्रवर्त्तते । मुक्ता-ञ्चारमणिप्राप्तिर्विधोरन्तर्गते सिते” ॥ चशु । रवेर्मासाः १० । “ऐश्वर्यं बहुसौख्यञ्च ध्याधिनाशमरिचयम् । नृपतेजो रविः कुर्यात् विधोः पाकदशाङ्गतः” । चर । एवं चन्द्रस्य वर्षाणि १५ कुजस्य स्थूलवर्षाणि ८ । तस्यान्तर्दशा मासाः ७ । दिनानि ३ । दण्डाः २० । “क्रूराभिघातबधबन्धभयानि धत्ते चित्ताज्वरं विकलशून्यगृहाश्रमञ्च । चौराग्निभौतिधनहानिमेन्द्रपोडाः कुर्याद्दिनाशानधनञ्च दशा कुजस्य” ॥ मम । बुधस्य वर्षे १ । मासाः ३ । दिनानि ३ । दण्डाः २० । “परमैश्वर्य-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६३५

भतुलं नानाविधसुखाश्रयम् । करोति सोमपुत्रश्च क्षिति-
ज्जान्तर्दशाङ्गतः” ॥ मशु । शनेर्मासाः ८ । दिनानि २६ ।
दण्डाः ४० । “रिपुचौराग्निभीतिश्च रोगमन्तरमन्तरम् । महा-
जनकतो द्वेषः कुजस्यान्तर्गते शनौ” ॥ मशु । गुरोर्वर्षे १ ।
मासाः ४ । दिनानि २६ । दण्डाः ४० । “पुण्यधूपाश्रवस्त्राद्यै-
र्देवब्राह्मणपूजनम् । नृपतुल्यत्वमाप्नोति कुजस्यान्तर्गते गुरौ” ।
मह । राहोर्मासाः १० । दिनानि २० । “कार्यार्थनाशं सर्वत्र
बन्धचौरादिसाध्यसम् । कुरुते सिंहिकापुत्रो भीमस्यान्तर्दशां
गतः” ॥ मरा । शुक्रस्य वर्षे १ । मासाः ६ । दिनानि २० ।
“धनवृद्धिसुखादींश्च नानावस्त्रं वरस्त्रियः । प्राप्नोति विपुलां
लक्ष्मीं कुजस्यान्तर्गते भृगौ” ॥ मशु । रवेर्मासाः ५ । दिनानि
१० । “नानारत्नञ्च सौख्यञ्च भूमिलाभमयापि वा । नृप-
पूजामवाप्नोति कुजस्यान्तर्गते रवौ” ॥ मर । सोमस्य वर्षे १ ।
मासाः १ । दिनानि १० । “धनलाभं सुखं भोगं शरीरारोग्य-
मेव च । लोकानन्यमवाप्नोति क्षितिजान्तर्गते विधौ” ॥ मच ।
एवं कुलस्य वर्षाणि ८ । अथ बुधस्य स्थूलदशा वर्षाणि १७ ।
तस्यान्तर्दशा वर्षे २ । मासाः ८ । दिनानि ३ । दण्डाः २० ।
फलम् । “दिव्याङ्गनावदनपङ्कजघट्पदत्वं लीलाविलासवरभोगं
सुखोदयञ्च । नानाप्रकारविभवागमकोषवृद्धिं क्षिप्रं सृजेदबुध-
दशा विपुलाञ्च सिद्धिम्” ॥ बुबु । शनेर्वर्षे १ । मासाः ६ । दिनानि
२६ । दण्डाः ४० । “वातश्लेष्मकृता पौडा विरहो बन्धुभिः
सह । विदेशगमनञ्चैव बुधस्यान्तर्गते शनौ” ॥ बुश । गुरोर्वर्षे
२ । मासाः ११ । दिनानि २६ । दण्डाः ४० । “व्याधिशत्रु-
भयैस्त्यक्तो धनाढ्यो नृपवल्लभः । लभेद्भार्यां सुपुत्रञ्च बुधस्या-
न्तर्गते गुरौ” ॥ बुह । राहोर्वर्षे १ मासाः १० । दिनानि २० ।
“बन्धुनाशं मनस्तापं देशत्यागञ्च बन्धनम् । करोति बह्व-

६३६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

दुःखानि बुधस्यान्तर्गतं तमः” ॥ तमो रश्मिः । घुरा । शुक्रस्य वर्षाणि ३ । मासाः ३ । दिनानि २० । “धनाढ्यं बहुपुत्रञ्च धर्मवृद्धिं धनागमम् । कुरुते दानवाचार्य्यो बुधपाकदशाङ्गतः” ॥ बुध । रवेर्मासाः ११ । दिनानि १० । “श्रिया परमयायुक्तं गजवालिधनान्वितम् । प्रभाकरः करोत्याशु बुधपाकदशाङ्गतः” ॥ बुर । सोमस्य वर्षे २ । मासाः ४ । दिनानि १० । “कण्टकादिप्रवेशञ्च शुद्धिभ्यो भयमेव च । निशाकरः करोत्याशु बुधपाकदशाङ्गतः” ॥ बुच । कुजस्य वर्षे १ । मासाः ४ । दिनानि ३ । दण्डाः २० । “कफपित्तसमुद्भूतां शिरःपौडं भयावहाम् । मङ्गलः कुरुते शोकं बुधस्यान्तर्दशाङ्गतः” ॥ वम । एवं बुधस्य वर्षाणि १७ । अथ शनेः स्मृतदशा वर्षाणि १० । तस्यान्तर्दशा मासाः ११ । दिनानि ३ । दण्डाः २० । “मिथ्याप्रवासवधदन्धनिराश्रयत्वं चौरादिभूपतिभुजङ्गमभीति-सुग्राम् । आशानिरासमथवार्जनकार्य्यज्ञानं पङ्कोर्दशा प्रकुरुते नियतं मरणाम्” ॥ शश । गुरोर्वर्षे १ । मासाः ८ । दिनानि ३ । दण्डाः २० । “देवतानुरतं शान्तं नानाप्राप्तिं करोति च । तुङ्गसौख्यसमायुक्तं पङ्कोरन्तर्गतो गुरुः” ॥ शश । राहोर्वर्षे १ । मासः १ । दिनानि १० । “नृपाड्यं ज्वरं घोरं दुःखञ्च प्राणसंशयम् । धनक्षयञ्च कुरुते शनेरन्तर्गतं तमः” ॥ शरा । शुक्रस्य वर्षे १ । मासाः ११ । दिनानि १० । “सुदृढन्मु-धनैः पूर्णो भार्या वित्तसमन्वितः । स्वर्णं सुखञ्च लभते सौर-स्यान्तर्गते सिते” ॥ शशु । रवेर्मासाः ६ । दिनानि २० । “परदारभगमनं करोति खरदौधितिः । जीवनस्य च सन्देहं शनेरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ शर । सोमस्य वर्षे १ । मासाः ४ । दिनानि २० । “स्त्रीनाशं कुक्षिरोगञ्च कफपित्तगदं शशी । बन्धुद्वेषञ्च कुरुते पङ्कोरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ शच । कुजस्य मासाः ८ ।

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६३७

दिनानि २६ । दण्डाः ४० । फलं “देहचैष्यं महारोगं माना-
दुःखानि भूमिजः । धननाशश्च कुरुते शनैरन्तर्दशाङ्गतः” ॥
शम । बुधस्य वर्षे १ । मासाः ६ । दिनानि २६ । दण्डाः
४० । “आयुरारोग्यवित्तयं बहुवित्तानि सोमजः । करोति
चादरं लोके शनैरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ शशु । एवं शनैर्वर्षाणि
१० । गुरोः स्थूलदशा वर्षाणि १८ । तस्मैवान्तर्दशा वर्षाणि
२ । मासाः ४ । दिनानि ३ । दण्डाः १० । “राज्यास्पदं
तनयवित्तविनाशभोगान् पथ्याप्तसौख्यधनधान्यसमाश्रयश्च ।
विद्याप्रसादवररत्नसुखार्थभोगसिद्धिं दद्यात् सुरगुरोः कुरुते
त्रियम्” ॥ हृष्ट । राहोर्वर्षे १ । मासः १ । दिनानि १० ।
“बन्धुद्वेषं कृषावादं स्वानभ्रंशं निराश्रयम् । कलहं कारये-
द्वाहुगुरोरन्तर्दशाङ्गतः” ॥ हरा । शक्रस्य वर्षाणि ३ । मासाः
८ । दिनानि १० । “कलहं बन्धुभिः सार्धं वित्तनाशं धन-
क्षतिम् । स्त्रीवियोगश्च कुरुते जीवस्थान्तर्गतः सितः” ॥ हृष्ट ।
रवेर्वर्षे १ । दिनानि २० । “बहुमित्रं बहुधनं सौभाग्यं
राजवज्रभम् । कुरुते मास्तरः शान्तिं गुरोरन्तर्दशाङ्गतः” ॥
हर । सोमस्य वर्षे २ । मासाः ७ । दिनानि २० । “भोगाढ्यो
बहुभार्यश्च रिपुरोगविवर्जितः । नृपतुल्यो भवेच्चैव गुरोरन्त-
र्दशाङ्गतः” ॥ हृष्ट । कुजस्य वर्षे १ । मासाः ४ । दिनानि
२६ । दण्डाः ४० । “तीक्ष्णरोषो रिपोर्हन्ता गजवह्नीमदर्शनः ।
सुखसौभाग्यसंयुक्तः कुजे चान्तर्गते गुरोः” ॥ हृष्ट । बुधस्य
वर्षे २ । मासाः ११ । दिनानि २६ । दण्डाः ४० । “सुखो-
ऽसुखः सुखौदुःखौ शशुहृष्टिः पुनः पुनः । देवार्चनपरो नित्यं
जीवस्थान्तर्गते बुधे” ॥ हृष्ट । शनैर्वर्षे १ । मासाः ८ ।
दिनानि ३ । दण्डाः २० । “वेद्याजनाश्रयात् सौख्यं भवे-
द्वित्तविवर्जितः । लुप्तनीतिमना नित्यं गुरोरन्तर्गते शनौ” ॥

६३८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

वृश्च । एवं गुरोर्वर्षाणि १८ । राहो स्थूलदशा वर्षाणि १२ । तस्यान्तर्दशा वर्षा १ । मासाः ४ । “भार्यादिदूषणनिदान-विवादबन्धशस्त्राभिघातभयह्रीनपराक्रमश्च । अप्राप्तसौख्यधन-काञ्चनह्रीनदेहो राहोर्दशा भवति जीवनसंशयाय” ॥ राश । शुक्रस्य वर्षे २ । मासाः ४ । फलम् । “शिरोरोगं कुदेष्टु कुर्याद्भार्याश्च चञ्चलाम् । बान्धवैः कलहो नित्यं राहोरन्तर्गते भृगौ” ॥ राशु । रवेर्मासाः ८ । “शिरोरोगभयं घोरं मृत्युशोकश्च दारुणम् । हृद्दग्निभयं कुर्याद्राहोरन्तर्गतो रविः” ॥ राश । सोमस्य वर्षे १ । मासाः ८ । “स्त्रीपुत्रकलह-श्चैव वित्तनाशं मनःक्षतिम् । करोति क्लेशमत्यन्तं राहोरन्तर्गतो विधुः” ॥ राच । कुजस्य मासाः १० । दिनानि २० । “विषशस्त्राग्निचौरैभ्यो नियतं दारुणं भयम् । पातस्यान्तर्गतः कुर्याद्वरस्य भूमिनन्दनः” ॥ राम । बुधस्य वर्षे १ । मासाः १० । दिनानि २० । “ज्वरक्षुदक्षिपीडाश्च कलहं स्वजनैः सह । मृत्यापत्येषु विद्वेषं कुर्यात् पातान्तरे बुधः” ॥ राबु । शनेर्वर्षे १ । मासः १ । दिनानि १० । “स्तोपुत्रैः कलहो नित्यं बान्धवैः सह वैरिता । भवेत्तु बहुधा दुःखं राहोरन्तर्गते शनौ” ॥ राश । गुरोर्वर्षे २ । मासः १ । दिनानि १० । “व्याधिदुःखभयैस्त्यक्तो देवब्राह्मणपूजकः । कार्यसिद्धिर्भवेदिष्टा राहोरन्तर्गते गुरौ” ॥ राह । एवं राहोर्वर्षाणि १२ । शुक्रस्य स्थूलदशा वर्षाणि २१ । तस्यान्तर्दशा वर्षाणि ४ । मासः १ । फलम् । “मस्त्रप्रचाररुचिरप्रमदाविलास-सम्मानदाननृपपूजनकीषलाभान् । हस्त्यश्वयानपरिपूर्णमनो-रथश्च धौक्री दशा मृजति निश्चलराजलक्ष्मीम्” ॥ शुश । रवेर्वर्षे १ । मासौ २ । “देहस्तोत्रव्रणाक्रान्तस्तोत्रतापो-द्धनान्वितः । त्यक्तः स्त्राह्वान्धवैः सर्वैर्भर्गवान्तर्गते रवी” ॥

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६३८

शुभ । सोमस्य वर्षे २ । मासाः ११ । “सम्माननाशो रोगश्च कर्मनाशश्च नित्यशः । शुक्रस्यान्तर्गते चन्द्रे स्त्रीनाशो नियतं भवेत्” ॥ शुभ । कुजस्य वर्षे १ । मासाः ६ । दिनानि २० । “वत्साक्षी धनधान्यादयः कथ्यन्ते सुमनाः सुखी । भूमि-
लाभो भवेच्चैव शुक्रस्यान्तर्गते कुजे” ॥ शुभ । बुधस्य वर्षाणि ३ । मासाः ३ । दिनानि २० । “सर्वत्र लभते सौख्यं मान-
सञ्चयभूषणम् । मार्या सुशीलतामेति भार्गवास्तर्गते बुधे” ॥ शुभ । शनिर्वर्षे १ । मासाः ११ । दिनानि १० । “शत्रुचय-
मवाप्नोति मित्रवृद्धिश्च जायते । चौरादित्तस्य लाभः स्याच्छुक्र-
स्यान्तर्गते शनौ” ॥ शुभ । गुरोर्वर्षाणि ३ । मासाः ८ । दिनानि १० । “राजपूजा सुखं प्रीतिः कन्याजननमेव च । भार्गवा-
स्तर्गते जीवे चौरादृष्टश्च लभ्यते” ॥ शुभ । राहोर्वर्षे २ । मासाः ४ । “बन्धनं बन्धुपुत्रादेर्बन्धुनाशो रिपोर्भयम् । शत्रोरदैव-
माप्नोति राजावन्तर्गते भृगोः” ॥ शुभ । एवं शुक्रस्य वर्षाणि २१ । इत्यन्तर्दशाफलम् ।

अथ प्रत्यन्तर्दशाफलम् । “ग्रहान्तरं दिनं कृत्वा षष्टिलब्धं ध्रुवं भवेत् । ध्रुवश्च गणयेद्दीमान् रव्यादिक्रमतो यथा ॥ रवी च वेदा वसवः सुधांशौ कुजे च बाणा नव चन्द्रपुत्रे । शनौ रसादिक् च वृहस्पतौ च राहौ तुरङ्गा भृगुजे च रुद्राः ॥ रवे-
रन्तरमध्ये तु वसवश्च रवेर्निजाः । चन्द्रस्य षोडश प्रोक्ताः कुजस्य च दश स्मृताः ॥ बुधस्य वसुचन्द्रौ च द्वादशश्च शनेः क्रमात् । गुरोश्च विंशतिश्चैव राहोश्चतुर्दश स्मृताः ॥ एष एव विधिः प्रोक्तो भृगोर्द्वाविंशतिः क्रमात् । एवं दिनानि चान्येषां ज्ञात्वा प्रत्यन्तराणि च ॥ यस्मिन् प्रत्यन्तरे यस्तु यत्संख्यं दिनमाप्तवान् । तद्दिनस्य प्रमाणेन शुभाशुभफलं वदेत्” ॥ ध्रुवाणि ध्रुवाङ्गाः वेदाङ्गैः पूरयित्वा यत्संख्यं तत्संख्यदिनं स्वीः प्रत्यन्तर्दशायाम् एवमन्येषां ग्रहाणामित्यर्थः ।

६४०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

अथ वर्षपताकी । “रविचन्द्रः कुजः सौम्यः शनिर्वीर-
स्तमो भृगुः । चन्द्रेणाद्यष्टरेखासु मध्ये केतुरिमेष्यपाः ॥ कृत्ति-
कादिविराट्कर्त्तिर्यथा केतो मघा भवेत् । खनक्षत्राद्वर्षफलं
ज्ञेयं केतोः पताकया ॥ रविणा भ्राम्यते देशान् सन्ताप-
व्याधिपीडितः । आन्तारसङ्कटं शोकं करोति च भयान्वितम्” ॥
र । “चन्द्रे तुष्टिस्तथा पुष्टिः सुखसम्पत्तिरेव च । आरोग्यं
लभते नित्यं धनपुत्रसमन्वितम्” । च । “भौमे सदा कार्य-
हानिः क्रूरकर्मणि योजनम् । चर्मरोगो भवेत्तत्र सन्तापश्च
दिने दिने” ॥ म । “बुधे बोधश्च कार्यश्च कन्यालाभो महा-
सुखम् । राजसम्मानभाङ्गित्वं धनलाभो दिने दिने” ॥ बु ।
“जौवे विद्या सुखं मानं लोकपूजाधनागमः । सर्वाङ्गाभरणं
कच्छे स्वर्णहारविभूषणम्” ॥ वृ । “शुक्रः पौरुषमाख्याति
पुष्टिकर्मसुखानि च । सुक्ताख्यप्रवासश्च राजसम्मानमेकं च” ॥
शु । “शनौरोगभयं शोकं बन्धनं भयमेव च । अर्थहानिं
कुवाक्यश्च प्राणनाशं करोति च” ॥ श । “रक्तस्त्रावो भवेदङ्गे
राहो द्वेषो जनस्य च । विदेशगमनश्चैव वज्रवारिभयं तथा” ॥
रा । “राजकार्यभयं चौर्यं गृहदाहश्च बन्धनम् । केतोर्वर्षं
भवेद् घातस्तेषामन्तर्दिनानि तु” ॥ के । अथास्तर्वर्षगणः ।
“दिनत्रयं विंशदण्डान् स्वदशाभिः प्रपूरयेत् । वर्षेस्तरात्
समारभ्य नाक्षत्रिकविधानतः ॥ रवेर्नखा २० चन्द्रमसः
खदाणाः ५० कुजेष्टयुग्मे २८ विदिषद् च पञ्चकं ५६ शने-
गुणाम्नी ३३ गुरुतोऽम्बिकालौ ६३ राहोः खवेदा ४० भृगुतः
खुशैलाः ७०” । राहोरित्येकदेहत्वात् केतुपरमपि तेन राहु-
केत्वोर्विंशतिर्विंशतिः इति वर्षफलम् । “लम्बे द्विपापे पतित-
स्त्रिपापे सङ्करोऽधमः । आत्महा स्यात्तुष्पापे भवेदेके तु
वाच्यता ॥ वर्गोत्तमगते चन्द्रे चतुरादिभिरोचिते । विसम्बे

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६४१

षा नृपजन्म भवति राज्यं नृपयोगे बलयुत दशायाम् ॥ कुल-
तुल्यः कुलश्रेष्ठो बन्धुमान्यो घनो सुखी । क्रमात् नृपसमो
भूयात् अर्काद्यैः स्वगृहस्थितैः ॥ नृपादियोगः । “सूर्या-
हयगैर्व्योशिर्द्वितीयगैश्चन्द्रवर्जितैर्वेशिः । उभयस्थितैर्गृहेन्द्रे-
रुभयचरौणामतः कथिता” ॥ व्योश्यादियोगः । “रविवर्जं
द्वादशगैरनपाचन्द्रात् द्वितीयगैः सुनपा । उभयस्थितैर्दुरधुरा-
केमद्रुमसंज्ञितोऽन्यः” ॥ अनपादियोगः । “मन्ददृगस्थिर-
वचनः परिभूतपरिग्रहो भवेद्दोषी । उदृष्टवचाः स्मृतिमान्
स्तब्धगतिः सात्विको भवेद्देशी ॥ सुभगो बहुभृत्यधनो बन्धूना-
माश्रयो नृपतितुल्यः । नित्योत्साही दृष्टो भुनक्ति भोगानुभय-
चर्याम्” ॥ व्योश्यादिफलम् । “सच्छीलं विषयसखान्वितं
प्रभुं ख्यातियुक्तमनपायां सुनपायां धौधनकोत्तियुक्तमात्मा-
र्जितैस्वर्थैश्च बहुभृत्यकुटुम्बारम्भमुद्दिग्धचित्तमपि दीरधुरे ।
मृतकं दुःखिनमधनं जातं केमद्रुमे विद्यात्” ॥ अनपादि-
फलम् । “पते न च यदा योगाः केन्द्रश्च ग्रहवर्जितं शयाद्बुधः ।
केमद्रुमोऽतिकष्टः शशिनि समस्तग्रहादृष्टे लग्नादतीव वसुमान्
वसुमान् शशाङ्कात् सौम्यग्रहैरुपचयोपगतैः समस्तैः द्वाभ्यां
समोऽल्पवसुमांश्च तदूनतायाम् अन्येषु यत्स्वपि फलेष्विदमुत्-
कटेन लग्नचन्द्रोपचयस्य शुभग्रहैर्वित्तज्ञानम् । अधमसमवलि-
ष्ठान्यर्ककेन्द्रादिसंस्थे शशिनि विनयवित्तज्ञानधौनैपुणानि ।
अहानि निशि च चन्द्रे स्नेऽधिमित्रांशके वा सुरगुरुसितदृष्टे वित्त-
वान् स्यात् सुखी च । सूर्यकेन्द्रादिस्थानत्रयस्य चन्द्रवशेन
विनयादीनामधमादिनिर्णयः । प्रायः शुभाः समेता धनभोग-
यशोऽन्वितं भूपतियुष्टम् । पाप्राश्च दुःखतप्तं कुर्वन्त्यधनं सद्गु-
भगं दौनम्” ॥ ग्रहयोगफलं “बुधगुरुभार्गवदृष्टो विद्वान्
दीर्घायुरर्थपरिपूर्णः । सुवचाः सुशरीरधरः सुतधनसौख्यान्वितः

३४२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

ख्यातः । रविशनिहोहितदृष्टो जातो मलिनोऽलसश्च रोगार्तः ।
निर्धनो विरूपदेहः प्रेथो मूढः खलोऽतिदौनख । जीवेक्षितः
पण्डितशान्तमूर्तिर्वेदार्थशास्त्रागमपारदृष्टः । दीर्घायुरत्यन्त-
शुचिः सुशौखी जातः सुपूर्णां भजते विभूतिम् ॥ यं पश्यति
भृगुतनयो लम्ने जन्मनि कटाक्षमात्रेण । सौरिः कुलाचल-
कुलिशः कुक्षितकुलजोऽपि राजा स्यात् ॥ शान्तात्मा चिर-
जीवी च सुशौलोऽपि बहुप्रजः । शोभनाङ्गो महाप्राज्ञश्चन्द्र-
दृष्टो भवेन्नरः ॥ द्वादिपञ्चसंदृष्टं प्रायेण शुभावहं भवति
लम्नम् । एकेनापि शुभेन न च पापेरिष्यते सद्भिः ॥ लम्ने
सर्वपद्दृष्टे नृपतुल्योऽथवा भवेत् । शुभक्षेत्रे त्विदं वाच्यं
पापक्षे रिष्टवर्जितम् ॥ लम्ने पापघ्ने रोगो दुर्बलः शत्रु-
घोडितः । शुभेक्षिते तु तत्रैव भवेत् परबधूरतः ॥

अथ क्रमेण लग्नदृष्टिफलम् । “स्त्रौजितो मृदुवाक्श्व-
स्त्रुक्षशेफाश्च शिल्पवित् । सच्छौलश्च मरुपश्च दुःखी सूर्यादि-
वीक्षणात् ॥ सौम्यपञ्चस्य वर्गे जातः सुखभार्ग्वनौतरुचिराङ्गः ।
घोषर्मोख्यातियुतो विद्वान् दीर्घायुरतिसुभगः ॥ जातश्च पाप-
वर्गे दुःखी मलिनोऽलसश्च रोगार्तः । प्रेथः खलोऽतिदौनो
मूर्खस्तेनोऽर्थहीनश्च” ॥ इति षड्वर्गफलम् ।

युद्धजयार्णवे । यस्मिन्दृष्टे स्थितो भानुस्तदादि त्रीणि
मस्तुके । मुखे त्रीणि तथा द्वे मे स्कन्धयोर्भुजयोरुभे ॥ द्वे
हस्तयोः पञ्च हृदि नाभायैकं तथा गुदे । तथा जानुयुगे द्वे
द्वे पादयोर्जलधिं न्यसेत् ॥ चरणक्षेत्रेषु यो जातः सोऽल्पायुर्भवति
प्रिये । जानुनोर्भ्रमणाशक्तो गुह्ये स्यात् पारदारिकः ॥
नाभौ स्वल्पधनो देवि हृदये स्यान्महाधनः । पाण्योर्जातो
भवेच्चौरो भुजयोर्दुःखभाजनम् ॥ स्कन्धयोर्भागिभोगी च मुखे
धर्मरतो धनौ । मूर्द्ध्नि राजा भवेद्देवि बालानां जन्मतो

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६४९

वदेत् ॥ स्वरोदये । “मुखे शौर्षे शतं वर्षं नवतिः स्कन्दयो-
र्हयोः । पञ्चाशोतिर्हृदि प्रोक्ता हस्तयोः सप्ततिः क्रमात् ॥
वाह्योः षट्षष्टिवर्षाणि गुह्ये षट्षष्टिका क्रमात् । पञ्चाशत्
जङ्घयोः पादे निर्धनस्त्राण्यजीवनः” ॥ इति जातकचक्रम् ।

“चतुरादिभिरेकस्थैः प्रव्रज्यां स्वां ग्रहः करोति बली ।
बहुवीर्य्येस्ता वज्र प्रथमा वीर्य्याधिकस्थैव” । ग्रहेः प्रव्रज्या-
योगो भवति तेषां मध्ये यो बली स स्वां प्रव्रज्यां करोतीत्यर्थः ।
प्रव्रज्यायोगः । “तापसबुद्धसावकरत्नपटाजैविभिस्तुचरका-
णाम् । निर्धन्यानाञ्चार्कात् पराजितैः प्रच्युतिर्बलिभिः । रवि-
स्तपस्वी चन्द्रो बुद्धः सत्यासीत्यादि ज्ञेयम् । प्रव्रज्यानिर्णयः
लग्ने सूर्य्येऽक्षिरीगी शशिनि वनयुतो रूपवान् वित्तयुक्तो
भीमे व्यङ्गः सुवाग्मो शशधरतनये सर्वशास्त्रार्थवेत्ता । जीवे
दाता पवित्रः सुकविरथ गते भार्गवे मण्डलेशः सौरौ कण्डूति-
गात्रस्तमसि च नियतं वञ्चितो धर्मज्ञौनः” ॥ १ ॥ “वित्तेऽर्के
चैव रोगी सततगदयुतो रात्रिनाथे धनाढ्यो भीमे नित्यं प्रवासी
क्षुप्तिमुतधनवान् सोमपुत्रे प्रधानः । जीवे लक्ष्मोप्रमोदी
विलसति भृगुजे दर्पितः श्रौनिकेतः । सौरौ दीनोऽतिनित्यं तमसि
च नियतं चौरिकावित्तजौवी” ॥ २ ॥ “भ्रातर्य्यर्के सधर्मः स
भवति नियतं भ्रातृहृ रात्रिनाथे । हिंस्रो भीमेऽनुजानां सपदि
वधकरो भूमिकावृत्तिजौवी । सौम्ये सत्यस्य हन्ता भवति
सुरगुरौ कामदेवस्वरूपः । शुक्रे राज्याधिकारौ रविजदनुजयो-
र्भातृहन्ता धनाढ्यः” ॥ ३ ॥ “अर्के बन्धो सुदुःखो स्वजनपरि-
हतः शौतगी जानुरोगी । भीमे कुग्रामवासी भवति शशिसुते
भ्रातृपुत्रान्वितोऽपि । जीवे रत्नोपजौवी त्रिदशरिपुगुरौ सर्व-
सौख्याधिकारौ । सौरौ गेहे निवासी भवति शशिरिपौ मन्द-
कर्मा कुचेलः” ॥ ४ ॥ “पुत्रस्थेऽर्के नरोऽसौ प्रथमसुतव्रतः

६४४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

सिंहराशौ सुपुत्रः । सोमे सर्वाधिकारी भवति धरणिजे पुत्रशो-
काकुलोऽसौ । सौम्ये सुस्थः सुदेहः प्रचुरधनयुतो देवपूज्यः
सुपुत्रः कन्यायुक्तो हि शुक्रे रविजदनुजयोः पुत्रपौत्रैर्विहीनः” । ५ ।
“पष्ठेऽर्के शत्रुशङ्कारिपुण्णरहितः क्षीणचन्द्रे गतायुः । पूर्णे शत्रुश्च
हन्त्या भवति धरणिजे हीनदेहोऽतिदीनः । सौम्ये शास्त्रार्थ-
युक्तस्त्रिदशपतिगुरौ राज्यसौख्योपभोगी । दैत्याचार्येऽतिरोगी
रविजदनुजयोः पापभुङ्गित्यदुःखी” । ६ । “पञ्चमार्के च
जायापतिरतिविसुखी शीतरश्मौ सुपुत्रः । सुस्थो भूयाचरोऽसौ
भवति धरणिजे हीनभार्य्यश्च नूनम् । सौम्येऽसुस्थः सुदेहस्त्रिद-
शपतिगुरौ शास्त्रवेत्ता शतायुः । शुक्रे पुत्रप्रमोदी रविजदनुजयो-
र्हीनभार्य्यश्च हीनः” । ७ । “मृत्यौ चार्के स्मृत्युर्भवति च
नियतं शीतरश्मौ गतायुःभूमिः पुत्रे च रोगौ शशधरतनये शूल-
रोगी विकर्मा । जीवे तौर्धेषु मृत्युर्भवति मृगुसुते धार्मिक-
स्तौर्धगोऽसौ, सौरी शूलौ गतायुर्भवति विधुरिपौ वेदमुक्तो
गतायुः” । ८ । “धर्मे चार्के नरोऽसौ विविधधनयुतः शीतगौ
पुण्यकर्मा, लक्ष्मीवान् पुण्यचेता भवति धरणिजे देववित्ताप-
हारौ । सौम्ये धर्मः सुशौलस्त्रिदशपतिगुरौ राजतुल्यः सुधर्मा,
शुक्रे तौर्धानुरागौ रविजदनुजयोः पापशूलः सुदुःखी” । ९ ।
“कर्मण्यर्के प्रतापी प्रचुरधनयुतः शौपदी क्रोधदृष्टिः, सोमे
श्लेषान्वितोऽसौ विविधधनयुतो भूमिजे बभ्रुहीनः । नित्यो-
क्ताहौ च सौम्ये प्रचुरधनयुतो देवपूज्योऽतिमानो, दिव्यस्तोशो-
ऽपि शुक्रे नृपतिसमधनः सौर्गदेत्ये सुखी च” । १० । “श्राये
चार्के नरोऽसौ पितृधनसहितः शीतगौ चारुशीलो, भौमे नित्यं
च रोगौ शशधरतनये सर्वदा क्रोधयुक्तः । जीवे त्रीमान्
प्रदाता करितुरगपतिर्भागवे शास्त्रविदश्च स्त्रीरत्नादियुक्तो रवि-
दनुजयोः क्रूरकर्मा कुचेलः । ११ । “अर्के संस्थे व्ययेऽसौ पुर-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६४३

धनरहितः सर्वभोगी सुदुःखी । सोमे खेदान्वितोऽसौ भवति
 धरणिजे द्युतरक्तो विबुद्धिः । सौम्ये धर्मार्थकारो दिनकर-
 रश्मिर्देवपूज्योऽतिमानो, शुक्रे शास्त्रानुरागी रविजदनुजयोः
 क्रूरकर्मा कुचेलः” । १२ । इति लग्नादिस्वयम्फलम् । वृह-
 ज्जातके । “तौष्ठांशुः शशिना समं प्रकुरुते यत्राश्मकारं
 नरं भौमेनाघरतं वृधेन निपूणं सौभाग्यं सौख्यान्वितं क्रूरं
 वाक्पतिनाऽन्यकार्यनिरतं शुक्लेण वज्रायुधैर्लब्धस्त्वं रविजेन
 धातुकुशलं भाण्डप्रकारेण वा” । १ । “कूटस्थ्यासवदन्तपस्थ-
 मशिवं मातुः सवक्रः शशीसङ्गः सुतृप्तवाक्यमर्थनिपुणं सौभा-
 ग्यकौर्त्यान्वितम् । विक्रान्तं कुलमुख्यमस्थिरमतिं विजोष्यरे
 साङ्गिराः वस्त्राणां ससितः क्रयादिकुशलं सार्कः पुनर्भूयुतम् ।
 मूलादिस्त्रेहकूटे व्यवहरति बणिक् बाहुयोद्धा ससौम्ये पुर्य-
 ध्वजः सजीवे भवति नरपतिः प्राप्तविद्यो द्विजो वा । गोपो
 मङ्गोऽथ दक्षः परयुवतिरतो द्यूतकृत् सासुरेज्ये दुःखार्तो सत्य-
 सन्धः सविद्वतनये भूमिजे निन्दितश्च । सौम्ये रङ्गचरो
 वृहस्पतियुते गौतमियो नृत्यवित् वाग्मो भूगणपः सितेन
 शशिना भायापटुर्लङ्घकः । संहियो धनदारवान् बहुगुणः
 शुक्लेण युक्ते गुरौ । श्रेयःस्तव्यकरोऽसितेन घटकृत्जातोऽश्मका-
 रोऽपि वा । असितसितसमागमेऽस्पृचक्षुर्युवतिसमाश्रयसंप्र-
 बलचित्तः । भवति च लिपिचित्रपुस्तकवेत्ता कथितफलैः
 पुरतोऽपरैऽपि कल्प्याः” । इति द्विचहयोगफलम् । “नाना-
 गमधन्यविशेषबोध व्याख्यातनामा नृपपूजितश्च” । “साधुः
 सधर्मा भवति लग्नस्थिते चन्द्रसूते चिरायुः । तुङ्गिफलमाह
 “मुविक्रमः सत्यवचाः सुरुपः प्रियंवदो धर्मपरो नरेन्द्रः ।
 सौम्ये तु तुङ्गोपगते विलम्बे विलक्षणः कान्तिधरो गरिष्ठः ।
 रुचिरतर प्रमदाजनरक्तः शुक्ले निर्मलविद्यायुक्तः । लग्नगते

६४६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

कचिराङ्गजमूर्तिः धर्मरतः पृथुमाङ्गसवृत्तिः । प्रचण्डरूपः
 पुरुषः प्रलापी प्रजाधिपः स्वल्पवचाः सहिष्णुः पित्तप्रधानः
 प्रणतप्रियश्च बुधे विशङ्गमे भवति प्रजातः । शुभं वर्गीत्तमे जन्म
 वैशिख्ये च सदग्रहे । अशून्येषु च केन्द्रेषु कारककर्त्तृ ग्रहेषु
 च । सत्याचार्यः वर्गीत्तमे कुले मुख्यकारककर्त्तृ प्रागुक्तकार-
 ककर्त्तृ । “धर्माधिपः पश्यति धर्मभावं लज्जाधिपः पश्यति
 चेद्विज्ञानं मृत्युं यदा पश्यति मृत्युनाथस्तदा तु तौर्थे नियतं
 मृतिः स्यात् । पञ्चाष्टमकण्टकगोगुरुद्वये मौनसंज्ञलक्षणे वा ।
 शेषैर्बलैर्जन्मनि मरणे वा मोक्षगतिमाहुः” । जन्ममरणकाल-
 योर्मोक्षनिर्णयः । “चयो ग्रहा यदैकत्र राशिलक्ष्मणविवर्जिता ।
 भुक्त्वा च विविधान् भोगान् म्रियते जाह्नवीजले । सूर्यादिभि-
 र्निधनगैर्हुतवद्भस्मिल्लायुधज्वरामयजः । दृष्टुं कृतस्य मृत्युः
 परदेशादौ चरादिभे निधने निधनस्थ ग्रहबलेन निर्णया-
 निर्णयः । यो बलवान्निधनं पश्यति तद्वातुकोपजो मृत्युः ।
 निधनयुगाधिकविंशद्रेकाणेशश्च मृत्युबीजम्” । ग्रहधातवश्च ।
 “स्नायुस्थसृक्त्वगश्च शुक्ररसे च मज्जा मन्दार्कचन्द्रबुधशुक्र-
 सुरेज्यभौमाः” स्नायुवस्तिबन्धनम् । “रविः पित्तो शरी-
 वातकफात्मा पैत्तिकः कुजः । वातपित्तकफो ब्रह्म कफौज्यो
 भृगुनन्दनः । कफवातात्मको ज्ञेयः शनिर्वातात्मकस्तथा” ।
 बलवद्वद्वददर्शनादिभिर्निर्णयज्ञानम् । “पापद्रेक्षाणि दाहो
 द्वाविंशे शुभद्रेक्षाणि क्लेदः । शेषो मिथद्रेक्षाणि विष्ठान्त्यो व्याड-
 वर्गेषु” ॥ अग्न्यादिनाशवपरिमाणज्ञानम् । “व्याडाः कुम्भास्ति
 मध्याद्याः कर्कमौनान्त्यसम्भवौ । सिंहाद्यन्त्यौ मृगाद्यश्च
 तुला मध्यान्त्यसम्भवौ” ॥ व्याडद्रेक्षाणाः । “स्त्रीपुंसोर्जन्म-
 फलं तुल्यं किन्त्वत्र चन्द्रलग्नस्थम् । तद्वलयोगाहपुराकृतिः
 सौभाग्यमस्तमये ॥ बाल्ये विधवा भौमे पतिसंत्यक्ता दिवा-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६४७

करेऽस्तगे सौरे पापैर्दृष्टे कन्येव जरां समुपयाति । क्रूरैरस्तो
विधवा पुनर्भूः शुभाशुभैर्नारौ ॥ क्रूरैऽष्टमेऽपि विधवा सत्-
स्वर्थे सा स्वयं म्रियते । योजे लग्नेन्दोः स्त्री दुःशीला शील-
संयुता युग्मे ॥ शून्येऽवले कदर्यः पतिवरे हस्ते प्रवासौ
स्यात् ॥ इति स्त्रीणां शुभादि । भविष्ये । “यस्य पाणि-
तले रेखा कनिष्ठामूलमुत्थिता । गतामूलं प्रदेशिन्याः सजीवे-
च्छरदांशतम् ॥ दक्षिणे तु कराङ्गुष्ठे यवो यस्य च विद्यते ।
सर्वविद्या प्रवक्ता च स भवेत्तत्र संशयः ॥ त्रिपिटा विरला
शुक्ला यस्याङ्गुष्ठो भवन्ति वै । स भवेद् दुःखितो नित्यं बल-
हीनश्च वै गुहः ॥ खेतेर्नखैर्विरुक्षैश्च पुरुषा दुःखभागिनः ।
कुशीलाः कुनखा ज्ञेयाः कामभोगविवर्जिताः ॥ मन्त्रेस्ताम्ब-
स्तथैश्वर्यं पुण्यतैः सुभगो भवेत् । चतुरस्रमुखौ धूर्ता मण्ड-
लाद्या शठा भवेत् ॥ अप्रजा वाजिवक्ता च महावक्ता च
दुर्भगा । अधना स्त्री कृशप्रीवा दीर्घप्रीवा च दम्भकौ ॥
कृशप्रीवा स्थिरापत्या स्थूलप्रीवा च दुःखिता । स्पष्टं रेखावयं
यस्याः प्रीवायां चतुरङ्गुलम् ॥ मणिकाञ्चनरत्नाख्यं सा दधाति
विभूषणम् ॥ अन्यत्र तु । “तातस्यैव सुतः प्रोक्तो मेलने
मध्यरेखयोः । पृथक्त्वे जारजो ज्ञेयो लक्षणैरितं निश्चितम् ॥
कनिष्ठाङ्गुलिमूले तु रेखयोद्वाहनिर्णयः । रेखाभिर्वहुभिः
क्लेशं स्वल्पाभिर्धनहीनता ॥ रक्ताभिः सुखमाप्नोति कृष्णाभिः
प्रेष्यतां व्रजेत् । तर्जनीमूलगामिन्यां रेखायां छिद्रता यदि ॥
श्लापश्लेषिकमार्जारसर्पदंष्ट्रो भविष्यति” ॥ विष्णुधर्मोत्तरे ।
“दृष्टिः प्रसक्त्य मधुरा च वाणी मत्तेभतुल्या च गति प्रशस्ता ।
एकैककूपप्रभवाश्च रोमाः सकृत्क्षृतं हास्यमनुत्तमञ्च ॥
आत्मस्य यानमशनञ्च तुभुक्षितस्य पानं तृषा परिगतस्य भयेषु
इक्ष्वा । एतानि यस्य पुरुषस्य सवन्ति काले तं धन्यमाहुरिह

६४८

ज्योतिष्शास्त्रम् ।

वै पुरुषं द्विजेन्द्राः ॥ पतिप्रिया पतिप्राणा या भारी पति-
देवता । असन्नयापि सा ज्ञेया सर्वलक्षणसंयुता ॥ संक्षेपतस्त्ये
कथितं मयेतद् यल्लक्षणं चाह नितम्बिनीनाम् । प्रायो विह-
पासु भवन्ति दोषा यत्नाकृतिस्तत्र गुणा वसन्ति ॥ इति
देहलक्षणम् ।

अथ जातकर्म । मनुः “प्राङ्माभिर्वर्षनात् पुंसो जात-
कर्म विधीयते । मन्त्रवत्प्राशनश्चास्य हिरण्यमधुसर्पिषाम्” ॥
नाभिर्वर्षनात् नाभिसम्बद्धनाडीच्छेदनात् । वर्षनं हेतुनेऽस्य
हे इत्यमरः । वैजवापः । “जन्मनोऽनन्तरं कार्यं जातकर्म
यथाविधि । देवादत्तौतः काशश्चेत् अतीते सूतके भवेत्” ॥
एवञ्च “मृदु ध्रुवचरक्षिप्रमेघेषामुदयेऽपि वा । गुरौ शुकेऽथवा
केन्द्रे जातकर्म च नाम च” ॥ इति ज्योतिः शास्त्रोक्तं देवा-
त्कालोत्कर्षे वेदितव्यं अनुत्कर्षेऽपि मन्त्रादि नियमो न नैमि-
त्तिकस्य निमित्तान्तरभावित्वेन निरवकाशत्वात् ।

अथ षष्ठीपूजा । विष्णुधर्मोत्तरे । “सूतिकावासनिलया
जम्बदा माम देवताः । तासां यागनिमित्तार्थं शुद्धिर्जम्बनि
कौर्त्तिता ॥ षष्ठेऽङ्गि रात्रियागन्तु जम्बदानाञ्च कारयेत् ।
रक्षणीया सदा षष्ठी निशां तत्र विशेषतः । राम ! जागरणं
कार्यं जम्बदानां तथा बलिः” ॥ रामेति सम्बोधनम् । तत्रा-
शीचान्तरदोषोऽपि नास्ति । “अशीचे तु ससुत्पन्ने पुत्रजम्ब
यदा भवेत् । कर्तुंस्तात्कालिकी शुद्धिः पूर्वाशीचाद्विशुध्यति” ॥
इति प्रजापतिवचनात् । पुत्रजम्बेति श्रवणात् पितुरेवा-
शीचाभावः न तु मातुः कर्तुरिति पुंलिङ्गनिर्देशाद् । कारये-
दिति अन्यगोत्रजामिप्रायेण । तत्रादौ विनायकादिसहित-
षोडशमातृकापूजनम् । तथा च कृत्यचिन्तामणौ । “ह्यग-
जागरणं कार्यं षष्ठी धार्यः समीपतः । आवाह्य पूजयेद्देवी

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६४८

मण्डपं मातरं निरिम् ॥ देवीं षष्ठीं मिरिं मय्यानदण्डम् ।
 मादनामान्याश्च वङ्गचण्डपरिग्रिष्टम् । “गौरी पद्मा शची
 मेधा सावित्री विजया जया । देवसेना स्वधा स्वाहा मातरो
 लोका मातरः ॥ शान्तिः पुष्टिर्धृतिस्तुष्टिरात्मदेवतया सह ।
 आदौ विनायकः पूज्योऽन्ते च कुलदेवता” ॥ तासांभिधाव
 भविष्ये “पूज्यास्त्रितेऽथवा कार्या वरदा भयपाथयः” । मातर
 इति सर्वासां विशेषणम् अतएव गौर्ध्वं मात्रे नम इत्यादि-
 प्रयोगः । एता मातरो लोकमातरो ज्ञेयाः अतएव तयोर्बहु-
 त्वेन निर्देशः । मण्डपपूजायां प्रार्थनमन्त्रो यथा । “सर्वविघ्न-
 हरो देव एकदन्तो गजामनः । षष्ठौ गृहेऽर्चितः प्रीत्या शिशुं
 दौर्घायुषं कुरु ॥ आयाहि वरदे देवी महाषष्ठीति विष्णुता ।
 शक्तिरूपेण मे पुत्रं रक्ष जागरवासरे” ॥ इति षष्ठ्या आवा-
 हनम् । ततः षष्ठीं पूजयेत् । “गौर्ध्वीः पुत्रो यथा स्कन्दः
 सदा संरक्षितस्त्वया । तथा ममाप्ययं बालो रक्ष्यतां षष्ठि ते
 नमः” ॥ इति त्रिःपूजयेदिति भोजराजः । “गणेशस्यैव
 नन्दा च पूतनामुखमण्डिका । विवानिका शकुनिका शुष्क-
 नन्दा च जम्बिका ॥ आचार्यका रेवती च पिल्लिपिल्ला ततः
 परम् । स्कन्दा च हृदयेतेऽष्ट्या रक्षार्थं मादका ग्रहाः” ॥
 छत्वाचिन्तामणी स्तुतिः । “जय देवि जगन्मातर्जगदानन्द-
 कारिणि । प्रसौद मम कल्याणि नमोऽस्तु षष्ठि देवि ते” ॥
 वरपार्थनं “रूपं देहि यशो देहि भाग्यं भगवति देहि मे ।
 पुत्रान् देहि धनं देहि सर्वान् कामांश्च देहि मे ॥ धाम्नि त्वं
 कार्त्तिकेयस्य महाषष्ठीति विष्णुता । त्वत्प्रसादादविघ्नेन
 चिरं जीवतु बालकः ॥ देवतानामृषीणाञ्च सर्वेषां हित-
 कारिणि । समर्पितं रक्ष पुत्रं महाषष्ठि नमोऽस्तु ते” ॥ इत्यनेन
 बालं व्यजनस्यं छत्वा समर्पयेत् । मय्यानदण्डं पूजयेत् ।

६५०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

“मन्यानमन्द्रोऽसि त्वं भवितः सागरस्त्वया । तथा ममापि
पुत्रस्य मन्त्रविघ्नं नमोऽस्तु ते” ॥ ततः षट्कृतिकाः पूजयेत् ।
ताव । “शिवो सम्भूतिनाम्नी च कौर्त्तिः सन्ततिरेव च ।
अनसूया क्षमा चैव षडेताः कृतिकाः स्मृताः” ॥ मार्कण्डेय-
पुराणम् । “अन्यस्वपशून् ये च निर्गूणे स्तुतिकाग्रहे ।
अदीपयस्तमुपले भूतिसर्षपवर्जिते ॥ अनुप्रविश्य या जातमप-
हृत्यात्मसम्भवम् । अष्टप्रसविनौ वासं तत्रैवोत्सृज्यते द्विज ॥
सा जातहारिणौ नाम सुधोरा पिशिताथना । तस्मात्
संरक्षणं कार्यं यत्नतः स्तुतिकाग्रहे” ॥ यूपो बह्वङ्गागस्तम्भः
पशुश्चागः ऋगाजगरणं कार्यमित्येकवाक्यत्वात् । पाञ्च
“पायसं सर्पिषा मिश्रं द्विजेभ्यो यः प्रयच्छति । सृष्टं तस्य व
रक्षांसि धर्षयन्ति कदाचन” ॥

अथ नामकरणम् । श्रुतिः । “एकादशे द्वादशे
वाह्निं पिता नाम कुर्यादिति । एकादशे इति मुख्यः
कल्पः असमर्थस्य स्वेपायोगादिति न्यायात् अतएव भट्ट-
भाष्ये श्रुतिः । “न श्वः समुपासीत को हि समर्थस्य
श्वो वेदेति” लिङ्गपुराणे । “श्वः कार्यमथ कर्त्तव्यं पूर्वाह्णे
चापरार्हिकम् । न हि प्रतीक्षते मृत्युः कृतमस्य न वा
कृतम्” ॥ एतच्च यरपरमशस्ततरतमकालोदितकर्मतरकर्म-
परम् । गोभिलः । “जननादशरात्रे व्युष्टे शतरात्रे संवत्सरे
वा नामधेयकरणमिति” व्युष्टे गते । गर्गः । “आदौ घोष-
वदक्षरं यवरक्षान्मध्ये पुनः स्थापयेदन्ते दीर्घविसर्जनौयरहितं
नाम प्रयत्नात् कृतम् । ऋक्षे तिथ्यक्षरास्त्रिसौम्यवसुभे चित्रा-
नुराधोत्तरे पोष्णे चादितिरोहिणीषु शुभकृत् पुंसां समैरक्षरैः” ॥
दौषिकास्वरसात् स्वातौ शतभिषा श्रवणा अक्ष ग्राह्या गोभि-
लसम्मतं पूर्वाह्णं तेन नारायणकनार्दनादि नाम कुर्यात् । यत्त

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६५९

नामकरणम् । “कुलदेवता नक्षत्राभिसम्बन्धं पिता नाम कुम्भेन्दुस्थी वा कुलवृद्धः” इति कल्पतरुधृतशङ्खलिखितवचने नाभिवादनीयं नामधेयं कल्पयित्वा देवताश्रयं नक्षत्राश्रयं गोत्राश्रयमप्येक इति गोभिलसूत्रेणोपनयनकाले च नक्षत्राभिसम्बन्धेन नामाभिधानं तत्प्रत्ययपदचक्रानुसारात् स्वनक्षत्रपदानुसारात् ज्ञेयम् । पाश्चात्यानां तथैव व्यवहारः । यच्च तु न तथाकृतं तत्र नामाचरानुसारनक्षत्रादपि फलं ज्ञेयम् । अत्र कुलवृद्ध इति दर्शनात् संस्कारान्तरे तथैव व्यवहारः । मनुः । “स्त्रीणां सुखोद्यमकूरं विस्मयार्थं मनोहरम् । मातृत्वं दीर्घवर्षान्तमाशौर्षादाभिधानवत्” ॥ गोभिलः । अयुष्मान्तं स्त्रीणामिति । यथा यशोदा वसुदादि । नारायणपञ्चतौ । “नामकरणं स्थिरकल्मे केन्द्रपञ्चनवमस्थिते सौम्ये । त्रायधृष्टसमधिष्ठितपापे जीवशुक्रशशिसौम्यदिनेषु” ॥ प्रसादप्राप्तनाम्नाप्येवम् । व्यासः । “न स्त्रायादुत्सवेऽतौते निर्वर्त्त्यापि च भङ्गलम् । अतुत्रज्य सुहृदभून् पुजयित्वेष्टदेवताः” ॥

अथ निष्क्रामणम् । विष्णुधर्मोत्तरे । “चतुर्थे मासि कर्त्तव्यं शिशोर्निष्क्रमणं गृहात्” । दीपिकायाम् । “चार्द्राधोमुखवर्जितानुपहतं हृत्तेष्वरित्तो तिथौ वारे भौमशनीतरे घटतुलाकन्यामृगेन्द्रोदये । सहष्टेऽथ चतुर्थमर्मासि यदि वा मासे द्युतौये विधावक्षीणे शुभदे शिशोरभिनवं निष्क्रामणं कारयेत्” । अधोमुखानि भानि च । “अक्षेखवह्नियमपित्रविशाखयुक्त्वं पूर्वात्रयं शतभिषा च नवाप्युडूनि । एतान्यधोमुखगणानि शिषानि नित्यं विद्यार्घभूमिस्वननेषु च भूषितानि” । चतुर्थमासौति ऋग्वेदियजुर्वेदिनोः । यथाह विष्णुः । “चतुर्थमास्यादित्यदर्शनमिति” । श्रौतकोऽपि । “चतुर्थे मासि पुष्यर्त्ते शुक्ले निष्क्रमणं शिशोः” । पारस्करः । “चतुर्थे

६५२

ज्योतिस्तत्त्वम्।

मासि निष्कमणिका सूर्यमुदोचयति तच्चक्षुरितोति” । मासि
 तृतीय इति तु कन्दोगानां गोभिलेन जननात्तरं तृतीयशुक्ल-
 पक्षतृतीयायां चन्द्रदर्शनरूपनिष्कामणविधानात् यथा
 गोभिलः । जननाद् यस्तृतीयो ज्योत्स्नस्तृतीयायामित्यादि ।
 ज्योत्स्नः शुक्लपक्षः । अत्रैव कृत्यचिन्तामणिः । “तस्मात्
 स्वस्विधानतोऽर्कशशिमोरघ्यं विशं दापयेत्” । अर्घ्यमन्त्रस्य ।
 “एहि सूर्य सहस्रांशो तंकीराशे जगत्पते । अनुकम्पय मां
 भक्तं गृहाणार्घ्यं दिवाकरः” ॥ चन्द्रार्घ्यमन्त्रस्य । “क्षीरो-
 दाण्वमश्नूत अत्रिनेत्रसमुद्भव । गृहाणार्घ्यं शशाङ्केदं रोहिष्ठा
 सहितो मम” ॥

अथाक्षप्राशनम् । “ततोऽक्षप्राशनं षष्ठे मासि कार्यं
 यथाविधि । अष्टमे वाद्य कर्त्तव्यं यदेष्टं मङ्गलं कुले” ॥ षष्ठ
 इति मुख्यः कल्पः प्रागुक्तन्यायात् । कृत्यचिन्तामणौ । “अक्षस्य
 प्राशनं कार्यं मासि षष्टेऽष्टमे बुधैः । स्त्रीभान्तु पञ्चमे मासि
 सप्तमे प्रजगौ मुनिः ॥ द्वादशौ सप्तमौ नन्दा रिक्तासु पञ्च-
 पर्वसु । बलमायुर्यशो हन्यात् शिशूनामक्षभक्षणम्” ॥ भुज-
 बलभौमे । “षष्ठे मासि निशाकरे शुभकरं रिक्तेतरे वा त्रिथौ
 सोम्यादित्यसितेन्दुजीवदिवसे पक्षे च कृष्णतरे । प्राजेशा-
 दिति पोणवैष्णवयुगैर्हस्तादि षट्कोत्तरैराग्नेयापतिसित्राभैश्च
 नितरामन्त्रादि भक्ष्यं शुभम्” ॥ सुगैर्गित प्राजेशादौ प्रत्येकं
 सख्यते । तथात्रापि तिथ्यादिबिहृत्तं विवर्जयेत् ॥ दृष-
 द्दन्धधनुर्मीनकन्यालग्नेऽक्षभक्षणम् । त्रिकोणाष्टकयूकान्त्य-
 ग्रहा यद्वत्तथा फलम् ॥ दुष्टः शशधरो लग्नात् षष्ठाष्टस्योऽक्ष-
 भक्षणे” ॥ मार्कण्डेयः । “देवता पुरतस्तस्य पितुरङ्गुगतस्य
 च । अक्षद्वृतस्य दातव्यमन्नं पात्रे च काञ्चने ॥ मध्वाज्य-
 कनकोपेतं प्राशयेत् पायसं ततः । क्षतप्राशनमुत्सर्ज्य मातु-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६१२

धीक्षन्तु तं न्यसेत् ॥ देवायतोऽथ विन्यस्य शिष्यभाण्डानि
सर्वशः । शास्त्राणि चैव शस्त्राणि ततः पश्येत्तु लक्षणम् ॥
प्रथमं यत् स्पृशेद्दालः शिष्यभाण्डं स्वयं तथा । जीविका
तस्य दालस्य तेनैव तु भविष्यति” ॥

अथ नवान्नम् । दौपिकायाम् । “त्रयोदशीं जन्मदिनञ्च
नन्दां जन्मर्क्षतारां सितधासरञ्च । त्यक्त्वा हरौज्येन्दुकरान्य-
मैत्रध्रुवेषु च श्राद्धविधानमिष्टम् ॥ भेषूषा हि शिवान्येषु
विभीमशनिवासरे । अन्नप्राशनवत् कुर्यान्नवाक्षफलभोजनम् ॥
सूर्य्यं चैव विशाखगे स्मरतिथौ पापे त्रिजन्मान्विते नन्दा मन्द-
महौजकाव्यदिवसे पीपे मधौ कार्तिके । भेषूषा हि शिवेषु
विष्णुशयने कृष्णे शशिन्यष्टमे श्राद्धं भोजनकं नवाक्षविहितं
पुत्रार्थमाश्रयप्रदम् । ज्येष्ठाशेषार्द्धगे सूर्य्यं मृगनेत्रानिशात्मके ।
नवाक्षैर्भोजनं श्राद्धं जन्मचन्द्र तिथौ न च” ॥ ब्रह्मपुराणे ।
“प्राशौयादधिसंयुक्तं नवं विप्राभिमन्त्रितम्” ॥

अथ जन्मतिथिः । “जन्मर्क्षयुक्ता यदि जन्ममासे यस्य ध्रुवं
जन्मतिथिर्भवेच्च । भवन्ति संवत्सरमेव तावत् नैरुज्यसम्मान-
सुखानि तस्य । कृतान्तकुजयोर्वारे यस्य जन्मतिथिर्भवेत् ॥
अनृक्षयोगसंप्राप्तौ विघ्नस्तस्य पदे पदे । तस्य सर्वोषधिसन्तानं
प्रहविप्रसुरार्चनम् ॥ सौरारयोर्दिने मुक्ता देयानृक्षे तु काश्च-
नम् । जन्मनृक्षे यदि स्यातां वारौ भौमशनैश्चरौ । मासः
सकल्पसो नाम मनो दुःखप्रदायकः” ॥

अथ चूडाकरणम् । मनुः । “चूडाकर्म्म द्विजातीनां
सर्वेषामेव धर्मतः । प्रथमेऽब्दे तृतीये वा कर्त्तव्यं स्मृति-
चोदनात्” ॥ मात्र प्रागुक्तन्यायात् प्रथमाब्दस्य प्राधान्यं
किन्तु तृतीयाब्दस्य । तथा च “चूडाकार्यं तृतीयाब्दः सर्व-
गृह्यादिसम्मतः तत्कालेऽशौचवृद्धश्च मुख्य इत्यवगम्यते” ॥ शङ्ख-

६५४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

लिखितौ । “छतीयवर्षे चूडाकरणं पञ्चमे वा” इति । ज्योतिषैः
 अयुग्माब्दे चूडाभौमशनेखरे । “षर्केन्दुकालशुद्धौ च जग्म-
 मासेन्दुभेतरि । रिक्ता दर्शाष्टमौ षष्ठौ प्रतिपदार्जते सिते” ॥ दक्षो-
 ऽपि सामान्यतो दोषमाह । “षष्ठाष्टमौ पञ्चदशौ उभे पक्षे चतु-
 र्दशौ । अत्र सन्निहितं पापं तैले मांसे भगी क्षुरे ॥ मेषसिंह तुला
 कर्किष्ठस्त्रिकेतरलग्नके । अयणादित्रयस्त्राती चित्रा पुष्याश्विच-
 न्द्रमे । आदित्यरेवतौ हस्ताज्येष्ठामूले च चौडकम् । पौष्णाश्वि-
 पुष्यवसुवामवासुदेवब्रह्मार्कचन्द्रवर्णादिति चित्रभेषु । वारेषु
 सोमबुधवाक्पतिमार्गवाणां चौरं करोति कुशलं खलु मानवा-
 नाम्” इति वचनात् रोहिण्यामपि चूडाकरणम् । अत्रापि
 तिष्यादिविहसृत्तं वर्जयेत् । “सूर्यं दक्षिणमार्गमाग्निं हरो
 सुप्ते निरंशे रवौ चौणे शीतरुचौ मञ्जीजयमयोर्वारे निशा-
 सस्थयोः । भुक्तेऽभ्यक्ततनौ निषिद्धसमयेऽजङ्गारयुक्ते शिशौ
 चौराद्रोगभयं वदन्ति यवना मृत्युं तथान्ये जगुः” ॥ राज-
 मार्त्तण्डे । “मानं हरेत् चौरमिहायुषोऽर्कः शनैखरः पञ्च-
 कुजस्तथाष्टौ । आचार्य्य मृग्विन्दु बुधाः क्रमेण दयर्दशैका-
 दशसप्तपञ्च” ॥ जोवादिवारि चौरं प्रशस्तम् । भोजराजः ।
 “उत्तरशिखिसन्निधाने च चूडाकरणं जगुः शुभं यवनाः । चैत्रे
 मासि दिवाकरवारे वत्सनि सवितरिदिवाकरवारविनिर्भोक्ते
 तु” ॥ मर्गः । “जम्भर्त्ते जन्ममासे च युग्ममासे च वत्सरैः । न
 कुर्यात् प्रथमं चौरं विशेषाच्चैत्रपौषयोः” ॥ ज्येष्ठपुत्रकन्ययोस्तु
 ज्येष्ठदशाब्दाभ्यन्तरे चूडानिषेधो विवाहप्रकरणे उक्तः । नित्य-
 चौरे तु राजमार्त्तण्डः । “न स्नानभातगमनोत्सुकभूधिता-
 नामभ्यक्तभुत्तरणकालनिरासनानाम् । सन्या-निशा-शनि-
 कुजार्कदिनेषु रिक्ते चौरं हितं प्रतिपदङ्घ्रि न चापि रिष्याम् ॥
 प्राचीमुखः सौम्यमुखोऽपि भूत्वा कुर्यान्नरः चौरमनुत्कटस्यः ।

स्थीतिस्तत्त्वम् ।

६५५

उत्तराद्विषययाम्यरोहिण्यौरोद्वसर्पपितृभेषु चाग्निभे । श्मश्रु-
कर्मसकलं विवर्जयेत् प्रेतकार्यमपि बुद्धिमाधुरः । प्रेतकार्यं
पतितप्रेतसम्प्रदानकदासी घटदानविषयकम् । अन्यथा वक्ष्यमा-
णवचनाविरोधः स्यात् “चन्द्रशुद्धिर्यदा नास्ति तारायाश्च विषे-
यतः । अक्षीरिभेऽपि कर्तव्यं चन्द्रचन्द्रजयोर्दिने ॥ मानं क्षीरे हन्ति
गुरुः शुक्रं शुक्रो धनं रविः । आयुरङ्गारको हन्ति सर्वं हन्ति
शनैश्चरः” ॥ श्रीपतिरत्नमालायाम् । “आज्ञया नरपतेर्द्विजन्मनां
दारकर्ममृतसूतकेषु च । बन्धमोक्षमखदौक्षणेऽपि क्षीरमिष्टम-
खिलेषु चोदेषु ॥ देवकार्यं पितृश्राद्धे रवेरंशपरिचये । क्षुरि-
कर्म न कुर्वीत जन्ममासे च जन्मभे” ॥ वृहद्गार्ग्यः । “केशवमा-
नर्त्तपुरं पाटलिपुत्रं पुरौमहिष्कृषाम् । दितिर्मादतिष्ठ स्मरतां
क्षीरविधौ भवति कल्याणम्” ॥ अत्र क्रमो घराहपुराणे ।
“श्मश्रुकर्म कारयित्वा नखच्छेदमनन्तरम्” ।

अथ कर्णवेधः । माण्डूक्यवृहद्वाजमार्त्तण्डकृत्यचिन्तामणिषु ।
“यदापत्यद्वयं तिष्ठेत् सम्भवोऽप्यपरस्य च । घट्कर्णं तं विजा-
नीयात् गर्हितञ्च त्रयस्य च ॥ इत्याशङ्क्य हयोर्मध्ये शुद्धिर्यस्याश्च
वत्सरे । कर्णवेधौ हितस्तस्य नात्र ज्येष्ठविचारणा ॥ घट्-
कर्णोत्पत्तिमाशङ्क्य भानोः शुद्ध्या समेऽपि च । कर्णौ वेधौ न
दोषः स्यात् अन्यथा मरणं भवेत्” ॥ राजमार्त्तख्डे “न जन्म-
मासे न च चैत्रपौषे न शुक्लवर्षे न हरी प्रसुप्ते । रवौ च
दुष्टे न च कृष्णपक्षे न जन्मभे कर्णविधिः प्रशस्तः” ॥ दौपि-
कायाम् । “नो जन्मेन्दुममास सूर्यरविजन्माजाहसुमाच्युते
शस्तेऽर्के लघुशुक्लविष्णुमृदुमे स्वात्युत्तरादित्यभे । सौम्यैस्त्याय-
त्रिकोणकण्टकगतैः पापैस्त्रिभारिगैरीजोऽन्दे मृतिवेध इज्य-
सितभे लग्ने तु काले शुभे” ॥ अत्रापि तिथ्यङ्गादिविहसृष्टं
वर्जयेत् । गर्गः । “कर्णवेधव्रते कुर्यादुदङ्गागंस्थिते रवौ ।
दक्षिणाशास्थिते भानौ नैव कुर्याद्विचक्षणः” ॥

६५६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

अथ विद्यारम्भः । विष्णुधर्मोत्तरे । “संप्राप्ते पञ्चमे वर्षे
 अग्रसुप्ते जनार्दने । षष्ठीं प्रतिपदञ्चैव वर्जयित्वा तथाष्टमीम् ॥
 रिक्तां पञ्चदशीञ्चैव सौरिभौमदिनं तथा । एवं सुनिश्चिते
 काले विद्यारम्भन्तु कारयेत् ॥ पूजयित्वा हरिं सत्समीं देवी-
 स्त्रापि सरस्वतीम् । सविद्या सूत्रकारांश्च स्वाक्ष विद्यां विशेष-
 षतः” ॥ नमस्ते बहुरूपाय विष्णवे परमात्मने । स्वाहेत्यनेन
 हरिं त्रिःपूजयेत् । “भद्रकाल्यै नमो नित्यं सरस्वत्यै नमो
 नमः । वेदवेदान्तवेदाङ्गविद्यास्थानेभ्य एव च” स्वाहेति
 ब्रह्मपराणीयेन च त्रिःपूजयेत् । लिखनविधिमाह नन्दि-
 पुराणम् । ‘शुभे नक्षत्रदिवसे शुभे वारे दिनग्रहे । लेखयेत्
 पूज्यदेवेशान् रुद्रब्रह्मजनार्दनान् ॥ पूर्वदिग्बटनो भूत्वा लिपिञ्चो
 लेखकोत्तमः । निरोधो हस्तबाह्योश्च मसौपत्यावधारणे” ॥
 मत्स्यपुराणञ्च । “शौर्षोपेतान् सुसम्पूर्णान् समश्रेणिगतान्
 समान् । अक्षरान् विलिखेद् यस्तु लेखकः स परः स्मृतः” ॥
 नाधोयीतेत्यनुवृत्तौ मनुः । “रुधिरं च सुते गात्रात् शस्त्रेण
 च परीक्षते” । रुधिरस्त्रवं विना शस्त्रेण क्षतमात्रेऽपि ।
 दौपिकायाम् । “लघुचरशिवमूनाधोमुखत्वष्टृपोष्णशशिषु च
 हरिवोधे शुक्रजोवाक्कारे । उदितवति च जीवे केन्द्रकोणेषु
 सौम्यैरपठनदिनवर्जं पाठयेत् पञ्चमेऽब्दे” ॥ मदनपारिजाते ।
 “विद्यारम्भे गुरुः श्रेष्ठो मध्यमो भृगुभास्करो । मरणं शनि-
 भौमाभ्यामविद्या बुधसोमयोः” ॥ “विद्यारम्भः सुरगुरुसितञ्चे-
 श्वभोष्टार्थदायो कर्तुंश्चायुश्चिरमपि करोत्यंशुमान् मध्यमोऽत्र ।
 नीहारांशौ भवति जडता पक्षता भूमिपुत्रं कायासूनावपि
 च मुनयः कौर्त्तयन्त्येव साध्याः ॥ रवेर्गुरोर्भृगोर्लम्बे तत् स्थेऽर्के-
 ऽपौन्दुवृद्धितः । गुर्वर्केन्दूङ्गुहौ च विद्यारम्भः प्रशस्यते” ॥
 बृहस्पतिः । “प्राङ्मुखो गुरुरासीनो वरुणाभिमुखं शिशुम् ।

ज्योतिष्सास्त्रम् ।

६५७

अध्यापयेच्च प्रथमं द्विजाश्रीभिः प्रपूजितम् ॥ कूर्मपुराणम् ।
 “स्वाध्यायस्य त्रयो मीदा वाचिकोपांशुमानसाः” । शिवधर्मे ।
 “संस्तुतैः प्राक्तनैर्वाक्यैः शिष्यमनुरूपतः । देशभाषाद्युपायैश्च
 बोधयेत् स गुरुः स्मृतः” ॥ आदिः ग्रन्थकरणादिः नन्दि-
 पुराणम् । “प्रशस्तशब्दसंयोगे कुर्याद्यतिविरामणम्” । विरा-
 मणं तद्दिनपाठसमाप्तिम् । “समाप्ते वाचकाभौष्टं कुर्यादेव
 विचक्षणः । सुश्रुतं सुव्रतं भूयादस्तु व्याख्या तु नित्यदा ॥
 लोकाः प्रवर्त्ततां धर्मे राजा चास्तु सदा जयौ । धर्मवान् धन-
 सम्पन्नो गुरुश्चास्तु निरामयः ॥ इति प्रोच्य यथायातं गन्तव्यञ्च
 विभावितैः । शिष्टैः परस्परं शास्त्रं चिन्तनीयं विचक्षणैः ॥
 कथावस्तुप्रसङ्गेन जानाव्याख्यानसम्भवेः । युक्तिभिश्च क्षरे-
 द्वाख्यां चिद्धेष्टापि स्वयं हतैः ॥ एवं दिने दिने व्याख्यां
 शृणुयाच्चित्तो नरः” ॥ विष्णुपुराणम् । “पुत्रैरध्यापिता ये
 च ते पतन्ति स्वभोजने” । सूत उवाच । “प्राग्लभ्यहीनस्य
 नरस्य विद्या शस्त्रं यथा कापुरुषस्य हस्ते । न तस्मिमुत्पादयते
 शरीरे चक्षुष्य दारा इव दर्शनौघाः” ॥ लिङ्गपुराणम् । “यो
 गुरुं पूजयेच्चित्त्यं तस्य विद्या प्रसौदति । तत्प्रसादेन यस्मात्
 स प्राप्नुते सर्वसम्पदः” ॥ दुर्वाभाः । “सम्प्रायां गर्जिते मेघे
 शास्त्रचिन्तां करोति यः । चत्वारि तस्य नश्यन्ति आयु-
 र्विद्यायशो वलम्” ॥ अधीतस्थार्थिने दानमावश्यकम् । तथा
 च श्रुतिः । “योऽधीतार्थिभ्यो विद्यां न प्रयच्छेत् स
 कार्यहा स्यात् श्रेयसो हारमावृणुयात्” । इति । तद्वा-
 नञ्च । अध्यापनेन व्याख्यया विलिख्यार्पणेन च सम्भवतीत्य-
 मोधीमद्विनिर्वन्धः क्रियते । तथा च विष्णुपुराणम् । “प्राणि-
 नासुप्रकाराय यदेवेह परत्र च । कर्मणा मनसा वाचा तदेव
 मतिमान् भजेत्” ॥ बृहस्पतिरपि । “अज्ञानतिमिरोपेतान्

६५८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

सन्देहपटनान्वितान् । निरामयान् यः कुरुते शास्त्राश्चम-
 शलाकया ॥ इह कौर्त्तिं राजपूजां लभते सन्नतिश्च सः ।
 शास्त्रासिकेऽपि समये भ्रान्तिः संजायते यतः ॥ धात्राचराणि
 सृष्टानि पद्मारूढान्यतः पुरा । उपदेष्टानुमन्ता च लोके तुल्य-
 फलो स्मृतौ ॥ एवञ्च । एकलव्येनानुपदेष्टापि द्रोणाचार्यो
 गुरुः कृतः । अतो ण्यथकर्तुः सुतरां गुरुत्वम् । यथा महा-
 भारते । “परिष्वस्य मनुसंयाय्य कृत्वा द्रोणं महीमयम् । तस्मिन्ना-
 चार्य्यवृत्तिश्च परमामास्थितस्तदा ॥ इष्वस्त्रे योगमातस्त्रे परं
 निश्चयमागतः” ॥ गङ्गलिखितौ । “न वेदमनघोत्थान्यां विद्या-
 मधौयोताम्यत्र वेदाङ्गस्मृतिभ्यः” ॥ अङ्गानि च “शिवाकलो
 व्याकरणं छन्दो ज्योतिषमेव च । निरुक्तश्चेत्यङ्गानि वेदानां
 मदितानि षट्” ॥ स्मृतिसु धर्मसंहितेत्यमरः । शिष्यस्य
 गुरुषु ऋणित्वमाह लघुहारीतः । “एकमध्यक्षरं यस्तु गुरुः
 शिष्ये निवेदयेत् । पृथिव्यां नास्ति तद्वत्थं यद्वत्त्वा सोऽमृषौ
 भवेत्” ॥ नन्दिपुराणे । “यस्य श्रुत्वाम्यतः शास्त्रं संस्कारं
 प्राप्य वै दृढम् । अन्यस्य जनयेत् कौर्त्तिं गुरोः स ब्रह्मज्ञा
 भवेत् ॥ विष्णुरेव तथा मौल्यात् योऽपि शास्त्रमनुत्तमम् । स
 याति नरकं घोरमक्षयं भीमदर्शनम्” ॥ अतएव गृहस्थादौ-
 नामपि पुनरध्ययनमाह आपस्तम्बः “यया विद्यया न विरोधेत
 पुनराचार्य्यमुपेत्य साधयेदिति” ॥ विष्णुः । “यस्य विद्या-
 मासाद्य तया जीवेत् न च सा तस्य परलोकाफलप्रदा भवति
 यस्य विद्यया परेषां यथो हन्तौति” । देवलः । “इष्टं दत्त-
 मधौतं यद्विनश्यत्यनुकौर्त्तनात् । श्लाघानुशोचनाभ्याश्च भग्न-
 तेजो विभिद्यते ॥ तस्मादात्मकतं पुण्यं वृथा न परिकौर्त्तयेत्” ॥
 अनुकौर्त्तनं कथनम् । श्लाघा प्रशंसा अनुशोचनं धनव्ययेन
 पञ्चात्तापः ॥ भग्नतेजः फलजनकशक्तिहीनं वृथा रक्षादि

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६५८

प्रयोजनं विना । वैष्णवास्मृते भविष्यपुराणम् । “उपाध्याय स्य यो वृत्तिं दत्त्वाध्यापयति द्विजान् । किञ्च दत्तं भवेत्तेन धर्म-
कामार्यमिच्छता” ॥

अथोपनयनम् । उपनयनकालश्च । “गर्भाष्टमेऽष्टमे वाब्दे ब्राह्मणस्योपनायनं राज्ञामेकादशे सैके विशामेके यथा कुलम् । ब्रह्मवर्चसकामस्य कार्यं विपश्य पञ्चमे” ॥ सैके द्वादशे । तत्राशक्तौ प्रायश्चित्तं कृत्वा तदुत्तरे कार्यम् । “यद्युक्तकर्मणा येन समौषं नौयते गुरोः । बाहो वेदाय तद्योगं बालस्यो-
पनयं विदुः ॥ रक्तस्त्रावे तथा शस्त्रक्षते पाठनिषेधनात् । उपनयनं तत्र स्यादिति मन्वादिसम्मतम्” ॥ कृत्यचिन्तामणौ । “जन्मोदये जन्मसु तारकासु मासेऽथवा जन्मनि जन्ममे वा । व्रतेन विप्रो न बहुश्रुतोऽपि विद्याविशेषैः प्रथितः पृथिव्याम् ॥ अस्त्रं गते दैत्यगुरौ गुरौ वा ऋक्षेऽपि वा पापयुतेऽप्यनुक्ते । व्रतोपनीतो द्विवसे प्रणाशं प्रयाति देवैरपि रक्षितो यः” ॥ उदये लम्बे व्रतेन उपनयनेन । भुजबलभौमकृत्यचिन्तामण्योः “स्नातौशक्रधनाश्रिमित्रकरभे पौष्णेज्यचित्राक्षरिष्विन्दौ तोय-
पतौ भगे दितिसुते भाद्रपदे सागरे । केन्द्रस्थे भृगुर्जेऽङ्गिरः शशिसुते चन्द्रे च तारे शुभे कर्त्तव्यं व्रतकर्ममङ्गलतिथौ वाराः सितार्केज्यकाः” ॥ तोयपतिः शतभिषा अदितिसुत उत्तर-
फलगुप्तौ सागर पूर्वाषाढा दीपिकायाम् । “जीवार्केन्द्रुशुद्धौ हरिश्चयन वह्निर्भास्करे चोत्तरस्थे स्वाध्याये वेदवर्णाधिप इह शुभदे क्षीरिभे नादितौ च । शुक्रार्केज्यर्त्तलम्बे रविमदनतिथिं प्रोक्त्वा षष्ठाष्टमेन्दुं नो जीवास्तातिचारेऽर्कसितगुरुदिने काल-
शुद्धौ व्रतं स्यात्” ॥ रविमदनतिथिं सप्तमीं त्रयीदशीम् । कृत्यचिन्तामणौ । “माघे द्विविषशीलाढ्यः फाल्गुने च दृढ-
व्रतः । चैत्रे भवति मेधावी वैशाखे कोविदो भवेत् ॥ ज्येष्ठे

६६०

ज्योतिष्शास्त्रम् ।

गहनमौतिष्ठ आषाढे क्रतुभाजनः । शेषेष्वग्रेषु रात्रिः
 स्याद्विषिष्टं निधि च व्रतम् ॥ राजमार्गच्छेदे । “पुनर्वसौ
 छतो विप्रः पुनः संस्कारमर्हति” । वृद्धगर्गः । “स्मृतिपूर्वा-
 ननध्यायान् सप्तमीं च त्रयोदशीं पञ्चयोर्माघमासस्य द्विती-
 याम्” ॥ परिवर्जयेत् चैत्रशुक्लद्वितीया आषाढशुक्लदशमी
 मन्वन्तरादित्वेन निषिद्धा वैशाखशुक्लद्वितीया युगादित्वेन
 निषिद्धेति । षष्ठ्यामशुचिरभार्यो रिक्ताशु बहुदोषभाक् ।
 शुक्लपक्ष एव विहितः प्रागुक्ताशुसायनवचनात् । सामानां
 कुलवारेऽप्युपनयनं श्रीपतिरत्नमाकाशस्य चिन्तामणिधृत वाङ्म-
 वचनात् यथा । “शाखाधिपे बलिनि केन्द्रगतेऽधवास्त्रिं
 वारेऽस्य चोपनयनं कथितं द्विजानाम् । नौचस्थितेऽरिष्टह-
 रीऽथ पराजिते वा जीवे भृगावुपनयनः स्मृतिकर्मज्ञैः” ॥
 अस्य शाखाधिपस्य दौषिकायाम् । “ऋग्वेदाधिपतिर्जीवो
 यजुर्वेदाधिपः सितः । सामवेदाधिपो भौमः शशिनोऽथर्ववेद-
 शाट्” । वेदाधिपकथनम् । “ब्राह्मणे शुक्लवागीशो क्षत्रिये
 भीमभास्करो । चन्द्रो वैश्ये बुधः शूद्रे पतिर्मन्देऽभ्यजे जने” ॥
 वर्षाधिपकथनम् । पराजयकक्षयं बन्धे यात्रायाम् । अत्रापि
 विवाहवद्दशयोगभङ्गवर्जनम् । विष्णुधर्मोत्तरे । “षोडशाब्दो
 हि विप्रस्य राजन्यस्य द्विविंशतिः । विंशतिः स चतुर्थी च
 वैश्यस्य परिकीर्त्तता । साधित्रौ नातिवर्त्तत अत ऊर्ध्वं निव-
 र्त्तते” ॥ अत्र षोडशवर्षस्य उपनयनाङ्कता प्रतीयते । “पतिता
 यस्य साधित्रौ दशवर्षाणि यच्च च । ब्राह्मणस्य विशेषेण तथा
 राजन्य वैश्ययोः ॥ प्रायश्चित्तं भवेदेपां प्रोवाच वदतां वरः” ।
 इति यमवचने तदनङ्कता प्रतीयते अनयोर्गर्भजस्य प्रसूतिमन्-
 नाभ्यामधिकद्वार्यता तथा च माण्डूक्यः । व्रतबन्धविवाहे च
 वस्त्रपरिकल्पनमाहुराचार्याः । आधानपूर्वकमेके प्रसूति-

ज्योतिषसूत्रम् ।

६६१

पूर्वं सदान्ये तु । यस्तु द्विजातुपक्रम्य पैठीनसिष्यमं द्वादश-
षोडश विंशतिषेदतीता च वक्ष्यन्तास्त भवन्ति इति द्वादश-
वर्षाद्युपरि ब्राह्मणादीनां महाव्याहृति होमप्रायश्चित्तार्थम् ।
षोडशोपरि तु ब्राह्मणोमादि गुरुप्रायश्चित्तार्थमिति इत्युप-
नयनम् ।

अथ समावर्तनम् । “भीमभानुजयोर्वारे नक्षत्रे च व्रतो-
दिते । ताराचन्द्र विग्रहौ च समावर्तनमिष्यते” इति समा-
वर्तनम् अष्टाग्विंशत्यम् । “वर्षाद्युपरि, कुजगुरुशुक्रदिनेश्वारे
ब्राह्मणादि षट्सु च सृदुभुवदक्षिणेषु । कुम्भाजमांशकविकल्पा-
मश्वत्थकालं जन्मस्थसौतगुप्तितौ च विज्ञाय कुर्यात्” ॥ अग्न्य-
यङ्गशुद्धिः । अथ सत्रासकरणम् । जीवाकेन्दूदुग्धौ भुव-
सृदुभगणे चोत्तरस्थे दिनेश्वे प्रव्रज्येश्वे सुवीर्ये स्थिरभवन-
विश्वम्नस्थितेऽर्केन्यवारे । प्रव्रज्यास्थेषु योगेश्वशुभगनगो-
वीर्यज्ञानैः सवीर्ये जीवे धर्मेऽम्बरे वा स्थिरभवन्नतरांशो-
दये मोक्षदौघा” । इति सत्रासकरणम् । “शुभयज्ञा-
कवारिषु सृदुक्षिप्रप्रवेशे च । शुभराशिविकल्पाशु शुभं शान्ति-
कपीष्टिकम्” ॥ शान्तिकादिशुद्धिः । ज्ञानप्रदणं रत्नमा-
लायाम् । “श्रीतांशो बुधराशस्थे शुभेषूदयवर्त्तिषु । ज्ञानस्व
प्रदणं कार्यं हित्वा पापप्रहोदयम्” ॥ राजमार्त्तण्डे । “वसु-
पुनर्वसुपूर्वभुजङ्गमैः करनिशाकरशङ्करदैवतैश्च सह वाक्पतिभिः
सह चित्रायां गुणगणार्जनमभिरभौषितम्” । गुणार्जन-
विधिः ।

“ग्रामाचरं रमेर्मिश्रं बाणघ्नं ऋक्षहारितम् । शेषाहो
ग्रामराशिः स्यात् शुभाशुभकरं नृणाम् ॥ दीर्घप्रस्तारहस्ताङ्गं
त्रियुतं वक्ष्यन्ते । तच्छ्रुत्वा न बोधय्या वास्तुजातिर्विच-
क्षणैः ॥ १ ॥ जन्ममृत्युं च ज्ञातिर्लभेत् ध्रुवम् । वाक्ष्यन्ते

६६२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

क्षत्रियो वैश्यः शूद्रश्च नीचसंज्ञकः ॥ जवनो नर्त्तको हाडौ
भवन्त्येते यथाक्रमम् । धननाशकरो विप्रः क्षत्रियो युद्धदायकः ॥
धनहा च भवेद्वैश्यः शूद्रः पीडाकरः स्मृतः । नीचः सम्मान-
दाता च जवनो धनदायकः । नित्यानन्दकरो नर्त्तो हाडौ
च सर्वलक्षणः” ॥

अथ गृहहवि । “सुनिश्चितां मन्दिरभूमिमादौ निष्ठाया
तोयावधि यत्नस्ताम् । कुर्याद्विशल्यामद्यवा नृमाणं खात्वा-
द्यवा प्रस्रवशाद्विधिस्तः ॥ दूर्वा प्रवासाच्चनपुण्याणिः शुचिः
शुचिं देवविदं समेत्य । पृच्छेद्विनोतो मधुरस्वरेण शस्यस्य तत्त्वं
भवने तदौशः ॥ ततः प्रश्नादिमो वर्णः सन्धार्यो यत्नतोऽथवा ।
क्रमात् पुण्यापगादेव फलानां ब्राह्मणादितः ॥ प्रणवो धरणी-
धारिणौ करो च तदनन्तरम् । न भूत्यै नम इत्येष मन्त्रो
वर्द्धिप्रियात्मकः” ॥ वर्द्धिप्रिया स्वाहा । “मन्त्रेणानेन कठि-
नीमभिमन्त्रा विमाजयेत् । नवधा सदनक्षेत्रं तया यथाद्विले-
खयेत् ॥ वक्रचतुष्टयाः शपथा नव चेत् प्रश्नाक्षराणि जायन्ते ।
प्रागादिकोष्ठे नवके वर्णास्ते शस्यमाख्यान्ति ॥ प्रश्ने वकारः
परतो नरास्त्रि ब्रवीति शस्यं मरकप्रदायि । क्षीणैशदण्डोर-
गहेतुमृत्युप्रद वकारः खरशस्यमन्त्रौ ॥ याभ्यां चकारः पुव-
गास्थिवेश्मप्रभोर्विनाशं प्रकरोति शस्यम् । रक्षोदिशि स्थास्थि-
गृहस्थितामां मङ्गल्यं वक्ति सुनिश्चितं तः । एः पाणिदिश्य-
स्थिशिशोर्ब्रवीति मृत्युं प्रवासाद्दृग्मेव शस्यम् ॥ होवायुकोणे
नररूपमस्थिदारिद्र्यमित्रक्षयलक्ष्मिधत्ते । धनपदिशि शकारः
प्राज्ञ विप्रास्थिवित्तक्षयलक्ष्मदयं प्रकारो वक्ति कृत्वास्थिशब्धौ ॥
तदिह कुलविनाशं गोधनानाञ्च हानिं वितरति गृहनाथस्यापि
गुप्तस्य देवैः । यो मध्यभागे भसितं कपालं कालायसं चाह
कुलक्षयाय ॥ यद्वादपास्यान्यधुना प्रमाणं सर्वद्वयं कथयामि

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६६३

शस्त्रे । इन्द्रस्यो जलेशाने शस्त्रं सार्धकरे कटौ । वज्रान्त-
ककुबेरेशु पुरुषे मध्यवातयोः” ॥ इति शस्त्रोद्धारः ।

देवौपराणम् । “पुरुषाधः स्थितं शस्त्रं न गृहे दीपदं
भवेत् । प्रासादे दीपदं शस्त्रं भवेत् यावज्जलान्तकम् ॥ गृहा-
रन्ध्रेऽतिकण्ठ्यतिः स्वाभ्यङ्गे यदि जायते । शस्त्रं त्वपनयेत्तत्र
प्रासादे भवनेऽपि वा” ॥ बाटौघवस्था इक्ष्वाऽप्यत्र कफोन्मुप-
क्रममध्यमाङ्गुल्यपर्यन्तः । मध्यमाङ्गुलीकुर्परयोर्मध्ये प्रामा-
णिकः कर इत्यभिवृत्तशरणादिति कल्पतरुस्माकरो । भौम-
पराक्रमे भोजराजः “स्वामिहस्तप्रमाद्येन धर्मपद्मोकरेण वा ।
मापयेद्भर्ममात्रम् गृहकर्मणि कोविदः ॥ कृपाष्टके ८१ विमि-
हतो भवनस्य बन्धः कर्तुः स्वर्ग्यमिह युग्मशरैकनिघ्नं १५२ ।
एकौकृतं रत्ननिशाकरयुग्मभक्तशेषं ततो भवति पिण्डपदं
गृहस्य । गृहभूमिसमाहृतपिण्डपदं वसुलोचनरन्ध्रगजैर्गु-
चितम् । रविभूधरत्रिंशद्योगज्जतं भवमायव्ययस्थिति ऋक्ष-
पदम्” ॥ कृपाष्टकैकाग्रोत्था विहिततः पूरितः । भवनस्य
बन्धो दीर्घप्रस्तारमिलितहस्तः स्वर्ग्यं तत्संख्यां युग्मशरैक-
विघ्नं द्विपञ्चाशदुत्तरशतपूरितम् एकौकृतं पूर्वाङ्गेन मिलितं
रत्ननिशाकरयुग्म २१६ । भक्तशेषं षोडशाधिकद्विशतकृता-
वशिष्टं संख्यां पिण्डपदसंघं गृहस्य भवति तद्गृहभूमिसमा-
हृतपिण्डपदं वसुलोचनरन्ध्रगजैः अष्टदिनवाष्टभिर्यथाक्रमं
गुणितं पूरितं यथाक्रमं रविभूधरत्रिंशद्योगज्जतं द्वादशसप्त-
त्रिंशत्सप्तविंशतिभिर्जतं गृहस्य यथाक्रमम् आयव्ययस्थिति
ऋक्षपदं भवतीत्यर्थः । “रुद्रहस्तमिते बन्धे भरण्या योगतो
यथा । आयादयो भवन्त्येव वसुषट्तिथियुञ्जिताः” ॥ ८ । ६ ।
१५ । २ । अथ यच्चतुर्णं दीयते पञ्चात्तदेवायातौति । यत्र
तु शेषो नास्ति तत्र द्वारकाङ्कः शेषः “शेषाङ्केन फले बोध्ये

६६४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

शेषाभावे तु हारकात् । अद्वादेव फलं बोध्यमिति तन्मविदां
मतम् ॥ इत्युक्तत्वात् । “अथाधिकं न कर्त्तव्यं गृहमाया-
धिकं शुभम् । अष्टाविंशप्रेतभागा नरभागाश्च विंशतिः । मागा
द्वादश गन्धर्वाश्चत्वारो देवतांशकाः । प्रेतभागं परित्यज्य
नरभागे गृहं शुभम् ॥ सारसंग्रहे । “न कोणेषु गृहं कुर्यात्
नाप्यस्तेनापि मध्यतः । कोणे च धनहानिः स्यादस्ते रिपुभयं
भवेत् ॥ मध्ये च सर्वनाशः स्वात्तस्मादेतद्विजयेत् । पूर्वप्लवो
वृद्धिकरो धनदयोत्तरप्लवः ॥ दक्षिणप्लवो हस्त्युः धनहा
पश्चिमप्लवः ॥ वास्तुनः प्रागादिनौचत्वफलम् । “प्रागादिस्थे
सक्तिले सुतहानिः शिष्टिभयं रिपुभयञ्च । स्त्रीकलहः स्त्रीदौष्ट्यं
नेस्त्रं वित्तात्मजविघ्नश्चैव ॥ मवनस्य षटः पूर्वं जातः स्वात्
सर्वकामिकः । उडम्बरस्तथा याम्ये वारुणे पिप्पलः शुभः ॥
प्लवयोत्तरतो धन्यो विपरीतो विपर्यये । जम्बीरपूगपनसा-
स्त्रककेतकीमिर्जातोसरोजतगरपत्रमङ्गिकाभिः ॥ यस्मारिक्लि-
कदलौदलपाटलाभिर्युक्तः तदाश्वमपदं श्रियमातनोति ।
शोभना दाडिमाशोकपुष्पागविस्वकेशराः ॥ रक्तपुष्पाङ्गवं
प्राप्तः क्षीरिणा च पशोर्भयम् । कण्टक्यरिभयं कुर्यात् गृह-
भेदश्च शास्मलिः ॥ कृत्तिकाद्यास्तु पूर्वादौ सप्तसप्तोदिताः
क्रमात् । यद्विश्वं यस्य नक्षत्रं तत्र तस्य शुभं गृहम् ॥ स्वन-
क्षत्रेण गृहदिङ्निर्णयः । “वास्तु प्रभाषेन तु मात्रकेण
वामेन शीते खलु मित्यकालम् । त्रिभिस्तु मासैः परिहृत्य
भूमौ तं वास्तुनागं प्रवदन्ति सिद्धाः ॥ भद्रादिके वासवदिक-
शिराः स्वात् मार्गादिकेषु त्रिषु शाम्यमूर्धा । प्रत्यक्षशिराः
स्यात् खलु फाल्गुनादौ ज्येष्ठादिकोक्षेशिराः सनागः । मूर्द्ध्नि
स्थाते भवेन्मृत्युः पृष्ठे स्वात् पुत्रभार्ययोः । जघनेऽयं शयं विद्यात्
सर्वसम्पत्तयोदरे । एकं नागोडुसंशुद्धो द्वे चेद्दक्षिणपश्चिमे

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६६५

विद्यासं पूर्वतो ह्येनं कार्यं वा सौम्यवर्जितम् ॥ केचिद्वक्षिणभागे
 तु वदस्येकं गृहं बुधाः । ऐशान्यां देवमाला स्यात् पान्थेय्याश्च
 महासनम् ॥ आयुष्करन्तु नेर्त्तयां वायव्यां कोषमन्दिरम् ॥
 मह्यपुराणे । “चैत्रे ध्याधिमवाप्नोति यो गृहं कारयेन्नरः ।
 वैशाखे धनरत्नानि ज्यैष्ठे मृत्युस्तथैव च ॥ आषाढे धनरत्नानि
 पशुवर्जमवाप्नुयात् । श्रावणे काञ्चनं पुत्रान् हानिं भाद्रपदे
 तथा ॥ पक्ष्मीनाथ इषे मासि कार्तिके धनधान्यमाक् । मार्ग-
 शीर्षे तथा भक्तं पौषे तस्करतो भयम् ॥ माघे चाम्निभयं
 विद्यात् फाल्गुने काञ्चनं सुतान् । शुक्लपक्षे भवेत् सौख्यं
 कृष्णे तस्करतो भयम्” ॥ विशेषवति भोजः । “कर्किकुम्भ-
 हरिनक्रान्तेऽर्के पूर्वपक्षिमसुखानि गृहाणि । तीक्ष्णेषहृष-
 हृषिकजातदक्षिणोत्तरमुखानि कुर्यात् ॥ अन्यथा यदि करोति
 दुर्मतिर्याधिभोक्कधनहानिमश्नुते । मौनचापमिधुनाङ्गनागते
 कारयेन्न गृहमेव भास्करे ॥ न प्रधानगृहारम्भं कुर्यात् पौषे
 शुचावपि । यदि कुर्यात् सोऽचिरेण महतीमापदं व्रजेत्” ॥
 महाभारते । “निषिद्धेऽपि हि काले तु स्नानकूले शुभे दिने ।
 तृणवस्त्रगृहारम्भे मासदोषो न विद्यते ॥ छेदनं संग्रहश्चैव
 काष्ठादौनां न कारयेत् । श्रवणादौ बुधः घट्के न गच्छेद्वक्षिणां
 दिशम् ॥ अग्निपौडा भयं शोको राजपौडा धनक्षयः । संग्रहे
 खण्डकाष्ठानां कृत्वे वस्त्रादिपक्षके ॥ चौरिहन्तोद्भवं दारु गृहेषु
 न निवेशयेत् । कृताधिवासं विहगैरनिलानलपीडितम् ॥
 मज्जैर्विभग्नञ्च तथा विशुद्धिर्चातपीडितम् । वैषदेवालयोत्पन्नं
 वज्रभग्नं श्लथानजम् ॥ देवाद्यधिष्ठितं दारु नौपनिम्बविभी-
 तकान् । कण्टकिनोऽसारतरुन् वर्जयेत् गृहकर्मणि ॥ वटा-
 श्वत्थौ च निर्गुणौ कोविदारविभीतकौ । मूषकं शाल्मलीश्चैव
 पलाशश्च विवर्जयेत् ॥ विस्मारात् द्विगुणोच्छ्रायं द्वारं कुर्या-

६६६

ज्योतिष्यस्वम् ।

तथा गृहम्” ॥ गृहकारणस्तु नवषादावध्याह्न राजमार्त्तच्छेदः ।
 “आदित्येज्यभरोहिणी-मृगशिरश्चिन्ताधनिष्ठोत्तराषौण्यविष्णु-
 शतानुराषपवनैः शुभैः सुतारान्वितैः । सौम्यानां दिवसेऽथ
 पापरहिते योगे विरिते तिथौ विष्टित्यक्तदिने वदन्ति मुनयो
 वेष्मादिकार्यं शुभम्” ॥ मात्स्ये । “चन्द्रादित्यबलं सन्ध्या-
 लम्नं शुभनिरोक्षितम् । स्नातोच्छ्वायादिकर्तव्यमन्यत्र परि-
 वर्जयेत् ॥ अश्विनीरोहिणीमूलसुत्तरवयमैन्दवम् । स्वाती-
 ष्ठास्तानुराधा च गृहकारणं प्रशस्यते ॥ वज्रव्याघातशूले च
 व्यतीपातेऽतिगण्डके । विष्णुश्चगण्डपरिघवर्जं योगेषु कारयेत् ॥
 आदित्यभौमवर्ज्यास्तु सर्वे वाराः शुभावहाः । प्रसादेऽप्येवमेव
 स्यात् कूपवापौषु चैव हि” ॥ कल्पतरो देवौपुराणम् । “यस्य
 देवस्य यः कालः प्रतिष्ठाध्वजरोपणे । गत्वा पूरश्चिन्तामणौ
 शुभदस्तस्य पूजितः” ॥ यस्य देवस्य प्रतिष्ठाध्वजरोपणे यः
 कालः शुभदस्तस्य गत्वा पूरश्चिन्तामणौ स कालः पूजित
 इत्यर्थः । मात्स्ये । “चैत्रेऽथ फाल्गुने वापि ज्यैष्ठे वा
 माघेऽपि वा । माघे वा सर्वदेवानां प्रतिष्ठा शुभदा भवेत्” ॥
 प्रतिष्ठासमुच्चये ज्यैष्ठाषाढकयोर्वापि इत्युक्तेराषाढे दक्षिणायने-
 ऽपि दुर्गाप्रतिष्ठामाह देवौपुराणम् । “महिषासुरहन्त्राश्च
 प्रतिष्ठा दक्षिणायने” । यत्तु कृत्यचिन्तामणौ । “गृहेषु यो
 विधिः प्रोक्तो विनिवेशप्रवेशयोः । स एव विदुषा कार्थो
 देवतायतनेष्वपि” ॥ एतत्तु मासव्यतिरिक्तशुभचन्द्रादिविषयम्
 अन्यथा प्रागुक्तविरोधापत्तेः । ज्योतिषे । “उद्यं विशाखा-
 मदितिञ्च शक्रं भुजङ्गमग्निञ्च विहाय गेहम् । ग्राम्य सलम्न-
 स्थिरमन्दरेषु कुर्याच्छुभैर्युक्तगिरीक्षेत्रेषु ॥ नवषहा भवेद्युद्य
 यदि केन्द्रविकोणगाः । दोषस्तदा क्षयं याति तमः सूर्योदये
 यथा” ॥ राजमार्त्तच्छेदः । “पूर्णिमातोऽष्टमी यावत् पूर्वाश्विं

अ्योतिस्तत्त्वम् ।

६६७

वजयेद् गृहम् । उत्तराख्यं न कुर्वीत नवम्यादिचतुर्दशीम् ॥
 अमावास्याष्टमीमध्ये पश्चिमाख्यं विवर्जयेत् । नवमीतश्च
 याम्याख्यं यावच्छुक्लचतुर्दशीम् ॥ दौपिकायाम् । “नणेशं
 गन्धपुष्पाद्यैर्लोकपालानय महान् । पूजयेत् क्षेत्रपालांश्च
 क्रूरभूतांश्च वाञ्छतः । ब्रह्माणं वास्तुपुरुषं तद्देहस्याश्च देवताः” ॥
 ताश्च शिष्टिप्रभृतयो यथा । “शिष्टिं चैवाथ पर्जन्यो जयन्तः
 कुलिशायुधः । सूर्यः सत्यो भृगुश्चैव आकाशो वायुरेव च ॥
 पूषा च वितथश्चैव गृह्यक्षतयमावुभौ । मन्थर्वो भृगुराजश्च
 ऋगः पित्रगणस्तथा ॥ दौवारिकोऽथ सुग्रीवः पुष्यदन्तो जला-
 धिपः । असुरः शेषपापी च रोगो हि सुह्य एव च ॥ भस्माटः
 सोमसर्पौ च अदितिश्च दितिस्तथा । आपश्चैवाथ सावित्रो
 जयो रुद्रस्तथैव च ॥ अर्थ्यमा सविता चैव विवस्वा विबुधा-
 धिपः । मित्रोऽथ राजयज्मा च तथा पृथ्वीधरः क्रमात् ॥
 आपवत्सस्तथा ब्रह्मवास्तुदेहगतार्त्स्वम । चरकौ च विदारी
 च पूतना पापराक्षसौ ॥ स्कन्दार्थ्यमा जम्भकाश्च पिलिपिञ्ज-
 स्तथाष्टमः । एतान् मह्यपुराणोक्तान् गृहारम्भे प्रपूजयेत्” ॥
 महाकापिलपञ्चरात्रे “जलाधारगृहायश्च यज्जहास्तु विमेषतः ।
 ब्रह्माद्यादितिपर्यन्ताः पञ्चाशत्त्रयसंयुताः ॥ सर्वेषां किल
 वास्तूनां नायकाः परिकीर्त्तिताः । असंपूज्य हितान् सर्वान्
 प्रासादादौह कारयेत् ॥ अनिष्पत्तिर्विनाशः स्यादुभयोर्धर्म-
 धर्मिणोः” ॥ तत्तद्देवताभेदेन वलिमन्त्रोभयविशेषानुक्ता ।
 “स्वर्गपातालमर्त्येषु ये देवा वास्तुसम्भवाः । गृह्णन्त्विम वलिं
 हृदयं तुष्टायान्तु स्वमालयम् ॥ मातरौ भूतवेतालौ ये चान्धे
 वलिकाङ्घ्रिणः । विष्णोः पारिषदा ये च तेषु गृह्णन्त्विमं
 वलिम् ॥ पित्रभ्यः क्षेत्रपालेभ्यो वलिं दत्त्वा प्रकामतः ।
 अमावादुक्तमार्गस्य कुशपुष्पादिभिर्यजेत् ॥ आकुञ्चितकरं

६६८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

वास्तुमुत्तानमसुराकृतिम् । स्मरेत् पूजासु कुद्यादिनिषेध-
 त्वधराननम् ॥ देवीपुराणे । “मध्यभागे ततः कुर्यात् वासु-
 देवस्य पूजनम् । त्रियस्र पूजनं कुर्याद्वासुदेवगणस्य च ।
 गन्धार्घ्यपुष्पनैवेद्यधूपार्घ्यैः सुरसत्तम । ततः सपूजयेत्तस्मिन्
 सर्वलोकधरां महौम् ॥ सुरूपां प्रमदारूपां दिव्याभरण-
 भूषिताम् । ध्यात्वा तामर्चयेद्देवीं पण्डितृष्टां स्मृताननाम् ॥
 ततः प्रणम्य विज्ञाप्य तन्मयत्वेन चिन्तयेत्” ॥ तथा । “एवं
 प्रपूजिता देवाः शान्तिपुष्टिप्रदा नृणाम् । अपूजिता विनिघ्नन्ति
 गृहारम्भेषु कारकम् ॥ गृहादेः शिष्यरूपत्वात् विश्वकर्मापि
 पूज्यते । शिल्पाचार्याय देवाय नमस्ते विश्वकर्माणे । स्वाहा
 ब्रह्मपुराणीयमन्त्रेणेति मतं मम” ॥ ज्योतिषे । “तद्वस्त्यायत-
 नावगर्त्तमतुलं कर्तुर्विशुद्धे दिने खात्वा शाहलगोमयैः शुषितरं
 कृत्वाम्बुपूर्णं सुरान् । संपूज्यामलपुष्पकैर्जलघटं कृत्वास्त्र-
 शास्त्रायुतं दद्यादर्घ्यमनेन विप्रवचसा मन्त्रेण वास्तोष्यते ॥
 वास्तोष्यते त्वमुत्तिष्ठ संसारस्थितिकारक । गृहाणार्घ्यं मया
 दत्तं गृहारम्भं करोम्यहम् ॥ मम सर्वहितार्थाय विष्णु-
 लोकाय वै नमः । गत्ते तस्मिन् सलिलभरिते निखलं वारि-
 भर्तुः स्थैर्यं प्रकुर्याज्जनयति हितं दक्षिणावर्त्तयोगात् ।
 वामावर्त्तं भवति विपदे स्वामिनाशश्च कुर्यात् भूमिच्छेदाद्
 व्रजति लघुतां वित्तनाशं लभेद्वा” ॥ देवीपुराणे । “ततो गत्ते
 खर्गंमध्ये हस्तमात्रं प्रमाणतः । चतुरङ्गुलमात्रं तदधः खन्यात्
 सुसंमितम् । आचार्यः प्राङ्मुखो भूत्वा ध्यायेद्देवं चतुर्मुखम् ।
 अर्घ्यं दद्यात् सुरत्रेष्ठ कुम्भतोयेन मन्त्रवित् । तस्मिन् शुक्लानि
 पुष्पाणि प्रक्षिपेदोमितिस्मरन् । तदागत्ते परौत्तेत दधिभक्ता-
 न्वितं क्षिपेत् । ईशाने सूत्रपातः स्यादाग्नेय्यां स्तम्भरोप-
 षम् । द्वारं नवमभागे तु कार्यं वामात् प्रदक्षिणम्” ।

ज्योतिष्सास्त्रम् ।

६६८

द्वारस्थ विशेषमाह “तृतीयतुर्थीयाः प्राच्यां धाम्ये तुर्थे च पश्चिमे । तुर्थपञ्चमयोः पञ्च त्रिचतुर्थेषु चोत्तरे” । वामात् प्रदक्षिणमिति गृहाभ्यस्तरे स्थित्वा ऐशान्यादिक्रमेण कार्यमित्यर्थः । तत्र प्रयोगः । कृतस्नानादिः शुभे लग्ने वास्तु-दक्षिणभागे चतुरङ्गलगात इन्द्रमात्रगते बहुतरनूतनदणगी-मयोपलितजलपूरिते शालग्रामे वा गणेशादीन् पणवादि नमो-ऽस्तेन स्व स्व नाम्ना पूजयेत् । गणेशाय इन्द्राय वज्रये यमाय नैऋताय वरुणाय कुबेराय ईशानाय ब्रह्मणे अमस्ताय सूर्याय सोमाय मङ्गलाय बुधाय हस्त्यतये शुक्राय शनैश्चराय राहवे केतुभ्यः शैलपालेभ्यः क्रूरभूतेभ्यः ब्रह्मणे वास्तुपुरुषाय शिखिने पर्जन्याय जयन्ताय इन्द्राय सूर्याय सत्याय भृगाय आकाशाय धातवे विष्णवे पूणे वितथाय गृहक्षताय यमाय गन्धर्वाय भृङ्गराजाय शृगाय पित्रभ्यः दौवारिकाय सुग्रीवाय पुण्यदन्ताय वरुणाय असुराय शेषाय पापाय रोगाय अहये सुख्याय भङ्गा-टाय सोमाय सर्पाय अदित्ये दिक्ष्यै आपाय सावित्रे जथाय रुद्राय अर्यन्त्रे सवित्रे विवस्वते इन्द्राय मित्राय राजयक्षणे पृथोधराय आपवक्त्राय ब्रह्मणे चरक्यै विद्यार्य्यै पूतनायै पाप-राक्षस्यै स्कन्दाय अर्यन्त्रे जम्भकाय पिलिपिष्ठाय वासुदेवाय । नमस्ते बहुरूपाय विष्णवे परमात्मने स्वाहा इत्यनेन पूजयेत् । श्रियै वासुदेवगणाय पृथिव्यै । ८१ । पृथिव्यर्घ्यमग्नस्तु । “हिरण्यगर्भे वसुधे शेषस्थीपरिशायिनि । वसाम्यहं तव पृष्ठे गृहाणार्घ्यं धरिष्वि मे” ॥ ततः प्रणम्य प्रार्थयेत् “शुभे च शोभने देवि ! चतुरस्रे महीतले । शुभदे शुभरी देवि ! गृहे काश्चापि रम्यताम् ॥ अव्यक्ते चाक्षते पूर्णे मुनेश्चाङ्गिरसः सुते । तभ्य कृता मया पूजा समृद्धिं गृह्णिमः कुरु । वसुधरे वरा-रोहे स्थानं मे दौयतां शुभे ॥ त्वत्प्रसादान्नद्यादेवि ! कार्यं

६७०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

मे सिध्यतां कृतम् । अग्निभ्योऽप्यथ सर्वेभ्यो ये चान्ये तत्त्वमा-
 श्रिताः । तेभ्यो वलिं प्रयच्छामि पुण्यमोदनमुत्तमम् । भूतानि
 राक्षसा वापि येऽत्र तिष्ठन्ति केचन ॥ ते गृह्णन्तु वलिं सर्वे
 वास्तुगृह्णाम्यहं पुनः” । इति मन्त्राभ्यां माषभक्षवलिं दद्यात् ।
 ततः “प्रणमेदृण्वद्भूमौ मन्त्रेणानेन भक्षितः । भूतानि यानौह
 वसन्ति तानि वलिं गृह्णीत्या विधिनीपपादितम् ॥ अन्यत्र
 वासं परिकल्पयन्तु जयन्तु तानौह नमोऽस्तु तेभ्यः” । तत-
 स्तस्मिन् गर्ते दधिदूर्वापुष्पफलान्दपन्नवसुखेनाम्पूर्वघटेन
 एवोऽर्घ्यः वास्तोष्यतये नम इत्यर्घ्यं दद्यात् । “शिरसाचार्याय
 देवाय नमस्ते विश्वकर्मणे” । स्वाहेत्युचार्य विश्वकर्मणे नम
 इति पूजयेत् । ततः “वास्तुदेवगणाः सर्वे पूजामादाय याज्ञि-
 कात् । इष्टकर्मप्रसिद्धार्थं पुनरागमनाय च” । जमध्वमिति
 विसर्जयेत् । ततस्तदर्घ्यजलपूरितगर्ते प्रणवेन शुक्लपुष्पं चिह्ना
 शुभाशुभं पश्येत् निश्चलं चेत् कर्तुः स्थैर्यं जनयति दक्षिणाव-
 र्त्तात् हितं वामावर्त्तात् विपदं नाशं भूमिच्छेदादितनाशं
 स्रष्टुतां वा ततस्तत्र दधिदूर्वादिकं दत्त्वा मृत्तिकाया गर्ते पूर-
 येत् । ततः सूत्रपाताय ईशानादि प्रदक्षिणाक्षतुरः कौलकान्
 “विशन्तु ते तले नागा लोकपालाश्च कामगाः । गृहे त्वस्मिंश्च
 तिष्ठन्तु आयुर्वलकराः सदा” इति मन्त्रेण चतुष्कीणेषु दृढं
 रोपयेत् । तत ईशानादिक्रमेण सूत्रेण तं वेष्टयेत् । तत
 आग्नेय्यां गर्ते गन्धपुष्पाद्यलङ्कृतं स्तम्भं रोपयेत् । तत्र
 मन्त्रः । “यथाचलीगिरिर्मेरुर्हिमवांश्च यथाचलः । शुभप्रद-
 गृहस्तम्भ तथात्वमचली भव” ॥

अथ गृहप्रवेशः । “स्थायं समाप्यं कतुयूपकाष्टं गृह-
 प्रवेशो नञ्जवाजि बन्धः । यामे प्रवेशो नगरे पुरे वा दिने
 प्रथमं स्नानं शनैश्चरस्य ॥ ज्येष्ठादितिभ्यां संयुक्तं गृहप्रवेशोदि-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६७९

तच्च यत् । सत्तर्धं योजयेद्देशमप्रवेशे दैवचिन्तकः” ॥ विष्णु-
धर्मोत्तरे । “गोपुच्छविन्यस्तकरः प्रविशेच्च गृहं गृही । अनु-
श्रितः सुखीसखीसपत्नीकस्तथैव च ॥ कृत्वाप्रतो द्विजवरानथ
पूर्णकुम्भं दध्यक्षतास्त्रदक्षपुष्पफलोपशीभम् । दत्त्वा हिरण्य-
वसनानि तदा द्विजेभ्यो माङ्गल्यशान्तिनिलयं निलयं विधेच्च” ॥
महाभारते “पारावतमयूराय शुका वै सारिकास्तथा । गृह-
स्थेन सदा पोष्या आत्मनः श्रेय दच्छता” ॥ मत्स्यपुराणम् ।
“गोगजाश्चादिशालासु तत् पूरौषस्य निर्गमम् । अस्तं गते न
कर्त्तव्यं देवदेवे दिवाकरे” ॥ गृहसुपक्रम्य गोभिलः । “वर्ज-
येत् पूर्वतोऽप्यत्यमर्शं दक्षिणतस्तथा । न्यग्रोधमपराह शालुत्त-
राद्याप्युडुम्बरम् ॥ अश्वत्योऽग्निभयं कुर्यात् अक्षो म्रूयात्
प्रमायुकान् । न्यग्रोधी राजसं पीडा कुक्ष्यामयमुडुम्बराः” ॥
अक्षः पर्कटो प्रमायुकान् प्रक्षष्टपित्तानमायुः पित्तमित्यमरः ।
इति गृहारम्भप्रवेशौ ।

“ब्रह्मानुराधवसुतिस्यविशाखहस्तचित्रोत्तराग्निपवनादि-
तिरेवतीषु । जम्भर्त्तं जौवबुधशुक्रदिनोक्षवाहौ धार्त्यं नवं
वसनमौखरदेवतुष्टौ । नववस्त्रपरोधानम् ॥ पुण्यार्कादिति-
पितृरामित्रशशभृदित्तध्रुवत्वष्टृषु मुक्तादन्तसुवर्णविष्टुममणौन्
दध्वादिबुधे हरो । पुष्टेऽप्ये समये शुभे ध्रुवसुराचार्यादितो-
शेऽङ्गना नो रत्नं विभृयात् प्रवालकमयीन् शङ्खं हिता
स्त्रामिने” । इति रत्नधारणम् । पूर्वं स्त्रीपुंसामान्येन विधाय
पश्चात् स्त्रिया विशेषनिषेधः । “मूलेन्दुपूर्वावययाम्यपितर-
सर्पाम्निशक्नानिलशूलिनश्च । खड्गादिसम्भारणमेषु कुर्यात्
तिथौ विलम्बे च शुभे शुभाह्ने” इति खड्गादिधारणम् । “मैत्रे-
न्दुपौष्ण-पितृभादितिवाजिचित्रा-हस्तोत्तरात्रयहरीर्यावधात्-
भानि । एतेष्वसौष्टययनासनपादुकादि-सम्भोगकार्यमुद्दिनं

६७२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

मुनिभिः शुभाहे” । औपतिसंहितायाम् । “हस्तादिति
ब्रह्मगुरुक्षेत्रेषु पौष्णाग्निमूलेन्दुभचित्रभेषु । वारेन्दुजीवेश्व-
रितेन्दुजानां शय्यासनादीनि हितप्रदानि” । चिन्तामणौ
कारौतः । “हरिकरमरुदनुराधाविधाहृपौष्णादितिद्वयोत्तरमे
भोजनविधिशय्यासनभोगारम्भो हितार्थाय” इत्यलङ्कारादि-
धारणम् ।

“पुण्या मैत्रकरोत्तरस्त्ववरुणब्रह्माङ्गुपितेन्दुभिः शस्तेऽर्कं
शुभवारयोऽतिथिषु क्षुरे स्ववैर्येषु च । पुष्णेन्दौ जलराशिगे
दशमगे शुक्ले शुभांशोदये प्राग्भः सलिलाक्षयस्य शुभदो
जीवेन्दुपुत्रोदये । वारुणमूलविशाखसौम्यध्रुवहस्तापौष्णपुष्येषु ।
तर्कगुल्मलतादीनामारोपणं प्रशस्तम्” ॥ हस्तादिरोपणम् ।

अथ पुष्करिष्णारम्भः । मत्स्यपुराणे । “प्राप्य पक्षं शुभं
शुक्लमतीते चोत्तरायणे । आषाढे हे तथा मूलमुत्तरा त्रयमेव
च ॥ ज्येष्ठाश्रवणरोहिण्यः पूर्वभाद्रपदे तथा । हस्ताश्विनी
रेवती च पुष्यो मृगशिरस्तथा ॥ अनुराधा तथा स्वाती प्रति-
ष्ठादिषु शस्यते” ॥ अतीते पाप्मे गत्यर्थस्य प्राप्त्यर्थत्वात् ।
भविष्ये । “प्रतिपक्ष द्विताया च तृतीया पञ्चमी तथा । दशमी
त्रयोदशी चैव पौर्णमासी च कीर्त्तिता ॥ सोमो वृहस्पतिश्चैव
शुक्रश्चैव तथा बृधः । एते सौम्यग्रहाः प्रोक्ताः प्रतिष्ठायान-
कर्मणि” ॥ व्यवहारसमुच्चये । “प्रतिष्ठा सर्वदेवानां केशवस्य
विशेषतः । उत्तरायणमापन्ने शुक्लपक्षे शुमे दिने ॥ कृष्णपक्षे
च पञ्चम्यामष्टम्याश्चैव शस्यते । द्वादशेकादशौराका शुक्ले
कृष्णे च पञ्चमी ॥ अष्टमी च विशेषेण प्रतिष्ठायां हरिः शुभाः ।
ध्रुव लघु मृदुवर्गे वारुणे विष्णुदेवे मरुददितिधनिष्ठे शोमने
वासरे च । त्रिदशमदनजम्बीकादशे ग्रीतरश्मौ विबुधकृति-
रभीष्टा नाङ्गिनचक्रहीने” ॥ देवताघटनम् । प्राज्ञेशवासव-

ज्योतिष्शास्त्रम् ।

६७२

करादितिभास्विनीषु पौष्णामरेज्यशशिभेषु तथोत्तरासु । कर्तुः शुभे शशिनि केन्द्रगते च जीवे कार्या हरे शुभतिथौ विधिवत् प्रतिष्ठा ॥ पुष्याश्लेषकभमदैवतवासवेषु पौष्णानिलेशमचरोहिणीमूलहस्ते पौष्णानुराधहरिभेषु पुनर्वसौ च कार्याभिषेकतत्कृतपतिप्रतिष्ठा” ॥ महेशादिप्रतिष्ठा । ध्रुवस्य दुनक्षत्रगणे रवि शुभवारेषु सुतिथौ दौचा । स्थिरलग्ने शुभे चन्द्रे कोणे शुभे गुरो धर्मे । दौचाकरणम् । भुजवले । “युगादावयने पुष्ये कर्त्तव्यं विषुवद्वये । चन्द्रसूर्यग्रहे वापि दिने पुष्येऽथ पर्वसु ॥ या तिथिर्यस्य देवस्य तस्यां वा तस्य दौषणे । गृह्यागमविशेषेण प्रतिष्ठा मुक्तिदायिनौ” ॥ पञ्चपुराणे । “प्रतिपदनदस्योक्ता पवित्रारोहणे तिथिः । श्रिया देव्या द्वितीया च तिथीनामुत्तमा स्मृता ॥ तृतीया त्वयवान्या च चतुर्थी तत्कृतस्य च । पञ्चमी सोमराजस्य षष्ठौ प्रोक्ता गुह्यस्य च ॥ सप्तमी मास्करस्योक्ता दुर्गायाश्चाष्टमी तिथिः । मातृणां नवमी प्रोक्ता दशमी वासुकेस्तथा ॥ एकादशी ऋषौषाश्च द्वादशी चक्रपाणिनः” ॥ चक्रपाणिन इति पण्डितव्यवहार इत्यस्मात् । “त्रयोदशी त्वनङ्गस्य शिवस्य च चतुर्दशी । मम चापि मुनिश्रेष्ठ पौर्णमासी तिथिः स्मृता” ॥ इति देवप्रतिष्ठा ।

“शुभहरिघटलग्ने देवराट्पुण्ड्रिशास्त्रास्त्रिनयनविधियाम्यहम्बसर्पान्यभेषु सुकरणतिथियोगे शुक्रजीवाकं वारे तरणिघटनमिष्टं चन्द्रताराविशुद्धौ” । नौकाघटनं “शुभाहे विष्णुयुग्मेन्दुभगमैत्राशिपाणिषु । चाजनं घटनस्थानात् नावः शुभतिथौन्दुषु” ॥ निष्यन्न नौकाचलनम् । “अश्लिष्यकरेण्यसुधासुधानिधिपूर्वामित्रधनाश्रुतभे शुभलग्ने । तारकयोगतिथौन्दुविशुद्धौ नौगमनं शुभदं शुभवारे” ॥ नौयात्रा । हारीतः । “अस्त्राधाने निधनभे प्रत्यरो च विपत्करे । यदि व्याधिः

६७४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

समुत्पन्नः क्लेशाय मरणाय वा ॥ यदा ताराः शुभाः पुंसां
 नक्षत्रस्याशुभं फलम् । तत्र नात्यन्तिकं ज्ञेयमेवमन्वत्
 पण्डितैः ॥ तद्यत्र चन्द्रमास्तस्य गोचरे चाशुभप्रदः । तदा
 नूनं भवेन्नृत्युः सुधासम्प्रीतदेहिनः ॥ शिखिगुणरसेन्द्रिया-
 नक्षयशिविषयगुणर्तुपञ्चमपक्षाः । विषयैकचन्द्रयुग्मार्णवा-
 म्भिरुद्गानिलदहनाः । भूतयतपक्षवसवो ह्यो विंशच्छततार-
 कामानम् ॥ तदनुसारेण फलकथनम् । “षाट्ठां श्लेषा
 स्वाती पूर्वा ज्येष्ठासु च यस्य रीनक्षत्रं स्यात् । चम्बन्तरि-
 ष्यापि चिकित्सितस्य तस्यासवो न स्युः” कौशिकः । “कृत्ति-
 कासु यदा व्याधिर्नृणां संप्रतिपादितः । नवरात्रं भवेत्
 पीडा त्रिरात्रं रोहिणीषु च ॥ मृगशीर्षे पञ्चरात्रमाट्ठायां
 मुच्यतेऽसुभिः । पुनर्वसौ तथा पुष्ये सप्तरात्रं विधीयते ॥
 नवरात्रं तथाश्लेषे मासमेकं मघासु च । ह्री मासौ पूर्वफल्गु-
 व्यासुत्तरासु त्रिपञ्चकम् ॥ ज्येष्ठे च सप्तमे मोक्षश्चित्रायामर्ध-
 मासकम् । मासद्वयं तथा स्वात्यां विशाखे दिनविंशतिः ॥
 मैत्रे चैव दशाहानि ज्येष्ठायामर्धमासकम् । मूले न जायते
 मोक्षः पूर्वाषाढे त्रिपञ्चकम् ॥ उत्तरे विंशतिर्ज्ञेया ह्री मासौ
 श्रवणे तथा । धनिष्ठायामर्धमासं वारुण्याश्च दशाहकम् ॥
 न च भाद्रपदे मोक्ष उत्तरासु त्रिपञ्चकम् । रेवत्यां दिनविं-
 शत्या चाहीरात्रं तथाश्लिन्धौ ॥ प्राणैर्विसुच्यते नित्यं भरण्यां
 नात्र संशयः । कौशिकेन समादिष्टा नक्षत्रव्याधिसम्भवाः ॥
 नक्षत्रं प्रतिकर्त्तव्यं नक्षत्रपथजानता । क्षीरवृक्षस्य समिधो
 जुहुयादग्निदेवते ॥ तिलमक्षतान् यास्ये घृतमेवाग्निदेवते ।
 प्राजापत्ये जुहुयात्तु यास्यधीजकरञ्जकम् ॥ सौम्ये गव्यं पयो
 रौद्रे सर्पिर्मधुसमन्वितम् । अदितिर्देवता यस्य घृताक्तास्त्रि-
 तण्डुलाः ॥ पायसं सर्पिषा चैव बृहस्पत्यधिदेवते । आस्यो-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६०५

अभिष्य पत्रञ्च सर्पिः सर्पाभिदैवते ॥ पितरो देवता यस्य
 घृताक्तास्त्रिकतण्डुलाः । अक्षता नाज्ययुक्ताश्च भगे सर्पिस्त-
 योत्तरे ॥ सावित्रे दधिहोमो त्वष्ट्रे चित्रौदनं इविः । यवाः
 स्वात्याश्च होतव्याश्चन्द्राग्निभे तु पायसम् ॥ मैत्रे सर्पिस्तु जुहु-
 यात्तदेव चेन्द्रदैवते । यथोपपन्नमक्षश्च जुहुयाच्चेर्जते तथा ॥
 अश्वदैवते शालिवीजं वैश्वदेवे तु रूषकम् । रक्तामां तण्डुला-
 नाश्च होतव्यं विष्णुदैवते ॥ न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थसमिधो वसु-
 दवते । वाइणे वारिजातानां पुष्पाणां होम इष्यते ॥ अजैक-
 पादे होतव्यं प्राजापत्येन तत्तसमम् । अहि व्रधे तु नक्षत्रे
 पिष्टकाश्च प्रशस्यते ॥ पौष्णे फलान्मन्त्रण्डानि हुनेदष्टोत्तरं
 शतम् । सावित्र्या हुतमेतत्तु ब्राह्मणाभिहितं पुरा ॥ आत्वा
 चैव तु होतव्यं सद्यो ज्वरहरं परम् ॥ भीमपराक्रमे । “कृत्ति-
 कायां पिष्टकङ्गागमुखे दध्युदकञ्च देयम् । रोहिण्यां पिष्टक-
 गोमुखे शाकम् ॥ मृगशिरसि पिष्टकमृगमुखे माषो देयः ।
 आर्द्रायां पिष्टकगोमुखे रक्तम् । पुनर्वसो पिष्टकवराहमुखे
 पटोलम् । पुष्ये पिष्टकङ्गागमुखे पायसम् । अश्लेषायां पिष्ट-
 कवराहमुखे घृतम् । मघायां पिष्टकवानरमुखे तिलाः ।
 पूर्वफल्गुन्यां पिष्टकनरमुखे मुद्गतिलपूपिकाः । उत्तरफल्गुन्यां
 पिष्टकवल्लोवर्दमुखे शाकम् । हस्तायां पिष्टकमहिषमुखे
 पुष्करमूलम् । चित्रायां पिष्टकव्याघ्रमुखे तगरपुष्पम् । स्वात्यां
 पिष्टकमार्जारमुखे तिलाः । विशाखायां पिष्टकव्याघ्रमुखे
 गुडभक्तम् । अनुराधायां पिष्टकमृगमुखे कुलत्पम् । ज्येष्ठायां
 पिष्टकमूषिकमुखे धन्याकम् । मूले पिष्टकमार्जारमुखे तिलम् ।
 पूर्वाषाढायां पिष्टककुम्भौरमुखे वचा । उत्तराषाढायां पिष्ट-
 कवृषमुखे शाकभक्तम् । श्रवणायां पिष्टकमहिषौमुखे रक्तम् ।
 धनिष्ठायां पिष्टकनरमुखे शाकभक्तम् । शतभिषायां पिष्टक-

६७६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

वागरमुखे पिप्पली । पूर्वभाद्रपदायां पिष्टकनरमुखे सित-
 तण्डुलाः । उत्तरभाद्रपदायामप्येवम् । रेवत्यां पिष्टकनरमुखे
 गुडभक्तम् । अश्विनौ भरण्योरप्येवम् । एवं नक्षत्रदोहदे कृते ज्वरो
 नश्यति । एतद्विधानन्तु प्रथमं मन्त्रपुष्पधूपदौपनैवेद्यैः सदैप-
 माख्यपताकैः प्रपूज्य कार्यम् । “उरगशतभवाद्ग्रास्येष्ठयाम्य-
 त्रिपूर्वास्तपि च रविजभौमे चार्कवारेण योगे । यदि भवति
 चतुर्थी द्वादशी भूतवष्टीनिगदित इह जन्तोर्नाशकालः प्रविष्टः ॥
 चरराशौ विलम्बस्ते द्विदेहाहं च पश्चिमे । रोगस्य प्रशमः प्रग्ने
 विपर्यासे विपर्ययः ॥ शुभशङ्काः सौम्यनिरोक्षिताश्च विलम्ब-
 संसाष्टमपञ्चमस्थाः । त्रिषङ्ग्दशा येषु निशाकरः स्वात् शुभं
 वदेद्भोगनिपौडितानाम् ॥ पापक्षेषु प्रश्नलम्बे पापसंयुतवौक्षिते ।
 तथैव चाष्टमस्थाने रोगिणां मरणं भवेत्” ॥ मरणसूचकयोग-
 द्वयम् । “मन्दः पापसमेतो लम्बाक्षवमः शुभैरयुतदृष्टः ।
 रोगार्तः परदेशे चाष्टमगो मृत्युकर एव” ॥ परदेशस्थस्य
 रोगक्षानं मृत्युक्षानञ्च । “मूलमघादीक्षेवा भरणी विशाखाश्वि-
 दैवतेषु नरः । गरुडप्रियोऽपि दष्टो न प्राणिति दन्दशूकेन ॥
 पालाञ्चनाक्षेपनलावणैस्तु दैवविषं समुक्षारयति” ॥ दष्टस्य
 गरुडीमूलं यदि दृष्टमश्यामलं भवति । गरुडी पुनर्नवा ।
 “अर्कजटावस्कुलमसृणं चूर्णमतिशिशिरसलिलसंयुक्तम् । पौत-
 मक्षिकनकगोनाशह्यारिविवाणां विद्रावणम् ॥ ओषसलिल-
 मसृणवर्तितकाकलिकामूलपानक्षेपनेन । अपसरति मण्ड-
 लिविषं मारुतविह्वतमिव घनहृदम्” ॥ ओषसलिलं काष्ठीकं
 काकलीमूलं गुञ्जामूलम् । “लज्जालुकामूलं नौकीमूलमात-
 पतण्डुलजलेन । मण्डलिविषमतिविषममपि पौतं निवा-
 रयति ॥ यः पिबति पुण्यदिवसे जलपिष्टं सितं पुनर्नवा-
 मूलम् । पार्श्वेनापि न क्षलु विचरति तस्याहि इन्द्रिको

अथोतिस्तत्त्वम् ।

६७७

धर्मम् ॥ आतातपीयकर्म्मविपाके । “महापातकजं चिह्नं
 सप्तजन्मसु जायते । उपपातकजं पञ्च त्रीणि पापसमुद्भवम् ॥
 दुष्कर्मजा मृणा रोगा यान्ति चैव क्रमात् शमम् । जपैः सुरा-
 र्चनैर्होमैर्दानैस्तेषां शमो भवेत् ॥ पूर्वजन्मकृतं पापं नरकस्य
 परित्यजे । बाधते व्याधिरूपेण तस्य कच्छादिभिः शमः ॥
 कुष्ठश्च राजयक्ष्मा च प्रमेहो बह्वणौ तथा । मूत्रकच्छाश्मरी-
 काया अतीसारभगन्दरौ ॥ दुष्टव्रणं गण्डमाला पक्षाघातो-
 ऽचिनाशनम् । इत्येवमादयो रोगा महापापोद्भवाः स्मृताः ॥
 जलोदरयक्तृग्लौहशूलरोगव्रणानि च । श्वासाज्जीर्णज्वरच्छार्दि-
 श्वमसोद्भगजघ्नाः ॥ रक्तार्बुदविसर्पाद्या उपपापोद्भवा गदाः ।
 दण्डावतान कश्चित् वपुः कम्पविचर्चिकाः ॥ बल्मीकपुण्ड-
 रौकाद्या रोगाः पापसमुद्भवाः । अर्ख आद्या मृणा रोगा
 अतिपापोद्भवा मताः ॥ अन्ये च बहवो रोगा जायन्ते रोग-
 सङ्गराः । उच्यन्तेऽथ निदानानि पायश्चित्तानि च क्रमात् ॥
 महापापे तु सर्वं स्वात्तद्वैतूपपातके । दद्यात् पापे तु षष्ठांशं
 कल्पं व्याधिवलावलम् ॥ सप्तमुच्चावचं पुण्यं प्रदद्याद्देवता-
 र्चने । दद्याद्द्विजसङ्घस्राय मिष्टान्नं द्विजभोजने ॥ गोदाने
 वत्सयुक्ता गौः सुशौक्षा च पयस्विनी ॥ गोदानमधिकृत्यादि-
 पुराणे । “अरोगस्यैव जायेत तेजस्वी च भवेद्भरः” ॥ मनुः ।
 “शौषधान्यगदो विद्या देवौ च विविधा स्थितिः । तपसैव
 प्रसिध्यन्ति तपस्तेषां हि साधनम्” ॥ अगदोनैरुच्यम् ।
 आतातपः । “यथा निदानं दोषोक्त्यः कर्मजो हेतुभिर्विना ।
 महारब्धोऽल्पके हेतार्थान्तिमो दोषकर्मजः” ॥ सारावल्याम् ।
 पथाग्निनां शौलवतां नराणां सदृत्तिभाजां विजितेन्द्रियाणाम् ।
 एवं विधानामिदमायुरत्र चित्त्यं सदा ब्रह्ममुनिप्रवादः” ॥
 व्यक्तमाह याज्ञवल्क्यः । “वर्त्त्याधारस्त्रेहयोगाद् यथा दोषस्य

३७८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

संस्थितिः । विक्रियापि च दृष्टैवमकाले प्राणसंशयः ॥
 यथा चाविकलवर्त्यादिसत्त्वे प्रचण्डवातादिना दीपनाशस्तथा
 सत्यप्यायुषि चाशुभकर्मवशात् नौदुर्गवत्संयुष्टापप्यसेवित्वा-
 दिना प्राणनाश इति । आयुर्वेदे । “यथाशाल्मश निर्णीतो
 यथा व्याधिरिचिकित्सितः । न शमं याति यो व्याधिः स ज्ञेयः
 कर्मजो बुधैः” ॥ तच्चिकित्सायां भारतीयभट्टाचार्यः । “दाने-
 र्दयादिभिरपि द्विजदेवता गोगुर्वर्चनापणतिभिश्च जपैस्त-
 पोभिः । इत्युक्तपुष्पनिचयेरुपचीयमानाः प्राक् पापजा यदि
 रुजः प्रशमं प्रयान्ति” ॥ अतएव हेमाद्रिदृष्टदानच्छण्डे तत्त-
 द्रोगे तत्तद्दानाभिधानपूर्वकं भगवद्वाक्यम् । “सुवर्णदानं
 सर्वेषां रोगाणां शमकारणम् । तस्मात् सर्वपयद्वेन कर्तव्यं
 कमलोद्भव” ॥ कर्मदोषोभयजव्याधौ च । “दानादिभिः
 कर्मभिरोषधौभिः कर्मक्षये दोषपरिक्षये च । सिद्ध्यन्ति ये
 यद्ववतां कथञ्चित्तत्कर्मदोषप्रभवा गदास्तु” ॥ अतएवोक्तम् ।
 “प्रायश्चित्तमकृत्वा तु कर्म कुर्याच्च किञ्चन । अनिस्तौर्णमघं
 यस्माद्दिगुणं परिपश्यते” ॥ केवलदोषजे तु । “स्वहेतुदुष्टे-
 रनिन्नादिदोषैरुपप्लुतेः स्वेषु परिश्वलद्भिः । भवन्ति ये पाण-
 भृतां विकारास्ते दोषजा भेषजशुद्धिसाध्याः” ॥ बृहस्पतिः ।
 “अज्ञातोषधमन्त्रस्तु यश्च व्याधेरतत्त्ववित् । रोगिभ्योऽयं
 समादत्ते सदण्डश्रौतवद्विषक्” ॥ नन्दिपुराणे । “अप्येकं
 नौरुजं कृत्वा जन्तुं यादृशतादृशम् । आयुर्वेदप्रभाषेण किञ्च
 दत्तं भवेद्भुवि” ॥ किञ्च दत्तं भवेदिति सर्वदानफलं लभते
 इत्यर्थः । लिङ्गपुराणम् । “आयुष्ये कर्मणि क्षौषे लोकोऽयं
 दूयते मया । औषधानि च मन्त्राश्च न होमो न पुनर्जपः ।
 त्रायन्ते मृत्युनोपेतं जरया वापि मानवम्” ॥ इति काल-
 वाक्यम् । हरिवंशेऽपि । “दैवं पुरुषकारेण न शक्यमति-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६७२

वर्त्तितुम्” इति । “न गृह्णन्ति न शृण्वन्ति न पश्यन्ति गता-
युषः । दीपनिर्वाणगन्धश्च सुहृद्वाक्यमरुन्धतौम्” ॥ विष्णु-
धर्माक्षरे । “हरिं गोविन्दचन्द्रार्कसुरास्त्रीन् प्रतिपूज्य च ।
शृण्वन् मन्त्रमिमं पुण्यं विद्वान् भेषजमारमेत् ॥ ब्रह्मदक्षा-
श्विहृद्रेन्द्राभूचन्द्रार्कानिस्तानलाः । ऋषयश्चौषधिधामा भूत-
संघाश्च पान्तु ते ॥ रसायनमिवर्षीणां देवानाममृतं यथा ।
स्वधेवोत्तमनागानां मेषज्यमिदमस्तु ते” ॥ स्वयं भक्षणे तु ते
इत्यत्र मे इति वदेत् । अविशेषेण भक्षणेऽपि पठेत् । “ह्यङ्गो-
दये गुह्यधेन्दुसितेषु तेषां वारे रवेच सुविधौ सुतिथौ सुयोगे
भेषजपञ्चगवियाखण्डितरेषु जन्मर्क्षविष्टिरहितेष्वगदः शुभाय” ॥
औषधकरणम् “चित्रायुगे विधियुगे मित्रयुगे सप्तषु वारुण-
विष्णौ । वस्तिविरेचनवेधाः शुभदिनतिथिचन्द्रलग्नेषु” ॥ वस्ति-
श्चर्मपुटः विरेचनं विरेकः । वेधो व्रणादिवेधः । “पौष्णा-
स्त्रिणौ द्रविणशक्रसमौन्द्रपुण्याहस्तादितौन्दुहरिर्मूल हुताश-
मित्रैः । चित्रान्वितैर्भुगुह्यधेन्दुरवौष्यवारे भेषज्यपानमचिरा-
दपहन्ति रोगान्” ॥ उत्तरात्रयेऽपि बहुलमृगेति वचनात् ।
रत्नमालायाम् । द्युनशत्रुनिधनव्ययशुद्धौ सदृग्दृष्टेः नितरां बल-
वत्सु । आयुषश्च हितकारिणि योगी कौर्त्तिता नियतमौषधसेवा” ।
द्युनादिषु पादयोगे क्षयशून्येषु आयुष्मानित्यादिनित्ययोगे ।
भौमपराक्रमे । “भेषज्यपाने गुह्य सोमशुक्राः शुभं विलम्बं दिवसो
रवेच । तिथावरिक्ले करणे च शस्त्रे योगी च लग्ने द्विशरीर-
सङ्गे” ॥ तत्रैव “रोहिणी चानुराधा च शस्त्रमौषधभक्षणे” इति
वचनाद्रोहिण्यामपि । “व्यादित्येषु चरेषु शक्रादिनक्तपुष्योप-
चन्द्रेषु च । क्रूराहव्यतिपातविष्टिदिवसेष्विन्दावशस्त्रे तथा ॥
केन्द्रस्थेष्वशुभेष्वकामतिथिषु स्नानं गदो मुक्तिः । शस्त्रं तत्र
न शोभनाविधिभुजङ्गर्त्तन्दु सदासराः” ॥ रोगिस्नानम् । “सेवा

६८०

व्योतिस्तत्त्वम् ।

चक्रे सप्तशीर्षे सप्तपृष्ठे तथोदरे । पादयोः सप्त ऋचाणि
 साभिजिन्ति म्यसेषुधः ॥ स्वामिभाट्टृत्यभं गण्यं भृत्यभात्
 स्वामिभं ततः । निष्फलं पादपृष्ठस्ये सफलं मस्तकोदरे” ॥
 सेवा चक्रम् । “ध्रुवलङ्घुमृदुवर्गे वासवे विष्णुदेवे विकुलरविज-
 वारे केन्द्रकोणेषु सखु । हितनुवृषभपञ्चास्योदये चन्द्रशुद्धौ
 स्तुतिधिकरणयोगे दर्शनं भूमिपानाम्” ॥ राजदर्शनम् ।
 मत्स्यपुराणे । “राज्ञस्तु दक्षिणे पाश्वे” वामे चोपविशेत्तथा ।
 पुरस्तात् तथा पश्चात् आसनम् विगर्हितम् ॥ स्वयं तथा न
 कुर्वीत स्वगुणाख्यापनं पुनः । स्वगुणाख्यापने चैव परमेव
 प्रयोजयेत् । परार्थमस्य वक्तव्यं सुखे चेतसि भार्गव । स्वार्थं
 सुहृद्विवेक्तव्यं न स्रयन्तु कदाचन” ॥ अस्य राज्ञः । “अज्ञा-
 प्यमाने चान्यस्मिन् समुत्थाय त्वरान्वितः । अहं किं करवा-
 ण्यौति वाच्यो राजा विजानता । नातिवक्ता न निर्वक्ता न च
 मात्सरिकस्तथा ॥ आत्मसम्भावितस्यैव न भवेत् कथञ्चन ।
 आराधनासु सर्वासु भृत्यवश विवेष्टिते । कक्षासु दोषं क्षिपति
 वाक्वभङ्गं करोति च । विरक्तलक्षणं ह्येतदनुरक्तस्य लक्षणम् ।
 दृष्ट्वा प्रसन्नो भवति वाक्च गृह्णाति चादरात् । कुशलादि-
 परिप्रश्नो संप्रापयति चासनम् । इति रक्तस्य कर्त्तव्या सेवा
 रविकुलोद्भव । यदप्यल्पतरं कर्म तदप्येकेन दुष्करम् ॥ पुरु-
 षेणासहायेन किन्तु राज्यं महत्यदम् । कामं क्रोधं मदं मानं
 लोभं हर्षं तथैव च । जेतव्यमरिषड्वर्गं सत्वरं पृथिवी-
 क्षिता । न राज्ञा मृदुना भाव्यं मृदुर्हि परिभूयते । न भाव्यं
 दारुणेनापि तोक्ष्णादुद्दिजते जनः । अदौर्घसूत्रश्च भवेत् सर्व-
 कर्मसु पार्थिवः । दौर्घसूत्रस्य नृपतेः कर्म नष्टं भवेत् स्वयम् ।
 रोगे दर्पे च मान्ये च द्रोहे पापे च कर्मणि । अप्रिये चैव
 कर्त्तव्ये दौर्घसूत्रः प्रशस्यते । भृत्यैः सह महीपालः परोहा-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६८१

सञ्च वर्जयेत् । मृत्याः परिभवन्तीह नृपं हर्षणसत्कथम् ।
 पौरुषं देवसम्पत्त्या काले फलति पार्थिव । अयमेतन्मनुष्यस्य
 पिण्डितं स्यात् फलावहम् । कृषेर्हृष्टिसमायोगात् दृश्यन्ते
 फलसिद्धयः । तास्तु काले प्रदृश्यन्ते नैवाकाले कथञ्चन ॥
 महाभारते । “लाभेन हर्षयेद् यस्तु न व्यथेद् यो विमानितः ।
 अशंसूदश्च यो नित्यं स राजवसतिं वसेत् । बलवान् शूर
 अन्तान्मृच्छायेवानुगतः सदा । सत्यवादी मृदुर्दासः स राजव-
 सतिं वसेत्” ॥ नयमाह हरिपंशे नारदः । “अनुक्ते वापि
 सुहृदा वक्तव्यं जानता हितम् । न्यायश्च प्राप्तकालश्च परा-
 भवमजानता । वक्तव्यं सर्वदा सहितप्रियश्चापि यचितम् ।
 आनृण्यमेतत् स्नेहस्य सहितरेवाहृतं पुरा । यस्थोत्तापकरं पश्चात्
 आरब्धं कार्यमौदृशम् । आरभेन्मैव तद्दिहान् स च बुद्धिमतां
 नयः । कुमित्रे सौहृदं नास्ति कुमार्यायां कुतो रतिः । कुतः
 पिण्डं कुपुत्रे तु नास्ति सत्यं कुराजनि । कुसौहृदे क्व विश्वासः
 कुदेष्टे न प्रजोष्यते । कुराजनि भयं नित्यं कुपुत्रे सर्वदा भयम् ।
 अपकारिणि विश्वस्यं यः करोति नराधमः । अनाथो दुर्बलो
 यस्तु न चिरं स तु जीवति । न विश्वसेद विश्वस्ते विश्वस्ते नाति-
 विश्वसेत् । विश्वासादयमुत्पन्नं मूढान्यपि निजस्तति । राज-
 सेविषु विश्वासं गर्भसङ्गरितेषु च । यः करोति नरो मूढो न
 चिरं स तु जीवति । शत्रुशेषमृणाच्छेषं शेषमग्नेश्च भूमिप ।
 पुनर्वहन्ति संभूय ततः शेषं न शेषयेत् । अदोहं समयं कृत्वा
 सुनीमामयतो हरिः । जघान् नमुचिं पश्चादपां फेनेन पार्थिव ।
 कृत्वा सम्बन्धकं चापि विश्वसेच्छत्रुणा न हि । पुलोमानं
 जघामादौ जामातापि शतक्रतुः । न चासन्नं निवस्तव्यं सर्वैरे
 वर्जिते रिपौ । पातयेत्तं समूलं हि मदौकूलमिव द्रुमम्” ।
 विश्वपुराणे । “अल्पहानिस्तु सोढव्या वैरेणार्थार्थमं त्यजेत् ।

६८२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

उपायतः समारब्धा सर्वे सिध्यन्त्युपक्रमाः ॥ ज्योतिषे ।
 “अन्धकं तदनुमन्दलोचनं मध्यलोचनमतः सुलोचनम् । रोहि-
 णीप्रभृतिभं चतुर्विधं नूनमत्र गणयेत् पुनः पुनः । लाभोऽन्धके
 निकट एव इतस्य चौरैर्द्रव्यस्य लब्धिरिह केकरके प्रयत्नात् ।
 द्रव्यश्रुतिर्भवति मध्यमलोचनासौ न प्राप्तिरुत्तमविलोचनमे
 कदाचित्” । मत्स्यपुराणे । “कार्तवीर्यार्जुनो नाम राजा
 बाहुसहस्रभृत् । येन सागरपर्यन्ता धनुषा निर्जिता मही ।
 यस्तस्य कौर्त्तयेन्नाम कस्यमुत्थाय नित्यशः । न तस्य वित्त-
 नाशः स्यान्नष्टश्च लभते पुनः” ॥ कस्यं प्रातः ।

अथ परौक्षा । “नो शुक्रान्तेऽष्टमेऽर्के गुरुसहितरवौ जम्भ-
 मामिऽष्टमेन्दौ विष्टौ मासे मलाख्ये कुजशनिदिवसे जम्भतारासु
 चाथ । नाडीनक्षत्रज्ञेने गुरु रविरजनीनाथ ताराविशुद्धौ प्रातः
 कार्या परौक्षा हितनुचरगृहशोदये शस्तलग्ने । अष्टम्याश्च
 चतुर्दश्यां प्रायश्चित्तपरौक्षणे । न परौक्षा विवाहश्च शनिभौम-
 दिने भवेत् । प्रायश्चित्तं अनुराधा स्वधनिष्ठा पुष्या इस्ता-
 त्रयं तथा । ज्येष्ठावारुणपौष्णौ च नाट्यारम्भे शुभोगणः” ।
 नाट्यारम्भः ।

अथ कृषिकर्म । तत्र कूर्मचक्रम् । “प्राञ्चुखो भगवा-
 न्देवः कूर्मरूपी व्यवस्थितः । आक्रम्य भारतं वर्षं नव भेदं
 यथाक्रमम् । मध्यप्रागग्निं याम्यादि कृत्तिकादिष्वयत्रयैः
 क्रूरवेधयुतैस्तैस्तु पौष्यन्ते तन्निवासिनः । पूर्वापरे भवेद्वेधो-
 वेधयोत्तरदक्षिणे । ईशानरक्षसोर्वेधो वेध आग्नेयं मार्कते ।
 तारात्रयान्वितं तत्र सौरिं यत्नेन चिन्तयेत् । नाभिशीर्षचतु-
 ष्पादकक्षपुच्छे च संस्थितम् । अतिवृष्टिरनावृष्टिः शत्रुभा
 मूषिकाः खगाः । स्वचक्रं परचक्रञ्च समैते भव्यवन्ति च ।
 एवं देशगृहग्रामक्षेत्रनामर्क्षतो वदेत्” ॥ तथा च “यत्र यत्र

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६८२

च नक्षत्रे दिव्यपार्थिवनाभसाः । दृश्यन्ते सुमहोत्पाताः स्वां
 दिशं तत्र पौडयेत् । सौरिर्वंशाधिको दुष्टः स्वल्पवीर्यः शुभा-
 वहः । एकदा पौडयेद् यत्र भानुजः कूर्मपञ्चके । तत्र स्थाने
 महाविघ्नो जायते नात्र संशयः । दृष्टस्थाने गते चन्द्रे कर्त्तव्यं
 शास्त्रिपौष्टिकम् । कूर्माङ्गस्यदेशानाह । “मध्ये सारस्वता-
 मस्याः शूरसेनाः समाधुराः । पञ्चालशालमाण्डव्यकुरुत्तेत्र-
 गजाङ्गयाः । मरुनेमिषविश्वद्विपाण्ड्यचोषाः सयामुनाः ।
 काश्यपोध्या प्रयागश्च गया वैदेहकादयः । प्राच्यां मागधशीणौ
 च वारेन्द्रौगोडराट्काः । वर्धमानतमो विम प्राग्ज्योतिषोदया-
 दयः । आग्नेय्यामङ्गवङ्गोपवङ्गवैपुरकोशभाः । कलिङ्गोद्गाम-
 किष्किभ्या-विदर्भशवरादयः । दक्षिणेऽवन्ति-माहेन्द्रमलया
 ऋथमूककाः । चित्तकूटमहारण्यकाश्चौसिङ्गलकोङ्कनाः । का-
 वैरौ तास्त्रपर्णी च लङ्कात्रिस्तूटकादयः । नैर्ऋते द्रविडानर्त्त-
 भङ्गाराट्काश्च वैवतः । जवनः पल्लवः सिन्धुः पारसीकादयो
 मताः । पश्चिमे वैड्यास्ताद्रिस्तेच्छवासशकादयः । वायव्ये
 मुञ्जराट्का नाटजालम्बरादयः । उत्तरे चीननेपालङ्गमकैकेय-
 मन्दराः । गान्धारहिमवत्क्रौञ्चगन्धमादनमालवाः । कैलाश-
 मद्रकाश्मीरस्तेच्छदेशाः खशादयः । ईशाने स्वर्णभौमश्च गङ्गा-
 द्वारश्च टङ्गुनः । काश्मीरमङ्गपुरककिरातादरदादयः” ॥ इति
 कूर्मचक्रम् । देवतः । “सिन्धुसौवीरसौराष्ट्रास्तथा प्रत्यन्त-
 वासिनः । अङ्गवङ्गकलिङ्गोद्गान् गत्वा संस्कारमर्हति” ॥ तीर्थ-
 यात्राव्यतिरेकेणेति द्रष्टव्यमिति मिताचरा । व्यासः । “उपरा
 बहुला भूमिः पत्न्यानस्तस्कराहताः । सर्वे वाणिजिकाश्चैव
 भविष्यन्ति कलौ युगे ॥ शस्यानिष्पत्तिरफला तरुणा वृद्धि-
 शीलिनः । भविष्यत्यफलो हर्षः क्रोधश्च सफलो नृणाम् ॥
 पुरुषात्पुं बहुस्त्रीकं तद्युगात्सस्य लक्षणम्” ॥ तत्र ग्रामादिषु

६८४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

स्वनामफलम् । ज्योतिषे । “अवर्गेऽष्टाविधुः के च षट्के
वेदाष्टवर्गके । एकं ते सप्त पे वर्गे ये द्वयं शे च षष्ठयः ॥ इत्य-
मष्टसु वर्गेषु याः संख्याः कथिताः क्रमात् । नान्निवर्णात्
स्वराद्यैव प्रत्येकं तां प्रकल्पयेत् ॥ एकीकृत्याष्टभिर्भुक्ते शेष-
संख्या ध्वजादयः । ध्वजो धूम्रश्च सिंहः श्वा ह्रस्वभो रामभो
गजः ॥ ध्वाङ्गश्चक्रमतो ज्ञेयः फलं तत्र बलक्रमात् । ध्वाङ्ग-
श्चधूम्रह्रस्वभा गजः सिंहो ध्वजः श्वरः ॥ यथोत्तरबला एते
ज्ञातव्याः स्वरपारगैः । प्रभौ योधे पुरे देशे मित्रनारो गृहेषु
च ॥ बलात् प्रायो भवेत्ताभो न लाभो बलवर्जितात् ।
अ गरुडः क मार्जारश्च सिंहश्च शुनीसुतः ॥ त भुजङ्गः प चाक्षुः
स्यात् य वर्गे भः श मेषकः । नामादिवर्णतो ज्ञेया षष्टौ वर्गाः
क्रमादमौ ॥ यद्गर्गभक्ष्यो यः प्रोक्तस्तस्मात्तस्य भवेत् ज्ञयः ।
ग्रामवर्गस्य ये भक्ष्यास्त्यज्यास्तद्ग्रामवासिनः ॥ एवं दुर्गे रक्षे
त्यज्या न कर्त्तव्या गडाधिपाः । अवर्णाद्यष्टकं ज्ञेयं प्रागाद्यष्ट-
दिशां क्रमात् । स्ववर्णात् पञ्चमे स्थाने दण्डिर्भङ्गश्च जायते” ॥
व्यासः । “धनिनः श्रीत्रियो राजा नदी वैद्यश्च पञ्चमः । पञ्च
यत्र न विद्यन्ते तत्र न दिवस वसेत्” ॥ मत्स्यपुराणे । “फाल-
कृष्टे देशे सर्वधौजानि रोपयेत् । त्रिपञ्चसप्तरात्रेण यत्र
रोहन्ति तान्यपि । ज्येष्ठामध्याह्निष्ठाभूर्वर्जनीयेतरा मता” ॥

अथ लाङ्गलचक्रं स्वरोदये । “लाङ्गलं दण्डिका यूपं
योक्तद्वयसमन्वितम् । दण्डिकादिलिखेद्गानि दिनेशाक्रान्त-
भादितः ॥ दण्डिका इलयूपानां द्विद्विस्थाने त्रिकं त्रिकम् ।
योक्तयोश्च चिकश्चैव मध्ये पञ्चाशकं द्वयम् ॥ दण्डस्थे च गवां
हानिर्यूपस्थे स्नाभिर्नो भयम् । लक्ष्मीर्लाङ्गलयोक्तादौ चेन्ना-
रम्भदिनर्त्तके” ॥ इति लाङ्गलचक्रम् ।

अथ क्षौजोत्थचक्रम् । “सूर्य्यमादुरगः स्वाप्यस्त्रिनाद्योका-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६८५

न्तरक्रमात् । मुखे त्रीणि गले त्रीणि भानि द्वादश तूदरे ॥
 पुच्छे चतुर्वह्निः पञ्च दिनभाञ्च फलं वदेत् । वदने चोचकं
 विद्यात् गलकेऽङ्गारकस्तथा ॥ उदरे धान्यहृदिः स्यात् पुच्छे
 धान्यक्षयो भवेत् । इति रोगभयं राज्ये चक्रे वीजोत्तिसम्भवे ॥
 सूर्यभात् सूर्यभुज्यमानमक्षत्रात् । त्रिनाड्येकान्तरक्रमादिति
 यद्यश्विन्यां रविस्तदा तामारभ्य गणयेत् । त्रिनाडीषु अश्विनौ-
 भरणौकृतिका दत्त्वा रोहिणीं वह्निः कार्य्या मृगशिरस आर्द्रा
 पुनर्वसु नाडीषु दत्त्वा पुष्यो वह्निः कार्य्यः एवं क्रमेणान्या
 लेख्याः । चोचकं शस्यशून्यताम् । ईतयः । “अतिवृष्टिरना-
 वृष्टिः शलभा मूषिकाः खगाः । प्रत्यासन्नाञ्च राजानः वडेते
 ईतयः स्मृताः” ॥ इति वीजोत्तिसचक्रम् ।

अथ वृषचक्रम् । “वृषचक्रं वृषाकारं सर्वावयवसंयुतम् ।
 लिखित्वा विन्यसेद्भानि वृषनामर्चपूर्वकम् ॥ मुखाक्षिकर्ण-
 शीर्षेषु शृङ्गे स्कन्धे द्विकं द्विकम् ॥ त्रीणि पृष्ठे हयं पुच्छेऽष्टौ
 पादे तूदरे त्रिकम् । हस्तप्रवाहवीजोत्तिसप्रारम्भादिदिनर्चकम् ॥
 यदङ्गेषु स्थितं तस्माद्वक्ष्ये सर्वं शुभाशुभम् । आस्ये हानिः सुखं
 नेत्रे कर्णे भिक्षाटनं तथा ॥ शीर्षे धृतिस्तथा शृङ्गे सौख्यं
 स्कन्धे च मङ्गलम् । पृष्ठे कष्टं शुभं पुच्छे भ्रमः पादे सुखं
 हृदि । चन्द्रयोगादिदं प्रोक्तं वृषचक्रफलं बुधैः” ॥ इति वृष-
 चक्रम् ।

दौषिकायाम् । “पूर्वास्त्रियाम्यफणिपित्रशिवान्यभेषु रिक्ता-
 ष्टमीविगतचन्द्रतिथिं विहाय । द्वाङ्गानिगोसमुदाये विष्णु-
 नार्किक्वारे शस्तेन्दुयोगकरणेषु हस्तप्रवाहः । हस्तप्रवाहपद्मीज-
 वपनस्य विधिः स्मृतः । चित्रायाञ्च शुभे केन्द्रे स्थिर स्वमनु-
 जोदये” ॥ भोमपराक्रमे । “वासे कृष्णं यलौवहं दक्षिणे
 लोहितं न्यसेत् । उत्तराभिमुखो भूत्वा कर्षकः कृषिमारभेत् ॥

६८६

व्योतिस्तत्त्वम् ।

हले तु योजिते यच्च क्षेत्रे ग्रासं करोति गौः । तच्च स्याद्विगुणं
 शस्यमवश्यं गर्गभाषितम् ॥ कृत्यचिन्तामणौ वलभद्रः ।
 “सुखदः प्रतिपञ्चैव द्वितीया कार्यसाधनी । शारीर्यदा
 तृतीया च चतुर्थी कौटुक्तत् सदा ॥ पञ्चमी श्रौपदा नूनं
 षष्ठी च कलहप्रिया । सप्तमी स्यान्मदा भोग्या वृषं हन्ति
 तथाष्टमी । नवमी शस्यनाशाय दशमी भूतिदा सदा । एका-
 दशी तथा कुर्यान्ननं धान्यं मनोरथम् । द्वादशी प्राणसन्देहा
 सर्वमिष्टा त्रयोदशी । चतुर्दशी पतिं हन्ति पञ्चदश्येव
 निष्फला । अमावास्याष्टमी षष्ठी रिक्ता च परिवर्जयेत् ।
 सौरिभौमदिने चैव कृत्थारम्भे धनक्षयः । प्राजेशविष्णुतिथेषु
 पितृकरोत्तरेषु च अश्विनौ वातपौष्णेषु मूलादितीन्दुभे तथा ।
 वारे भानुजशुक्रे च जीवे शीतकरे तथा । लग्ने स्त्रोगीमौन-
 युग्मे कृत्थारम्भं शुभं विदुः । ऐशान्यां पुष्पनैवेद्यैः क्षेत्रपालञ्च
 पूजयेत् । सालङ्कारो हलधरः स्तम्भिश्च पूजितं हलम् । दध्या-
 ज्यमधुभिः श्रेष्ठं फालाग्रञ्च प्रलेपितम् । कर्षं प्रावर्त्तयेत्
 प्राज्ञो नूतनेन हलेन च । हस्ताश्वितिथ्यचन्द्रेषु ब्रह्मेन्द्रविष्णु-
 वारुणे । वायव्येन्द्राग्निभे चैव रोहिण्यामुत्तराश्व च । वारे
 जीवज्ञशुक्रे च सोमे दितकरे तथा । युग्मे युवति गो मीने
 शस्त्रं स्याद्द्वौजवपनम् ॥ राजमार्त्तण्डे । “प्राजेशश्रवणो-
 त्तरादिति मघा मार्त्तण्डतिथ्याश्विनी पौष्णानुष्णमरौचयः शत-
 मिष्टा स्वातिर्विशाखा तथा । जीवार्केन्दुसितेन्दुनन्दनदिने
 वारे स्थिरस्योदये शस्यानां वपने भवन्ति लवने शस्त्रे तिथौ
 रोपणे । देवलः । “गुरुसौमसूर्यशुक्राः चेत्याः सम्पत्कराः
 शुभाः । बुधार्किभूमिपुत्राश्च न भवन्ति फलप्रदाः । हन्ति मेषः
 पशून् सर्वान् स्वभावेनाथ हृष्टिकः । कर्कटे न भवेत् सौख्यं
 तुलायां न प्ररोहति । केशरो शस्यघाती स्यात् पार्थिवोपद्रवः ,

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६८७

धनुः ॥ मकरे चैव कुम्भे च भयमेव विनिर्दिशेत् । गोस्तौ-
मश्वशमीनेषु शस्यं सम्प्रथ्यते महत् ॥ प्रशस्ते चन्द्रतारे च
शुचिः शुक्लेन वाससा । स्नात्वा गन्धैश्च पुष्पैश्च पूजयित्वा
विधानतः ॥ पृथ्वीश्च ग्रहसंयुक्तां पूजयित्वा प्रजापतिम् ।
अग्निं प्रदक्षिणौक्त्य दौयते भूरिदक्षिणा ॥ कृष्णौ हृषी
नियोक्तव्यौ नवनौतैर्घृतैर्न वा । सुखपाशं तयोर्लिप्यात् फालाग्रं
कनकैः सृशेत् ॥ उत्तराभिमुखो भूत्वा चोरेणार्घ्यं प्रदापयेत् ।
ततः शुभशरः शीमान् कृषिकर्म समाचरेत् ॥ वर्जयेद्भग्न-
शृङ्गश्च क्षुरभस्नश्च वर्जयेत् । विकलं क्षिप्रलाङ्गूलं कपिलं
हृषभं तथा ॥ हलप्रवाहनं कार्यं नौरुग्भिः कृषिकर्मकैः ।
हलादिभिर्दृढैः चेभं कुट्टैर्न शुभं वदेत् ॥ हृषभा यदि सुह्यन्ति
तस्य विघ्नपदा भवेत् ॥ कृषिरिति शेषः “तस्मात् सर्वप्रय-
त्नेन निर्विघ्नं कारयेत् सदा । एका जयकरो रेखा ततोऽया
चार्थदायिका ॥ पञ्चमी या भवेद्रेखा बहुशस्यफला हि सा ।
अत ऊर्ध्वं न कर्त्तव्यं महादोषस्ततो भवेत् ॥ संपूज्याग्निं
द्विजं देवं कुर्यात्तलप्रवर्त्तनम् । हेमनिघृष्टफालाग्रं क्षिप्ररेखां
न कारयेत् ॥ अर्त्तव्या वसवश्चेन्द्रः पृथूरामः सचन्द्रमाः ।
पराशरो बलभद्रः सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ हले प्रवाह्यमाने
तु कूर्म उत्पद्यते यदि । गृहिणी म्रियते तस्य ततोऽग्नेश्च
मयं भवेत् ॥ लाङ्गूलं भिद्यते चापि प्रभुस्तत्र विनश्यति ।
ईशाभङ्गो यदा कर्तुः संशयो जीवितस्य च ॥ सुतनाशो युगा-
भङ्गे समीने म्रियते सुतः” ॥ समीने योक्तव्यमकाष्ठद्वये ।
“योक्तच्छेदे तु व्यासङ्गः शस्यहानिश्च जायते । हले प्रवाह्य-
माने तु गौरिकः प्रपतेद् यदि ॥ प्रपतेन्मुक्तमावस्तु बन्धनं स
प्रपद्यते । ज्वरातिसाररोगेण कृषिभङ्गं विनिर्दिशेत् ॥ प्रवाह-
सुखमावस्तु ततो गौः प्रपतेत् यदि । वत्सालौटेन नर्दन्ति

६८८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

ततो शस्यं चतुर्गुणम् ॥ हेमवारिविलिप्तस्य वीजस्योदयतः
 शुचिः । इन्द्रं चित्ते निधायैव स्त्रियं मुष्टित्रयं वपेत् ॥ कृत्वा
 चान्योन्यप्रोत्साहं नर्त्तको हृष्टमानसः । प्राञ्जुखः कलसं गृह्य
 इमं मन्त्रमुदोरधेत् ॥ त्वं वै वसुन्धरे सौते बहुपुष्पफलप्रदे ।
 नमस्ते मे शुभं नित्यं कृपिं मेधां शुभे कुरु ॥ रोहन्तु सर्व-
 शस्यानि काले देव प्रवर्षतु । कर्षकास्तु भवन्त्यग्रा धान्येन
 च धनेन च स्वाहा ॥ कृत्यरत्नाकरे ब्रह्मपुराणम् । “चैत्रे च
 कृष्णपञ्चम्यां काश्मीरा च रजस्वला । नित्यं भवति तस्मात्तां
 कृत्वा शैलमयीं स्त्रियम् ॥ अभ्यङ्गवस्त्रनैवेद्यैः पूजयेच्च दिन-
 त्रयम् । पुण्यालङ्कारधूपैश्च गोरसं वर्जयन्ति च” ॥ काश्मीरा
 पृथ्वी । “षष्ठ्याश्च ततः स्नाप्य ताभिरेव गृहे गृहे । सुस्ना-
 ताभिः प्रहृष्टाभिर्जीवपत्नीभिरेव च ॥ अनन्तरं द्विजः स्नाप्य
 सर्वोपधियुतैर्जलैः । गन्धैर्वीजैस्तथा रत्नैः फलैः सिद्धार्थकैस्तथा ॥
 स्नापयित्वा च तां देवीं गन्धैर्माल्यैश्च पूजयेत् । तद्विवेदित-
 शिष्टन्तु प्राशितव्यं गृहे गृहे ॥ अतः परं स्नाता गर्भं गृह्णाति
 ऋतुमादनौ” ॥ तथा “ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च काश्यपः सुरभी-
 गृहे । इन्द्रं प्रचेताः पर्जन्यः शेषश्चन्द्रार्कवज्रयः ॥ बलदेवे
 हलं भूमिर्द्वेषभं रामलक्ष्मणौ । रक्षोघ्नो जानकौ सौता युगं
 गगनमेव च” ॥ सौता लाङ्गलपद्धतिः । युगं युगकाष्ठम् ।
 “एते द्वाविंशतिः प्रोक्ता प्रजानां पतयः शुभाः । गीमङ्गलैः तु
 संपूज्याः कृत्यारम्भे सहीत्सवे ॥ अर्घ्यैः पुष्पैश्च धूपैश्च माल्यै
 रत्नैः पृथक् पृथक् । हलेन वाहयेद्भूमिं स्त्रियं स्नातः स्नलङ्कृतः” ॥
 तथा । “उक्ता वीजन्तु तत्रैव भोक्तव्यं बान्धवैः सह” ॥ वीज-
 वपनं प्राजापत्यतीर्थेन यथा हारीतः । “कनिष्ठायाः पश्चात्
 प्राजापत्यमावपनं हीमतर्पणे प्राजापत्येन कुर्यात्” इति ।
 राजमार्त्तण्डे । “नित्यं दश हले लक्ष्मीर्नित्यं पञ्च हले

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

३८८

धनम् । नित्यञ्च द्विहस्ते भक्तं नित्यमेकहस्ते ऋणम् ॥ होम-
 तर्पणे लाजहोमसनकादितर्पणे पराशरः । “वैशाखे वपनं
 श्रेष्ठं मध्यमं रोहिणी रवौ । अतःपरस्मिन्नधनं न जातु आवणे
 शुभम्” ॥ ज्योतिषे । “पूर्वभाद्रपदा मूलं रोहिण्युत्तर-
 फल्गुनौ । विशाखा शतभिषा वाथ धान्यानां रोपणे वरा ॥
 सदोप्ता रजनीं नौलीं पुत्रवित्तैर्विद्युज्यते । स्वयं जाते पुनस्ते
 द्वे पालयन्मैव दुष्यति ॥ आरामे गृहमध्ये वा मोहात् सर्पप-
 मावपन् । पराभवं रिपुर्याति ससाधनधनक्षयम् ॥ निशा
 नौली पलाशश्च चिञ्चा श्वेतापराजिता । कोविदारश्च सर्वत्र
 सर्वं निघ्नन्ति मङ्गलम्” ॥ निशा हरिद्रा । कोविदारको
 रक्तकाञ्चनः । “हिमाश्रसा वृक्षबीजं स्नातो मन्त्रेण रोपयेत् ।
 वसुधेति सुशौतेति पुण्यदेति धवेति च ॥ नमस्ते शुभगे नित्यं
 दुमोऽयं वर्धतामिति । अरिष्टाशोकपुष्पागवकुलाम्प्रियङ्गवः ॥
 माङ्गल्याः पूर्वमारामे रोपणीया गृहेषु च । अश्वत्थमेकं पित्रु-
 मर्तमेकं ह्यौ चम्पकौ चोष्ण्य केशराणि ॥ तालाष्टकं औफल-
 सप्तकञ्च पञ्चाम्बरोपी नरकं न पश्येत्” ॥ दानरत्नाकरे देवी-
 पुराणम् । “ये च पापा दुराचाराः श्रौतरुच्छेदकारिणः ।
 तेऽप्यवीचादिनरके पचन्ते ब्रह्मणो दिनम् ॥ मृतास्ते जौथ-
 मानास्तु ब्रह्मघ्नकौर्त्तिता भुवि । तस्मिन् देशे भयं नित्यं
 राजानो न चिरायुषः । न च नन्दत्ययं लोके यत्र औफल-
 भेदिनः” ॥ श्रौतरुर्विल्वः । “लिखित्वालक्तकेनापि मन्त्रं
 शस्त्रेषु बन्धयेत् । न व्याधिकौटहिंस्त्राणां भयं तत्र भवेत्
 क्वचित् ॥ सिद्धिः प्रचलतरङ्गतरलितमृदुतरसमौरण वनोद्देशे
 श्रीमद्रामभद्रपादाः कुशलिनः समुद्रतटे नानाशतसङ्ख्यवान-
 राणां मध्ये खरनखरपञ्चोर्विलाङ्गूलं पवनसुतं वायुवेगं परचक्र-
 प्रमथनं श्रीमद्भूमन्तमाज्ञापयन्ति अमुकस्याखण्डक्षेत्रे वाता-

६६०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

भोऽभोगाभ्यौरुतीपाण्डरमुण्डौधूलौ मृङ्गारतस्याक्तवरा कृता-
फडिङ्गा एलावानरा गरुडा इमडुकमहिषादिरीगम् । खण्ड-
यतक्षणमपि विलम्बं माचरतः विलम्बं कारयत तदा मुष्मान्
शतखण्डं कारयामीति । ब्रां ब्रीं ब्रों श्रीरामाय नमः” ॥
इति शस्त्रेषु बन्धयेत् ।

अथ मुष्टिग्रहणम् । दीपिकायाम् “याम्याजपादाहि-
धनानलतीयशक्रचित्तेतरेषु कुजार्कजवारवर्जम् । शस्त्रेन्दु-
योगकरणेषु तिथौ विरिक्ते धान्यच्छिदिः स्थिरनरस्त्रमृगोदयेषु” ॥
बलभद्रः । “रेवतौहस्तमूलेषु श्रवणे नागयाम्ययोः । पिङ्ग-
देवे तथा सौम्ये धान्यच्छेदं मृगोदये” ॥

अथ धान्यच्छेदनप्रकारः । “सप्तमी माससुद्धौ च यवधान्ये
सकाण्डके । क्षिप्यात्तिलञ्च निष्पत्रमेतत् पाराशरं मतम्” ॥
पराशरः । “न मुष्टिग्रहणं कुर्यात् कदाचिद्वटपौषयोः ।
ईशाने लवनं कुर्यात् सार्द्धमुष्टिद्वयं शुचिः ॥ पौष्णे पुष्ये शुभाहे
वा पूजयित्वेष्टदेवताम् । शस्त्रविघ्नप्रशान्त्यर्थं क्षेत्रे वा हव्यभोज-
नम्” ॥ वीधायनः । “रथाश्वगजाधान्यानां गवां चैव रजः
शुभम् । अथाशस्तं समूहिन्याः श्वाजाविश्वरवायसाम्” ॥
समूहिनौ संमार्जनौ । कृत्यचिन्तामणौ मेधिरोपणम् । “वटश्च
सप्तपर्णश्च मन्मारी शास्त्राली तथा । श्रीडुम्बरी तथा धात्री
या चान्या क्षीरधारिणी ॥ स्त्रीनाम्नी कर्षकैर्नित्यं मेधिः
कार्य्या फलप्रदा” ॥

अथ वीजसञ्चयः । “हस्ता चित्रादितिस्त्रातो रेवत्यां
श्रवणहये । स्थिरे लग्ने गुरौ शुक्रे वीजं धार्य्यं ज्ञवास्तरे ॥ माघे
वा फाल्गुने वापि सर्ववीजानि संग्रहेत् । शोषयेत्तापयेद्द्वौद्वे
रात्रौ चोपनिधापयेत् ॥ ततश्च पुटिकां बद्ध्वा शोषयेच्च पुनः
पुनः । स्थापयेच्च प्रयत्नेन यथा भूमिञ्च न मृशेत् ॥ दीपा-

श्रीतिस्तत्त्वम् ।

६८१

मिना च संस्पृष्टं हृद्या चोपहतञ्च यत् । वर्जनौयं तथा वीजं
यत् स्यात् कौटसमन्वितम् ॥ याम्याग्निरुद्राङ्घ्रि विशाखपूर्वा-
माहेन्द्रपित्रेतरभैः शुभाहे । धान्यादिसंस्थापनमेषु शस्तं
मृगस्थिरद्वाङ्गमृद्दोदयेषु ॥ सौम्यादितिमघा ज्येष्ठाशुक्लरेषु
च कारयेत् । मीने लग्ने शुभे चन्द्रे निर्धनक्रूरवर्जिते ॥ ज्येष्ठ्यं
कोष्ठके धान्यं गर्गो वदति सर्वदा । धनदाय सर्वलोकहिताय
देहि मे धान्यं स्वाहा ॥ नम ईहायै ईहादेवौ सर्वलोकहि-
वर्जिनौ कामरूपिणि धान्यं देहि स्वाहा । लेखयित्वा इमं
मन्त्रं धान्यागारे विनिक्षिपेत् ॥ पुराणसर्वस्वे । “मन्त्रं
लिखित्वा पत्रे च मध्ये धान्यस्य धारयेत् । पत्रञ्च धान्यराशेस्तु
मूषिकादिनिवृत्तये ॥ दक्षिणदिङ्मुखगमनं स्यादभिनवासु
नारौषु । व्ययमपि शस्यफलानां न बुधो बुधवासरे कुर्यात् ॥
त्रिपुत्तरे रेवत्यां धनिष्ठा वारुणे च । एतेषु षट्सु विज्ञेयं
धान्यनिष्क्रमणं बुधैः ॥ श्रवणादयं विशाखा भुवपौष्णपुनर्व-
सूनि पुथञ्च । अश्लेषा च ज्येष्ठा धनधान्यविवर्जिनौ कथिता” ॥
धान्यादिस्थापनम् । “कुम्भमासेऽपि सर्वेषां मन्दिराणामुप-
क्रमम् । महर्षयः प्रशंसन्ति धान्यागारं विहाय च” ॥ अत्र
प्रयोगः । प्रौर्णमास्यन्तचैत्रौ कृष्णपञ्चम्यां पृथ्वी रजस्वला तां
दिनत्रयमेकस्मिन् पर्वताकारे उच्चप्रदेशे सधवाः स्त्रियः प्रपूजये-
युरष्टम्यां तां स्नापयित्वा ताः पूजयेयुः । ततः शुभदिने वीज-
वपनदिने वा सर्वौषधिगन्धवीजरत्नफलश्वेतसर्षपैः पृथ्वीं स्नाप-
यित्वा गन्धादिभिः पूजयेत् । नैवेद्ययोगञ्च पश्चाद्भोक्तव्यम् ।
अथ हस्तप्रवाहदिने वीजवपनदिने च कृतस्नानादिराचान्तो
गत्तं चैत्रे कृत्वा जलेनापूर्य्य तत्र प्रजापतिं सूर्यादिनवग्रहान्
पृथ्वीञ्च पूजयेत् । “हिरण्यगर्भं वसुधे शेषस्योपरि शायिनि ।
वसाम्यहं तव पृष्ठे गृहाणार्घ्यं धारयि मे” ॥ इति मन्त्रेण

६६२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

क्षीरेणाख्यं दद्यात् । ऐशान्यां पुष्पनेत्रेद्यौः प्रणवादिनमोऽस्तेन
 ब्रह्मणे नमः नमस्ते बहुरूपाय विष्णवे परमात्मने स्नाहा
 इत्यनेन त्रिःपूजयेत् । रुद्राय कश्यपाय सरस्वत्यै इन्द्राय
 तदर्थ्यमम्बस्तु । “शक्रः सुरपतिः श्रेष्ठो वज्रहस्तो महाबलः ।
 शतयज्ञाधिपो देव तुभ्यमिन्द्राय वै नमः” ॥ प्रचेतसे पर्जन्याय
 शेषाय चन्द्राय अर्काय वज्रये वलदेवाय जलाय भूमये हवमाय
 रामाय लक्ष्मणाय जानक्यै सीतायै स्वर्गाय गगनाय इति द्वाविं-
 शतिं पूजयेत् क्षेत्रपालमग्निं द्विजश्च पूजयेत् । अग्निं प्रद-
 क्षिणौकृत्य ब्राह्मणाय दक्षिणां दद्यात् । आम्बपद्मवीदनद-
 धौनि गर्त्तं निक्षिप्य मृत्तिकाभिः पूरयेत् कटौ हृषौ नवनीतै-
 र्दृतेन वा सुखपार्श्वयोर्निक्षिपेत् । हलप्रवाहकान् गम्भा-
 दिना भूषयित्वा हलं मातृयादिभिः पूजयित्वा दधिघृतमधुभिः
 फालाग्रं प्रलिप्य हेन्ना फालाग्रं घर्षयित्वा कर्षयेत् वस्त्रिन्द्र-
 पृथुरामिन्दु पराशरवल्लभद्रान् स्मरेत् । एका तिस्रः पञ्च रेखा
 जलेन कार्याः भग्नशृङ्गखुरकाङ्गुलाः कपिलाश्च हृषा न योक्तव्या
 हलप्रवाहकाश्च समर्थाः कर्त्तव्याः जलानि नवानि दृढानि
 कर्त्तव्यानि हृषमयुद्धादिकं न शुभदं हृषभाणां नर्दनेन चतु-
 र्गुणं शस्यं मूत्रपुरीषोत्सर्गं तथा । बीजवपने त्विदमधिकं
 सुवर्णजलसंयुक्तं बीजमुष्टित्रयम् इन्द्रं ध्यायन् स्वयं प्राजापत्येन
 तीर्थेन वपेत् उभयत्रैव प्राङ्मुखाः जलपूर्वकलसं गृहीत्वा
 “त्वं वै वसुन्धरे सीते बहुपुष्पफलप्रदे । नमस्ते मे शुभं नित्यं
 कृषिं मेधां शुभे कुरु ॥ रोहन्तु सर्वशस्यानि काले देवः प्रवर्ष-
 तु । कर्षकास्तु भवन्त्यग्रा धान्येन च धनेन च” स्वाहेति
 प्रार्थयेत् ।

अथ षष्टिसंवत्सरगणना । “शकेन्द्रकालः पृथगाकृति २२ ।
 सः शशाङ्कनन्दाभियुगेः ४२६१ समेतः । शराद्रिवस्त्रिन्दु

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६८३

१८७५ । हृतः सलब्धः षष्ट्यावशिष्टाः प्रभवदयोऽब्दाः । वर्ष-
वर्जन्तु यच्छेषं सूर्यैः संपूर्य खोर्मिभिः । ६० । हृत व्युत्क्रमतः
स्वाम्निहृतेऽंशे मासकादयः” ॥ अस्वार्थः । शाकेन्द्रकालः
शक राजाब्दकालः पृथक् आकृतिघ्नः २२ । द्वाविंशत्या पूरितः
शशाङ्कनन्दाक्षियुगैरेकनवत्यधिकशतद्वयाधिकचतुःसहस्रैः समे-
तोऽङ्कः शराद्विस्त्रिन्दुहृतः पञ्चसप्तत्यधिकाष्टादशशतैर्यावत्
संख्यं हर्त्तुं शक्नोति तावता हृतः कर्त्तव्यः सलब्धः पूर्वशकाब्दः
शरेत्यादिना लब्धसंख्यया युतः कार्यः षष्ट्याप्तशेषे यस्यादेवोऽङ्कः
पूर्ववत् षष्ट्याहृतलब्धस्यावशिष्टे प्रभवादयः एकावशिष्टे प्रभवः-
द्वयावशिष्टे विभवादिः वर्षवर्जन्तु यच्छेषं वर्षातिरिक्तं शरा-
द्विस्त्रिन्दुहृतावशिष्टं तत् सूर्यैर्द्वादशभिः संपूर्य खोर्मिभिः
षष्ट्याहृत व्युत्क्रमत इत्यनेन षष्टिहृतावशिष्टाः अङ्का दण्डाः
षष्टिहृतलब्धांशकं स्वाम्निहृते त्रिंशता हृतेऽवशिष्टा अंशका-
लब्धा मासाः स्यान्ति । प्रभवादि वर्षाण्युपक्रम्य “आद्या तु
विंशतिर्ब्राह्मी द्वितीया वैष्णवी स्मृता । तृतीया रुद्रदेवत्या
श्रेष्ठा मध्याधमा भवेत्” ॥ भविष्यपुराणे भैरव उवाच ।
“षष्ट्यब्दं कथयाम्यत्र क्रूराः सौम्याश्च ये प्रिये । संवत्सरफलं
मुख्यं प्रभवादौ वरानने ॥ बहुतोयास्तथा मेघा बहुशस्या च
मेदिनौ । बहुक्षीरास्तथा गावो व्याधिरोगविवर्जिताः ॥
प्रशान्ताः पार्थिवाश्चैव प्रभवे परिकीर्त्तिताः । १ । “सुभिर्चं
क्षेममारोग्यं सर्वे व्याधिविवर्जिताः । प्रशान्ता मानवास्तत्र
बहुशस्या वसुन्धरा । हृष्टास्तुष्टा जनाः सर्वे विभवे च वरा-
नने” । २ । “रोगा बहुविधाश्चैव मनुष्या वाजिकुक्षराः । सर्वे
एव प्रनश्यन्ति शुक्ले वर्षे वरानने” । ३ । “उभ्यत्तश्च जगत् सर्वं
धनधान्यसमाकुलम् । नित्योत्सवः प्रजावृद्धिः प्रमोदे जायते
प्रिये” । ४ । “नीरोगाश्च निराबाधा मानवा विगतद्विवाः ।

६८४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

बहुचौरास्तथा गावः प्राजापत्ये वरानने" । ५ । "निरातङ्गं जगत् सर्वं धनयौवनगर्वितम् । अङ्गिरसि प्रजाः सर्वा निव्योस्ताहा वरानने" । ६ । "सुभिन्नं क्षेममारोग्यं वर्षा-
कालं सुशोभनम् । शस्यवृद्धिं विजानोयात् श्रौमुखे सुर-
वन्दिते" । ७ । "बहुचौरास्तथा गावो धान्यञ्च बलवत्तरम् । जायन्ते सर्वशस्यानि भावे वर्षे वरानने" । ८ । महार्घं जायते सर्वं घृततैलरसादिकम् । प्रजानाञ्च भवेद्दृष्टिर्युग्मि-
संवत्सरे शुभे । ९ । "निष्पत्तिः सर्वशस्यानां मध्या धातरि कौत्तिता । बहुचौरगुडादौनां प्रवसत्वं वरानने" ॥ १० । "सुभिन्नं क्षेममारोग्यं कार्पासस्य महार्घता । लवणं मधुगन्धञ्च ईश्वरे दुर्लभं प्रिये" । ११ । "सुभिन्नं क्षेममारोग्यं प्रशान्ताः पार्थिवाः प्रिये । तस्करोपहतं वित्तं बहुधान्ये वरानने" ॥ १२ । "राष्ट्रभङ्गश्च दुर्भिन्नं तस्करैश्चोपपौडनम् । जानोया-
द्विग्रहं घोरं प्रमाथिनि वरानने" । १३ । "जायन्ते सर्वशस्यानि मेदिनौ निरुपद्रवा । लवणं मधुगन्धञ्च महार्घं विक्रमे प्रिये" ॥ १४ । "कोद्रवाः शालिसुहाश्च ब्रह्ममाषास्तथैव च । महार्घं जायते सर्वं हृषे च सुरवन्दिते" । १५ । "चनकामुद्गमाषाश्च अन्यञ्च विदलं प्रिये । महार्घं जायते सर्वं चित्रभानौ वरानने" । १६ । "सुभिन्नं क्षेममारोग्यं विश्वञ्च निरुपद्रवम् । व्यवहारो भवेत् हृष्टः स्वर्भानौ देवपूजिते" । १७ । "अतिवृष्टिश्च जायेत धान्यस्थाय प्रपौडनम् । शस्यं भवति सामान्यं दारुणे सुर-
वन्दिते" । १८ । "बहुशस्यानि जायन्ते सर्वदेशे सुलोचने । सौराष्ट्रे ज्ञाटदेशे च पार्थिवे नात्र संशयः" । १९ । "दुर्भिन्नं जायते घोरं सर्वोपद्रवसंयुतम् । अनावृष्टिः समाख्याता व्यथे संवत्सरे प्रिये" । २० । "उद्यतो वर्षणे मेघो जलं नैवोपजायते । महार्घं सर्वजिह्वे सर्वमेव वरानने" । २१ । "कोद्रवाः शालि-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६८५

सुद्राश्च कङ्कुमापास्तथैव च । सुखं जायते सुखं जगत्सर्व-
 धारिणि” । २२ । “अमग्निप्रवृत्ता लोका धान्यौषधिप्रपौडनम् ।
 जायते मानुषे कष्टं विरोधिनि न संशयः” । २३ । “सर्वाः
 प्रजाः प्रपौडन्ते व्याधिः शोकश्च जायते । शिरोवच्चोऽक्षि-
 रोगाश्च पापाद्वि विवृते जनाः” । २४ । “उपद्रुतं जगत् सर्वं
 तस्करैर्मूपिकैः खगैः । पौडिताश्च प्रजाः सर्वाः देशभङ्गा खरे
 प्रिये” । २५ । सुभिक्षं क्षेममारोग्यं शस्थं भवति शोभनम् ।
 बहुक्षीरास्तथा गावो नन्दनं नन्दने प्रिये” । २६ । “अल्प-
 तोयास्तथा मेघा वर्षन्ति खण्डमण्डलैः । नश्यन्ति सर्वशस्यानि
 विजये नात्र संशयः” । २७ । “क्षत्रियाश्च तथा वैश्याः शूद्राश्च
 नटनर्त्तकाः । पौडितास्ते वरारोहे जये सर्वे न संशयः” । २८ ।
 “सरोगश्च तथा देवि दाहज्वरसमन्वितम् । अभिभूतं जगत्
 सर्वं मन्त्रेण सुरवन्दिते” । २९ । “श्रीषधान्यक्षयो देवि सर्व-
 शस्यमहार्घता । व्यवहाराद्य नश्यन्ति दुर्मुखे दुर्मुखाः प्रजाः” ॥
 ३० । “पौडन्ते सर्वशस्यानि देशे देशे शुचिस्मिते । हेमलम्बे
 प्रजाः सर्वाः क्षीयन्ते नात्र संशयः” । ३१ । “तस्करैः पार्थिवै-
 स्खेव अभिभूतमिदं जगत् । अघो भवति सामान्यो विलम्बे
 तु भयं महत्” । ३२ । “विप्रमस्यं जगत् सर्वं विरोधे भयः
 संप्लवम् । विकारो सर्वतोपायो मम वाक्यन्तु नान्यथा” । ३३ ।
 “क्वचिद्वर्षति पर्जन्यो देशे संच्छिन्नमण्डलः । दुर्भिक्षं सर्वगौधर्षं
 व्यवहारो विपर्ययः” । ३४ । “दुर्भिक्षं जायते सर्वाः मेदिनौ
 दुष्यति प्रिये । पूवे प्लवन्ति तोयानि पौडिता मानवा भुवि” ।
 ३५ । “सुवर्णरूप्यधान्यानि जगत् सर्वं सुशोभनम् । ब्राह्मणा
 वणिजस्तुष्टाः सुभिक्षे शुभकृत् प्रिये” । ३६ । “सुभिक्षं क्षेम-
 मारोग्यं तप्ता गोबाह्वणाः प्रिये । सुस्थिताः शोभने वर्षे प्रजाः
 सर्वाः सुलोचने” । ३७ । “विप्रमस्यं जगत् सर्वं व्याकुलं समु-]

६६६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

दाहृतम् । जनानां जायते भद्रे क्रोधे क्रोधः परस्परम्” । ३८ ।
 “सर्वत्र जायते क्षेमं सर्वशस्यमहार्घता । विस्त्रावसौ वरारोहे
 कापांसस्य महार्घता” । ३९ । “पार्थिवैर्नृपसैन्यैश्च समस्तैः
 खण्डमण्डले । प्रपौद्यन्ते जनाः सर्वाः भयभीताः पराभवे” ।
 ४० । “दृणधान्यानि पौद्यन्ते ग्रीष्मे वर्षति वासवाः । पुनरु
 पौडिताः सर्वाः प्रजाश्च सुरवन्दिते” । ४१ । “जायन्ते सर्व-
 शस्यानि सुभिक्षं निरुपद्रवम् । सौम्यदृष्टिर्भवेद्राजा कालिके
 च शुभं वदेत्” । ४२ । “सुभिक्षं क्षेममारोग्यं सुखञ्च निरुप-
 द्रवम् । सौम्यदृष्टिर्भवेद्राजा सौम्ये सौख्यं प्रकीर्तितम्” । ४३ ।
 “तोयपूर्णो भवेन्नेघो वर्षते च दिने दिने । निरुपद्रवाश्च
 राजानः सर्वसाधारणे प्रिये” । ४४ । “वासवो वर्षते देवि !
 देशे चाण्डण्डमण्डले । अहिच्छत्रे कान्यकुब्जे विरोधिकृषि-
 नाशकृत्” । ४५ । “अभिभूतं जगत् सर्वं क्लेशैर्बहुविधैः प्रिये ।
 मारुतैः फलदाहैश्च परिवारिणि शोभने” । ४६ । “निष्पत्तिः
 सर्वशस्यानां सुभिक्षं भवति प्रिये । प्रमाथिनि क्लीहहारी
 जलदो मोदते प्रजाः” । ४७ । “निष्पत्तिः सर्वशस्यानां सर्व-
 शस्यमहार्घता । घृतं तैलसमं याति आनन्दे नन्दिनि प्रजाः” ।
 ४८ । “कोद्रवाः शालिमुहाश्च पौद्यन्ते वरवर्णिनि । सर्वो-
 पधौनि धान्यानि राक्षसे निष्ठुराः प्रजाः” । ४९ । “दुर्भिक्षं
 जायते घोरं धान्यौषधिप्रपौडनम् । अनले च समाख्यातं
 नात्र कार्या विचारणा” । ५० । “देशभङ्गः सुदुर्भिक्षं समाप्तात्
 कथयाम्यहम् । पिङ्गले चारुपद्माक्षि दुर्भिक्षं नर्मदातटे” ।
 ५१ । “गोमहिष्यो विनश्यन्ति ये चान्ये नटनर्त्तकाः । वासवो
 वर्षते देवि शस्यञ्च न हि जायते” ॥ “तिलसर्वपमाषादिका-
 र्यामानां महार्घता । गोमहिष्यः सुवर्णानि कांस्यताम्राद्य-
 श्रेष्ठतः ॥ तत् सर्वं देवि विक्रीय कर्त्तव्यो धान्यसञ्चयः । तेन

व्योतिस्तत्त्वम् ।

६८७

धान्येन लोकोऽयं निस्तरिष्यति दुर्दिनम् । पार्थिवामोषका-
दौनाः कालयुक्ते प्रपीडिषाः” । ५२ । “तोयपूर्णाः स्मृता
मेघा बहुशस्या च मेदिनी । निष्ठुराः पार्थिवा देवि सिद्ध्यर्थे च
वरानने” । ५३ । “अल्पतोयघनाश्चैव कौटकाः प्रबला स्मृताः ।
विरुद्धाः पार्थिवा देवि रौद्रे संवत्सरे प्रिये” । ५४ । “दुर्भिक्षं
मध्यमं प्रोक्तं व्यवहारो न वर्तते । भवेच्चै मध्यमा वृष्टिर्दुर्मती
समुपस्थिते” । ५५ । “दुर्भिक्षं जायते लोकाः सर्वे द्रविण-
वर्जिताः । प्राणिनां जायते हर्षो दुन्दुभी वरवर्णिनि” । ५६ ।
“महिषौगोहिरण्यादिताम्रकांस्याद्यशेषतः । तत् सर्वं देवि
विक्रीय कर्त्तव्यो धान्यसञ्चयः ॥ रक्ते संवत्सरे देवि क्रूरबुद्धि-
र्नराधिपः । मानवाः क्रूरचेष्टाश्च संग्रामे रुधिरं भवेत्” । ५७ ।
“दुर्भिक्षं मरणं घोरं धान्योषधिप्रपीडनम् । पापरोगो भवे-
द्देवि रक्ताख्योऽमरवन्दिनि” । ५८ । “रोगी मरणदुर्भिक्षं
विरोधीत्तरसङ्कुलम् । क्रोधे तु विषमं सर्वं समाख्यातं हर-
प्रिये” । ५९ । “मेदिनौ लभते देवि सर्वभूतं चराचरम् ।
देशभङ्गश्च दुर्भिक्षं क्षये संक्षीयते प्रजाः ॥ सौराष्ट्रे मालवे
देशे दक्षिणे कोङ्कने तथा । दुर्भिक्षं जायते घोरं क्षये संवत्सरे
प्रिये ॥ कौमुदी नर्मदाद्याश्च यमुना नर्मदातटम् । विन्ध्यायां
सैन्धवश्चापि विनश्यति न संशयः ॥ सिंहलं मध्यदेशश्च
कालञ्जरं तथैव च । क्षये क्षयन्ति सर्वाणि नान्यथा वर-
वर्णिनि” । ६० । वराहसंहितायाम् “नक्षत्रेण सहोदयमस्तं
वा याति येन सुरराजमन्त्रो । तत्संख्यं कर्त्तव्यं वर्षं मासक्रमे-
णैव । वर्षाणि कार्तिकादीनि आग्नेयाद्ब्रह्मानुयोगौनि क्रम-
शक्तिभञ्ज पञ्चममन्त्रमुपान्त्यञ्च विज्ञेयं नक्षत्रेण गुरुभुज्यमान-
नक्षत्रेण । आग्नेयं कृत्तिका पञ्चमं फाल्गुनं वर्षम् अन्यमा-
श्विनम् उपान्त्यं भाद्रम् । अन्त्योपान्त्यौ त्रिभौ ज्यौ फाल्गु-

६८८

व्योतिस्तस्वम् ।

नथ त्रिभो मतः । शेषा मासाहिमा ज्ञेया कृत्तिकादिव्य-
 खया । हे हे चित्रादिताराणां पूर्णपर्वेन्दुसङ्गते । समावैत्रा-
 दयो ज्ञेया स्त्रिभैः षष्ठान्यसप्तमाः” इति सङ्कर्षणकाण्डाच्च ।
 पूर्णपर्वेन्दुसङ्गते पौर्णमासीयुते हे हे तारे तदेकवाक्यतया पूर्व-
 वचने पौर्णमासी लाभः । यथा मासानां पौर्णमास्यां कृत्ति-
 कादिसम्बन्धात् कार्तिकादित्वं तथा वर्षाणामपि गुरोः कृत्ति-
 कादावस्तोदयसम्बन्धात् कार्तिकादित्वं तेन कृत्तिका रोहिण्यो-
 रेकतरस्त्रिम् गुरोरस्तोदयेऽन्यतरस्त्रिभे कार्तिकं वर्षम् एवं
 मार्गशीर्षादि । अथ वर्षद्वयघटकयोर्नक्षत्रयोरेकतरस्त्रिभस्त्रं
 गतो गुरुरन्यतरस्त्रिभुदेति तत्र का गतिरिति चेत् कार्तिको-
 न्तरं मार्गशीर्षं ततः पौषमित्यादिक्रमादतिरिति । फलानि
 च । शकटानलोपजोविक्रपीडा व्याधिशोकः हृदिस्तु रक्त-
 पीतककुसुमानां कार्तिके वर्षे ॥ १ ॥ “सौम्येऽष्टेऽनावृष्टि-
 नृगास्तुश्लभाण्डजैश्च शस्यनाशः । व्याधिभयं मित्रैरपि
 भूपानां जायते वैरम्” ॥ २ ॥ “शुभकृत्तिकातः पौषो निवृत्त-
 वैराः परस्परं भूपाः । द्वित्रिगुणो धान्यार्घ्यः पौष्टिककर्म-
 प्रसिद्धिः” ॥ ३ ॥ “पितृपूजापरिहृद्दिर्माघे हार्दश्च सर्वभूतानाम् ।
 आरोग्यवृष्टिधान्यार्धसम्पदो वित्तलाभश्च” ॥ ४ ॥ “फाल्गुने
 वर्षे विद्यात् क्वचित् क्वचित् क्षेमवृद्ध्यादिशस्त्रानि । दौर्भाग्यं
 प्रमदानां प्रवलासौरा नृपासौघाः” ॥ ५ ॥ “चैत्रे मन्दा वृष्टिः
 प्रियमन्नं क्षेममवनिपा नृदवः । वृष्टिश्च कोषधान्यस्य भवति
 पीडा च रूपवताम्” ॥ ६ ॥ “वैशाखे विगतभया धर्मपराः
 प्रमुदिताः प्रजाः सनृपाः । यज्ञक्रियाप्रवृत्तिर्निष्पत्तिः सर्व-
 शस्थानाम्” ॥ ७ ॥ “ज्येष्ठे ज्ञातिकुलधर्मयेणौ श्रेष्ठा नृपाः
 स्वधर्मज्ञाः । पौषान्ते धान्यानि च द्वित्वा कङ्कुशमौजानि” ॥
 ८ ॥ “आषाढे जायन्ते शस्त्रानि क्वचित् वृष्टिरन्यत्र । योम-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

६८८

क्षेमं मध्यं शस्यव्यघ्रा भवन्ति भूपाः ॥ ८ ॥ “आवणे वर्षे
 क्षेमं शस्यानि पाकमुपयान्ति । क्षुद्रा ये पार्थिवास्ते पौष्पास्ते
 ये च तद्वृक्षाः ॥ १० ॥ “भाद्रपदे वल्मीकं निष्पत्तिं याति
 सर्वशस्यश्च । न भवत्यपरं शस्यं क्वचित् सुभिन्नं क्वचिच्च दुर्भि-
 न्नम् ॥ ११ ॥ “आश्वयुजेऽप्यजस्रं पतति जलं प्रमुदिताः
 प्रजाः क्षेमम् । प्राणचयः प्राणभृतां सर्वेषामर्यवाहुल्यम् ॥
 “रुद्रमैत्राकृतिथ्यद्विविधदेवो न विंशतिः । ११ । १७ । ८ । १५ ।
 ७ । १३ । १८ । सप्तभिः शेषितव्याकात् क्रमाद्वर्षादिकं
 वदेत् । वर्षा धान्यं वृणश्चैव शीतं घर्मं समीरणम् । प्रजा-
 वृद्धिं तत्क्षयश्च राजविषयमेव च ॥ रुद्रमैत्राकृतिथ्यद्विविध-
 देवो न विंशतिः । एकादशसप्तदशनवपञ्चदशसप्तत्योदशोन-
 विंशतयः । तत्र सप्तभिर्भूते शकाब्दे एकावशेषे तद्वर्षे रुद्रसंख्या
 वर्षा मैत्रसंख्यं धान्यमित्यादि । मालान्यायेन रुद्रमैत्राभ्यां
 क्षयविषयौ ज्ञेयौ । एवं द्वावशेषे मैत्रसंख्या वर्षादि । एवमन्यत्र ।
 “जौवाकंबुधमन्दारकाव्यचन्द्रमसः क्रमात् । राजा मन्त्री
 जलाधीशः शस्यपोऽद्रिहतात् शकात् ॥ अत्रापि मालान्यायेन
 सप्तहृतशकाब्दे एकावशेषे जौवो राजा चर्को मन्त्री बुधो वर्षा-
 धिपः शनिः शस्याधिपः द्वावशेषे रव्यादिरिवमन्यत्र । राजफले
 शोनकः मार्त्तण्डे । “परिशेषमेति सलिलं सोमे पयो विस्तरं
 क्षौणीजेऽपि च वर्षणं कथमपि ज्ञे च प्रभूतं पयः । पृथ्वी
 शस्यवती गुरौ भृगुसुते शस्यश्च नानाविधं मन्दे प्राणिकवन्ध-
 शङ्खधवला वर्षाधिपे निश्चितम् । जम्भेशो जम्भराश्रीशो यस्मिन्
 वर्षे नृपो भवेत् । उच्चस्थो वा हर्षितो वा क्रूरोऽपि शुभ-
 मादिशेत् । त्रिषु ते शकावर्षे तु चतुर्भिः शेषिते क्रमात् ॥
 आवर्त्ते विद्धि संवर्त्तं पुष्करं द्रोणमम्बुदम् । आवर्त्तो निर्जली
 मेघः संवर्त्तश्च वज्रदकः ॥ पुष्करो दुष्करजलो द्रोणः शस्य-

७००

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

प्रपूरकः । पूर्वापादां गतो भानुर्जीमूतैर्यदि दृश्यते । तदा
 त्रयोदशाह्नाग्निं मिथुनादिषु वर्पति ॥ भुजबलभौमे । “व्रजति
 यदि कुजः पतङ्गमार्गे घट इव भिन्नतलो जलं ददाति अथ
 भवति दिवाकराग्रतश्चेत् प्रलयघनानपि शोषयत्यवश्यम् ।
 यावन्मार्तण्डसूनुश्चरति धनुरथो मन्मथं मौनकन्ये तावद् भिञ्ज-
 पौडा भवति च मरणं क्षुत्पिपासादिघोरम् उर्वी निम्लूख्य-
 शब्दाश्वशिरपटले नर्त्तयन्ते पिशाचाः ग्रामाः शून्या भवेयुर्मर-
 पतिरहिता ह्यस्त्रिकङ्कालमाला । ध्रुवं करोति रविर्लो धरणी-
 सुतो वा मूलर्क्षस्तमघरेवतिमैवभेषु । क्वोपमङ्गपतनादि
 च सैनिकानां सर्वत्र लोकमरणं जलधीतटेशः । यदा च
 सौरिः सुरराजमन्त्रिणा समेत्य तिष्ठेत् कचिद्वज्रमण्डले । तदा-
 ङ्गवङ्गान्ध्रककोशलेषु त्रिभागशेषां कुरुते वसुन्धराम् । तिष्ठेतां
 यावदेकर्क्षं वाक्पत्यवनिजो पदे । तावत् क्षुद्रोमसंग्रामात्
 प्रजानां क्षयमादिशेत् । आरभ्य शुक्लपतिपत्तिर्षिं मार्गात्
 चैवकं गर्भेनीह्वारजलदैरिति प्राष्टपरोक्षणम् । यद्यक्षत्रं
 गतवति बिधौ जायते तत्र गर्भः पञ्चादस्माद्ववतिशतके चाङ्गि
 तस्य प्रसूतिः” ॥ वराहः । “पञ्चस्यादिषु पञ्चषु कुम्भेर्क्षे
 यदि भवति रोहिणीयोगः । अवमतमाधममध्यममतिमहद-
 ऋषां पातः । पतिपदि मधुमासे भानुवारः सितायां यदि
 भवति तदा स्यान्नृजला वृद्धिरष्टे । अविरतजलधारासान्द्र-
 विन्दुप्रवाहैर्धरणितलमशेषं व्याप्यते सोमवारे । अवनितनय-
 वारे जारिवृष्टिर्न सम्यक् बुधगुरुसितवारे शस्यमम्यत् प्रमोदः ।
 जलनिधिरपि सौरे श्रुयते क्लाम्बुवृष्टिः सकलमिदमुदारेणाश्व-
 वेद्यं पृथिव्याम् । आषाढ्यां पौर्णमास्यां सुरपतिककुम्भोवा-
 तिवातः सुवृष्टिम् । शस्यध्वंसं प्रकुर्व्यादिह दहनदिशो मन्द-
 वृष्टिर्यमेव । नैर्ऋत्यां निष्कला स्यात् वरुणबहुजलो वायुना

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७०१

वायुकोपः कौवेर्यां शस्यपूर्णा भवति समुदिता मेदिनी शम्भु-
नापि । रवेः कर्कटसंक्रान्तौ द्रेक्षाणवयमेदतः । आदिमध्या-
न्तमेदेन वर्षायाः कालनिर्णयः । विंशद्योजनविस्तीर्णं
शतयोजनमायतम् । आदकस्य भवेन्नानं मुनिमिः परि-
कीर्त्तितम् । युग्माजगोमीनगते शशाङ्के रविर्यदा कर्कटकं
प्रयाति । जलं शताढं हरिकामुकेऽर्द्धं वदन्ति कन्या मृग-
योरशौचम् । कुलीरकुम्भात् तुले शशाङ्के षड्भिष्य युक्तां
नवतिं वदन्ति । समुद्रे दशभागाः स्युः षड्मागाश्चापि पर्वते ।
पृथिव्यां चतुरो भागान् सदा वर्षति वासवः । दशादिभिस्तु
भागाङ्गैः पूरयित्वा शतादिकम् । विंशत्या हारलब्धाङ्काः
समुद्रादौ प्रकीर्त्तिताः । यदा १०० । तदा स ५० प ३० पृ २०
यदा ५० स २५ प १५ पृ १० यदा ८० स ४० प २४ पृ १६
यदा ८६ स ४८ प २८ रेखात्रयम् । पृ १८ । रेखाका एव-
मादृका ज्ञेयाः । साहेदिनद्वयं कृत्वा पौषे पौषादिना बुधः ।
गणयेत् कालिको वृष्टिमवृष्टिं वानिलक्रमात् । मतान्तरश्च
चापे च मीने परिवृत्तशके । ज्यैष्ठे शुचौ कर्कटके च सिंहे
कन्यातुलायां मकरे च कुम्भे मार्गे स्वयं शुध्यति पौषमासः ।
शुचेर्निशांशे प्रथमेऽतिवृष्टिः शस्यानि सर्वाण्युपयान्ति सिद्धिम् ।
आद्ये द्वितीये तिलमुद्गमाषा भागे तृतीये खलु शारदानि ।
चित्रास्वातौषिशाखासु ज्यैष्ठे मासि निरम्भता । तास्वेव आवणे
मासि यदि वर्षति वर्षति । शुचौ शुक्ले नवम्याच्चेत् उदत्यर्को
निरम्भकः । परिवेशी मध्यदिने चास्तं यातो घनावृतः । त्रयं
द्विकमथेकं वा वृष्टिमिष्टां समादिशेत् । अश्लेषायां गन्धो भानु-
र्भदि वृष्टिं न सुञ्चति । मघापञ्चकमासाश्च करीत्येकार्णवा
भद्रीम् । चतुर्थ्यां कर्कटस्वार्के वृष्टिर्जनपदे यदि । विफलाः
सर्वसंज्ञेशाः कर्पकाणां भवन्ति च । वृष्टे युभागे प्रथमे सुवृष्टि-

७०२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

भवेत् द्वितीये तिस्रः कौटसर्पाः । दृष्टिस्तु मध्यापरभागदृष्टे-
 निर्निष्कद्रवदृष्टिस्तु निशाप्रवृत्ते । स्वातीमेकेन्द्ररुद्रेषु प्राजापत्यो-
 त्तदासु च । सध्वरन् जलदान् हन्ति भौमः संवर्त्तकानपि ।
 चित्रां गते भृगौ जीवे सौरियुक्तेऽम्बुवर्षणम् । शुभायुक्तसिंह-
 कुजे शीघ्रं याति महाघनः । पापवर्षशुभायुक्त तुलायुक्ते
 महार्घता । प्राहृषि शीतकरो मृगपुत्रात् सप्तमराशिगतः
 शुभदृष्टः । सूर्यसुतास्रवपञ्चमगो वा सप्तमगश्च जलानमनाय ।
 औपतिव्यवहारनिर्णये । “माघे मासि च सप्तम्यां पञ्चम्यां
 फाल्गुनस्य च । चैत्रस्य तृतीयायां वैशाखप्रथमेऽहनि मेघस्य
 गर्जितं श्रुत्वा जलदस्य च दर्शने । चारभ्य चतुरो मासान्
 सम्यग्वर्षति वासवः ॥ सप्तम्यां स्वातियोगे यदि भवति नभो
 दृष्टचन्द्रार्कतारं विज्ञेया प्राहृडेया बहुजलविपुला सर्वशस्यानु-
 कूला । वर्षप्रश्ने सलिलराशिमाश्रित्य चन्द्रो जम्नं यातो भवति
 यदि वा केन्द्रगः शुक्लपक्षे । सौम्येर्दृष्टः प्रचुरमुदकं पापदृष्टो-
 ऽप्यमश्वः प्राहृट्काले सृजति हितदा चन्द्रवत् भार्गवोऽपि ।
 प्रश्नात् सद्यो दृष्टिज्ञानम् । “यद्येकराशौ वसतः सितेन्दुजौ
 पयोऽतिपूर्णां कुरुते वसुन्धराम् । तयोश्च मध्ये यदि पञ्च-
 क्षाश्वो न संशयं शोषसुपैति मेदिनी । विनोपघातेन पिपौ-
 लिकानामण्डोपसंक्रान्तिरद्विव्यवायः । द्रुमादिरोद्दस्य मुजङ्ग-
 मानां दृष्टिर्निर्दानानि गवां भृतानि । रथ्यायां शिशवः सेतून्
 रवान् भेकांश्च कुर्वते पवनस्य यदा शीतो वात्स्यायाश्च विव-
 र्त्तनम् । गवां निरौक्ष्णं व्योम्नि तटाश्वेव प्रवर्तति” ॥ भौम-
 पराक्रमे । “तरुशिखरेषु गताः कृकलासा गगनतलस्थिरदृष्टि-
 निर्निपाताः । यदि गवां निरौक्ष्णमूर्ध्नि निपतति वारिपतन-
 मचिरेण । यदि स्थिता मृद्वपटलेषु कुक्कुरा रुवन्ति वा यदि
 विततं दिवोऽमुखाः दिवातलं मुदित पिनाकिदिङ्मुखा तथा

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७०३

क्षमा भवति जलौघसंस्पृता निदाघवातातप उष्णशीतले रटन्ति
 मण्डूकशिवाहिचातकाः मयूरकण्ठद्युति सूर्यमण्डले दिनचयं
 वा विपतन्ति भूतले ॥ हहस्पतिः । “कुषौढं क्षपिवाणिज्यं
 प्रकुर्वीता स्वयं कृतम् । आपत्काले स्वयंकुर्वन्नैनसा लिप्यते
 द्विजः ॥ राक्षे च दत्त्वा षड्भागं देवतानाञ्च विंशकम् ।
 त्रिंशद्भागञ्च विप्राणां क्षपिं दत्त्वा न दोषभाक् ॥ तथा
 “मूषितं घातितं यत्र सौमायाश्च समन्ततः । अकृतोऽपि भवेत्
 साक्षी ग्रामस्तत्र न संशयः” ॥ हारीतः । “अष्टागवं धर्महलं
 षड्गवं जीवितार्थिनाम् । चतुर्गवं नृशंसाणां दिग्वं ब्रह्म-
 घातिनामिति विष्णुधर्मोत्तरे पाठः । “अष्टः पूर्वं द्वियामं वा
 धर्म्याणां वाहनं स्मृतम् । विश्वामेनाध्यभागे च भागे चान्ते
 यथासुखम् ॥ उशमाः । “गोभिः प्रणाशितं धान्यं यो नरः
 प्रतिपाचते । पितरस्तस्य नाश्रन्ति नाश्रन्ति च दिवौकसः” ॥
 ज्योतिषे । “हृशपूरोरवं मूल्यं पक्षादौ लक्षयेद्दुधः । उक्तमूले
 समं विद्याच्छेपे धान्यमधःक्रयः ॥ इस्ताशतभिषा पूर्वादि-
 त्रयोदशैः । उत्तरादित्रयकृत्तिकाभूतारैवत्यः दशैत्याद्य-
 चरात् सूचिताः ॥ रवौ शनौ कुजे वारे पौषे दर्शो भवेद्
 यदि । तदा धान्यस्य मूलं स्यादेकद्वित्रिगुणं क्रमात् ॥ दर्शो
 पौषश्च रात्रौ चेत् ज्येष्ठामूलजलानि च । क्रमान्मूल्यविहृष्टिः
 स्यात् धान्यानां वस्तरे तथा ॥ संक्रान्ति ऋधं तिथिवारयुक्तं
 द्रव्याक्षरं रामहृतं भवेत्तु । एके समर्धं समतां द्वितीये शून्ये
 महार्धं सुनयो वदन्ति ॥ यमाद्विंशक्रान्तिद्विगुणपूर्वा नेष्टाः
 क्रये विक्रयणे प्रशस्ताः पौष्णाश्चिद्विंशतविष्णुवाताः क्रये
 हिता विक्रयणे निषिद्धाः ॥ विष्णुधर्मोत्तरे । “क्षिप्राणि
 यानि ऋक्षाणि चराणि च मृदूनि च । वाणिज्ये तानि
 शस्यन्ते तिथिं रिक्तां विवर्जयेत् ॥ प्रतिपदादशीषष्ठीनक्षत्राणि

७०४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

ध्रुवाणि च । कुषीदे धर्जनौद्यानि दिनं सूर्यसुतस्य च” ॥ अथ-
विक्रयनक्षत्राणि । “दर्शाष्टमीभूततिथिप्रजेशपूर्वोत्तराकेशव-
याम्यचित्राः । क्रूराहविष्टिव्यतिपातयोगा नेष्टा गवां विक्रय-
चालनादौ ॥ आजं यमहन्महत्त्रयञ्च शक्रद्वयं वायुयुगं
महेशः । कार्यो न चैतेषु धनप्रयोगो मृदौ गणे आद्यसृणं
न देयम्” ॥ धनप्रयोगनिषेधः ।

अथाद्भुतम् । अद्भुतसागरे आथर्वणाद्भुतवचनं प्रकृति-
विरुद्धमद्भुतवचनम् । प्रकृतिविरुद्धमद्भुतमापदः प्राक् प्रबो-
धाय देवाः सृजन्तीति । तन्नापज्ज्ञानाय भूस्यादौनां पूर्वं
स्वभावप्रच्यवो देवकर्तृकौऽद्भुत इति । एवञ्च बुधोदयपर्वणि
अहादौनां गणितागणितत्वेन प्रकृतानामपि यदुत्पातत्वं तद्वाक्तं
तत्कारणञ्च गर्गसंहिता-वार्हस्पत्ययोः । “अतिलोभादसत्याहा
नास्ति क्वाहाप्यधर्मतः । नरापचाराद्वियतमुपसर्गः प्रवर्तते ॥
ततोऽपचाराद्वियतमपवर्जन्ति देवताः । ताः सृजन्त्यद्भुतां-
स्तास्तु दिव्यनाभसभूमिजान् । त एव द्विविधा लोके उत्पाता
देवनिर्मिताः । विचरन्ति विनाशाय रूपैः सम्बोधयन्ति च” ॥
तांश्च परं न दर्शयेदित्याह विष्णुः । “नोत्पातं दर्शयेदिति” ।
तत्र वेलानक्षत्रमण्डलनिरूपणम् । यथा दौपिकायाम् ।
“प्राग्द्वित्रिचतुर्थयामेषु द्युनिष्ठोरद्भुतेषु सर्वेषु अनिलान्निशक्र-
वरुणा मण्डलपतयः शुभाशुभाभेः । अर्थेन्द्रादिचतुष्कचन्द्र-
तुरगादित्येषु वायुर्भवेत् देवेन्द्राजविशाख्याम्ययुगले पिचग्रहये
चालनः । विश्वादित्रयधादमेतयुगलेष्विन्द्रो मवेन्मण्डलः सर्प-
पात्यमृगन्यमूलयुगले शानेष्वपामौश्वरः । पवनदहनो नेष्टो
योगस्तयोरतिदुष्करः । सुरपवरुणौ शस्त्रौ योगस्तयोरति-
शोभनः सवरुणमरुत्भिश्च शक्रस्तथाग्निसमायुतः । फल-
विरहितः सेन्द्रो वायुस्तथाग्नियुतोऽम्बुपः । यन्मण्डलेऽद्भुतं

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७०५

जातं शान्तिस्तद्देवतायया तथा शान्तिद्वयं कार्यं मण्डल-
 हयजाडुत ॥ विष्णुधर्मोत्तरे । “ग्रहर्चवैकृतं दिव्यमास्तरीक्षं
 निबोध मे । उस्कापातो दिशां दाहः परिवेशस्तथैव च ॥
 गन्धर्वनगरश्चैव दृष्टिश्च विहता तथा । एवमादीनि लोके-
 ऽस्मिन् नाभसानि विनिर्दिशेत् । चरस्थिरभवं भौमं भूकम्प-
 मपि भूमिजम् । जलाशयानां वैकृत्यं भौमं तदपि कौर्त्तितम् ।
 भौमं चाल्पफलं ज्ञेयं चिरेण परिपच्यते । नाभसं मध्यफलदं
 मध्यकालफलप्रदम् । दिव्यं तीव्रफलं ज्ञेयं शीघ्रकारि तथैव
 च । शीतोष्णताविपर्ययो ऋतूनां रिपुजं भयम् । पुष्पे
 फले च विहते राक्षो मृत्युं तथा दिशेत् । अकालप्रभवा नार्यः
 कालातीताः प्रजास्तथा । विहताः प्रसवाश्चैव युग्मप्रसवनं
 तथा । हौनाङ्गा अधिकाङ्गाश्च जायन्ते यदि वा त्रयः । पशवः
 पक्षिणश्चैव तथैव च सरीसृपाः । विनाशं तस्य देहस्य कुलस्य
 च विनिर्दिशेत् । प्रदोषे कुक्कुटारावो हेमन्ते चापि कोकिलाः ।
 अर्कीदयेऽर्काभिमुखः श्वारावो नृभयं दिशेत् । उलूको वसते
 यत्र निपतेद्वा तथा गृहे । ज्ञेयो गृहपतेर्मृत्युर्धननाशस्तथैव
 च । गृध्रः कङ्कः कपोतश्च उलूकः श्येन एव च । चिल्लश्च
 चर्मचिल्लश्च भासः पाण्डुर एव च । गृहे यस्य पतन्त्येते गेहं
 तस्य विपद्यते । पक्षान्मासात्तथा वर्षान्मृत्युः स्याद् गृहमेधिमः ।
 पत्न्याः पुत्रस्य वा मृत्युर्द्रव्यञ्चापि विनश्यति । ब्राह्मणाय गृहं
 दत्त्वा दत्त्वा तन्मृत्यमेव वा । गृह्णीयाद् यदि रोचेत शान्ति-
 क्षेमां प्रयोजयेत् ; मांसास्थौनि समादाय श्मशानाद् गृध्र-
 वायसाः । श्वाश्वगालोऽथवा मध्ये पुरस्य प्रविशन्ति चेत् ।
 विकिरन्ति गृहादौ च श्मशानं सा महौ भवेत् । चोरेण
 हन्यते लोकः परचक्रसमागमः । संप्रामश्य महाघोरो दुर्भिक्षं
 मरकन्तथा । अहुतानि प्रसूयन्ते तत्र देशस्य विद्रवः । अकाले

७०६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

फलपुष्पाणि देशविद्रवकारणम्” । मत्स्यपुराणे । “अतिवृष्टि-
 रमावृष्टिर्दुर्भिक्षादिभयं मतम् । अनृतौ तु दिनादूर्ध्वं वृष्टि-
 र्ज्ञेया भयाय च । निरम्भे वायु रात्रौ वा श्वेतं यस्योत्तरेण तु ।
 इन्द्रायुधं ततो दृष्ट्वा उष्कापातं तथैव च । दिग्दाहपरिवेष्टौ
 च गन्धर्वनगरं तथा । परचक्रभयं विद्यादेशोपद्रवमेव च” ।
 भासो वनकुक्कुटः । कंसनिधनसूचने हरिवंशः । “वक्रमङ्गा-
 रकञ्चके चित्रायां घोरदर्शनः । चतुर्थपर्वणि महौ गिरौणां
 शिखराणि च” ॥ बाणोत्पाते स एव । “दक्षिणां दिशमा-
 स्त्राय धूमकेतुः स्थितो भवेत् । वक्रमङ्गारकञ्चके कृत्तिकासु
 भयङ्करः” ॥ छल्यचिन्तामणौ । “त्यक्ता शौचविवेकतत्त्व वसुधा
 लोकाः चुधापीडिताः विप्रा वेदहतास्तथाप्रचक्षिता वज्राशिनो
 दुःखिताः । क्षौणी मन्दफला नृपाश्च विकलाः मग्नमघोरा
 महौ प्रेताघातदुरन्तपीडिततरा देवेज्यराज्ञोर्युतो । रक्ते
 शास्त्रोदयोगो मांसास्त्रिवशादिभिर्मरकः । धान्यचिरस्थत्वक्-
 फलकुसुमाद्ये वर्जिते भयं विद्यात् । अङ्गारपांशुषर्षे विनाश-
 सुपयाति तस्मिन् नगरम् । उपलं विना जलधरैर्विजृम्भिता वा यदा
 प्राप्तिनो वृष्ट्या । क्षिद्रं वाप्यतिवृष्टिं शस्यानामौति संजन-
 नम्” । बुधकीशिकसंवादे । “वत्सराः प्रपाते च फलं शरटस्य
 प्ररोहणे । शीर्षे राजश्रियोऽवाप्तिर्भानौ चैखर्यमेव च । कर्ण-
 योर्भूषणावाप्तिर्नैर्बयोर्बभूवुर्दर्शनम् । नासिकायाश्च सौगन्ध्यं
 वक्त्रे मिष्टाश्चभोजनम् । कण्ठे चैव श्रियोऽवाप्तिर्भुजयोर्विभवो
 भवेत् । धनलाभो बाहुभूले करयोर्धनवृद्धयः । स्तनभूले च
 सौभाग्यं हृदि सौख्यविवर्धनम् । पृष्ठे नित्यं महौलाभः पाश्व-
 योर्बभूवुर्दर्शनम् । कटिहये धनलाभो गुह्ये मृत्युसमागमः ।
 जङ्घे चार्धचयो नित्यं गुदे रोगभयं भवेत् । ऊर्वोस्तु बाह-
 नावाप्तिर्जानुजङ्घेऽर्थसंक्षयः । वामदक्षिणयोः पादोर्भ्रमणं

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७०७

नियतं भवेत् । बल्लभाः प्ररोहणे चैव पतने शरटस्य च ।
 व्यत्यासाच्च फलचैव तद्देवं प्रजायते । बल्लभाः प्ररोहणं रात्रौ
 शरटस्य प्रपातनम् । निधनार्थाय भवति व्याधिपौडा विप-
 र्ययी । पतनानन्तरश्चेवारोहणं यदि जायते । पतने फल-
 मुत्कृष्टं रोहणेऽन्यत् फलं भवेत् । आरोहणक्षीर्णवृक्षो
 अधोवृक्षो च पातनम् । भवेदिष्टफलं तस्य तत्फलं जायते
 भ्रमम् । सृष्टमात्रेण यः सद्यः सचेलं जलमाविशेत् । पञ्चगव्य-
 प्राशनञ्च कुर्यादर्कावलोकनम् । बल्लौरूपं सुवर्णस्य रत्नवस्त्रेण
 वेष्टयेत् । पूजयेद्गन्धपुष्पाद्यैस्तदग्रे पूर्णकुम्भके । पञ्चगव्यं
 पञ्चरत्नं पञ्चाशृतं स पञ्चवम् । पञ्चतक्षकायश्च निक्षिप्या-
 वाहयेत्ततः । पूजयेद्गन्धपुष्पाद्यैर्लोकपालांस्तथा क्रमात् ।
 मृत्युञ्जयेन मन्त्रेण समिद्धिः षडिदरैः शुभैः । तिलैर्व्याहृतिभि-
 र्होममष्टोत्तरसहस्रकम् । बल्लौ गृहगोधिका । मृत्युञ्जय-
 मन्त्रस्यैवकमन्त्र इति विद्याकरः । गर्गसंहितावार्हस्पत्ययोः ।
 “ये तेषु शान्तिं कुर्वन्ति न ते यान्ति पराभवम् । ये तु न
 प्रतिकुर्वन्ति क्षिययाऽन्नहयान्विताः । दान्निव्याहा विमो-
 हाहा विनश्यन्त्येव तेऽचिरात्” । अथ निमित्तनिश्चयवती-
 ऽधिकारः अन्यथा दोष इत्याह मत्स्यपुराणम् । “भिन्नमण्डल-
 विलायां ये भवन्त्यङ्गताः क्वचित् । तत्र शान्तिद्वयं कार्यं निमित्ते
 सति नान्यथा । निर्निमित्तकृता शान्तिर्निमित्तमुपपादयेत्” ।
 एतच्च तत्तद्विशेषविहितशान्तिविषयम् । अन्यथा वेलामण्डल-
 सम्येहे शान्तिर्न स्यात् । अतएवोक्तं योगियाज्ञवल्क्येन । “यत्र
 यत्र च संकीर्णमात्मानं मन्यते द्विजः । तत्र तत्र तिलैर्होमो
 गायत्र्या समुदाहृतः । गायत्र्या प्रयतः शुद्धः सर्वपापैः प्रमु-
 च्यते । शान्तिकामश्च जुहुयात् गायत्रीमन्त्रैः शुचिः । हन्तु-
 कामश्च नृपतेर्दृतेन जुहुयात् शुचिः । सावित्र्या शान्तिहो-

७०८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

मांसं कुर्यात् पर्वसु नित्यशः । प्रणवव्याहृतिभ्याश्च स्वाहास्ता-
होमकर्मणि । प्रतिलोमा प्रयोक्तव्या फट्कारान्ताभिचारिके ।
विश्वामित्रेणापि निमित्तसन्देहे कृच्छ्रादीन्युक्तानि यथा ।
“कृच्छ्रचान्द्रायणादीनि शुद्धाभ्युदयकारणम् । प्रकाशे च
रहस्ये च संशयेऽनुक्तकेऽस्फुटे” । मार्कण्डेयपुराणम् । “दिग्-
देशजनसामान्यं मृपसामान्यमात्मनि । नचत्रयहसामान्यं
नरो भुङ्क्ते शुभाशुभम् । परम्पराभिरक्षाभिर्यज्ञदोषेषु
जायते” । तथा । “तस्माच्छान्तिपरः प्राज्ञो लोकवादरत-
स्तथा । लोकवादांश्च शान्तोऽथ ग्रहपीडासु कारयेत् । भूदो-
हानुपवासांश्च यस्तु चैत्याभिवन्दनम् । कुर्यात् होमं तथा दानं
आश्वं क्रोधविवर्जनम् । चद्रोहं सर्वभूतेषु मैत्रीं कुर्याच्च पण्डितः ।
वर्जयेद्दुष्टीं वाचमतिवादास्तथैव च । ग्रहपूजाश्च कुर्वीत
सर्वपीडासु मानवः । एवं शास्त्रम्यशेषाणि धीराणि हिज-
सत्तम । प्रयतानां ममुत्थाणां ग्रहर्क्षोत्थाम्यनेकशः” । लोक-
वादाश्च तत्रैवोक्ता यथा । “आकाशाद्देवतानाञ्च देव्यादीनाञ्च
सौहृदात् । पृथिव्यां प्रतिलोके च लोकवादा इति स्मृताः” ।
ते च सर्वभूतडाकिन्याद्यभिभवशास्त्रार्थं लौकिकीषधमस्त्रा-
दयः विषहरीमङ्गलचण्डिकागौतादयः चैत्यहृत्वादी चैत्र-
प्रालदेवतापूजा च । तथा चापस्तम्बः । “स्त्रोभ्योऽवर-
वर्णभ्यो धर्मशास्त्रं प्रतीयादित्येक इति” । धर्मशेषान्
श्रुतिस्मृतिसदाचारैश्चप्रसिद्धानिति नारायणोपाध्यायः । भूदो-
हश्च पात्रं विना भूमौ गोस्तनं निष्पीड्य दुग्धोत्सर्गः । चैत्यः
पूज्यत्वेन ख्यातो वृक्षः । तथा च बाणोत्पाते हरिवंशः ।
“अनेकशास्त्रयैत्यञ्च निपपात महीतले । अर्चितः सर्वकन्या-
भिर्दानवानां महात्मनाम्” ॥ उषतीमकल्याणीम् । अति-
वादश्च पूज्यमतिक्रम्य भाषणम् । मत्स्यपुराणम् । “काकश्चै-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७०६

करवशावः प्रभाते दुःखदायकः । काको मैथुनकासक्तः खेती
 वा यदि दृश्यते ॥ उलूको वसते यत्र निपतेद्वा तथा गृहे ।
 ज्ञेयो गृहपतेर्मृत्युर्धननाशस्तथैव च ॥ वराहसंहितायाम् ।
 “कौडानुरक्तो रतिमांसलुब्धो भीतो रुजार्त्तः पतितो विहङ्गः ।
 नासौ गृहस्थस्य विनाशहेतुर्दोषः समुत्पाद्यत आङ्गुरार्थः ॥
 गृहे पक्षिविकारेषु कुर्याच्चामरतर्पणम् । देवाः कपोता इति
 वा ज्ञप्तव्यं सप्तभिर्द्विजैः ॥ गावश्च देया विविधा द्विजानां
 सकाञ्चना वस्त्रयुगोत्तरौयाः । एवंकृते पापमुपैति शान्तिं
 मृगैर्द्विजैर्यपि निवेदितं यत् ॥ द्विजैः पक्षिभिः अपि नाऽम्यै-
 रपि । भुजवलभीमे । “एकोवृषस्त्रयोणावः सप्ताश्वा नव
 दन्तिनः । सिंहप्रसूतिकाश्चैव कथिताः स्वामिघातकाः” ॥
 भाष्यपुराणे । “अङ्गे दक्षिणभागे तु शस्तं विष्णुरणं भवेत् ।
 अग्रशस्तं तथा वामे पृष्ठस्य हृदयस्य च ॥ लाङ्कनं पिटकं
 चैव ज्ञेयं विष्णुर्जितं तथा । विपर्ययेण विहितं सर्वं स्त्रीणां
 फलं तथा ॥ अनिष्टचिह्नोपगमे द्विजानां कार्यं सुवर्णेन च
 तर्पणं स्यात्” सिंहप्रसूतिका गावः । शङ्खः । “दुःखप्रानिष्ट-
 दर्शनादौ घृतं द्विरण्यञ्च दद्यादिति” । भाष्ये । “नमस्ते
 सर्वलोकेश नमस्ते मृगुनन्दन । कवे सर्वार्थसिद्ध्यर्थं गृहाणार्घ्यं
 नमोऽस्तु ते ॥ पवं शक्रोदये कुर्वन् यात्रादिषु च कारयेत् ।
 सर्वान् कामानवाप्नोति विष्णुलोके महीयते ॥ नमस्तेऽङ्घ्रिरसां
 नाथ वाक्पतेऽथ दृश्यते । क्रूरग्रहैः पीडितानाममृताय
 नमो नमः ॥ संक्रान्तावपि कौन्तेय यात्रास्त्रभ्युदयेषु च ।
 कुर्वन् दृश्यतेः पूजां सर्वान् कामान् समश्नुते” ॥ वैष्णवामृते
 व्यासः । “पश्यज्ञैः शान्तिकैश्च किं क्लिश्यन्ति नरा द्विज ।
 महाशान्तिकरः श्योमांस्तुलस्या पूजितो हरिः ॥ उत्पातान्
 दारुणान् पुंसां दर्निमित्ताननेकशः । तुलस्या पूजितो भक्त्या

७१०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

महाशान्तिकरो हरिः” ॥ अथ ब्रह्मपुराणोक्तो मन्त्रः । “नमस्ते
 बहुरूपाय विष्णवे परमात्मने स्वाहेति” । छन्दोगपरिशिष्टम् ।
 “अद्यातो रजस्वलाभिगमने गोऽश्वभार्यासु गमने यमज्ज्वने
 विजातीयजनने वा काककङ्कगृध्रवकश्येन भासमिष्वकपोतानां
 गृहप्रवेशे महिषस्योपरि विश्रामणे एषामेव क्रियमाणे गृह-
 द्वारारोहणे वाङ्मतेषु कल्पदृष्टेन विधिनाऽग्निमुपसमाधाय
 प्रायश्चित्ताज्याहुतीर्जुहोति अहुताय अग्नये स्वाहा सोमाय
 विष्णवे रुद्राय वायवे सूर्याय मृत्यवे विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेति
 स्वालोपाकृतान्यदिति” ॥ कपोतं विशेषयति शौमकः ।
 “रक्तपादः कपोताख्यो अरण्योकाः शुकच्छविः । स चेच्छालां
 विशेषेच्छाला समीपञ्च ब्रजेद्यदि ॥ अन्येषु गृहमध्ये वा वल्मीक-
 स्योद्गमादिषु” ॥ कल्पदृष्टेन विधिना गृह्योक्तेन प्रायश्चित्ता-
 ज्याहुतीः अहुतदोषप्रशमनार्थाः सप्ताज्याहुतौः । अहुतायान्नये
 स्वाहा इत्यादिमन्त्रैः तत्र स्वालोपाकृतेति कल्पव्यतायां पायस-
 चरुभिरितेभ्यो देवेभ्यो जुहुयात् । छन्दोगपरिशिष्टम् । “पश्चात्
 दृतपायसेन ब्राह्मणान् भोजयित्वा गोवरं दत्त्वा शान्ति-
 भवतीति गोवरं गोश्रेष्ठं दक्षिणां तां गां कृत्वा दोषशान्ति-
 भवतीति” । तथाचोक्तम् । “गौर्विशिष्टतमा लोके देयेष्वपि
 निगद्यते । न ततोऽन्यद्वरं यस्मात्तस्माद्गौर्वरमुच्यते” ॥ छन्दोग-
 परिशिष्टम् । “यस्त्वेषोमन्यतममापसः प्रायश्चित्तं न कुर्यात्
 तस्य गृहपतेर्मरणं सर्वस्वनाशो वा भवति तस्मात् प्रायश्चित्तं
 कर्त्तव्यं कर्मापवर्गे वामदेव्यगान् शान्तिः शान्तिरिति” अपवर्गे
 समाप्तौ । वामदेव्यगानं शान्तिः कार्या आहुतिः प्रकरण-
 समाप्त्यर्था । वाङ्मत्ये । “अमयन्त्या सप्ताहात् कम्पादिकृतं
 निमित्तमाश्वेव । अतिवर्षणोपवासव्रतदौघाज्ज्यहवनानि” ॥
 वराहः । “ये च न दोषं जमयन्त्युत्पातांस्तान्दृतुस्तमावकृतान्

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७११

ऋषिपुत्रकृतैः स्त्रीर्विद्यादेभिः समासीतैः” । तथा च मत्स्य-
 पुराणम् । “वत्साशनिमहौकस्यसन्ध्यानिर्घातनिस्रनाः । परि-
 वेशरजोधूमरक्ताकारस्तमयोदयाः । हुमेभ्योऽथ रसस्नेहमधु-
 पुष्पफलोद्भवाः । गोपक्षिमदहृद्भिश्च शिवाथ मधुमाधवे । तारो-
 र्क्कापातकलुषं कपिलाकैन्दुमण्डलम् । अनन्निज्वलनं स्फेदं
 धूमरेणुमिवाकुलम् । रक्तपद्मारुणा सन्ध्या नभःसुव्यार्णवो-
 पमम् । सरितां चाम्बुसंशोषं दृष्ट्वा धौषे शुभं वदेत् । शक्रा-
 युधपरौवेधौ विद्युच्छुष्कविरोहणम् । कस्योदत्तनवेकृत्यं रसनं
 दरणं क्षितेः । नद्युदपानसरसां वृष्ट्यैरा भयनप्लवाः । पतन-
 चाद्रिगेहानां वर्षासु न भयावहम्” ॥ हरिवंशे वर्षावर्ण-
 नायाम् । “क्वचित् कन्दरहासाख्यं शिलीम्ब्राभरणं क्वचित्”
 इति दर्शनात् वर्षासु शिलीम्ब्रोद्भूतो न भयावहः । “दिध्यस्त्री-
 भूतगन्धवं विमानाद्भुतदर्शनम् । यद्भनक्षत्रताराणां दर्शनञ्च
 दिवास्वरे ॥ गीतवादिचनिर्घोषो वनपर्वतसानुषु । शस्यवृद्धि-
 रसोत्पत्तिरपापाः शरदि स्मृताः ॥ शीतानिलतुषारत्वं नर्दनं
 मृगपक्षिणाम् । रक्षीयचादिसत्वानां दर्शनं वागमानुषी ॥
 दिव्यो धूमाश्वकाराश्च शलभा वनपर्वताः । उच्चैः सूर्योदयो-
 स्तत्त्वं हेमन्ते शोभना मताः ॥ हिमपातानिकोत्पातविरूपा-
 द्भुतदर्शनम् । दृष्ट्वाञ्जनाभमाकाशं तारोर्क्कापातपिञ्जरम् ॥
 विचागर्भोद्भवाः स्त्रीषु गोजाश्चमृगपक्षिणाम् । पत्राङ्गुरलता-
 नाञ्च विकाराः शिशिरे शुभाः ॥ ऋतुस्वभावजा ह्येते दृष्टाः
 स्वर्त्तो शुभावहाः । ऋतावन्यत्र चोत्पाता दृष्टास्ते भृश-
 दाहणाः ॥ उन्मत्तानाञ्च या गाथाः शिशूनां चेष्टितञ्च यत् ।
 स्त्रियो यच्च प्रभाषन्ते तत्र नास्ति व्यतिक्रमः ॥ पूर्वञ्चरति
 देवेषु पश्चाद्वच्छति मानुषान् । नादेषिता वाग्वदति सत्या
 ह्येषा सरस्वती” ॥ वृहस्पतिः । “ज्योतिर्ज्ञानं तथोत्पात-

७१२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

मविदित्वा तु ये नृणाम् । आवयस्वर्थलोभेन विनेयास्तेऽपि
यत्नतः ॥ विनेया दण्डनीयाः ।

अथ यात्रा । मत्स्यपुराणे । “ऋक्षेषु षट्सु ग्रहेषु ग्रहेष्वनु-
ग्रहेषु च । प्रश्नकाले शुभे जाते परान् यायाक्षराधिपः” ॥ ऋक्षेषु
षट्सु नाड्यौनक्षत्रेषु । दुर्ग्रहवतान्तु “अथो ज्ञानर्थतां याति
दुर्मगाणां यथा विभो । विषमे तत्समुद्भूतमस्माच्चाभृतकाङ्क्षया” ॥
अस्मात् समुद्रमवनात् । भागुरिः । “दिगौशं हृदये ध्यात्वा
गन्तव्याशामुखः स्थितः । अन्तःसमीरणे देहप्रवेशे समुपस्थिते ।
स्वस्त्योति दक्षिणं पादमासनादवतारयेत्” । राजमार्तण्डे । “व्रजे-
दिगौशं हृदये निधाय यथेन्द्रमैन्द्र्यामपराश्व तद्वत् । सुशुक्ल-
माख्यास्वरभृश्वरेन्द्रो विसर्जयेद्दक्षिणपादमादौ । स्नातः सित-
स्वरधरः सुमनाः सुवेशः संपूर्जितोऽभरगुरुद्विजयोदिगौशः ।
कृत्वा प्रदक्षिणशिखं शिखिनं कृताशीर्गच्छेन्नरः शकुनसूचित-
कार्यसिद्धिः” विष्णुपुराणम् । “भाङ्गुख्यपुण्यरक्षाद्यैः पूज्यात्मन-
भिवाच्य च । न निष्क्रमेत् गृहात् प्राञ्चः सदाचारपरो नरः ॥
गृहाद् गृहान्तरं गर्गः सौम्यः सौमान्तरं भृगुः । शरत्पेडाङ्क-
दाजो वशिष्ठो नगराद्वहिः” ॥ यात्रानन्तरं वराहः । “संत्यजे-
ज्ञोजनागारं तथा शयनमन्त्रिणम् । दूरस्थं जलमध्यस्थं शयानं
व्याधिपौडितम् ॥ गच्छन्तमपि यानस्थं ब्राह्मणं नाभिवाद-
येत्” ॥ बृहत्पञ्चाङ्गायां राजमार्तण्डे “प्राच्यामहानि मुनयः
प्रवदन्ति सप्त याम्यामतीव शुभदानि दिनानि पञ्च । त्रीत्येव
पश्चिमदिशि चित्तिनायकानां प्रस्थानकेषु दिवसवयमुत्तरस्याम् ॥
एतच्चायुक्तमित्याहुर्हीराशस्त्रविदो बुधाः । यात्रां त्रिपञ्चसप्ताह-
पुनर्भद्रेण योजयेत् ॥ वाञ्छितार्थफलावाप्तौ यात्रापरिसमा-
प्यते । जन्मर्त्तं चाष्टमे चन्द्रे वारे भौमशनेश्वरे ॥ प्रास्थितेऽपि
न गन्तव्यमत्यस्तयर्चिते दिने । जन्मभे जन्ममासे वा योग-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७१२

च्छेददृमे विधौ ॥ आयुक्षयमवाप्नोति ध्याधिक्ष बधवन्धने” ॥
 विष्णुपुराणम् । “वर्षातपादिके ह्यत्रौ दण्डौ रात्राटवौषु च ।
 शरीरव्राणकामो वै सोपानत्तः सदा व्रजेत् ॥ नोर्ध्वं न तिर्यग्-
 दूरं वा निरोक्षन् पर्यटेत् बुधः । युगमात्रं महीपृष्ठं नरो
 गच्छेद्विलोकयन् ॥ चतुष्पथाक्षमस्कुर्यात् चैत्य वृत्तं तथैव
 च । प्रश्ने मनोरमाभूमाङ्गस्वद्रव्यदर्शनश्रवणे ॥ यदि वादरेण
 पुच्छति दैवज्ञं निर्दिशेद्विजयम्” ॥ यात्राप्रश्नविधिः । “स्तन-
 चरणतलोष्ठाङ्गुष्ठहस्तोत्तमाङ्गश्रवणवदन-नासा गुह्यरन्ध्राणि
 भूपः । स्पृशति यदि कराग्रैर्गण्डकव्यशकं वा द्युतिगतिशुभ-
 शब्दान् व्याहरन् यास्ति शत्रून्” ॥ प्रश्ने स्पर्शादिभिर्जयप्राप्तम् ।
 व्यासः । “चिरप्रवासयात्रायां गृहे कर्णस्य वेधने । चूडाकृतौ
 प्रतिष्ठायां भानुशुद्धिर्विधीयते ॥ आरोग्यसूक्तेण धनं क्षणेन
 कार्यस्य सिद्धिं तिथिनाप्नुयाच्च । राश्यादमे चाध्वनिसिद्धिमाहुः
 प्रायः शुभानि क्षणदाकरेण” ॥ संवत्सरप्रदीपे । “सिंहे
 धनुषि मौने च स्थिते सप्ततुरङ्गमे । यात्रोद्वाङ्महारम्भक्षीर-
 कर्माणि वर्जयेत्” ॥ एष यात्राप्रतिषेधो राजेतरपरः । “मार्ग-
 शौर्वं शुभे मासि यायादयात्रां महीपतिः । फाल्गुनं वाथ
 चैत्रं वा मासं प्रति यथाबलम्” ॥ इति मनुवचनात् । “आवणे
 भाद्रमासे युवतिगृहगते चार्थलाभः प्रदिष्टो मासे पौषे तु यात्रा
 भवति नरपतेरर्थसिद्धिप्रदात्रौ” इति राजमार्तण्डाच्च । “शुक्लाद्या
 स्वाच्छुभे चन्द्रे कुजार्कस्यगुराशिगे । तत्पक्षे शुभदा यात्रा
 कृष्णपक्षे ततोऽन्यथा” ॥ यात्रायां पक्षशुद्धिः । “षष्ठ्यष्टमी
 द्वादशौषु न गच्छेत् त्रिदिनस्युधि । पूर्णिमाप्रतिपद्वारिष्ठाव-
 मदिनेषु च ॥ तथा यामद्वितीयायां यात्रायां मरणं भवेत् ।
 अजातचन्द्रा पतिपत्तिथिर्या सा सर्वथा सिद्धिकरी न पुंसाम् ॥
 कस्तो न चन्द्रा प्रतिपत्तिथिर्या सा सर्वदा सिद्धिकरी नियुक्ता ।

७१४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

प्रतिपत्सु प्रयातानां सिद्धिरेव न संशयः । द्वितीयायां शुभः
 पत्न्यास्तृतीयायां जयौ भवेत् ॥ ब्रधवन्धनसंक्षेपशतुर्थ्यां नात्र
 संशयः । पञ्चम्यामौषितार्थः स्यात् षष्ठ्यां व्याधियुतो भवेत् ॥
 सप्तम्यामर्थलाभः स्यादष्टम्यामस्त्रपौडनम् । नवम्यां सृत्यसंयो-
 गात् गन्तव्यं कदाचन ॥ दशम्यां भूमिलाभः स्यादेकादश्या-
 मरोगिता । द्वादश्याञ्च न गन्तव्यं सर्वसिद्धा त्रयोदशौ ॥ चतु-
 र्दश्यां पञ्चदश्यां गमनञ्च निषेधयेत् । संत्यजेद्विषये यात्रां
 सूर्यावार्कीन्दुवक्रिणाम् ॥ अष्टवर्गदशापाकेष्वनिष्टफलदस्य
 च । सूर्यदिनेऽध्वनि नाशसन्दे शक्तिक्षयोऽर्थहानिश्च । ज्वलना-
 सृक्पित्तरुजः कौजे बुधे सुहृत्प्राप्तिः । जैवे धनजयलाब्धिः शौक्रे
 स्त्रौवस्त्रगन्धधनलाभान् ॥ दैन्यबधवन्धरोगान् प्राप्नोति दिने-
 ऽर्कपुत्रस्य । उपचयग्रहदिने सिद्धिः क्रूरेऽपि यायिन्यां भवति ॥
 सौम्येऽप्यनुपचयस्ये न भवति यात्रा शुभा यातुः । शुक्लादित्य-
 दिने न वारुणदिशं न ज्ञे कुजे चोत्तरां मन्देऽश्वे दिने न
 शक्रककुभं याम्यां गुरौ न व्रजेत् ॥ शूलानौति विलङ्घ्य यान्ति
 मनुजा ये सौख्यवित्ताशया भ्रष्टाशाः पुनराप्रतन्ति यदि ते
 शक्रेण तुल्या अपि । दिगौशाहे शुभा यात्रा पृष्ठाहे मरणं
 ध्रुवम् ॥ गर्गोऽपि । “दिगौश्वारे गमनं प्रशस्तं विहाय
 सौम्यं यदि जौविताशया ॥ न वारदोषाः प्रभवन्ति रात्रौ
 विशेषतोऽर्कावनिभूशनौनाम् । गुणवति तिथा हृत्तेऽनिष्टे
 दिवागमनं हितम् । निशि च भगुणैः शस्तं यानं तिथिगुण-
 वर्जिते” ॥ भतिथिगुणवर्जिते । “भतिथि कथितान् दोषान्
 प्राप्नोत्यतः पतिलोमगः ॥ गुणमपि तथोर्यस्मात् सम्यग्जनाद
 भृगुमुनिः । याम्यायने निशायात्रा शुभा स्यादुत्तरे दिवा ॥
 चन्द्रसूर्यो मृगादिस्थौ पूर्वां यायात्तथोत्तराम् । दक्षिणां
 पश्चिमामाशां कर्करादौ तौ स्थितौ यदा ॥ अन्यथा बधवन्धा-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७१५

दिक्केशमाप्नोत्यसंशयम्” ॥ योगिनौ तु । “प्रतिपन्नवमौ
पूर्वं रामारुद्राश्च पावके । शरच्चयोदशौ याम्ये वेदामासाश्च
नैर्ऋते ॥ षष्ठी चतुर्दशौ पश्चात् वायव्यां मुनिपूर्णिमे । द्वितीया
दशमौ यत्ने ऐशान्यामष्टमौ कुङ्गः ॥ योगिनौ नवदण्डास्तु
शेषा वन्यां विशेषतः । दक्षसंमुखयोगिन्यां गमनं नैव कार-
येत् । वामे शुभकरो देवौ पृष्ठे सर्वार्थसाधनौ” ॥ राहुभ्रमण-
चक्रम् । “पश्चादर्के विधौ वङ्गी सौम्यांश्च वायवे कुजे ।
रक्षो दिशि भृगौ याम्यां गुरावौशे शनी दिने ॥ राहुर्भ्रमति
यामार्द्धदण्डगत्या च वामतः । प्रतीच्यां षड्भिकोणे तु ततः
सौम्यामतो हृषे ॥ ततो प्राच्यामतो वायौ तस्माद् याम्यां
ततः शिवे । रवावेवमन्यवारपृष्ठमेवं क्रमेण हि ॥ द्यूते
युद्धे विवादे च यत्रायां संमुखस्थितम् । राहुं विवर्जयेत् यत्राद्
यदौर्ध्वेत् कर्मणः फलम्” ॥ राहुसांमुख्यनिषेधः । “अश्वि-
हस्तगुरुमैत्रदेवतैः पौष्णविष्णुवसुशोतरश्मिभिः । यानमेभि-
रतिसुन्दरं विदुः सर्व एव मुनयस्तु नेतरैः ॥ चित्राश्लेषास्वाति
विशाखा भरणी पितृशक्रतिकाः । नातिशुभदा प्रयाणे
शेषाणि शुभाशुभानि धिष्यानि ॥ दग्धं शत्रुपुरं सद्गन्निभ-
सुदेत्यर्को न चेदुत्तरे रोहिण्याश्च विशाखमे च न गमः पूर्वाश्ल-
काले शुभः । मध्याह्ने न शिवाहिमूलवलभिद्वेषद्विशेषेऽश्वि-
नौहस्तापुष्यमरुत्सुचित्रशशिमैत्रान्ये न रात्रादितः । रात्रे-
र्मध्यमसत्तु पूर्वभरणी पित्रेषु शेषे निशो ह्यर्थादित्रितयादि-
तिष्वपि जलं मध्याह्नरात्रान्ययोः । पुष्याहस्तमृगाच्युतेषु
शुभदाः सर्वेऽपि कालास्तथा सार्वद्वारिकसंज्ञितानि गुरुभं
हस्ताश्लिमैत्राणि च । पूर्वार्ध्वाग्निमघानुराधवसुभादोन्यत्र
दण्डोऽन्तरे वायुग्न्योर्न स लङ्घ्य ऐक्यमनलप्राच्योस्तथान्यावि-
दिक् । लग्ने दिग्वदनेऽतिदण्डगमनं प्राच्यादि शुलं विना

७१६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

तज्ज्योष्ठाजपदं सरोजनिमयः स्यादुत्तराफलगुणौ । अतिदण्ड-
 गमनं दण्डमुल्लङ्घ्य गमनम् । “दिशोरष्टमभागश्च विदिक्री-
 णश्च कथ्यते । मेषाद्यास्त्रिभ्रमाज्ज्ञेयाः प्रागादि दिक्षु स्वा-
 यहाः । शीर्षोदये समभिवाच्छितकार्यसिद्धिः पृष्ठोदये विक-
 क्षता चलचित्तता च । यातव्यदिङ्मुखगतस्य सुखेन सिद्धि-
 र्वर्त्मभूमौ भवति दिक्प्रतिलोमलग्ने । केचिदाहुर्न यायास्तु
 श्रुत्यां प्राच्यास्तु दक्षिणे । अश्विन्यां पश्चिमे पुष्ये नोदीच्यां
 हस्तभे न तु । गुरुहस्ताश्विमेवाणि सर्वदिक्षु शुभं युजि ।
 अतो दिग्भेददोषोऽत्र वराहादेरसम्मतः” । नेशाज्जाम्निविशा-
 खवाय्वह्निमघायास्यैः परार्धे न सञ्चिदाह्नस्तकजं परप्रथमजं
 पित्रानिले चाश्विले । राहुक्रूरयुगस्तसन्निधितथोत्पातप्रदुष्टं
 अहैदराद्यैर्युग्ममसहिने निशि तिथाहलेऽप्यनिष्टे गमः । “ऋते
 द्वाद्यैः संयुतेऽन्तः प्रकोपो लक्ष्मीभ्रंशो राहुणार्कन योगः ।
 केतूल्कानां पौडिते देहनाशः क्लेशो भीमे सोष्णरश्मिरात्मजे
 च । उपग्रहाख्य ऋतेषु वज्रयेद्भ्रमनं नृपः । उपग्रहगतस्त्रौ-
 यजन्मर्त्ते न व्रजेत् क्वचित्” । उपग्रहाश्च सर्वतो भद्रचक्रे
 प्रागुक्ताः । “पूर्वीक्तजन्मकर्मादि नाङ्गीनचक्रदोषवान् । याता
 शत्रुवशं याति विशुद्धौ शत्रुनाशकत् । यात्रायां शोभनास्त्राराः
 समाः कर्मान्धसंयुताः । यात्राभङ्गविधावसत्यथ भवेत् सोऽर्का-
 त्रिकोणे विधौ । भीमाज्ज्ञादिषु वा बलिन्धय सुते गन्तव्य-
 दिक्पालतः” । सुते इत्यत्र शुभे इत्यपपाठः । “यात्रादिगौशाद्-
 यदि पञ्चमेऽन्यो गृहे गृहो वीर्ययुतोऽवतिष्ठेत् । यात्रोद्यत-
 स्तत्र न याति याता तयोर्वल्लौयासयति स्त्र काष्ठाम्” इत्यनेन
 विरोधात् । “सर्वे शुभफलं नश्येद् यात्राभङ्गे गतस्य च । व्यसनं
 प्राप्नोति महद्दरतीपातविनिर्गतोऽथवा मृत्युम् । वैष्टितिगमने-
 ऽप्येवं त्रयद्वयस्येऽप्युपदिशन्त्येके” । व्यसनान्याह मनुः । “काम-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७१७

जेषु प्रसक्तो हि व्यसनेषु महीपतिः । विद्युज्यतेऽर्थधर्माभ्यां
 क्रोधजेष्वात्मनैव तु । नृगयाक्षो दिवास्वप्नः परोवादिस्त्रियो
 मदः । तौर्यत्रिकं वृथाया च कामजो दशजो गणः । पैशुन्यं
 साहसं द्रोह ईर्ष्यासूयार्थदूषणम् । वाग्दण्डजञ्च पारुष्यं
 क्रोधजोऽपि गणोऽष्टकः । तौर्यत्रिकं नृत्यगौतवाद्यानि
 त्रिणीति दश । पैशुन्यमविज्ञातपरदोषाविष्करणम् । साहसं
 साधोर्वैभवादिना निग्रहः । द्रोहो जिघांसा । ईर्षा अन्य-
 गुणासङ्घिष्णुता । असूया परगुणेषु दोषाविष्करणम् । अर्थ-
 दूषणम् अर्थानामपहरणं देयानामदानञ्च । भौमपराक्रमे ।
 “न विष्कुम्भो न वा गण्डो न व्यतीपातवैधृतौ । चन्द्रतारा
 बले प्राप्ते दोषागच्छत्यसंमुद्धाः । गरवणिजविष्टिविर्वर्जि-
 तानि करणानि यातुरिष्टानि । गरमपि कैश्चिद्भूतितं वणिजस्तु
 वणिक्क्रियास्त्वेव । पूर्वाह्णे तूत्तरां गच्छेत् मध्याह्ने पूर्वतो
 व्रजेत् । अपराह्णे व्रजेत् याम्यां ऋतुरात्रे च पश्चिमात् । नव-
 म्यङ्कारको विष्टिः शनैश्चरदिनं तथा । व्यतीपातो न दुष्पेक्ष
 मस्यार्को दक्षिणे स्थितः । राशौ राशौ द्वादशेन्दोरवस्थाः
 प्रोक्ताः कैश्चित् सुरिभिः प्रोषिताद्याः । यात्रोद्वाहाद्येषु कार्येषु
 नूनं संज्ञातुम्यं तत्फलं चिन्तनीयम् । प्रवासनष्टाख्य नृताज-
 याख्याहास्यारतिक्रौडितसुसमुक्ताः । ज्वराह्वया कम्पितमूर्च्छते
 द्विषट्कसंख्या हिमगोरवस्थाः । चन्द्रस्य द्वादशावस्थागणन-
 माह “अश्वरादिभुक्तोऽधटासमूहाद्देदा ४ उताद्वाण ससद्
 ४५ । भुक्तात् लब्धार्कशेषे शशिनः क्रियाद्या भवत्यवस्था
 गतगम्यरूपाः । सदादाः शून्यभृदण्डा एकावस्था भवेत्ततः ।
 खलम्यहौनान्यगुणान्वितापि प्रीतिं न यात्रा मनसः करोति ।
 खलद्रुतारूपगुणान्वितापि प्रभृष्टशैला वनितेव पुंसः । मौने
 कर्किन्यल्लिनि च वृषे जम्बकालस्यपापे वामे वा दिग्द्युनिश-

७१८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

बलिनां जन्मलम्नाष्टमे वा । वर्गे पापानुपचयकृतां वक्रिणां
 मृष्टलम्ने पापान्तःस्थे न शुभमवलं जन्मलम्नानधीने । वामे
 विपरौते । “घटमिथुनकुल्लोराधापगो मौनकन्याः खलु शुभ-
 भवनत्वाद्वाशयः सप्त सौम्याः । अलिघटमृगसिंहाजास्तु पापा-
 न्ययत्वाच्चुनिभिरभिहितस्ते प्रायशः क्रूरभावाः” । अन्यत्र ।
 “लम्ने कार्मुकमेषतौलिमिथुने कार्यं विलम्ने नृणां पञ्चास्थे
 मकरे तथा शनिष्टहे तद्वत्फलं हृदिके । सिंहे वा यदि गोध-
 टेषु गमनं सर्वार्थसिद्धिप्रदं स्यादाशापतिषु प्रयाति सकलं
 कन्याभूषे मन्त्रये” । तथा । “नेष्टं दिशन्ति मकराणि कुल्लो-
 रलम्ने मेषे घटे धनुषि दीर्घकरी हि यावत् । युग्माङ्गना
 भूषणेषु ध्रुवमर्थलाभो ज्योतिर्विदः सकलसिद्धिमुपैति लक्ष्म्यः” ।
 यात्रायां सामान्यलम्नविवेकः “मौने च कुटिलो मार्गो भवति
 तदग्रेऽन्यराशिलम्नेऽपि । नौयानमाप्यलम्ने कार्यं तेषां
 नवांशे वा” । दिगादि बलिनो यथा । “ऐन्द्र्यां मानुषराश-
 यस्तु पशवो याम्ये सवौर्या अलिर्वाइश्यां बलयुक् तथैव बलिनः
 पानौयजश्चोत्तरे । सर्वे मानुषराशयो दिनबलारात्री स वौर्या-
 सत्पुष्पादाः शेषगणास्तथैव बलिनः सन्ध्याहये कौर्त्तिताः । स्व-
 राशिलम्नाष्टमलम्नयोश्च स्वशत्रुभाच्छत्रुगृहोदये वा । तद्रा-
 शिगैर्वा गमनं विलम्ने तुल्यं नराणां विषभक्षणेन । उपचय-
 करस्य वर्गः क्रूरस्यापि प्रशस्यते लम्ने । चन्द्रे वाप्युक्तेन तु
 विपरोतस्य सौम्यस्य । याने भं जन्मराशेरुपचयमुदयारिद्वि-
 लाभश्च वैशिर्मितं वश्यं स्वजन्मस्वनुगृहयोर्यद्ग्रहेर्नोनिरंशम् ।
 स्थानं सौम्यस्य जन्मन्यभिमतफलदस्यापि यत्र भ्रवश्च याम्यां
 त्यक्ताभिजिह्वं शुभफलदखगेन्दोश्च या कारुणोरा स्वाधिपते-
 दिशि राशिः भ्रव इति यवनैः सदा कथितम् । तत् भ्रवगो विनि-
 हन्यादचिरेण महीपतिः शत्रून् सर्वहारः सर्वार्थसाधकः सर्व-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७१८

कर्मसु तथेष्टः । सर्वेषां वर्णानामभिजिज्ञासको मुहूर्तः स्यात् ।
 ऋष्यमो दिवस्वार्धं त्वभिजिज्ञासकः क्षणः । स ब्रह्मणो वराश्रित्यं
 सर्वकामफलप्रदः । चक्रमादाय गोविन्दः सर्वान्दोषाश्चि-
 वीकृत्यति । अभिजिज्ञासु धे शस्तं याम्यान्तु गमने तथा । अन्ध-
 दिग्गमने शस्तं सर्वसिद्धिप्रदायकम् । वारप्रवृत्ते घटिका
 द्विनिघ्नाः कालाख्यहोरा पतयः शरासाः । दिने निशाया
 सृत्युवाणहृत्त्या निजाहनायां पतयः प्रकल्प्याः । रेखा पूर्वा-
 परयोर्वारः सूर्योदयात् परस्तात् प्राक् । देशान्तरयोजनमि-
 तविघटीभिः पादहीनाभिः । श्रादशाङ्गुलिकाच्छङ्कोः समरा-
 शिदिनार्हके । छायाप्रादानुसारेण रेखा स्वदेशयोजनम् ।
 सुमिर्वादिस्तु लङ्कान्ता भूमिरेखास्ति तद्वतः । रोहितकमवन्तौ
 च तथा सन्निहितं सरः । रेखादेशे त्र्यङ्गुभातामपास्य स्वदे-
 शजाम् । हृत्वा षष्ठ्या योजनानि स्वदेशान्तजानि वै ।
 तत्काले तु नवहोत्रे दिग्वाङ्गुलशराङ्गनाः । तच्छोधनाद्भव-
 त्त्वं सन्निध्यच्छतयोजनम् । तत्पादहीनतो दण्डादसु-
 द्विंशत्पलाधिका । वारप्रवर्त्तनं तस्मात् कालहोरा-
 विरेचनम् । दिनाधिपाद्यानिजषष्ठषष्ठाः सूर्यास्तुजिजेजन्दु-
 शनौज्यभौमाः ॥ कर्मान्तरे तु वारप्रवृत्तिरुदयावधिरेव
 तथा च सूर्यसिद्धान्तः । “सूतकादिपरिच्छेदो दिनमासाब्द-
 पास्तथा । मध्यमग्रहभुक्तिश्च सावनेन प्रकीर्त्तिता । उदया-
 दोदयं भानोर्भौमसावनवासराः ॥ मीमेति पितृदेवादिन-
 व्यावृत्त्यर्थम् । अत्र दिनाधिपस्य रव्यादिर्भोग्यं दिनं वाररूपं
 सावनगणनोक्तं लोकव्यवहारोऽपि तथेति । “तिर्य्यगधः ऊर्ध्व-
 वदना होराः स्युः सूर्ययोगतः क्रमशः । वाञ्छितफलदोर्ध्व-
 सुखी द्वे शेषे चाशुभे यातुः ॥ यात्रायां होराफलम् । “सदृग्रहस्य
 च द्देकाणे रत्नभाण्डान्वितेऽपि वा । फलपुष्पयुगे यायाच्छुभः

७२०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

ग्रहविलोकिते ॥ रत्नभाण्डान्वितौ ज्येष्ठौ धनुर्मध्यतुलादिमौ
 द्वेक्षाणः कर्कटाद्यश्च फलपुष्पयुतः स्मृतः ॥ नवभागे ५
 तिग्मांशोर्वाहननाशो विलम्बसंप्राप्ते । कच्छात् खगलजगमः
 प्रभावस्तदुता चन्द्रांशे ॥ कौजेऽग्निभयं बौधे मित्रप्राप्तिर्धना
 गमो जैवे । भोगविबुद्धिश्च शौक्ले भृत्यविनाशो रविभुतांशे ।
 यत् प्रोक्तं राश्युदये द्वादशभागेऽपि तत् फलं वाच्यम् ॥ यश्च
 नवांशकविहितं तत्त्रिंशांशोदयेऽपि स्यात् । “पापः क्षीणो
 विधुरविदिनं यस्य जन्मर्क्षपौडा होरा जन्माष्टमगृहपतिर्जन्मभं
 प्रत्यनिष्टः । मौचस्थास्तं गतपरजिता लग्नजन्मेशशत्रुलम्बे
 नेष्टाः खचररहितं वक्रियुक्तश्च केन्द्रम्” ॥ यात्रायां लग्नस्थ-
 ग्रहनिर्णयः । शून्यकेन्द्रवक्रियुक्तकेन्द्रनिर्णयेष्वयम् । होरालम्बम् ।
 तथा च होराराश्यर्क्षनम्नयोः । विशाखामन्त्रतोयानि वैष्णवं
 भगदैवतम् । पुष्यः पौष्णं यमः सर्पो जन्मर्क्षास्तर्कतः क्रमात् ॥
 अस्तं गतादित्यमाह । “दिवसकरेणास्तमयः समागमश्च शीत-
 रश्मिसहितानां कुसुतादीनां युद्धं निगद्यतेऽन्योन्ययुक्तानाम् ।
 रश्मिलोहितः श्यामः पुरुषः सूक्ष्मतारकः । अपसव्यकृतो
 यश्च दक्षिणस्थः पराजितः । उदयार्गगतिः स्निग्धो विमलो
 विमलप्रभः ॥ हृद्द्रूपोऽतिशुक्लश्च विजयी कथितो प्रहः ।
 विपुलः स्निग्धो द्युतिमान् दक्षिणदिक्स्थोऽपि जययुक्तः सर्वे
 जयिन उदक्प्रस्था दक्षिणदिक्स्थो जयी शुक्रः । ग्रहस्य यो
 यस्य हतस्य वश्याः पौडां समृच्छन्ति त एव तस्य । संप्राप्त-
 वीर्यस्य जघे समृद्धा जयन्ति सर्वत्र मतं मुनीनाम् । क्रूरोऽप्य-
 नुकूलस्थः शस्त्रोलम्बेऽशुभोऽपि नानिष्टः । केन्द्रविकीर्णेषु
 शुभाः प्रशस्तास्तैष्वेव पापा न शुभप्रदाः स्युः । पापोऽपि
 कामं बलवान्विशोज्यः केन्द्रेषु शून्येषु शिवान यात्रा स्थानेऽर्कः
 स्वस्थ सूनोरदग्रमुपगतः शस्त इन्दुः स्वक्रौये भीमः सौरे बुधा-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७११

देरथ शनिसिताभ्यस्य जीवोऽथ शुक्रः । सौम्यः स्वस्थानसंस्थः
 शनिरपि तरणे रचकाजन्मकाले ॥ तालः स्यात् कारको वा
 सुहृदपि शुभकल्लग्नजन्मेशयोर्यः ॥ यात्रायां लग्नस्थग्रहाप-
 वादः । तालानाह । “जन्मसमये शशाङ्काद्ये ह्यपचय-
 स्थिताः ग्रहाः केचित् । ते सर्गे तालाख्याः क्रूराः सौम्याश्च
 संचिन्त्याः ॥ तालाटिनि दिग्धीशे दिग्वलिविहगे ललाटगे
 वापि । प्रतिभृगुजे प्रतिशशिजे कालाशुद्धौ संत्यजेद् यात्राम् ॥
 यात्रार्हलग्नं पूर्वस्थां तत्क्रमेण च खेचरान् । न्यस्य यात्रार्ह-
 दिक्स्थित्या पुरः खेटान् विलोकयेत् ॥ एतत् स्पष्टं क्रमेण
 यथा । “लग्नेऽर्के व्ययलामयोर्दृग्गुप्तौ कर्मस्थिते भूमिजे
 राक्षौ धर्मविनाशयो रविसुते द्युनेऽरिमुखोर्विधौ । बन्धौ च
 सहजार्थयोः सुरगुरोरेवं ललाटोद्भवे योगे दिक्पतिभिः कृते
 चयभुजः प्रागादिकाष्ठां गताः । लग्ने सौम्यगुरुप्राच्यां यास्यां
 खे कुजभास्करो ॥ पश्चिमेऽस्ते तथा सौरिं सौम्यां बन्धौ
 विधुं सितम् । एवं दिग्वलिनो याने त्यजेद् यद्वाल्ललाटगान् ॥
 लग्ने व्यया ये दशमेऽष्टधर्मे द्युनेऽरि मृत्योर्द्विषुके त्रिविक्ते ।
 प्रतीपगा येषु सितेन्दुपुत्रौ प्राच्यादिकाष्ठास्तु न यातु रिष्टौ ॥
 नौचगे ग्रहजिते प्रतिलोमे भार्गवे कलुषितेऽस्तागे वा । प्रस्थितो
 नरपतिः प्रबलो वा क्षिप्रमेव वशमेति रिपूणाम् ॥ एवंविधेऽपि
 शुक्ले यायाद् यदि चन्द्रजोऽनुकूलस्थः । प्रतिबुधयातस्य न
 परिव्राणे ग्रहाः यस्ताः ॥ राजमार्तण्डे । “सौम्यां लग्नगते
 बुधे शिवदिशं वाचस्पतावहमे प्राचीं तीक्ष्णकरे कुजे च दशमे
 यास्यां प्रयातो नरः । आग्नेयो भृगुजे च शीतकिरणे बन्धु-
 स्थिते वायवीं मन्दे सप्तमगे पश्चिमदिशं याति द्विषां वश्यताम् ।
 नाशौचसूतकोलवदिवसाश्च यियासतां शुभदाः । उद्देगस्तपने
 सुखं शशधरे रोगो भङ्गौ नन्दने लाभश्चन्द्रसुते गुरौ च कथितः

७२२

व्योतिस्तत्त्वम् ।

शुक्रं चलत्वं ध्रुवम् । मन्दं मन्दगतेर्गतागतविधौ ज्ञेया सदा
 पण्डितैरादौ पञ्चभिरङ्गि षड्भिरुदिता यात्रार्हयामात्मिका” ॥
 देवघ्नमनोहरे । “वृषादौ चन्द्रमा ज्ञेयो मेषादौ लग्नमेव
 हि । परियोज्य समं मिथ्या त्रिभिर्भागं हरेत्ततः ॥ शून्ये
 सृत्युर्द्वये हानिरेकाङ्के विजयी भवेत्” ॥ इत्येकाङ्को । भीम-
 पराक्रमे । “दिनं तिथिं वारयुक्तं स्वनक्षत्राङ्कयोजितम् ।
 सप्तभिश्च हरेद्भागं शेषे यात्रां विनिर्दिशेत् ॥ प्रथमे शोभना
 यात्रा द्वितीये लाभकृद्भवेत् । तृतीये वित्तलाभः स्याच्चतुर्थे
 सिद्धिरुत्तमा ॥ पञ्चमे भागविघ्नः स्यात् षष्ठे निधनमेव च ।
 उक्तं प्रत्ययमुनिना शून्ये श्रीः सर्वतसुखी ॥ अतिवलिनीन्दो
 सुखगे गमनं यत्नादिवर्जयेद्भ्रम्मात् । सप्ताङ्गश्च न यायाच्च-
 विधोत्पातेष्वनिष्टेषु” ॥ वराहः । “देहः कोषो योऽधो बाह्यं
 मन्त्रः शत्रुर्भागोऽथायुः । कर्मप्राप्तिर्मन्त्रो यात्रालग्न्याङ्कावा-
 ख्यन्त्याः ॥ चिलाभवर्जं रविसौरिभौमा विघ्नन्ति नो कर्मणि
 सूर्यभौमौ । पुष्पान्ति सौम्याः परिहाय षष्ठमस्तं भृगुमृत्यु-
 विघ्नममिन्दुः ॥ केन्द्रकोणार्थंगो नेष्टः क्षीणः पूर्णः शुभः शयौ ।
 सदैवत्रयायगः शस्तो न शस्तोऽन्त्यारिरभ्रगः ॥ आदित्येन्दु-
 मङ्गीजराहुरविजैः संप्रस्थितो लग्नगैः क्षुत्तृणा विषमव्ययामनु-
 मयेद्रोगांश्च नानाविधान् । जीवः सोमसुतस्तथैव भृगुजो
 यात्रोदयस्थो यदा सा यात्रा धनभोगपुत्रसुखदा पुष्टैः कृतै-
 र्लभ्यते । कोषस्थाने नराणामसुरगुरुबुधे धर्मकामार्थलाभो
 वस्त्रोत्पत्तिश्च जीवे हृदि सुखमतुलं शत्रुपक्षक्षयश्च । पङ्क-
 र्बन्धं सुदीर्घं क्षितिसुतसहितः कोषहानिश्च भानुसन्धः कुर्यात्
 प्रयाणे प्रियजनसहितं राहुकल्पातसुषम्” ॥ २ ॥ “प्रस्थाने
 भूमिपस्य क्षितिसुतरविजौ भानुना संप्रयुक्तौ शुक्रबन्धात्मजौ
 वा सुरगुरुरथवा शीतरश्मिर्यदा वा । भ्रातृस्थाने स्थिताः

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७२६

स्वर्जरपतिगमने सर्वकामार्थसिद्धिं जित्वा शत्रूनशेषान् परि-
 चरति रणे गोकुले पुङ्गवाभः” ॥ १ ॥ “वन्धुस्थानगतो ददाति
 विपुलं भोगं गुरुभार्गवः शत्रूणां क्षयमौहते नरपतेः सौख्यं
 तथा चन्द्रजः । ज्ञानं कोषगतां करोति रविजः स्नेहक्षयं चन्द्रमा
 राहुभूमिसुतस्तथोष्णकिरणः कुर्वन्ति दुःखं महत्” ॥ ४ ॥ “जीवः
 पुद्गार्यलाभं जनयति भृगुजः सम्पदं स्थानलाभं प्रीतिं चैवोपपत्तिं
 कुमुदवनसुहृत् सूनुरथं प्रदत्ते । सूर्यश्चन्द्रोऽथ भौमो दिन-
 कारतनयः सिद्धिकामनुयुक्तः । सर्वे ते पञ्चमस्थाः स्वसुत-
 भयकराः पार्थिवानां भवन्ति” ॥ ५ ॥ “षष्ठस्थाने स्थिताश्चे-
 दिनकरतनयो भूमिपुत्रस्तथार्कः शीतांशुर्देव्यमन्द्री रजनिकर-
 सुतः सैद्धिकेयोऽथ जीवः । कुर्वन्त्येतेऽर्थलाभं यदपि हृदि गतं
 सिध्यते तच्च कार्यं यत्रैषा पार्थिवानां परबलमयनौ सर्वकामा-
 र्यदात्रौ” ॥ ६ ॥ “नेष्टाः शुक्रदिवाकरार्कतनया राहुस्तथा
 भूमिजः क्षिप्रं शत्रुवशं नयन्ति पुरुषं स्थाने स्थिताः सप्तमे ।
 सौम्यो मित्रसमागमं सुरगुरुः कार्यार्थसिद्धिं शृणाम् । चन्द्रः
 श्रेष्ठफलं ददाति नियतं यात्रोद्गमे भूभुजाम्” ॥ ७ ॥ “सूर्यो
 मृत्युं विधत्ते हिमरुचिरथवा शोकमुग्रं प्रदत्ते भौमो रोगश्च बन्धं
 रजनिकरसुतो भयदः क्लेशकृत् । मृत्युं जीवोऽष्टमस्यः खलु
 दनुजगुरुः सूर्यपुत्रश्च कुर्यादग्ने शस्त्रादिषाद्वा वधमिह नियतं
 शस्त्रघातश्च राहुः” ॥ ८ ॥ “शुक्रोऽतिसौख्यं नवमो बुधस्तु
 जीवोऽपि संरक्षयति प्रयातम् । चन्द्रार्कसौराः सह भूमिजेन
 कुर्वन्ति रोगान् सुबहुन्नराणाम्” ॥ ९ ॥ “कर्मस्थाने स्थितो-
 ऽर्कः प्रचुरधनकरः पुष्टिदः शीतरश्मिर्जीवः संग्रामकाले भवति
 विजयदः सौम्यशुक्रो तथार्थम् । नित्यं यात्रोद्यतानां भवति
 विजयदः सर्वकार्येषु भौमो राहुर्वैकृत्यमुग्रं जनयति सरजं
 दीर्घवासित्वमार्कः” ॥ १० ॥ “भृगुसुतबुधजीवैश्चन्द्रसूर्या-

७२४

श्वोतिस्तत्त्वम् ।

किंभौमैर्व्रजति यदि नरेन्द्रः क्षिप्रमेकादशस्थैः । स जयति
 रिपुदपं स्वेच्छया वैरिशङ्को विचरति गृहमध्ये सिंहपोतो
 यथैकः” ॥ ११ ॥ “रविस्तुतरुधिरार्का बुद्धिमोहं नराणां विद-
 धति कुमुदेष्टः स्वेषु भेदेषु भेदम् । स जयति रिपुदपं मृत्युहो-
 नोऽप्यवश्यं यदि बुधगुरुशुक्रा द्वादशस्था भवन्ति” ॥ १२ ॥
 “तिथ्यादिषु निषिद्धेषु चन्द्रताराविलोमतः । उषां गोधूलि-
 योगं वा स्त्रीकृत्य गमनं भवेत् ॥ प्राच्यामुषां प्रतौच्याश्च
 गोधूलिं वर्जयेन्नृपः । दक्षिणे चाभिजिच्चैवमुत्तरे च निशां
 तथा” ॥ व्यासः । “लग्नशुद्धिर्यदा नास्ति प्राप्तकालोऽति-
 वर्तते । अविशेषेण वर्णानां तदा गोधूलिरिष्यते ॥ आरक्त-
 सन्धं रजनोविरामं वदन्त्युषायोगमिह प्रवीणाः । आहुः
 प्रयातेः सकलार्थसिद्धिं संलक्षते हस्ततलस्थितेव ॥ सन्ध्यात-
 पारुणितपश्चिमदिग्विभावे व्योम्नि स्फुरद्विरलतारकसन्निवेशे ।
 रुद्धे गवां खुरपुटोद्गलितैरजोभिर्गोधूलिरेष कथितो मृगुजेन
 योगः” ॥ सूर्यसिद्धान्ते । “अर्द्धास्तमयात् सन्ध्या व्यक्तीभूता
 न तारका यावत् । तेजः परिहानिरुषा भानोरर्द्धोदयं
 यावत्” ॥ एतद्वचनैकवाक्यतया सन्ध्याषयोः सन्ध्यागोधूल्यो-
 रैक्यम् । अतएवोक्तं “सन्ध्यामुद्धर्तमाख्यातं क्वासहस्री समा-
 रम्यता । लाभशतसहस्रेषु यमारौ सौम्यशुक्रगुरवो बलयुक्ताः ॥
 गच्छतो यदि ततोऽस्य धरित्री सागरास्त्ववसना वशमेति” ॥
 धरित्रीयोगः । “केन्द्रोपगतेन गुरुणा वीक्षिते त्रायचतुर्थने
 सिते । पापैरनवाष्टसप्तमगैर्वसुकिं न यदापुयाहृतः” ॥ किंशु-
 योगः । “शशिनि चतुर्थगृहं समुपेते बुधसहितेऽस्तमने
 मृगुपुत्रे । गमनमवाप्य पतिर्मनुजानां जयति रिपून् समरेण
 विनैव” ॥ विनासमरयोगः । “सितेन्दुजौ चतुर्थगौ निशा-
 करश्च सप्तमे । यदा तदा गतो नृपः प्रशास्यरौन् विना

अथीतिस्तत्त्वम् ।

७१५

रणात्” ॥ विनारणयोगः । “एकान्तरर्त्ते भृगुजात् कुजाद्वा
 सौम्यो स्थिते सूर्यसुताद्गुरोर्वा । प्रध्वस्यतेऽरिर्न चिराद्गतस्य
 विशाधिको भृत्य इवेक्षरस्य” ॥ अरिप्रध्वंसयोगः । “गुरुदये
 रिपुराश्रितोऽर्को यदि निधनेन च शीतमयूखः । भवति
 गतोऽत्र शशौव नरेन्द्रो रिपुधनिताननतामरसानाम्” ॥ शशि-
 नरेन्द्रयोगः । “लग्नारिकर्मद्विबुक्तेषु शुभे चिते ज्ञे द्युनान्त्य-
 लग्नरहितेष्वशुभग्रहेषु । यातुर्भयं न भवति प्रभवेत् समुद्रं
 यद्यस्मनापि किमुतारिसमागमेषु” ॥ शिखाप्रतरणयोगः ।
 “मूर्तिवित्तसङ्गेषु संस्थिताः शुक्रचन्द्रसुततिग्मरश्मयः । यस्य
 यानसमये रणानले तस्य यास्ति शलभा इवारयः” ॥ अरि-
 शलभयोगः । “शुक्रवाक्पतिबुधैर्धनसंस्थैः सप्तमे शशिनि
 लग्नगतेऽर्के । निर्गतो नृपतिरिति कृतार्थो वैनतेयवदरौन्
 विनिगृह्य” ॥ अरिवैनतेययोगः । “द्विषस्त्वान्धेष्वबलः
 शशाङ्कस्याम्निर्वलौ यस्य गुरुश्च केन्द्रे । तस्यारियोषाभरणैः
 प्रियाणि प्रियाः प्रियाणां जनयन्ति सैन्ये” ॥ अरियोषाभरण-
 योगः । “वर्गोत्तमगते चन्द्रे लग्ने वा चन्द्रवर्जिते । चतुराद्यै-
 र्यहैर्दृष्टे नृपाद्वा विंशतिः स्मृताः” ॥ राजयोगः । “मेषादि-
 द्वादशराशौनां स्त्रीयनवांशस्थे लग्ने चन्द्रे च यत्र कुत्रापि स्थिते
 चन्द्रवर्जितेष्वतुरादिभिर्ग्रहैर्वीक्षिते” ॥ अयमर्थः । द्वादश-
 राशिषु लग्नस्य द्वादश एव स्त्रीयनवांशास्तत्र कुम्भं वर्जयित्वा
 एकादशैव स्थिता एवं चन्द्रस्यापि वृश्चिकवर्जनात् एकादशैव
 स्थानानि स्युरिति द्वाविंशतिः कुम्भलग्ने दोषदर्शनात् त्यागः ।
 यथा । “न कुम्भलग्ने शुभमाह सत्यो न मागभेदान् यवना
 वदन्ति । वृश्चिकराशिचन्द्रस्य नौचगृहमिति चन्द्रपक्षे वृश्चि-
 कवर्जनम् ॥ सर्वैर्गगनभ्रमणैर्दृष्टे लग्ने भवति महीपालः ।
 बुलिभिः शुभैः सर्वैर्विगतभयो दीर्घजीवी च” ॥ जातकीक-

८२६

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

राजयोगः । “जातकीक्तनृपयोगगतामां प्रतिदिनं राज्य-
विह्वलिः । घातघूर्णितमिवार्णवयानं शत्रवं बलमुपैति
विनाशम्” ॥ राजयोगयात्राफलम् । “लाभार्थलब्धेषु शुभो
रविषेदु यस्थारसौरो सहजोऽरिमे च । तस्यार्थकोषः समुपैति
हृदि लोभो यथा प्रत्वहमर्थहृदरा” ॥ अर्थहृदियोगः । “लब्धे
शुर्बुधभृगू द्विबुकात्मजस्थौ षष्ठौ कुजार्कतनयौ दिनकृत्तृतीयः ।
चन्द्रश्च यस्य दशमो भवति प्रयातुस्तस्याभिवाञ्छितफलामिरलं
नृपस्य” ॥ फलामियोगः । “गुरौ विलम्बे यदि वा प्रशाङ्गे
षष्ठे रवौ कर्मगतेऽपुत्रे । सितप्लयोर्बन्धुसुतस्थयोश्च यात्राजनि-
द्वीष सुखानि धत्ते” ॥ यात्राजनिद्वीयोगः । “एकेन वा
बुधहृदस्यतिभागवाणां योगो भवेन्नवमपञ्चमकाष्टकेषु । द्वाभ्यां
वदन्ति मुनयोऽप्यधियोगमेव योगाधियोगमपरे त्रिभिरुद्दि-
शन्ति । योगेन ये नृपतयोऽरिपुरं प्रयान्ति क्षेमे गते गमन-
मागमनश्च । कुर्युः । क्षेमं यशो विजयमर्थमयाधियोगे
योगाधियोगगमने न जयहरिषौम् । एकस्मिन्नपि केन्द्रे यदि
लोभ्येन यज्ञोऽस्ति यात्रायाम् । जन्मनि कर्मगणे वा न शुभं
प्राङ्मुराचार्याः त्रिकोणकेन्द्रेषु भवन्ति सौम्या दुःखिक्यलाभारि-
गृहेषु पापाः । यस्य प्रयाणे तमुपैति रागादिपचलक्ष्मीरभि-
सारिकेव । महीभृतां योगवशात् फलोदयो द्विजन्मना-
मृदगुणैस्तु जायते । शतम्बुरादेः शकुनिप्रभावतो जनस्य
शेषस्य सुहृत्तृप्तितः । मक्षिकाकचसिकतानुविह्वलं दुर्गन्धं
अयकदूरि यच्च दग्धम् । सुस्निग्धं शुचि रुचिरं मनोऽनुकूलं
खादन्नं बहुदक्षिजं विजयाय यानकाले । प्राणादिदृतं
तिलोदनं मत्स्यान् क्षीरमिति प्रदक्षिणम् । आद्या नृपतिर्यथा
दिशं न चत्त्राभिहितश्च सिद्धये” ॥ एवञ्च “यात्रायां वर्जयेत्
क्षीरं विवादं क्षीरभोजनम् । अचैः क्रीडां दिवास्त्रपं दुर्नि-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७२०

मित्तं कुभोजनम् ॥ भोजने क्षीरवर्जनम् उत्तरदिगितरपरम् ।
 पूर्वादिप्राशनविधिः । भुजबलभौमः । “सर्पिस्तिलोदन-
 भवैः पयसा च भुक्त्वा पूर्वादिवारणरथाश्चनरैर्गतस्य । सीदुं
 प्रतापमरयो न नृपस्य शक्ता गन्धद्विपस्य शलभा इव दानग-
 न्धम् । शुभाशुभानि सर्वाणि निमित्तानि स्युरेकतः । एक-
 तस्तु मनो यातुस्तद्वि शुद्धं जयावहम् । रिक्तः कुम्भोऽनुकूलस्यः
 शस्तोऽम्भोऽर्थीयियासतः । चौर्यविद्या वणिज्यार्थमुद्यतानां
 विशेषतः । मेघाः शस्ता घनास्त्रिन्धा गजवृंहितशब्दिताः ।
 अनुलोमातडिच्छस्ता शकचापस्तथैव च । अपशस्ते तथा
 क्षेत्रे परिवेशप्रवर्पणे । जलजानि च पुष्पाणि देवदूर्वादृगो-
 मयम् । रुष्यताम्ब यवाः शस्ताः शवारुदितवर्जिताः । अनु-
 लोमो वृषो नर्दन् धन्या गौर्महिषस्तथा । गमनप्रतिषेधाय
 गावः प्रत्युरसिस्त्रिताः । प्रागुदीच्योः शिवाः शस्ताः शान्ताः
 सर्वत्र पूजिताः । धूमितामिमुखी हन्ति स्वरदौष्टादिगौश्व-
 रान् । मुक्तिप्राप्तिश्च सूर्याश्च फलं दिक्षु तथाविधम् । अङ्गार-
 दौष्टधूमिन्यस्ताश्च शान्तास्ततो परा ॥ दग्धादि दिङ्निर्णयः ।
 “विष्ययंखाग्रतः पक्षौ धुन्वन् ध्वांक्षौ भयङ्करः । प्रत्युरस्यप-
 सर्पस्तु संसृशंश्च भयङ्करः । ध्वांक्षः पार्श्वद्वयेनापि शस्तापाचा-
 नुलोमगः । वामे श्वशिवा कुम्भा दक्षिणे गोमृगहिजाः ॥
 दीपिकायाम् । “नृहयातपवारणेभ्यश्च ध्वज देहानवसूत्रयन्
 जयाय । सभयो विचरन् विना निमित्तं न शुभः श्वाभिमुखो
 भवन् निखनगाम् । इन्द्रोमादितास्तस्ताः कलहामिषका-
 ङ्किणः । आपशान्तरितामत्तान् पाशाः शकुनाः क्वचित् ।
 क्रोशादूङ्क् शकुनचरितं निष्फलं प्रादुरेके । तत्रानिष्टे प्रथम-
 शकुने मानयेत् पञ्चवहा । प्राणायामादृपतिरशुभे षोडशैव
 द्वितीये प्रत्यागच्छेत् स्रभवनमती यद्यनिष्टिस्तृतीयः ॥ मत्स्य-

७२८

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

पुराणे “दृष्ट्वा निमित्तं प्रथममङ्गव्यविनाशनम् । केशवं पूज-
येद्विद्वान् स्तवेन मधुसूदनम् । द्वितीये तु ततो दृष्टे प्रतीपे
प्रविशेद् गृहम् । एह्येति पुरतः शब्दः शस्यते न तु पृष्ठतः ।
गच्छेति पश्चाच्छुभदः पुरस्ताच्च विगर्हितः । उत्तानशय्या-
सनपादुकादि निष्ठुतिदुर्दर्शनमैथुनानि । नेष्टानि शब्दाश्च
तथैव यातुरागच्छति स्वप्रविशस्थिराद्याः । विसर्जयति यद्येक
एकश्च प्रतिषेधति । सविरोधोऽशुभायातुर्याह्यो वा बलवन्तरः ।
अनुलोमगते प्रदक्षिणसुरभौ देहसुखेऽनिले गतः । तिमिरा-
लिगर्भस्तिमाक्षिरप्रसभं हन्ति बलानि विहिषाम् । ध्वजात-
पद्माभ्युधसन्निपातक्षितौ प्रयाणे यदि मानवानाम् । उत्तिष्ठतो
वाऽसुरमिति सङ्गं यातोऽथवा तन्मृपतेः क्षयाय । पौषादि
चतुरो मासान् वृष्टिं दृष्ट्वा न संव्रजेत् । यस्तु संप्रस्थितो यात्रां
ब्राह्मणानुपमन्यते । स्वकीयां परकीयां वा स्त्रियं पुरुषमेव
च । ताडयित्वा तु यो गच्छेत्तदन्तं तस्य जीवितम् । यात्रा-
काले तु संग्राप्ते मैथुनं यो निसेवते । रोगार्तः क्षीणकायश्च स
निवर्त्तत वा न वा । स्नत्वा तु मैथुनं रात्रौ प्रभाते यः प्रति-
ष्ठते । नासौ प्रतिनिवर्त्तत दुःखञ्च प्राप्नुयाच्चरः । कटुतैल-
गुडक्षौरपक्वमांसाशनन्तथा । भुक्त्वा यो यात्यसौ मोहाद्व्याधितः
स निवर्त्तते” । वराहपुराणे । “वृणोदकाण्येषु वनेषु भक्ताः
कौडन्तु गावः स हृषाः स वत्साः । क्षीरं प्रमुचन्तु मुखं स्वपन्तु
श्रौतातपव्याधिभयैर्वियुक्ताः । इमं मन्त्रं विशुद्धात्मा जपेन्नित्यं
समाहितः । गच्छन् तिष्ठन् स्वपन् जिघ्रन् मुञ्चन् कौडन्
समुत्सृजन् । महाभयेषु सर्वेषु विषयेषु समेषु च । प्रयाण-
काले च तथा श्रोतव्यमभयप्रदम्” । मत्स्यसूक्ते “बलिकर्मणि
यात्रायां प्रवेशे नववेक्षणः । महोक्तवे च माङ्गल्ये तत्र स्त्रीणां
ध्वनिः शुभः” । ध्वनिरुलुध्वनिः । दीपिकायाम् । “सिद्धा-

श्योतिस्तत्त्वम् ।

७२६

तत्कादर्शपयोऽश्वनानि बह्वैकपश्वाभिषर्पपूर्णकुम्भाः । उष्णीष-
भृङ्गारनृबद्धमानपुंयानव्रीणातपवारणानि । भृङ्गारः कनका-
लुका । “दधिमधुघृतरोचनाकुमाय्याध्वजकनकाख्यज तत्र
पीठशङ्काः । सितवृषकुसुमायुशान्निमीनद्विजगणिकासजनाश्च
चारुवेशाः । ज्वलितशिखिफलाक्षतेतुभक्ष्यद्विरदमृदङ्गाङ्गु-
चामरायुधानि । मरकतकुरु विस्वपद्मरागस्फटिकमणिप्रमु-
खाश्च रत्नभेदाः । स्वयमथ रचितान्य यत्नतो वा यदि कथि-
तानि भवन्ति मङ्गलानि । स जयति सकलां ततो धरित्रीं
ग्रहणशृङ्गाचभनश्रुतेरुपास्य निर्गतस्य तु द्वाराद्यैः” शिरसश्चा-
भिघातनम् । “कृत्वाध्वजादि वस्त्राणां पतनञ्च तथाशुभम् ।
करौशर्गार्भणौ वापि भग्नभाण्डावलोकनम् । कार्पासीषध-
कृष्टधान्यलवणक्लौवास्थितैलं वसापङ्काङ्गारगुडादिचर्मसक्ततः
क्लेशायः सव्याधिताः । वान्तीन्मत्तजटौन्धनं दणतुषत्तृचा-
मतकावयो मुण्डाद्यक्तविमुक्तकेशपतिताः काषायिणश्चाशुभाः ।
कुटुम्बकलहा गृहज्वलनमार्त्तवं योषिताम् । विडालसमरं
क्षुतं खलितमखरादेस्तथा । दुरुक्तमतिकोपिता महिषयोश्च
युष्मं भवेत् । प्रयाणसमये नृणामभिमतार्थविच्छिन्नये” ॥
यान्यत्र मङ्गलामङ्गलानि निर्गच्छतां प्रदिष्टानि । स्वप्नेऽपि
तानि शुभाशुभानि विड्लेपनं पुनर्धन्यम् । एकस्यां यदि
चेद्रात्रौ शुभं वा यदि वाशुभम् । तथा च मत्स्यपुराणे
पुरुरवसा कृतम् । “कृतकृत्यो यथा कामं पूजयित्वा जना-
र्दनम् । स्वप्नन्तु देवदेवस्य न्यवेदयत धार्मिकः” इति । दुःस्व-
प्नाकथनं धन्यं पुनः पश्चापनस्तथा । प्रातःस्नानं तिलैर्हीमी
ब्राह्मणानाञ्च भोजनम् । स्तुतिश्च वासुदेवस्य तथा तस्य च
पूजनम् । चक्षुस्सन्दं भुजस्सन्दं तथा दुःस्वप्नदर्शनम् । शत्रूणाञ्च
समुत्थानमश्वत्थ शमयाशु मे । अश्वत्थरूपौ भगवान् प्रीयतां मे

७३०

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

जनार्दनः । मन्त्रेणानेन चाश्नत्यं प्रार्थयेद्दोषसूचने । चित्ता-
दुष्टेन शोकेन व्याधिप्रस्तेन वा पुनः । कामशुष्केण चित्तेन
स्वप्ने न फलभाग्यवेत् । अविज्ञातस्वरूपाणां नराणां ज्ञान-
हेतवे । स्वप्ने दृष्टानि ध्यायामि पुण्यपापोद्भवानि च" । एव-
ञ्चैषां सूचकत्वं न कारकत्वम् "आदित्यमण्डलं स्वप्ने चन्द्रं वा
यदि पश्यति । व्याधिभ्यो मुच्यते रोगौ अरोगौ सुखमाप्नुयात् ।
दोषमन्त्रं फलं वस्तु कन्धारत्वं रथध्वजम् । यस्तु पश्यति स्वप्नास्ते
लभते चोत्तमां श्रियम् । उपानहौ च कृत्स्नं लब्ध्वा यः प्रति-
बध्यते । अग्निं वा निर्मलं तौष्णमध्वानं तस्य निर्दिशेत् ।
देवताश्च हिजा गावः पितरो लिङ्गिनः स्त्रियः । यद्वदन्ति नरं स्वप्ने
तत्तथैव भविष्यति । आरोहणं गोहयकुञ्जराणां प्रासादशैलाशव-
नस्यतीनाम् । आरुह्य नौकां प्रतिगृह्य वीणां भुक्त्वा रुदित्वा भ्रुव-
मर्थनाभः । भक्षणश्चार्द्रमांसस्य मत्स्यास्य पायसस्य च । दर्शनं
रुधिरस्यापि स्नानं वा रुधिरं च । सुरारुधिरमद्यानां पानं
शौरस्य शोभनम् । जीवतां भूमिपालानां सुहृदामपि दर्शनम् ।
उरगो वृद्धिकश्चैव जलौका दृश्यते यदि । तदा पुत्रादि स्नाभः
स्यादगम्यागमने शुभम् । सर्वाणि शुक्लानि सुशोभनानि कार्पा-
सभस्मास्थिकपालवर्जम् । सर्वाणि कृष्णानि विनिन्दितानि
गोहस्तिदेवहिजवाजिवर्जम् । मरणं बन्धनं धन्यं वज्रिदाहो
गृहादिषु । शुक्लपीताम्बरा नारौ शुक्लपीतानुलेपना । अव-
गूहति यं स्वप्ने तस्य स्यात् सर्वतः सुखम् । कृष्णरक्ताम्बरा नारौ
रक्तकृष्णानुलेपना । अवगूहति यं स्वप्ने व्याधिं मृत्युञ्च
निर्दिशेत् । वराहर्क्षखगोद्वानामारोहो महिषस्य च । भक्षणं
पर्श्वमांसानां तैलस्य कृशस्य च । नर्तनं हसनञ्चैव विवाहो
गौतमेव च । तन्त्रौवाद्यविहीनानां वाद्यानामपि वादनम् ।
दिश्यात्तरौच्यभौमानामुत्पातानान्तु दर्शनम् । स्वप्ने पश्यति

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७३१

चात्मानं रक्ताम्बरविभूषणम् । मलिनाम्बरधारित्वमभ्यङ्ग-
क्षीरनग्मता । उद्धवाचरणं पातो दोलारोहस्य निन्दितः ॥
इति स्वप्नफलम् ।

“सर्वतः क्षुतमशोभनं क्षृतं गोक्षुतं मरणमेव करोति ।
केचिदाहुरफलं बलात् कृतं वृद्धपौनसितबालकृतञ्च ॥ विपत्तं
ब्रह्मणि कार्यसिद्धिरतुलाशक्ते हुताग्ने भयं यास्यमग्निभयं
सुरदिपि कलिर्लाभः समुद्रानये । वायव्यां वरवस्त्रगन्धसलिलं
दिष्याङ्गना चोत्तरे । ऐशान्यां मरणं ध्रुवं निगदितं दिग्गन्धर्वं
क्षञ्जने । ज्येष्ठीरुते क्षुतेऽप्येवमूषुः केचिच्च कोविदाः ॥
विष्णुधर्मोत्तरे । विष्णोरित्यधिकृत्य “नाम संकीर्तनं नित्यं
क्षुतः प्रसन्नलितादिषु । वियोगं शीघ्रमाप्नोति सर्वात्मा नात्र
संशयः ॥ अतएव विष्णुपुराणम् । “स्मृते सकलकल्याण-
माजनं यत्र जायते । पुरुषन्तमजं नित्यं ब्रह्मणि शरणं
हरिम् ॥ युद्धयात्रायाम् । “यत्र ऋचे स्थितो राहुर्वदनं
तद्विनिर्दिशेत् । मुखात् पञ्चदशे ऋचे तस्य पृष्ठं प्रतिष्ठितम् ।
राहुभुक्तानि ऋचाणि जीवपक्षे त्रयोदश । अयोदशैरभो-
ग्यानि मृतपक्ष्यगतानि च ॥ मृतपक्षे मुखं तस्य गुदं जीवाक्षि-
मध्यगम् । जीवपक्षे क्षपानाथे मृतपक्षे रवौ स्थिते ॥ तदा
रणे शुभा यात्रा विपरीते तु हानिदा । चन्द्रादित्यौ यदा
युक्तौ जीवपक्षे व्यवस्थितौ ॥ तत्र क्षेमं जयोलाभो यात्राकाले
न संशयः । मृतपक्षे यदा काले संस्थितौ चन्द्रभास्करो ॥
तदा हानिर्भयो भङ्गी मृत्युर्यात्राफलं मतम् । जीवपक्षे स्थिते
चन्द्रे कार्यः स्यादमृतोपमम् ॥ मृतपक्षे मृतं क्षेयं यतश्चन्द्र-
बलाबलम् । युद्धकाले यदा शीघ्रं यात्रायोगेन लभ्यते ॥ उत्-
पत्स्यौ तु तदा शीघ्रं तत्कालेन्दुदिवाकरो । इष्टा नाथो जाता
विष्टैः बहिर्भागासंशेषकैः ॥ अश्विन्यादौन्दुमुक्तेन योगात्तत्काल-

७३२

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

चन्द्रमाः । यथा चन्द्रस्तथा सूर्यः कर्तव्यश्रेष्ठकालिकः । चण्डो-
 रात्रस्य मध्ये तौ विभ्रान्तौ धिष्ट्यमण्डले ॥ सर्वेषु शुभकार्येषु
 यात्राकाले विशेषतः । दण्डैश्च पञ्चभौराशावेवं स्युर्वादशं
 क्रमात् ॥ लग्नवद् भुक्तभाग्यस्य त्यागाच्छेपक्रमात् क्रमः” ॥
 इष्टा नाड्यः कर्मकालौमदण्डसंख्या सूर्योदयावधि गतरात्रि-
 प्रविष्टनक्षत्रदण्डसंख्यावधि वा सप्तविंशत्या पूरिताः षष्ठ्या
 यो लब्धः सोऽश्विन्यादिचन्द्रभुक्तहृत्या नक्षत्राङ्गयुक्तः सप्तविंशा
 धिकश्चेत्तमपहाय यत् संख्यानं तेन नक्षत्रं तत्र चन्द्रः । यः
 शेषस्तत्रोदयावधि कर्मकालौमदण्डसंख्याया गतरात्रिप्रविष्ट-
 नक्षत्रदण्डसंख्यायोगात् यो भवति तत्संख्यदण्डा भोग्याः । सूर्य-
 पक्षे सूर्यभुक्तनक्षत्राङ्गयुक्तो लब्धाङ्ग इति विशेषः । “प्रवासः
 सुखता मृत्युर्हास्यं जायाज्वरोऽरतिः । नष्टता शून्यता क्रीडा
 सुप्तिर्भुक्तिश्च मेषतः । एताश्चेद्वादशावस्था शशाङ्कस्य दिने
 दिने । शुभाशुभेषु कार्येषु फलं नाभ्यनुरूपतः” ॥ इति तत्-
 कालौनराहु तत्कालचन्द्रादित्यव्यवस्था च यात्रायां निर्दिष्टव्या ।
 हरिवंशे “मरणं सहमानानां युद्धातां विजयो ध्रुवम्” ॥ विदे-
 शगतभ्रात्रान्वेषणाय न गन्तव्यम् । यथा विष्णुपुराणम् ।
 “ततःप्रभृति वै भ्राता भ्रातुरन्वेषणे द्विजः । प्रयातो नश्यति
 तथा तत्र कार्यं विजानता” ॥ ततः समस्तपृथिवीं द्रष्टुं
 गतानां हर्ष्यश्वादीनां तदनुगामिनाञ्च तद्भ्रातृणां सबलाश्वा-
 दीनाम् अनिवर्त्तनदर्शनात् । भस्मपुराणेऽपि । “ततःप्रभृति
 न भ्रातुः कनौयान् मार्गमिच्छति । अन्विष्य दुःखमाप्नोति
 तेन तत् परिवर्जयेत् ॥ तिथावरिक्ते शुभदे च चन्द्रे पापेषु
 केन्द्राष्टमवर्जितेषु । ग्राम्ये स्थिरे वा निजमे सुलम्ने गृहं
 विशेषा न निवृत्तभूपः । परविषयपुरातौ साधुदेवद्विजसं
 कुलजनवनिताश्च ह्याधिपो नोपरुन्ध्यात् । विहगतुरगशस्त्रा-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

०३३

स्वार्त्तभौतांश्च हन्याच्छुभतिथिदिवसर्त्तं हृष्टसैन्यो विशेषः ।
 पुष्टैः शुक्रेन्दुजौवे भ्रुवस्तुभ्रुवस्तुभिर्द्विष्णुमैचेन्दुपौष्णैः सङ्गमे
 पापजन्मोदयपतिषु विरभ्रारिगेन्द्रारसौम्यैः । तगायारिस्थै-
 रयाष्टययगृहरहितैः सदृशैः केन्द्रकोणे वीर्याब्धौ क्षत्रियांश्च
 सुदिनतिथिशुभेन्दौ नृपस्याभिषेकः ॥

अथ कृत्रचक्रम् । “आदौ चक्रं खमालित्य कृत्रत्रयं सुशो-
 भनम् । अश्विन्यादिशिखेत्तत्र सप्तविंशतिमानि च ॥ अश्वि-
 न्याद्यं भषाद्यश्च सूषाद्यश्च क्रमेण तु । उत्तरे पूर्वदक्षे च
 एतच्छत्रत्रयं मतम् ॥ प्रतीचोमध्यरेखापादैरान्यन्तं हया-
 धिपः । आग्नेयन्तं नराधीशो नैऋत्यन्तं गजाधिपः ॥ अश्व-
 ध्यक्षो नराध्यक्षो गजाध्यक्षः क्रमेण तु । एषां कृत्रविभागेन
 ज्ञातव्यश्च शुभाशुभम् ॥ अन्येषां भूभृतामृचं यत्र कृत्रे व्यव-
 स्थितम् । तच्छत्रं तस्य भूपस्य शुभाशुभफलप्रदम् ॥ चामरं
 कलसी वीणा कृत्रं दण्डः पतद्वयङ्गः । आसनं कौलकं रज्जु-
 र्नवभेदाः प्रकौर्त्तिताः ॥ यस्य कृत्रे स्थितः सौरिः भङ्गं तस्य
 विनिर्दिशेत् । फलञ्च चामरादीनां प्रत्येकञ्च वदाम्यहम् ॥
 चामरे चण्डता वायोरनावृष्टिस्तु जायते । दुर्भिक्षञ्च भवेद्दोरं
 प्रजापौडा न संशयः । कलसस्ये भवेद्युद्धं रणे भङ्गो महद्भयम् ।
 घातपातादिकं सर्वं जायते नात्र संशयः । वीणासंस्थेऽर्कतनये
 पट्टराष्टौ घिनयति । चलच्चित्तो भवेद्वाजा भयभोता च
 मेदिनो । यदा ऋक्षत्रये सौरिश्च दण्डे पतद्वयङ्गे । तदा
 तस्य भवेद्भङ्गश्चक्षुष्यापि न संशयः । आसनस्य भवेद्वाश
 आसनस्ये शनैश्चरे । युवराजक्षयः कौले बन्धनं रज्जुसंज्ञिते ।
 सोम्ययुक्तोऽतिचारस्यः शनिरुक्तफलो न हि । वक्रगः क्रूर-
 युक्तश्च सर्वक्रूरं करोति सः । शनिराङ्गकुजादित्या यदा
 वीवेन्दुसंयुताः । उत्तराचौशराष्टौ वै निश्चितं कृत्रभङ्गदाः ।

७३४

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

क्रूरश्चतुष्टयश्चैव बुधचन्द्रेण संयुतम् । पूर्वखट्वविनाशाय सूचितं
पूर्वसूरिभिः । एवं पापचतुष्कञ्च यदा शुक्लेन्दुसंयुतम् । दक्षि-
णाश्रापतेखट्वविनाशो भाषितो बुधैः । एवमन्येषु राज्येषु
यत्र यस्य च सम्भवः । उत्तग्रहसमायोगाखट्वभङ्गं विनि-
र्दिशेत् । यथा दुष्टफलः सौरिस्तथा सौम्यफलो गुरुः । भौम-
शो गुरुराह च रविचन्द्रो बले समौ । यथा हानिकराः
क्रूरास्तथा सौम्याः शुभङ्कुराः । क्रूरयुक्तो बुधः क्रूरखट्वः
पूर्णस्तथाशुभः । सौम्याः क्रूराः यदा खट्वे दृष्ट्या वै खट्व-
संस्थिताः । खट्वभङ्गो भवेत्तस्य परचक्रागसेन च । नृपनामार्च-
गोराहुः केतुर्वा यदि संस्थितः । खट्वभङ्गो भवेत्तस्य विष-
दानेन भूपतेः ॥ नृगयां साहसं यावां दृष्ट्वाश्वगजवाहनम् ।
विग्रहश्च त्यजिद्राजा खट्वस्थे क्रूरखेचरे ॥ एवं ज्ञात्वा यदा
राजा करोति ग्रहशान्तिकम् । यदुक्तं यामले तन्मे तेन शान्तो
भवेन्नृपः ॥

अथ सिंहासनचक्रम् । “अथातः संप्रवक्ष्यामि चक्रं सिंहा-
सनत्रयम् । सप्तविंशतिनक्षत्रैरेकैकञ्च नरात्मकम् ॥ अश्विनो-
मघमूलाद्यं पञ्चनाडौ विभेदतः । अश्विन्याद्युत्तरे भागे
मघाद्यं पूर्वतः स्थितम् ॥ मूलाद्यं दक्षिणे भागे ज्ञातव्यं
नृपतित्रयम् । इतरेषु च वाद्येषु नृपनामर्क्षतो वदेत् ॥ शुभा-
शुभसिद्धं सर्वं यच्च यस्य शनिः स्थितः । मादिकापञ्चवेधेन
एकैकस्यासनं भवेत् ॥ आधारमासनं पट्टं सिंहं सिंहासन-
न्तथा । ग्रहैर्वेधवशाज्ज्ञेयं सौम्यैः क्रूरैः शुभाशुभम् ॥ ऋच
आधारगे राजा अभिषिक्तो यमासने । पराधीनगतं राज्यं
कुरुते नात्र संशयः ॥ आसनस्थेन ऋचेण नीतियुक्तो भवे-
न्नृपः । प्रधानपुरुषो देवः प्रजाशान्तिकरो भवेत् ॥ पट्टं ऋचे
यदा राजा उपविष्टो नृपासने । पूर्वराजस्थितेस्तुष्यद्विरं पाञ्च-

ज्योतिस्तत्त्वम् ।

७३५

यते महौम् ॥ सिंहरूपो भवेद्राजा सिंहर्षेणासने स्थितः ।
 संग्रामस्य प्रियो नित्यमसाध्यो मन्त्रिमण्डलैः ॥ सिंहासनगते
 धिष्ये तेजस्वी भौषणाकृतिः । चक्षुश्चित्तो महाक्रोधो प्रजा-
 पौडाकरो नृपः ॥ तस्मात्तेन्दुगते ऋक्षे क्रूरनिर्वधनादिके ।
 शुभावस्था शुभे तन्मे संस्थाप्यो नृप आसने ॥ ईदृशे च समा-
 योगे उपविष्टो य आसने । उच्छाद्य शत्रुसंघातमेकच्छत्रं
 करोति सः ॥ क्रूरग्रहगता नाडीमुपविष्टो य आसने । बन्धनं
 भूमिनाशस्य तथा सृत्युः प्रजायते ॥ आधार ऋक्षगः सौरि-
 रनावृष्टिं करोति च । दुर्भिर्क्षं रौरवं तत्र प्रजापौडा च
 जायते ॥ आसने च यदा सौरिर्युद्धे भङ्गप्रदा भवेत् । अथवा
 व्याधिपौडा च मनोदुःखं प्रजायते ॥ पट्ट ऋक्षे यदा सौरिः
 पट्टराज्ञो विनश्यति । प्रियो वाय कुभारो वा मन्त्रिवन्धु-
 क्षयोऽपि वा ॥ सिंहे सिंहासने वापि यदा तिष्ठति सूर्यजः ।
 तदा सृत्युर्न सन्देहो यदि शक्रसमो नृपः ॥ शनिराहुर्कमा-
 हेया यदा चन्द्रेण संयुताः । यस्यासनमता एते तस्य राज्ञो
 भयङ्कराः ॥ क्रूरयुक्तोऽथ वक्रस्तु क्रूरनाडीगतोऽपि वा ।
 आसने चन्द्रयोगिन कालरूपी शनैश्चरः । एवं शुभफलं दद्या-
 द्वेवमन्त्रो न संशयः । करोति विपुलं राज्यं यस्यासनगतो
 गुरुः ॥ इति बन्धघटौयहरिहरभट्टाचार्यात्मज-श्रीरघुनन्दन-
 भट्टाचार्यविरचितं ज्योतिस्तत्त्वं समाप्तम् ।

मलमासतत्त्वम् ।

“प्रणम्य सच्चिदानन्दं परमात्मानमीश्वरम् । मुनौन्द्राणां स्मृतेस्तत्त्वं वक्ति श्रीरघुनन्दनः ॥ मलिङ्गुचे दायभागे संस्कारे शुद्धिनिर्णये । प्रायश्चित्ते विवाहे च तिथौ जम्माष्टमौ- व्रते ॥ दुर्गोत्सवे व्यवहृतावेकादश्यादिनिर्णये । तङ्गाभवनो- क्तग वृषोत्सर्गव्रते ॥ प्रतिष्ठायां परौक्षायां ज्योतिषे वास्तुयज्ञके । दौक्षायामाङ्गिके कृत्ये क्षेत्रे श्रीपुरुषोत्तमे ॥ सामन्थाहे यजुःत्राहे शूद्रकृत्यविचारणे । इत्यष्टाविंशतिस्थाने तत्त्वं वक्ष्यामि यत्नतः ॥ प्रणम्य भारतौकान्तमज्ञानध्वान्त- भास्करम् । सतां मुदे स्मृतेस्तत्त्वे तत्त्वं भाषे मलिङ्गुचे ॥ मासशक्यं तथोत्पत्तिवाक्यं दर्शादिकस्य च । प्रकृतौ विज्ञाते- र्धर्मः पञ्चादिकालनिर्णयः ॥ चान्द्रसावननाक्षत्र सौराणाञ्च निरूपणम् । तथा कर्मविशेषेषु चान्द्रादिमासनिर्णयः ॥ सिंहा- कादौ न यावा स्याद्दशाष्टौ व्यसनानि च । दैवस्य लक्षणं कर्मसिद्धये दैवपौरुषौ ॥ कालश्चेतवः कष्टो रिपुरर्घ्यप्रदा- नकम् । अमस्त्यस्य मुनेर्वाच्यमुत्तरायणशुक्लयोः ॥ चूडोप- नयनं सन्ध्याकालेऽतीतेऽपि सा भवेत् । सौमन्तोन्नयनं जाते- ऽप्युपनायोत्तरावधि ॥ स्नाने च कार्तिकादेस्तु सौरचान्द्रवि- कल्पनम् । तदशक्तौ प्रतिनिधिर्माघस्नानविधिस्तथा ॥ स्नान- तपणयोर्मध्ये प्रातःसन्ध्याकालिस्तथा । पौर्णमास्यस्तमासेन मूलकानामभक्षणम् ॥ सौरेण माघवस्नानं नाक्षत्रस्य प्रयो- जनम् । चान्द्रसौरोक्तकार्याणां वाक्ये मासौ तथाविधौ ॥ अन्यत्र मुख्यचान्द्रः स्यादद्योक्षेणस्य साधकम् । मासशब्दस्य दर्शान्तशक्यत्वे साधकान्तरम् ॥ तिथेर्लक्ष्य दिनत्वञ्च धर्म-

मलमासतत्त्वम् ।

७३७

शास्त्रेषु बाध्यता । अर्धमासस्य भीमानां त्रिपुरवत्त्वनिर्णयः ॥
 विंशत्तिथ्यात्मको मासो सम्ममानादिनिर्णयः । मासत्रयस्त-
 रैरायुर्भूताह प्राक् तिथौ तथा ॥ पाष्ठासिकाष्टिके आह
 चेत्तादेवान्द्रवाचिता । हेतुवशाद्यवर्त्तमाने मेवादिराशिनिर्णयः ॥
 अक्षिप्राहकमानश्च चेत्तादेरब्दवाचिता । महाज्येष्ठौ विचारोऽत्र
 संवत्सरनिरूपणम् ॥ लक्षणं मलमासस्य तद्युग्मस्यैकहायने ।
 विचारः सावनाहेन सहचारप्रवर्त्तनम् ॥ अयमासा द्विमासस्य
 संघेपो मलमासके । दौष्ठाकालविधानश्च दौष्ठा प्रतिप्रसूतिका ॥
 शुद्धसौक्ष्मायुस्त्रनिषेधश्च स्त्रिया अपि । सूतकेऽपि च
 पूजादिशौचे विष्णुकौर्त्तनम् ॥ अधिमासे विवाहादिनिषे-
 धस्य निरूपणम् । सपिण्डीकरणशब्दात् सिद्धिः स्यादाष्टि-
 कस्य च ॥ ग्रहदौःख्यफलस्यापि द्रव्यादौ पाकनिर्णयः ।
 आर्त्ते शुद्धाधिकारस्य प्रायश्चित्तं मलिम्लुचे ॥ दत्तनष्टस्वणदानं
 गणश्रद्धाया निरूपणम् । शुद्धस्यापि मघाश्रावमविभक्तैः
 पृथक् क्रिया ॥ मघानिमित्तके आह पुत्री पिण्डं विवर्जयेत् ।
 अपिण्डकमघाश्रावात् पक्षश्रावकृतं भवेत् ॥ पार्वणासन-
 दानादौ ये चात्र त्वेति भाषणम् । पर्युदासो गयायान्तु काल-
 दोषा प्रतीक्षणम् ॥ नवाश्रावकालश्च त्रिजम्बादिविवेचनम् ।
 काष्ठाश्राविविचारोऽत्र चातुर्मास्य व्रतं तथा ॥ ऋतुभेदात्तथो-
 त्पाते दोषाभावविनिर्णयः । काम्यं कृष्णस्य तु चार्धं प्रकर्त्तव्यं
 सुमुक्षुणा ॥ महादानस्य गणना तथा तस्य च लक्षणम् ।
 व्रतं यश्चलमासाहं पिष्टपक्षमृतक्रिया ॥ अश्वयुक् कृष्णपक्षीय-
 श्रावसम्यक् निरूपणम् । मलमासे त्वमावास्या प्रत्याष्टिकविवे-
 चनम् ॥ सपिण्डनस्यापकर्षो गर्भकृत्यादिहेतुकः । सत्रास-
 प्रतिषेधश्च कसौ चचविशोर्भवेत् ॥ पुत्रेतरण कर्त्तव्यमेकोद्दिष्टं
 मृताहनि । न पार्वणं कदाचित्तु दर्शादिकमृतस्य च ॥ मल-

७३८

महामासतत्त्वम् ।

मासाक्षरेऽपि स्वात्मानमाससृताब्धिकम् । निबन्धान् बहुधा-
लोच्य निबध्यन्ते सतां सुदे” ॥

अथ मासशक्यम् । तत्र लघुहारीतः । “इन्द्राग्नी यत्र
ह्वयेते मासादिः स प्रकीर्तितः । अग्नीषोमो स्मृतो मध्ये
समाप्तौ पितृसोमकौ” ॥ यत्र शुक्लप्रतिपदि । “तथाहि
अमावास्यायाममावास्याया यजेत पौर्णमास्यां पौर्णमास्या
यजेत” इति श्रुतिविहितदर्शपौर्णमासयामयोः कर्मस्वरूप-
ज्ञापकश्रुतौ स समाभवन्ति यथा “आग्नेयाष्टाकपालोऽमावा-
स्यायां पौर्णमास्याश्चाश्रुतो भवति उपांशुयाजमस्तत्र यजति
ताभ्यामेवान्नीषोमौयमेकादशकपालं पौर्णमासे प्रायश्चित् ऐन्द्रं
दध्यमावास्यायाम् ऐन्द्रं पयोऽमावास्यायामिति” । ताभ्याम्
आग्नेयाष्टाकपालोपांशुयाजाभ्यां तेनाग्नेयाष्टाकपालोपांशु-
याजान्नीषोमौय एकादशकपालयागास्त्रयः पौर्णमास्याम्
आग्नेयाष्टाकपालैन्द्र-दधि-पयो यागास्त्रयोऽमावास्यायामि-
त्यर्थः । आसु श्रुतिषु अमावास्या पौर्णमासौपदानि प्रतिपत्-
संहिततदुभयपराणि तत्र पूर्वयोर्गामास्त्रः प्रतिपदोर्गामः तथा
च “हे ह वै पौर्णमास्यौ हेऽमावास्ये तस्मात् प्रतिपद्युपवसन्
यजेतापरेद्युः” । इति श्रुतिः अत्र पौर्णमास्यौ पौर्णमासौ
प्रतिपदौ अमावास्येऽमावास्या प्रतिपदौ यातपञ्चरात्रेऽपि
“पूर्वेद्युरग्निं गृह्णाति उत्तरमर्ह्यजतौति” । स्मृतयश्च यथा
गोभिलः । “पञ्चास्ता उपवस्तव्याः पञ्चादयोऽभियष्टव्याः” ।
पारस्करः । “यथादिषु स्वालोपाकं अयित्वा दर्शपौर्णमास-
देवताभ्यो जुहोतौति” तथा कल्पसूत्रम् । “दर्शपौर्णमासाभ्यां
मासं यजन्ते पञ्चादौ यद्विस्तृत्सर्वस्मिन्निति” । अस्यार्थः ।
यावज्जीवकयोर्दर्शपौर्णमासयोः प्रकृतौभूतयोर्विक्तौभूतौ मास-
साध्यौ दर्शपौर्णमासौ कौण्डपायिनामयनौयौ पञ्चादौ वष्टव्यौ ।

मलमासतत्त्वम् ।

७३६

अत्र पक्षादौ यद्विस्तृतसर्वस्मिन्निति । नमासौत्थनेन विकृति-
 गतेन पक्षादावित्थनेन प्रकृतीभूतयोरपि दर्शपौर्णमासयोः
 पक्षादिकालत्वमवधारितम् । यथा ज्योतिष्टोमे । द्वादश-
 शतगोदक्षिणा विभागः षोडशर्त्विजां तद्विकृतीभूते सत्रात्मके
 द्वादशाहसाध्ये शतेनार्द्धिनोदौक्षयन्तीत्यादिदर्शनेन निर्णी-
 यते । तत्र विभागं मनुरप्याह । “सर्वेषामर्द्धिनो मुख्या-
 स्तदर्द्धेनार्द्धिनोऽपरे । तृतीयिनस्तृतीयांशश्चतुर्थ्यैकपादिनः” ।
 दक्षिणा गोशतविभागाप त्र्योतकात्यायनोऽपि अथ द्वादशद्वाद-
 शार्थेभ्यः षट्षट्द्वितीयेभ्यश्चतस्रश्चतस्रस्तृतीयेभ्यस्तिस्रस्तिस्र-
 इतरेभ्य इत्यत्र षोडशानामृत्विजां चतुरश्रचतुरः कृत्वा चत्वारो
 वर्गा इति तेन दर्शपौर्णमासयाजिना पक्षादियाजिना च यत्र
 शुक्लप्रतिपदि इन्द्राग्नी ह्येते समासादिः मध्ये मासमध्ये
 कृष्णप्रतिपदि अग्नीषोमी ह्येते इति कृत्वा स्मृतौ एवममा-
 वास्यायामपराह्णे पिण्डपिष्टयज्ञेनाचरन्तीति श्रुत्यक्तपिण्ड-
 पिष्टयज्ञाङ्गाम्नौकरणहोमीयसोमाय पिष्टमते स्नाहेति मन्त्र-
 प्रकाशौ पिष्टसोमकौ समाप्तौ माससमाप्तौ अमावास्यायां
 ह्येते इति कृत्वा स्मृताविति अत्र विशेषतो मासादिमध्यान्त-
 कौर्त्तनात् शुक्लप्रतिपदि दर्शान्त एव मासशब्दस्याभिधेयतायां
 मुनेः स्वरसोऽवगम्यते सावनसौरादौनां गौणतायामपीति ।
 अत्र “पर्वण्यो यस्तुरीयांश आद्याः प्रतिपदस्तयः । यानकालः
 स विज्ञेयः प्रातर्युक्तौ मनोषिभिः” ॥ इति बोधायनवचनेन
 ऋग्वेदिनां यागकालतया बोधितोऽपि दर्शपौर्णमास्यंशोऽनि-
 यततया न मासादिमध्यघटकः किन्तु पूर्वोक्त श्रुत्यादेः ऋग्वेदो-
 परिशिष्टात् गर्गवचनाच्च पर्वकालकरणपक्षेऽपि प्रतिपदि
 समापनस्यावश्यकतया प्रतिपदेव तदघटिकेति । तथा च
 ऋग्वेदोपरिशिष्टम् । “पक्षादावेव कुर्वीत सदा पक्षादिक-

७४०

मलमासतत्त्वम् ।

श्वरम् । पूर्वाह्ण एव कुर्वीत विष्टेऽप्यन्ये मनोविषयः” ॥ विष्टे
 द्वितीयाविष्टे पक्षादावेत्ययोगव्यवच्छेदपरं न त्वम्ययोग-
 व्यवच्छेदपरम् । तथा काष्ठादर्शकालमाधवौयप्रवृत्ति दाक्षि-
 णात्य वैदिकग्रन्थेषु गर्भः । “प्रतिपद्यप्रविष्टायां यदि चेष्टिः
 समाप्यते । पुनः प्रणीय कृच्छेष्टिः कर्त्तव्या योगवित्तमैः” ॥
 प्रणीयाग्निमिति शेषः । गोभिलोऽपि । “आवर्त्तने यदा सन्धिः
 पर्वप्रतिपदोर्मवेत् । तदहर्योग इष्येत परतस्वेत् परेऽहनि” ॥
 पूर्वाह्णापराह्णद्विधाविभक्तदिनस्यावधित्वेनावर्त्तनमाह स्कन्द-
 पुराणम् । “आवर्त्तनात्तु पूर्वाह्णे अपराह्णस्ततः परम् । आव-
 र्त्तनाद्वासरस्य छायायाः परिवर्त्तनात्” ॥ प्राक् पूर्वाह्णः । अत-
 एवोक्तम् । “अश्वत्यं वन्दयेन्नित्यं पूर्वाह्णे प्रहरद्वये । अत ऊर्ध्वं
 न वन्देत अश्वत्यन्तु कदाचन” ॥ परतोऽपराह्णे । त्रिधा-
 विभक्तदिनाभिप्राये तु लोकाक्षिः । “पूर्वाह्णे मध्यमे वापि
 यदि पर्व समाप्यते । तदोपवासः पूर्वशुस्तदहर्योग इष्यते ॥
 अपराह्णेऽथ वा रात्रौ यदि पर्व समाप्यते । उपोष्य तस्मिन्महनि
 स्त्रोभूते याग इष्यते” ॥ उपोष्येति नाहोरात्राभोजनपरम् ।
 किन्तु कृतेऽन्त्याधाने देवा यजमानस्य समोपमुपवसन्तीति उप-
 वासशब्देनाग्न्याधानमुच्यते । तैत्तिरीय ब्राह्मणे तथा श्रुतेः
 यथा उपास्मिन् श्रायष्यमाणे देवता वसन्ति एवं विद्वानग्नि-
 मुपस्तृणाति । हृदयतातपः । “सन्धिश्वेदपराह्णे स्यात् यादः
 प्रातः परेऽहनि । कुर्वाणः प्रतिपद्वागे तुरीयेऽपि न दुष्यति” ॥
 ननु चान्द्रवत् सावनादिष्वपि विष्णुधर्मोत्तरे मासपदं सङ्केतितं
 यथा “चन्द्रमाः कृष्णपक्षान्ते सूर्येण सह युज्यते । सन्निकर्षा-
 दथारभ्य सन्निकर्षमथापरम् ॥ चन्द्रार्कयोर्बुधैर्मासश्चान्द्र इत्य-
 भिधीयते । सावने च तथा मासि त्रिंशत्सूर्योदयाः स्मृताः ॥
 आदित्यराशिभोगेन सौरो मासः प्रकीर्तितः । सर्वर्चपरि-

मसमासतत्त्वम् ।

७४१

वर्त्तन्तु नाक्षत्र इति चाच्यते” ॥ चन्द्रार्कयोः सन्निकर्षात्
दर्शात् । अथानन्तरं प्रतिपदमारभ्य अन्यथा सन्निकर्षमार-
भ्येति ब्रूयात् अपरं सन्निकर्षं यावत् तावत्कालश्चान्द्रः । एतेन
सन्निकर्षादि सन्निकर्षान्तो मास इति नारायणोपाध्यायमतं
निरस्तम् । त्रिंशद्द्वोरात्रात्मकः सावनः चादित्येकराशि-
भोगावच्छिन्नः सौरः सप्तविंशतिनक्षत्रावच्छिन्नो नाक्षत्र इति
चतुर्विधा मासाः । तथा च ब्रह्मसिद्धान्ते “चान्द्रः शुक्लादि
दर्शान्तः सावनस्त्रिंशता दिनैः । एकराशौ रविर्यावत् कालं
मासः सभास्करः । सर्वार्थपरिवर्त्तन्तु नाक्षत्र इति चोच्यते” ॥
मैवं चान्द्रसारसावननाक्षत्र मासोक्तेष्वित कर्मसु ते कौटुशा
इत्याकाङ्क्षायां विष्णुधर्मोत्तरादिवचनस्य तत्परिचायकत्वेनोप-
पत्तौ मासशब्दस्य तत्र तत्र शक्तिग्राहकत्वे प्रमाणाभावात् ।
अनेकशक्तिकल्पने गौरवात् वक्ष्यमाणयुक्तिभ्यश्च चान्द्र एव
शक्तिः ।

अथ कर्मविशेषे मासविशेषादिः । तत्र पितामहः ।
“षाष्टिके पितृकृत्ये च मासश्चान्द्रमसः स्मृतः । विवाहादौ
स्मृतः सौरो यज्ञादौ सावनो मतः” ॥ प्रथमादिपरं यात्रा-
ग्रहचारपरम् । यत्कमसूर्यभोग्यराश्यङ्गेष्वेन यश्च विशेषोद्-
गयनादिविहितं तत्परश्च अयनस्य सौरमासघटितत्वेन वक्ष्य-
माणत्वात् तच्च चूडोपनयनादि । द्वितीयादिपदं सत्रभृति-
हविप्रायश्चित्तायुर्दायाशौचगर्भाधानपुंसवनसीमन्तोषस्रननाम-
करणाश्रप्राशननिष्क्रमणचूडादिपरम् । तत्र चूडादावेकत्रैव
सौरसावनग्रहणं पश्चादुपपादयिष्यामः । तथा च विष्णुधर्मो-
त्तरे । “अध्यायनश्च ग्रहचारकर्म सौरेण मानेन सदाध्यवस्येत् ।
सत्राण्युपास्यान्यथ सावनेन लोक्यश्च यस्याह्वयचारकर्म” ॥
अध्यायनम् अध्वगमनं यात्रेति यावत् । संवत्सरप्रदीपे । “सिं हे

७४२

मममासतत्त्वम् ।

धनुर्वि मौने च स्थिते सप्त तुरङ्गमे । यात्रोद्वाहमृद्धारथचौर-
 कर्मणि वर्जयेत् ॥ एतन्मासत्रय यात्रानिविधौ राजेतरपरः ।
 राज्ञः कार्यानुरोधात् सर्वदा यात्राविधानात् । यथा मनुः ।
 “मार्गशीर्षे शुभे मासि यायाद्यात्रां महीपतिः । फाल्गुनं
 वापि चैत्रं वा मासं प्रति यथावलम्बम् ॥ अन्येष्वपि तु कालेषु
 यदा पश्येत् भवं जयम् । तदा यायाद्विग्रह्यैव व्यसने चोत्थितो
 रिपोः” ॥ व्यसनान्वाह स एव । “कामजेषु प्रसक्तो हि
 व्यसनेषु महीपतिः । वियुज्यतेऽर्थधर्माभ्यां क्रोधजेष्वालम्बनैव
 तु ॥ मृगयाक्षो दिवास्वप्नः परीवादस्त्रियो मदः । तीर्थत्रिकं
 हृद्याद्या च कामजो दशकी गणः ॥ पेशुन्यं साहसं द्रोह
 ईर्ष्यामूयाद्यदूषणम् । वाग्दण्डजश्च पारुष्यं क्रोधजोऽपि गणो-
 ऽष्टकः” ॥ अक्षो द्यूतक्रोडा । तीर्थत्रिकं, नृत्यगौतवाद्यानि
 त्रीणि । दश पेशुन्यमविज्ञातपरदोषाविस्करणम् । साहसं
 साधोर्बन्धनादिना निग्रहः । द्रोहो जिघांसा ईर्ष्याऽन्यगुणा-
 सहिष्णुता । अमूया परगुणेषु दोषाविस्करणम् अर्थदूषणम्
 अर्थानामपहारः देयानामदानाश्च । अतएव दोषिकायाम् ।
 “देवहौनं रिपुं जेतुं यायाद्देवान्वितो नृपः । योज्या दैवा-
 न्वितामात्या दैवहौने तथात्मनि ॥ व्यसनौ विनष्टधर्मा
 त्रिविधोत्पातपीडितो यश्च । पुरुषः स दैवहौनः कथितो
 दैवान्वितोऽस्यः” ॥ अतएव याज्ञवल्क्यः । “दैवे पुरुषकारे
 च कर्मसिद्धिर्व्यवस्थिता । तत्र दैवमभिव्यक्तं पौरुषं पौर्व-
 टेदिकम्” ॥ अभिव्यक्तं फलोन्मुखोभूतम् । मनुरपि । “युक्ते
 दैवे च युज्येत जयप्रेष्यैतभौः । सान्ना दानेन भेदेन
 समस्तैरथवा पृथक् ॥ विजेतुं प्रयतेतारीन् न युद्धेन कदा-
 चन । अनित्यो विजयो यस्माद् दृश्यते युद्धमाजयोः । परा-
 जयश्च संश्रामे तस्माद् युद्धं विवर्जयेत् । त्रयाणामप्युपा-

मसमासतत्त्वम् ।

७४३

यानां पूर्वोक्तानां परिचये । तथा युजेत संयत्तो विजयेत
 रिपून् यथा ॥ संयत्तः सम्यक्प्रयत्नवान् । कष्टरिपुमाह
 स एव । “प्राज्ञं कुलीनं शूरञ्च दत्तं दातारमेव च । कृतञ्च
 धृतिमस्तञ्च कष्टमाहुररिं बन्धुः” ॥ कासोऽपि फलहेतुरि-
 त्याह मत्स्यपुराणम् । “देवं पुरुषकारश्च कालश्च पुरुषोत्तम ।
 त्रयमेतन्ननुष्णाणां प्रिण्डितं स्यात् फलावहम् । कृपेर्दृष्टि-
 समायोमाहृश्यन्ते फलसिद्धयः । तास्तु काले प्रदृश्यन्ते नैवा-
 काले कथञ्चन” ॥ सत्राणि गवामयनादीनि माससंवत्सर-
 साध्यानि । लोक्कं व्यवहारकर्म भूतिवृद्धादिकं मासेन
 यास्यसि मासेन दास्यसीत्यादिकम् । अगस्त्यार्घ्यदानं सौरिण
 सिंहराशौ विधानात् । यथा वज्रवैद्ये “अप्राप्ते भास्करे
 कन्यां शेषभूतैस्त्रिभिर्दिनैः । अर्घ्यं दद्यादगस्त्याय गौडदेश-
 निवासिनः” ॥ नारसिंहे । “शङ्खे तीर्थं विनिक्षिप्य सितपुष्पा-
 चतैर्युतम् । मन्त्रेणानेन वै दद्यादक्षिणाशामुखस्थितः ।
 काशपुष्पपत्तिकाशं अग्निमारुतसम्भव । मित्रावरुणयोः पुत्र
 कुश्वयोर्न नमोऽस्तु ते” ॥ प्रार्थनन्तु । “आतापिर्भक्षितो येन
 वातापिश्च महासुरः । समुद्रः शोषितो येन स मेऽगस्त्यः प्रसौ-
 दतु” ॥ गन्धादिकन्तु । अगस्त्याय नमः इत्यनेन देयं विशे-
 षानुद्देशे सामान्यतः प्राप्तत्वात् दक्षिणाशामुखस्थित इति
 गन्धादावपि प्रयोगाङ्गकर्तृधर्मत्वात् इति रत्नाकरः । तत्पञ्चार्घ्य-
 मन्त्रन्तु । “लोपामुद्रे महाभागे राजपुत्रि पतिव्रते । गृष्टा-
 णार्घ्यं मया दत्तं मैत्रावरुणि वल्लभे” । आश्वलायनः । उद्ग-
 यानं अपूर्थ्यमाणे पक्षे कल्याणे नक्षत्रे चौडकर्मोपनयनगोदान-
 विवाहाः । विवाहः सार्वकालिक इत्येके” । विवाहे विषय-
 भेदमाह गृह्यपरिशिष्टम् । “धर्म्येष्वेव विषादेषु कालपरौ-
 क्षणं नाधर्म्येषु” ॥ व्यक्तं भुजवले । “प्रहृष्टमिन्द्रमिन्द्रं

७४४

मलमासतत्त्वम् ।

मासायनर्तुदिवसानाम् । अर्वाक् दशवर्षेभ्यो मुनयः कथयन्ति
 कथयानाम् ॥ ननु “चैत्रज्ञाद्वितीयायां तिसृष्वेवाष्टकासु
 च । मार्गे च फाल्गुने चैव आषाढे कार्तिके तथा । पक्षयो-
 र्माघमासस्य द्वितीयां परिवर्जयेत् । नाकालदृष्टौ कुर्वीत व्रत-
 बन्धशुभक्रियाम्” । इति भुजबलोक्तं कथं सङ्गच्छता उपन-
 यनस्याश्वलायनेनोत्तरायणशुक्लपक्षयोर्विधानात् पारस्करेणापि
 उदगयने आपूर्यमाणे पक्षे पुण्याह इति कर्ममात्रे परिभा-
 षितम् असमासकरणं गर्भाधानादिषु कालविशेषनियतेषु
 उदगयनादौनां यथासम्भवं नित्यत्वानित्यत्वप्रतिपादनार्थमिति
 हरिशर्मा । गोभिलेनापि “उदगयने पूर्वपक्षे पुण्येऽहनि
 प्रागावर्त्तनादङ्गः कालं विद्यात्” इति यामदयात्मकपूर्वाह्नमध्य-
 धिकं परिभाष्य यथा देशश्चेति पुनः कृतं यथा देशमित्यनेन
 खगटद्योक्तानां प्रौढपद्याम् उपकर्मकरणस्याभावाद्यामप-
 राह्णे पिण्डपितृयज्ञस्यान्यस्याप्येवंविधस्योदगयनादि विरुद्ध-
 विहितस्य ऋतुकालगर्भस्यन्दन-पूर्वकालषष्ठमासादि विहिता-
 धानपुंसवनसोमन्तोन्नयनादौनाञ्च दक्षिणायनादावनर्थानुप-
 पत्त्या प्रश्नम् । अथैवं यथा देशश्चेति सूत्रमवाच्यं तत्तद्विशेष-
 विधानादेव सिद्धेर्नायं दोषः । यथादिष्टकालस्य क्रियाया-
 मादरार्थमुक्तं तेन तत्तत्कालातिपत्तौ केषाञ्चिज्जोषः यथा अष्ट-
 कापिण्डपितृयज्ञादीनां विद्याकराद्विकल्पेऽपि । “अकाले
 चेत् कृतं कर्म काले तस्य पुनः क्रिया । कालातीतञ्च यत्
 कुर्यादकृतं तद्विनिर्दिशेत्” । यत् कर्म यस्मिन् काले विहितं
 तत्कालाभावेऽपि नाङ्गान्तराभाव इव तत्कर्मनानुष्ठानं नित्य-
 कर्मसु यथाशक्तौत्युपदेशस्य कृतिसाध्याङ्गमात्रविशेषत्वात्
 कालस्यानुपादेयत्वाच्च तथेति । तदुक्तम् “अङ्गत्वेऽपि च कालस्य
 न त्यागोऽन्याङ्गवत् कुतः । अनुपादेयरूपत्वात् काले कर्म-

महाभाषतत्त्वम् ।

७४५

विधीयते” ॥ वचनात् काळातिपत्तौ केषाञ्चित् प्रायश्चित्तं कृत्वाऽनुष्ठानं यथा सभ्यावन्दनादीनां तदयथा सांख्यायन-
ग्रन्थम् । “अरण्ये समित्पाणिः सभ्यामुपास्ते नित्यं वाग्यत
उत्तरापराभिमुखोऽन्वष्टमदिशमानचक्रदर्शनात् अतिक्रान्तायां
महाव्याघ्रतौः सावित्रीः स्वस्त्ययनादि जपित्वा एवं प्रातः प्राङ्-
मुखोऽस्तिष्ठन्नामण्डलदर्शनात्” इति । उत्तरापराभिमुखो वायु-
कोणाभिमुखः कोणं विवृणोति अन्वष्टमदिशमिति उभयदि-
गष्टममाममिति यावत् । व्यासः । “सभ्याकाले व्यतीते तु
न च सभ्यां समाचरेत् । गायत्रीं दशधा जप्त्वा पुनः सभ्यां
समाचरेत्” ॥ जपे स्मृतिः । “कृत्वोत्तानो करौ प्रातः साय-
न्नाधो मुखौ करो । मध्ये तिर्यक्करौ प्रोक्तौ जप एव सुदा-
हृतः” । पितृदयितायामप्येवम् । यत्तु काशीखण्डम् । “विधि-
नापि कृता सभ्या कालातीता वृथा भवेत् । अयमेव हि
दृष्टान्तो सभ्या स्त्री मैथुनं यथा” । इति तदकृतप्रायश्चित्त-
परम् । हरिहरपद्धतौ । “यद्वागामिक्रियासुख्यकालस्याप्य-
न्तरालवत् । गौणकालत्वमिच्छन्ति केचित् प्राक्तनकर्माणि” ।
यदेति पक्षान्तरं प्राक्तनकार्यं मध्यकालवत् आगामिक्रिया-
सुख्यकालस्यापि गौणकालत्वं तेन सायं सभ्याया रात्रिः प्रातः-
सभ्याकालश्च गौणकाल इत्यर्थः । एवमन्यत्रापि । अतएव
ब्रह्मोपपरिधिष्टम् । “संस्कारा अतिपत्येरन् स्वकालाच्चेत्
कथञ्चन । हृत्वैतदेव कुर्वीत ये तूपनयनादधः” । एतदिति
महाव्याघ्रतिहोमादिप्रायश्चित्तम् । अधः पूर्वम् । बृहद्राज-
मार्तण्डे । “या नार्यैकतसौमन्ता प्रसूते च कदाचन । अङ्गे
निधाय तं बालं पुनः संस्कारमर्हति” ॥ देवलः । “सकृच्च
संस्कृता नारी सर्वगर्भेषु संस्कृता । यं यं गर्भं प्रसूयेत स गर्भः
संस्कृतो भवेत्” ॥ संस्कारक्रमनियममाह नारदः । “येषाम्ना

७४६

मलमासतत्त्वम् ।

न कृताः पूर्वं संस्कारविधयः क्रमात् । कर्त्तव्या भ्रातृभिस्त्रेषां
 पैटकादेव तद्वनात् ॥ अविद्यमाने पितर्ये स्वांशादुद्धृत्य वा
 पुनः । अवश्यकार्याः संस्काराः भ्रातृभिः पूर्वसंस्कृतैः ॥
 क्रमाद् भ्रातृणां येषामित्यनेन प्राप्तानां संस्काराणाञ्च पौर्वा-
 पर्यक्रममात् भ्रातृक्रमस्तु सोदरविषयकः । विवाहे तथा
 दर्शनात् । वर्णवेधस्य संस्कारत्वाभावात् तथा नियमः ।
 हृद्द्वाराजमार्त्तच्छ्रुतचिन्तामण्योर्माच्छ्रवणेन तथा दर्शनात्
 यथा । “यदापत्यद्वयं तिष्ठेत् सश्ववोऽप्यपरस्य च । कर्ण-
 षट्कं विजानीयात् गर्हितं तत्त्वयस्य च ॥ इत्याशङ्क्य हयोर्मध्ये
 शुद्धिर्यस्याश्च वत्सरे । वर्णवेधो हितस्तस्य नात्र ज्येष्ठादि-
 भावना ॥ षट्कर्णोत्पत्तिमाशङ्क्य भानोः शुद्धा समेऽपि च ।
 कर्णौ वेधो न दोषः स्यादन्यथा मरणश्ववेत्” ॥ भ्रातृभिरिति
 बहुवचनादन्येषां ग्रहणम् । अतएव नारायणपञ्चतो “षट्को
 संस्कारकर्माणि गर्भाधानमिव स्वयम् । पिता कुर्यात्तदन्ये
 वा तदभावेऽपि तत्क्रमात्” इत्यत्रान्यो वेत्युक्तम् । न च प्रागुक्त-
 गोभिन्नसूत्रे उदगयनादावसमासकरणम् एकैकस्यानुगुण्यद्योत-
 नार्थं समुच्चयोपलब्धो महानभ्युदय इति भट्टनारायणव्याख्या-
 नात् दक्षिणायनक्षणपक्षयोरप्युपगमनमिति वाच्यं पूर्वोक्ता-
 श्रवणायनवचनेन चौडकर्मोपनयनयोर्विशिष्य उदगयनशुक्ल-
 पक्षयोर्विहितत्वात् । भोजराजेनापि । “भावादिमासषट्-
 केषु शार्ङ्गिणः शयनावधि । चूडकर्म प्रकुर्वन्ति मुनयो व्रतमेव
 च” ॥ इति व्रतमुपनयनम् । कृत्यचिन्तामणौ दक्षिणायन-
 निषेधोऽपि । “रात्रिभागः समाख्यातः खरांशोर्दक्षिणायनम् ।
 व्रतबन्धादिकं तस्मात् चूडाकर्म च वर्जयेत्” ॥ तत्त्वयमुपन-
 यनादिके विशिष्य मार्गादिक्षणद्वितीयादिनिषेधः । उच्यते ।
 दक्षिणायने वैश्वस्योपनयनविधानात् क्षणपक्षे प्रायश्चित्ता-

मलमासतत्त्वम् ।

७४७

लकोपनयनविधानाच्च तत्परः । न चावायुदगयनाद्यपेक्षा ।
 कृते निःसंशये पापे इत्यादिनिन्दार्थवादेन विसम्बासहत्वात्
 एकदिनस्योपवासेन गमयितुं शक्यत्वात् । यथा गर्गः ।
 “विप्रस्य चतुर्यस्यापि मौष्मी स्यादुत्तरायणे । दक्षिणे च
 विशां कार्यं नामध्ययनसंक्रमे ॥ अनध्यासेऽपि कुर्वीत यस्य
 नैमित्तिकं भवेत्” ॥ अपिना दक्षिणायनकृष्णपक्षयोः समुच्चयः
 नैमित्तिकं प्रायश्चित्तरूपं पारस्करः । “विवाहोत्सवयज्ञेषु सौरं
 मानं प्रयस्यते । पार्वणे त्वष्टकाश्राद्धे चान्द्रमिष्टं तथाब्दिके” ॥
 अथ यज्ञपदसुदगयनादिविहितपशुयागाभिप्रायं पितामहोक्त-
 विष्णुधर्मोत्तरोक्तसचपरञ्च । गर्गः । “आयुर्दायविभासश्च
 प्रायश्चित्तक्रिया तथा । साधनेन तु कर्त्तव्या मन्त्राणामप्यु-
 पासना” ॥ सूर्यसिद्धान्ते । “सूतकादिपरिच्छेदो दिनमा-
 साब्दपास्तथा । मध्यमयज्ञभुक्तिश्च साधनेन प्रकीर्त्तिता” ॥
 मध्यमयज्ञभुक्तिर्ज्योतिर्गणनाप्रसिद्धा । याज्ञवल्क्यः । “गर्भा-
 चानसृती पुंसः सवनं स्यन्दनात् पुरा । षष्ठेऽष्टमे वा सीमन्तः
 प्रसवे जातकर्म च ॥ अष्टम्येकादशे नाम चतुर्थे मासि
 निष्क्रमः । षष्ठेऽक्षप्राशनं मासि चूडा कार्या यथाकुलम् ॥
 एवमेनः शमं याति बीजगर्भसमुद्भवम्” ॥ ऋतौ ऋतुकाले ।
 यथा मनुः । “ऋतुकासाभिगामी स्यात्” इति स च कालो
 याज्ञवल्क्योक्तः । “षोडशर्तुर्निशाः स्त्रीणां तासु युग्मासु
 संविशेत्” । तेन गर्भधारणयोग्यावस्थोपलक्षितः कालः ऋतुः ।
 स च रजोनिःसरणकालमारभ्य षोडशाहोरात्रात्मकः ततश्च
 गर्भाधानसंस्कारोपक्रमे साधनगणनाप्रसिद्धा । पुंसवने चतुर्थे
 स्यन्दते ततः । इति वचनात् स्यन्दनात् पूर्वं द्वितीयमासः
 कालः तत्र चतुर्थमासस्य सौरत्वे चान्द्रत्वे वा निषेकमासस्यापि
 तथात्वे तदाद्यस्तदिननिषेके सत्यधिकन्यूनकालयोर्गर्भस्यन्दन-

७४८

महमासतत्त्वम् ।

मनियतमापद्येत । सावने तु निवर्ततेनाद्यापि सावनगणना-
युक्ता योषिद्वयवहारसिद्धा च । अहन्वेकादशे नाम इत्यद्यापि
“अग्नौचव्यपगमे नामधेयम्” इति विष्णुस्मृतात् । सूतकोत्तर-
दिनपरमेकादशपदं पूर्वोक्तसूर्यसिद्धान्तोक्तवचनेन सूतकस्य
सावनदिनघटितत्वात् तदुत्तरकालस्यापि तथात्वं तस्याहर्भा-
धानपुंसवननामकरणेषु सावनदर्शनात् तत्साहचर्यात् सौम-
न्तोन्नयनादावपि मासवर्षगणनायां तथेति अतस्तुलोपनयना-
दिषु वर्षगणना सावनेन शुभाशुभनयनम् सौरेरेति सिद्धम् ।
एवमेव इति एवमुक्तप्रकारगर्भाधानादिभिरेनः पापं वौजगर्भ-
समुत्पन्नं शुक्रयोषितसम्बन्धं गात्रव्याधिसंक्रान्तिनिमित्तं नाशं
याति नित्यत्वेऽप्यानुषङ्गिकमेतत् । उपनयनोत्तरावधिसाह-
यान्नवत्कारः । “षाषोडशाश्च द्वाविंशतुर्विंशश्च वत्सरात् ।
ब्रह्मचरविंशं कालं औपनायनिकः परः” ॥ आहु अग्नि-
विध्यर्थः । मर्यादाभिविधिसन्देहे चार्थ्याम्बितत्वेनाभिविधेरिव
बलवत्त्वात् एवमेव महमाससरलाभवदेवमष्टमिताक्षराकुल्लक-
महकल्पतरुस्मृतिसारप्रभृतयः । शूलपाणिरपि याज्ञवल्कर-
टीकायामेव किन्तु प्रायश्चित्तविवेके मर्यादार्यकतामाह यम-
वचनात् । यथा “पतिता यस्य सावित्री दशवर्षाणि पञ्च च ।
ब्राह्मणस्य विशेषेण तथा राजन्यवैश्ययोः । प्रायश्चित्तं भवे-
देषां प्रोवाच वदतां वरः” ॥ कुल्लुकमहप्रायश्चित्तकल्पतरु-
भष्येतत् । अत्र ब्रूमः । “औपनायनिकः कालः परः षोडश-
वार्षिकः । द्वाविंशतिः परोऽन्यस्य स्याच्चतुर्विंशतिः परः” इति
कल्पतरुधृतस्यासवचनं परोऽन्यः षोडशवार्षिक षोडशवर्षं
वाप्य भूतः स्थित इति यावत् । तमधीष्टो भूतो भूतो भावौति
ठक् वर्षस्या भविष्यतीति उत्तरपदवृद्धिः अधीष्टोऽध्येषणायुक्तो
सुरः भूतो भूतिवद्भूतो दासः । राजमातृच्छे कृत्यचित्ता-

महामासतत्त्वम् ।

७४६

मघौ च मार्गश्लेषः । “विप्रस्य षोडशवर्षाद्वाग्नौ द्वाविंशतिः परम् । वैश्वस्याष्टविकादष्टात् सावित्री पतनं भवेत्” ॥ अष्टविकाश्चतुर्विंशतिः । विष्णुधर्मोत्तरे । “षोडशाब्दा हि विप्रस्य राजन्यस्य द्विविंशतिः । विंशतिः सचतुर्थी च वैश्वस्य परिकीर्तिता । सावित्री नातिवर्त्तत अत ऊर्ध्वं निवर्त्तते” ॥ चाभ्यां षोडशवर्षाद्युपरि यमेन पञ्चदशवर्षोपरि यत् पतनमभिहितं तद्भज्जन्मप्रभृतिगणनाभ्यामविरुद्धम् । तथा च कृत्यचिन्तामणौ माण्डव्यः । “व्रतबन्धविवाहे च वत्सरपरिकल्पनमाह्वराचार्याः । आधानपूर्वमेके प्रभृतिपूर्वं सदान्ये तु” ॥ एवञ्च व्यासमार्गश्लेषादिवाक्यैकवाक्यतया न्यायसिद्धतया च आषोड्यादित्यादावाडोऽभिविध्यन्तेव तस्यापि गर्भातिरिक्ते वर्षगणनासावनेनैव । यत्तु द्विजानामुपनयनमुपक्रम्य षेठौनसिदचनम् । “द्वादश-षोडशविंशतिश्चेदतीता अवसृजकाला भवन्तीति” । तत् द्वादशवर्षाद्युपरि प्रत्यवायाल्पत्वज्ञापनपरमिति शूक्तपाण्ड्युपाध्यायाः अत्र महाव्याहृतिशोभः प्रायश्चित्ततदुत्तरं ब्राह्मप्रायश्चित्तमिति मेयिनास्तु । “विवाहादौ स्मृतः सौरो यज्ञादौ सावनो मतः । शेषे कर्मणि चान्द्रः स्यादेव मासविधिः स्मृतः” ॥ शेषे सौरादिविशेषोक्तेस्वरहित इत्याहुः । गङ्गावाक्यावस्थां दत्तः । “चान्द्रेण तिथिकृत्यन्तु यथाविहितमाचरेत्” । कार्तिकादिस्नाने च चान्द्रसौरयोर्विकल्पेनानुष्ठानं यथा कृत्यकौसुद्यां पितामहः । “कार्तिकस्य तु यत् स्नानं माघे मासि विशेषतः । कृच्छ्रादिनियमानाञ्च चान्द्रमानप्रमाणतः” पद्मपुराणम् “तुलामकरमेषु प्रातःस्नानं विधीयते । हविष्यं ब्रह्मचर्यञ्च महापातकनाशनम् ॥ अत्रोदितानुदितशोभविदिकल्पेनानुष्ठानमिति हेमाद्रिः । कार्तिके मन्थस्तु । कार्तिकेऽहं करिष्यामि प्रातःस्नानं जनार्दन । प्रीत्यर्थं तव देवेश

७५०

महामासतत्त्वम् ।

दामोदर मया सह” । मया सञ्जया । स्कन्दपुराणे । “संप्राप्ते मकरादित्ये पुष्ये पुष्यप्रदे सदा । कर्त्तव्यो नियमः कश्चित् व्रतरूपो नरोत्तमैः” । चारुधर्मादिकादिकाग्रसन्ने तु व्याध्यादिनाऽसामर्थ्यं पुत्रादिप्रतिनिधिना कारयितव्यम् । नानु- कल्पविधिना । नित्यस्नान एव तद्विधानात् इति विद्याकरो युक्तश्चेतत् । “जिह्वां त्यजेयुर्निर्लाभमशक्तोऽन्येन कारयेत् । अनेन विधिराख्यात ऋत्विक् कर्षककर्मिणाम्” इति सम्भूय- बाणिज्ये याज्ञवल्क्यवचनात् जिह्वो मिषवच्चकः । तं निर्लाभं स्नात्वा त्यजेयुर्षष्टिङ्गुल्युः । गारुडे । “गङ्गायां येऽवगाहन्ते माघे मासि नराधियः । चतुर्युगसहस्रान्ते न पतन्ति सुरालयात् । दिने दिने सुवर्णानां सङ्गसन्तु विशास्यते । तेन दत्तं हि गङ्गायां यो माघे स्नाति मानवः” ॥ पद्मपुराणे । “मकरस्थे रवौ माघे प्रातःकाले सदा मुने । गोस्पदेऽपि जले स्नानं स्वर्गदं पापिनामपि” ॥ स्काम्दे । “मकरस्थे रवौ माघे न स्नात्यनुदिते रवौ । कथं पापैः प्रमुच्येत कथं स त्रिविदं ब्रजेत्” ॥ अनयोः सूर्योदयात् प्रागेव स्नानं प्रतीयते । तथा च सामान्यतः प्रातःस्नाने विष्णुः “प्रातःस्नात्यरुणकिरणयस्तां प्राचीमवलोक्य स्नायात्” । दक्षोऽपि । “सम्यास्नानं निशान्ते तु मध्याह्ने तु ततः पुनः” । यत्तु पद्मपुराणम् । “माघे मासि रटन्त्यापः किञ्चिदभ्युदिते रवौ । ब्रह्मघ्नमपि चाण्डालं कं यतन्तं पुनीमहे” ॥ इति तद्रटन्त्याख्यचतुर्दशीविषयम् । यथा यमः । “माघे मास्यसिते पक्षे रटन्त्याख्या चतुर्दशी । तस्या- सुदयवेलायां स्नाता नावेक्षते यमम्” ॥ स्नाता स्नानकारी । “अनर्काभ्युदिते काले माघे कृष्णचतुर्दशीम् । स्नात्वा सन्त- र्प्यतु यमान् सर्वपापैः प्रमुच्यते” ॥ अनर्काभ्युदित इति ईषदर्थं नञ् अतो न उदयवेलायामित्यनेन विरोध इत्याहुस्तच्चिन्त्यं

महामासतत्त्वम् ।

७५१

“परवचनार्चयोर्मध्ये सतारथ्योमकाले तु तत्र स्नानं महा-
फलम्” इति समुद्रकरभाष्यदृतात् । किन्तु उदयवेलाया-
मरुणोदयवेलायामित्यर्थः । किञ्चिदभ्युदिते रवावित्यनेन माघ-
प्रातःस्नानकालोत्तरावधित्वमुक्तम् । तथा वराहः “तेजः परि-
हानेरुषा भानोरर्होदयं यावत्” । अतएव “यो माघमास्युपसि
सूर्यकराभिताम्ने स्नानं समाचरति चारुनदीप्रवाहे । उद्धृत्य
सप्तपुरुषान् पिष्टमातृवश्यान् स्वर्गं प्रयात्यमरदेहधरो नरो-
ऽसौ” ॥ इत्यत्र ऊषसि इत्यभिधाय सूर्यकराभिताम् इत्युक्तं
सूर्योदयात् प्रागपि तत्करसम्भवात् न तु सूर्याभिताम् इत्युक्तं
विधिमाह पाद्मे । “माघमासमिमं पुष्कं स्नाम्यच्च देव
माधव । तीर्थस्यास्य जले नित्यं प्रसौद भगवान् हरे ॥ दुःख-
दारिद्र्यनाशाय औविष्णोस्तीषणाय च । प्रातःस्नानं करोम्यद्य
माघे पापप्रणाशनम् ॥ मकरस्थे रवौ माघे गोविन्दाद्युत-
माधव । स्नानेनानेन मे देव यथोक्तफलदी भव ॥ एतच्चान्द्रं
समुच्चार्य स्नायाप्सौनं समाहितः । वासुदेवं हरिं कृष्णं
औधरञ्च स्मरेत्ततः ॥ दिवाकर जगन्नाथ प्रभाकर नमोऽस्तु
ते । परिपूर्णं कुरुष्वेदं माघस्नानं महाव्रतम्” ॥ चान्द्रस्नाने
तु मकरार्कासृष्टकाले मकरस्थे रवाविति मन्त्रो न पठनीयो-
ऽसमवेतार्थत्वात् प्रातःस्नानेऽपि “यथाहनि तथा प्रातर्नित्यं
स्नायादनातुरः” । इति छन्दोगपरिशिष्टीयेनाहः स्नानधर्माति-
देशात् सन्ध्यावन्दनोत्तरत्वं पञ्चपुराणौय तदङ्गतर्पणस्य तद्यथा ।
“नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमिष्यते । तर्पणन्तु
भवेत्तस्य अङ्गत्वेन व्यवस्थितम्” ॥ नित्यं प्रात्यह्निकं प्रात-
र्मध्याह्नसम्बन्धिनैमित्तिकमुपरागादिनिमित्तकं काम्यं तीर्थादौ
क्रियमाणम् अतएव यद्यपि स्नानाङ्गं तर्पणं तद्व्ययोगान्तर्भवितुमर्हति तथापि सन्ध्यानुष्ठानसत्वे तस्य वार्चनिकं सन्ध्योत्तरत्वं

७५२

माघमासतत्त्वम् ।

चन्द्रयहाणादौ तु तदभावात् खानप्रयोगान्तर्गतत्वमिति
 कन्दोगाह्निकादयः मध्याह्नखानप्रयोगान्तर्गततर्पणम् “तर्प-
 णम् शुचिः कुर्यात् प्रत्यहं स्नातको द्विजः । देवेभ्यश्च ऋषि-
 भ्यश्च पित्र्यभ्यश्च यथाक्रमम्” इति स्नातातपोक्त प्रधानतर्पणस्य
 प्रकृतौभूतं नित्याग्निहोत्रमिव सत्राग्निहोत्रस्य तद्वाङ्मतर्पणे
 सम्योत्तरत्वं साक्षादुक्तम् । विकृतावपि सम्भवप्राप्तम् । यथा
 ज्योतिष्टोमस्येष्टुत्तरकालत्वं विकृतौभूतसोमेऽप्यतिदेशप्राप्तम् ।
 किञ्च गृहमेधीय यागकालमध्ये अग्निहोत्रकाल आगते तत्-
 पदार्थक्रमवाचेमाग्निहोत्रानुष्ठानं निर्णीतं तथा खानानन्तरं
 सन्ध्याकाल आगते तर्पणमकृत्यैव सन्ध्यानुष्ठानं युक्तमिति
 विद्याकरवाजपेयी व्यवहारोऽपि तथेति माघाधिकारे गारुडे
 “मातरं पितरश्चापि भ्रातरं सुहृदं गुरुम् । यमुद्दिश्य निम-
 ज्जेत द्वादशांशं लभेत सः” ॥ मार्कण्डेयः । “सितासितेषु
 यः स्नायात् माघे मासि युधिष्ठिर । न तेषां पुनरावृत्तिः
 कल्पकोटिशतैरपि । दशकोटिसहस्राणि षष्टिकोट्यस्तथापराः ॥
 माघे मासि प्रयागे तु गङ्गायामुनसङ्गमे ॥ वैष्णवाभ्युते
 स्कन्दपुराणम् । “पौषान्तु समतीतायां यावद्भवति पूर्णमा ।
 माघमासस्य देवेश पूजाविष्णोर्विधीयते” ॥ पौर्णमास्यन्त-
 माघमुपक्रम्य “पितॄणां देवतानाञ्च भूलकं नैव दापयेत् ।
 ददन्नरकमाप्नोति भुञ्जीत ब्राह्मणो यदि ॥ ब्राह्मणो भूलकं
 भुञ्जा चरेच्चान्द्रायणं व्रतम् । अन्यथा याति नरकं चतुर्विद्-
 गूढ एव च” ॥ तथा “वरं भक्ष्यमभक्ष्यश्च पिबेद्वा गर्हितश्च
 यत् । वर्जनीयं प्रयत्नेन भूलकं मदिरासमम्” ॥ वैशाख-
 खानान्तु सौरेण यथा भविष्ये “गवामर्धप्रसूतानां लक्षं दत्त्वा तु
 यत् फलम् । तत्फलं लभते राजन् मेघे स्नात्वा तु जाह्नवीम्” ॥
 माघव्रमासप्रयोजनं विष्णुधर्मोत्तरे । “मघमसत्राण्यनादि

मसमासतत्त्वम् ।

७५३

चेन्द्रीर्मासेन कुर्व्यान्नगणात्मकेन” । नक्षत्रसत्राणि माससाध्य-
यागविशेषाणि याज्ञिकप्रसिद्धानि चेन्दोरयनानि सोमायनाख्य-
सत्राणि इति समयप्रवाशः । एवं जन्मनक्षत्रे शनिभौमवार-
फलं नाक्षत्रमासेन योग्यत्वात् यथा दौर्घिकायाम् “जन्मन्युच्चे
यदि स्यातां वारी भौमशनेखरी । स मासः कल्मषो नाम
मनोदुःखप्रदायकः” ॥ तस्मादेभिस्मान्द्रसौरसावननाक्षत्रमा-
सेषु कर्माणि विहितानि तत्परिचायकानि चन्द्रमाः क्षण-
पक्षान्ते इत्यादि विष्णुधर्मोत्तरायुक्तवचनानि न तु शक्ति-
याइकाणोति सिद्धम् । अतस्तत्तत्कर्मसङ्ख्ये “मासपक्ष-
तिथीनाञ्च निमित्तानाञ्च सर्वशः । छल्लेखनमकुर्वाणो न तस्य
फलभागवत्” ॥ इति ब्रह्माण्डपुराणोक्तेन तत्तद्विहितमास
एव निर्देश्यः । अत्र चकारद्वयश्रुतेर्मासपक्षतिथीनाञ्चेति न
निमित्तविशेषणं किन्तु स्वातन्त्र्येणैव यथासम्भवमुपयोरुल्लेखः ।
तथा च हेतुनिर्णये दर्शत्राद्यादौ क्षणादिरेव मासो निर्देश्यः
तस्य तत्तिथिपुरस्कारेणैव करणात् तदितरत्र सांवत्सरिकादौ
शुक्लादिरेव निर्देश्यः तस्य प्रयाणतिथिकर्तव्यत्वेन त्रिंशत्तिथि-
साधारणतया तत्तत्तिथिनियतब्रह्मपुराणास्पर्शादित्युक्तम् ।
आहचिन्तामणावपि आह्वाटिकर्मणि विशेषवचनं विना शुक्ला-
दिरेव निवर्त्यभिरादरणादित्युक्तम् । गङ्गावाक्यावस्थामपि
वारुणौस्त्रानि मधुक्षणात्रयोदश्यामिति वाक्यरचना । किञ्च
यदि सर्वकर्मणि मुख्यचान्द्रेणैव वाक्यरचना स्यात्तदाश्रययुक्-
क्षणापचौयत्राहोपि मुख्यचान्द्रत्वेन माद्रपदप्रयोगः सम्भवति
तत्राश्रययुक्पदप्रयोगो मुनीनां व्यर्थः स्यात् तस्येदमेव प्रयोजनं
यत्तेन निर्देशः । एवं विवाहादौ सौरेणाभिज्ञापः एवञ्च सावने
नाक्षत्रे च चैत्रादिनामानुल्लेखान्मुख्यचान्द्रेणैव निर्देशः अतएव
अतिसारे ब्रह्मपुराणम् । “तिथिज्ञत्ये च क्षणादिं व्रते शुक्लादि-

७५४

मलमासतत्त्वम् ।

मेव च । विवाहादौ च सौरादिं मासं कृत्ये विनिर्दिशेत् ॥
 सौरः सूर्यसंक्रमः । संकल्पे मासादिवदद्योक्षेत्रोऽपि “ब्राह्मणा-
 नुपामन्वयेत् श्वोऽद्येति वा श्रावमाचरिष्ये” इति शङ्खलिखित-
 दर्शनात् । अद्यक्षणाष्टमो देवोमिति वचनात् अद्यचन्द्रार्कप्रवृत्त्य-
 मिति भविष्याच्च पतेनाहः पदस्य रात्रिपरत्वाभावात् रात्रौ
 चेत् अस्यां रात्रौ इति वक्तव्यं नाद्येति मतं चिन्त्यं रात्रिपदो-
 क्षेत्रे मानाभावात् एवमनेकाहसाध्ये कर्मणि तिथ्युल्लेखानन्तर-
 मारभ्येत्युल्लेखः । अन्यथा तन्मासपक्षतिथिविशेषादीनां दिना-
 न्तरासत्त्वेनानन्वयः स्यात् ।

अथ दर्शान्तमासशक्यत्वे साधकान्तराणि । मन्त्रपुराणे ।
 “प्रथमः श्वेतकल्पस्तु द्वितीयो नीललोहितः” । इत्यादि चतु-
 र्दशकल्पानुक्ता “कौर्म्यः पञ्चदशो ब्रह्मन् पौर्णमासौ प्रजापतेः ।
 षोडशो नारसिंहस्तु” इत्यादिना जनविंशत् कल्पानुक्ता “पितृ-
 कल्पस्तथान्ते तु या कुङ्कुर्ब्रह्मणः स्मृता । इत्ययं ब्रह्मणो मासः
 सर्वपापप्रणाशनः । आदावेव हि माहात्म्यं यस्मिन् यस्य
 विधीयते । तस्य कल्पस्य तन्नाम विहितं ब्रह्मणा पुरा” ॥
 अत्र ब्रह्मणोदर्शान्ते मासपदशङ्केतादन्येषामपि तथैव युक्तम् ।
 श्रुतिरपि “पूर्वः पक्षो देवानामपरः यक्षः पितृणाम्” इति
 मासान्तर्गतशुक्लकृष्णपक्षाविव पूर्वापरत्वेन विदधाति । संवत्सर-
 प्रदीपे । षट्विंशत्यतः “तत्र पक्षावभौ मासे शुक्लकृष्णौ
 क्रमेण हि । चन्द्रदृष्टिकरः शुक्लः कृष्णश्चन्द्रक्षयात्मकः । पक्ष-
 त्याद्यास्तु तिथयः क्रमात् पञ्चदश स्मृताः । दर्शान्ताः कृष्ण-
 पक्षे ताः पूर्णिमान्ताश्च शुक्लके” । पक्षतिः प्रतिपत् । अमर-
 कोषे “पक्षौ पूर्वापरौ शुक्लकृष्णौ मासस्तु तावभौ” । अत्र
 यदि दर्शान्तमासे मासपदस्य शक्तिर्न स्यात् तदा चान्द्रमास
 इत्येव विदध्यात् । मासविशेषवाचनस्यैवाद्योऽपि चान्द्रे

मलमासतत्त्वम् ।

७५५

ग्रहणा वक्ष्यन्ते । चान्द्रे यौगिकोऽपि मासशब्दस्तथा हि मास-
 चन्द्रस्यायं हृदिष्ठासहेतुर्नक्षत्रभोगात्कः क्रिया प्रचयः सूर्य-
 मण्डलवियोगसंयोग इति चन्द्रवाचिहलन्तमासशब्दादन् प्रत्य-
 याम्नात् सिद्धः । तथा च गदसिंहः । “मूर्धन्यान्तो माघो-
 माने ब्रौह्मन्तरेऽपि निर्दिष्टः । कालविशेषे दन्त्योमासचन्द्र-
 कालयोस्तथा” इति । तिथिस्वरूपमाह सूर्यसिद्धान्तः ।
 “अर्काद्विनिःसृतः प्राचीं यदुयात्यहरहः शशौ । भागेर्द्वादश-
 भिस्तत् क्षात्तिथिश्चान्द्रमसं दिनम्” । द्वादशभिर्भागैर्यदुयाति-
 तदेव यानं तिथिः विनिःसृत इति शुक्लपक्षतिथ्यभिप्रायेण
 कृष्णपक्षे विप्रकृष्टात् सन्निकर्ष इत्यपि बोध्यम् । भागस्त्रिंशं-
 शराशरेकोऽंशः । तथा च हेमाद्रिसारसंग्रहयोर्विष्णुधर्मो-
 त्तरे । “त्रिंशंशकस्तथा राशेर्भाग इत्यभिधीयते । आदित्या-
 द्विप्रकृष्टस्तु भागं द्वादशकं यदा । चन्द्रमास्यात्तदा राम तिथि-
 रित्यभिधीयते” । तेनार्कापेक्षया चन्द्रस्य राशिद्वादशांशभो-
 गेन एकातिथिरेवमपरापरापि सा चैकेककलाक्रियालक्षणा ।
 तत्र प्रथमकलाक्रियारूपा प्रतिपत् एवं द्वितीयादिः । सा च
 हृदिरूपा चेत् शुक्ला ङ्गासरूपा चेत् कृष्णेति न च “अष्टमांशे
 चतुर्दश्याः त्रीणो भवति चन्द्रमाः । अमावास्याष्टमांशे च ततः
 किञ्च भवेदनुः” इति चन्द्रोमपरिशिष्टवचनाच्चतुर्दश्याः शेष-
 यामे पञ्चदश्याः कलायाः चत्वारश्चात् एवं दर्शान्तयामे आश-
 कलाया उत्पत्तेर्विरोध इति वाच्यं तस्य दर्शश्चाहार्थं पारिभा-
 शिकचयोत्पत्तिपरत्वं न तु वास्तवं स्मृतिज्योतिःशास्त्रोक्तगण-
 नाविरोधात् उपजीव्यगोभिलविरोधाच्च । यथा गोभिलः ।
 “सूर्याचन्द्रमसोर्यः परः सन्निकर्षः सामावास्या” इति । परः
 सन्निकर्ष उपर्यधी भावापन्नसमसूत्रपातन्यायेन एकांशावच्छे-
 द्देन एकराश्रयप्रज्ञानं स च दर्शान्तक्षणेऽप्यभिचारौ तथा च

७५६

भक्तमासतत्त्वम् ।

विरोधे न्याययुक्तस्य प्रामाण्यमाह भविष्यपुराणम् । “सृष्ट्यर्थेन विरोधे हि अर्थशास्त्रस्य बाधनम् । परस्परविरोधे तु न्याययुक्तं प्रमाणवत्” ॥ अर्थशास्त्रस्य मन्वादिप्रणीतराजनीत्यादिविषयस्य यदाह । “अनागमन्तु यद्भक्तं पित्रा पूर्वतरैस्त्रिभिः । न तच्छक्यमपाकर्तुं क्रमाद्विपुरुषागतम्” । पित्रा पूर्वतरैः पितरमादाय पूर्वतरैरित्यर्थः । “अनागमन्तु यो भुङ्क्ते बह्वन्यन्दशतान्यपि । चौरदण्डेन तं पापं दण्डयेत् पृथिवीपतिः” । इत्यनयोर्धर्मशास्त्रार्थशास्त्रयोर्विप्रतिपत्तौ धर्मशास्त्रेण दण्डविधायकमर्थशास्त्रं बाध्यते ततश्च अर्थशास्त्रस्य त्रिपुरुषीयेतरपरत्वेन सङ्कोचः । वृहस्पतिः । “आहर्त्ता शोधयेद्भक्तिमागमञ्चापि संसदि । तत्सुतो भक्तिमेकैकां पौत्रादिषु न किञ्चन” । भुक्तिशोधनमाह कात्यायनः । “सागमो दोषकालश्च निम्बिद्रोऽन्यतरोऽभिज्ञतः । प्रत्यर्थिसन्निधानञ्च पञ्चाङ्गो भोग इष्यते” । त्रिपौरुषे विशेषमाह व्यासः । “प्रपितामहेन यद्भुक्तं तत्पुत्रेण विना च तम् । तौ विना तस्य पित्रा च तस्य भोगस्त्रिपौरुषः” । इति प्रसङ्गादुक्तम् । वर्धमानोपाध्यापयितुं ज्योतिर्वचनम् । “एकातिथिः कापि तदादि भूतातिथिस्तृतीयेति तिथिप्रवन्धः । मासः सचान्द्रस्तिथिनाम्नि यस्माच्चान्द्रीं कलामास्य सदा प्रवृत्तः” । एकातिथिः प्रतिपत् तदातिभूता पञ्चदशौ यदि द्वितीया भवति तदा प्रतिपदादिपञ्चदश्यन्तस्त्रिंशत्तिथिसमुदाय एको मासः एवं द्वितीयादि प्रतिपदन्तस्तृतीयादि द्वितीयास्त इति तस्य चान्द्रत्वे हेतुमाह यस्माच्चान्द्रीं कलां हविष्याहत्वेन प्राप्य तिथिनाम्नि तिथिसमुदायात्मके प्रवृत्तस्तिथेरेकैककलाश्रिया-रूपत्वात् तथा च हेमाद्रिकालमाधवीययोः स्तान्धे प्रभास-खण्डम् । “अमा षोडशभागेन देवि प्रोक्ता महाकला ।

मन्त्रमासतत्त्वम् ।

७५७

संस्क्रिता परमा माया देहिनां देहधारिणी । अमादिपौर्ण-
मास्यन्ता या एव शशिनः कलाः । तिथयस्ताः समाख्याताः
षोडशैव वरानने* । चन्द्रमण्डलस्य षोडशभागेन परिमिता
देहधारिणी आधारशक्तिरूपा अमानासौ महाकला प्रोक्ता
अयोदयरहितत्वान्नित्या सक्स्त्ववत् सर्वानुस्यूता तदन्याः पञ्च-
दशकलाः पौर्णमास्यन्ताः प्रतिपदादितिथिविशेषरूपा इति
षोडशैव कलास्तिथय इति सिद्धान्तशिरोमणौ । “तन्मन्त्रे
कलिका यस्मात्तस्मात्तास्तिथयः स्मृताः” । कलिकाः कलाः ।
सूर्यसिद्धान्ते । “नाडीषष्ट्या तु नाक्षत्रमहोरात्रं प्रचक्षते ।
तस्त्रिंशता भवेन्मासः सावनोऽर्कोदयेस्तथा ॥ ऐन्दवस्तिथि-
भिस्तद्वत् संक्रान्त्या सौर उच्यते” ॥ तस्त्रिंशता नाक्षत्रदिन-
त्रिंशता मासो नाक्षत्रमासः । तथा त्रिंशताऽर्कोदयेस्तु राशि-
विशेषावस्थानवशेन जम्नस्य यावन्ति पलविपलानि रविभोगः
स्यात् तदधिकषष्टिदण्डैः सावनमहोरात्रं भवतीति तथा च
सिद्धान्तसन्दर्भे “सावनं दण्डाः षष्टिरहः स्वलम्नखगुणांशाख्या-
स्तदैर्नभवेत्” दण्डाः षष्टिस्वलम्नखगुणांशाख्याः सावनमह-
स्तदैर्न च तेन सावनैर्नयोः पर्यायता । ऐनमित्यनेन स्वलम्न-
मित्यत्र स्वपदेन रविभुज्यमानं प्रतीयते । खगुणांशास्त्रिंशंश
प्रथमान्त-द्वितीयास्तपदैर्लम्नदण्ड-पलान्याह दौपिकायाम् ।
“रामो गवेदैर्जलधितु मैत्रैर्वाणो रसैः पञ्चषष्ठसामरैश्च । बाणः
कुवेदैर्विषयोऽङ्गुलैः क्रमोत्क्रमाश्चेतुर्लादिमानम्” लग्नानां
दिनभोगस्तु जम्नदण्डपलानि द्विगुणौकृतानि पलविपल-
रूपाणि षोडशगिकाणि त्रिंशद्दिनन्यूनाधिकवशात् किञ्चि-
दधिकक्यूनानि च ततश्च दिनं दिनं यानि यानि भुक्तानि
तानि रघुदयजम्नस्य रात्रिशेषप्रविष्टानि अवशिष्टानि दिवसी-
यानि । एवं तत्सप्तमजम्नपलविपलानि दिनशेषप्रविष्टानि

७५८

मसमासतत्त्वम् ।

अवशिष्टानि रात्रिसम्बन्धीनि ज्ञात्वा चाप्यन्तलग्नमानयुक्तस-
 ध्यलम्पश्चमानैर्दिनरात्रिमानान्यवधार्य प्रातःकालविभागादि-
 निणयः । अतः सावनसंवत्सरेण एकदिनाधिकवत्सरो नाक्षत्रो
 भवतीत्यनयोर्भेदः । नाक्षत्रमासफलम् । आयुर्दाये स्मृतं
 प्राज्ञैर्नाक्षत्रं षष्टिनाडिकम्” इति तद्वदिति त्रिंशता एवं
 यत्किञ्चित्त्रिंशत्तिथ्यात्मकोऽयं मासशब्दः प्रयुक्तः स “एकाङ्केन
 तु षण्मासा यदा स्युरपि वा त्रिभिः । न्यूनाः संवत्सरस्य
 स्यातां षाण्मासिके तदा” ॥ इति कात्यायनेनोक्तस्य “षाण्मा-
 सिकाब्दके आद्ये स्यातां पूर्वस्युरेव ते । मासिकानि स्वकीये
 तु दिवसे द्वादशापि च” इति हेमाद्रिमाधवाचार्येष्टतपेठीन-
 स्युक्तवचनस्य च विषये गौणमासपरिचायकः । पूर्वोक्तयुक्त्या
 शुक्लप्रतिपदादेरेव मासशब्दाभिधेयत्वात् स्वकीये दिवसे स्मृताद्ये
 एवं पूर्वतिथौ षाण्मासिकाब्दकविधानात् एकाङ्केन तु षाण्मासा
 इत्यत्रापि तथायत्वात् पूर्वस्मृततिथिं विज्ञायापरस्मृततिथि-
 मादाय मासवर्षगणना प्रसिद्धा । अतएवाधिकरणस्य कर्मत्व-
 विवक्षया प्रागुक्ततमधीष्ट इत्यादिसूत्रेण मासिकाब्दकपद-
 सिद्धिः निमित्तसप्तम्यान्तु तदसम्भवात् न तथा एतेन पूर्वस्मृत-
 तिथिमादाय मासवर्षगणनेन स्मृततिथेः पूर्वतिथिं विज्ञाय तत्-
 पूर्वदिने मैथिलानां यत् षाण्मासिकद्वयकरणन्तद्वेयमिति
 सिद्धान्तचिन्तामणौ चान्द्रे मासि अन्यथा व्युत्पत्तिर्दर्शिता
 यथा । “मस्यन्ते परमौयन्ते स्वकास्त्राहर्दिहानितः । मास
 एते स्मृता मासास्त्रिंशत्तिथिसमन्विताः” ॥ मासचन्द्रस्य वृद्धिच-
 याभ्यां स्वकास्त्राचन्द्रसम्बन्धिकाला मस्यन्ते इति मासाः । तस्मात्
 कृतयोगद्वयान्नपुङ्गवशरीतोक्तात् मासादिमध्यसमासिकोत्तनात्
 प्रयोगोपाधिसङ्कताभ्यासपदस्य दर्शान्त एव मुख्यत्वं सौरादिषु
 लक्षणया गौण्या वा प्रयोगोपपत्तेर्न रुद्धिशक्तिकल्पनेति । तदुक्तं

मलमासतत्त्वम् ।

७५६

भट्टपादे: “लब्धात्मिका सती रुदिर्भवेद्योगापहारिणी । कल्प-
नीया तु लभते नात्मानं योगवाधतः” ॥ न च सौरादिष्वपि
चन्द्रादिक्रियाया अर्थाभिचाराक्षुधारीतोक्तवद्विष्णुधर्मोत्तराभि-
हितोपाधिवचतुष्टयसङ्गतायोगदयात् प्रवृत्तिरस्तु मासशब्द-
स्येति वाच्यं लघुहारीतोक्तस्यादिमध्यसमाप्तिर्कोत्तंनखरसादुपा-
धित्वं विष्णुधर्मोत्तरोक्तस्य तु तथात्वाभावात् न तथात्वमिति ।
वस्तुतस्तु चान्द्र एव मासे चन्द्रक्रियाया हृदिज्ञयरूपाया असा-
धारणत्वेन प्रवृत्तिनिमित्तत्वं सौरादौ तु सूर्यादिक्रियाणां
तथेति । अतः कथं सौरादौ मासपदप्रयोगावसरः । तथा च
शारीरकटोकायां वाचस्पतिमित्राः असाधारणत्वेन हि व्यप-
देशा भवन्ति । यथा चित्तिजलपवनवीजादिसामग्रीसमवधा-
नजन्माप्यङ्कुरः शालिवीजजन्यत्वेन व्यपदिश्यते शाखङ्कुर इति
न चित्त्वादभिः तेषां कार्यान्तरेऽपि साधारणत्वात् तद्विदं दर्शा-
न्तवच्चन्द्रक्रियाया असाधारणत्वेन पौर्णमास्यन्तेऽपि कथं न
प्रवृत्तिनिमित्तत्वमिति चेदुपाधित्वप्रतिपादकवचनाभावात्
किन्तु ब्रह्मपुराणादौ प्रौढपदूहं कृष्णपञ्चादावश्वयुगादिप्रयोगा-
त्तथा त्वं गौण्यावसोयते इति । एतत् सर्वं क्रियैव काल
इति मतानुसारादुक्तं तदतिरिक्तकालवादिमते तु सर्वत्र तत्तत्-
क्रियोपलक्षितः काल इति विशेषः । तथा च विष्णुपुराणे ।
“कालस्वरूपं रूपं तद्विष्णो मैत्रेय वर्त्तते” । विष्णुधर्मोत्तरे ।
“अनादिनिधनः कालो रुद्रः सङ्कर्षणात्मकः । कलनात् सर्व-
भूतानां स कालः परिकीर्तितः” ॥ कलनात् लयकरणात् ।
तथा च विष्णुः । “ये समर्था जगत्सिन्धु सृष्टिसंहारकारिणः ।
तेऽपि कालेन लीयन्ते कालो हि बलवत्तरः” ॥

अथ चैत्रादिगण्डानां चान्द्रवाचिता । लघुहारीतः ।
“चक्रवत् परिवर्त्तत सूर्यः कालवशादयतः । अतः सांवत्सरं

७६०

मलमासतत्त्वम् ।

आहं कर्त्तव्यं मासचिह्नितम् ॥ मासचिह्नितं कर्त्तव्यं पौष-
माघाद्यमेव हि । यतस्तत्र विधानेन स मासः परिकीर्तितः ॥
चान्द्रग्रहणे हेतुवन्निमदमाह यतः सूर्यः कालवशाच्चक्रवत् गते-
र्मन्दत्वामन्दत्वाभ्यां गच्छेत् तथा च एकराशिमुपभुञ्जानो
रविमेषादौ मन्दगत्या कामयेकां तिथिं हि स्पृशति तुलादौ
शौघगत्या कामयेकां तिथिं न स्पृशति इति पूर्वज्ञ संशयः ।
उत्तरत्र कर्मणो लोपः स्यादतो मासचिह्नितं शुक्लादिमास-
चिह्नितं कर्त्तव्यम् अत्र एकस्यास्तिथेर्हित्वलोपयोगभावात्
अघातः शुक्लादित्वं कुत इति चेत् लघुशरीतेनैव इन्द्रायो-
त्यादिना निरुपपदमासशब्दस्य शुक्लादौ सङ्गतमभिधाय
चक्रवदित्यभिधानात् एतेन “पार्वणे त्वष्टका आह्वे चान्द्रमिष्टं
तथाष्टके” इति पारस्करौघे पार्वणादिसाहचर्यात् आष्टक-
आह्वमपि कृष्णादिमासेनेति पाश्चात्त्यमतं निरस्तम् । हेतु-
वन्निगदाधिकरणन्तु प्रमाणलक्षणे यथा हेतुर्वाच्यगद्यते इति
हेतुवन्निगदः शूर्पेण लुङ्गोति तेन ह्यसं क्रियते इति श्रूयते ।
अत्र द्विशब्द श्रुतेः स्तुती च लक्षणाप्रसङ्गादसंकरणत्वं शूर्प-
होमे हेतुवद्विष्टः तथा च यद् यदसंकरणं दर्श्यादि तेन तेन
होतव्यमिति प्राप्तेराह्वान्तः शूर्पस्य होमकरणत्वं तृतीयया
श्रुत्याऽवगम्यते विध्यर्थस्य च न हेत्वपेक्षा तस्मात् शूर्पस्तुतिः ।
यत्तु हेतो द्विशब्द श्रुतिरिति तत्र न हि साक्षाद्दर्श्यादिना
शक्यमसं कर्त्तुम् अथ शक्यं प्रणाख्या कथं तर्हि श्रुतिः प्रवर्त्तिता
हेतुवचनस्थानपेक्षप्रवर्त्तकवाक्यस्यैव श्रुतिता । तथा चाभिधातुं
पदेन्यस्मिन् निरपेक्षरवाश्रुतिरिति । गनु शूर्पस्तुतावपि
लक्षणा स्यात् । न हि तेनापि साक्षादसं क्रियते वाङ् स्तुतिर्हि
अनुवादकत्वाद् यथा प्राप्तलक्षणां सहेत । न विधिरपूर्वार्थक-
त्वात् । ततश्चात्र यच्चतुपलिखनं तत्प्रमादकृतमिति मन्तव्यम्

महाभाषतत्त्वम् ।

७६१

अतएव महावाचिकेनापि ये हेतुवन्निगद्यन्ते हिषद्यादिभिर्न तु परमार्थहेतव इत्युक्तम् । एवञ्च यद्यपि “सुताहनि तु कर्त्तव्यं प्रतिमासन्तु वक्षरम्” । इत्यादिवचनोपात्तेषु मासिकश्राद्धेषु तत्तन्मासीयतत्तत्तिथिविशेषविहितकर्मसु च हेतुवन्निगदयिस्त-
नीयः दर्श्यादेस्तु वचनानुपात्तत्वाद्याद्याङ्गावसर इति । अतः सांख्यकरं श्राद्धमिति प्रदर्शनमात्रं तेन मासिकश्राद्धजन्यतिथि-
कृत्यतत्तन्मासीय तत्तत्तिथिविशेषविहितकर्माप्येवमेव तत्र शुक्ला-
देरविशेषात् पुनरन्यवसायः स्यात् तन्निरासार्थमाह पौषमाघा-
द्यमेव हीति सपौषादिः कीदृक् तस्य चान्द्रे वा कथं शक्तिरित्य-
त्राह यतस्तत्र विधानेन शास्त्रेण तच्च इन्द्राग्नी इत्याद्युक्तमेवेति-
श्राद्धविवेककृत् तत्र मनोरमं लघुहारातोक्तौ तदुक्तवाक्यान्तरस्य
हेतुत्वकल्पनाया अन्याय्यत्वात् । किन्तु विधानेन श्रुत्यादिना
तथा च श्रुतिः । “सा वैशाखस्यामावास्या या रोहिण्या सम्ब-
ध्यते” इति । “अत्राश्विन्यथ भरणी बहुलापादतच्च कीर्त्तितो
मेघः । हषभो बहुलाशेषं रोहिण्यर्द्धं च नृगशिरसः । नृग-
शिरसोऽर्द्धं चार्द्रा च पुनर्वसोऽंशकास्त्रयो मिथुनम् । पादः
पुनर्वसोरन्त्यः पुष्योऽश्लेषा च कर्कटः । सिंहोऽथ मघा पूर्व-
फल्गुनोपाद उत्तरायाः । तच्छेषं हस्ताचित्रार्द्धं च कन्यकास्थः ।
तौलिनि चित्रार्द्धं स्वातीपादत्रयं विशाखाः । अलिनि विशा-
खायाः पादस्तथानुराधान्विता ज्येष्ठा । मूलं पूर्वाषाढा प्रथम-
श्राप्युत्तरांशको धनी । मकरस्तत्परिशेषं श्रवणापूर्वं धनिष्ठा-
र्द्धम् । कुम्भोऽथ धनिष्ठार्द्धं शतभिषापादत्रयं पूर्वायाः । भाद्र-
पदाशेषस्तथोत्तरारवितीमौनः” इति । राजमार्त्तण्डोक्तं हषराशि-
भीम्यरोहिणौनक्षत्रयुक्तमावास्या वैशाखस्येति प्रतिपादयन्तौ
श्रुतिशान्द्र एव शक्तिं बोधयति सौरवैशाखे तदसम्भवात् ।
तथा हि “सूर्याचन्द्रमसोर्यः परः सन्निकर्षः सामावास्या” इति

७६२

मत्तमासतत्त्वम् ।

गोभिलसूत्राच्चन्द्रार्कयोरेकराश्ववस्थानममावासीति वृषस्वरवा-
वेव रोहिणीयुक्तामावास्यायाः सम्भवात् । सत्यचिन्तामणौ
व्यासः । “मौनादिस्थो रविर्येषामारम्भप्रथमक्षणे । भवेत्ते-
ऽब्दे चान्द्रमासाश्चैत्राद्या द्वादश स्मृताः” । येषां शुक्लपतिपदादि
दर्शान्तानाम् आरम्भप्रथमक्षणे आद्याक्रियाद्यसमये मौनमेषा-
दिस्थो रविर्भवेत् । ते वर्षे चान्द्रमासाश्चैत्रवैशाखादि द्वादश-
संज्ञकत्वात् द्वादश स्मृताः । न पुनर्मत्तमासेऽपि संज्ञान्तरम् ।
किन्तु द्विषेत्त्रादिरिति त्रयोदश्यापि द्वादशसंज्ञका इति व्यासे-
नोपदेशिकौ शुक्लादि मासे चैत्रादि शक्तिरभिहितेति । तदुक्तं
“शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोषाप्तवाक्यादवधारतश्च । वाक्यस्य
शेषादिहतेर्वेदन्ति साक्षिध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः” । अतएव
“षष्ठ्या तु दिवसैर्मासः कथितो वादरायणैः” । इति एक-
क्षत्रणशालित्वे न मौनमेकत्वमुक्तं मत्तमासेऽपि वसन्तादेर्मास-
हयात्मकत्वार्थम् । चातुर्मास्यादि व्रतान्तरालिकमत्तमास-
कर्तव्यत्वार्थश्च न तु वास्तवमेकत्वार्थं श्रुतिस्मृतिविरोधात् ।
तथा च श्रुतिः “द्वादशमासाः संवत्सरः क्वचिद्वयोदश मासाः
संवत्सरः” इति त्रयोदशेत्यधिमासे स्मृतिः । “यस्मिन्नब्दे
द्वादशैकश्च यव्यः” इति । यव्यो मास इति यव्या मासाः
स्वमेकः संवत्सर इति अतएव श्रुत्या यव्यस्वमेकशब्दयोर्मासवर्ष-
पर्यायतोक्ता । यत् नृसिंहपुराणम् । “पञ्चमासान् हरौ
सुप्ते देशे तत्र भयं भवेत् । ब्रह्महा च भवेद्वाजा भंगान्मे भय-
माप्नुयात्” इति । तस्मिन्मिथुनार्कमत्तमासपाते तस्याप्याषा-
ढत्वात् तत्र हरिशयने सति दोषाभिधायकं तेन तत्र कर्कटे
प्रकृताषाढ एव हरिशयनम् । “तत्र यद्विहितं कर्म उत्तरे
मासि कारयेत्” इत्येकमूलत्वात् । यत्र तु मिथुनार्कं हरि-
शयनं तत्र कर्कटादौ मत्तमासपाते पञ्चमासत्वेऽपि न दोषः ।

मसमासतत्त्वम् ।

७६३

चान्द्राषाढादिष्वेव शयनादि विधानात् । तथा च मक्ष-
 धुराणम् । “श्रिते विश्वः सदाषाढे भादे च परिवर्त्तते । कार्तिके
 परिबुध्येत शुक्लपक्षे हरदिने” । सौरपरत्वे कर्कटादि शयनादौ
 सदेत्यनुपपत्तेः । ततश्च व्यासवचनाम्नोनखरविप्रारब्धशुक्ल-
 प्रतिपदादिदर्शान्तस्यैवो मास इति एवं वैशाखादिरपि ।
 पतेन मौनखरविप्रारब्धादीनां गुरुत्वान्मौनखरव्यादीनां सधु-
 त्वात् “नागृहीतविशेषणा बुद्धिर्विशेष्ये चोपजायते” इति
 न्यायाच्च सौर एव शक्तिरिति निरस्तं वचनस्य नातिभार इति
 न्यायात् । अतएव प्रमाणवन्त्यदृष्टानि कल्पानि सुवङ्गन्य-
 पोत्पुक्तम् अतएव सौरे कृष्णप्रतिपदादि पौर्णमास्यन्ते दास-
 खेयादि पदप्रयोगः समीक्षा लक्षणया वा वेदितव्य इति
 चान्द्रवदुभयत्रोपदेशिकशक्तेरभावात् एवं नानार्थतापि न तथा
 चान्द्र एव चैत्रादिपदानां शक्ती नक्षत्रेण युक्तः कालः । सास्मिन्
 पौर्णमासौति संज्ञायामिति सूत्राभ्यां पाणिनेः स्वरसोऽवग-
 म्यते । अतएव जयादित्येन परसूत्रे दशरात्रादि व्यावृत्त्यर्थं
 मासार्द्धमाससंवत्सरानाम् इयं संज्ञेति अभिधाय पौषमासः
 पौषोऽर्द्धमासः पौषः संवत्सर इत्युदाहृतम् एतत्समय प्रकाश-
 कतापि लिखितं तत्र पुण्ययुक्ता पौर्णमासौ पौषौ सास्मिन्
 मासे इति पौष एवं मावादिः अभिधानश्च “पुण्ययुक्ता पौर्ण-
 मासौ पौषोमासे तु यत्र सा नाम्ना सपोषा माचा-
 ध्यास्येवमेकादशापरं” । एवमर्द्धमासेऽपि संवत्सरे तु विशेषो
 वराहसंहितादैवज्ञमनोहरकृत्याचन्तामणिषु नक्षत्रेण सहोद-
 यमस्तं याति येन सुरमन्त्रोत्कृष्टं वक्तव्यम् वर्षं मासक्रमे-
 णैव । वर्षाणि कार्तिकादीनि आग्नेयाद्ब्रह्मयानुयोगौनि क्रम-
 शस्त्रिभञ्च पञ्चममन्त्रमुपान्यञ्च विज्ञेयम् । नक्षत्रेण गुरु-
 भुज्यमाननक्षत्रेण आग्नेयं कृत्तिका । पञ्चमं फाल्गुनं वर्षम्

७६४

मलमासतत्त्वम् ।

अथ्यमाश्विनम् उपाथ्यं भाद्रम् । “अथ्योपाथ्यौ त्रिभौ
 ज्ञेयौ फाल्गुनश्च त्रिभौ मतः । शेषामासादिभास्त्रेयाः कृत्ति-
 कादि व्यवस्थया” इति वचनात् । “हे हे चित्रादि ताराणां
 पूर्णपर्वन्दुसङ्गते । मासाश्चेन्द्रादयो ज्ञेयास्तिकैः षष्ठान्त-
 सप्तमाः” । इति सङ्कर्षणकाण्डाच्च । पूर्णपर्वन्दुसङ्गते पौर्ण-
 मासौसंयुते तदेकवाक्यतया पूर्ववचने पौर्णमासौलाभः यथा
 मासानां पौर्णमास्यां कृत्तिकादिसम्बन्धात् कार्तिकेकादित्वं
 तथा वर्षाणां वृहस्पतेरस्तोदयसम्बन्धात् कार्तिकेकादित्वं तेन
 कृत्तिकारोहिण्योरेकतरस्मिन् वृहस्पतेरस्तोदयेकतरलाभे का-
 र्तिकवर्षम् एवं मार्गशीर्षादि यत्र वर्षद्वयघटनयोर्नक्षत्रयोरेक-
 तरस्मिन्नस्तंगतो गुरुरन्यस्मिन्नुदेति तत्र का गतिरिति चेत्
 कार्तिकोत्तरं मार्गशीर्षं तदुत्तरपौषमित्यादि क्रमादिति ।
 एव महाज्येष्ठां ज्येष्ठसंवत्सराभिधानम् अनया दिशा ज्ञेयम् ।
 यथा रात्रिमासार्त्तपङ्क्त्यचिन्तामण्योः “ज्येष्ठे संवत्सरे चैव ज्येष्ठ-
 मासस्य पूर्णिमा । ज्येष्ठाभेन समा युक्ता महाज्येष्ठौ प्रकौ-
 र्त्तिता” । संवत्सरशब्दोऽत्र वर्षमात्रपर्यायः । न तु संवत्सर
 परिवत्सर इदावत्सरानुवत्सर उदावत्सरपञ्चकान्तर्गतवत्सरविशे-
 षपरः । तदवगमकन्तु “शकाब्दात् पञ्चभिः शेषात् समाद्या-
 दिषु वत्सराः । सम्परौदानु पूर्वाच्च तथोदापूर्वका मताः” ।
 संवत्सरफलमुक्तं विष्णुधर्मोत्तरे । “संवत्सरे तथा दानं तिक्तस्य
 तु महाफलम् । परियूरे तथा दानं यवानाञ्च द्विजोत्तमाः ।
 इदा पूर्वेऽन्नवस्त्राणां धान्यानाञ्चानु पूर्वके । उदासंवत्सरे दानं
 रजतस्य महाफलम् । ज्योतिर्विदस्त्रिज्यमध्यात् प्रभवादिश्च
 सम्भवम् । ऊचुस्तद्वत् समाद्यादि वर्षाणामपि सम्भवम्”
 इत्यमध्यादगुरुमध्यभोगणनात् । प्रभवादि वर्षषष्ठेः । गङ्गा-
 वाक्यावस्थामपि ज्येष्ठे संवत्सरे इत्येव पाठः । किन्तु ज्येष्ठ-

मलमासतत्त्वम् ।

७६५

संवत्सरपदार्थानभिज्ञैरेव तत्रान्यथा व्याख्यातं ज्येष्ठानक्षत्र-
युक्ता यदि ज्यैष्ठौ पूर्णिमा संवत्सरे स्यात् तदा मघा-
ज्येष्ठौ भवति संवत्सरस्तु संवत्सरपरिवत्सर इत्यादि
पञ्चविधवत्सरेषु वत्सरविशेष इति । तत्र ज्यैष्ठ इत्यस्य संव-
त्सरविशेषेण स्थानर्थक्यात् । एतेन तद्वद्वा कैश्चित् संवत्सरे
यदि स्यात्स्विति परिकल्प्य पठितमिति तद्वेयम् । तथा चाङ्गु त-
सागरे डादशवर्षफलप्रस्तावे क्रमशो विष्णुधर्मोत्तिरवृद्धगार्ग्य-
वराहसंहितावचनानि “ज्येष्ठामूलोपगौ जीवे वर्षे स्याच्छक्र-
दैवतम् । पौषाकरं धर्मभूतां सम्यक् श्रेष्ठमजौभूताम् ॥ ज्येष्ठ-
मूले च नक्षत्रे चरेद्यदि वृद्धस्यतिः । ऐन्द्रः संवत्सरः स स्यात्
सर्वभूतांशवप्रदः” ॥ शक्रदैवतं ज्यैष्ठं वर्षं ज्येष्ठायाः शक्र-
दैवतत्वात् । एवमैन्द्रोऽपि “ज्यैष्ठे ज्ञातिकुलश्रेणिश्रेष्ठानृपाः
सर्वधर्मज्ञाः । “पौषान्ते सर्वधान्यानि हित्वा कङ्कशमौजानि” ।
शमो शिम्बा तत्प्रभवमुद्भक्तलायादौनि । “माघादयः शमौ-
धान्ये शूकधान्ये यवादयः” इत्यमरः । शेषवचनं कृत्वाचिन्ता-
मणावपि इत्यञ्च चैत्रादीनां वर्षवाचित्वात् तद्व्यावृत्तये सङ्कल्प-
वाक्येऽप्यमुके मासौत्पद्यते । एवं पक्षपटं तिथिपदञ्च शुक्लगुण-
द्वितीयादिसंज्ञकानां व्यावृत्तये । अतएव भविष्यपुराणादौ
“माघे मासि सिते पक्षे सप्तमी कोटिभास्करा” । इत्युक्तम्
अतो माघशुक्लसप्तम्यामित्यादिवाक्यरचना मैथिलानां हि याः ।
विद्याकरवाजपेयिनापि विहितविहितत्वसन्देहे क्रममात्र-
विरोधिरूपादविहितकरणाद्विहिताकरणेऽपि भट्टान् दीप
इति करणमेव न्याय्यमित्युक्तम् । तदस्तु प्रकृतमनुसरामः ।
न च सौरिऽपि पौषमाघादौ तादृशौ व्युत्पत्तिः सम्भवति ।
पुष्यमघादियोगस्य सौरि पौर्णमास्यामसम्भवात्तथा च गोभिलः ।
“सूर्याचन्द्रमसार्यः परो विप्रकर्षः सा पौर्णमासौ” इत्यत्र

७६६

मसमासतत्त्वम् ।

पौर्णमास्यन्तयामे सूर्याचन्द्रमसोः सप्तमराश्यवस्थानरूपपरम-
विप्रकर्षनियमात् स च पुष्यकृकटस्थे चन्द्रे धनुःस्थे रवौ न
भवेत् षडष्टकेनावस्थानात् किन्तु मकरस्थे रवौ सम्भवति तच्च
सप्तमेनावस्थानात् ततश्च सा ध्युत्पत्तिश्चान्द्र एव पौषे न तु
सौरे । तथा चान्द्र एव मासः पौषः एवं माघादिषु ज्ञेयम् ।
अतएव लघुहारीतेन प्रथमतः पौषमाघाद्यमेव होत्युक्तं न च
चैत्रादीति पौषमाघाश्विनेषु सौरेषु सर्वथा योगासम्भवात्
चैत्रादौ कदाचित् सौरेऽपि योगासम्भवात् तर्हि उक्तयोगा-
द्योगिकश्चैत्रादिशब्दोऽस्तु किं मौनस्वरविप्रारब्धेत्यादिना रुद्धि-
कल्पनया मैवम् अन्त्यापान्त्यावित्याद्युक्तप्रकारेण रोहिण्यादौ
योगस्य व्यभिचारात् । न च तदत्यन्ताभावाभावरूपयोग्यता-
वशादपचक्षपि सूपकारः पाचक इतिवत् अत्रापि तथास्त्विति
दोषितोक्तं युक्तम् इति वाच्यं व्यक्तिभेदेन कृतद्वितयाद्ययोग्य-
ताभावात्तत्र योगकल्पनन्तु उदात्तादिस्वरसमेदज्ञापनाय यदुक्तं
भट्टपादैः “यत्रार्थस्य विसंवादः प्रत्यक्षेणोपपद्यते । स्वरसंस्कार-
मात्रार्था तत्र स्यात् पाणिनिस्मृतिः ॥ अथ सा वेशाखस्या-
मावास्या या रोहिण्यासम्बध्यते” इति श्रुतेर्वेशाख एक एव
चान्द्रः श्रुतः सौरास्तु माघादयो द्वादशैव श्रुतास्तथा च
श्रुतिः । “तपस्तपस्यौ शैशिराहतुः मधुश्च माधवश्च वास-
न्तिकाहतुः शुक्रश्च शुचिश्च शैष्णमाहतुः । अथैतदुदगयनं देवा-
नान्दिनम् ॥ नभाश्च नभस्यश्च वार्षिकाहतुः इषश्च ऊर्जश्च
शारदाहतुः सहाश्च सहस्यश्च हैमन्तिकाहतुः अथैतदधिणायनं
देवानां रात्रिः” इति । अत्रायनस्य सौरत्वेन तद्वष्टकः तप-
स्तपस्यादौनामपि सौरपरतति । अतो भूयसामनुरोधेन
वेशाखादयः सौरवाचिनोऽवधार्यन्ते मौनस्वरविप्रारब्धेत्यादौ
सौरागमसापेक्षा चान्द्रावर्गातिरिति सौर एव मुख्य इति

मलमासतत्त्वम् ।

७६७

जोमूतवाहनीत्तं युक्तमिति तथा च “विरोधो यत्र वाक्यानां
 प्रामाण्यं तत्र भूयसाम् । तुल्यप्रमाणमन्वे तु न्याय एव प्रव-
 र्त्तकः” इति तत्र “सा वैशाखस्यामावास्या या रोहिण्या सम्ब-
 द्यते” इति श्रुत्या चान्द्र एवोपदेशिकी शक्तिः क्लृप्ता सौरे तु
 तपस्तपस्यावित्यादिश्रुत्या पर्यायिद्वारा शक्तिः कल्प्या सा च
 क्लृप्तशक्तिविरोधाद्भवितुं नार्हतीति तपस्तपस्यादिरिति श्रुते-
 रयनारम्भकमासपरिचायकत्वमेव तथा च विष्णुपुराणं “मासः
 पञ्चदशेनोक्ती द्वौ मासावर्कजावतुः । ऋतुत्रयश्चाप्ययनं द्वे
 ष्यथेन वर्षसंज्ञते । तथा कर्कटादिस्थिते भानौ दक्षिणायन-
 मुच्यते । उत्तरायणमप्युक्तं मकरस्थे दिवाकरे” दक्षिणमयनं
 गमनं रवेः । एवमुत्तरायणमिति । अतस्तस्याः शक्त्याहकत्वे
 प्रमाणाभावात् । एतन्मकरादिकर्कटाद्यर्केणायननिरूपणं श्रुत-
 स्मार्त्तकमर्थं धनुरर्कादौ सूर्यसिद्धान्ताभिहितोदगयनादि-
 निरूपणन्तु रविगत्यनुसारेण दिनमानादिज्ञानार्थमनयोर्न
 विरोधः । सौरप्रतीतिसापेक्षा चान्द्रप्रतीतिरित्यत्रापि “मीना-
 दिस्थो रविर्येषामारम्भप्रथमक्षणे” । इत्यादिवाचनिकेऽर्थे
 लाघवानवकाशात् एतेन प्रयोगवाहुल्यात् सौर एव वाच्यो न
 तु चान्द्रः स्वल्पप्रयोगदर्शनादित्यपि परास्तम् अन्यथाऽक्ष-
 पादादिशब्दानामिन्द्रियचरणादिमात्रवाचकता स्यान्न विभी-
 तकरश्म्यादिवाचकत्वं तदुक्तं वार्त्तिककृद्भिः । “न चाल्पत्व-
 बहुत्वाभ्यां प्रयोगाणां विशिष्यते । वाच्यवाचकभावोऽयमक्ष-
 पादादिशब्दवत् । विभीतकेऽप्यक्षशब्दो यद्यप्यल्पैः प्रयुज्यते ।
 तथापि वाचकस्तस्य जायते शकटाङ्गवत्” ॥ शकटाङ्गं चक्र-
 द्वयधारकदण्डः । श्रुतौ सौरे वैशाखादिपदानामेकैकस्य बहु-
 प्रयोगाभावाच्च व्यक्तं ब्रह्मपुराणम् । “चैत्रे मासि जगत् ब्रह्मा
 सप्तर्षे प्रथमेऽहति । शुक्लपक्षे समग्रन्तु तदा सूर्योदये सति ॥

७६८

मलमासतत्त्वम् ।

प्रवर्त्तयामास तदा कालस्य गणनामपि । यद्धानाशौनृतून्
मासान् वक्षरान् वक्षराधिपान् ॥ इत्यनेन मासर्त्तवक्षराणां
चान्द्रत्वमुक्तम् । ब्रह्मसिद्धान्तेऽपि “चैत्रसितादेरुदयाद्धानो-
र्वर्षर्तुमासयुगकल्पाः । सृष्ट्यादौ लङ्कायामिह प्रवृत्ता दिने-
र्वर्षः” ॥ चैत्रसितादेश्चैतशकू प्रतिपदस्तामारभ्येत्यर्थः । दिने-
स्तिथिभिः कृत्यरत्नाकरेऽप्येवम् ।

अथ मलमासः । ननु यथा सौरे तिथिद्वयलाभे कर्मणि
संशयः । तथा चान्द्रेऽपि मलमासे सति द्विचैत्रादिना मृत-
तिथ्यादेर्हित्वात् पुनरपि कर्मणि संशयः स्यात् अत्राप्याह
लघुहागेतः । “इन्द्राग्नौ यत्न ह्येते” इत्युक्त्वा “तमतिक्रम्यतु
रविर्यदा गच्छेत् कथञ्चन । चाद्यो मल्लिङ्गुचो ज्ञेयो द्वितीयः
प्रकृतः स्मृतः ॥ तस्मिंस्तु प्रकृते मामि कुर्यात् आहं यथा-
विधि । तथैवाभ्युदयं कार्यं नित्यमेकं हि सर्वदा” ॥ यदा तं
दर्शान्तमामतिक्रम्य तत्पूर्वमासान्वक्षणवृत्तिरागिष्यः सन्
सूर्योऽतिवाह्य गच्छेत् मासान्तरे राश्यन्तरसंयोगं गच्छेत्त-
दाद्योऽतिक्रान्तो मासो मल्लिङ्गुचो ज्ञेयः मल्लो सन् ज्ञोचति
गच्छेतीति मल्लिङ्गुचः अस्य मल्लित्वं कठशास्त्राश्वलायनब्राह्म-
णाभ्यामग्रे स्फुटी भविष्यति । द्वितीयस्तु प्रकृतः शुद्धः कर्माहं-
त्वात् तदेवोपपादयति तस्मिंश्चेति अत्रापि आहमित्यादिप्रद-
र्शनमात्रं वक्ष्यमाणवचनजातात् ज्योतिषे । “अमावास्याद्वयं यत्र
रविसंक्रान्तिवर्जितम् । मलमासः स विज्ञेयो विष्णुः स्त्रपिति
कर्कटे” । अमावास्याद्वयम् अमावास्यान्वक्षणद्वयं रविसंक्रान्तिभ्यां
क्रियोत्पत्तिरूपोत्तरसंयोगरूपाभ्यां यथाक्रमं वर्जितं तेन दर्श-
नान्वक्षणद्वययोरेव क्रियोत्पत्त्युत्तरसंयोगाभ्यां यथाक्रमं संयोगे-
नाधिमासः । संक्रान्तेरेकक्षणे क्रियोत्पत्तिरपरक्षणे पूर्व-
संयोगनाशः उत्तरसंयोगोत्पत्तिश्चेति क्षणद्वये द्वुत्तित्वमिति

मलमासतत्त्वम् ।

७६

मौमांसकसिद्धान्तात् । एतेन क्षणचतुष्टयवादिनैयायिक-
मतानुसारिणा यदत्र कृषणस्तद्वैयमिति आहविवेकेऽपि
“अमावास्याद्वयं यत्र रविसंक्रान्तिवर्जितम्” इत्यत्रामावास्या-
पदेन तदन्तो लक्ष्यते । संक्रान्तिशब्देन क्रियाभिधौयते प्रथमा-
वास्यास्त्यक्षणे प्राक् क्षण एव संक्रमणे प्रतिपदादेर्मासस्य
लङ्घनं भवति तथा हि पूर्वदर्शान्तक्षणे प्राक्क्षणे संक्रमणे दर्शा-
न्तक्षणे च राश्यन्तरसंयोगः अपरक्षणे च प्रतिपदारम्भे प्रतिपदा-
देर्मासस्य दर्शान्तद्वयक्रोडौकृतस्य एकराश्यवस्थितेन रविणा
लङ्घनं भवति पूर्वदर्शान्तक्षणे च क्रियोत्पत्तौ नैषा प्रक्रिया सम्भ-
वतीत्युक्तम् । तस्मिन्ने तु अस्वामावास्यास्त्यक्षणे क्रियोत्पत्तौ
अमावास्यास्त्यक्षणाद्वयस्य रविक्रिया वर्जितत्वाभावादेकराशिस्य-
रविणा चान्द्रमासलङ्घनेऽपि मलमासाभावापत्तिरिष्टापत्तौ तु
तृतीयाब्दे मलमासपातनियमभङ्गप्रसङ्गः । पूर्वमासस्य
मलमासत्वाभावेऽप्यपरस्य मित्युनादिस्थरस्थारव्यत्वेन द्विरा-
यादृत्वादित्यसङ्गश्च स्यादिति ततश्चामावास्याद्वयमित्यस्य
पूर्वोक्तस्याख्यायामपि प्रतिपदादेरेव यथा लङ्घनं भवति तथाभि-
हितम् अतो नामावास्यादित्वं तदन्तादित्वं वा मासस्य
तथात्वे वर्षे षष्ठां मासानां लोपः स्यात् एकस्य दर्शस्य तदन्तस्य
वा मासद्वयघटकत्वे दर्शान्तक्षणे संक्रान्तौ पूर्वस्य परस्य च
रविलङ्घितत्वाभावे तृतीयाब्दे मलमासपातनियमभङ्गः स्यात्
तदानीं जातस्य मृतस्य वा कर्मणि मासविशेषानध्यवसायः
स्यात् नानावचनसिद्धं प्रतिपदादित्वञ्च मासस्य व्याहृत्येत ।
गुरुचरणास्तु “हे ह वै पौर्णमास्यौ हे अमावास्ये तस्मात् प्रतिप-
द्युपवसन् यजेतापरेद्युः” इति श्रुत्या ऐन्द्राग्नेययागाङ्गतिथिधर्म-
योगेनाजहत्स्वार्थलक्षणया अमावास्यापदस्य शुक्लप्रतिपद-
मावास्यापरत्वं संक्रान्तिपदस्यापि राश्यन्तरसंयोगरूपफल-

७७०

मलमासतत्त्वम् ।

परत्वमाहुः । अमावास्याद्वयमित्यनेन उपलक्षणविशेष-
भावेन पूर्वापराभ्याम् अमावास्याभ्यां परिचायितः । शुक्लप्रति-
पदादिदर्शान्तकालो बोध्यते इत्यपरे । तेन पूर्वामावास्याया
उपलक्षणत्वे क्रियान्तर्यायत्वात् तद्व्यापनाभावात् । “मिथुनस्यो
यदा भानुरमावास्याद्वयं स्पृशेत्” । इत्यत्रामावास्याद्वयमिति
कर्मता न स्यात् । तस्यार्को दर्शकचैकराशौ दर्शद्वयातिग
इत्यभिधानश्चासङ्गतं स्यात् पूर्वामावास्याया उपलक्षणत्वे पूर्वा-
मावास्यान्तचषष्टिराशिष्वः सन् सूर्योऽतिवाह्य मच्छेदिति
सूक्तव्याख्याप्यनुपपन्नः स्यात् । एवमन्यत्रापि वचनानि
व्याख्येयानि । गृह्यपरिशिष्टज्योतिः पराशरी । “रविणा
सङ्घितो मासश्चाद्रः स्यातो मलिनस्तुवः । तत्र यद्विहितं कर्म
उत्तरे मासि कारयेत्” । पराशरः । “पक्षद्वयेऽपि संक्रान्ति-
र्यदि न स्यात् सितासिते । तदा तन्मासविहितमुत्तरे मासि
कारयेत्” । अथ सङ्गुनमसंक्रमणश्च रवेस्तदा भवति यदा
तन्मास तत्पूर्वमासान्तर्ययोरैकराश्यवस्थितस्य तन्मासान्त-
रमेव राश्यन्तरसंयोगः न त्वैकराशिस्थितस्य मासव्यापनमात्रं
तथात्वे चतुर्दश्यामेकराशौ संक्रान्तस्य प्रतिपत् प्रथमचक्षुःपर-
राशौ तत्परराशौ च द्वितीयायां प्रतिपदि वा रवेः संयोगेऽपर-
स्यापि मलमासता स्यात् । अतएव ज्योतिषे “अमावास्यापरि-
च्छिन्नं रविसंक्रान्तिवर्जितम् । मलमासं विजानीयान्नर्हितं सर्व-
कर्मसु । तस्यार्को दर्शकचैकराशौ दर्शद्वयातिगः” । अथैकराशि-
स्वार्कस्य दर्शद्वयातिगत्वमुक्तम् । एतच्च पूर्वोपदर्शितयोर्मासयोः
पूर्वस्यैव सम्भवति न परस्य । मलमासकारणन्तु ज्योतिषे ।
“दिवसस्य हरत्यर्कः षष्टिमागच्छती तदा । करोत्येकमह-
च्छेदं तद्येवैकश्च चन्द्रमाः । एवमर्द्धद्वितीयानामब्दानामधि-
मासकम् । प्रौष्ठे जनयतः पूर्वं पक्षाब्दान्ते तु पश्चिमम्” ।

मसमासतत्त्वम् ।

७७१

मसमासस्य चान्द्रत्यात्तद्वृत्त्याद्दिवसपदयोरपि तथात्वात्
 तिथिवाचकत्वं तथा च विष्णुधर्मोत्तरम् । “तिथिर्नैकेन
 दिवसस्याम्भमाने प्रकीर्तितः । अहोरात्रेण चैकेन साधनो
 दिवसः स्मृतः” । अत्र सोमयागे सवनत्रयस्याहोरात्रसाध्य-
 त्वात् तत्तत्त्वम्भिनं सावनमिति माधवाचार्यः । सूर्यसिद्धान्ते
 “तिथिश्चान्द्रमसं दिनम्” इति । समयप्रकाशे ज्योतिषं
 “तिथिः ग्रहाङ्गुलिदिनम्” इति एतेन विष्णुधर्मोत्तरवचनमात्र-
 प्रदर्शिना वाचक्यतिमिश्रेण चान्द्रमाने तिथ्या तत्तद्दिनगणना
 सिद्ध्यति । दिवसपदस्य तिथिवाचकमित्यत्र न किञ्चित् प्रमाणं
 तद्वि सूर्यावच्छिन्नचतुर्यामे ग्राह्यं तथैव वृक्षवृक्षारादित्युक्तं
 हेवं परार्होऽपि दिवसपदस्याहोरात्रवाचित्वापत्तेर्हृदयवहारा-
 ष्चक्षोऽप्यपरिभाषाया वैयर्थ्यापत्त्या बलवत्त्वाच्च । तेन दिवसस्य
 तिथेः षष्टिभागं दण्डमेकं रविर्हरति छेदयति उत्तरे छेदमित्य-
 मिधानात् । ततश्च ऋतौ मासद्वये षष्टिनाडीच्छेदादङ्गुलिस्थि-
 त्छेदमाकर्षणं करोति । एवं चन्द्रोऽपि । एवमित्युक्तमेव
 सर्वं द्वादशतिथ्यामश्व-काशावर्षादर्धेऽतौमानाम्भानामन्ते
 षष्ठं छतौयं येषां ते तथा शौचे माधवादिषु षट्केषु पूर्वं
 माधवादि त्रिकपतितं पञ्चाब्दान्ते तु पश्चिमं आवशादि-
 त्रिकपतितं मसमासचन्द्रार्कौ जनयतः । ग्रीष्मे माधवादि
 षट्के इति यदुक्तं तद्वृत्तमाह मिहिरः । “माधवादिषु
 षट्केषु मासि दर्मद्वयं यदा । द्विराषाढः सविज्ञेयः श्रेते तु
 आवणेऽप्युतः” । द्विराषाढो द्विराषाढादिः । आवणे सौर-
 आवणे । तथा च ज्योतिषे “मिथुनस्थो यदा भानुरभावाद्या-
 द्वयं सृषेत् । द्विराषाढः सविज्ञेयो विष्णुः स्वपिति कर्कटे” ।
 अमावास्याद्वयं तदन्त्यक्षद्वयं सृषेत् संयुज्जरात् न तन्मध्ये
 राश्वन्तरसंयोग इत्यर्थः । ननु कर्कटादिचिकेऽधिमासपाते

६७२

मलमासतत्त्वम् ।

तत्पूर्वं मिथुन एव हरिशयनं तत् कथं माधवा दि षट्कमन्त्रे
 कर्कटे तत् । तथाह राजमार्तण्डः । “कन्यासिंहकुलीरेषु
 यदा दर्शद्वयं भवेत् । चागामिनि तदा वर्षे कुलीरे माधवः
 स्वयेत्” । माधवादितिकन्यावणादितिकाधिमासविवेचनमध्ये-
 तदर्थम् इदम् । सार्धवर्षद्वयाधिमासपातमौचित्यक्रमादुक्तं
 कचित्तिथीनां क्वासबाहुल्येन दण्डषष्ट्यधिकन्यूनदर्शनादुक्त-
 कालन्यूनधिककालोऽपि मलमासो भवतीति समयप्रकाशकम् ।
 वस्तुतस्तु वैपरीत्यं यतो न्यूनदण्डतिथेः प्रायिकत्वे तत्र तिथि-
 क्षयस्य भटित्युपलभ्यमानत्वात् स्वल्पकालेन तिथ्यन्तर-
 सख्यत्वात् शीघ्रं रविलङ्घनप्रतीतेः शीघ्रमेव मलमासो भवतीति
 अधिकदण्डतिथेः प्रायिकत्वे तत्र तिथिक्षयस्य भटित्यनुप-
 लभ्यमानत्वेनाधिकेमेव कालेन तिथ्यन्तरसख्यत्वात् विलम्बे-
 नेव रविलङ्घनप्रतीतेश्चिरेणैव मलमासो भवतीति तथा च
 विष्णुधर्मोत्तरम् । “सौरसंवत्सरस्यान्ते मानेन शशिकेन तु ।
 एकादशातिरिच्यन्ते दिनानि भृगुमन्दन ॥ मासद्वये साष्टमासि
 तस्मात्मासोऽतिरिच्यते । स चाधिमासकः प्रोक्तः क्राम्यकर्मसु
 गर्हितः” ॥ इदम् । नियतम् । एकस्मादधिमासात्तृतीयाष्टे
 ऽधिमासान्तरमिति । यद्यपि “यां तिथिं समनुप्राप्य तुलां
 गच्छति भास्करः । तथैव सर्वसंक्रान्तिर्यावन्नेवं न गच्छति” ॥
 इति राजमार्तण्डवचनात्तुलादिषण्मासे तिथिद्वयभावाद्द्वे
 द्वादशहृद्विरुपपन्ना तथापि “मध्ये विषुवतोर्भानुर्यान्यङ्गानि
 तु वर्धयेत् । तेः सभूयाधिको मासः पतत्येव त्रयोदश” ॥
 इति गृह्यपरिशिष्टवाक्ये विषुवतोर्मेषतुलासंक्रान्त्योर्मध्ये मेवा-
 दिषण्मास एव तिथिद्वद्विरुक्ता अहर्गणने । मेवादिषण्मासे
 मन्दभुक्त्या सप्तदिनद्विस्तुलादौ शीघ्रभुक्त्या दिनद्वयङ्कासः इति
 तथा च । ज्योतिःशास्त्रं “मेघादीनामहर्हन्दं षणां सप्ताष्ट-

महमासतत्त्वम् ।

७७६

चन्द्रकम् । तुलादीनामष्टमचन्द्रकान्तु लिखेत् प्रथक्” ॥ चन्द्र
 एकः अक्षय्य वामानतिः । इत्यहविदां समयात् व्युत्क्रमेणाह
 वोद्याः । तेन दिनवृद्धिक्रमसंख्याभ्यां मेघादिषट्के एव
 एकादशादितिथिहृदिः । एवञ्च “गतेऽद्दहितये शार्ङ्गे पञ्चपक्षे
 दिनद्वये । दिवसस्याष्टमे भागे पतत्येकोऽधिमासकः” ॥ इति
 राजमार्तण्डोक्तः सप्तदशदिनाधिकाष्टमासाधिकवर्षद्वयेऽधि-
 मासः । स सौर मासि सप्तदशदिनोत्तरं चान्द्रमासकङ्कना-
 सम्भवात् सावनमानेन ज्ञेयः । तथा च विष्णुधर्मोत्तरप्रथम-
 काण्डम् । “सौरेणाद्दस्तु मानेन यदा भवति भार्गव । साव-
 नेन च मानेन दिनषट्कं प्रपूर्यते” ॥ सौरसंवत्सरे दिन-
 षट्काधिकः सावनः संवत्सरो भवतीति । सौरमासाष्टका-
 धिकवर्षद्वये सप्तदशदिनानि वर्धन्ते । सावनक्रमेणेति पूर्वोक्त-
 विष्णुधर्मोत्तरोक्तसमानविषयतास्वेति । यत्तु पञ्चपञ्चाश-
 दधिकनवशतशकाब्दे तुलासंक्रान्तिरमावास्यायां भूता ततो-
 ऽतिचारेण वृश्चिकसंक्रान्तिः प्रतिपदि पुनरपि ऋजुगन्ता
 अमावास्यायां धनुः संक्रान्तिरिति दृष्टस्तुलायामधिवासोऽनु-
 कम्पेन लिखतः । पूर्वदर्शितविषये वृश्चिकस्यरव्युपसंक्रान्त-
 मार्गशौर्षलोपोऽपि । अस्मिन्नब्दे वैशाखमलमासान्तरमित्यु-
 क्तम् । तत् सत्यं किन्तु तुलादित्यादौ दृश्यमानोऽपि नायम-
 धिमासः किन्तु उत्पातादधिमाससमानधर्मायम् । अतएव
 तत्र प्रतिपदि वृश्चिकसंक्रान्तौ तन्मासस्य तुलास्यरव्यारब्धत्वेऽपि
 आं तिथिं समनुप्राप्येति “यदा वक्रातिचाराभ्यां सूर्यसंक्रमणं
 भवेत् । चतुर्याशामसृग्धारां तदा वहति मेदिनौ” ॥ इति
 ज्योतिःशास्त्रात् वृश्चिकस्यरव्यारब्धत्वात् । तत्रानारब्धोऽपि
 शङ्खवेलाभ्यायेन प्रत्यभिज्ञानाद्भवति मार्गशौर्षपदवाच्यता ।
 अतिचारपदाच्च स्वस्मानमतोत्य चरतीति अमावास्यैव वृश्चिक-

७७४

मलमासतत्त्वम् ।

रधिसंक्रान्तिः स्वस्थानमवसौयते । वैशाखे तु तद्वाधिमास-
यातः प्रकृतत्वात् वक्रातिचाराभ्यामिति रवेर्वक्रातिचारगत्त-
सम्भवात् मन्दशीघ्रगतिभ्यामित्यर्थः । एवमाश्विनाधिमासपाते
तुलादौ पुनस्तथा पाते पूर्वं एवाधिमासः प्रकृतत्वात् नोत्तरे
श्रीत्यातिकत्वात् अन्यत् सर्वं पूर्ववदिति । यदा पुनरमावा-
स्यायामेव तुलासंक्रान्तिर्भूता न भूतो माघवादिषट्केऽधिमास-
पातस्तदनन्तरमतिचारेण प्रतिपदि वृश्चिकसंक्रान्तौ भूताद्या-
मपरा अपि संक्रान्तयो विषुवपर्यन्तं प्रतिपद्येव भवन्ति तदा
पूर्वाधिमासात् सार्द्धद्वितीयवर्षसञ्चितैरधिमासस्यावश्यम्भवात् ।
अन्यस्य चानुपलम्भात् तुलादित्य एवाधिमासो निर्णीयते ।
अतएव नाशङ्कितं कैश्चिदिदमिति कालविवेके जौमूतवाहन
आहस्य जिकनोऽप्येवं युक्तञ्चेतत् तथाहि ज्योतिषे “दशानां
फाल्गुनादीनां प्रायो माघस्य च क्वचित् । नपुंसकत्वं मयति
न षोडश कदाचन” ॥ नपुंसकत्वं मलमासत्वम् । तदा
चोक्तम् । “असंक्रान्तौ हि यो मासः कदाचित्सिधिवृद्धितः ।
कालान्तरात् समायाति स नपुंसक इत्यर्थः” ॥ शाण्डिल्योऽपि
प्रायशो न शुभः सौम्यो ज्येष्ठषाषाढकस्तथा । मध्यमो चैत्र-
वैशाखावधिकोऽन्यः सुभिक्षकत्” ॥ सौम्यो मार्गशीर्षः
अधिकोऽधिमासः । यत्तु ज्योतिःसिद्धान्तब्रह्मसिद्धान्तयोः
“धटकन्यागते सूर्ये वृश्चिके वाद्य धन्विनि । मकरे वाद्य कुम्भे
वा नाधिमासं विदुर्बुधाः” ॥ इति तदेकवर्षे मासद्वये मल-
मासपाते ज्ञेयम् । धटस्तुला एतद्विषये ग्रीष्म इति माघवा-
दिषु षट्सु इति नियमाभिधानम् । अतएव एकवर्षोऽयं
संक्रान्तमासावधिमासभानुलङ्घितभेदेनोपात्तौ तथा च काठ-
कण्टहम् । “चूडां मौञ्जीबन्धनञ्च अग्न्याधेयं महालयम् ।
राजाभिषेकं काम्यञ्च न कुर्यादधिमासके ॥ चूडां मौञ्जी-

अधमासतत्त्वम् ।

७७५

चत्वनव प्रध्यायेयं महालयम् । राजाभिवेकं काव्यस्य न
 ह्यर्थाद्भानुसङ्घिते ॥ महालयम् कन्याकं श्रावम् । एत-
 द्विषय एव “यावच्च कन्यातुल्योः क्रमादास्ते दिवाचरः ।
 तावच्च श्रावकालः स्याच्छून्यं प्रेतपुरं तदा” ॥ इत्यत्र तु क्रमा-
 दित्यनेन तच्छ्रावं तुल्यार्कं विहितम् । भीमपराक्रमेऽपि ।
 “अधिमासे दिनपाते धनुषि रवौ भानुसङ्घिते मासि । चक्रिणि
 सुप्ते कुर्यान्नो माङ्गल्यं विवाहस्य” ॥ दिनपाते दिनचये तत्
 स्वरूपं कौर्म पाद्येऽपि । “हो तिथ्यन्तावेकवारं यत्र स स्याद्दि-
 नचयः” ॥ वशिष्ठः । “एकस्मिन् सावने त्वष्टि तिथौनां
 व्रित्तं यदा । तदा दिनचयः प्रोक्तस्तत्र साङ्गसिकं फलम्” ॥
 साङ्गसिकं फलमिति माङ्गल्येतरवैदिककर्मपरम् । तथा च
 मत्स्यपुराणम् । “शतमिन्दुचये पुण्यं सहस्रन्तु दिनचये” ।
 कौर्मपाद्य-वशिष्ठ-वचनैकवाक्यतया सावन-दिनवहार-प्रवृत्तिः
 सूर्योदयावधिरेव सूर्यसिद्धान्तेऽपि “सूतकादिपरिच्छेदो
 दिनमासाब्दपास्तथा । मध्यमयज्ञभुक्तिश्च सावनेन प्रकीर्त्तिता” ॥
 अत्र दिनाधिपस्य रव्यादेर्भोग्यं दिनं वाररूपं सावनमण्यनोक्तं
 व्यवहारोऽपि तादृगेव तिथिविवेकेऽपि भवतु वारयोगे व्यस्त-
 तिथेर्ग्रहणं तस्य दिनचयेऽसम्भवादित्युक्तम् । सावनदिनमाह
 सूर्यसिद्धान्तः । “उदयादोदयाद्भानोर्भौमसावनवासराः” ।
 भौमेति पित्रादिदिनव्यावृत्त्यर्थम् । यत्तु रेखा पूर्वापरयो-
 रित्यादिना ज्योतिषे वारप्रवृत्तिरुक्ता तज्ज्योतिःशास्त्रोक्तकाल-
 होरादिज्ञापनार्थमिति ज्योतिस्तत्त्वे बहुधा विवृतम् । “नैवा-
 स्तमनमर्कस्य नोदयः सर्वदा सतः । उदयास्तमनाख्यं हि
 दर्शनादर्शनं रवेः ॥ यैर्यत्र दृश्यते भास्वान् स तेषामुदयः
 स्मृतः” ॥ इति विष्णुपुराणात् दर्शनयोग्यकालादेव वारघटक-
 कर्मसु स एव काल इति । यत्तु घटकन्यागत इत्यनेन कन्यागते

७७६

मलमासतत्त्वम् ।

मलमासनिषेधः । स तदुत्तरमेवगतमलमासान्तरपाते बोध्यः ।
 अन्यत्र तु माधवादिषु षट्केषु इत्यादिवचनात् क्रमसञ्चितत्वाच्च
 चाश्विन एव मलमासः । न तु चैवान्ततुलादिषु तथा च पिता-
 महः “मासि कन्यागते भानुरसंक्रान्तो भवेद् यदि । दैवं पेवं
 तदा कर्म तुलार्कं कर्तुरक्षयम्” ॥ एवञ्च एकस्मिन्नष्टे मास-
 द्वयस्य रविलङ्घने तदेकतरस्य मेषादिगतत्वे स एव मलमासः ।
 षट्कन्यागत इत्यादिवचनात् माधवादिषु षट्केषु पतितत्वाच्च ।
 अत्रैव विषये शातातपः । “वयोदशाख्यं श्रुतिराह मासं
 चतुर्दशः क्वापि न दृष्टपूर्वः । एकत्र मासद्वितयं यदि स्याद्वर्षे-
 ऽधिकं तत्र परोऽधिमासः” ॥ तथा च श्रुतिः । “द्वादशमासाः
 संवत्सरः” इति । कालमाधवीये जावालिः । “एकस्मिन्मपि
 वर्षे च द्वौ मासावधिमासकौ । प्रकृतस्तत्र पूर्वः स्यादुत्तरस्तु
 मलिच्छुचः” ॥ प्रकृतः शुद्धः कर्माहं इति यावत् । वर्षकाल्ये
 “मासद्वयस्य मध्ये तु संक्रान्तिर्न यदा भवेत् । प्रकृतस्तत्र
 पूर्वः स्यादुत्तरस्तु मलिच्छुचः” ॥ एकस्मिन्नष्टे तस्य मासद्वयस्य
 रविलङ्घने तस्य मेषाद्यस्पृष्टत्वे तु पूर्व एव मलमासः क्रम-
 सञ्चितत्वादित्यथा क्रमाभिधानमनर्थकं स्यात् कन्यागते माध-
 वादिषट्कपतितत्वाच्च । तथा च ज्योतिः पराशरः । “कार्त्तिक-
 कादिषु मासेषु यदि स्यातां मलिच्छुचौ । सर्वकर्महरः प्रोक्तः
 पूर्वस्तत्र मलिच्छुचः” ॥ राजमार्तण्डे । “अमावास्याद्वयं यत्र
 मासि मासि प्रवर्त्तते । उत्तरश्चोत्तमो ज्ञेयः पूर्वस्तत्र मलि-
 च्छुचः” ॥ न चैवं तमतिक्रम्येत्यादि लघुहारोतवाक्यमति-
 व्यापकमिति वाच्यं तस्यापवादनिराकृतत्वेन विशेषणौय-
 त्वात् तस्माद् यां तिथिं समनुप्राप्येत्यादिवाक्यात्तत्तत्तथेष्टत-
 द्रांशरविसंक्रमणारम्भाहंत्वात् वक्रातिचाराभ्यां फलाभावेन
 तत्तन्मासानां तत्त्वानारम्भेऽपि शङ्खवेलाभ्यामेव प्रत्यभिज्ञाना-

मलमासतत्त्वम् ।

७७७

ज्वति तत्तन्मासपदवाच्यतेति ज्ञयमासेऽपि मौनाटिस्यो रवि-
 रित्यादिष्यासोत्तलक्षणस्य पूर्वोक्तविषये सङ्कतिः । यत्र तु दर्शं
 कन्यासंक्रान्तिर्भूता तुलासंक्रान्तिस्तु प्रतिपदि एवं प्रतिपदि
 वृश्चिकधनुःसंक्रान्तौ ततश्च वक्रगत्या दर्शं मकरकुम्भमौन-
 संक्रान्तयः प्रतिपदिमेषसंक्रान्तिस्तत्र कन्यायां मलमासः
 धनुषि ज्यो मौने भानुलङ्घितः । तत्र ज्ञयमासस्य मार्गशीर्ष-
 मासत्वात्तदुत्तरमासानां भानुलङ्घितावधिकानां पौषादित्वार्थं
 पूर्वराशिस्थरश्चरश्चत्वयोग्यतया तत्सङ्कतिः । ततश्च योग्यता-
 न्वयणेन परस्तत्र मलिनञ्च इत्यस्य विषये सति भानुलङ्घितो-
 त्तरज्ञयमासावधिकेषु पूर्वस्तत्र मलिनञ्च इत्यस्य विषये सति
 भानुलङ्घितावधिकेषु ज्ञयमासोत्तरमासेषु तल्लक्षणस्य ना-
 ख्यातिः । एवञ्चौत्पातिके तदनुरोधान्न व्यवहारः किन्तु
 औत्पत्तिककालानुरोधादेव । तथा च संवत्सरप्रदीपे । “उत्-
 पातेन भवेद्यस्तु बालस्यातिक्रमः क्षचित् । न तत् स्याद्वाव-
 चाराङ्गमित्याह भगवान् हरिः” ॥ न च वर्षद्वयात् परं
 तुलायाममावास्यायां वृश्चिकादिषु मेषपर्यन्तेषु प्रतिपदि
 संक्रान्तौ तुलायां कार्तिक एव मलमासः । तदुत्तरत्र भानु-
 लङ्घितोत्तरवत् शङ्खवेलाभ्यायो नास्ति कथमिति वाच्यं ज्ञय-
 मासयुताच्चे तु गत्यन्तराभावात् शङ्खवेलाभ्यायानुसरणं तत्-
 सम्भवे तदनुसरणस्यान्याय्यत्वात् । यत्तु इदं वा किं यदन्यस्यां
 तिथौ संक्रान्तेरुपधानं स्वरूपयोग्यता पुनरन्यस्यामिति तदपि
 चिन्त्यं गृहस्थितदण्डे घटस्य फलोपधानं स्वरूपयोग्यता पुन-
 ररण्यस्यदण्डेऽपीति । अथ तत्र दृढदण्डत्वेन भूमिजनन-
 योग्यतोभयसाधारणी विद्यते प्रकृते तु कौटुशीति चेदेकशक्ति-
 मत्त्वेनेति ब्रूमः । सा च शक्तिः फलवलीज्ञेया ज्ञयमासयुताच्चे
 तु चैवोत्तरावेशाच्चस्तदुत्तरो ज्यैष्ठ इत्यादिक्रमानुरोधेन चैव-

७९८

मलमासतत्त्वम् ।

पुनर्वर्ती फाल्गुनस्तत्पूर्ववर्ती माघ इत्याद्यनुरोधेन च एकस्य
 दर्शान्तस्य क्वचिदपि शास्त्रे मासहितयत्नानभ्युपगमेन च यां
 तिथिं समनुप्राप्येति तत्र परोऽधिमास इति पूर्वस्तत्र मन्ति-
 श्चुच इति घटकन्यागत इति उत्पातेन भवेद्यस्तु इत्यादि-
 वचनपर्यालोचनया च यथायथं शास्त्रगम्यापीति । यदि
 जौमूतवाहनोक्तं यां तिथिं समनुप्राप्येति वचनोक्तमात्रयोग्य-
 तावच्छेदकं स्यात् तदा यस्मिन्नब्दे खन्यासंक्रान्तिरमावास्यायां
 तुलासंक्रान्तिस्तु प्रतिपदि ततोऽमावास्यायान्तु वृश्चिकसंक्रान्ति-
 रमावास्यायामेव मेषावधिसंक्रान्तयो भूतास्ताः प्रतिपदि ठण-
 संक्रान्तिर्भूता तत्राश्विनो भानुलङ्घितः कार्तिकः क्षयः वैशाखो
 मलमास इति कार्तिके तद्योग्यतावच्छेदकस्याभावात् सप्तमा-
 सङ्गतिः स्यात् । तथा हि तुलासंक्रान्त्यवधिस्ततिथित्वस्य
 वृश्चिकादिसंक्रान्तियोग्यतावच्छेदकत्वेनैव विधानं प्रकृते तु
 तत्रास्योति । ठणारचिमणिस्यस्त्रेऽपि वृश्चिकजननयोग्यताया-
 मेकग्रन्थिमत्तयैव अभिचाराभाव इत्युक्तम् । एवञ्च एकस्मिन्नपि
 पापध्वंसे प्रायश्चित्तस्नानकधोत्कीर्त्तनमपि सङ्गच्छते । न च
 तत्र वैजात्येनापि सङ्गमयितुं शक्यते ध्वंसे तदभावात् । एतत्
 सर्वं “मौनादिस्थो रविर्येषामारम्भप्रथमक्षणे । भवेत्तेऽब्दे
 चान्द्रमासाश्चेत्याद्या द्वादश स्मृताः” ॥ इति व्यासवचनादव-
 सोयते । तथा चोक्तं भट्टपादैः । “सिद्धानुगममात्रं हि युक्तं
 कर्तुं परोक्षकैः । न सर्वलोकसिद्धस्य सचणेन निवर्त्तनम्”
 इति । ननु एकस्य क्षयमासस्य मेषमतरविसंक्रान्तिः
 यस्मिन् शशमासे भवति तच्चेत्तम् । एवं वैशाखाद्या
 हवादिसंक्रान्तियोगेनेति ब्रह्मगुप्तप्रतिपाद्य उभयलक्षणाक्रान्त-
 त्वादुभयमासत्वं युक्तम् इति चेन्न तस्य व्यासवचनादिविरोधा-
 क्लृप्त्यपरत्वासङ्गतेर्मलमासाख्यापनाच्च । न च “वत्सरान्तर्गतः

मलमासतत्त्वम् ।

७२६

पाषो यज्ञानां फलनाशकम् । नैर्हर्तैर्वातुषानाद्यैः समा-
 क्रान्तो विनामकः” इत्यादि ज्योतिःशास्त्रे पाषाढादिना-
 मशून्यत्वेन विनामकता मलमासस्योक्ता इति न तत्राव्याप्ति-
 रिति वाच्यं हिराषाढः सविज्ञेय इत्यादिप्रयोगात् “तत्र
 यद्विहितं कर्म उत्तरे मासि कारयेत्” इत्यभिधानाच्च । तस्या-
 षाढादित्वाभावे तत्र यद्विहितमित्यनुपपन्नं स्यात् आसोक्त-
 लक्षणाक्रान्तत्वाच्च । किञ्च मलमासस्याषाढादिनामशून्यत्वेन
 तस्य वक्ष्यमाणे जाठकश्रुतावितरानुपजीवतौत्थभिधानं न
 सम्पद्यते । इतरोपजीवनं हि तदा भवति यदि तस्याषाढ-
 दित्वं स्यादिति तर्हि विनामकत्वं कुत इति चेद्विद्वज्जनामको
 विनामकस्तस्य मलिन्मुचादिनामकत्वात् । यद्वा सदपि
 नामासदेव तत्तन्मासकर्मनर्हत्वात् खड्कोषे तु समाक्रान्तो-
 ऽधिमासक इत्येष पाठः । अयमासस्य हिमासत्वे तत्र श्रुतस्य
 कर्मस्थानध्यवसायः स्यात् किं पूर्वं मासः किं शेषो मास
 इति । न च कपालाधिकरणन्यायात् पूर्वमास इति वाच्यं
 तथात्वे तदुत्तरे मलमासपाने अयमासश्रुतस्य सप्तदशश्राद्ध-
 नुपपत्तेः । वस्तुतस्तु तत्रैव कपालाधिकरणन्यायस्य विषयो
 यत्र क्रमिकोपस्थितयोर्व्यक्तयोः प्रथमोपस्थितस्य ग्रहणम् अत्र तु
 व्यक्तभेदेन क्रमिकोपस्थित्यभावात् कथं तदवसरः । स च
 व्यायो दशमाध्याये चिन्तितो यथा वैष्णव्य एककपाल इति
 श्रुतो कपालधर्माकाङ्क्षायाम् आग्नेयाष्टाकपालो भवति पौर्ण-
 मास्यामिति पक्षतियागसम्बन्धिकपालधर्मपक्षे यस्य कस्या-
 प्येकस्य कपालस्य धर्मानुष्ठानोपकारसिद्धौ कस्येत्यपेक्षायां प्रथ-
 मोपस्थितत्वेन प्रथमकपालधर्मानुष्ठानमिति । न च तत्र “तिथ्यर्हे
 प्रथमे पूर्वं द्वितीयाहर्” तदुत्तरः । मासाविति बुधंश्चिन्त्यौ अय-
 मासस्य मध्यगौ” ॥ इति वाक्यद्वयस्या भविष्यतीति वाच्यम् ।

७८०

मसमासतत्त्वम् ।

इदं वाक्यं दाक्षिणात्यसंप्रदायकर्तुरेव न तु मुनेरिति न तत्राख्या ।
 तथात्वे षष्टिदण्डात्मिकायास्तिथेः परार्धस्य रात्रिपतितत्वे
 परमासौय पूर्वार्धस्य च रात्रिपतितत्वे पूर्वमासौयस्याष्टका-
 न्वाद्वादेर्लोपः किन्तु उत्तराधिमासपते जयमासौयतिथिपूर्वार्ध-
 मृतस्य सप्तदशान्वानुपपत्तिः । किञ्च वक्ष्यमाणकाठकश्रुतो
 सोऽनापतन इत्यनेन मसमासस्याप्रतिनियतस्थानत्वात्तदन्यस्य
 पौषादेः प्रतिनियतस्थानत्वं प्रतीयते । तच्च पौषस्य मार्ग-
 शीर्षोत्तरत्वं माघपूर्ववर्तित्वरूपम् एवमन्यत्रापि । एकस्य
 द्वित्वे तन्नियमभङ्ग इति । अन्ये तु मासघटकानां त्रिंशत्तिथीनां
 पूर्वस्मिन्नर्धे पूर्वासु पञ्चदशतिथिषु पूर्वं मासः द्वितीयेऽर्धे
 परासु तासु उत्तरा इत्यर्थमुक्त्वा शुक्लपक्षमृतस्य पूर्वमासे कृष्ण-
 पक्षमृतस्य परे कृत्यमित्याहुः । तदतिमन्दं धनुषि जये
 पूर्वार्धे मार्गशीर्षकृष्णपक्षमृतस्य पौषशुक्लपक्षमृतस्य च
 कृत्यलोपप्रसङ्गात् पूर्ववदुत्तरे मसमासपते जयमासपूर्वार्ध-
 मृतस्य सप्तदशान्वानुपपत्तेः । केचित्तु “यस्मिन्नाश्रिगते
 भानो विपत्तिं यास्ति मानवाः । तेषां तत्रैव कर्त्तव्या पिण्ड-
 दानोदकाक्रिया” ॥ इति वचनं जयमासमृततिथिविषयतया
 व्याख्याय तुलादौ जये तत्र मृतस्य सौरकार्तिकादावेव श्राद्ध-
 माहुः । तदतीव मन्दं तद्वाशी वर्षान्तरे तत्तत्तिथ्यप्राप्तौ
 प्रत्यार्द्धकश्राद्धलोपापत्तेः । यस्मिन्नाश्रिगते भानाविति तु
 श्राद्धसंवत्सरास्तावधिमासविषयम् । अथ “श्राद्धविघ्ने समुत्-
 पन्ने मृताश्चाविदिते तथा । एकादश्यां प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे
 विशेषतः” ॥ इत्यत्र विदेर्लोभपरत्वमभ्युपेत्यैकादश्यामेव
 ज्ञापि श्राद्धमिति चेन्न विदितपदस्य ज्ञातलब्धोभयपरत्वे
 वाक्यभेदापत्तेः विदितपदात् प्रयोगप्राप्त्यर्थेण ज्ञातस्यैव प्रथमो-
 पस्थितत्वात् तत्परतया औत्सर्गिकत्वादिति वदन्ति । वस्तुतस्तु

मलमासतत्त्वम् ।

७८१

चाभार्थस्य विदेर्निष्ठायामिट्प्रतिषेधाद्विदितप्रयोगानुपपत्तेः
 न च तिथ्यर्थ इति वाक्यं चयमासौयज्यमरणमासमात्रव्यव-
 स्थापकं न तु सर्वविषयकमिति वाच्यम् अस्मिन्नर्थे प्रमाणा-
 भावात् तस्यार्थत्वेऽपि मासद्वयघटकानां त्रिंशत्तिथीनां पूर्वाह्ने
 शुक्लपक्षे पौर्णमास्यस्तपूर्वमासस्य शुक्लपक्षौयकृत्यं द्वितीयाह्ने
 कृष्णपक्षे तादृशस्य परमासस्य शुक्लपक्षौयकृत्यमिति । चय-
 मासस्यापि मध्ये प्रकृतमासव्यासद्वयमिति । ततश्च जीमूत-
 वाहनोक्त एव प्रकारः आह्लादौ युक्तः । अतएवात्र समय-
 प्रकाशआहविवेकमैथिलसंप्रहकारैरपि न किञ्चिदभिहितम् ।
 मङ्गलगुप्तलक्षणे त्वेकवर्षे संक्रान्तिशून्ययोर्मासयोरन्यतरस्य शुद्ध-
 तया तस्यासविहितकर्माहंतायाः सर्वप्रामाणिकसिद्धतया तत्रा-
 व्याप्तिः यां तिथिं समनुप्राप्येति योग्यताविवक्षया तत्र समा-
 धानमिति चेन्न हि व्यासवाक्ये तथा कल्पनया सर्वसिद्धौ किम-
 नार्थवाक्यादरेणेति दिक् । न च “मेघादिस्थे सवितरि यो
 मासः प्रपूर्यते चान्द्रः । चैत्रादिः स तु विज्ञेयः पूर्तिर्द्वित्वेऽधि-
 मासोऽस्यः” इति साधवाचार्य्यधृतज्योतिःशास्त्रोक्तलक्षणमाद-
 रणीयम् । तथात्वे चयमासस्य परमासत्वे पूर्वमासस्य लोपः
 स्यात् । मिथुनादौ मलमासे । “मिथुनस्थो यदा भानुरमा-
 वास्याद्वयं स्पृशेत् । हिराषाढः स विज्ञेयः ज्येते तु आवणे-
 ऽश्रुतः” । इत्याद्युक्तहिराषाढादित्वानुपपत्तिश्च स्यात् । प्रत्युत-
 द्विज्येष्ठत्वाद्यापत्तिर्भवेत्तस्मादाधुनिकज्योतिर्विद्वाक्यं पूर्वोक्त-
 व्यासवचनविरोधादनादेयं प्रायिकत्वाभिप्रायेण वर्णनीयं वेति ।
 चयमासलक्षणमाहृतज्योतिःसिद्धान्त भोमपराक्रमौ । “असं-
 क्रान्तमासोऽधिमासः स्फुटः स्यात् द्विसंक्रान्तमासः चयास्यः
 कदाचित् । चयः कार्तिकादिद्वयेनान्यदा स्यात्तदा वर्षमध्ये-
 ऽधिमासद्वयं स्यात्” । असंक्रान्तत्वेनैवाधिमासस्य द्वित्वं

७८२

मलमासतत्त्वम् ।

वस्तुतस्तु एकस्य मलमासत्वमपरस्य भानुलङ्घितत्वं पूर्वोपदर्शित-
 तकाठकगृह्यभौमपराक्रमवचनैरुच्येयमिति । तदयं संक्षेपः ।
 यत्प्रतिपदादिरमावास्यान्तो रविलङ्घितो मासो मलमासः स
 च माधवादी षोडशर्गिकः कदाचित् कार्तिकादावपि अयञ्चा-
 निष्टकत्वं माधवादि कार्तिकादि षट्कयोरपि तल्लक्षणयोगे
 माधवादेरेव तुलादि षट्क एवोभयमासे तल्लक्षणयोगे पूर्वं एव
 माधवादि षट्क एव आश्विनवैशाखयोस्तल्लक्षणयोगे पर एव
 मलमासः तद्विचस्तु भानुलङ्घितः । मलमासे आषाढादीर्हत्वं
 भानुलङ्घिते तु नैतदिति विस्तरः । यत्तु “यस्मिन्मासे न
 संक्रान्तिः संक्रान्तिद्वयमेव वा । मलमासः स विज्ञेयो मासे
 त्रिंशत्तमे भवेत्” । इति काठकगृह्ये हि संक्रान्तमासस्य चया-
 परपर्यायस्य मलमासत्वाभिधानं तदेकमात्रसंक्रान्तिरहितत्व-
 गुणयोगाद्गौणम् । मलमासवद्दिवाहाद्यनर्हत्वायम् । तथा च
 वार्हस्पत्यज्योतिर्ष्ये । “एकत्र वर्षे द्वाधिमासयुग्मं यत्का-
 र्तिकादिषितये चयाख्यम् । तच्चर्जनौयं त्रितयं प्रयत्नाद्दिवाह-
 यज्ञोत्सवमङ्गलेषु । यास्मिन् मासे न संक्रान्तिः संक्रान्तिद्वयमेव
 वा । संसर्पादस्यतौमासावधिमासश्च निन्दितः” । अथ सं-
 र्पादसंक्रान्तत्वेनाधिमासवत् सर्वकर्मानर्हतायां तदपवादेन
 मङ्गल्येतरकर्मानर्हः सन् सम्यक् सर्पतीति माधवाचार्यः ।
 अंहसः प्रापस्य पतिरिति तत्तथेति संसर्पादस्यतौ भानुलङ्घित-
 चयमासयोर्नाम्नो कठशास्त्राश्वलायनब्राह्मणम् “अर्धमासा वै
 अधस्तात् सन्तोऽकामयन्त मासाः स्याम इति ते द्वादशाहं
 क्रतुमुपायन् द्रयोदशं ब्राह्मणं कृत्वा तस्मिन् सृष्टोदतिष्ठन्
 तस्मात् सोऽनायतन इतरानुपजीवतीति तस्मात् द्वादशाहस्य
 त्रयोदशेन ब्राह्मणेन भवितव्यमिति” । अथार्यो अयस्वामिना
 व्याख्यातः । ते चार्धमासास्त्रयोदशं मलमासं ब्राह्मणं कृत्वा

मलमासतत्त्वम् ।

७८३

द्वादशाहं कृतमुपायन् उपाहृतवन्तस्तस्मिन्मलमासे मृष्टा
 संमाज्यं किमित्थाकाङ्क्षायाम् अरातौरित्यध्याङ्गियते अरातौः
 पापानि संमाज्यं उदतिष्ठन् पापभारशून्या उत्थिता अभवन्नि-
 त्यर्थः । तत्र पापनिर्माज्यनार्थवादात् सम्भवत्कालान्तरं कर्म
 तत्र न कर्तव्यं न तु निरवकाशमिति अर्थवादाद्विधिकस्यनायाः
 प्रतीतिवाधेनैवौचित्यात् अतो नित्यनैमित्तिकशान्तिकादेर्म-
 लमासेन पर्युदासः सोऽनायतन इति नाप्यस्य चैत्रादिवत्
 प्रतिनियतस्यानमित्यर्थः । इतरानुपजीवतीति मासान्तरेषु
 चन्द्रचयवृद्धिभ्यां तस्योपजननात् । आश्वलायनब्राह्मणं “प्राच्यां
 दिशि वै देवा सोमं राजानमक्रौणन् तस्मात् प्राच्यां दिशि
 क्रौणते त्रयोदशान्यासादक्रौणन् तस्मान्नयोदशो मासो नातु-
 दिद्यते पापो हि सोमविक्रयीति” । अस्या यमर्थः यतोऽधिमासः
 सोमविक्रयी अतोऽसावितरमासवसानुविद्यते विद्यमानोऽपि
 कर्मभ्रमहेत्वादसन्निवेत्यर्थः सोमविक्रय्यपि ऋत्विगन्तरवत् । अत-
 एव पैठौनसिः । “श्रौतस्मार्त्तक्रियाः सर्वा द्वादशे मासि कौर्त्तिताः ।
 त्रयोदशे च सर्वास्ता निष्फला इति कौर्त्तिताः ॥ तस्मान्नयोदशे
 मासि कुर्यात्तान कथञ्चन । कुर्वन्नरकमाप्नोति कुर्यादात्मविना-
 शनम्” ॥ द्वादशे प्रकृते त्रयोदशे मलमासे अत्र यन्मलमासस्य
 त्रयोदशत्वमुक्तं तदगत्या व्युत्क्रमगणनेन प्रकृतस्यैव त्रयोदशत्वं
 साहचरिकं तथा च “क्षचित्त्रयोदशेऽपि स्यादाद्यं मुक्ता तु वत्-
 सरम्” इति गृह्यपरिशिष्टं “मलं वदन्ति कालस्य मासं काल-
 विदोऽधिकम् । नेहेतात्र विशेषेज्यामन्यत्रावश्यकादिभिः” ॥
 विशेषेज्यां वैशाखाद्युक्तेष्वेन विहितयागम् । आवश्यकात्
 निरवकाशात् । तथा च कालमाधवौये काठकगृह्यपरि-
 शिष्टं “महालयाष्टकायाहमुपाकर्मादिकर्म यत् । स्पष्टमास-
 विशेषाख्य विहितं वर्जयेन्मले” ॥ स्पष्टमासविशेषेति चैत्र-
 वैशाखादिमासोक्तेष्वेन विहितमित्यर्थः ।

७८४

मन्त्रमाधतत्त्वम् ।

अथ दीक्षाकालः । सा च मन्त्रमासे न कार्या यथागस्य-
 संहितायाम् । “यदा ददाति सन्तुष्टः प्रसन्नवदनो मनुम् ।
 अथमेव तथा चैवमिति कर्त्तव्यताक्रमः ॥ विशुद्धदेशकालेषु
 शुद्धात्मा नियतो गुरुः । सङ्कल्पोपोष्यकर्त्तव्यमङ्गरारोपणं
 सुने ॥ कुर्यान्मन्दौमुखं आहमादौ च स्वस्तिवाचनम् ।
 स्वष्ट्योक्तप्रकारेण तदेतद्दिदधौत वे ॥ मधुमासे भवेद् दुःखं
 माधवे रत्नसञ्चयः । मरणभवति ज्येष्ठे पाषाढे बभ्रुनाशनम् ॥
 सम्पत्तिः आवणे नूनं भवेद्वाटपदे क्षयः । प्रज्ञानामाश्रिने
 मासि सर्वतः शुभमेव हि ॥ ज्ञानं स्यात् कार्तिके सौख्यं
 मार्गशीर्षे भवत्यपि । पौषे ज्ञानक्षयो माघे मवेन्मोघा विव-
 र्धनम् ॥ फाल्गुनेऽपि विवृद्धिः स्यान्मलमासं विवर्जयेत् । गुरौ
 रवौ दिने शुक्ले कर्त्तव्यं बुधसोमयोः ॥ अश्विनीभरणीस्वाती-
 विशाखाहस्ताभेधु च । ज्येष्ठोत्तरत्रयेष्वेवं कुर्यान्मन्त्राभिषेच-
 नम् ॥ शुक्लपक्षे च कृष्णे वा दीक्षा सर्वसुखावहा । पूर्णिमा
 पञ्चमी चैव द्वितीया सप्तमी तथा ॥ त्रयोदशौ च दशमी
 प्रशस्ता सर्वकामदा । पञ्चाङ्गशुद्धदिवसे सोदये शशितारयोः ॥
 गुरुशुक्रोदये शुद्धे लम्बे द्वादशशोधिते । चन्द्रतारानुकूले च
 शस्यते सर्वकर्मसु ॥ सूर्यग्रहणकालेन समानो नास्ति कश्चन ।
 तत्र यद्यत्कृतं सर्वमनन्तफलदं भवेत् ॥ न मासतिथिवारा-
 दिशोधनं सूर्यपर्वणि । ददातौष्टं गृहीतं पत्तस्मिन् काले
 गुरोर्नृषु ॥ सिद्धिर्भवति मन्त्रस्य विनायासेन सेव्यतः” ॥ मनुं
 मन्त्रम् । अङ्गुरारोपणमागमप्रसिद्धम् । शुभकालत्वं दर्शयति ।
 मधुमासेत्यादि । पञ्चाङ्गशुद्धदिवसे तिथिवारनक्षत्रकरणयोग-
 शुद्धदिवसे । तथा च महाकपिलपञ्चरात्रम् । “एवं नक्षत्र-
 तिथ्यादौ करणे योगवासरे । मन्त्रोपदेशो गुरुणा साधकस्य
 शुभावहः” ॥ सोदये शशितारयोरिति जन्मचन्द्राद्यतारयोरा-

मलमासतत्त्वम् ।

७८५

सुकृत्सहिते गुरुशुक्रोदये गुरुशुक्रानस्तमये । एतत्तु समय-
शुभान्तरो लक्षणम् । द्वादशशोधिते द्वादशांशशोधिते । ज्ञान-
भाषायाम् । “रविसंक्रमणे चैव सूर्यस्य ग्रहणे तथा” ।
तथा । “तत्र लग्नादिकं किञ्चित् विचार्य कथञ्चन” । तत्त्व-
सारे । “यदैवेच्छा तदा दीक्षा गुरोराज्ञानुरूपतः । न तिथिर्न
व्रतं हीमो न स्नानं न जपः क्रिया ॥ दीक्षायाः कारणं किञ्चित्
स्वेच्छयाते तु सदगुरौ” ॥ सिद्धमन्त्रगुरौ । दीपिकायाम् ।
“ध्रुवसूदनक्षत्रगणे रविशुभवासरेषु सत्तिथौ सदगुरौ दीक्षा
स्त्रिरत्नमे शुभे चन्द्रे केन्द्रे कोणे शुभे गुरौ धर्मे” । ध्रुवाणि
द्वौष्ठ्युत्तराणि रोहिणी च । सृदूनि चिन्नानुराधा मृगशिर-
रेवत्यः । केन्द्रं लग्नचतुर्थसप्तदशकम् । कोणं नवपञ्चकम् ।
धर्मो नवमः । वीरतन्त्रे । “रोहिणी श्रवणाद्री च धनिष्ठा
चोत्तराश्रयम् । पुष्यः शतभिषाकेऽर्को च दीक्षा नक्षत्रमिष्यते” ॥
अर्को हस्तः । रक्षावर्त्या “योगाश्च प्रीतिरायुष्मान् सौभाग्यः
शोभनो धृतिः । हृदिर्ध्रुवः सुकर्मा च साध्यः शुक्रश्च हर्षणः ॥
शरीयांश्च शिवः सिद्धो ब्रह्मा इन्द्रश्च षोडश” ॥ तथा “शुभानि
करणानि सुदीक्षायाश्च विशेषतः । शकुन्यादौनि विष्टिश्च
विशेषेण विवर्जयेत्” ॥ शकुन्यादौनि शकुनिनामचतुष्टयद
किन्तुपानि । “कृष्णेऽष्टम्यां चतुर्दश्यां पूर्वपञ्चदिने तथा” ।
कृष्णं कृष्णपक्षे । कालोत्तरे “भूतिकामैः सिते सदा” ।

अथ दीक्षायां प्रतिप्रसवः । राघवभट्टवृत्तसारसंग्रहे । “शिव-
स्त्रिजम्बदिवसे संक्रान्तौ विषुवायने । सत्तैर्येऽर्कविधुशसे
तन्तुदामनपर्वणोः ॥ मन्त्रदीक्षां प्रकुर्वाणो मासर्चादोष
शोधयेत्” ॥ तन्तुपर्व परमेश्वरोपवीतदानतिथिः श्रावणो
पूर्णिमा । दामनपर्व दमनभञ्जनतिथिश्चैवशुक्लचतुर्दशौ ।
कूर्मपुराणे हिमालयं प्रति देवीवाक्यम् । “यानि शास्त्राणि

७८६

मलमासतत्त्वम् ।

दृश्यन्ते लोकेऽस्मिन् विविधानि च । श्रुतिस्मृतिविरुद्धानि
 निष्ठा तेषां हि तामसौ ॥ करालभैरवश्चापि यामलं वाम-
 माश्रितम् । एवंविधानि चान्यानि मोहनार्थानि तानि तु ॥
 मया सृष्टानि चान्यानि मोहायैषां भवार्णवे” ॥ तस्मात्
 सद्भिः श्रुतिस्मृतिविरुद्धे वर्त्मनि न कदाचित् पदं न्यस्तव्यम् ।
 आर्यादिदुष्टमन्त्रप्रतीकारस्तु । “एषु दोषेषु सर्वत्र मायां
 काममथापि वा । चिद्धा चादौ श्रियं दद्यात् तद्दूषणविमुक्तये ॥
 तारसंपुटितो वापि दुष्टमन्त्रो विशुद्धति । यस्य तत्र भवेद्भक्तिः
 सोऽपि मन्त्रोऽस्य सिद्धति” ॥ भुवनेश्वरीपारिजातेऽपि ।
 “मायाबीजसमायुक्तः क्षिप्रं सिद्धिप्रदो भवेत् । पिण्डस्तु
 केवलो मन्त्रो मायाबीजोज्ज्वलीकृतः ॥ मायाबीजात् भवेत्
 प्राणो बीजश्चेतन्यबीर्यवत्” ॥ नारदीये । “यदृच्छया श्रुतं
 मन्त्रं हृदयेनापि हठेन वा । पत्रेक्षितं वा गाथाञ्च तमुपेक्ष्य
 त्वनर्थकम् ॥ प्रविश्य विधिवद्दोक्षामभिषेकावसानिकाम् ।
 श्रुत्वा तन्त्रं गुरोर्लब्धं साधयेदौषितं मनुम्” ॥ अन्यत्रापि ।
 “देशिकानुग्रहादेव देवता व्यक्तरूपिणौ । गुर्वनुज्ञाः क्रियाः
 सर्वा निष्फलाः स्युर्यतो भ्रुवम्” ॥ नारदीये । “कुर्वेन्नाचा-
 र्यशुश्रूषां मनोवाक्कायकर्मभिः । शुद्धभावो महोत्साहो
 बोद्धा शिष्य इति स्मृतः ॥ न तूपदेशः पुत्रस्तु व्यत्ययी वस्तु-
 दस्तथा” ॥ व्यत्ययी परस्परविद्यादायौ । प्रयोगसारे ।
 “तत्रापि भक्तियुक्ताय पुत्राय वस्तुदाय च” । अन्यत्रापि “यथा
 देवे तथा मन्त्रे यथा मन्त्रे तथा गुरौ । यथा गुरौ तथा स्वात्म-
 न्येय भक्तिक्रमः स्मृतः” ॥ पिङ्गलामते । “नाध्यातो नार्चितो
 मन्त्रः सुसिद्धोऽपि प्रसीदति । नाजप्तः सिद्धिदो लोके नाद्भुतः
 फलदो भवेत् ॥ पूजा होमौ जपं ध्यानं तथा कर्मचतुष्टयम् ।
 अत्यन्तं संपन्नः कुर्वीत स्वयमेव सिद्धिं प्रच्छति” ॥ होम-

मन्त्रमासतत्त्वम् ।

७८७

स्वरीक्षरे । “चीर्णाचारव्रतो मन्त्री ज्ञानवान् भुसमाहितः ।
ब्रह्मनिष्ठो यातः ख्यातो गुरुः स्याद्भौतिको हि सः” ॥ एतानि
राघवभट्टवृत्तानि ।

अथ स्त्रीशूद्रयोः प्रणवयुक्त्वनभिषेधः । नृसिंहतापनीये ।
“सावित्रीं प्रणवं यजुर्लक्ष्मीं स्त्रीशूद्रयोर्नेच्छन्ति । सावित्रीं
प्रणवं यजुर्लक्ष्मीं यदि स्त्रीशूद्रो जानीयात् स मृतोऽधो-
नच्छतौति” ॥ नेच्छन्तीति पर्यन्तं पराशरभाष्येऽपि गोविन्द-
मद्वृतम् । “स्वाहाप्रणवसंयुक्तं शूद्रे मन्त्रं ददद्भिजः । शूद्रो
निरयमाप्नोति ब्राह्मणः शूद्रतामियात्” ॥

अथ दौर्घितस्याशौचे जपाद्यधिकारः । मन्त्रमुक्तावल्याम् ।
“जपो देवार्चनविधिः कार्यो दौर्घान्वितेनरैः । नास्ति पापं
यतस्तेषां सूतकं वा यतात्मनाम्” ॥ राघवभट्टवृत्तं नारद-
वचनम् । “अथ सूतकिनः पूजां वक्ष्याम्यागमचोदिताम् ।
स्नात्वा नित्यानि निर्वर्त्य मानस्याक्रियया तु वै ॥ वाह्यपूजा-
क्रमेणैव ध्यानयोगेन पूजयेत् । यदा कामौ न चेत् कामौ
नित्यं पूर्ववदाचरेत्” ॥ यत्तु नृसिंहकल्पे । सदा मन्त्रजपमुक्ता
“यदि स्यादशुचिस्तत्र स्मरन्मन्त्रं न तूचरेत् । मनो हि सर्व-
जन्तूनां सर्वदैव शुचि स्मृतम्” ॥ इति तन्मूत्रोच्चारणशौच-
परम् । रामार्चनचान्द्रकावृतमन्त्रोत्तरेऽपि । “अशुचिर्वा शुचि-
र्वापि गच्छांस्तृष्टन् स्वप्नपि । मन्त्रैकशरणो विद्वान्नसैव
सदाभ्यसेत्” ॥

अथाशौचे विष्णुकीर्तनम् । यथा “चक्रायुधस्य नामानि
सदा सर्वत्र कौर्त्तयेत् । नाशौचं कौर्त्तनं चास्य स पवित्रकरो
यतः” ॥ संवत्सरप्रदोषे । “न देशनियमस्तत्र न कालानियम-
स्तथा । नोच्छेष्टादो निषेधाऽस्ति हरिर्नामानि लुब्धक” ॥
तेन “नाशुचिर्देवर्षिर्षिष्टनामानि कौर्त्तयेत्” । इति विष्णु-
नामातिरिक्तपरम् ।

७८८

मलमासतत्त्वम् ।

अथाधिमासे विवाहादिनिषेधः । भीमपराक्रमे । “अधि-
मासे विवाहं यात्रां चूडां तथोपनयनादि कुर्याच्च सावकाशं
माह्वं न तु विशेषेज्याम्” अथ विवाहादिकौर्त्तनं निरव-
काशत्वेऽपि निषेधार्थम् । अन्यथा सावकाशमित्यनेनैव सिद्धेः ।
सावकाशश्च सम्भवत्कालान्तरं कर्म अतो निरवकाशस्यानन्य-
गतिकस्य प्रतिपत्तवोऽर्थात् सूचितः । तथा च मलमासाधि-
कारे काठकगृह्यम् । “कालेऽनन्यगतिं नित्यां कुर्याच्चैमि-
त्तिकीं क्रियाम्” । इहस्यतिः । “नित्यमैमित्तिके कुर्यात्
प्रयतः सन् मलिच्छुचे । तीर्थस्नानं गजच्छायां प्रेतश्राद्धं तथैव
च” ॥ नित्यमहरहः पुरस्कारविहितं स्नानसन्ध्यापञ्चमहा-
यज्ञादि । काम्यमपि तथाविधसङ्कल्पितर्यात्किञ्चिद्व्यदानशिव-
पूजादि । व्यक्तं भविष्ये । “कुर्यात् प्रात्यहिकं कर्म प्रयत्नेन
मलित्शुचे । नैमित्तिकञ्च कुर्वीत सावकाशं न यद्भवेत्” ॥
न च नित्यपदं यदकरणे प्रत्ययायस्तत्परम् । तथात्वे गज-
च्छायाप्रेतश्राद्धयोरुपादानं व्यर्थं स्यात् । तथा च काल-
माधवौये मत्स्यपुराणम् “वर्षे वाहरहः श्राद्धं दानञ्च प्रति-
वासरम् । गोभूतिलहिरण्यानां मासेऽपि स्वाभालित्शुचे” ॥
एवञ्च “दातव्यं प्रत्यहं पात्रे निमित्तेषु विशेषतः” इति याज्ञ-
वल्क्योक्तं सङ्गच्छते । काठकगृह्यपरिशिष्टम् । “प्रवृत्तं मल-
मासात् प्राक् यत् कर्म न समापितम् । आगते मलमासेऽपि
तत् समाप्यमसंशयम्” । ब्रह्मसिद्धान्ते । “धारव्यं कर्म यत्
किञ्चित्तत् कार्यं हि मलिच्छुचे” । नैमित्तिकं मासदिनसंवत्स-
रादिविशेषनियमशून्यावश्यकत्वेनैकादाचित्कनिमित्तोत्पन्नम् ।
अतएवाचारमाधवौये वौधायनेनास्यागन्तुकत्वेनोपादानमक-
रणे दोषाभिधानञ्च कृतं यथा “यस्य नित्यानि तुष्टानि तथै-
वागन्तुकानि च । विपदग्रस्तोऽपि न स्वर्गं गच्छेत्तु पतितो हि

मलमासतत्त्वम् ।

७८६

सः” ॥ तच्चाभ्युदयिकादि । “नैमित्तिकमथो वक्ष्ये आह-
मभ्युदयार्थकम् । पुत्रजन्यानि तत् कार्यं जातकर्मसमं नरैः”
इति माकण्डेयपुराणात् । अन्यदप्येवं जातकर्मसममित्यनेन
नाङ्गीच्छेदात् प्रागपि कर्त्तव्यतोक्ता । अभ्युदयार्थकम् । अभ्यु-
दयप्रयोजनकम् । तथा च शातातपः । “पूर्वाह्णे दैविकं आहं
कार्यमभ्युदयार्थिना” । तेमात्रात्मशब्दप्रयोगो भ्रान्तानामिति ।
जातकर्माद्यपि मलमासे कार्यम् । “जातकर्मान्त्यकर्माणि
नवश्राद्धं तथैव च । मघात्रयोदशौश्राद्धं श्राद्धान्यपि च
षोडश ॥ चन्द्रसूर्यग्रहे स्नानं श्राद्धं दानं तथा जपम् ।
कार्याणि मलमासेऽपि नित्यं नैमित्तिकं तथा” ॥ हेमाद्रि-
माधवाचार्येष्टतयमवचनात् । मघात्रयोदशौश्राद्धस्य मल-
मामकर्त्तव्यतायां निरवकाशत्वं वौजं तदष्टौयभासान्तरे तद-
लाभात् । यत्तु गर्गवचनम् । “नामाश्रप्राशनं चौडं विवाहं
भोष्णिवन्धनम् निष्क्रमम् । जातकर्माणि काम्यं वृषविसर्जनम् ।
अस्तं गते गुरौ शुक्ले बाले वृद्धे मलिन्मुचे । उपायनमुपारब्धं
व्रतानां नैव कारयेत्” ॥ उपायनं प्रतिष्ठा । तन्नामकरणाश्र-
प्राशननिष्क्रमणजातकर्मणां प्रधानकानाकृतानां वेदितव्यम् ।
तदाह स एव । “नाम कर्म च जातेष्टिं यथाकालं समाचरेत् ।
अतिपातेऽपि कुर्वीत प्रशस्ते भासि पुण्यदे” ॥ स्मृतिः । “श्राद्ध-
जातकनामानि ये च संसारमाश्रिताः । मलिन्मुचेऽपि कर्त्तव्या
काम्या इष्टौच वर्जयेत्” ॥ संस्कारमाश्रिताः अश्रप्राशननिष्क्रम-
मणादयः । इति माधवाचार्यः । अन्त्यकर्माणि वृद्धनदह-
नोदकदानपिण्डदानास्थिसञ्चयनादौनि । नवश्राद्धं “चतुर्थं
पञ्चमे चैव नवमेकादशे तथा । यदत्र दौयते जन्तोस्तत्रव-
श्राद्धमुच्यते” ॥ इति यमोक्तं तच्च चतुर्थादियद्वर्णं मरणदिना-
वधीति । षोडशश्राद्धानि तु । “द्वादशप्रतिभास्यानि पाद्यं

७१०

मलमासतत्त्वम् ।

षाण्मासिहे तथा । सपिण्डीकरणश्चैव इत्येतत् आह षोडशम्”
 इति कर्मप्रदोषोक्तानि । ननु मलमासे कृते सपिण्डीकरणे
 किमिति प्रकृते मासि प्रतिसांवत्सरिकं न क्रियते । इति चेन्न
 “पूर्णसंवत्सरे आहं षोडशं परिकौर्त्तितम् । तेनैव च सपिण्डत्वं
 तेनैवाद्भिकमिष्यते” ॥ इति हेमाद्रिद्वृतवचनात् । सकृत्
 कृते कृतः शास्त्रार्थ इति न्यायाच्च । एवमपकृष्य सपिण्डीकरणे
 मृताहे प्रत्याद्भिकं न क्रियते । सपिण्डीकरणेनैव प्रत्या-
 द्भिकमिहे । अतएव याज्ञवल्क्येन । “मृताहनि तु कर्त्तव्यं
 प्रतिमासन्तु वत्सरम् । प्रातःसंवत्सरश्चैवमाद्यमेकादशेऽहनि” ॥
 प्रतिसंवत्सरं आहं कर्त्तव्यमिति सामान्येनोक्तम् । न त्वेको-
 द्विष्टविशेषेणैतत् साम्यादिभेदेन आहस्य नानात्वात् । एतेन
 सपिण्डीकरणापकर्षपक्षे वर्षान्ते सांवत्सरिकं कार्यं बाधका-
 भावादिति औदत्तवाचस्पतिमिश्रोक्तं हेयम् । बालग्रहभूत-
 ग्रहनराधिपप्रबलतरशत्रुदुःसहरोगाभिभवाद्भुत-दुःखप्रपङ्गदौ-
 स्यादिनिमित्तकं शान्तिवर्मापि मलमासे कर्त्तव्यं विष्णुनापि ।
 “शान्तिस्तस्ययनेर्दोषघातान् शमयेत् परचक्रोपघाताञ्च”
 इत्युक्तं मलमासेऽपि कर्त्तव्यम् । शुद्धकालप्रतीक्षायामसङ्कल्-
 पानान्यगतिकत्वात् । अतएव “आत्मानं सततं गोपायौत”
 इति श्रुतौ सततमुक्तम् । ग्रहदौःस्थफलपाकमाह मार्कण्डेय-
 पुराणम् । “द्रव्ये गोष्ठेषु मृत्येषु सुदृत्सु तनयेषु च । भार्यायाञ्च
 ग्रहे दुष्टे भयं पुण्यवतां नृणाम् ॥ आत्मन्यथास्पुण्यानां
 सर्वत्रेवातिपापिनाम् । नैकत्रापि ह्यपापानां नराणां जायते
 भयम्” ॥ तदयमर्थः । यस्य दौर्बल्यौवनादिजनकं बलवत्-
 पुण्यमस्ति तेन तस्मिन्पापेषु सुखमपि दुष्कर्मप्रतिबन्धनं तत्प्रति-
 बन्धनं सत् तत्पुत्रादेस्तत् प्रतिघातकं पुण्यं नास्ति प्रत्युत तदनु-
 गुणमेव पापमस्ति तत्र तं हित्वा तत्पुत्रादेः पौडामावहतौति ।

मलमासतत्त्वम् ।

७८१

वहृचगृह्यपरिशिष्टम् । “यथा शस्त्रप्रहाराणां कवचं विनि-
 वारकम् । एवं देवोपघातानां शान्तिर्भवति वारणम्” ॥
 शान्तिधर्मद्वारा ग्रहदोःस्थ्यदुःखप्रादिसूचितैद्विकानिष्टहेतु-दुः-
 तनिवृत्तिः । स्वस्ति धर्मद्वाराभिप्रेतार्थसिद्धिः तस्यायनं प्रापकं
 यागदानादिमङ्गलहेतुगोरोचनादिद्रव्यधारणम् । आशौर्नि-
 मित्तभूताभिवादनानि च । यथा कल्पतरौ यमः । “अभि-
 वादयेत्तु यः पूर्वमाशिशं न प्रयच्छति । तददुष्कृतं भवेत्तस्य
 तस्माद्भोगं प्रपद्यते ॥ तस्मात् पूर्वाभिमाषी स्यान्नाल्लस्यापि
 धर्मवित् । सुरां पिबेति वक्तव्यमेवं धर्मो न लुप्यते ॥ स्वस्त्यीति
 ब्राह्मणे ब्रूयादायुष्मानिति राजनि । वर्धतामिति वैश्वेषु
 शूद्रे त्वारोग्यमेव च” ॥ स्वस्त्यीति प्रत्यभिवादानेतरपरम् ।
 मन्वादिविरोधात् । “यत् सुखं त्रिषु लोकेषु व्याधिव्यसन-
 वर्जितम् । यस्मिन् सर्वे स्थिताः कामाः सा स्वस्त्यीत्यभिसंज्ञिता” ॥
 आशिशः प्रकृतत्वात् सा आशौः । अङ्गिराः । “अप्रणामकृते
 शूद्रे स्वस्ति कुर्वन्ति ये द्विजाः । शूद्रोऽग्रे नरकं याति ब्राह्मण-
 स्तदनन्तरम्” ॥ ब्राह्मण इत्यनुष्ठप्ती मिताक्षरायां हारीतः ।
 “सत्रियस्याभिवादानेऽहोरात्रमुपवसेदेवं वैश्यस्यापि शूद्रस्याभि-
 वादाने तिराचमुपवसेत्” इति । अहोरात्राद्युपवासश्रवणा-
 न्मुन्यन्तरोक्तविपदशकनमस्काररूपलघुप्रायश्चित्तन्तु प्रमादादि-
 विषयं भ्रमकृतनमस्कृतविषयं वा । यथा मनुः । “यदि
 विप्रः प्रमादेन शूद्रं समभिवादयेत् । अभिवाद्य दश विप्रांस्ततः
 पापैः प्रमुच्यते” ॥ स्मृतिः “मातुः पितुः कनौयांसं न नमस्कृत्य-
 साधिकः । नमस्कृत्याद गुरोः पत्नीं भ्रातृजायां विमातरम्” ॥
 स्मृत्यर्थसारे । “स्त्रियो नमस्या वृद्धाश्च वयसा पत्युरेव ताः” ।
 यतः पत्युर्वयसा ता स्त्रियो वृद्धाः यतः कनिष्ठा अपि नमस्याः ।
 तत्राश्रयवन्दने हलायुधवृत्तम् । “चक्षुःस्यन्दं भुजस्यन्दं तथा

७८२

मलमासतत्त्वम् ।

दुःस्वप्नदर्शनम् । शत्रूणाञ्च समुत्थानमश्वत्थ शमयाशु मे ॥
 अश्वत्थरूपी भगवान् प्रीयतां मे जनार्दन । दृष्ट्वा तु दूरतः
 पापं सृष्ट्वा लक्ष्मोर्विवर्धते ॥ प्रदक्षिणे भवेदायुः सदाश्वत्थ
 नमोऽस्तु ते” ॥ शान्तिस्वस्त्यनयोः शूद्रस्याप्यधिकारः । तथा
 च अपिपालकारिकायां “स्मार्त्तं शूद्रः समाचरेत्” इति भविष्य-
 पुराणवचनञ्च । “चतुर्णामपि वर्णानां यानि प्रोक्तानि श्रेयसे ।
 धर्मशास्त्राणि राजेन्द्र शृणु तानि नृपोत्तम ॥ विशेषतश्च
 शूद्राणां पावनानां मनोषिभिः । अष्टादशपुराणानि चरितं
 राघवस्य च ॥ रामस्य कुरु शार्दूल धर्मकामार्थसिद्धये ।
 यथोक्तं मारतं वीर पराशर्य्येण धीमता ॥ वेदार्थं सकलं योज्य
 धर्मशास्त्राणि च प्रभो” ॥ तस्य संस्कारमाह यमः । “शूद्रो-
 ऽप्येवंविधः प्रोक्तो विना मन्त्रेण संस्कृतः । न केनचित् सम-
 सृजत् छन्दसा तं प्रजापतिः” ॥ तं शूद्रं ब्रह्मपुराणम् ।
 “विवाहमात्रं संस्कारं शूद्रोऽपि लभते सदा” । मातृशब्दोऽत्र
 न विवाहेतरसंस्कारनिवर्त्तकपरः । किञ्चन्यत्र मन्त्रसम्बन्ध-
 निषेधपरः । यमवचनेन गर्भाधानादिसंस्कारप्रतिपादनादिति
 शूलपाणिमहामहोपाध्यायः । “यार्धक्रमेण सर्वत्र शूद्रावाज-
 सनेयिनः” । इति महाजनपरिग्रहीतवचनाद् यजुर्वेदविधि-
 नैव ते कर्म कुर्युः । पुराणान्याह विष्णुपुराणम् । “अष्टादश
 पुराणानि पुराणज्ञाः प्रचक्षते । ब्राह्मं पाश्च वैष्णवञ्च शैवं
 भागवतं तथा ॥ तथान्यस्वारदीयञ्च मार्कण्डेयञ्च सप्तमम् ।
 आम्नेयमष्टमञ्चैव भविष्यं नवमं तथा ॥ दशमं ब्रह्मवैवर्त्तं लौक-
 मेकादशस्तथा । वाराहं द्वादशञ्चैव स्कान्दञ्चात्र त्रयोदशम् ॥
 चतुर्दशं वामनकं कौर्मं पञ्चदशस्तथा । मातृञ्च गारुडञ्चैव
 ब्रह्माण्डञ्च ततः परम्” ॥ कौर्मं “अन्याम्युपपुराणानि मुनिभिः
 कथितान्यपि” । तानि च नरसिंहनन्द्यादित्य कालिका-

मलमासतत्त्वम् ।

७६३

पुराणादीनि यथा “षाद्यं सनतकुमारोक्तं नारसिंहं ततः
 परम् । तृतीयं वायव्येषु कुमारेण च भाषितम् ॥ चतुर्थ-
 शिवधर्माख्यं साक्षाच्चन्द्रीशभाषितम् । दुर्वाससोक्तमाश्लेष्यं
 नारदौयमतः परम् ॥ नन्दिकेश्वरयुग्मश्च तथैवोचनसेरितम् ।
 कापिलं वारुणश्चाथ कालिकाह्वयमेव च ॥ भाट्टेश्वरं तथा
 शाय्यं देवं सर्वार्थसिद्धिदम् । पराशरोक्तमपरं मारीचं भास्कर-
 राह्वयम्” ॥ देवं देवीपुराणं तेन द्विजातिविहितविशेषकर्म-
 तरसकलस्मार्त्तकर्मणि शूद्रस्याधिकारः । अतएव भारते आनु-
 शासनिके पर्वणि “अहिंसकशुभाचारो देवता-द्विजपूजकः ।
 शूद्रो धर्मफलैरिष्टैः स्वधर्मेरेव युज्यते” ॥ अतएव शूद्रानुवृत्तौ
 मनुः । “धर्मेऽप्यस्तु धर्मज्ञाः सतां वृत्तिमनुष्ठिताः । मन्त्रवर्जं
 न दुष्यन्ति प्रशंसां प्राप्नुवन्ति च” ॥ ये पुनः शूद्राः स्वधर्म-
 वेदिनो धर्मप्राप्तिकामास्त्रैवर्षिकाचारमनिषिद्धमाश्रितास्ते
 वक्ष्यमाण नमस्कारितरमन्त्ररहितं कर्म कुर्वाणान् प्रत्यवायिनः
 स्वातिमाजश्च भवन्ति एवमेव कुल्लूकभट्टः । तथा “धर्मोपदेशं
 दर्पेण विप्राणामस्य कुर्वतः । तप्तमासेचयेत्तैलं वज्रो श्रोत्रे च
 पार्थिवः” ॥ तथा “अतोनापि हि शूद्रेण न कार्यो धनसञ्चयः ।
 शूद्रोऽपि धनमासाद्य ब्राह्मणानेव बाधते” ॥ शूद्रस्य पूर्त्ताधि-
 कारमाह जातूकर्णः । “वापौकूपतडागादिदेवतायतनानि
 च । अन्नप्रदानमारामाः पूर्त्तमित्यभिधीयते” ॥ आरामः पुण्य-
 फलोपचयहेतुर्भूमागः । “अग्निहोत्रं तपः सत्यं वेदानाञ्चानु-
 पासनम् । आतिथ्यं वैश्वदेवश्च इष्टमित्यभिधीयते ॥ अन्नोप-
 रागो यद्दानं पूर्त्तमित्यभिधीयते । इष्टापूर्त्तं द्विजातीनां धर्मः
 सामान्य उच्यते । अधिकारी भवेच्छूद्रः पूर्त्तं धर्मं न वैदिके” ॥
 वैदिके वेदाध्ययनसाध्ये । अग्निहोत्रादाविति रत्नाकरः । एवं
 स्त्रौषामपि पूर्त्ताधिकारः । यथा मारीचानुवृत्तौ वृहस्पतिः ।

७८४

मन्त्रमासतत्त्वम् ।

“पितृव्यगुरुदौहित्रान् भर्तुः स्त्रियमातृकान् । पूजयेत् बन्ध-
 पूर्त्ताभ्यां वृद्धानाद्यातिथीन् स्त्रियः” ॥ पतेन जलाशयोत्सर्गे
 मोरवतरणानुमन्त्रणयोर्यजमानकर्तृकमन्त्रपाठः तत्रामन्त्रव-
 तथा स्त्रीशूद्रयोरनधिकारेण तद्वति यागेऽप्यनधिकारः । विज्ञे-
 योपदेशविरहादिति हेतुनिर्णयोक्तं निरस्तम् । अतएव तयो-
 र्जलाशयोत्सर्गादिष्वयज्ञवेदी-होमादिसमाचारः । अथ होमो
 वद्धौ न साक्षात् कल्पतरुवृक्षाकरधृतापस्तम्बवचनात् । तद्यथा
 चारुलवणाद्युपक्रम्य “तदुतमद्वुतश्चाग्नी न स्त्री जुहुयादनु-
 पेतः” इति अनुपेतः अनुपनोतः किन्तु ब्राह्मणद्वारा
 करणीयः । “श्रौतस्मार्त्तक्रियाहेतोर्हृणुयादृत्विजः स्वयम्”
 इति याज्ञवल्क्योक्तेः । “ऋत्विग्वादे नियुक्तौ च समौ सम्परि-
 कौत्तितो । यज्ञे स्वाभ्याप्रयात् पुष्पं हानिं वादेऽथ वा जयम्” ॥
 इति वृहस्पत्योक्तेः । वैदिकेतरमन्त्रपाठे शूद्रादेरप्यधिकारः ।
 वेदमन्त्रवर्जं शूद्रस्येति छन्दोगाह्निकाचारचिन्तामणिधृतस्मृतौ
 वेदेति विशेषणात् । “शूद्रोऽप्येवंविधः प्रोक्तो विना मन्त्रेण
 संस्त्रतः । न केनचित् समसृजत् छन्दसा तं प्रजापतिः” इति
 यमस्मृतौ छन्दसा वेदेन इत्युक्तेः । तं शूद्रम् । पञ्चयज्ञज्ञान
 आद्येषु वैदिकेतरमन्त्रोऽपि निषिद्धः । शूद्रमधिकृत्य । “नम-
 स्कारेण मन्त्रेण पञ्चयज्ञाच्च हापयेत्” इति याज्ञवल्क्योद्येन ।
 “ब्रह्मक्षत्रविशामेव मन्त्रवत् ज्ञानमिष्यते । तूष्णोमेव हि
 शूद्रस्य सनमस्कारकं मतम्” इति योमियाज्ञवल्क्योद्येन आह-
 मधिकृत्य “अयमेव विधिः प्रोक्तः शूद्राणां मन्त्रवर्जितः । अम-
 न्नस्य तु शूद्रस्य विप्रो मन्त्रेण गृह्यते” इति वराहपुराणीयेन
 च नमस्कारेणेति तूष्णोमिति मन्त्रवर्जित इत्यभिधानात् ।
 अभियुक्तानां मन्त्रोऽयमिति समाख्यानं मन्त्रलक्षणमिति
 भाषवाचार्यः । एवञ्च “आधयेच्चतुरो वर्णान् कृत्वा ब्राह्मण-

मलमासतत्त्वम् ।

७८५

मद्यतः । वेदस्याध्ययनं ह्रीदं तच्च कार्यं मद्यत् स्मृतम् ॥ इति
 मोक्षधर्मोक्तं वेदस्य शूद्रश्रावणमप्येतद्विषयम् । शूद्रस्य पुरा-
 णादेरनध्ययनविधिमाह भविष्ये । “अध्येतव्यं न चाग्रेन
 ब्राह्मणं क्षत्रियं विना । श्रोतव्यमिह शूद्रेण नाध्येतव्यं
 कदाचन” ॥ तथा “ब्राह्मणं वाचकं विद्यान्ववर्णजमादरात् ।
 श्रुत्वान्ववर्णजाद्राजन् वाचकात्तरकं व्रजेत्” ॥ तथा “अप्यर्थं
 बुध्यमानस्तु समयं कृत्स्नशो नृप । ब्राह्मणादिषु वर्णेषु
 श्रपयन् विधिवच्चृप ॥ य एवं वाचयेद्राजन् स ज्ञेयः सात्त्विको
 बुधैः” । तथा “सत्यं सर्वकर्माणि भक्तिश्रद्धासमन्वितः ।
 सततं पूजयन् यस्तु वाचकं श्रद्धया नृप ॥ नित्यनैमित्तिके
 कार्ये गुरवे च ददत सदा । य एवं शृणुयाद्दौरः स ज्ञेयः
 सात्त्विको बुधैः” ॥ गुरवे च इत्यत्र वाचकायेति । काम-
 चेमुक्तव्यतरु । वाराहे अयमेवेत्यस्य शूद्रमात्रनिष्ठत्वे शूद्रस्वे-
 त्वमेनैव सिद्धेरमन्त्रस्येति विशेषणं यावदमन्त्रध्यासार्थं परि-
 भाषार्थश्च ततश्चामन्त्रकर्तृकश्राद्धोपदानादि-कर्मसम्बन्धि-
 मन्त्रेण विप्रो गृह्यते सम्बध्यते । स्त्रियास्त्वमन्त्रकता “अमन्त्रा
 हि स्त्रियो मता” इति शुद्धिरन्नाकरष्टतथैवायनवचनात् ।
 अनुपनीतस्य आह्वातिरिक्ते मन्त्रपाठनिषेधमाह मनुः । “ना-
 भिव्याहारयेद् ब्रह्म स्वधानिनयनादृते । शूद्रेण हि समस्ता-
 बद्यावद्देहो न जायते” ॥ स्वधा श्राद्धं तच्चिनोयते सम्पाद्यते
 येन मन्त्रजातेन तस्मात् तेन स्त्रीशूद्रानुपनीतानां सर्वकर्माणि
 द्रव्यदेवतानुष्ठानादिदृष्टप्रयोजनप्रकाशाय ब्राह्मणेन मन्त्रः पठ-
 नोयः । मन्त्रपाठजन्यादृष्टसिद्धिर्नमस्कारेण यथा कृद्ध्यति ।
 “शौचं ब्राह्मणशुश्रूषा सत्यमक्रोध एव च । शूद्रकर्म तथा
 मन्त्रो नमस्कारोऽस्य दर्शितः” ॥ शूद्राधिकारे गीतमः । “अनु-
 मतोऽस्य नमस्कारो मन्त्रः” इति । एवं मलमासे प्रायश्चित्त-

७८६

मलमासतत्त्वम् ।

अपि निरवकाशनैमित्तिकत्वेन कर्त्तव्यम् । “विहितस्नानमु-
 ष्ठानाबिन्दितस्य च सेवनात् । प्रायश्चित्तं यत् क्रियते तन्नैमि-
 त्तिकमुच्यते” ॥ इति हृदयत्युक्तेः । अस्य च निरवकाशत्वम्
 अनारब्धप्रायश्चित्तस्य भुञ्जानस्य पापहृत्तेः । तथा चाङ्गिराः ।
 “कृते निःसंशये पापे न भुञ्जीतानुपस्थितः । भुञ्जानो वर्जयेत्
 पापमसत्त्वं पार्श्वदि ब्रुवन्” ॥ अनुपस्थितः परिषदित्यर्थः ।
 अतएव दक्षः । “नैमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति यथा-
 यथा । तथातथैव कार्म्याणि न कासस्तु विधीयते” ॥ नैमि-
 त्तिकानि कार्म्यानाति समानाधिकरणम् । निमित्तात् यज्ञ-
 दौःस्थ्यदुःखद्वादेः कर्त्तव्यत्वेन प्रतीतानि नैमित्तिकानि निमि-
 त्तवृत्तदोषशान्तिकामनया क्रियमाणानि तान्येव कार्म्यानि
 न कासस्तु विधीयते इति उदगयनशुक्लपक्षदिनपूर्वभागादि-
 रूपः कालो नानुबध्यते । तेन एतद्व्यतिरिक्ते दक्षिणायनादौ
 निन्दिते मणिगुचादौ च शान्तिकं कर्त्तव्यमिति । शान्तिक-
 पोष्टिष्वे कथ्यतेतद्वत् । तथा दत्तनष्टद्विरण्यखादाने स्तेयत्व-
 न्यवसादारब्धदानसम्यादकत्वाच्च मलमासेऽपि तद्वैयम् । तथाच
 विष्णुपुराणम् । “प्रमादतस्तु तद्वष्टं तावन्मात्रं गियोजयेत् ।
 अन्यथा स्तेययुक्तः स्वाहन्नदत्ते विनाशिनः” ॥ ब्राह्मणयो-
 क्तृष्टं ब्राह्मणसादक्यं यदि चौरादिनापक्रियते तदा तावदेव
 पुनरुक्तृण्य देयमिति दानसागरः । युक्तश्चित्तदित्यनेन पूर्व-
 वचनोपात्तदत्तानुकर्षात् । तद्यथा “तस्मात् सर्वात्मना पात्रे
 दद्यात् कनकसुत्तमम् । अपात्रे पातयेद्दत्तं सुवर्णं नरकार्णवे” ॥
 किञ्चान्यथेत्यनेनैवादाने प्राप्ते त्वदत्त इति पुनरुपादानं व्यर्थं
 स्यात् । एतेनानुक्तृष्टहेमनाशेऽपि तावदुक्तृण्य देयमिति
 मैत्रिलोक्तं निरस्तम् । उत्कृष्टाप्रतिपादितविषयमिति चण्डे-
 श्वरोऽपि साम्प्रदायिकास्तु । सर्वत्र एव सङ्कोचात् प्रायश्चित्त-

मलमासतत्त्वम् ।

७८७

भावरन्ति तेषां वाक्यन्तु । अथ प्रमादनष्टद्विरण्यतुल्यद्विरण्य-
 प्रदानजन्यपापसमपापामुत्पत्तिकाम इदं प्रमादनष्टद्विरण्यतुल्य-
 द्विरण्यमित्यादि दक्षिणा च अस्मभ्यस्ते प्रमादनष्टानन्तरम् सत्-
 सृष्टाप्रतिपादितेति विशेषः । हृदयस्यतिः । “नित्यनेमित्तिके
 कुर्यात् प्रयतः सन् मलिनश्च । तौर्यस्नानं गजच्छायां प्रेतश्राद्धं
 तथैव च” ॥ तौर्यस्नानमाहुतम् । अनाहुते निषेधस्य वक्ष्यमाण-
 त्वात् । गजच्छायापदं तद्विहितकर्मपरम् । गजच्छाया वरा-
 होष्ठा । “सैद्धिकेयो यदा भानुं ग्रसते पर्वसन्धिषु । गजच्छाया
 तु सा प्रोक्ता तत्र श्राद्धं प्रकल्पयेत्” ॥ अत्र च राहुर्वै हस्तौ-
 भूत्वा चन्द्रमसं ग्रसतीति श्रुतिमूलम् । सूर्यग्रहे चन्द्रासस्वा-
 वश्यक इति मूलमूलिनोर्विरोध इति मैथिलाः । तथा च विष्णु-
 धर्मोत्तरे । राहुं प्रति भगवदाक्यम् । “प्रवृत्तकाले तु संप्राप्ते
 चन्द्रार्कौ छादयिष्यसि । भूमिच्छायागतश्चन्द्रं चन्द्रगोऽर्कं
 कदाचन ॥ संच्छादयिष्यसि यदा तदा भावमवाप्स्यसि । स्नाने
 जप्ये तथा होमे दाने श्राद्धे सुरार्चने । पुण्यः स कालो भविता
 नित्यमेवासुरेश्वर” ॥ नित्यं मलमासादिप्रतिपिदकालेऽपि ।
 वस्तुतस्तु सूर्यग्रहेऽपि साक्षात् श्रुतिरस्ति । तथा च समय-
 प्रकाशे कठब्राह्मणम् । “हस्तौ वै भूत्वा स्वर्भानुरंशुभिरादित्यं
 तमसा पिदधातीति । अमावास्यां गते सोमे छाया या
 प्राप्नुवती भवेत् । गजच्छाया तु सा प्रोक्ता तत्र श्राद्धं प्रश-
 स्यते” ॥ इति वचनात् अमावास्याश्राद्धं मलमासेऽपि कार्यं
 इति मैथिलोक्तं हेयम् एतद्वृत्तस्य वक्ष्यमाणत्वात् । अत्र
 ब्रह्मपुराणोक्तगजच्छायायोगो न गृह्यते कन्यामलमासे त्रयो-
 दश्यां चित्रायामेव रवेरवस्थानेन तदसम्भवात् स च “योगो
 मघात्रयोदश्यां कुम्भरक्षायसंज्ञितः । भवेन्मघायां संख्ये तु
 शशिन्यर्के करे स्थिते” ॥ करे हस्तायां तत्स्थे सूर्ये । मघासंख्ये

७६८

महासाततत्त्वम् ।

चन्द्रे चेति मघात्रयोदश्यां कुक्षरच्छायसंज्ञितो योगो भवति ।
 वृक्षावस्थानञ्च सूर्यस्य कन्यादशमांशोत्तरकिञ्चिदधिकसपाद-
 त्रयोदशांशं यावत् । न चानेन कुक्षरच्छाययोगः सङ्केतितो न
 तु गजच्छायेति वाचं कुक्षरच्छायस्य गजच्छायादिका संज्ञा
 जाता अचेतीतत्प्रत्ययेन गजच्छायाया अपि सङ्केतितत्वात्
 धुस्यूरः कनकाक्षय इतिवत् । अथ कृत्यचिन्तामणौ । “कृष्णपक्षे
 त्रयोदश्यां मघास्त्रिन्दुः करे रविः । यदा तदा गजच्छाया
 आबे पुण्यैरवाप्यते” ॥ न च मघात्रयोदश्यामित्यनेनैव सिद्धे-
 र्मघायां संस्थितेत्यधिकमिति वाच्यम् । मघात्रयोदश्यामित्ये-
 तावन्मात्रोक्तेस्तियरेकादशेऽपि मघायोगे कालान्तरेऽपि योनः
 स्यात् अतो मघाया वर्त्तमानत्वार्थं मघायां संस्थे ग्रथिनौत्युक्तं
 तर्हि एतदस्तु किं मघात्रयोदश्यामित्यत्र मघापदोपादानमिति
 चेत् । “आहं तेनापि कर्त्तव्यं तैस्तैर्द्रव्यैः भुसञ्चितैः । त्रयो-
 दश्यां प्रयत्नेन वर्षासु च मघासु च” ॥ इति ब्रह्मपुराणौय-
 वधनान्तरस्य-विधिवान्मघासु-आह्वानमितीभूतमघात्रयोदश्या-
 मेव फलातिशयाय कुक्षरच्छायास्ययोगो भवतीति न निमि-
 त्तान्तरम् इत्येतदर्थमेव हि अतएवोक्तवचने आबे पुण्यैरवाप्यते
 इत्युक्तं न तु आह्वाय निमित्तान्तरमिति तथा चाधिकरणमा-
 लायां “काम्यो गुणः श्रयमाणो नित्यमर्थं विज्ञत्वाभिनिविशते
 इति न्यायाद् यथा गोदोहगुणो नित्यं चमससाधनकमपां
 प्रणयनं विज्ञत्वाभिनिविशत इत्युक्तं न तु गोदोहेन प्रणय-
 नान्तरम् । तेन यदा कन्यादशमांशापराह्णे मघात्रयोदश्या-
 लाभस्तदा तत्परदिने तल्लभाऽपि न कुक्षरच्छाययोगः पूर्वादन
 पव मघात्रयोदश्यायादिविधानात् । तथा च गृह्यपरिशिष्टम् ।
 “ययास्त्रं सविता याति पितरस्तासुपासते । तिथिन्तेम्यो-
 ऽपराह्णो हि स्रयन्दत्तः स्रयभूवा” ॥ एतेन कपालाधिकरण-

मसमासतत्त्वम् ।

७८६

न्यायादुभयदिने मध्याह्नकाले पूर्वदिन एवैकोद्दिष्टाहमिति
 मैथिलमतमपास्तम् । अन्यथा अपराह्निकपितृकृत्येऽपि
 तत्रायात् पूर्वदिन एव साभे ययास्तमिति वचनमनर्थकं स्यात् ।
 न चैतद्वचनमेव तत्रायमूलमिति वाच्यम् । अपराह्नो ह्येति
 स्वीकृत्यैतुमन्निगदेन पितृकृत्ये तत्रायानवकाशात् तस्मादाप-
 राह्निकेतराह्णेऽपि “शुक्लपक्षे तिथिर्ग्राह्या यस्यामभ्युदितो
 रविः । कृष्णपक्षे तिथिर्ग्राह्या यस्यामस्तमितो रविः” ॥ इति
 विष्णुधर्मोत्तरवचनादेव व्यवस्था । तथा च कालमाधवीये
 व्यासः । “द्वितीयादिकयुग्मानां पूज्यता नियमादिषु । एको-
 द्दिष्टादि हृदगादौ ऋषहृदगादिदेशना” ॥ एकोद्दिष्टादि
 हृदगादौ एकोद्दिष्टादि निमित्तीभूततिथिविशेषस्य हृदगादौ ।
 ऋषहृदौ चन्द्रस्य ताभ्यां शुक्लकृष्णपक्षौ लक्ष्येते । आदिशब्दा-
 दापराह्निकपितृकृत्येऽस्तगामिन्येव पूर्वोक्त ययास्तमिति वच-
 नात् । एवञ्च आह्ने निमित्तान्तरत्वेनानङ्गीकाराद्दौर्द्वीय-
 मैथिलान्ताभ्यां कुञ्जरच्छाययोगः फलातिशयार्थ इत्युक्तम् । ततश्च
 मघात्रयोदशौ आह्नं कृत्वा परदिने कुञ्जरच्छाययोगे आह्नं
 कर्त्तव्यमिति वाचस्पतिमिश्रोक्तं हेयम् । एवञ्च ब्रह्मपुराणे
 तेस्त्रीर्द्रव्यैः सुसञ्चितैरित्यभिधानात् गुणविशेषे फलविशेषः
 स्यात् इति न्यायाच्च यत्किञ्चिन्मधुनामिश्रमिति वचनाच्च ।
 “प्रोष्ठपद्यामतीतायां मघायुक्तां त्रयोदशौम् । प्राप्य आह्नं
 हि कर्त्तव्यं मधुना पायसेन च” ॥ इति शङ्खवचनादौ पाय-
 साभिधानं फलातिशयार्थम् । अतएव शातातपेन “पितरः
 सृष्टयस्यव्रमष्टकासु मघासु च । तस्माद्दद्यात् सदोदयुक्तो
 विद्वत्सु ब्राह्मणेषु च” ॥ इत्यब्राह्मणमात्रमुक्तम् । मनुनापि ।
 “यत्किञ्चिन्मधुना मिश्रं प्रदद्यात् त्रयोदशौम् । तदप्यक्षय-
 मेव स्यादर्षासु च मघासु च” । इत्यत्र यत्किञ्चिदित्युक्तम् ।

८००

महासातत्त्वम् ।

यत्किञ्चिदिति अप्रतिषिद्धमिति कुक्कूमहः । याज्ञवल्क्यो-
 नापि । “यद्देदाति गयास्थश्च सर्वमानन्त्यमश्रुते । तथा वर्षा-
 त्रयोदश्यां मघासु च विशेषतः” ॥ इति तथा वर्षात्रयोदश्यां
 मघात्रयोदश्यां विशेषतो मघानक्षत्रयुक्तायां तस्यां यत्किञ्चि-
 दीयते तत् सर्वमानन्त्यमश्रुते इति मिताचरा । देवलेनापि
 “ततोऽश्नं बहुसंस्कारं नेकव्यञ्जनवञ्जरः । चूषपेयसमृद्धश्च
 यथावदुपपादयेत्” ॥ इति समुच्चय उक्तो न त्रीहि यववह्नि-
 कल्पः । गुणप्रधानयोः समुच्चयस्यैव युक्तत्वात् । अतोऽत्र
 शुद्धाणामप्यधिकारः । अविभक्तानामपि पृथक् मघात्रयो-
 दश्यां आहमवाश्यकम् । यथा कृत्यचिन्तामणौ । “विभक्ता
 अविभक्ता वा कुर्युः आहमर्देविकम् । मघासु च तथान्यत्र
 नाधिकारः पृथग्विना” ॥ अर्देविकं प्रत्यादिक्कैकोद्दिष्टम् ।
 अन्यत्र कृष्णपचादौ नाधिकारो न नित्याधिकारः । “सपि-
 ण्डीकरणान्तानि यानि आहानि षोडश । पृथङ्मैव सुताः
 कुर्युः पृथग्द्रव्या अपि क्वचित्” इत्यत्रापिना समुच्चिता पृथक्
 द्रव्यस्य पुंसः । सपिण्डीकरणान्तानौति विशेषणात् तदुत्तर-
 आहानां फलार्तिशयार्थत्वेन पृथक्त्वं प्रतीयते । एवञ्च आह्राय
 विधिवाक्ये प्रोष्ठपद्यद्भूमघात्रयादशौश्रुत्या अर्थवादात् केवल
 त्रयोदशौश्राज्ञं निरस्तम् अर्थवादेन क्लृप्तविधिसम्भवे तदनु-
 गुणैव स्तुतिः क्रियत इति मघात्रयोदशौश्राज्ञे तु पुत्रवता
 पिण्डा न देयाः । “भोजकौ तिथिमासाश्च यावच्चन्द्रार्कसङ्क्रम-
 मम् । तत्रापि महतौ पूजा कर्त्तव्या पितृदेवते । ऋते
 पिण्डप्रदानन्तु ज्येष्ठपुत्रौ विवर्जयेत्” इति देवौपराणात् ।
 भोजकौ पञ्चमौ चन्द्रार्कसङ्क्रमोऽमावास्या पितृदेवते मघा-
 याम् । एवञ्चापिण्डकेन मघात्रयोदशौश्राज्ञेन सपिण्डकस्या-
 प्यश्वयुक् कृष्णपक्षआहस्य सिद्धिर्लाघवात् अपिण्डकेऽपि

मन्त्रमासतत्त्वम् ।

८०१

पिण्डाङ्गानामपि निवृत्तिः । प्रधाननिवृत्तावङ्गनिवृत्तेर्युक्त-
 त्वात् । अतएव हेमाद्रिनख्यवर्द्धमानभृतयातातपवचनम्
 “पिण्डनिर्वापरहितं यत्तु आद्यं विधीयते । स्वधावाचनस्यो-
 पोऽत्र विविरस्तु न सुष्यते । अक्षय्य दक्षिणा स्रस्ति सौमनस्यं
 तथास्त्विति” । इति भविष्यपुराणेऽपौष्ट्यवचनम् अक्षय्येति
 अक्षय्योदकदानम् । यथा हृन्दोगपरिशिष्टम् । “अक्षय्यो-
 दकदानस्तु अर्घ्यदानवदिष्यते । षष्ठैव नित्यं तत् कुर्याच्च
 चतुर्थ्या कदाचन” इति न चतुर्थ्येति तस्मै ते इत्यन्तस्य निषेधः
 षष्ठैवेत्येवकारेण गोत्रसम्बन्धनाम्नां षष्ठ्यस्तता प्रतीयते ।
 अक्षय्यविधानात् स्वधानिषेधः । तेन “ये चात्र त्वामनुयांस
 त्वमनु तस्मै ते स्वधा” इत्यक्षय्योदकदाननिषेधः । ननु गोभि-
 स्तेन ये चात्रत्वेति मन्त्रस्य तत्तत्स्थाने विशिष्योपदेशात् कथ-
 मक्षय्योदकदाने तत् प्रसन्निरिति चेत् सत्यं “बहूनामेवधर्मा-
 णामेकस्यापि यदुच्यते । सर्वेषामेव तत् कुर्यादेकरूपा हि ते
 स्मृताः” । इति वीधायनेनोक्ताकाङ्क्षया प्रसन्नेः प्रानुक्तपरि-
 शिष्टवचनेनापि ज्ञाप्यते । ततश्च हृन्दोगाग्रामक्षय्योदकदाने-
 तरत्र आद्ये कुशासनादि दाने सर्वत्रैवाविशेषाद् ये चात्रत्वेति
 पाठः विशिष्योपदेशस्तु प्रदर्शक इति अतएवानिरुद्धभट्टेनापि
 सर्वत्र वाक्ये आद्यविशेषकता चाद्योक्तर्गवाक्ये ये चात्रत्वेति
 वाक्यं सिद्धितम् । न चैवं सपिण्डकेनापिण्डकसिद्धिरिति
 सिद्ध्योक्तं युक्तमिति वाच्यम् । अनयोरेकतरकरणे पिण्डदानतद-
 भावाभ्यतराङ्गलोपस्यावश्यकत्वेनोभयत्रासाङ्गकरणानिष्यत्तेः ।
 काष्ठदेनापिण्डकस्यैवोचित्यात् । “मघायां पिण्डदानेन ज्येष्ठ-
 पुत्रो विनश्यति” इति निन्दाश्रुतेः । अथ पिण्डनिषेधस्य
 आद्याङ्गत्वे किं मानमिति चेत् । “अविच्छिन्ने कथं भावे यत्
 प्रधानस्य पश्यते । अविज्ञातफलं कर्म तस्य प्रकरणाङ्गता” ॥

८०२

मममासतत्त्वम् ।

इति न्यायस्य भावः वदभावेऽप्यविशेषात् । अतएव षोडश-
 षडष्टाभावे कत्वर्थतया च यादृच्छिकषडणप्रसक्त्यभावात्त्रि-
 षोऽयं न कत्वर्थः स्यादिति दायभागः । हेतुनिर्णयेऽपि साम्नि-
 कौरसेन पितुः अयाहे पित्रादित्यस्य आहे कृते तत्र माता-
 महादीनां आहाय न पुनः पार्वणारम्भः । वाजिनवत्तस्या-
 नुष्ठानाप्रयोजकत्वादिति स्वोक्तेनाष्टकादौ षाट्पौरुषिकत्वेऽपि
 “कर्षूपमन्वितं मुक्ता तथाश्च आहृषोऽश्मम् । प्रत्याश्चिन्तय
 शेषेषु पिण्डाः स्युः पण्डितस्थितिः” ॥ इत्युक्तं अयाहे त्रैपु-
 षिकमात्राभिधानपरेण विरोधाच्च । मातामहादीनां आहे
 स्वतोऽनुष्ठानाप्रयोजकत्वञ्च । “पितरो यच्च पूज्यन्ते तच्च
 मातामहा ध्रुवम्” । इत्यनेन पितृआहाधीनग्रहणैः । एतेन
 मघात्रयोदश्यां सपिण्डकापिण्डकोभयआहं पृथक् कार्यमिति
 निरस्तम् । न च पिण्डदानस्य आहाकृत्वेन प्राधान्यात्
 आहावृत्तिरिति वाच्यम् । “अदेवं भोजयेत् आहं पिण्डमेकञ्च
 निर्वपेत्” ॥ इति मनुवचने “आमआहं यदा कुर्याद्विधिज्ञः
 आहदः सुतः । न चाग्नी कारणं कुर्यात् पिण्डांस्तेनैव निर्व-
 पेत्” ॥ इति मत्स्यपुराणे “आहं सपिण्डकं कृत्वा कुक्कुडाद्व-
 मात्मना । विष्णुलोकं समुहृत्य नयेद्विष्णुपदं नरः” ॥ इति
 मयाप्रकरणौघधायुपुराणे च पिण्डातिरिक्तस्यैव आहत्वकीर्त्त-
 नादिति । न च “सह पिण्डक्रियायास्तु कृतायामस्य धर्मतः ।
 अनयैवावृता कार्यं पिण्डनिर्वपणं सुतैः” ॥ इति मनुवचने
 अक्षोक्षगस्येति कर्त्तव्यतोपदेशात् पिण्डदानस्य प्रधानत्वमिति
 वाच्यं प्रागुक्तमन्वादिवचनविरोधेन पिण्डपदस्य पितृपरत्वात् ।
 तथा च “ततः प्रभृति पितरः पिण्डसंज्ञास्तु लेभिरे” इति
 मत्स्यपुराणं तस्मात् पिण्डनिर्वपणं पित्रे दानमित्यर्थकम् ।
 न चैवमष्टकादिः पित्तः अयतिष्ठित्वे तत्र पार्वणे कृते निरग्ने-

महामासतत्त्वम् ।

८०३

नैकोद्दिष्टाचरणमिति वाच्यम् । “यद्येकदिवसे स्यातामेको-
द्दिष्टन्तु पार्वणम् । एकोद्दिष्टं निवृत्त्यैव पार्वणं विनिवर्त्तयेत्”
इति । नव्यवर्षमानष्टतवचनेन प्रागेकोद्दिष्टविधानात् । नत्वेवं
हृदिश्राद्धे कृते तद्दिने तदनन्तरमेकोद्दिष्टं पार्वणं वा भवेदिति
चेन्न आभ्युदयिके नाम्दौमुखविशेषणविशिष्टस्य पितृदेवतात्वम्
अन्यत्र केवलस्येति देवताभेदात् पार्वणानन्तरन्तु मार्कण्डेय-
पुराणेन नित्यश्राद्धे विकल्पविधानाच्च नित्यश्राद्धात् पार्वण-
सिद्धिः । यथा मार्कण्डेयपुराणम् । “नित्यक्रियां पितृणान्तु
केचिदिच्छन्ति सत्तमाः । न पितॄणां तथैवान्ये शेषं पूर्व-
वदाचरेत्” ॥

अथ पर्युदासविचारः । ननु भोजकौन्तिधिमासाद्य
इत्यत्रोपजोष्य वाधमिया “रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीत राक्षसो
कौर्त्तिता हि सा । सम्यग्योरुभयोश्चैव सूर्यं चैवाचरोदिते” ॥
इतिवत् पिण्डदानं विवर्जयेदिति पर्युदास इति चेन्न एत-
त्स्वातिदेशकभ्यत्वेन पर्युदासासम्भवात्तथा हि पिण्डदानं विव-
र्जयेदित्यस्य पिण्डेतरं दद्यादित्यर्थत्वेऽनुवादकतापत्तिस्तदित-
रस्य प्रकृतिवद्विकृतिरिति न्यायकभ्यत्वात् किन्तु तदितरदाने-
ऽपि कथं वा स न दीयते न च प्रापकविध्यभावादप्राप्तिर्विध्य-
भावेऽपि प्रकृतिवद्विकृति न्यायात् प्राप्तेः । एवं सघातिरिक्त
पिण्डं दद्यादिति पर्युदासेऽपि । न चैवं रात्रादौतरामा-
स्यायां श्राद्धं कुर्यादित्यत्र रात्रादावपि न कथं श्राद्धप्रसङ्गि-
रिति वाच्यं न्यायविध्योरभावात् । अतएव राजमार्त्तण्डे
निषेधातिक्रमादनष्टफलमुक्तम् । यथा “संक्रान्त्यामुपवासेन
पारणेन युधिष्ठिर । मघायां पिण्डदानेन ज्येष्ठपुत्रो विनश्यति” ॥
सम्यकाकालमाह वराहः । “भर्षास्तमयात् सम्या व्यक्तौभूता
न तारका यावत् । तेजः परिहानंरूपाभामोरर्द्धोदयं यावत्” ॥

८०४

सलमासतस्वम् ।

योगियाज्ञवल्क्यः “ऋतुवृद्धौ तु सततं दिनरात्रोर्यथाक्रमम् ।
 सन्ध्या मुहूर्तमाख्याता ऋतु वृद्धौ समास्तुता” ॥ तस्माद्-
 चर्यादचिरोदितकालेऽपि मुहूर्तमात्रं “रात्रौ आहं न कुर्वीत
 रात्रोरन्यत्र दर्शनात् । सूर्यादयमुहूर्तं च सन्ध्योश्चमयो-
 स्तथा” ॥ इति मदनपारिजाते माधवाचार्यधृतयातातप-
 वचनाच्च । एतेनाचिरोदित इत्यत्र मेथिलानां मुहूर्तद्वयवर्णनं
 हेयम् । अस्मादतिदेशस्यैव न पर्युदासः । अतिदेशस्तु-
 त्स्वरत्ने । “प्रकृतात् कर्मणो यस्मात्तत् समानेषु कर्मसु ।
 कर्मोऽतिदिश्यते तेन सोऽतिदेश इति स्मृतः” ॥ न च यत्तत्तु
 ये यजामहं कुर्यादनुयाजेष्वित्यत्र क्रियास्तरामावादेकवाक्य-
 तया उपजौव्यवाधमिया च पर्युदासोऽस्तु प्रकृते तु अमावा-
 स्यायां पितृभ्यो दद्याद्रात्रौ आहं न कुर्वीत इति क्रियायाः
 पृथगभिधानात् तयोः सार्थकत्वाय गत्यन्तराभावात् रात्राति-
 देशवदुपजौव्यवाधोऽस्तु इति वाच्यं न्यायनये यथा करोती-
 त्यत्र एक इत्यादौ च प्रकृतिप्रत्यययोरेकार्थत्वेऽपि सन्धेदेनान्य-
 तरवैयर्थ्यं तददत्तापि अन्यथा नामाविधिकस्यने गौरवात् ।
 अतएव शीरसश्चेत्रजयोः साम्ब्योरेव पार्वणं न तु क्रियाभेदेऽपि
 निरपेक्षेण विधिद्वयकल्पनम् । शीरसश्चेत्रजी पुत्रौ विधिना
 पार्वणेन च । प्रत्यब्दमितरे कुर्युरेकोहिष्टं सुता दश” इति ।
 “यत्र यत्र पदातव्यं सपिण्डीकरणात् परम् । पार्वणेन विधा-
 नेन देयमम्बिमता सदा” ॥ इति जावालमत्स्यपुराणवचना-
 भ्यामिति । किञ्च अदग्वदहमन्यायेन यावदप्राप्तं तावद्विधी-
 यते इति “सर्वदाख्यातसम्बन्धे श्रूयमाणे पदान्तरे । विधि-
 शब्दुपसंक्रान्तेः स्यादातोऽनुवादता” इति । महनये च सायं
 प्रातर्जुहोतीत्यनेन इवमस्याहुरहः सिद्ध्यैव सायं प्रातर्हवन-
 मन्वय दत्ता जुहोतीत्यादौ दध्यादेः करणत्वमात्रं विधेयम् ।

मलमासतत्त्वम् ।

८०५

“तद्दौरसचेद्वज कर्त्तृकप्रत्याब्धिकपार्धणविधिमन्द्याग्निमत्-
 कर्त्तृकत्वं विधीयते । एवमत्र तत्तद्विधिप्राप्त्याहकरणमनूद्य
 रात्रौतरत्वमात्रविधेयमिति । अन्यथा प्रसज्यपक्षे “पूर्वाह्णे
 माह्निकं श्राद्धमपराह्णे तु पैतृकम् । एकोदिष्टन्तु मध्याह्णे
 प्रातर्हृदिनिमित्तकम्” ॥ इति ब्रह्मपुराणोक्तवचनेन श्रमावा-
 स्यादिविधीनामेकवाक्यतया श्राद्धमात्रस्य दिवामात्रकर्त्तव्य-
 त्वाभावेनैकोद्दिष्टस्य मध्याह्नमात्रकर्त्तव्यत्वे यत्रोभयदिने-
 मध्याह्नाप्राप्तिस्तत्र तस्य कोपे प्रत्यब्धमिति वीष्माभङ्ग-
 प्रसङ्गः । अपि चैवं “यस्यैतानि न दीयन्ते प्रेतश्राद्धानि
 षोडश । पिशाचत्वं ध्रुवं तस्य दत्तैः श्राद्धशतैरपि” । इति
 यमवचनेन षोडशश्राद्धासम्पत्त्या पित्रादीनां प्रेतत्वापरीक्षारा-
 श्चाननर्थः स्यात् । पर्युदासपक्षे त्वमावास्यादिविधीनां
 रात्रौतरत्वेऽपराह्णादि विशेषविधीनां पाशस्यपरत्वम् । तत्रा-
 ध्येकवाक्यत्वे रात्रादौतरत्वं विशेषणवैयर्थ्यम् । ततश्च पशस्त-
 कालं विना रात्रादौतरकालेऽपि श्राद्धविधानाच्च श्राद्धलोपः ।
 अतपवापकर्षे एकाहे द्वादशाय वेति वचनमपि सङ्गच्छते ।
 अन्यथा मध्याह्नकालमात्रपरत्वे तत्र द्वादशश्राद्धानुपपत्तेः ।
 वस्तुतस्तु । वेदान्तकल्पतरावधिकरणमालायाश्च पर्युदासा-
 धिकरणस्य विषयवाक्यमेवं किल श्रूयते । “आवयेति चतुर-
 चरम् अस्तु वीषडिति चतुरचरं यजेति द्वाचरं ये यजामहे
 इति पञ्चाचरं द्वाचरो वषट्कारः एष वै सप्तदश प्रजापति-
 र्यज्ञे यज्ञेऽन्वायत्त इति ततो नानुयाजेषु ये यजामहं करो-
 तीति” । अत्र सप्तदशाक्षरो मन्त्रगणः प्रजापतित्वेन स्तूयते
 प्रजापतिरपि अष्टकारैकादशेन्द्रियशब्दस्पर्शरूपरसगन्धतस्मात्-
 पञ्चात्मकसप्तदशकलिङ्गशरीरसमष्टिरूपत्वात् यज्ञे यज्ञेऽन्वा-
 यत्तोऽनुगत इति । हि यत्किञ्चिद् यज्ञमनारभ्याधीतेन वाक्येन

८०६

महाभाष्यतत्त्वम्।

सर्वयज्ञेषु मन्त्रगणो विनियुक्त इति । यजतिषु ये यजामह-
 करणत्वमुद्दिष्टं तदुपदिश्य शान्नातं नानुयाजेष्विति । अत्र
 संशयः किं विधायकप्रतिषेधकयोरवैयर्थ्यम् विधिप्रतिषेध-
 सन्निपातादिकल्पः । किं वा पर्युदासोऽनुयाजातिरिक्तयाजेषु
 ये यजामहः कार्ये इति । नन्वेवं विषयसौन्दर्यात् प्राप्तस्य
 शास्त्रौघेण निषेधेन कथं न विकल्प इति चेत् तात्कालिकश्रेयः-
 साधनत्वं प्रत्यक्षबोधितं प्रतिषेधेन तु कालान्तरौघानिष्ट-
 हेतुत्वं ज्ञाप्यत इति विषयभेदेन तुल्यार्थोपनिषाताभावात्
 विकल्प इति तर्हि कथं बाध्यबाधकतेति चेत् यदिदानीं प्रह-
 तस्य सुखं दृश्यते तत्तुल्यमेव चेदुःखं कालान्तरे भवेत्तर्हि
 व्यर्थोऽयं प्रतिषेधः स्यात् प्रवृत्तेर्दुःखकरत्ववत् निवृत्तेरपि सुख-
 विगमहेतुत्वात् । ततश्च दृष्टात् सुखात् अधिकं दुःखमाय-
 त्यामिति विद्वांसं विभ्यतमास्तकपुरुषं शक्नोति रागतः प्रह-
 त्तेर्निवारयितुं बलीयान् शास्त्रप्रतिषेधः । यथा लोके भुजङ्गा-
 याङ्गुलिर्न देयेति प्रतिषेधस्य प्रतिषेध्यं प्रति बलवत्त्वात् इति न
 तथा विकल्पमर्हतीति शास्त्रौघो तु विधিনিषेधौ तुल्यवक्तव्यः
 षोडशश्रृङ्गाश्रृङ्गवद्विकल्प्यते तत्र हि विधिदर्शनात् प्रधान-
 स्थोपकारभूयस्त्वं कल्प्यते निषेधदर्शनाच्च वैगुण्येऽपि फलसि-
 द्धिरवगम्यते । यथाह जैमिनिः । अर्थप्राप्तवदिति चेन्न तुल्य-
 हेतुत्वादुभयं शब्दलक्षणम् । अल्पस्वार्थः अर्थात् विषयसौन्द-
 र्यात् प्राप्तस्य मांसभोजनस्य यथा सर्वदा निषेधः तथा शास्त्र-
 प्राप्तस्यापि स भवत्विति चेन्न प्रतिषेध्यस्य प्राप्तेः प्रतिषेध्यस्य च
 तुल्यप्रमाणकत्वात्तदेव दर्शयते उभयमिति । उभयं प्रवृत्तिप्रति-
 षेधरूपं शब्दलक्षणं शब्दस्य प्रमाणकमित्यर्थः । यथातिरात्रे
 षोडशिनं गृह्णाति नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णातीति षोडशौ
 ससामकपात्रविशेषः । ये तु लुपते यादृद्धिक् यद्व्यप्राप्तिनि-

महमासतत्त्वम् ।

६०७

वेधोऽयं न विधितः प्राप्तयेति तत्र वैधग्रहणस्यावैधग्रहणनि-
 वेधस्य च युगपदुपसंहारासम्भवात् विकल्पाभावप्रसङ्गेः क्रत्वर्थ-
 तथा यादृच्छिकग्रहणप्रसङ्गभावाच्चिधेधोऽयं न क्रत्वर्थः स्यात्
 तस्मादुक्तनयादिकल्प इति दायभागः । न च यागेषु ये यजा-
 महकरणं यावद्वज्रति सामान्यद्वारा अनुयाजं यजति विशेष-
 सुपसर्पति तावदनुयाजगतेन निषेधेन तन्निषिद्धमिति शौच-
 प्रवृत्तेः सामान्यशास्त्राद्विषयनिषेधोऽयं बलवानिति वाच्यं
 यतो भवत्येवं विधिषु यथा ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं
 ऋषिभ्योऽयेति तक्रविधिनं दधिविधिमपेक्षते प्रवर्त्तितुं इह
 तु प्राप्तिपूर्वकत्वात् प्रतिषेधस्य ये यजामहकरणस्यान्यतोऽप्रा-
 प्त्यनिषेधेन निषेध्यप्राप्तौ तद्विधिरपेक्षणीयः । न च सापे-
 क्षतया निषेधाद्विधिरिव बलौयानित्यतुल्यप्रतिष्ठतया न विकल्पः
 किन्तु निषेधस्यैव बाध इति युक्तं तथा सति निषेधशास्त्रं प्रम-
 त्तमौतं स्यात् । न च तदयुक्तं तुल्यं हि साम्यदायिकमिति
 न च नान्तरीयेऽग्निचेतस्य इति वदतुबाधकतास्त्विति वाच्यं
 तत्र ह्यन्तरीयेऽग्निचयनस्य शास्त्रतो रागतत्वाप्राप्तेस्तथा न
 चात्र ये यजामहभावास्तथा यागेषु ये यजामहविधानादनु-
 याजागाश्च तद्भावाच्च पर्युदासः । नानुयाजेष्वित्ययं यदि
 पर्युदासः स्यात्तदा सुवन्तेन सह नञो योगात् समासः स्यात्
 कात्यायनेन समासनियतस्य स्मृतत्वात् तस्माद्विहितप्रतिषिद्ध-
 तया विकल्प इति प्राप्तम् एवं प्राप्ते उच्यते युक्तं हि षोडशि-
 ग्रहणाग्रहणयोर्विकल्प इति न हि तद्वाक्या गतिरस्ति विधि-
 प्रतिषेधयोरुभयोरपि विशेषनिष्ठत्वेन पर्युदासासम्भवात्तेना-
 दृष्टदोषदुष्टोऽपि विकल्प आश्रियते पक्षेऽपि प्रमाणीभावात्प्रा-
 भूत् प्रमत्तगौतमेति इह तु पर्युदासेनाप्युपपत्तौ सम्भवन्त्यां
 विकल्पाश्रयणं तदयुक्तं “यत एव विकल्पोऽयं प्रतिषेधे प्रस-

७४८

भलभासतस्त्वम् ।

ज्यते । अतस्तत्परिहाराय पर्युदासाच्च हो धरम्” ॥ विकल्पोऽष्टौ दोषा एकादशैतत्त्वेऽनुसन्धेयाः । एवं हि तदा नञः सम्बन्धोऽनुयाजिन सह तथा चानुयाजेतरेषु ये यजामहः कार्ये इति । ततश्चानुयाजेतरेषु इत्युक्ते के ते इति न ज्ञायते अतो पर्यवसितं वाक्यम् । ततश्च येऽनुयाजादन्ये ते यागा इति पर्यवसातुं पूर्ववाक्यमपेक्षते न पृथक् पर्यवस्यतीति । एवञ्च पूर्ववाक्ये ये यजामहं प्रति श्रेयस्त्वेन बोधितानां यागानामनुयाजत्वं विशेषणमज्ञातमनेन ज्ञायते इति विधिशेषित्वेन प्रतिषेधाभावाच्च विकल्प इति । न चाभियुक्ततरपाणिनि-विरोधे कात्यायनस्य नित्यसमासवादिनः सहादित्वं सम्भवति स हि विभावाधिकारे समासमनुशास्ति । तथा च पूर्वमौमांसायां राहान्ताय जेमिनिः । “अपि तु वाक्यशेषः स्यादन्याय्यत्वादिकल्पस्य विधीनामेकदेशः स्यादिति” । एतदेव सूत्रमर्थद्वारा उत्तरमौमांसायां पठति भगवान् शङ्कराचार्यः अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदासः स्यादिति । प्रतिषेधे विकल्पः स्यादिति । तस्मादनुयाजवर्जिते ये यजामहविधानमिति सिद्धम् । एवञ्च पूर्वोपदर्शित पर्युदासविषयवाक्ययोरन्यायस्य इति करोतीति क्रियाभेदमनालोच्यानुयाजवाक्ये क्रियान्तराभावादत्र पर्युदासता नान्यत्रेति यदुक्तं तद्वैयर्थ्यमिति । ततश्च यजातिषु ये यजामहं कुर्यान्नानुयाजेष्विति यस्मिंश्चित् तत् श्रुत्योक्तात्पर्यार्थमादायेति । अतएवोक्तम् । “प्राधान्यन्तु विधेर्यत्र प्रतिषेधेऽप्रधानता पर्युदासः स विज्ञेयो यत्रोत्तरपदेन नञ् । अप्राधान्यं विधेर्यत्र प्रतिषेधे प्रधानता । प्रसज्यप्रतिषेधोऽसौ क्रियया सह यत्र नञ्” । यद्यपि पर्युदस्तरात्रादिषु आह्लादिकरणे विधेरौदासौन्याच्च फलं न वा प्रत्यवाय इति सिद्धान्तस्तथापि तद्विषये यत्र दोषप्रायश्चित्तयोः श्रुतिस्तत्र

मलमासतत्त्वम् ।

८०८

तत्तच्छास्त्रानुरीधात् हयोरपि कल्पनम् । यथा सगोत्रादि-
 विवाहसप्तमचन्द्रादि उपरागदर्शनादौ । ततश्च तथाविध-
 विषये सजः पर्युदासप्रसज्यप्रतिषेधोभयपरत्वाद्वाक्यभेदकल्प-
 नमपि प्रामाणिकम् । अतएव ऋतुकालाभिगमनं कुर्यात्
 पर्वणि वर्जयेदिति वृहस्पतिना ऋत्वभिगमननियमे पर्वणः
 पर्युदासे कृतेऽपि “चतुदश्यष्टमी चैव अमावास्या च पूर्णिमा ।
 पर्वाण्येतानि राजेन्द्र रविसंक्रान्तिरेव च । स्त्रीतैलमांस-
 सन्धोगौ पर्वस्वेषु यो मरः । विस्मूचभोजनं नाम प्रयाति
 नरकं मृतः” इति विष्णुपुराणे निन्दया । “वेदोदितानां
 नित्यानां कर्मणां समतिक्रमे । स्नातकव्रतलोपे च प्रायश्चित्त-
 मभोजनम्” ॥ इति मनुस्मृतौ च यथाक्रमं रागप्राप्तगमननिषेधः
 प्रायश्चित्तञ्च सङ्गच्छते । अन्यथा तदुभयं न स्यात् । अतएव
 भोजराजः । “पौषे चैत्रे कृष्णपक्षे नवान्नं नाचरिदुधः । मघे-
 ज्येष्ठान्तरे रोगो पितृणां नोपतिष्ठते” ॥ इति रोगौति निन्दा-
 श्रवणात् प्रसज्यता नोपतिष्ठत इति श्रवणात् पर्युदासतेति ।
 यत्तु ज्योतिषे । “कर्म कुर्यात् फलावाप्तैश्च चन्द्रादिशोभने
 बुधः । सुखकाले त्विदं सर्वं नार्त्तः कालमपेक्षते । चन्द्रे च
 शङ्खं लवणञ्च तारे तिथावभद्रे सिततण्डुलांश्च । धान्यञ्च
 दद्यात् करणार्द्धवारे योगे तिलान् हेममणिञ्च लग्ने” ॥ इति
 देवलवचनात् प्रायश्चित्तानन्तरं कर्मोपदिष्टम् । अतएव “न
 सकलगुणसम्पत् लभ्यतेऽल्पैरहोभिर्बहुतरगुणयुक्तं योजयेन्मङ्ग-
 लेषु । प्रभवति हि न दोषो भूरिभावे गुणानां सलिललव
 इवान्नेः संप्रदौसेभ्यनस्य” ॥ इत्यनेन “कष्टाभीष्टे तुल्यसंख्ये
 फले चेत् स्नातां नाशः फलयोस्तत्र वाच्यः । वाच्यापेक्षितयो-
 ऽतिरिक्तस्तयोः स्यात् सर्वस्थाने कल्पनैवं प्रदिष्टा” इति वाद-
 रायणवचनेन च प्रवर्तते न तत्र पर्युदास इति । अतो विधिः

८१०

मलमासतत्त्वम् ।

तेतरवारादौ विवाहादिः प्रवर्त्तते अन्यत्सुधौमिर्भावम् । ऋषु-
 कौशिकस्मिपुराणज्योतिःपराशराः । “अनादिदेवतां दृष्ट्वा
 शुचः स्युर्नष्टमार्गवे । मलमासेऽप्यनाहुतं तीर्थस्नानमपि
 त्यजेत्” ॥ पूर्वार्धस्यार्थवादत्वेन विध्याकाङ्क्षायासुत्तरार्धस्य-
 त्यजेदित्यन्वयेति उपस्थितत्वात् । द्वितीयापिना अनादि-
 देवतादर्शनस्य समुचितत्वाच्च । ततस्नानाहुतिमित्यपि द्विती-
 यास्तत्वेन त्यजेदित्यन्वयपरत्वाच्च तीर्थस्नानमात्रेऽन्वितं किम्ब-
 नादिदेवतादर्शनेऽपि । ततश्च मलमासे देवदर्शनस्नानाहुत-
 त्वेन वर्ज्यं युक्तम् । अतएव तस्मात्तस्ये मलमास इवेत्यति-
 देशमाहुः । अन्यथा वर्जयेदित्यनेनैव सिद्धेमलमास इवेत्य-
 नर्थकं स्यात् । यथा वृद्धमनुपेठीनसिद्धगवः । “बासे वा
 यदि वा वृद्धे शुके चास्तुमुपागते । मलमास इवेतानि वर्ज-
 येद्देवदर्शनम्” ॥ किञ्चाहुतदेवदर्शनस्यापि निषेधे तावत्-
 कालमनादिदेवतानामपूज्यता प्रसज्येत । अतएव ज्योतिः-
 पराशरः । “अनादिदेवतार्चसु कालदोषो न विद्यते । नित्या-
 स्त्रभ्यासयोगेन तथैवैकादशीव्रते” ॥ अनादित्वञ्च पुराणमार-
 तादिप्रसिद्धश्रीपुरुषोत्तमश्रीविश्वेश्वरप्रभृतित्वमिति । तेनाना-
 हुतमनादिदेवतादर्शनं तीर्थस्नानञ्च शुक्लाख्ये मलमासे च
 त्यजेत् । तीर्थचिन्तामणौ गयायां प्रतिप्रसवमाह वायु-
 पुराणम् । “गयायां सर्वकालेषु पिण्डं दद्याद्विचक्षणः । अधि-
 मासे जन्मदिने अस्ते च गुरुशुक्रयोः । न त्यक्तव्यं गयायाहं
 सिंहस्थे च वृद्धस्मृतौ” ॥ ननु जन्मदिने आहनिषेधाभावात्
 कथं गयायां प्रतिप्रसव इति चेत् । “द्वयोदशीं जन्मदिनञ्च
 नन्दं जन्मर्क्षतारां सितवासरञ्च । त्यक्त्वा हरीज्येन्दुकरान्य-
 मैवध्रुवेषु च आहविधानमिष्टम्” ॥ इति दौपिकायां जन्म-
 दिने नवास्त्रादिश्राद्धनिषेधात् । हरिः श्रवणा । इज्यः पुष्यः

मलमासतत्त्वम् ।

८११

इन्दुर्मृगशिराः करो हस्ता चन्द्रो रेवती मैत्रोऽनुराधा ध्रुवगण
उत्तरात्रयरोहिण्यः कर्माङ्गश्रावणस्तु प्रधानानुरोधेन कर्तव्य-
तया तत्र न निषेधः । अतएव पुंसवनादिषु नन्दादिविधानं
सङ्गच्छते ।

अथ नवाक्षम् । “सूर्ये चैव विशाखगे स्मरतिथौ पापे
त्रिजयान्विते । नन्दा मन्दमङ्गीजकाव्यदिवसे पीपे मधौ
कार्तिके । भेषूग्राहिणिवेषु विष्णुशयने कृष्णे शशिन्यष्टमे ।
श्रावणे भोजनकं नवाक्षविहितं पुत्रार्थनाशप्रदम्” ॥ सूर्ये चैव
विशाखगे मार्गशौर्षस्य विंशतिदण्डाधिकप्रथमदिनतयावस्थिते
सूर्ये स्मरतिथौ त्रयोदश्याम् । पापे पञ्चमताराचये । उषः
पूर्वात्रयमघाभरण्यः । अहिरक्षेपा । शिव शार्द्रा । भोजराजः ।
“ब्रह्मविष्णुहृदयतौ-शशधरो मार्तण्डपौष्पादितौ मैत्रे चित्र-
विशाखवायुधनभे मूलाश्लिषङ्गौ तथा । शक्ने वारुण ऋक्षके
शुभदिने श्रावणे नवं शस्यते नन्दाभागंवभूमिजेषु न भवेत् श्रावणे
नवाक्षोत्थवम्” ॥ ब्रह्मादयश्च रोहिणीश्रवणपुष्यश्रुगशिराहस्ता-
रेवतौपुनर्वसुनुराधाचित्राविशाखास्वातौ-धनिष्ठा-मूलाश्लिनी-
क्षत्तिकाज्येष्ठाशतभिषाः । अत्र मूलाक्षत्रिकाज्येष्ठाविधानात्
वक्ष्यमाणान्नेयादिनिषेधस्तु नवीदकश्रावणपरः । उत्तरादि-
क्षितयमपि इह श्रावणे प्रवृत्तेन प्रागुक्तदौषिकाकारवचनेन
श्रावणविधानात् वक्ष्यमाणदेवलवचनाच्च । “अश्लेषा क्षत्तिका
ज्येष्ठा मूलाजपदकेषु च । श्रुगभौमदिने रिक्षतिथौ नाद्याव-
बौदनम्” ॥ अजपदं पूर्वभाद्रपदा एतद्वचनम् श्रावणानधि-
कारिभक्षकमात्रपरम् । अन्यथा “प्रदक्षिणमनुव्रज्य भुञ्जीत
पिष्टसेवितम् । ब्रह्मचारी भवेत्तान्त्तु रजनीं ब्राह्मणैः सह”
इति याज्ञवल्क्योक्तस्य श्रावणदिनमात्रकर्तव्योदौचाङ्गस्य श्रावण-
वशिष्टप्रतिपत्तिरूपभक्षणस्य नियमितस्य ज्येष्ठामूलशयोः सर्वदा

८१२

मक्षमाप्तत्त्वम् ।

वाधापत्त्या मुख्यकल्पे कश्चिदपि नवान्नश्राद्धं न स्यात् अन्यत्र
 तु प्रतिपाद्यगुणभूतत्वात् । प्रतिपत्तेर्गुणभूतस्य च प्रधाना-
 प्रयोजकत्वात् उपवासाद्यनुरोधेन विशिष्टाभावस्य कश्चित्कत्वाच्च
 सर्वदा बाधः । तन्नियमे किं मानमिति चेदापस्तम्बवचनम् ।
 तद्यथा श्राद्धशेषमधिकृत्य “सर्वस्मात् यासावरार्द्धमश्रीयात्”
 इत्यत्र भूरिद्रव्यकृतस्त्रवाचिसर्वशब्दश्रुतेः अन्यथा तद्व्यर्थं स्यात् ।
 व्यक्तमाह नव्यवर्द्धमानधृतशिवरहस्यम् । “श्राद्धं कृत्वा तु
 यः शेषं नाचमश्राति मन्दधौः । लोभाच्चोद्वाहयाहापि तस्य
 तन्निष्फलं भवेत्” ॥ ब्रह्मपुराणे वराहः । “वृश्चिके शुक्लपक्षे
 तु नवान्नं शस्यते बुधैः । अपरे क्रियमाणं हि धनुष्येव कृतं
 भवेत् । धनुषि यत् कृतं श्राद्धं मृगनेत्रासु रात्रिषु । पितर-
 स्तत्र गृह्णन्ति नवान्नामिषकाङ्क्षिणः” ॥ अपरे कृष्णपक्षे ।
 मृगो नेता प्रापयिता यासां रात्रीणामिति व्युत्पत्त्या । नक्षत्रा-
 न्नेतुरित्यनेनादिधानात्तत्पदं सिद्धम् । ततश्च मृगशिरः पूर्वार्द्धेन
 वृश्चिकशिवभागे रात्र्यारम्भाच्चत्वारिंशदृण्डावशिष्टषड्वात्रयो मृग-
 नेत्रा इति । ज्योतिषे । “नवान्नं नैव नन्दायां न च सुप्ते जना-
 दैर्न । न कृष्णपक्षे धनुषि तुलायां नैव कारयेत्” ॥ इति
 न च सुप्ते जनादेन इत्याश्विनशुक्लपक्षेतरपरम् । आश्विना-
 धिकारे । “शुक्लपक्षे नवं धान्य पक्वं ज्ञात्वा सुशोभनम् ।
 गच्छेत् क्षेत्री विधानेन गौतमाद्यपुरःसरः” ॥ इति ब्रह्म-
 पुराणे श्राद्धविधानात् । भोजराजः । “पौषे चैत्रे कृष्णपक्षे
 नवान्नं नाचरेद्बुधः । भवेज्जन्मास्तरे रोगौ पितृणां नोप-
 तिष्ठते” ॥ अत्र धनुषौत्येकवाक्यत्वात् धनुषौति धनुःस्यार्क-
 परं साहचर्याच्चेत्त्रौऽपि सौरः । एवञ्च तुलायामित्यपि तुला-
 र्कपरम् । यद्यपि “व्रीहिपाके कर्त्तव्यं यवपाके च पार्थिव ।
 न तावाद्यौ महाराज विना श्राद्धं कथञ्चन” ॥ इति विश्व-

मलमासतत्त्वम् ।

८१३

धर्मोत्तरवचने आहं प्रति ब्रौह्मियवपाकयोर्निमित्तत्वं प्रतीयते ।
 तथापि “नवोदके नवास्त्रे च गृहप्रच्छादने तथा । पितरः
 सृष्टयन्त्यन्नमष्टकासु मघासु च ॥ तस्माद्दद्यात् सदोदयुक्तो
 विहत्सु ब्राह्मणेषु च” ॥ इति शातातपवचने पूर्वोक्तवद्बुधु
 वचनेषु च नवास्त्रस्य श्रुतेर्नवास्त्रं सत्वेनैवोभयसाधारणं निमित्तत्वं
 लाघवात् । अभिलापवाक्ये नवास्त्रागमननिमित्तमिति
 नियोज्यं न तु यवास्त्रागमादि भस्त्रं शूकधान्यतण्डुलविकार-
 विशेष इति प्रायश्चित्तविवेकः । शूकधान्यविवेकेत्वमरः ।
 “माषादयः शमौधान्ये शूकधान्ये यवादयः” ॥ इति शमौ
 सिद्ध्या ब्रौह्मियाके यवपाके चेत्युभयोपादानं आह्वयार्थम् ।
 नन्वेवं ब्रौह्मियवपाककालवद्ववास्त्रे चेत्यस्य । “वृश्चिके शुक्ल-
 पक्षे च नवास्त्रं शस्यते बुधैः” इति वचनादयं मध्यपरः काल
 इति चेन्न नवोदके नवास्त्रे चेत्यादौ सदेति अवर्णात्रित्यत्वे न
 ब्रौह्मियवपाकयोरपि विष्णुवचनेन नित्यत्वाभिधानात् तयो-
 रेकवाक्यतया । यथा “अमावास्यातिस्रोऽन्वष्टकामाघौप्रौष्ठ-
 पद्युष्टौ कृष्णवयोदशौ ब्रौह्मियवपाकौ चेति । एतांस्तु आह-
 कालान् वै नित्यानाहं प्रजापतिः । आहमेतेष्वकुर्वाणो नरकं
 प्रतिपद्यते” ॥ वृश्चिके शुक्लपक्षे च इति तु धनुरादिपथ्युदस्ते-
 तरगोणकालमध्ये वृश्चिकस्य प्राशस्त्यमात्रार्थम् । न तु आहा-
 स्तरार्थमिति “शरदसन्तयोः केचिन्नवयज्ञं प्रचक्षते । धान्य-
 पाकवशादन्ये श्यामाको वनिनः स्मृतः” ॥ इत्यनेन शरद-
 सन्तविहितनवशस्येष्टेः । “श्यामाकैर्व्रीहिभिश्चैव यवैरन्योन्य-
 कालतः । प्राग्यष्टुं युज्यतेऽवश्यं नस्वत्वाययणात्ययः” ॥ इति
 कास्मान्तरदर्शनात् । आहोऽपि तथेति । एवमेव आहचिन्ता-
 मणिकृत्यतत्त्वार्णवी । आशयणं नवशस्येष्टिः । नवोदके
 वर्षोपक्रके आर्द्रास्थरवाविति यावत् । “प्राष्टृकाले समायाते

८१४

मलमासतत्त्वम् ।

रौद्र ऋक्षगते रवौ । नाडीवैधसमायोगे जसयोगं वदाम्यहम् ॥
 इति रुद्रजामलात् । रौद्रमाद्रा । अतएव नवीनवर्षमान-
 धृतम् । “षाद्रादितो विशाखान्तं रविचारेण वर्षति” । तस्याश्च
 प्रथमपादेऽम्बुवाचौ । यथा राजमार्त्तण्डे । सुगशिरसि
 निवृत्ते रौद्रपादेऽम्बुवाचौ । “ऋतुमति खलु पुण्यौ वर्जयेन्मौ-
 ण्यज्ञानि । यदि वपति कषाणः क्षेममासाद्य योजं न भवति
 फलयोगः शस्त्र चाण्डालपाकः” ॥ ज्योतिषे “तस्मिन् वारे
 नक्षत्राण्युक्तास्ते मियुनं व्रजेत् । अम्बुवाचौ भवेत्क्षत्वं पुन-
 स्तत् कालवारयोः” ॥ एतच्च प्रायिकं मध्यसूक्ते । “धरण्या
 मृत्युमत्याश्च भूमिकर्म्ये तथैव च । अन्तरागमने चैव विद्या
 नैव पठेन्नरः” ॥ अन्तरागमने गुरुशिष्ययोर्मध्ये पश्चादि-
 गमने । पशूनाञ्च प्रायश्चित्तविवेकपैठौनसिः । “प्राच्या-
 रण्याश्चतुर्दश । गोधाविरजोऽप्यतरो गदंभो मनुष्येति सप्त-
 प्राय्याः पशवः । मण्डिषवानर ऋक्षसरोसृपक्षपृथतमृगाश्चेति
 सप्तरण्याः पशवः” । इति तेन मनुष्यान्तरागमनेऽपि दोष-
 व्यवहारः अनुज्ञापि न दोषः । “नास्मिन्नास्त्रणयोरन्तरे
 व्यपेयात् न गुरुशिष्ययोरनुज्ञया तु व्यपेत्” इति मदनपारि-
 जातधृतवशिष्ठवचनात् । तथा “षाद्रायाः प्रथमे पादे सौरं
 पिबति धी नरः । अपि रोषान्वितस्तस्य तत्तकः किङ्कि-
 र्यति” ॥ नवाक्षयाद्दे भक्षयस्य न निमित्तत्वम् । किन्तु
 नवाक्षयागमनस्यैव । “नक्षत्रयद्दपौडासु दुष्टस्वप्नावलोकने ।
 इच्छायाहानि कुर्वति नवशस्त्रानमे तथा” ॥ इति विष्णु-
 पुराणात् । गोभिलभट्टभाष्ये श्रुतिः “गृहमेधौ ब्रीहियवाभ्यां
 शरदसस्तयोर्यजेत श्यामाकैर्वनौ वर्षा स्वापत्कल्पेऽन्येन पुरात-
 नैर्वा” इति । आहचिन्तामणौ च हारौतः । “गृहमेधौ
 शरदसस्तयोर्ब्रीहियवाभ्यां यजेत वनौ वर्षासु श्यामकैरापत्कल्पे-

महासातत्वम् ।

८१५

ऽन्यैः पुरातनैर्वा" इति एतच्छास्त्रासंस्कृतधान्यजातेन आद्या-
 स्तरं निषिद्धम् । तथा च आद्याधिकारि वराहपुराणम् । "अक-
 ताप्रयणश्चैव धान्यजातं द्विजोत्तम । राजामाषाननूचैव
 मसूरांश्च विवर्जयेत्" ॥ अतः संस्कृतधान्यान्तामि प्रेतआद्य-
 दुग्धादिनापि कार्यं प्रकृतौ तथा दर्शनात् । यथा ब्रह्म-
 पुराणम् । "प्रयोमूलफलैः शाकैः कृष्णपक्षे च सर्वदा । परा-
 धौन प्रवासौ च निर्धनो वापि मानवः । मनसा भावशुद्धेन
 आद्ये दद्यात्तिलोदकम्" ॥ अथ नवाद्यआद्याधिकारिणामेव
 तथा नियमः तदनधिकारिणाम्बु विधवावदकताप्रयणेनापि
 प्रेतआद्यमिति । एवं भोजनेऽपि । तथा च "दत्तैव ब्राह्मणे-
 भ्यश्च हुत्वा वा वैश्वदेविकम् । अन्यो नवाद्यमश्रीयादिति
 वीधायनोऽप्रवौत्" ॥ इति रेणुकाचार्यनव्यवर्तमानधृत-
 वचनम् । अन्यो नवाद्यआद्यकरणासमर्थः । देवीपुराणम् ।
 "नवं क्षयरूपान्ति पायसं मधुवर्षिणौ । वृषामांसं न चाश्री-
 यात् पिष्टदेवविवर्जितम्" ॥ नवं नवाद्यम् । शङ्कः । "वृषा-
 क्षयरस्यावपायसा पूषसङ्कुलौ । भुक्ता त्रिरात्रं कुर्वीत व्रत-
 मितत् समाहितः" ॥ तेन देवपितृतिथिव्रजं कामतः सक्तदमौषां
 मक्षणे त्रिरात्रं क्षरादिसाहचर्येण नवाद्येऽपि तथा । विष्णु-
 पुराणम् । "प्राश्रीयाद्दधिसंयुक्तं नवं विप्रामिमन्वितम्" ।
 प्रागुक्तदौपिकावाक्ये जन्मदिनजन्मर्चनारामिषेधात् । "नन्दायां
 भार्गवदिने त्रयोदश्यां त्रिजन्मनि । अत्र आद्यं न कुर्वीत
 पुषदारधनक्षयात्" ॥ इत्यत्र त्रिजन्मनौत्यस्य जन्मतिथिजन्म-
 ताराजन्मराशिरूप इत्यर्थः । जलायुधोऽप्येवम् । प्रागुक्त-
 त्रयोदश्यां जन्मदिनश्च नन्दामित्यत्र दिनपदं तिथिपदं तिथि-
 सम्बन्धपाठात् त्रिजन्मनि त्रिजन्मनक्षत्रमिति व्याख्यानं गुरु-
 चरणानामपि प्रामाणिकम् । राजमार्तण्डात् यथा तारा-

८१६

मलमासतत्त्वम् ।

प्रकरणे । “सर्वमङ्गलकार्याणि त्रिषु जन्मसु कारयेत् । विवादश्राद्धभैषज्ययात्राक्षीराणि वर्जयेत्” ॥ दीपिकायां मैत्रे श्राद्धविधानादार्कणगणे यन्मैत्रमिति पठितं तदनुराधा इति व्याख्यातञ्च वाचस्पतिमिश्रेण तद्देयम् । अतएव श्राद्ध-
विवेककृता । “दार्कणक्षीरं रौद्रमैत्रं नैर्ऋतमेव च” । ऐन्द्रं ज्येष्ठेति लिखितम् । एवञ्च “नक्षत्रेऽपि न कुर्वीत यस्मिन् जातो भवेन्नरः । न प्रौष्ठपदयोः कार्यं न चाग्नेवे च भारत । दार्कणेषु च सर्वेषु प्रत्ययौ च विवर्जयेत्” ॥ इति श्राद्धाधिकारे महाभारतवचनं तत्प्रदर्शनमात्रम् । त्रिषु जन्मसु एव पूर्वं निषिद्धत्वात् प्रौष्ठपदा पूर्वभाद्रपदा द्वितारकत्वात् द्विवचनम् इति श्राद्धविवेककृत् । ततश्च यत् वाचस्पतिमिश्रेणाभिहितं प्रौष्ठपदौ पूर्वभाद्रपदोत्तर-
भाद्रपदौ इत्यत्रापि हेयम् । एतत्तारायाः पुंसि प्रयोगोऽश्व-
साधुः स्त्रियां शेषाः । इति वक्ष्यमाणत्वात् “समधिनिष्ठाः स्युः प्रौष्ठपदाभाद्रपदास्त्रियः” इत्यमरकोषाच्च । पूर्वभाद्र-
पदाया एव श्राद्धमधिकृत्य विष्णुधर्मोत्तरेण उग्रत्वेन निषे-
धाच्च । यथा “नक्षत्राणि तथेवात्र दार्कणोग्राणि वर्जयेत् । नचोत्तरभाद्रपदाया अपि उत्तरात्रितय रौद्रगोहिणौयाम्य सर्प-
पितृभेषु चाग्निभे । श्मश्रुकर्म सकलं विवर्जयेत् प्रेतकार्य-
मपि वृद्धिमाश्रयः” इति वचनान्निषेध इति वाच्यं तैरेव घृत-
देवलवचनविरोधात् यथा “उत्तराश्रवणतिथौ मृगशीर्षः प्रजापतिः । हस्तः शतभिषस्त्रातीचित्रापित्रयमथाश्लिभम् । नक्षत्राणि प्रशस्तानि सदैवैतानि पैतृके । अपराणि च ऋक्षाणि उच्यन्ते कारणैः क्वचित्” । उत्तराश्लिष इति कल्पतरुः । अपराणि धनिष्ठादीनि कारणैर्मघाऽमावास्या-
योगादिभिः । पूर्वलिखितदीपिकावचने भुवत्वेन उत्तरा-

मलमासतत्त्वम् ।

८१७

विधानाच्च । ततश्च देवसादिवचनविरोधात् प्रेतकार्यमिति न प्रेतश्चाहपरं चिन्तु पतितप्रेतसम्प्रदानकदासीघटोदकदान-परम् ।

अथ समयाशुचिः । ज्योतिःपराशरः । “अन्याधेयं प्रतिष्ठाञ्च यज्ञदानव्रतानि च । देवव्रतवृषोत्सर्गचूडाकरण-मेखलाः ॥ माङ्गल्यमभिषेकञ्च मलमासे विवर्जयेत् । बाले वा यदि वा वृद्धे शुक्रे चास्तमुपागते ॥ मलमास इवेतानि वर्जयेद्देवदर्शनम् । पक्षं वृषस्तु पूर्वेण दशाहं पश्चिमेन तु ॥ प्रत्यग्बालो दशाहस्तु पूर्वेण च दिनत्रयम्” ॥ पूर्वेणेति प्रातः प्रातः पूर्वदिशि दृष्ट्वा रविकिरणाच्छन्नतया न दृश्यते चेदप्रहस्तदा प्रागस्तमितः तत्रास्तमितात् प्राक् पक्षं वृषः । पश्चिमे-नेति । एवं सायं सायम् अपरदिशि दृष्ट्वा रविकिरणाच्छन्न-तया न दृश्यते चेदप्रहस्तदा प्रत्यगस्तमितस्तत्रास्तमितात् प्राक् दशाहं वृषः । “हाचिंशद्विषाञ्चास्ते जीवस्य भार्गवस्य च । द्वासप्ततिर्महास्ते तु पादास्ते द्वादशक्रमात्” ॥ इति ज्योतिर्विदुक्तकालानन्तरमपरदिशि दृश्यते चेत्तदा दशाहं प्रत्यग्बालः पूर्वदिशि चेत्तदा दिनत्रयं प्राग्बाल इति भङ्गान्तरेणाह । “पक्षं वृद्धो महास्ते तु बालश्चात्र दशाहिकः । पादास्ते तु दशाहानि वृद्धो बालो दिनत्रयम्” ॥ अत्र मल-मासादिकौत्तनं पुण्येतरकालोपलक्षणम् । “बह्वनामेकधर्मा-णामेकेस्यापि यदुच्यते । सर्वेषामेव तत् कुर्यादेकरूपा हि ते स्मृताः” ॥ इति वीषायनषचनात् । अतएव प्रतिप्रसवे कालदोषो न विद्यते इति सामान्यत उक्तम् । तथा च गोभिल-पारस्कराभ्यां कर्मणः कालपरिभाषायाम् उदगयने पूर्वपक्षे पुण्ये-ऽहनि प्रागावर्त्तनादङ्कः कालं विद्यादिति उदगयने आपूर्य-माणपक्षे पुण्याहे इति सूत्राभ्याम् अङ्गो वासरस्य पुण्यत्वमुक्तम् ।

८१८

महासातत्वम् ।

अथ “विहितक्रियया साध्यो धर्मः पुंसो गुणो मतः ।
 प्रतिपिबुक्तियासाध्यः सगुणोऽधर्म उच्यते” ॥ इति तान्त्रिकै-
 रभिहितम् । “चिरध्वस्तं फलायालं न कर्मातिशयं विना”
 इत्यनेन कास्यस्थलेऽपूर्वं शक्तिकल्पनावश्यकत्वेनान्यथापि ।
 “स्थालीस्थास्तण्डुला एते सर्वे विक्लित्तिभागिनः । समकालाग्नि-
 संयोगभागित्वात् प्रतिपद्यवत्” इति स्थालीपुलाकन्यायेन
 वैदिकलिङ्गत्वावच्छेदेनापूर्वं शक्तिकल्पनात् । प्रतिपद्यं हस्त-
 भर्दनादिना स्फुटितत्वेन ज्ञातम् । कार्यनियोगापूर्वशब्दैरुच्चार्य-
 माणो धात्वर्थसाध्य स्वर्गादिकलसाधनात्मगुणो धर्म इति
 प्रमाकरैरभिहितम् । तत्कथमङ्गः पुण्यत्वमिति चेत् तज्जन-
 नयोग्ये भाक्तोऽयं पुण्यशब्दः । तथा च भट्टवार्त्तिकम् । “द्रव्य-
 क्रियागुणादीनां धर्मत्वं स्थापयिष्यते । तेषामेन्द्रियकत्वेऽपि
 न ताद्रूप्येण धर्मता । श्रेयः साधनता ह्येषां नित्यं वेदात्
 प्रतीयते । ताद्रूप्येण च धर्मत्वं तस्मादेन्द्रियगोचरः” इति ।
 ताद्रूप्येण स्वरूपत्वेन । तच्च पुण्यत्वं यथा रिक्तादिदोष-
 रहितत्वं शोभनचन्द्रादित्वञ्च तथा मलिनस्त्रुचादिदोषरहितत्व-
 मपि । तथा च रत्नाकरादिधृतं न्यायरत्नवाक्यम् । पुण्ये
 शुद्धे तच्च मलिनस्त्रुचगुरुशुक्रबाह्यहृद्वास्तमयसिंहमकरान्यतर-
 गुरुस्थिति पूर्वराश्यानागतातिचारिगुरुकवत्सरपूर्वराशिसङ्गमि-
 व्यमाणातिचारिगुरुकपक्षत्रयवक्रिगुरुकाष्टाविंशतिवासरकम्पा-
 व्यङ्गतोत्तरसप्ताहसिंहादित्यगुर्वादित्यपौषादिमास-चतुष्टयान्य-
 तमैकद्वित्रितदधिकान्यतमदिनवृत्त्याकालिकावृष्ट्युत्तर एक-
 त्रिसप्ताहान्यतमदिर्नामपिद्वसमयान्यसमयत्वमिति । एषु प्रमाणं
 ब्रूयामः । अत्र मध्यवर्द्धमानः । एकद्वित्रितदधिकान्यतम-
 दिनवृत्त्या कालिकवृष्ट्युत्तरैकत्रिसप्ताह इत्यत्र उत्तरदिनत्वस्य
 पूर्वदिननिरूप्यत्वात् उत्तरत्वपूर्वत्वयोर्विरुद्धतया नानात्वात् ।

मलमासतत्त्वम् ।

८१८

अतोऽपिमदिनादित्वप्राप्तिरिति जीवमिश्रेणाभिहितम् । न
 चैकमेकदिनं दृष्ट्यवच्छेदानवच्छेदाभ्यां भिन्नमिति वाच्यं
 विशेष्योभूतदिनस्यैकत्वेन प्रत्यभिज्ञानविरोधेन उपाधिमात्र-
 भेदात् अन्यथा अप्रावच्छिन्नवृक्षाभूतावच्छिन्नवृक्षस्याभेदेनेना-
 न्याभावस्याप्याप्य वृत्तित्वप्रसङ्गादित्याह । तत्र वृष्टिदिनोत्त-
 रदिनस्य निषेधविषयत्वे वृष्टिदिनस्य कर्मार्हता स्यात् । तस्मात्
 विशेष्याया वृष्टेरेवोत्तरत्वम् । न तु तदवच्छेदकदिनस्यापीति ।
 तेनैकस्मिन् दिने वृष्ट्या तद्दिनमावृत्यागः द्वितीयदिनादौ तु
 अस्तिमदिनमारभ्य सप्ताहसप्ताहयोस्त्यागः । तथा च व्यासः ।
 “नो सन्ध्या गर्जिते प्रादुर्भवतोपनयनं बुधाः । न च वृष्टावथा-
 काले वृष्ट्या वा सप्तवासराः” ॥ आसप्तवासरास्रानित्यत्र
 उपस्थितत्वाद्वृष्टिकाशमादाय सप्ताहगणना आसप्तवासरानिति
 अधिकसंख्या व्यवच्छेदार्थम् एतेन विध्यनुवादभिया अधिक-
 संख्या निरस्ता । अत्र वृष्ट्युत्तरमेव सप्ताहत्यागः एतद्वचनन्तु
 द्वितीयादिदिवसीयाकालवृष्ट्याभिप्रायेण । “अतो दिनेनैकदिनं
 त्याज्यं द्वितीयेन दिनद्वयम् । द्वितीयेन च सप्ताहं त्यजेदकाल-
 वर्षणे” ॥ इति न्यायरत्नपरिग्रहोतवाक्येऽपि दिनेन दिन-
 वृत्तिवर्षणेन एवं द्वितीयेनेत्यादौ ज्ञेयम् । अतएव न्यायरत्ने-
 ऽपि वृष्ट्युत्तरत्वमुक्तं न तु वृष्टियुक्तादिनोत्तरत्वमिति । एका-
 दिदिनवृत्तित्वविशेषणं दिनाल्पत्व बहुत्वज्ञापनार्थमिति श्रीप-
 तिष्यवहारनिर्णये । “आकालिकीं वृष्टिमवेक्ष्य गक्ता पदं न
 गच्छेच्छुभमात्मनोच्छन् । शीरं व्रतज्ञापि शुभाभिलाषी
 कदापि नैवं मनसापि कुर्यात्” ॥ अत्र नो सन्ध्या गर्जित
 इति आकालिकौ वृष्टिमवेक्ष्य इत्यादिश्रवणात् । “व्रतेऽष्टि
 पूर्वसन्ध्यायां वारिदो यदि गर्जति । व्रतन्तत्र तु नैव स्यादिति
 धर्मो व्यवस्थितः” ॥ इति वचने पूर्वपदमपि कारणताग्राहक-

८२०

महामासतत्त्वम् ।

त्वेन परसन्ध्याव्यावर्त्तकम् । अन्यथा संक्रान्तिवद्वाविनिमित्त-
 त्वेन परसन्ध्यायां गर्जितेऽपि व्रतवैगुण्यं स्यात् एतेन पूर्वदिने
 सायंसन्ध्यागर्जनेऽपि परदिने व्रतनिषेध इति मैथिलमतं
 चिन्त्यमिति । सप्तम्यर्थानुपपत्तेः । गीतायां “मयैवेते पूर्वं
 निहता निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन्” इतिवत् स्वरूपाख्यान-
 परं वा पूर्वपदं कामरूपीयनिबन्धेऽप्येवम् । योगीश्वरः ।
 “चतुर्भासे निवृत्ते तु चक्रपाथी समुत्थिते । अकाशघटिं
 जानीयात् यावच्च सुष्यते हरिः” ॥ अत्र यावद्विष्णुमहोक्त्व
 इति जीमूतवाहनः पठति महोक्त्वः फाल्गुनी पूर्णिमा इति
 व्याख्याति च । कृत्यचिन्तामणिभोजराजव्यवहारसमुच्चय-
 औधरसमुच्चयेषु । “पौषादिचतुरो मासान् ज्ञेया हृष्टिरका-
 लजा । व्रतयज्ञादिकं तत्र वर्जयेत् सप्तवासरान् ॥ मार्गा-
 न्मासात् प्रवृत्तिमुनयो व्यासवास्त्वौकिगर्गश्चैत्रं यावत् प्रवर्षश्च-
 विधौ नेति कालं वदन्ति । नाञ्जीजङ्घः सुरगुरुनिर्वर्त्ति
 हृष्टेरकाशौ मासावेतौ न शुभफलदौ पौषमाघौ न शेषाः”
 मार्गादित्यवधौ पञ्चमी नाभिषिधौ व्यासवास्त्वौकिगर्ग इत्यत्र
 व्यासवास्त्वौकिग्रिथा इति जीमूतवाहनः पठति । एतानि
 राजमार्त्तण्डकृत्यचिन्तामणौ च । एवं पञ्चत्रये व्यवस्थिते
 येन सर्वपरिग्रहः स्यात् तस्यैव ग्रहणमिति न्यायेनाद्यः पक्षः
 श्रेयान् तदुत्तरन्तु पक्षद्वयमापदत्यस्तापद्विषयमेवमन्यत्रापि ।
 अतएव राजमार्त्तण्डे । “उक्तानि प्रतिषिद्धानि पुनःसम्भावि-
 तानि च । सापेक्षनिरपेक्षाणि श्रुतिवाक्यानि कोविदैः”
 इति शेषचरणे मौमांस्यामीह कोविदैरिति कृत्यचिन्तामणौ
 पाठः । यद्वा “स्पष्टं तु विधेर्नान्यैरपसंहार इत्यते” । इति
 न्यायेन दोषातिशयार्थ एव सामान्यनिषेधे विशेषनिषेधः
 तत्रापि विशेष उक्तो हृदयस्मतिना “हृष्टिः करोति दीपं ताव-

महासातत्वम् ।

८२९

आकामसंश्रवा राक्षः । यावत् भवति यानि नरपशुचरणा-
 द्विता वसुधा । काश्यपः “ऋक्षैकमन्दिरगतौ यदि जीव-
 भानू शुक्रोऽस्त्रगः सुरवरैकगुरुश्च सिंहे । नारम्यते व्रतविवाह
 गृहप्रतिष्ठा क्षौरादिकर्म गमनागमनञ्च धीरैः” । ऋक्षैक-
 मन्दिरगताविति विशिष्टं न पृथक् । तथा च । “एकराशि-
 नतौ स्वातामेकैर्लविषये यदि । गुर्वादित्यौ तदा त्यज्या
 यज्ञोद्वाहादिकाः क्रियाः” । चातुर्मास्यव्रते तु प्रतिप्रसवमाह
 महाभारते । “चातुर्मास्यव्रतारम्भमस्तुगेऽपि गुरौ भृगौ ।
 शण्डे वापि त्रिषौ कुर्यात् एवमेव समापनम्” । बराहपुराणे ।
 “आषाढशुक्लद्वादश्यां पौर्णमास्यामथापि वा । चातुर्मास्य-
 व्रतारम्भं कुर्यात् कर्कटसंक्रमे । अभावेऽपि तुलार्केऽपि मन्त्रेण
 नियमं व्रतौ । कार्तिके शुक्लद्वादश्यां विधिवत्तत् समापयेत्” ।
 महाभारते । “चतुर्धापि हि यज्ञीर्णं चातुर्मास्यव्रतं नरः ।
 कार्तिके शुक्लपक्षे तु द्वादश्यां तत् समापयेत्” । अत्र द्वादश्यां
 यज्ञभापनमुक्तं तत् द्वादश्यारम्भपक्ष एव । कर्कटसंक्रमण-
 तुलार्कसंक्रमारम्भयोस्तु त्रिचिकार्के हरेस्त्याने सति तद्विषयञ्च
 अन्यथा तुलार्के समापने कर्कटसंक्रमणारम्भे आषाढारम्भे
 च चातुर्मास्यानुपपत्तेः । तुलार्कसंक्रमारम्भे तुलार्कव्याप्तानुप-
 पत्तेय । अतएव पौर्णमास्यारम्भपक्षे तत्रैव समापनमुक्तम् ।
 तथा च महापुराणम् । “आषाढ्यादि चतुर्मासं प्रातःस्नायौ
 भवेत्तरः । विप्रेभ्यो भोजनं दत्त्वा कार्तिक्यां गोप्रदो भवेत्” ।
 तच्च मन्त्रानाञ्च सनत्कुमारः । “इदं व्रतं मया देव गृहीतं
 पुरतस्तव । निर्विघ्नां सिद्धिमाप्नोतु प्रसन्ने त्वयि केशव ।
 गृहीतेऽस्मिन् व्रते देव यद्यपूर्णे त्वहं म्रिये । तस्मै भवतु
 संपूर्णे त्वत्प्रसादाज्जनार्दन” । समाप्तौ तु “इदं व्रतं मया देव
 कृतं प्रीत्यै तव प्रभो । न्यूनं संपूर्णतां यातु त्वत्प्रसादाज्जना-

८२२

मलमासितत्त्वम् ।

र्दनम् । तुलार्कमाषेऽप्येवं कर्त्तव्यं वर्षकृत्ये नारदीयम् । “अन्न-
 तेन क्षिपेद् यस्तु मासं दामोदरप्रियम् । तिष्ठंक्ष्योनिम-
 वाप्नोति सर्वधर्मवद्विष्कृतः । व्रतोपवासनियमैः कार्तिके
 यस्य गच्छति । देवो वैमानिको भूत्वा स याति परमां गतिम्” ।
 गोविन्दमानसोक्तासे नारदीयम् । “न मत्स्यं खादयेन्मांसं न
 कौर्म्यं नान्यदेव हि । चाण्डालो जायते राजन् कार्तिके
 मांसभक्षणात् । अमांसाशौ भवेद्यस्तु गां स दद्याच्च दक्षि-
 णाम्” । तथा “नित्यस्नाने ष्विर्दद्यान्निःश्वेहे घृतशक्तवः” ।
 नित्यस्नाने प्रातःस्नाने घृतशक्तवो दक्षिणा देया । तथा “आमि-
 षस्य परित्यागी सवस्त्रा कपिला तथा । एकान्तरे त्वजा देया
 फलाहारे च शालयः । शाकाहारे घृतं दद्यात् पात्रं राजत-
 मेव हि । सर्वेषामप्यभावे तु यद्योक्तकरणं विना । विप्रवाक्या-
 त्तथा सुभ्रु व्रतस्योदयापलक्षणम् । वृथा विप्रवचो यस्तु गृह्णाति
 मनुजः शुभे । अदत्त्वा दक्षिणां वापि स याति नरकं ध्रुवम्” ।
 विप्रवाक्यमच्छिद्रावधारणं तदपि दक्षिणारूपं किञ्चिद्दत्त्वा
 याज्यम् । तथा “निष्यावान् राजमाषांश्च सुप्ते देवे जनार्दने ।
 यो भक्षयति राजेन्द्र चाण्डालादधिको हि सः । कार्तिके तु
 विशेषेण राजमाषांश्च वर्जयेत् । निष्यावान्मुनिशार्दूल याव-
 दाहृत नारकौ । कदम्बानि पटोलानि वृन्ताकसहितानि
 च । न त्यजेत् कार्तिके मासि यावदाहृत नारकौ । एतानि
 भक्षयेद् यस्तु सुप्ते देवे जनार्दने । शतजम्भार्जितं पुण्यं दहते
 नात्र संशयः” । निष्यावः श्वेतशिम्बिरिति वर्षकृत्यं निष्यावः
 शिम्बिसदृशो दक्षिणापथे प्रसिद्ध इति कल्पतरुः । पटोलानि
 फलानि नपुंसकनिर्देशात् । अन्यत्र “पटोलस्तिष्ठकः पटुः”
 इत्यमरकोषे पुंसि निर्दिष्टः । केचित्तु कडम्बानि इति पठन्ति ।
 कडम्बानि कलम्बीत्वेन प्रसिद्धानीति व्याख्यान्ति च । यद्यपि

मलमासतत्त्वम् ।

८२३

“न वटप्लक्षोदुम्बरनीपदधित्यमातुलङ्गानि वा भक्षयेत्” इति
 हारीतेन सामान्यतः षट्त्वं निषिद्धं तथाप्यत्राधिकदोषाय
 पुनर्निषिद्धं मातुलङ्गं बीजपूरकमिति कल्पतरुः । महा-
 भारते । न भोगादौघृणानुपक्रम्य “एतैरन्यैश्च राजेन्द्रैः पूरा
 मांसं न मक्षितम् । शारदं कौमुदं मांसं ततस्ते स्तर्गमाप्रयुः ।
 कौमुदन्तु विशेषेण शुक्लपक्षं नराधिप । वर्जयेत् सर्वमांसानि
 धर्मो ह्यत्र विधीयते” । कौमुदं कार्त्तिकम् । ब्रह्मपुराणे
 कार्त्तिकमधिकृत्य “एकादश्यादिषु तथा तासु पञ्चसु रात्रिषु ।
 दिने दिने च स्नातव्यं शीतलासु नदीषु च । वर्जितव्या तथा
 हंसं मांसभक्षणमेव च” । मांसभक्षणनिषेधे कार्त्तिकमास-
 तच्छुक्लपक्षतत् पञ्चदिनानि शक्ताशक्तभेदात् पापतारतम्यात्
 वा निषिद्धानि । ब्रह्माण्डपुराणे । “तुलायां तिलतैलेन
 सायंसन्ध्या समागमे । आकाशदीपं यो दद्यात् मासमेकं
 निरन्तरम् । सश्रीकाय श्रीपतये स श्रीमान् भुवि जायते ।
 दामोदराय नभसि तुलायां लोलया सह । प्रदीपन्ते
 प्रयच्छामि नमोऽनन्ताय वैधसे । इति मन्त्रेण यो दद्यात्
 प्रदीपं सर्पिरादिना । आकाशे मण्डपे वापि स चाक्षयफलं
 लभेत् । विष्णुवेश्मनि यो दद्यात् कार्त्तिके मासि दीपकम् ।
 अग्निष्टोमसहस्रस्य फलं प्राप्नोति मानवः” ॥ विद्यापतिकृत-
 वर्षकृत्ये कल्पलतायाश्च गार्ग्यः । “जौषादित्ये बाले शुक्रे
 कर्तुं दद्याद्भाग्माङ्गल्यं प्रतिष्ठां स्वातन्त्र्यं कुर्यात्” । माङ्गल्यं
 विवाहादि । स्वातं पुष्करिण्यादि । राजमार्त्तखण्डे हारीतः ।
 “यात्रां चूडां विवाहं श्रुतिविवरविधिं ग्रामसप्तप्रवेशं प्रासादो-
 द्यानहर्म्यान् सुरनरभवनारम्भविद्याप्रदानम् । मौञ्जीधन्वं
 प्रतिष्ठां मणिवरकनकाधारणं कुर्वते ये । मृत्युस्तेषाञ्च सिंहे
 गुरुदिनकरयोरैकराशिष्ययोश्च” । सिंहे गुरुदिनकरयोः सिंहे

८२४

मलमासतत्त्वम् ।

गुरो रवौ च एकराशिखयोर्युगपत्तयोरेव तेषाञ्च सिंह इत्यत्र
 तेषां हरौच्य इति पाठान्तरम् । हरौच्ये सिंहे । हृदयतौ ।
 सोमशेखराख्यनिबन्धे । “वापौकूपतडागयागगमचौरप्रतिष्ठा-
 व्रतं विद्यामन्दिरकर्णवेधन महादानं वनं सेवनम् । तीर्थ-
 स्नानविवाहदेवभवनस्नानादिदेवेक्षणं दूरेणैव विजयीविषुः परि-
 हरदस्तं गते भार्गवे” । दौपिकायाम् । “गुर्वादित्ये गुरो
 सिंहे नष्टे शुके मलिस्तुचे । याम्यायने हरौ सुप्ते सर्वकर्माणि
 वर्जयेत्” ॥ सर्वकर्माणीति वचनान्तरोक्तप्रातिस्निकनिषिद्ध-
 कर्मपरं लाघवात् अन्यथा अतिप्रसङ्गापत्तेः । उद्बुद्धाज-
 मासंख्यः । “यात्रा-विवाह-व्रतवन्धवेश्मप्रासाद-घूडाकरणं
 हितेषी । नष्टे शृङ्गौ मोपदिशेक्षराणां देवप्रतिष्ठामपि कर्ण-
 वेधम् । हित्वाद्यं शुभकर्माणि कुर्यादस्तमिते सिते । विवाहं
 मेखलावन्धं यात्राञ्च परिवर्जयेत्” ॥ अत्र यात्राञ्चेति चकारः
 पूर्ववचनोपात्तमुन्यन्तरोक्तप्रातिस्निकनिषिद्धकर्माणि समुच्चि-
 नोति । “बाले शुके हृद्रे शुके नष्टे शुके जीवे नष्टे बाले
 जीवे जीवे सिंहे सिंहादित्ये जीवादित्ये । तथा मलिस्तुचे
 मासि सुराचार्येऽतिचारगे । वापौकूपतडागादिक्रियाः प्रागु-
 दितास्त्यजेत्” ॥ एवञ्च कालाशुद्धौ विद्यारम्भं न कुर्यात्
 तद्विधानञ्च विष्णुधर्मोत्तरे । “संप्राप्ते पञ्चमे वर्षे अप्रसुप्ते
 जनार्दने । षष्ठीं प्रतिपदञ्चैव वर्जयित्वा तथाष्टमीम् ॥ रिक्तां
 पञ्चदश्यैश्चैव सौरिभौमादिनस्तथा । एवं सुनिश्चिते काले
 विद्यारम्भस्तु कारयेत् । पूजयित्वा हरिं लक्ष्मीं देवीञ्चापि
 सरस्वतीम् । स्वविद्यासूत्रकारांश्च स्वाञ्च विद्यां विशेषतः” ॥
 हृदयस्यतिः । प्राक्खुखी गुरुरासौनो वरुणाभिमुखं शिशुम् ।
 अध्यापयेच्च प्रथमं द्विजायीभिः प्रपूजितम्” ॥ अत्राघौतस्य
 दानमावश्यकम् । तथा च श्रुतिः । “योऽधीत्यार्थिभ्यो विद्यां

महामासतत्त्वम् ।

८२५

न प्रयुञ्जेत स कार्येहा स्यात् श्रेयसो हारमाहणयात्” इति
तद्दानञ्च “अध्यापनेन व्याख्याय प्रतिलिख्यार्पणेन च । सम्भ-
वत्यतो घौमद्विनिवन्धः क्रियतेऽपि च” इति ॥ एवमेव सरसा ।
एवं शिष्यस्यापि गुरुषु दानत्वमाह लघुहारीतः । “एकमध्य-
क्षरं यस्तु गुरुः शिष्ये निवेदयेत् । पृथिव्यां नास्ति तद्व्यं
यहत्वा सोऽनृषी भवेत्” ॥ लिङ्गपुराणे । “यस्य श्रुत्वान्यतः
शास्त्रं संस्कारं प्राप्य वै शुभम् । अन्यस्य जनयेत् कीर्त्तिं गुरोः
स ब्रह्महा भवेत् ॥ विद्यरेखायवा मौज्यात् योऽपि शास्त्र-
मनुत्तमम् । स याति नरकं घोरमक्षयं भौमदर्शनम्” ॥
राजमार्त्तण्डे देवलः । “वासे हृष्टे तथैवास्ते कुरुते देव्य-
मग्निणि । सदाहितायां कन्यायां दम्पत्योरेकनाशनम्” ॥
अन्तक इति शेषः । राजमार्त्तण्डे । “सिंहे गुरो परिणीता
पतिमात्मानमात्मजान् हन्ति । क्रमशस्त्रिषु पित्रादिषु वशिष्ठ-
नर्नादयः प्राहुः” ॥ पित्रादिषु सिंहघटकमघापूर्वफलगुण्युत्तर-
फलगुणौप्रथमपादेषु । प्रतिप्रसवमाह शातातपः । “माध्यां
यदि मघा नास्ति सिंहे गुरुरकारणम्” । तत्रैव हेमाद्रिधृत-
माण्डव्यवचनम् । “श्रुतिवैधजातकादप्राशनच्छादिकः सर्वः ।
रविभवनस्थे औवे कार्थ्यो धन्यो विवाहस्तु” ॥ माध्यां मघा-
योगे तु ऋत्तेकमन्दिरगतावित्यादिना सर्वकर्म निषेधात् ।
अथैवं विवाहोऽपि श्रूयते । तथा च राजमार्त्तण्डे दक्षः ।
“गुरौ हरिस्थे न विवाहमाहुर्हारीतगर्गप्रमुखा मुनौन्द्राः । यदा
न माघौ मघसंयुता स्यात् तदा च कन्योद्धरणं वदन्ति” ॥
इत्यञ्च माध्यां मघायोगाभावेऽपि श्रुतिवैधादिमघास्थेऽपि गुरौ
भवति विवाहस्तु गुरोर्मघापरित्यागादेव तथा च माण्डव्यः ।
“मघा ऋत्तं परित्यज्य यदा सिंहे गुरुर्मवेत् । तत्रान्दे
कन्यका चोदा सुभगा सुप्रिया भवेत्” ॥ वात्स्यायनः । “यात्रो-

८२६

मलमासतत्त्वम् ।

हाहप्रतिष्ठादिगृहचुडव्रतादिकम् । यद्वतो वर्जयेत्तत्र जीवे
 वक्रातिचारगे । कौर्त्तिभङ्गः प्रतिष्ठायां भयं चौरात्तथाध्वनि ।
 चूडोद्वाहे भवेत्सृत्युर्वते हानिर्भयं गृहे । अतिचारे त्रिपक्षः
 स्यात् वक्रे पक्षचतुष्टयम् । न कुर्यात्तत्र यात्रादिगुरोर्वक्राति-
 चारयोः । गर्गः । “गुरोर्वक्रातिचारे च वर्जयेत्तदनन्तरम् ।
 यज्ञव्रतविवाहादावष्टाविंशतिवासरान्” । माण्डूक्यः । “यदा
 वक्रातिचाराभ्यां राशिं गच्छति वाक्पतिः । दिनानि सप्त-
 विंशानि त्यक्त्वा कर्म समाचरेत्” ॥ अत्रापि पूर्वः पूर्वः पक्षः
 श्रेयान् राशिं राश्यन्तरम् अन्यथा व्यर्थं स्यात् । अतएव
 न्यायरत्नेनापि पूर्वराशिगमिष्यमाणातिचारगुरुके इत्युक्तम् ।
 हृद्गद्गजमार्त्तण्डे । “वक्रातिचारोपगताः कुजाद्या यदन्य-
 राशौ परिवर्जनीयाः । यथाक्रमस्थाः स्वगृहस्थिता वा न
 वर्जनीया यवना वदन्ति” ॥ व्यवहारसमुच्चये कृत्यचिन्तामणौ
 च हारीतः । “कृत्वातिचारं यदि पूर्वराशिं नायाति मन्त्रौ
 विबुधाधिपानाम् । यानं विवाहं व्रतबन्धगेहं सर्वं तदा हन्ति
 मतं सुनीनाम् ॥ अतिचारं गते जीवे वृषे वृश्चिककुम्भयोः ।
 यज्ञोद्वाहादिकं कुर्यात्तत्र कालो न लुप्यते” ॥ कृत्यकल्प-
 सतायां वाचस्पतिमिश्रैः “पूर्वराशिं यदा त्यक्त्वा अपूर्णं वत्सरे
 गुरुः । लुप्तकालः स विज्ञेयः परगेहं गतो यदा ॥ मौने मेघे
 वृषे चैव तथा मिथुनकन्ययोः । अतिचाराच्च दोषः स्यान्नियतं
 काललोपजः” ॥ हैतनिर्णये । “कन्यावृश्चिकमेघेषु मन्मथे
 च भूये वृषे । अतिचारेषु कर्त्तव्यं विवाहादि बुधैः सदा”
 इति अमूलकमित्युक्तम् । पराहसंज्ञितायाम् । “अतिचारं गते
 जीवस्त्वैव कुरुते स्थितिम् । तदा महातिचारः स्यात् लुप्त-
 संवत्सरक्रियः ॥ अतिचारेण यो राशिर्लङ्घितो देवमन्त्रिणा ।
 तदाद्यो वत्सरो लुप्तो योऽनर्हः सर्वकर्मसु ॥ तत्र वर्षे कर्मणो

महासासतत्त्वम् ।

८२७

लुप्तत्वात् वक्ष्यते लुप्त इति तदाह योऽनर्ह इति । भुजवल-
 भीमादिनिबन्धेषु । “शुभं भवनमासाय यदातिक्रमते गुरुः ।
 अत्र संवर्धिता कन्या सुखं भर्तुः प्रमोदते” । दीपिकायाम् ।
 “त्रिकोणजाया घनस्नाभराशौ वक्रातिचारेण गुरुः प्रयाति ।
 यदा तदा प्राह शुभे विलग्ने हिताय पाणिग्रहणं वशिष्ठः” ॥
 त्रिकोणं नवपञ्चकम् । आयासप्तमं धनं द्वितीयं लाम
 एकादशगृहम् । रत्नकोषे । “पक्षौ दशाहानि तथा
 त्रिपक्षौ मासत्रिभानः षष्ठु षट्च मासाः । एषोऽति-
 चारः कथितो ब्रह्मणां भीमादिकानां परतस्तु चारः” ॥
 प्रतिष्ठाकाण्डकल्पतरौ देवीपुराणम् । “यदा जौवे स्थिते
 सिंहे तथैव मकरस्थिते । देवारामतङ्गागादिपुरोद्यानगृहाणि
 च ॥ विवाहादिमहाभाग भयदानि विनिर्दिशेत् ॥ यदा
 द्वादशमे जौवे अष्टमेवाथ भास्करे । प्रतिष्ठा कारिता विष्णो-
 र्महाभयकरो मता” । कृत्यचिन्तामणौ देवीपुराणम् । “सिंह-
 संख्ये गुरुं शुक्रं सर्वारम्भेषु वर्जयेत् । आरब्धश्च न सिंहेऽत
 महाभयकरं भवेत् ॥ भूपारामतङ्गागेषु पुरोद्यानगृहेषु च ।
 सिंहस्थं मकरस्थश्च गुरुं यत्नेन वर्जयेत् ॥ कारकी व्रजते
 नाशं सन्तानः क्षीयतेऽचिरात्” । गुणिसर्वस्वे । मकरगुरौ
 प्रवर्त्तकं नरसिंहपुराणम् । “विवाहो नैव कर्त्तव्यः सिंहसंख्ये
 गुरौ यदा । मकरस्थे च तत्कार्यं कल्याणं सर्वतो बुधैः” ।
 तथा देवीपुराणम् । “मकरस्थो यदा जौवो वर्जयेत् पञ्चमां-
 शकम् । शेषेष्वपि च भागेषु विवाहः शोभनो मतः” । एत-
 द्वाक्यं व्यवहारपरिगृहीतमिति कृत्यचिन्तामणिः । पतेनेतद-
 नाकरं भवति किन्तु मैथिलानामनाचाः इति स्वरसोऽव-
 गम्यते । अतएव रत्नावल्यादिषु नीचस्थ गुरावेन दोष उक्तः ।
 गुरोर्नीचस्थत्वमपि त्रिशंशमकरराशेः पञ्चमांशं यावदिति

८२८

मकरमासतत्त्वम् ।

ज्योतिस्तत्त्वे ज्ञेयम् । रक्षावत्याम् । “नौचस्थः सिंहगो वा
यदा भवति गुरुः सूर्यरश्मौ च लीनः । संयुक्तो वा यदि स्यात्
दशयतष्टणिना क्षीणरूपोऽथ बालः । यात्रा गेहं विवाहो
व्रतममरगृहं यज्ञचूडादि सर्वं वापौ चोद्यानकूपं न भवति
शुभदं यद् यदिष्टञ्च लोके” । औपतिरक्षमान्नायां कृत्यचिन्ता-
मणौ च वात्क्षयः । “शाखाधिपे वलिनि केन्द्रगतेऽथवास्मिन्
वारेऽस्य चोपनयनं कथितं द्विजानाम् । नौचस्थितेऽरिगृह-
गेऽथ पराजिते वा जीवे भृगौ व्रतविधिः स्मृतिकर्मज्ञैः” ।
अस्य शाखाधिपस्य तेन सामगानां कुजवारेऽप्युपनयनं साम-
वेधाधिपो भौम इत्युक्तत्वात् । कामरूपीय निबन्धे स्मृति-
सागरे देवौपराणम् । “मकरस्थो यदा जीवस्तदा त्रिंशद्दिनं
त्यजेत् । त्यक्त्वा तु षष्टिदिवसं कुर्यात् कर्माणि मानवः” ।
रायमुकुटज्योतिःकालकौमुद्याम् । यस्तु “मकरस्थं गुरुं
यद्वात् सिंहवत् परिवर्जयेत् । देवारामतडागेषु पुरोद्याग-
गृहेषु च” । इत्यादि देवसूत्रवचनं तदपि सिंहवत् परिवर्जये-
दित्यनेन यथा सिंहस्थस्य गुरोस्त्यज्यता तथा मकरस्थस्यापीति
गम्यते । सिंहस्थगुरोर्मधायुक्तमाथ्यां सत्यामेव त्याज्यता अतो
मकरस्थस्यापि गुरोस्त्यामेव त्याज्यता इत्यवगम्यते । अतएव
देवौपराणम् । “यथा जीवस्थिति सिंह तथैव मकरस्थिति” ।
इत्यत्र यथा तथोपादानं तदपि देशविशेष एव दूषणम् ।
तथा हि “मण्डव्या उत्तरे तीरे गिरिराजस्य दक्षिणे । सिंहस्थं
मकरस्थञ्च गुरुं यज्ञेन वर्जयेत्” । अतएवान्यदेशाभिप्रायेण ।
भौमपराक्रमे । “वापौकूपतडागादि निषिद्धं सिंहगो गुरो ।
मकरस्थे तु तत्कार्यं न दोषः काललोपजः । कार्यं मकरगे
जीवे विधायाद्यस्त्रिंशं बुधैः । न तु सिंहगते जीवे कुर्याद्विप्रः
कथञ्चन” । अथ पूर्वोक्तनरसिंहपुराणवचने मकरस्थमाधे

৫২৫

विवाह उक्तः । अतएव तस्माद्भूतं व्यवहारमात्रं विवक्षितं
श्रीपतिनाम्नबुद्धेति प्रतिज्ञाय समयाशुद्धौ मकरस्थवृहस्पति-
दोषमनभिधाय केवलमुपनयने नीचस्थवृहस्पतिर्निषिद्धः । एतेन
द्वैतनिर्णये श्रीपतिसंहितायां व्यवहारोपहंसितमेव वचनं न च
व्यवहारविरुद्धमिति । एतेन मकरस्थगुर्वादौ विवाहादि-
विधायकं वचनं तदाचारविरहादनादरणीयम् । इति वाच-
स्पतिमिश्रोक्तं हेयम् । प्रतिष्ठाव्यतिरिक्तमकरस्थगुरुकर्मनि-
षेधकश्रीपतिग्रन्थविरहात् । अथ तद्विषेधकमुनिवचनानि
प्रामाणिकान्तरधृतत्वादुपादेयानीति चेत् तर्हि प्रतिप्रसव-
वचनान्यपि तथा । एवञ्चातिचारविवाहादिनिषेधकवचनानि
श्रीपतिना लिखितानि न तु तदपवादकानीति । तेन तान्य-
प्रामाणिकानीति यदुक्तं तदपि हेयम् । प्रकृते पूर्वोक्तयुक्ते-
स्तौल्यात् । भुजबलभीमे । “जीवोऽर्केण युतः करोति मरणं
वालांशुको भागुरिः । नक्षत्रैकगतो वदन्ति यवनाः पाद-
स्थितो देवस्तः । प्रायो नर्गपराशरादिमुनयो नेच्छन्ति चास्तं
गते तस्मादस्तमिते सुरेन्द्रसचिवे नष्टं विवाहादिकम्” ॥
श्रीपतिरत्नमालायाम् । “प्रागुक्तः शिशुरहस्त्रितयं सितः
स्यात् पञ्चादशाहमितपञ्चदिनानि वृद्धः । पाक्पक्षमेव कथितो-
ऽद्विवशिष्ठगर्भैर्जीवस्तु पक्षमपि वृद्धशिशुर्विवर्ज्यः” । वृद्धशिशु-
त्वगस्तेति क्वचित् पाठः । सितः शुक्रः इह पञ्चाद्विंशति ।
राजमार्त्तण्डे । “भवेत् सभ्यागतः पश्चात् अस्तमैथन् दिन-
त्रयम् । दिनानि पञ्च पूर्वेण तत्कृते कर्म वर्जयेत् । बाले
वृद्धे च सभ्यांश्चैव चतुःपञ्चविवासरान् । जीवे च भार्गवे चैव
विवाहादिषु वर्जयेत् । बाले वृद्धे च सभ्यायां नष्टे च भृगु-
नन्दने । दुर्भगा चासतौ बभ्या मृत्युयुक्ता फलं कभात् ।
बाले च दुर्भगा नारी वृद्धे नष्टप्रजा भवेत् । नष्टे च मृत्यु-

८३०

मलमासतत्त्वम् ।

माप्नोति सर्वमेवं गुरावपि ॥ हृष्टे पञ्च दिनत्वकीर्त्तनमध्या-
 पक्षिष्यम् । ज्योतिःपराशरेण । सुगोः पादास्तेऽपि दशाङ्ग-
 विधानात् एवं गुरावपि । रत्नमालायां पञ्चविधानात् तयो-
 र्मते न सञ्ख्यायाः पृथङ्निर्देशोऽपि हृष्टस्तेनैव तदग्रहणात् ।
 दौषिकायाम् । “गुर्वादित्ये गुरौ सिंहे नष्टे शुक्ले मलिम्लुचे ।
 याम्यायने हरौ सुप्ते सर्वकर्माणि वर्जयेत्” ॥ तत्रैव “नो
 शुक्रास्तेऽष्टमेऽर्के गुरुसङ्घितरवौ जन्ममासेऽष्टमैन्दौ विष्टौ मासे
 मलास्थे कुजशशिदिवसे जन्मतारासु चाथ । नाडौनक्षत्र-
 क्षौने गुरुरधिरजनौनाथताराविशुद्धौ प्रातः कार्या परीक्षा
 क्षितनुचरग्रहांशोदये शस्तलग्ने” ॥ ज्योतिषे । “सिंहस्थे मकरस्थे
 च जीवे चास्तमिते तथा । सिंहस्थे तु रवौ नैव परीक्षा
 शस्यते बुधैः” ॥ गर्गः । “दाहे दिशाञ्चैव धराप्रक्रमे वज्र-
 प्रपातेऽथ विदारणे वा । धूमे तथा पांशुकरप्रपाते न कारये-
 न्माङ्गलिकादि कार्यम् । उल्कापाते च निर्घाते तथैवाकाल-
 वर्षणे । क्षिप्ते सूर्ये विनिर्दिष्टे न कुर्यान्माङ्गलक्रियाम् ।
 धूमकेतो समुत्पन्ने ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ॥ ग्रहाणां सङ्गरे चैव
 न कुर्यान्माङ्गलक्रियाम् । द्विसूर्यं वा तिसूर्यं वा दृष्ट्वा गगन-
 मण्डले । रात्रौ शक्रधनुष्यैव मङ्गलानि विवर्जयेत् । दिग्दाहे
 दिनमेकञ्च ग्रहे सप्तदिनानि च । भूमिकम्पे च सन्धत्ते
 ब्राह्मणि परिवर्जयेत् । उल्कापाते च त्रितयं धूमे पञ्च-
 दिनानि च । वज्रपाते दिनमेकं वर्जयेत् सर्वकर्मसु” ॥
 काश्यपः । “बृहस्विष्ठा च सूर्यमाया रक्तनौलशिखीज्ज्वला ।
 पौरुषौ च प्रमाणेन उल्का नानाविधा स्मृता ॥ यदान्तरोक्षे
 बलवान् मारुतो मरुताहतः । पतत्यधः स निर्घातो जायते
 वायुसम्भवः” ॥ सशब्द इति शेषः । भोजराजः । “यष्टे
 रवौन्दो रवनिप्रक्रमे केतून्मोक्षापतनादिदोषे । व्रते दशा-

मलमासतत्त्वम् ।

८३२

हानि वदन्ति तज्ज्ञास्त्रयोदशाहानि वदन्ति केचित्” ॥ केतवश्च
 शिखावन्तो ज्योतीर्षि स्थिराण्युत्पातरूपाणि । ग्रहणकाले
 भूकम्पोत्कापातवज्रपातादिदोषसमाहारे त्रयोदशाहम् अशु-
 चम् । किञ्चिद्गूढतत्त्वसमाहारेऽपि दशाहम् । ग्रहणाद्येकैक-
 दोषे त्रयहमिति वाचस्पतिमित्राः । अथ स्मृतिसागरवृत्त-
 सारसंग्रहे । राज्यादिकमहासिद्धौ यज्ञदानतपःसु च । होम-
 स्नाध्याययोश्चैव वर्जयेद्दशरात्रकम् ॥ लक्षहोमे महादाने वर्जयेत्
 सोमके मखे । तपःस्नाध्याययोश्चैव विराट्शो त्रयोदश” ॥ इति
 ध्यवस्था अन्यत्र । “उत्कापाते भुवः कम्पे अकालवर्षमर्जिते ।
 वज्रकेतूद्गमोत्पाते ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ॥ प्रयाणन्तु त्यजेत्
 क्षत्रः सप्तरात्रमतः परम् । ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यस्त्यजेत् कर्म
 त्रिरात्रकम् ॥ शूद्रस्त्यक्त्वा चैकरात्रं सर्वकर्म समाचरेत्” ॥
 पराशरः । “प्रयाणे सप्तरात्रं स्यात् त्रिरात्रं व्रतबन्धने । एक-
 रात्रं परित्यज्य कुर्यात् पाणिपङ्कं ग्रहे” ॥ भृगुः । “कम्पे
 राजनि सप्ताहो ब्राह्मणानां त्रयहन्तथा । शूद्रस्त्राईदिनं प्रोक्तं
 सर्वकार्येषु वै भृगुः” ॥ शूद्रस्यापहिषयम् । कम्प इत्युप-
 लक्षणम् । ग्रहणादावप्येवमेवान्यत्रैकत्र पठितत्वात् । भोज-
 देवव्यवहारसमुच्चये । “सर्वं कार्यं न कुर्वीत गुरौ सिंहेऽस्त्रगे-
 ऽपि च । व्रतदौक्षे न कुर्वीत तमोयुक्ते हृहस्पतौ” ॥ तमो-
 युक्ते राहुयुक्ते । व्रतदौक्षे इति नित्येतरकर्मापलक्षणम् । तथा
 च स्मृतिसागरसारे ज्योतिषम् । “एकराशौ स्थितौ स्वातां
 यदि राहुहृहस्पतौ । विवाहव्रतयज्ञादि सर्वन्तत्र विवर्जयेत्” ॥
 मलमासाद्युपक्रम्य भविष्ये । “ऋक्षभेदेऽप्येकराशौ सम्पर्को
 यदि वानयोः । गुरोः राहोरपि तथा त्यजेद्दिवात्र संशयः” ॥
 अथ गुरोर्लज्जितत्वं हेतुः । तद्यथा “यत्र यत्र स्थितौ जीव-
 स्समोर्थागेन लज्जते । उपहासाय किं न स्यादसत्सङ्गो मनौ-

८३२

मलमासतत्त्वम् ।

विणाम्” ॥ इति । “अनिष्टे त्रिविधोत्पाते सिद्धिक्लेशानु-
दर्शने । सप्तरात्रं न कुर्वीत यात्रोद्वाहादिमङ्गलम्” ॥ इति
दीपिकायामनिष्टमित्यभिधानात् । अनिष्टजनकोत्पात एव
सर्वकर्मानधिकारः । पूर्वलिखितभोजराजवचनेऽपि । “केतू-
द्गमोक्ताघातनादिदोषे” इति दीपजनक एव तथोपरामे मण्ड-
लतः शुभेऽपि यात्रानिषेधाय सिद्धिकेति पृथगुपादानम् । अत्र
विषाहादावपि सप्तरात्रनिषेधात् पराशरोक्तस्वल्पकालनिषेध
आपदिष्यः । तेनानिष्टजनके भूमिकम्पादौ न दोषः । अतएव
षट्कालिकायाम् । वराह्णि उत्पातप्रकरणे प्रायः पदमभि-
हितम् । तथा च यः प्रकृतिविपर्ययाः प्रायः संक्षेपतः स
उत्पातः चितिव्योमदिव्यजातो यथोत्तरं गुरुतरो भवति प्राय
इति ऋत्वादिप्रयुक्तविपर्ययाख्यावृत्त्यर्थं यदाह “ये च न दोषं
जनयन्त्युत्पातास्तान् ऋतुस्वभावकृतान् । ऋषिपुत्रैः कृतैः
श्लोकैर्विद्यादेतैः ससासोक्तैः । तथा च मह्यपुराणम् “वज्रा-
ग्निमहीकम्पे सख्या निर्घातनिस्सनाः । परिदेयरजो धूम-
रक्ताकांस्तमयोदयाः ॥ द्रुमभ्योऽथ रसस्नेहमधुपुष्पफलोद्गमाः ।
गोप्रक्षिप्तमदहृद्विष शिवाय मधुमाधवे ॥ तारोक्ताघातकलुषं
कपिलाकन्दुमण्डलम् । अनग्निज्वलनं स्फोटं धूमरेणुनिरा-
कुलम् । रक्तपद्मारुणासख्या नभःक्षुब्धान्वोपमम् ॥ सरिता-
श्चाख्युसंशोषं दृष्ट्वा शीघ्रे शुभं पदेत् । शक्रायुधपरीवेशो
विद्युच्छुष्कविरोदणम् ॥ कम्पोदत्तनवैकल्यं रसनं दारणं
चित्ते । नद्युदपानसरसां वृष्ट्यृक्षभिरणप्लवाः ॥ पतनश्चाद्रि-
गेहानां वर्षासु न भयावहम् । दिव्यस्त्रीभूतगन्धर्वविमाना-
द्भुतदर्शनम् ॥ यद्वनचक्रताराणां दर्शनन्तु दिवाम्बरे । गीत-
वादिवानर्ध्वो वनपर्वतसानुषु । शस्यवह्नौरसीत्यतिरपायाः
शरदि स्मृताः । शीतानिलतुषारत्वं नदनं रुगपर्चणाम् ।

मलमासतत्त्वम् ।

८३३

रक्षी यथादि सत्त्वानां दर्शनं वागमानुषी । दिशो धूमाश्च-
 काराश्च शलभा वनपर्वताः । उच्चैः सूर्योदयास्तत्वं हेमन्ते
 शोभना मताः । हिमपाता निलोत्पात विरूपाद्भुतदर्शनम् ।
 दृष्टाञ्जनाभमाकाशं तारोक्तापातपिञ्जरम् । चित्रागर्भोद्भवा
 स्त्रीषु गोजाश्च शृगपक्षिणाम् । पत्राङ्कुरस्ततानाञ्च विकाराः
 शिशिरे शुभाः । ऋतुस्वभावजा ह्येते दृष्टा स्रज्जर्ति शुभावहाः ।
 ऋतावन्यत्र चोत्पाता दृष्टास्ते मृगदारुणाः । सम्भूतानाञ्च
 या याश्च शिशूनाञ्चेष्टितश्च यत् । स्त्रियो यश्च प्रभाषस्ते तस्य
 नास्ति प्यतिक्रमः । पूर्वश्चरति देवेषु पश्चाद्विच्छति मानु-
 षान् । नादेशिता वास्वदति सत्याह्वेषा सरस्वती । अतएव
 मनुनापि । “निर्घाते भूमिचक्षने ज्योतिषाश्चोपसर्पणे ।
 एतानाकालिकान् विद्यादनध्यायानृतावपि” । अत्रानध्यय-
 नार्थं सृतावपीत्युक्तम् । उत्पाते दोषभङ्गमाह त्र्योपतिष्यव-
 चारनिबन्धे । “अथ दिवसत्रयमध्ये सृदुजलपतनं यदा स्यात्
 तदोत्पातदोषं शमयेदित्याङ्कुराचार्याः” ॥ वार्हस्पत्ये “शम-
 यस्यासप्ताहाम् कम्पादिहृतं निमित्तमाश्लेव । अतिवर्षणोप-
 वासव्रतदौचाजप्यहवनानि” । विष्णुधर्मोत्तरे । “श्रितेऽथ
 चतुरी मासान् यावद्भवति कार्तिकः । विशिष्टा न प्रवर्त्तन्ते
 तदा यज्ञादिकाः क्रियाः । नाभिषेच्यो नृपश्चैत्रे नाभिमासे
 कदाचन । ५ सुप्ते च तथा कृष्णे विशेषात् प्राहुषि द्विज” ।
 भविष्योत्तरे । “सुप्ते मयि जगन्नाथे केशवे गरुडध्वजे । निहृ-
 त्तन्ते क्रियाः सर्वाश्चातुर्वर्ण्यस्य भारत । पिषाहव्रतवन्त्यादि
 चूडासंस्कारदौक्षणम् । यज्ञगृहप्रवेशादि दानार्चनप्रतिष्ठ-
 नम् । पुण्यानि यानि कर्माणि व्रजेयेदक्षिणायने” । सर्वा-
 स्तत्तद्वाक्यगणिताः पूर्वप्रातिस्त्रिकोक्ताः । एवं पुष्पानोति ।
 अन्यथा विशेषवचनवैयर्थ्यादिति वदन्ति । भोजराजः ।

८३४

मलमासतत्त्वम् ।

“वापौ-तडाग-गृह-गोपुर-देवसम-प्रासादवारिमठकूपविवाहै-
 त्यान् । कर्तुं यथागमविधानविधिर्विधाता प्रोक्तस्तथैव कथ-
 यामि समासतोऽहम् । सुते हरौ प्रकटशेषफणोपधाने लक्ष्मौ-
 करारूपपरिमार्जितपादपद्मे । मौने रवौ धनुषि चाक्षमि ते
 तथेज्ये वास्तुक्रियाविधिरसौ सुनिमिर्निषिद्धः” । इज्यो गुरुः ।
 नारदः । “वापौकूपतडागादि प्रतिष्ठायाश्चकर्म च । न कुर्या-
 मलमासे च महादानव्रतानि च” । दानपदं सामान्यदान-
 परमिति वदन्ति । तथा च स्मृतिः । “अस्ते सभ्यागते
 बाले भृगो मासि मलिच्छुचे । देवतादर्शनं दानं महादानं
 विवर्जयेत्” । लघुहारौतः । “भृगावस्ते गुरौ सिंहे गुर्वा-
 दित्ये मलिच्छुचे । त्यजेत् दानं महादानं व्रतं देवविजो-
 कनम्” । एतद्वचनद्वयं कालविवेकेऽपि । अत्र दानमहा-
 दानयो रूपादानात् । किन्त्वियान् विशेषः । मरौचवच-
 नोक्तरोगादौ दानमेव प्रतिप्रसूतं न तु महादानमिति । नारा-
 यणोपाध्यायस्तु । सुमुत्तुणा त्वनभिसंहितफलदानम् । मल-
 मासेऽपि कर्तव्यमेव महादानम्वनभिसंहितफलमपि नेत्याहुः ।
 कृत्यचिन्तामणौ । दानमित्यत्र यानमिति पठन्ति । यानं
 यात्रामित्यर्थः । प्रागुक्तज्योतिः पराशरवचने मलमासनिषि-
 द्धगणे दानपदं महादानपरमिति शूलपाणिः । अत्राकालि-
 कमनध्याय इति स ज्योतिः स्यादनध्याय इति वचनयोः
 सभ्यागर्जनप्रकरणीययोर्विरोधः शक्ताशक्तभेदेन परिहरणीय
 इति केचित् उक्त्वासद्वचरितत्वेन महागर्जनविषयम् आका-
 लिकमिति । यथा भनुः । “विद्युत्स्तनितव्रजेषु मण्डोक्ता-
 नाश्च संप्लवे” इति वस्तुर्थः । एतद्वचनं तिथितत्वे विवृतम् ।
 कालाकालविषय इति इलायुधः । गर्जादि समाहारविषय-
 माकालिकमित्यपरे । आकालिकं निमित्तमारभ्या परदिने

मलमासतत्त्वम् ।

८३५

तत्कालपर्यन्तं सज्योतिः सौरनक्षत्रान्यतरज्योतिषा सह वर्तन्ते
दिनमात्रं रात्रिमात्रञ्चेत्यर्थः ।

अथ रोगी दानादि । शातातपीयकर्मविपाके । “महा-
यातकजं चिह्नं सप्तजन्मसु जायते । उपपापोद्भवं पञ्च त्रीणि
पापसमुद्भवम् । दुष्कर्मजा नृणां रोगा यान्ति चैव क्रमा-
च्छमम् । जपैः सुरार्चनैर्होमैर्दानैस्त्रिषां शमो भवेत् । पूर्व-
जन्मकृतं पापं नरकस्थ परिश्रये । बाधते व्याधिरूपेण तस्य
क्षणादिभिः शमः । कुष्ठश्च राजयक्षा च प्रमेहो यक्षणी तथा ।
मूत्रक्षणाश्मरीकाशा अतिसारभगन्दरी । दुष्टव्रणं गण्डमाशा
पक्षाघातोऽस्ति नाशनम् । इत्येवमादयो रोगा महापापीद्भवाः
स्मृताः । जलोदरयक्तत् प्रोक्तं शूलरोगप्रणामि च । खासा-
जीर्णज्वरकुटिभ्रममोहगलघृहाः । रक्तावुदविसर्पाद्या उप-
पातोद्भवा भदाः । दण्डावतानकश्चित्रवपुःकम्पविचर्चकाः ।
वसमीकपुण्डरीकाद्या रोगाः पापसमुद्भवाः” । तथा “अशं
आद्या नृणां रोगा अतिपायाद्भवन्ति हि । अन्ये च बहुधा
रोगा जायन्ते रोगसङ्कराः । उच्यन्ते हि निदानानि पाप-
चित्तानि च क्रमात् । महापापेषु भवं स्यात् तद्वन्तपपातके ।
दद्यात् पापेषु षष्ठ्यांशं कल्पं व्याधिवलावलम् । सप्तमुष्ठा-
षचं पुष्पं प्रदद्याद्देवतार्चने । दद्यात् द्विजसहस्राय मिष्टान्नं
द्विजभोजने । गोदाने च सवत्सा गौः सुशीला च पर्यास्विनी” ।
गोदानमधिकत्वादि पुराणम् । “अरोगश्चैव जायेत तेजस्वी च
भवेन्नरः” । मनुः । “भौषधान्यगदो विद्याहैवी च विविधा
स्थितिः । तपसैव प्रसिद्ध्यन्ति तपस्तेषान्तु साधनम्” । अगदो
नैरुज्यम् । शातातपः । यथा निदानं दोषोत्थः कर्मजो
हेतुभिर्विना । महारथोऽल्पके हेतावन्तिमो दोषकर्मजः” ।
साराव्याम् । “पथ्याग्निनां शौलवतां नराणां सदृतिभाजां

८३६

मज्झिमासत्तत्त्वम् ।

विजितेन्द्रियाणाम् । एवं विधानामिदमायुरव चिन्त्यं सदा
 ब्रह्ममुनिप्रवादः । व्यक्तमाह याज्ञवल्क्यः । “वर्त्याधार स्नेह-
 योगाद् यथा दौषस्य संस्थितिः । विक्रियापि च दृष्टैवमकाले
 प्राणसंशयः” । यथात्वविकलवर्त्यादि सत्त्वे प्रचण्डवातादिना
 दौषनाशस्तथा सत्यप्यायुषि अशुभकर्मवशाद्धोकादुर्गवर्कमुदा-
 पय्याशित्वादिना प्राणनाश इति । आयुर्वेदे । “यथा शास्त्रञ्च
 निर्णीतो यथा व्याधि चिक्षिप्सितः । न शमं याति यो व्याधिः
 स ज्ञेयः कर्मजो बुधैः” । तत् चिक्षिप्सायां भौषटाचार्यः
 “दानैर्दयादिभिरपि द्विजदेवतागोपुर्वचनप्रणतिभिश्च जपैस्त-
 पोभिः । इत्युक्त पुण्यनिचयैरुपचोयमानाः प्राक्पापजा यदि
 रुजःप्रशमं प्रयान्ति” । अतएव हेमाद्रिकृतदानखण्डे तत्त-
 द्रोगे तत्तद्दानाभिधानपूर्वकं भगवद्वाक्यम् । “सुवर्णदानं
 सर्वेषां रोगाणां नाशकारणम् । तस्मात् सर्वप्रयत्नेन कर्त्तव्यं
 कमलोद्भव” । कर्मदोषोभयजन्यव्याधौ च । “दानादिभिः
 कर्मभिरोषधीभिः कर्मक्षये दोषपरिचये च । सिध्यन्ति ये
 यत्नवतां कथञ्चित् ते कर्मदोषप्रभवा गदास्तु” । अतएवोक्तम् ।
 “प्रायश्चित्तमकृत्वा तु कर्म कुर्यान्न किञ्चन । अनिस्तौर्णमघं
 यस्मात् द्विगुणं परिपच्यते” । केवलदोषजे तु । “स्वहेतुदुष्टै-
 रनिलादिदोषैरुपप्लुतैः स्वेषु परिस्रवज्जिह्वः । भवन्ति ये प्राण-
 मृतां विकारास्ते दोषजा भेषजशुद्धिसाध्याः” ।

अथ सुमुच्युक्तत्वं । मनुः । “इह चासुखं वा काम्यं
 प्रवृत्तं कर्म कौर्त्तते । निष्कामं ज्ञानपूर्वन्तु निवृत्तमुपदिश्यते ।
 प्रवृत्तं कर्म संसेव्य देवानामेति सार्ष्टिताम् । निवृत्तं सेव्यमा-
 नन्तु भूतान्यत्येति पञ्च वै” । कामनापूर्वकं कर्म शरीर प्रवृत्ति-
 हेतुत्वात् प्रवृत्तं तदेव कर्म कामनारहितम् । पुनर्ब्रह्मज्ञाना-
 भ्यासपूर्वकं संसारनिवृत्तिहेतुत्वात् निवृत्तमुच्यते । सार्ष्टितां

मलमासतत्त्वम् ।

८३७

समानगतिताम् । ऋषेर्गत्यर्थात् पञ्चभूतान्यत्येति अतिक्रामति
मोक्षं प्राप्नोतीत्यर्थः । विष्णुपुराणम् । “विशिष्टफलदा काम्या
निष्कामाणां विमुक्तिदा” । भगवन्तोतापि । “युक्तः कर्म-
फलं त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् । अयुक्तः कामकारेण
फले सक्तो निबध्यते” । युक्त ईश्वराय कर्माणि न फलाय
इत्येवं समाहितः । फलं त्यक्त्वा कर्माणि कुर्वन्निति शेषः ।
शान्तिं मोक्षाख्यां नैष्ठिकीं निष्ठायां भवाम् । सत्यशुद्धिज्ञान-
प्राप्तिसर्वकर्मसत्यासन्नानिष्ठाक्रमेणेति वाक्यमिति शेषः ।
अयुक्तस्तद्विमुखः कामकारेण कामप्रेरिततया कामतः
प्रवृत्तेरिति यावत् । फले सक्तः मम फलाय इदं कर्म करो-
मोत्येवं फले सक्तो नियतं बन्धं प्राप्नोति तथा चार्जुनं प्रति
भगवद्वाक्यम् । “मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ।
निरासौर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः” । सत्यस्य निश्चित्य
समर्थ इति यावत् । अध्यात्मचेतसा विवेकबुद्ध्या अहंकर्ता
ईश्वराय भृत्यवत् करोमीत्यनया बुद्ध्या निरासौख्यकाम-
सङ्कल्पः । अतएव निर्ममो ममतारहितः । विगतज्वरः
विगतसन्तापः । व्यक्तमाह स एव । “यत् करोषि यदग्रासि
यत् जुहोषि ददासि यत् । यत् तपस्यसि कौन्तेय तत् कुरुष्व
मदर्पणम्” । विष्णुपुराणे । “कर्माण्यसङ्कल्पित तत् फलानि
सन्त्यस्य विष्णौ यरमात्मरूपे । अवाप्य तां कर्ममहौमनन्ते
तस्मिन्नयं ते त्वमन्ताः प्रयाप्सि” । तां कर्ममहौं भारतवर्ष-
रूपाम् । एकादशस्कन्धे । “वेदोक्तमेव कुर्वाणो निःसङ्गो-
ऽर्पितुमौश्वरे । नैष्कर्म्यां लभते सिद्धिं रोचनार्था फलश्रुतिः” ।
वेदोक्तमेव कुर्वाणो न तु निषिद्धम् । ननु कर्मणि क्रियमाप्ते
तस्मिन्नासत्तिस्तत् फलञ्च स्यात् न तु नैष्कर्म्यरूपा फलसिद्धिः ।
अतएवाह निःसङ्ग इति अनभिनिवेशितवान् ईश्वरेऽर्पितुं

८३८

मलमासतस्त्वम् ।

न फलोद्देशेन । अथ फलस्य श्रुतत्वात् कर्मणि कृते फलं
 भवत्येव इत्यत आह रोचनार्था इति । कर्मणि कृत्याद-
 नार्था अतएव अत्रैव “फलश्रुतिरियं नृणां भावयो रोचनं
 परम् । श्रेयो विवक्षया प्रीत्या यथा भैषज्यरोचनम् । उत्-
 पत्यैव हि कामेषु प्राणेषु स्वजनेषु च । आसक्तमनसो मर्त्या
 आत्मनोऽनर्थहेतुषु । न तानविदुषः स्वार्थं भ्राम्यतो हजिना-
 ध्वनि । कथं युञ्ज्यात् पुनस्तेषु तांस्तमो विधतो बुधः । एवं
 व्यवस्थितं केचिदविज्ञाय कुबुद्धयः । फलश्रुतिं कुसुमिता न
 वेदन्ता वदन्ति हि” ॥ इयं फलश्रुतिर्न श्रेयः परमपुरुषार्थ-
 परा न भवति किन्तु बहिर्मुखानां मोक्षविषयया चवान्तर-
 कर्मफलैः कर्मसु कृत्यादनमात्रम् । यथा भैषज्ये औषधे
 कृत्यादनम् । यथा “पिब निम्बं प्रदास्यामि खलु ते खण्ड-
 लज्जकान् । पिबैव मुक्तः पिबति तिक्तमप्यतिवाक्कः” ॥
 अथ तिक्तनिम्बादिपानस्य न खलु खण्डादिसाध एव प्रयी-
 ज्यम् । किंस्वारोग्यम् । तथा वेदोऽप्यवाप्तरफलैः प्रसीमयन्
 मोक्षायैव कर्माणि विधत्ते । ननु कर्मकाण्डे मोक्षस्य नामापि
 न श्रूयते कुत एवं व्याख्यायते । यथा श्रुतस्थेवाघटनादित्याह
 उत्पत्येति इत्याम् उत्पत्त्या स्वभावत एव कामेषु पञ्चादिषु
 प्राणेषु चायुरिन्द्रियबलवौर्यादिषु स्वजनेषु पुत्रदारादिषु ।
 परिपाकतो दुःखहेतुषु अतस्तान् स्वार्थं परमसुखमविदुषः
 अजानतो यतो न तान् पञ्चीभूतान् बुधो वेदी यदोधयति
 तदेव श्रेय इति विश्वसितानित्यर्थः तानेवं भूतान् हजिना-
 ध्वनि पापे वर्त्मनि देवादियोनौ भ्राम्यतः । पुनस्तमो भूत-
 हृत्तादियोनौ विधतः पशुकाम इति चायुरिन्द्रियादिकाम
 इति च पुत्रादिकाम इति च कथं पुनस्तेषु स्वयं बुधो वेदो
 युञ्ज्यात् । तथासत्यनाप्तः स्यादिति भावः । कथं तर्हि कर्म-

मममांसतत्त्वम् ।

८३६

मोमांसकाः कर्मफलपरतां वदन्ति तत्राह एवमिति व्यव-
स्थितम् । वेदव्याभिप्रायमविज्ञाय कुसुमिताम् भवान्तरफल-
रोचनतया रमणीयां परमफलश्रुतिं वदन्ति कुतस्ते कुदुहयः ।
तदाह हि यस्मात् वेदज्ञा व्यासादथः तथा न वदन्तीति अत-
एव निष्कामकर्मणात्मज्ञानमित्युक्तम् । यथा “अयमेव क्रिया-
योगो ज्ञानयोगस्य साधकः । कर्मयोगं विना ज्ञानं कस्य-
चित्तैव दृश्यते” ॥ सोऽपि दुरितक्षयद्वारा न साक्षात् । तथा च
“ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात् पापस्य कर्मणः । श्रुतिस्तमेव
वेदार्थवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति ब्रह्मचर्येण तपसा दानेन
श्रद्धया यज्ञेनानशनेन चेति” तमात्मसाक्षात्कारम् । अतएव
यज्ञादीनां ज्ञानशेषताश्चावधार्य निष्कामेषु कर्मसु प्रवर्तते ।
पण्डितेनापि मूर्खः काम्ये कर्मणि न प्रवर्तयितव्यः । इत्याह
पठस्कन्धे । “स्वयं निःश्रेयसं विद्वान् न वक्तव्यज्ञाय कर्म हि ।
न शति रोमिणेऽपथ्यं वाञ्छतेऽपि भिषक्तमः” ॥ शति ददाति ।
समयप्रदीपे श्रौतः । “दासीं दासमलङ्कारमक्षं षड्रस-
संस्कृतम् । पुरुषोत्तमस्य तुष्ट्यर्थं प्रदेयं सार्वकालिकम् । यद्-
यदिष्टतमं लोके यच्चाप्यस्ति गृहे शुचि । तत्तद्वि देयं तुष्ट्यर्थं
देवदेवस्य चक्रिणः” ॥ इदं दानं ब्राह्मणसम्पदानकमेव
विष्णुप्रौत्तिमुद्दिश्य एवं सर्वत्र दाने विष्णुप्रौतेः सामान्यतः
श्रवणात् । विष्णुप्रौती देवताधिकरणभ्यायविरोध इति चेच्च
स्वर्गवदधिकारिष्विशेषणत्वेन तत्तत्त्वप्रसाधनादित्याह । ब्राह्मण-
सम्पदानकत्वे किं प्रमाणमिति चेत् बामनपुराणे तत्तन्मांस-
भेदेन तत्तद्दानमभिधाय “विष्णोः प्रौत्त्यर्थमेतानि देयानि
ब्राह्मणेष्वथ । देयानि विप्रमुख्येभ्यो मधुसूदनतुष्टये” ॥ इति
आभिधाय दासीं दासमिति वचनद्वयाभिधानात् । तथा
विष्णुधर्मोत्तरेऽग्निपुराणे च । “यत्र यत्र भवेत् प्रौतिर्विषयेभ्यो

८४०

मलमासतत्त्वम् ।

महामुने । तन्ममच्युतमुद्दिश्य विप्रेभ्यः प्रतिपादयेत्” ॥ विष्णु-
धर्मोत्तरतृतीयकाण्डे तु विष्णुसम्पदानकमेव दानम् । “विष्णोः
शङ्खप्रदानेन वारुणं लोकमाप्नुयात्” ॥ इत्यादिना “क्षीर-
पल्लवसंयुक्तान् कलसान् सुविभूषितान् । दत्त्वा वै देवदेवाय
वाजिमेषफलं भवेत्” ॥ इत्यन्तेन तत्तत्फलं तत्तद्दानमभि-
धायोक्तम् । “अकामः सात्त्विको लोको र्यात्किञ्चिद्दिनं निवे-
दयेत् । तेनैव स्थानमाप्नोति यत्र गत्वा न शोचते ॥ धर्म-
वाणिजिका मूढाः फलकामा नराधमाः । अर्हयन्ति जगन्नाथं
ते कामानाप्नुवन्त्यथ । अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ॥
पद्भ्यां प्रतीच्छते देवः सकामेन निवेदितम् । मूर्खी प्रतीच्छते
दत्तमकामेन द्विजोत्तमैः” ॥ इति वामनपुराणवचने सार्ध-
कालिकमित्यनेन मलमासादावपि विष्णुप्रौढ्यार्थं देयम् ।

अथ महादानलक्षणम् । मत्स्यपुराणे । “अथातः संप्रव-
क्ष्यामि महादानस्य लक्षणम्” । इत्यभिधाय । “आद्यन्तु
सर्वदानानां तुलापुरुषसंज्ञितम् । हिरण्यगर्भदानञ्च ब्रह्माण्डं
तदनन्तरम् । कल्पपादपदानञ्च गोसङ्घञ्च पञ्चमम् । हिरण्य-
कामधेनुश्च हिरण्याश्वस्तथैव च । पञ्चलाङ्गलकश्चैव धरादानं
तथैव च । हिरण्याश्वरथस्तद्वत् हेमहस्तिरथस्तथा । द्वादशं
विष्णुचक्रञ्च ततः कल्पलतात्मकम् । सप्तसागरदानञ्च रत्न-
धेनुस्तथैव च । महाभूतघटस्तद्वत् षोडशः परिकीर्तितः” ॥
अत्र सामान्यलक्षणं सूत्रजपाङ्गकदानं महादानम् । विना-
यकादिपञ्चाशद्देवताहीमाङ्गकं वा । तथा च मत्स्यपुराणम् ।
विनायकादियहलोकपालवस्त्रशृङ्गादित्यमरुद्गणानाम् । ब्रह्मा-
च्युतेशानवनस्पतीनां स्वमन्त्रतो होमचतुष्टयं स्यात् । जप्यानि
सूक्तानि तथैव चैषामनुक्रमेणापि यथा स्वरूपम्” इत्यादिना
सूत्रजपहोमाङ्गयोश्च विधिः प्रत्येकं षोडशतुलापुरुषप्रधाना-

मलमासतत्त्वम् ।

८४१

न्युद्दिश्योक्तो न तु महादानत्वेन उद्दिश्येति । अतो नेतरेतरा-
श्रयत्वम् । न तु कुण्डमण्डपेति कर्त्तव्यतायोगित्वं निकनीय-
लक्षणमचक्षमठदानेऽपि गतत्वात् । एवञ्च “कनकाश्नतिला-
नागादासौरधमहौष्टहाः । कन्या च कपिला धेनुर्महादा-
मानि वै दश” । इति कूर्मपुराणोक्तं महादानपदं गौणम् ।
अन्यथा महाशक्तिकल्पनापत्तेः । कनकादि साधारणानुगतै-
श्वरूपाभावाच्च । न वैपरौत्यम् ।

अथ मलमासकर्त्तव्यव्रतम् । चातुर्मास्यव्रतमाषाढाद्युल्ले-
खेन विहितं यत् तदप्यारब्धं मलमासे कार्यम् । आषाढादि
प्रतिदिनकर्त्तव्यत्वेन निरवकाशात् । “पथ्या तु दिवसैर्मासः
क्षयितो वादरायणैः” इति ज्योतिःशास्त्रे पितामहेन एक-
मासत्वाभिधानाच्च । यच्च “संवत्सरन्तु यः पूर्णमेकभक्तो न
तिष्ठति” । इत्यादौ माघाद्यनुल्लिखित संवत्सरव्रतमारब्धं
तन्मलमासेऽपि कर्त्तव्यम् । “क्षचित्क्षयोदशमासाः संवत्सरः”
इति श्रुतेः । यच्च प्रतिमासविहितं न माघाद्युल्लेखेन तन्म-
लमासेऽपि कर्त्तव्यम् । तथा च रम्भाष्टतौयाव्रते शिवर-
हस्यम् । “मासे मलिन्युचेऽप्येवं यजेद्देवीं सशङ्कराम् ।
किन्तु नोदयापनं कार्यमित्याह भगवान् शिवः” । उद-
यापनं प्रतिष्ठा । व्रतारम्भोऽपि निषिद्धः । पूर्वनिवृत्त-
काण्डपञ्चमात् । जैष्ठादिमासविशेषविहितं सावित्रीव्रता-
दिकान्तु सावकाशत्वात् मलमासे न कार्यम् । प्रकृत एव जैष्ठादौ
कर्त्तव्यमिति ।

अथ पितृपञ्चमृतक्रिया । हेमाद्रिकालभाधवीयसंप्रयो-
र्नगरखण्डम् । “आषाढ्याः पञ्चमे पक्षे कन्यासंस्थे दिवाकरे ।
यो वै श्राद्धं नरः कुर्यादेकस्मिन्नपि वासरे ॥ तस्य संवत्सरं
यावत् वृक्षाः स्युः पितरो भुवम् । नभो वाय नभस्यो वा मल-

८४२

मलमासतत्त्वम् ।

मासो यदा भवेत् ॥ सप्तमः पितृपक्षः स्यादन्यत्रैव तु पञ्चमः ॥
 अत्र सप्तमस्य पितृपक्षत्वात् । “यस्या तु दिवसेर्मासः कथितो
 वादरायणैः” इत्यनेन त्रिंशता तिथिभिः पक्षत्वात् सप्तमस्य
 पञ्चमत्वाच्च । तद्वदे तत्र सप्तमस्य । “सपिण्डीकरणादूर्ध्वं
 यत्र यत्र प्रदीयते । तत्र तत्र अयं कुर्यात् वर्जयित्वा मृता-
 हनि ॥ अमावास्यां ज्यो यस्य प्रेतपक्षेऽथा पुनः । सपि-
 ण्डीकरणादूर्ध्वं तस्योक्तः पार्वणो विधिः” । इति शङ्कोक्तेन
 प्रत्याद्विकं पार्वणविधिना कर्तव्यम् । न तु मलमासभाद्र-
 कृष्णपक्षमृतस्य वर्षान्तरेऽश्वयुक्कृष्णपक्षेऽपि पार्वणं तस्य
 प्रेतपक्षमृतत्वाभावात् किन्त्वेकोहिष्टम् अत्र पार्वणो विधिः
 पार्वणेतिकत्तव्यताकैकोहिष्टविधिरिति न व्यवर्हमानप्रभृतयः
 तत्र पूर्ववचनोक्तत्रैपुरुषिकस्य मृताहे पर्युदस्तस्य पार्वणो
 विधिरित्यनेन प्रतिप्रसवात् । “अपुत्रा ये मृताः केचित्”
 इत्यत्र पार्वणनिषेधानुपपत्त्या कर्षूसमन्वितमित्यत्र षट्पुरुष-
 निषेधेन च त्रैपुरुषिकत्वसाभाच्च । तस्मात्त्रैपुरुषिकं युक्त-
 मिति । एवममावास्यादिमरणनिमित्तेन मातुरपि प्रत्या-
 द्विकं पार्वणविधिनेव । “अपुत्रा ये मृताः केचित् स्त्रियो वा
 पुरुषाश्च ये । तेषामपि च देयं स्यात् एकोहिष्टं न पार्वणम्” ॥
 इत्यापस्तम्बवचने अपुत्रा इति विशेषणोपदानात् सपुत्राणां
 पार्वणाभ्यनुष्ठानात् । एतच्च मातृप्रभृतिव्रयदेवतं कार्यम् ।
 मातृ पितामहौ प्रपितामहौ पूर्ववद्ब्राह्मणान् भोजयित्वा इत्य-
 न्वष्टकायां तथा दर्शनात् । अत्रावसानदिने निमित्तत्वेन पार्वण-
 विधानात् कुन्दोगैरपि मातृादित्रिकाणां आहं कार्यम् । “न
 योषिद्वयः पृथग्दद्यादवसानदिनाहते” । इति कुन्दोगपरिशिष्टेन
 विशेषतः प्रतिप्रसवात् एवं सपिण्डीकरणेऽपि । एतच्च माता-
 पित्रोरेव । तथा हेसार्द्रधृतकात्यायनवचनम् । “सपिण्डीकर-

मलमासतत्त्वम् ।

८४३

णादूर्ध्वं पित्रोरेव हि पार्वणम् । पिष्टव्यं भ्रातृमातृणामेको-
 दृष्टं सदैव तु ॥ मातृपदं सपत्नीमातृपरम् । पिष्टव्यादि-
 समभिध्याहारात् अत्र मातृपदस्य राजदन्तादित्वात् परनि-
 पातः । अत्रानुज्ञाग्रहणाभिज्ञापस्तु । अद्येत्यादि पितु-
 रभावस्याक्षयनिमित्तक-पार्वणविधिक-सांवत्सरिक-आह्वयार्थम् ।
 अमुकगतस्य पितुरमुकदेवशर्मणोऽमुकगोत्रस्य पितामहस्यामु-
 कदेवशर्मणोऽमुकगोत्रस्य प्रपितामहस्यामुकदेवशर्मणः पार्वण-
 विधिकसांवत्सरिकआह्वे कर्त्तव्ये पुरुरधोमाद्रवसोर्विशेषां
 देवानां पार्वणविधिकआह्वं दर्भमयव्राह्मणयोरहं करिष्ये ।
 एवमन्यत्राप्यहम् । एवञ्च सप्तमस्य पिष्टपक्षत्वादश्वयुक्कृष्ण-
 पक्षौयआह्वं मलमासे न कार्यम् ।

अथाश्वयुक्कृष्णपक्षआहम् । ब्रह्मपुराणम् । “अश्वयुक्-
 कृष्णपक्षे तु आह्वं कुर्याद्दिने दिने । त्रिभागहौनं पक्षं वा
 त्रिभागस्वर्धमेव वा” ॥ दिनपदं तिथिपरं तत्तत्कर्मनिमित्त-
 योर्णमास्यन्तचैत्रादिद्वादशमाससम्बन्धित्वात् तिथिष्वान्द्रमसं
 दिनमित्यादिग्रागुक्तत्वाच्च । अर्धमेवेति अर्धं कुर्यादेव इति
 नियमश्रुतेरर्द्धस्यावश्यकत्वम् । तच्च त्रिभागस्वैव अर्धत्वे सम्भवति
 न तु पक्षस्य तत्रात्वे त्रिभागकरणे अर्धमेवेति नियमानुपपत्तेः ।
 अथाणां पूरणो भागस्त्रिभागस्त्रिभागहौनः पूर्वत्रिभागहौनः
 त्रिभागः परस्त्रिभागः । तथा च विष्णुधर्मोत्तरे । “उत्तरा-
 दयनात् आह्वे श्रेष्ठं स्यादक्षिणायनम् । चातुर्मास्यञ्च तत्रापि
 प्रसुप्ते केशवे हितम् । प्रौष्ठपद्याः परः पक्षस्तत्रापि च विशे-
 षतः । पञ्चम्यूर्ध्वञ्च तत्रापि दशम्यूर्ध्वमतोऽप्यति । मघायुक्ता न
 तत्रापि शस्ता राजस्त्रयोदशी” । एवञ्च प्रतिपदादिपञ्चदशक
 षष्ठ्यादिदशक एकादश्यादिपञ्चक त्रयोदश्यादिचिकितिषिस्वरू-
 पकस्यचतुष्टयविधानात् । प्रागुक्तनागरखण्डे यत्तत्कृद्वाविधानं

८४४

मलमासतत्त्वम् ।

तत् कन्यास्वरविनिमित्तकम् । “अनेन विधिना आहं त्रिरा-
 स्येह निर्वपेत् । कन्याकुम्भद्वयस्यैर्के क्षणपक्षे च सर्वदा” ॥
 इति मत्स्यपुराणीयैकवाक्यत्वात् । तत्रैव आषाढीयपञ्चम-
 पक्षसम्बन्धे अतीव प्राशस्त्यं तथा चादिपुराणम् । “पक्षा-
 न्तरेऽपि कन्यास्ये रवौ आहं प्रशस्यते । कन्यां गते पञ्चमे
 तु विशेषेणैव कारयेत्” ॥ न तु पञ्चमपक्षेऽपि सकृदिधानम् ।
 तथात्वे अर्हमेवेति नियमभङ्गप्रसङ्गः । अत्र त्रिभागादिकल्प-
 शक्त्यपेक्षया । अन्यथा सम्भवति क्षुद्रपात्रे गुरुपायत्वेनानु-
 ष्ठानलक्षणमप्रामाण्यं स्यात् पक्षादिविधेः । न च तत एव
 फलभूमाः एका देया तिस्रो देयाः षड्देया इतिवत् कल्पा
 इति वाच्यं नित्यत्वादिति आहचिन्तामणिः । तत्र नित्यत्वेऽपि
 सन्ध्यावन्दने सूर्योपस्थानमुपक्रम्य कात्वायनः । “तदसंयुक्त-
 पार्श्विर्वा एकपादर्द्धपादपि । कुर्यात् कृताञ्जलिर्वापि उर्ध्व-
 बाहुरथापि वा” ॥ अत्र च गुरुक्षुप्रयत्नसाध्यानां कथं
 विकल्प इत्याह स एव । “यत्र स्यात् क्षणभूयस्त्वं श्रेयसोऽपि
 मनीषिणः । भूयस्त्वं तुषते तत्र क्षणात् श्रेयो ह्यवाप्यते” ॥
 नित्येऽप्यायास-बाहुल्यादुपात्तदुरितक्षयाणामानुषङ्गिक-फला-
 नाञ्च भूयस्त्वसम्भवादिति भावः । तद्वदत्रापि तारतम्येन
 फलभूम्नः कल्पनीयत्वम् । न तु शक्त्यपेक्षया । तथात्वे
 “प्रभुः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पे न वर्तते । न साम्परायिकं
 तस्य दुर्मतेर्विद्यते फलम्” ॥ इत्यनेन शक्तस्य ह्योनकल्पकरणे
 फलानुदयः स्यात् । यत्तु “आहवेषु विपन्नानां जलाग्निभृगु-
 पातिनाम् । चतुर्दश्यां भवेत् पूजा अमावास्यान्तु कामिकी” ॥
 इति कन्यागतापरपक्षप्रकरणस्य देवौपराश्वचनेन विशेषवि-
 धिमहिम्ना अर्थादन्येषां तत्र पूजानिषेधाच्चतुर्दशोवर्जनमुक्तम् ।
 तच्चिन्त्यम् । न ह्येतद्वचनादन्येषां आहं निविद्यते । परि-

मलमासतत्त्वम् ।

८४५

संख्याप्रसङ्गात् किन्तु यस्मादिह तानां भ्रात्रादीनां तत्र आहं विधीयते । आहंविधेकेऽपि ब्रह्मपुराणे प्रायोऽनयनेत्यादिना सकलकृष्णपक्षीयचतुर्दश्यां आहमभिधाय तदाश्विने “तर्पणीयाश्चतुर्दश्यां लुप्तपिण्डोदकक्रियाः” इति पुनरभिधानं तच्छस्त्रजतभ्रात्रादिविषयमित्यन्तेनोक्तम् । हेतुनिर्णयेऽपि । इदं हि वाक्यममावास्यान्तु कामिकौत्सुपसंहाराच्च चतुर्दश्यां शस्त्रजतानां नित्यतां विधत्ते न त्वशस्त्रजतानां आहमपि निषेधति । समयपरत्वे वाक्यभेदापत्तेरित्युक्तम् । “कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशीम् । आहं प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतराः” । इति मनूक्तसामान्यकृष्णपक्षचतुर्दशीनिषेधोऽपि नात्र सम्बध्यते । अश्वयुक्कृष्णपक्षीयविशेषविधौ दिने दिने इति वीष्माया चतुर्दश्याः आहविषयत्वेन द्रागालिङ्गनात् । अन्यथा वीष्मां विहाय दिन इत्येव विदध्यात् । तेनैव सकृत्करणभङ्गात् । अन्यथा दिन इत्यपि व्यर्थं स्यात् । प्रकरणभेदाच्च । तथा च सीमांसासूत्रम् । “प्रकरणान्यत्वे प्रयोजनान्यत्वम्” इति पाश्चात्यनिर्णयासूतकालमाधवीययोरेतद्व्यायमूलं कार्णाजिनिवचनम् । “नभस्यस्यापरे पक्षे आहं कुर्याद्दिने दिने । नैव नन्दादिवर्जं स्यान्नैव वर्ज्या चतुर्दशी” ॥ नभस्यस्येति मुख्यवान्द्रेण । अतएव बृहद्राजमार्त्तण्डे मत्स्यपुराणवचनम् । “कन्यां गते सवितरि दिनानि दश पञ्च च । पार्वणेन विधानेन आहं तत्र विधीयते” ॥ इति न चैतल्लक्ष्मीधराद्यलिखितत्वादमूलमिति वाचस्पतिमिशोक्तं युक्तम् । भोजदेवलिखनादेवास्त्यसमूलत्वात् । न च लक्ष्मीधरेणाप्येतन्निर्मूलमिति लिखितम् । एतेन आहाय प्राप्तसामान्यकृष्णपक्षकल्पचतुष्टयविधानं न त्वश्वयुक्कृष्णपक्षत्वेन निमित्तान्तरमित्यपि निरस्तम् । ब्रह्मपुराणे

८४६

महामासतत्त्वम् ।

प्रकरणभेदात् सामान्यकृष्णपक्षाश्वयुक्कृष्णपक्षश्रावणोरकरणे
 निम्नाद्वयश्रवणाच्च । अन्यथा एकत्रोभयमभिधाय एकैव निम्ना
 विधीयते । एतेनैव “अर्द्धचतुर्थ्यादयः सम्यक्षते” इति
 कात्यायनवचनात् यत् सकृत्करणं तत्पक्षचतुष्टयावरुद्धाश्विना-
 परपक्षेतरापरपक्षविषयम् । सामान्यविशेषन्यायादुक्तम् ।
 तद्वेद्यम् । अन्यथा ब्राह्मणेभ्यो दधि दौयतां तक् कौण्डिन्याय
 इत्यत्रापि तस्मावरुद्धकौण्डिन्याय दधिवस्त्रिमित्तान्तरेऽपि का-
 च्चनादि न देयं स्यात् । अश्वयुक्कृष्णपक्षीयाष्टमौ त्रयोदशी-
 सतुर्थ्यष्टका मघात्रयोदशौ श्रावणान्तरनिमित्तत्वेन भवन्मतेऽपि
 प्राप्तत्वात् । तदितरदिनेष्वेवाश्वयुक्कृष्णपक्षकल्पचतुष्टयविधानं
 स्यात् । न च दिने दिने इति वीक्ष्येति न तर्धेति वाच्यम्
 अत्रापि “मासि मासि वीक्षणम्” इति श्रुतेः । वी युष्माकं
 पितृणामिति शेषः । तस्मात् प्रकरणभेदेन निमित्तभेदादेक-
 त्रेवाश्वयुक्कृष्णपक्षे विधिद्वयप्रवृत्तिः । पक्षचतुष्टयान्यतम-
 करणे तस्मादेव सिद्धिः । एतदकरणेऽपि सामान्यमासविहितं
 भवत्येवेति । अत्रैककल्पान्त्रयणे तदनिर्वाहे सति कल्पा-
 न्तरान्त्रयणम् । त्रौहिण्यवदुदितहोमवच्च । इति यदुक्तं तदपि
 चिन्त्यम् । कल्पचतुष्टयविधानेनारम्भान्तरसम्भवात् । अन्य-
 थैकादशे द्वादशे पिता नाम कुर्यादिति श्रुतेरेकादशेऽङ्घ्रि
 नामकरणे आरब्धे तत्र राजादिभूतविघ्ने द्वादशाहेऽपि तत्-
 करणं स्यात् । तथा द्वादशाहे सपिण्डने आरब्धे एकद्वित्रयादि-
 मासिके कृतेऽनन्तरं विघ्ने तदानीं तत्कल्पासमापनात् भवन्मते
 च कल्पान्तराकरणे पित्रादौनां प्रेतत्वपरौहारो न स्यादिति ।
 किन्त्वेकं कर्म यवेनारभ्य वैकल्पिकेन त्रौहिणा न समाप्यते
 इति दृष्टान्तार्थः । तथैकस्मिन् कल्पे आरब्धे तत्र विघ्ने
 अनन्तरदिने सम्यावन्दनादिवत् किमिति न क्रियते । इति

महामासतत्त्वम् ।

८४७

चैव । एकतिथ्यकरणे प्रतितिथिकर्तव्यकल्पसमापनाभावात्
 अथ कस्यान्तरीक्षो युक्तः । सन्यावन्दने तु कस्यान्तराभावाच्च
 तथेति । इत्यष्टारब्धकल्पेऽप्यशक्ता अन्येन कार्यः । तथा च
 याज्ञवल्क्यः । “जिह्वां त्यजेयुर्निलाभमशक्तोऽन्येन कारयेत् ।
 अनेन विधिराख्यात ऋत्विक्कर्मिककर्मिणाम्” ॥ विद्याधर-
 धृतम् । “तौर्धे तिथिविशेषे च गङ्गायां प्रेतपक्षके । निषिद्धे
 दिने कुर्यात्तर्पणं तिलमिश्रितम्” ॥ तिथिविशेषे अमा-
 वास्यायाम् । स्मृतिः “रविशुक्लदिने चैव द्वादश्यां श्राद्धवासरे ।
 सप्तम्यां जन्मदिवसे न कुर्यात्तिलतर्पणम्” ॥ मत्स्यपुराणे ।
 “सप्तम्यां निशि संक्रान्त्यां रविशुक्लदिने तथा । श्राद्धे जन्म-
 दिने चैव न कुर्यात्तिलतर्पणम्” ॥ श्राद्धे अमावास्याश्राद्ध-
 भिन्ने । “नौलषण्डविमोक्षेण अमावास्यां तिलोदकैः । वर्षासु
 दौप्रदानेन पितृणामनृणो भवेत्” ॥ इति मात्स्यात् । प्रति-
 पसवमाह स्मृतिः । “अयने विधुवे चैव संक्रान्त्यां ग्रहणेषु च ।
 उपाकर्मणि चोत्सर्गे युगादौ मृतवासरे ॥ रविसंक्रान्ति-
 वारोऽपि न दोषस्ति तिलतर्पणे” ॥ स्कन्दपुराणे । “तौर्धमात्रे
 तु कर्तव्यं तर्पणं सतिलोदकैः । अन्यथा तर्पयेद्यस्तु विष्ठायां
 स कर्मिर्भवेत् ॥ विशेषतस्तु जाड्यां सर्वदा तर्पयेत् पितृन्” ॥
 स्मृतिः । निषिद्धदिनमासाद्य यः कुर्यात्तिलतर्पणम् । रुधिरं
 तद्भवेत्तोयं दाता च नरकं व्रजेत्” ॥ एतच्च तौर्धव्यतिरिक्तजले
 “थो नित्यं तर्पयेत्तौर्धे पितृन् कृष्णतिलोदकैः । सबन्धान्
 मोचयित्वा तु स्त्रियं ब्रह्मपुरं व्रजेत्” ॥ इति कात्यायनवचनात् ।
 उक्तस्कन्दपुराणीयवचनाच्च । संवत्सरप्रदोषे । “अमावास्यास्तु
 कन्यार्के तौर्धप्राप्तौ तथा नृप । कृत्वा श्राद्धं विधानेन दद्यात्
 षोडशप्रण्डकम्” ॥ इति वायुपुराणीयस्तत्रयोगिस्तथितत्वे-
 ऽनुसन्धेयः । भृगुः । “वृद्धिश्राद्धं तथा सोममग्न्याधेयं महालयं

८४८

मलमासतत्त्वम् ।

राजाभिषेकं काम्यञ्च न कुर्याद्भानुलङ्घिवे” । वृद्धिश्चाहमिति सावकाशवृद्धिश्चाहविषयम् । निरपकाशस्य पूर्वं व्यवस्थापितत्वात् ।

अथामावस्था । कुथुमिः । “संवत्सरातिरेको वै मासो यः स्यान्नयोदशः । तस्मिंस्त्रयोदशे आहं न कुर्यादिन्दुसंख्ये” ॥ संवत्सरप्रदीपस्मृतिरक्षाकरयोः । “एकराशिस्थिते सूर्ये यदि दर्शद्वयं भवेत् । दर्शश्चाहं तदादौ स्यात् परत्र मलिञ्चुचे” ॥ यत्तु “जातकर्मणि यत् आहं दर्शश्चाहं तथैव च । मलमासेऽपि तत् कार्यं व्यासस्य वचनं यथा” ॥ इति व्यासवचनं तत् पिण्डपितृयज्ञाख्यश्चाहपरम् । समाप्तौ पितृसोमकावित्यभिधाय तमतिक्रम्य तु रविरित्यनेन मलमासाभिधायकेन मलमासप्राप्तपितृयज्ञैकमूलत्वात् । न पार्वणश्चाहपरम् । “असंक्रान्तेऽपि कर्त्तव्यमाब्दिकं प्रथमं द्विजैः । तथैव मासिकं पूर्वं सपिण्डीकरणं तथा” ॥ इति लघुहारीतवचने मासिकं पूर्वमित्यभिधानेन सपिण्डीकरणात् परं मासिकं कृष्णपक्षीय-पार्वणं निवर्त्तते इत्यवगतेः । प्रथमाब्दिकात् पूर्वं मासिकमिति समयप्रकाशव्याख्यानेऽपि तथैवार्थः । अन्यथा पूर्वमासिकवत् परमासिकदर्शश्चाहस्यापि करणे पूर्वपदवैयर्थ्यापत्तेः । “सपिण्डीकरणादूहं यत् किञ्चित् आदिकं भवेत् । इष्टं वाप्यथ वा पूर्त्तं तन्न कुर्यात्सलिञ्चुचे” इति वचनान्तरेण प्रतिषेधाच्च । अथ वा व्यासवचनं भानुलङ्घितस्य-मासाभिप्रायम् । तयोरपि पूर्वलिखितकाठकगृह्येन मलमासप्रयोगात् । तयोर्द्विःकार्तिकत्वाद्यभावात् । “तत्र यदि हितं कर्म उत्तरे मासि कारयेत्” । इत्यस्याविषयत्वम् । मुख्यमलमासे आषाढादेर्द्वित्वात् । तत्सम्भवः । एतेनापरेत्विति कृत्वा कुथुमिवचने “तस्मिंस्त्रयोदशे आहं न

मलमासतत्त्वम् ।

८४९

कुर्यादित्युसंचये” । इति पठित्वा व्यासवचनविरोधात् न
 कुर्यान्नोपतिष्ठते इति काश्मीरपाठो व्यायानिति हेमाद्रिणा-
 भिहितं यत् तद्वैयम् । समयप्रकाशकतापि । अमावास्या-
 मृतस्य तु मध्ये मलमासपातेऽपि तत्र न मासिकम् इत्यभिधाय
 पूर्वोक्तकुथमिवचनं साधकत्वेनाभिहितं यत्तदपि वैयम् ।
 तद्वचने अमावास्यामृतस्येति विशेषतोऽभिधानात् । न च
 “अब्दमस्युषटं दद्यात् अन्नश्चामिषसंयुतम् । संवत्सरे विवृ-
 षेऽपि प्रतिमासश्च मासिकम्” । इति कुथुमिवचनान्तराभि-
 हितप्रेतमासिकहृदिनिषेधार्थं तद्वचनमिति वाच्यम् । तत्परत्वे
 प्रमाणाभावात् । किन्तु मलमासे प्रेतमासिकहृदिः पिष्टमा-
 सिकन्तु नास्तीति वचनयोरर्थः । पूर्वसिद्धितद्धारोतवचनार्थ-
 समः । यत्तु तस्मिंस्त्रयोदशं आहमिति पठितम् अमावा-
 स्यायां मृताहं मलमासे मासिकं न कुर्यादन्यत्र तु मलमासे
 प्रेतमासिकहृदिरिति । न अमावास्यायां पार्वणनिषेध इति
 वाच्यं पुरुषभेदेन तस्यानियतसंख्यात्वात्ततोदशत्वानुपपत्तेः ।
 पर्वचाग्रयणन्तयेति अमावास्यानिमित्तकस्य प्रतिप्रसवाच्च ।
 इति जीमूतवाचनव्याख्यातं तदपि चिन्त्यम् । अमावास्या-
 मृतस्येतिविशेषाभावेन तदर्थकल्पने प्रमाणाभावात् । अमावा-
 स्यापार्वणस्य पुरुषभेदेनानियतसंख्यात्वात्तत्रयोदशत्वानुपपत्त्य-
 भिधानञ्च न सङ्गच्छते । यतो भवन्मतेऽपि एकद्वित्रयादि
 मासिकानन्तरमासिकस्य त्रयोदशत्वानुपपत्तेः । अथ तत्र
 वक्ष्यरापेक्षया पणपूरणन्यायेन त्रयोदशत्वमिति चेत् “अनेन
 विधिना आहं कुर्यात् संवत्सरं सज्जत् । त्रिस्तुर्वा यथाशक्ति
 मासे मासे दिने दिने” । इति देवलवचनेन संवत्सरे प्रतिमासं
 आहविधानात् तदपेक्षया अमावास्या आहस्यापि तत्राया-
 त्रयोदशत्वमिति । इत्युसंचय इत्यभिधानादपि तन्निमित्तक

८५०

मलमासतत्त्वम् ।

प्रशस्तश्राद्धमेवावगम्यते । न प्रेतश्राद्धमिति पर्वचाप्रयणक्त-
येति । अत्र साग्निमात्रकर्तव्याप्रयणसाहचर्यात् पर्वपदं
दर्शयानपरम् । पिण्डपितृयज्ञपरम् । न पार्वणश्राद्धपरम् ।
तस्य कृष्णपक्षनिमित्तकत्वेन पर्वनिमित्तत्वाभावात् । पूर्वोक्त-
तत्श्राद्धप्रतिषेधकनानावचनविरोधाच्च । अतएव सुन्यन्तरे-
र्नानादेशीयसंग्रहकृद्भिरप्यमावास्यासृतस्यैव विशेषो नाभि-
हितः । श्राद्धविवेककृद्भिरपि मलमासे पार्वणाभावो बहुप्रव-
न्धेरुक्तः ।

अथाधिमासे प्रत्याब्दिकादिविचारः । लघुहारीतः ।
“प्रत्यब्दं द्वादशे मासि कार्या प्रेतक्रिया बुधैः । क्वचिन्नयो-
दशेऽपि स्यादायं सुक्ता तु वत्सरम्” । प्रत्याब्दिकौ या प्रेत-
क्रिया सा द्वादशे मासि कार्या इत्युत्तरः । अत्र प्रेतपदं
प्रसूतमात्रपरम् । क्वचिन्नलमासे पतिते त्रयोदशेऽपि मासे
कार्याः । आयं सांवत्सरिकं द्वादश एव मलमासेऽपि कार्यं
नतोक्तादशमासाभ्यन्तरे मलमासेऽपि तथात्वे द्वादशे मासि
सृतेतिथ्यलाभात् । सपिण्डनानुपपत्तेः । अतएव द्वैतनिर्णये
एतद्विषये विष्णुधर्मोत्तरेण त्रयोदशे मासिकश्राद्धमुक्तम् । यथा
“संवत्सरस्य मध्ये तु यदि स्यादधिमासकः । तदा त्रयोदशे
मासि कार्या प्रेतस्य वार्षिकी” । सत्यव्रतेनापि । “संवत्स-
रस्य मध्ये तु यदि स्यादधिमासकः । तदा त्रयोदशं श्राद्धं
कार्यं तदधिकं मवेत्” । लघुहारीतः । “असंक्रान्तेऽपि
कर्तव्यमाब्दिकं प्रथमं द्विजैः । तथैव मासिकं पूर्वं सपिण्डो-
करणन्तथा” । असंक्रान्ते रवौ मलमासे इत्यर्थः । आब्दिकं
प्रथमं तच्च न्यूनाब्दिकं सपिण्डीकरणस्य पृथङ्निर्देशात् ।
ततश्च “गर्भे धातुष्विक्तत्वे च सृतानां पिण्डकर्मसु । सपिण्डो-
करणे चैव नाधिमासं प्रचक्षते” । इति यत् पुनःसपिण्डो-

मसमासतत्त्वम् ।

८५१

करणमभिहितं तस्यसमासेऽपि गर्भाधानपुंसवनादिनिमित्त-
सपिण्डीकरणापकर्षार्थम् ।

अथ सपिण्डनापकर्षविचारः । अत्र केचित् । “यद-
हर्षा द्विरापद्येत” इति गोभिलसूत्रेण । “प्रेतसंस्कारकर्माणि
यानि श्राद्धानि षोडश । यथा कालस्तु कार्याणि नान्यथा
मुच्यते ततः” । इति लघुहारीतवचनादन्यथानुपपद्यमान-
द्वयार्थमेषापकर्षो बोध्यते । गर्भाधानादि संस्कारा अन्नप्राश-
नान्ता निरवकाशाः । “नैमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति
यथा यथा । तथा तथैव कार्याणि न कालस्तु विधीयते” ।
इत्यनेन तुल्यन्यायात्तन्मध्ये करणेऽप्यन्यथोपपत्ता इति । न
चैवं चूडाकरणादीनामपि तुल्यन्यायतयानुष्ठाने यदहर्षेति
निर्विषयं स्यादिति वाच्यम् । अधिमासके यात्रां विवाहं
चूडां तथोपनयनादि कुर्यान्न सावकाशं माङ्गल्यं न तु विशेष-
षिण्याम् इत्यादौ निरवकाशत्वेन संस्कारमात्रस्य कर्त्तव्यतायां
चूडाकरणादीनां शृङ्खलाद्विकृतया निषेधावगमात् । “ऋक्षै-
कमन्दिरमतो यदि जीवमान् शक्रोऽस्तगः सुरवरैकगुरुश्च
सिंहे । नारभ्यते व्रतविवाहगृहप्रतिष्ठा क्षौरादिकर्मगमना-
गमनश्च धीरेः” । इत्यादौ सर्वत्र कालाधीचे चूडाकरणादीनां
विशेषतो निषेधावगमाच्च । अन्नप्राशनान्तस्य क्षाम्यनुष्ठेखात्
नानास्मृतीनां मूलभूततत्त्वदवधानाश्रुतीनां कल्पनायाश्च
गौरवात् । कालाधीचे चूडादि न कार्यमिति । नैमित्तिक-
ानि काम्यानीत्यस्यापवादकचूडादौ निषेधः । तथा च
महागुरौ प्रेतोभूते किं सपिण्डनमपकर्षणीयम् । किं वा
चूडादेः स्रक्कालवाधेन कालान्तरे तत्करणायम् इत्याकाङ्क्षायां
यदहर्षेति षचनं सविषयमेव कुतो निर्विषयता । न चाकृत-
सपिण्डनस्य द्विश्चाह्वामावात् तत् पूर्वप्राश्च “ब्राह्मणादिभ्यते

८५२

मलमासतत्त्वम् ।

ताते पतिते सङ्गवर्जिते । व्युत्क्रमाच्च कृते देयं येभ्य एव
 ददात्यसौ” । इति परिगणितनिमित्तस्थतिरेकेण चकरणात्
 वृद्धिश्चाहस्य का गतिरिति वाच्यम् । “न तत् पूर्वं यतः प्रोक्तः
 सपिण्डनविधिः क्वचित् । वृद्धिश्चाहस्य लोपः स्यादुभयोरपि
 पक्षयोः” । इति वक्ष्याप एव न चाङ्गधाधात् संस्काराणां वैगुण्य-
 मिति वाच्यं तत्तदेवाङ्गबोधकविधीनां तदितरपरत्वादिति ।
 अन्यथा गर्भाधानादि निमित्तत्वेनाप्यपकर्षे महाविप्लवापत्तेः ।
 इत्याहुस्तद्विन्त्यम् । “सपिण्डौकरणादूर्ध्वं प्रेतः पार्वणभुम्भ-
 वेत् । वृद्धौष्टापूर्तयोग्यस्तु गृहस्थश्च ततो भवेत्” । इति
 मत्स्यपुराणवचनामहागुरौ प्रतीभूते वृद्धिकर्म न युज्यते इति
 वचनाच्च महागुरुप्रतीभावमात्रे वृद्धिकर्मानधिकारात् निरव-
 काशवृद्धार्थं मेवापकर्षो युक्तः । न च नैमित्तिकानौल्यादि
 दत्तवचनात् प्रतिप्रसव इति वाच्यम् । तस्य कालाशुद्धेः प्रति-
 प्रसवरूपत्वात् । न च महागुरुप्रतीभावस्य काक्षाशुचित्वम् ।
 “प्रसीतो पितरौ यस्य देहस्तस्याशुचिर्भवेत् । नापि देवं नवा-
 पैत्रं यावत् पूर्णो न वक्षरः” । इति तस्मिन्निखितदेवौपुराणवच-
 नेन देहाशुद्धाभिधानात् । अतएव बलिदैश्वदेवाग्न्याधाना-
 रम्भे प्रतिप्रसवमाह छन्दोगपरिशिष्टम् । बलिकर्म प्रक्रम्य
 “एतदगृहपतौ प्रेते कुर्यादेकादशेऽहनि । प्रागेवैकादशात्
 त्राह्यात् सद्योजागरणादिकम्” । एतद्वलिकर्म तद्युगनह-
 वार्हाहत्वात् वैश्वदेवस्यापि ग्रहणम् । एकादशाह्यात् एकाद-
 शाहक्रियमाणात् । जागरणादिकम् अग्न्याधानाङ्गम् । वस्तु-
 तस्तु कालाशौचन्तु तदेव यत् सर्वान् पुरुषान् प्रति समानम् ।
 यथा मलमासादि अन्यथा दशाह्याशौचस्यापि कालाशौचत्वे
 तथापि नैमित्तिकानौतिवचनात् पुंसवनादि स्यात् । यदप्य-
 भिहितं न तत् पूर्वमित्यनेन केवलं वैश्वदेवाग्न्याधानसहित-

मन्त्रमासतत्त्वम् ।

८५३

वैश्वदेवौ महागुरुनिपाते वृद्धिश्चाहं विना करणीयौ । तथा गर्भाधानाद्यन्नप्राशनान्ताः कर्त्तव्या इति तदपि न समीचीनम् । यथा यावद्वचनं हि वाचनिकम् इति न्यायात्तत्र तथास्तु । अत्र तु तथाविधवचनाभावात् कथं वृद्धिश्चाहं विना अन्नप्राशनान्तकर्म्मसिद्धिः । अतएव निर्णयामृते अन्नप्राशनान्तकर्मसिद्धिः सपिण्डीकरणापकर्ष इत्यभिहितम् । एतेन यदप्युक्तं गर्भाधानादिनिमित्तेनाप्यपकर्षं महाविघ्नवापत्तेरिति तदपि पितृव्यम् । यतो यत्र गर्भाधाने वृद्धिश्चाहमपि तत्र सुतेरामपकर्षव्यवहारः । यत्र तु कुन्दोगानां नास्ति वृद्धिश्चाहं तत्रापि वृद्धिश्चाहभावे नैव न व्यवह्रियते इति किन्तु तत्राप्यपकर्षो युज्यते । गर्भाधानस्य वृद्धिरूपत्वादिति । ननु निष्क्रमणान्नप्राशनयोः कथं वृद्धिश्चाहमिति चेत् निष्क्रमणस्य गोभिर्बेनोक्तत्वात् । सर्वाण्येधान्वाहार्यवन्तौत्यनेन तत्र वृद्धिश्चाहसिद्धेः । अन्नप्राशने च शौनकः । “अथ पुण्येऽङ्गि षष्ठे तु मासेऽन्नप्राशनं भवेत् । कृत्वाभ्युदयिकं आहं दधिभध्वाज्यसंयुतम्” ॥ मत्स्यपुराणे । “अन्नप्राशे च सौमन्ते पुत्रोत्पत्तिनिमित्तके । पुंसवने निषेके च नववेश्मप्रवेशने ॥ देवहृद्यज्जलादीनां प्रतिष्ठायां विशेषतः । तौर्ययात्रा वृषोत्सर्गे वृद्धिश्चाहं प्रकल्पयेत्” ॥ राजमार्त्तण्डे कृत्यचिन्तामणौ च । “सुतोत्पत्तौ तथा आहमन्नप्राशनिके तथा । चूडाकार्ये व्रते चैव नाम्नि पुंसवने तथा ॥ पाणिग्रहे प्रतिष्ठायां प्रवेशे नववेश्मनः । एतद्वृद्धिकरं नाम गृहस्थस्य विधीयते” ॥ एतेन “नामकर्माणि बालानां चूडाकर्मादिके तथा” । इति विष्णुपुराणवचने चूडाकर्मादिक इत्यादिपदात् उपनयनपरिशुद्धः । तेन चूडाकरणात् प्राक् निष्क्रमणान्नप्राशनयोराभ्युदयिकं न कार्यम् । नामकरणे तु विशेषोपदेशादेव कर्त्तव्यता । न

८५४

मलमासतत्त्वम् ।

चादिपदस्य प्रकारार्थत्वात् निष्कर्मणादावपि कर्त्तव्यता नाम-
कर्मणः पृथगुपादानवैयर्थ्यापत्तेः । इति वाचस्पतिमिश्रोक्तं
निरस्तम् एवं “अनाश्रमौ न तिष्ठेत्तु क्षणमात्रमपि द्विजः” ।
अथ “आश्रमेण विना तिष्ठन् प्रार्थास्तौयते त्वसौ । जपे होमे
तथा दाने स्वाध्याये वा रतः सदा । नासौ फलमवाप्नोति
कुर्वाणोऽप्याश्रमाच्युतः” ॥ इति दक्षवचनादपि आत्मविवा-
हार्थमपकर्षो युक्तः । कन्याया अलाभ एव यथा कर्षाच्चित्
स्थितिहता पैठोर्नासना । यथा “अलाभे चैव कन्यायाः
स्नातकव्रतमाचरेत्” । भविष्ये । “चत्वारिंशदक्षराणां साष्टा-
नाञ्च परे यदि । स्त्रिया वियुज्यते कश्चित् स तु रण्डाश्रमी
मतः ॥ अष्टचत्वारिंशदष्टं वयो यावत् पूर्यते । पुत्रभार्या-
वियुक्तस्य नास्ति यज्ञोऽधिकारिता” ॥

अथ सत्यासनिषेधविचारः । तत्राश्रमानाह पराशरमाध्वे
ब्रह्मपुराणम् । “चत्वार आश्रमाश्चैव ब्राह्मणस्य प्रकीर्त्तिताः ।
गार्हस्थ्यं ब्रह्मचर्यञ्च वानप्रस्थं त्रयो मताः ॥ क्षत्रियस्यापि
कथिता आश्रमास्तत्र एव हि । ब्रह्मचर्यञ्च गार्हस्थ्यमाश्रमं
द्वितयं विशः । गार्हस्थ्यमुचितस्त्वेकं शूद्रस्य क्षणमाचरेत्” ॥
क्षणसुखवरूपम् । यत्तु “प्रव्रज्यावसिता यत्र त्रयोवर्णा
द्विजातयः । निर्वासं कारयेद्विप्रं दासत्वं क्षत्रवैश्ययोः” ॥ इति
कात्यायनेनोक्तं तद्युगभेदादधिरुद्धम् । प्रव्रज्यावसिताः प्रव्रज्या-
च्युताः । अतएव “अश्वमेधं गधालभं सत्यासं पलपैतकम् ।
देवरेण सुतोत्पत्तिं कलौ पञ्च विवर्जयेत्” ॥ इति कलौ
सत्यासनिषेधकं चात्रियवैश्यविषयमिति । एवञ्च “आत्मन्यग्नौन्
समाधाय ब्राह्मणः प्रव्रजेत् गृहात्” इति मनुवचनस्य “ब्राह्मणः
क्षत्रियो वाथ वैश्योऽपि प्रव्रजेद् गृहात्” । इति विश्वरूप-
लिखितस्य च युगभेदादविरोधे सम्भवति शूक्ष्माणीयांश्चैव

मलमासतत्त्वम् ।

८५५

टौकायां शेषवचनानाकराभिधानं हेयम् । तत्कृतप्रायश्चित्त-
विवेकधृतपूर्वोक्तकात्यायनवचनविरोधः स्यात् । मिताक्षरा-
यान्तु । ब्राह्मणाः प्रव्रजन्तीति श्रुतेः अग्रजन्मन एवाधिकारो
न द्विजातिमात्रस्य । अन्ये तु त्रैवर्णिकानां प्रकृतत्वात् ।
त्रयाणां वर्णानां वेदानधीत्य चत्वार आश्रमा इति सूत्रकार-
वचनात् द्विजातिमात्रस्यावृत्तिरिति लिखितम् ।

अथापुत्रस्य मृताहे न पार्वणम् । प्रचेताः । “प्रेतमासस्य
यः पचस्तत्तिथौ प्रतिवत्सरम् । यावत् स्मरति पौत्रोऽपि एक-
मुद्दिश्य दापयेत्” ॥ प्रेतमासस्य मृतमासस्य एकमुद्दिश्येति
श्रवणात् अमावास्यामृतस्यापि पौत्रादिना पार्वणं न कर्त्तव्यम् ।
तथा चापस्तम्बः । “अपुत्रा ये मृताः केचित् स्त्रियो वा पुरु-
षाश्च ये । तेषामपि च देयं स्यात् एकोद्दिष्टं न पार्वणम्” ॥
अतएव जाबालेन प्रत्याब्धिकम् शौरसस्तेवजाभ्यामेव पार्वणं
कर्त्तव्यमेव । यथा “शौरसस्तेवजौ पुत्रौ विधिना पार्वणेन च ।
प्रत्यब्दमितरे कुर्युरेकोद्दिष्टं सुता दश” ॥

अथाधिमासे मृतस्याधिमासे प्रत्याब्धिकं कर्त्तव्यम् । “मलि-
श्लुचेऽपि संप्राप्ते ब्राह्मणो श्रियते यदि । कृत्वाभिधेयो मासो-
ऽसौ कथं कुर्यात्तदाब्धिकम् ॥ यस्मिन्नाश्रिते भानौ विपत्तिः
स्यात् द्विजन्मनः । तस्मिन्नेव प्रकुर्वीत पिण्डदानोदकक्रियाः”
इति व्यासवचनात्प्रसङ्गमासमृतस्य सौरेणैव प्रत्याब्धिकं सदा
कर्त्तव्यमिति समयपकाशकम् । तत्र पूर्वोक्तयुक्त्या तुलादिपटके
यदि मलमासस्तदा मृतस्याब्दान्तरे कदाचिन्मृताद्वाप्राप्तौ
आह्वलोपापत्तेयः । किन्तु व्यासवचनं तस्मास्य पुनर्मल-
मासत्वे तत्रैव आह्वं नीत्तर इति विधायकम् । “मलमास-
मृतामान्तु आह्वं यत् प्रतिवत्सरम् । मलमासेऽपि कर्त्तव्यं
नान्येधान्तु कदाचन” । इति काशमाधवीयधृतपैठौनसि-

८५६

मलमासतत्त्वम् ।

वचनैकमूलत्वात् । एवञ्च “जातकर्मणि यत् आहं नवआहं
तथैव च । प्रतिसंवत्सरं आहं मलमासेऽपि तत् स्मृतम् । प्रति-
संवत्सरं आहमशौचात् पतितञ्च यत् । मलमासेऽपि तत्कार्य-
मिति भागुरिभाषितम्” ॥ इति वाचस्पतिमिश्रपुत्रमेतद्विषयं
बोध्यम् । जनाभिधेयमिति जनमभिधेयं यस्य तत्तथा इति ।
तद्विनामकत्ववद्व्याख्येयम् । “विरुद्धं गुरुवाक्यस्य यदत्र भाषितं
मया । तत् क्षन्तव्यं बुधैरेव स्मृतितत्त्वं बुभुक्षया” ॥

इति वन्द्यघटौयश्रीहरिहरभट्टाचार्यात्मजश्रीरघुनन्दन-

भट्टाचार्यविरचिते स्मृतितत्त्वे

मलमासतत्त्वं सम्पूर्णम् ।

संस्कारतत्त्वम् ।

प्रणम्य सच्चिदानन्दं भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् । संस्कारतत्त्वं
तत्प्रौढ्यै वक्ति श्रीरघुनन्दनः । अथ संस्काराः । तत्र चारीतः ।
“गर्भाधानवदुपेतो ब्रह्मगर्भं सन्दधाति पुंसवनात् पुंसीकरोति
फलस्थापनात् मातापितृजं पाप्मानमपोहति रेतो रक्तगर्भोप-
घातः पञ्चगुणो जातकर्म्मणा प्रथममपोहति नामकरणेन
द्वितीयं प्राथमेन तृतीयं चूडाकरणेन चतुर्थं स्नापनेन पञ्चमम्
एतेरष्टाभिः संस्कारैर्गर्भोपघातात् पूतो भवतीति” । गर्भाधानवत्
गर्भाधानविधिना विष्णुर्योनिं कल्पयत्वित्यादिना । उपेत स्त्रिय-
मुपगतः । ब्रह्मगर्भं संदधातीति ब्रह्म वेदः तद्व्यवहारयोग्यं गर्भं
सन्दधाति संजनयति पुंसीकरोति अथ्यक्तलिङ्गं गर्भं पुमांसं
पुत्रं विन्दस्वेति मन्त्रलिङ्गात् । फलस्थापनात् फलस्थापना-
ङ्कसौमन्तोदयनात् । मातापितृजं मातापितृद्वारा जातं
गर्भस्थस्याश्रयसंस्कारद्वारैरेऽपत्यसंस्काराः । उपघातः पापसंहः
पञ्चगुणः पञ्चपकारः । उपपातकः । जातिभ्रंशकरसङ्करी-
करणापात्र-करण-भक्तिनौकरणरूपपापपञ्चकसंक्रान्त इति ।
स्नानश्चात्र समावर्त्तनरूपमिति कल्पतरुः । अत्र दृष्टान्तभा-
षाङ्किराः । “चित्रं कर्म यथानेकैरङ्गैरभ्युपगम्यते शनैः । ब्राह्म-
ण्यमपि तद्वत् स्यात् संस्कारैर्विधिपूर्वकैः” । संस्काराणां नित्य-
त्वात् प्रतिनिधिमप्याह स्मृतिः । “षष्टौ संस्कारकर्माणि
गर्भाधानमिव स्वयम् । पिता कुर्यात्तदन्यो वा तदभावेऽपि
तत्क्रमात्” ।

अथ अग्निस्थापनम् । अत्राग्निसाध्यसंस्कारे छन्दोगानां

८५८

संस्कारतत्त्वम् ।

तद्विधिमाह गोभिलः । “अनुगुप्ता अप चाहृत्य प्रागुदक् प्रवर्तनं
 देशं समं वा परिसमूह्य उपश्लिष्य मध्यतः प्राचीं रेखासुश्लिष्य
 उदीचीञ्च संहतां पश्चात् मध्ये प्राचींस्तिस्र उल्लिख्याभ्युक्षयेत्
 लक्षणाह्रदेषा सर्वचेति” । अनुगुप्ता आच्छादिताः । पतिता-
 दिभिरदृष्टा इति यावत् । प्राङ्नीचादिफलमाह गृह्यासंग्रहे
 गोभिलपुरः । “प्राङ्नीचं ब्रह्मवर्चस्यसुदङ्नीचं यथोत्तमम् ।
 पित्रं दक्षिणतो नीचं प्रतिष्ठातुं शक्यं समम्” । यथोत्तम-
 मिष्यत् सान्ता अप्यदस्ता इत्युक्तेरदस्तोऽपि यथशब्दः गया-
 शिर इतिवत् । परिसमूह्य सर्वतः कुशैः पांश्चादिकमपसार्य
 उत्तरस्यान्दिशि सार्धहस्तोपरि क्षिपेत् । परिसमूह्य वितस्ति-
 त्वये उत्तरत उत्तरं करोतीति हरिशर्मावचनात् । तत्र उप-
 लेपनं तत्र कारणमाह गृह्यासंग्रहः । “इन्द्रेण वज्राभिहतः
 पुरा वृत्तो महासुरः । मेदसा तस्य संक्रिया तदर्थमुपलेपयेत्”
 इति मध्यतः स्थण्डिलाभ्यन्तरे दक्षिणांशेन तु मध्यांशे उदग्म-
 तैकविंशत्यङ्गुलरेखानुरोधात् । अन्यथा “कुशैः संमार्जयेद्भूमिं
 शुद्धामादौ शुचिस्ततः । हस्तमात्रां चतुरस्रां गोमयेनोपले-
 पयेत्” इति भारद्वाजीयहस्तप्रमाणस्थण्डिले तदनुपपत्तेः ।
 प्राचीं प्राग्यताम् उदीचीञ्च संहतां पश्चादिति । प्राग्यतायाः
 पश्चिमे भागे संलग्नामुदगणां मध्ये उदग्यतायाः प्राचीं प्राग-
 यास्तिस्रो रेखा उल्लिख्याभ्युक्षयेदिति । रेखाभ्य उल्लिखितमृत्ति-
 खोदरणपूर्वकमभ्युक्षयेत् । उल्लिख्योद्धृत्याभ्युक्षयेदिति कात्या-
 यनसूत्रात् । उत्तरप्रक्षेपदेशमाह गृह्यासंग्रहः । “उत्तरं
 गृह्यरेखाभ्योऽरत्निमात्रे निधापयेत् । द्वारमेतत् पदार्थानां
 प्रागुदीचां दिशि स्मृतम्” इति । परिसमूहनादि परिषे-
 कान्तं कर्म लक्षणसंग्रहम् । तस्य लक्षणस्याहत् प्रक्रिया
 सर्वत्र यत्र यत्रान्विप्रणयनं तत्र तत्र बोध्या । रेखाप्रमाण-

संस्कारतत्त्वम् ।

८५८

माह छन्दोगपरिशिष्टे कात्यायनः । “दक्षिणे प्राग्गतायास्तु प्रमाणं द्वादशाङ्गुलम् । तन्मूलकस्नायोदौची तस्या एवं नवोत्तरम् । उदम्बतायाः संसम्नाः शेषाः प्रादेयमात्रिकाः । सप्त-सप्ताङ्गुलांस्त्यक्त्वा कुशेनैव । समुल्लिखेत्” । नरोत्तरं नवाधिकं द्वादशाङ्गुलमेकविंशत्यङ्गुलमित्यर्थः । शेषा उक्तरेखयोरवशिष्टास्तिस्रः कुशेनेति सर्वत्राभिसम्बध्यते । एवकारेण शाखा-न्तरोक्तस्त्रव्यावृत्तिः । रेखाणां देवतावर्णां द्वादह स्मृतिः । “प्राग्गता पार्थिवौ ज्ञेया ह्याग्नेयौ चाप्युदग्गता । प्राजापत्या तथा चेन्द्री सौमी च प्राक्कृताः स्मृताः । पार्थिवौ पीतवर्णा स्यादाग्नेयौ लोहिता भवेत् । प्राजापत्या भवेत् कृष्णा नीला चेन्द्री प्रकौर्त्तिता । श्वेतवर्णेन सौमी स्यात् रेखाणां वर्णलक्षणम्” । अग्निस्थापनपर्यन्तं सव्यहस्तप्रादेशस्य विधानमाह शृङ्गासंघः । “सव्यं भूमौ प्रतिष्ठाप्य प्रोल्लिखेदक्षिणेन तु । तावन्नोत्थापयेत् पाणिं यावदग्निं निधापयेत्” । मानकर्त्तारमाह छन्दोगपरिशिष्टे कात्यायनः । “मानक्रियायामुक्तायामनुक्ते मानकर्त्तरि । मानकृद् यजमानः स्याद्विदुषामेष निययः” । अङ्गुष्ठाङ्गुलिमानमाह स एव । “अङ्गुष्ठाङ्गुलिमानन्तु यत्र यत्रोपदिश्यते । तत्र तत्र हृहत् पर्वगन्धिभिर्मिनुयात् सदा” । यजमानासन्निधौ होमे तु साधारणाङ्गुलिमानं यथा कपिलपञ्चरात्रम् । “अष्टभिस्तैर्भवेत् ज्यैष्ठं मध्यमं सप्तभिर्यवैः । कन्यसं षड्भिस्तद्विष्टमङ्गुलं सुनिसत्तमैः” । तैः प्रक्रम्यमानयवैः । कन्यसं कनिष्ठम् । मानन्तु पार्श्वेन । “षड्यवाः पार्श्वसन्निताः” इति कात्यायनवचनात् । अग्निस्थापनमन्त्रमाह गोमिलः । ओम् भूर्भूवः स्वरित्वभिसुखमग्निं प्रणयन्तीति । अग्निसभिमुखं होत्रभिमुखम् । प्रणयन्ति रेखोपरि स्थापयन्ति । प्राञ्चं नीत्वातर्त्यस्थापयन्तीति

८६०

संस्कारतत्त्वम् ।

हरिशर्मोष्ठतवचनात् । तत्प्रकारमाह गृह्यासंग्रहे । “शर्म
पात्रन्तु कांक्षं स्यात् तेनाग्निं प्रणयेद्बुधः । तस्याभावे शरा-
वेण नवेनाभिसुखञ्च तम् । सर्वतः पाणिपादान्तः सर्वतोऽग्नि-
शिरो सुखः । विश्वरूपो महानग्निः प्रणीतः सर्वकर्मसु” ।
एवञ्चाग्निं प्रणयनानन्तरं सर्वत इत्यस्य पाठो युज्यते प्रणीत
इति मन्त्रलिङ्गात् अन्यथा स्थापनानन्तरमेतदभिधानं व्यर्थं
स्यात् । ताम्रपात्रमप्याह देवौपराणम् । “ताम्रपात्रे शरावे
वा धानयित्वा हुताशनम् । अग्निप्रणयनं कुर्यात् यजमान-
सुखावहम्” इति । अत्रिरपि । “पात्रान्तरेण पिहिते
ताम्रपात्रादिके शुभे । अग्निप्रणयनं कुर्यात् शरावे तादृ-
शेऽपि वा” ॥ यत्तु “शरावे भिन्नपात्रे वा कपाले वील्मुके-
ऽपि वा । नाग्निप्रणयनं कुर्यात् व्याधिहानिभयावहम्” ॥
इति स्मृतिसागरोष्ठतवचनं तत् सुख्यकांक्षादिमये सद्भावे
निषेधकमिति राघवभट्टः । छन्दोगपरिशिष्टम् । “जातस्य
लक्षणं कृत्वा तं प्रणीय समिध्य च । आधाय समिधस्यैव
ब्राह्मणमुपवेशयेत्” ॥ जातस्थारण्याद्युत्पन्नाग्नेः इति साम्नि-
कपरं प्रागुक्तरेखादि । तमग्निं क्रव्यादमग्निं प्रहि-
णोमि दूरं यमराज्यं गच्छतुरिप्रवाह इति मन्त्रेण तस्याग्नेः
क्रव्यादांशं मन्त्रलिङ्गात् दक्षिणस्थां दिशि क्षिप्वा प्रणीय
उक्तप्रकारेण स्थापयित्वा यदाग्निस्थापनानन्तरं कर्मकाले
ब्रह्मादि शङ्कया संस्क्रताग्निरन्यत्रानीयते तदा पुनर्भू-
संस्कारः कर्तव्यः । सन्मूत्र उपलिप्य उल्लिख्य उद्धृत्याभ्यु-
क्षयेत् एव संस्कारोऽनुगतोऽग्नौ भूय इति गृह्यान्तरात् ।
समिध्य ज्वालायित्वा समिधं तत्र तूष्णीं दत्त्वा ध्वजमाणक्रमेण
ब्राह्मणमुपवेशयेत् । समिहलक्षणं तत्रैव । “नाङ्गुष्ठादधिका
न्यूनः समित्स्थूलतया क्वचित् । न निमुंक्षत्वचा चैव न स

संस्कारतत्त्वम् ।

८११

कोटो न पाटिता ॥ प्रादेशाद्वाधिकामोना न तथा स्याद्वि-
शाखिका । न सपत्ना न निर्वर्त्यो होमेषु च विजानता ॥
विशाखिका विविधशाखायुक्ता । एवं समित्प्रक्षेपपूर्वकं स्वयं
होता वा कृता कृतवेषणादिकर्मकरणाय ब्राह्मणमुपवेशयेत् ।
तदुक्तं गृह्यसंग्रहे । “यूते च व्यवहारे च प्रव्रते यज्ञकर्मणि ।
यानि पश्यन्त्युदासौनाः कर्त्ता तानि न पश्यति ॥ एकः कर्म-
नियुक्तः स्यात् द्वितीयस्तन्मधारकः । तृतीयं प्रश्नकं ब्रूयात्ततः
कर्म समाचरेत्” ॥ प्रव्रते प्रकष्टव्रते । एतद्वचनद्वितीयोक्ते पूर्ववचने-
नोदासौना इति विशेष उक्तः । कर्मनियुक्त आचार्यः स च
ब्रह्माङ्गके होमकर्मणि ब्रह्मा । स्वयं होमाकरणे होतापि
स्वयं प्रधानकर्मकरणे प्रतिनिधिरपि । तन्मधारकः पुस्तक-
धारकः । प्रश्ववक्ता सदस्यः ।

अथ वरणविधिः । तेषामाचार्यादीनां होमसाध्ये कर्मणि
होमारम्भात् पूर्वमानत्यर्थं यजमानेन स्वयं वरणं कार्यम् ।
“दानवाचनान्वारम्भणवरणव्रतप्रमाणेषु यजमानं प्रतीयात्”
इति हरिश्चर्मधृतकात्यायनसूत्रात् तत्र ब्रह्मवरणं प्रथमतः ।
ज्योतिष्टोमे ब्रह्मोद्वाहहोतृध्वर्युत्वादिक्रमदर्शनेनान्यत्राका-
ङ्क्षया दृष्टकल्पनाया न्याय्यत्वात् सुगतिसोपानप्रभृतयोऽप्येवम् ।
वरणस्तु गन्धादिदानद्वारा प्रीतिमुत्पाद्य कर्मणाय प्रेरणम् ।
तत्र च “सर्वत्र प्राङ्मुखो दाता ग्रहीता च उदङ्मुखः” इति
वचनात् यजमानस्य प्राङ्मुखत्वम् आचार्यादीनामुदङ्मुखत्वं
प्रतीयते वरणविधिमाह कात्यायनः । आसनमाचार्याह “साधु-
भवानास्तामर्चयिष्यामी भवन्तम्” इति । आसनमाचार्यानीय
संख्याप्याह साधुभवानास्तामिति । साध्वह मास इति प्रति-
वचनम् अर्चयिष्यामी भवन्तमिति पुनरुक्तेऽर्चयेति प्रतिवचनं
सामर्थ्यादिति हरिश्चर्मा ।

८६२

संस्कारतत्त्वम्।

अथ ब्रह्मस्थापनम्। तच्च होलकर्तृकमेव। अग्निमुप-
 समाधाय दक्षिणतो ब्रह्मासनमास्तौर्ध्य इति कात्यायनेनैककर्तृ-
 कत्वाभिधानात्। ब्रह्मोपवेशनप्रकारमाह गोभिलः। “अग्ने-
 षाग्निं परिक्रम्य दक्षिणतोऽग्नेः प्रागघान् कुशानास्तौर्ध्य
 तेषां पुरस्तात् प्रत्यङ्मुखं तिष्ठन् सव्यस्य पाणेरङ्गुष्ठेनोपकनि-
 ष्ठया चाङ्गुल्या ब्रह्मासनात्तृणमभिसंगृह्य दक्षिणापरमष्टमदेशं
 निरस्यति। निरस्तः परावसुः” इति। अप उपसृष्ट्याथ
 ब्रह्मासनमुपविशति आवसोः सदने सौदामौति अन्धभिमुखो
 वाग्यतः प्राञ्जलिरास्ते आकर्मणः पर्यवसानात् “भाषेत यज्ञ-
 संसिद्धिं नायज्ञियां वाचं वदेत् यद्ययज्ञियां वाचं वदेत्तदा
 वैष्णवौष्टवं यजुर्वा अपेत अपि वा नमो विष्णवे इत्येवं ब्रूयात्
 यद्युवा उभयं चिकीर्षेदौत्रं ब्रह्मत्वञ्चैतेन कल्पेन छत्रमुत्तरा-
 सङ्गं सोदककण्डलुं दर्भवटुं वा ब्रह्मासने निधाय तेनैव प्रत्या-
 हृत्यान्यथा चेष्टेदिति”। अस्यार्थः। अग्नेण पूर्वदिशा प्रद-
 क्षिणेनाग्निं गत्वा अग्नेर्दक्षिणस्यां दिशि प्रागघान् दर्भाना-
 स्तौर्ध्यान्यचेष्टेदिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः। न तु निरस्यती-
 त्यनेन। अत्र ब्रह्मेतिकर्तृनिर्देशात् न च ब्रह्मेत्यासनेन सम्बन्धः
 उपवेशनात् पूर्वं तत्सम्बन्धाभावात् अती दर्भास्तरणान्तं याज-
 मानिकम्। तत्र ब्रह्मासनस्थाने आस्तरणात् पूर्वं वारिधारा-
 माह गृह्यासंग्रहः। “उदगधारामविच्छिन्नामग्निमारभ्य दक्षि-
 णम्। दद्यात् ब्रह्मासनस्थाने सर्वकर्मसु नित्यशः”॥ अत्र
 तु धारासहितमुदक्पात्रं गृहीत्वा अग्नेरुत्तरतः प्रभृतिदक्षि-
 णदेशं गत्वाऽरद्धिमात्रान्तरिते देशे पूर्वाभिमुखं वारिधारा-
 दानमिति विशेषो भवदेवभट्टोक्तः ब्रह्मा तु तेषां पुरस्तात्
 आस्तृतकुशानां पूर्वदिग्भागे तिष्ठन् अनुपविष्टः सव्यस्य वामस्य
 उषकनिष्ठया अनामिकया आसनात् यजमानास्तृतात् तृणं

संस्कारतत्त्वम् ।

८६३

कुशपत्रं गृहीत्वा दक्षिणापरं दक्षिणपश्चिमदेशम् अन्वष्टमम्
 उभयदिगष्टमभागं नैर्ऋतमिति यावत् निरस्तः परावसुरित्यनेन
 प्रक्षिपतीति अप उपस्पृश्य दक्षिणपाणिना जलं स्पृष्ट्वा अद्यान-
 न्तरमासने ब्रह्मासनत्वेन कल्पिते उपविशति आवसोः सद्ने
 सौदामौति मन्त्रेण एवमेव भट्टनारायणव्याख्यानात् तेषां पुर-
 स्तादित्यादि आवसोः सद्ने सौदेत्यन्तं यजमानकर्तृकं सौदा-
 मौति प्रतिवचनं ब्रह्मकर्तृकमिति भवदेवभट्टकल्पनं कल्पनमेव
 सौदेति सूत्रानुपात्ताश्च । भाषेत यज्ञसंसिद्धिम् इति होत्रा-
 न्यया क्रियमाणे कर्मणि तस्मिन्नर्थम् एतदेवं कुरु एतत् कृत्वा
 एतत् कुरु इत्यादि भाषेत अचाप्ययज्ञियाम् असंस्कृतां वदेद्यदि
 तदा वैष्णवौ ऋक् इदं विष्णुरिति यजुर्विष्णोर्विराडमसौत्यादि
 नमो विष्णवे इति प्रकारव्रितयान्यतमप्रकारं प्रायश्चित्तमिति ।
 यद्युबेत्यशक्तौ उत्तरामङ्गमुत्तरीयं दर्भवटुः कुशमयब्राह्मणः ।
 स चापरिमितकुशदलैर्भवतीति भट्टभाष्यात् एकपत्रौ कृतान्
 कुशानित्यपि भवदेवभट्टलिखनाच्च । दलैर्व्यवह्रियते तत्रापरि-
 मितसंख्यात्वमाह छन्दोगपरिशिष्टम् । “यज्ञवास्तुनि मुष्ट्याश्च
 स्तम्भे दर्भवटौ तथा । दर्भसंख्या न विहितविष्टरास्तरणे-
 ष्वपि” इति । एतच्छन्दोगपरम् । अन्येषां शान्तिदीयिका-
 याम् । “सप्तभिर्नवभिर्वापि सार्द्धद्वितयवेष्टितम् । ओङ्कारे-
 ष्वैव मन्त्रेण द्विजः कुर्यात् कुशद्विजम्” ॥ कर्मोपदेशिन्यान्तु
 नवभिरित्यत्र पञ्चभिरिति पाठः । एतदेकवाक्यतया “हिरा-
 हत्याथ मध्ये वै अर्धवृत्त्यास्तदेशतः । ग्रन्थिः पदक्षिणावर्त्तः
 स ब्रह्मग्रन्थिसंज्ञकम्” इति कालिकापुराणोक्तव्याख्येयम् । रक्षा-
 करे गृह्णासंघपरिशिष्टम् । “ऊर्ध्वकेशो भवेद् ब्रह्मा लम्ब-
 केशस्तु विष्टरः । दक्षिणावर्त्तको ब्रह्मा वामावर्त्तस्तु विष्टरः” ॥
 एतेनैवेत्येवकारः स्त्रियं कर्तृकपक्षे आवसोः सद्ने सौदा-

८६४

संस्कारतत्त्वम् ।

मौल्यस्य मन्त्रस्य कृद् प्रतिषेधोऽर्थः । स्वयञ्चेदुभयं
 कुर्यादिति कृन्द्ोग-परिशिष्टात् । कृताकृतावेक्षणवत्
 स्वयं तत्कुशीपवेदनस्य कर्त्तव्यत्वात् कुशमयव्राह्मणादिप्रति-
 निधिना तदुपपत्तेः तेनैव पूर्ववर्त्तनेति भट्टभाष्यम् । अथेति
 विशिष्टमानस्तथैव द्योतयति तच्च द्रव्यानुपयोगक्रमेणाग्नेरुत्तरतः
 उदगयान् पूर्वक्रमेणामाद्य वीक्ष्य प्रोक्ष्य चेति । अथानन्तर-
 मन्वद्वन्द्वमाणं कर्म चेष्टेत् कुर्यात् यजमानः । परस्मैपदं
 कृन्द्ोवत्सुव्राणि भवन्तीत्युक्तेः ।

अथ द्रव्यासादनम् । तच्च कात्यायनः । “प्राञ्चमुदगग्ने-
 रुदगयं समीपतः । तत्तथासादयेद्द्रव्यं यद्यथा विनियुज्यते” ॥
 इति भट्टभाष्ये धृतञ्च । “द्रव्याणामुपकृत्तानां क्षौमीयानां
 यथाक्रमम् । सादयन् वीक्षणं कुर्यादहिरभ्युक्षणं तथा” ॥
 कृन्दागपरिशिष्टम् । “आज्यस्थालौ च कर्त्तव्या तैजसद्रव-
 सश्च वा । माहेयौ वापि कर्त्तव्या नित्यं सर्वाग्निकर्म्मसु” ॥
 अथ यदि प्रकृतकर्म्मणि चरुहोमस्तदा अग्निमेव समये चरुं
 व्यपयेत् । गोभिलेन ब्रह्मस्थापनानन्तरं तद्विधानात् ।

अथ चरुविधानम् । तत्र गोभिलः । “अथोदूखलमुषले
 प्रक्षाल्य सूर्पञ्च पश्चादग्नेः प्रागयान् कुशानास्तौर्यं उपसादयति
 अथ हविर्निवहेदिति । व्रीहौन् यवान् वा कांस्तेन चरु-
 स्थास्या वा अमुष्मैस्त्रायुष्टं निर्वपामीति देवतानामोद्देशः
 सकृद्यजुषा विस्मृणीम् अथ पश्चादवहन्तमुपक्रमते दक्षिणो-
 त्तराभ्यां पाणिभ्यां त्रिःफलोक्ततांस्तण्डुलांस्त्रिदेवताभ्यः प्रक्षा-
 लयेत् द्विर्मनुषेभ्यः सकृत् पिष्टभ्य इति पवित्रान्तर्हितांस्त-
 ण्डुलानावपेत् कुशलशृतमिव स्थालौपाकं स्थापयेत् प्रदक्षिण-
 मुदायुवन् शृतमभिघार्य उदगुहास्य प्रत्यभिघारयेदिति” ॥
 अस्यार्थः उपसादयति स्थापयति देवतानामोद्देशं देवतानामो-

संस्कारतत्त्वम् ।

८६५

स्वारणं यथा स्यात्तथा अमुष्मेत्वायुष्टं निर्वपामौत्यनेन उदू-
 ष्वलोपरि त्रीक्षादौन् कांस्यादिना सक्तन्निर्वपेत् । अत्रामुष्मा
 इत्यत्र चतुर्थ्यन्तनामोच्चारणम् । अतएव कात्यायनः । असा-
 विति नाम गृह्णाति । नारायणौयेऽपि “अदःपदं हि यद्रूपं
 यत्र मन्त्रे हि दृश्यते । साध्याभिधानं तद्रूपं तत्र स्थाने नियो-
 जयेत्” । अतोऽदःपद एव नामोहो न तु विरूपाक्षजपादा-
 विदमित्यादौ । एवञ्चाम्नये त्वायुष्टं निर्वपामौति सामगा-
 नाम् । यजुः प्रयोगो गोभिले निर्वपमात्रश्रुतेः यजुर्वेदिक-
 समन्वकप्रवृत्तप्रयोगे सामगेन न कार्यम् । यजुः परिभाषा-
 माह जैमिनिः । “शेषे यजुःशब्दः इति शेषे मन्त्राभिन्ने मन्त्र-
 जाते । ततश्च यस्मिन्मन्त्रजातं प्रस्निष्टपठितं गानपादभेदरहितं
 तद् यजुरिति बहुदेवत्ये च बहुदेवतानामभिः प्रत्येकं निर्वपः ।
 अथनिर्वापो मन्त्रेणैव होमोऽपि पृथक् निर्वपपरिमाणन्तु होम-
 संख्या शेषस्त्रित्यनुसारेणेत्याह ऋन्दोगपरिशिष्टम् । “देवता-
 संख्यया गृह्णनिर्वापांश्च पृथक् पृथक् । तूष्णीं द्विरेव गृह्णी-
 याहोमश्चापि पृथक् पृथक् । यावता होमनिर्हृत्तिर्भवेद्वा यत्र
 कौर्त्तिता । शेषश्चैव भवेत् किञ्चित्तावन्तं निर्वपेच्चरम्” ।
 यद्यपि देवतासंख्येति वचनं चरः समसनौयो य इत्युपक्रम्य
 पठितं तथाप्याकाङ्क्षाया लाघवेन चरुसामान्यपरमिति । चर-
 विधौ तु विद्याकरवाजपेयो । यत्र प्रयोजनाभावनिश्चयस्तत्रैव
 तदुपादानादि लोपः । यत्रानुष्ठानवेलायामेव पुरुषदोषेण
 प्रयोजनाभावो ज्ञायते तदा प्राक् तन्निश्चयात् शास्त्रप्रापितः
 पदार्थो नियमापूर्वमात्रार्थमनुष्ठेय इति । अतएव यदा त्वाल-
 स्यादिना त्रीक्षादिस्थाने तण्डुला गृहीताः तदापि अवघातादि
 समाचरन्ति याज्ञिकाः पठन्ति च । “घाते न्यूने तथा छिन्ने
 साम्राज्ये मान्त्रिके तथा । यज्ञे मन्त्राः प्रयोक्तव्या मन्त्रा यज्ञार्थ-

८६६

संस्कारतत्त्वम् ।

साधकाः” । माम्निक्के मन्त्रसाधे अवघातादौ । शून्ये तत्-
 कासे मन्त्रपाठाभावेऽपि यज्ञकाले मन्त्राः पाठ्याः । अस्मिन्सु
 मन्त्रार्थज्ञानस्य नास्त्युपयोगः । इत्यमेवेदानीं प्रयोगानुष्ठानमाह
 चरुस्थालीयपरिमाणमाह छन्दोगपरिशिष्टम् । “तिर्य्यगूर्ध्व-
 मिक्षात्रा दृढा नातिवृद्धमुखी । मृगमय्यौडुम्बरी वापि चरुस्थाली
 प्रशस्यते” । मर्मप्रसार दीर्घाभ्यां प्रादेशप्रमाणा चरुस्थाली औडु-
 म्बरी ताम्रमयी एषा वायसचरावपि न निषिद्धा “पयानुवृतसारश्च
 ताम्रपात्रे न दुष्यति” इति स्मृतिसागरधृतवचनाच्च । अतएव
 सारदातिलके । “ततश्च संस्कृते वज्रौ गोक्षीरेण चरुं पचेत् ।
 मन्त्रेण क्षालिते पात्रे नवे ताम्रमयादिके” । दक्षिणोत्तरा-
 भ्यामिति दक्षिण उत्तरत उपरि ययोः पाण्योस्ताभ्यां मुषलं
 गृहीत्वा इति शेषः । त्रिःफलौकृतान् त्रिधा वितुषौकृतान्
 कण्डलप्रच्छटनाभ्यामिति शेषः । पवित्रान्मर्हिणान् पवित्रम्
 अन्मर्हितं व्यवहितं येषां तान् । तेन चरुस्थाल्यामुत्तरायं
 पवित्रं निःक्षिप्य तण्डुलान् निक्षिपेत् । कुशलशृतमिवेति
 कुशलेन पाकनिपुणेन शृतं यथा न दग्धं नातिकृच्छं न मन्द-
 पक्वं तथा स्थालीपाकं यथा स्वात्तया अपयेत् । अतएव
 छन्दोगपरिशिष्टम् । “स्वशाखोक्तचरुः खिद्यो ह्यदग्धोऽकठिनः
 शुभः । न चातिशिथिलः पाको न च वीतरसो भवेत्” ।
 वीतरसो मालितमण्डः । प्रदक्षिणमुदायुवन्निति प्रदक्षिणा-
 वर्त्तं यथा स्वात्तया मेघणेन ऊर्ध्वमौषन्मिश्रयन् । युमिश्रणे
 इत्यस्य रूपमेतत् । शृतमित्यभिधाय्येति स्फुटितम् । चरु-
 मान्यश्रवणाप्लाव्य उदमग्नेरुत्तरस्थाम् उत्तार्य्य प्रत्यभिघारयेत्
 पुनर्घृतेन तथा सेचयेत् । हृषोत्सर्गे तु अभिघारणद्वयात् पूर्वं
 ज्वलदङ्गारेण विद्योतनद्वयमाह छन्दोगपरिशिष्टम् । “अधि-
 शृतमवद्योत्य सुशृतञ्चाभिघारयेत् । घृतेन सेचयेत् पश्चात्

संस्कारतत्त्वम् ।

८६७

पुनरेवाभिचारयेत्” । मेक्षणादौनाह कन्दोगपरिशिष्टम् ।
 “इध्माजौयमिध्माजप्रमाणं मेक्षणं भवेत् । वृत्तं वार्त्तं च पृथ्व-
 यमवदानक्रियाचमम्” । इध्माजप्रमाणं प्रादेशद्वयमिध्मस्य
 प्रमाणं परिकल्पितमिति । तदर्थं एषैव दर्शो विशेषस्तु महा-
 स्तुवे । “दर्शोऽङ्गुलपृथ्वया तुरीयेण तु मेक्षणम् । सुषको-
 दृखले वार्त्तं स्वायते सुदृढे तथा । इच्छाप्रमाणे भवतः सूर्ये
 वैणवमेव च” । अत्र तिर्यग्गूर्वाद्यादि वैणवमेव चेत्यन्तेन सर्वज्ञ-
 मभिधाय भूमिजपपरिसमूहनहस्तविन्यासं कुर्यादित्युक्तम् ।

अथ भूमिजपादिविधानं तदाह चतुर्थे प्रथमकाण्डिकायां
 गोभिलः । “पश्चादग्नेर्भूमौ न्यस्यौ पाणौ प्रतिस्थाप्य” इति ।
 भूमेर्भजामह इति वस्त्रन्तं रात्रौ धनमिति दिवेति इदमिति
 मन्त्रं वस्त्रन्तं विन्दते वसु इति रात्रौ दिवा क्रियमाणे कर्मणि
 धनमित्यन्तं जपेत् । विन्दते धनमिति । अत्र विन्यासे
 विशेषमाह कन्दोगपरिशिष्टं “दक्षिणं वामतो बाह्यमात्माभि-
 मुखमेव च । करं करेण कुर्वीत करणे न्यस्य कर्मणः । कृत्वा-
 न्यभिमुखौ हस्तौ स्नस्थानस्थौ सुसंजतौ । प्रदक्षिणं तक्षा-
 सीनः कुर्यात् परिसमूहनम्” । करेणेति षष्ठ्यर्थे वृत्तौ ।
 दक्षिणहस्तमधोमुखं तथाविधवामहस्तस्य पृष्ठोपरि भावे
 न विपर्यस्तमात्माभिमुखं भूमिजपे कुर्यादित्यर्थः । अन्य-
 भिमुखौ नात्माभिमुखौ स्नस्थानस्थौ न तु भूमिजपवद्दक्षौ सुसं-
 जतौ विस्तृतलम्बी तथा चाग्नेः परिसमूहनं विक्षिप्तावयवानाम्
 एकीकरणरूपं सुकरं स्यात् । एवमेव भट्टनारायणोपाध्यायौ ।
 एतेन च दक्षिणहस्तेन कुशान् गृहीत्वेति भवदेवभट्टलिखनं
 निष्प्रमाणम् । इमं स्तोममर्हते इति वृत्रेण परिसमूहेदिति
 सूत्रस्य भाष्यम् एतदनुसारादेव ब्रह्मस्थापनानन्तरं भूमिजप-
 परिसमूहनादित् भवदेवभट्टवैरेण्यरोक्तं युक्तम् । भट्टभाष्ये

८६८

संस्कारतत्त्वम् ।

तु भूमिजपं वृश्चेन परिसमूहनं कुर्यात् पश्चाद्वज्रोपवेशन-
मिति । सरलापरिशिष्टप्रकाशयोस्तु भूमिजपानन्तरं चक्षु-
पथमिच्छाम् ।

अथास्तरणम् । “अग्निमुपसमाधाय कुशैः समस्तं परि-
स्तृणयात् पुरस्ताद्वक्षिणतः उत्तरतः पश्चादिति सर्वतस्त्रिहृतं
पश्चाद्वृतं वा बहुलमयुग्ममसंहतं प्रागग्रैर्मूलान्यच्छादयन्”
इति अस्याथः उपसमाधाय ज्वालयित्वा समस्तं सर्वतः पुर-
स्तादित्यनेन क्रमेण सर्वतः सर्वासु दिक्षु त्रिहृतं पश्चाद्वृतं वा
बहुलं बहुलक्षणकम् अयुग्मं युग्मभिन्नम् असंहतमसंलग्नं पृथक्
पृथक् त्रिहृतं पश्चाद्वृतं वेत्यनेन अयुग्मे सिद्धे अयुग्ममित्यकावृत-
स्याप्राप्त्यर्थम् । तथा च गृह्यास्तरम् । “सर्वाभिरा प्रतिदिशं
प्रदक्षिणमग्निं परिस्तृणातीति” एवमेव भट्टनारायणचरणाः ।
तत्र सलदावृतमशक्तविषयम् । “पूर्वास्तृतावृतानां मूलानि
पश्चादावृतार्थेच्छादयन् परिस्तृणयात्” । एवञ्च “प्रतिदिशं
दर्भत्रयेणावृतानि कृत्वा तेषां मूलानि तथैवाच्छाद्य तेषां
मूलानि तथैवाच्छादयेत् ततो दशदिक्षु स्तक्तिकान् दद्यात्”
इति भवदेवमहः ।

अथ विंशतिकाष्टिकाः । गोभिलः । अथेध्वान् कल्पयेत्
श्वादिरान् पालासान् वेति” । तत्र हन्द्ोगपरिशिष्टम् ।
“प्रादेशद्वयमिधस्य प्रमाणं परिकीर्त्तितम् । एवंविधाः सुरे-
वेधसमिधः सर्वकर्मसु ॥ समिधोऽष्टादशेधस्य प्रवदन्ति
मनीषिणः । दर्शे च पौर्णमासे च क्रियास्वन्यासु विंशतिः” ॥
इति । विंशतिकाष्टिकारूपसमिधामङ्गहोमादिषु निषेधस्त-
च्चैव “अङ्गहोमसमित्तन्त्रं शोष्यन्त्याख्येषु कर्मसु । येषाञ्चैत-
दुपर्युक्तं तेषु तत् सदृशेषु च ॥ अक्षभङ्गादिविपदिजलहोमा-
दिकर्मणि । होमाहुतिषु सर्वासु नैतेष्विधो विधीयते” ॥

संस्कारतत्त्वम् ।

८६८

अह्नोमाः सौमन्तोन्नयनचूडाकरणदौ विहिताः तेषु अन्य-
सौमन्तोन्नयनादेः प्रधानत्वात् । तथा द्विविधा होमा याज्ञिक-
प्रसिद्धाः क्षिप्रहोमास्तन्त्रहोमाश्च । तत्र क्षिप्रहोमाः क्षिप्रं
ह्वयन्त इति व्युत्पत्त्या सायं प्रातर्होमादयः तन्त्रहोमाश्च परि-
समूहनवर्हिषास्तरणायहविस्तारयुक्तः । अत्र ये समिहवि-
स्कास्तन्त्रहोमाः यश्च सुष्ठुप्रसयार्थं शोथन्तौ होमस्तेषु येषाञ्च
वैश्वदेव सायं प्रातर्होमादौनामितदिष्टाख्यं द्रव्यम् उपरि पश्चात्
अथ इष्टानुक्षण्ययेत इत्यनेन सूत्रेणोक्तं तेषु वा तत्कदृशेषु क्षिप्र-
होमेषु इष्टाश्च निवृत्तिर्भवेदिति । अक्षभङ्गादिविपदि विवाहो-
त्तरणोभिर्लोकयानकालौनाक्षभङ्गादिविपदिमित्तहोमो जल-
होमादिकर्मस्विति । “लौकिके वैदिके चैव हुतोच्छिष्टे जले
क्षितौ । वैश्वदेवश्च कर्त्तव्यः पञ्चसूनापनुत्तये” ॥ इत्याद्युक्त-
जलक्षितादिहोमेषु सोमरसाहुतिषु ।

अथाज्यसंस्कारः । गोभिलः । “वहिःसु स्यालौपाक-
मासाश्च इधमग्नावाधायज्यं संस्कुरुते । आस्तौर्षकुशेषु चरुं
निधाय समिधमग्नावाधाय ज्वलनार्थत्वादमन्त्रकम्” ॥ तथा
च कात्यायनः । “इधोऽप्येधार्थमेवाग्नेर्हविराहुतिषु स्मृतः” ।
आज्यमाह गृह्यासंग्रहे । “अग्निना चैव मन्त्रेण पवित्रं
च चक्षुषा । चतुर्भिरेव यत् पूतं तदाज्यमिति च स्मृतम् ॥
घृतं वा यदि वा तैलं पयो वा दधिकावकम् । आज्यस्थाने
नियुक्तायामाज्यशब्दो विधीयते” ॥ एतद्वचनं यज्ञपार्श्वीय-
मपि । संस्कारविधिमाह गोभिलः । “ततः एव बर्हिषः
प्रादेशमात्रे कुरुते ओवधिमन्तर्धायाच्छिनत्ति न नस्त्रेन पवि-
त्रेणैवैषण्यौ” इति । तत आस्तृतात् प्रादेशमात्रे विस्तृत-
तर्जयद्गुह्यप्रमाणे । द्विवचनं दत्तापेक्षं “न त्वनन्तर्गर्भिणं सायं
कौशं हिदलमेव च । प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यश्च कुक्-

८७७

संस्कारतत्त्वम् ।

चित्” ॥ इति आत्मायनोक्तद्विदशपरिच्छेद इत्थं तथात्वे
 प्रादेशसमाप्ते इति व्यर्थं ज्ञात् यतएव आत्मायनोक्तेनैवाण्य-
 ष्योत्पन्नार्थं यत्तदप्येतावदेव तु इत्थं एकत्वेन निर्दिष्टम् ।
 अनन्तर्गर्भिणम् अन्तर्गर्भस्याभावोऽनन्तर्गर्भं तदयुक्तम् अन्तर्गर्भ-
 शून्यमित्यर्थः । “अनन्तस्तदणौ यौ तु कुणौ प्रादेशसम्भितौ ।
 अनखच्छेदिनौ साधौ तौ पवित्राभिधायकौ” ॥ इति शौनक-
 वचनेकवाक्यत्वात् । अत्र दत्तेऽपि कुम्भदप्रयोगः । श्रीमधि-
 मन्तर्धाय ग्रीष्मादिनाम्नरा कृत्वा । गोभिलः । “अथैने
 अद्विरनुष्मष्टिं विष्णोर्मनसा पूतस्य” इति । एने पवित्रे ।
 सव्येन मूलप्रादेशे गृहीत्वा दक्षिणेनानुसृज्यात् विष्णोरिति
 मन्त्रेण । गोभिलः । “संपूयोत्पुनात्युदगयाभ्यां पवित्रा-
 भ्याम् अङ्गुष्ठाभ्याञ्चोपकनिष्ठाभ्यामभिसंगृह्य प्राक्शस्त्रित्-
 पुनाति देवस्य त्वासवितोत्पुनात्वच्छिद्रेण पवित्रेण वसोः
 सूर्यस्य रश्मिभिः स्वाहा” इति सकृत् जुहुयात् द्विस्तूष्णीमिति ।
 संपूयप्रकृतमान्यं “पवित्रमन्तराकृत्वा स्वास्यामान्यं समावपेत्”
 इत्येवं वक्ष्यमाणविधिना संपूयेति भट्टभाष्यम् । संपूय मच्चि-
 काद्यपनौयेति सरला उत्पुनात्यूर्ध्वं शोधयेत् । तत्प्रकार-
 माह उदगयाभ्यामिति । अङ्गुष्ठाभ्यामित्यादौ द्विवचनं पाणि-
 द्यार्थम् । एवमनेन प्रकारेणाभिसंयुज्य प्रकृते पवित्रे प्राक्शः
 प्राग्तं त्रित्पुनाति अग्नी वारत्रयं घृतं निक्षिपति । तत्-
 प्रकारमाह मन्त्रेण सकृत् द्विस्तूष्णीम् । गोभिलः । “अथैने अद्वि-
 रभ्युक्ष्य अन्नावयुत्सृजेदिति” । अपिरेवार्थं अथानन्तरमिवा-
 सुञ्चन एने पवित्रे सव्येन गृहीत्वा दक्षिणेनाभ्युक्ष्य । गोभिलः ।
 “अथैतदाज्यमधिश्चित्य उदगुहासयेदेवमान्यसंस्कारोऽपि भव-
 तोति” । आज्यं तदुदगपादम् अधिश्चित्य अग्नेरुपरिक्त्य
 उदक् उत्तरतः उहासयेदवतारयेत् यथैवाण्यसंस्कारस्तत्रैवायं

संस्कारतत्त्वम् ।

८७१

कस्य इति अत्र गर्भपात्रसंस्कारवत् संज्ञात् संस्कृताण्यपात्रे
यानि निःश्लिष्यन्ते तेषां संस्कारान्तरो नास्तीत्याहुः गृह्या-
संघः । “यथा सौमन्तिनी नारी पूर्वगर्भेण संस्कृता ।
एवमाज्यस्य संस्कारः संस्कारविधि चोदितः” ॥ आश्वलायन-
गृह्यपरिशिष्टम् । “सौमन्तोन्नयनं प्रथमे गर्भे सौमन्तोन्नयन-
संस्कारो गर्भपात्रसंस्कारः” । इति श्रुतिरिति । गर्भपात्रयो-
रयं गर्भपात्रः गर्भपात्रस्य तदाधारस्य स्त्रिया इति कल्पतरुः ।
हारीतः । “अस्मिन् संस्कृता नारी सौमन्तेन कुलस्त्रियः । यं यं
गर्भं प्रसूयन्ते स गर्भः संस्कृतो भवेत्” इति । गोभिलः । “पूर्व-
माज्यमपरस्यासौपाकः” । इति । अत्र पूर्वापरदेशे स्त्रियाज्य-
स्यासौपाकयोस्तथा व्यपदेशः तेन तौ पूर्वापरयोः स्याद्वौ तत्र
प्रथमतोऽग्नेरुत्तरस्यामासादनं ततः कर्मकाले सौकर्यायाग्नेः
पश्चात् । तथा च गृह्यान्तरम् । “होत्रमन्योरन्तरा आज्य-
हविषौ चासादयेदिति” ।

अथ सुवादिश्लेषम् । छन्दोगपरिशिष्टम् । “होमपात्र-
मनादेशे होमद्रव्यो सुवः स्मृतः” । तथा “खादिरो वाय
पालाशो द्विषतस्त्रिः सुवः स्मृतः । सुग्वाहुमात्रा विज्ञेया
वृत्तस्तु प्रथमस्तयोः” ॥ छदिरकाष्ठनिर्मितः पलाशकाष्ठ-
निर्मितो वा प्रगृह्यतेऽस्मिन्निति प्रथमो दण्डः । स च वृत्तः ।
“सुवाग्ने प्राणवत् खातं द्वाङ्गुष्ठपरिमण्डलम् । जुह्वास्थानं
शराववत्खातं सनिर्वाहं षडङ्गुलम् । सुवाग्ने नासारन्ध्रवत्
मध्यस्थितमर्यादम् अङ्गुष्ठद्वयमितवर्तुलम् । जुह्वास्तु खातं
शरावाकारं निःशेषबहुलसाधनतया निर्वाहपदवाच्यप्रणाली-
सहितं षडङ्गुलं जानीयात् । “तेषां प्राक्थः कुशैः कार्यः
संप्रमार्गो जुह्वता । प्रतापमच्च लिप्तानां प्रक्षाल्योणोन
वारिणा” ॥ सुवस्तु चोर्व्यक्तिभेदाद्बहुवचनम् । पूर्वाभिमुखं

८७३

संस्कारतत्त्वम् ।

मार्जनं कुशैः कार्यम् । घृतादिलेपवतामूष्येन वारिणा
 प्रक्षालनपूर्वकमग्नौ प्रतापनं कार्यम् । लेपरक्षितानाम्
 प्रतापनं दर्भैः समार्जनमभ्युक्षणम् । पुनः प्रतापनमुत्तरतो
 निधानञ्च कुर्यात् तथा च कात्यायनः । “स्रुवं प्रतप्य दर्भैः
 संमृज्याभ्युक्ष्य पुनः प्रतप्य निदध्यात्” इति चाज्यादिसंस्कारं
 वारत्रयं कुर्यादिति भवदेवभट्टः । हरिशर्मणाप्येतत् प्रकरणे
 सकृत्त्रिवेति वचनादित्युक्तम् । शीमकाले पञ्चाङ्गुलांस्त्र्यङ्गु-
 लमुद्रया धार्यः स्रुवः “पञ्चाङ्गुलान् वक्षिस्त्र्यङ्गु-
 लमुद्रया” इति वचनात् । पाण्याहुतौ तु गोभिष्टः । “उत्ताने-
 नैव हस्तेन ह्यङ्गुलाग्रेण यौद्धितम् । संहताङ्गुलिपाणिस्तु
 वाग्यतो जुहुयाद्विः” ॥ तत्र परिमाणे कात्यायनः । “पाण्या-
 हुतिर्द्वादशपर्वपूरिकाकंशादिना चेत् स्रुवमात्रपूरिका । देवेन
 तीर्थेन च ह्रियते हविः स्वंगारिणि स्वर्चिषि तच्च यावके” ॥
 अथक्तौ तु स्मृतिः । “आर्द्रामलकमानेन कुर्यात्शीमहवि-
 र्वसौन् । प्राणाहतिवलिच्चैव मृदं गात्रविशोधनौम्” ॥ का-
 त्यायनः । “यो नर्चिषि जुहोत्यग्नीं व्यङ्गारिणि च मानवः ।
 मन्दान्निरामयावौ च दरिद्रश्च स जायते ॥ तस्मात् समिधे
 होतव्यं नासमिधे कदाचन । आरोग्यमिच्छतामायुः श्रिय-
 मात्यन्तिकीं तथा ॥ जुह्वंश्च हुतौ चैव पाणिसूर्पस्त्रदा रुभिः ।
 न कुर्यादम्बिधमनं न कुर्याद्वाजनादिना ॥ मुखेनेव धमेदग्निं
 मुखाद्येषोऽध्यजायते” ॥ नाग्निं मुखेनेति च यत् लौकिके
 योजयन्ति तत् । हि यस्मात् सुखात् सुखपठितमन्त्रात् एष
 संस्कृतोऽग्निः । ततश्च लौकिक इति तदितराग्निपरम् एतेन
 लौकिक इति श्रौताग्निभिन्नपरमिति मैथिलोक्तं हेयम् ।
 जुह्वंश्च हुते चैवेत्यनेनोपक्रमवचनेन संस्क्रियमाणसंस्कृताग्न्यो-
 रेव पाणिसूर्पादिनिषेधमुखेन सुखधमनस्य विहितत्वात् तद्-

संस्कारतत्त्वम् ।

८७३

व्यतिरिक्तस्यैव लौकिकशब्देनाभिधारणविधेरौचित्यात् आर्च-
तत्वस्यानुपस्थितेश्च एवमेव गुरुचरणाः । यत्तु अग्निस्तु नाम-
घेयादौ होमे सर्वत्र लौकिके इति छन्दोगपरिशिष्टवचने नाम-
करणाद्यर्थमग्नेर्लौकिकत्वमुक्तं तत्र । स्वेऽग्नावन्यहोमः स्या-
दिति तस्यैव वचनान्तरेण साम्नेः पितुः स्त्रोयाम्नौ तत्करण-
निषेधात् लौकिकाग्न्यन्तरमादाय तत्कर्त्तव्यताविधायकं न तु
तदग्नेः संस्कारान्तरमपि लौकिकत्वप्रतियादकमिति गोभिलः ।
“अग्निमुपसमाधाय परिसमूह्य दक्षिणजान्वक्तो दक्षिणेनाग्निं
अदितेऽनुमन्यसेति उदकाञ्चलिं सिञ्चेत् अनुमते अनुमन्यसेति
पश्चात् सरस्वत्यनुमन्यसेति उत्तरतः देवसवितः प्रसुवेति प्रद-
क्षिणमग्निं पर्युञ्चेत् सकृद्विषी पर्युञ्चणान्तान् व्यतिहरन्ति-
पर्युञ्चणहोमौयमिति अग्निमुपसमाधाय काष्ठादिना प्रज्वाल्य
परिसमूह्य विक्षिप्तावयवान् एकौकृत्य दक्षिणजान्वक्तो भूमि-
गतदक्षिणजानुः दक्षिणेनाग्निम् अग्नेर्दक्षिणे अदितेऽनुमन्य-
सेति मन्त्रेण उदकाञ्चलिं प्रागगतं सिञ्चेत् अनुमत इत्यादिना ।
अग्नेः पश्चादुदगगतं सिञ्चेत् सरस्वत्यनुमन्यसेति आदिनाऽग्ने-
रुत्तरतः प्रागगतं सिञ्चेत् । देवसवितः प्रसुवयन्नमित्यादिना
प्रदक्षिणोऽग्निर्यथा स्यात्तथा उदकाञ्चलिना सिञ्चेत् वेष्टयेत्
त्रिवेति फलभूमायं तत्र मन्त्रस्त्रिधोच्चार्यः मुख्याहत्तो गुणा-
हत्तेर्युक्तत्वात् पर्युञ्चणान्तानिति बहुवचनं त्रित्वपक्षे दण्डवदु-
दकधारादिष्वादिरेष्यन्तो भवन्तीति अतियुवन् अस्तर्हयं मिश्रौ-
कुर्वन् होमौयं होतव्यं पर्युञ्चन् तज्जलेन स्पृशेयन्” इति ।
वेष्टनप्रकार उक्तः ।

अथ विरूपाक्षजपः । चतुर्थप्रपाठकीयप्रथमकाण्डिकायां
गोभिलः । “वैरूपाक्षः पुरस्ताद्धोमानामिति” । विरूपाक्ष-
शब्दो विद्यतेऽत्र इति वैरूपाक्षः श्रीमूर्ध्नुवः स्वरौमित्यादिको

८७४

संस्कारतत्त्वम् ।

मन्त्रः । होमानां वक्ष्यमाणप्रागुक्तनित्यनैमित्तिकानां पुर-
स्तात् जप्यः । अस्य क्षिप्रहोमे पर्युदासमाह कन्दोगपरि-
शिष्टम् । “न कुर्यात् क्षिप्रहोमेषु द्विजः परिसमूहनम् ।
विरूपाक्षश्च न जपेत् प्रपदश्च विवर्जयेत्” ॥ क्षिप्रहोमेषु
अन्नहोमेषु सायं प्रातः शोथन्तो होमादिषु ब्राह्मण इमं स्तोम-
मर्हते इत्यादि मन्त्रकरणकपरिसमूहनं न कुर्यात् । विरू-
पाक्षप्रददौ च त्यजेत् । प्रपदविधानमप्याह गोभिलः ।
“काम्येषु च प्रपदः तपस्य तेजसेत्यादिकः । च एवार्थे तत्र
विरूपाक्षजपात् पूर्वं तत् पाठमाह स एव । तपस्य तेजसेत्यादि
जपित्वा प्राणानायस्य तन्मना वैरूपाक्षमाहुतो ऋसेत् । तपस्य
तेजसेत्यादि जपित्वा वायुधारणपूर्वकं यं कश्चिदर्थं साधयितु-
कामस्तन्मनास्तत्रायन् विरूपाक्षमन्त्रं जप्त्वा वायुं रेचयेत् । अथ
यदि काम्यकर्माथं कुशण्डिका तदा प्रपदजपानन्तरम् इति
भवदेवमदः । नित्यनैमित्तिकयोर्नाष्ट पाठः । ततः सर्वकर्म-
साधारणं विरूपाक्षजपान्तं कर्म ।

अथ प्रकृतं कर्म । तत्र वष्टेर्नामानि गृह्यासंग्रहे । “लौकिके
पावको ह्यग्निः पथमः परिकल्पितः । अग्निस्तु मारुतो नाम
गर्भाधाने विधायते ॥ पुंसवने चन्द्रमाश्च शुक्लाकर्मणि शोभनः ।
सौमन्ते मङ्गलो नाम प्रगल्भो जातकर्मणि ॥ नास्ति स्यात्
पाथिवो ह्यग्निः प्राशने च शुचिस्तथा । सत्यनामा च चूडायां
व्रतादेशे समुद्भवः । गोदाने सूर्यनामा च केशान्ते ह्यग्नि-
रुच्यते ॥ वैश्वानरो विसर्गे तु विवाहे योजकः स्मृतः । गोदाने
गोदानाख्यसंस्कारे । “चतुर्थ्यान्तु शिखौ नाम धृतिरग्निस्तथा-
परः” । अपर धृतिहोमादौ । “प्रायश्चित्ते विधुस्त्रैव पाकयज्ञे
तु साहसः । लक्षहोमे तु वह्निः स्यात् कीटिहोमे हुताशनः ॥
पूर्णाहुत्यां सृङो नाम शान्तिके वरदस्तथा । पौष्टिके बलदक्षैव

संस्कारतत्त्वम् ।

८७५

कोषोऽग्निशक्तिभारके कोष्ठे तु जठरो नाम कव्यादौ मृत-
 भक्षणे । आह्वय चैव होतव्यं यो यत्र विहितोऽनलः ।
 प्रायश्चित्ते प्रायश्चित्तात्मकमहाध्याहृतिहोमादौ । पाकयज्ञे
 पाकाङ्गहोमे वृषोत्सर्गगृहप्रतिष्ठाहोमादौ । पौष्टिके दुर्गो-
 त्तवाङ्गहोमादौ ततश्चासुककर्मणि अग्ने त्वमसुकनामासि इति
 नाम कृत्वा “प्रिङ्गभृशमशुकेशाक्षः पौनाङ्गजठरोऽरुणः । छागस्त्रः
 साक्षसूत्रोगिः सप्तार्चिः शक्तिधारकः” । इत्यादित्यपुराणीयं
 ध्यानं कृत्वा अमुकाम्ने इहानच्छेत्वावाद्यासुकान्नये नम इति
 पूजयेत् । “संपूजयेत्ततो वज्रिं दद्याच्चैवाहुंतीः क्रमात्” इति
 मार्कण्डेयपुराणात् । चरुहोमे विशेषमाह गोभिलः । “पर्यु-
 त्तस्त्रास्त्रीपाके आज्यमानौयमेक्षणेनोपघातं होतुमेवोपक्रमते”
 इति अदितेऽनुमन्यस्त्रेत्येवं पर्युत्त । स्त्रास्त्रीपाके चरौ । आज्यं
 प्रक्षिप्य मेक्षणेनोपघातम् उपहृत्यावदाय । होतुमेवोपक्रमते
 आरमते । उपघातमिति हिंमार्याञ्चैककर्मकादित्यनेन दृष्टो-
 यन्तोपपदेन न मासिङ्गम् एवकारकरणमुपघातहोमे अभिघा-
 रणक्षताद्यङ्गप्रतिषेधार्थम् । होतुमेवोपक्रमते नान्यतः । उप-
 घातहोमलक्षणमाह गृह्यासंग्रहे । “पाणिना मेक्षणेनाद्य मृदेणैव
 तु यद्विः । ह्रयते चानुपस्तौर्य उपघातः स उच्यते । यद्यु-
 पघातं जुहुयाच्चरावाज्यं समापयेत् । मेक्षणेन तु होतव्यं
 नाज्यभागौ नस्विष्टिङ्गत्” । बहुदैवत्यचरुहोमे तु उपघात-
 होम एव । “चरौ तु बहुदैवत्ये होमस्तस्योपघातवत्” इति
 परिशिष्टप्रकाशवचनात् ततः प्रकृतहोमात् परापरयोस्तूष्णीं
 समित्प्रक्षेपमाह कन्देगपरिशिष्टम् । “समिधादिषु होमेषु
 मन्त्रदैवतवज्रिता । पुरस्ताद्धोपरिष्ठाच्च इन्धगार्थं समिद्वेत्” ।
 स्मृतिः । “मन्त्रेणोद्धारपूतेन स्वाहान्तेन विचक्षणः । स्वाहा-
 वसाने जुहुयाद्वायन् वै मन्त्रदेवताम्” । स्वाहान्तमन्त्रे

८७६

संस्कारतत्त्वम् ।

स्वाहान्तरं नास्तीति सरत्ता । महभाष्ये मन्वतन्त्रप्रकाशे च । “नमोऽन्तेन नमो दद्यात् स्वाहान्ते द्विधमेव च । पूजा-
यामाहुतौ चापि सर्वत्रायं विधिः स्मृतः” । द्विधः स्वाहा
इत्यागमविदः । गोभिलः । “आज्याहुतिष्वप्यमेव संस्कृ-
त्योपघातं जुहुयाद्वाज्यभागौ न स्त्रिष्टिकत् । आज्याहुतिष्व-
नादेशे पुरस्ताच्चोपरिष्टाच्च महाध्याहृतिहोमः यथा पाणिग्रहणे
तथा चूडाकर्मण्युपयने गोदाने” इति आज्यमेव यद्योक्तेन
विधिना संस्कृत्य उपघातं सुवेणोपहृत्य जुहुयात् आज्यमात्रक-
होमेषु आज्यभागस्त्रिष्टिकतामतिदेशमाप्तानां निषेधः एव-
माज्यमात्रकहोमेषु धृतिहोमादिषु अनादेशे यत्र पुंसत्रयशङ्का-
कर्म सौमन्तोन्नयनचूडाकरणादिषु पश्चादग्ने उदगग्रेषु दर्भ-
धित्यादिनाऽग्नेयग्रहणं प्राप्तं विशिष्टहोमो नोपदिष्टः तत्र
प्रधानकर्मणोऽंशाभिमर्त्यणादेः पुरस्ताच्चोपरिष्टाच्च महाध्याहृ-
तिभिः भूर्भुवः स्वरिति तिसृभिर्होमः कार्यः यथा पाणिग्रहणे
इति यथा पाणिग्रहणे महाध्याहृतिः पृथक् समस्ताभिसत्तुर्यो-
मिति गोभिलसूत्रेण यथा पाणिग्रहणे चतस्रस्तथा चूडादिषु
संस्काररूपेषु पूर्वं पश्चाच्चतस्रस्तस्रः महाध्याहृत्याहुतयः
स्युरिति । चरुहोमानन्तरन्तु गोभिलेन महाध्याहृतिभिराज्येन
जुहुयादिति सूत्राच्चोरुहोमे पश्चात्तमहाध्याहृतिहोमः कर्त्तव्यो
न तु पूर्वमिति गोभिलः । “यद्युवा उपस्तोर्णाभिघारितं जुहु-
पेदाज्यभागावेव प्रथमं जुहुयात् । चतुर्गृह्यैतमाज्यं गृहीत्वा
पञ्चावर्त्तन्तु भृगूणामन्वये स्वाहा इत्युत्तरतः सोमायेति दक्षि-
णतः प्राक्शो जुहुयादिति सूत्रेण सुचिद्यदाज्यं प्रथमं गृह्यते
तदुपस्तोर्णं यद्विर्गृहीत्वा अनन्तरमाज्यं दीयते तदभिघारितं
यदि तथाविधं होतुमिच्छेत्तदाज्यभागावेव प्रथमं जुहुयात् ।
सुवा होमस्तु अनेन गृहीतं जुह्वा जुहोतीति गृह्यान्तरात्

संस्कारतत्त्वम् ।

८७७

सुबेधं स्रुचि चतुर्धा गृहीतमाश्वम् । मृगूणां मृगुगोत्राणा-
मिति सरला । पञ्चार्धेयाणामिति गृह्यान्तरात् भार्गवप्रवरा-
णामिति भट्टमाश्वम् । मृगुगोत्राणां भार्गवप्रवराणामिति
भवदेवभट्टः । तेषां पञ्चवारं तथा गृहीत्वा अग्नये स्वाहेत्य-
नेनाग्नेर्मध्यदेशादुत्तरे प्राङ्मुखधारया जुहुयात् उत्तरमागेयं
दक्षिणे सौम्यं मध्येऽन्याहुतयः” इति सांख्यायनसूत्रात् तथैव
दक्षिणभागे । सोमाय स्वाहेति जुहुयात् । ततः प्रकृतदेवता
चरुहोमानन्तरं स्त्रिष्टिकहोममाह गोभिलः । “अथ स्त्रिष्टि-
कृत उपस्तौर्य्यारभ्योत्तरपूर्वार्धात् सकृदेव भूयिष्ठं द्विरभि-
चारयेत् यद्यवापञ्चावर्त्ती स्यात् द्विरुपस्तौर्य्यविदाय द्विरवघा-
रयेत् न प्रत्यनक्त्यवदानस्थानं यातयामतायै अग्नये स्त्रिष्टि-
कृते स्वाहेत्युत्तरपूर्वार्धे जुहुयात् महाव्याहृतिभिराज्येनाभि-
जुहुयात् । प्राक् स्त्रिष्टिकृत आवापोमणेत्वेकं यरिसमूहनम्
इधो वर्हिः पर्यञ्चणमाज्यभागे सर्वेभ्यः समवदाय सकृदेव
सौष्ट्रिष्टिकृतं जुहोति ब्रुवैतन्मे चणमनुहरेदिति । स्त्रिष्टिकृतं
स्रुचिष्टतस्रुचं दत्त्वा चरोरुत्तरपूर्वार्धादीशानकोणरूपान्मेच-
णेन बहुतरमेकवारं गृहीत्वा स्रुचि स्थापयित्वा वारहयं हृतेन
सेचयेत् पञ्चावदानपक्षे ष्टतस्रुचयेनोपस्तुरणं सकृद्विनिर्घेपः
पुनर्घृतेनाभिसेचनद्वयमिति । अत्र मेचणक्षतस्थानं हृतेन
प्रावयेत् पुनर्यागार्थमेव तत् ततश्च यागायोग्यतारूपयातयाम-
तायामपि न दोष इत्यर्थः । ततोऽग्नये स्त्रिष्टिकृते स्वाहेत्यनेन
ईशानकोणे जुहुयात् । ततो भूर्भुवः स्वरिति तिसृमिर्महा-
व्याहृतिभिर्होमः । अस्य चरुहोमे पञ्चादुद्देशाच्च प्राकरण-
मिति । आ उप्यत इत्यावापः प्रधानहोमः स तु स्त्रिष्टिकहो-
मात् प्राक् न तु पञ्चादित्यर्थः । एवञ्च मुख्यहोमे त्वकृते यदि
चरुर्नष्टो दुष्टो वा तदाऽन्यः पाच्यः मुख्ये कृते यदि नाशदुष्टौ

८७८

संस्कारतत्त्वम् ।

स्वातां तदाज्येनैव स्त्रिष्टिक्रमोम इति सरला । गणेषु एक-
दानेकयागेषु एकमेव न प्रत्येकं परिसम्बन्धनादि उपलक्षणत्वा-
दुदूखलमुषलाद्यपि एवं स्त्रिष्टिक्रमोमोऽपि सङ्गबुपलक्षणमेतत्
महाव्याहृत्यापीति सरला । अनुहरेत् चत्सो क्षिपेत् एवमुक्त-
प्रकारेण यथायथं समापयेत् ।

अथोदीच्यम् । अत्र गोभिलः । “समिधमाधयानुपयुज्य
तथैवोदकाञ्जलीन् सिञ्चेत् अक्षमंस्या” इति मन्त्रे विशेषः ।

अथ प्रायश्चित्तम् । होमानन्तरं चर्म्मैगुण्यसमाधानार्थं
प्रायश्चित्तं गोभिलानुक्तमपि तत्परिशिष्टोक्तं कुर्यात् तद्यथा
“यत्र व्याहृतिभिर्होमः प्रायश्चित्तात्मको भवेत् । चतस्रस्तत्र
विज्ञेयाः स्त्रीपाणिग्रहणे यथा ॥ अथवा ज्ञातमित्येषा प्राजा-
पत्यापि बाहुतिः । होतव्या त्रिविकल्पोऽयं प्रायश्चित्तविधिः
स्मृतः” ॥ यत्र प्रायश्चित्तरूपो महाव्याहृतिहोमो विधीयते
तत्र धतस्र बाहुतयो होतव्याः । यथा विवाहे तथा च
गोभिलः । “महाव्याहृतिभिः पृथक् समस्ताभिसत्तुर्थीमिति” ।
अस्यार्थः । भूराद्याभिर्व्यस्ताभिस्तृष्टभिस्तिस्र बाहुतोः
भूभुवः स्वः स्वाहेति समस्ताभिसत्तुर्थी जुहुयात् अपि वा ।
अथवा अज्ञातं यदनाज्ञातमिति मन्त्रेणाहुतिर्होतव्या प्रजापतये
स्वाहेति वा प्रायश्चित्तविधिर्विकल्पत्रयवान् सुनिभिः स्मृतः
इत्यनेन पक्षान्तरं निरस्तम् । ततश्च भवदेवमहोक्तप्रायश्चित्ता-
त्मकसाध्यायनहोमो निष्प्रमाणः भट्टनाशयणैर्गोभिलभाष्ये
तदप्रमाणीकृतत्वात् । ततश्च प्रायश्चित्तहोमार्थं सङ्कल्प्य अने-
त्वं विधुनामासीति नाम कृत्वावाह्य संपूज्य समिधं प्रक्षिप्य
“आज्यद्रव्यमनादेये जुहोतिषु विधीयते” इति ह्रस्वोपपरि-
शिष्टात् । आज्यद्रव्यकहोमत्वेन पूर्वापरं महाव्याहृतिहोमः ।
तथा च गोभिलः । “आव्याहृतिष्वनादेये पुरस्ताद्वोपरि-

संस्कारतत्त्वम् ।

८७६

ह्यहं महाध्यातृतिहोम इति" । एवञ्च तिसृभिर्महाध्यातृतिभिर्हुत्वा व्यस्तसमस्ताभिः प्रायश्चित्तरूपास्तस्र आहुतौर्हुत्वा तिसृभिर्महाध्यातृतिभिर्हुत्वा समित्पक्षेपेण प्रायश्चित्तं समापयेत् ।

अथ यज्ञवास्तुकरणम् । गोभिलः । "समिधमाधाया-
नुपर्युक्ष्य यज्ञवास्तु करोति तत एव वह्निषः कुशमुष्टिमा-
दायाज्ये हविषि वात्रिरवदध्यादयाणि मध्यानि मूलानि अक्षं
रिहामाध्वस्तु वय इति । अथैनमद्विरभ्युक्ष्यान्नावपवर्जयेत् ।
यः पशूनामित्यादि इत्येतद् यज्ञवास्तु इत्याचक्षत इति"
समिधादानानुपर्युक्ष्ययोः सिद्धयोः पुनर्वचनं क्रमार्थम् ।
यज्ञवास्तु इति वक्ष्यमाणस्य कर्मणो नामधेयम् । कथं करो-
तीत्यत आह तत इति । ततस्तस्मादेव वह्निष आस्तृतकुशात्
कुशमुष्टिमादायाज्येऽवदध्यात् मन्त्रयेत् न चेदाज्यमवशिष्टं
हविषि चरावादध्यात् अघादिप्रदेष्टुम् अक्षमिति मन्त्रेण
स्नानमीदायाध्यातृतिः । अथानन्तरमेवामुच्यते एवं कुशमुष्टि-
मद्विः प्रणीताद्विरभ्युक्ष्यान्नावपवर्जयेत् दाहयेत् यः पशूना-
मिति मन्त्रेण तत एव वह्निष इत्यारभ्य यदुक्तं तदयज्ञवास्त्विति
ब्रह्माः कथयन्ति । एतत् प्रयोजनस्तु प्रतिपत्तिकर्मत्वेऽपि
तद्व्यवसाये एतत् कर्माप्राप्तावपि यज्ञो यस्मिन् वसतीति
व्युत्पत्तिप्रतिपाद्यार्थसिद्ध्यर्थं कुशान्तरमुष्टिमादाय तत्प्रार्त्तव्य-
मिति एवमेव भट्टभाष्यम् ।

अथ पूर्णाहुतिः । तत्र पूर्णाहुत्यां मृदो नामेति प्रागुक्त-
वचनात् मृदनामानमग्निमावाह्य संपूज्य दद्यादुत्थाप पूर्णं
वै नोपविश्य कदाचनेति भविष्याम्निपुराणाभ्यामुत्थाप पूर्णा-
हुतिं कुर्यात् ।

अथ वन्दनादिकर्म । तत्र वशिष्ठः । "ऐशान्यामाहरेद्वक्ष

८८०

संस्कारतत्त्वम् ।

सुचायेण सुवेण वा । वन्दनं कारयेत्तेन शिरः कण्ठांशकेषु च ॥ अक्षयपक्षेति मन्त्रेण यथानुक्रमयोगतः । ततः शान्तिं प्रकुर्वीत अवधारणवाचनम् ॥ दक्षिणा च प्रदातव्या यद्वापाञ्च विसर्जनम् ॥ शान्तिः सामगानां वामदेव्यगानम् । तथा च गोभिलः । “अपवृत्ते कर्मणि वामदेव्यगानं शान्त्यर्थमिति” । अपवृत्ते समाप्ते । गानाशक्तौ त्रिधा पाठमाह कन्दोगपरिशिष्टम् । “पर्युक्षणञ्च सर्वत्र कर्त्तव्यमदितेऽन्विति । अन्ते च वामदेव्यस्य गानमिच्छयवा त्रिधा” ॥ गानं कुर्याद्वृत्ति-
धेति वा पाठः । अवधारणमच्छिद्रावधारणम् । “अच्छिद्रामिति यद्वाक्यं वदन्ति क्षितिदेवताः । प्रणम्य शिरसा याज्ञमग्नि-
ष्टोमफलैः समम्” ॥ इति यातातपपराशरवचनात् । अव-
धारणं तच्च दक्षिणादानानन्तरं कर्त्तव्यं न तु पाठकमादरः ।
“इथा विप्रवचो यस्तु गृह्णाति भुजः शुभे । अदत्त्वा दक्षिणां
वापि स याति नरकं भ्रुवम्” ॥ इति भारद्वाजात् । अतएव
भवदेवमहेनापि वामदेव्यगानानन्तरं दक्षिणाभिहितं न त्व-
च्छिद्रावधारणात् परम् । होमदक्षिणा च स्वयं होतृपक्षे
ब्रह्मणे देया । आह्वणे दक्षिणा देया यत्र या परिकीर्त्तता ।
कर्मान्तेऽनुच्यमानायां पूर्णपात्रादिका भवेत्” ॥ इति कन्दोग-
परिशिष्टात् । गोभिलेनापि दर्शादियागमभिधाय पूर्णपात्रं
दक्षिणा तं ब्रह्मणे दद्यादित्युक्तम् । त्वान्तत्वेऽपि पुंस्त्वं
क्रान्दसम् एतदनुसारात् कर्मान्त इति ब्रह्मसाध्यहोमान्तपरं
न तु परिशिष्टप्रकाशोक्तनामकरणादिप्रधानकर्मान्तपरम् अतः
प्रधानकर्मादक्षिणां कर्मोपदेष्टे आचार्याय दद्यात् । यजमाने-
तरहोतृपक्षे तु ब्रह्महोतृभेदेन दक्षिणा विशेषानुपादाने होम-
दक्षिणैव ब्रह्महोतृभ्यां ग्रहीतव्या । स्वयमेव होतृब्रह्मकरणे
अन्यस्मै दद्यात् “विदध्याहोत्रमन्यसेहोतृणां हरो भवेत् ।

संस्कारतत्त्वम् ।

८८१

अथ चोदुभयं कुर्यादन्यस्मै प्रतिपादयेत् ॥ इति छन्दोग-
परिशिष्टात् । पूर्णपात्रलक्षणम् गृह्यासंभ्रमयज्ञपात्रपरि-
शिष्टप्रकाशयोः । “अष्टमुष्टिर्भवेत् कुक्षिः कुक्षयोऽष्टौ तु
पुष्कलम् । पुष्कलानि च चत्वारि पूर्णपात्रं विधीयते” ॥
अथ षट्पञ्चाशदधिकशतद्वयमुष्टिमितं पूर्णपात्रम् । असम्भवे
तु छन्दोगपरिशिष्टम् । “यावता बहुभोक्तुश्च तसिः पूर्णेन
जायते । नावराहं ततः कुर्यात् पूर्णपात्रमिति स्थितिः” ॥
अवराहं न्यूनम् । ततः प्रागुक्तनारदीयाच्छिद्रावधारणं
कुर्यात् । ततः साङ्गतार्थं तद्विष्णोरिति मन्त्रेण विष्णुं स्मरेत्
“प्रमादात् कुर्वतां कर्म प्रच्यवेताध्वरेषु यत् । स्मरणादेव
तद्विष्णोः संपूर्णं स्यादिति श्रुतिः ॥ तद्विष्णोरिति मन्त्रेण
स्मरणादप्यु पुनः पुनः । गायत्री वैष्णवी श्लेषा विष्णोः संस्मर-
णाय वै” ॥ इति याज्ञवल्क्यात् । ततो “गच्छध्वममराः
सर्वे गृहीत्वा रक्षां स्वमालयम् । सन्तुष्टा वरमस्माकं दत्त्वे दानीं
सुपूजिताः” ॥ इति विष्णुधर्मात्तरौयेण विसर्जयेत् । अत्र
सामान्यनिर्देशात् वशिष्टवचने यज्ञाणामित्युपलक्षणम् । ततः
“प्रौयतां पुण्डरीकाक्षः सर्वयज्ञेश्वरो हरिः । तस्मिंस्तुष्टे जग-
त्तुष्टं प्रौणिते प्रौणितं जगत्” ॥ इति मत्स्यपुराणीयं पठेत्
इति सर्वहोमसाधारणेति कर्त्तव्यता ।

अथ विवाहः । तत्र पूर्वं यदि वाग्दानं क्रियते यदा
अथेत्यादि असुकगोत्रस्यारोगिणोव्यङ्गस्यापतितस्याक्तौवस्या-
विषाहसुकगोत्रासुकीं देवीं कन्यां दातुं तवाहं प्रतिजानी इति
पिता ब्रूयात् । अस्मिन् कालेऽग्निसान्निध्ये स्नातः स्नाते
ह्यरोगिणि “अव्यङ्गेऽपतितेऽक्तौवे पिता कन्यां प्रदास्यति”
इति । पितुरसन्निधावे भ्रात्रादिभिरिव प्रतिज्ञा कर्त्तव्या
तस्मान्निधाने तु पूर्वोक्तं वाक्यम् । पितुरभावे कर्त्तन्तरस्यापि

६८२

संस्कारतत्त्वम् ।

ज्योतिषे । “गुरोर्भृगोरस्तबास्ते वार्षके सिद्धये गुरौ । वज्रि-
 जोवेऽष्टविंशेऽङ्गि गुर्वदित्ये दशाङ्गिके ॥ पूर्वराश्यावनायाता-
 तिचारिगुरुवत्सरे । प्रायाशिमन्तृजौवस्य चातिचारे त्रिपक्षके ॥
 कम्पाद्यद्भुतसप्ताहे नौचस्येस्ये मलिस्तुचे । भानुलङ्घितवे मासि
 क्षये रात्र्युते गुरौ ॥ पौषादिकचतुर्मासे चरणाङ्कितवर्षणे । एके-
 नाङ्का चैकदिने द्वितीयेन दिनत्रये ॥ तृतीयेन तु सप्ताहे मङ्ग-
 ल्यानि जिजौविधुः । विद्यारम्भकर्णवेधौ चूडोपनयनोत्सृष्टम् ॥
 तीर्थस्नानमहाहृतं तथानादिसुरेक्ष्यम् । परौष्कारामयज्ज्ञांश्च
 गुरुरक्षरणदौक्षणे ॥ व्रतारम्भप्रतिष्ठे च गृहहारम्भप्रवेशने । प्रतिष्ठा-
 रम्भणे देवकूपादेर्वर्जयन्ति च” ॥ आश्वलायनः । “उदगयने चापू-
 र्यमाणे पक्षे कल्याणे नक्षत्रे चूडोपनयनगोदानविवाहाः” ।
 विवाहः सार्वकालिक इत्येके । आपूर्यमाणे पक्षे शुक्लपक्षे ।
 दशवर्षाभ्यन्तर एवोदगयनाद्यपेक्षामाह भुजबलभौमः । “ग्रह-
 शङ्खिमध्यङ्गि भासायनर्तुदिवसानाम् । अर्वाक् दशवर्षेभ्यो
 सुनयः कथयन्ति कन्यकानाम् । एतत् परन्तु विज्ञेयमङ्गिरो
 वचनं यथा । कालात्यये च कन्यायाः कालदोषो न विद्यते ।
 मलमासादिकालानां विवाहाद्ये प्रयत्नतः । पुंसः प्रति सदा
 दोषात् सर्वदेव हि वर्ज्यता । रेवत्युत्तररोहिणीमृगशिरा-
 मूळानुराधामघाहस्तस्त्रातिषु तौलिषष्ठमिथुनेषूद्यक्षु पाणि-
 ग्रहः । सप्ताष्टाक्षवङ्गिः शुभैरुपतावेकादशङ्कितिगे क्रूरे-
 स्त्र्यायषडष्टगेन तु भृगौ षष्ठे कुजे चाष्टमे” ॥ पारस्करः ।
 “कुमार्याः पाणिं गृह्णीयात् त्रिषु त्रिषूत्तरादिषु” । स्नातो
 मृगशिरसि रोहिण्यां वेति । त्रिषु त्रिषूत्तरादिषु नवस्त्रित्वर्थः ।
 एतद्वचनाद्वित्रयवर्णधनिष्ठमश्विनौनक्षत्राणि लभ्यन्ते । “प्राये
 मघाचतुर्भागे नैऋतस्याद्य एव वा । रेवत्यन्ते चतुर्भागे
 विवाहः प्राणनाशकः” ॥ सप्तश्लोकवेधमाह दीपिका ।

संस्कारतत्त्वम् ।

८८१

“कृत्तिकादिचतुःसप्तरेखाशौ । परिभ्रमन् ब्रह्मदेकरेखास्थो
 वेधः सप्तमस्तकजः । वैष्णव्य चतुर्थे अंशे अवपादौ तिमिका-
 चतुष्टये च अभिजित् तत्स्थे खचरे विज्ञेया रोहिणीविज्ञा” ॥
 अभिजिति खचरेऽधिकदोषार्थमाह रोहिणीति नैतद्वर्जना-
 द्युतिवेधो निषिद्धः । “चन्द्रातिरिक्तखचरेर्यद्यत्र वेधसम्भवः ।
 चिताभूमिं तदा नारी भर्ता सङ्ग विशेदध्रुवम्” इति माण्डव्य-
 विरोधात् । दौपिकायां “कर्णवेधे विवाहे च व्रते पुंसवने
 तथा । प्राशने चास्यचूडायां विद्वन्मृतं विवर्जयेत्” ॥ तद्रूपं
 दशयोगभङ्गमाह । “तिष्यङ्गवेदेकदशोनविंशभैकादशाष्टा-
 दशविंशसंख्याः । ऋष्टोडुना सूर्ययुतोडुना च योगादमूखेद्व्य-
 योगभङ्गः” ॥ राजभार्तृण्डः । “दम्पत्यो द्विनवाष्टराशिरहिते
 दारानुकुले रथौ चन्द्रे चार्ककुजाकिंशुकविद्युते मध्येऽथ वा
 पापयोः । त्यक्त्वा च व्यतिपातवैधृतिदिनं विष्टिञ्च रिक्तां तिथिं
 क्रुराजायनचैत्रषोषराजते जन्माशंके मानुषे । पापात् सप्तमगः
 यशौ यदि भवेत् पापेन युक्तोऽथ वा । यत्नेनापि विवर्जये-
 न्मुनिमते दोषो ह्ययं कथ्यते । यात्रायां विपदो गृहे सुतबधः
 शौरे च रोगोद्वयो वेधव्यं विवहे व्रते च मरणं शूलञ्च
 पुंस्कर्म्मणि” ॥ अयं यामित्रवेधः । अस्यापवादमाह । “मूल-
 त्रिकोणनिजमन्दिरगोऽथ तदौचित्ये वा । यामित्रवेधवि-
 च्छिन्नामपचाय दोषान् दोषाकरः सुखमनेकविधं विधत्ते” ॥
 व्यासः । “रिक्तासु विधवा कन्या दर्शेऽपि स्याद्विवाहिता ।
 शनैश्चरदिने चैव यदि रिक्तातिथिर्भवेत् । तस्मिन् विवाहिता
 कन्या पतिसन्तानवर्जिनौ” ॥ खरोदये । “त्रिनाडौवेधनक्षत्र-
 मश्विन्याद्रायुगोत्तरा-इन्द्रेन्द्र-मूलवारुण्यः पूर्वभाद्रपदास्तथा
 याम्यसौम्यौ गुरुर्योनिचित्रामित्रजलाह्वयम् । धनिष्ठा चोत्तरा
 भाद्रा मध्यनाडौ व्यवस्थिता । कृत्तिका रोहिणी सर्पौ मघा

८८४

संस्कारतत्त्वम् ।

स्वातीविशाखके उत्तराश्रवणा पौष्ण वृष्ठनाडी व्यवस्थिता ।
 प्राङ्नाद्या विध्यते भर्ता मध्यनाद्योभयं तथा । वृष्ठनाडीव्यधे
 कन्या म्रियते नात्र संशयः । प्रनष्टं जन्मभं यस्य तस्य नाम-
 र्चतो वदेत् । हयोर्जन्मभयोर्वेधे न कर्त्तव्यं कदाचन । एक-
 राश्यादियोगे तु नाडीदोषो न विद्यते ॥ तद्यथा । “एकराशौ
 च दम्पत्योः शुभं स्यात् समसप्तके । चतुर्थे दशमे चैव द्विती-
 येकादशे तथा” ॥ अन्यज्ज्योतिस्तत्त्वेऽनुसन्धेयम् । अत्र च ।
 “स्वपितृभ्यः पिता दद्यात् सुतसंस्कारकर्म्मसु । पिण्डानोद्ब-
 नात्तेषां तदभावेऽपि तत्क्रमात्” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टात् ।
 “कन्यापुत्रविवाहेषु प्रवेशे नववेश्मनः । नामकर्म्मणि वात्सानां
 चूडाकर्मादिके तथा । सौमन्तोन्नयने चैव पुत्रादिमुखदर्शने ।
 नान्दीमुखं पितृगणं पूजयेत् प्रयतो गृह्यो” इति विष्णु-
 पुराणाच्च । कन्यापुत्रविवाहे पिता नान्दीमुखं कुर्यात् पितु-
 र्देशान्तरस्थत्वादित्ये अन्येनापि पतिनिधिना नान्दीमुखयाज्ञं
 कर्त्तव्यम् । तदभावे पितुर्नाशि पातित्वादिना आह्वानधि-
 कारित्वे वा तत्क्रमात् तस्य संस्कार्यस्य क्रमात् तेन स्वयं
 तदन्यो वा तत्पितृभ्यस्तन्मातामहेभ्यश्च याज्ञं कुर्यात् । एतत्
 प्रपञ्चितं आहृतस्वोद्वाहृतस्त्वयोः । विष्णुः । “व्रतयज्ञविवाहेषु
 याज्ञे होमेऽर्चने जपे । आरब्धे सूतकं न स्यादनारब्धे तु
 सूतकम् । आरब्धो वरणं यज्ञे सङ्कल्पो व्रतजापयोः । नान्दी-
 याज्ञं विवाहादौ याज्ञे पाकपरिष्किया” ॥ व्रतममावास्यादि
 आदिपदात् सायंप्रातर्होमपरिग्रहः । “प्रवृत्तं मलमासात्
 प्राक् यत् कर्म्म न समापितम् । आगते मलमासेऽपि तत्
 समाप्यं न संशयः” इति काठकगृह्यपरिशिष्टम् । आरब्ध-
 विवाहादिकं मलमासेऽपि कार्यम् अनारब्धं न कार्यम् ।
 “अभिमासके विवाहं यात्रां चूडां तथोपनयनादि । न कुर्याच्च

संस्कारतत्त्वम् ।

८८५

सावकाशमङ्गलं न तु विशेषेण्वामिति” भौमपराक्रमात् ।
 अथ विवाहादिकौर्त्तनं निरवकाशमपि निषेधार्थम् अन्यथा
 सावकाशमित्यनेनैव सिद्धेर्वैयर्थ्यात् सावकाशश्च सम्भवत् का-
 लान्तरमतो निरवकाशस्याप्यनन्यगतिकस्य प्रतिप्रसवोऽर्थाव-
 सूचितः । जातकर्मादौ प्रतिप्रसवमाह स्मृतिः । आह जातक-
 नामानि ये च संस्कारमाश्रिताः । मल्लिस्तुचेऽपि कर्त्तव्याः
 काम्या इष्टौर्विवर्जयेत्” इति संस्कारा अन्नप्राशननिष्क्रमणा-
 दय इति माधवाचार्यः । यत्तु “नामान्नप्राशनं चोडं विवाहं
 मौञ्जिवन्धनम् । निष्क्रमं जातकर्माणि काम्यं वृषविसर्जनम् ।
 अस्तं गते गुरो शुक्रे बाले वृद्धे मल्लिस्तुचे । उपायनमुपारम्भं
 व्रतानां नैव कारयेत्” इति गार्ग्यवचनं नामकरणादौनां
 वर्जनमुक्तं तन्नामकरणान्नप्राशनजातकर्माणामेकादशद्वादश-
 प्रधानकालाक्तानां यद्वागामिक्रियामुख्येत्यादिवचनात् । अ-
 न्तरालकर्त्तव्यानां न सावकाशं मङ्गल्यमित्युक्तविषयकाणां
 वेदितव्यं तदाह स एव । “नामकर्मा च जातश्च यथाकालं
 समाचरेत् । अतिपातेऽपि कुर्वीत प्रशस्ते मासि पुण्यदे” ।
 तथा गर्भाधानपुंसवनसौमन्तोदयनानि कार्याणि “गर्भे
 वार्द्धपि कृत्ये च नाधिमासं विदुर्बुधाः” इति मनुवचनात् ।
 मन्व्यसूक्ते । “भूकम्पादेन दोषोऽत्र वृद्धिश्चाह्वे कृते सति” ।
 एतदनन्तरं क्षीरं कर्त्तव्यम् । “आज्ञया नरपतेर्द्विजानां
 दारकर्मोत्तमृत्तमृत्तकेषु च । बन्धमोक्षमथ दीक्षणेऽपि क्षीर-
 मिष्टमणिलेषु चोडुषु” इति श्रीपतिरत्नमालोक्तोः । तद-
 नन्तरं कृतोद्वर्त्तमाने जामातरि गृहप्राङ्मनमागते तस्य
 गन्धपुष्पादिवरणम् । दानवाचनाक्षारमण्यवरणप्रमाक्षेषु यज-
 मानं प्रतीयात्” इति हरिशर्मोद्धृतवचने वरणप्रदान-
 परिणयनशुचिपरिकर्माभिषेककर्माणि शुभदे तिथौ विलम्बे

८८६

संस्कारतत्त्वम्।

न भवन्ति किंवाप्यपुण्यानामिति दौषिकायाश्च वरणश्रुतेः।
 एतदनन्तरं वरकन्ययोः पुष्पमालाद्यस्तवेन साम्प्रत्याचरण-
 रूपमुत्तर्चनिकामाह चरिवंशे । “आशीर्भिवर्चयित्वा तु
 देवार्पिः कृष्णमग्नवौत् । अनिरुद्धस्य वीर्याख्यो विवाहः
 क्रियतां विभो । जम्बूलमालिकां द्रष्टुं श्रद्धां हि मम
 जायते” । तामाह चारावन्तो “जम्बूलमालिका कन्या वरयो-
 मुत्तर्चनिका” । दक्षिणात्यास्तु “आसने शयने दाने भोजने
 वस्त्रसंयज्ञे । विवादे च विवाहे च श्रुतं सप्तसु शोभनम्” । मङ्गल-
 सूक्तं “वलिकर्मणि यात्रायां प्रवेशे नववेश्मनः । मङ्गलस्ये च
 मङ्गल्ये तत्र स्त्रीणां शुभध्वनिः” । स्त्रीणां ध्वनिः उलुउलुध्वनिः
 गीतं वा । मत्स्यपुराणम् । “मङ्गलानि च वाद्यानि ब्रह्म-
 घोषश्च गीतकम् । ऋद्धयं कारयेद्दिहानमङ्गलविनाशनम्” ।

अथार्हणम् । तत्र दानात् पूर्वमर्हणमाह मनुः । “आच्छाद्य
 चार्चयित्वा च श्रुतशौकवते स्वयम् । आहूय दानं कन्याया
 ब्राह्मो धर्माः प्रकीर्तितः” । आच्छाद्य रक्तवासोभ्यां कन्यां
 शुक्लवासोभ्यां वरं परिधाप्य तच्च वरणदत्तवस्त्राभ्यामेव निष्क-
 र्माति न पुनर्दायते । अर्चयित्वा कन्यामलङ्कारादिना वरश्च
 गोभिन्नोक्तप्रकारादिना । तथा च चतुर्थप्रपाठके दशमका-
 ण्डिकायां गोभिलः । उत्तरतो नां वध्वाऽवतिष्ठेत् अर्हणा
 पुत्रवाससा इति अर्हणीयदेशस्रोत्तरस्त्रां दिशि नां स्त्रीगवौम् ।
 पुत्रवाससेति मातारुद्राणामिति मन्त्रलिङ्गात् बध्वा उपस्थानं
 कुर्यात् । तस्या एव गोरन्यस्या अश्ववणात् अर्हणा पुत्रवाससा
 इति मन्त्रेणार्हणीयानामुपवेशने मन्त्रमाह स एव । इदमह-
 मिमां पद्यां विराजमन्नाद्यायाधितिष्ठामि इति प्रतिष्ठमानो
 जपेद् यत्रैवमर्हयन्तः स्युः । इदमहमिति प्रतिष्ठमान ऊर्ध्वं स्ति-
 ष्ठन् जपेत् । जामाता यच्च देशे । एवं जामात्रादिकं अर्हयन्तः

संस्कारतत्त्वम् ।

८८७

पूजयन्तः सम्प्रदात्रादिकाः स्नुः । तेन इदमहमिति मन्त्रं
 तिष्ठन् पठित्वा जामाता चासने उपविशति । अर्घ्यप्रकार-
 माह स एव । “विष्टरपाद्यार्घ्याचमनीयमधुपर्कान् एकैक-
 यस्त्रिस्त्रिनिवेदयेरन्विति” । विष्टरस्तु सार्धद्वितयवामावर्त्त-
 वक्षिताधोमुख्याया असंख्यातदर्भाः । तथा च गृह्यासंग्रहः ।
 “ऊर्ध्वेयो भवेद् ब्रह्मा लम्बकेयस्तु विष्टरः । दक्षिणावर्त्तको
 ब्रह्मा वामावर्त्तस्तु विष्टरः” । इति छन्दोगपरिशिष्टम् । “दर्भ-
 संख्या न विहिता विष्टरास्तरणेष्वपि” । एवञ्च “पञ्चाग्निर-
 र्भवेद् ब्रह्मा तदर्धेन तु विष्टरः” । इति यदि समूलं तदा
 ग्राह्यन्तरौयम् । एतेन विष्टरे पञ्चविंशतिसंख्या भवदेव-
 भट्टोक्ता निरस्ता । एवं विष्टरपञ्चणं हस्ताभ्यामपि यदुक्तं
 तदपि निरस्तम् । “यत्रोपदिश्यते कर्म कत्तुरङ्गं न चोच्यते ।
 दक्षिणस्तत्र विष्टेयः कर्मणां पारगः करः” इति छन्दोगपरि-
 शिष्टात् । पाद्यं पादचालनार्थमुदकम् । तथा चामरः ।
 “पाद्यं पादाय वारिणि । अर्घ्यं दध्यक्षतसुमनोयुक्तं जलम् ।
 साक्षतं सुमनोयुक्तमुदकं दधिमिश्रितम् । अर्घ्यं दधिमधु-
 भ्याञ्च मधुपर्कं विधौयते” । इति भट्टभाष्यदृष्टवचनात् ।
 आचमनीयमाचमनार्थमुदकम् । दधिमधुमात्रेण मधुपर्का-
 भिधानं दृष्टासम्भवपरम् । तत्सम्भवे गोभिलः । मधुपर्कं
 दधिमधुदृतं पिहितं कांस्यस्य कांस्येनेति । पूर्ववचने पात्रा-
 नुपदेशात् कांस्यपात्रं विनापि मधुपर्कं दौयते । तान् पञ्च
 विष्टरादीन् द्रव्यविशेषान् एकैकयः प्रत्येकं त्रिस्त्रिःपतिपादन-
 कालेऽर्घ्यकर्त्तारो निवेदयेरन्वन्नापयेयुः । विष्टरादीनि निवे-
 दनीयानि । चिरुक्ता प्रतिगृह्यतामिति सकृत् सर्वत्र वाक्य-
 शेषं कुर्यात् । पाद्या इति अपसम्बन्धात् स्त्रीबहुवचनमिति
 सरता तच्च । वीक्षणविधौ तन्मन्त्रे च अप इति श्रुत्या ग्रहणे

८८८

संस्कारतत्त्वम् ।

तथा कल्पनानुपपत्तेः । “पादार्थमुदकं पाद्यं केवलं तीयमेव तत् । तत्तैजसेन पात्रेण शङ्खेनापि निवेदयेत्” इति कालिकापुराणात् “पाद्यं पादाय वारिणि” इत्युक्तेः । अतएव भट्टभाष्ये पाद्यं पाद्यं पाद्यमित्युक्तं विवाहानन्तरमर्हणमुक्त्वा गतेष्वित्येक इति वक्ष्यमाणसूत्रेण गोभिलोऽप्यागमनमात्र एव वरार्हणमुक्तवान् । तत्रैक इत्यनेन बहुवादिसम्मतत्वात् तत्काले वरार्हणं व्यवह्रियते तत्प्रकारमाह । या षोडशोरित्यदृष्टं विष्टरभास्तौर्थाप्युपविशति या षोडशोरित्यनया ऋष्या । सदृष्टं मुदगं विष्टरभास्तौर्था उपविशति । पादयोरन्यमध्यास्तौर्था उपरिपादौ तूष्णीं कुर्यादिति सरला । भट्टभाष्ये । ततः पादोपवेशने भवदेवमन्त्रलिखनं प्रमाणशून्यम् । ततः पाद्यजलप्रेक्षणमाह स एव । यतो देवौवित्यपः प्रेक्षेत । यतो देवौरिति मन्त्रेणापः पादप्रक्षालनमुदकं प्रेक्षेत । गोभिलः । “सद्यं पादमनेनिजे” इति सद्यं पादं प्रक्षालयेत् । “दक्षिणं पादमवनेनिजे” इति दक्षिणं प्रक्षालयेत् । तत्र जलाञ्जलिनिक्षेपं कुर्यात् एवं दक्षिणेऽपि । गोभिलः । पूर्वमन्यमपरमन्यमित्यभौ शेषेण पूर्वमन्यमपरमन्यमुभाविमिति मन्त्रेण पूर्वप्रक्षालनावशिष्टजलाञ्जलितेन उभयपादप्रक्षालनं कुर्यात् । गोभिलः । “अन्नस्य राष्ट्रिरसि” इति इत्यर्घ्यं प्रतिगृह्णीयात् कांस्यपात्रेण दध्यक्षतादियुक्तं जलरूपमर्घ्यम् अन्नस्य राष्ट्रिरसोति मन्त्रेणाञ्जली गृह्णीत्वा शिरसि दद्यात् तथा च भट्टभाष्ये शूलपाणिधृतवचनात् । “कांस्येन वार्हणीयस्य निनयेदध्यमञ्जली” । गोभिलः । यशोऽसौत्याचमनौयमाचामेत् । यशोऽसौति मन्त्रमुच्चार्याचमनौयं जलमाचामेत् । तच्च सज्जमन्त्रेण ब्राह्मतीर्थेन भक्षयित्वा द्विस्तूष्णीं भक्षयेत् तत इन्द्रियाण्युपसृजेत् । गोभिलः । “यशसो यशोऽसौति मधुपर्कं

संस्कारतत्त्वम् ।

८८९

गृह्णीयात्” । यशसो यशोऽसौति मन्त्रेण गृह्णीयात् । तथा “यशसो भक्ष्योऽसि मज्जसो भक्ष्योऽसि श्रीर्भक्ष्योऽसि त्रियं मयि धेहीति” त्रिःपिबेत् । तूष्णीं चतुर्थमिति मन्त्रं प्रतिपानं पठित्वा वारत्रयं पिबेत् चतुर्थममन्त्रकं पिबेत् । इदानीं पानव्यवहाराभावात् जिघ्रति । तत आचम्य गोमूर्तिक्षणं कारयेत् । तथा च गोभिलः । आचास्तोदकाय गौरिति नापित-
स्त्रिभूयात् । मुञ्च गां वरुणपाशाद्विषन्तं मेऽभिधेहि इति तं जलमुप्य चोभयोदत्तञ्च गामत्तु, छणानि पिबतूदकं भूयात् । माता रुद्राणामनुमन्त्रयेदिति” । आचास्तोदकाय कृताच-
मनाय प्रकृतत्वाद्दशाय । सप्तम्यर्थे चतुर्थी तेन वरे आचान्ते नापितः पक्वताया गोः समौपेऽवस्थितो गौरिति भूयात् । एवं नापितेनोक्ते तं श्रावयति वरो मुञ्च गामित्यादि । अत्र मेऽभिधे-
हीति शब्दप्रक्षेपात् मेऽभिधेहीति इत्येवप्रयोगः न तु निरा-
काङ्क्षीकरणाय मोक्षये बन्धुरिति । असुप्य इत्यनेन कन्यादातु-
र्नाम निर्देश इति भट्टभाष्यम् । ततश्च भवदेवभट्टेन यदभिधेहीति अत्रेति पठं न लिखितम् असुप्येत्यनूढेन लिखितं कन्यादाना-
नन्तरञ्च गौरित्यादि गवामन्त्रणपर्यन्तं लिखितं तद्वेयं भट्ट-
भाष्यादिविरोधात् प्रमाणाभावाच्च । अर्हणादित्वेन कन्या-
दानात् पूर्वमेव गोमोचनस्य युक्तत्वात् । मनुवचने अर्हयित्वे-
त्यनेन अर्हणानन्तरमेव कन्यादानविरोधाच्च ।

अथ विवाहपरिपाटी । तत्र गोभिलः । “पुण्ये नक्षत्रे दारान् कुर्वीत” । पुण्ये दोषरहिते नक्षत्रे ज्योतिःशास्त्रोक्त-
प्रगल्भे रोहिण्यादौ सपिण्डादिदोषरहितां कन्यां स्वीकारेण दारान् पत्नीं कुर्वीतेति । एवम् “उदगयने आपूर्यमाणे पक्षे पुण्येऽहनि प्रागावर्त्तनादङ्गः कालं विद्यादिति” तस्यैव सूत्रा-
न्तरेण पुण्येऽहनीत्यनेनैव वारतिथिनक्षत्रयोगानां शुभसूचक-

८६०

संस्कारतत्त्वम् ।

त्वप्राप्ती विवाहे पुष्टे नक्षत्रे इति पुनर्विधानमितरापेक्षया
 नक्षत्रस्य प्राधान्यं द्योतनार्थम् । अत्र च विवाहात् पूर्वं
 ज्ञातिकर्तृकसमन्विककन्याभिषेकरूपस्य ज्ञातिकर्मणी भट्ट-
 भाष्येण काम्यत्वाभिधानेन इदानीं तथा नाचरणात् तत्प्रमाणं
 न लिखितम् । कल्पतरुराकारयोग्येष्टपरिशिष्टम् । “कन्यां
 वरयमाणानामेष धर्मो विधीयते । प्रत्यङ्मुखः वरयन्ति प्रति
 गृह्णन्ति प्राङ्मुखः” ॥ वरयन्ति शीघ्रप्रवराभिधानपूर्वकं ददति
 प्रतिगृह्णन्तीति श्रवणात् । अतएव “सर्वत्र प्राङ्मुखो दाता
 गृहीता च उदङ्मुखः । एव एव विधिर्दाने विवाहे च
 व्यतिक्रमः” ॥ इति प्रत्यङ्मुखः सम्प्रदाता प्रतिगृहीता प्राङ्मुखः ।
 तथा च “प्राङ्मुखायाभिरूपाय वराय शुचिसन्निधौ । दद्यात्
 प्रत्यङ्मुखः कन्यां क्षणे लक्षणसंयुते” ॥ इति वचनाच्च । भव-
 देवीयसम्बन्धविनेके प्रवराभिधानमाह भविष्यपुराणम् ।
 “तुलापुरुषदाने च तथैव हाटकाचले । कन्यादाने तथोक्तं
 कौर्त्तयेत् प्रवरादिकम्” ॥ हरिशर्मधृतम् आश्वनायनगृह्य-
 परिशिष्टम् । “शिवदत्तप्रपौत्री ब्रह्मदत्तपौत्री विष्णुदत्तपुत्री
 यज्ञदत्ता कन्या शिवमित्रप्रपौत्राय राममित्रपौत्राय विष्णु-
 मित्रपुत्राय रुद्रमित्राय तुभ्यं सम्प्रदत्तेति” । सम्प्रदत्ता इत्यत्र
 दृष्टार्थत्वात् पुंवचसां तत्प्रत्ययार्था विवक्षितत्वेन सम्प्रददे इत्येव-
 प्रयोगः । तथा च व्यासः । “नामगोत्रे समुच्चार्य प्रदद्यात्
 अहयान्वितः । यरितुष्टेन भावेन तुभ्यं सम्प्रददे इति” ॥
 स्वगामिफले तुभ्यं सम्प्रददे इति परगामिफले तु अहमस्मै
 ददानौति एवमाभाष्य दीयते इति छन्दोगपरिशिष्टदर्शनात्
 ददानौति वाच्यम् उभयप्रदिदाधातोः फलवत् कर्त्तर्यात्मने-
 पदम् अफलवत् कर्त्तरि परस्मैपदमिति पाणिनिश्रुतेः ।
 अतएव आत्मनेपदपरस्मैपदयोरालम्बनेपरस्मै इति समाख्या

संस्कारतत्त्वम् ।

८८१

सङ्गच्छते । ददानौत्यस्य दद इति वर्त्तमानार्थता । अतएव सङ्गदाह ददानौति मनुनाप्युक्तं सङ्गच्छते । अनुमतिप्रदणार्थ-
प्रार्थनार्थत्वे तु सङ्गत्वाभिधानमप्रयोजकमिति । आद्यादौ फलमागिनां गोत्राद्युल्लेखदर्शनात् तदितरत्रापि तदुल्लेखाचारः ।
छन्दोगपरिशिष्टेऽहं पददर्शनादहं पदप्रयोगोऽपि । एवं आह्वे
“यमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यमन्नं स्वधा नमः” इति ब्रह्मपुराण-
दर्शनात् । देय विशेषणत्वेनैतच्छब्दप्रयोग इति । तत्र
कन्या वरकुलयोः पाठकक्रमात् ऋष्यशृङ्गोक्तशाब्दक्रमस्य बल-
वत्त्वात् वरकुलाभिधानानन्तरं कन्याकुलाभिधानसमाचारः ।
तथा च हेमाद्रिधृतम् ऋष्यशृङ्गवचनम् । “वरगोत्रं समु-
श्चार्य्य प्रपितामहपूर्वकम् । नाम संकीर्त्तयेद्विद्वान् कन्याया-
श्चैव मेवाह” ॥ इति धनञ्जयकृतसम्बन्धविवेकपरिशिष्टौयम् ।
“नान्दौमुखे विवाहे च प्रपितामहपूर्वकम् । वाक्यसुच्चारये-
विद्वानन्यत्र पितृपूर्वकम् । एतदेव त्रिरुच्चार्य्य कन्यां दद्याद्
यथाविधि” ॥ नान्दौसमृद्धिरिति कथ्यते इति ब्रह्मपुराणात्
नान्दौमुखे पुत्रादिसमृद्धिप्रधानरूपे विवाहे । विशेषणन्तु
विवाहादेव पुत्रादिलाभविशेषज्ञापनाय । चत्सुर्वर्ध अन्यत्र
प्राप्तपित्रादिक्रमव्यवच्छेदाय । नान्दौमुखपदस्य आद्यपरत्वे
अनेकवचनप्राप्तपितृपूर्वकाभिलाषवाधापत्तेश्च । ज्योतिःसार-
समुच्चये । विवाहे तु दिवामागे कन्या स्यात् पुत्रवर्जिता ।
विवाहानलदग्धा सा नियतं स्वामिवातिनी” ॥ अतएव
महाभारते । “रात्रौ दानं न शंसन्ति विना चाभयदक्षिणाम् ।
विद्यां कन्यां द्विजश्रेष्ठा दौपमन्त्रं प्रतिश्रयम्” ॥ अभयदक्षिणाम्
अभयदानम् । प्रतिश्रयः प्रवासिनामाश्रयः । विवाहे रात्रौ
दानान्तरमप्याह देवलः । “राहुदर्शनसंक्रान्ति विवाहात्स्वय-
वृत्तिषु । ज्ञानदानादिकं कुर्युर्निशि काम्यव्रतेषु च” ॥ ग्रहादि-

८६२

संस्कारतत्त्वम् ।

दोषशान्त्यर्थं दानादिकन्तु विवाहात् प्रागेव कर्तव्यम् । भव-
 वत्या रुक्मिण्या विवाहे तथा दर्शनात् । तथा च भारते ।
 “चक्रुः सामर्थ्ययुर्मन्त्रैर्वध्वा रक्षां द्विजोत्तमाः । पुरोहितोऽथर्व-
 विहै जुहाव यद्वशान्तये ॥ हिरण्यरूप्यवासांसि तिलांश्च
 गुडमिश्रितान् । प्रादाद्धेनूश्च विप्रेभ्यो राजा विधिविदां वरः” ॥
 ततो जोटकादिदोषे तत्तत् सूचनीयपापक्षयकाम इति वक्त-
 व्यम् । अतएव दीपिकायां ये प्रहारिष्टसूचका इत्युक्तम् ।
 संवर्त्तः । “तां दत्त्वा प्र पिता कन्यां भूषणाच्छादनासनैः ।
 पूजयन् स्वर्गमाप्नोति नित्यसुखवहतिषु” ॥ विष्णुपुराणश्च ।
 “विशिष्टफलदा कन्या निष्कामाणां विमुक्तिदा” ॥ निष्का-
 माणां मुक्तिप्रतिकूलकामेन रक्षितानाम् । तेन विष्णुप्रौत्ति-
 कामनया दानेन दोषः । “देयानि विप्रमुख्येभ्यो मधुसूदन-
 तुष्टये” इति वामनपुराणे सामान्यतोऽभिधानात् । एवं पित्रु-
 हेतुऽपि दानम् । तथा च विष्णुपुराणौयपिट्ठगाथा । “रक्ष-
 वस्त्रमहोयानसर्वभोगादिकं वसु । विभवे सति विप्रेभ्यो
 योऽस्मानुद्दिश्य दास्यति” ॥ याज्ञवल्क्यः । “ब्राह्मो विवाह
 आह्वय दीयते शतचलं कृता । तज्जः पुनात्युभयतः पुत्रपा-
 नेकविंशतिम् ॥ इत्युक्त्वा चरतां धर्मं सह या दीयतेऽर्थिने ।
 सकाथः पावयेत्तज्जः षड्विंश्यांश्च महात्मना” ॥ पुनाति
 पित्रादौन् पापात् नरकाच्च समुद्धरति पुत्रादौन् निष्पापान्
 जनयति आत्मानमपि निष्पापं करोति । सह धर्मं चरता-
 मिति नियमं कृत्वा कन्या दीयते सकाथः कः प्रजापतिर्देवता-
 ऽस्येति प्राजापत्यनामक इत्यर्थः । “आच्छाद्य चार्चयित्वा च
 श्रुतशीलवते स्वयम् । आह्वय दानं कन्याया ब्राह्मो धर्मः प्रकी-
 र्त्तितः” । अत्र यद्दानपदं तद्दीयते यस्यै प्रदणाय इति व्युत्पत्त्या
 कृत्यस्युटो बहुलमिति स्युटासिद्धमिति यद्वशपरं न तु भाव-

संस्कारतत्त्वम् ।

८८३

साधनं तथात्वे दातुरेव विवाहकर्तृत्वापत्तेः । अत्र प्रत्ययार्थ-
 ग्रहणनिमित्तोभूत-प्रकृत्यर्थत्वाग्निं सहैककत्तकत्वमाह्वानस्य
 स्थितादिपदाध्याहारेण वा व्यक्तम् । हरिवंशीयत्रिगङ्गुपा-
 स्थाने । “पाणिग्रहणमन्त्राणां विघ्नं चक्रे सदुर्मतिः । येन भार्या
 कृता पूर्वं कृतोदाहा परस्व वै” ॥ कृतोदाहा भार्या पाणिग्रहात्
 पूर्वं कर्तव्यः । एवं “पाणिग्रहिका मन्त्रा नियतं दारलक्षणम् ।
 तेषां निष्ठा तु विज्ञेया विद्वद्भिः सप्तमे पदे” ॥ इति मनुवचनं
 विवाहगतसंस्कारविशेषार्थम् अतएव निष्ठेत्युक्तम् । तथा च
 रक्षाकरः । “पाणिग्रहणिका मन्त्रा विवाहकर्माङ्गभूताः”
 इति मनुः । “ज्ञातिभ्यो द्रविणं दत्त्वा कन्यायै चैव शक्तितः ।
 कन्याप्रदानं स्वाच्छन्यादासुरो धर्म उच्यते” इति । कन्या-
 प्रदानं कन्यायाः स्वीकरणमिति कुल्लूकभट्टः । स्वाच्छन्यात्
 स्वेच्छया । दानाधिकारमाह याज्ञवल्क्यः । “पिता पिता-
 महो भ्राता सकुल्यो जननी तथा । कन्याप्रदः पूर्वनाथे प्रकृ-
 तिस्थः परः परः । अपयच्छन् समाप्नोति म्रूणइत्या मृता-
 हतौ । कामन्वभावे दातृणां कन्या कुर्यात् स्वयंवरं” तथेत्य-
 नेन नारदोक्त मातामहायाः सूचिताः । तथा च नारदः ।
 “पिता दद्यात् स्वयं कन्यां भ्राता वानुमतः पितुः । मातामहो
 मातुल्य सकुल्यो बान्धवस्तथा । मातात्वभावे सर्वेषां प्रकृतौ
 यदि वर्तते । तस्यामप्रकृतिस्थायां कन्यां दद्याः सनाभयः” ।
 बान्धवः पितामहः याज्ञवल्क्यैकवाक्यत्वात् । अत्र सकुल्य-
 मातामहयोर्नारदोक्त क्रमो न याज्ञः पाठक्रमाच्छाब्दक्रमस्य
 बलवत्त्वात् । तस्यामित्यनेन मातुल्यपस्थितत्वात् । सनाभय
 इत्यनेन मातामहमातुल्येतरसकुल्य उच्यते । प्रकृतिस्थः पाति-
 त्यादिदोषरहितः । देयद्रव्यस्य प्रेषणस्पर्शन आह्व हारौतः ।
 “तस्मादद्विरवोश्च दद्यादासुभ्य चेति” । कालिकापुराणम् ।

८८४

संस्कारतत्त्वम् ।

“यस्य यद्दीयते वस्त्रमलङ्कारादि किञ्चन । तेषां दैवतमुच्चार्य कृत्वा प्रोक्षणपूजने” । सम्प्रदानार्चनमाह मनुः । “योऽर्चितं प्रतिगृह्णाति दद्यादर्चितमेव वा । तावुभौ गच्छतः स्वर्गं नरकम् विपर्यये” । योऽर्चा पूर्वकमेव ददाति यश्च प्रतिग्रहीताऽर्चा पूर्वकमेव दातुः प्रतिगृह्णाति तावुभौ स्वर्गं गच्छतः । अनर्चितदानप्रतिग्रहणे तु नरकमिति कुल्लूकभट्टः । ततश्चार्चितमित्यस्य क्रियाविशेषणत्वात् पुरुषार्चापि प्रतीयते । अतएव देयब्राह्मणौ संपूज्य दद्यादिति मैथिलैरुक्तम् । सम्प्रदानकरे जलपूर्वकं दानमाहापस्तम्बः । “सर्वाण्युदकपूर्वाणि दानानीति” । भोतमः । “अस्तर्जानुकरं कृत्वा सकुशम् तिलोदकम् । फलांशमभिसम्भ्राय प्रदद्यात् श्रद्धयान्वितः” । कन्याया दैवतं प्रतिग्रहप्रकारमाह विष्णुधर्मोत्तरम् । “कन्यादासस्तथा दासी प्राजापत्याः प्रकीर्त्तिताः” । प्राजापत्याः प्राजापतिदेवताकाः तथा “भूमेः प्रतिग्रहं कुर्वात् भूमेः कृत्वा प्रदक्षिणम् । करे गृह्य तथा कन्या दासीदासी द्विजोत्तमाः” । करे गृह्य करं गृहीत्वा । तदाहादित्यपुराणम् । “ओङ्कारसुधरन् प्राज्ञो द्रविणं शक्नुमोदनम् । गृह्णीयाद्दक्षिणे हस्ते तदन्ते स्विस्ति कौर्त्तयेत्” । ओङ्कारस्य स्वीकारार्थत्वात् तेनैवात्र ग्रहणमुक्तम् । तथा च ओमित्यभ्युपगमे इति शाब्दिकाः स्वस्तीति दास्यभिमतज्ञाभाविष्कारार्थम् । तथा चामरः स्वस्त्याशौः क्षेमपुण्यादाविति” मार्कण्डेयपुराणम् । “दातुरिष्टमभिधायन् प्रतिगृह्णादलोलुपः” । विष्णुधर्मोत्तरे । “द्रव्यस्य नाम गृह्णीयाद्दानौति ततो वदेत् । तोयं दद्यात्तथा दाता दाने विधिरयं स्मृतः । प्रतिग्रहीता सावित्री सर्वत्रैव च कौर्त्तयेत् । ततस्तु सार्द्धं द्रव्येण तस्य द्रव्यस्य दैवतम् । समापयेत्ततः पश्चात् कामस्तुत्या प्रतिग्रहम्” । व्यासः । “श्रद्धा-

संस्कारतत्त्वम् ।

८८५

युक्तः शुचिर्दान्तो दानं दद्यात् सदक्षिणम् । सदक्षिणम्
यद्दानं तत्क्षयं निष्फलं भवेत् । दक्षिणाभिदपेतं हि कर्म-
सिध्यति मानवे । सुवर्णमेव सर्वासु दक्षिणासु विधेयते ।
सुवर्णे काञ्चनमात्रं नपुंसकनिर्देशात् ।

अथ पाणिग्रहणम् । तत्र गोभिलः । “पाणिग्रहणे पुर-
स्ताच्छाखाया उपलिप्तेऽम्बितुपसमाहितो भवति” । पाणि-
ग्रहणे कर्तव्ये गृहसमीपदेश उपसमाहितः स्पर्शितो रेखादि
विरूपाक्षजपान्तं कर्म कृत्वा प्रकृतकर्मार्थं योजकनाम्नावाह-
नेन समाहितोऽम्बिर्भवति । गोभिलः । “अथ जन्मानामेको
ध्रुवाणामपां कलसं पूरयित्वा सहोदकुम्भः प्रावृत्तो वाग्यतो-
ऽप्येणान्तिं परिक्रम्य दक्षिणत उदङ्मुखोऽवतिष्ठते” । अम्बिस्था-
पनानन्तरं वरस्य सहायानां मध्ये एकोऽगाधजलेन घटं पूर-
यित्वा गृहीतकुम्भो वस्त्राच्छादितदेहः प्रदक्षिणेनाग्निं वेष्ट-
यित्वाऽम्बिब्रह्मणोर्दक्षिणस्यान्दिशि उदङ्मुखोऽवतिष्ठते” ।
अवपूर्वस्तिष्ठतिरनुपविष्टतां बोधयति गोभिलः । “प्राजने-
नान्यः” इति । प्रतोदेन सह कुम्भधारिवदागत्य कुम्भधारिणः
प्रागन्योऽवतिष्ठते । गोभिलः “शमीपलाशमिश्रान् लाजांश्च-
तुरञ्जलिमात्रान् सूर्पेणोपसादयन्ति पश्चादग्नेः” इति । शमी-
वृक्षपत्रमिश्रितान् चतुरञ्जलिपरिमितान् लाजान् अग्नेः
पश्चात् सूर्पस्थान् स्थापयन्ति बहुवचनात् कर्तुरनियमः ।
“वक्षतास्तु यवाः प्रोक्ता धाना भृष्टा भवन्ति ते । भृष्टास्तु
द्रौहयो लाजा घटौखण्डिक उच्यते” । गोभिलः । तथा दृश्यत्
पुत्रश्च । दृश्यत् शिल्पा पेषणाधाररूपा पुत्रः पेषणकरणरूप-
प्रस्तरस्तदुभयं पूर्ववदुपसादयन्तीत्यर्थः ।

अथ यस्याः पाणिं ग्रहीष्यन् भवति सशिरस्का साप्नुता
भवति । यस्याः कन्याया जामाता पाणिं ग्रहीष्यन् भवति

८६

संस्कारतत्त्वम् ।

पाणिग्रहणं करिष्यतीत्यर्थः । अथ तदारभ्यदिने क्षारोदत्तना-
 मन्तरम् अविधवाहृतमङ्गलोदकैः सा स्नाता भवति तथा आह-
 तेन वसनेन पतिः परिदध्यात् या अङ्गन्तस्त्रित्वेत्यर्चा । आहृत-
 स्वरूपमाह । “ईषद्भूतं नवं शुभं सदृशं यन्न धारितम् ।
 आहृतं तद्विज्ञानीयात् सर्वकर्मसु पावनम्” । ईषत् सूक्ष्मम् ।
 न धारितं न परिहितम् एवंभूतेन वस्त्रेण या अङ्गन्तदिति
 मन्त्रेण परिधत्स्वेति श्रुतेः परिदध्यादित्यन्तर्भूतनिर्णयः । तेन
 परिधापयेदित्यर्थः । एवञ्च परिधापनानुरोधेन वध्वा उत्थि-
 तत्वं प्रतीयते । अतएव कटवर्द्धिषोर्मध्ये प्रापणानन्तरं वर-
 दक्षिणे उपविशतीत्युक्तम् । एतदधरौयवस्त्रपरिधापने उत्तरत्र
 प्राहृतमित्यनेनोत्तरौयसाभात् स्त्रीपरिधाने शुक्लमित्यावश-
 चितम् । “धारयेदथ रत्नानि नारौ चेत् पतिसंयुता । विधवा
 च न रत्नानि कुमारौ शुक्लवाससौ” इति मत्स्यपुराणात् । परि-
 धानप्रकारमाह तुः शङ्खलिखिती । “न नाभिं दर्शयेत् कुल-
 वधूरागुहफाभ्यां व्यासः परिदध्यात् न स्तनौ विवृतौ कुर्वीत्”
 इति । वासो विन्यासविशेषस्तु तत्तद्देशाचारादवगम्यः ।
 रत्नाकरोऽप्येवम् । गोभिलः । “परिधत्तधत्तवाससेति प्राहृतां
 यज्ञोपवीतिनौम् अभ्युदानयन् जपेत् सोमोऽददद्भस्वायेति” ।
 प्राहृतां यज्ञोपवीतिनीं यज्ञोपवीतवत् कृतोत्तरौयपरि-
 धानात् । तद्योक्तं विद्याकरवाजपेयिष्टतपचनेन यथा
 स्मृतिः । “यथा यज्ञोपवीतञ्च धार्यते च द्विजोत्तमैः ।
 तथा सन्धार्यते यद्वादुत्तराच्छादनं शुभम्” । न तु
 यज्ञोपवीतिनौमित्यनेन स्त्रीणामपि कर्माङ्गत्वेन यज्ञो-
 पवीतधारणमिति हरिशर्माणां युक्तम् । स्त्रीणां यज्ञोप-
 वीतधारणानुपपत्तेः सरत्नाभट्टभाष्ययोरप्येवम् । ततो वधू-
 र्दक्षिणश्रवणं सृजेत् । “श्रुते निष्ठोविते वान्ते परिधानेऽश्रु-

संस्कारतत्त्वम् ।

८८७

मोचने । कर्मस्य एषु नाचामेत् दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत्” इति स्मृतेः । अभ्युदानयन् अग्नेरभिसुखीमानयन् जपेत् । सोमेऽर्ददिति मन्त्रं पतिः पठेत् । गोभिलः । “पश्चादग्नेः संवेष्टितं कटमेव जातीयं वान्यं पदा प्रेरयन्तीं वाचयेत् । प्रमे पतियानः पत्न्याः कल्पनामिति” ॥ अग्नेः पश्चाद्दोरणरचितं कटं तज्जातीयमन्ययथितं वा वस्त्राच्छादितं पादेन प्रेरयन्तीं वधूं प्रमे पतियान इति वाचयेत् पतिः । स्वयं जपेदजपन्यां प्रास्या इति वरिष्ठाऽन्तं कटान्तं प्रापयेत् । पूर्वकटान्ते दक्षिणतः पाणिषाहस्योपविशति । प्रमे इति मन्त्रं वाच्यात् लज्जया वाऽजपाभ्यां वध्वां स्वयमेव पतिः पूर्वमेव मन्त्रं प्रमे इति स्थाने प्रास्या इत्युहं कृत्वा जपति । अन्तशब्दः समीपवचनः । तेन कटवरिष्ठोः समीपदेशम् अन्तरालरूपं प्रापयेत् । पत्युर्दक्षिणतः कटस्य पूर्वभागे कन्या उपविशति । दक्षिणेन पाणिना दक्षिणमंगमन्वारध्यायाः षड्ज्याहुतीर्जुहोति अग्निरेतु प्रथम इत्येतत् प्रवृत्तिभिरिति । अन्वारध्याया इति कर्त्तरि क्तः । सप्तम्यर्थे षष्ठौ । तेन पत्युर्दक्षिणस्कन्धे दक्षिणहस्तेनान्वारध्यायां संस्तवनायां सत्याम् अग्निरेतु इत्यादि षड्भिर्मन्त्रैः षड्ज्याहुतीर्जुहोति वरः महाव्याहृतिभिः पृथक्समस्ताभिस्तुर्थी महाव्याहृतिभिर्भूर्भुवः स्वरिति तिसृभिः प्रत्येकमाज्याहुतीर्जुहुयात् । हुत्वोपेत्य अवतिष्ठत इति हवनामन्तरम् उपेत्याञ्जलिं बध्वा वधूवरावुपतिष्ठतः । अंगशर्मणात् कन्यायाः होमानुकूलं चेष्टावत्त्वात् समानकर्त्तृकत्वेन क्त्वा । अनुपृष्ठं पतिः परिक्रम्य दक्षिणत उदङ्मुखोऽवतिष्ठते बध्वञ्जलिं गृहीत्वा । अनुपृष्ठं पृष्ठं लज्जोक्त्य परिक्रम्य गत्वा तेन कन्यायाः पश्चाद्वर्त्मना तस्या दक्षिणं गत्वा बध्वञ्जलिं दक्षिणहस्तेन गृहीत्वा उदङ्मुखोऽवतिष्ठेत् । एषोऽञ्जलिः ग्रहणपर्यन्तं

८६८

संस्कारतत्त्वम् ।

स्थास्यति एतेन कन्यायाः प्राज्ञ, खत्वमायाति । ततश्चाञ्जल्या
 लभनास्तरं पाणिग्रहणपर्यन्तं कन्यालभनं पतिर्न त्यजेत् ।
 तथा च भट्टभाष्यद्वृतं गृह्यान्तरम् । “हुत्वाज्यमथ जायाया-
 मन्वारभ्याञ्जलिम्यातिः । न विमुञ्चेदनापत्तु यावत् पाणिग्रहो
 जपः” इति । “पूर्वा माता लाजानादाय भ्राता वा वधू-
 माक्रामयेत् । अश्मानं दक्षिणेन प्रपदेन पाणिग्रहो जपति
 इममश्मानमारोहा इति” । पूर्वदेशस्थाया वध्वा एव माता
 तथैव भ्राता अन्यो वा ब्राह्मणः प्रागासादिताम् लाजान् सूर्य-
 स्थान् गृह्णीत्व । वधून् दृश्यत्पुत्र दक्षिणपदाग्रेण क्रामयेत् ।
 तदाक्रामणकाले इममश्मानमारोहा इति । वरो जपेत् ।
 सकृत् संगृहीतं लाजाञ्जलिं भ्राता वध्वञ्जलावावपति तं
 सोपस्तीर्णाभिधारितमग्नौ जुहोत्यवच्छिन्दत्यञ्जलिम् इयं
 नार्युपव्रते इति एकवारम् अविक्षेपेण सम्यगगृहीतं लाजाञ्जलिं
 वध्वञ्जलो उपस्तीर्णाभिधारितमिति सिद्धये उपस्तरणाय वरो
 दृतसुव वध्वञ्जलो ददातीति । ततो वध्वा माताभ्राताऽन्यो
 वा ब्राह्मणो लाजान् ददाति तदुपर्यभिधारणाय दृतसुवद्वयं
 ददाति वरः” इति । चतुरावर्त्तपक्षे भृगुगोत्रो भार्गवप्रवर-
 शेत्तदा पञ्चावर्त्ताय उपस्तरणे दृतसुवद्वयमिति विशेषः ।
 एवमुपस्तीर्णाभिधारितं लाजाञ्जलिमेदमकुर्वती वरेण इय-
 मिति मन्त्रालङ्कारादि यं नार्युपव्रते इति पठिते वधूः सुसमिधे-
 ऽम्नौ जुहुयात् । अर्थमणं नुदेवं पूषणमित्युत्तरयोः । उत्तरयो-
 स्तथाविधयोर्लाजहोमयोः । अर्थमणं नुदेवं पूषणं नुदेव-
 मित्येता मन्त्रौ यथासंख्यं नियोक्तव्यौ हुते पतिर्यथेतं परिक्रम्य
 प्रदक्षिणमग्निं परिणयति मन्त्रवान् वा ब्राह्मणः कन्यला
 पितृभ्य इति” । हुते लाजाञ्जलो मन्त्रवान् ब्राह्मणः पतिर्यथा-
 पूर्वम् इतं गतं तथैव परिक्रम्य वध्वाः पश्चिमेन प्रत्यावृत्य

संस्कारतत्त्वम् ।

८६६

प्रदक्षिणं यथा स्यात्तथा यातौति । मन्त्रलिङ्गाय कन्यला
 पिबभ्य इति मन्त्रं पठन् मधूमन्त्रिं परिणयति परिसर्वतो-
 भावेन नवेत् प्रदक्षिणं कारयेदित्यर्थः । यत्तु सरस्वायां पत्यु-
 रशक्तौ अधौतवेदोऽन्यो वा परिणयतौत्युक्तं तन्मन्त्रलिङ्गविरो-
 धाद्वावहारापरिगृहीतत्वाच्च हेयम् । अत्राग्निप्रदक्षिणे ला-
 जादीनां प्रदक्षिणमाह भट्टभाष्यधृता स्मृतिः । “लाजानान्यं
 स्रुवं कुम्भं प्राजनाश्मानमेव च । प्रदक्षिणानि कुर्यातां
 दम्पतीनविनाम्निकम्” ॥ परिणीता तथैवावतिष्ठते यथा-
 क्रामति तथा जपति तथावपति तथा जुहोति एवं त्रिःपरि-
 णीता बधूस्तथैवानुष्टुभगमनेन भर्ता गृहीताञ्जलिका प्राङ्मुखी
 अवतिष्ठते । तथैव यथापूर्वं तेनैव प्रकारेणाक्रामति अश्मानं
 दक्षिणप्रपदेन तथा जपति पाणिग्रहे इममश्मानमिति तथा-
 वपति वध्वञ्जली सकृद्गृहीतलाजानामञ्जलिं तथा जुहोति
 उपस्तोत्राभिधारितम् अविच्छिन्दत्यञ्जलिम् एवमनेन प्रका-
 रेण त्रिकृत्वः प्रथमेन सह त्रित्वम् । उत्तरयोरित्यनेन द्वयोरेव
 मन्त्रोपदेशात् । सूर्येण शेषमन्त्रावावाप्य प्रागुदीचौमत्युत्-
 क्रामन्त्येकमिष इति दक्षिणेन प्रक्रम्य सव्येनानुक्रामन्तौ ताञ्चा-
 क्रममाणां पतिर्मा सव्येन दक्षिणमाक्रमेति ब्रूयात् । एवं
 सप्तपदाक्रमणे पाणिग्राहस्तथैवावतिष्ठते इति । सूर्यस्योत्तरार्धे
 घृतस्रुवं दत्त्वा तदुपरि लाजशेषं निधाय तदुपरि घृतसुवहय-
 मिति चतुरावर्त्तपत्ते । पञ्चावर्त्तपत्ते तु सुवहयोपरि लाज-
 शेषदानमिति शेषः । ततश्च । अग्नये स्विष्टिकृते स्वाहेति
 सूर्येण जुहुयात् एतदनन्तरं सरलोक्तं वामदेव्यगानं न युक्तं
 प्रमाणानुपदेशात् । लाजक्षेपानन्तरं प्रागुदीचौदिशमाभि-
 मुख्येन दक्षिणपादपुरःसरेण गच्छ मावामपुरःसरेणेत्युक्ता एक-
 मिष इत्यादिमसभिमेन्त्येयथाक्रमं सप्तसु स्थानेषु बधूदक्षिण-

६००

संस्कारतत्त्वम् ।

पादेन गत्वा तद्देशे कामपादेन न गच्छेत् । एवं षट्सु स्थानेषु मयेज्जामाता । एतदनन्तरं सखा सप्तपदौत्थनेन प्रार्थनं भवदेवभट्टोक्तं गुणविष्णुनापि लिखितो मन्त्रो व्याख्यातश्च ईक्षकान् प्रति मन्त्रयते सुमङ्गलौरियं वधूरिति विवाहं द्रष्टु-
मागतान् सुमङ्गलौरिति मन्त्रेण जामाता प्रार्थयेत् । अपरे-
णाम्निमौदकोऽनुसंज्य पाणिग्राहं भूर्वदेशेऽवसिञ्चति तथेतरां
समञ्जन्तु इत्येतयश्चा । औदको गृहीतोदककुम्भः पूर्वस्थापितः
सोऽख्येः प्रादक्षिण्येन पश्चादामत्य समञ्जयन्त्येतया ऋचा
मन्त्रलिङ्गाद्वरेण जप्यमानया मन्त्रान्ते कर्मादिसन्निपात इति
न्यायात् मन्त्रान्तरमभिषिञ्चेत् तथा तेनैव प्रकारेण भेदोपा-
दानेन इतरां वरेतरां वधूं पृथग्भिषिञ्चेत् इतरयासमस्याभिधानं
स्यात् । तथाच गृह्यसूत्रम् । भेदे मन्त्रावृत्तिसन्निपातत्वात् एव-
मेव भट्टभाष्यम् । एतेन करणमन्त्रत्वात् कुम्भधारिणोऽयं पाठ्यः
न सिध्यमानस्य नाविति तु युवयोरित्यर्थे क्कान्दसो व्यतयः इति
सरलोक्तं मन्त्रलिङ्गाद्वर एवाभिषिञ्चतीति वीरेखरोक्तञ्च नोपादेयं
व्यवहारविरोधात् । अवसिक्तायाः सव्येन पाणिनाञ्जलिमुपोद्-
गृह्य दक्षिणेन पाणिना दक्षिणं पाणिं साङ्गुष्ठमुत्तानं गृहीत्वा
एताः षट्पाणिग्रहणीया जपति गृभ्नामि त इति । कन्याव-
सेचनस्य प्राक् पासत्वेनावसिक्ताया इति पुनरुपादानम् अव-
सेचनस्थानस्थाया एव हस्तग्रहणार्थम् । उपसद्गृह्य उपसा-
मौष्ये तेन मणिवन्धसमौषे ग्रहणमर्थादामेन उत्तरतः साङ्गुष्ठ-
दक्षिणस्य दक्षिणेन ग्रहणाभिधानात् । उद्गृह्याञ्जलिसका-
ग्रादक्षिणपाणिं विच्छिद्य वध्ना उत्तानं साङ्गुष्ठं दक्षिणं पाणिं
दक्षिणेन पाणिना गृहीत्वा गृभ्नामि ते इत्यादि षट्पदः पतिः
जपति । साङ्गुष्ठमित्यनेन तर्जन्यादीनां ग्रहणम् उत्तानमित्य-
नेन करस्य पृष्ठग्रहणं प्रतीयते । समाप्तसूहवन्ति प्रागुदीच्यां

संस्कारतत्त्वम् ।

८०१

दिशि ब्राह्मणकुलमभिरूपम् । समस्तासु पाणिग्रहणक्रियासु
 सतीषु ऐशान्यां दिश्यवस्थितं विद्यातपःसंयुक्तं ब्राह्मणकुलं
 अधुमुत्थाप्य नयेयुः तदभावे स्थानान्तरस्थितं तदभावे वेद्यव-
 स्थितम् । तथा च गृह्यान्तरम् । अथोत्तरविवाहः पागुदौ-
 श्यामन्यच् वा ब्राह्मणकुलं मन्त्रवदीति वेद्यां वेति । भट्ट-
 भाष्येऽप्येवम् । इदानीन्तु गोभिलीकृत ब्राह्मणगृह्यगमनाभावात्
 भवदेवेन तथा न लिखितं किन्तु वेदिस्थब्राह्मणमपि पस्यापि
 शास्त्रार्थत्वात् सुखरत्नाच्च तत्कर्तुं युज्यते तत्रान्निरूपसमा-
 हितो भवति । लक्षणं कृत्वा तत्र ब्राह्मणगृहे अग्न्यन्तरः
 स्थापितो भवति तत्रैव वक्ष्यमाणं कर्म कुर्यात् । इदानीन्तु
 तथाविधानाचरणात् वेद्यामेव पूर्वस्थापितान्नेः पश्चात् कर्म
 कर्तव्यं न त्वग्न्यन्तरस्थापनम् । तथा च भट्टभाष्ये । वेद्या-
 मेव चैतन्मन्त्रेण स्यात् । ततश्च गणेष्वेकं परिसमूहनमिति
 वचनात् प्रधानमेव तत् कुर्यादित्युक्तम् । अपरेणाग्निमान-
 त्बुद्धं क्लृप्तं चर्म पाग्धौवमुत्तरलोभास्तीर्णं भवति । अग्नेः
 पश्चाद्दिशि रक्तं पाग्धौवं पूर्वशिरस्कम् उपरि क्षीमवृषचर्म
 उपवेशनार्थमास्तृतं भवति क्लृप्ताभावेऽन्यवर्णमपि चर्मणः
 प्राधान्यात् तस्य गुणत्वादिति भट्टभाष्यम् । इदानीन्तु “यथा-
 धर्मश्चतुष्पादः स्याद्धर्मः पादविग्रहः । कामिनस्तमसाच्छ्रद्धा
 जायन्ते यत्र मानवाः । अहङ्कारगृहीताश्च प्रक्षीणस्नेह-
 वाश्रवाः । विप्राः शूद्रसमाचाराः सन्ति सर्वे कलौ युगे” ।
 इति मत्स्यपुराणोक्त कलियुगस्वभावेन सम्यग्धर्माचरणरहिते-
 नापि चर्मोपवेशनाद्यङ्गाभावेऽपि कर्मणः प्राधान्यादाव्य-
 हीमादिकं क्रियते । गोभिलः । “तस्मिन्नेकैवाग्न्यतामुप-
 वेशयन्ति सा खल्वस्तु एवमानघट्टदर्शनात्” । प्रोक्ते न च त्रे
 षडाग्न्याहुतीर्जुहोति सेखासन्निध्वेतत् प्रभृतिभिः । आहुते

६०२

संस्कारतत्त्वम् ।

राहुतेस्तु सम्पातं मूर्ध्नि बध्वा अवलयेत् । आहुतेराहुते-
 हुतायाः स्तुवात् संलज्जः पततीति । सम्पातोऽथ दृढविन्दु-
 तं प्रतिवारं बध्वा गिरसि निदध्यात् । हृत्कोट्याय उपनि-
 ष्कम्य ध्रुवं दर्शयति । ध्रुवमसि ध्रुवाहं पतिकुक्षे भूयासम्
 अमुष्यासाविति पतिनाम गृह्णीयादात्मनश्च । प्रकृतहोमा-
 नन्तरं परिधृताङ्घ्रिर्वधूं नीत्वा ध्रुवमसीति मन्त्रं पाठयन् ।
 ध्रुवं नक्षत्रविशेषं दर्शयति पतिः । अमुष्यासाविति अत्र
 षष्ठान्तप्रथमान्तत्वेन पत्न्युरात्मनामोच्चारयेत् अरुन्धतीश्च रुद्रा-
 ञ्चमस्मीति । एवञ्च सप्तर्षिनिकटवर्त्तिनीं सूक्ष्मां तारां रुद्रा-
 ञ्चमस्मीति मात्रमन्त्रेण पश्येत् । न तु प्रागुक्तवद्वृत्तेन ।
 अथैनानामनुमन्त्रयते ध्रुवाद्यौरित्येतयर्क्षा । अरुन्धती दर्शना-
 नन्तरं ध्रुवाद्यौरिति पत्नी बोधयेत् पतिः । अनुमन्त्रिता गुरुं
 गोत्रेणाभिवादयेत् सोऽस्यावाग्विसर्गः । गुरुं पतिं “पतिरेको
 गुरुः स्त्रीणाम्” इति वचनात् । गोत्रेण पतिगोत्रेण “स्वगो-
 त्रादुभयस्यते नारौ विवाहात् सप्तमे पदे । पतिगोत्रेण कर्त्तव्या
 तस्याः पिण्डोदकक्रिया” इति वचनात् । एतेन पिण्डगोत्रेण
 भर्तुरभिवादनं सरला भवदेवभट्टाभ्यामुक्तं हेयम् । अभिवा-
 दयेत् मनूष्यप्रकारेणाभिवादनं कुर्यात् । अभिवादने पत्यु-
 रभिवादनस्यावश्यकत्वात् तदुक्तं प्रत्यभिवादनमपि क्रियते ।
 तथा च मतुः । “अभिवादात् परं विप्रो ज्वायां समभिवाद-
 यन् । असी नामाङ्गमस्मीति स्व नाम परिकीर्त्तयेत् । भोःशब्दं
 कीर्त्तयेदन्ते स्वस्य नाम्नोऽभिवादने । नाम्नां स्वरूपभावो हि
 भोभावो ऋषिभिः स्मृतः । आयुष्यान् भव सीम्येति वाच्यो
 विप्रोऽभिवाहः । अकारसास्य नाम्नोऽन्ते वाच्यः पूर्वाक्षरः
 भूतः” । अभिवादात् परं भो अभिवादये इत्युच्चारणानन्तर-
 ममुकोऽङ्गमस्मीत्यत्र स्वकीयं नाम परिसर्वतोभावेन देवशर्मा-

संस्कारतत्त्वम् ।

६०३

कुञ्जेन कौर्त्तयेत् । अत्राभिवादये इति विशेषज्ञाभो गोतम-
वचनात् यथा स्त्रं नाम प्रयोज्याच्च स्त्रयमभिवादय इति ।
अत्रायमित्यभिधानात् मनुवचनेऽयमित्यर्थेऽस्त्रीत्यव्ययं तेना-
हमस्त्रीत्यव्ययं पुरोवर्त्तीत्यर्थः । एवञ्चाभिवादात् परमित्यने-
नाभिवादय इत्यनन्तरप्राप्तस्य नामकौर्त्तनस्य मनूक्तस्य विरो-
धाद्वीतमोक्ताभिवादय इत्यन्तपाठो न आह्वः । “वेदार्थोप-
निबन्धत्वात् प्राधान्यं हि मनोः स्मृतम् । मन्वर्थविपरीता
या सा स्मृतिर्न प्रपद्यते” इति बृहस्पतिवचनात् ततश्च कुङ्कुम-
भट्टशूत्रपाष्णपाष्णायप्रभृतिभिः स्त्रनामादावभिवादय इति
क्षिप्रितं युक्तम् । सरस्वामवदेवभट्टप्रभृतिभिरस्ते क्षिप्रितं
हेयम् । अभिवादाने क्रियमाणे स्त्रीयनाम्नोऽस्त्रीत्यस्यान्ते
समोपेक्षिवाद्य संबोधनाय भोःशब्दं कौर्त्तयेद् यतः ।
संबोध्यनाम्नां स्वरूपभावः प्रवृत्तिनिमित्तम् आत्माभावनिष्ठो
यो धर्मः स एव भोभावः भोःशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तधर्मो
मुनिभिरुक्तः तेन संबोध्यनामस्थानीयं भोरिति । ततश्चाभि-
वादयेत्वाममुकशर्माहमस्मि भो इत्यादिकं प्रयोज्याच्च आयुष्मा-
नित्यभिवादाने कृते प्रत्यभिवादयित्वा अभिवाद्यायुष्मान् भव
सौम्येति वाच्यः अस्य संबोध्यमानस्य नाम्नः शर्मादियुक्तस्यान्ते
यः स्वरः स पूर्वाक्षरः न विच्छिन्नो वर्णागमः स एव मुतो वाच्यः
त्रिसावकोऽनेनोच्चार्यः । “एकमात्रो भवेद्ब्रह्मो द्विसावो दौर्ध्रं
सच्यते । त्रिसावस्तु मुतो ज्ञेयो व्यञ्जनश्चार्त्तमात्रकम्” इत्युक्तेः ।
तेनायुष्मान् भव सौम्यामुकदेवशर्मान् एवमेव कुङ्कुमभट्टः ।
एवञ्चाभिवादानेऽस्त्रीत्यस्य प्रत्यभिवादाने च सौम्येत्यस्य नाच्च
यदनभिधानं भवदेवभट्टग्रन्थे तत्र युक्तम् । मनुविरोधात् ।
अभिवादाने यः पादग्रहणविन्यासविशेषो मनुना विहितः स
इह वक्ष्यस्तथानाचरणात्ताभिहितः । सोऽस्याशान्विसर्गः स

८०४

संस्कारतत्त्वम्।

एवाभिवाद एवास्या वध्वः वाग्विसर्गः वाक्प्रसरणं तस्मात् पूर्वं
मौनम् इदानीं मौनत्याग इति तावुभौ ततः प्रभृति त्रिरात्र-
मक्षारलवणाग्निौ ब्रह्मचारिणौ भूमौ सह शयौयाताम् ।
विवाहात् प्रभृति दम्पती दिनत्रयं क्षारलवणवर्जितं भुञ्जानौ
मैथुनमकुर्वाणौ सहैव शयौयातां भूमाविति खट्वादेः प्रतिषेधार्थं
न तु प्रक्षारकम्बलादीनामपीति । अथार्हणमित्याहुः । अस्मिन्
वसरे कन्या पित्रा विष्टरादिदाने नार्हणं कर्त्तव्यं स्वानतेश्वित्येके
विवाहार्थमागतमात्रेणैवार्हणमित्येके इदानीं बहुवादिसम्मत-
मेव व्यवह्रियते । इदमित्युक्तं प्रथमं परिजपितं भुञ्जीत । तत्र
श्वशुरगृहे यदन्नं प्रथमं भुञ्जीत तस्मात्पक्षोदवादिर्दत्तं वक्ष्य-
माणान्नपाशेनेति मन्त्रेणाभिमन्त्रितं श्वो भूते वा समशनौयं
स्थालीपाकं कुर्वीत । यदि विवाहे यज्ञादिना महानिशा भूता
तत्परदिने सम्यगशनार्थं क्रियते इति समशनौयं स्थालीपाकं
कुर्वीत । तस्य देवताग्निः प्रजापतिर्विष्णुर्देवा अनुमतिरिति ।
तस्य समशनौयस्याम्याद्या देवताः । असमासकरणं पृथङ्निर्वा-
पहोमार्थं मन्त्रेण चायं होमः बहुदेवतत्वात् देवदत्तविशेषस्यैव
भोजनौयत्वात् होमदेवतानां प्राधान्यात् त्रिःप्रक्षालनम् उच्यते
स्थालीपाकं व्युद्वेकदेशं पाणिनाभिमृषेदन्नपाशेन मनुनेति ।
उच्यते पात्रान्तरं कृत्वा स्थालीपाकशेषं व्युद्वान्यपात्रे निधाय
एकदेशं न सर्वमपि भाण्डस्थितमिति अन्नपाशेन मनुनेति
मन्त्रत्रयेण अत्रासावित्यत्र सम्बोधनविभक्त्या भार्या नाम
प्रयोज्यमिति भट्टनारायणैरुक्तम् । ततश्च यदसावित्येव भव-
देवभट्टेनानुज्ञेन मन्त्रेणोक्तं गुण-विष्णुनाऽसावित्यहमिति
व्याख्यातं तदयुक्तं भट्टभाष्यविरोधात् त्वेति युष्मत्पदप्रयोगात्
सम्बोधनार्थं बधूनामप्रयोगस्य युक्तत्वाच्च । किन्त्विदानीं सम-
शनौयचरुहोमाकरणाद्वदेवभट्टेन न समशनौयचरुहोमादिकं

संस्कारतत्त्वम् ।

८०५

लिखितं मयापि प्रयोगेन लिखनीयमिति । भुक्तोच्छिष्टं
वध्वै प्रदाय यथार्थं गौर्दक्षिणा इति पतिः परिजपितमन्त्रं
स्नयं किञ्चिद्भुक्ता उच्छिष्टमुच्चरितं वध्वै जायायै प्रदाय दत्त्वा
स्यत्यर्थमन्यदपि भुक्ताचम्य यथार्थं वामदेव्यगानान्तं कृत्वा
गौर्दक्षिणा ब्राह्मणे देया । यद्यशक्तेः कुलाचाराद्वा तद्दिन एव
हृतिहोमादिचतुर्थीं होमान्तं कर्म क्रियते तदाऽभिमन्त्रितं
ऋदक्षादिकं स्वमाघ्राय बधूमाघ्रापयेत् ततो वामदेव्यगानान्तं
कुर्यात् ।

अथ यानारोहणादि । तत्र गोभिलः । “यानमारोहन्त्यां
शास्त्रलिमित्येतामृषं जपेत्” प्रकृतत्वात् पाणिप्राङ्को जपेत्
एतामित्यवाच्यमिति चेन्न यथा प्राप्तविष्ठादियानेऽप्येतामेव-
भूतामेव जपेत् । नासमवेतार्थपदस्य कोपमूहनं वा कुर्या-
दिति । अश्वानि चतुष्पथान् प्रतिमन्त्रयेत् नदीष्व विषमाणि
च महावृक्षान् श्मशानञ्च माविदन् परिपत्न्यनः” इति मार्गं
गच्छन्चतुष्पथानुद्दिश्य भाषेत विषमाण्युच्चनौचत्वेन चौर-
व्याघ्रादिभयाद्वा विषमाणि अक्षभङ्गेऽनडुद्धिमोक्षे यानविप-
र्यासे यत्रागतं पूर्वं तत् त्यक्त्वाऽन्यत्र याने वा अन्यासु चौर-
व्याघ्रोपद्रवकृतापत्सु यमेवाग्निं नयन्ति तमिन्धनेनादिना
संधुष्य भूरादिभिराज्येन हुत्वाऽन्यदक्षादिकं योजयित्वा यक्षते-
चिदतिश्रिय इत्युक्त्वा आज्येनाभ्युक्षयेत् वामदेव्यं गौत्वारीहेत् ।
पाणिप्राङ्को वामदेव्यं गौत्वा यानं बधूमारोपयेदिति ।
अक्षभङ्गादिनिमित्तहोमस्य इदानीं तथाचाराभावात् भवदेव-
भट्टेन लिखितं मयापि प्रयोगेन लेख्यं प्राप्तेषु वामदेव्यं वरः
वध्वाः पतिः गृहं प्रथमप्राप्तौ वामदेव्यं गौत्वा प्रवेशयेत् ।
गृहङ्गतां पतिपुत्रभौलसम्पत्ता ब्राह्मण्यो वरोऽप्यानडुहे चर्मणि
उपवेशयन्तीह गावः प्रजायध्वमिति । शौलमाचारः सम्पत्ता

८०६

संस्कारतत्त्वम् ।

युक्ता यानादवतार्य वृषचर्मादौ इह गाव इति मन्त्रेण भर्तृ
 जप्यमानेन गायत्र्या वा स्थापयन्ति तस्याः कुमारमुपस्थ-
 आदधुः । तस्या वध्वाः कुमारम् अकृतचौडं बालकम् उपस्थे
 क्रोडे उपवेशयेयुः । ब्राह्मण्यस्तस्यै शकलोटान् पञ्चलौ
 आवपेयुः फलानि वा कुमाराय बालुकानि कदल्यादिफलानि
 वा ब्राह्मण्योऽञ्जलौ दधुः । शके कर्दमे लुटन्तीति शकलोटाः
 कन्दकाः । उत्थाप्य कुमारं भुवा आज्याहुतीर्जुहोति । अष्टा-
 विह धृतिभुवा आवश्यकाः । कथञ्चिदगृहगमनाभावैऽपि
 श्वशुरगृहनिवासीऽपि अवश्यं हीतव्या इति । अथ इह धृति-
 स्नाहा इति इत्यादिप्रयोगः । न तु स्नाहायोगे चतुर्थी धृति-
 होमेन प्रयुज्यात् । गोनामसु तषाष्टसु चतुर्थीमर्घ्यं इत्येतद्गो-
 नामसु हि ऋयते इति कन्दोगपरिशिष्टात् । धृतिहोमे धृत्यष्टक-
 होमे समाप्तासु समिधमाधाय यथा वयसं गुरुन् गोत्रेणाभि-
 वाद्य यथार्थं समाप्तासु धृत्याज्याहुतिषु समिधमाधाय समिधं
 प्रक्षिप्य यथावयसं वयीऽधिकक्रमेण गुरुन् वृद्धान् गोत्रेण स्वगो-
 त्रेणाभिवाद्य पादवन्दनं कृत्वा वधूमप्येवं कृत्वा यथार्थं प्राय-
 चित्तहोमादिकमुदीच्य कर्म समापयेत् एवमुभयकर्तृकाभि-
 वादनं भट्टभाष्योक्तत्वात् यदि त्वशक्तेः कुलाचाराद्वा तद्दिन एव
 चतुर्थी होमः क्रियते तदा तत् समाप्तावेधोदीच्य कर्मतन्त्रेण
 कर्त्तव्यम् । गोभिक्षः । “अथातश्चतुर्थीकर्मविवाहतिथ्यनन्तरं
 चतुर्थी तिथौ वक्ष्यमाणं कर्म वर्त्तिष्यत” इति वाक्यार्थः । अतः
 शब्दो हेत्वर्थे यत एतदकरणे यास्याः पापौ लक्ष्मौरित्यादि-
 दोषः शरीरास्त्रापैति तत एतदवश्यं कर्त्तव्यम् अग्निमुपसमा-
 धाय प्रायश्चित्ताहुतीर्जुहोति अग्नेः प्रायश्चित्त इति चतुर्थतुः
 अग्निमुपसमाधाय विवाहाग्निमिन्धनेन समुष्ण प्रायश्चित्त-
 लिङ्गैर्मन्त्रैराज्याहुतीर्जुहोति अग्नेः प्रायश्चित्त इति मन्त्रेण

संस्कारतत्त्वम् ।

८०७

चतुश्चतुरिति वीक्षा बोध्या वक्ष्यमाणपरिशिष्टस्वरसात् प्रथमा-
 हुतिर्यथा पठितेन मन्त्रेणैव भवति अन्येषु तिसृष्वग्निपद-
 स्थाने वायुचन्द्रसूर्याः क्रमशः कार्याः एतावानेव विशेषः शेषं
 पूर्ववत् एवं चतसृष्वप्याहुतिषु पापीरिति स्यात् कुतः प्रथम-
 स्यैव मन्त्रस्याभ्यासोपदेशात् तस्य चाम्नेः स्थाने वायुचन्द्रसूर्या
 इत्येतावता विशेषोक्तत्वात् समस्य पञ्चमीं बहुवदृष्ट्या तथैव
 समस्य बहुवदग्निवायुचन्द्रसूर्या इत्यादि पञ्चमीमाहुतीं
 शुभ्रपादिति अत्रापि वीक्षा बोध्या कृतेति कथनादत्रापि
 पापी सक्ष्मीरित्यादिवदेव द्रष्टव्यं द्वितीयपञ्चके पतिघ्नौति
 विशेषः शेषं पूर्ववत् तृतीये आहुतिपञ्चके अपुत्रेति विशेषः ।
 चतुर्थेऽपसव्येति विशेषः । एतत् स्पष्टयति छन्दोगपरिशिष्टे
 कात्यायनः । “मन्त्रास्त्रायेऽग्नय इत्येतत् पञ्चकं साधवार्थिमिः
 पथ्यते तत् प्रयोगे स्थानान्त्राणामेव विंशतिः । अग्निस्थाने
 वायुचन्द्रसूर्यान् बहुवदृष्ट्या च । समस्य पञ्चमीसूत्रे चतुश्चत-
 रिति श्रुतेः । प्रथमे पञ्चमे पापी सक्ष्मीरिति पदं भवेत् ।
 अपि पञ्चसु मन्त्रेषु इति मन्त्रविदो विदुः । द्वितीये च पतिघ्नौ
 स्यादपुत्रेति तृतीयके । चतुर्थेऽपसव्येति इति आहुति-
 विंशकम्” ॥ गोभिलः । आहुतेराहुतेस्तु सम्पातमुदपात्रेऽवनयेत् ।
 जलपात्रे क्षिपेदित्यर्थः । तेन एनां सकेशनखामभ्यज्य क्रामयित्वा
 ग्रावयन्ति तेनाज्जमिज्जलेन एनां बधूं स्त्रचयित्वा सकेशनखा-
 मिति सर्वहोमाद्यङ्गार्थं क्रामयित्वाऽग्निस्थानाद्देशान्तरं गम-
 यित्वा ग्रावयन्ति स्नापयन्ति बहुवचनादनियतः कर्त्ता । ऊर्ध्वं
 द्विरात्रात् सम्भव इत्येके” । प्रकृताक्षिरात्रादूर्ध्वं सम्भवः संयोगो
 मैथुनं कर्त्तव्यमित्येके आचार्या मन्यन्ते ।

अथ गर्भाधानम् । गोभिलः । “यदा ऋतुमतौ भवति
 उपरतशीणिता तदा सम्भवकालः” । ऋतुः प्रजाजननयोग्य-

८०८

संस्कारतत्त्वम् ।

कालः तस्मिन्मिन्नेन नैमित्तिकं भग्नं कार्यम् अकुर्वतः प्रत्य-
 वायास्त्रियमः “ऋतुमतौन्तु यो भार्यां सन्निधौ नोपसर्पति ।
 अवाप्नोति स मन्दाका भ्रूणहृत्यामृताहृतौ” इति स्मृतेः ।
 ज्योतिषे । “ज्येष्ठासूक्ष्माघाश्लेषारिषतीकृत्तिकाश्विनौ । उत्तरा-
 त्रितयं त्यक्त्वा पर्ववर्जं व्रजेदृतौ” ॥ विष्णुपुराणम् । चतु-
 र्दश्यष्टमी चैव अमावास्याय पूर्णिमा । पर्वस्थेतानि राजिन्
 रविसंक्रान्तिरेव च ॥ याज्ञवल्क्यः । “षोडशर्तुर्निशास्त्रोषा
 तासु शुक्लासु संविशेत्” । अत्र षोडशाहोरात्रात्मककासस्य
 सावनत्वात् पुंसवननामकरणयोरपि सावनगणनायायुक्तत्वाच्च
 संस्कारमात्रे सावनगणनया व्यवहारस्य तथा च याज्ञवल्क्यः ।
 गर्भाधानमृतौ पुंसः सवनं स्पन्दनात् पुरा । षष्ठेऽष्टमे वा
 सोमन्तः प्रसवे जातकर्म च । अह्नयेकादशे नाम चतुर्थे
 मासि निष्क्रमः । षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि चूडा कार्या यथा-
 कुलम् । एवमेनः शमं याति बीजगर्भसमुद्भवम् ॥ चतुर्थे
 स्पन्दते तत इति वचनात् स्पन्दनात् पूर्वमासत्रयं पुंसवन-
 कालः । अत्र चतुर्थमासस्य सौरत्वे चान्द्रत्वे वा निषेककाम-
 स्यापि तथात्वे तदाद्यन्तदिननिषेके सति अधिकन्यूनकालयो-
 र्गर्भस्पन्दनमनियतमापद्येत सावने तु नियतं तेनात्र सावन-
 गणना युक्ता योषिद्व्यवहारसिद्धा च । अह्नयेकादशे नाम
 इत्यत्रापि अशौचव्यपगमे नामधेयमिति विष्णुसूत्रात् । सूत-
 कोत्तरदिनपरमेकादशदिनपदम् । “सूतकार्दिपरिच्छेदो
 दिनमासाब्दपास्तथा । मध्यमग्रहभुक्तिश्च सावनेन प्रकीर्त्तिता”
 इति सूर्यसिद्धान्तवचनेन सूतकस्य सावनदिनघटितत्वात्
 तदुत्तरदिनस्यापि तथात्वम् अतो दिनमासवर्षगणना सावने-
 नेति । शुभाशुभविवेचनन्तु सौरेण ज्योतिःशास्त्रात् । अतएव
 पितामहः । “विवाहादौ स्मृतः सौरो यज्ञादौ सावनो मतः” ।

संस्कारतत्त्वम् ।

६०८

अथ द्वितीयादिशब्दात् संस्कारपरिच्छेदः । “गर्भाधाने सदा
पाद्या वारा भीमरवौज्यकाः” । गोभिलः । “दक्षिणेन पाणिना
उपस्थमभिसृशेत् । विष्णुर्यानि कल्पयत्वेतयार्चा गर्भं धेहि
सिनो च समाप्यर्चौ सञ्चरतः । कुक्षितदेशस्य सव्येन पाणिना
शोचदर्शनात् तद्धारणाय दक्षिणेनेति । उपस्थं योनिं सृशेत्
विष्णुरिति मन्त्रेण प्रथमं ततो गर्भं धेहि सिनीवान्नीत्यादि-
मन्त्रेण च । मन्त्रान्ते कर्मादिसन्निपात इति न्यायात् पाठा-
नन्तरं अर्थः न तु भवदेवभट्टोक्तं सृशन् जपति । ऋचौ
समाप्यैव संयोगं कुर्वतः न मध्ये वामदेव्यजपः । देवलः ।
“सकृच्च संस्कृता नारी सर्वगर्भेषु संस्कृता” । तेन गर्भाधान-
पुंसवनसौमन्तीस्रयनानि सकृदेव कर्त्तव्यानि । छन्दोगपरि-
शिष्टम् । “विवाहादिकर्मगणो य उक्तो गर्भाधानं शुश्रुम
यस्य चास्ते । विवाहादायेकमेवात्र कुर्यात् आहं नादौ
कर्मणः कर्मणः स्यात्” । विवाहादि गर्भाधानान्तकर्मसु एकमेव
आहं न तु प्रतिकर्मादौ एकेनेव आहनेन कृतेन सर्वाणि आह-
वन्तीति । अन्तशब्दोऽत्रावयवार्थः दशान्तःपट इतिवत्
समोपार्थ उपलक्षणं स्यात् । ततश्च विशेषणोपलक्षणसन्देहे
विशेषणत्वेन यज्ञं कार्यान्वितत्वात् । यत्तु “निषेककाले
सौमि च सौमन्तीस्रयने तथा । ज्ञेयं पुंसवने चैव आहं
कर्माहुमेव च” ॥ इत्यनेन भविष्यपुराणेन आहं कर्माहुत्वेन
विहितं तच्छन्दोगेतरपरम् । अतएव भवदेवभट्टेनापि न
लिखितम् । अथ आहोत्तरगमनेऽपि न दोषः उक्तभविष्य-
पुराणात् । “नित्ये नान्दौमुग्नआह्ने कृते दानाद्यवर्जनम्”
इति वचनास्तराश्च ।

अथ पुंसवनम् । गोभिलः । “द्वितीयस्य गर्भमासस्यादिम-
देशे पुंसवनस्य कालः” । गर्भं सति द्वितीयमासस्य आदिमदेशे

८१०

संस्कारतत्त्वम् ।

दशमदिनाभ्यन्तरे ज्योतिःश्राद्धोक्तकाले पुंसवनं कार्त्तिकम् ।
 प्रातःसशिरस्काश्रुता पश्चादग्नेरुदगणेषु केशेषु प्राशुपविशति
 श्राश्रुता स्नाता पश्चात् पश्चिमदिशि प्राशुखौ उपविशति
 पत्युर्दक्षिणतः दक्षिणतः पाणिग्राहकस्योपविशतीत्यन्यत्र
 दर्शनात् । पश्चादित्यभिधानात् अग्निस्थापनं सम्भ्यते । तत्-
 सार्धकत्वाय “आज्यं द्रव्यमनादेशे जुहोतिषु विधीयते । मन्त्रस्य
 देवतायाः प्रजापतिरिति स्थितिः” इति छन्दोगपरिशिष्टोक्त-
 द्रव्यादि लभ्यते । जुहोतिषु हवनेषु । मन्त्रस्यानादेशे प्रजा-
 पतिः प्राजापत्यो मन्त्रः । समन्त्रः व्याहृत्यात्मकः । ततश्च
 विरूपाक्षजपान्तां कुशण्डिकां समाप्य समिधत्वेपादिमहा-
 व्याहृतिभिर्होमं कृत्वा प्रजापतिदेवताकसमस्तमहाव्याहृति-
 होमं कुर्यात् । ततः प्रकृतं कर्म । तत्र गोभिस्तः । “पश्चाद्
 प्रतिवक्ष्यामि दक्षिणेन पाणिना दक्षिणमंशमन्धवक्ष्यानाहृतं
 नाभिदेशमभिसृजेत् पुमांसौ मित्रावक्ष्याविस्त्रितयज्ञौ उपा-
 विष्टाया वक्षाः पश्चिमदेशं गत्वानुपविष्टः पतिर्दक्षिणहस्तेन
 पूणीं तस्या दक्षिणस्कन्धमवक्ष्य वक्ष्याद्यव्यवहितं नाभिं
 पुमांसाविति मन्त्रेण सृजेत् अथ यथार्थम् अनन्तरं वामदेव्य-
 गानान्तं समापयेत् यदि त्वग्रक्तेर्देशाचारात् कुशाचाराद्वा
 एकस्मिन् दिने द्वितीयं पुंसवनमपि क्रियते तदा गणेशेकं
 परिसमूहनम्” । इधौ वृद्धिः पर्युक्ष्यमान्यमानः सर्वभ्यः
 समवक्ष्यामि सकृदेव सौविष्टिकृतं जुहोतीति गोभिस्तसूत्रा-
 न्तरात् । उभयकर्मान्ते वामदेव्यगानाद्युदौच्यं कर्म कर्त्तव्यम्
 अतएव सरलायां दिनहये महमाय्यभवदेवयोरैकदिने उभय-
 करणं लिखितम् । अथापरम् अथ प्रथमपुंसवनसमाप्ति-
 कालानन्तरं तदानौमपरमन्यत् पुंसवनं कार्यं प्रागुदौच्या
 दिशि न्यग्रोधशृङ्गासुभयतः फलामखानामकृत्विमपरिसृष्टां

संस्कारतत्त्वम् ।

८११

चिःसप्तभिर्यवैर्मासैर्वा परिक्रोय लयापयेत् । यद्यसि सोमो
 सोमाय त्वावष्टे परिक्रोषामि यद्यसि वारुणी वारुणाय त्वावष्टे
 परिक्रोषामि यद्यसि वसुभ्यः वसुभ्यस्त्वापरिक्रोषामि यद्यसि
 रुद्रेभ्यो रुद्रेभ्यस्त्वापरिक्रोषामि यद्यसि आदित्येभ्य आदित्येभ्य-
 स्त्वापरिक्रोषामि यद्यसि मरुद्भ्यो मरुद्भ्यस्त्वापरिक्रोषामि यद्यसि
 विश्वेभ्यो देवेभ्यस्त्वापरिक्रोषामि ओषधयः सुमनसो भूत्वा
 अस्यां वीर्यं समाधत्त इयं धर्मं करीष्यतीत्युत्थाप्य हृणैः परि-
 धायास्तुत्य वैद्यावसीं निदध्यात् । वटतरोः पूर्वस्यां दिशि शङ्का-
 सुकुलितप्लवः । “लतायः पल्लवो वृद्धः शङ्केति परिकीर्त्यते ।
 पतिव्रता व्रतवती ब्रह्मवन्धुस्तथान्युतः” इत्युक्तेः । अश्रुतो
 वेदहोमः तां फलयुगलयुतामस्त्रानां कृमिभिरव्याप्तां त्रिराहृतैः
 सप्तभिर्यवैर्मासैर्वा त्रिराहृतैः क्रीत्वा गृह्णीयात् । कथञ्च
 हृक्षस्वामिनो न हृक्षात् तेन हृक्षस्वामिने यवा माषा वा देयाः
 यद्यसौत्वादि सप्तभिर्मन्त्रैः । प्रतिमन्त्रञ्च गुडकत्रयं दद्यात् ।
 ओषधय इति मन्त्रेणोत्थाप्य च हृणैर्वेष्टयित्वा अग्नीयाकाशस्थानं
 निदध्यात् । हृणदं प्रक्षाल्य ब्रह्मचारीव्रतवती वा ब्रह्मवन्धुः
 कुमारो वा अपत्याहरन्तो पिनष्टि हृणदं शिलां पेषणार्थत्वेन
 सपुत्रां कुमारो अनूढा व्रतवती पतिव्रता अपत्याहरन्तो
 तिर्यक्पुत्रकेण पेषणमकुर्वन्तो किन्तूच्छितपुत्रकेण पुनः पुनः
 पेषणं कुर्वन्तो प्रातः सशिरस्काष्ठता उदगपेषु कुशेषु प्राक्-
 शिराः संविशति शीते शेषं सुगमम् । पश्चात् पतिरवस्थाय
 दक्षिणस्य पाणेरङ्गुष्ठेनोपकनिष्ठयाऽङ्गुल्या । अभिसंगृह्य
 दक्षिणनासिकापेण तस्या नयेत् । पुमानग्निः पुमानिन्द्र
 इत्येतयर्चा । पश्चाद्भ्याः पश्चिमदिशि उपकनिष्ठयानामिच्छया
 तेनाङ्गुष्ठानामिकाभ्याम् । पिष्टां शङ्कां वस्त्रबद्धां गृहीत्वा
 निःपौष्ट्यं दक्षिणनासारन्ध्रे क्षिपेत् पुमानग्निरिति मन्त्रेण ।

६१२

संस्कारतत्त्वम् ।

अथ यथार्थम् अनन्तरं दक्षिणाद्युदौचं कर्म कुर्यात् । पुंसवन-
कर्माधानकर्तुरसन्निधानेऽन्येनापि कर्तव्यम् । “अष्टौ संस्कार-
कर्माणि गर्भाधानमिव स्वयम् । पिता कुर्यात्तदन्यो वा
तस्याभावेऽपि तत्क्रमात्” ॥ इति स्मृतेः । भुजवसे ।
“सुफसञ्च करे कृत्वा स्थिरे तत्रासने तथा । गृह्योदितेन
होमञ्च शान्तिश्चैव च कारयेत् ॥ कर्णासूत्रेण संशय्य जीवं
जातीञ्च विदुमम् । गुवाकं रजतं हेम दद्यात् स्तनतटान्तरे ॥
ततः प्रभृति नदीतीरं देवखातोदकं त्यजेत् । सन्ध्याटनं
तरोर्मूलं तथा देवगृहं त्यजेत्” ॥

अथ सोमन्तोन्नयनम् । यदि पुंसवनं न कृतं तदा तच्चि-
न्नेव दिने प्रायश्चित्तात्मकमष्टाव्याहृतिहोमं कृत्वा पुंसवनं
कृत्वा सोमन्तोन्नयनं कार्यम् । तथा च नारदः । “येषान्तु
न कृताः पूर्वं संस्कारविधयः क्रमात् । कर्त्तव्या भ्रातृभिस्तेषां
पेष्टकादेव तद्वनात् ॥ अविद्यमाने पित्रार्थं स्वांशादुद्धृत्य
वा पुनः । अवश्यकार्याः संस्कारा भ्रातृभिः पूर्वसंस्कृतेः” ॥
क्रमात् भ्रातृणां संस्काराणाञ्च पौर्वापर्यक्रमान् भ्रातृक्रमस्तु
सोदरविधयः । विधाहे तथा दर्शनात् । हृन्दोगपरिशिष्टम् ।
“देवतानां विपर्यासे जुहोतिषु कथं भवेत् । सर्वं प्रायश्चित्तं
कृत्वा क्रमेण जुहुयात् पुनः ॥ संस्कारा अपतिपत्तेरन्
स्वकालाच्च कथञ्चन । हुत्वेतदेव कुर्वीत ये तूपनयनादधः” ॥
एतदित्यनेन सर्वं प्रायश्चित्तमनुकृष्टं तच्च प्रागेव विवृतम् ।
उभयकरणे तन्त्रेणैव मातृकापूजादि । “गणेशः क्रियमाणे तु
मातृभ्यः पूजनं सकृत् । सकृदेव भवेत् आहमादौ न पृथगा-
दिषु” ॥ इति हृन्दोगपरिशिष्टात् । गोभिलः । अथ सोमन्त-
करणं प्रथमे गर्भे चतुर्थे मासि पष्ठेऽष्टमे वा । अथ पुंसवना-
नन्तरं सोमन्तः केशरचनाविशेषः । वाशब्देक्याञ्च चतुर्धादि-

संस्कारतत्त्वम् ।

२१३

मासानां तुल्यवद्विकल्पः किन्तु पूर्वपूर्वकालः प्रशस्तः समर्थश्च
 शेषाद्योमादिति न्यायात् । ततो नवमासादौ प्रायश्चित्तं
 कर्त्तव्यम् । प्रथमगर्भ इत्युपादानात् । यदि कथञ्चिद-
 क्षत एतस्मिन् संस्कारे गर्भनाथे पुनर्गर्भोत्पत्तौ अयं काल-
 नियमो न किन्तु गर्भसन्दने सोमन्तोद्ययनं यावच्च बालप्रसवः
 इति शङ्कल्लिखितोक्तकालो प्राज्ञः । बृहद्राजमार्त्तच्छे ।
 “यानार्थ्यकृतसौमन्ता प्रसूते च कथञ्चन । षष्ठे निधाय तं
 बालं पुनः संस्कारमर्हति । षष्ठे मासोऽष्टमेऽष्टौष्यकुजदिन-
 कृतां नन्दे समद्रे तिथौ मैत्रे मूले मृगाक्षे क्षरपितृपवने पोष्ण-
 विष्णुत्रियुग्मे । पुष्यास्त्रादित्यरीद्रे युषतिहरिभूषे वृश्चिके
 वापि सन्ने चन्द्रे तारानुकूले शुभमपि नियतं स्थाञ्च सौमन्त-
 कर्म । मृगाक्षरहिते सन्ने नवांशे पुंशस्य च । केचिद्वदन्ति
 सौमन्तं तथा रिक्तेतरे तिथौ” । गोभिलः । “प्रातः सशिर-
 श्क्षाप्रुतोदगशेषे दर्भेषु प्राच्युपविशति उच्चार्यमेतत् । पश्चात्
 पतिरवस्थाय युगमन्तमौडुस्वरं शलाटुप्रथमावध्नाति अयमूर्जा-
 वतो वृक्ष इति” । अन्नेः पश्चात् पतिः स्थित्वा युगानि फलानि
 यस्मिन् शलाटुप्रथ्मे नौलस्तवके सयुगमान् मतुवन्तम् । तथा च
 महानारायणवृत्तं छन्दोगपरिशिष्टम् । “शलाटु नौलमित्युक्तं
 प्रथुस्तवक उच्यते । कपुष्णिकाभितः केशा मूर्द्धि पश्चात्
 कपुष्णिकः” ॥ इति एतद्वचनं नारायणोपाध्यायेन धृतम् ।
 उडुस्वरभवमौडुस्वरम् । अयमूर्जावतो वृक्ष इति मन्त्रेण
 भार्यायाः कण्ठे वध्नाति । अथ सौमन्तमूर्द्धं नयति भूरिति
 दर्भपिच्छलोभिरेव प्रथमं भुव इति द्वितीयं क्षरिति तृतीयम् ।
 अद्यानन्तरं यच्च सिन्दूरं स्त्री ददाति तं सौमन्तं शलाटोर्द्धं
 नयति भूरिति मन्त्रेण दर्भपिच्छलोभिस्त्रिस्तम्भः एकवारकर-
 णाद् यावन्मुच्यमानानि तावतीभिरेव तिस्रभिरित्यर्थः । प्रथमा-

८१४

संस्कारतत्त्वम् ।

दिपदानि तु व्याहृतीनां पिञ्जलीनाञ्च पृथग्विनियोगार्थम् ।
 पिञ्जलीपवित्रम् । तथा च छन्दोगपरिशिष्टम् । “यनस्त-
 र्गर्भिणं सायं कौशं द्विदलमेव च । प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं
 यत्र कुत्रचित् । एतदेव हि पिञ्जल्या लक्षणं समुदाहृतम्” ॥
 गोभिलः । “अथ वीरतरेण येनादितेरित्येतयर्चा” । वीर-
 स्वरन्त्यनेन युद्धमिति वीरतरः शरः । तथा च छन्दोगपरि-
 शिष्टम् । “स्वाविच्छन्नाका शल्लकी तथा वीरतरः शरः ।
 तिलतण्डुलसम्पाकः क्षपरः सोऽभिधोयते ॥ ततः शरेण येना-
 दितेरिति मन्त्रेण सोमस्तमूर्ध्वं नयति इति पूर्वसूत्रादनुवर्तते ।
 अथ पूर्णेन सूत्रं चात्रेण वाकाहमित्येतयर्चा । चात्रं टक् ।
 तेन सूत्रपूर्णेन वाकाहमिति मन्त्रेण सोमस्तमूर्ध्वं नयतीति
 शेषः त्रिःश्वेतया शल्लक्या यास्तेवाकेसुमतय इति स्थानत्रितये
 शक्तेन शे जाजन्तु कण्ठकेन यास्ते इति मन्त्रेण सोमस्तमूर्ध्वं
 नयतीति शेषः । क्षपरस्याक्षीपाक उत्तरघृतस्तमवेक्षयेत् ।
 क्षपर उक्तः स्थाक्षीपाकश्चरुः स उपरिदत्तघृतस्तं वध्वाः प्रदर्श-
 येत् स्थाक्षीपाकपदं चरुस्यास्यां क्षपरस्य अपनार्थं मनुष्यार्थ-
 त्वात् द्विःप्रक्षालनम् । ततश्च यः कश्चिन्महानसे अपयित्वा
 स्थापयेत् । किम्पश्यसौत्युक्ता प्रजामिति वाचयेत् किं पश्य-
 सीति पतिरुक्ता प्रजामित्यादिमन्त्रं गर्भिणीं वाचयेत् । तम-
 वेक्षितक्षपरम् । वीरसूर्जवसूर्जीवपद्मौति ब्राह्मण्यो मङ्गल्यादि-
 भिर्वाग्भिरुपासीरन् । वीरान् विक्रास्तान् पुत्रान् सूत इति
 वीरसूस्त्व भवेति वाक्यं शेषः । प्रतिपदं स्यात् जीवतो दौर्घा-
 युषः पुत्रान् सूत इति जीवसूः जीवतः पद्मौ जीवपद्मौ अवि-
 धवेत्यर्थः । एवं प्रकाराभिर्वाग्भिरनुनयेयुः । ततश्च महा-
 व्याहृतिभिर्हुत्वा श्रीह्रस्वरफलस्तवकं कण्ठं वध्वा प्रजामिति
 वाचयेदित्यन्तं तन्मन्त्रं कृत्वा व्याहृतिभिर्होमादितन्मन्त्रं समाप-
 येत् । ततो ब्राह्मण्य उपासीरन् ।

संस्कारतत्त्वम् ।

६२५

अथ शोषन्तोद्दोमः । अथानन्तरं शोषन्तोद्दोमः शूलापचाम्
आसन्नप्रसवां ज्ञात्वा द्दोमः शोषन्तोद्दोमः कर्त्तव्य इति
शेषः । सुपसवे प्रतिष्ठते वस्तो परिस्तोर्ध्वाग्निमावाह्या-
हुतीर्जुहोति या तिरस्तीत्येतयर्था । विपश्चित् पुच्छमभवत्
इति वस्तिर्योनिद्वारं वस्तो स्थिति गर्भे प्रतीत्युपसर्गः ।
परिस्तोर्ध्वाग्निमिति समिद्धे पुनर्ध्वजं परिसंख्यामार्थं
परिस्तरणमात्रमेव न तु ब्रह्मोपवेशनाद्यपीति । ततश्च क्षिप-
द्दोमः परिस्तरणायसंस्कारादीकक्षाधिको अल्पत्वात् कालस्य ।
या तिरस्तीत्याभ्यां जुहोति । पुमानजं जनयिष्यते असौ
नामेत्येतस्मिन् सर्वभाभि देवदेत्तयर्मा नाम स्त्राहा इत्येवम् ।

अथ जातकर्म । गोभिलः । “यदास्मै कुमारं जात-
माचक्षीरन् अथ ब्रूयात् काङ्क्षत नाभिक्रान्तनेन स्नानप्रतिधानेन
चेति” । अस्मै पित्रे पुत्रं जातं कथयेयुः शिष्यादपः । नाभि-
क्रान्तनेन स्नानप्रतिधानेन काङ्क्षत इति पिता ब्रूयात् । नाभि-
च्छेदनमकृत्वा स्नानपानप्रतिषेधेन च बालकं प्रतिपालयत ।
ततः पिता परिहितवस्त्रसहितः स्नायात् । “जाते पुत्रे पितुः
स्नानं सचेतस्तु विधीयते” । इति संवर्त्तात् । ततः पुत्रजन्म-
निमित्तं वृद्धिश्चाहं तन्त्रेण कुर्यात् । “नैमित्तिकमथो वक्ष्ये
श्राद्धमभ्युदयार्थकम् । पुत्रजन्मनि तत्कार्यं जातकर्मसमं
भवेः ॥ इति मार्कण्डेयपुराणात् । “सौमन्तोन्नयने चैव
पुत्रादिमुष्टदर्शने । मान्दौमुष्टं पिष्टगणं पूजयेत् प्रयतो
वृद्धी” ॥ इति विष्णुपुराणवचनाच्च । साङ्गश्राद्धकरणाग्रतो
असौत्सर्गमात्रं कर्त्तव्यम् । मिताक्षरायां पितामहः । “अशोचे
तु समुत्पन्ने पुत्रजन्म यदा भवेत् । कर्तुंस्तात्कालिकी शुद्धि-
पशुहः पुनरेव सः” ॥ तात्कालिको पुत्रजन्मनिमित्तकालिको ।
दानदर्पणे वराहपुराणं “यावत्कालं सुते जाते न नाड्यौ क्षियते

६१६

संस्कारतत्त्वम् ।

पुनः । चन्द्रसूर्योपरागेण तमाहुः समयं समम् ॥ कृत्वा
 चिन्तामणौ देवकः । “जाते पुत्रे पिता श्रुत्वा सचेलं स्नान-
 माचरेत् । ब्राह्मणेभ्यो यथाशक्ति दत्त्वा बालं विलोकयेत् ॥
 गर्गः । “श्रुत्वा बालस्य वै जन्म कृत्वा वेदोदिताः क्रियाः ।
 अष्टिहनालं पश्येत्तं दत्त्वा रुक्मं फलान्वितम् ॥ पुनः
 स्नानमाहादिपुराणम् । “सूतके तु मुखं दृष्ट्वा जातस्य जनक-
 स्ततः । कृत्वा सचेलं स्नानन्तु शुद्धो भवति तत्क्षणात् ॥
 भोभिजः । “ब्रौह्मिणो पेषयेत्तयेवाहुता यथाशक्तां ब्रौहि-
 शरत् पक्षधान्यं तदभावे वैमन्तिकं धान्यं यवालावे गोधूमाः ॥
 तथा च छन्दोगपरिशिष्टम् । “यथोक्तं वस्त्वसम्पत्तो याज्ञ
 तदनुकारि यत् । यवानामिव गोधूमा ब्रौहिण्यामपि शालयः ॥
 उभयालाभे प्रत्येकम् । “यथा लाभोपपन्नं वा रोष्येषु तु विशि-
 षतः ॥ इति याज्ञवल्क्यवचने पात्रे तद्दर्शनात् । अत्राप्य-
 शक्त्या तथा कल्प्यते षट्शुद्धा पेषणे सा परिपाटौ तयात्रापि
 पेषयेत् । दक्षिणस्य पात्रेरङ्गुष्ठेनोपकानिष्ठया चाङ्गुल्याऽभि-
 संगृह्य कुमारस्य जिह्वां निर्माष्टि इत्यमाप्तेति । पिष्टौ ब्रौहि-
 यवौ दक्षिणहस्तानामिकाङ्गुलाभ्यां गृह्येत्वा कुमारस्य रसनायां
 निदधाति इत्यमाप्तेति मन्त्रेण तथैव मेधाजननं सर्पिः प्राशये-
 ज्जातरूपेण चादाय कुमारमुखे जुहोति मेधास्ते मिचावरुणा-
 मिस्त्रेतयर्चा सदसस्यतिमिति च । तथैव दक्षिणहस्तानामि-
 काङ्गुलाभ्यां धृतेन जातरूपेण काष्ठनेन हृतं गृह्येत्वा मेधाजननं
 हृतम् । शिशोरास्त्रे संदधाति प्रत्येकं दग्ध्वां जुहोतीत्यनेन
 मन्त्रस्य स्वाहान्तत्वं प्राशयेदित्यनेन मुख्याधिकरणत्वं कृत-
 नाभिमिति ब्रूयात् स्नानञ्च प्रतिधत्तेति उक्तनिषेधविधिरयं
 नाभिशब्दो नाभिनिकटनाडोपरः स्नानपदं तत्क्षीरपरम् अतः
 कर्तुं समामाद्यन्मनादयरात्रात् जातकर्मण उपरि असंस्पर्शः ।

संस्कारतत्त्वम् ।

८१७

ईशमदिनं व्याप्य अभिविधावां जातकर्म कृत्वा न क्षानाहता
सद्यो जाते एनो नास्तीति वचनादिति सरत्ता ।

अथ नामकरणम् । तत्र गोभिलः । “जननाद्दशरात्रे
व्युष्टे शतरात्रे वा संवत्सरे वा नामधेयकरणम्” । व्युष्टे गते ।
तथा च श्रुतिः । “एकादशे द्वादशे वाहनि पिता नाम
कुर्व्यात्” एकादश इति मुख्यकल्पः । समर्थस्य क्षेपायोगात्
इति न्यायात् । अतएव भट्टभाष्ये श्रुतिः । “नखः समुपासौत
खीऽसमर्थस्य खी वेदेति” । एतच्च प्रथस्ततरतमपरपरकाश-
कर्मंतरपरम् । अथ यस्तत् करिष्यन् भवति पश्चादग्नेरुदग-
येषु दर्भेषु प्रागुपविशति । अथेति जन्म गृह्णाभ्यन्तरे अन्यथा
अन्तर्दर्शनात् पाक् तद्वह्निर्गमनं स्यात् । य इत्यनेन पितुर-
भावेऽन्याऽप्यधिकारी । अथ माता शुचिमा वस्त्रेण कुमार-
माच्छाद्य दक्षिणत उदक्षं कर्मकर्त्रे प्रयच्छति उदक्षिरसमनु-
पृष्ठं पश्चिम्योत्तरत उपविशति उदगपेषु कुशेषु आच्छाद्य
आङ्गीषदर्थे तेन सुखवर्जं ह्लादयित्वा दक्षिणतः पत्युर्दक्षिणतः
स्थित्वा उदक्षं मुत्तानम् अनुपृष्ठं कर्तुः पश्चिमदेशं परिक्रम्य
गत्वा । अथ जुहोति प्राजापतये तिथये नक्षत्राय देवतायै”
इति । तिथये नक्षत्राय कुमारस्येति शेषः । देवतायै तिथि-
नक्षत्रयोरित्यर्थः । तथा च बह्वचगृह्यम् । “तन्मध्ये जुहु-
याद् यस्मिन् जातः स्यात् इति” ॥ तिथयः प्रतिपदाद्याः
तद्देवताः । ब्रह्मत्वष्टृविष्णुयमसोमकुमारमुनिवसुपिशाचधर्म-
रुद्रवायुमन्मथयक्षपितरः । पौर्णमास्यां विश्वेदेवाः । एषां होमे
विशेषमाह कन्दोगपरिशिष्टम् । “नामधेये मुनिवसुपिशाचा-
बहुवक्षदाः । यज्ञाश्च पितरो देवा यष्टव्या तिथिदेवताः” ॥
तेन मुन्यादयो बहुवचनान्ता होतव्या इति शेषाः एकवचनान्ता
होतव्याः । नक्षत्रास्त्रिन्त्यादीनि । देवता ज्योतिषे अग्निः

६१८

संस्कारतत्त्वम् ।

यमेत्यादि । अत्रामिजितो भिन्नत्वात् अष्टविंशतिहोमे तु
नाभिजितो यज्ञम् उत्तराषाढात्वेन श्रवणात्वेन च तदभि-
धानात् । तेन विरिञ्चियज्ञम् । नक्षत्रहोमे छन्दोगपरि-
शिष्टम् । “आग्नेया इऽथ सर्पा हे विशाखा हे तथैव च ।
आषाढा हे धनिष्ठा हे अश्विन्या हे तथैव च । इन्द्रान्येतानि
बहुवदृचाणां जुहुयात् सदा” ॥ इन्द्रद्वयं द्विवच्छेषमवशिष्टा-
न्यथैकवत् । कृत्तिका हे विशाखा हे आषाढा हे धनिष्ठा हे
एतानि द्विकानि द्विकानि ओम्कृत्तिकाभ्यः स्वाहा रोहिणीभ्यः
स्वाहा इत्यादि बहुवचनयुक्तानि जुहुयात् शेषं इन्द्रद्वयं भाद्र-
पदद्वयं फल्गुनौदयश्च द्विवचनयुक्तं जुहुयात् शेषाष्टैकवचन-
युक्तानि तद्देवता होमेऽपि विशेषः । “देवता अपि ह्यन्ते
बहुवत् सर्पवस्त्रपः । देवाश्च पितरश्चैव दिवदृषद्वाश्विनौ
तथा” ॥ देवा विश्वेदेवाः । गोभिजः । “तस्य च मुख्यान्
प्राणान् स्थणन् कोऽसि कतमोऽसि इत्येतन्मन्त्रं जपति आह-
स्यत्यं मासं प्रविशासावित्यन्ते च मन्त्रस्य घोषवदाद्यन्तरमन्त्रं
दौर्घाभिनिष्ठानाम्भक्तं नाम दध्यात्” । कुमारस्य सुखभवान्
वायून् प्राणनिर्गमोपायभूतान् छिद्रविशेषसप्तमुखमक्षिणौ
नासिके कर्णाविति आभिसुख्येन स्थणन् काऽसौति मन्त्रं जपेत्
आहस्यत्यं मासं प्रविशासावित्यत्रासाविति मन्त्रान्ते चासाविति
च पदद्वयस्थाने सम्बोधनान्तं नामोच्चारयत् । कौटुम्भं कव-
र्गादि पञ्चकलतीयादिघर्णान्यतमवर्णाद्यन्तरमन्त्रं धरलवाद्यन्य-
तमवर्णमध्यं दौर्घं द्विमात्रम् । आकारादि अभिनिष्ठानो
विभर्गः । पतदुभयान्यतरं यस्यान्ते अर्थादसंशुद्धिप्रथमान्त-
प्रयोगः । अन्यविभक्तेरसम्भवात् कृतं कदन्तं यथा वलिध्वंसौ
विश्वम्भर इत्यादि । तथा च गर्गः । “आदौ घोषवदक्षरान्
यरलवान् मध्ये पुनः स्थापयेत् अन्ते दौर्घविसर्जनीयसहितं

संस्कारतत्त्वम् ।

६१६

नाम प्रयक्षात् कृतम् । ऋचे तिथ्यक्षराष्टिसौम्यवसुमे चित्रा-
 मुराधोत्तरे प्रीषणे चादितिरोच्चिणौषु शुभकृत् पुंसां समैर-
 चरेः” । गोभिलः । “एतदतद्धितम् । एतन्नाम तद्धित-
 रद्धितम् एतच्च स्वगृह्णीकृत्वात् प्रशस्तपरं कुलदेवानचक्षामि-
 सस्मद्धं पिता नाम कुर्यात् तदन्यो वा कुलवृद्धः” इति कल्प-
 तरुशृङ्खलिखितवचनाद्नामान्तरकरणव्यवहारः । अत्र नचत्र-
 सस्वभ्येन नामकरणं शतपदचक्रानुरोधात् स्वनचत्रपादानु-
 सारेण तच्च देवशस्त्रीशुपपदान्तत्वेन कर्तव्यम् । तथा च
 विष्णुपुराणम् । “ततश्च नाम कुर्वीत पितैव दशमेऽहनि ।
 देवपूर्वं नराख्यं हि शर्मा वस्त्रादि संयुतम्” इति । नरमाचष्टे
 इति नराख्यं नरनाम देवात् पूर्वं तच्च विशिष्टं शर्मायुतम् ।
 “शर्मा देवश्च विप्रश्च वर्मा त्वाता च भूभुजः । भूतिर्गुप्तश्च
 वैश्यश्च दासः शूद्रश्च कारयेत्” । इति यमवचने समुच्चयीप-
 लब्धः “शर्मान्तं ब्राह्मणस्य स्यात्” इति शातातपीयेन शर्मा-
 न्तता च । गोभिलः । “अयुग्मान्तं स्त्रीणाम्” । अयुक्
 अयुग्माक्षरं दान्तं यथा यशोदा इत्यादि । “देवं गुरुं गुरु-
 स्थानं चैवं क्षेत्राधिदेवताम् । सिद्धं सिद्धाधिकारांश्च औपूर्वं
 समुदौरयेत्” । इति राघवभट्टवृत्तप्रयोगसारदर्शनात् । स्वर्ग-
 नामित्वादना सिद्धः अधिकारी येषां नराणामित्यनेन जीवतां
 औशब्दादित्वं नास्तीति स्मृतानां तथेति शिष्टाचारः । गोभिलः ।
 “मात्रे चैव प्रथमं नामधेयमाख्याय यथार्थम् उदौच्यं वामदे-
 श्यगानान्तं कुर्यात् गौर्दक्षिणा सा च प्रधानस्य नामकर्मणः” ।

अथ निष्क्रमणम् । गोभिलः । “जननादयस्तृतीयो-
 न्योत्स्रस्तस्य तृतीयायां प्रातः सशिरस्कं कुमारमाप्नाव्यास्त-
 मिते सूर्ये वीते लोहिते अश्लक्षितः पितोत्तिष्ठते” । कुमा-
 रस्य जननमारभ्य योन्यात्स्रो वृद्धियुक्तः पचस्तस्य तृतीया-

८२०

संस्कारतत्त्वम् ।

तियो प्रातः सशिरस्कं कुमारं स्नापयित्वा प्रातर्न मध्याह्नादी
 भस्ममिमे सूर्ये विगते रक्तिमावस्थे काले सन्ध्योपरमे अश्वलि-
 क्षतः बह्व्रोहावाहिताम्बिगणपाठात् क्षताश्वलिरुपतिष्ठते
 चन्द्राभिमुख ऊर्ध्वं तिष्ठेत् । अथ माता शुचिना वस्त्रेण
 कुमारमाच्छाद्य दक्षिणे उदक्षं पित्रे प्रयच्छति उदक्षशिरसम्
 उदक्षमुत्तानमिति भट्टभाष्यम् । उत्तरां गच्छन्तमिति सरला ।
 अनुष्टुभं परिक्रम्योत्तरतः अवतिष्ठते पत्युः पृष्ठं पश्चादुपक्रम्य
 सा उत्तरस्यां तिष्ठेत् पश्चिमाभिमुखी अथ जपति यत्ते सुसौमे
 हृदयमिति यथायं न प्रमोयते पुत्रोजनित्रा अघीति उदक्षं
 मात्रे प्रदाय यथार्थं मातर्युदगतायां पिता यत्त इत्यादि
 पुत्रोजनित्रा अघीत्यन्तमन्त्रद्वयं जप्त्वा उत्तानमुत्तरां गच्छन्त-
 मुदक्षशिरसं कुमारं मात्रे दत्त्वा वामदेश्यगानात् कुर्यात् ।
 क्षत्र्यचिन्तामणिः । “स्वस्वविधानतोऽकंशगिनोरर्घ्यं दापयेत्”
 अर्काचस्त छन्दोगेतरपरः । चन्द्रार्घस्तु क्षीरोदार्यवसभूते-
 त्यादि । तत्र वृद्धिश्चाहमाह गोभिलः । “सर्वाण्येवान्वाहार्य-
 वन्ति” । एतदगृह्योक्ते कर्मणि सर्वाण्येवान्वाहार्यवन्ति ।
 अन्वाहार्यं नाम्दोमुखश्चाह दक्षिणा च तदुभययुक्तानि । तथा
 च गृह्यान्तरम् । “यच्छाहं कमेणामादौ या चान्ते दक्षिणा
 भवेत् । आमावास्यां द्वितीयं यदन्वाहार्यं विदुर्बुधाः” । माह-
 पूजानन्तरमाह्वयमाणत्वात् आह्वय प्रधानकर्मानन्तरमाह्वय-
 माणत्वादक्षिणायाः पिण्डपिष्टयज्ञानन्तरमाह्वयमाणत्वाद-
 मावास्याआह्वयान्वाहार्यत्वम् । न च वृहत् पत्रचुद्रपण्डित-
 स्त्वर्थं परिविश्यतोः । “सूर्येन्दोः कर्मणौये तु तयोः आहं
 न विद्यते” । इति छन्दोगपरिशिष्टाच्चान्द्रकर्मत्वेन आह्वय-
 दासः कल्पतरुप्रभृतिभिरुक्तो युक्त इति वाच्यम् । पूर्वाह्नि-
 बलोकनात् । अतएव वृह इति पञ्चर्चा इति प्रकृते द्विती-

संस्कारतत्त्वम् ।

८२१

यथा ऋषा आदित्ये परिविश्रमाने अक्षततण्डुलान् शुद्धयात्
 पञ्चस्रस्रयनकामः तृतीयया चन्द्रमसौति तिस्रतण्डुलान्
 शुद्धपञ्चस्रस्रयनकामः इति सूत्राभ्याम् । परिविश्रति सूर्यं
 ऋष्यादि ब्रह्महृन्स्रस्रयनार्थं चन्द्रे च परिविश्रति अज-
 मेवादि शुद्धपञ्चस्रस्रयनार्थं होमकर्मद्वयसुक्तं तयोः आहं
 नास्तौति परिशिष्टप्रकाशः । आहविवेकोऽप्येवम् । गोभिलः ।
 “अथ ये अतकृद् ज्योत्स्नः पञ्चः प्रथमोद्दिष्टा एव तेषु पितो-
 पतिष्ठते अपामञ्जकीं पूरयित्वाभिसुखचन्द्रमसां यददचन्द्रम-
 सौति स ऋषु शुद्धयात्” । द्विस्तृणौम् उत्सृज्य यथार्थं
 कियदधि अत ऊर्ध्वं ज्योत्स्ना स्नेतत् कर्मा संवत्सरम् । तृतीय-
 यस्तृणादूर्ध्वं शक्तपक्षेषु प्रथमोद्दिष्टे तृतीयायां तियो वत्सर-
 पर्यन्तं चन्द्राभिसुखः पिता सक्तचन्द्रायाञ्जलिम् । ओम् यदद-
 चन्द्रमसौति मन्त्रेण दद्यात् । प्रथमोदित एवेति भट्टभाष्ये
 पाठः । तन्मते प्रथमोदिते चन्द्रमसि प्रतिपदि द्वितीयायां
 वेति व्याख्यातश्च । ततो वामदेव्यगानमर्च्यद्वावधारणं
 कुर्यात् ।

अथाश्वप्राशनम् । यद्यपि गोभिलगृह्ये अश्वप्राशनसंस्कारो
 नाभिहितः तथापि “अश्वस्य प्राशनं कार्यं मासि षष्ठाष्टमे
 वृधेः । ज्यौष्मान् पञ्चमे मासि सप्तमे प्रजगौ मुनिः” । इति
 कृत्यचिन्तामणिधृतवचनेन सर्वशास्त्रिकर्तृकत्वे नाकाङ्क्षितः ।
 “यथाज्ञातं क्षयाख्यायां परोक्षमविरोधि च । विवृद्धिस्तदनु-
 स्तेयमग्निहोवादिकमवत्” इति कन्दोगपरिशिष्टादन्यशाखोक्त-
 प्रकारेण कन्दोगेन कर्तव्यः । पूर्वापरेति कर्तव्यताकलापस्तु
 स्मृत्यानुसारेण कार्यः । इति भट्टनारायणप्रभृतयः भुजबल-
 भोमे । “षष्ठे मासि निशाकरे शुभकरे रिक्तेतरे वा तियो
 सोम्यादित्यसितेन्दुजौवदिवसे पक्षे च कृष्णेतरे । प्राजेशादिति-

८२२

संस्कारतत्त्वम् ।

पोषावैष्णवयुगेर्हस्तादि षट्कोत्तरैराग्नेयार्पतिपितृभेषु नित-
रामन्नादिभक्ष्य शुभम् । युगेरिति प्राजेयादौ प्रत्येकं सन्ध-
ध्यते । कृत्यचिन्तामणौ । “द्वादशौ सप्तमौ नन्दा रिक्तासु
पञ्चपर्वसु । बलमायुर्यथो हन्याच्छिशूनामक्षभक्षणम्” । भुज-
बलभौमे । “वृषहन्वधनुमीनकन्यालम्बेऽक्षभक्षणम् । त्रिको-
णाष्टभुगास्तेषु यथा यदयत्तथा फलम् । दुष्टः शशधरो
लम्बात् षष्ठाष्टस्योऽक्षभक्षणे” । मत्स्यपुराणं “पञ्चप्राशे
च सौमन्ते पुत्रोत्पत्तिनिमित्तचे । पुंसवने निषेधे च प्रविशे
नववेस्मनः । देवहवज्रलादौनां प्रतिष्ठासु विशेषतः ।
तौर्ययात्राहवोक्षर्गे हविश्याहं प्रकीर्तितम्” । मार्कण्डेयः ।
“देवतापुरतस्तस्य पितुरङ्गतस्य । अलङ्कृतस्य दातव्यमक्ष-
पाचे च काष्ठने ॥ मध्याज्यकनकोपेतं प्राशनं शंसते ततः ।
कृतप्राशनमुत्तमे मातुर्बालन्तु तं त्यजेत् ॥ देवाग्रतोऽथ
विन्ध्यस्य शिख्यभाण्डादिसर्वशः । यस्माणि वैध शास्त्राणि
ततः पश्येत्, लक्षणम् ॥ प्रथमं यत्-सृष्टीदालः शिख्यभाण्डं
स्वयं तथा । जीविका तस्य बालस्य तेनैव तु भविष्यति” ॥

अथ चूडाकरणम् । गोभिलः । अथातस्तृतीये वर्षे चूडा-
करणम् । जननानन्तरं वर्त्तमानतृतीये वर्षे चूडाकरणमुद-
गयनादौनां समुच्चये बोद्धव्यम् । कपुष्पिका कपुष्पलाव्यः
किञ्चूडा तासां वक्ष्यमाणविधिना संस्कारकरणम् । चूडा-
करणं कर्मेणो नामधेयम् । अयं कालो मुख्यः षट्स्त्रीकृत्वात् ।
अत्रासामर्थ्येऽन्योऽपि कालः । यथा मनुः । “चूडाकर्म्म
द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्मेतः । प्रथमेऽष्टे तृतीये वा कर्त्तव्यं
श्रुतिदर्शनात्” इति । शङ्खनिष्ठितौ । “तृतीये वर्षे चूडा-
करणं पञ्चमे वेति” । ज्योतिषि । “वयुग्माब्दे तथा मासि चूडा
भौमशनौतरे । अर्केन्दुकालशुद्धौ च जन्ममासेन्दुमाहते । रिक्ता

संस्कारतत्त्वम् ।

८२३

दशाष्टमौषधौषधिपदार्जिते सिते ॥ सिते शुक्लपक्षे । दशः ।
 “वष्टाष्टमौषधदशौ उभे पक्षे चतुर्दशी । अथ सन्निहितं
 पापं तैले मांसे मगे क्षुरे ॥ अथपादित्रयस्त्रातौचित्रापुण्याश्वि-
 चन्द्रभे । आदित्यरेवतौहस्तज्येष्ठामूले च चोड़कम् ॥ तुला-
 शेषसिंहकर्कट्टसिंहेतरलग्नके । अत्रापि तिथ्यद्वादिविद्वर्त्ते
 विवर्जयेत् । “सूर्यं दक्षिणमार्गंगामिनि क्षुरौ सुप्ते निरंशे
 रघौ क्षौणे शीतक्षुचौ महौजयमयोर्वारे निशासम्ययोः ।
 भुङ्क्ष्वेभ्यस्ततनौ नियुजसमयेऽलङ्कारयुक्ते शिशौ क्षीराद्रोगभयं
 वदन्ति जवना मृत्युं तथान्ये जगुः” ॥ भोजराजः । “उत्तर-
 वर्त्तन्ति सवितरि चूडाकरणं जगुः शुभं जवनाः । चैवे मासि
 दिवाकरवारे शिखिसिद्धिधाने च” ॥ रविवारेतरच गर्गः ।
 “जन्मर्त्ते जन्ममासे च युग्मे मासि च वक्षरे । न कुर्यात्
 प्रथमं क्षौरं विशेषाश्चैत्रपौषयोः” ॥ ज्योतिषे । “कृत्तिकास्त्रं
 रविं स्वह्ना ज्येष्ठे ज्येष्ठस्य कारयेत् । उक्षवानि च कार्याणि
 दिग्दिनानि च वर्जयेत्” ॥ गोभिलः । “पुरस्ताच्छालाया
 उपलिप्तेऽग्निरुपसमाहितो भवतौति” । व्याकार्यमेतत् ।
 गोभिलः । “तत्रैव तान्युपकृतानि भवन्ति” । अत्र उपलिप्ते
 देशे उपकृतानि अग्निसमीपे आसादितानि । तान्याह ।
 एकाविंशतिदर्भपिच्छस्यः उष्णोदककंसघौडुम्बरः क्षुरः । आ-
 दशौ वा क्षुरपाणिर्नापित्र इति दक्षिणतः पिच्छस्यः पवित्राणि
 तानि सप्तसप्तहत्वा स्थानत्रये स्थाप्यानि । उष्णोदकं कंस-
 मस्मिन् उष्णोदककंसः । उडुम्बरस्यायमौडुम्बरस्तान्त्रमयः क्षुरः
 तदभावे आदर्शो दर्पणम् । दक्षिणतोऽग्नेरिति शेषः । आसा-
 दनञ्च पूर्वस्मिन् पूर्वस्मिन् । गोभिलः । “आनडुहो गोमयः
 क्षुरस्याक्षौपाको हृथापाक इत्युत्तरतः” । आनडुहो हृषजातः
 हृषाप्रको शीमानुपयुक्तत्वात् संस्काररहितः । एतदुभयं प्राक्-

८२४

संस्कारतत्त्वम् ।

संस्वमुत्तरतः कृतं भवतीति त्रीह्रियवैस्त्रिसमाधेरिति पृथक्-
पात्राणि पूरयित्वा पुरस्तादुपनिदध्युः । इत्थद्वयवशात् त्रीह्रि-
यवैर्मन्त्रैः पात्रद्वयं पूरयित्वा पुरस्तादग्नेः पुरतः स्थापयेत् ।
एवं तिस्रसमाधेरिति करणात् एवामसामेऽन्येनापि पूरणमिति
भट्टभाष्यम् । इत्यादिवहुवचनास्ता गणस्य संसृचका इति
अथ योजं बहुवचनादनियतकर्तृकमासादनम् । गोभिलः ।
“क्षवरो नापिताय सर्वबीजानि वेति” । निवृत्ते कर्मणि
क्षवरो त्रीह्र्यादिपात्राणि च नापिताय देयानि प्रतिपत्ति-
स्त्वासादनप्रसङ्गादस्तीति । अथ माता शुचिना वस्त्रेण
कुमारमाच्छाद्य पश्चादग्नेरदग्रेषु दर्भेषु प्राच्यपविशति” ॥

अथाव्यसंस्कारानन्तरम् । प्राचीं प्राप्नुष्वौ । अथ यस्तात्
करिष्यन् भवति पश्चात् प्राप्नुष्वौऽवतिष्ठते । अथ शब्दः
किञ्चित् कर्म स्मारयति तच्च कर्म यथा पाणिग्रहणे तथा
चूडाकर्मणोति वचनात् चूडाकर्मणः पुरस्ताद्वोपरिहास्यतस्त्रो
महाव्याहृतयो भवन्तीति भट्टनारायणः । पाणिग्रहणे तु
महाव्याहृतिभिः पृथक् समस्ताभिसंतुर्धोमिति गोभिल-
दर्शनात् व्यस्तसमस्तमहाव्याहृतिहोम उक्तः । तेन यच्चूडां
करोति स व्यस्तसमस्तमहाव्याहृतिहोमानन्तरं गृहीत-
कुमारायाः पश्चात् प्राप्नुष्व कर्तुंस्तिष्ठति । अथ जपति
आयमगात् क्षुरिणेति सवितारं मनसा ध्यायन् नापितं प्रेक्ष-
माणः । अथ कर्तुं वस्थानानन्तरमेवायमगात् इति मन्त्रं
सवितारं ध्यायन् । पितरश्चावलोकयन् जपति । उण्येन वाय
उदकेनैधौति वायुं मनसा ध्यायन् उण्योदकं संप्रेक्षमाणः ।
वायुं ध्यायन् उण्योदकपूर्णं कंसपात्रश्चावलोकयन् उण्येन वाय
इति मन्त्रं जपेत् । गोभिलः । “दक्षिणेन पाणिना अप
आदाय दक्षिणां कपुष्पिकाम् उन्दयति आप उन्दन्तु जीवसे

संस्कारतत्त्वम् ।

८२५

इति” । कंसपादादक्षिणेन पाणिना अप आदाय कुमारस्य दक्षिणकपुष्पिका सुन्दयति क्लेदयति । कं शिरः शीता-
तपादिरक्षणेन पुष्पाति इति कपुष्पिका शिरस उभयपार्श्वस्थ-
केशजटिका उच्यते । उक्तञ्च । “कपुष्पिकाऽभितः केशा मूर्द्धि-
पश्चात् कपुच्छलमिति” । गोभिलः । “विष्णोर्देहोऽसौति
श्रीधुम्बरं क्षुरं प्रेक्षेत आदर्शं वा” ॥ श्रीधुम्बरं ताम्रं तदक्षमे
दर्पणं पश्येत् विष्णोर्देहोऽसौति मन्त्रेण । ओषधे त्रायस्त्रै-
मिति सप्तदर्भपिञ्जलौर्दक्षिणायां कपुष्पिकायामभिशिरोऽग्रा
निदधाति । आसादितदर्भपिञ्जलौमध्यात् सप्तपिञ्जलौर्गृहीत्वा
दक्षिणायां कपुष्पिकायाम् ओषधे त्रायस्त्रैमिति मन्त्रेण
स्थापयति । अभिशिरोऽग्राः शिरसोऽभिसुखाया ऊर्ध्वमूलाधो-
ऽग्रा इत्यर्थः । गोभिलः । “ता वामेनाभिगृह्य दक्षिणपाणिना
श्रीधुम्बरं क्षुरं गृहीत्वा दर्शं वा निदधाति संलग्नं धारयति ।
येन पूषा वृहस्पतिरिति प्राञ्चं प्रोहत्य अप्रच्छिन्दन् सकृत्
यजुषा द्विस्त्रिणोम्” ॥ येन पूषेत्यनेन मन्त्रेण वारत्रयं प्राञ्चं
प्राग्यतं क्षुरं कपुष्पिकादेशे प्रोहति प्रेरयति । अप्रच्छिन्दन्
केशच्छेदकुर्वन् एकवारं मन्त्रेण वारत्रयं तूष्णीम् अप्रच्छिन्द-
द्विति क्षुरपदे । गोभिलः । “अथायसेन प्रच्छिद्यानडुहे गोमये
निदधाति” । अनन्तरं लौहक्षुरेण कपुष्पिका केशान् दर्भ-
पिञ्जलौसहितान् कृत्वा ताभिः सह वृषगोमये निदध्यात् ।
गोभिलः । “एतयैवावृता कपुच्छलम्” । अनयैवावृता परौ-
पाद्या कपुच्छलं संस्क्रुष्यात् अवटस्योपरि उद्यतशिरोऽवयवः
कपुच्छलम् । गोभिलः । “एतयोत्तरां कपुष्पिकाम्” । एतया
प्रक्रियया बालां कपुष्पिकां कृन्ध्यात् । गोभिलः । “उन्दन्
प्रभृतिष्वेवाभिनिवर्त्तयेत् । क्लेदनादिकर्म पुनः कुर्यात्” ॥
उन्दौक्लेदने । उभाभ्यां पाणिभ्यां मूर्धानं परिगृह्य जपेत्

८२३

संस्कारतत्त्वम् ।

अथायुषं जमदग्नेरिति मूर्धानं कुमारस्य । एतयेवावृता स्त्रिया-
स्तूष्णीं मन्त्रेण तु होमः । आवृता प्रक्षियया तूष्णीमनन्तरोक्ताः
सर्वे संस्कारा मन्त्रवर्जं भवति । “अमन्त्रिका तु कार्य्येयं
स्त्रीणामावृदशेषतः” इति मनुवचनात् । तूष्णीमेताः क्रियाः
स्त्रीणां विवाहस्तु समन्त्रकः” इति याज्ञवल्क्यवचनात् ।
होमस्तु मन्त्रेण तु शब्दकार्यं तेन वृद्धिश्चावृत्त मन्त्रवदेव भव-
तीत्यर्थः । गोभिलः । “उदगग्नेश्चकृष्य कुशलो कारयन्ति
यथा गोवृकुलवत्सम्” उदक् उत्तरतः उच्यते गत्वा कुमारं
कुशलोकारयन्ति नापितहस्तेन मुण्डयन्ति यथा गोवृकुला-
चारस्तथा । राजमार्त्तण्डः । “प्राचीमुखः सौम्यमुखोऽपि
भूत्वा कुर्याच्चरः चौरमनुत्कटस्यः” । वृद्धगर्भः । “केशवमा-
नर्त्तपुरं पाटलिपुत्रं पुरोमहिच्छत्राम् । दितिमदितिश्च क्षरतां
चौरविधौ भवति कल्याणम्” । “गोभिलः । आनडुङ्गे गोमये
केशान् कृत्वा अरण्ये गत्वा निवसन्ति” । वृद्धगोमये सर्वान्
केशान् अवस्थाप्याण्यं नीत्वा निवसन्ति बहुवचनादनियत-
कर्त्तृकत्वं स्तम्बे द्वैके निदधाति । च इति निपातः । एके
आचार्याः ब्रौह्मिणवादिस्तम्बे निदधाति तान् केशान् प्रक्षिप-
न्तीत्यर्थः । यथार्थं गौर्दक्षिणा । यथार्थमुदीचं व्यस्तसमस्त-
महाव्याहृतिधोमादि वामदेव्यगानान्तं कर्म समापयेत् दक्षिणा
देया प्रधानकर्मणामित्यर्थः ।

अथोपमयनम् । अत्र गोभिलः । “गर्भाष्टमेषु ब्राह्मण-
मुपनयेत् । गर्भैकादशेषु क्षत्रियं गर्भद्वादशेषु वैश्यम् । आ-
षोडशादब्राह्मणस्यानतीतः कालो भवति आष्टाविंशत् क्षत्रि-
यस्य आचतुर्विंशद्वैश्यस्य अत ऊर्ध्वं पतितसावित्रीका भवन्ति ।
नेतानुपनयेयुर्नाध्यापयेयुर्न एभिर्विवाहयेयुः” । गर्भवर्षमष्टमं
शेषां वर्षाणां तानि वर्षाणि गर्भाष्टमानि तेषु गर्भाष्टमेषु वर्ष-

संस्कारतत्त्वम् ।

८२७

मानं ब्राह्मणमुपनयेत् । अध्यापनार्थमाचार्यसमौपं नीयते
 येन कर्मणा तदुपनयनमिति कर्मणो नामधेयं तेन कर्मणा
 योजयेत् । “गृह्योक्तकर्मणा येन समौपं नीयते गुरोः । वालो
 वेदाय तद्योगात् बालस्योपनयं विदुः” इति स्मृतेः । आषो-
 ष्ट्यादित्यभिविधावाङ् । तथा च विष्णुधर्मोत्तरम् । “षोड-
 शाब्दो हि विप्रस्य राजन्यस्य द्विविंशतिः । विंशतिः सचतुर्थी
 च वैश्यस्य परिकीर्त्तिता । सावित्री नातिवर्त्तत अत ऊर्ध्वं
 निवर्त्तते” ॥ अथ षोडशवर्षाणामुपनयनाङ्गता प्रतीयते ।
 “पतिता यस्य सावित्री दशवर्षाणि पञ्च च । ब्राह्मणस्य
 विशेषेण तथा राजन्यवैश्ययोः ॥ प्रायश्चित्तं भवेदेषां प्रोवाच
 वदतां वरः” इति घमवचनेन तदनङ्गता प्रतीयते । अमयो-
 र्जर्भजन्मगणनाभ्यामविरुद्धता । तथा च माण्डूक्यः । “प्रत-
 यन्मविवाहे च वत्सरपरिगणनमादुराचार्याः । आधानपूर्वमेके
 प्रसूति पूर्वं सटान्ये तु” । यस्तु द्विजानामित्युपक्रम्य पैठौनसि-
 पचनम् । “द्वादशषोडशविंशतिश्चेदतीता । अवर्द्धकाला
 भवन्तीति” । तद्वादशवर्षाद्युपरि ब्राह्मणादीनां महाव्याहृति-
 षोमरूपप्रायश्चित्तार्थं षोडशवर्षोपरि गुरुपायश्चित्तमिति ।
 तथः च शङ्खलिखितौ । “ब्राह्मणान्द्रायणश्चरेत् गीप्रदानञ्च
 कुर्यात् चान्द्रायणाशक्तौ धेनुद्वयं तन्मूत्रं वा सार्द्धद्वादशविंशति-
 कार्षापणाः गोमूत्रं कार्षापण एकः मिलित्वा सार्द्धं त्रयो-
 विंशतिकार्षापणा देयाः” ॥ पितृमातृरहितस्य निःस्रस्य
 देशोपप्लवादिना पतितसावित्रीकस्य वा विवये तु मनुविष्णू ।
 “येषां द्विजानां सावित्री मानुष्ठेत यथाविधि । तांश्चारयित्वा
 चीन् कृच्छ्रान् यथाविध्युपनाययेत्” । कृच्छ्रं प्राजाप्रत्यम् ।
 तच्चयाशक्तौ धेनुद्वयं तन्मूत्रं नवकार्षापणा वा देयाः अङ्गत-
 प्रायश्चित्तान् प्रत्याह नैतानित्यादि । तत्र बहुवचनं तत्कर्त्तृ-

६२८

संस्कारतत्त्वम् ।

संसर्गिणां प्रायश्चित्तदर्शनार्थम् । तथा च स्मृत्यन्तरम् । “ब्राह्म्या-
चार्यस्य भुक्तासं कृच्छ्रपादेन शुध्यति । यद्योपनयते ब्राह्म्यान्
विभिः कृच्छ्रैः स शुध्यति” ॥ भुजवलभीमकृत्यचिन्तामण्योः ।
“स्नातौशक्रधनाखिमिचकरमे पोण्योप्यचित्राहरिष्वेन्दो तोय-
पतौ भगे दितिसुते भाद्रपदे सागरे । केन्द्रस्य भृगुजेऽङ्गिरः
शशिशुभे चन्द्रे च तारे शुभे । कर्त्तव्यं व्रतकर्म भङ्गलतिथौ
वाराः शितार्केऽप्यकाः” ॥ अदितिसुत उत्तरफल्गुनौ सागरः
पूर्वाषाढा । दीपिकायाम् । “जीवार्केन्दूशुशुभौ हरिशयन-
वह्निर्भास्करे चोत्तरस्ये स्वाध्याये वेदवर्णाधिप इह शुभदे
चौरभे नादितौ च । अर्कशुक्रार्केऽप्यर्क्षगने रविमदनतिथिं
प्रोज्झ्य षष्ठाष्टमेन्दुं नो जीवास्तातिचारे सितगुर्दाटने काल-
शुभौ व्रतं स्यात्” । रविमदनतिथिं सममीत्रयोदशीं षष्ठाष्टमेन्दुं
लग्नापिचया । प्रोज्झ्य त्यक्त्वा कृत्यचिन्तामणौ । “माचे द्रविण-
शीलाढ्यः फाल्गुने च दृढव्रतः । चैत्रे भवति मेधावी वैशाखे
कोविदो भवेत् ॥ ज्येष्ठे गहननौतिश्च आषाढे क्रतुभाजनः ।
शेषेष्वन्तेषु रात्रिः स्यान्निषिद्धं निशि च व्रतम्” राजमार्त्तण्डे ।
“पुनर्दसौ क्रतो विप्रः पुनः संस्कारमर्हति” । आश्वलायनः ।
“उदगयने आपूर्यमाणे पक्षे कस्याणे नक्षत्रे चूडोपनयन-मी-
दानविवाहाः । विवाहः सार्वकालिक इत्येकं” । आपूर्यमाणे
पक्षे शुक्लपक्षे । वृहद्गर्गः । “स्मृतिसुज्ञाननघ्यायान् सममीक्ष्य
त्रयोदशीम् । पक्षयोर्मघमासस्य द्वितीयां परिवर्जयेत्” ।
श्रीपतिव्यवहारसमुच्चये । “कार्तिकस्याश्विनस्यापि फाल्गुना-
यादयोरपि । कृष्णपक्षे द्वितीयायामनघ्यायं विदुर्बुधाः” ॥
भुजवलः । “चैत्रकृष्णद्वितीयायां तिस्रस्वेवाष्टकास्तु च मार्गे च
फाल्गुने चैव आषाढे कार्तिके तथा । पक्षयोर्मघमासस्य
द्वितीयां परिवर्जयेत् । नाकालवृष्टौ कुर्धत व्रतदम्भशुभ-

संस्कारतत्त्वम् ।

८२८

क्रियाम्” उपनयने उत्तरायणशुक्लपक्षयोर्विधाभात् कार्त्तिक-
 कादौ कृष्णपक्षे च द्वितीयाया निषिद्धः पुनःसंस्कारमर्हती-
 त्युक्तप्रायश्चित्तरूपोपनयनपरः । वैश्वोपनयनपरश्च । तथा च
 भर्गः । “विप्रस्य चत्रियस्यापि मौञ्जौ स्वादक्षिणायने । दक्षिणे
 च विशां कार्यं नानध्याये न संक्रमे । अनध्यायेऽपि कुर्वीत
 यस्य नैमित्तिकं भवेत्” । अपिना दक्षिणायनकृष्णपक्षयोः
 समुच्चयः । नैमित्तिकं प्रायश्चित्तरूपम् । चैत्रशुक्लद्वितीया
 आषाढशुक्लदशमौ मन्वन्तरादित्वेन निषिद्धा वैशाखशुक्ल-
 द्वितीया शुभादित्वेन निषिद्धा । “षष्ठ्यामशुचिरुभार्यो
 रिक्तासु बहुदोषभाक्” । सामगानां कुजवारेऽप्युपनयनं
 शास्त्राधिपत्वात् । तथा च “शास्त्राधिपे बलिनि केन्द्रगतेऽथ
 वास्मिन् वारेऽस्य धोपनयनं कथितं द्विजानाम् । मौचस्थिते-
 ऽरिष्टहमेऽथ पराजिते वा जीवे मृगावुपनयनः स्मृतिकर्म-
 चीनः” अथ शास्त्राधिपस्य । कृत्यचिन्तामणौ । “जन्मोदये
 जन्मसु तारकासु मासेऽथ वा जन्मनि जन्ममे वा । व्रतेन विप्रो
 न बहुश्रुतोऽपि विद्याविशिष्टैः प्रथितः पृथिव्याम् । अस्तं गते
 दैत्यगुरो गुरौ वा ऋक्षेऽपि वा पापयुतेऽप्यनुक्ते । व्रतोपनीतो
 दिवसैः प्रणाशं प्रयाति देवैरपि रक्षितो यः” । उदये लग्ने व्रतेन
 उपनयनेन । गोभिलः । “यदहर्पैथ्यन् माणवको भवति प्रागे-
 चैनं तदहर्भोजयन्ति कुशलौकारयन्त्याप्नावयन्त्यलंकुर्वन्त्याह-
 तिन वाससा समाच्छादयन्ति” । यदहर्यस्मिन्नहनि उपैथ्यन्
 उपनयनं कारयिष्यन् माणवक उद्यतो भवति । माणवकोऽन-
 धौतवेदः । “अनृक्षो माणवको ज्ञेय एनःकृष्णमृगः स्मृतः ।
 हरुमौरिमृगः प्रोक्तः सुमरः शल उच्यते” । प्राक् प्रातः ।
 तच्च “चतस्रो घटिका प्रातरुणोदय उच्यते” इति ब्रह्मवैवर्त्ती-
 क्रमम् । अथ घटिका दण्डः । “त्रियामां रजनीं प्राहुस्त्यक्ता-

८३०

संस्कारतत्त्वम् ।

द्यन्तचतुष्टयम् । नाडीनां तदुभे सन्ध्ये दिवसाद्यन्तसंज्ञिते ।
 इति तत्रैवोक्तैः । भोजयन्ति क्षौरादिकर्मितं श्रेयः तथा च
 ब्रह्मचारिकाणां कल्पतरुधृतशङ्खलिखितौ । “पयो यवाश्वा-
 मिच्छाहाराः क्षमशो द्विजातीनाम्” । कुशलोत्कारयन्ति
 मुण्डयन्ति चाङ्गावयन्ति स्रपयन्ति आचूतेना सूदितेन वाससा
 वक्ष्यमाणेनाच्छादयन्ति परिधापयन्ति । अत्रैकवचनादध-
 रोयमेतत् । उत्तरीयन्तु उपरिष्ठादजिनं दध्यते । क्षीमं
 शानं वा ब्राह्मणस्य कार्पासं क्षत्रियस्य आविकं वैश्यस्य” ।
 क्षुमा यतसौ तस्या इदं क्षीमं तसरादि । शानं शनतन्तुभवं
 तदुभयं ब्राह्मणस्य । गोभिलः । “ऐणेरयरीरवाजानि अजि-
 नानि” । एनः कृष्णमृगः हरगौरमृगः अजः छागः यथाक्रमं
 द्विजानामेतान्यजिनानि । गोभिलः । “मुञ्जकाशतासूयो-
 रसनाः” । मुञ्जः शरः तासूनः शनस्तद्वत्वा रसना श्रेष्ठत्वा
 तासूनौ । तथा च मनुः । “मौञ्जौत्रिवृतसमा श्लक्षा कार्थ्या
 विप्रस्य श्रेष्ठत्वा । क्षत्रियस्य च मौर्वोन्था वैश्यस्य शनतान्तवौ ।
 मुञ्जालाभे तु कर्त्तव्या कुशशमान्तकवल्गुजैः । त्रिवृताद्यन्वि-
 नैकेन त्रिमिः पञ्चभिरेव वा” । गोभिलः । “पार्णवैस्वा-
 श्लक्ष्यदण्डाः” । पार्णः पालाशः । मनुः । “ब्राह्मणो वैस्व-
 पालाशौ क्षत्रियो घाटकादिरी । वैणवो दुष्करौ वैश्यो दण्डा-
 नर्हन्ति धर्मतः” । गृह्ये पार्णमात्रस्य ब्राह्मणे विधानात्
 प्रतिगृह्येष्ठितं दण्डमिति मनुवचनात्तरे एकवचनमुत्तरत्रैक-
 दण्डधारणं न तु हन्व निर्देशादण्डद्वयधारणम् । मनुः “केशा-
 न्तिको ब्राह्मणस्य दण्डः कार्थ्यः प्रमाणतः । सलाहसम्पितो
 राज्ञः स्यात्तु मासास्तिको विशः । ऋजवश्चे तु सर्वे सुरत्रयाः
 सौम्यदर्शनाः । अनुद्वेगकरा नृपां सत्वचो नास्मिदूषिताः” ।
 अलाभे वा सर्वाणि सर्वेषाम् । स्वस्य स्वप्राप्त्यामे सर्वाणि

संस्कारतत्त्वम् ।

८९१

जीमादीनि सर्वेषां ब्राह्मणादीनाम् । गोभिलः । “पुरस्ता-
 ष्चालाया उपलिप्तेऽग्निवपसमाहितो भवति । स्रष्टार्थमेतत् ।
 गोभिलः । “अग्ने व्रतपते इति हुत्वा पश्चादग्नेरुदगणेषु दर्भेषु
 प्राणाचार्योऽवतिष्ठते । व्याहृतिभिराहुति चतुष्टये हुते अग्ने
 व्रतपते” इति पश्चादुत्तौ हुत्वा आचार्यः पश्चादुदगणेषु कुशेषु
 प्राङ्मुखः कर्हं स्तिष्ठेत् । अतः हुत्वाचार्य इत्येककर्तृकत्वादेव
 एव हुत्वातिष्ठेत् । होमकरणत्वाच्चान्दाणां होमकर्तुराचार्यस्य
 मन्त्रपाठो न माणवकस्य । यत्र च ब्रह्मचारिणामुच्चारणं तत्र
 ब्रह्मचर्यमागामिति वाचयतीति वचनादग्ने व्रतपते व्रतं
 चरिष्यामीति मन्त्रलिङ्गेषु ऋत्विक्स्नानोपस्थाप्यमाणवकस्य
 मन्त्रैरग्न्यादिप्रार्थना ब्रह्मचर्यं नाचार्यस्य । तथा च । “यां
 वै काश्चन ऋत्विज आशिषमाशासते सा यजमानस्यैव” इति
 सरक्षा । तत्र ऋत्विक् यजमानपदयोराचार्यमाणवकपरत्वे
 प्रमाणाभावात् । अतएव भट्टभाष्यम् । होमेन सहाचार्य-
 सख्यः कुतो हुत्वाचार्योऽवतिष्ठते इति ज्ञा प्रत्यययोगात्
 मन्त्रन्तु माणवको जपेत् कुतो मन्त्रलिङ्गात् । व्रतचरिष्या-
 मीत्याद्युत्तमपुरुषप्रयोगोऽन्यथानुपपद्यते । गोभिलः । “अन्त-
 रेणान्याचार्यमाणवकोऽञ्जलिज्जतोऽभिमुख आचार्य उदग-
 णेषु दर्भेषु अग्न्याचार्ययोर्मध्ये आचार्याभिमुखः स्रष्टवतिष्ठते
 इति योज्यम् । तस्य दक्षिणतोऽवस्थाय मन्त्रवान् ब्राह्मणो-
 ऽपामञ्जलिं पूरयति उपरिष्ठादाचार्यस्य तस्य माणवकस्य
 दक्षिणस्यां दिश्यवस्थितो ब्राह्मणोऽधौतवेदः सलिलाञ्जलिं
 माणवकस्य पूरयित्वा उपरिष्ठात् पश्चादाचार्यस्याञ्जलिम् ।
 गोभिलः । “प्रेक्ष्यमाणा जपत्यागन्त्वा समगम्यहीति” । कं
 प्रेक्ष्यमाणः कोजपति । माणवकं प्रेक्ष्यमाण आचार्य आगन्त्वा
 समगम्यहीति मन्त्रं जपति । स्वस्तिप्रचरतादयमिति मन्त्र-

८३२

संस्कारतत्त्वम् ।

लिङ्गात् । गोभिलः । “आचार्यो ब्रह्मवर्त्यमागामिति वाचयति” । आचार्योमाणवकं पाठयतीत्यर्थः । कोनामासीति नामधेयं पृच्छति तस्याचार्योऽभिवादनौयम् । नामधेयं कल्पयित्वा देवताश्रयं नक्षत्राश्रयं गोत्राश्रयं वा इत्येके । अभिवादनौयम् अभिवादननिमित्तं नाम कल्पयित्वा तदानौमिवाचार्यः कोनामासीति पृच्छेत् । तच्च देवताश्रयं कृष्णादिनक्षत्राश्रयं शतपदचक्रोज्ज्वलजम्बकालीननक्षत्रपादात् श्रेयम् । गोत्राश्रयं प्राणित्यादि । गोभिलः । “उत्सृज्यापामञ्जलि-आचार्यो दक्षिणेन पाणिना दक्षिणं साङ्गुष्ठं गृह्णाति । देवस्य सै सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्वाहुभ्यां पुष्णो हस्ताभ्यांऽस्तं गृह्णा-म्यसौ” इति जलाञ्जलिं त्यक्त्वा गुरुदक्षिणेन ब्रह्मचारिदक्षिण-पाणिमङ्गुष्ठेन सह गृह्णाति देवस्य ह्येति मन्त्रेण । असाविति सम्बोधनविभक्त्या माणवकस्य नाम गृह्णोयात् इदानीं गृहीत-माणवकहस्तस्याचार्यस्याग्निस्तौ हस्तमग्नौदिति मन्त्रपाठे प्रमाणं गोभिले नास्ति अन्यत्र बोध्यम् । गोभिलः । “अथैनं प्रदक्षिणमावर्त्तयति सूर्यस्यावृतमण्डावृतं वासाविति । तद्दे-शस्थमेवैनं प्रत्यङ्मुखं सन्तं प्रादक्षिणेन प्राङ्मुखं करोति सूर्यस्येति मन्त्रेण । अत्राप्यसावित्यत्र सम्बोधनान्तनामशङ्कः । दक्षिणेन पाणिना दक्षिणमंशमवस्पृश्य अनन्तर्हितं नाभिदेश-मभिस्पृशेत् प्राणानां शत्रिरसीति प्रदक्षिणावर्त्तं माणवके प्राङ्मुखोऽवस्थिते आचार्योऽस्य दक्षिणमंशं स्पृष्ट्वा अथवह्नितां नाभिं प्राणानामिति मन्त्रेण स्पृशेत् । अत्राप्यमुमिति पदस्थाने द्वितीयात्तं नाम प्रयोज्यम् । गोभिलः । “उत्सृज्य नाभिदेशमभुव” । इति जपेदिति वाक्यशेषः । उत्सृज्य करं सर्पतेर्गत्यर्थत्वात् ऊर्ध्वं करमुत्सृज्य ऊर्ध्वं नीत्वा नाभिदेशं समीपार्था द्वितीया नाभिदेशसमीप एव उदरे करमवस्थाप्या-

संस्कारतत्त्वम् ।

६३३

भुव इति जपेत् । कुतो मन्त्रलिङ्गात् अभुवशब्देन जठराग्नि-
 रुच्यते । तस्मान्नाभेरुत्सृज्य करं नाभिदेशसमीप एव उदरं
 जठराग्निस्थानमालभ्या भुव इति जपेत् । इति मष्टमाश्वदर्श-
 नात् वायुदेवता इति भवदेवगुणविष्णुक्तं निरस्तम् अदवधिभ-
 क्षिष्युत्पत्त्या अभुव इति समाख्या । अत्राप्यमुमिति पदस्थाने
 द्वितीयान्तं नाम प्रयोज्यम् उत्सृज्य हृदयदेशं कृशन् इति ।
 जठरादुत्सृज्य जङ्घं नीत्वा करं हृदयमालभ्य कृशन् इति
 जपेत् । कृशनशब्देन हृदय एव पुरुषोयत उच्यते अतो हृदय-
 देशमालभ्य जपतीति तदधिष्ठातृत्वात् पुरुषस्य । तथा च श्रुतिः ।
 “स एवैष आस्वादयतीति” । अत्राप्यमुमिति पदस्थाने द्विती-
 यान्तं नाम प्रयोज्यम् । दक्षिणेन पाणिना दक्षिणमंशमा-
 लभ्य प्रजापतये त्वा परिददाम्यसाविति । अंशं मानवकस्येति
 शेषः । आलभ्य स्पृष्ट्वा प्रजापयेत्वेति जपेत् । असाविति
 स्थाने सम्बोधनान्तनामयज्ञम् । गोभिलः । “सव्येन सव्यं
 देवाय त्वा सवित्रे परिददाम्यसाविति वामेन पाणिना ब्रह्म-
 चारिणः सव्यमंशं स्पृष्ट्वा देवायत्वेति जपेत् । अत्रासाविति
 स्थाने सम्बोधनान्तं नाम प्रयोज्यम् । गोभिलः । “अथैनं
 संप्रेषयति ब्रह्मचार्यमाविति” । समिधमाधेहि आपोशानं
 कर्म कुरु मा दिवास्त्राप्सोरित्यपि सर्वत्र ओम्वाटमिति च
 ब्रूयात् । “यदुद्यति अस्तमिते समिधमादधाति तदिदमा-
 दिश्यते यच्च सायं प्रातः समिधमाधेहि” इति श्रुतावुक्तं
 तस्मान्नात्र तदवशिष्यते पुरस्ताच्चोपरिष्ठाच्चाङ्घ्रिः परिदधाति
 इति तदिदमादिश्यते सायं प्रातर्भोजनयोरपि पुरस्ताच्चोपरि-
 ष्ठाच्च पृथक्पृथक् आपोशानं हे ब्रह्मचारिन्निति । मन्त्रो तु
 ग्राह्यन्तरादुपादेयौ । अमृतोपस्तरणमसि स्वाहेति पुरस्तात्
 अमृतापिधानमसि स्वाहेति उपरिष्ठात् इति यद्यदिहितं कर्म

८३४

संस्कारतत्त्वम् ।

तत्तत् कुरु मा दिवास्वाप्सोः दिवा स्वप्नमाकाशैरित्यर्थः ।
 माणवकः सर्वेष्वेव ग्रैथ्येषु वादमोमिति वा प्रतिवचनं दद्यात् ।
 तथा च छन्दोगपरि शष्टम् । “ब्रह्मचारिसमादिष्टे गुरुणा
 व्रतकर्मणि । वादमोमिति वा ब्रूयात् तत्तथैवासुपालयन्” ॥
 गोभिलः । “उदगग्नेरुत्सृत्य प्रागाचार्य उपविशति उदग-
 ग्नेषु दर्भेषु” स्पष्टार्थमेतत् । प्रत्यङ्गाणवको दक्षिणजान्वक्तो-
 ऽभिमुखमाचार्यमुदगग्नेषु दर्भेषु प्रत्यङ्गुखो माणवको दक्षिण-
 जानु पक्षं तं भूमौ यस्य स आचार्याभिमुखं यदा स्वात्तया
 उपविशति इति पूर्वणान्वयः । उत्तरत एवाग्नेः अघ्नं
 द्विःप्रदाक्षिणं मुञ्चमेखलां परिहरन् वाचयति । इयं दुरुक्तं
 परिबाधमाना ऋतस्य गोप्त्रीति च । अथ तथैवोपविष्टं
 माणवकम् इयं दुरुक्तं परिबाधमाना इति ऋतस्य गोप्त्रीति
 च मन्त्रद्वयं कटिदेशस्य मौञ्जमेखलां वारद्वयं परिधापयन्
 वाचयति । अथ परिधानस्याहतावपि सत्यां सक्तदेव मन्त्र-
 पाठः । एकद्वये कर्मावृत्तौ सक्तदेव मन्त्रवाचनं क्षत्वेति
 वचनात् । मुञ्जास्त्राभे कुशेनेति प्रागुक्तं गृह्यानुक्तमपि ।
 यज्ञोपवीतमस्मिन्नेव समये परिधापयेत् । मेखलान्तरं
 कार्पासमुत्तरीयं स्यात् विप्रस्योर्द्ध्वत द्विवृद्धिति मन्त्रैः । पवित्रं
 चास्मै प्रयच्छतीति जातूकर्णात् । यज्ञोपवीतिनं कुर्यादिति
 सांख्ययनाच्च । “मेखलामजिनं दण्डमुपवीतं कमण्डलुम् ।
 अण्डु पास्य विनष्टानि निगृह्णीतान्यानि मन्त्रवत्” ॥ इति
 मनुवचनेन नोपवीताजिनयोरपि धारणे समन्वत्वावधारणा-
 दिगृह्ये तदनुपदेशात् शास्त्रान्तरादुपादद्यात् । यज्ञोपवीत-
 मसि यज्ञस्य त्वोपवीतेनोपनेष्यामि इति महभाष्यम् । अस्मिन्ने-
 वावसरे अजिनमुत्तरीयमित्यापस्तम्बः । अजिनञ्च कृष्णसार-
 चर्मं प्रागुक्तत्वात् । अजिनग्रहणमन्त्रस्तु श्रीम् मित्रस्य चक्षुः

संस्कारतत्त्वम् ।

८३५

वैरणं बलीयस्तेजो यशसि स्वविरं सख्यमनाहतस्य वसनं
जविष्णूपवीतं वाङ्मजिनं दधेयमिति तैत्तिरीयशाखापठिती
दृष्टव्य इति भट्टभाष्यम् । एवञ्च दण्डाजिनोपवीतानि मेखला-
श्वेव धारयेत् इति याज्ञवल्क्यवचनं द्रव्यधारणविधायकम् ।
एतद्वनस्तरमाचमनं कुर्यात् । यज्ञोपवीतिना आचामोदकेन
कृत्यमिति गोभिलसूत्रात् आचामेदित्यनुवृत्तौ “शिखां बद्धा
वसित्वा ह्ये निर्णिते वाससौ शुभे । तूष्णींभूत्वा समादाय
नो गच्छेत्तु विलीकयन्” ॥ इति देवसूक्तवचनात् । हरिशर्मा-
ऽप्येवम् । गोभिलः । अथोपसौदत्यधौहिभोः सावित्रीं मे
मवाननुव्रवीत्विति” । अनन्तरं तथैवोपदिष्टो माणवक उप-
सौदति कृताञ्जलिपुट आचार्यं गतचक्षुरुपसङ्गो भवति ।
अधौहि भोरित्यादि मन्त्रेण अधौहि अध्यापय सावित्रीं
सधित्वदेवताकां गायत्रीम् । भोरित्याचार्यं सम्बोधनम् ।
भट्टभाष्यऽप्येवम् । तस्मा अन्वाहोपच्छः पर्वर्चयः ऋक्शः
इति । तस्मै माणवकाय अन्वाह अनुब्रूयात् पूर्वं तावत् पच्छः
पादयः ततोऽर्चयः तत ऋक्शः । ऋक्श इत्यत्र सर्वामिति
पाठः सरलतायाम् । महाव्याहृतौश्च विक्रताः ओङ्कारान्ताः
विक्रताः पृथक्कृताः ओङ्कारान्ता इत्यत्र भूरोमिति भट्ट-
भाष्यम् । भूरिति भवदेवभट्टः । उभयमतप्राप्तौ वीरेक्षरस्तु
ओम्भूरोमिति अन्ता अवसानभूताः । वार्चमश्मै दण्डं
प्रयच्छन् वाचयति सुश्रव सुश्रवसं माकुर्विति वार्चं पलाशादि-
भवं दण्डं माणवकाय ददत् सुश्रवेति पाठयति । अथ भैक्ष-
चरति । अथ शब्दस्तूष्णीमादित्योपस्थानमस्मिप्रदक्षिणञ्च
शंसति । “पतिगृहोष्णितं दण्डमुपस्थापय भास्करम् । पदक्षिणं
परीत्याग्निं चरेद्वैद्यं यथाविधि” ॥ इति मनुवचनात् ।
भिक्षासमूहं भैक्षं तच्चरति प्रावहति इत्यर्थः । मातरमेवाग्रे

८३६

संस्कारतत्त्वम् ।

ये चान्ये सुहृदो यावन्तो वा सन्निहिताः स्युः । याज्ञते
 इत्यध्याहार्यम् । सुहृदे स्निग्धहृदये स्वसाथे तथा च मनुः
 “मातरं वा स्वसारं वा मातुर्वा भगिनीं निजाम् । भिक्षेत
 भिक्षां प्रथमां याचैनं नावमानयेत्” ॥ सन्निहितास्तद्देशस्थाः
 न तु प्रतिगृह्य गत्वा । भवति भिक्षां देहोति ब्राह्मणभिक्षा-
 प्रयोगः । तथा च मनुः । “भवत् पूर्वं चरेत् भैक्ष्यमुपवौतो
 द्विजोत्तमः । भवन्मध्यन्तु राजन्यो वैश्यस्तु भवदुत्तरम् ॥ आदि-
 मध्यावसानेषु भवच्छब्दोपलक्षिता । ब्राह्मणक्षत्रियविशां
 भैक्ष्यचर्ष्या यथाक्रमम्” ॥ इति याज्ञवल्क्यवचनाच्च । आचार्याय
 भैक्ष्यं प्रणिवेदयतो वेदयति समर्पयति भोरिति । आचार्याय
 निवेद्य प्रति गृह्णोयादिति गृह्यान्तरवचनात् । भैक्ष्यं भोरिति
 निवेदनमन्वः । भैक्ष्यस्य संस्कारार्थत्वात् आचार्याय निवेद्य
 स्वयं तदेव भुञ्जीत । तथा च मनुः “समाहृत्याद्य तद्वैश्यं
 यावदक्षममायया । निवेद्य गुरवेऽश्वौयात् आचार्यः प्राक्ष, खः
 शुचिः” ॥ आचार्याच्च माणवकाय भैक्ष्यं प्रदाय कर्मशेषं
 समापयेत् इति तच्च सावित्र्या चक्षुषीमादिवक्ष्यमाणतत्तद्
 ग्रन्थात् तिष्ठत्यहः शेषं वाग्यतः । माणवकोऽहः शेषं संयत-
 वागास्ते । अस्तमिते समिधमादधाति अग्नये समिधमहार्घ-
 मिति । अस्तं गते सूर्यं समिधं प्रादेशमाद्रमग्नये समिध-
 महार्घमित्यनेनादधाति इयमेवातः प्रधानाहुतिः । ततश्चास्याः
 पुरस्तादुपरिष्ठाच्च समिधवतीति । उक्तञ्च । “समिधादिषु
 ह्यमिषं मन्त्रदैवतवर्जिता । पुरस्ताच्चोपविष्टाच्च इन्धनार्थं
 समिधवेत्” । समिधोमद्य सायं प्रातः कर्त्तव्यः तथा च मनुः ।
 “दूरादाहृत्य समिधः सन्निदध्याद्विहायसे । सायं प्रातश्च
 जुहुयादाहिताग्निरतन्द्रितः ॥ समिदाधानानन्तरश्चाग्निम-
 भिषादयेत् । तथा च गृह्यान्तरम् । उभयत्राग्निं समिध्य

संस्कारतत्त्वम् ।

८१७

नोन्ननामनी प्रोच्याभिवाद्यावाख्यमभिवादयेत् । उभयत्र सायं
 प्रातः । अभिवाद्यन्मिमित्यन्वयः । चिरात्रसंस्कारलवणायौ
 भवति । स्पर्ष्टार्यम् । तस्यान्ते सावित्रचरः । तस्य उपनयनरूप-
 व्रतस्य न तु सविधानाच्चिरात्रस्य अख्यक्तशब्दस्य प्रधानेन सह
 सम्बन्धदर्शनात् । अन्यथा तस्यान्त इत्यवचनीयं स्यात् ।
 अस्यान्त इति वक्तुं युक्तम् । भट्टभाष्येऽप्येवम् । ततश्चतुर्थे-
 ऽङ्गनि सावित्रचररिति भवदेवभट्टोक्तं चतुर्थेऽङ्गि सावित्रचरः
 कार्य इति सरस्वोक्तञ्च हेयम् । सवितास्य देवता इति सावित्रः
 यथार्थं गोर्दक्षिणा । यथार्थम् उदीष्टं महाव्याजृत्यादि कर्म ।
 इयं दक्षिणा उपनयनकर्मणः न तु सावित्रचरोः प्रधानस्य
 उपनयनकर्मणो दक्षिणान्तरानभिधानात् । अतएव उपनय-
 नान्तरमाचार्याय वरो दक्षिणा इति गृह्यान्तरमिति सरला ।
 वरोगोः । तथा चोक्तम् । “गोर्विशिष्टतमा लोके वेदेष्वपि
 निगम्यते । न ततोऽन्यद्वरो यस्मात्तस्माद्गोर्वर उच्यते” ॥
 इदानीमुपनयनातिरिक्तव्रताचरणादन्यद्गृतादि न लिखितम् ।
 भवदेवभट्टेनापि न लिखितम् । गोभिन्नः । “सर्वचाचार्यं
 तदशकं तेनारात् सत्यमुपागामिति” विशेषः । सर्वत्र सर्वेषां
 व्रतानामन्ते अयं मन्त्रे विशेषः । यच्च चरिष्यामि तत्राचार्य-
 मिति । यत्र तच्छक्यमित्यत्र तदशकमिति । यत्र तेनर्हता-
 समिधामि तत्र तेनारात् समिधमिति यत्र उपैमीति तच्च
 उपागामिति । कर्मक्रमस्तु । उपनयनव्रतान्ते सावित्र-
 चरहोमः । ततः स्निष्टिक्तहोमः । प्राक्स्निष्टिक्तदावाप इति
 सूत्रात् । ततोऽग्नौ व्रतपते व्रतमचार्यं तत्ते पन्नवौमि तदशकं
 तेनारात् समिधमहमनृतात् सत्यमुपागां स्वाहेत्येवमुक्ता होम-
 कर्मसमाप्तौ दक्षिणा गोदानमिति भट्टभाष्यम् । एतेन ब्रह्म-
 चारिणां जपमात्रं न होमो वचनाभावात् । स्वाहान्तानामपि

८३८

संस्कारतत्त्वम् ।

शोमदैवत इत्यादीनां शोमदर्शनमिति सरस्वोक्तं हेयम् । अग्रे
व्रतपते इति कृत्वा पश्चादुदगग्रेषु गर्भेषु प्रागाचार्योऽवतिष्ठते
इति प्रागुक्तसूत्रे अग्रे व्रतपते इत्यादिमन्त्रस्तु चरिष्यामीत्यादि-
पदस्थाने अचार्यमित्यादिपदोद्भावात्तन्नेन शोमादेः प्राप्तेः ।
तन्मतेऽप्यचार्यमित्यस्य ब्रह्मचारिपाठवत् पूर्ववापि चरिष्या-
मीति मन्त्रलिङ्गसार्थकत्वात् ब्रह्मचारिपाठो युक्तः । एवञ्चाम्ने
व्रतपते व्रतमचार्यमित्यादिशोमः समावर्त्तनमध्ये भवदेवमहोक्तो
न युक्तः । व्रतचरिष्यामीत्यारम्भवत् व्रतमचार्यमित्यस्यापि
व्रतसमापकत्वे तस्यैवान्तताया पत्र युक्तत्वात् ।

अथ समावर्त्तनम् । ज्योतिषे । “मीमभानुजयोर्वारे
नक्षत्रे च व्रतोदिते । ताराचन्द्रविशुद्धौ च समावर्त्तनमिष्यते” ॥
गोभिलः । “अथाप्लवगम्” । अथ व्रतानन्तरमाप्लवगं स्नानं
कुर्यादिति शेषः । उत्तरतः पुरस्तादाचार्यकुलस्य परिव्रतं
भवति । आचार्यगृहादुत्तरस्यां पूर्वस्यां वा स्नानार्थमाहृतं
स्नानं कुर्यात् । अत्र प्रागग्रेषु गर्भेषु उदगाचार्य उपविशति
तत्राहते उदक् उदङ्मुखः प्राक् ब्रह्मचार्युदगग्रेषु गर्भेषु ।
प्राक् प्राङ्मुख उपविशतीत्यन्वयः । सर्वौषधिविर्फाण्डाभि-
रङ्गिर्गन्धवतीभिः शीतोष्णाभिराचार्योऽमिषिञ्चेत् । सर्वौषधयश्च
“त्रौहयः शालयो मुद्गा गोधूमाः सर्वपास्तिलाः । यवाद्यौषधयः
सप्त विषदोन्नन्ति धारिताः” ॥ इति छन्दोगपरिशिष्टोक्तास्ताभिः
सह या आपो विर्फाण्डा विषक्ता उष्णोक्ततास्ताः सर्वौषधि-
विर्फाण्डास्ताभिर्गन्धवतीभिश्चन्दनादिगन्धद्रव्ययुक्ताभिः शीतो-
ष्णाभिः शीतोदकमिश्रिताभिरिति भट्टभाष्यम् । स्वयमिव
तु मन्त्रवर्णो भवति । इव शब्द एवार्थः । स्वयमेव ब्रह्मचारी
आत्मानमभिषिञ्चेत् आचार्यकर्तृकाभिषेकस्तु परमतो यतो
मन्त्रवर्णो भवन्ति । मन्त्रवर्णोऽभिषेकमन्त्रलिङ्गं तच्च तेनाह-

संस्कारतत्त्वम् ।

८३८

मामभिषिञ्चामि इति तेन मामभिषिञ्चितमिति च । तद्विधि-
माह येऽप्स्वरस्तरन्वयः प्रविष्टा इत्यपामञ्चलिमवसिञ्चति ।
येऽप्स्वरस्तरन्वय इति मन्त्रेण काशामपामञ्चलिं ब्रह्मचारी
अवसिञ्चति । स भूमौ कुतः अवसिञ्चति वचनात् । तन्मन्त्र-
स्याभितान् सृजामोति यदपामिति मन्त्रस्याभितान् सृजामोति
मन्त्रलिङ्गद्वयाच्च सर्वाधारत्वेन प्राप्तायां भूमौ त्यजति । यदपं
घोरं यदपं क्रूरं यदपामपानमिति च । अपामञ्चलिमव-
सिञ्चतीति वर्त्तते अकारात् । यो रोचनस्तमिह गृह्णामौत्या-
त्मानमभिषिञ्चति । प्रकृताणामपामञ्चलिना यो रोचन इति
मन्त्रेण ब्रह्मचारी आत्मानमभिषिञ्चति । ओम् यशसे तेजसे
इति च । आत्मानमभिषिञ्चतीति वर्त्तते । तूष्णीं चतुर्थम् ।
आत्मानमभिषिञ्चतीति वर्त्तते । अभिवेकः शिरसि कर्त्तव्यः
शिरः प्रधानमङ्गानामिति वचनात् । उपोत्यायादित्यमुप-
तिष्ठेत उद्यन् भ्राजर्धाष्टभिरित्येतत् प्रभृतिसमन्त्रेण । आचार्य-
समौपादुत्याय उद्यन्निष्ठेतत् प्रभृतिसमन्त्रेण मा हिंसौरित्यन्त-
मन्त्रेषादित्यमुतिष्ठेत उपान्मन्त्रेण चेत्यात्मनेपदम् । मेखला-
भवमुच्चते उदुत्तमं वरुणमिति अवमुच्चते अथस्तादवतारयति
अवशब्दोऽथस्तादर्थे । ब्राह्मणान् भोजयित्वा स्वयं भुक्त्वा
केशरमन्त्रं रोमनखानि वापयतौ शिष्टावर्जम् । भोजयित्वा
स्वयं भुक्त्वा नापितेन मुण्डयौत । अत्र शिष्टावर्जमिति वच-
नात् प्राक् सशिखं वपनमिति दर्शयति । उक्तञ्च । सशिखं
वपनं कार्यमास्त्रानात् ब्रह्मचारिणामिति । स्नात्कालकृत्या-
हते वाससो परिधाय स्नजमावधौत औरसि मयि रमस्वेति ।
असङ्कृत्य कुण्डलादिनात्मानं योजयित्वा आहते । “ईषद्वीतं
नवं दध्मं सदशं यज्ञं धारितम् । आहृतं तद्विजानीयात्
सर्वकर्मसु पावनम्” ॥ इति वशिष्ठोक्तलक्षणे ईषत् सूत्रम् ।

२४०

संस्कारतत्त्वम् ।

न धारितं न परिधानादिकृतम् । स्रजं अग्रितपुष्पं अवधौत
 शिरसोति शेषः । ओरसोति मन्त्रेण नेत्रौख्ये नियतं मामि-
 त्युपानहौ । अवधौतेत्यनुवर्त्तते । उपानहौ चर्मपादुके
 योग्यत्वात् पादयोः गन्धर्वोऽसौति मन्त्रेण वैष्णवं दण्डं गृह्णाति
 वैष्णवं वंशप्रभवं गन्धर्वोऽसौति मन्त्रेण । आचार्यं सपरिवत्-
 कमभ्येत्याचार्यपरिषदमोचतो यक्षमिव चक्षुषः प्रियो वोभूया-
 समिति । सपरिवत्कं शिष्यादिसभासहितम् अभ्येत्याभि-
 मुख्येन गत्वाचार्यं परिषदश्चेत्तते यक्षमिति मन्त्रेण । उपो-
 पविश्य मुख्यान् प्राणान् संस्पृश्यन् ओष्ठापिधानामकुक्षीति
 उपाचार्यसमीपे मुख्यान् प्राणान् मुखप्रभवान् वायून् संस्पृश्यन्
 स्नातकः । ओष्ठापिधानमिति मन्त्रं जपेत् । अत्रैनमाचार्यो-
 ऽर्हयेत् अत्रावसरे एवं स्नातकं विवाहोक्तवरार्हणविधिनाऽर्च-
 येत् । तदग्रतो गन्धपुष्पाभ्याम् । गोयुक्तं रथमुपकम्ब्य
 पक्षसौकुवरवाक्रूराभिमृषेत् । वनस्पतिविहङ्गोहि भूया इति ।
 पक्षसौ चक्रे । कुवरं रथिषस्थानं वाक्रूरं रथरंखित्यर्थः । वन-
 स्पतोति मन्त्रेणाभिमृषेत् । स्मृशेत् । आस्था ते जयतु
 जित्वानौत्यातिष्ठति । रथमारुह्य आस्था ते जयतु जित्वा-
 नौति वनस्पते इत्यादि मन्त्रस्य चतुर्थपादेनातिष्ठति उपविशति
 प्राग्वा उदग्वाभिप्रयाय प्रदक्षिणमावृत्त्वा उपयाति । तेन रथेन
 प्राङ्मुखो वा प्रयाय प्रकर्षेण गत्वा उपयाति आचार्यसमीप-
 मागच्छति । उपयाताथार्यमिति कोहनौयाः । उपयाता-
 याचार्यसमीपमागताथार्यं देयमिति कोहनौया आचार्या
 आहुः । रथाभावेऽपि मन्त्रपाठाचारः चक्रकरणे तण्डुलादा-
 ववघातादिवत् । अस्य कर्मणः समावर्त्तनसंज्ञापि । “गुरु-
 णानुमतः स्नात्वा समावर्त्तो यथाविधि । उद्वहेत द्विजो भार्यां
 सवर्णां लक्षणांस्विताम्” इति मनूक्तेः । सष्टं शोणककारि-
 कायाम् । “कुर्वीत इयमेवैत समावर्त्तन सप्तकम्” ।

संस्कारतत्त्वम् ।

६४१

अथ भवन्मृगप्रवेशकर्म । ज्योतिषि । “ज्जेष्ठापुनर्वसु युतं
 गृह्णारम्भोदितश्च यत् । तत् सर्वं योजयेद्देशमप्रवेशे दैवचि-
 न्तकः” । गृह्णारम्भो मन्त्रपुराणम् । “चन्द्रादित्यबलं लब्ध्वा
 लम्भं शुभनिरीक्षितम् । स्तम्भोच्छ्रायादिकर्त्तव्यमन्यत्र परि-
 वर्जयेत् । अग्निनीरोहिणीमूलसुत्तरात्रयमैन्दवम् । स्वाती-
 इक्षानुराधा च गृह्णारम्भे प्रशस्यते । पञ्चव्याघातशूले च
 ष्यतोपातातिमण्डयोः । विष्णुकुम्भगण्ड परिघवर्जं योगेषु
 स्थापयेत् । आदित्यभौमवर्जस्तु सर्वे वाराः शुभावहाः” ।
 राजमार्त्तण्डः । “आदित्येज्यभरोहिणीमृगशिरश्चित्राचनिष्ठो-
 त्तरा । पौष्णं विष्णुगतानुराधपवनैः शुक्लैः सुतारान्वितैः ।
 सौम्यानां दिवसेऽथ पापरहिते योगे विरिक्ते तिथौ । विष्टि-
 त्यक्तदिने वदन्ति मुनयो वैश्वादिकार्यं शुभम्” । ज्योतिषि ।
 “उथं विशाखामदितिश्च शक्रं भुजङ्गमग्निश्च विहाय गेहम् ।
 आम्बललम्बस्त्रिरमन्दरेषु कुर्व्याच्छूभैर्युक्तनिरीक्षितेषु । कृत्वा-
 चतो द्विजवरानथ पूर्णकुम्भं दध्यक्षताम्फलपुष्पदलोपशोभम् ।
 दध्वा हिरण्यवसनानि तथा द्विजेभ्यो मङ्गल्यगान्तिनिलयं
 निलयं विशेष” । विष्णुधर्मोत्तरे । “गोपुच्छविन्यस्तकरः
 प्रविशेच्च गृहं गृहो । अनुलिप्तः सुखो सख्यो सपत्नीकस्तथैव
 च” । गोभिलः । “मध्येऽग्निमुपसमाधाय कण्ठेन गवा
 यजेताजेन वा ज्योतेन सपायसानां पायसेन वा । गव्ये गृहस्थ
 उपसमाधाय कुशखण्डिकोक्तविधिनाग्निं स्थापयित्वा । पायसेन
 वा केवलेन रसमाज्यं मांसं पायसमिति संयूयाष्टगृहीतं
 गृहीत्वा जुहुयात् । वास्तोस्पते इति प्रथमा वामदेव्यर्चा
 महाव्याहृतयः प्रजापतये इत्युत्तरीया रसं घृतं मांसं संयूय
 मिश्रयित्वा केवलपायसं वा अष्टगृहीतं केवलमेक्षयेनाष्टवा-
 रान् गृहीत्वा वास्तोस्पते प्रतिजानौति मन्त्रेण प्रथमाहुतिः ।

संक्षारतत्त्वम् ।

For Private And Personal Use Only

संस्कारतत्त्वम् !

८४३

अन्यत् सुगमम् । नमस्कारेण वलौन् दद्यात् स च मन्त्रान्ते प्रयोज्यः पितृभ्य इत्यत्र षष्ठां कुर्यात् “अमुष्मै नम इत्येवं वलिदानं विधीयते । वलिदानप्रदानार्थं नमस्कारः कृतो यतः । स्वधाकारः पितृणाम्नु हस्तकारो नृणां यतः । स्वधाकारेण निनयेत् पित्रं वलिमतः सदा” । इति कन्दोमपरिशिष्टात् । अथस्तामौचप्रदेशे । दिवि आकाशे । “विष्णोर्भ्यश्चैव देवेभ्यो वलिमाकाश उत्क्षिपेत्” । क्रमस्तु अग्निस्थापनादि प्रधान-
जीमान्तं कृत्वा वलौन् चरेत् । ततः स्निष्टिकदादि वामदेव्य-
गामान्तं कृत्वा दक्षिणां दद्यात् इति ।

अथ यज्ञयज्ञः । दोषिकायाम् । “शुभयज्ञार्कवारेषु मृदु-
क्षिप्रध्रुवेषु च । शुभराशिविस्तम्बेषु शुभं शान्तिकपौष्टिकम्” ।
मृदुनयः चित्रानुराधा मृगशिरा रेत्यः । क्षिप्रगणो लघुगणः ।
पुष्याश्लेषस्ताम्रवगणो रोहिण्युत्तराश्रयम् । “गोचरे वा विस्तम्बे
वा खे यज्ञारिष्ट सूचकाः । पूजयेत्तान् प्रयत्नेन पूजिताः स्युः
शुभावहाः” । गोचरे स्मराश्रयपेक्षया यदा कदापि । विस्तम्बे
लघुवस्तम्बे सूचका न तु रिष्टकारकाः । तेन दुष्टयज्ञसूचनीयदोषो-
पशमनं फलम् । मत्स्यपुराणे । “उत्सवानन्दमस्तानयज्ञोद्वाहादि
मङ्गले । मातरः प्रथमं पूज्याः पितरस्तदनन्तरम् । ततो माता-
महानाश्च विष्णोर्देवास्तथैव च” । नान्दीमुखे वारादिदोषो
नास्ति । “नान्दीमुखे पितृभ्यामे संक्रान्त्यां यज्ञण्डये । युगाद्यादि
निमित्तेषु न वारतिथिदूषणम्” इति सत्यव्रतवचनात् । अत्र
शूद्रस्याप्यधिकारः । स्मार्त्तं शूद्रः समाचरेदिति वचनात्
अस्य स्मार्त्तत्वेन प्रतिनिधिनाप्यारम्भः कर्त्तव्यः । “श्रीतं कर्म
स्वयं कुर्यादन्योऽपि स्मार्त्तमाचरेत् । अथत्तो श्रीतमप्यन्यः
कुर्यादाचारमस्ततः” । इति शातातणैयात् । अन्तत उप-
क्रमात् परतः । याज्ञवल्क्यः । “श्रीकामः शान्तिकामो वा

८४४

संस्कारतत्त्वम् ।

ग्रहयज्ञं समाचरेत् । हव्यायुः पुष्टिकामो वा तथैवाभिचर-
 न्नापि । सूर्यः सोमो मङ्गोपुत्रः सोमपुत्रो हवस्यतिः । शुक्रः
 शनेश्वरो राहुः केतुश्चेति ग्रहाः स्मृताः । तान्नकात् स्फाटिका-
 द्रक्तचन्दनात् स्वर्णकादुभौ । रजतादयसः सौसात् कांक्षात्
 कार्श्याग्रहाः क्रमात् । स्वर्णैर्वा पटे खेच्छा गन्धैर्मण्डलकेषु
 वा । यथावर्णं प्रदेयानि वासांसि कुसुमानि च । गन्धाश्च
 वलयश्चैव धूपो देयः सगुग्गुलुः । कर्तव्या मन्त्रवन्तश्च चरवः
 प्रतिदैवतम् । चालाटेन हर्मं देवा चञ्चिर्मूर्त्तादिवः ककुत् ।
 उदुध्यस्वेति च ऋचो यथासंख्यं प्रक्षीर्त्तिताः । हवस्यतेति-
 यदर्थस्तथैवास्मात् परिश्रुतः । शन्नो देवो तथा काण्डात् केतुं
 कण्डविति क्रमात् । अर्कः पलाशः खदिरस्त्वपामार्गोऽथ
 पिप्पलः । उदुम्बरः शम्भौ दूर्वा कुशाश्च समिधः क्रमात् ।
 पक्वेकस्याष्टशतमष्टाविंशतिरेव वा । होतव्या हविसर्पिभ्यां
 दध्ना क्षीरेण वा युताः । गुडोदमं पायसञ्च हविषं क्षीर-
 वष्टिकम् । दध्नीदमं हविस्सूणं मांसं चित्रान्नमेव च । दद्याद्
 ग्रहक्रमाच्चटं द्विजेभ्यो भोजनं बुधः । शक्तितो वा यथास्वाभं
 सत्कृत्य विधिपूर्वकम् । धेनुः शङ्खस्तृणान्धून् हिमवासो
 हयस्तथा । कृष्णा गौरायसं क्राग एता वै दक्षिणा क्रमात् ।
 यश्च यस्य सदा दुःखः स तं यत्नेन पूजयेत् । ब्रह्मण्येषां वरो
 दत्तः पूजिताः पूजयिष्यथ । ग्रहाघोना भरेन्द्राणामुच्छ्रायः
 पतनानि च । भावाभावो च जगतस्तस्मात् पूज्यतमा ग्रहाः ॥
 शान्तिधर्मद्वारा ऐहिकानिष्टनिवृत्तिः । आन्तर्ययामो मन्त्रि-
 स्तृचादिष्वपि कार्यः । “नैमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति
 यथायथा । तथातथैव कार्याणि न कालस्तु विधीयते” इति
 दक्षवचनात् । नैमित्तिकानि काम्यानीति समानाधिकरण-
 मिदम् । ग्रहदौःख्यव्याधिदुःस्वप्नादिनिमित्वा नैमित्तिकानि

संस्कारतत्त्वम् ।

८४५

तच्छान्तिकफलत्वात् काम्यानि । औपहृद्यार्थयागस्तु न
 कार्यः पुष्ट्यर्थत्वेन केवलकाम्यत्वात् । अतएव मत्स्यपुराणम् ।
 वैशम्पायनमासीनमपृच्छच्छौनकः पुनः । सर्वकामाप्तये निव्यं
 कथं शान्तिकपौष्णिकम् ॥ वैशम्पायन उवाच । “श्रीकामः
 शान्तिकामो वा तथा चाभिचरन् पुनः । येन ब्रह्मन् विधानेन
 तस्मै निगदतः शृणु” ॥ इत्युपक्रम्य ग्रहयानाभिधानात् ।
 तृष्टिकामहोमस्त्वग्रहनाशार्थत्वे शान्तिकः । केवलवृत्त्यर्थत्वे
 पौष्टिकः । अयमपि सङ्ख्यात् परमशौचेऽपि कार्यः । “व्रत-
 यन्नविवाहेषु श्राद्धे होमेऽर्चने जपे । आरब्धे सूतकं न स्यात्
 अनारब्धे तु सूतकम्” इति विष्णुवचने व्रतशब्दस्य सङ्ख्याङ्ग-
 कर्म्मपरत्वात् । “विवाहादौ च संस्कारे तृद्विश्राद्धे कृते
 सति । सङ्ख्ये ग्रहशान्तौ च नाशौचं मन्यते बुधाः” इति
 निर्णयामृतवृत्तवचनाच्च । अत्र नान्दीश्राद्धं विवाहादावित्यनेन
 श्राद्धस्यारम्भार्थकत्वात् तृद्विश्राद्धे कृते इति अवशाच्च विवाहो-
 पनयनादावशौचसर्गात् परमशौच एव दोषाभावः । न तृद्वि-
 श्राद्धारम्भणादपौत्ति । अवाग्निनामान्वाह गृह्यासंपहे ।
 “पूर्णाहुत्यां मृडो नाम शान्तिके वरदस्तथा । पौष्टिके वलद-
 सैव क्रोधाग्निश्राभिचारके” ॥ ग्रहाणाञ्च सूर्य इत्यादि यद्यापि
 सर्वजनसिद्धत्वात् ग्रहाणां बहवः शब्दा वाचकाः सन्ति शब्दो-
 पहितसार्थोऽर्थोपहितः शब्दो वा देवता उभयथापि शब्दा-
 नियमादविनिगमना स्यात् । तथापि सूर्यसोममङ्गलबुध-
 ग्रहस्यतिशक्त्यनैखरराहुकेतुपदेः पूजनं सर्वजनसिद्धत्वात् ।
 उभौ बुधग्रहस्यतौ । स्वैर्वर्णस्तास्त्रायभावे यस्य ग्रहस्य यो
 वर्णो रक्तादिस्तैर्वर्णैर्वर्णमाह मत्स्यपुराणम् । “संस्कारेद्रक्तमा-
 दित्यमङ्गारकसमन्वितम् । सोमशुक्लो तथा श्वेतौ बुधश्वेतौ
 च पिङ्गलौ । मन्दराह तथा कृष्णो धूम्रं केतुगणं विदुः” ॥

४६२

संस्कारतत्त्वम् ।

पिङ्गसौ पीतौ । धूस्व चन्द्रं नानावर्णं “सोमपुत्रो गुरुर्धैर्य
तदुभौ पीतः” इति । विषास्य केतव इति वशिष्ठ-
संहितास्कन्दपुराणगोभिलैकवाक्यत्वात् । तथा चामरसिंहः ।
“धूस्वधूमलो कृष्णलोहितः” । गन्धैश्च रत्नचन्दनादिभिः । कृतेषु
मण्डलकेषु धर्तुलादियद्गुरुपेषु पूज्या इति शेषः । तथा च
शान्तिदोषिकायाम् । “धर्तुलो भास्करः कार्यो ह्यर्धचन्द्रो
निशाकरः । अङ्गारकस्त्रिकोणस्तु बुधश्चापाकृतिस्तथा । पक्षा-
कृतिर्गुरुः कार्यश्चतुष्काणस्तु भार्गवः । सर्पाकृतिः शनिः
कार्यो राहुस्तु भकराकृतिः । खट्वाकृतिस्तथा केतुः कार्यो
मण्डलपूजनः” ॥ मण्डलकरणासामर्थ्यं वेदिकामाह मत्स्य-
पुराणम् । “गर्भस्थोत्तरपूर्वस्थां वितस्त्रिद्वयविस्तृताम् । विप्र-
द्वययुतां वेदीं वितस्त्रिद्वयसंयुताम् । संस्थापनाय देवानां
चतुरस्त्रासुदकप्लवाम् । अग्निप्रणयनं कृत्वा तस्यामावाहयेत्
सुरान्” । गर्भस्य मण्डपगर्भस्य । मत्स्यपुराणं “मध्ये तु भास्करं
विद्यात् लोहितं दक्षिणेन च । उत्तरस्थां गुरुं विद्याधुधं पूर्वोत्त-
रेण तु । पूर्वेषु भार्गवं विद्यात् सोमं दक्षिणपूर्वके । पश्चिमेन
शनिं विद्याद्गुरुं दक्षिणपश्चिमे । पश्चिमोत्तरतः केतुं स्थापयेत्
शुक्लतण्डुलैः” ॥ अत्रैव आवाहयेद्गङ्गाह्विरिति दर्शनादावाहने
घ्रातृतिभिः शुक्लतण्डुलैः कार्यम् । स्कन्दपुराणे । “जम्बभू-
र्गोत्रमेतेषां वर्णस्थानमुत्खानि च । योऽज्ञात्वा कुर्वते शान्तिं
यहास्ते नावमानिताः ॥ उत्पन्नोऽर्कः कलिङ्गेषु यमुनायाञ्च
चन्द्रमाः । अङ्गारकस्त्ववस्थास्तु मगधाख्ये द्विभांशजः ॥
सैन्धवेषु गुरुर्जातः शक्रो भोजकटे तथा । शनैश्चरस्तु सौराष्ट्रे
राहुर्वैराटिकापुरे ॥ अस्तर्वेद्यां तथा केतुरित्येता यद्भूमयः ।
आदित्यः काश्यपो गोत्र आत्रेयश्चन्द्रमा भवेत् ॥ भरद्वाजो
भवेद्गोमस्तथात्रेयश्च सोमजः । गुरुः पूज्योऽङ्गुरो गोत्रः शक्रो
वै भार्गवस्तथा । शनिः काश्यप एवायं राहुः पेटौनसिस्तथा ॥
केतवो जमिनेयाश्च भद्रा लोकहिते रताः” ॥ मत्स्यपुराणम् ।
“आदित्यामिमुखाः सर्वे साधिपप्रत्यधिदेवताः । स्थापनौया
सुनिश्चेष्ट नास्तारा न परास्तुखाः” ॥ आदित्यान्यान्यस्य च

संस्कारतत्त्वम् ।

८४७

स्थापितयज्ञस्थान्तरालेऽन्वो यज्ञो न स्थापनीयः नाप्यादित्य-
 परास्तुत्याः कार्य्याः । अधिदेवतपूजा अयुतहोमादौ कार्य्या ।
 कात्यायनः । “तद्दोषजातीरज्ञात्वा होमं यः कुरुते नरः ।
 न तस्य फलमाप्नोति न च तुष्यन्ति देवताः ॥ न हुतं न च
 संस्कारो न च यज्ञफलं लभेत्” ॥ वशिष्ठगोभिलकात्यायनाः ।
 “नाह्नाणौ मार्गवाचार्थी चक्षियाधर्कलोहितौ । वैश्यो सोम-
 मुधौ चैव शेषान् शुद्रान् विनिर्दिशेत्” ॥ वल्यस्तु मत्स्य-
 पुराणे । “गुह्योदनं रवेर्दद्यात् सोमाय हुतपायसम् । संयावकं
 कुक्षे दद्यात् क्षीराक्षं सोमक्षनवे ॥ दध्योदनञ्च क्षीवाय शुक्राय
 तु हुतौदनम् । यज्ञेश्वराय कृषरमाजं मांसञ्च राक्षवे ॥ चित्रो-
 दनञ्च केतुभ्यः सर्वभक्ष्यैः समर्चयेत्” ॥ सर्वभक्ष्येस्तु तत्तद्ब्रह्मा-
 लामे यथाज्ञाभोपपन्नैः । मन्त्रवन्तः । ओम् सूर्यायत्वायुष्टं
 निर्वपामोति मन्त्रयुक्ताः । यजुषां पङ्कणनिर्वापप्रोक्षणमन्त्र-
 युक्ताः । ऋग्वेदिनान्तु निर्वापप्रोक्षणमन्त्रयुक्ताः । चरद्रव्य-
 माह गोभिलः । “अथ इविर्निर्वपति त्रौहोन् यवान् वेति”
 तदज्ञाभे घालिगोधूमावपि घाह्यौ । “यथोक्तवस्त्वसम्पत्तौ ग्राह्यं
 तदनुकारि यत् । यैवासुह्रावो नोधूमाः क्रौडौषामिव शालयः”
 इति कन्देगपरिशिष्टात् । समिधमाश्ले मत्स्यपुराणे । “प्रादेश-
 मावाः सशिखाः सवस्त्राः सपलाशिनोः । समिधः कल्पयेत्
 प्राज्ञः सर्वकर्मसु सर्वदा” ॥ तत्तत्समिदज्ञाभे पैठौनसिः । “काण्ड-
 वस्त्रलपुष्पप्ररोहरसगन्धादीनां सादृश्येन प्रतिनिधिं कुर्यात्
 सर्वाज्ञाभे यवः प्रतिनिधिर्भवतीति काण्डं नालं प्ररोहोऽङ्कुरः ।
 यव इति कल्पतरु पाठः । अवयव इति नारायणोपाध्यायः ।
 चाक्रेष्टेनेत्यादयः क्रमेण सूर्यादिमन्त्राः । एकैकस्वेति स्रग्ग्या-
 नुसारेण । चरुसमूहेनाज्यभागं कृत्वा चरुणां प्रत्येकमेकैका-
 हुतिमर्कादिक्रमेणार्कादिमन्त्रैर्हुत्वा पश्चात् स्वस्त्रमन्त्रैरेव
 यथोक्तसंख्या होतव्या । इति शूलपाणिमहामहोपाध्यायः ।
 दूर्वा होमे दूर्वावयं पाह्यम् । सरदातिलके होमद्रव्यपरिभाषे
 दूर्वावयसमुद्दिष्टमिति दर्शनात् । चूर्णं पक्वं तिलतण्डुलचूर्णं
 कृषररूपं यज्ञेश्वराय कृषरमिति मत्स्यपुराणात् । मांसमाजं
 क्षाक्षं मांसञ्च राक्षवे” इति मत्स्यपुराणात् । चित्राक्षं “यज्ञा-

८४६

संस्कारतत्त्वम् ।

“क्षीरेण संस्विन्ना यवाश्च तिलतण्डुलाः । अजाकर्णस्य रक्तेन रक्ताश्चित्राश्च संज्ञिता” ॥ इति दौपिकोक्तम् । यथा लाभ-मित्यनेन तत्तद्द्रव्यालामे भक्ष्यान्तरं देयम् । सर्वभक्ष्यैः समर्चयेदिति मत्स्यपुराणात् । सत्कृत्य पाद्यादिना पूजयित्वा धेन्वादिर्दाक्षिणा देया । तदभावे तु मत्स्यपुराणम् : “सुवर्णमथवा दद्यात् गुरुर्वा येन तुष्यति” । तथा च मत्स्यपुराणम् । “यजमानः सपत्नीक ऋत्विजस्तान् समाहितः । दक्षिणाभिः प्रयत्नेन पूजयेत्ततविष्मयः ॥ इत्युपक्रमात् गुरुर्वा येन तुष्यतीत्युपसंहारात् । तत्रैव लक्षहोमे । “दातव्या यजमानेन पूर्ववद्दक्षिणा पृथक् । त्वराक्रोधविहीनेन ऋत्विग्भ्यः शान्तचेतसा” ॥ इत्युक्तत्वात् ऋत्विग्भ्य एव दक्षिणा । “सूर्याय कपिलां धेनुं दद्याच्छङ्खं तथैन्दवे” ॥ इत्यादिषु तादर्थ्यं चतुर्थी । तेन सूत्र्यागप्रतिष्ठार्थं कपिलां धेनुम् ऋत्विजे दद्यात् । गुडोदनादिभोजनमपि तस्यैव उपस्थितत्वात् । एता दक्षिणा भोजितब्राह्मणानामिति शुभपाणिव्याख्यानाच्च । “समन्त्रेण प्रदातव्याः सर्वाः सर्वत्र दक्षिणा” इति मत्स्यपुराणात् । धेन्वादिदाने कपिले सर्वदेवानामित्यादि तत्तन्मन्त्राः पाश्याः । ते च प्रयोगे वक्ष्यते । ऋत्विग्भ्य इत्ययुतादिहोमविषयम् । अल्पहोमऽशक्तावेकोऽपि पृथक् । अतएव गुरुर्वा येन तुष्यतीत्युक्तं यथेति यत्नेन पूर्वोक्तादतिरिक्तापचारेण अतएव दौपिकायाम् । “एकैकस्याष्टशतमष्टाविंशतिरेव वा । द्वातव्या मधुसर्पिभ्यां दध्ना क्षीरेण वा युतम्” ॥ पूजयिष्यथ त्वभौष्टवरदानेन गतोदुष्यः ग्रहो यत्नतः पूजनोयः । यथा मत्स्यपुराणे । “सुस्थः स्रक्तोपचारेण दुस्थः शक्त्याद्यपेक्षया । यत्नतः पूजनोयास्ते पूजिताश्चेत् शुभावहाः” ॥ तथा “यस्तु पाडाकरो नित्यमल्पवित्तस्य वा ग्रहः । स तं यत्नेन संपूज्य शेषानप्यर्चयेत्परः ॥ तस्मात् पोडाकरो नित्यं य एव भवति ग्रहः । तमेव पूजयेद्भक्त्या हो वा दौन् वा यथाविधिः ॥ एकमप्यर्चयेद्भक्त्या ब्राह्मणं वेदपारगम् । दक्षिणाभिप्रयत्नेन न बह्वनर्त्यावित्तवान्” ॥ इति वन्द्यघटौय-ह्रारहरभट्टाचार्याम्बज-श्रीरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं संस्कारतत्त्वं समाप्तम् ।

